

ฉบับอ่านเข้าใจง่าย

Thai Easy-to-Read Version

Language:
Country:
Publisher:
Copyright: © Bible League International
Last Updated: 2023-10-20
ID: d4f1c058-d47b-4189-ac41-25e5b1c443a1
ISO: tha
ISBN:

ปฐมกาล	4	นาฮูม	647
อพยพ	40	ฮาบากุก	650
เลวีนิติ	69	เศฟันยาห์.....	653
กันดารวิถี	90	ฮักกัย.....	656
เฉลยธรรมบัญญัติ	118	เศคาริยาห์.....	658
โยชูวา.....	145	มาลาคี	666
ผู้วินิจฉัย	162	มัทธิว	669
นางรูธ.....	179	มาระโก.....	694
1 ซามูเอล	182	ลูกา	710
2 ซามูเอล	205	ยอห์น	736
1 พงศ์กษัตริย์	226	กิจการ	755
2 พงศ์กษัตริย์	249	โรม.....	778
1 พงศาวดาร	273	1 โครินธ์	789
2 พงศาวดาร	297	2 โครินธ์	799
เอสรา	322	กาลาเทีย.....	806
เนหะมียาห์	331	เอเฟซัส.....	810
เอสเธอร์.....	343	ฟิลิปปี	814
โยบ	349	โคโลสี.....	817
สดุดี.....	372	1 เรสะโลนิกา.....	820
สุภาพิต	438	2 เรสะโลนิกา.....	823
ปัญญาจารย์.....	457	1 ทิโมธี.....	825
บทเพลงไพเราะ.....	464	2 ทิโมธี.....	828
อิสยาห์.....	469	ทิตัส	830
เยเรมียาห์.....	517	ฟีเลโมน	832
บทเพลงร้องทุกข์	563	ฮีบรู	833
เอเสเคียล.....	568	ยากอบ.....	842
ดาเนียล	606	1 เปโตร	845
โฮเซยา	618	2 เปโตร	849
โยเอล	627	1 ยอห์น	851
อาโมส	630	2 ยอห์น	854
โอบาดียาห์.....	637	3 ยอห์น	855
โยนาห์.....	639	ยูดา	856
มีคาห์.....	641	วิวรณ์.....	858

ปฐมกาล

คำนำ

“ปฐมกาล” เป็นคำแรกของหนังสือเล่มนี้ คุณจึงเอามาตั้งเป็นชื่อของหนังสือ

ชื่อ “ปฐมกาล” เหมาะสำหรับหนังสือเล่มนี้มาก เพราะพูดถึงจุดเริ่มต้นของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าได้สร้างขึ้น เช่น โลก สิ่งมีชีวิต และมนุษย์ และยังได้พูดถึงจุดเริ่มต้นของความบาป การมีภาษาและประเพณีต่างๆ ชื่อต่างๆ และชนชาติต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้นกำเนิดของชนชาติอิสราเอล

หนังสือปฐมกาลเป็นหนังสือกฎบัญญัติเล่มแรกจากหนังสือกฎบัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม ในหนังสือเล่มนี้ เราจะเห็นว่าทั้งๆที่มนุษย์ไม่เชื่อฟังพระเจ้า พระเจ้าก็ยังให้โอกาสกับมนุษย์เสมอ พระเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญากับโนอาห์ และต่อมาก็ให้คำมั่นสัญญากับอับราฮัม (อับราฮัม) ว่าพระองค์จะเป็นพระเจ้าของเขา จะอวยพรให้เขามีที่ดิน มีลูกหลานมากมาย และจะอวยพรคนทั้งโลกผ่านทางลูกหลานของเขา และเราจะเห็นว่าพระเจ้าได้รักษาคำมั่นสัญญานี้ของพระองค์

จุดเริ่มต้นของโลกมนุษย์

1 ในปฐมกาลนั้น เมื่อพระเจ้าสร้างแผ่นดินและท้องฟ้า² แผ่นดินยังไร้ระเบียบ และว่างเปล่าอยู่ มีน้ำลึกปกคลุมแผ่นดิน และความมืดปกคลุมน้ำ พระวิญญาณของพระเจ้า เคลื่อนไหวเหมือนพายุอยู่เหนือหน้านั้น

วันที่หนึ่ง สร้างแสงสว่าง

3 เมื่อพระเจ้าพูดว่า “จงมีแสงสว่างขึ้น” แสงสว่างก็เกิดขึ้น⁴ พระเจ้าเห็นว่า แสงสว่างนั้นดี พระเจ้าได้แยกความสว่างออกจากความมืด⁵ พระเจ้าเรียกความสว่างนั้นว่า “วัน” เรียกความมืดนั้นว่า “คืน” มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันแรก

วันที่สอง สร้างท้องฟ้า

6 พระเจ้าพูดว่า “ขอให้มีโดม[†] เกิดขึ้นระหว่างน้ำ แยกน้ำนั้นออกจากกันเป็นสองส่วน”⁷ พระเจ้าจึงสร้างโดมขึ้น พระองค์แยกน้ำที่อยู่ใต้โดมนั้นออกจากน้ำที่อยู่เหนือโดมนั้น แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น⁸ พระเจ้าเรียกโดมนั้นว่า “ท้องฟ้า” มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สอง

วันที่สาม สร้างแผ่นดินและพืช

9 พระเจ้าพูดว่า “ให้น้ำที่อยู่ใต้ท้องฟ้า[†]นั้นมารวมอยู่ที่เดียวกัน เพื่อจะได้มีที่แห้งโผล่ขึ้น” มันก็เกิดขึ้นตามนั้น¹⁰ พระเจ้าเรียกที่แห้งนั้นว่า “แผ่นดิน” พระเจ้าเรียกน้ำที่อยู่รวมกันนั้นว่า “ทะเล” พระเจ้าเห็นว่ามันดี

11 พระเจ้าพูดว่า “ขอให้มีหญ้างอกขึ้นบนแผ่นดิน ให้เกิดพืชพันธุ์ต่างๆที่ให้เมล็ด มีต้นไม้ต่างๆที่ออกลูกและมีเมล็ดตามชนิดของมันบนแผ่นดินนี้” แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น¹² แผ่นดินก็มีหญ้างอกขึ้น เกิดพืชพันธุ์ต่างๆที่ให้เมล็ดตามชนิดของมัน และมีต้นไม้ที่ออกลูกและมีเมล็ดตามชนิดของมัน พระเจ้าเห็นว่ามันดี

13 มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สาม

† พระวิญญาณของพระเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลมจากพระเจ้า” หรือ “ลมพายุ” †† โดม คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “แผ่นโค้ง” มีลักษณะเหมือนกับขามที่คว่ำอยู่

วันที่สี่ สร้างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลาย

14 พระเจ้าพูดว่า “ขอให้มีดวงสว่างมากมายในช่องว่างบนท้องฟ้า เพื่อแยกกลางวันออกจากกลางคืน และพวกมันจะเป็นเครื่องบ่งบอกถึงฤดูกาลทั้งหลายของงานเทศกาล รวมทั้งวันและปี[†] 15 ขอให้พวกมันเป็นดวงสว่างต่างๆในโดมของท้องฟ้า เพื่อให้แสงสว่างกับโลกนี้” แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น

16 พระเจ้าจึงได้สร้างดวงสว่างที่มีขนาดใหญ่ขึ้นมาสองดวง พระเจ้าให้ดวงสว่างดวงใหญ่ ปกครองกลางวัน และให้ดวงสว่างดวงเล็ก ปกครองกลางคืน พระเจ้าได้สร้างดวงดาวต่างๆขึ้นมาด้วย¹⁷ แล้วพระเจาก็ได้วางดวงสว่างพวกนี้ไว้ในท้องฟ้า เพื่อส่องสว่างให้กับโลก¹⁸ เพื่อให้ปกครองกลางวัน และกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าเห็นว่ามันดี

19 มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่สี่

วันที่ห้า สร้างสัตว์น้ำและนก

20 พระเจ้าพูดว่า “ขอให้น้ำเต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตมากมาย และขอให้มันก่อกำเนิดขึ้นมามากมายบนท้องฟ้าเหนือแผ่นดินโลก”²¹ แล้วพระเจาก็ได้สร้างสัตว์ทะเล[†] ขนาดใหญ่ขึ้นมามากมายให้อยู่ในทะเลนั้น และสร้างสิ่งมีชีวิตทุกชนิดที่เคลื่อนไหวได้ในน้ำ พระเจ้าสร้างนกทุกชนิดขึ้นมาบินอยู่บนท้องฟ้า พระเจ้าเห็นว่ามันดี

22 พระเจ้าอวยพรพวกมันว่า “ขอให้เกิดลูกมากมายเต็มท้องทะเล พวกเขาก็เหมือนกัน ขอให้เกิดลูกมากมายบนโลกนี้”

23 มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่ห้า

วันที่หก สร้างสัตว์บกและคน

24 พระเจ้าพูดว่า “ขอให้แผ่นดินเกิดสิ่งมีชีวิตขึ้นทุกชนิด ทั้งสัตว์เลี้ยวขนาดใหญ่ สัตว์เลี้ยวกลางขนาดเล็ก รวมทั้งสัตว์ป่าตามชนิดต่างๆของมัน” แล้วมันก็เกิดขึ้นตามนั้น

25 พระเจ้าสร้างสัตว์บกทุกชนิดขึ้นมา สร้างสัตว์เลี้ยวขนาดใหญ่ทุกประเภท และสร้างสัตว์เลี้ยวกลางขนาดเล็กทุกประเภทบนโลก แล้วพระเจาก็เห็นว่ามันดี

26 พระเจ้าพูดอีกว่า “ขอให้เราสร้างมนุษย์[†] ขึ้นมาตามรูปแบบของเรา ให้เหมือนกับเรา และให้เขาปกครองฝูงปลาในทะเล ฝูง

† และพวกมัน ... วันและปี ลักษณะของดวงจันทร์จะเป็นสิ่งบ่งบอกการเริ่มต้นของวันหยุดและงานเทศกาลทั้งหลายของชาวอิสราเอล †† สัตว์ทะเล

นุกในอากาศ สัตว์เลี้ยงขนาดใหญ่ และโลกทั้งโลก † รวมทั้งสัตว์ เลี้ยงกลางขนาดเล็กทั้งหมดบนโลก”

27 แล้วพระเจ้าได้สร้างมนุษย์ขึ้นตามรูปแบบของพระองค์ †† พระองค์สร้างเขาขึ้นตามรูปแบบของพระเจ้า พระองค์สร้างพวกเขาเป็นชายและหญิง 28 พระเจ้าอวยพรพวกเขา และพูดกับพวกเขาว่า “ขอให้มีลูกดกทวีมากมายจนเต็มแผ่นดินโลก ให้ควบคุมโลกนี้ และปกครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เคลื่อนไหวอยู่บนโลกนี้”

29 พระเจ้าพูดว่า “ดูเถิด เราได้มอบเมล็ดพันธุ์ทุกชนิดที่จะเติบโตขึ้นเป็นพืช และต้นไม้ทุกชนิดที่จะเกิดลูกพร้อมกับเมล็ดของมัน ให้กับเจ้าเป็นอาหาร 30 ส่วนสัตว์ทุกชนิดบนพื้นดิน นกทุกชนิดในอากาศ สัตว์เลี้ยงกลางขนาดเล็กทุกประเภทบนพื้นดิน ที่มีลมหายใจ เราได้ให้พืชสีเขียวกับพวกมันเป็นอาหาร” แล้วทุกอย่างก็เกิดขึ้นตามนั้น

31 พระเจ้าได้มองดูทุกสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น และพระองค์เห็นว่ามันดีมา

มีตอนเย็นและมีตอนเช้า นี่คือวันที่หก

วันที่เจ็ด วันพักผ่อน

2 ดังนั้น ท้องฟ้า แผ่นดิน และทุกสิ่งทุกอย่างในนั้น ถูกสร้างขึ้นมาจากเจ็ดวัน 2 ในวันที่เจ็ด พระเจ้าได้ทำงานที่พระองค์ทำอยู่เสร็จสิ้นทุกอย่างแล้ว ดังนั้นในวันที่เจ็ดพระเจ้าจึงหยุดพักจากการงานทุกอย่างที่พระองค์ทำ 3 พระเจ้าได้อวยพรวันที่เจ็ด และทำให้มันเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ เพราะในวันที่เจ็ดนี้ พระเจ้าได้หยุดจากการงานสร้างที่พระองค์ทำอยู่

การเริ่มต้นของเผ่าพันธุ์มนุษย์

4 นี่เป็นที่มาของท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ตอนที่พวกมันถูกสร้างขึ้นนั้น ตอนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าสร้างโลกและท้องฟ้าขึ้นนั้น 5 ยังไม่มีพุ่มไม้ในท้องทุ่งเกิดขึ้นบนโลกนี้ และยังไม่มีการปลูกในท้องทุ่งแตกหน่อออกมา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้า ยังไม่ได้ทำให้มีฝนตกบนโลกนี้ และยังไม่มีการให้น้ำที่ไหลลงสู่พื้นดิน 6 แต่มีตาน้ำไหลออกมาจากพื้นดิน และมันก็ทำให้พื้นดินชุ่มชื้น

7 พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ปั้นมนุษย์ผู้ชาย † ขึ้นจากผงคลินบนพื้น พระองค์ปล่อยให้ลมหายใจเข้าไปในจมูกของชายคนนั้น เป็นลมหายใจแห่งชีวิต และชายคนนั้นก็มีชีวิตขึ้นมา 8 พระยาห์เวห์พระเจ้าสร้างสวนแห่งหนึ่งขึ้นในเอเดนทางทิศตะวันออก †† พระองค์ให้ชายคนที่พระองค์สร้างขึ้นมาอยู่ที่นั่น 9 พระยาห์เวห์พระเจ้าทำให้ต้นไม้ทุกชนิดงอกขึ้นมาจากพื้นดิน ทั้งต้นไม้ที่ให้ความสวยงาม กับต้นไม้ที่กินได้ ตรงกลางสวนนั้นมีต้นไม้แห่งชีวิต และต้นไม้แห่งการรู้จักผิดชอบชั่วดี

10 มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลผ่านสวนเอเดน เพื่อจะได้มีน้ำให้กับสวนนั้น จากจุดนั้น แม่น้ำสายนี้ได้แยกออกมาเป็นแม่น้ำสายเล็กๆสี่สาย 11 แม่น้ำสายที่หนึ่งมีชื่อว่า ปิโซน เป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านเมืองฮาวีลาห์ †† เมืองนี้มีทองคำ 12 เป็นทองคำเนื้อดี เมืองนี้ยังมียางไม้ไคร้ ††† และโมรา ††† ด้วย 13 แม่น้ำสายที่สองมีชื่อว่า กิโซน เป็นแม่น้ำที่ไหลผ่านเมืองคูช †††† แม่น้ำสายที่สามมีชื่อว่าไท-

หรือ “สัตว์ประหลาดในทะเล” †† มนุษย์ คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ผู้คน” หรือชื่อ “อาดัม” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลนแดง” † โลกทั้งโลก หรือในฉบับซีเรียโบราณอ่านได้ว่า “สัตว์ป่าทุกตัว” †† พระเจ้า... ของพระองค์ เปรียบเทียบกับในปฐมกาล 5:1 และ 5:3 † ผู้ชาย คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “มนุษย์” หรือ ชื่อ “อาดัม” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลนแดง” †† ทิศตะวันออก น่าจะหมายถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสกับแม่น้ำเฟรติส ไปจนถึงทางตะวันออกของอ่าวเปอร์เซีย †† ฮาวีลาห์ แผ่นดินที่อยู่แถบชายฝั่งตะวันตกของคาบสมุทรอารเบียและอาจจะรวมถึงส่วนทางด้านใต้ของเอธิโอเปียที่อยู่ในแอฟริกาด้วย ††† ยางไม้ไคร้ ยางไม้ที่มีกลิ่นหอมมีราคาแพง ††† โมรา หินมีค่าชนิดหนึ่งมีสีฟ้าและสีเทาเรียงเป็นชั้นหลายชั้น † คูช ปกติหมายถึงถึงเอธิโอเปีย แต่ในที่นี้คงหมายถึงบริเวณแถวทางตอนเหนือและทางตะวันออกของแม่น้ำไทกริส

กริส †† เป็นแม่น้ำที่ไหลไปทางทิศตะวันออกของเมืองอัสซีเรีย แม่น้ำสายที่สี่มีชื่อว่ายูเฟรติส

15 พระเจ้าเอาผู้ชายคนนั้นไปอยู่ในสวนเอเดน ให้เขาดูแลเอาใจใส่สวนนั้น 16 พระยาห์เวห์พระเจ้าส่งชายคนนั้นว่า “เจ้าจะกินจากต้นไม้ไหนก็ได้ในสวนนี้ 17 แต่เจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้แห่งการรู้จักผิดชอบชั่วดี เพราะในวันที่เจ้ากินจากต้นไม้ นั้น เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน”

ผู้หญิงคนแรก

18 พระยาห์เวห์พระเจ้าพูดว่า “มันไม่ดีที่จะให้ผู้ชายคนเดียวอยู่คนเดียว เราจะสร้างผู้ช่วยคนหนึ่งให้เหมือนกับเขาให้กับเขา”

19 พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ใช้ดินสร้างเป็นสัตว์ทุกชนิดในท้องทุ่งและนกทุกชนิดในอากาศ แล้วพระองค์ได้นำสัตว์พวกนี้แต่ละตัวไปมอบให้กับชายคนนั้น เพื่อดูว่าเขาจะเรียกมันว่าอะไร ชายคนนั้นเรียกสิ่งมีชีวิตพวกนั้นว่าอะไร มันก็มีชื่อตามนั้น 20 ชายคนนั้นตั้งชื่อให้กับสัตว์เลี้ยงขนาดใหญ่ พวกนกที่อยู่ในอากาศ และสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ก็ไม่เจอผู้ช่วยที่เหมือนกับเขาเลย 21 พระยาห์เวห์พระเจ้าทำให้ชายคนนั้นหลับสนิท ตอนที่เขาหลับอยู่นั้น พระองค์เอาซี่โครงซี่หนึ่งของเขาออกมา แล้วปิดแผลบนผิวหนังของเขา 22 จากนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าก็เอาซี่โครงที่มาจากชายคนนั้น มาสร้างเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วพระองค์ก็เอานางไปให้กับชายคนนั้น 23 ชายนั้นจึงพูดว่า

“ในที่สุด

นี่แหละคือกระดูกจากกระดูกของเรา

และเนื่องจากเนื้อของเรา

เธอจะถูกเรียกว่า ผู้หญิง †††

เพราะเธอถูกดึงออกมาจากผู้ชาย”

24 เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจึงได้จากพ่อแม่ของเขา ไปผูกพันอยู่กับเมียของเขา และทั้งสองคนก็กลายเป็นหนึ่งเดียวกัน

25 ในเวลานั้น ทั้งผู้ชายและเมียของเขา ก็เปลือยกายอยู่ แต่พวกเขาก็ไม่รู้สึกอาย

การเริ่มต้นของบาป

3 ในขณะนั้น งูเป็นสัตว์ที่ฉลาดเจ้าเล่ห์กว่าสัตว์ป่าทั้งหมดที่ พระยาห์เวห์พระเจ้าได้สร้างขึ้น งูตัวนั้นพูดกับผู้หญิงว่า “จริงหรือที่พระเจ้าพูดว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้ไหนๆในสวนนี้’”

2 หญิงนั้นตอบงูว่า “พวกเรากินผลไม้จากต้นไม้ไหนๆก็ได้ในสวนนี้ 3 แต่พระเจ้าพูดว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินผลไม้จากต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น อย่าแม้แต่จะแตะต้องมัน ไม่อย่างนั้นเจ้าจะตาย’”

4 งูนั้นพูดกับหญิงนั้นว่า “เจ้าจะไม่ตายหรอก 5 พระเจ้าเองก็ยังรู้เลยว่า เมื่อเจ้ากินจากต้นไม้ นั้น ตาของเจ้าจะสว่างขึ้น แล้วเจ้าจะเป็นเหมือนกับพระเจ้า รู้จักผิดชอบชั่วดี”

6 หญิงนั้นมองดู และเห็นว่าต้นไม้ที่งูพูดว่ามีผลน่ากินมาก มันช่างสวยงาม และยั่วชวนใจเหลือเกิน เพราะมันสามารถทำให้คนเฉลียวฉลาดได้ หญิงนั้นจึงเด็ดเอาผลของมันมากิน แล้วเธอก็ส่งให้สามีของเธอกินด้วย และเขาก็กินมัน

7 แล้วตาของพวกเขาก็สว่างขึ้น พวกเขา รู้ตัวว่ากำลังเปลือยกายอยู่ พวกเขาจึงเอาใบไม้มาเย็บเข้าด้วยกัน แล้วเอามาใส่ปกปิดร่างกาย

8 ในเวลาเย็นของวันนั้น พวกเขาได้ยินเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าเดินมาในสวน ทั้งชายนั้นและเมียของเขา ต่างพากันไปหลบซ่อนจากหน้าของพระยาห์เวห์พระเจ้า พวกเขาแอบอยู่ตามต้นไม้ในสวน 9 พระยาห์เวห์พระเจ้า ได้ส่งเสียงเรียกชายคนนั้น และพูดกับเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน”

†† ไทกริส ไทกริสและยูเฟรติสเป็นแม่น้ำขนาดใหญ่สองสายที่ไหลผ่านประเทศต่างๆในอาณาจักรบาบิโลนและอัสซีเรีย ††† ผู้หญิง คำว่าผู้หญิงและคำว่าผู้ชาย ในภาษาฮีบรูสองคำนี้ออกเสียงคล้ายกันมาก

10 ชายคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของพระองค์ในสวนนี้ ข้าพเจ้าเกรงกลัว เพราะข้าพเจ้าเปลือยกายอยู่ ข้าพเจ้าจึงมาแอบซ่อนตัวอยู่”

11 พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตอบว่า “ใครบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ นี่เจ้ากินจากต้นไม้ที่เราสั่งห้ามไม่ให้เจ้ากินแล้วใช่ไหม”

12 ชายคนนั้นตอบว่า “หญิงที่พระองค์ได้มอบให้กับข้าพเจ้าเป็นคนเอาผลไม้มากจากต้นนั้นมาให้ข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็กินมัน”

13 พระยาห์เวห์พระเจ้าพูดกับหญิงคนนั้นว่า “เจ้าได้ทำอะไรลงไป” หญิงนั้นตอบว่า “งูตัวหนึ่งมาล่อลวงข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็กินผลไม้นั้น”

14 พระยาห์เวห์พระเจ้าพูดกับงูว่า

“เพราะเจ้าได้ทำอย่างนี้

เจ้าจะถูกสาปแช่งมากกว่าสัตว์ทุกชนิด ทั้งสัตว์เลื้อยและสัตว์ป่า

เจ้าจะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง

เจ้าจะต้องกินฝุ่นไปตลอดชีวิต

15 เราจะทำให้เจ้ากับหญิงนั้นเป็นศัตรูกัน

ลูกหลานของเจ้ากับลูกหลานของหญิงนั้นจะเป็นศัตรูกัน

ลูกหลานของหญิงนั้นจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ

แล้วเจ้าจะทำให้สันเท้าของเจ้าฟกช้ำ”

16 แล้วพระองค์พูดกับหญิงนั้นว่า

“เราจะทำให้เจ้าต้องทำงานอย่างหนัก

เจ้าจะต้องตั้งท้องบ่อยๆ

นอกจากจะต้องทำงานหนักแล้ว

เจ้าจะต้องคลอดลูกอีกด้วย †

เจ้าจะอยากควบคุม †สามมี

แต่สามมีจะครอบงำเจ้า”

17 แล้วพระองค์พูดกับชายนั้นว่า

“เพราะเจ้าไปฟังเสียงของเมียเจ้า

และเจ้ากินจากต้นไม้ที่เราสั่งห้ามไม่ให้เจ้ากิน

เพราะเจ้าทำอย่างนั้น เราจะสาปแช่งผืนดิน

เจ้าจะได้กินจากผืนดินนั้นก็ต่อเมื่อเจ้าทำงานอย่างหนักทุกวัน

ตลอดชั่วชีวิตของเจ้า

18 ผืนดินจะเกิดหนามและวัชพืชให้กับเจ้า

และเจ้าจะต้องกินพืชที่อยู่ในท้องทุ่ง ‡

19 เจ้าจะต้องทำงานหนักอาบเหงื่อต่างน้ำเพื่อจะมีอาหารกิน

จนกว่าเจ้าจะตายกลับไปสู่ดินเพราะเจ้ามาจากดิน

เพราะเจ้าถูกสร้างมาจากผืนดิน

ดังนั้นเจ้าจะต้องคืนกลับไปเป็นผืนดินเหมือนเดิม”

20 ชายคนนั้นตั้งชื่อเมียของเขาว่า “เอวา” † เพราะนางจะเป็น

แม่คนแรกของทุกคนที่จะเกิดมา

21 พระยาห์เวห์พระเจ้าทำเครื่องนุ่งห่มจากหนังสัตว์ ให้อาดัมกับเมียของเขาใส่เพื่อปกปิดร่างกาย 22 แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าพูดว่า “ดูสิ พวกมนุษย์ได้กลายเป็นเหมือนเราแล้ว คือรู้จักผิดชอบชั่วดี และตอนนี้เขาอาจจะยื่นมือออกไปหยิบผลไม้มากจากต้นไม้แห่งชีวิตมากิน และมีชีวิตอยู่ตลอดไป”

23 พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงขับไล่เขาออกจากสวนเอเดน ให้ไปทำงานบนดินที่พระเจ้าใช้สร้างเขาขึ้นมานั้น 24 พระองค์ได้ขับไล่ชายคนนั้นไป แล้วตรงทิศตะวันออกของสวนเอเดน พระองค์ได้ตั้งพวกทูตสวรรค์เฝ้า ที่มีดาบเป็นประกายไฟลุกโผลง มาเฝ้าทางเข้าที่จะนำไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิตนั้น

ครอบครัวแรก

4 ฝ่ายอาดัมได้มีเพศสัมพันธ์กับเอวาเมียของตน แล้วนางก็ตั้งท้อง คลอดลูกชายคนหนึ่งชื่อ คาอิน เธอพูดว่า “ฉันได้ † ลูกชายแล้วจากความช่วยเหลือของพระยาห์เวห์”

2 ต่อมานางก็ได้คลอดน้องชายของคาอิน ชื่ออาเบล เมื่ออาเบลโตขึ้นก็เป็นคนเลี้ยงแกะ ส่วนคาอินก็เป็นชาวนา

การฆ่ากันครั้งแรก

3 อยู่มาวันหนึ่ง คาอินได้นำเอาพืชผลที่เกิดจากผืนดินมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ 4 ส่วนอาเบลก็เอาพวกแกะหัวบีจากฝูงของเขา โดยเฉพาะส่วนไขมัน † มาถวายให้กับพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์ยอมรับอาเบลและเครื่องบูชาของเขา 5 แต่พระองค์ไม่ยอมรับคาอินกับเครื่องบูชาของเขา ทำให้คาอินโกรธมากไม่พอใจ หน้าบึ้งอยู่ 6 พระยาห์เวห์พูดกับคาอินว่า “เจ้าโกรธทำไม เจ้าหน้าบึ้งทำไม 7 ถ้าเจ้าทำในสิ่งที่ถูก เรายังจะยอมรับเจ้า แต่ถ้าเจ้าทำสิ่งที่ผิด ความบาปก็ดักข่มใจมึง เจ้าอยู่ที่ประตู มั่นใจมากควบคุมเจ้า † แต่เจ้าจะต้องเป็นฝ่ายที่ครอบงำมัน”

8 คาอินบอกกับอาเบลน้องชายว่า ให้เราไปในทุ่งกันเถอะ 5 ตอนที่พวกเขาอยู่ในทุ่งนั้น คาอินก็ถือมีดเข้าไปใส่อาเบลน้องชายและฆ่าเขา

9 พระยาห์เวห์ถามคาอินว่า “น้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน”

คาอินตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่รู้ ข้าพเจ้าเป็นคนดูแลน้องชายหรือยังไง”

10 พระยาห์เวห์จึงพูดว่า “เจ้าได้ทำอะไรลงไป เลือดของน้องชายเจ้าที่ผืนดินนั้นได้ร้องออกมาถึงเรา 11 ตอนนั้นเจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินที่อาปากของมึงดื่มกิน เลือดของน้องชายเจ้าจากมือของเจ้า 12 เมื่อเจ้าทำงานบนผืนดิน มึงจะไม่ให้พืชผลกับเจ้าอีกแล้ว เจ้าจะกลายเป็นคนเร่ร่อนไม่มีหลักแหล่งในโลกนี้”

13 คาอินพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “โทษของข้าพเจ้าหนักเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะทนได้ 14 ดูเถิดในวันนี้พระองค์ได้ขับไล่ข้าพเจ้าออกไปจากแผ่นดิน แล้วข้าพเจ้าจะถูกซ่อนไปจากพระองค์ ข้าพเจ้าจะต้องกลายเป็นคนเร่ร่อนไม่มีหลักแหล่งในโลกนี้ และใครก็ตามที่พบข้าพเจ้าจะฆ่าข้าพเจ้า”

15 พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “เพราะเครื่องหมายนี้ ใครก็ตามที่ฆ่าเจ้า จะต้องถูกลงโทษเจ็ดเท่า” แล้วพระเจ้าก็ใส่เครื่องหมายบนตัวคาอิน เพื่อว่าคนที่เจอเขาจะได้ไม่ฆ่าเขา

ครอบครัวของคาอิน

16 จากนั้น คาอินจากพระยาห์เวห์ไป เขาไปอยู่ที่เมืองโนด † ทางทิศตะวันออกของเอเดน

17 คาอินมีเพศสัมพันธ์กับเมียของเขา นางตั้งท้องและคลอดลูกชื่อเอโนค คาอินสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและเขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าเอโนค ตามชื่อลูกชายของเขา

18 เอโนคมีลูกชายชื่ออิราด อิราดมีลูกชายชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลมีลูกชายชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลมีลูกชายชื่อลามาค

19 ลามาคมีเมียสองคนชื่ออาดาท กับคิลลาห์ 20 ออาดาทมีลูกชื่อยูบาล เขาเป็นบรรพบุรุษ †† ของพวกที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และเลี้ยงสัตว์ใช้งาน 21 น้องชายของยูบาลชื่อยูบาล เขาเป็นบรรพบุรุษของพวกคนที่เล่นพิณและเป่าขลุ่ยแก๊ง 22 คิลลาห์มีลูกชื่อ ทูบัล คาอิน เขาเป็นบรรพบุรุษของพวกช่างทำเครื่องมือทองสัมฤทธิ์ และเหล็กต่างๆ ††† น้องสาวของทูบัลคาอินชื่อนาอามัท

†† ฉันได้ ในภาษาฮีบรู คำนี้ออกเสียงเหมือนกับชื่อ “คาอิน” ††† ส่วนไขมัน ส่วนที่เป็นไขมันของแกะหัวบีถือว่าเป็นส่วนที่ดีที่สุด ††† มั่นใจมากควบคุมเจ้า หรือ “อยากได้ตัวเจ้า” † ไปในทุ่งกันเถอะ ข้อความนี้พบในฉบับแปลโบราณ แต่ไม่พบในหนังสือภาษาฮีบรูฉบับมาตรฐาน ††† โนด ชื่อนี้หมายถึง “การเร่ร่อน” ††† บรรพบุรุษ น่าจะหมายความว่า คนที่ได้ประสูติสิ่งเหล่านี้ขึ้นมาใช้เป็นคนแรก หรือ ที่เรามาจะเรียกกันว่าเป็นบิดาแห่งเรื่องนั้นๆ ††† เขา

† เราจะ ... เจ้าจะต้องคลอดลูกอีกด้วย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะทำให้เจ้าลำบากตอนมีท้อง และเจ้าจะคลอดลูกด้วยความเจ็บปวด” †† อยากควบคุม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อยากได้” † กินพืชที่อยู่ในท้องทุ่ง ดูในปฐมกาล 1:28-29 †† เอวา ชื่อนี้เหมือนกับคำในภาษาฮีบรู ที่หมายถึง “ชีวิต”

23 ลาเมคพูดกับเมียทั้งสองของเขาว่า
“อาดาร์ห์กับคิลลาร์ห์ฟังเราให้ดี
เจ้าที่เป็นเมียของลาเมคฟังสิ่งที่เราจะพูดให้ดี
เราได้ฆ่าชายคนหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ
เราได้ฆ่าเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ได้มาทำร้ายเรา
24 ถ้าหากการฆ่าคนอื่นจะต้องรับโทษเจ็ดเท่า
การฆ่าเราลาเมค ก็จะต้องได้รับโทษถึงเจ็ดสิบเจ็ดเท่า”

อาดัมกับเอวามีลูกชายอีกคน

25 อาดัมมีเพศสัมพันธ์กับเมียของตนอีก นางคลอดลูกชายคนหนึ่ง นางตั้งชื่อเขาว่า เซท † เพราะนางพูดว่า “พระยาห์เวห์ให้ลูกชายอีกคนหนึ่งกับฉันแทนอาเบล เพราะคาอินฆ่าเขาแล้ว” 26 แล้วเซทก็มีลูกชายคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อลูกว่า เอโนช ในเวลานั้น ผู้คนเริ่มพากันมานับศักราชพระยาห์เวห์ ††

ประวัติของครอบครัวอาดัม

(1 พตด. 1:1-4)

5 นี่คือนิสัยประวัติครอบครัวของอาดัม † ในวันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์นั้น พระเจ้าสร้างพวกเขาให้เหมือนกับพระองค์ #2 พระเจ้าได้สร้างชายและหญิงขึ้น ในวันที่พระองค์สร้างพวกเขา นั้นพระองค์ได้ช่วยพวกเขา และเรียกพวกเขาว่ามนุษย์ 3 เมื่ออาดัมมีอายุได้หนึ่งร้อยสามสิบปี เขาก็มีลูกชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งรูปร่างหน้าตาคล้ายเขามาก เขาตั้งชื่อลูกว่าเซท 4 หลังจากเซทเกิดแล้ว อาดัมก็มีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 5 อาดัมมีอายุถึงเก้าร้อยสามสิบปีจึงตาย 6 ส่วนเซทนั้น เมื่อมีอายุได้หนึ่งร้อยห้าปี ก็มีลูกชายชื่อเอโนช 7 หลังจากเอโนชเกิดมาแล้ว เซทก็มีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 8 เซทมีอายุถึงเก้าร้อยสิบสองปีจึงตาย 9 เมื่อเอโนชมีอายุได้เก้าสิบปี เขาก็มีลูกชายชื่อเคนัน 10 หลังจากเคนันเกิดมาแล้ว เอโนชมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 11 เอโนชมีอายุถึงเก้าร้อยห้าปีจึงตาย 12 เมื่อเคนันอายุเจ็ดสิบปี ก็มีลูกชายชื่อ มาหะลาเลล 13 หลังจากมาหะลาเลลเกิดมาแล้ว เคนันมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 14 เคนันมีอายุถึงเก้าร้อยสิบปีจึงตาย 15 เมื่อมาหะลาเลลมีอายุหกสิบห้าปี ก็มีลูกชายชื่อยาเรด 16 หลังจากยาเรดเกิดมาแล้ว มาหะลาเลลมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 17 มาหะลาเลลมีอายุถึงแปดร้อยเก้าสิบห้าปีจึงตาย 18 เมื่อยาเรดมีอายุหนึ่งร้อยหกสิบสองปี ก็มีลูกชายชื่อเอโนค 19 หลังจากเอโนคเกิดมาแล้ว ยาเรดมีชีวิตต่อไปอีกแปดร้อยปี เขายังมีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 20 ยาเรดมีอายุถึงเก้าร้อยหกสิบสองปีจึงตาย 21 เมื่อเอโนคอายุได้หกสิบห้าปี ก็มีลูกชายชื่อเมธูเสลาห์ 22 หลังจากเมธูเสลาห์เกิดมาแล้ว เอโนคมีชีวิตที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า #ต่อไปอีกสามร้อยปี ระหว่างนั้นเขามีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน

เป็น ... เหล็กต่างๆ การแปลประโยคนี้ใช้หนังสือภาษาฮีบรูฉบับปรับปรุงแก้ไข เป็นแกมมา ในหนังสือเล่มนี้แปลตรงๆได้ว่า “ได้เป็นคนงานผู้หนึ่งที่ได้ทำให้ทองสัมฤทธิ์และเหล็กเกิดเป็นรูปร่างขึ้นมา” † เซท คำนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “การให้” †† ผู้คน ... พระยาห์เวห์ แปลตรงๆได้ว่า “ผู้คนเริ่มร้องเรียกชื่อของพระยาห์เวห์” †† อาดัม คำนี้หมายถึง “ผู้ชาย” หรือ “ผู้คน” เหมือนกับคำที่หมายถึง “ดิน” หรือ “โคลนแดง” †† พระเจ้าสร้าง ... พระองค์ แปลตรงๆคือ “พระองค์ได้สร้างเขาตามแบบของพระเจ้า” ดูใน ปฐมกาล 1:27 †† มีชีวิตที่อยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า แปลตรงๆว่า “เดินกับพระเจ้า” เหมือนมนุษย์ในสวนเอเดน 3:8 ฉบับแปลกรีกโบราณแปลคำเหล่านี้ว่า “ทำให้พระเจ้าพอใจ” (ดูใน 5:24 และ 6:9 ด้วย)

23 เอโนคมีชีวิตอยู่จนมีอายุสามร้อยหกสิบห้าปี 24 เอโนคเดินไปกับพระเจ้า แล้วเขาก็หายตัวไปเพราะพระเจ้าเอาตัวเขาไป

25 เมื่อเมธูเสลาห์มีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดปี ก็มีลูกชายชื่อลาเมค 26 หลังจากทีลาเมคเกิดมาแล้ว เมธูเสลาห์มีชีวิตต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี เขามีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 27 เมธูเสลาห์ มีอายุถึงเก้าร้อยหกสิบเก้าปีจึงตาย

28 เมื่อลาเมคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบสองปี ก็มีลูกชายคนหนึ่ง 29 เขาตั้งชื่อลูกว่าโนอาห์ ††† เขาพูดว่า “ลูกคนนี้จะทำให้พวกเราได้หยุดพักจากการงานที่เหน็ดเหนื่อยของเรา เพราะพระเจ้าได้สถาปนาแผ่นดินแห่งนี้ไว้”

30 หลังจากทีโนอาห์เกิดมาแล้ว ลาเมคก็มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และเขาก็มีลูกชายลูกสาวอีกหลายคน 31 ลาเมคมีอายุถึงเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีจึงตาย

32 เมื่อโนอาห์อายุได้ห้าร้อยปี ก็มีลูกชายชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

ประชาชนเริ่มชั่วร้าย

6 เมื่อประชาชนบนแผ่นดินมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ และได้เกิดลูกสาวมากมาย 2 พวกลูกชายของพระเจ้า ††† เห็นว่าลูกสาวของมนุษย์นั้นสวยงามเหลือเกิน พวกเขาจึงได้แต่งงานกับบรรดาลูกสาวของมนุษย์ที่พวกเขาได้เลือกมา

3 พระเจ้าจึงพูดว่า “วิญญาณของเราจะไม่อยู่กับพวกมนุษย์ตลอดไป เพราะพวกเขาตายได้ ดังนั้นพวกเขาก็จะมีอายุเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี” 5

4 ในเวลานั้น มีชาวเนฟิล †† อาศัยอยู่บนแผ่นดินด้วย เมื่อพวกลูกชายของพระเจ้าได้มีเพศสัมพันธ์กับพวกลูกสาวของมนุษย์ ผู้หญิงเหล่านี้ได้คลอดลูกออกมาหลายคน ซึ่งพวกเขาได้เติบโตขึ้นเป็นนักรบที่กล้าหาญ มีชื่อเสียงมากในยุคโบราณนั้น †††

5 พระยาห์เวห์เห็นว่ามนุษย์บนโลกชั่วมาก สิ่งที่พวกเขาคิดในใจก็ล้วนชั่วร้ายตลอดเวลา 6 พระยาห์เวห์รู้สึกเสียใจที่พระองค์สร้างมนุษย์ขึ้นในโลก ใจของพระองค์เศร้าโศก 7 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะทำลายล้างมนุษย์ที่เราสร้างขึ้นจากดิน กับพวกสัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลานทุกอย่างบนดิน รวมทั้งนกทุกชนิด เพราะเราเศร้าใจที่ได้สร้างพวกเขาขึ้นมา”

8 มีแต่โนอาห์ ††† เท่านั้นที่พระเจ้าชอบใจ

โนอาห์กับน้ำท่วมครั้งใหญ่

9 ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวของโนอาห์และครอบครัวของเขา โนอาห์เป็นคนดีมาก ไม่มีที่ติเลยในท่ามกลางคนในยุคสมัยของเขา โนอาห์ได้เดินไปกับพระเจ้า †††10 เขามีลูกชายสามคนชื่อ เซม ฮาม และยาเฟท

11 ในสายตาของพระเจ้านั้น โลกดูเสื่อมทรามมาก เต็มไปด้วยประชาชนที่ชอบความรุนแรง 12 พระเจ้ามองดูโลกนี้ และเห็นว่าโลกนี้เสื่อมทรามจริงๆ เพราะวิถีทางทั้งหลายของมนุษย์ทุกคนบนโลกนี้เสื่อมทราม

††††† โนอาห์ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “การพักผ่อน” หรือ “การปลอบใจ” ††††† พวกลูกชายของพระเจ้า ชื่อความนี้ น่าจะพูดถึงพวกทูตสวรรค์ หรือพวกวิญญาณชั้นสูง แต่มีอาจารย์พระคัมภีร์บางท่านเสนอว่าเป็นกษัตริย์ หรือพวกเคร่งศาสนาหรืออาจจะเป็นคนในครอบครัวของเซท 5 วิญญาณ ... หนึ่งในร้อยยี่สิบปี หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ประชาชนเป็นเพียงมนุษย์ เราจะปล่อยให้พวกเขาสามารถบวกรับพระวิญญาณของเราตลอดไป เราจะให้พวกเขามีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยยี่สิบปี” ††††† ชาวเนฟิล ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “ประชาชนที่ตกต่ำ” ต่อมาชาวเนฟิลเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงในเรื่องความเป็นนักรบที่ตัวใหญ่ คำนี้อาจจะหมายถึง “พวกยักษ์” ก็ได้ ดูใน หนังสือกันดารวิถี 13:32-33 ††††† ในเวลานั้น ... ในยุคโบราณ หรือ “ชาวเนฟิลที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินในเวลานั้นและในเวลาต่อมา เมื่อพวกลูกชายของพระเจ้าแต่งงานกับบรรดาลูกสาวของคนเหล่านี้ พวกผู้หญิงนี้ได้คลอดลูก และลูกของพวกเขาก็เป็นวีรบุรุษที่มีชื่อเสียงในยุคโบราณ” ††††† โนอาห์ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “รู้สึกเสียใจในภายหลัง” ††††† โนอาห์ได้เดินไปกับพระเจ้า หมายถึงโนอาห์มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้า ดูในปฐมกาล 5:21-24

13 พระเจ้าพูดกับโนอาห์ว่า เราได้ตัดสินใจที่จะทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหมด เพราะโลกนี้เต็มไปด้วยความรุนแรง ดังนั้นเราจะทำลายพวกมันไปพร้อมกับโลก 14 ให้เจ้าต่อเรือสำหรับเจ้าเองลำหนึ่ง โดยใช้ไม้สนโกเฟอร์ † สร้างห้องขึ้นหลายห้องในเรือลำนั้น †† เอนำมันดิน † มาหาอุดรช่องไม้ทั้งด้านในและด้านนอก

15 ให้ต่อเรือขึ้นมีความยาวหนึ่งร้อยสี่สิบเมตร กว้างยี่สิบสามเมตร และสูงสิบสามเมตรครึ่ง 16 ให้ทำหลังคาบนเรือด้วย เมื่อทำหลังคาเสร็จแล้ว ควรให้มีหน้าต่างเฉียงลาด †† ขนาดครึ่งเมตร †† ให้ทำประตูไว้ทางด้านข้างบานหนึ่งด้วย ให้สร้างคานฟ้า พื้นชั้นล่าง ชั้นที่สอง และชั้นที่สามด้วย

17 เราจะให้น้ำท่วมโลก เพื่อทำลายทุกๆชีวิตภายใต้ท้องฟ้านี้ ทุกอย่างบนโลกนี้จะตายหมด 18 แต่เราจะให้สัญญาพิเศษกับเจ้า เจ้าจะเข้าไปอยู่ในเรือ พร้อมกับพวกลูกชาย เมียและลูกสะใภ้ของเจ้า 19 เจ้าควรระนังสิ่งมีชีวิตทุกชนิดอย่างละคู่ๆ เข้าไปอยู่ในเรือเพื่อให้มีชีวิตรอดรวมอยู่กับเจ้าด้วย สัตว์แต่ละอย่างให้มีทั้งตัวเมียและตัวผู้ 20 นอกทุกชนิดอย่างละหนึ่งคู่ สัตว์ทุกชนิด และสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินทุกชนิดจะมากับเจ้า เพื่อให้เจ้ารักษาชีวิตของพวกมันให้รอด 21 เจ้าต้องรวบรวมเสบียงอาหาร และนำมาเก็บสะสมไว้เพื่อตัวเจ้า และสัตว์เหล่านั้น

22 โนอาห์ก็ทำตามที่พระเจ้าสั่งให้ทำทุกอย่าง

น้ำเริ่มท่วม

7 จากนั้นพระเจ้าพูดกับโนอาห์ว่า “ให้เข้าไปอยู่ในเรือ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัว เพราะเห็นว่าผมเพียงเจ้าเท่านั้นที่เป็นคนดีในหมู่มนุษย์นี้ 2 ให้นำสัตว์ต่างๆที่สะอาดอย่างละเจ็ดคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย ส่วนสัตว์ที่ไม่สะอาด ††† ให้เอาไปอย่างละคู่ ทั้งตัวผู้และตัวเมีย 3 นกในอากาศอย่างละเจ็ดคู่ทั้งตัวผู้และตัวเมีย เพื่อให้สัตว์ทั้งหลายมีชีวิตรอดต่อไปในโลกนี้ 4 เพราะภายในเจ็ดวันนี้เราจะทำให้ฝนตกเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน เราจะทำลายสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่เราได้สร้างขึ้นมาบนพื้นผิวของโลก” 5 ฝ่ายโนอาห์ก็ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ทุกอย่าง

6 ตอนที่เกิดน้ำท่วมขึ้นบนแผ่นดิน โนอาห์มีอายุหกร้อยปี 7 โนอาห์เข้าไปอยู่ในเรือ พร้อมกับลูกชาย เมีย และลูกสะใภ้ เพื่อหนีให้พ้นจากน้ำท่วม 8 พวกสัตว์ที่สะอาด สัตว์ที่ไม่สะอาด นกต่างๆ และสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดิน 9 ก็ได้เข้าไปอยู่ในเรือของโนอาห์เป็นคู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้สั่งโนอาห์ไว้ 10 หลังจากนั้นเจ็ดวัน น้ำก็เริ่มท่วม

11 เมื่อโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี ในวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง น้ำจากใต้ดินใต้แหล่งน้ำขึ้นมา ช่องฟ้าก็เปิด 12 ฝนได้เทลงมาอย่างหนัก เป็นเวลานานถึงสี่สิบวันสี่สิบคืน 13 ในวันที่วันนั้นเอง โนอาห์ก็ได้เข้าไปอยู่ในเรือกับลูกชายทั้งสาม คือ เซม ฮาม และยาเฟท พร้อมกับเมียและลูกสะใภ้ทั้งสามคน 14 พวกเขาและสัตว์ป่าทุกชนิด สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน นกทุกชนิด 15 สัตว์ทุกชนิดได้มาหาโนอาห์ที่เรือเป็นคู่ๆ 16 บรรดาสัตว์ที่มาอยู่ในเรือมีทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้สั่งโนอาห์ไว้ทุกอย่าง จากนั้นพระยาห์เวห์ก็ปิดประตูเรือ

17 น้ำได้ท่วมบนแผ่นดินต่อไปอีกเป็นเวลาราวสี่สิบวัน จำนวนน้ำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆและยกเรือให้ลอยสูงขึ้น เรือนั้นลอยสูงขึ้นเหนือแผ่นดิน 18 ส่วนน้ำก็ยังคงไหลต่อเนื่องกันไป และเพิ่มปริมาณน้ำขึ้นเรื่อยๆบนแผ่นดิน เรือนั้นลอยไปบนพื้นน้ำ 19 น้ำที่สูงขึ้นเรื่อยๆบนแผ่นดิน จนกระทั่งภูเขาสูงทุกลูกจมอยู่ใต้น้ำ 20 น้ำ

† ไม้สนโกเฟอร์ แปลตรงๆคือไม้ไซเปรส ชนิดของไม้ยังไม่แน่นอน †† สร้างห้อง ... เรือสำเนา หรือ “อุโมงค์ว่างของเรือ” น่าจะหมายถึงฟิชเล็ๆที่ถูกยกเข้าไปตามรอยแยกของเรือและทาปิดด้วยน้ำมัน ††† น้ำมันดิน เป็นน้ำมันชนิดหนึ่งที่ต้องถูกความร้อนถึงจะละลาย †† ให้ทำ ... เอียงลาด หรือ “ให้สร้างหน้าต่างบานหนึ่งให้อยู่ต่ำกว่าหลังคาลงมา 18 นิ้ว” ††† ครึ่งเมตร ถ้าวัดด้วยศอกสันจะเท่ากับ 45 เซนติเมตร แต่ถ้าเป็นศอกยาวจะเท่ากับ 52.5 เซนติเมตร ††† ที่สะอาด ... ไม่สะอาด สัตว์สะอาดคือพวกสัตว์ที่พระเจ้ายอมรับเป็นเครื่องบูชา ส่วนพวกสัตว์ที่ไม่สะอาดจะใช้เป็นเครื่องบูชาไม่ได้

นั้นยังคงไหลต่อเนื่องไปอีก จนยอดเขาจมลึกลงไปใต้น้ำประมาณหกเมตร †††

21 สิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนแผ่นดินตายหมด คือบรรดาคาน สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า สิ่งมีชีวิตทั้งหลายบนแผ่นดิน รวมทั้งมนุษย์ด้วย 22 สิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่บนบกก็ตายหมด 23 พระเจ้าทำลายสิ่งมีชีวิตทุกอย่างบนแผ่นดินทั้งหมด บรรดามนุษย์ สัตว์ต่างๆ สัตว์เลื้อยคลาน และพวกนกในท้องฟ้า ก็ล้วนถูกทำลายไปจากโลก มีเพียงโนอาห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่ กับบรรดาคานและสัตว์ที่อยู่กับเขาในเรือ 24 น้ำนั้นยังคงท่วมโลกอยู่ต่อไปนานถึงหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

น้ำท่วมสิ้นสุดลง

8 แต่พระเจ้าก็ยังทรงระลึกถึงโนอาห์ และบรรดาสัตว์ป่ากับสัตว์ใช้งานทั้งหลายที่อยู่กับโนอาห์ในเรือนั้น แล้วพระเจ้าก็ให้ลมพัดบนแผ่นดินโลก น้ำนั้นก็ค่อยๆลดลง

2 นำได้หยุดไหลจากใต้พื้นดิน ท้องฟ้าก็ปิดลง ฝนจากฟ้าก็หยุดตก 3 น้ำจึงค่อยๆลดลงจากแผ่นดิน ในวันที่หนึ่งร้อยห้าสิบห้าปี 4 ที่จะให้เรือจอดอยู่บนเทือกเขาอาราธาต 5 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่เจ็ด 5 แล้วน้ำก็ค่อยๆลดลง จนถึงเดือนที่สิบ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบ ยอดเขาก็ค่อยๆโผล่ขึ้นมา

6 เมื่อเวลาผ่านไปสี่สิบวัน โนอาห์เปิดหน้าต่างของเรือลำที่เขาสร้างขึ้นนั้น 7 โนอาห์ส่งอีกาตัวหนึ่งออกไป มันบินวนเวียนไปและกลับมากับเรือ นกค้อยๆแห่งลง 8 แล้วโนอาห์ส่งนกพิราบออกไปตัวหนึ่ง เพื่อคว้าน้ำลดไปจากแผ่นดินหรือยัง

9 แต่นกนั้นยังหาที่เกาะไม่ได้ นกจึงบินกลับมาหาโนอาห์ที่เรืออีก เพราะน้ำยังท่วมแผ่นดินอยู่ โนอาห์ยื่นมือออกไปจับนกนั้น เอามันกลับเข้ามาในเรือ

10 โนอาห์รอต่อไปอีกเจ็ดวัน จึงส่งนกพิราบออกไปจากเรืออีก 11 นกตัวนั้นบินกลับมาหาเขาในเย็นวันนั้น ปากของมันคาบเอาใบมะกอกสดที่เด็ดมาใบหนึ่ง โนอาห์จึงรู้ว่าน้ำบนแผ่นดินลดลงแล้ว 12 โนอาห์รอต่อไปอีกเจ็ดวัน จึงค่อยส่งนกพิราบออกไปอีกตัวหนึ่ง นกตัวนั้นก็ไม่ได้บินกลับมาหาเขาอีก

13 เมื่อโนอาห์มีอายุหกร้อยหนึ่งปี ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง น้ำก็แห้งไปจากแผ่นดิน โนอาห์ได้เปิดประตู 14 เรือออกไปดูข้างนอก และเห็นว่าแผ่นดินแห้งแล้ว 14 เมื่อถึงวันที่สิบเจ็ดของเดือนที่สอง แผ่นดินก็แห้งสนิท

15 พระเจ้าจึงพูดกับโนอาห์ว่า “ออกไปจากเรือได้แล้ว ทั้งตัวเจ้า เมียของเจ้า ลูกชาย และลูกสะใภ้ของเจ้า 17 นำทุกสิ่งที่มีชีวิตบนเรือออกไปกับเจ้าด้วย สัตว์ทุกชนิด นกต่างๆ สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินทุกชนิด เพื่อพวกมันจะได้อยู่กับเจ้าเต็มแผ่นดิน พวกมันจะมีลูกหลานและจะเพิ่มจำนวนขึ้นบนโลกนี้”

18 โนอาห์กับลูกชาย เมีย และลูกสะใภ้จึงพากันออกจากเรือ 19 สัตว์แต่ละครอบครัวได้พากันเดินออกมาจากเรือ ทั้งสัตว์เลื้อยคลานทุกตัวบนพื้นดินและนกทุกชนิด

20 จากนั้นโนอาห์จึงสร้างแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ เขาได้นำนกที่สะอาดทุกชนิดและสัตว์ที่สะอาด ††† ทุกชนิดมา และเอาพวกมันมาเผาถวายบนแท่นบูชา

21 ซึ่งเป็นกลิ่นที่พระยาห์เวห์พอใจมาก พระองค์จึงพูดกับตัวเองว่า “เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินโลกนี้อีกต่อไป เพราะเห็นแก่มนุษย์ มนุษย์นั้นมีความคิดชั่วร้ายตั้งแต่เด็กแล้ว ดังนั้นเราจะไม่มีวันทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหมดอย่างที่เรทำได้ทำไปแล้วนั้นอีก 22 ตราบใดที่โลกนี้ยังมีอยู่ การเพาะปลูกและการเก็บเกี่ยว ความเย็น

††† หกเมตร หรือ หกเมตรกับอีกเก้าเซนติเมตร 5 อาราธาต เป็นเทือกเขาที่อยู่ทางตะวันออกของประเทศตุรกี 6 St เปิดประตู แปลตรงๆคือ “เปิดฝาออก” 7 St††† นกที่สะอาด ... ที่สะอาด พวกนกและสัตว์ทั้งหลายที่พระเจ้าบอกว่าจะสามารถใช้เป็นเครื่องบูชาได้

และความร้อน ฤดูร้อนและฤดูหนาว กลางวันและกลางคืน จะไม่มีวันหมดไป”

สัญญาที่พระเจ้าทำกับโนอาห์

9 พระเจ้าได้ช่วยพรโนอาห์กับพวกลูกชายของเขาและพูดว่า “ให้มีลูกมีหลานมากมายเต็มแผ่นดิน 2 บรรดาสัตว์ทุกอย่างในโลกนี้ ทั้งพวกนก พวกสัตว์เลื้อยคลานอยู่บนพื้นดิน และปลาในทะเล จะกลัวพวกเจ้า พวกมันทั้งหมดจะอยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้า 3 ทุกสิ่งที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวได้ เราจะยกให้เป็นอาหารของพวกเจ้า เหมือนอย่างที่เราได้ยกพวกพืชผักให้พวกเจ้ากินอยู่แล้ว ตอนนั้นเราให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับเจ้า 4 แต่พวกเจ้าจะต้องไม่กินเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดติดอยู่ เพราะมีชีวิตอยู่ในเลือด 5 ไม่อย่างนั้นเราจะทวงเลือดนั้นคืนจากชีวิตของพวกเจ้า สัตว์ตัวไหนที่ฆ่ามนุษย์ เราจะทวงชีวิตนั้นคืนจากมันด้วย สำหรับมนุษย์นั้น ถ้าใครฆ่าใครก็ตาม เราจะทวงชีวิตของคนๆนั้นคืนมา

6 ใครที่ฆ่าคน

คนนั้นจะต้องถูกอีกคนหนึ่งฆ่าด้วย

เพราะพระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาตามรูปแบบของพระองค์

7 ให้พวกเจ้ามีลูกหลานมากมายและอยู่กันจนเต็มแผ่นดิน”

8 พระเจ้าพูดกับโนอาห์และพวกลูกชายของเขาอีกว่า 9 “เราจะทำข้อตกลงกับเจ้าและลูกหลานทั้งหมดของเจ้า 10 เราจะทำข้อตกลงกับสิ่งมีชีวิตทั้งหมดที่อยู่กับเจ้า ทั้งพวกนก พวกสัตว์ใช้งาน และสัตว์อื่นทั้งหมดที่อยู่กับเจ้า 11 เราให้สัญญากับพวกเจ้าว่า จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายทุกสิ่งที่มีชีวิตหรือโลกนี้อีก”

12 แล้วพระเจ้าก็พูดต่ออีกว่า “นี่คือเครื่องหมายแห่งสัญญาที่เราได้ทำกับเจ้า กับลูกหลานของเจ้า และกับสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่อยู่กับเจ้า เป็นเครื่องหมายที่จะมีอยู่ตลอดไป 13 คือเราจะทำให้มีรุ้งที่ก้อนเมฆ เพื่อแสดงถึงสัญญาระหว่างเรากับโลก 14 เวลาใดที่มีรุ้งกินน้ำที่ก้อนเมฆเหนือพื้นดินนั้น 15 เราจะระลึกถึงสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับเจ้า และบรรดาสิ่งมีชีวิตทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า คือเราจะไม่ให้น้ำมาท่วมทำลายสิ่งมีชีวิตทั้งหลายอีก 16 เมื่อมีรุ้งกินน้ำที่ก้อนเมฆเมื่อใด เราจะมองดูรุ้งนั้น และจะนึกถึงสัญญาที่มั่นคงถาวร ระหว่างเรากับทุกสิ่งที่มีชีวิตบนโลกนี้”

17 แล้วพระเจ้าพูดกับโนอาห์อีกว่า “นี่แหละคือเครื่องหมายแห่งสัญญาระหว่างเรากับทุกสิ่งที่มีชีวิตบนโลกนี้”

โนอาห์กับลูกๆของเขา

18 ลูกชายของโนอาห์คือ เชม ฮาม และยาเฟท ออกมาจากเรือด้วยก้อน (ฮามได้เป็นพ่อของคานาอัน) 19 ประชาชนทั้งหมดบนโลกนี้ล้วนมาจากลูกชายทั้งสามคนนี้ของเขา

20 ฝ่ายโนอาห์นั้นเป็นชาวไร่ เขาเป็นคนแรกที่ทำไร่ไถนา 21 เขาได้ดื่มเหล้าองุ่นและเมาหลับไปในเต็นท์ ทั้งที่เปลือยกายอยู่ 22 ฝ่ายฮามที่เป็นพ่อของคานาอันนั้น มาเห็นโนอาห์ที่เปลือยกายอยู่ เขาจึงออกไปบอกกับพี่ชายทั้งสองคนของเขา 23 เชมกับยาเฟทจึงช่วยกันเอาผ้ามาพาดบ่าของพวกเขาทั้งสองคน และเดินหันหลังเข้าไปหาพ่อที่นอนเปลือยกายอยู่ เอาผ้าคลุมร่างพ่อไว้โดยที่ไม่ได้มองร่างเปลือยของพ่อเลย

24 เมื่อโนอาห์ตื่นขึ้นสร้างเมามาแล้ว และรู้เรื่องราวลูกชายคนเล็กได้ทำอะไรรักกับเขา 25 โนอาห์จึงพูดว่า

“คานาอัน † เจ้าจะต้องถูกแช่ง

ให้เป็นทาสชั้นต่ำที่สุดของพี่น้อง”

26 แล้วโนอาห์พูดต่ออีกว่า

“ขอพระเจ้าช่วยพรให้เชม

และให้คานาอันเป็นทาสของเขาเถิด

27 ขอพระเจ้าขยาย †† ดินแดนของยาเฟท

† คานาอัน ลูกชายของฮาม ประชาชนของคานาอันได้อาศัยอยู่ตามชายฝั่งปาเลสไตน์ เลบานอนและซีเรีย ต่อมาพระเจ้าได้ให้แผ่นดินนี้กับประชาชนชาวอิสราเอล †† ขยาย คำอธิบรู้นี้ออกเสียงเหมือนกับชื่อของยาเฟท

ขอให้ยาเฟทอยู่ในเต็นท์ของเชม †

ขอให้คานาอันเป็นทาสของยาเฟทด้วย”

28 โนอาห์มีชีวิตหลังน้ำท่วมต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี 29 โนอาห์มีอายุถึงเก้าร้อยห้าสิบปีจึงตาย

เชื้อสายของลูกชายของโนอาห์

(1 พศ. 1:5-23)

10 ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายของลูกชายทั้งสามคนของโนอาห์ คือ เชม ฮาม และยาเฟท พวกเขามีลูกหลังจากน้ำท่วม

ลูกหลานของยาเฟท

2 พวกลูกชายของยาเฟท คือ โกอเมอร์ มาโกก มาดัย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทิวาส

3 พวกลูกชายของโกเมอร์ คือ อัชเคนส์ ริฟาท และโทการมาห์

4 พวกลูกชายของยาวาน คือ เอลิซาร์ ทารซิช ดิทธิม และโดดานิม †

5 บรรดาประชาชนที่อาศัยอยู่ตามบริเวณทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ล้วนสืบเชื้อสายมาจากลูกๆของยาเฟท ครอบครัวทั้งหลายนี้แต่ละครอบครัวได้กลายเป็นชนชาติต่างๆที่มีแผ่นดินและภาษาเป็นของพวกเขาเอง

ลูกหลานของฮาม

6 ฮามมีลูกชายคือ คูช อียิปต์ †† พุดและคานาอัน

7 คูชมีลูกชายหลายคน คือ เชบา ฮาวิลาร์ สับพาร์ ราอามาห์ และสับเทคา ส่วนลูกของราอามาห์ คือ เสบาและเดดาน

8 ลูกของคูชที่ชื่อว่านิมโรดนั้น เป็นนักรบที่กล้าหาญ ††† คนหนึ่งในแผ่นดิน 9 เขาเป็นนายพรานที่กล้าหาญมากต่อหน้าพระยาห์เวห์ นี่เป็นเหตุที่ประชาชนมักพูดว่า “คนผู้นี้เป็นเหมือนนิมโรด นายพรานผู้กล้าหาญต่อหน้าพระยาห์เวห์”

10 อาณาจักรของนิมโรดนั้น เริ่มขยายจากเมืองบาบิโลน เมืองเอเรก และเมืองอัคคัต ซึ่งเมืองทั้งสามนี้อยู่ในแผ่นดินชินาร์ †††† จากที่นั่น นิมโรดได้ไปยังแผ่นดินอัสซีเรีย แล้วสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบทอร์ เมืองคาลาห์ 12 และเมืองเรเสน ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาห์นั้น เดียวนี้เรเสนได้กลายเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่ง

13 อียิปต์มีลูกชายหลายคน คือ ลุด อานามิม เลหะบิม นัฟทูอิม

14 ปัทรูสิม คัสลูห์ (ผู้เป็นต้นตระกูลคนฟิลิสเตีย) และคนคัฟไทร์

15 คานาอันมีลูกคนโต คือ ไชดอน คานาอันยังเป็นพ่อของเฮท 16 คนเยนุส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซึ 17 คนฮิวีวต์ คนอาร์คิ คนลิสินี 18 คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัทด้วย ต่อมาภายหลังครอบครัวคานาอันได้กระจายออกไปตามที่ต่างๆ

19 เขตของคนคานาอัน แผ่ขยายจากเมืองไชดอนไปทางเมืองเกอร์ราจจนถึงเมืองกาซา และไปทางเมืองไฮโดม โกโมราห์ อัดมาห์ และเศบิยิมจนถึงเมืองลาซา

20 คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของฮาม พวกเขามีภาษาของตนเอง มีเขตแดนที่อยู่ของตนเอง และแบ่งแยกเป็นชนชาติต่างๆ

ลูกหลานของเชม

21 ส่วนเชมที่เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟทนั้น ก็มีลูกอีกหลายคน เขาเป็นต้นตระกูลของพวกชาวเอเบอร์ด้วย

22 พวกลูกชายของเชม คือเอลาม อัสซุร อารปักซาด ลุด และอารัม

† ขอให้ยาเฟทอยู่ในเต็นท์ของเชม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอให้พระเจ้าอยู่ในเต็นท์ของเชม” หรือ “ขอให้ยาเฟทกับเชมอยู่กันอย่างสันติ” †† †† โดดานิม หรือบางฉบับเขียนว่า “โรตานิม” หรือ “ประชาชนของเกาะโรด” ††† อียิปต์ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “มิสรอิม” †††† นักรบที่กล้าหาญ หรือ “เป็นวีรบุรุษที่ยิ่งใหญ่คนแรก” †††† เมืองบาบิโลน ... ชินาร์ หรือ “บาบิโลน เอเรก อัคคัต และคัสลาห์ เมืองเหล่านี้อยู่ในแผ่นดินของชินาร์”

23 พวกลูกชายของอาร์ม คืออูส สูล เกเธอร์ และมัช

24 ส่วนอาร์บิซาดมีลูกชาย คือเชลาห์ ส่วนเชลาห์มีลูกคือเอเบอร์ 25 ลูกชายสองคนของเอเบอร์คือเพเลก † และโยกทาน ที่เขาตั้งชื่อว่าเพเลกก็เพราะในสมัยนั้นมีการแบ่งแผ่นดินกัน

26 โยกทานมีลูกหลายคน คือออลโมดัต เซเลฟ ฮาซารมาเวท เยราห์ 27 ฮาโตรัม อุซาล ดิคลาห์ 28 โอบาล อาบีมาเอล เสบา 29 ไอฟีร์ ฮาวิล่าห์ และโยบับ คนเหล่านี้ล้วนเป็นลูกชายของโยกทาน 30 คนเหล่านี้ได้อาศัยอยู่ในแถบเนินเขาด้านตะวันออก †† จากเมืองเมซาไปทางเสฟวร์

31 คนเหล่านี้เป็นเชื้อสายของเชม พวกเขามีภาษาของตนเอง มีดินแดนที่อยู่ของตนเอง มีเชื้อชาติของตนเอง

32 นี่คือรายชื่อครอบครัวต่างๆที่เกิดขึ้นมาจากพวกลูกชายของโนอาห์ พวกเขาเรียงลำดับตามชนชาติของพวกเขา และจากครอบครัวเหล่านี้เอง ประชากรมนุษย์ก็แผ่ขยายไปทั่วโลกภายหลังนำท่วม

โลกถูกแบ่งแยก

11 ในขณะนั้นทั่วโลกยังพูดภาษาเดียวกัน คำที่ใช้ก็มีความหมายเหมือนกัน 2 เมื่อผู้คนพากันอพยพไปจากทิศตะวันออก พวกเขา ก็พบที่ราบในแผ่นดินของชินาร์ จึงตกลงใจอาศัยอยู่ที่นั่น

3 พวกเขาพูดชักชวนกันว่า “มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐกัน เอาอิฐไปเผาจนแข็ง” พวกเขาจึงมีอิฐใช้แทนหิน และมียางมะตอย ‡ ใช้แทนปูนสอ ††

4 จากนั้นพวกเขาก็พูดว่า “มาเถิด มาสร้างเมืองสำหรับพวกเรา กันเถอะ แล้วสร้างหอคอยให้สูงเทียมฟ้า พอทำอย่างนั้นแล้ว พวกเราก็จะมีชื่อเสียงโด่งดัง ใครๆก็จะรู้จักเรา ถ้าเราไม่ทำ พวกเราก็จะกระจัดกระจายไปทั่วโลก”

5 พระยาห์เวห์ได้ลงมาดูเมืองและหอคอยที่พวกมนุษย์ช่วยกันสร้างขึ้นนั้น 6 แล้วพระยาห์เวห์พูดว่า “ดูเถิด ประชาชนเหล่านี้เป็นชนชาติเดียวกัน พูดภาษาเดียวกัน นี่เป็นแต่จุดเริ่มต้นของสิ่งที่พวกเขาจะทำในอนาคต และเมื่อพวกเขาตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ก็จะทำให้ได้แน่นอน 7 มาเถิด ให้พวกเราลงไปทำให้ภาษาของพวกเขาสับสนกัน”

8 พระยาห์เวห์จึงทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดินโลก คนเหล่านี้จึงต้องเลิกสร้างเมืองนั้น 9 แล้วคนก็เรียกเมืองนั้นว่าบาเบล † เพราะพระยาห์เวห์ทำให้ภาษาของทั้งโลกสับสนไปหมด แล้วพระยาห์เวห์ยังทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วแผ่นดิน

เรื่องราวของลูกหลานเชม

(1 พตด. 1:24-27)

10 ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายลูกหลานของเชม หลังจากเกิดน้ำท่วมไปแล้วสองปี เชมก็มีลูกชายชื่ออาร์บิซาด เชมมีอายุหนึ่งร้อยปีพอดี 11 หลังจากที่เขามีอาร์บิซาดแล้ว เชมก็มีชีวิตต่อไปอีกห้าร้อยปี และมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

12 เมื่ออาร์บิซาดมีอายุได้สามสิบห้าปี เขาก็มีลูกชายชื่อเชลาห์ 13 พอมิเชลาห์แล้ว อาร์บิซาดมีชีวิตต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

14 เมื่อเชลาห์มีอายุได้สามสิบปี เขาก็มีลูกชายชื่อเอเบอร์ 15 พอมิเอเบอร์แล้ว เชลาห์ก็มีชีวิตต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

† เพเลก ชื่อนี้หมายถึงการแบ่งแยก †† ตะวันออก ปกติแล้วคำนี้จะหมายถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงอ่าวเปอร์เซีย ‡ ยางมะตอย หรือ “น้ำมันดิน” คือน้ำมันแผ่นหนาที่ต้องโดนความร้อนจึงจะกลายเป็นของเหลว †† ปูนสอ ปูนที่ใช้ในการสร้างตึกด้วยอิฐ †† บาบิลในภาษาฮีบรู ชื่อ “บาเบล” ออกเสียงเหมือนคำว่า “วุ่นวาย”

16 เมื่อเอเบอร์มีอายุสามสิบสี่ปี เขาก็มีลูกชายชื่อเปเลก 17 พอมิเปเลกแล้ว เอเบอร์ก็มีชีวิตต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

18 เมื่อเปเลกมีอายุสามสิบปี ก็มีลูกชายชื่อเรอู 19 พอมิเรอูแล้ว เปเลกก็มีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

20 เมื่อเรอูมีอายุสามสิบสองปีก็มีลูกชื่อเสรุก 21 พอมิเสรุกแล้ว เรอูมีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

22 เมื่อเสรุกมีอายุสามสิบปีก็มีลูกชื่อนาโฮร์ 23 พอมินาโฮร์แล้ว เสรุกก็มีชีวิตต่อไปอีกสองร้อยปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

24 เมื่อนาโฮร์อายุยี่สิบเก้าปีก็มีลูกชื่อเทราห์ 25 พอมิเทราห์แล้ว นาโฮร์ก็มีชีวิตต่อไปอีกหนึ่งร้อยสิบเก้าปี เขายังมีลูกชายหญิงอีกหลายคน

26 เมื่อเทราห์อายุเจ็ดสิบปีก็มีลูกชายชื่อ อับราม นาโฮร์ และฮาราน

เรื่องราวของครอบครัวเทราห์

27 ต่อไปนี้เป็นเชื้อสายลูกหลานของเทราห์ เขาเป็นพ่อของอับราม นาโฮร์ และฮาราน ฮารานมีลูกชายชื่อโลท 28 ฮารานนั้นตายก่อนเทราห์พ่อของเขา ในแผ่นดินที่เขาเกิดในเมืองเออร์ของชาวบาบิโลน ††† อับรามกับนาโฮร์ต่างก็มีเมีย เมียของอับรามชื่อซาราย เมียของนาโฮร์ชื่อมิลคาห์ ซึ่งเป็นลูกสาวของฮาราน (ฮารานเป็นพ่อของมิลคาห์และอิสคาห์) 30 ฝ่ายซารายนั้นเป็นหมัน จึงไม่มีลูก

31 เทราห์พาอับรามลูกของตัวเองกับโลทที่เป็นหลานชาย ซึ่งเป็นลูกของฮาราน และซารายลูกสะใภ้ที่เป็นเมียของอับราม ออกจากเมืองเออร์ของชาวบาบิโลน เพื่อจะเข้าไปอยู่ในแผ่นดินคานาอัน แต่เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงเมืองฮาราน ก็ได้อาศัยอยู่ที่นั่น 32 เมื่อเทราห์อายุได้สองร้อยห้าปี เขาก็ตายที่เมืองฮาราน

พระยาห์เวห์เรียกอับราม

12 พระยาห์เวห์พูดกับอับรามว่า “ให้ออกจากประเทศของเจ้า

ละทิ้งประชาชน

และครอบครัวของพ่อเจ้าเสีย

และให้มุ่งไปยังดินแดนที่เราจะแสดงแก่เจ้า

2 เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่

เราจะอวยพรเจ้า

และทำให้ชื่อเจ้าเป็นที่รู้จักกว้างขวาง

และเจ้าจะเป็นพระพรสำหรับคนอื่น ††

3 เราจะอวยพรคนที่อวยพรเจ้า

และจะสาปแช่งคนที่สาปแช่งเจ้า

คนทั้งหลายบนโลกนี้จะได้รับพรจากเจ้าด้วย ๙”

อับรามไปคานาอัน

4 อับรามจึงออกจากเมืองฮารานพร้อมกับโลท และทำตามทีพระยาห์เวห์บอก ในขณะนั้นเขามีอายุเจ็ดสิบห้าปี 5 อับรามพาเมียเขาที่ชื่อซาราย และหลานชายชื่อโลทไปด้วย รวมทั้งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดและทาสทั้งหมดที่เขาได้มาจากเมืองฮาราน พวกเขาทั้งหมดได้ออกเดินทางมาจนถึงแผ่นดินคานาอัน 6 อับรามเดินทางผ่านดินแดนของชาวคานาอันและสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ใน

††† เมืองเออร์ของชาวบาบิโลน แปลตรงๆได้ว่า “เมืองเออร์ของชาวเคลเดีย” เป็นเมืองเมืองหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของกรุงบาบิโลน ††† และเจ้า ... คนอื่น หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนอื่นจะใช้ชื่อของเจ้าในการอวยพรคนอื่น” คือพูดว่า ขอให้ท่านได้รับพรเหมือนกับอับราม” ๙ คนทั้งหลาย ... จากเจ้าด้วย หรืออาจจะแปลได้ว่า “คนทั่วโลกจะใช้ชื่อของเจ้าในการอวยพรคนอื่น”

เมืองเซเคม สู้ต้นก่อของโมเรห์ (ซึ่งชาวคานาอันอาศัยอยู่ในเวลานั้น)

7 พระยาห์เวห์ปรากฏตัวให้อับรามเห็นและพูดกับเขาว่า “เราจะให้ดินแดนแห่งนี้แก่ลูกหลานของเจ้า”

อับรามสร้างแท่นบูชาขึ้นแท่นหนึ่งให้กับพระยาห์เวห์ที่ได้ปรากฏตัวให้เขาเห็น⁸ แล้วเขาก็ย้ายจากที่นั้นไปยังแถบเนินเขาทางตะวันออกของเมืองเบธเอล เขาตั้งเต็นท์ขึ้นที่นั่น ด้านตะวันตกคือเมืองเบธเอล ทางตะวันออกคือเมืองอัย เขาสร้างแท่นบูชาขึ้นอีกแท่นที่นั่น และเขาได้นมัสการพระยาห์เวห์⁹ หลังจากนั้นเขาก็เดินทางต่อไปยังเนเกบ

อับรามในอียิปต์

10 ในขณะที่นั้นเกิดภาวะฝนแล้งและกันดารอาหารอย่างรุนแรง อับรามจึงเดินทางไปอาศัยในอียิปต์¹¹ ก่อนที่เขาจะเข้าสู่เขตแดนของอียิปต์ เขาบอกนางซารายเมียของเขาว่า “พี่น้อง พี่รู้ว่าน้องเป็นผู้หญิงที่สวยงาม¹² ถ้าผู้ชายชาวอียิปต์พบน้องเข้า พวกเขาจะพูดว่า ‘ผู้หญิงคนนี้เป็นเมียของผู้ชายที่มาด้วยแน่’ พวกนั้นก็จะมีค่าที่ไม่ชำน้องหรือ”¹³ ฉะนั้นให้บอกไปว่าน้องเป็นน้องสาวของพี่ เพื่อคนพวกนั้นจะได้ติดกับพี่และพี่ก็จะรอดชีวิตเพราะน้อง”

14 เมื่ออับรามไปถึงอียิปต์ ชาวอียิปต์เห็นว่าซารายเป็นผู้หญิงที่สวยงาม¹⁵ และเมื่อพวกเขาเห็นหน้าตาของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์มาพบนาง จึงไปบอกกับฟาโรห์ว่านางสวยขนาดไหน หลังจากนั้นนางซารายจึงถูกนำตัวมาที่วัง¹⁶ กษัตริย์ฟาโรห์จึงปฏิบัติกับอับรามอย่างดี เพราะเขาเป็นพี่ชายของนางซาราย เขาได้รับแกะ วัว ลาตัวผู้ ลาตัวเมีย ทาสชายหญิง และพวกอูฐ

17 แต่พระยาห์เวห์ทำให้เกิดโรคระบาดขึ้นอย่างรุนแรงกับฟาโรห์และคนในวัง เพื่อลงโทษฟาโรห์ที่ไปเอาเมียของอับรามมา¹⁸ กษัตริย์แห่งอียิปต์จึงเรียกตัวอับรามมาพบและถามว่า “นี่เจ้าทำอะไรกับเรา ทำไมถึงไม่บอกเร่ว่านางเป็นเมียเจ้า¹⁹ ทำไมถึงบอกว่า ‘นางเป็นน้องสาว’ ทำให้เรารับนางมาเป็นเมีย ตอนนี้อาเมียของเจ้าคืนไปและออกไปให้พ้น”²⁰ ฟาโรห์ได้บอกคำสัญญากับคนของพระองค์ให้ส่งอับรามกับเมียเขา รวมทั้งสิ่งของที่เขานำออกมาจากอียิปต์

อับรามกลับคานาอัน

13 อับรามกับเมียและโลทจึงเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดเดินทางจากอียิปต์ต่อไปยังเนเกบ² ขณะนี้อับรามร่ำรวยมาก มีฝูงสัตว์ เครื่องเงินและทองมากมาย

3 อับรามเดินทางจากเนเกบกลับไปเบธเอล เมื่อเขามาถึงบริเวณที่อยู่ระหว่างเมืองเบธเอลและเมืองอัย ตรงบริเวณที่เขาเคยตั้งเต็นท์ตอนที่ผ่านมาก่อน⁴ เป็นสถานที่ที่เขาสร้างแท่นบูชาไว้ อับรามได้นมัสการพระยาห์เวห์ที่นั่น

อับรามและโลทแยกทางกัน

5 โลทซึ่งเดินทางมากับอับราม ก็มีฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และเต็นท์อีกมากมาย⁶ พื้นที่ที่เคยอาศัยอยู่จึงไม่เพียงพอที่จะให้พวกเขาอยู่ด้วยกันอีกต่อไป เพราะทรัพย์สมบัติและสิ่งของของพวกเขา มีจำนวนมากมายมหาศาลจนไม่สามารถอยู่รวมกันได้⁷ ดุลเสียงแคะของอับรามทะเลาะกับคนเลี้ยงแคะของโลทหลายครั้ง (ในเวลานั้นชาวคานาอันและชาวเปริสซีได้อาศัยอยู่ในบริเวณนั้นด้วย)

8 อับรามจึงพูดกับโลทว่า “พวกเราไม่ควรมาทะเลาะกันเอง ว่าจะเป็นเรื่องระหว่างลูกกับหลาน หรือเรื่องระหว่างคนเลี้ยงแคะของเรา เพราะเราเป็นญาติกัน⁹ แผ่นดินทั้งหมดนี้คอยอยู่ต่อหน้าหลาน พวกเราควรแยกทางกัน ถ้าหลานไปทางซ้าย ลูกก็จะไปทางขวา ถ้าหลานไปทางขวา ลูกก็จะไปทางซ้าย”

10 โลทมองไปรอบๆ เห็นที่ลุ่มในหุบเขาจอร์แดนตลอดระยะทางจนถึงเมืองโซดาร์ แผ่นดินแห่งนี้มีน้ำท่าอุดมสมบูรณ์ (ตอนนั้นพระยาห์เวห์ยังไม่ได้ทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์) แผ่นดินแห่งนี้เหมือนกับสวนของพระยาห์เวห์ เหมือนกับดินแดนในประเทศอียิปต์¹¹ โลทเลือกที่ลุ่มในหุบเขาจอร์แดน เขาจึงเดินทางไปทางตะวันออก หงสองคนจึงแยกทางกัน¹² อับรามอาศัยอยู่ในดินแดนของคานาอัน โลทอาศัยอยู่ท่ามกลางเมืองต่างๆในหุบเขา โลทได้ย้ายเต็นท์ของเขาไปใกล้กับเมืองโสโดม¹³ ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วและทำบาปต่อพระยาห์เวห์อย่างมาก

14 หลังจากโลทแยกไปแล้ว พระยาห์เวห์พูดกับอับรามว่า “ให้มองไปรอบๆ จากจุดที่เจ้าอยู่ มองไปทางเหนือ ทางใต้ ทางตะวันออก และทางตะวันตก¹⁵ เพราะเราจะมอบทุกที่ที่เจ้าเห็นให้เจ้า และลูกหลานของเจ้าตลอดไป¹⁶ เราจะให้ลูกหลานของเจ้ามีจำนวนมากเหมือนฝุ่นบนโลก ถ้าหากมีใครสามารถนับฝุ่นบนโลกได้ ก็จะสามารถนับจำนวนลูกหลานของเจ้าได้¹⁷ ไปเถิด เดินทางไปให้ทั่วดินแดนนี้ เพราะเราจะให้มันกับเจ้า”

18 อับรามจึงย้ายเต็นท์ของเขาไปตั้งหลักแหล่งในที่ใหม่ บริเวณสวนต้นก่อของมัมเรในตำบลเฮโบรน และเขาสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งขึ้นให้กับพระยาห์เวห์

โลทถูกจับตัวไป

14 ในเวลานั้นกษัตริย์อัมราเฟลแห่งเมืองชินาร์ กษัตริย์อารีโอกแห่งเมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเมืองเอลาม และกษัตริย์ทิคาลแห่งเมืองโกยิม² พวกกษัตริย์ทั้งหมดนี้กำลังทำสงครามอยู่กับกษัตริย์เบลาแห่งเมืองโสโดม กษัตริย์บิรซาแห่งเมืองโกโมราห์ กษัตริย์ชินาบแห่งเมืองอัดมาห์ และกษัตริย์เซเมเบอร์แห่งเมืองเคโบยิม และกษัตริย์ของเมืองเบลา (เบลา มีอีกชื่อหนึ่งว่าโซดาร์)

3 พวกกษัตริย์ฝ่ายหลังร่วมกันยกทัพไปที่หุบเขาสิดติม (ปัจจุบันคือทะเลเกลือ)⁴ กษัตริย์พวกนี้เคยรับใช้กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์อยู่ถึงสิบสองปี แต่ในปีที่สิบสาม พวกเขาก่อการกบฏขึ้น⁵ ในปีที่สิบสี่ กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ที่ยังจงรักภักดีกับเขา ได้บุกมา และรบชนะชาวเมืองพวกนี้คือ ชาวเรฟาอิมที่เมืองอัททาโรทการนาอิม ชาวศูซิมที่เมืองฮาม และชาวเอมิมีที่เมืองซาเวห์-คิริยาธาอิม⁶ พวกเขายังรบชนะชาวโฮริที่อาศัยอยู่ในเนินเขารอบๆ เสิร์ไปจนถึงเอลปาราน[†] ที่อยู่ติดกับทะเลทราย⁷ แล้วพวกกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์ก็หันทัพกลับไปตีเมืองเอนมิสบัท (ซึ่งก็คือเมืองเคเดช) พวกเขาได้รับชนะไปทั่วทั้งเขตแดนของชาวอามาเลคและชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในฮาซาซันทามาร์⁸ ฝ่ายกษัตริย์เมืองโสโดม โกโมราห์ อัดมาห์ เคโบยิมและเบรา (หรือโซดาร์) ได้ออกมาจัดทัพเพื่อเตรียมสู้รบกับพวกกษัตริย์อีกฝ่ายหนึ่งในหุบเขาสิดติม⁹ คือกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์แห่งเอลาม กษัตริย์ทิคาลแห่งโกยิม กษัตริย์อัมราเฟลแห่งชินาร์ และกษัตริย์อารีโอกแห่งเมืองเอลลาซาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อสู้กับกษัตริย์ห้าองค์

10 ขณะนั้นหุบเขาสิดติมเต็มไปด้วยหลุมน้ำมันดิน^{††} เมื่อกองทัพของกษัตริย์โสโดมและโกโมราห์วิ่งหนี บางคนก็ตกลงไปในหลุมเหล่านั้น และส่วนที่เหลือก็วิ่งไปหลบที่ภูเขา

11 กษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์กับพวกของเขาก็ได้ยึดเอาทรัพย์สมบัติต่างๆของโสโดมและโกโมราห์ รวมทั้งอาหารทั้งหมด แล้วก็จากไป¹² พวกเขายังได้จับตัวโลท (หลานชายของอับราม) และยึดทรัพย์สมบัติของเขาไปด้วย เพราะโลทอาศัยอยู่ในเมืองโสโดม แล้วพวกเขาก็จากไป¹³ คนรับใช้คนหนึ่งของโลทที่หนีรอดมาได้ ได้มาบอกกับอับรามชาวฮีบรู ขณะนั้น อับรามอาศัยอยู่ใกล้ๆ กับสวนต้นก่อของมัมเร ซึ่งเป็นของชาวอาโมไรต์ ที่เป็นพี่-

† เอลปาราน น่าจะเป็นเมืองเอนลัทซึ่งอยู่ใต้สุดของอิสราเอล ใกล้ทะเลแดง

†† น้ำมันดิน เป็นน้ำมันชนิดหนึ่งที่ต้องถูกความร้อนถึงจะละลาย

น้องของเอชโกล์และอานอร์ พวกเขาทั้งหมดเป็นเพื่อนกับอับราม และเคยตกลงกันแล้วว่าที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

อับรามช่วยโลท

14 เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายถูกจับตัวไป เขาจึงรวบรวมคนของเขาที่ได้รับการฝึกฝนการรบมาและเป็นทาสที่เกิดอยู่ในครอบครัวของเขา จำนวนสามร้อยสิบแปดคน แล้วเขาก็ไล่ตามศัตรูไปจนถึงเมืองดาน 15 ในคืนนั้นอับรามและพวกทาสของเขาได้แยกกันเข้าโจมตีศัตรู พวกเขารบชนะพวกนั้น และไล่ตามไปจนถึงเมืองโฮบาร์ ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองดามัสกัส 16 อับรามยึดทรัพย์สมบัติคืนมาทั้งหมด และนำตัวโลทและทรัพย์สมบัติของโลทคืนมา รวมทั้งพวกผู้หญิงและคนอื่นๆที่ถูกกวาดต้อนไปคืนมาด้วย

17 หลังจากอับรามกับฝ่ายของเขา กลับจากการสู้รบชนะกษัตริย์เคโดร์ลาโอเมอร์ กษัตริย์โสโดม ได้ออกมาพบอับรามตรงที่ราบหุบเขาซาเวห์ (คือที่ราบหุบเขาแห่งกษัตริย์)

เมลคีเซเดค

18 เมลคีเซเดคผู้เป็นกษัตริย์เมืองซาเล็มและเป็นนักบวชของพระเจ้าผู้สูงสุด ได้มาพบอับรามและนำขนมปังกับเหล้าองุ่นมาด้วย 19 เมลคีเซเดคได้อวยพรอับรามว่า

“ขออับรามได้รับพระพรจากพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดิน

20 และขอพระเจ้าผู้สูงสุดได้รับคำสรรเสริญ พระองค์ได้มอบศัตรูให้อยู่ในกำมือของท่าน”

อับรามได้ให้เมลคีเซเดค หนึ่งในสิบของทุกอย่างที่ยึดมาได้ 21 แล้วกษัตริย์โสโดมพูดกับอับรามว่า “ช่วยคืนคนของเราที่ถูกจับไปกับเราด้วย ส่วนทรัพย์สมบัตินั้นท่านเก็บเอาไว้เองเถิด”

22 อับรามจึงบอกกษัตริย์โสโดมว่า “เราได้ยกมือขึ้นสาบานกับพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดินว่า 23 เราจะไม่มีเอาอะไรที่เป็นของท่านเลย แม้แต่ด้ายหรือเชือกผูกธนูของเราสักเส้น เพื่อท่านจะไม่สามารถอ้างได้ว่า ‘เราเห็นแหละ ที่ทำให้อับรามร่ำรวย’ 24 เราจะไม่มีเอาอะไรเลย นอกจากอาหารที่คนของเราได้กินไปแล้วเท่านั้น และส่วนแบ่งสำหรับ อานอร์ เอชโกล์ และมัมเร ที่ได้ช่วยเราออกรบ ให้พวกเขาได้รับส่วนแบ่งของพวกเขาไปเถิด”

พระเจ้าให้คำสัญญากับอับราม

15 หลังจากเหตุการณ์นั้น พระยาห์เวห์พูดกับอับรามในนิมิต ว่า “อับราม ไม่ต้องกลัว เราเป็นโล่กำบังเจ้า เจ้าจะได้รับรางวัลที่ยิ่งใหญ่มาก”

2 แต่อับรามพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะให้อะไรกับข้าพเจ้าหรือ เพราะข้าพเจ้ายังไม่มีลูก † เลย และผู้รับมรดกของข้าพเจ้าคือเอลีเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัสทาสของข้าพเจ้า ††” 3 อับรามพูดว่า “ดูเถิด พระองค์ไม่ได้ให้ลูกชายกับข้าพเจ้า ทาสชายที่เกิดในบ้านข้าพเจ้าก็จะเป็นคนรับมรดกจากข้าพเจ้า”

4 พระยาห์เวห์จึงพูดกับอับรามว่า “คนๆนี้จะไม่ใช่ผู้รับมรดกของเจ้าหรอก แต่ลูกชายของเจ้าเองจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า”

5 แล้วพระองค์ก็พาอับรามออกไปด้านนอก และพูดว่า “มองดูท้องฟ้าสิ และลองนับดวงดาวดูสิว่าเจ้าสามารถนับพวกมันได้หรือเปล่า” แล้วพระองค์ก็พูดกับเขาว่า “ลูกหลานของเจ้าจะมีจำนวนมากมาย่างนั้น”

6 แล้วอับรามก็ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ และเพราะความไว้วางใจของอับรามนั่นเอง พระองค์จึงได้ยอมรับเขา †

† เพราะข้าพเจ้ายังไม่มีลูก หรืออาจจะแปลได้ว่า “ข้าพเจ้ากำลังจะตายโดยไม่มีลูก” †† ชาวเมือง ... ของข้าพเจ้า ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

7 พระองค์จึงบอกอับรามว่า “เราคือยาห์เวห์ ผู้ที่นำเจ้าออกจากเมืองเออร์ †† ของชาวเคลเตีย เพื่อมอบดินแดนนี้ให้กับเจ้าเป็นเจ้าของ”

8 อับรามก็พูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าจะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพเจ้าจะได้เป็นเจ้าของมัน”

9 พระองค์ก็บอกกับเขาว่า “ให้เอาลูกวัวตัวเมียอายุสามปีมาตัวหนึ่ง แพะตัวเมียอายุสามปีตัวหนึ่ง แกะตัวผู้อายุสามปีอีกตัวหนึ่ง นกเขาและนกพิราบอย่างละตัวมาให้เรา”

10 อับรามก็ได้เอาสัตว์ทั้งหมดนั้นมา และผ่ากลางลำตัวออกเป็นสองซีก แล้ววางไว้ข้างละซีกตรงกัน แต่เขาไม่ได้ผ่าพวกนก 11 ต่อมา มีนกตัวใหญ่หลายตัวบินลงมาจะกินซากสัตว์พวกนั้น อับรามจึงไล่ฝูงนกพวกนั้นไป

12 ขณะนั้นตะวันเริ่มตกดิน อับรามหลับสนิท ความมืดอันน่ากลัวก็แผ่ปกคลุมบนตัวเขา 13 พระยาห์เวห์พูดกับอับรามว่า “เจ้าต้องรู้ว่าลูกหลานของเจ้าจะเป็นคนแปลกหน้าในประเทศที่ไม่ใช่ของพวกเขา และจะเป็ทาสของคนพวกนั้น และคนพวกนั้นก็ จะกดขี่ข่มเหงพวกเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี 14 แต่เราจะตัดสินลงโทษชนชาตินั้น ที่พวกลูกหลานของเจ้าไปรับใช้ แล้วหลังจากนั้น พวกลูกหลานของเจ้าก็จะออกมาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย

15 แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่อย่างยืนยาวและตายอย่างสงบสุขและถูกฝังไว้ 16 หลังผ่านพ้นไปสี่ชั่วอายุคน ลูกหลานของเจ้าก็จะกลับมาที่ดินแดนแห่งนี้ เพราะก่อนหน้านั้นความบาปของชาวอโมไรต์ ยังไม่ครบถ้วน”

17 เมื่อตะวันตกดิน มันมืดมาก แล้วมีหมอกที่มีควันไฟและคะเพลิงที่มีเปลวไฟลุกอยู่พุ่งผ่านกลางสองซีกของซากสัตว์พวกนั้น †

18 ในวันนั้นพระยาห์เวห์ได้ทำสัญญากับอับราม พระองค์พูดว่า “เราได้มอบแผ่นดินนี้ให้กับลูกหลานเจ้า จากแม่น้ำอีฟรัต †† ไปจนถึงแม่น้ำยูเฟรติสอันยิ่งใหญ่ 19 รวมทั้งแผ่นดินของชาวเคไนต์ ชาวเคนีส ชาวชัดโมไนต์ 20 ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริซี ชาวเรฟาอิม 21 ชาวอโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเกอร์กาซีและชาวเยนุส”

นางฮาการ์ ทาสหญิง

16 ถึงเดี๋ยวนี้ซารายเมียของอับรามก็ยังไม่มียูกให้กับอับรามเลย แต่นางมีทาสหญิงชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อฮาการ์ 2 ซารายจึงพูดกับอับรามว่า “ดูสิ พระยาห์เวห์ไม่ยินยอมให้ฉันมีลูก ไปร่วมหลับนอนกับทาสหญิงของน้องเถิด บางทีนางอาจมีลูกชายให้กับน้องก็ได้” อับรามก็ทำตามตามที่นางซารายแนะนำ

3 หลังจากให้อับรามอยู่ที่แผ่นดินคานาอันสิบปี ซารายเมียของอับราม ได้ยกทาสหญิงของนาง ที่ชื่อฮาการ์ให้เป็นเมียของอับราม 4 อับรามก็เข้าไปร่วมหลับนอนกับฮาการ์ และนางก็ตั้งท้องเมื่อนางตั้งท้อง นางก็เริ่มลืมนิ้วแล้วถูกซารายผู้เป็นนายหญิงของนาง 5 ซารายจึงบอกกับอับรามว่า “ไม่ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น น้องได้ยกหญิงรับใช้ของน้องให้อยู่ในอ้อมอกพี่ พอฉันเห็นว่านางตั้งท้อง น้องก็ไม่อยู่ในสายตาอีกต่อไป ขอให้พระยาห์เวห์ตัดสินว่าระหว่างน้องกับพี่ใครถูกกันแน่”

6 แต่อับรามพูดกับซารายว่า “ทาสของน้องก็อยู่ในกำมือของน้องอยู่แล้ว น้องจะทำอะไรกับนางก็ได้ตามที่น้องพอใจ” ซารายจึงดูตาฮาการ์ จนนางหนีไป

† แล้วอับราม ... ยอมรับเขา ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อับรามไว้วางใจในพระยาห์เวห์ พระองค์ก็เลยนับว่าท่านเป็นคนที่พระองค์ยอมรับ” †† เมืองเออร์ ตั้งอยู่ทางใต้ของบาบิโลน †† ผ่านกลาง ... สัตว์พวกนั้น ในสมัยก่อนเวลาทำข้อตกลงกัน พวกเขาจะผ่าสัตว์ออกเป็นสองซีก แล้วเดินผ่านในระหว่างสองซีกนั้น แล้วพูดว่า “ถ้าข้าไม่รักษาข้อตกลงนี้ ก็ขอให้เหมือนสัตว์ตัวนี้” ††† แม่น้ำอีฟรัต สำหรับสายนี้เรียกว่า “วาล์ เอล-อาริช”

อิซมาเอล ลูกชายนางฮาการ์

7 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พบนางฮาการ์ อยู่ข้างแอ่งน้ำพุแห่งหนึ่งในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง แอ่งน้ำนั้นอยู่ติดถนนที่มุ่งไปสู่เมืองซูร์ 8 ทูตสวรรค์พูดว่า “ฮาการ์ทาสของซาราย เจ้ามาจากไหนและกำลังจะไปไหน”

นางจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าหนีซารายนายหญิงของข้าพเจ้ามา”

9 แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็พูดกับนางว่า “กลับไปหา นายหญิงของเจ้าและให้ยอมอยู่ใต้อำนาจของนาง” 10 และทูตสวรรค์องค์นั้นพูดว่า “เราจะทำให้ลูกหลานของเจ้าทวีเป็นจำนวนมากมายมหาศาลจนนับไม่ถ้วน”

11 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์บอกกับนางว่า

“ดูสิ ตอนนี้อากำลังตั้งท้อง

เจ้าจะคลอดลูกชาย

และเจ้าจะเรียกเขาว่าอิซมาเอล †

เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินถึงความทุกข์ของเจ้า

12 ลูกชายคนนี้จะเหมือนลาป่า

มือของเขาจะต่อต้านทุกคน

มือของทุกคนก็จะต่อต้านเขา

เขาจะอาศัยอยู่ใกล้ๆกับพี่น้องของเขา ††

13 ฮาการ์เรียกชื่อพระยาห์เวห์ที่พูดกับนางว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้มองเห็นฉัน” * ที่นางเรียกอย่างนั้น ก็เพราะนางคิดว่า “ที่นี้ฉันได้เห็นพระองค์ที่มองเห็นฉันจริงๆหรือ ††” 14 บ่อน้ำพุจึงได้ชื่อว่า เบเออลาไฮรอย †† บ่อนี้ยังคงอยู่ระหว่างเมืองเคเดชและเมืองเบเรด

15 นางฮาการ์ได้คลอดลูกชายให้กับอับราม แล้วอับรามก็ตั้งชื่อลูกของเขาว่าอิซมาเอล 16 ตอนที่ฮาการ์คลอดอิซมาเอลนี้ อับรามมีอายุแปดสิบหกปี

การขลิบ

17 เมื่ออับรามมีอายุเก้าสิบเก้าปี พระยาห์เวห์ได้มาปรากฏต่ออับรามและพูดกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ††† ให้เชื่อฟังเราและทำตามที่เราสั่ง 2 ถ้าเจ้าทำอย่างนี้ เราจะทำสัญญาระหว่างเรากับเจ้า และเราจะทำให้ลูกหลานของเจ้าเพิ่มทวีขึ้นอย่างมหาศาล”

3 อับรามก็ก้มกราบลงและพระองค์ก็พูดกับเขาว่า 4 “นี่เป็นส่วนของเรา ที่เราได้ทำสัญญากับเจ้า คือเจ้าจะได้เป็นบรรพบุรุษของหลายชนชาติ 5 ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่อับราม ††† อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อใหม่ว่า อับราฮัม 5 เพราะเราได้ทำให้เจ้าเป็นพ่อของหลายชนชาติ 6 เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากมาย และเราจะทำให้มีหลายๆชนชาติเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์ต่างๆจะมาจากเจ้า 7 เราจะทำสัญญาระหว่างเรากับเจ้าและกับลูกหลานของเจ้าและลูกหลานของพวกเขาตลอดไป นี่จะเป็นสัญญาตลอดกาล เราสัญญาว่าเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้าและลูกหลานของเจ้า 8 แผ่นดินทั้งหมดนี้ที่เป็นของชาวคานาอัน ที่เจ้ากำลังอยู่ในฐานะคนต่างด้าวนี้ เราจะยกให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป และเราจะเป่าพระเจ้าของลูกหลานเจ้าด้วย”

9 แล้วพระเจ้ายิ่งก็พูดกับอับราฮัมว่า “ส่วนเจ้า เจ้าจะต้องรักษาสัญญานี้ ทั้งเจ้าและลูกหลานของเจ้า ตลอดจนลูกหลานของเขา 10 นี่คือนิยามของเราที่พวกเขาจะต้องรักษา เป็นสัญญาระหว่างเรากับเจ้าและลูกหลานของเจ้า ผู้ชายทุกคนในพวกเจ้าจะต้อง

† อิซมาเอล มีความหมายว่า “พระเจ้าได้ยิน” †† เขาจะอาศัย ... ของเขา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาจะเข้ากับพี่น้องของเขาไม่ได้” ††† พระเจ้าผู้มองเห็นฉัน ในภาษาฮีบรูเรียกว่า “เอลรอย” ††† ที่นี้ฉัน ... จริงๆหรือ ความหมายในภาษาฮีบรูไม่ชัดเจน ††† เบเออลาไฮรอย มีความหมายว่า “บ่อน้ำของผู้นั้นที่มีชีวิตอยู่ (พระเจ้า) ที่มองเห็นฉัน” †††† พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ในภาษาฮีบรูเรียกว่า เอลชดัย แต่ความหมายยังไม่แน่นอน †††† อับราม หมายถึง “พ่อที่มีเกียรติ” 5 อับราฮัม หมายถึง “พ่อผู้ยิ่งใหญ่” หรือ “พ่อของคนมากมาย”

ขลิบ 11 พวกเจ้าจะต้องขลิบหนึ่งหุ้มปลายอวัยวะเพศ นี่จะเป็นสัญลักษณ์ว่าเจ้ายอมรับคำสัญญาระหว่างเรากับพวกเจ้า 12 ตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดมาได้แปดวันจะต้องถูกขลิบ เด็กผู้ชายที่เกิดมาในครรภ์เรือนของเจ้า รวมทั้งทาสชายที่เจ้าซื้อมาจากชาวต่างชาติ ก็ต้องขลิบกันหมดทุกคน ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช้ลูกหลานของเจ้าก็ตาม 13 ทงทาสที่เกิดในครรภ์เรือนของเจ้าและทาสที่เจ้าเอาเงินไปซื้อมาก็ต้องถูกขลิบกันทุกคน ด้วยวิธีนี้ สัญญาของเราจะติดอยู่กับเนื้อหนังของเจ้าไปตลอดกาล 14 ผู้ชายที่ไม่ได้ขลิบจะถูกตัดออกจากกลุ่ม เพราะไม่รักษาสัญญาของเรา”

อิสอัค ลูกชายที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้

15 พระเจ้าพูดกับอับราฮัมว่า “ซาราย ††† เมียของเจ้าจะไม่ชื่อซารายอีกต่อไป เพราะนางจะเปลี่ยนชื่อเป็นซาราท ††††† เราจะช่วยพรนาง และเราจะให้ลูกชายกับเจ้าผ่านทางนาง และเราจะช่วยพรนางให้เป็นแม่ของหลายชนชาติ พวกกษัตริย์ของชนชาติต่างๆจะมาจากนาง”

17 อับราฮัมก็ก้มกราบลง แต่เขาหัวเราะและพูดกับตัวเองว่า “ผู้ชายอายุร้อยปีจะมีลูกได้อย่างไร หรือซาราทที่มีอายุเก้าสิบปีแล้วจะมีลูกได้อย่างไร”

18 อับราฮัมจึงพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าหวังว่าอิซมาเอลจะมีชีวิตที่มีความสุขอยู่ต่อหน้าพระองค์”

19 พระเจ้าพูดว่า “จะเป็นอย่างนั้น แต่ซาราท เมียของเจ้าเองต่างหากที่จะเป็นคนคลอดลูกชายให้กับเจ้า และเจ้าจะตั้งชื่อเด็กว่าอิสอัค ††††† เราจะรักษาสัญญาของเรากับเขาและลูกหลานของเขาไว้ตลอดกาล

20 ส่วนอิซมาเอลนั้น เราได้ยินคำขอร้องของเจ้าแล้ว เราจะช่วยพรเขา เราจะให้เขามีลูกหลานมากมายมหาศาล และเขาจะได้เป็นพ่อของเจ้าชายสิบสององค์ และเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ 21 แต่เราจะทำสัญญาของเรากับอิสอัค ที่ซาราทจะคลอดให้กับเจ้าในปีหน้าเวลานี้”

22 เมื่อพระเจ้าพูดกับอับราฮัมเสร็จ พระองค์ก็ลอยขึ้นไปจากเขา 23 แล้วในวันนั้นเองอับราฮัมก็พาอิซมาเอล พวกทาสชายทุกคนที่เกิดในครรภ์เรือนของเขา รวมทั้งทาสที่เขาซื้อมา และผู้ชายทั้งหมดในครรภ์เรือนของเขา ไปขลิบหนึ่งหุ้มปลายอวัยวะเพศทุกคน ตามที่พระเจ้าได้บอกเขาไว้

24 วันที่อับราฮัมเข้าพิธีขลิบนั้น เขามีอายุเก้าสิบเก้าปี 25 ส่วนอิซมาเอลมีอายุสิบสามปีตอนเข้าพิธีขลิบ 26 ในวันนั้นทั้งอับราฮัมและลูกชายก็ได้เข้าพิธีขลิบ 27 และผู้ชายทุกคนในครรภ์เรือนของอับราฮัม พวกทาสที่เกิดในครรภ์เรือนของเขาและพวกทาสที่ซื้อมาจากคนต่างชาติ ก็เข้าพิธีขลิบพร้อมทั้งอับราฮัมด้วย

แขกสามคนมาเยี่ยมเยียน

18 พระยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวต่ออับราฮัม ที่สวนต้นก่อของมัมเร ในขณะที่อับราฮัมกำลังนั่งอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของเขา ภายใต้แสงแดดอันร้อนแรงของวันนั้น 2 เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นชายสามคนยืนอยู่ข้างหน้าเขา เมื่อเขาเห็นคนเหล่านั้น เขาก็รีบวิ่งไปจากหน้าเต็นท์ ไปหาคนพวกนั้น และเมื่อไปถึงก็ก้มกราบถึงพื้นดิน 3 และพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ชอบใจในสายตาของพวกท่าน ขอย้ายได้เดินทางข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านไปเลย 4 ขอให้ข้าพเจ้าได้เอาน้ำมาล้างเท้าให้ท่านสักนิด และเชิญมาพักผ่อนใต้ต้นไม้สักพักหนึ่ง 5 ข้าพเจ้าจะได้เอาขนมปังมาให้ท่านกินสักหน่อยหนึ่ง เพื่อท่านจะรู้สึกสดชื่นขึ้น หลังจากนั้นก็คอยเดินทางต่อ ขอให้ข้าพเจ้าได้ทำสิ่งเหล่านี้เถิด ใหนๆท่านก็ได้มาหาข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านแล้ว”

†† ซาราย เป็นไปได้ว่าในภาษาอารเมคหมายถึงเจ้าหญิง ††† ซาราท ในภาษาฮีบรูหมายถึงเจ้าหญิง 5††††† อิสอัค หมายถึงเขาหัวเราะ

แล้วพวกเขาก็พูดว่า “ทำตามที่เราพูดเถิด”

6 อับราฮัมจึงรีบไปที่เต็นท์ของเขาหาซาราห์ และพูดกับนางว่า “เร็วเข้า ไปดวงแข็งอย่างติมายีสิบสองลิตร เอามาหวดแล้วอบ เป็นขนมปัง”⁷ แล้วอับราฮัมก็วิ่งไปที่ฝูงสัตว์ และเลือกลูกวัวตัวที่ดีและอ่อนนุ่มที่สุด แล้วเอาไปให้คนรับใช้ของเขา และคนรับใช้ก็รีบเอาไปทำอาหาร

8 อับราฮัมได้นำเอานมขุ่นเปรี้ยว น้ามนมและเนื้อลูกวัวที่ทำเสร็จแล้ว ไปวางต่อหน้าแขกทั้งสามคน ในขณะที่พวกเขากำลังกินกันอยู่ อับราฮัมก็ยืนคอยอยู่ข้างๆ พวกเขาได้ดื่มไม่หมด

9 แล้วพวกเขาก็ถามอับราฮัมว่า “ซาราห์ เมียของเจ้าอยู่ที่ไหนหรือ”

อับราฮัมตอบว่า “อยู่ในเต็นท์นั้นครับท่าน”

10 แล้วชายคนหนึ่งในพวกเขาก็พูดว่า “ในปีหน้าเวลานี้ เราจะกลับมาหาเจ้าอีกอย่างแน่นอน และซาราห์เมียของเจ้าจะมีลูกชายคนหนึ่ง”

ซาราห์กำลังฟังอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ข้างหลังเขา¹¹ ทั้งอับราฮัมและซาราห์ก็แค้นมากแล้ว และซาราห์ก็หมดประจำเดือนแล้วด้วย¹² ซาราห์จึงหัวเราะอยู่คนเดียวและพูดว่า “ฉันแค้นมากจนใช้การไม่ได้แล้ว ผัวฉันก็แค้นมากแล้วเหมือนกัน ฉันยังจะมีความต้องการทางเพศอีกหรือ”

13 แล้วพระยาห์เวห์ได้พูดกับอับราฮัมว่า “ทำไมนางซาราห์ถึงได้หัวเราะและพูดว่า ‘เมื่อฉันแก่ขนาดนี้แล้วจะมีลูกได้อีกหรือ’¹⁴ มีอะไรที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพระยาห์เวห์หรือ ในปีหน้าเวลานี้เราจะกลับมาหาเจ้า มันจะเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิ และซาราห์จะมีลูกชายคนหนึ่ง”

15 แต่ซาราห์ปฏิเสธว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้หัวเราะ” เพราะนางกลัว แต่พระองค์บอกไว้ว่า “ไม่จริง เจ้าหัวเราะแน่ๆ”

16 แล้วชายทั้งสามคนก็ไปจากที่นั่น พวกเขาออกไปที่เมืองโสโดม อับราฮัมเดินไปกับพวกเขา เพื่อไปส่ง

อับราฮัมต่อรองกับพระยาห์เวห์เพื่อเมืองโสโดม

17 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับตัวเองว่า “เราควรจะไปบ่งอับราฮัม เรื่องที่เรากำลังจะทำนี้หรือ”¹⁸ เขาจะกลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และเป็นมหาอำนาจ และชนชาติทั้งหมดก็จะได้รับพระพรผ่านทางเขา¹⁹ เราจะไปบ่งเรื่องนี้จากเขา เพราะเราได้เลือกเขามา เพื่อเขาจะได้ส่งลูกหลานของเขา และคนในครัวเรือนของเขา ให้ใช้ชีวิตตามแนวทางที่พระยาห์เวห์ต้องการให้พวกเขาเป็น คือทำสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เพื่อเราจะให้สิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับอับราฮัม”

20 แล้วพระยาห์เวห์พูดว่า “มีเสียงบ่นต่อว่าเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์เยอะมาก และบาปของพวกเขาก็หนักหนาสาหัส²¹ เราจะลงไปดูสิว่า พวกเขาได้ทำอย่างที่เรายืนยันมาหรือเปล่า และถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราจะไต่รู้”

22 แล้วชายพวกนั้นก็บ่นหันไปจากที่นั่น แล้วมุ่งตรงไปเมืองโสโดม แต่อับราฮัมยังคงยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์²³ อับราฮัมเข้ามาใกล้พระองค์และพูดว่า “พระองค์จะทำลายคนดีไปพร้อมๆกับคนชั่วจริงๆหรือ”²⁴ แล้วถ้าเกิดมีคนดีสักห้าสิบคนในเมืองนั้นละ พระองค์จะทำลายเมืองนั้นอีกหรือ พระองค์จะไม่ยกโทษให้กับเมืองนั้น เพราะเห็นแก่คนดีห้าสิบคนหรือ²⁵ พระองค์คงจะไม่ทำอย่างนั้นแน่ ที่จะไม่ฆ่าคนดีไปพร้อมกับคนชั่ว

ถ้าเป็นอย่างนั้นคนดีกับคนชั่วก็ไม่ต่างกันเลย พระองค์คงไม่ทำอย่างนั้นแน่ ข้าพเจ้ารู้ว่า พระองค์ผู้เป็นผู้อภิบาลโลกนี้ จะทำในสิ่งที่ถูกต้องอย่างแน่นอน”

26 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดว่า “ถ้าเราเจอคนดีในเมืองโสโดมห้าสิบคน เราก็จะไว้ชีวิตคนในเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ห้าสิบคนนั้น”

27 แล้วอับราฮัมก็พูดว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้านั่งข้างบึงอาจจักษ์ที่พูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าอย่างนี้ ทั้งๆที่ข้าพเจ้าเป็นแค่ผู้เฒ่าและชรา²⁸ แล้วถ้าเกิดคนดีห้าสิบคนนั้น ขาดไปสักห้าคนละครับ พระองค์

ยังจะทำลายเมืองทั้งเมือง เพราะขาดไปแค่ห้าคนใหม่ครับท่าน” แล้วพระองค์พูดว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น ถ้าเราเจอคนดีสิบลับห้าคนนี้นะ”

29 แล้วอับราฮัมก็พูดกับพระองค์อีกว่า “แล้วถ้าเจอแค่สี่สิบคนนี้นั้นละครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมันเพราะเห็นแก่สี่สิบคนนี้นะ”

30 แล้วอับราฮัมพูดต่อไปว่า “ขอพระองค์อย่าได้โกรธข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าขอถามอีกคำ แล้วถ้าเจอแค่สามสิบคนนี้นั้นละครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน ถ้าเราเจอคนดีสามสิบคนนี้นะ”

31 แล้วอับราฮัมก็พูดว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้านั่งข้างบึงอาจจักษ์ที่พูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าอย่างนี้ แล้วถ้าเกิดเจอแค่ยี่สิบคนนี้นั้นละครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน เพราะเห็นแก่ยี่สิบคนนี้นะ”

32 แล้วอับราฮัมพูดว่า “ขอพระองค์อย่าได้โกรธข้าพเจ้าเลย ขอถามอีกแค่ครั้งเดียว แล้วถ้าเกิดเจอแค่สิบคนนี้นั้นละครับท่าน”

พระองค์ตอบว่า “เราก็จะไม่ทำลายมัน เพราะเห็นแก่สิบคนนี้นะ”

33 เมื่อพระองค์พูดกับอับราฮัมเสร็จแล้ว พระองค์ก็จากไป แล้วอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของเขา

ทูตสวรรค์มาเยี่ยมโลท

19 ทูตสวรรค์สององค์ได้เข้ามาในเมืองโสโดมตอนเย็น โลกกำลังนั่งอยู่ที่ประตูเมือง เขาเห็นทูตสวรรค์สององค์นั้น

โลทจึงลุกขึ้นเข้าไปหาพวกเขาและก้มกราบถึงพื้น² โลทพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ขอได้โปรดไปแวะที่บ้านของผู้รับใช้ของท่านและค้างคืนที่นั่น จะได้ล้างเท้า แล้วตื่นแต่เช้าเดินทางต่อ”

ทูตสวรรค์ตอบว่า “ไม่ละ เราจะค้างคืนที่ลานเมืองนี้”³ แต่โลทยังถือพวกเขาไม่เลิก จนพวกเขาอมแหวะไปพักค้างคืนที่บ้านของโลท โลทก็ได้ทำอาหารเลี้ยงพวกเขา อบขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูให้ และพวกเขาก็กินกัน

4 ก่อนที่พวกเขาจะเข้านอน ผู้ชายชาวเมืองโสโดม มีทั้งหมดและแก่ ทั้งหมดได้มายืนล้อมรอบบ้านโลท⁵ พวกเขาเรียกโลทออกมาถามว่า “ชายที่มาหาเจ้าคืนนี้อยู่ที่ไหน พาพวกเขาออกมาให้พวกเราสมสู่หน่อย”

6 โลทออกไปนอกประตูและปิดประตูไว้⁷ แล้วโลทก็พูดว่า “พี่น้องทั้งหลาย ขอเรื่องเถิด อย่าได้ทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้เลย⁸ เอาจังอย่างนี้แล้วกัน ผมมีลูกสาวสองคนที่ยังไม่เคยร่วมเพศกับใครเลย ผมจะเอาพวกนางออกมาให้กับพวกท่าน พวกท่านอยากจะทำอะไรกับพวกนาง ก็แล้วแต่พวกท่าน แต่อย่าได้ทำอะไรกับชายสองคนนี้เลย เพราะพวกเขาได้มาอยู่ร่วมชายคาบ้านผม ผมจะต้องปกป้องพวกเขา”⁹

9 แต่ชายชาวเมืองโสโดมกลับพูดว่า “ถอยไป” และพวกเขาพูดกันว่า “โลทคนนีมาที่นี่ในฐานะแขก แล้วตอนนี้มันจะมาตดสินพวกเราหรือ” พวกเขาหันไปพูดกับโลทว่า “ตอนนี้พวกเราจะทำกับแกเลวร้ายยิ่งกว่าทำกับพวกนั้นอีก” พวกเขาก็รวมกันเข้ามาหาโลทและใกล้เข้ามาฟังประตูแล้ว

10 ชายสองคนที่อยู่ในบ้านก็ยื่นมือของพวกเขาออกมาลากโลทเข้าไปในบ้านแล้วปิดประตู¹¹ แล้วทูตสวรรค์ทั้งสองก็ทำให้พวกชายที่อยู่นอกประตูบ้านนั้นตาบอด ทั้งหนุ่มและแก่ ชายพวกนั้นพยายามจะบุกเข้าไปในบ้าน จึงคล้าหาประตูบ้านกันจนหมดแรง

† ลานเมือง บริเวณพื้นที่โล่งภายในเมือง โดยปกติแล้วจะต้องอยู่ใกล้กับประตูเมือง †† ผมจะต้องปกป้องพวกเขา ถ้าใครชักชวนให้คนเดินทางมาอยู่กับเขา เท่ากับว่าเขาได้สัญญาที่จะปกป้องคุ้มครองคนเดินทางนั้น

การหลบหนีจากเมืองโสโดม

12 ชายสองคนนั้นถามโลทว่า “มีใครในครอบครัวเจ้าอีกหรือเปล่าที่อยู่ที่นี่ ให้พาพวกเขาออกไปจากเมืองนี้ให้หมด ทั้งพวกลูกชาย พวกลูกชายลูกสาวของเจ้า และคนอื่นๆอีกที่เจ้ามีในเมืองนี้” 13 เพราะเรากำลังจะทำลายเมืองนี้ เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินว่าเมืองนี้ชั่วร้ายนัก พระองค์จึงได้ส่งพวกเรามาทำลายเมืองนี้”

14 แล้วโลทได้ออกไปบอกกับพวกคู่หมั้น คือพวกผู้ชายที่หมั้นกับพวกลูกสาวของเขาว่า “ลุกขึ้น ไปจากที่นี่เร็ว เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะทำลายเมืองนี้” แต่พวกลูกชายคิดว่าโลทกำลังล้อเล่น

15 เมื่อถึงตอนเช้า ทูตสวรรค์ก็เร่งโลท บอกว่า “ลุกขึ้นเร็ว รีบเอาเมียและลูกสาวสองคนของเจ้า ที่อยู่ที่นี่ออกไปจากเมืองนี้ไม่ว่าอย่างไร ตอนนี้องค์เมืองนี้ถูกลงโทษ เจ้าจะถูกทำลายไปด้วย”

16 แต่โลทยังชักช้าอยู่ ชายสองคนนั้นจึงคว้ามือของเขา ทั้งเมียและลูกสาวของโลท เพราะพระยาห์เวห์มีเมตตาต่อโลท และทูตสวรรค์ได้พาพวกเขาออกไปถึงวันนอกเมือง 17 เมื่อทูตสวรรค์ได้พาพวกเขาออกไปนอกเมืองแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้พูดว่า “ให้วิ่งสุดชีวิตเลย ห้ามเหลียวหลังมูมอง และอย่าหยุดที่หุบเขาไหนๆเลย ให้วิ่งไปที่เทือกเขาพวกนั้น ไม่อย่างนั้นเจ้าจะถูกทำลาย”

18 แล้วโลทพูดกับพวกเขาว่า “ขออย่าได้ทำอย่างนั้นเลยเจ้านายของข้าพเจ้า 19 ดูลิ ท่านได้กรณากับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน และท่านได้แสดงความเมตตาต่อกับข้าพเจ้าอย่างใหญ่หลวง ที่ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าวิ่งหนีไปที่เทือกเขาพวกนั้นไม่ทันแน่ ความหายนะคงถึงตัวข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าก็จะตาย 20 ดูลิครับ เมืองนั้นอยู่ใกล้กับเมืองนี้ พอที่ข้าพเจ้าจะวิ่งไปทัน และเป็นเมืองเล็ก ขอให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่นเถิด มันเป็นเมืองเล็กๆ แล้วท่านจะได้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้า”

21 แล้วทูตสวรรค์ก็พูดกับโลทว่า “ตกลง เราจะให้เจ้าวิ่งไปที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นที่ท่านพูดถึง 22 เร็วเข้า รีบหนีไปที่นั่น เราจะยังทำอะไรไม่ได้ จนกว่าเจ้าจะวิ่งไปถึงที่นั่น” (เมืองนั้นจึงมีชื่อว่าโซดาร์ †)

โสโดมและโกโมราห์ถูกทำลาย

23 เมื่อตะวันโผล่ขึ้นมา โลทได้มาถึงเมืองโซดาร์ 24 พระยาห์เวห์ได้ส่งไฟที่ไหม้และลูกไฟตกลงมาใส่เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เหมือนห่าฝนจากท้องฟ้า 25 และพระองค์ได้ทำลายเมืองเหล่านั้น ตลอดจนหุบเขาทั้งหมด และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองพวกนั้นทุกคน และทุกสิ่งทุกอย่างที่ออกขึ้นมาจากพื้นดิน

26 เมียของโลทได้เหลียวหลังไปดู ร่างของนางได้กลายเป็นเสาเกลือไป

27 อับราฮัมตื่นแต่เช้ามืดและไปยังสถานที่ที่เขาอยู่นอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ 28 อับราฮัมมองลงไปยังเมืองโสโดมและโกโมราห์ และหุบเขาทั้งหมด เขาเห็นควันลอยขึ้นจากแผ่นดินนั้น เหมือนควันจากเตาหลอมโลหะ

29 เมื่อพระยาห์เวห์ทำลายเมืองต่างๆในหุบเขา พระองค์ได้ระลึกถึงอับราฮัม พระองค์จึงนำโลทออกมาจากความหายนะนั้น ตอนที่พระองค์ทำลายเมืองต่างๆพวกนั้นที่โลทเคยอยู่

โลทกับพวกลูกสาวของเขา

30 จากเมืองโซดาร์ โลทได้ขึ้นไปอาศัยอยู่ตามเทือกเขาต่างๆ พร้อมกับลูกสาวสองคนของเขา เพราะโลทกลัวที่จะอาศัยอยู่ในเมืองโซดาร์ เขาและลูกสาวทั้งสองอาศัยอยู่ในถ้ำ 31 พี่สาวคนโตพูดกับน้องสาวว่า “พ่อของเราแก่แล้ว และไม่มีผู้ชายคนใดในดินแดนนี้จะมาแต่งงานกับเรา †† เหมือนกับที่คนอื่นอยู่บนโลกนี้

† โซดาร์ ชื่อนี้แปลว่า “เล็ก”

เขาทำกัน 32 ไปเถอะ ไปให้พ่อเราดื่มเหล้าองุ่นกัน แล้วที่จะเข้าไปร่วมหลับนอนกับพ่อ เราจะได้มีผู้สืบเชื้อสายต่อไป ผ่านทางพ่อของเรา”

33 แล้วในคืนนั้น ลูกสาวทั้งสองคนของโลทให้พ่อของนางดื่มเหล้าองุ่นจนเมาเมามาย แล้วลูกสาวคนโตได้เข้าไปมีเพศสัมพันธ์กับโลท แต่โลทไม่รู้ตัวเลยว่านางเข้ามานอนกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ และลุกขึ้นไปตั้งแต่เมื่อไหร่

34 วันต่อมาพี่สาวคนโตพูดกับน้องสาวว่า “ดูลิ เมื่อคืนนี้ พี่ได้เข้าไปร่วมหลับนอนกับพ่อแล้ว ให้เราไปมอมเหล้าองุ่นพ่ออีกคืนนี้ น้องจะได้เข้าไปร่วมหลับนอนกับพ่อ เพื่อที่เราจะได้มีผู้สืบเชื้อสายผ่านทางพ่อเรา” 35 แล้วในคืนนั้น ลูกสาวทั้งสองคนได้มอมเหล้าองุ่นพ่อจนเมาเมามาย แล้วลูกสาวคนเล็กก็เข้าไปมีเพศสัมพันธ์กับโลท แต่โลทไม่รู้ตัวเลยว่านางเข้ามานอนกับเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ และนางลุกขึ้นไปตั้งแต่เมื่อไหร่

36 ลูกสาวทั้งสองคนของโลทได้ตั้งท้องกับพ่อของนาง 37 ลูกสาวคนโตคลอดลูกชาย นางตั้งชื่อเขาว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวโมอับจนทุกวันนี้ 38 ลูกสาวคนเล็กคลอดลูกชายเหมือนกัน เธอตั้งชื่อเขาว่าเบน-อัมมี † เขาเป็นบรรพบุรุษของชาวอัมโมนจนทุกวันนี้

อับราฮัมไปถึงเมืองเกราร์

20 อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นตรงไปยังแผ่นดินของเนเกบ เขาตั้งถิ่นฐานอยู่ระหว่างเมืองเคเดชและเมืองซูร์ ตอนที่เขาอาศัยอยู่ในเมืองเกราร์ในฐานะคนต่างชาตินั้น 2 อับราฮัมบอกประชาชนเรื่องซาราห์เมียของเขาว่า “ซาราห์เป็นน้องสาวของผม” กษัตริย์อาบีเมเลคของเมืองเกราร์จึงส่งคนไปหา และกษัตริย์ได้นางซาราห์มา 3 พระเจ้าได้มาเข้าฝันอาบีเมเลคในตอนกลางคืน พระองค์พูดกับเขาว่า “ดูลิ เจ้ากำลังจะตาย เพราะผู้หญิงที่เจ้าเอามาเป็นนางมีสามีแล้ว”

4 ตอนนั้นอาบีเมเลคยังไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง กษัตริย์จึงพูดว่า “ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะฆ่าคนบริสุทธิ์หรือ 5 อับราฮัมเองบอกกับข้าพเจ้าว่า ‘นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า’ และนางซาราห์เองบอกว่า ‘อับราฮัมเป็นพี่ชายของฉัน’ ข้าพเจ้าทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจและมือที่ใสสะอาด”

6 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับอาบีเมเลคในความฝันว่า “เรารู้ว่าเจ้าทำไปด้วยความบริสุทธิ์ใจ เราถึงได้กักเจ้าไว้ไม่ให้ทำบาปต่อเรา เราจึงไม่ให้เจ้าและตองนาง 7 ตอนนี้องค์เมียของชายคนนั้นกลับไปที่ซาราห์ เพราะอับราฮัมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะอธิษฐานให้กับเจ้าและเจ้าจะมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมคืน ก็ให้เจ้ารู้ไว้ว่าตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้าทั้งหมดจะตายแน่”

8 อาบีเมเลคตื่นแต่เช้าตรู่ เขาเรียกผู้รับใช้ทั้งหมดของเขา และเล่าความฝันทั้งหมดให้พวกเขาฟัง พวกคนรับใช้กลัวมาก 9 แล้วอาบีเมเลคเรียกอับราฮัมมาพบ และพูดกับเขาว่า “เจ้าทำอย่างนี้กับพวกเราทำไม เราได้ทำผิดอะไรกับเจ้าหรือ เจ้าถึงได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่ให้กับเราและอาณาจักรของเรา เจ้าได้ทำกับเราในสิ่งที่ไม่สมควรทำ” 10 แล้วอาบีเมเลคได้ถามอับราฮัมว่า “เจ้าคิดเรื่องอย่างนี้ได้อย่างไร ถึงได้ทำอย่างนี้”

11 อับราฮัมตอบว่า “อันที่จริงข้าพเจ้าคิดว่า ‘ไม่มีใครในที่นี้เคารพยำเกรงพระเจ้าแน่ และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเพราะเมียของข้าพเจ้า’ 12 แล้วอีกอย่างหนึ่ง นางก็เป็นน้องสาวของข้าพเจ้าจริงๆ พ่อเดียวกันแต่คนละแม่ และนางได้กลายมาเป็นเมียของข้าพเจ้า 13 เมื่อพระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าต้องเดินทางจากบ้านพ่อของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้บอกกับนางว่า ‘ขอให้น้องช่วยทำอย่างนี้ให้กับพี่หน่อย คือ ทุกๆที่ที่พวกเราไป ให้พูดถึงพี่ว่า เขาเป็นพี่ชายของฉัน”

†† แต่งงานกับเรา หรือ “จะร่วมหลับนอนกับพวกเรา” หรือ “มีเพศสัมพันธ์กับพวกเรา” † เบน-อัมมี ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ลูกชายของประชาชนของฉัน”

14 แล้วอาบีเมเลคก็เอาแกะ วัว และทาสชายหญิง มอบให้กับอับราฮัม และคืนนางซาราห์ให้กับอับราฮัมด้วย 15 อาบีเมเลคบอก ว่า “ดูสิ แผ่นดินของเราอยู่ตรงหน้าเจ้าแล้ว ตรงไหนที่เจ้าชอบก็เข้าไปอยู่ได้เลย”

16 แล้วอาบีเมเลคพูดกับซาราห์ว่า “ดูสิ เราได้ให้เครื่องเงินหนึ่งพันชิ้นกับพี่ชายของเจ้า เครื่องเงินเหล่านี้จะเป็นของเจ้า เพื่อพิสูจน์ให้กับทุกคนที่อยู่กับเจ้าได้เห็นว่า เจ้านับริสทธิไม่ได้ทำอะไรผิด”

17 จากนั้นอับราฮัมได้อธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าได้เยี่ยมยารักษาอาบีเมเลค เมียของเขา และสาวใช้ของเขาให้มีลูกได้อีก 18 ก่อนหน้านั้นพระยาห์เวห์ได้ปิดครรภ์ของหญิงทุกคนในครัวเรือนของอาบีเมเลคไม่ให้มีลูก เพราะซาราห์ เมียของอับราฮัม

ลูกชายของซาราห์

21 แล้วพระยาห์เวห์ได้แสดงความกรุณาต่อซาราห์ตามที่พระองค์ได้พูดไว้ พระองค์ทำกับซาราห์ตามที่พระองค์สัญญาไว้ 2 ซาราห์ได้ตั้งท้องและคลอดลูกชายให้กับอับราฮัมตอนที่เขาแก่มากแล้ว ตรงตามเวลาที่พระเจ้าได้บอกนางไว้ 3 อับราฮัมตั้งชื่อลูกชายของเขาว่าอิสอัค เป็นลูกที่ซาราห์ได้คลอดให้กับเขา 4 อับราฮัมได้ขลิบให้อิสอัคลูกชายเขา เมื่ออิสอัคมีอายุได้แปดวัน ตามที่พระเจ้าได้สั่งเขาไว้

5 เมื่ออิสอัคลูกชายของเขาเกิดมา อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปี 6 ซาราห์พูดว่า “พระเจ้าทำให้ฉันหัวเราะดีใจ ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้จะหัวเราะดีใจกับฉัน” 7 แล้วซาราห์พูดว่า “ไม่มีใครเคยคิดว่าจะได้พบกับอับราฮัมว่า ‘ซาราห์จะให้ฉันมีลูก’ แต่ฉันได้คลอดลูกชายให้กับเขา ตอนที่เขาแก่แล้ว”

ปัญหาที่บ้าน

8 อิสอัคโตขึ้นจนหย่านมได้แล้ว อับราฮัมจัดงานเลี้ยงฉลองใหญ่โตในวันที่เขาหย่านม 9 ซาราห์เห็นอิชมาเอลลูกชายของฮาการ์ชาวอียิปต์ ที่นางได้คลอดให้กับอับราฮัม อิชมาเอลกำลังเล่นอยู่กับอิสอัคลูกชายของนาง 10 นางซาราห์จึงพูดกับอับราฮัมว่า “ไอ้ทาสคนนี้ไปพร้อมกับลูกชายของนาง เพื่อลูกทาสนี้จะไม่ต้องมาแบ่งมรดกกับอิสอัคลูกชายของฉัน”

11 เรื่องนี้ทำให้อับราฮัมเครียดมาก เพราะเป็นห่วงอิชมาเอลลูกชายของเขา 12 แต่พระเจ้าบอกอับราฮัมว่า “เจ้าไม่ต้องเครียดกับเรื่องลูกของเจ้ากับนางทาสนั้น ให้ทำทุกอย่างตามที่ซาราห์บอกกับเจ้าเถอะ เพราะคนที่จะสืบเชื้อสายให้กับเจ้านั้นมาจากลูกหลานของอิสอัค 13 ส่วนลูกชายที่เกิดจากทาสคนนี้ เราจะทำให้เขาเป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาก็เป็นลูกของเจ้าเหมือนกัน”

14 แล้วอับราฮัมก็ตื่นแต่เช้าตรู่ เขาเอาอาหารและถูงนำมาให้ฮาการ์ เขาเอาของพวกนั้นวางไว้บนบ่าของนางพร้อมกับเด็กนั้น แล้วเขาก็ส่งนางไป นางก็จากไป และเดินเร่ร่อนไปในทะเลทรายเบเออร์เซบา

15 เมื่อนางในถูงหมด ฮาการ์จึงวางลูกลงใต้พุ่มไม้ 16 และนางเดินไปนั่งอยู่ห่างๆ ทำกับระยะทางลูกศรยั้งถึง นางพูดว่า “อย่าให้ฉันต้องเฝ้าดูลูกของฉันตายเลย” แล้วนางนั่งอยู่ห่างๆ และเริ่มร้องไห้

17 แต่พระเจ้าได้ยินเสียงร้องของเด็ก และพูดของพระเจ้าได้เรียกฮาการ์จากสวรรค์ พูดสวรรค์พูดกับนางว่า “ฮาการ์ เป็นอะไรไป ไม่ต้องกลัว เพราะพระเจ้าได้ยินเสียงร้องของเด็กที่นั่น 18 ลูกขึ้น ยกเด็กขึ้นมากอดไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่”

19 จากนั้นพระเจ้าทำให้นางเห็นบ่อน้ำ นางจึงไปที่บ่อน้ำและเติมน้ำจนเต็มถูง แล้วเอาน้ำให้เด็กดื่ม

† กำลังเล่นอยู่กับอิสอัคลูกชายของนาง ข้อความนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ในภาษาฮีบรูฉบับมาตรฐานเขียนคำว่า “กำลังเล่นอยู่”

20 พระเจ้าอยู่กับเด็กชายคนนั้น และเขาได้เติบโตขึ้น เขาอาศัยอยู่ในทะเลทราย และโตขึ้นเป็นนักยิงธนู 21 อิชมาเอลอาศัยอยู่ในทะเลทรายปาราน แม่ของเขาหาเมียชาวอียิปต์ให้กับเขา

การต่อรองของอับราฮัมกับอาบีเมเลค

22 ในเวลานั้นอาบีเมเลคและฟีโคล ผู้บัญชาการทหารของกองทัพอาบีเมเลค พูดกับอับราฮัมว่า “พระเจ้าอยู่กับท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ 23 ตอนนีให้สาบานกับเราที่นี้ต่อหน้าพระเจ้าว่า ท่านจะไม่หลอกหลวงเราหรือลูกหลานของเรา ท่านจะต้องจงรักภักดีกับเรา เหมือนกับที่เราจงรักภักดีกับท่าน ท่านต้องสาบานว่าจะจงรักภักดีกับเราและแผ่นดินนี้ที่ท่านอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างชาติ”

24 แล้วอับราฮัมพูดว่า “ข้าพเจ้าสาบาน” 25 จากนั้นอับราฮัมบ่นกับอาบีเมเลคเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวกคนรับใช้ของอาบีเมเลคขุดครองไว้

26 อาบีเมเลคพูดว่า “เราไม่รู้ว่าใครทำเรื่องแบบนี้ ท่านไม่ได้บอกเรา และเราก็ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อนเลยจนถึงวันนี้”

27 อับราฮัมได้อาแกะและวัวมาให้กับอาบีเมเลค และเขาทั้งสองคนได้ทำข้อตกลงกัน 28 อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัว † ออกมาจากฝูงของมัน

29 จากนั้นอาบีเมเลคได้พูดกับอับราฮัมว่า “ลูกแกะเจ็ดตัวที่ท่านแยกออกมาไว้ต่างหากนี้ หมายถึงอะไร”

30 อับราฮัมตอบว่า “ท่านจะต้องรับลูกแกะตัวเมียทั้งเจ็ดตัวนี้ จากมือของข้าพเจ้า มันจะเป็นพยานให้ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นคนขุดบ่อน้ำนี้ขึ้นมา”

31 หลังจากนั้น บ่อน้ำนั้นมีชื่อว่าเบเออร์เซบา ‡ เพราะพวกเขาทั้งสองคนได้สาบานกันที่นั่น

32 แล้วอับราฮัมและอาบีเมเลคได้ทำข้อตกลงกันที่เบเออร์เซบา จากนั้นทั้งอาบีเมเลคและฟีโคลผู้บัญชาการทหารของเขา ได้ลุกขึ้นและกลับไปยังแผ่นดินของฟิลิสเตีย

33 อับราฮัมได้ปลูกต้นแทมมาริสก์ † ขึ้นต้นหนึ่งที่เบเออร์เซบา และที่นั่นเอง เขาได้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์ พระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ ชั่วนี้รันดร์ 34 และอับราฮัมได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียในฐานะคนต่างชาติเป็นเวลานาน

พระยาห์เวห์ลงใจอับราฮัม

22 หลังจากเหตุการณ์พวกนี้ พระเจ้าได้ลงใจอับราฮัมดู

พระองค์พูดกับเขาว่า “อับราฮัม”

อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่”

2 พระองค์พูดอีกว่า “ให้เอาอิสอัคลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวของเจ้า พาเขาไปที่แผ่นดินของแคว้นโมริยาห์ เอาเขาไปถวายเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาสูงหนึ่งที่เราจะบอกกับเจ้า”

3 อับราฮัมจึงตื่นแต่เช้าตรู่ เขาผูกอานบนหลังลาของเขา และพาคนรับใช้หนุ่มสองคนไปด้วย พร้อมกับอิสอัค อับราฮัมตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา และเขาออกเดินทางไปยังสถานที่ที่พระเจ้าบอกเขา 4 ในวันที่สาม อับราฮัมมองขึ้นไป เห็นสถานที่นั้นแต่ไกล 5 แล้วอับราฮัมบอกกับคนรับใช้ของเขาว่า “พวกเจ้าคอยอยู่ที่นี้กับลาณะ เด็กกับข้าจะขึ้นไปที่นี่ พวกเราจะไปนมัสการพระเจ้า แล้วพวกเราจะกลับมาหาเจ้า”

6 อับราฮัมจึงเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้ววางบนไหล่ของอิสอัค ส่วนเขาถือไฟและมีด แล้วทั้งสองก็เดินขึ้นไปด้วยกัน 7 อิสอัคพูดกับอับราฮัมพ่อของเขาว่า “พ่อครับ”

อับราฮัมตอบว่า “ว่าไงลูก”

†† ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัว เลขเจ็ดในภาษาฮีบรูออกเสียงเหมือนกับคำว่า “สาบาน” หรือ “สัญญา” และมันเหมือนส่วนท้ายของชื่อ เบเออร์เซบา สัตว์เจ็ดตัวนี้เป็นหลักฐานของคำสัญญาในครั้งนี้ ‡ เบเออร์เซบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ่อน้ำแห่งคำสาบาน” †† ต้นแทมมาริสก์ ต้นไม้ขนาดเล็ก มีดอกสีขาว ใตเร็ว ไม่ที่ทนทาน เกิดในทะเลทราย เมล็ดของมันเป็นชน

อิสอัคพูดว่า “ทั้งไฟและฟืนก็มีอยู่ที่นั่นแล้ว แต่แกะที่จะเอาไปเผาเป็นเครื่องบูชาอยู่ที่ไหนล่ะครับ”

8 อับราฮัมตอบว่า “ลูกเอ๋ย พระเจ้าเองจะจัดหาแกะที่จะใช้เผาเป็นเครื่องบูชา” และทั้งสองคนได้เดินทางต่อไปด้วยกัน

เรื่องที่เกิดขึ้นบนภูเขา

9 แล้วพวกเขาได้มาถึงสถานที่ที่พระเจ้าบอกกับเขา อับราฮัมสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเขาจัดฟืนบนแท่นบูชา จากนั้นเขาได้มัดอิสอัคลูกชายของเขาและจับขานอนบนแท่นบูชาบนกองฟืนนั้น 10 จากนั้นอับราฮัมได้ยื่นมือไปหยิบมีด เพื่อจะฆ่าลูกชายของเขา

11 แต่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้เรียกอับราฮัมจากสวรรค์ และพูดว่า “อับราฮัม อับราฮัม” อับราฮัมตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นแล้ว”

12 ทูตสวรรค์พูดว่า “หยุดเถิด อย่าได้ลงมือของเจ้าบนเด็กนั้น อย่าได้ทำอะไรเขาเลย เพราะตอนนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเคารพยำเกรงพระเจ้า เจ้าไม่ได้หวงแหนลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้าจากเรา”

13 และเมื่ออับราฮัมเงยหน้าขึ้น เขาเห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่กับพุ่มไม้ อับราฮัมจึงเดินไปจับแกะตัวนั้นนำมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนลูกชายของเขา 14 จากนั้นอับราฮัมตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “พระยาห์เวห์จัดหาให้” † เหมือนกับที่คนพูดกันจนถึงทุกวันนี้ว่า “บนภูเขาของพระยาห์เวห์ พระองค์จัดทำให้”

15 แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้เรียกอับราฮัมเป็นครั้งที่สองจากสวรรค์ 16 พระองค์พูดว่า “พระยาห์เวห์สัญญาเกี่ยวกับพระองค์เองว่า เพราะเจ้าทำอย่างนี้ และไม่ได้หวงแหนลูกชายเพียงคนเดียวของเจ้า 17 เราสัญญาว่าเราจะอวยพรเจ้าอย่างแน่นอน และเราจะให้เจ้ามีลูกหลานมากมาย เหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และเหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเล และลูกหลานของเจ้าจะชนะศัตรู และยึดเมืองต่างๆของพวกเขาไว้ 18 และเราสัญญาว่า ทุกชนชาติบนโลกนี้จะได้รับพรเพราะลูกหลานของเจ้า เพราะเจ้าเชื่อฟังเรา”

19 จากนั้นอับราฮัมก็กลับไปหาพวกคนใช้หนุ่มของเขา และพวกเขาทั้งหมดลุกขึ้น พวกมันกลับไปยังเบเออร์เซบา และอับราฮัมได้อาศัยอยู่ในเบเออร์เซบาต่อไป

20 หลังจากเหตุการณ์ทั้งหมดนี้ มีคนมาบอกกับอับราฮัมว่า “มีลูกชายได้คลอดลูกชายหลายคนให้กับนาโฮร์น้องชายของท่าน เหมือนกัน 21 ลูกชายคนโตชื่ออุส คนที่สองชื่อบูส คนที่สามชื่อเคมูเอล (เคมูเอลเป็นพ่อของชาวอาร์มี) 22 และยังมีเศเสด ฮาไซ บิลดาซ ยิดลาฟ และเบธูเอล” 23 เบธูเอลเป็นพ่อของนางเรเบคาห์ มีลูกชายได้คลอดลูกชายแปดคนให้กับนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม 24 เมียน้อยของนาโฮร์ชื่อเรอูมาห์ ก็มีลูกชายให้กับเขาหลายคนเหมือนกัน ชื่อว่า ทิบาร์ กาอัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

ซาราห์ตาย

23 ซาราห์มีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี 2 นางตายที่เมืองคิริยาทอารบา (คือเมืองเฮโบรน) ในแคว้นคานาอัน อับราฮัมเศร้าโศกเสียใจมาก เขาร้องให้กับซาราห์ 3 อับราฮัมลุกขึ้นยืนอยู่ด้านข้างของร่างเมียเขาและพูดกับชาวฮิตไตต์ว่า 4 “ผมเป็นคนต่างชาตินี้ที่เข้ามาอาศัยอยู่กับพวกท่าน ขอให้พวกท่านแบ่งที่ดินให้กับผมบ้าง เพื่อผมจะได้ใช้ฝังร่างของเมียผม”

5 ชาวฮิตไตต์จึงตอบอับราฮัมว่า 6 “ฟังเรานะท่าน ท่านเป็นเจ้าของผู้ยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกเรา เลือกที่ฝังศพที่ดีที่สุดของพวก

เรา ใช้ฝังเมียท่านได้เลย ไม่มีใครหวงแหนที่ฝังศพของเขาหรือขัดขวางท่านจากการฝังศพนาง”

7 อับราฮัมจึงลุกขึ้นโค้งคำนับชาวฮิตไตต์ 8 และพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าท่านยินดีที่จะให้ผมฝังศพเมียผมแล้วละก็ ช่วยไปพูดกับเอโฟรนลูกชายของไศหาร์ให้กับผมหน่อย 9 ช่วยบอกให้เขาขายถ้ำมัคเปลาห์ที่เขาเป็นเจ้าของ ที่อยู่ตรงท้ายทุ่งของเขาให้กับผมหน่อย ขอให้เขาขายผมเต็มราคาต่อหน้าพวกท่าน เพื่อผมจะได้เป็นเจ้าของเอาไว้สำหรับฝังศพ”

10 เอโฟรนก็นั่งอยู่ที่นั่นท่ามกลางชาวฮิตไตต์ เอโฟรนชาวฮิตไตต์ได้ตอบอับราฮัมไป และชาวฮิตไตต์ที่เข้ามาอยู่ที่ประตูเมืองก็ได้ยืนกันหมดทุกคน เอโฟรนพูดว่า 11 “ไม่ได้หรอกท่าน ฟังผมนะ ผมจะยกท้องทุ่งนั้นพร้อมกับถ้ำให้กับท่าน ต่อหน้าประชาชนของผม ผมยกมันให้กับท่าน เอาไปฝังศพเมียของท่านได้เลย”

12 แล้วอับราฮัมโค้งคำนับต่อชาวฮิตไตต์ 13 อับราฮัมพูดกับเอโฟรนต่อหน้าประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า “ฟังผมหน่อย ผมจะจ่ายค่าท้องทุ่งนั้น ริมมันไว้เถิด และผมจะได้ฝังศพไว้ที่นั่น”

14 เอโฟรนตอบอับราฮัมว่า 15 “ท่านครับ ฟังผมนะ ที่ดินผืนนั้นไม่มีราคาเท่ากับเงินสี่สิกลีเคริ่ง ‡ เท่านั้นเอง มันไม่มีความหมายอะไรเลยสำหรับท่านและผม เอาศพไปฝังเถิด”

16 อับราฮัมฟังเอโฟรน แล้วอับราฮัมชั่งเงินให้กับเอโฟรน ตามที่เอโฟรนได้พูดไว้ต่อหน้าชาวฮิตไตต์ เป็นเงินสี่สิกลีเคริ่ง ตามน้ำหนักทั่วไปที่พ่อค้าใช้กันในสมัยนั้น

17 ที่ดินของเอโฟรนในถ้ำมัคเปลาห์ ทางตะวันออกของมัมเร ที่ดินและถ้ำในนั้น ต้นไม้ทั้งหมดบนที่ดินนั้น และพื้นที่รอบๆก็ได้กลายเป็นของอับราฮัม ถูกต้องตามกฎหมาย 18 ต่อหน้าชาวฮิตไตต์ ที่เข้ามาอยู่ที่ประตูเมืองทุกคน 19 หลังจากนั้นอับราฮัมจึงฝังศพซาราห์เมียของเขาในถ้ำที่อยู่บนท้องทุ่งของถ้ำมัคเปลาห์ ทางตะวันออกของมัมเร (คือเฮโบรน) บนแผ่นดินคานาอัน 20 ที่ดินและถ้ำนั้นจึงกลายเป็นสมบัติของอับราฮัมตามกฎหมาย อับราฮัมซื้อมันมาจากชาวฮิตไตต์ เอาไว้เป็นที่ฝังศพ

การหาเมียให้อิสอัค

24 อับราฮัมก็แก่มาแล้ว และพระยาห์เวห์ได้อวยพรอับราฮัมในทุกเรื่อง 2 อับราฮัมพูดกับคนรับใช้ที่ทำงานกับเขามาานานที่สุด เขาคอยดูแลทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของอับราฮัม อับราฮัมบอกกับเขาว่า “เอามือเจ้ามาวางไว้ใต้ขาเรา †#3 เราจะให้เจ้าสาบานกับเราต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาเมียให้ลูกชายของเรา จากหญิงชาวคานาอัน ที่เรากำลังอาศัยอยู่นี้ 4 เจ้าต้องสาบานว่า เจ้าจะกลับไปยังประเทศของเรา ไปหาญาติพี่น้องของเรา และหาเมียให้อิสอัคลูกชายของเราจากที่นั่น”

5 แล้วคนรับใช้นั้นพูดกับอับราฮัมว่า “ถ้าเกิดผู้หญิงคนนั้นไม่ยอมตามข้าพเจ้ามาในดินแดนแห่งนี้ล่ะครับท่าน ข้าพเจ้าควรจะทำลูกชายของท่านกลับไปยังประเทศที่ท่านจากมาหรือเปล่า”

6 อับราฮัมบอกกับเขาว่า “อย่าพาลูกชายของเรากลับไปที่นี่ 7 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เป็นผู้ที่ได้พาเราออกมาจากบ้านของพ่อเรา และจากแผ่นดินของญาติๆเรา และเป็นผู้ที่พูดกับเรา และให้สัญญากับเราว่า ‘เราจะยกดินแดนนี้ให้กับลูกหลานของเจ้า’ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์นำหน้าเจ้า และเจ้าจะได้หาเมียให้กับลูกชายของเราจากที่นั่น 8 แต่ถ้าหญิงคนนั้นไม่ยอมตามเจ้ามา เจ้าก็จะเป็นอิสระจากคำสาบานที่เจ้าให้กับเรา แต่เจ้าจะต้องไม่พาลูกชายของเรากลับไปที่นี่อย่างเด็ดขาด”

9 แล้วคนรับใช้นั้นได้วางมือของเขาไว้ใต้ขาของอับราฮัม และเขาได้สาบานกับอับราฮัมเกี่ยวกับเรื่องนี้

† เจ้าไม่ได้ ... จากเรา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าได้พิสูจน์แล้วว่า เจ้ายอมที่จะถวายลูกชายของเจ้าเป็นเครื่องบูชาให้กับเรา” †† พระยาห์เวห์จัดทำให้ หรือ “พระยาห์เวห์มองเห็น” ในภาษาฮีบรูคือ “ยาห์เวห์ ยีเรห์”

‡ เงินสี่สิกลีเคริ่ง แปลตรงๆได้ว่า “เงิน 400 เซเซล” ††#3 เอามือเจ้ามาวางไว้ใต้ขาเรา เมื่อคนสาบานกันเขาจะอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือกับของสำคัญ การวางมือใต้ขานี้ คงหมายถึงจับลูกอ้นตะ เป็นการสาบานโดยอ้างพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของอับราฮัม

10 แล้วคนรับใช้ก็ได้เอาอูฐสิบตัวจากฝูงสัตว์ของเจ้านายไปด้วย พร้อมกับของขวัญหลายอย่างจากเจ้านายไปกับเขาด้วย เขาออกเดินทางมุ่งหน้าไปยังเมืองนาโฮร์ ที่อยู่ในดินแดนเมโสโปเตเมีย 11 เขาให้อูฐผูกเขาพักอยู่ที่ข้างบ่อน้ำนอกเมือง ตอนนั้นเป็นเวลาเย็น พวกสาวทั้งหลายในเมืองจะออกมาตักน้ำกัน

12 แล้วเขาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในวันนี้ด้วยเถิด ขอโปรดแสดงความเมตตาต่อกับอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด 13 ดูเถิด ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ข้างบ่อน้ำ และพวกสาวทั้งหลายในเมืองกำลังออกมาตักน้ำกัน 14 ขอให้มันเป็นที่ไปตามนี้ด้วยเถิด คือเมื่อข้าพเจ้าพูดกับหญิงคนหนึ่งว่า ‘ขอติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย’ ขอให้นางตอบว่า ‘ดีมีสิคะ ฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านดื่มด้วย’ ก็ขอให้นางเป็นคนหนึ่งที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้กับอิสอัค ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยวิธีนี้ ข้าพเจ้าจะได้รู้ว่าพระองค์ได้แสดงความเมตตาต่อกับเจ้านายของข้าพเจ้า”

15 และก่อนที่คนรับใช้จะพูดจบ เรเบคาห์ได้ปรากฏตัวออกมา นางเป็นลูกสาวของเบธูเอล เบธูเอลเป็นลูกชายของมิลคาห์เมียของนาโฮร์ นาโฮร์เป็นน้องชายของอับราฮัม เรเบคาห์แบกเหยือกน้ำอยู่บนบ่าของเธอ 16 เธอเป็นหญิงสาวที่สวยงาม และเป็นหญิงพรหมจารี ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายคนไหนเลย นางเดินลงไปที่บ่อน้ำและเติมน้ำจนเต็มเหยือก จากนั้นเดินกลับมา 17 คนรับใช้วิ่งไปหานางและพูดว่า “ขอเรามาติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย”

18 นางตอบว่า “เชิญดื่มเลยเถาะท่าน” แล้วนางรีบเอาเหยือกน้ำลงจากบ่ามาถือไว้ในมือและให้เขาดื่ม 19 เมื่อนางให้เขาติมน้ำเสร็จแล้ว นางพูดว่า “ฉันจะตักน้ำให้อูฐท่านดื่มด้วย จนกว่าพวกมันจะดื่มเสร็จ” 20 แล้วนางรีบเทน้ำในเหยือกลงในรางจนหมด แล้ววิ่งกลับไปตักน้ำที่บ่อน้ำอีก และนางได้ตักน้ำให้อูฐทุกตัวของเขาดื่ม

21 คนรับใช้เฝ้ามองดูนางอยู่เงียบๆเพื่อจะได้รู้ว่า พระยาห์เวห์จะทำให้การเดินทางของเขাপระสบความสำเร็จหรือไม่ 22 เมื่ออูฐทุกตัวดื่มจนเสร็จแล้ว คนรับใช้ได้อาหารของค้ำสำหรับใส่จุมก หนักห้ากรัมครึ่ง และกำไลข้อมือทองคำหนึ่งคู่ หนักข้างละห้าสิบห้ากรัม รวมเป็นหนึ่งร้อยสิบกรัมให้กับนาง 23 และพูดว่า “ช่วยบอกเราหน่อยว่าเจ้าเป็นลูกสาวของใคร แล้วที่บ้านพ่อเจ้าพอจะมีห้องว่างให้พวกเราพักค้างคืนได้หรือเปล่า”

24 เรเบคาห์ตอบเขาว่า “ฉันเป็นลูกสาวของเบธูเอล ลูกชายของมิลคาห์กับนาโฮร์” 25 เรเบคาห์พูดต่อไปว่า “เรามีทั้งฟางและหญ้าแห้งอย่างเหลือเฟือ และมีที่ว่างให้ท่านพักค้างคืนด้วย”

26 แล้วคนรับใช้ได้ก้มกราบนมัสการพระยาห์เวห์ 27 เขาพูดว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ผู้ที่เมตตาและซื่อสัตย์ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ส่วนข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ที่ได้นำทางข้าพเจ้ามาจนถึงบ้านญาติๆของเจ้านายของข้าพเจ้า”

28 แล้วหญิงสาวได้วิ่งไปบอกคนในครัวเรือนของแม่นางเกี่ยวกับเรื่องนี้ทั้งหมด 29 เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อลาบัน เรเบคาห์ได้เล่าเรื่องต่างๆที่ชายคนนั้นได้บอกกับนาง เมื่อลาบันได้ฟังและเห็นหญิงที่ใส่มุกและกำไลข้อมือของน้องสาว เขาก็วิ่งไปหาชายคนนั้นที่บ่อน้ำ และพบชายคนนั้นยืนอยู่กับอูฐของเขาข้างบ่อน้ำ 31 ลาบันจึงพูดว่า “เชิญเข้ามาสิครับ ท่านผู้ที่พระยาห์เวห์อวยพร ท่านยืนอยู่ข้างนอกนี้ทำไม ผมได้เตรียมบ้านและสถานที่สำหรับอูฐของท่านไว้แล้ว”

32 แล้วชายคนนั้นได้เข้าไปในบ้าน แล้วลาบันให้คนขนของลงจากหลังอูฐเหล่านั้น แล้วเอาฟางมาเสียดอฐ จากนั้นเอาน้ำมาให้ชายคนนั้นและพวกชายที่มากับเขาล้างเท้ากัน 33 แล้วพวกเขาได้เอาอาหารมาวางไว้ตรงหน้าให้เขากิน แต่คนรับใช้ของอับราฮัมพูดว่า “ผมจะไม่กินจนกว่าจะได้พูดในสิ่งที่ผมต้องพูด” ลาบันพูดว่า “พูดมาสิ”

34 ชายคนนั้นจึงพูดว่า “ผมเป็นผู้รับใช้ของอับราฮัม 35 พระยาห์เวห์ที่อวยพรเจ้านายของผมมาก จนท่านกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ให้พวกฝูงแกะ ฝูงวัว เงิน ทอง ทาสชายหญิง ฝูงอูฐ และฝูงลา กับท่าน 36 แล้วซาร่าห์เมียของนายผมได้คลอดลูกชายให้กับเจ้านายผม ตอนที่นางแก่มากแล้ว และอับราฮัมได้ยกทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามีให้กับลูกชายของเขา 37 เจ้านายผมให้ผมสาบานกับท่าน และท่านบอกว่า ‘อย่าได้หาเมียให้กับลูกชายของเราจากลูกสาวของชาวคานาอัน ที่เรากำลังอาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเรา’ 38 แต่เจ้าต้องไปที่บ้านของพ่อเรา และไปหาญาติๆของเรา และหาเมียให้ลูกของเราจากที่นั่น” 39 แล้วผมพูดกับนายว่า ‘บางทีผู้หญิงอาจจะไม่ยอมตามผมมาก็ได้’ 40 แล้วเจ้านายบอกผมว่า ‘พระยาห์เวห์ ที่เราเชื่อฟังอยู่เสมอ จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า พระองค์จะทำให้การเดินทางของเจ้าประสบความสำเร็จ และเจ้าจะหาเมียให้กับลูกชายเราจากญาติพี่น้องของเรา และจากครอบครัวของพ่อเรา 41 แต่เจ้าไปหาญาติพี่น้องของเรา เจ้าก็จะเป็นอิสระจากคำสาบานนี้แล้ว ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ยอมยกลูกสาวให้มาอยู่กับเจ้าก็ตาม เจ้าก็เป็นอิสระจากคำสาบานของเรา’

42 ในวันนี้ เมื่อผมมาถึงบ่อน้ำ ผมพูดว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าพระองค์จะทำให้การเดินทางของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จละก็ 43 ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ข้างบ่อน้ำ ข้าพเจ้าจะพูดกับหญิงสาวที่ออกมาตักน้ำว่า ‘ขอติมน้ำจากเหยือกของเจ้าหน่อย’ 44 และคนที่ตอบกับข้าพเจ้าว่า ‘เชิญสิคะ และฉันจะตักน้ำให้อูฐของท่านดื่มด้วย’ ก็ขอให้นางเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่พระยาห์เวห์ได้เลือกไว้สำหรับลูกชายของเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด’

45 ในขณะที่ผมอธิษฐานอยู่ในใจยังไม่ทันเสร็จ เรเบคาห์ก็ออกมา มีเหยือกน้ำอยู่บนบ่า นางได้เดินลงไปที่บ่อน้ำและตักน้ำ แล้วผมได้พูดกับนางว่า ‘ขอน้ำให้ผมดื่มหน่อย’ 46 นางก็รีบเอาเหยือกน้ำลงจากบ่าและพูดว่า ‘เชิญดื่มเถิด และฉันจะเอาน้ำให้กับพวกอูฐของท่านด้วย’ แล้วผมก็ดื่ม และนางก็เอาน้ำให้พวกอูฐดื่มด้วย 47 แล้วผมได้ถามนางว่า ‘เจ้าเป็นลูกสาวของใคร’ นางตอบว่า ‘ฉันเป็นลูกสาวของเบธูเอล เบธูเอลเป็นลูกชายของนาโฮร์ และมีมิลคาห์’ ผมจึงเอาห้วงใส่ที่จุมกของนางและเอากำไลใส่ที่แขนทั้งสองของนาง 48 แล้วผมได้ก้มกราบนมัสการพระยาห์เวห์และสรรเสริญพระองค์ พระเจ้าของอับราฮัมเจ้านายของผม พระองค์นำผมมาถูกทาง เพื่อจะได้ลูกสาวของญาติพี่น้องของเจ้านายของผม ไปให้กับลูกชายของท่าน 49 ตอนนี้ช่วยบอกผมด้วยเถาะว่า ท่านจะเอาสิ่งใด จะตกลงกับเจ้านายผมโดยตรงไปตรงมาและสัตย์ซื่อ หรือว่าไม่ตกลง ช่วยบอกผมด้วย ผมจะได้รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไป”

50 ลาบันและเบธูเอลตอบว่า “มันไม่ใช่เราหรอกที่จะบอกว่าตกลงหรือไม่ตกลง เพราะสิ่งนี้มาจากพระยาห์เวห์ 51 นี้ไง เรเบคาห์อยู่ต่อหน้าท่านแล้ว เอานางไปเถิด ให้นางไปเป็นเมียของลูกชายของนายท่าน ตามที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้”

52 เมื่อผู้รับใช้ของอับราฮัมได้ยินพวกเขาพูดอย่างนั้น เขาก็กราบลงกับพื้นดินต่อหน้าพระยาห์เวห์ 53 แล้วเขาก็เอาเงิน ทอง-ค่า เสื้อผ้าทั้งหมดมอบให้กับเรเบคาห์ และยังให้ของขวัญมีราคาแพงให้กับพี่ชายและแม่ของนางด้วย 54 แล้วตัวเขาและพวกผู้ชายที่ติดตามเขามากินและดื่มกัน และพักค้างคืนที่นั่น เมื่อพวกเขาลุกขึ้นในตอนเช้า เขาพูดว่า “ให้ผมกลับไปหาเจ้านายของผมนิดหน่อยเถิด”

55 แต่พี่ชายและแม่ของเรเบคาห์พูดว่า “ขอให้นางอยู่กับพวกเรานิดสักวันเถิด หลังจากนั้นค่อยให้นางไป”

56 แต่ชายคนนั้นพูดกับพวกเขาว่า “อย่าให้ผมต้องคอยเลย พระยาห์เวห์ที่ได้นำการเดินทางของผมนำมาประสบความสำเร็จแล้ว ให้ผมกลับไปเถาะ ผมจะได้ไปหาเจ้านายผม”

57 พี่ชายและแม่ของเรเบคาห์จึงพูดว่า “พวกเราจะเรียกนางมาถามดูว่านางจะเอาอย่างไร” 58 แล้วพวกเขา ก็เรียกเรเบคาห์และพูดกับนางว่า “เธอจะไปกับชายคนไหนหรือเปล่า” นางตอบว่า “ฉันจะไป”

59 พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์น้องสาวของพวกเขา และพี่เลี้ยงของนางไปกับผู้รับใช้ของอับราฮัมและคนของเขา 60 และครอบครัวของเรเบคาห์อวยพรนางว่า

“น้องสาวของเรา ขอให้เป็นแม่ของประชาชนล้านๆคน ขอให้ลูกหลานของเธอได้ยึดครองเมืองต่างๆของพวกศัตรูเรา”

61 แล้วเรเบคาห์และพวกหญิงรับใช้ของนางก็ลุกขึ้น และขึ้นที่อุฐตามชายคนนั้นไป คนรับใช้อับราฮัมได้พาเรเบคาห์จากไป

62 ขณะนั้นอิสอัคได้เดินทางมาจากเบเอเอลไฮรอย และมาอยู่อาศัยที่เนเกบ 63 อิสอัคออกไปเดินเล่น † ในท้องทุ่งตอนเย็น เขาเงยหน้าขึ้นมา เห็นอุฐกำลังเดินมา

64 เรเบคาห์เงยหน้าขึ้นเห็นอิสอัค นางจึงลงจากอุฐ 65 นางพูดกับคนใช้ว่า “ชายที่กำลังเดินมาจากท้องทุ่งตรงมาหาพวกเราเป็นใครกัน”

คนใช้ตอบว่า “เขาคือเจ้านายของผมเอง” นางจึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้

66 คนใช้ได้เล่าให้อิสอัคฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น 67 อิสอัคจึงพานางเข้าไปในเต็นท์ที่ซาราห์แม่ของเขาเคยอยู่ก่อนตาย แล้วเขาได้รับเอาเรเบคาห์มาเป็นเมีย เรเบคาห์ก็กลายเป็นเมียของเขา อิสอัครักนางมาก อิสอัคก็ได้รับการปลอบโยนหลังจากที่แม่ของเขาตาย

คนอื่นที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัม

(1 พศต. 1:32-33)

25 อับราฮัมแต่งงานอีก เมียคนใหม่ชื่อเคทูราห์ 2 นางได้คลอดศิมราน โยกซาน เมดาน มีเดียน อิชบากและซูอาห์ 3 โยกซานเป็นพ่อของเชบาและเดดาน ลูกหลานของเดดานคือชาวอิสซูร †† ชาวเลทุ และชาวเลอุม 4 ลูกชายของมีเดียนคือเอฟาห์ เอฟธาฮา โนอาห์ อาบิดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้คือลูกหลานของนางเคทูราห์ 5 อับราฮัมยกทุกอย่างที่เขาให้กับอิสอัค 6 แต่อับราฮัมก็ให้ของขวัญกับลูกชายคนอื่นๆที่เกิดจากพวกเมียผู้น้อยของเขา และในขณะที่อับราฮัมยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ส่งพวกนี้ไปอยู่ในดินแดนทางทิศตะวันออก ‡ ส่งไปให้ไกลจากอิสอัคลูกชายของเขา

อับราฮัมตาย

7 อับราฮัมมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี 8 อับราฮัมหมดลมหายใจเชือกสุดท้ายและตายไป เมื่อเขาแก่มากแล้ว หลังจากมีชีวิตอันยืนยาวอย่างมีความสุข เขาได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา 9 อิสอัคและอิซมาเอล ลูกชายของอับราฮัม ได้ฝังเขาไว้ในถ้ำมักเปลาห์ ในท้องทุ่งของเอเฟรอนลูกชายของศุหาร์ชาวฮิตไทต์ ท้องทุ่งนี้อยู่ทางทิศตะวันออกของมัมเร 10 อับราฮัมได้ซื้อท้องทุ่งนี้จากชาวฮิตไทต์ ทั้งอับราฮัมและซาราห์ถูกฝังอยู่ด้วยกันที่นั่น 11 หลังจากอับราฮัมตาย พระเจ้าได้อวยพรอิสอัคลูกชายของอับราฮัม และอิสอัคได้ตั้งรกรากอยู่ที่เบเอเอลไฮรอย

ครอบครัวของอิซมาเอล

(1 พศต. 1:28-31)

12 ต่อไปนี้คือลูกหลานของอิซมาเอล ลูกชายอับราฮัมกับฮาการ์ทาสหญิงชาวอียิปต์ของซาราห์ 13 ต่อไปนี้คือรายชื่อของลูกชาย

† เดินเล่น หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพื่อคิด” †† ชาวอิสซูร หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชาวอิสซึเรีย” †‡ ดินแดนทางทิศตะวันออก ชื่อความนี้ปกติแล้วจะกล่าวถึงแผ่นดินที่อยู่ระหว่างแม่น้ำไทกริสและแม่น้ำยูเฟรติส ขึ้นไปจนถึงอ่าวเปอร์เซีย

อิซมาเอลเรียงตามการเกิด คือ เนบాయిธลูกชายคนโต ต่อมาคือเคดาร์ อัดบีเอล มิบซัม 14 มิซมา ดูมาห์ มัสสา 15 ฮาดีด เทมา เยทุร์ นาพิซและเคเดมาห์ 16 ทั้งหมดนี้คือลูกชายของอิซมาเอล และชื่อของทั้งสิบสองคนได้กลายเป็นชื่อของหมู่บ้านและค่ายที่พวกเขาแยกย้ายไปตั้งหลักแหล่ง พวกเขากลายเป็นผู้นำของเผ่าแต่ละเผ่า ทั้งหมดสิบสองเผ่า 17 อิซมาเอลมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี เขาหมดลมหายใจเชือกสุดท้ายและตายไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา 18 ลูกหลานของอิซมาเอลได้ตั้งถิ่นฐานในทะเลทราย จากเมืองฮาวิล่าห์จนถึงเมืองซูร์ (เมืองซูร์ตั้งอยู่ทางตะวันออกของประเทศอียิปต์ บนเส้นทางที่จะมุ่งไปอิสซึเรีย) และลูกหลานของอิซมาเอลมักจะโจมตีพวกญาติๆของเขา ††

ครอบครัวของอิสอัค

19 ต่อไปนี้คือลูกหลานของอิสอัคลูกชายของอับราฮัม อับราฮัมเป็นพ่อของอิสอัค 20 ตอนที่อิสอัครับเอาเรเบคาห์มาเป็นเมีย นั่นเขามีอายุสี่สิบปี เรเบคาห์เป็นลูกสาวของเบธูเอลคนอารัม ชาวปัดดาน อารัม ††† นางเป็นน้องสาวของลาบันคนอารัม 21 อิสอัคอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ให้กับเมียของเขา เพราะนางเป็นหมั้น แล้วพระยาห์เวห์ก็ให้ตามคำอธิษฐานของเขา เรเบคาห์เมียของเขาได้ตั้งท้องขึ้น

เรเบคาห์ไปหาคำตอบจากพระเจ้า

22 เด็กดิ้นเบียดกันอยู่ในท้องของนาง นางจึงพูดว่า “ถ้าฉันจะต้องเป็นอย่างไร ฉันจะอยู่ไปทำไมกัน” นางจึงไปหาคำตอบจากพระยาห์เวห์ 23 พระยาห์เวห์ตอบนางว่า

“จะมีสองชาติแยกออกมาจากท้องของเจ้า คนหนึ่งจะเข้มแข็งกว่าอีกคนหนึ่ง และคนที่จะรับใช้คนน้อง”

24 และเมื่อถึงวันคลอด ก็มีเด็กแฝดในท้องของนางจริงๆ 25 คนแรกผิวสีแดงเต็มไปด้วยขน เขาจึงมีชื่อว่าเอซาว †††† หลังจากนั้นน้องของเขาได้คลอดออกมา และมีชื่อของเขาคือยิวที่สุ่นทำของเอซาว เขาจึงมีชื่อว่ายาโคบ ††† ตอนที่สองคนนี้เกิดนั้น อิสอัคมีอายุหกสิบปี

27 เด็กทั้งสองเติบโตขึ้น เอซาวก็เป็นนักล่าสัตว์ที่เก่งกล้าและชอบใช้ชีวิตตามท้องทุ่ง แต่ยาโคบเป็นผู้ชายเงี้ยวๆและชอบอยู่กับเต็นท์ 28 อิสอัครักเอซาว เพราะเขาชอบกินเนื้อสัตว์ที่เอซาวนำมาได้ แต่เรเบคาห์รักยาโคบ

29 ครั้งหนึ่ง เมื่อยาโคบต้มซุ๊ปอยู่ เอซาวกลับจากท้องทุ่งและอ่อนเพลียเพราะความหิว 30 เอซาวพูดกับยาโคบว่า “ขอพี่กินโอ้แดงๆนั้นหน่อย โอ้แดงๆที่อยู่ที่นี่นะ พี่หิวจะตายอยู่แล้ว”

เพราะอย่างนี้ เอซาวถึงมีอีกชื่อหนึ่งว่าเอโดม 5

31 แต่ยาโคบพูดว่า “ชายสิทธิพี่ชายคนโตให้น้องก่อน” ††

32 เอซาวตอบว่า “พี่จะตายอยู่แล้ว สิทธิพี่คนโตจะมีประโยชน์อะไรอีกเล่า”

33 แต่ยาโคบพูดว่า “พี่ต้องสาบานกับน้องก่อน” เอซาวจึงสาบานกับเขา และขายสิทธิพี่ชายคนโตให้กับยาโคบไป 34 ยาโคบจึงเอาขนมปังกับซุ๊ปถั่วแดงมาให้เอซาวกิน เขากินและดื่ม แล้วก็ลุกจากไป ด้วยวิธีนี้ เอซาวแสดงให้เห็นว่าเขาแทบจะไม่สนใจสิทธิพี่ชายคนโตของเขาเลย

†† มักจะโจมตีพวกญาติๆของเขา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาได้ตั้งรกรากอยู่ติดกับญาติๆของพวกเขา” ††† ปัดดาน อารัม ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย †††† เอซาว ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูแปลว่า “ขนดก” ††††† ยาโคบ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูแปลว่า “สันเท้า” แต่ยังมีหมายถึง “ผู้ที่ติดตามมา” หรือ “หลอกหลวง” ด้วย 5 เอโดม หมายถึง “แดง” 5††††† ขายสิทธิพี่ชายคนโตให้น้องก่อน โดยปกติแล้วลูกชายคนแรกจะกลายเป็นผู้นำครอบครัวและได้รับมรดกมากเป็นสองเท่าหลังจากพ่อตาย

อิสอัคโกหกอาบีเมเลค

26 ในขณะที่นั้นเกิดภาวะฝนแล้งอดอยากกันไปทั่วแผ่นดิน เหมือนกับที่เกิดขึ้นในสมัยของอับราฮัม อิสอัคจึงได้เดินทางไปเมืองเกอร์าร์ ไปหากษัตริย์อาบีเมเลคของชาวฟิลิสเตีย 2 พระยาห์เวห์ได้ปรากฏตัวต่ออิสอัคและพูดว่า "อย่าได้ลงไปที่ยิปต์ ให้อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราจะบอกให้เจ้าไปอยู่ 3 ให้อยู่ในแผ่นดินนั้นในฐานะคนต่างชาติ และเราจะอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า เพราะเราจะยกแผ่นดินทั้งหมดนี้ให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้า และเราจะทำตามสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับอับราฮัมพ่อของเจ้า 4 เราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า และจะให้แผ่นดินทั้งหมดนี้กับลูกหลานของเจ้า และชนชาติทั้งหมดบนโลกนี้จะได้รับพรผ่านทางลูกหลาน + ของเจ้า 5 เพราะอับราฮัมเชื่อฟังเรา และทำตามที่เราสั่ง เขาเชื่อฟังคำสั่ง กฏระเบียบและคำสอนต่างๆของเรา"

6 อิสอัคจึงได้อาศัยอยู่ในเมืองเกอร์าร์ 7 พวกผู้ชายในเมืองนั้นถามเขาเกี่ยวกับเมียของเขา เขาบอกว่า "นางเป็นน้องสาวของผม" เพราะอิสอัคกลัวที่จะบอกว่า "นางเป็นเมียของผม" อิสอัคคิดว่า "ไม่อย่างนั้น ผู้ชายในเมืองนี้จะฆ่าผม เพื่อชิงเรเบคาห์ เพราะนางเป็นผู้หญิงที่สวยงาม"

8 หลังจากใช้ชีวิตอยู่ในเมืองนั้นเป็นเวลานาน กษัตริย์อาบีเมเลคแห่งฟิลิสเตียมองลงมาจากรูหน้าต่าง และเห็นอิสอัคกำลังเล้าโลมเรเบคาห์เมียของเขา 9 อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาและพูดว่า "ที่แท้หญิงคนนั้นก็เป็นเมียของเจ้า แล้วทำไมเจ้าถึงบอกว่า 'นางเป็นน้องสาว'"

อิสอัคบอกว่า "เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าอาจจะตายเพราะนาง"

10 แล้วอาบีเมเลคก็พูดว่า "เจ้ารู้ไหมว่ากำลังทำอะไรลงไป ถ้ามีคนของเราไปนอนกับเมียเจ้าขึ้นมา แล้วเจ้าก็จะเป็นเหตุทำให้พวกเราทำผิดบาปอันยิ่งใหญ่"

11 แล้วอาบีเมเลคจึงออกคำสั่งกับทุกคนว่า "ใครก็ตามที่ทำร้ายชายคนนี้หรือเมียของเขา จะถูกลงโทษถึงตาย"

อิสอัคร่ำรวยขึ้น

12 อิสอัคได้หว่านเมล็ดพืชในแผ่นดินนั้น และในปีนั้นเองเขาก็ได้เก็บเกี่ยวผลผลิตถึงหนึ่งร้อยเท่า และพระยาห์เวห์ได้อวยพรเขา 13 แล้วอิสอัคก็กลายเป็นคนร่ำรวย แล้วเขาก็ร่ำรวยขึ้น รวยขึ้นจนร่ำรวยมหาศาล 14 เขามีทั้งฝูงวัว ฝูงแกะและข้าทาสบริวารมากมาย จนทำให้ชาวฟิลิสเตียอิจฉา 15 (พวกชาวฟิลิสเตียได้เอาของสกปรกไปถมในบ่อน้ำต่างๆจนเต็ม ใช้ไม่ได้อีก พวกทาสของอับราฮัม พ่อของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำพวกนี้ไว้ในสมัยของพ่อเขา) 16 กษัตริย์อาบีเมเลคพูดกับอิสอัคว่า "ไปจากพวกเราเสียเถิด เพราะเจ้ากลายเป็นผู้ที่เข้มแข็งกว่าพวกเรา"

17 อิสอัคจึงไปจากที่นั้น แล้วมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเกอร์าร์ และเขาได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั้น 18 อิสอัคได้กลับไปขุดบ่อน้ำเก่าๆที่เคยขุดไว้แล้วในสมัยของอับราฮัมพ่อของเขา แต่ถูกชาวฟิลิสเตียกลบทิ้งหลังจากที่อับราฮัมเสียชีวิต อิสอัคได้ใช้ชื่อเดิมๆของบ่อน้ำเหล่านั้น ซึ่งเป็นชื่อที่พ่อของเขาได้ตั้งไว้ 19 พวกทาสของอิสอัคได้ขุดบ่อน้ำแห่งหนึ่งขึ้นในที่หุบเขา พวกเขาได้พบบ่อน้ำพุที่มีน้ำบริสุทธิ์ 20 แต่คนเลี้ยงแกะของเกอร์าร์ได้ทะเลาะกันกับคนเลี้ยงแกะของอิสอัคและอ้างว่า "น้ำนี้เป็นของพวกเรา" อิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำนั้นว่า "เอเสก" ++ เพราะพวกนั้นได้โต้เถียงกับเขา

21 แล้วคนรับใช้ของอิสอัคก็ไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แต่ชาวเกอร์าร์ก็ยังคงมาโต้เถียงและอ้างเป็นเจ้าของอีก อิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำว่า "สิตนาห์" †

† ลูกหลาน ตามตัวอักษร คือ "พันธุ์" ดูใน กาลาเทีย 3:16 †† เอเสก หมายถึง "การโต้เถียง" หรือ "การต่อสู้" ††† สิตนาห์ หมายถึง "ความเกลียดชัง" หรือ "ศัตรู"

22 อิสอัคจึงย้ายไปจากที่นั้น และไปขุดอีกบ่อหนึ่ง และคนพวกนั้นไม่ได้ตามมาได้เพียงแ่งม่นึก อิสอัคจึงตั้งชื่อบ่อน้ำแห่งนี้ว่า "เรโหโบท" †† และพูดว่า "ตอนนี้พระยาห์เวห์ได้ให้ที่ว่างกับพวกเราแล้ว และเราจะเจริญเติบโตขึ้นในแผ่นดินนี้"

23 อิสอัคออกจากสถานที่นั้นขึ้นไปถึงเบเออร์เซบา 24 พระยาห์เวห์ได้ปรากฏตัวให้เขาเห็นในคืนนั้นและพูดว่า "เราคือพระเจ้าของอับราฮัมพ่อของเจ้า ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะอวยพรเจ้า และเราจะเพิ่มจำนวนลูกหลานของเจ้า เพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา" 25 อิสอัคจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั้น และเขาได้นมัสการพระยาห์เวห์ เขาได้ตั้งแท่นที่ขึ้นในบริเวณนั้น และให้พวกทาสของเขาขุดบ่อน้ำขึ้นบ่อหนึ่ง

26 กษัตริย์อาบีเมเลคเดินทางมาหาอิสอัคจากเมืองเกอร์าร์ เขามาร่วมกับอาหุสซัทท์ที่ปรึกษา และฟีลด์ผู้บัญชาการกองทัพของเขา

27 อิสอัคพบกับพวกเขาว่า "พวกท่านมาหาข้าพเจ้าอีกทำไม ในเมื่อท่านเกลียดข้าพเจ้าและได้ขับไล่ข้าพเจ้าออกมาจากพวกท่าน"

28 แล้วพวกเขาตอบว่า "ตอนนี้เรารู้แล้วว่าพระยาห์เวห์อยู่กับเจ้า ดังนั้นพวกเราจึงคิดจะมาขอร่วมสาบานระหว่างเจ้ากับเรา และให้เราทำข้อตกลงกับเจ้า 29 ว่าเจ้าจะไม่ทำอันตรายพวกเรา เหมือนกับที่พวกเราไม่เคยทำร้ายเจ้า พวกเราติดต่อกันเสมอมา และได้ส่งเจ้าจากไปอย่างสันติ และตอนนี้เจ้าก็ได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์"

30 ดังนั้นอิสอัคจึงจัดงานเลี้ยงให้กับพวกเขา พวกเขากินและดื่มร่วมกัน 31 ในตอนเช้าพวกเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และได้สาบาน †† กัน หลังจากนั้นอิสอัคก็ได้ส่งพวกเขากลับไป และพวกเขาก็กลับไปอย่างสันติ

32 และในวันนั้นเอง ทาสของอิสอัคได้มาบอกอิสอัคเกี่ยวกับบ่อน้ำที่พวกเขาทำกำลังขุดอยู่ว่า "พวกเราพบน้ำแล้ว" 33 อิสอัคจึงเรียกบ่อน้ำแห่งนี้ว่า "ชิบาห์" ††† เพราะอยู่ที่นี่ เมืองนั้นจึงมีชื่อว่าเมืองเบเออร์เซบา ††† มาจนถึงทุกวันนี้

พวกเมียของเอซาว

34 เมื่อเอซาวอายุได้สี่สิบปี เขาได้แต่งงานกับผู้หญิงสองคน คือยูดีธลูกสาวของเบเออร์ชาวฮิตไทต์ กับบาเสมัทลูกสาวของเอโลนชาวฮิตไทต์เหมือนกัน 35 เมียทั้งสองคนนี้ทำให้อิสอัคและเรเบคาห์ขมขื่นเป็นอย่างมาก

ปัญหาเรื่องมรดก

27 เมื่ออิสอัคแก่ลง สายตาเริ่มพล่ามัวมองไม่เห็น เขาเรียกเอซาวลูกคนโตมาและพูดว่า "ลูกพ่อ"

เอซาวตอบว่า "ผมอยู่นี่ครับ" 2 อิสอัคพูดต่อไปว่า "ตอนนี้พ่อก็แก่แล้ว ไม่รู้จะตายเมื่อไร 3 ตอนนี้ให้ลูกไปหยิบอาวูธของลูก เอาลูกธนูและคันธนู แล้วออกไปล่าสัตว์ในท้องทุ่งมาให้พ่อกิน 4 เอาไปปรุงให้อร่อยๆแบบที่พ่อชอบ แล้วเอามาให้พ่อกิน เพื่อพ่อจะได้อวยพรให้เจ้า ก่อนพ่อจะตาย" 5 ตอนที่อิสอัคพูดอยู่กับลูกชายนี้ เรเบคาห์แอบฟังอยู่

ยาโคบหลอกอิสอัค

เมื่อเอซาวออกไปล่าสัตว์ในทุ่ง เพื่อเอากลับมาให้พ่อ 6 เรเบคาห์พูดกับยาโคบลูกชายนางว่า "ฟังนะ แม่ได้ยินพ่อเจ้าพูดกับเอซาว พี่ชายเจ้าว่า 7 'ออกไปล่าสัตว์มาให้พ่อ และเอาไปปรุงให้อร่อยๆมาให้พ่อกินด้วย แล้วพ่อจะอวยพรเจ้าต่อหน้าพระยาห์เวห์' ก่อน

†† เรโหโบท หมายถึง "สถานที่เปิดกว้าง" หรือ "ที่กว้าง" ††† สาบาน การทำสัญญาพิเศษต่อพระยาห์เวห์ †††† ชิบาห์ ในภาษาฮีบรูหมายถึง "เจ็ด" หรือ "สวาน" ††††† เบเออร์เซบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า "บ่อน้ำแห่งคำสาบาน"

ที่พ่อจะตาย' 8 ตอนนี ลูกแม่ ฟังแม่ให้ดีและทำตามแม่สั่ง 9 ไปที่ฝูงสัตว์และเลือกลูกแพะที่ดีที่สุดมาสองตัว แม่จะเอามาปรุงเป็นอาหารที่อร่อยๆแบบที่พ่อของเจ้าชอบ 10 เจ้าจะได้เอาไปให้พ่อเจ้ากิน เพื่อเขาจะได้วยพรเจ้าก่อนที่เขาจะตาย"

11 ยาโคบพูดกับเรเบคาห์แม่ของเขาว่า "แต่พี่ชายของลูกเป็นคนขนดก ส่วนลูกเป็นคนผิวยาว 12 บางทีพ่ออาจจะจับตัวลูก พ่อก็จะจับได้ว่าลูกพยายามจะหลอกหลวงท่าน และพ่อก็จะสาปแช่งลูกแทนที่จะอวยพร"

13 แล้วแม่ของเขายกยาโคบมา "ลูกเอ๋ย ขอให้คำสาปแช่งทั้งหมดตกอยู่กับแม่ ให้ทำตามแม่บอกก็แล้วกัน ไปเอาพวกแพะมาให้แม่ได้แล้ว"

14 ยาโคบจึงไปเอาแพะสองตัวมาให้แม่ของเขา และแม่ของเขาได้ปรุงอาหารอร่อยๆแบบที่พ่อเขาชอบ 15 แล้วเรเบคาห์ก็เอาเสื้อผ้าชุดที่ดีที่สุดของเธอลูกชายคนโตมาใส่ให้ยาโคบลูกคนเล็ก นางมีเสื้อผ้าของเธออยู่ในบ้านแล้ว 16 นางได้อาหารแพะมาหุ้มที่แขนและที่ลำคอที่ราบเรียบของยาโคบ 17 และนางเอาอาหารที่อร่อยๆพร้อมกับขนมปังที่นางเตรียมไว้แล้ว ให้กับยาโคบ

18 ยาโคบไปหาพ่อของเขากับและพูดว่า "พ่อครับ" และอิสอัคตอบว่า "พ่ออยู่ที่นี่ เจ้าเป็นลูกคนไหนของพ่อหรือ"

19 ยาโคบบอกพ่อว่า "ผมคือเขาว ลูกคนโตของพ่อครับ ผมได้ทำตามที่คุณบอกแล้ว ลูกขึ้นนั่งกินเนื้อที่ผมล่ามาสิครับ แล้วพ่อจะได้วยพรผม"

20 แล้วอิสอัคพูดกับลูกว่า "ลูกพ่อ ทำไมเจ้าถึงล่ามันมาได้เร็วอย่างนี้"

ยาโคบตอบว่า "เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพ่อ ช่วยลูกให้หามันเจอ"

21 อิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า "ลูกพ่อ เข้ามาใกล้ๆให้พ่อจับตัวลูกหน่อย พ่อจะได้รู้ว่าเจ้าคือเขาวลูกชายของพ่อจริงๆ"

22 ยาโคบจึงเข้าไปใกล้ๆอิสอัคพ่อของเขา อิสอัคจับตัวยาโคบและพูดว่า "เสียงก็เหมือนยาโคบ แต่แขนเป็นแขนของเขาว" 23 อิสอัคจำยาโคบไม่ได้ เพราะแขนของเขามีขนเต็มไปหมดเหมือนแขนของเขาวพี่ชายเขา อิสอัคจึงอวยพรยาโคบ

24 อิสอัคพูดว่า "เจ้าคือเขาวจริงๆหรือ"

ยาโคบตอบว่า "ครับพ่อ"

คำอวยพรสำหรับยาโคบ

25 อิสอัคจึงบอกว่า "ลูกพ่อ เอาเนื้อที่เจ้าล่ามาสิ พ่อจะได้กินมันและจะได้วยพรให้กับเจ้า" ยาโคบจึงเอาเนื้อนั้นมาให้กับพ่อ และเขาก็ดื่มมัน

26 แล้วอิสอัคพ่อของเขาพูดกับยาโคบว่า "ลูกพ่อ เข้ามาใกล้ๆ และจูบพ่อสิ" 27 ยาโคบจึงเข้ามาใกล้ๆและจูบอิสอัค อิสอัคได้กลิ่นเสื้อผ้าของเขาว และเขาววยพรให้กับยาโคบ อิสอัคอวยพรว่า "นี่แหละ กลิ่นของลูกชายข้า

เหมือนกลิ่นของท้องทุ่งที่พระยาห์เวห์ได้วยพรไว้

28 ขอพระเจ้าประทานให้กับเจ้า

น้ำค้างจากท้องฟ้า

ท้องทุ่งที่อุดมสมบูรณ์

มีเมล็ดข้าวกับเหล้าองุ่นอย่างเหลือเฟือ

29 ขอให้คนทั้งหลายมารับใช้เจ้า

และขอให้ชนชาติต่างๆก็มารับรองต่อหน้าเจ้า

ขอให้เจ้าเป็นเจ้านายเหนือพวกพี่น้องของเจ้า

ขอให้ลูกคนอื่นๆของแม่เจ้าก็มารับรองเจ้า

ขอให้คนที่สาปแช่งเจ้าถูกสาปแช่ง

และขอให้คนที่อวยพรเจ้าได้รับพร"

พรสำหรับเขาว

30 เมื่ออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว และทันทีที่ยาโคบออกไป เขาวพี่ชายของยาโคบก็กลับมาจากการล่าสัตว์ 31 เขาทำอาหารอร่อยๆมาด้วย และเอามาให้กับพ่อของเขา เขาวบอกกับพ่อว่า "พ่อครับ ลูกขึ้นมากินเนื้อที่ผมล่ามาเถิดครับ พ่อจะได้วยพรผม"

32 แล้วอิสอัคพ่อของเขาถามเขาวว่า "เจ้าเป็นใคร"

เขาวตอบว่า "ผม ลูกของพ่อ ลูกชายคนโตของพ่อ เขาวไปครับ"

33 อิสอัคตัวลั่นสุดขีดและพูดว่า "อ้าว แล้วคนเมื่อก็เป็นใครกันที่ล่าเนื้อมาให้พ่อ แล้วพ่อก็กินจนหมด แล้วก็อวยพรให้กับเขาไปแล้ว ก่อนที่เจ้าจะมา และพรนั้นก็จะตกเป็นของเขาคงตลอดไป"

34 เมื่อเขาวได้ยินพ่อพูดอย่างนั้น เขาร้องออกมาดังมากและขมขื่น และพูดกับพ่อของเขาว่า "อวยพรผมด้วยสิครับพ่อ"

35 อิสอัคพูดว่า "น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกหลวงพ่อและเอาพรของเจ้าไปแล้ว"

36 เขาวจึงพูดว่า "มีน่านะ คนถึงได้เรียกเขาวว่ายาโคบ + นี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เขาโกงผม เขาเอาสิทธิพี่ชายคนโตของผมไปแล้วสิ ตอนนีเขายังเอาพรของผมไปอีก" แล้วเขาวก็พูดว่า "พ่อไม่เก็บคำอวยพรให้กับผมเลยหรือ"

37 อิสอัคตอบเขาวว่า "พ่อได้ทำให้เขาเป็นเจ้านายเหนือลูกและยกพี่น้องของเขาทุกคนให้เป็นทาสของเขา และพ่อได้ให้เมล็ดพืชและเหล้าองุ่นกับเขา แล้วจึงจะมีอะไรเหลือให้กับเจ้าอีกล่ะ ลูกพ่อ"

38 เขาวจึงพูดกับพ่อของเขาว่า "พ่อครับ พ่อมีพรแค่อันเดียวเท่านั้นหรือ อวยพรให้กับผมด้วยสิครับพ่อ" แล้วเขาวก็เริ่มร้องไห้เสียงดัง

39 แล้วอิสอัคพ่อของเขาจึงบอกกับเขาวว่า "ดูเอาเถอะ เจ้าจะอยู่ห่างไกลจากดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ และไม่มีน้ำค้างตกจากฟ้า

40 เจ้าจะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยดาบของเจ้า

เจ้าจะต้องรับใช้น้องของเจ้า

แต่เมื่อใดที่เจ้าคืนบรรดาสู่เพื่อให้เป็นอิสระ +

เจ้าจะหลุดพ้นจากการควบคุมของเจ้าได้"

41 ตั้งแต่นั้นเขาวจึงเกลียดยาโคบ เพราะพรที่พ่อให้กับเขา เขาวคิดในใจว่า "ใกล้ถึงเวลาไว้ทุกข์ให้กับพ่อแล้ว หลังจากนั้นเราจะฆ่ายาโคบน้องชายของเราเสีย"

42 เรเบคาห์ลวงรู้ถึงแผนของเขาวลูกคนโตของนาง นางจึงเรียกยาโคบลูกคนเล็กมาหาและพูดว่า "เขาวพี่ชายเจ้ากำลังวางแผนที่จะฆ่าเจ้าเพื่อแก้แค้น 43 ตอนนี ลูกแม่ ให้ทำตามแม่บอกรีบหนีไปเดี๋ยวนี้ ไปอยู่กับบับนพี่ชายของแม่ ในเมืองฮาราน 44 ให้ไปอยู่กับเขาสักพักหนึ่งก่อน จนกว่าพี่ชายของเจ้าจะหายไกรธ 45 จนกว่าเขาจะหายไกรธและลืมเรื่องที่เราได้ทำกับเขาไว้แล้ว แม่จะส่งคนไปรับเจ้ากลับมา เพราะแม่ไม่อยากเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกัน #"

46 แล้วเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า "ฉันเป็นผู้หญิงฮิตไตต์พวกนี้เต็มทนแล้ว ถ้ายาโคบไปแต่งงานกับผู้หญิงฮิตไตต์สักคนในแผ่นดินนี้ ฉันคงต้องตายแน่ๆ #"

ยาโคบหาเมีย

28 แล้วอิสอัคเรียกยาโคบมา และอวยพรให้กับเขาและสั่งเขาว่า "ห้ามเอาลูกสาวของชาวคานาอันมาเป็นเมีย 2 ให้ไปที่แคว้น บัดดาน อารัม ที่นที่ ให้ไปบ้านเบธูเอลพ่อของแม่เจ้า

+ ยาโคบ ออกเสียงคล้ายกับกริยาในภาษาฮีบรูว่า "หลอกหลวง" ++ แต่เมื่อใด ... เป็นอิสระ หรือ "เมื่อเจ้าไม่ยอมหยุดอยู่เฉยๆ" ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน † เสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกัน ถ้าเขาวฆ่ายาโคบ เขาจะต้องถูกไล่ล่า เพื่อประหารชีวิตในฐานะที่เขาเป็นฆาตกร ‡† ฉันคงต้องตายแน่ๆ หรือ "ชีวิตของฉันก็คงยับเยิน" หรือ "ก็ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่ไปทำไมแล้ว"

และให้หาเมียที่นั่น ให้เอาลูกสาวคนหนึ่งของลาบัน พี่ชายของแม่เจ้ามาเป็นเมีย 3 ขอให้พระเจ้าผู้เติมไปด้วยฤทธิเดชทั้งสิน † อวยพรเจ้า ให้เจ้ามีลูกหลานมากมายเพื่อว่าเจ้าจะได้กลายเป็นพ่อของหลายชนชาติ 4 และขอให้พระองค์อวยพรเจ้าเหมือนกับที่อวยพรให้อับราฮัม อวยพรเจ้าและลูกหลานของเจ้าด้วย เพื่อว่าเจ้าจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เดี๋ยวนี้ในฐานะคนต่างชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ยกให้กับอับราฮัม”

5 แล้วอิสอัคส่งยาโคบไป และยาโคบก็ไปที่ปัตตาน อารัม ไปหาลาบันลูกชายของเบธเอลชาวอารัม ลาบันเป็นพี่ชายของเรเบคาห์แม่ของยาโคบและเอซาว

6 ตอนนั้นเอซาวเห็นว่าอิสอัคอวยพรให้ยาโคบ และได้ส่งเขาไปปัตตาน อารัม เพื่อเอาเมียจากที่นั่น เอซาวก็รู้ว่า เมื่อพ่ออวยพรให้ห้อง พ่อส่งห้องว่า “อย่าแต่งงานกับผู้หญิงชาวคานาอัน” 7 เอซาวก็รู้ว่า ยาโคบเชื่อฟังพ่อและแม่ของเขา และไปแคว้นปัตตาน อารัม 8 เอซาวเห็นว่า อิสอัคพ่อของเขาไม่พอใจผู้หญิงคานาอันเหล่านั้น 9 เขาจึงไปหาอิสมาเอลและเอามาหะลัทลูกสาวของอิสมาเอลมาเป็นเมีย อิสมาเอลเป็นลูกของอับราฮัม และมาหะลัทเป็นน้องสาวของเนบาโยธ เอซาวมีเมียอยู่ก่อนหน้านั้นหลายคนแล้ว

บ้านของพระเจ้า (เบธเอล)

10 ยาโคบจากเมืองเบเออร์เซบาเขามุ่งตรงไปยังเมืองฮาราน 11 เขาได้มาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักค้างคืนที่นั่น เพราะตะวันตกดินแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาก้อนหนึ่ง แล้วเอามาหนุนหัวนอนที่นั่น 12 เขาได้ฝันว่า มีบันไดอันหนึ่งตั้งอยู่ที่พื้น ปลายของบันไดขึ้นถึงสวรรค์ และมีทูตสวรรค์ของพระเจ้า กำลังขึ้นลงอยู่อยู่บนบันไดนั้น 13 และมีพระยาร์เวห์กำลังยืนอยู่ข้างๆเขา †† และพูดว่า “เราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของอิสอัคบรรพบุรุษของเจ้า เราจะยกแผ่นดินที่เจ้ากำลังนอนอยู่นี้ให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้า 14 และลูกหลานของเจ้าก็จะมีมากมายเหมือนฝูงนบนโลกนี้ และพวกเขาจะขยายไปทางทิศตะวันตก ทิศตะวันออก ทิศเหนือและทิศใต้ แล้วทุกครอบครัวในโลกนี้จะได้รับพรผ่านทางเจ้าและลูกหลานของเจ้า

15 และดูเถิด เราจะอยู่กับเจ้า เราจะปกป้องเจ้าในทุกที่ที่เจ้าไป เราจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า แต่เราจะทำสิ่งที่เราได้สัญญาไว้กับเจ้า”

16 แล้วยาโคบก็ตื่นขึ้นมา พูดว่า “พระยาร์เวห์สถิตอยู่ในที่แห่งนี้นะ แต่เราไม่รู้มาก่อน”

17 เขากลับและพูดว่า “สถานที่แห่งนี้น่าเกรงขามยิ่งนัก จะต้องเป็นบ้านของพระเจ้า และเป็นประตูสวรรค์แน่ๆ”

18 ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และเขาเอาก้อนหินที่เขาเอาหนุนหัว มาตั้งขึ้นเป็นแท่งหิน และเทน้ำมันบนยอดของหินนั้น เพื่ออุทิศให้กับพระเจ้า 19 และเขาเรียกสถานที่แห่งนี้ว่า “เบธเอล” ‡ แต่เมืองนั้น เดิมมีชื่อว่า “ลูส”

20 แล้วยาโคบสาบานว่า “ถ้าพระเจ้าจะอยู่กับข้าพเจ้า และปกป้องข้าพเจ้าในการเดินทางครั้งนี้ และให้ข้าพเจ้ามีอาหารกินกับมีเสื้อผ้าใส่ 21 และนำข้าพเจ้ากลับไปยังบ้านของพ่อข้าพเจ้าอย่างปลอดภัยแล้วละก็ พระยาร์เวห์ก็จะเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า 22 และหินก้อนนี้ที่ข้าพเจ้าได้ตั้งขึ้นเป็นเสาหิน ก็จะเป็นบ้านของพระเจ้า †† ข้าพเจ้าก็จะถวายพระองค์หนึ่งในสิบจากทุกอย่างที่พระองค์ให้กับข้าพเจ้า”

ยาโคบพบนางราเชล

29 แล้วยาโคบก็เดินทางต่อ จนมาถึงแผ่นดินของคนทางฝั่งตะวันออก 2 เขามองดูไปรอบๆและเห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่งในท้องทุ่ง มีแกะอยู่สามฝูงที่กำลังนอนอยู่ข้างบ่อน้ำนั้น เพราะฝูงแกะดื่มน้ำจากบ่อน้ำนั้น มีหินก้อนใหญ่ปิดปากบ่อน้ำอยู่ 3 เมื่อฝูงแกะทั้งหลายมาอยู่รวมกันที่นั่น คนเลี้ยงแกะก็จะกลิ้งหินนั้นออกจากริมบ่อน้ำ และตักน้ำให้ฝูงแกะกินกัน แล้วพวกเขา ก็จะกลิ้งหินปิดปากบ่อน้ำเหมือนเดิม

4 ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า “พวกพี่ มาจากที่ไหนกัน”

พวกเขาตอบว่า “พวกเรามาจากเมืองฮาราน”

5 ยาโคบก็ตอบพวกเขาว่า “แล้วรู้จักลาบัน ลูกชายของนาโฮร์ไหมครับ”

พวกเขาตอบว่า “รู้จักสิ”

6 ยาโคบจึงถามต่อว่า “เขาสบายดีไหมครับ”

พวกเขาตอบว่า “เขาสบายดี นั่นไง ราเชลลูกสาวของเขา กำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ” 7 ยาโคบจึงพูดว่า “นี่ก็ยังคงกลางวันอยู่เลย ยังไม่ถึงเวลาที่รวบรวมฝูงสัตว์ตอนเย็นเลย ให้นำกับแกะและเอามันกลับไปกินหญ้าเถอะ”

8 พวกเขาคนเลี้ยงแกะตอบว่า “พวกเราทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก จนกว่าแกะทุกฝูงจะมารวมกันอยู่ที่นี้ แล้วพวกเราจึงจะกลิ้งหินออกจากปากบ่อ แล้วเอาน้ำให้แกะดื่มได้”

9 ในขณะที่ยาโคบยังคงคุยอยู่กับพวกเขาอยู่นั้น ราเชลก็มาถึงพร้อมกับแกะของพ่อนาง เพราะนางเป็นคนเลี้ยงแกะ 10 เมื่อยาโคบเห็นราเชล ลูกสาวของลาบันพี่ชายของแม่เขาและฝูงแกะของลาบัน ยาโคบจึงเข้าไปใกล้และกลิ้งหินจากปากบ่อ และเอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายของแม่เขาดื่ม 11 แล้วยาโคบก็จูบราเชลและเริ่มร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง 12 แล้วยาโคบก็บอกราเชลว่า พ่อของนางเป็นญาติกับเขา และเขาเองเป็นลูกของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกพ่อของนาง

13 เมื่อลาบันได้ยินเรื่องยาโคบลูกของน้องสาวเขา เขาวิ่งออกไปหายาโคบ แล้วกอดจูบยาโคบ และพาเขาไปที่บ้านของเขา แล้วยาโคบก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ลาบันฟัง

14 ลาบันจึงพูดกับเขาว่า “อันที่จริงแล้ว หลานก็เป็นกระดูกและเนื้อของลุง” แล้วยาโคบก็อยู่กับเขาทั้งเดือน

ลาบันหลอกลงยาโคบ

15 แล้วลาบันก็พูดกับยาโคบว่า “หลานต้องทำงานกับลุงฟรีๆ เพราะเป็นญาติหรือยังไง บอกลุงมาสิว่าจะเอาอะไรเป็นค่าจ้างดี”

16 ลาบันมีลูกสาวสองคน คนโตชื่อเลอาห์ คนเล็กชื่อราเชล

17 ดวงตาของนางเลอาห์น่ารัก †† แต่ราเชลนั้นมีรูปร่างหน้าตาที่สวยงามไปหมด 18 ยาโคบรักราเชล เขาจึงพูดว่า “ผมจะทำงานให้กับลุงเจ็ดปี เพื่อแลกกับราเชลลูกสาวคนเล็กของลุง”

19 ลาบันตอบว่า “ลุงจะยกนางให้กับหลาน ก็ยังดีกว่ายกให้กับชายอื่น อยู่กับลุงที่นี่แหละ”

20 ดังนั้นยาโคบจึงทำงานเจ็ดปีเพื่อราเชล แต่สำหรับยาโคบเจ็ดปีนั้นก็ดูเหมือนไม่กี่วัน เพราะความรักที่เขามีกับนาง

21 แล้วยาโคบก็พูดกับลาบันว่า “ผมทำงานครบแล้ว ขอยกเมียให้กับผมด้วย เพื่อผมจะได้หลับนอนกับนาง”

22 ลาบันก็รวบรวมคนแคว้นนมาทั้งหมด และจัดงานเลี้ยงให้พวกเขา 23 แต่ในคืนนั้น เขาได้เอาเลอาห์ลูกสาวของเขาไปให้กับยาโคบ ยาโคบก็ได้หลับนอนกับเลอาห์ 24 (ลาบันก็ยกสาวใช้ของตนชื่อซิลปาให้ให้เป็นสาวใช้ของเลอาห์) 25 ในตอนเช้า ยาโคบเห็นว่าเป็นเลอาห์ ดังนั้นเขาจึงถามลาบันว่า “ทำไมลุงถึงทำกับผม

†† ดวงตาของนางเลอาห์น่ารัก น่ารัก หรืออ่อนโยน หรืออาจจะเห็นได้ก็อีกอย่างหนึ่งว่า “ดวงตาของนางเลอาห์อ่อนแอไม่คอยดี”

† พระเจ้า ... ฤทธิเดชทั้งสิน ในภาษาฮีบรูคือ “เอล ชัดดัย” †† อยู่ข้างๆเขา หรือ “อยู่เหนือบันได” ‡ เบธเอล เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า” †† บ้านของพระเจ้า คือสถานที่ที่คนพากันมานมัสการพระเจ้า

อย่างนี้ ที่ผมทำงานเจ็ดปี ก็เพื่อราเชลไม่ใช่หรือ ลุงหลอกหลวงผมทำไม”

26 ลาบันตอบว่า “คนที่นี่เขาไม่ทำกันอย่างนั้นหรอก ที่จะให้น้องสาวแต่งงานก่อนพี่สาว 27 ขอให้ครบเจ็ดวันของงานแต่งงานกับคนพี่ก่อนนะ แล้วลุงจะยกคนน้องให้กับหลาน แล้วหลานจะทำงานตอบแทนให้กับลุงอีกเจ็ดปี”

28 ยาโคบก็ทำตาม และรอให้ครบเจ็ดวันสำหรับเลอาห์ แล้วลาบันก็ยกราเชลลูกสาวของเขาให้เป็นเมียยาโคบ 29 (ลาบันได้ยกบิลฮาห์สาวใช้ของเขาให้เป็นสาวใช้ของราเชล) 30 แล้วยาโคบก็ร่วมหลับนอนกับราเชลด้วย ยาโคบรักราเชลมากกว่าเลอาห์ แล้วยาโคบก็ทำงานให้กับลาบันอีกเจ็ดปี

ครอบครัวของยาโคบเติบโตขึ้น

31 พระยาห์เวห์เห็นว่า ยาโคบเกลียดเลอาห์ พระองค์จึงเปิดครรภ์ของเลอาห์ แต่ราเชลเป็นหมัน

32 นางเลอาห์ก็ตั้งท้องและคลอดลูกชาย นางตั้งชื่อเขาวารูเบน † เพราะนางพูดว่า “พระยาห์เวห์มองเห็นความอับยศอดสูของฉันทันทีจริง ๆ ตอนนี้สามีของฉันต้องรักฉันแน่ๆ”

33 เลอาห์ก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า “เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินว่าฉันเป็นที่เกลียดชัง พระองค์จึงให้ลูกชายคนนี้กับฉัน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าลีเมโอน ‡

34 เลอาห์ได้ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายอีกคน นางพูดว่า “คราวนี้สามีฉันต้องใกล้ชิดกับฉัน เพราะฉันคลอดลูกชายให้กับเขาถึงสามคน” นางจึงตั้งชื่อลูกชายคนนี้ว่าเลวี †

35 แล้วเลอาห์ก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง นางพูดว่า “ครั้งนี้ฉันจะสรรเสริญพระยาห์เวห์” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่ายูดาห์ แล้วนางก็ไม่มีลูกอีก

30 เมื่อราเชลเห็นว่านางไม่สามารถมีลูกให้กับยาโคบได้ ราเชลก็เริ่มอิจฉาพี่สาว นางจึงพูดกับยาโคบว่า “ให้ฉันมีลูกบ้างสิ ไม่อย่างนั้นฉันขอตายดีกว่า”

2 ยาโคบจึงโกรธราเชล แล้วพูดว่า “พี่ไม่ใช่พระเจ้า พระองค์ต่างหากที่ทำให้ฉันไม่มีลูก”

3 แล้วนางพูดว่า “นี่สาวใช้ของฉัน บิลฮาห์ พี่เข้าไปนอนกับนางก็แล้วกัน เพื่อว่านางจะได้มีลูกให้กับฉัน และฉันจะได้สร้างครอบครัวของฉันผ่านทางนาง”

4 แล้วนางราเชลจึงยกบิลฮาห์สาวใช้ของนางให้เป็นเมียของยาโคบ แล้วยาโคบเข้าไปร่วมหลับนอนกับนาง 5 บิลฮาห์ก็ตั้งท้องและคลอดลูกชายให้กับยาโคบ

6 ราเชลพูดว่า “พระเจ้าตัดสินเข้าข้างฉัน และพระองค์ก็ได้ยินเสียงฉันด้วย พระองค์ได้ให้ลูกชายกับฉันหนึ่งคน” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่าดาน †

7 แล้วบิลฮาห์สาวใช้ของราเชลก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่สองให้กับยาโคบ 8 ราเชลพูดว่า “ฉันได้ต่อสู้อย่างหนักกับพี่สาวของฉัน และฉันก็ชนะ” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่านפתาลี †

9 เมื่อเลอาห์เห็นว่านางไม่มีลูกแล้ว นางจึงยกสาวใช้ของนางชื่อซิลปาให้เป็นเมียยาโคบ 10 แล้วซิลปาที่สาวใช้ของเลอาห์ได้คลอดลูกชายให้กับยาโคบ 11 เลอาห์พูดว่า “โชคดีจริงๆ” นางจึงตั้งชื่อเด็กว่ากาต † แล้วซิลปาที่สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดลูกชายคนที่สองให้กับยาโคบ 13 เลอาห์พูดว่า “ฉันได้รับเกียรติจริงๆ” เพราะพวกผู้หญิงจะต้องพูดว่า “ฉันมีเกียรติ” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าอาเชอร์ †

† เจ็ดวันของงานแต่งงาน งานแต่งงานจะฉลองกันเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์
† รูเบน ชื่อนี้ออกเสียงคล้ายกับคำที่มีความหมายว่า “ดูสิ ลูกชายหนึ่งคน”
‡ ลีเมโอน คำนี้เหมือนกับคำที่มีความหมายว่า “พระองค์ได้ยิน” †† เลวี คำนี้เหมือนกับคำที่มีความหมายว่า “ร่วมด้วย” “ไปด้วยกัน” หรือ “สนิทสนม” ††† ดาน ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ตัดสิน” หรือ “พิจารณา” †††† นפתาลี ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ฉันต่อสู้ดิ้นรน” ††††† กาด ในภาษาฮีบรูหมายถึง “โชคดี” † อาเชอร์ มีเสียงคล้ายกับคำในภาษาฮีบรูว่า “มีเกียรติ”

14 ในช่วงฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนได้ออกไปในทุ่งนาและเจอต้นแมนเดริก † เขาจึงเอาพวกมันกลับมาให้เลอาห์แม่ของเขา แล้วราเชลก็พูดกับเลอาห์ว่า “ขอแบ่งต้นแมนเดริกของลูกชายพี่ให้กับฉันบ้างสิ”

15 แต่เลอาห์ตอบราเชลว่า “เธอแย่งสามีฉันไป นี่ยังจะมาเอาต้นแมนเดริกของลูกชายฉันไปอีกหรือ”

แล้วราเชลพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ฉันจะให้เขามาอนกับพี่คืนนี้ เพื่อแลกกับต้นแมนเดริกของลูกพี่”

16 เมื่อยาโคบกลับมาจากท้องทุ่งในตอนเย็น เลอาห์ออกไปพบเขาแล้วพูดว่า “คืนนี้พี่ต้องมานอนกับฉัน เพราะฉันได้จ่ายค่าจ้างให้กับพี่แล้วด้วยต้นแมนเดริกของลูกชายฉัน” ยาโคบจึงไปร่วมหลับนอนกับนางในคืนนั้น

17 พระยาห์เวห์ได้ตอบคำอธิษฐานของเลอาห์ นางจึงตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่ห้า 18 นางพูดว่า “พระเจ้าได้ให้บำเหน็จกับฉัน เพราะฉันได้ยกสาวใช้ของฉันให้กับสามีฉัน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าอิสสาคาร์ †

19 แล้วเลอาห์ก็ตั้งท้องอีก และคลอดลูกชายคนที่หกให้ยาโคบ 20 นางพูดว่า “พระองค์ได้ให้ของขวัญที่ดีกับฉัน คราวนี้สามีฉันจะต้องให้เกียรติกับฉัน เพราะฉันได้คลอดลูกชายให้กับเขาถึงหกคน” แล้วนางจึงตั้งชื่อเด็กว่าเศบูลุน †

21 ต่อมาเลอาห์ก็คลอดลูกสาว และตั้งชื่อเธอว่าดีนาห์

22 แล้วพระเจ้าก็ได้ระลึกถึงราเชล และตอบคำอธิษฐานของนาง และพระองค์ทำให้นางสามารถมีลูกได้ †††23 แล้วราเชลก็ตั้งท้องและคลอดลูกชาย นางพูดว่า “พระเจ้าได้เอาความอับอายขายหน้าของฉันไปแล้ว” 24 นางจึงตั้งชื่อเด็กว่าโยเซฟ † นางพูดว่า “ขอพระยาห์เวห์เพิ่มลูกชายให้กับฉันอีกหนึ่งคน”

ยาโคบร่ำรวยขึ้น

25 เมื่อราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบพูดกับลาบันว่า “ขออนุญาตให้ผมกลับไปบ้านเกิดของผมด้วย 26 ขอพวกเมียๆและลูกๆของผมด้วย ผมได้ทำงานชดใช้ให้กับลุงแล้วสำหรับพวกเขา ขอยกพวกเขาให้กับผมเถอะ แล้วผมจะได้ไป ลุงก็รู้อยู่แล้วว่าผมได้ทำงานหนักแค่ไหนให้กับลุง”

27 แล้วลาบันจึงพูดกับยาโคบว่า “ขอให้ลุงพูดอะไรหน่อยได้ไหม ที่พระยาห์เวห์ห่อหุ้มพรให้ลุงร่ำรวยขึ้นมา † เป็นเพราะหลานอยู่กับลุง” 28 แล้วลาบันพูดว่า “บอกลุงมาเถอะ เจ้าจะจ่ายค่าแรงยังไง แล้วลุงจะจ่ายให้”

29 ยาโคบตอบว่า “ลุงก็รู้ว่า ผมทำงานหนักแค่ไหนให้กับลุง และลุงก็รู้ว่าผมเอาใจใส่ดูแลฝูงสัตว์ของลุงดีขนาดไหน 30 ก่อนผมมา ลุงมีแค่ฝูงสัตว์เล็กๆ แต่ตอนนี้มันเพิ่มขึ้นมาอย่างมหาศาล ไม่ว่าผมจะหันไปทางไหนก็ตามพระยาห์เวห์ก็ได้ช่วยพรให้กับลุง แต่ตอนนี้ถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องทำงานสร้างครอบครัวของผมเอง”

31 ลาบันพูดว่า “แล้วลุงควรจะให้อะไรกับเจ้าดี”

ยาโคบตอบว่า “ลุงไม่ต้องให้อะไรกับผมเลย ถ้าลุงยอมทำอย่างนี้ให้กับผม ผมก็จะกลับไปดูแลฝูงสัตว์ให้กับลุงเหมือนเดิม 32 ในวันนี้ผมจะเข้าไปสำรวจฝูงสัตว์ของลุง แกะๆทุกตัวที่เป็นจุดเป็นด่าง มีลายตามตัว และแกะดำทุกตัว รวมทั้งแพะตัวเมียที่เป็นจุดเป็นด่าง มีลายตามตัว ผมก็จะแยกออกมาจากฝูง พวกมันจะเป็นค่าแรงของผม 33 ในอนาคต ลุงจะได้เห็นงายๆว่าผมซื้อสัตว์หรือเปล่า ลุงก็แค่มาตรวจดูค่าแรงของผม ถ้าเห็นแพะตัวไหนไม่เป็น

† ต้นแมนเดริก เป็นไม้ดอกชนิดหนึ่งที่ประชาชนเชื่อกันว่าจะช่วยให้ผู้หญิงตั้งท้องได้ คำว่า “แมนเดริก” อาจหมายถึง “ดอกไม้แห่งความรัก” ก็ได้
††† อิสสาคาร์ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “รางวัล” หรือ “เงินเดือน” †††† เศบูลุน ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การสรรเสริญ” หรือ “การให้เกียรติ” ††††† ทำให้นางสามารถมีลูกได้ แปลตรงๆได้ว่า “ได้เปิดมดลูกของนาง” †††††† โยเซฟ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การเพิ่ม” หรือ “การสะสม” หรือ “การรวบรวม” ††††††† ที่พระยาห์เวห์... ขึ้นมา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จากการดูโชคชะตา ลุงถึงรู้ว่าที่พระยาห์เวห์ได้ช่วยพรให้ลุง”

จุดเป็นต่าง หรือมีลายตามตัว หรือพบแกะตัวไหนที่ไม่ใช่แกะดำ อยู่กับผม ก็ถือว่าขโมยมา”

34 แล้วลาบั้นก็พูดว่า “ตกลงตามที่หลานพูด” 35 แต่ในวันนั้นลาบั้นได้แอบคิดเอาแพะตัวผู้และตัวเมียที่เป็นจุดเป็นต่าง และมีลายตามตัว ทุกตัวที่มีจุดขาว และลูกแกะดำทุกตัว เขาแอบแยกพวกมันออกมา แล้วเอาไปให้พวกลูกชายของเขาเลี้ยง 36 แล้วลาบั้นก็เอาสัตว์พวกนี้ไปเลี้ยงอีกที่หนึ่ง ที่ต้องเดินทางไปสามวัน เพื่อให้ห่างจากยาโคบ แต่ยาโคบก็เฝ้าดูแลฝูงสัตว์ของลาบั้นที่เหลืออยู่

37 แล้วยาโคบตัดกิ่งไม้สดของต้นได้[†] ต้นอัลมอนด์[‡] และพวกต้นเปลงน[‡] แล้วเขาก็ลอกเอาเปลือกไม้ออก เพื่อให้เห็นเนื้อไม้สีขาวด้านใน 38 และเขาก็เอากิ่งไม้พวกนั้นที่ลอกเปลือกออกแล้วไปวางไว้ในรางน้ำต่างๆตรงหน้าฝูงสัตว์ ตรงบริเวณที่มีน้ำที่ฝูงสัตว์จะมาดื่มน้ำกัน และฝูงสัตว์ก็ผสมพันธุ์กัน ตอนที่พวกมันมาดื่มน้ำ 39 เมื่อฝูงแพะผสมพันธุ์กันตรงหน้ากิ่งไม้ นั้นก็ออกลูกมาเป็นลาย เป็นจุดเป็นต่างกัน

40 ยาโคบก็แยกแกะออกมาไว้ต่างหาก เขาทำให้ฝูงแกะหันไปทางกิ่งที่มีลายต่างๆ ทำให้แกะเกิดออกมาสิดำทุกตัวในฝูงของลาบั้น ยาโคบก็เลยแยกฝูงสัตว์ออกมาเป็นของเขาเอง ไม่ได้รวมอยู่ กับของลาบั้น 41 เมื่อไหร่ก็ตามที่สัตว์ตัวที่แข็งแรงผสมพันธุ์กัน ยาโคบก็จะวางกิ่งไม้พวกนั้นในรางน้ำ ตรงหน้าพวกมัน เพื่อว่าพวกสัตว์จะได้ผสมพันธุ์กันตรงหน้ากิ่งไม้พวกนั้น 42 แต่เวลาสัตว์ที่อ่อนแอผสมพันธุ์กัน ยาโคบก็ไม่ได้เอากิ่งไม้มาวาง ดังนั้นสัตว์ตัวที่อ่อนแอที่เกิดมาก็เป็นของลาบั้น ส่วนตัวที่แข็งแรงก็เป็นของยาโคบ 43 แล้วยาโคบก็กลายเป็นคนที่ร่ำรวยมหาศาล เขามีฝูงสัตว์ที่ใหญ่มาก มีพวกทาสชายหญิง มีทั้งฝูงอูฐ และฝูงลา

ยาโคบหลบหนีจากลาบั้น

31 ยาโคบได้ยินพวกลูกชายของลาบั้นคุยกันว่า “ยาโคบเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพ่อพวกเราไปหมดแล้ว และที่เขาร่ำรวยอยู่นี้ ก็มาจากของพ่อพวกเราทั้งนั้น” 2 แล้วยาโคบสังเกตเห็นสีหน้าและแววตาของลาบั้นที่มีต่อเขานั้นเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม 3 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับยาโคบว่า “กลับไปไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษเจ้าและครอบครัวของเจ้าได้แล้ว เราจะอยู่กับเจ้า”

4 ยาโคบจึงเรียกคนไปตามราเชลและเลอาห์ให้มาเจอกันที่ฝูงสัตว์ในท้องทุ่ง 5 ยาโคบบอกกับพวกเขาว่า “พี่สังเกตเห็นสีหน้าของพ่อพวกน้องที่มีต่อพี่นั้นเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม แต่พระเจ้าของพ่อพี่อยู่กับพี่ 6 น้องก็รู้ว่าพี่ได้ทำงานให้กับพ่อของน้องอย่างเต็มที่ 7 แต่พ่อของน้องโกงพี่ และเปลี่ยนแปลงค่าแรงของพี่เป็นสิบครึ่งแล้ว แต่พระเจ้าไม่ปล่อยให้เขาทำร้ายพี่หรอก

8 ถ้าลาบั้นพูดว่า ‘สัตว์ทุกตัวที่เป็นจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุกตัวก็ออกลูกมาเป็นจุด ถ้าเขาพูดว่า ‘สัตว์ทุกตัวที่เป็นลายจะเป็นค่าจ้างของเจ้า’ สัตว์ทุกตัวก็ออกลูกมาเป็นลาย 9 พระเจ้าได้เอาฝูงสัตว์ของพ่อของน้องไป และเอามาให้กับพี่

10 ในช่วงฤดูที่สัตว์ผสมพันธุ์กันนั้น พี่ได้เห็นเห็นฝูงแพะตัวผู้ที่กำลังผสมพันธุ์กันนั้นเป็นจุด เป็นต่าง และมีลายตามตัว 11 และทูตสวรรค์ของพระเจ้าพูดกับพี่ในความฝันว่า ‘ยาโคบ’ แล้วพี่ก็ตอบว่า ‘ผมอยู่นี่ครับ’

12 ทูตสวรรค์พูดว่า ‘มองดูสิ แพะตัวผู้ทุกตัวที่กำลังผสมพันธุ์กันนั้นมียาย เป็นจุดและเป็นต่าง เพราะเราได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่ลาบั้นได้ทำกับเจ้า 13 เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่ที่เจ้าได้เจิมเสาหิน และที่ที่เจ้าได้สาบานกับเรา บัดนี้ ลูกขึ้น และไปจากที่นี้ซะ และกลับไปไปยังแผ่นดินของครอบครัวเจ้า”

[†] ต้นไค้ ไม้ชนิดหนึ่ง ตั้งตรง ใบหนา [‡] ต้นอัลมอนด์ ต้นไม้ชนิดหนึ่ง เมล็ดคล้ายถั่วลิสง [§] ต้นเปลงน ต้นไม้ชนิดหนึ่งมีผลกลมๆติดกันเป็นพวง ปกติแล้วเปลือกด้านนอกจะลอกออก

14 แล้วราเชลและเลอาห์ตอบยาโคบว่า “พ่อของเราไม่มีอะไรเหลือให้กับเราทั้งสองคนแล้วเมื่อเขาตาย 15 เขาทำกับเราเหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาได้ขายเราให้กับพี่ แล้วใช้เงินที่ควรจะเป็นของเราไปจนหมดแล้ว 16 ความมั่งคั่งทั้งหมดที่พระเจ้าได้เอาไปจากพ่อของเรา อันที่จริงแล้วมันเป็นเรื่องของเราและลูกๆของเรา ตอนนี้อย่าทำอะไรก็ตามที่พระเจ้าบอกพี่เถิด”

17 แล้วยาโคบก็ลุกขึ้น และให้พวกลูกเมียของเขาขึ้นขี่อูฐ 18 แล้วยาโคบได้ต้อนรับพวกสัตว์เลี้ยงทั้งหมด รวมทั้งเอาทรัพย์สินทั้งหมดที่เขาหาได้ตอนที่อยู่ที่เบธเอล อารัม เดินทางไปหาอิสอัค พ่อของเขาในแผ่นดินคานาอัน

19 ในเวลานั้นลาบั้นได้ออกไปตัดขนแกะจากฝูงแกะของเขา และราเชลได้ขโมยพระประจำครอบครัวของพ่อนางไปด้วย

20 ยาโคบหลอกลาบั้นชาวอารัม คือไม่ยอมบอกลาบั้นว่าเขากำลังจะไป 21 ยาโคบรีบหนีไปพร้อมกับทุกอย่างที่เขาหามา เขามีออกเดินทางและข้ามแม่น้ำยูเฟรติส มุ่งหน้าไปยังแถบเนินเขากิเลอาด

22 ในวันที่สาม มีคนมาบอกลาบั้นว่ายาโคบได้หลบหนีไปแล้ว

23 ลาบั้นจึงพาญาติพี่น้องออกไปไล่ตามยาโคบไปถึงเจ็ดวัน และก็ตามยาโคบทันที่แถบเนินเขากิเลอาด 24 ในคืนนั้นพระเจ้าได้มาหาลาบั้นชาวอารัมในความฝัน พระองค์พูดกับลาบั้นว่า “ระวังให้ต้อย่าได้ขู่ว่าร้ายยาโคบ”

การค้นหาพวกพระที่ถูกขโมยมา

25 ลาบั้นได้ไล่ตามยาโคบมาทัน ยาโคบตั้งเต็นท์อยู่ในแถบเนินเขา และลาบั้นได้ตั้งเต็นท์ของเขาอยู่ในแถบเนินเขากิเลอาด

26 ลาบั้นพูดกับยาโคบว่า “นี่เจ้าทำอะไรลงไป เจ้าหลอกหลวงลงทำไม และเจ้าได้พาลูกสาวของลุงหนีมาเหมือนเชลยศึก 27 ทำไมเจ้าต้องหลบหนีมา และหลอกหลวงไม่ยอมบอกลุง ถ้าเจ้าบอกลุงจะได้จัดงานเลี้ยงส่งเจ้าอย่างสนุกสนานครั้นเครงด้วยเสียงเพลงจากกลองรำมะนาและพิณ 28 เจ้ายังไม่ให้ลุงจบลาพวกหลานๆและลูกสาวของลุงด้วย เจ้าทำตัวโง่จริงๆ 29 ลุงมีอำนาจที่จะทำร้ายพวกเจ้า แต่เมื่อคืนนี้พระเจ้าของพ่อเจ้าได้มาบอกกับลุงว่า ‘ระวังให้ต้อย่าได้ขู่ว่าร้ายยาโคบ’ 30 แต่ตอนนี้ เจ้าก็ได้จากมาแล้ว เพราะคิดถึงบ้านของพ่อเจ้ามาก แต่ทำไมเจ้าถึงต้องขโมยพวกพระประจำบ้านของลุงมาด้วย”

31 ยาโคบตอบลาบั้นว่า “ที่ผมหึงหัวนี้มากก็เพราะผมกลัว เพราะผมคิดว่าลุงจะต้องยึดเอาลูกสาวทั้งสองคนของลุงคืนไปจากผมแน่ 32 แต่ถ้าลุงเจอพระของลุงอยู่กับใคร คนนั้นจะต้องตาย ให้พวกญาติๆของลุงเป็นพยาน ซิเลยถ้าลุงเห็นอะไรที่เป็นของลุงแล้วมาอยู่ที่นี้กับผม ลุงเอากลับไปได้เลย” แต่ยาโคบไม่รู้ว่าราเชลได้ขโมยพระพวกนั้นมา

33 ลาบั้นจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาโคบ ของเลอาห์ และของสาวใช้ทั้งสองคนด้วย แต่หาไม่เจอ แล้วลาบั้นออกจากเต็นท์ของเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของราเชล 34 ตอนนั้นราเชลได้เอาพระพวกนั้นไปซ่อนไว้ในอานอูฐ และนั่งทับพวกมันไว้ ลาบั้นคลำหาไปทั่วเต็นท์แต่ไม่พบ

35 ราเชลพูดกับพ่อว่า “อย่าโกรธฉันเลยนะพ่อ ที่ฉันไม่ได้ยื่นขึ้นมาต้อนรับพ่อ เพราะฉันกำลังมีประจำเดือนอยู่” ลาบั้นได้ค้นหาจนทั่ว แต่ไม่พบพระประจำบ้านพวกนั้น 36 ยาโคบจึงโกรธ และได้ถือว่าลาบั้น ยาโคบถามลาบั้นว่า “ผมได้ทำผิดอะไรร้ายแรงหรือ ผมได้ทำบาปอะไรลงไป ลุงถึงได้ไล่ตามผมมาอยู่ที่นี่ 37 ถึงแม้ว่าลุงได้คลำหาของๆผมจนทั่วแล้ว ลุงก็หาอะไรที่เป็นของลุงไม่พบเลยสักชิ้น ถ้าพบก็เอามันออกมาวางต่อหน้าญาติๆของผม และญาติๆของลุงเลย แล้วให้พวกเขาตัดสินระหว่างเราสองคน 38 ตลอดยี่สิบปีที่ผมอยู่กับลุง แกะและแพะตัวเมียสักตัวก็ไม่เคย

^{††} อย่าได้ขู่ว่าร้ายยาโคบ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดีก็ตาม” ^{‡‡} ด้วยเสียงเพลงจากกลองรำมะนาและพิณเหมือนพิธีต้อนรับของชาวไทยที่มีแขกมาบ้านหรือแขกไกลและคอยต้อนรับ

แห่งลูก และผมก็ไม่เคยกินแกะตัวผู้จากฝูงของลุงเลย³⁹ ทุกครั้งที่สัตว์ของลุงถูกสัตว์ป่ากัดกิน ผมก็ยอมชดใช้ค่าเสียหายเอง ไม่เคยเอาซากมาให้ลุงดู แล้วบอกว่าผมไม่ผิด ลุงให้ผมต้องรับผิดชอบอยู่ดี ไม่ว่ามันจะถูกขโมยไปจากผมตอนกลางวันหรือกลางคืน⁴⁰ ในตอนกลางคืนผมถูกแสงแดดแผดเผาจนหมดแรง ในตอนกลางคืนผมก็หนาวเหน็บจนนอนไม่หลับ⁴¹ ตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมาผมอยู่เป็นบ้านของลุง ผมได้ทำงานอย่างหนัก สิบสี่ปีแรกเพื่อแลกกับลูกสาวสองคนของลุง และอีกหกปีหลังเพื่อฝูงสัตว์ของลุง และลุงก็เปลี่ยนค่าจ้างของผมเป็นสิบครึ่ง⁴² ถ้าพระเจ้าของพ่อผม พระเจ้าของอับราฮัม พระองค์ผู้ที่อัสอัคเกอร์กล่าว[†] ไม่ได้อยู่ฝ่ายผมแล้วละก็ ตอนนี้นุงคงส่งผมกลับไปมือเปล่าแน่ๆ พระเจ้าได้เห็นถึงความยากลำบากและงานหนักที่ผมลงมือทำ พระองค์จึงได้เตือนลุงเมื่อคืนนี้”

ยาโคบกับลาบันทำข้อตกลงกัน

⁴³ แล้วลาบันตอบยาโคบว่า “พวกลูกสาวนี่ก็เป็นลูกสาวของลุง พวกเด็กนี่ก็เป็นเด็กของลุง ฝูงสัตว์พวกนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของลุง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเห็นก็เป็นของลุงทั้งนั้น แต่วันนี้ลุงจะทำอะไรได้กับลูกสาวพวกนี้ของลุง หรือเด็กๆที่พวกเขาเกิดมา⁴⁴ มาเถิด ให้เรามาทำข้อตกลงกันระหว่างเจ้ากับลุง[‡] และขอให้มีพยานระหว่างเจ้ากับลุง”⁴⁵ ยาโคบได้เอาหินมาก้อนหนึ่งตั้งขึ้นเป็นแท่งหิน⁴⁶ แล้วยาโคบก็พูดกับญาติๆของเขาว่า “ไปเก็บก้อนหินมารวมกันที่นี่” แล้วพวกเขาได้ไปเก็บก้อนหินมารวมกันจนเป็นกอง แล้วพวกเขาได้กินอาหารกันข้างกองหินนั้น⁴⁷ ลาบันจึงเรียกสถานที่นั้นว่า “เยการ์สเหตุธา”[‡] ส่วนยาโคบเรียกมันว่า “กาเลเอด”^{‡‡} แล้วลาบันพูดว่า “ในวันนี้ กองหินนี้ได้เป็นพยานระหว่างเจ้ากับลุง” ดังนั้นมันจึงมีชื่อเรียกว่า “กาเลเอด”⁴⁹ และ “มิสปาห์”^{‡‡} เพราะลาบันพูดว่า “ขอให้พระยาห์เวห์เฝ้าดูระหว่างเจ้ากับลุง ตอนที่เราแยกจากกัน⁵⁰ ถ้าเจ้าทำร้ายลูกสาวทั้งสองคนของลุง หรือถ้าเจ้าเอาเมียอื่นอีกนอกเหนือจากลูกสาวของลุง ถึงแม้จะไม่มีใครอยู่กับพวกเราก็ดำเนินไป ให้จำไว้ว่าพระเจ้าได้เป็นพยานระหว่างเจ้ากับลุง”⁵¹ ลาบันพูดกับยาโคบว่า “ดูกองหินและเสาหินที่เราได้ตั้งขึ้นมาไว้ระหว่างเราสิ⁵² กองหินนี้ก็เป็นพยาน เสาหินนี้ก็เป็นพยาน ว่าลุงจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปฝั่งเจ้า และเจ้าก็จะไม่ข้ามกองหินและเสาหินนี้มาฝั่งลุง เพื่อทำร้ายกัน⁵³ ขอให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮอร์ (พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา) ตัดสินระหว่างเรา”

ยาโคบได้สาบานในนามของผู้ที่อัสอัคปุอของเขาเกรงกลัว⁵⁴ แล้วยาโคบได้ถวายเครื่องบูชาบนภูเขานั้น และเชิญญาติๆของเขามาร่วมกินอาหารกัน พวกเขาก็ได้มากินอาหารกัน และค้างคืนอยู่บนภูเขานั้น⁵⁵ ลาบันตื่นแต่เช้าตรู่ และดูลาหลานๆและลูกสาวทั้งสองคน และเขาก็อวยพรให้กับพวกเขา แล้วลาบันได้เดินทางกลับไปยังบ้านของตน

ยาโคบเตรียมตัวเจอเอซาว

32 ยาโคบไปตามทางของเขา พวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าได้มาพบเขา² เมื่อยาโคบเห็นพวกทูตสวรรค์นั้น เขาพูดว่า “นี่คือค่ายของพระเจ้า”^{‡‡‡} เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า “มาหะนาอิม”^{‡‡‡}

† พระองค์ผู้ที่อัสอัคเกอร์กล่าว หรืออาจจะแปลได้อีกว่า “พระเจ้าอันน่าเกรงขามของอัสอัค” †† ทำข้อตกลงกันระหว่างเจ้ากับลุง หรือ “และให้ข้อตกลงนี้เป็นพยานระหว่างพวกเรา” †‡ เยการ์สเหตุธา ในภาษาอารเมค หมายถึง “กองหินแห่งข้อตกลง” ††† กาเลเอด ในภาษาฮีบรู หมายถึง “กองหินเตือนใจ” †††† มิสปาห์ คำนี้หมายถึง “หอคอยสำหรับเฝ้าดู” ††††† นี่คือนิยามของพระเจ้า หรือ “นี่คือกองทัพอของพระเจ้า” †††††† มาหะนาอิม หมายถึง “ค่ายสองค่าย” ค่ายหนึ่งเป็นของยาโคบ อีกค่ายหนึ่งเป็นของทูตสวรรค์ เหมือนกับว่าทูตสวรรค์มาตั้งค่ายอยู่ใกล้ค่ายของยาโคบ

³ แล้วยาโคบได้ส่งพวกผู้ส่งข่าวไปล่วงหน้าเขา เพื่อไปหาเอซาว พี่ชายของเขา ที่แคว้นเสอีร์ในเมืองเอโดม⁵⁴ ยาโคบส่งพวกเขาว่า “ให้พูดอย่างนี้กับเอซาวเจ้านายของฉันว่า ‘นี่คือสิ่งที่ยาโคบ ผู้รับใช้ของท่านกล่าวคือ “น้องได้อาศัยอยู่กับลาบัน ในฐานะคนต่างชาติมาจนถึงเดี๋ยวนี้⁵ น้องมีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแกะ และทาสชายหญิงมากมาย และน้องส่งขานี้มาบอกกับพี่ เจ้านายของน้อง เพื่อให้พียอมรับ”’”

⁶ พวกผู้ส่งข่าวกลับมาหายาโคบและบอกว่า “พวกเราไปหาเอซาว พี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังมาหาท่าน พร้อมกับคนสี่ร้อยคน”

⁷ ยาโคบกลัวมากและเครียดด้วย เขาจึงได้แบ่งคนที่มาอยู่กับเขารวมทั้งฝูงสัตว์ ฝูงวัว และพวกอูฐ ออกเป็นสองกลุ่ม⁸ เขาคิดว่า “ถ้าเอซาวมาพบกลุ่มแรกและทำลายมัน อีกกลุ่มที่เหลือจะได้หนีทัน”

⁹ แล้วยาโคบจึงพูดว่า “พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค พ่อของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์บอกกับข้าพเจ้าว่า ‘กลับไปไปยังประเทศและครอบครัวของเจ้า แล้วเราจะทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรือง’¹⁰ ข้าพเจ้าไม่สมควรที่จะได้รับความรัก ความซื่อสัตย์ ที่พระองค์มอบให้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะตอนที่ข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปนั้น ข้าพเจ้ามีแค่ไม้เท้าอันเดียว แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าเจริญขึ้นจนเป็นสองกลุ่ม¹¹ ได้โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของเอซาวพี่ชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้ากลัวว่าเขาจะมาฆ่าข้าพเจ้า รวมทั้งแม่ทั้งหลายกับเด็กๆด้วย¹² แต่พระองค์บอกว่า ‘เราจะทำให้เจ้าเจริญรุ่งเรืองอย่างแน่นอน และเราจะทำให้เจ้ามีลูกหลานมากมาย เหมือนเม็ดทรายในทะเลที่ไม่มีวันนับได้หมด’”

¹³ แล้วยาโคบก็ค้างคืนอยู่ที่นั่น เขาได้เลือกของขวัญให้กับเอซาวพี่ชายของเขา เขาคิดพวกมันออกมาจากสิ่งที่มียู่ในมือเขา¹⁴ คือแพะตัวเมียสองร้อยตัวและแพะตัวผู้ยี่สิบตัว แกะตัวเมียสองร้อยตัวและแกะตัวผู้ยี่สิบตัว¹⁵ อูฐตัวเมียสามสิบตัวพร้อมกับลูกของมัน วัวตัวเมียสี่สิบตัวและวัวตัวผู้สิบตัว ลาตัวเมียยี่สิบตัวและลาตัวผู้สิบตัว¹⁶ ยาโคบจึงจัดฝูงสัตว์แต่ละฝูงแยกต่างหากจากกัน และมอบให้คนรับใช้ของเขาดูแล แล้วยาโคบพูดกับคนรับใช้ว่า “ล่วงหน้าเราไปก่อน และให้ฝูงสัตว์แต่ละฝูงอยู่ห่างๆกัน”¹⁷ ยาโคบส่งกับคนใช้ของกลุ่มแรกว่า “เมื่อเอซาวพี่ชายเราเห็นเจ้าและถามว่า ‘เจ้าเป็นคนของใคร จะไปไหน และสัตว์พวกนี้ที่อยู่ตรงหน้าเจ้าเป็นของใคร’¹⁸ ก็ให้เจ้าตอบว่า ‘พวกมันเป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน ยาโคบส่งของขวัญนี้มาให้ท่าน เอซาวเจ้านายของเรา และโน่น ยาโคบกำลังตามหลังพวกเรา’”

¹⁹ ยาโคบได้ส่งคนใช้ในกลุ่มที่สอง กลุ่มที่สาม และคนใช้ทั้งหมดที่เดินตามฝูงสัตว์พวกนั้น ให้พูดเหมือนๆกัน คือ “พวกเจ้าต้องพูดอย่างนี้กับเอซาวเมื่อเจ้าพบเขา²⁰ และเจ้าต้องพูดด้วยว่า ‘โน่นไง ยาโคบผู้รับใช้ท่านกำลังตามหลังพวกเรา’”

เพราะยาโคบคิดว่า “ฉันจะระงับความโกรธของเขาด้วยของขวัญที่ล่วงหน้าไปก่อนฉัน หลังจากนั้นฉันจะพบเขาต่อหน้า บางทีเขาอาจจะยกโทษให้ฉัน”²¹ ดังนั้นของขวัญจึงล่วงหน้ายาโคบไปก่อน ส่วนตัวเขาเองยังคงค้างคืนอยู่ในค่ายในคืนนั้น

²² ในคืนนั้น ยาโคบได้ลุกขึ้นมา พาเมียทั้งสองคนของเขา รวมทั้งสาวใช้ทั้งสองคน และลูกทั้งสิบเอ็ดคน ลุยตรงทางข้ามของแม่น้ำยับบอกไป²³ ยาโคบพาพวกเขาออกมาและส่งพวกเขาข้ามแม่น้ำไป และส่งทรัพย์สินทุกอย่างที่เขาถืออยู่ข้ามแม่น้ำไปด้วย

การต่อสู้กับพระเจ้า

²⁴ เหลือยาโคบเป็นคนสุดท้ายที่ยังไม่ได้ข้ามไป มีชายคนหนึ่งมาปล้ำสู้กับเขาจนถึงรุ่งสาง²⁵ เมื่อชายคนนั้นเห็นว่าเขาไม่สามารถที่จะเอาชนะยาโคบได้ ในระหว่างที่ยังปล้ำสู้กันอยู่นั้น เขา

ได้ด้อยไปที่ข้อต่อตรงสะโพกข้างหนึ่งของยาโคบ ทำให้ข้อต่อนั้นเคลื่อนไป

26 ชายคนนั้นพูดว่า “ปล่อยเราไปเถิด เพราะตะวันกำลังขึ้นแล้ว”

ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยท่านไปหรอก จนกว่าท่านจะอวยพรให้ข้าพเจ้าก่อน”

27 ชายคนนั้นถามยาโคบว่า “เจ้าชื่ออะไร”

ยาโคบตอบว่า “ยาโคบ”

28 ชายคนนั้นพูดว่า “ชื่อของเจ้าจะไม่ใช่ยาโคบอีกต่อไป แต่จะเป็นอิสราเอล † เพราะเจ้าได้ต่อสู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และเจ้าก็ชนะด้วย”

29 ยาโคบถามว่า “ช่วยบอกชื่อท่านหน่อย”

แต่ชายคนนั้นตอบว่า “เจ้าถามชื่อเราทำไม” และชายคนนั้นได้อวยพรยาโคบที่นั่น

30 ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า “เปนีเอล” †† เขาพูดว่า “เพราะเราได้เห็นพระเจ้าซึ่งอยู่หน้า แต่เราก็ยังมีชีวิตอยู่” ††† ตะวันขึ้นในขณะที่เขาเดินผ่านเปนีเอลไป แต่เขาเดินไขว่เขวเพราะสะโพกของเขา 32 เพราะอย่างนี้ คนอิสราเอลถึงไม่กินเอ็นที่สะโพกตรงข้อต่อสะโพก จนถึงทุกวันนี้ เพราะยาโคบถูกต่อตรงข้อต่อที่สะโพก ตรงเส้นเอ็นที่สะโพก

ยาโคบเจอกับเอซาวอีกครั้งหนึ่ง

33 ยาโคบมองเห็นเอซาวกำลังมาพร้อมกับพวกอีกสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งเด็ก ๆ ให้เลอาห์ ราเชล และสาวใช้ทั้งสองคน 2 เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมาเป็นเลอาห์กับลูก และสุดท้ายเป็นราเชลและโยเซฟ

3 ส่วนตัวเขาเองอยู่ข้างหน้าพวกเขา และเขาก็้มกราบลงกับพื้นถึงเจ็ดครั้ง จนเข้าใกล้พี่ชายของเขา

4 แต่เอซาววิ่งเข้ามาหาเขา สวมกอดและจูบเขา แล้วต่างก็ร้องไห้ 5 แล้วเอซาวมองเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆ เอซาวจึงพูดว่า “คนพวกนี้ที่อยู่กับน้องเป็นใครกัน”

ยาโคบตอบว่า “ลูกๆที่พระเจ้าได้ให้กับน้องผู้รับใช้ของพี่”

6 สาวใช้ทั้งสองคนพร้อมกับลูกๆของพวกนาง ก็เข้ามาถึงเอซาวและก้มกราบลง 7 เลอาห์และลูกๆของนางได้เข้ามาถึงและก้มกราบลง แล้วโยเซฟและราเชลก็เข้ามาถึงและก้มกราบลง

8 เอซาวพูดว่า “แล้วที่พี่เจอรหว่างทางมาที่นี่นั้น น้องกำลังจะทำอะไรหรือ”

ยาโคบตอบว่า “เพื่อให้พี่เป็นผู้เป็นเจ้านายของน้องยอมรับน้องไป”

9 เอซาวตอบว่า “น้องพี่ พี่มีมากมายเหลือเฟือแล้ว เก็บของน้องไว้เถิด”

10 แต่ยาโคบพูดว่า “ไม่ได้ครับพี่ ถ้าพี่ยอมรับน้อง ช่วยรับของขวัญพวกนั้นจากมือของน้องด้วย เพราะสำหรับน้องแล้ว ได้มาอยู่ต่อหน้าพี่ ก็เหมือนได้มาอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะพี่ยอมรับน้องแล้ว 11 ช่วยรับของขวัญที่น้องเอามาให้กับพี่ด้วยเถิด เพราะพระเจ้าได้เมตตาน้อง ทำให้น้องมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ต้องการ” ยาโคบได้ออกรวอนให้เอซาวรับ สุดท้ายเอซาวก็ยอมรับของขวัญนั้นไว้

12 เอซาวพูดว่า “ให้พวกเราเดินทางต่อไปด้วยกันเถิด พี่จะเดินทางไปกับน้องด้วย”

13 แต่ยาโคบบอกเขาว่า “พี่ท่าน พี่ก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเด็ก ๆ นั้นอ่อนแอ และพวกฝูงแพะ แกะ และฝูงวัวกำลังเลี้ยงลูกอ่อนอยู่น้องเป็นห่วงพวกมัน ถ้าน้องบังคับให้พวกมันเดินมากเกินไปในหนึ่งวัน สัตว์ทั้งหมดก็จะตาย 14 ขอให้พี่ท่านเดินทางล่วงหน้าไปก่อนผู้รับใช้เถิด แล้วน้องจะเดินตามไปข้างๆตามกำลังของสัตว์ที่อยู่ข้างหน้า และตามกำลังของเด็กๆจนกว่าจะไปพบพี่เจ้านายของน้องที่เสอีร์”

15 เอซาวพูดว่า “พี่จะทั้งคนของพี่ไว้กับน้องบ้าง”

ยาโคบพูดว่า “ไม่ต้องหรอกพี่ ขอให้พี่ยอมรับน้องก็พอแล้ว”

16 ในวันนั้นเอซาวจึงมุ่งหน้ากลับไปทีเสอีร์ 17 แต่ยาโคบไปยังสุคคท และเขาได้สร้างบ้านให้กับตนเองที่นั่น และสร้างที่พักให้กับฝูงวัวของเขา เพราะอย่างนี้เขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “สุคคท” †

18 ยาโคบจึงได้เดินทางจากบีดาน อารัม มาถึงเมืองเซเคม แผ่นดินคานาอันอย่างปลอดภัย เขาได้ตั้งเต็นท์อยู่ทางตะวันออกของเมืองนั้น 19 ยาโคบได้ซื้อส่วนหนึ่งของทุ่งหญ้าที่เขาได้ใช้ตั้งเต็นท์นั้น จากลูกๆของฮาโมร์พ่อของเซเคม เป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ 20 ยาโคบได้สร้างแท่นบูชาไว้ที่นั่นและได้เรียกมันว่า “เอล †† พระเจ้าของอิสราเอล”

ดินาห์ถูกข่มขืน

34 ดินาห์ ลูกสาวของเลอาห์และยาโคบ ได้ออกไปเยี่ยมเยียนผู้หญิงในแคว้นนั้น 2 เซเคมลูกชายของฮาโมร์คนซี-ไวต์ซึ่งเป็นเจ้าชายของแคว้นนั้น เห็นดินาห์ ก็จับนางไปข่มขืน 3 แต่เซเคมรู้สึกผูกพันอย่างลึกซึ้งกับดินาห์ ลูกของยาโคบ และเขาหลงรักนาง เขาพยายามพูดอ่อนหวานกับนาง เพื่อจะชนะใจนาง 4 เซเคมพูดกับฮาโมร์พ่อของเขาว่า “ขอหญิงคนนี้ให้มาเป็นเมียลูกด้วยเถิด”

5 เมื่อยาโคบรู้เรื่องที่เซเคมทำร้ายข่มขืนดินาห์ลูกสาวของเขา ตอนนั้นพวกลูกๆของเขายังดูแลฝูงวัวอยู่ในทุ่ง ยาโคบจึงรอจนพวกเขากลับมา 6 ฮาโมร์พ่อของเซเคมมาพบยาโคบเพื่อขอเจรจา 7 เป็นเวลาเดียวกับที่พวกลูกชายของยาโคบกลับมาจากทุ่ง เมื่อพวกเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาก็ไม่โหดเหี้ยมมาก เพราะเซเคมได้ทำสิ่งชั่วช้าในอิสราเอล โดยนอนกับลูกสาวของยาโคบ ซึ่งไม่ควรจะเกิดขึ้น

8 ฮาโมร์พูดกับพวกเขาว่า “เซเคมลูกชายของเราหลงรักลูกสาวของท่าน โปรดยกลูกสาวท่านให้เป็นเมียเขาด้วยเถิด 9 การแต่งงานนี้จะเป็นเรื่องผูกมิตรกัน พวกท่านยกลูกสาวให้กับพวกเรา และรับลูกสาวของพวกเราไปให้กับพวกท่าน 10 พวกท่านมาตั้งหลักแหล่งร่วมกับเราที่นี่ก็ได้ ทั่วทั้งแผ่นดินนี้ยินดีต้อนรับท่านเข้ามาตั้งถิ่นฐานและทำมาหากิน และครอบครองที่ดินที่นี่”

11 เซเคมพูดกับพ่อของดินาห์และพี่น้องของนางว่า “ขอให้ยอมรับผมด้วย และผมจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านขอ 12 เรียกสินสอดและของขวัญแต่งงานแพงๆก็ได้ ผมจะจ่ายให้ตามที่ท่านบอก ขอเพียงยกนางให้เป็นเมียผม”

13 พวกลูกชายของยาโคบออกอุบายเพื่อแก้แค้นเซเคมกับฮาโมร์พ่อของเซเคม เพราะเซเคมไปข่มขืนดินาห์น้องสาวของพวกเขา 14 พวกเขาบอกว่า “พวกเราไม่สามารถยกน้องสาวของเราให้กับชายที่ยังไม่ผ่านการขลิบ เพราะมันเป็นเรื่องเสื่อมเสียสำหรับพวกเรา 15 ตามเงื่อนไขนี้เท่านั้น เราถึงจะยอมตกลงกับท่าน คือถ้าท่านจะเป็นเหมือนพวกเรา ต้องขลิบผู้ชายทุกคน 16 แล้วเราจะยอมยกลูกสาวของพวกเราให้ท่าน และจะยอมรับลูกสาวของท่านมาอยู่กับพวกเรา และเราจะตั้งถิ่นฐานที่นี่กับท่าน เป็นพวกเดียวกับท่าน 17 แต่ถ้าพวกท่านไม่ยอมฟังเราและไม่ยอมขลิบ เราจะเอาตัวดินาห์และไปจากที่นี่”

18 สิ่งที่พวกเขาบอกนั้น สร้างความพอใจให้ฮาโมร์และลูกชายเป็นอย่างมาก 19 เซเคมจึงไม่ได้ลังเลที่จะทำตามที่เขาบอก เพราะเขาหลงรักลูกสาวยาโคบมาก

การแก้แค้น

ขณะนั้น เซเคมเป็นผู้ที่คนให้ความเคารพนับถือมากที่สุดในบ้านของพ่อเขา 20 ฮาโมร์และเซเคมลูกชายไปที่ประตูเมือง พวกเขาพบกับผู้ชายในเมืองของเขาว่า 21 “คนเหล่านี้เป็นมิตรกับเรา ให้พวกเขาตั้งถิ่นฐานอยู่ในดินแดนนี้ และทำมาหากินกัน ดูลิ

† อิสราเอล ชื่อนี้อาจหมายถึง “เขาต่อสู้กับพระเจ้า” หรือ “พระเจ้าต่อสู้”

†† เปนีเอล ชื่อนี้หมายถึง “ใบหน้าของพระเจ้า”

‡ สุคคท เป็นเมืองทางตะวันออกของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ชื่อนี้หมายถึง “ที่พักชั่วคราว” ††† เอล หมายถึง “พระเจ้า” ในภาษาฮีบรู

แผ่นดินนี้กว้างใหญ่พอสำหรับพวกเขา เราจะได้ลูกสาวของพวกเขา มาเป็นเมียพวกเรา และเราจะยกลูกสาวพวกเราให้กับพวกเขา 22 แต่มีเงื่อนไขหนึ่ง ที่พวกเราจะต้องทำ คนพวกนี้ถึงจะตกลงอยู่กับเราและเป็นพวกเดียวกับเรา คือผู้ชายทุกคนในเมืองนี้ จะต้องขลิบเหมือนๆกับที่พวกเราขลิบ 23 แล้วฝูงวัว ทรัพย์สมบัติทั้งหมด และสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของพวกเขา ก็จะตกเป็นของพวกเรา อย่างแน่นอน เพียงแต่ให้พวกเราตกลงทำตามเงื่อนไขพวก เขาเท่านั้น แล้วพวกเขาถึงจะยอมอยู่ที่นั่นกับเรา” 24 ทุกคนที่อยู่ ที่ประตูเมืองนั้นยอมฟังฮาโมร์และเซเคมลูกชายของเขา ดังนั้นผู้ชายทุกคนในเมืองนั้นจึงขลิบหนึ่งห่มปลายอวัยวะเพศกัน

25 ในวันที่สาม ขณะที่พวกผู้ชายในเมืองยังเจ็บแผลอยู่ ลูกชายสองคนของยาโคบ คือสิเมโอนและเลวี พี่ชายของตนหา ต่างถือดาบเข้าไปบุกในเมืองและลงมือฆ่าฟันผู้ชายทุกคน 26 พวกเขาฆ่าฮาโมร์กับเซเคมด้วย และพาตัวดินห่อออกมาจากบ้านของเซเคมและจากไป 27 แล้วพวกลูกชายคนอื่นๆของยาโคบก็เข้าไปในเมืองและขโมยทุกอย่างไว้ในนั้น เพราะเซเคมได้ข่มขืนน้องสาวของเขา 28 พวกเขาเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลาของคนพวกนั้น ทุกอย่างที่อยู่ในเมืองและในท้องทุ่ง 29 ทั้งทรัพย์สมบัติ ผู้หญิงและเด็ก ๆ รวมทั้งทุกอย่างที่อยู่ในบ้านของพวกเขา เอาไปจนหมดสิ้น 30 แล้วยาโคบก็พูดกับสิเมโอนและเลวีว่า “พวกเจ้าสร้างปัญหาให้กับพ่อเสียแล้ว พวกเจ้าจะทำให้พ่อถูกคนที่นี่หมิ่นชู้หน้า ทั้งพวกคานาอันและเปริสซี พ่อมีคนอยู่น้อยมาก และคนที่นี้อาจรวมตัวกันต่อต้านและโจมตีพ่อได้ เมื่อถึงเวลานั้นพ่อและครอบครัวของพ่อก็จะถูกทำลาย”

31 แต่ลูกของยาโคบตอบว่า “สมควรแล้วหรือที่เซเคมจะทำกับน้องสาวของพวกเราเหมือนกับเป็นหญิงโสเภณี”

ยาโคบที่เบธเอล

35 พระเจ้าพูดกับยาโคบว่า “ลุกขึ้นเถอะ ไปที่เบธเอล † และตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น ให้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่นให้กับพระเจ้าองค์ที่เคยปรากฏกับเจ้า †† ตอนที่เจ้าหลบหนีจากเอชาวพี่ชายของเจ้า”

2 ยาโคบจึงบอกกับครอบครัวของเขาและทุกคนที่อยู่กับเขาว่า “ให้ทั้งพวกพระของคนที่ต่างชาติที่พวกเจ้ามีอยู่ และชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย 3 ให้พวกเราไปจากที่นี่ แล้วขึ้นไปเบธเอล ที่นั่น ข้าจะสร้างแท่นบูชาให้กับพระเจ้า องค์ที่ตอบข้าในเวลาที่ยกกำลังลำบาก และอยู่ด้วยกับข้าตลอดทางที่ข้าไป”

4 พวกเขาจึงเอาพวกพระต่างชาติที่พวกเขามี รวมทั้งต่างหูของพวกพระนั้นและต่างหูของพวกเขามาให้กับยาโคบ แล้วยาโคบได้เอาไปฝังไว้ใต้ต้นโอ๊กใกล้เมืองเซเคม

5 พวกเขาได้ออกเดินทาง พระเจ้าทำให้ผู้คนที่อยู่ตามเมืองต่างๆแถบนั้น กลัวครอบครัวของยาโคบ จึงไม่มีใครกล้าไล่ตามมาแก้แค้นลูกชายของยาโคบ 6 ยาโคบและคนที่อยู่กับเขาได้ไปถึงที่ลูส ซึ่งปัจจุบันเรียกว่าเบธเอลในแคว้นคานาอัน 7 ยาโคบได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า “เอลเบธเอล” * เพราะพระเจ้าได้ปรากฏให้เขาเห็นที่นั่นเมื่อครั้งที่เขาหลบหนีจากพี่ชาย

8 เติบราห์พี่เลี้ยงของเรเบคาห์ตายที่นั่น นางถูกฝังอยู่ที่ต้นโอ๊กใกล้เบธเอล ยาโคบเรียกสถานที่นั้นว่า “อัลโลนบาคุท” ††

ชื่อใหม่ของยาโคบ

9 พระเจ้าได้ปรากฏตัวกับยาโคบอีก เมื่อเขากลับมาจากบัตดานอาร์ม และพระองค์ได้อวยพรให้กับยาโคบ 10 พระองค์พูดกับเขา

† เบธเอล เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า” †† พระเจ้าองค์ที่เคยปรากฏกับเจ้า ดูใน ปฐมกาล 28:10-22 ‡ เอลเบธเอล หมายถึง “พระเจ้าของเบธเอล” หรือ “พระเจ้าแห่งบ้านของพระเจ้า” ††† อัลโลนบาคุท หมายถึงต้นโอ๊กแห่งการคร่ำครวญ

ว่า “เจ้าชื่อยาโคบ แต่ชื่อของเจ้าจะไม่ชื่อยาโคบอีกต่อไป เจ้าจะมีชื่อใหม่ว่าอิสราเอล †††” พระเจ้าจึงตั้งชื่อให้กับเขาว่าอิสราเอล

11 พระเจ้าพูดกับเขาว่า “เราคือพระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจ ††† ให้เจ้าเกิดลูกหลานมากมาย และมีจำนวนมากขึ้น ชนชาติหนึ่งหรือแปดอีกหลายชนชาติ จะสืบเชื้อสายมาจากเจ้า กษัตริย์ทั้งหลายจะมาจากเจ้า 12 แผ่นดินที่เราได้ยกให้อับราฮัมและอิสอัค เราที่จะยกให้กับเจ้าและลูกหลานของเจ้าที่เกิดมาภายหลัง” 13 แล้วพระเจ้าก็ลอยขึ้นไปจากเขา ตรงที่พระองค์พูดกับเขานั้น 14 ยาโคบจึงตั้งแท่งหินขึ้น ตรงบริเวณนั้นที่พระเจ้าได้พูดกับเขา และยาโคบได้เทเครื่องต้มบูชา และเทน้ำมันมะกอกลงบนเสาหินนั้น เพื่ออุทิศมันให้กับพระเจ้า 15 ยาโคบตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า “เบธเอล” เป็นสถานที่ที่พระเจ้าพูดกับเขา

ราเชลตายเมื่อคลอดลูก

16 หลังจากนั้นยาโคบและครอบครัวได้เดินทางออกจากเบธเอล ในระหว่างทางที่ยังอีกไกลกว่าจะถึงเอฟราธาห์ ราเชลเจ็บท้องคลอด นางคลอดลูกยากมาก เจ็บปวดทรมานมาก 17 ในระหว่างที่นางกำลังคลอดด้วยความยากลำบากนั้น หมอตำแยได้บอกนางว่า “ไม่ต้องกลัว นี่จะเป็นลูกชายอีกคนหนึ่งให้กับท่าน”

18 ขณะที่นางกำลังจะตาย นางตั้งชื่อลูกว่า เบนโอนี ††† แต่ยาโคบผู้เป็นพ่อตั้งชื่อเด็กว่า เบนยามิน †

19 เมื่อราเชลตาย ร่างของนางถูกฝังอยู่ระหว่างทางที่จะไปเอฟราธาห์ (ซึ่งก็คือเบธเลเฮม) 20 ยาโคบจึงตั้งเสาหินขึ้นบนหลุมฝังศพของนาง และเป็นที่รู้จักกันในชื่อว่า เสาหินของหลุมศพราเชล มาจนถึงทุกวันนี้ 21 แล้วอิสราเอลได้เดินทางต่อ และเขาตั้งค่ายอยู่ทางตอนใต้ของหอคอยเอเดอร์ ††

22 ในช่วงที่อิสราเอลอาศัยอยู่ในแคว้นนั้น รูเบนได้ไปร่วมหลับนอนกับบิลฮาห์ ††† เมียน้อยของพ่อเขา และเรื่องนี้รู้ไปถึงหูของอิสราเอล

ครอบครัวอิสราเอล

(1 พศด. 2:1-2)

ขณะนั้นยาโคบมีลูกชายสิบสองคน

23 ลูกที่เกิดจากเลอาห์คือ รูเบน (ลูกคนโตของยาโคบ) สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน

24 ลูกชายที่เกิดจากราเชลคือ โยเซฟ และเบนยามิน

25 ลูกชายของบิลฮาห์สาวใช้ของราเชลคือ ดานและนัฟทาลี

26 ลูกชายของซิลป้าสาวใช้ของเลอาห์คือ กาดและอาเซอร์

คนเหล่านี้คือลูกชายของยาโคบที่เกิดในบัตดาน อาร์ม

27 ยาโคบได้มหาอิสอัคพ่อของเขาที่มัมเร (เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า คิริยาทอราบา หรือเฮโบรน) เป็นที่ที่อับราฮัมและอิสอัคอาศัยอยู่

28 อิสอัคมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยแปดสิบปี 29 เขาตายและถูกฝังร่วมกับบรรพบุรุษ เขาเป็นคนแก่ที่มีอายุยืนยาวมาก เอชาวและยาโคบลูกทั้งสองของเขาได้ร่วมกันฝังศพเขา

ครอบครัวเอชาว

(1 พศด. 1:34-37)

36 ต่อไปนี้คือลูกหลานของเอชาว (ซึ่งก็คือเอโดม) 2 เอชาวได้เอาพวกผู้หญิงชาวคานาอันมาเป็นเมีย คือ นางอาดาร์ ลูกสาวของเอโลนชาวฮิตไทต์ นางโฮลีลิบามาห์ลูกสาวของอา นานห์ อานานห์เป็นลูกชายของติเบโอนชาวฮิตไทต์ 3 และนางบาเสมีท †††ที่เป็นลูกสาวของอิซมาเอล นางเป็นน้องสาวของเนบายธ 4

††† อิสราเอล ชื่อนี้อาจหมายถึง “เขาต่อสู้กับพระเจ้า” หรือ “พระเจ้าต่อสู้” †††† พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจ ในภาษาฮีบรู “เอล ชัดดัย” ††††† เบนโอนี หมายถึง “ลูกชายจากความเจ็บปวดของฉัน” † เบนยามิน หมายถึง “ลูกชายแห่งมือขวา” หรือ “ลูกคนโปรด” †† หอคอยเอเดอร์ หรือ “มิกคัล เอเดอร์” ††† บิลฮาห์ เป็นสาวใช้ของราเชล เป็นแม่ของดานกับนัฟทาลี †††† บาเสมีท มีอีกชื่อหนึ่งคือ มาหะลัท ดูในปฐมกาล 28:9

ฝ่ายนางอาดาทห์และเอชวามีลูกชายชื่อเอลีฟัส ส่วนนางบาเสมัทมีลูกชายชื่อเรอูเอล⁵ และนางโฮโฮลีบามาห์มีลูกชายชื่อ เยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้คือลูกชายของเอชวาท่เกิดในแคว้นคานาอัน

⁶เอชวาพวกรรดาเมีย ลูกชาย ลูกสาว และผู้คนทั้งหมดที่อยู่กับเขา รวมทั้งสัตว์เลี้ยง สัตว์อื่น ๆ และทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่เขา มีในแผ่นดินคานาอัน แล้วย้ายไปอยู่ในดินแดนที่ห่างไกลจากยาโคบน้องชายของเขา⁷ เพราะพวกเขาไม่พอใจสมบัติมากมายเกินกว่าที่จะรับด้วยตัวกันเองได้ แผ่นดินที่พวกเขาอยู่ในขณะนี้ ไม่มีที่พอที่จะรับฝูงสัตว์ของพวกเขา เพราะฝูงสัตว์ของพวกเขาใหญ่โตเกินไป⁸ เอชวาจึงไปอาศัยอยู่ในแถบเนินเขาเสอีร์ (เอชวาก็คือเอโดม)

⁹และนี่คือลูกหลานของเอชวา เอชวาเป็นบรรพบุรุษของคนเอโดมที่อาศัยอยู่ในแถบเนินเขาเสอีร์

¹⁰ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของลูกๆเอชวา คือ เอลีฟัส เกิดจากนางอาดาทห์ เมียของเอชวา และเรอูเอล เกิดจากนางบาเสมัทเมียของเอชวา

¹¹เอลีฟัสมีลูกชายห้าคน คือเทมาน โอมาร์ห์ เคาเฟ กาทามและเคนัส

¹²(เอลีฟัสยังมีเมียชื่อยชื่อทิมนา และนางทิมนาคลอดลูกชายให้กับเอลีฟัส ชื่ออามาเลค) พวกนี้คือรายชื่อหลานๆของเอชวาที่เกิดจากลูกชายของอาดาทห์เมียของเอชวา

¹³ส่วนเรอูเอลมีลูกสี่คน คือนาหัท เคราห์ ชัมมาห์และมิสซาทห์ พวกนี้คือรายชื่อหลานๆของเอชวา ที่เกิดจากลูกชายของบาเสมัทเมียของเอชวา

¹⁴ส่วนเมียคนที่สามของเอชวาชื่อโฮโฮลีบามาห์ นางเป็นลูกสาวของอานาห์ อานาห์เป็นลูกชายติเบโอน นางโฮโฮลีบามาห์ได้คลอดลูกชายสามคนให้กับเอชวา คือเยอูช ยาลาม และโคราห์

¹⁵ต่อไปนี้เป็นรายชื่อหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอชวา ลูกชายคนแรกของเอชวาชื่อเอลีฟัส ลูกๆของเอลีฟัส ก็มีเทมาน โอมาร์ห์ เคาเฟ เคนัส

¹⁶โคราห์ กาทามและอามาเลค คนพวกนี้ได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอลีฟัสในดินแดนเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาทห์เมียเอชวา

¹⁷เรอูเอลลูกชายของเอชวาก็มีลูกๆคือ นาหัท เคราห์ ชัมมาห์และมิสซาทห์

คนพวกนี้ได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเรอูเอลในดินแดนเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทเมียเอชวา

¹⁸นางโฮโฮลีบามาห์เมียเอชวา ได้คลอดลูกชายคือเยอูช ยาลาม และโคราห์ ทั้งสามคนได้กลายเป็นหัวหน้าตระกูลเยอูช ยาลามและโคราห์ ที่สืบเชื้อสายมาจากนางโฮโฮลีบามาห์เมียเอชวา ลูกสาวของอานาห์

¹⁹คนพวกนี้ทั้งหมดเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากเอชวา (ซึ่งก็คือเอโดม)

ครอบครัวเสอีร์

(1 พตด. 1:38-42)

²⁰ต่อไปนี้เป็นชื่อพวกลูกชายของเสอีร์ชาวโฮรี ที่อาศัยในแผ่นดินนั้น พวกเขาชื่อว่า

โลทาน โซบาล ติเบโอน อานาห์²¹ ดีโซน เอเซอร์ และติซาน พวกเขาเป็นหัวหน้าตระกูลของคนโฮรี ผู้สืบเชื้อสายมาจากเสอีร์ ในแผ่นดินเอโดม

²²โลทานมีลูกชาย คือ โฮรี เฮมาน † โลทานมีน้องสาวคือทิมนา

²³โซบาลมีลูกชาย คือ อัลวาน มานาฮาท เอบาล เซไฟและโอนัม

²⁴ติเบโอนมีลูกชายคือ อัยยาห์และอานาห์ (อานาห์คือผู้พบตาน้ำ † ในเขตเทือกเขา ขณะที่เขากำลังดูแลฝูงลาของพ่อเขาอยู่)

²⁵อานาห์มีลูกชายคือ ดีโซน และมีลูกสาวคือโฮโฮลีบามาห์

²⁶ดีโซนมีลูกชาย คือ เฮมดาน เอชบาน อิสรานและเคราน

²⁷เอเซอร์มีลูกชาย คือ บิลฮาน ศวาน และอาซาน

²⁸ติซานมีลูกชาย คือ อูสและอารัน

²⁹ต่อไปนี้เป็นชื่อหัวหน้าตระกูลต่างๆของชาวโฮรี คือ โลทาน โซบาล ติเบโอน อานาห์³⁰ ดีโซน เอเซอร์ และติซาน พวกเขาเป็นหัวหน้าตระกูลต่างๆของชาวโฮรีในแคว้นเสอีร์

กษัตริย์ของเอโดม

(1 พตด. 1:43-54)

³¹ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของกษัตริย์ที่ปกครองแผ่นดินเอโดม ก่อนที่อิสราเอลจะมีกษัตริย์ปกครอง †

³²เบลาลูกชายของเบโอรซ์ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นเอโดม เมืองของเขา † ชื่อว่าดินฮาบาห์

³³เมื่อเบลตาย โยบับลูกชายเศราห์จากเมืองโบสร่าห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

³⁴เมื่อโยบับตาย หูซามจากดินแดนเทมานขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

³⁵เมื่อหูซามตาย ฮาดัด † ลูกชายเบดัดเป็นกษัตริย์ต่อ (ฮาดัดคือผู้ที่รับชนะชาวมีเดียในประเทศโมอับ) เมืองของเขาชื่ออาวริท

³⁶เมื่อฮาดัดตาย สัมลาห์จากเมืองมัสเรคาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

³⁷เมื่อสัมลาห์ตาย ชาอูลจากเมืองเรโหโบทริมแม่น้ำยูเฟรติสขึ้นเป็นกษัตริย์

³⁸เมื่อชาอูลตาย บาลฮานันลูกชายอักโบร์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ

³⁹เมื่อบาลฮานันลูกชายอักโบร์ตาย ฮาดาร์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อ เมืองของเขาชื่อปาอู เขามีเมียชื่อเมเทฮาเบล ซึ่งเป็นลูกสาวของมีทุเรต มีทุเรตเป็นลูกสาวของเมซาทับ

⁴⁰ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของหัวหน้าตระกูลต่างๆที่เกิดจากเอชวา เรียงตามตระกูลและแคว้นต่างๆที่ใช้ชื่อเดียวกับตระกูลนั้น พวกเขาชื่อ

ทิมนา อัลวาร์ห์ เยเซท⁴¹ โฮโฮลีบามาห์ เอลาห์ ปิโนน⁴² เคนัส เทมาน มิบซาร์⁴³ มัคติเอล และอิราม พวกเขาชื่อหัวหน้าตระกูลต่างๆของเอโดม ตามถิ่นฐานและแผ่นดินที่พวกเขาเป็นเจ้าของ เอชวาจึงเป็นต้นตระกูลของชาวเอโดม

โยเซฟหนีฝัน

37 ยาโคบอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พ่อเขาเคยอาศัยมาก่อน คือแผ่นดินคานาอัน² นี่คือประวัติของครอบครัวยาโคบ ตอนที่โยเซฟมีอายุสิบเจ็ดปี เขาเป็นคนดูแลฝูงแกะร่วมกับพี่น้องของเขา เขาเป็นผู้ช่วยของพวกลูกชายบิลฮาห์และสิลาห์เมียของพ่อเขา โยเซฟจะกลับมาฟังเรื่องไม่ดีของพวกเขาให้พ่อฟังอยู่เรื่อย³ อิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าลูกชายคนอื่น เพราะโยเซฟเพิ่งเกิดตอนที่อิสราเอลแก่แล้ว อิสราเอลทำเสื้อคลุมตัวยาวสวยสดงดงามที่มีแขนให้กับโยเซฟ⁴ พวกพี่ๆเห็นว่าพ่อรักโยเซฟมากกว่าพวกเขา พวกเขาจึงพากันเกลียดโยเซฟ และไม่ยอมแม้แต่จะทักทาย

⁵ครั้งหนึ่งโยเซฟฝัน และเขาเล่าความฝันนั้นให้พวกพี่ชายฟัง ทำให้พวกเขาถึงเกลียดโยเซฟมากขึ้น

† ตำนาน ความหมายของภาษาฮีบรูยังไม่แน่นอน † ก่อนที่... กษัตริย์ปกครอง หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ก่อนที่กษัตริย์ชาวอิสราเอลจะได้ปกครองแคว้นเอโดม" †† เมืองของเขา หรือ อาจจะเป็น "เมืองหลวงของเขา" หรืออาจจะเป็น "บ้านเกิดของเขา" แปลตรงๆได้ว่า "เมืองของเขา" †† ฮาดัด หรือฮาดาร์

† เฮมาน หรือโฮมาน

6 โยเซฟเล่าว่า “ฟังความฝันของผมดูสิ 7 พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่กลางทุ่งนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของผมก็ตั้งตรงขึ้น และฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ ได้มัลล้อมรอบและโค้งคำนับฟ่อนข้าวของผม”

8 พวกพี่ชายของเขาพูดกับเขาว่า “นี่เจ้าคิดว่าเจ้าจะยิ่งใหญ่เป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกเราจริง ๆ ละซิเน” หลังจากนั้นพี่ชายของเขาก็อ้างเกลียดเขามากขึ้น เพราะความฝันและสิ่งที่โยเซฟเล่าเกี่ยวกับความฝันนั้น

9 ต่อมาโยเซฟได้ฝันอีก และเขาก็เล่าให้พวกพี่ชายฟังอีกว่า “ดูสิ ผมฝันอีกแล้ว คราวนี้ฝันว่า มีดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดาวสิบเอ็ดดวง ต่างมาโค้งคำนับผม”

10 เมื่อเขาเล่าให้พ่อและพวกพี่ชายฟัง พี่ก็ต่อว่าเขา และพูดกับโยเซฟว่า “เจ้าฝันอะไรของเจ้า นี่พ่อ แม่ และพี่ชายของเจ้าจะต้องกราบลงถึงพื้นต่อหน้าเจ้าอย่างนั้นหรือ” 11 พวกพี่ชายต่างอิจฉาเขา แต่พ่อของเขากลับเรื่องพวกนี้ไปคิด

12 วันหนึ่ง พวกพี่ชายของโยเซฟได้พาฝูงสัตว์ของพ่อไปกินหญ้าแถวเชเคม 13 อิสราเอลจึงพูดกับโยเซฟว่า “พวกพี่ชายเจ้ากำลังดูแผลฝูงสัตว์อยู่ที่เชเคม มานี่เถิด พ่อจะส่งเจ้าไปหาพวกเขา”

โยเซฟตอบว่า “ครับพ่อ”

14 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “ไปเดี๋ยวนี้เลย ไปดูสิว่าพี่ชายของเจ้ากับฝูงสัตว์สบายดีหรือเปล่า แล้วกลับมาบอกพ่อนะ” แล้วอิสราเอลก็ส่งโยเซฟจากหุบเขาเฮโบรนไปยังเชเคม แล้วโยเซฟก็มาถึงเชเคม

15 ชายคนหนึ่งพบโยเซฟกำลังเดินไปมาอยู่ในท้องทุ่ง เขาจึงถามโยเซฟว่า “เจ้ากำลังหาอะไรหรือ”

16 โยเซฟตอบว่า “ผมกำลังตามหาพวกพี่ชาย ช่วยบอกหน่อยว่าพวกเขาเอาสัตว์ไปกินหญ้าแถวไหน”

17 ชายคนนั้นตอบว่า “พวกเขาไปจากที่นี่แล้ว ข้าได้ยินพวกเขาพูดกันว่า พวกเราไปเมืองโดธานกันเถอะ” โยเซฟจึงตามพวกพี่ชายไป และพบพวกเขาในเมืองโดธาน

โยเซฟถูกขายเป็นทาส

18 เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟมาแต่ไกล พวกเขาได้วางแผนฆ่าโยเซฟก่อนที่โยเซฟจะเดินมาถึง 19 พวกเขาพูดกันว่า “ดูนั่น เจ้าหนักฝันกำลังเดินมาแล้ว 20 มาเถอะ ช่วยกันฆ่ามัน แล้วโยนมันทิ้งในบ่อน้ำแห้งๆ พวกนี้ แล้วให้เรากล่าวว่ามันถูกสัตว์ป่าขย้ำกินแล้ว มาดูสิว่าฝันพวกนั้นของมันเป็นจริง”

21 เมื่อรูเบนได้ยิน เขาพยายามจะช่วยโยเซฟให้พ้นจากมือของพวกนั้น เขาพูดว่า “อย่าฆ่าเขาเลย” 22 รูเบนพูดว่า “อย่าให้ถึงกับนองเลือดเลย แคโยนเขาลงไปในบ่อน้ำแห้งกลางทะเลทรายก็พอ อย่าทำร้ายเขาเลย” รูเบนพูดอย่างนี้ เพราะกะว่าจะช่วยโยเซฟให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกนี้ และส่งเขากลับไปหาพ่อ 23 เมื่อโยเซฟมาถึง พวกพี่ชายก็ช่วยกันดึงเสื้อคลุมที่มีแขนออกจากตัวโยเซฟ 24 แล้วเอาเขาโยนลงไปในบ่อน้ำที่ว่างเปล่าและไม่มีน้ำ

25 พวกเขาเดินลงกินอาหาร เมื่อพวกเขา มองไป ก็เห็นชบวนพ่อค้าคนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงธูฐบรรทุกเครื่องเทศ พิมเสนและยางไม้หอม พวกเขา กำลังมุ่งหน้าลงไปยังอียิปต์ 26 ยูดาห์พูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “มันจะมีประโยชน์อะไร ถ้าเราฆ่าน้องชายของเรา แล้วซ่อนศพไว้เฉยๆ 27 มาเถิด เอาตัวเขาขายให้กับชาวอิซมาเอล อย่าทำร้ายเขาเลย ยิ่งงั้นเขาก็เป็นน้องของเรา เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเราเอง” แล้วพวกพี่น้องของเขาก็เห็นด้วย 28 เมื่อพ่อค้าชาวมีเดียผ่านมา พวกเขาช่วยกันดึงตัวโยเซฟขึ้นจากบ่อ และพวกเขาได้ขายโยเซฟให้กับชาวอิซมาเอลเป็นเงินยี่สิบเชเชล † และพวกอิซมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์

29 เมื่อรูเบนกลับมาที่บ่อน้ำนั้นอีกครั้ง เขาไม่พบโยเซฟในนั้น เขาจึงทิ้งเสื้อผ้าของเขาแสดงความเศร้าโศกเสียใจ 30 รูเบนกลับ

† เชเชล คือ หน่วยเงินในสมัยนั้น

มาหาน้องๆ ของเขา และพูดว่า “เจ้าเด็กนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว แล้วที่นี่จะทำยังไงดี” 31 พวกเขาจึงเอาเสื้อคลุมของโยเซฟมา และฆ่าแพะตัวผู้ตัวหนึ่ง แล้วเอาเสื้อคลุมของโยเซฟพุ่มลงไปในเลือดนั้น 32 แล้วพวกเขาก็เอาเสื้อเปื้อนเลือดตัวนั้นส่งให้พ่อดู และบอกว่า “เราพบเสื้อตัวนี้ ช่วยดูหน่อยว่าใช่เสื้อคลุมของลูกชายพ่อหรือเปล่าครับ”

33 ยาโคบจำเสื้อตัวนั้นได้และพูดว่า “มันเป็นเสื้อคลุมของลูกพ่อ สัตว์ป่าได้กัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟคงถูกฉีกเป็นชิ้นๆ แน่แล้ว” 34 แล้วยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และเอาผ้ากระสอบมาคาดเอว เพื่อแสดงความเศร้าโศก เขายังคงเศร้าโศกเสียใจให้กับลูกชายของเขาเป็นเวลานาน 35 ทั้งลูกชายและลูกสาวคนอื่นต่างมาบอกลบโยนเขา แต่เขาก็ทำใจไม่ได้ เขาพูดว่า “พ่อจะไว้ทุกข์ให้กับลูกคนไหนมากกว่าพ่อจะลงไปหาเขาในแดนคนตาย” แล้วยาโคบก็ร้องไห้ให้โยเซฟ

36 ขณะนั้นชาวมีเดียได้ขายโยเซฟต่อไปให้กับโปทิฟาร์ในอียิปต์ โปทิฟาร์เป็นข้าราชการของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และเป็นผู้อำนวยการทหารรักษาพระองค์

ยูดาห์และทามาร์

38 ในเวลานั้นยูดาห์ได้จากพี่น้องของเขา และเดินทางไปยังเต็นท์ อาศัยอยู่กับคนอดุลลิมคนหนึ่งชื่อสิราห์ 2 ที่นั่นยูดาห์ได้พบหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง พ่อของนางชื่อชวา ยูดาห์เอานางมา และมีเพศสัมพันธ์กับนาง 3 นางตั้งท้องและคลอดลูกชาย นางตั้งชื่อเด็กว่าเออร์ 4 แล้วนางก็ตั้งท้องอีกคนและคลอดลูกเป็นชาย นางตั้งชื่อเด็กว่าโอนัน 5 แล้วนางก็คลอดลูกชายอีกคน แล้วนางก็ตั้งชื่อเด็กว่าเซลลาห์ ยูดาห์อาศัยอยู่ที่เคซิบเมื่อนางคลอดเซลลาห์

6 ยูดาห์หาเมียคนหนึ่งให้เออร์ลูกชายคนโต นางชื่อทามาร์ 7 แต่เออร์เป็นคนชั่วร้ายในสายตาพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จึงทำให้เขาตาย 8 ยูดาห์จึงพูดกับโอนันว่า “เข้าไปนอนกับเมียของพี่ชายเจ้าสิ เขาตายไปแล้ว และให้เจ้าไปทำหน้าที่น้องเขย †† ให้กับนาง และเกิดลูกให้กับพี่ชายของเจ้าด้วย”

9 โอนันรู้ว่าเด็กที่เกิดมานั้นจะไม่เป็นของเขา ดังนั้นเมื่อใครก็ตามที่เขามีเพศสัมพันธ์กับเมียพี่ชาย เขาจะหลั่งน้ำกามบนพื้นเพื่อเขาจะได้ไม่ต้องมีลูกให้กับพี่ชายของเขา 10 สิ่งนี้โอนันทำเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ พระองค์จึงทำให้โอนันตายไปอีกคน 11 ยูดาห์จึงพูดกับทามาร์ลูกสะใภ้ว่า “กลับไปอยู่กับพ่อของเจ้าก่อนนะ และอย่าแต่งงานล่ะ รอจนกว่าเซลลาห์ลูกชายของพ่อจะโต” เพราะยูดาห์กลัวว่าเซลลาห์อาจจะตายเหมือนกับพี่ๆ ของเขา ทามาร์จึงกลับไปอยู่บ้านพ่อของนาง

12 หลังจากเวลาผ่านไปนาน เมียของยูดาห์ ลูกสาวของชวาตาย เมื่อยูดาห์หายเศร้าโศกแล้ว เขาก็กับสิราห์เพื่อนคนอดุลลิมก็ขึ้นไปที่หมู่บ้านทิมนาห์ ไปหาคนที่ตัดขนแกะของเขา 13 มีคนมาบอกทามาร์ว่า “พ่อผิวของเธอกำลังมาที่หมู่บ้านทิมนาห์เพื่อมาตัดขนแกะของเขา” 14 ทามาร์จึงถอดชุดที่แสดงถึงการเป็นหม้ายออก และเอาผ้าคลุมหน้า แต่งตัวแล้วไปนั่งอยู่ที่ทางเข้าหมู่บ้านเอนาอิม ซึ่งอยู่ระหว่างทางไปหมู่บ้านทิมนาห์ เพราะนางรู้ว่าเซลลาห์โตแล้ว และนางก็ยังไม่ได้ถูกยกให้เป็นเมียของเขา

15 เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าเป็นโสเภณี เพราะนางมีผ้าคลุมหน้า 16 ยูดาห์จึงเข้าไปหานางที่ข้างทางและพูดว่า “มาสิ มารวมหลับนอนกับพี่หน่อย” เพราะเขาไม่รู้ว่านางคือลูกสะใภ้ของเขา ทามาร์จึงพูดว่า “พี่จะให้อะไรน้องหรือ ถ้าน้องยอมหลับนอนกับพี่”

†† ทำหน้าที่น้องเขย ในอิสราเอลถ้าผู้ชายเสียชีวิตไปโดยยังไม่มียูก พี่ชายหรือน้องชายคนใดคนหนึ่งของเขาต้องเข้าไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียของชายที่ตาย เมื่อนางตั้งท้องและมีลูกจะถือว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกของคนที่ตายไปแล้ว และลูกคนนั้นจะได้รับมรดกจากคุณปู่

17 ยูดาห์ตอบว่า “พี่จะส่งลูกแพะจากฝูงสัตว์มาให้กับน้องตัวหนึ่ง”

นางพูดว่า “ได้ค่ะ แต่พี่จะต้องให้อะไรเป็นเครื่องมัดจำกับน้องก่อน จนกว่าพี่จะส่งแพะมา”

18 ยูดาห์พูดว่า “พี่จะให้อะไรเป็นเครื่องมัดจำดีล่ะ”

นางตอบว่า “ขอตราประทับกับเชือกห้อย † ของพี่ก็แล้วกัน รวมทั้งไม่เท่าที่ฟิธ้อยู่ด้วย” เขาก็จึงให้พวกมันกับนาง และเข้าไปนอนกับนาง อย่างนั้นนางจึงตั้งท้องกับเขา 19 แล้วนางลุกขึ้นกลับบ้านไป แล้วนางได้ถอดผ้าคลุมหน้าออกและสวมชุดหม้อตามเดิม

20 ยูดาห์ส่งลูกแพะมากับฮีราห์คนอดุลล์เพื่อนของเขา เพื่อเอามาแลกกับตราประทับ เชือกห้อยและไม้เท้าจากหญิงคนนั้น แต่ฮีราห์หาหญิงคนนั้นไม่พบ 21 เขาถามคนแถวๆนั้นว่า “หญิงโสเภณีของวัด ที่อยู่ข้างทางเข้าหมู่บ้านเอนาอิมอยู่ที่ไหนหรือ”

แต่พวกเขาตอบว่า “แถวนี้ไม่เคยมีหญิงโสเภณีของวัดมาก่อน”

22 ฮีราห์จึงกลับมาหายูดาห์และบอกว่า “เราหานางไม่พบ และคนแถวนั้นบอกว่า ‘แถวนี้ไม่เคยมีหญิงโสเภณีของวัดมาก่อน’”

23 ยูดาห์จึงพูดว่า “ก็ปล่อยให้นางเก็บของพวกนั้นไว้แล้วกัน ไม่อย่างนั้นเราจะถูกหัวเราะเยาะได้ เราได้ส่งลูกแพะไปให้แล้ว แต่ท่านหานางไม่พบ”

นางทามาร์ตั้งท้อง

24 สามเดือนต่อมา มีคนมาบอกยูดาห์ว่า “ทามาร์ลูกสะใภ้ของท่านทำตัวเป็นโสเภณี ดูลิ ตอนนั้นนางตั้งท้องแล้วเพราะการเป็นโสเภณีของนาง”

ยูดาห์พูดว่า “นำตัวนางออกมาและเผาทั้งเป็น”

25 เมื่อทามาร์ถูกนำตัวมา นางได้ส่งคนส่งข่าวไปหาพ่อผัวของนางว่า “ชายคนที่เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้เป็นคนทำให้ฉันท้อง” นางพูดว่า “ดูของพวกนี้สิ ทั้งตราประทับ เชือกห้อยและไม้เท้า มันเป็นของใครกัน”

26 ยูดาห์จำของพวกนี้ได้ทันที เขาพูดว่า “นางทำถูกแล้ว เราผิดเอง เพราะเราไม่ได้ยกนางให้เซลาห์ลูกชายของเราตามสัญญา” ยูดาห์ไม่เคยร่วมหลับนอนกับนางอีกเลยตั้งแต่นั้น

27 เมื่อครบกำหนดคลอด มีเด็กแฝดอยู่ในท้องนาง 28 และเมื่อนางคลอดลูกนั้น ลูกคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หมอตำแยก็เลยเอาด้ายแดงผูกข้อมือเด็กคนนั้นไว้ นางพูดว่า “คนนี่คลอดก่อน” 29 แต่ทันทีที่เด็กดึงมือกลับไป น้องชายของเขาก็คลอดออกมา หมอตำแยจึงพูดว่า “อะไรกัน นี่เจ้าแยงออกมาก่อนเลยหรือ” ตั้งนั้นเขาจึงมีชื่อว่าเปเรศ ††† และต่อมาเด็กคนที่มิด้ายแดงผูกข้อมือจึงคลอดตามออกมา เขาก็จึงมีชื่อว่าเศราห์ ‡

โยเซฟถูกขายให้ไปทิฟาร์ในอียิปต์

39 ตอนนี้โยเซฟได้ถูกนำตัวไปถึงอียิปต์ และไปทิฟาร์ชาวอียิปต์ซึ่งเป็นข้าราชการสำนักของฟาโรห์และเป็นผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้ซื้อเขาต่อจากชาวอิชมาเอลคนที่ฟาโรห์ซื้อเขาไป 2 พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับโยเซฟ และทำให้เขาประสบความสำเร็จ เขาอาศัยอยู่ในบ้านของเจ้านายชาวอียิปต์คนนั้น 3 นายของเขาเห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเขา และพระองค์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำประสบความสำเร็จ 4 เจ้านายของโยเซฟชอบโยเซฟมาก โยเซฟจึงกลายเป็นคนรับใช้ส่วนตัวของเจ้านายของเขาตั้งให้โยเซฟดูแลรับผิดชอบบ้านของเขา และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ 5 นับตั้งแต่นั้นเวลาที่เขาได้ตั้งให้โยเซฟดูแลบ้านของเขาและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ พระยาห์เวห์ได้ช่วยพรให้กับบ้านของชาวอียิปต์คนนั้น เพราะโยเซฟอยู่กับเขา พระองค์ได้ช่วยพรให้กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ไปทิฟาร์มี ทั้งในบ้านและในท้องทุ่ง

† ตราประทับกับเชือกห้อย เป็นเครื่องหมายประจำตัวอย่างหนึ่ง ใช้ในการทำเอกสารทางกฎหมายหรือเอกสารทางราชการ †† เปเรศ แปลว่า “แหวกออกมา” ‡ เศราห์ แปลว่า “ความสดใส”

6 ไปทิฟาร์จึงตั้งให้โยเซฟดูแลทุกสิ่งทุกอย่างของเขา เมื่อโยเซฟดูแลทุกสิ่งทุกอย่างให้กับเขา ไปทิฟาร์ก็ไม่ต้องคิดถึงเรื่องอะไรเลย นอกจากว่าเมื่อต่อไปจะกินอะไรดี †

โยเซฟปฏิเสธเมียของไปทิฟาร์

ตอนนี้โยเซฟโตเป็นชายหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาดี 7 ต่อมาภายหลัง เมียของเจ้านายเริ่มให้ความสนใจในตัวโยเซฟ นางพูดว่า “มาร่วมหลับนอนกับฉันเถิด”

8 แต่โยเซฟปฏิเสธ เขาพูดกับเมียของเจ้านายว่า “ดูเถิด กับผมแล้ว เจ้านายไม่เคยต้องเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับเรื่องอะไรเลย เขาได้ตั้งให้ผมดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง 9 ในบ้านหลังนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าผมอีกแล้ว และเขาไม่เคยห้ามอะไรผมเลย ยกเว้นท่าน เพราะท่านเป็นเมียเขา จะให้ผมทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้ และทำบาปต่อพระเจ้าได้อย่างไร”

10 นางก็พูดชักชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า แต่โยเซฟไม่ยอมที่จะร่วมหลับนอนกับนาง 11 อยู่มาวันหนึ่ง โยเซฟเข้ามาทำงานของเขาในบ้าน ตอนนั้นไม่มีใครอยู่ในบ้านเลยสักคนเดียว 12 ทันใดนั้นเมียของไปทิฟาร์ก็คว้าเสื้อคลุมของเขาไว้และพูดว่า “มาร่วมหลับนอนกับฉันเถิด”

โยเซฟจึงสลัดเสื้อตัวนั้นทิ้งติดมือของนาง และวิ่งหนีออกไปข้างนอก

13 เมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อไว้ในมือนางและวิ่งหนีออกไปข้างนอก 14 นางจึงร้องเรียกคนใช้ของนางและพูดกับพวกเขาว่า “ดูสิ ผัวฉันเอาตัวเจ้าคนฮีบรูขึ้นมาเพื่อทำให้พวกเราอับอายชัดๆ เขาเข้ามาหาฉันและพยายามจะปลุกปล้ำฉัน แต่ฉันร้องตะโกนเสียงดัง 15 เมื่อเขาได้ยินฉันร้องตะโกนเสียงดัง เขาก็ทิ้งเสื้อเขาไว้ข้างฉันและวิ่งหนีไปข้างนอก” 16 แล้วนางก็เก็บเสื้อของเขาไว้กับตัว จนผัวนางกลับมาบ้าน 17 นางก็เล่าเรื่องเดิมให้เขาฟังอีก “เจ้าคนใช้ชาวฮีบรูคนนั้น คนที่ท่านนำตัวมา เขาเข้ามาจะลวนลามฉัน 18 แต่เมื่อฉันตะโกนร้องให้ช่วยเสียงดัง เขาก็ทิ้งเสื้อเขาไว้กับฉันและวิ่งหนีไปข้างนอก”

โยเซฟถูกจำคุก

19 เมื่อเจ้านายของเขาได้ยินเรื่องที่เมียของเขาเล่าให้ฟังที่ว่า นี่คือนิสัยที่คนใช้ของท่านทำกับฉัน เขาโกรธมาก 20 เจ้านายของโยเซฟก็จับโยเซฟไปขังไว้ในคุกที่ใช้ขังพวกนักโทษของกษัตริย์ โยเซฟจึงถูกขังอยู่ที่นั่น

21 แต่พระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ พระองค์แสดงความเอ็นดูเขา โดยทำให้หัวหน้าผู้ดูแลคุกนั้นชอบโยเซฟ 22 เขาก็ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลนักโทษทั้งหมดในคุกแห่งนั้น และโยเซฟได้เป็นคนส่งงานทุกอย่างภายในคุกแห่งนั้น 23 งานอะไรก็แล้วแต่ที่โยเซฟดูแลอยู่ หัวหน้าคุกก็ปล่อยให้โยเซฟไม่ต้องสนใจ เพราะพระยาห์เวห์สถิตกับโยเซฟ และพระองค์ทำให้ทุกอย่างที่โยเซฟทำประสบความสำเร็จ

โยเซฟทำนายฝันของนักโทษ

40 ต่อมาคนรับใช้ที่มีหน้าที่คอยยกแก้วเหล้าองุ่นให้กับกษัตริย์ของอียิปต์ และคนอบขนมปังของพระองค์ ทำให้พระองค์ไม่พอใจ 2 ฟาโรห์โกรธทั้งสองคนนี้มาก คือทั้งคนยกแก้วเหล้าองุ่นและคนอบขนมปัง 3 ฟาโรห์จึงให้จับสองคนนี้ไปขังในคุกที่อยู่ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ซึ่งเป็นคุกเดียวกับที่โยเซฟถูกขังอยู่ 4 ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์มอบหมายให้โยเซฟคอยดูแลพวกเขา พวกเขาอยู่ในคุกไปได้ระยะหนึ่ง 5 ทั้งคนยกแก้วเหล้าองุ่นและคนอบขนมปังของฟาโรห์ที่ถูก

†† นอกจากว่าเมื่อต่อไปจะกินอะไรดี หรือ อาจจะหมายถึงว่า เรื่องการเตรียมอาหาร ชาวอียิปต์ไม่ให้คนต่างชาติทำ เพราะจะทำให้อาหารเป็นมลทิน ดูได้จาก ปฐมกาล 43:32

ซึ่งอยู่ในคุก ต่างก็ฝันในคืนเดียวกัน และความฝันนั้นก็มีความหมายแตกต่างกันไป 6 ในตอนเช้าโยเซฟมาหาพวกเขา เห็นพวกเขาสองคนดูท่าทางเป็นทุกข์มาก 7 โยเซฟจึงถามคนรับใช้ทั้งสองคนของฟาโรห์ที่อยู่กับเขาในคุกในบ้านของเจ้านายเขาว่า “ทำไมวันนี้หน้าตาพวกท่านดูเศร้าเคร่งเครียดจัง”

8 พวกเขาตอบว่า “เมื่อคืนพวกเราฝัน แต่ไม่มีใครแก้ฝันให้เราได้เลย”

โยเซฟจึงตอบว่า “พระเจ้าเท่านั้นที่แก้ฝันได้ ไหนเล่าให้ผมฟังสิ”

ความฝันของคนยกเหล้าองุ่น

9 หัวหน้าคนยกถ้วยเหล้าองุ่นจึงเล่าความฝันให้โยเซฟฟังว่า “ในความฝันผมได้เห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า 10 บนเถานั้นมีกิ่งอยู่สามกิ่ง ทันใดนั้นมันก็ผลิดอกและดอกของมันก็บาน และช่อของมันก็กลายเป็นผลองุ่นสุก 11 และถ้วยของฟาโรห์ก็อยู่ในมือผม ผมได้หยิบผลองุ่นมาคั้นเป็นน้ำใส่ถ้วยของฟาโรห์ และเอาถ้วยนั้นใส่มือของฟาโรห์”

12 โยเซฟพูดกับคนยกถ้วยเหล้าองุ่นว่า “นี่คือความหมายของฝันนั้น กิ่งสามกิ่งนั้นหมายถึงสามวัน 13 ภายในสามวันฟาโรห์จะยกโทษให้ท่าน † และจะคืนตำแหน่งให้กับท่าน ท่านจะได้กลับไปยกแก้วเหล้าองุ่นให้ฟาโรห์เหมือนที่ท่านเคยทำมา 14 อย่าลืมนะ เมื่อทุกอย่างเป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน ช่วยทำสิ่งนี้ให้กับผมหน่อย ช่วยบอกกับฟาโรห์ให้ปล่อยผมออกไปจากคุกนี้ด้วย 15 เพราะผมถูกลักพาตัวมาจากดินแดนของชาวฮีบรู และผมก็ไม่ได้ทำผิดอะไรที่จะต้องถูกจับมาอยู่ในคุกนี้”

ความฝันของคนทำขนมปัง

16 เมื่อหัวหน้าคนทำขนมปังเห็นว่าการทำงานฝืนนั้นออกมาดี เขาจึงพูดกับโยเซฟว่า “เมื่อคืนนี้ ผมก็ฝันเหมือนกัน ผมฝันว่ามีตะกร้าสามใบใส่ขนมปังขาววางอยู่บนหัวผม 17 และในตะกร้าบนสุดนั้น มีขนมอบชนิดต่างๆสำหรับฟาโรห์ แต่มีฝูงนกกลิ้งมาจิกกินขนมเหล่านั้นบนหัวผม”

18 โยเซฟตอบว่า “นี่คือความหมายของฝันนั้น ตะกร้าสามใบหมายถึงสามวัน 19 ภายในเวลาสามวันฟาโรห์จะสั่งตัดหัวท่าน †† และพระองค์ก็จะสั่งให้เอาร่างท่านไปเสียบไว้บนเสาไม้ และฝูงนกจะมาจิกกินเนื้อท่าน”

โยเซฟถูกลืมน

20 สามวันต่อมา ในวันที่เกิดของฟาโรห์ พระองค์จึงงานเลี้ยงให้กับข้าราชการคนรับใช้ทั้งหมด และพระองค์ได้สั่งให้นำตัวหัวหน้าคนยกถ้วยเหล้าองุ่นและหัวหน้าคนทำขนมปังมาอยู่ต่อหน้าคนทั้งปวง 21 พระองค์คืนตำแหน่งให้คนยกถ้วยเหล้าองุ่น เขาได้กลับมายกถ้วยเหล้าให้ฟาโรห์อีกครั้ง 22 แต่หัวหน้าคนทำขนมปังถูกเสียบไว้บนเสาไม้เหมือนที่โยเซฟได้พูดไว้ทุกอย่าง 23 แต่หัวหน้าคนยกถ้วยเหล้าองุ่นไม่ได้คิดถึงโยเซฟและลืมนเขาไป

ความฝันของฟาโรห์

41 สองปีต่อมา กษัตริย์ฟาโรห์ฝันว่า เขากำลังยืนอยู่ที่แม่น้ำไนล์ 2 แล้วจู่ๆก็มีวัวเจ็ดตัวโผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ วัวทั้งเจ็ดตัวนี้มีรูปร่างสมบูรณ์แข็งแรง อ้วนพี พวกมันยืนกินหญ้าอยู่แถวๆนั้น 3 หลังจากนั้นไม่นาน ก็มีวัวอีกเจ็ดตัวโผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ วัวเจ็ดตัวหลังนี้มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว ผอมแห้ง พวกมันมายืนอยู่ข้างๆวัวเจ็ดตัวแรกบนฝั่งแม่น้ำไนล์ 4 วัวผอมที่

† จะยกโทษให้ท่าน แปลตรงๆได้ว่า “จะยกหัวของท่าน” เป็นสำนวนที่ต่อมายโยเซฟใช้บรรยายในสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนอบขนมปัง แต่ในกรณีนั้นคำว่า “ยกหัวของท่าน” จะตรงตามตัวอักษรมากกว่า †† ตัดหัวท่าน แปลตรงๆได้ว่า “จะยกหัวของท่านออกจากตัวท่าน”

น่าเกลียดพวกนี้ได้กินวัวอ้วนพีที่แข็งแรงทั้งเจ็ดตัวนั้น ฟาโรห์ก็ตื่นขึ้น 5 พระองค์นอนต่อและฝันอีกเป็นครั้งที่สองว่า มีรวงข้าวอยู่เจ็ดรวง แต่ละรวงมีเมล็ดข้าวออกเต็มไปหมด ทั้งหมดออกมาจากต้นข้าวต้นเดียว 6 มีรวงข้าวอีกเจ็ดรวงงอกออกมาที่หลัง แต่เป็นรวงข้าวผอมลีบและเหี่ยวแห้ง เพราะลมร้อนจากตะวันออก 7 รวงข้าวผอมลีบทั้งเจ็ดนี้ได้กลืนรวงข้าวเม็ดงามดินนเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นขึ้น ก็รู้ว่าเป็นความฝัน 8 ในตอนเช้า พระองค์ไม่สบายใจ จึงได้เรียกพวกโหรและพวกผู้รู้ทั้งหมดของอียิปต์มา พระองค์ได้เล่าความฝันให้พวกเขาฟัง แต่ไม่มีใครสามารถแก้ฝันให้กับพระองค์ได้

คนใช้บอกฟาโรห์เกี่ยวกับโยเซฟ

9 แล้วหัวหน้าคนยกถ้วยเหล้าองุ่นได้บอกกับกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “วันนี้ข้าพเจ้าเพิ่งนึกได้ถึงความผิดของข้าพเจ้า 10 ตอนที่พระองค์โอรสพวกคนใช้ของพระองค์ และเอาข้าพเจ้าไปขังไว้ในคุก ที่บ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พร้อมกับหัวหน้าคนทำขนมปังนั้น 11 เราทั้งสองคนได้ฝันไปในคืนเดียวกัน ทั้งเขาและข้าพเจ้า เราต่างก็ฝันถึงสิ่งที่มีความหมายแตกต่างกัน 12 มีชายหนุ่มชาวฮีบรูคนหนึ่งอยู่ที่นั่นกับพวกข้าพเจ้า เขาเป็นคนใช้ของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ พวกข้าพเจ้าเล่าความฝันให้เขาฟัง เขาได้แก้ฝันให้กับพวกเรา เขาทำนายฝันให้กับเราแต่ละคน 13 และมันก็เกิดขึ้นจริงตามที่เขาแก้ฝันให้ฉัน ข้าพเจ้าได้รับตำแหน่งกลับคืนมา แต่อีกคนหนึ่งถูกเสียบไว้บนเสาไม้”

ฟาโรห์ขอให้โยเซฟทำนายฝัน

14 ฟาโรห์จึงส่งคนไปตามโยเซฟมา พวกเขารีบนำตัวโยเซฟมาจากคุก ให้โยเซฟโกนหัวและหนวดเครา เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เรียบร้อย และนำตัวเขามาหาฟาโรห์ 15 ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า “เราได้ฝันไป แต่ไม่มีใครสามารถแก้ฝันของเราได้ แต่เราได้ยินเขาพูดถึงเจ้าว่า เมื่อเจ้าได้ฟังความฝัน เจ้าจะแก้ฝันได้”

16 โยเซฟตอบฟาโรห์ว่า “ไม่ใช่ข้าพเจ้าหรอก แต่เป็นพระเจ้าที่จะให้คำตอบให้กับท่านฟาโรห์”

17 ฟาโรห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “ในความฝันของเรา เรากำลังยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำไนล์ 18 แล้วจู่ๆก็มีวัวอ้วนพีเจ็ดตัว รูปร่างสมบูรณ์แข็งแรง โผล่ขึ้นมาจากแม่น้ำไนล์ มากินหญ้าที่ขึ้นอยู่แถวๆนั้น 19 หลังจากนั้นก็มีวัวอีกเจ็ดตัวที่หัวโขน ผอมลีบ น่าเกลียดน่ากลัว โผล่ขึ้นมา เรายังไม่เคยเห็นวัวที่หน้าเกลียดอย่างนี้มาก่อนเลยในแผ่นดินอียิปต์ 20 แล้ววัวผอมลีบที่หน้าเกลียดทั้งเจ็ดตัวนี้ได้กินวัวอ้วนพีทั้งเจ็ดตัวนั้น 21 แต่เมื่อพวกมันกินวัวอ้วนพีที่ทั้งเจ็ดตัวเข้าไปแล้ว ดูไม่รู้ว่าพวกมันได้กินวัวอ้วนพีเข้าไปในท้องของพวกมันแล้ว เพราะมันยังน่าเกลียดน่ากลัวเหมือนในตอนแรก

22 แล้วเราได้ตื่นขึ้น จากนั้นเราได้ฝันอีก คราวนี้เราฝันเห็นรวงข้าวเจ็ดรวง แต่ละรวงมีเมล็ดข้าวออกเต็มไปหมด ทั้งหมดงอกออกมาจากต้นข้าวต้นเดียว 23 ต่อมาได้มีรวงข้าวอีกเจ็ดรวงงอกออกมา แต่มีเมล็ดข้าวที่ผอมลีบและเหี่ยวแห้ง เพราะลมร้อนจากตะวันออก 24 รวงข้าวที่ผอมลีบนี้ได้กลืนกินรวงข้าวที่งามดีที่ทั้งเจ็ดรวงนั้น

เราได้เล่าเรื่องนี้ให้กับพวกโหรของเรา แต่ไม่มีใครแก้ฝันนี้ให้กับเราได้เลย”

โยเซฟทำนายฝันให้ฟาโรห์

25 โยเซฟพูดกับฟาโรห์ว่า “ความฝันทั้งสองอันนี้ของท่านเป็นความฝันเรื่องเดียวกันและเหมือนกัน พระเจ้าบอกฟาโรห์ถึงสิ่งที่พระองค์จะทำในไม่ช้านี้ 26 วัวดีๆเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวงามๆทั้งเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี ความฝันทั้งสองอันนี้มีความหมายอย่างเดียวกัน 27 วัวผอมลีบที่หน้าเกลียดทั้งเจ็ดตัวที่โผล่ตามมา

นั่นก็คือเจ็ดปี และรวงข้าวทั้งเจ็ดรวงที่ผอมและเหี่ยวแห้งเพราะลมร้อนจากตะวันออกนั้น ก็เป็นเจ็ดปีของความอดอยากที่โหดเหี้ยม นี่คือการที่ข้าพเจ้าได้บอกกับฟาโรห์ พระเจ้าได้แสดงให้ฟาโรห์เห็นถึงสิ่งที่พระองค์จะทำในไม่ช้า²⁸ 29 ดูเถิด ในเวลาเจ็ดปี จะมีความอดอยากเหลือเฟือในแผ่นดินอียิปต์²⁹ 30 หลังจากนั้นอีกเจ็ดปี ความอดอยากที่โหดเหี้ยมจะตามมา ผู้คนจะล้มชวังที่มีอาหารอย่างเหลือเฟือในแผ่นดินอียิปต์ และความอดอยากที่โหดเหี้ยมนี้จะทำลายแผ่นดินนี้³¹ ความอดอยากที่โหดเหี้ยมที่ตามมา จะทำให้ผู้คนล้มชวังเวลาที่อาหารกินอย่างเหลือเฟือ เพราะความอดอยากที่โหดเหี้ยมจะหนักหนาสาหัสมาก³² และที่ฟาโรห์ได้ฝันถึงสองครั้ง ก็เพราะพระเจ้าได้ดลใจเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว และพระองค์จะทำให้มันเกิดขึ้นในไม่ช้า³³ ดังนั้น ตอนนั้นขอให้ฟาโรห์รับปากคนที่เฉลียวฉลาดและหัดดี และตั้งเขาให้จัดการดูแลทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์³⁴ ขอให้ฟาโรห์แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทั่วแผ่นดินและให้แบ่งยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของผลผลิตทั้งหมดที่เกิดขึ้นในเจ็ดปีแรก ออกมาเก็บไว้³⁵ ให้พวกเขาเก็บสะสมอาหารที่มีในปีที่ดีที่กำลังจะมานี้ ให้พวกเขาเก็บรวบรวมเมล็ดข้าวไว้ในคลังของกษัตริย์ฟาโรห์ในเมืองต่างๆ และให้เผ่ามันไว้³⁶ อาหารพวกนี้จะเก็บตุนไว้สำหรับเจ็ดปีแห่งความอดอยากที่โหดเหี้ยมที่จะเกิดขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ เพื่อแผ่นดินนี้จะไม่ได้ไม่ถูกทำลายเพราะความอดอยากที่โหดเหี้ยม³⁷ ทั้งฟาโรห์และเจ้าหน้าที่ของเขาเห็นด้วยกับแผนนี้³⁸ ฟาโรห์จึงพูดกับเจ้าหน้าที่ของเขาว่า “พวกเราจะไปหาคนอย่างนี้ได้ที่ไหน คนที่มีพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย”

39 ฟาโรห์จึงบอกโยเซฟว่า “เพราะพระเจ้าได้ทำให้เจ้ารู้เรื่องพวกนี้ทั้งหมด ไม่มีใครที่จะเฉลียวฉลาดและหัดดีเท่ากับเจ้าอีกแล้ว⁴⁰ เราจะให้เจ้าดูแลบ้านเรือนของเรา และประชาชนของเราทุกคนก็จะเชื่อฟังคำสั่งของเจ้า เจ้าจะใหญ่เป็นอันดับสองรองจากเรา”

41 ฟาโรห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “เห็นไหม เราได้แต่งตั้งเจ้าให้ดูแลแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด”⁴² แล้วฟาโรห์ก็ถอดแหวนตราประทับจากมือ สวมเข้ากับมือของโยเซฟ ฟาโรห์ได้เอาผ้าลินินอย่างดีมาสวมใส่ให้โยเซฟ เอาสร้อยคอทองคำมาสวมที่คอของเขา⁴³ ฟาโรห์ได้ให้โยเซฟนั่งรถม้าคันที่สองของพระองค์ มีคนร้องตะโกนอยู่ข้างหน้าเขาว่า “กราบลง”

และฟาโรห์ได้แต่งตั้งให้โยเซฟดูแลแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด⁴⁴ ฟาโรห์พูดกับโยเซฟว่า “เราคือฟาโรห์ ในแผ่นดินอียิปต์จะไม่มีใครสามารถระงับคนเราได้ นอกจากเจ้าจะอนุญาต”

45 แล้วฟาโรห์ได้ตั้งชื่อใหม่ให้กับโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์[†] และยกอาเสนาห์ให้เป็นเมียโยเซฟด้วย อาเสนาห์เป็นลูกสาวของโปตีเฟรา นักบวชเมืองโอน แล้วโยเซฟก็ได้ออกไปจากฟาโรห์และออกเดินทางไปที่แผ่นดินอียิปต์

46 โยเซฟมีอายุสามสิบปี เมื่อเขาเริ่มรับใช้ฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ โยเซฟจากฟาโรห์มา และได้เดินทางไปทั่วแผ่นดินอียิปต์

47 ในช่วงเจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ แผ่นดินได้ให้ผลผลิตอย่างล้นเหลือ⁴⁸ ในช่วงเจ็ดปีที่มีอาหารอย่างล้นเหลือในแผ่นดินอียิปต์ โยเซฟได้เก็บกักตุนมันไว้ในเมืองต่างๆ อาหารที่เก็บได้จากท้องทุ่งรอบๆเมืองไหนก็จะตุนไว้ในเมืองนั้นๆ⁴⁹ ดังนั้นโยเซฟจึงเก็บเมล็ดข้าวมาตุนไว้มากมายเหมือนกับเม็ดทรายที่ทะเล มันมากซะจนยังไม่เห็นไม่ไหวจนต้องหยุดชงไป

50 ก่อนที่จะถึงปีแห่งความอดอยากที่โหดเหี้ยม โยเซฟมีลูกชายสองคน อาเสนาห์ได้คลอดลูกสองคนนี้ให้กับโยเซฟ อาเสนาห์เป็นลูกสาวของโปตีเฟรานักบวชเมืองโอน⁵¹ โยเซฟตั้งชื่อลูกชายคนแรกว่า มนัสเสห์ † โยเซฟพูดว่า “พระเจ้าทำให้ผมล้มความทุกข์ยากลำบากของผมทั้งสิ้น รวมทั้งทุกคนในครอบครัวของผม”

† อดอยากที่โหดเหี้ยม หรือกัณดารอาหาร เวลาที่ไม่มีฝนและพืชพันธุ์ไม่สามารถเติบโตได้ บ่อยครั้งที่ประชาชนและสัตว์ตายเพราะขาดแคลนน้ำและอาหาร †† ศาเฟนาทปาเนอาห์ ชื่อในภาษาอียิปต์ หมายถึง “ผู้ดำรงชีวิต” แต่ความหมายในภาษาฮีบรู “ผู้ซึ่งอธิบายสิ่งลึกลับ” ††† มนัสเสห์ ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ทำให้ลืมนึก”

52 โยเซฟได้ตั้งชื่อลูกคนที่สองว่าเอฟราอิม † โยเซฟพูดว่า “เพราะพระเจ้าได้ทำให้ผมมีลูกหลาน † ในแผ่นดินที่ผมได้รับความทุกข์ยากลำบากนี้”

เวลาแห่งความอดอยากที่โหดเหี้ยมเริ่มขึ้น

53 เจ็ดปีแห่งความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินอียิปต์ได้สิ้นสุดลง⁵⁴ และเจ็ดปีแห่งความอดอยากที่โหดเหี้ยมได้เริ่มต้นขึ้นตามที่โยเซฟได้พูดไว้ ความอดอยากที่โหดเหี้ยมได้เกิดขึ้นกับทุกประเทศ ยกเว้นในแผ่นดินอียิปต์ที่มีอาหารกินกัน⁵⁵ เมื่อแผ่นดินอียิปต์เริ่มขาดแคลนอาหาร ประชาชนได้มาร้องขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์บอกชาวอียิปต์ทุกคนว่า “ให้ไปหาโยเซฟและให้ทำตามที่เขาบอกพวกเจ้า”

56 เมื่อความอดอยากที่โหดเหี้ยมได้แพร่กระจายไปทั่วทั้งแผ่นดิน โยเซฟจึงเปิดคลังข้าวสาร และขายข้าวให้กับชาวอียิปต์ เพราะความอดอยากที่โหดเหี้ยมรุนแรงมากในแผ่นดินอียิปต์⁵⁷ และคนทั่วโลกต่างเดินทางมาอียิปต์ เพื่อมาขอซื้อข้าวจากโยเซฟ เพราะความอดอยากที่โหดเหี้ยมรุนแรงไปทั่วโลก

ความฝืนกลายเป็นจริง

42 เมื่อยาโคบเห็นว่ามิชลาอยู่ในอียิปต์ เขาจึงพูดกับพวกลูกๆของเขาว่า “พวกเจ้าจะมานั่งมองหน้ากันอยู่ทำไม ทำอะไรสักอย่างสิ”² แล้วยาโคบก็พูดว่า “ฟังนะ พ่อได้ยินมาว่ามีข้าวในอียิปต์ ให้พวกเจ้าลงไปกินและไปซื้อข้าวมาให้กับพวกเรา พวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ต้องอดตาย”

3 พี่ชายทั้งสิบคนของโยเซฟก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์⁴ แต่ยาโคบไม่ยอมให้เบนยามินไปกับพวกพี่ชายด้วย เพราะเขากลัวว่าจะเกิดอันตรายกับเบนยามิน เบนยามินเป็นน้องชายของโยเซฟ †††

5 พวกลูกชายของอิสราเอลได้ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนอื่นๆ เพราะความอดอยากที่โหดเหี้ยมได้แผ่ขยายมาถึงแผ่นดินคานาอันแล้ว

6 ในเวลานั้น โยเซฟเป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด คนที่มาซื้อข้าวในแผ่นดินอียิปต์ จะต้องมาซื้อกับโยเซฟ เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟมาถึง ก็ก็มกราบลงกับพื้นต่อหน้าเขา⁷ เมื่อโยเซฟเห็นพวกพี่ชาย เขาก็จำได้ แต่แกล้งทำเป็นไม่รู้จำ และพูดจาตัดสินกับพวกเขา โยเซฟพูดว่า “พวกเจ้ามาจากที่ไหนกัน”

พวกเขาตอบว่า “มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อมาซื้ออาหาร”⁸ โยเซฟจำพวกพี่ชายได้ แต่พวกพี่ชายจำโยเซฟไม่ได้⁹ โยเซฟยังจำความฝันที่เขาฝันเกี่ยวกับพวกพี่ชายของเขาได้ โยเซฟกล่าวหาพวกพี่ชายว่า “พวกเจ้าเป็นพวกสอดแนม มาดูว่าแผ่นดินนี้มีจุดอ่อนตรงไหนบ้าง”

10 แต่พวกเขาตอบโยเซฟว่า “ไม่ใช่ครับท่าน พวกเราผู้รับใช้ของท่านมาที่นี่เพื่อซื้ออาหารครับ”¹¹ เราทั้งหมดมีพ่อเดียวกัน พวกเราเป็นคนซื่อสัตย์ พวกเราผู้รับใช้ของท่านไม่ได้เป็นคนสอดแนม”

12 แต่โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “ไม่จริง พวกเจ้ามาแอบดูจุดอ่อนของแผ่นดินนี้”

13 พวกเขาตอบว่า “พวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน มีพี่น้องอยู่สิบสองคน เป็นลูกของพ่อเดียวกันในแผ่นดินคานาอัน ตอนที่น้องคนสุดท้ายอยู่กับพ่อของพวกเรา และน้องอีกคนหนึ่งตายไปนานแล้ว”

14 โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม เหมือนกับที่เราพูดแน่ๆ”¹⁵ เราจะให้พวกเจ้าพิสูจน์ตัวเอง ในนามของฟาโรห์ เราสาบานว่าจะไม่ปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ จนกว่าน้องชายคนเล็กของพวกเจ้าจะมา¹⁶ ส่งคนหนึ่งในพวกเจ้ากลับไป และให้ไปเอาน้องชายมา ส่วนที่เหลือก็รออยู่ในคุกที่นี่ จะได้พิสูจน์คำพูด

††† เอฟราอิม ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “เกิดผล หรือทวี” †††† เพราะพระเจ้าได้ทำให้ผมมีลูกหลาน แปลตรงๆคือ “ทำให้ผมเกิดผล” หรือ “ทำให้ผมประสบความสำเร็จ” หรือ “ทำให้ผมมีลูก” ††††† น้องชายของโยเซฟ โยเซฟและเบนยามินมีแม่คนเดียวกัน

ของพวกเขา ว่าพูดความจริงหรือเปล่า ถ้าไม่อย่างนั้น ฟาโรห์มีชีวิตรอดอยู่แค่วันเดียว พวกเขาต้องเป็นคนสอดแนมแน่ๆ”¹⁷ แล้วโยเซฟได้ขังพวกเขาไว้ในคุกสามวัน

ลิเมโอนเป็นตัวประกัน

¹⁸ ในวันที่สาม โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “ให้ทำอย่างนี้ก็แล้วกัน พวกเขาจะได้รอด เพราะเราเกรงกลัวพระเจ้า”¹⁹ ถ้าพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์ ให้ทิ้งพี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาไว้ในคุกนี้ และพวกเขาถือเอาข้าวสารไปให้กับครอบครัวที่หิวโหยของเจ้า”²⁰ แล้วค่อยเอาพี่น้องชายคนสุดท้ายของเจ้ามาหาเรา จะได้พิสูจน์ว่าที่พวกเขาพูดนั้นเป็นความจริงหรือไม่ พวกเขาจะได้ไม่ต้องตาย”

พวกเขาก็ตกลงทำตามนั้น²¹ พวกเขาพูดกันเองว่า “ที่พวกเราตกลงโทษนี้ ต้องเป็นเพราะสิ่งที่เราทำกับน้องชายของเราแน่ๆ เราเห็นถึงความทุกข์ของเขา ตอนที่เขาร้องขอความเมตตาจากเรา แต่พวกเราไม่สนใจฟัง เพราะเหตุนี้เราถึงต้องทนทุกข์อย่างนี้”

²² รูเบนได้พูดกับพวกเขาว่า “ผมบอกกับพวกท่านแล้วว่าอย่าทำร้ายเด็กคนนี้ แต่พวกท่านก็ไม่ยอมฟัง และตอนนี้เราก็ต้องชดเชยให้กับเลือดของเขาแล้ว”

²³ พวกเขาไม่รู้ว่ายอเซฟกำลังฟังอยู่ เพราะปกติแล้วจะมีลามคอยแปลให้ระหว่างพวกเขากับโยเซฟ²⁴ โยเซฟจึงออกไปร้องไห้แล้วกลับมาหาพวกเขาและพูดกับพวกเขา โยเซฟเอาลิเมโอนมาจากพวกเขา และมัดเขาต่อหน้าพี่น้องของเขา²⁵ โยเซฟสั่งคนรับใช้ให้เอาข้าวสารมาใส่ให้เต็มกระสอบของพวกพี่ชายของเขา และให้เอาเงินของพี่ชายของเขาแต่ละคนคืนใส่เข้าไปในกระสอบของพวกเขานั่นเอง และให้สิ่งที่เป็นสำหรัการเดินทางกับพวกเขา

²⁶ ทุกอย่างก็เรียบร้อย พวกเขาจึงเอาข้าวสารทั้งหมดบรรทุกบนหลังลาของพวกเขานอกจากเดินทางไป²⁷ ที่จุดพักแรมในคืนนั้น เมื่อคนหนึ่งเปิดกระสอบของเขาออกมา เพื่อเอาข้าวสารให้ลากิน เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น²⁸ เขาพูดกับพี่น้องของเขาว่า “ผมได้เงินของผมคืนมา นี่ไง มันอยู่ในกระสอบของผม” พวกเขาถึงงงมาก ตกใจกลัวมาก และหันไปพูดกันและกันว่า “นี่พระเจ้ากำลังเล่นตลกอะไรกับเรา”

พวกพี่ชายเล่าเรื่องให้ยาโคบฟัง

²⁹ เมื่อพวกเขากลับมาหาโยเซฟของพวกเขานี้ที่แผ่นดินคานาอัน พวกเขาได้เล่าให้พ่อฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นว่า³⁰ “ชายคนหนึ่งที่เป็นเจ้านายเหนือแผ่นดินนั้น ได้พูดกับพวกเราอย่างสุดใจ และเขาได้จับพวกเราขังคุก เหมือนกับว่าพวกเราเข้าไปสอดแนมแผ่นดินนั้น”³¹ แล้วพวกเราได้บอกกับเขาว่า “พวกเราเป็นคนซื่อสัตย์ พวกเราไม่ใช่คนสอดแนม”³² พวกเรามีพี่น้องกันอยู่สิบสองคน เป็นลูกของพ่อคนเดียวกัน น้องคนหนึ่งได้ตายไปแล้ว และตอนนี้น้องคนสุดท้ายอยู่กับพ่อของพวกเราที่แคว้นคานาอัน”

³³ ชายคนที่เป็นเจ้านายเหนือแผ่นดินนั้นจึงพูดกับพวกเขาว่า “ให้ทำอย่างนี้ แล้วเราจะได้ว่าพวกเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ ทิ้งพี่น้องคนหนึ่งของพวกเขาไว้กับเรา ส่วนที่เหลือ ก็ให้เอาอาหารไปให้กับครอบครัวที่หิวโหยที่บ้าน”³⁴ แล้วให้น้องคนสุดท้ายของพวกเขามาหาเรา เราจะได้รู้ว่าพวกเจ้าไม่ใช่คนสอดแนม แต่เป็นคนซื่อสัตย์ แล้วเราจะคืนพี่ชายให้กับเจ้า และพวกเจ้าจะไปไหนมาไหนได้อย่างอิสระในแผ่นดินนี้”

³⁵ เมื่อพวกเขาเอาข้าวสารออกมาจากกระสอบ พวกเขาก็เจอถุงเงินของแต่ละคนในกระสอบ เมื่อพวกเขาและพ่อเห็นถุงเงินของพวกเขา พวกเขาก็กลัว

³⁶ ยาโคบพ่อของพวกเขานี้พูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าจะทำให้พ่อสูญเสียลูกไปอีกแล้ว โยเซฟก็ตายไปแล้ว ลิเมโอนก็ตายไป

แล้ว และเจ้าจะยังเอาตัวเบนยามินไปอีกคน ทุกสิ่งทุกอย่างดูสิ้นหวังเสียเหลือเกิน”

³⁷ รูเบนพูดกับพ่อของเขาว่า “ถ้าผมไม่เอาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อก็ฆ่าลูกชายสองคนของผมได้เลย มอบเบนยามินให้อยู่ในมือผมเถอะ แล้วผมจะเอาเขากลับมาให้พ่อ”

³⁸ แต่ยาโคบพูดว่า “เบนยามินลูกชายของพ่อจะต้องไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาได้ตายไปแล้ว และเหลือเบนยามินเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เกิดจากราเชล แล้วถ้าเกิดอันตรายขึ้นกับเขาในระหว่างทางที่เจ้าไป เจ้าก็จะส่งคนแก้หัวหงอกอย่างพ่อลงไปแดนคนตายเพราะความเศร้าโศกเสียใจ”

ยาโคบยอมให้เบนยามินไปอียิปต์

43 การขาดแคลนอาหารยิ่งรุนแรงมากขึ้นในแผ่นดิน² เมื่อพวกเขากินข้าวสารที่เอามาจากอียิปต์หมดแล้ว ยาโคบพูดกับพวกเขาว่า “กลับไปซื้ออาหารมาให้พวกเราอีก”

³ แต่ยูดาห์ตอบพ่อว่า “ชายคนนั้นเตือนพวกเราไว้อย่างเด็ดขาดแล้วว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากน้องชายของเจ้าจะมาด้วย’⁴ ถ้าพ่อยอมให้น้องชายไปกับพวกเรา พวกเราก็จะลงไปซื้ออาหารมาให้พ่อ”⁵ แต่ถ้าพ่อไม่ยอม พวกเราก็จะไม่ลงไป เพราะชายคนนั้นได้บอกกับพวกเราแล้วว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าเราอีก นอกจากน้องชายของเจ้าจะอยู่ด้วย’”

⁶ อิสราเอลจึงพูดว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงได้ทำร้ายพ่ออย่างนี้ พวกเจ้าไปบอกชายคนนั้นทำไมวู ยังมียังน้องชายอีกคน”

⁷ พวกเขาตอบว่า “ชายคนนั้นถามพวกเราละเอียดมาก เกี่ยวกับพวกเราและครอบครัวของพวกเรา เขาถามว่า ‘พ่อของเจ้ายังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า พวกเจ้ายังมีพี่น้องอีกคนหนึ่งหรือเปล่า’ พวกเราตอบไปตามที่เขาถาม พวกเราจะไปรู้ได้ยังไงว่า เขาจะพูดว่า ‘ให้ไปเอาน้องชายของเจ้ามา’”

⁸ ยูดาห์ได้พูดกับอิสราเอลพ่อของเขาว่า “ให้น้องไปกับผมเถอะ แล้วพวกเราจะไปทันที เพื่อว่าพวกเรา ตัวพ่อเอง และลูกๆของพวกเราจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ต้องตาย”⁹ ผมจะรับรองความปลอดภัยของพวกเราเอง ผมจะเป็นคนรับผิดชอบตัวเอง ถ้าผมไม่เอาเขากลับมา พ่อก็ไม่ต้องยกโทษให้กับผมเลยตลอดชีวิต”¹⁰ ถ้าพวกเราไม่ชักช้าอยู่อย่างนี้ ป่านนี้พวกเราคงไปแล้วกลับมาเป็นครั้งที่สองแล้ว”

¹¹ อิสราเอลพ่อของพวกเขานี้จึงพูดกับพวกเขาว่า “ถ้ามันจะต้องเป็นอย่างนี้ ก็ให้ทำตามนี้ ให้เอาผลิตภัณฑ์ที่ดีที่สุดที่ผลิตในแผ่นดินนี้ใส่กระสอบไป เอาไปเป็นของขวัญให้กับชายคนนั้น คือพวกพิมเสน นำเชือกผลไม้ ยางไม้หอม มะม่วงหิมพานต์ และถั่วอัลมอนต์”¹² ให้เอาเงินไปมากเป็นสองเท่า และให้เอาเงินที่ติดกลับมาในกระสอบของพวกเจ้าไปคืนเขาด้วย บางทีมันอาจจะเป็นความผิดพลาด”¹³ ให้พาน้องเจ้าไปและกลับไปหาชายคนนั้นทันที”¹⁴ ขอให้พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจ[†] ทำให้ชายคนนั้นมิเมตตาต่อกับพวกเจ้าด้วยเถิด และขอให้ชายคนนั้นยอมปล่อยลิเมโอนและเบนยามินกลับมาอยู่กับพวกเจ้าด้วยเถิด ส่วนพ่อเอง ถ้าพ่อจะต้องสูญเสียลูกๆของพ่อไป พ่อก็ต้องทำใจแล้วละ”

¹⁵ พวกเขาก็เอาของขวัญนี้ พร้อมเงินอีกสองเท่าและเบนยามินแล้วพวกเขาก็ออกเดินทางลงไปอียิปต์ และเข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าโยเซฟ

โยเซฟเชิญพวกพี่น้องไปที่บ้าน

¹⁶ เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพวกเขา โยเซฟบอกกับชายที่ดูแลบ้านของเขาว่า “เอาคนพวกนี้ไปที่บ้าน และฆ่าสัตว์เตรียมอาหาร เพราะคนพวกนี้จะกินอาหารกลางวันกับเรา”¹⁷ ชายคนนั้นได้ทำตามที่โยเซฟสั่ง เขาพาคนพวกนี้ไปที่บ้านของโยเซฟ

[†] พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจ ในภาษาฮีบรู “เอล ชัดดัย”

18 พวกพี่ๆของโยเซฟกลัวมาก ตอนที่พวกเขาถูกพาตัวไปที่บ้านของโยเซฟ พวกเขาพูดว่า “พวกเราถูกพามาที่นี่ เพราะเงินที่ติดกลับไปกับกระสอบของพวกเราในครั้งแรกนั้น เราจะต้องจำใจและจับกุมพวกเรา และเอาพวกเราไปเป็นทาสและยึดลาของพวกเราไป”

19 พวกเขาจึงเข้าไปหาชายคนที่ดูแลบ้านของโยเซฟ²⁰ และพูดกับเขาที่ประตูทางเข้าบ้านว่า “ท่านครับ ตอนที่พวกเราลงมาซื้ออาหารครั้งแรกนั้น²¹ เมื่อพวกเราไปหยุดอยู่ที่แห่งหนึ่งเพื่อพักแรม พวกเราได้เปิดกระสอบของพวกเรา และเจอถุงเงินอยู่บนปากกระสอบของพวกเราแต่ละคน เทียบวันพวกเราเอามันกลับมาด้วย²² พร้อมกับเงินอีกส่วนหนึ่งที่พวกเราเอามาซื้ออาหาร พวกเราไม่รู้ว่าใครเอาเงินนั้นมาใส่ไว้ในกระสอบของพวกเรา”

23 คนใช้นั้นพูดว่า “ใจเย็นๆไม่ต้องกลัวหรอก พระเจ้าของพวกท่าน พระเจ้าของพ่อท่าน คงเป็นผู้ที่เอาทรัพย์สมบัตินั้นใส่ไว้ในกระสอบของพวกท่านอย่างแน่นอน เพราะผมได้รับเงินของพวกท่านมาเรียบร้อยแล้ว”

ชายคนนั้นได้นำตัววิเมโอนออกมาหาพวกเขา²⁴ แล้วได้พาพวกเขาเข้าไปในบ้านของโยเซฟ เอาน้ำให้พวกเขาล้างเท้า และเอาอาหารมาเลี้ยงลาของพวกเขา

25 พวกเขาได้เตรียมของขวัญให้กับโยเซฟ ที่จะมาในตอนที่เที่ยง เพราะพวกเขาได้ยินว่าจะกินอาหารร่วมกับโยเซฟที่นั่น

26 เมื่อโยเซฟกลับมาถึงบ้าน พวกเขาได้เอาของขวัญที่พวกเขาถือติดตัวเข้ามาในบ้าน ให้กับโยเซฟ แล้วพวกเขาก็ก้มลงกราบถึงดินต่อหน้าโยเซฟ

27 โยเซฟได้ถามถึงทุกข์สุขของพวกเขาและพูดว่า “พ่อที่แก่ชราของพวกเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง เขายังมีชีวิตอยู่หรือ”

28 พวกเขาตอบว่า “พ่อของพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน สบายดี เขายังมีชีวิตอยู่” แล้วพวกเขาก็มากราบโยเซฟเพื่อเป็นการให้เกียรติเขา

29 เมื่อโยเซฟเงยหน้าขึ้นเห็นเบนยามินน้องชายของเขาที่เกิดจากแม่เดียวกัน โยเซฟพูดว่า “คนนี่คือน้องชายคนเล็กที่พวกเราพูดถึงใช่ไหม” โยเซฟพูดว่า “ลูกเอ๋ย ขอพระเจ้าเอ็นดูเจ้า”

30 โยเซฟรีบออกไปจากห้อง เพราะความรักอย่างเหลือล้นที่มีต่อน้องชายของเขา ทำให้เขาอยากจะร้องไห้ เขาจึงต้องเข้าไปในห้องส่วนตัวของเขาเพื่อร้องไห้ที่นั่น³¹ จากนั้นเขาก็ล้างหน้าและออกมา เขาพยายามกลืนน้ำตา ควบคุมไว้ และสั่งว่า “ยกอาหารออกมาได้แล้ว”

32 พวกคนรับใช้จึงยกอาหารออกมาให้กับโยเซฟ ที่แยกนั่งอยู่คนเดียว พวกเขาได้ยกอาหารมาให้กับพวกพี่น้องของโยเซฟที่ นั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง ส่วนชาวอียิปต์ที่มาร่วมกินด้วยก็นั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง เพราะชาวอียิปต์ไม่กินร่วมกับชาวฮีบรู เพราะเขาถือว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจ³³ พวกพี่น้องของโยเซฟนั่งอยู่ตรงหน้าโยเซฟ พวกเขา นั่งเรียงตามอายุ ตั้งแต่พี่คนโตไปจนถึงน้องคนสุดท้อง พวกเขา มองหน้ากันอย่างประหลาดใจมาก³⁴ โยเซฟได้สั่งให้คนรับใช้มาเอาอาหารส่วนหนึ่งที่อยู่ตรงหน้าเขา ไปแบ่งให้กับพวกพี่ชาย แต่ส่วนแบ่งของเบนยามินนั้นมีมากกว่าส่วนแบ่งของพวกพี่ชายเขาถึงห้าเท่า พวกเขา กินดื่มกับโยเซฟอย่างเต็มที่จนเมา-มาย

โยเซฟวางกับดัก

44 โยเซฟได้สั่งคนใช้ที่ดูแลบ้านของเขาว่า “ให้เอาอาหารใส่กระสอบของพวกเราแต่ละคนให้มากที่สุดเท่าที่พวกเรา จะขนไปได้ แล้วเอาเงินของพวกเราใส่เข้าไปบนปากกระสอบของแต่ละคนด้วย² ให้เอาเงินของเราใส่เข้าไปบนปากกระสอบของน้องคนสุดท้อง พร้อมกับเงินค่าข้าวสารของเราด้วย” คนรับใช้ก็ทำตามที่โยเซฟบอก

3 เช้าวันต่อมา พวกพี่น้องของโยเซฟและลาก็ได้ถูกส่งกลับบ้านไป⁴ พวกเขาออกจากเมืองไปไม่กี่ไกลนัก โยเซฟบอกกับคนรับใช้

ที่ดูแลบ้านของเขาว่า “ให้ติดตามพวกเขาไปทันที เมื่อเจ้าตามทัน ให้พูดกับพวกเขาว่า ‘ทำไมพวกท่านถึงได้ทำชั้วตอบแทนความดี ทำไมท่านถึงได้ขโมยขามเงินของเราไป’⁵ มันเป็นขามเงินที่เจ้านายข้าใช้ดื่ม และใช้มันในการทำนายนาย⁶ ด้วย พวกท่านแย่มากที่ ทำอย่างนี้”

6 เมื่อคนใช้ของเขาติดตามพวกนั้นทัน เขาก็พูดตามที่โยเซฟบอก

7 พวกพี่น้องของโยเซฟได้พูดกับคนใช้ว่า “ทำไมนายของเราถึงพูดอย่างนี้ พวกเราคนใช้ของท่าน จะไม่มีวันทำอย่างนั้นเด็ดขาด⁸ ดูกูเถิด ขนาดเงินที่พวกเราเจอที่ปากกระสอบของพวกเรา พวกเราขโมยมาจากแผ่นดินคานาอัน มาคืนให้กับท่านเลย แล้วเราจะไปขโมยเงินหรือทองจากบ้านของเจ้านายท่านทำไม⁹ ถ้าท่านพบมันอยู่กับใครในพวกเราที่เป็นทาสของท่านนี้ คนๆนั้นจะต้องตาย และพวกเราที่เหลือก็จะกลายเป็นทาสของท่านด้วย”

10 คนใช้จึงพูดว่า “ดีแล้ว ตกลงตามที่ท่านพูด ถ้าเราเชื่อมั่นที่ใคร คนนั้นจะต้องเป็นทาสของเรา และพวกท่านที่เหลือก็จะเป็นอิสระ”

เบนยามินติดกับ

11 ทุกคนรีบเอากระสอบวางลงกับพื้น และเปิดกระสอบออก¹² คนใช้ก็ค้นหา ูริมจากพี่ชายคนโตก่อน จนถึงคนสุดท้อง แล้วเขาก็พบขามเงินนั้นอยู่ในกระสอบของเบนยามิน¹³ พวกพี่ๆก็เสียดสีผ้าของพวกเขาแสดงถึงความเสียใจ จากนั้นทุกคนได้เอากระสอบขึ้นบรรทุกหลังลา กลับเข้ามาในเมืองอีกครั้ง

14 เมื่อยูดาห์และพี่น้องคนอื่นๆของเขามาถึงบ้านของโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าโยเซฟ¹⁵ โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าทำอะไรลงไป พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราทำนายนายได้”

16 ยูดาห์จึงพูดว่า “พวกเราจะพูดยังไงดีกับเจ้านายของพวกเรา จะให้พวกเราพูดยังไงดี พวกเราจะแสดงให้ท่านเห็นได้ยังไงว่า พวกเราบริสุทธิ์ พระเจ้าเอาผิดกับพวกเราผู้รับใช้ของท่าน พวกเราพร้อมกับคนที่เขาเจอว่ามีขามเงินอยู่ในมือ เป็นทาสของท่าน”

17 โยเซฟพูดว่า “เราจะไม่มีวันทำอย่างนั้นหรอก เฉพาะคนที่พบขามเงินของเรายู่ในมือเขาเท่านั้น ที่จะต้องมาเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าที่เหลือกลับไปหาพ่อของพวกเจ้าได้อย่างปลอดภัย”

ยูดาห์อ้อนวอนแทนเบนยามิน

18 ยูดาห์เข้าไปใกล้โยเซฟและพูดว่า “นายท่าน ขอโปรดให้ข้าพเจ้าทาสของท่าน ได้พูดบางอย่างกับท่าน ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด และขอท่านอย่าได้โกรธข้าพเจ้า ทาสของท่านเลย เพราะท่านเป็นเหมือนฟาโรห์¹⁹ ท่าน เจ้านายของข้าพเจ้า ได้ถามพวกเราทาสของท่านว่า ‘พวกเจ้ามีพ่อหรือน้องชายหรือเปล่า’²⁰ พวกเราก็บอกท่าน เจ้านายของข้าพเจ้าว่า ‘พวกเรายังมีพ่อที่แก่แล้ว และน้องชายคนเล็ก ที่เกิดมาตอนพ่อแก่แล้ว และพี่ชายของเขาก่อนที่เกิดจากแม่เดียวกันก็ได้ตายไปแล้ว เหลือเพียงน้องชายคนนั้นคนเดียวเท่านั้น ดังนั้นพ่อของเราจึงรักเขามาก’²¹ แล้วท่านบอกกับพวกเรา ทาสของท่านว่า ‘ไปเอาเขาลงมาหาเรา เราจะได้เห็นเขากับตาตัวเอง’²² แต่พวกเราได้บอกกับท่าน เจ้านายของข้าพเจ้าว่า ‘เด็กคนนั้นจะทิ้งพ่อของเขามาไม่ได้ ถ้าเขาทิ้งพ่อของเขามา พ่อของเขาจะตาย’²³ แล้วท่านบอกกับพวกเราทาสของท่านว่า ‘พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นหน้าเราก่อน นอกจากจะพาน้องคนสุดท้องมาด้วยเท่านั้น’²⁴ เมื่อพวกเรากลับไปหาพ่อของพวกเรา ทาสของท่าน พวกเรากลับไปเล่าให้พ่อฟังถึงสิ่งที่ท่านพูด

† ทำไมพวกท่านถึงได้... ขโมยขามเงินของเราไป ประโยคนี้มาจากฉบับกรีกโบราณ †† ทำนายนาย คือคันทาลางหรือเครื่องหมายเกี่ยวกับอนาคตโดยกรวินของเหลวใส่ถ้วยหรือขาม

25 พ่อของพวกเราพูดว่า ‘กลับไปซื้ออาหารมาให้กับพวกเรา’ 26 แต่พวกเราบอกว่า ‘พวกเรากลับไปกินไม่ได้แล้ว แต่ถ้าน้องชายคนสุดท้ายไปกับพวกเราด้วย พวกเราถึงจะกลับไปได้ เพราะพวกเราไม่สามารถพบหน้าชายคนนั้นได้ นอกจากน้องชายคนสุดท้ายจะไปกับพวกเรา’ 27 แล้วพ่อของพวกเรา ทาสของท่าน บอกกับพวกเราว่า ‘พวกเจ้ารู้ว่านางราเชลเมียของพ่อได้คลอดลูกชายสองคนให้กับพ่อ 28 คนหนึ่งได้จากพ่อไปแล้ว และพ่อบอกว่า เขาคงถูกสัตว์ป่าฉีกเนื้อตายไปแล้ว และพ่อไม่เคยเห็นเขาอีกเลยจนถึงทุกวันนี้ 29 ถ้าเจ้าเอาเด็กคนนั้นไปจากพ่ออีกคน ถ้ามีอันตรายเกิดขึ้นกับเขา พวกเจ้าคงจะต้องส่งคนแก่หัวทองของพ่อให้ลงไป ในแดนคนตาย เพราะความเศร้าโศกเสียใจ’ 30 ตอนนี้ถ้าข้าพเจ้ากลับไปหาพ่อ ทาสของท่าน โดยที่ไม่มีเด็กคนนั้นไปด้วย และเนื่องจากเด็กคนนั้นสำคัญมากต่อเขา 31 เมื่อเขาเห็นว่าเด็กคนนั้นไม่ได้กลับมาอยู่กับพวกเราด้วย เขาจะต้องตายแน่ และพวกเรา ทาสของท่าน จะเป็นเหตุที่ทำให้พ่อของพวกเราทาสของท่าน ลงไปในแดนคนตายเพราะความเศร้าโศกเสียใจอย่างยิ่ง

32 เนื่องจากข้าพเจ้า ทาสของท่าน ได้รับปากกับพ่อของข้าพเจ้า สำหรับเด็กนั้น ข้าพเจ้าบอกพ่อว่า ‘ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เอาเขากลับมาให้พ่อ พ่อก็ไม่ต้องยกโทษให้กับผมเลยตลอดชีวิต’ 33 ตอนนี้ขอได้โปรดให้ข้าพเจ้า ทาสของท่าน อยู่เป็นทาสของท่าน เจ้านายของข้าพเจ้า แทนเด็กคนนั้นด้วยเถิดครับ และขอให้ปล่อยเด็กคนนั้นกลับไปกับพี่ชายของเขาด้วยเถิด 34 เพราะข้าพเจ้าจะกลับไปหาพ่อได้ยิ่งง ถ้าไม่มีเด็กคนนั้นไปด้วย ข้าพเจ้าไม่กล้าไปเห็นความทุกข์ที่จะเกิดขึ้นกับพ่อของข้าพเจ้าหรือครับ”

โยเซฟเปิดเผยว่าเขาคือใคร

45 โยเซฟไม่สามารถที่จะควบคุมตัวเอง ต่อหน้าคนที่ยืนอยู่ข้างๆเขาได้อีกต่อไปแล้ว เขาจึงร้องตะโกนว่า “ให้ทุกคนออกไป” เมื่อไม่มีใครอยู่แล้ว โยเซฟบอกกับพวกพี่น้องว่าเขาเป็นใคร 2 โยเซฟร้องไห้เสียงดังมกจนชาวอียิปต์ได้ยิน คนในบ้านเรือนของฟาโรห์ก็ได้ยินเรื่องนี้ด้วย 3 โยเซฟพูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “ผมคือโยเซฟ พ่อของผมนยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า” พี่ชายของเขาไม่สามารถตอบเขาได้ เพราะโยเซฟทำให้พวกเขาตกใจกลัว

4 โยเซฟได้พูดกับพวกพี่น้องของเขาว่า “ช่วยเข้ามาใกล้ๆผมหน่อย” แล้วพวกเขาก็เข้ามาใกล้ๆโยเซฟ โยเซฟจึงพูดว่า “ผมคือโยเซฟน้องชายของพวกพี่ ที่พี่ได้ขายให้เป็นทาสในอียิปต์ 5 ตอนนี้อย่าได้กังวลและอย่าโกรธตัวเองเลยที่ได้ขายผมมาที่นี่ เพราะพระเจ้าได้ส่งผมมาล่วงหน้าเพื่อจะได้ช่วยชีวิต 6 เพราะเกิดกันดารอาหารบนแผ่นดินนี้มาสองปีแล้ว ยังเหลืออีกห้าปีที่จะไม่สามารถไถนาหรือเก็บเกี่ยวได้ 7 แต่พระเจ้าได้ส่งผมมาล่วงหน้าเพื่อให้น้ำใจว่าจะมีพวกพี่บางคนเหลืออยู่ในโลกนี้ และเพื่อที่จะช่วยชีวิตของพวกพี่ด้วยวิธีที่มหัศจรรย์ 8 ดังนั้นพวกพี่ไม่ได้ส่งผมมาที่นี่หรอก แต่เป็นพระเจ้าเองที่ส่งผมมา พระองค์ทำให้ผมเป็นเหมือนพ่อของฟาโรห์ เป็นเจ้านายเหนือบ้านเรือนของฟาโรห์ และปกครองเหนือแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด”

ยาโคบได้รับเชิญไปประเทศอียิปต์

9 รีบกลับไปหาพ่อของผมนเร็ว และบอกพ่อว่า “โยเซฟลูกชายของพ่อพูดว่าอย่างนี้ ‘พระเจ้าได้ทำให้ผมเป็นผู้ปกครองเหนืออียิปต์ทั้งหมด ลงมาหาผมเร็วๆอย่าได้ชักช้า’ 10 แล้วพ่อจะได้อาศัยอยู่ที่แผ่นดินโกเชน พ่อจะได้อยู่ใกล้ๆผม ทั้งตัวพ่อ ลูกๆของพ่อ หลานๆของพ่อ ผูกสัตว์ของพ่อ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พ่อกับผมมี 11 ผมจะเลี้ยงดูพ่อที่นั่น เพื่อว่าพ่อและครอบครัวของพ่อ และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพ่อจะได้ไม่ต้องเจอกับความยากลำบากอีกต่อไป เพราะความอดอยากยังมีต่อไปอีกห้าปี’

12 ตอนนี้องพวกพี่และเบนยามินน้องชายของพี่ ก็ได้เห็นกับตาตนเองแล้วว่า เป็นผมเองที่กำลังพูดกับพี่ 13 ให้พวกพี่ไปเล่าให้พ่อฟังถึงเกียรติที่ผมได้รับในอียิปต์ และเล่าให้พ่อฟังถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พี่ได้เห็น แล้วรีบๆไปหาพ่อลงมาที่นี่” 14 แล้วโยเซฟก็กอดเบนยามินน้องชายของเขาและร้องไห้ เบนยามินก็ร้องไห้ขณะที่เขากอดโยเซฟเหมือนกัน 15 โยเซฟได้จูบพี่ชายของเขาทุกคน และร้องไห้ขณะที่เขากอดพี่ชายของเขา หลังจากนั้น พี่ชายของเขารับพูดกับโยเซฟ

16 ข้านี้ได้ไปถึงวังของฟาโรห์ ว่าพี่น้องของโยเซฟมา ฟาโรห์และเหล่าข้าราชการของเขาดังก็คิดใจ 17 ฟาโรห์ได้พูดกับโยเซฟว่า “บอกกับพี่ชายของเจ้า ให้ทำอย่างนี้ คือ ให้บรรทุกอาหารบนหลังลาของพวกเจ้า แล้วเดินทางไปแผ่นดินคานาอัน 18 แล้วพาพ่อและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา แล้วเราจะให้แผ่นดินที่ดีที่สุดในอียิปต์กับเจ้า และพวกเจ้าจะได้กินอาหารที่ดีที่สุดในแผ่นดินนี้ 19 ให้ส่งพวกเจ้าให้ทำอย่างนี้ คือ ให้เอาพวกเกวียนจากอียิปต์ ไปรับเด็กๆของเจ้า และเมียของพวกเจ้าที่นั่น และพาพ่อของเจ้ากลับมาที่นี่ 20 ไม่ต้องเสียเวลาสิ่งของต่างๆที่ต้องทิ้งไว้ที่นั่น เพราะสิ่งที่ดีที่สุดในอียิปต์จะเป็นของพวกเจ้า”

21 ลูกชายของอิสราเอลก็ทำตามนี้ โยเซฟได้ให้เกวียนกับพวกเขาไปตามคำสั่งของฟาโรห์ และโยเซฟได้จัดหาอาหารให้พวกเขาสำหรับการเดินทาง 22 โยเซฟได้ให้เสื้อผ้าใหม่ๆหนึ่งชุดกับพวกเขาทุกคน แต่สำหรับเบนยามินน้องสุดท้องของเขา เขาได้ให้เงินสามร้อยเหรียญกับเสื้อผ้าห้าชุด 23 โยเซฟได้ส่งสิ่งของเหล่านี้ไปให้พ่อของเขา มีลาสิบตัวที่บรรทุกของดีจากอียิปต์และลาตัวเมียสิบตัวที่บรรทุกข้าวสาร ขนมปัง และอาหารสำหรับการเดินทางของพ่อเขา 24 โยเซฟได้ส่งพี่ชายของเขา และพวกเขาจากไป โยเซฟบอกกับพวกเขาว่า “อย่าได้ทะเลาะกันในระหว่างทาง” 25 พวกเขาได้ออกเดินทางจากอียิปต์ไปหาโยโคบพ่อของพวกเขาในแผ่นดินคานาอัน 26 พวกเขาได้บอกพ่อว่า “โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ เขากำลังปกครองแผ่นดินอียิปต์ทั้งหมด”

ยาโคบถึงกับตกตะลึง เพราะเขาไม่เชื่อพวกลูกๆของเขา 27 พวกลูกๆก็เล่าถึงสิ่งที่โยเซฟได้บอกกับพวกเขาทั้งหมดให้พ่อฟัง ยาโคบได้เห็นรถที่โยเซฟส่งมารับเขากลับไปยังอียิปต์ 28 ยาโคบพ่อของพวกเขาก็ตื่นตื่นและมีความสุขมาก และพูดว่า “พอแล้ว พ่อเชื่อพวกเจ้าแล้วว่าโยเซฟลูกชายของพ่อยังมีชีวิตอยู่ พ่อจะไปพบเขาก่อนตาย”

อิสราเอลเดินทางไปยังอียิปต์

46 อิสราเอลเริ่มออกเดินทางไปยังอียิปต์ พร้อมกับทุกอย่างที่เขาจะมี เขาไปยังเบเออร์เซบา ที่นั่นเขาถวายเครื่องบูชาให้กับพระเจ้าของอิสราเอลพ่อของเขา 2 ในคืนนั้นพระเจ้าพูดกับอิสราเอลในความฝัน พระองค์พูดว่า

“ยาโคบ ยาโคบ”

ยาโคบตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ครับ”

3 พระเจ้าพูดว่า “เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของพ่อของเจ้า ไม่ต้องกลัวที่จะลงไปอียิปต์ เพราะเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่นั่น 4 เราจะไปอียิปต์กับเจ้า และเราจะนำเจ้ากลับมาที่นี่ด้วย และโยเซฟจะเป็นคนที่เอามือบิดตาเจ้าเมื่อเจ้าตาย”

5 ยาโคบได้ออกจากเบเออร์เซบา ลูกชายของอิสราเอลได้ให้ยาโคบพ่อของเขาและลูกเมียของพวกเขารับรถที่ฟาโรห์ส่งมารับยาโคบ 6 พวกเขาได้นำฝูงสัตว์และทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่พวกเขาได้จากแคว้นคานาอันไปด้วย ยาโคบและลูกหลานทั้งหมดของเขาได้เดินทางไปยังอียิปต์ 7 ยาโคบได้พาลูกชายลูกสาว หลานชายหลานสาวทั้งหมดเดินทางไปยังประเทศอียิปต์

ครอบครัวของยาโคบ

8 ต่อไปนี้เป็นชื่อของลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์คือ

รูเบนลูกชายคนโตของยาโคบ 9 ลูกชายของรูเบนคือ ฮาโนค บิลลู เฮสโรน และคารมี
 10 ลูกชายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยาคีน และ โคหาร์ รวมทั้งชาวอูลลูกที่เกิดจากหญิงชาวคานาอันคนหนึ่ง
 11 ลูกชายของเลวี คือ เกอร์ชอน โคฮาธ และเมราวี
 12 ลูกชายของยูดาห์ คือ เออร์ โอนัน เซลาห์ เปเรศ เศราห์ แต่ เออร์และโอนันได้ตายในแผ่นดินคานาอัน ลูกชายของเปเรศคือ เฮสโรนและฮามูล
 13 ลูกชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน
 14 ลูกชายของเศบูลุนคือ เสเรด เอลอนและยาเลเอล
 15 พวกเขาเหล่านี้[†] เป็นลูกชายของเลอาห์ซึ่งนางได้คลอดให้กับ ยาโคบในปัดดาน อาร์ม และมีลูกสาวชื่อดินาห์ รวมลูกและหลานชายทั้งหมดในครอบครัวของเลอาห์มีสามสิบสามคน
 16 ลูกชายของกาตคือ ศิฟโยน ฮักกี ชูนี เอสโบน เอรี อาโรตี และอาเรลี
 17 ลูกชายของอาเซอร์ คือ อิมนาร์ อิซวาร์ อิซวี และเบรียห์กับ เสราห์น้องสาว และลูกชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลติเอล
 18 พวกเขาเหล่านี้เป็นลูกของซิลปาห์ สาวใช้ที่ลาบันยกให้เลอาห์ ลูกสาวของเขา แล้วซิลปาห์ได้คลอดลูกให้กับยาโคบ รวมลูกหลานทั้งหมดในครอบครัวของซิลปาห์มีสิบหกคน
 19 ลูกของราเชลเมียของยาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน
 20 ลูกชายของโยเซฟที่เกิดกับอาเสนัท คือมนัสเสห์กับเอฟราอิม ลูกสองคนนี้เกิดในประเทศอียิปต์ อาเสนัทเป็นลูกสาวของ โปทิเฟรา นักบวชเมืองโอน
 21 ลูกชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อัสเบล เกรนา นอามา นเฮ โธษ มัปปีม หุปปีม และอาร์ด
 22 พวกเขาเหล่านี้เป็นลูกหลานของราเชลกับยาโคบ ครอบครัวของราเชลมีทั้งหมดสิบสี่คน
 23 ลูกชายของดาน คือ หุซิม
 24 ลูกชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม
 25 พวกเขาเหล่านี้เป็นลูกชายของบิลฮาห์ สาวใช้ที่ลาบันยกให้กับ ราเชลลูกสาวของเขา นางได้ให้กำเนิดลูกทั้งหมดนี้ให้กับยาโคบ รวมลูกหลานทั้งหมดในครอบครัวของบิลฮาห์มีเจ็ดคน
 26 ผู้คนทั้งหมดที่เดินทางลงไปอียิปต์ด้วยกันกับยาโคบนั้น มีทั้งหมดหกสิบหกคนที่สืบเชื้อสายโดยตรงมาจากยาโคบ (ในจำนวนหกสิบหกคนนี้ไม่ได้รวมถึงพวกเมียๆของลูกชายยาโคบ) 27 โยเซฟมีลูกชายสองคนที่เกิดในอียิปต์ ดังนั้นถ้านับรวมทุกคนในครอบครัวของยาโคบที่มาอยู่ในอียิปต์ มีทั้งหมดเจ็ดสิบคน

อิสราเอลมาถึงอียิปต์

28 ยาโคบได้ส่งยูดาห์ล่วงหน้าไปหาโยเซฟก่อน เพื่อนำทางเขา ไปยังแคว้นโกเชน แล้วพวกเขาได้มาถึงแคว้นโกเชน 29 โยเซฟจึงเตรียมรถม้าของเขาไปยังแคว้นโกเชน เพื่อไปพบอิสราเอลพ่อของเขา เมื่อโยเซฟพบอิสราเอลพ่อของเขา โยเซฟจึงกอดพ่อ และร้องไห้ตรงบ่าของพ่อเขาเป็นเวลานาน
 30 อิสราเอลได้พูดกับโยเซฟว่า “ตอนนี้พ่อตายได้แล้ว เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้ว และรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่”
 31 โยเซฟพูดกับพวกพี่ชายและทุกคนในครอบครัวของพ่อเขาว่า “ผมจะไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว่า พวกพี่ชายและครอบครัวของพ่อผมที่อยู่ในแผ่นดินคานาอันได้มาหาผม 32 พวกเขาเป็นคนเลี้ยงแกะ พวกเขาเอาชีพุดและฝ้ายสัตว์มาตลอด พวกเขาได้เอาฝูงแพะ แกะ ฝูงวัว และทุกอย่างที่พวกเขาเป็นเจ้าของมาด้วย 33 เมื่อฟาโรห์เรียกพวกเขาไปหาและถามว่า ‘พวกท่านทำอาชีพอะไร’ 34 ให้พวกเขาตอบไปว่า ‘พวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน มีอาชีพเลี้ยงสัตว์มาตั้งแต่เด็กจนถึงเดี๋ยวนี้ ทั้งพวกข้าพเจ้าและพ่อของพวกข้าพเจ้าด้วย’ ให้พูดอย่างนี้ เพื่อพวกท่านจะได้

[†] พวกเขาเหล่านี้ หมายถึงรูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ และเศบูลุน

อยู่ในแผ่นดินโกเชน เพราะชาวอียิปต์รังเกียจคนเลี้ยงแกะทุกคน”

อิสราเอลตั้งถิ่นฐานในเมืองโกเชน

47 โยเซฟไปบอกกับฟาโรห์ว่า “พ่อของข้าพเจ้า และพี่ชายข้าพเจ้า ได้เดินทางมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พวกเขาเอาฝูงแพะ ฝูงวัว และทุกอย่างที่เป็นของพวกเขาไปด้วย และตอนนี้พวกเขาอยู่ที่แผ่นดินโกเชน”
 2 โยเซฟได้พาพี่ชายมาด้วยห้าคน และพาพวกเขามายืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์
 3 แล้วฟาโรห์พูดกับพวกพี่ชายของโยเซฟว่า “พวกเจ้าทำอาชีพอะไร”
 พวกเขาบอกฟาโรห์ว่า “พวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน เป็นคนเลี้ยงแกะ ทั้งพี่น้องคนอื่นๆและบรรพบุรุษของพวกข้าพเจ้าด้วย”
 4 พวกเขาพูดกับฟาโรห์ว่า “พวกข้าพเจ้ามาขออยู่ชั่วคราวในแผ่นดินนี้ เพราะไม่มีทุ่งหญ้าให้กับสัตว์เลี้ยงของพวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน เพราะเกิดกันดารอาหารอย่างรุนแรงในแผ่นดินคานาอัน ขอได้โปรดให้พวกข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่าน อาศัยอยู่ในโกเชนด้วยเถิด”
 5 ฟาโรห์จึงพูดกับโยเซฟว่า “พ่อและพี่ชายของท่านได้มาหาท่าน 6 แผ่นดินอียิปต์เปิดกว้างสำหรับท่าน ให้พ่อและพี่ชายของท่านตั้งถิ่นฐานอยู่ในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินนี้ ให้พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และถ้าหากท่านรู้ว่าคนไหนมีความสามารถในหมู่พวกเขาก็ให้ตั้งพวกเขาเป็นหัวหน้าคนดูแลสัตว์ คอยดูแลฝูงสัตว์ให้กับเรา”
 7 โยเซฟจึงพายาโคบพ่อเขาเข้ามา และแนะนำเขาต่อหน้าฟาโรห์
 ยาโคบอวยพรให้ฟาโรห์ 8 แล้วฟาโรห์พูดกับยาโคบว่า “ท่านมีอายุเท่าไรแล้ว”
 9 ยาโคบพูดกับฟาโรห์ “ผมมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปีแล้ว ชีวิตของผมยังนับว่าสั้นและลำบาก เมื่อเทียบกับบรรพบุรุษของผมแล้ว ผมยังมีอายุไม่ยืนยาวเท่ากับพวกเขา”
 10 ยาโคบได้อวยพรฟาโรห์และจากมา
 11 โยเซฟจึงหาที่อยู่อาศัยให้กับพ่อและพวกพี่ชาย และยกที่ดินในส่วนที่ดีที่สุดของแผ่นดินอียิปต์ให้กับพวกเขา อยู่ใกล้เมืองรามเสส ตามคำสั่งของฟาโรห์ 12 โยเซฟได้จัดหาอาหารมาให้กับพ่อและพวกพี่ชาย รวมทั้งครอบครัวของพ่อเขา และเด็ก ๆ ทุกคน

โยเซฟซื้อที่ดินให้ฟาโรห์

13 ความอดอยากหิวโหยรุนแรงมากขึ้น จนไม่มีอาหารเลยทั่วทั้งแผ่นดิน ทำให้ทั้งแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน ยากจนแร้นแค้นเพราะความอดอยากหิวโหยนั้น 14 โยเซฟจึงได้รวบรวมเงินที่ได้จากการขายข้าวให้ชาวอียิปต์และชาวคานาอัน ไปเก็บไว้ในคลังของฟาโรห์ 15 เมื่อคนในแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันไม่มีเงินเหลืออีกแล้ว พวกเขาอียิปต์ได้ไปพบโยเซฟและพูดว่า “ขออาหารให้กับพวกเราด้วย ท่านจะปล่อยให้เราตายต่อหน้าท่านหรือ เพราะพวกเราไม่มีเงินอีกแล้ว”
 16 โยเซฟจึงพูดว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่มีเงิน ก็เอาฝูงสัตว์ของพวกเจ้ามาแลก แล้วเราจะให้อาหารกับพวกเจ้า” 17 พวกเขาจึงเอาสัตว์เลี้ยงมาให้โยเซฟ เพื่อแลกกับอาหาร โยเซฟได้ให้อาหารกับพวกเขา เป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงม้า ฝูงแกะ ฝูงวัว และพวกลาของพวกเขา ในปีนั้นโยเซฟได้แบ่งปันอาหารให้กับพวกเขา เพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนกับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา
 18 เมื่อปีนั้นผ่านไป พวกเขากลับมาหาโยเซฟอีกเป็นปีที่สอง และพูดกับเขาว่า “พวกเราไม่มีอะไรจะปิดบังท่าน เงินของพวกเราทั้งหมดแล้ว ฝูงสัตว์ก็ให้ท่านไปหมดแล้ว ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้วนอกจากร่างกายและที่ดินของพวกเรา 19 จะให้เราตายต่อ

หน้าท่าน แล้วปล่อยให้ที่ดินร้างว่างเปล่าไปหรือ ซื่อพวกเรา และที่ดินของพวกเราเพื่อแลกเปลี่ยนกับอาหารด้วยเถิด และพวกเราจะกลายเป็นทาสของฟาโรห์ แล้วที่ดินของเราก็จะเป็นของฟาโรห์ด้วย โปรดให้เมล็ดพันธุ์พืชกับเราเพื่อเอาไปปลูกเถิด เราจะได้มีชีวิตต่อไป ไม่ต้องตาย และที่ดินก็จะได้ไม่กลายเป็นทะเลทราย”

20 โยเซฟจึงซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้กับฟาโรห์ เพราะชาวอียิปต์แต่ละคนต่างก็ยอมขายที่ เพราะอดอยากหิวโหยมาก ที่ดินจึงตกเป็นของฟาโรห์²¹ โยเซฟทำให้ประชาชนกลายเป็นทาสจากสุดปลายแผ่นดินอียิปต์ด้านหนึ่งไปจนถึงอีกด้านหนึ่ง²² มีแต่ที่ดินของพวกนักบวชเท่านั้นที่โยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะพวกนักบวชมีรายได้ที่แน่นอนจากฟาโรห์ และพวกเขาก็มีชีวิตอยู่ด้วยรายได้ที่ฟาโรห์ให้นั้น พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องขายที่ดิน

23 โยเซฟพูดกับประชาชนว่า “ดูเถิด วันนี้เราได้ซื้อพวกเจ้าและที่ดินของพวกเจ้าให้กับฟาโรห์แล้ว นี่คือเมล็ดพันธุ์พืชสำหรับพวกเจ้า ให้หว่านมันในที่ดินเหล่านั้น²⁴ แต่เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว พวกเจ้าต้องแบ่งพืชผลนั้นให้กับฟาโรห์ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ อีกแปดสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือจะเป็นของเจ้า เพื่อเป็นเมล็ดพันธุ์สำหรับท้องทุ่ง และเป็นอาหารสำหรับพวกเจ้า ครอบครัว และลูกๆ ของเจ้า”

25 พวกเขาจึงพูดว่า “ท่านได้ช่วยชีวิตของพวกเรา ถ้าท่านพอใจ พวกเราจะขอเป็นทาสของฟาโรห์”

26 โยเซฟจึงได้ร่างกฎหมายเกี่ยวกับที่ดินในแผ่นดินอียิปต์ขึ้น ซึ่งใช้มาจนถึงทุกวันนี้ คือพวกเขาจะต้องแบ่งพืชผลของพวกเขายี่สิบเปอร์เซ็นต์ให้กับฟาโรห์ มีแต่ที่ดินของนักบวชเท่านั้นที่ไม่ได้ตกเป็นของฟาโรห์

“อย่าฝังศพพ่อไว้ในประเทศอียิปต์”

27 อิสราเอลจึงได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ในเมืองโกเชน และพวกเขาได้ยึดครองที่ดินที่นั้น และเกิดลูกหลานมากมาย จนกลายเป็นกลุ่มที่ยิ่งใหญ่มาก

28 ยาโคบอาศัยอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสิบเจ็ดปี เขามีอายุได้หนึ่งร้อยสี่สิบเจ็ดปี²⁹ เมื่อเขาใกล้ตาย เขาเรียกตัวโยเซฟลูกชายเข้ามาหา และพูดกับโยเซฟว่า “ถ้าเจ้ารักพ่อจริงๆ ให้เอามือวางไว้ใต้ขาของพ่อ † และสัญญาว่า เจ้าจะซื้อสัตย์และจงรักภักดีต่อพ่อ แล้วทำตามที่พ่อขอ คือขออย่าได้ฝังพ่อไว้ในอียิปต์³⁰ เมื่อพ่อตาย ให้เอาร่างของพ่อออกจากอียิปต์ ไปฝังร่วมกับบรรพบุรุษของพ่อ”

โยเซฟตอบว่า “ลูกจะทำตามที่พ่อพูด”

31 แล้วอิสราเอลพูดว่า “สาบานกับพ่อก่อน” โยเซฟก็สาบานกับเขา อิสราเอลก็เอนตัวลงไปที่หัวเตียง ††

ยาโคบ อวยพรมนัสเสห์และเอฟราอิม

48 ในเวลาต่อมา มีคนบอกโยเซฟว่า “ตอนนี้พ่อของท่านไม่สบายมาก” โยเซฟจึงพาลูกชายสองคน คือมนัสเสห์และเอฟราอิมไปหา ยาโคบ² มีคนไปบอกยาโคบว่า “โยเซฟลูกชายของท่านมาหา” อิสราเอลจึงพยายามลุกขึ้นนั่งบนเตียง

3 ยาโคบได้พูดกับโยเซฟว่า “พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธานุภาพได้ปรากฏตัวให้พ่อเห็นที่ตำบลลูส ในแผ่นดินคานาอัน และพระองค์ได้อวยพรให้พ่อ⁴ พระองค์พูดกับพ่อว่า ‘ดูเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกตก เราจะทำให้เจ้าและครอบครัวของเจ้ามีจำนวนเพิ่มขึ้น เราจะทำให้เจ้าและลูกหลานของเจ้ากลายเป็นกลุ่มชนที่ยิ่งใหญ่ และเราจะยกแผ่นดินนี้ให้กับลูกหลานของเจ้า เพื่อเป็นที่พำนักสมบัติของพวกเจ้าตลอดไป’⁵ ตอนนี้ลูกชายทั้งสองของลูกที่เกิดใน

† เอามือวางไว้ใต้ขาของพ่อ เมื่อคนสาบานกันเขาจะอ้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือของสำคัญ การวางมือใต้ขานี้ คงหมายถึงจับลูกอันทะ เป็นการสาบานโดยอ้างพงศ์พันธุ์ทั้งหมดของยาโคบ †† เอนตัวลงไปที่หัวเตียง หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่าอิสราเอลใช้หัวไม้เท้าค้ำยันตัวเองขณะนมัสการอยู่

แผ่นดินอียิปต์ก่อนที่พ่อจะมาหาลูกที่นี่ เขาทั้งสองจะเป็นของพ่อ เอฟราอิมและมนัสเสห์จะเป็นของพ่อ เหมือนกับรูเบนและสิเมโอน⁶ แต่ลูกๆ คนอื่น ที่เกิดมาที่หลังพวกเขา จะเป็นของลูก พวกเขายังจะได้รับส่วนแบ่งในที่ดินที่จะยกให้กับเอฟราอิมและมนัสเสห์ พี่ชายของพวกเขา⁷ ตอนที่พ่อเดินทางจากปาดานูเพื่อไปเมืองเอฟราธาห์ ในระหว่างทางนั้น ราเชลตายไป ตอนนั้นยังอยู่ในแคว้นคานาอัน และยังห่างจากเมืองเอฟราธาห์มาก พ่อเสียใจมาก พ่อจึงฝังนางไว้ในระหว่างทางที่จะไปเอฟราธาห์ (ซึ่งก็คือเบธเลเฮม)”

8 เมื่ออิสราเอลเห็นลูกชายโยเซฟ เขาถามว่า “พวกเขาเป็นใครกัน”

9 โยเซฟตอบว่า “พวกเขาเป็นลูกของผมที่พระเจ้าให้กับผมที่นี่”

อิสราเอลพูดว่า “ช่วยพาพวกเขาเข้ามาหาพ่อหน่อย แล้วพ่อจะอวยพรให้”

10 ตอนนั้นตาของอิสราเอลเริ่มพร่ามัวตามอายุ เขาจึงมองไม่ค่อยเห็นแล้ว เมื่อโยเซฟพาลูกชายทั้งสองคนเข้ามาใกล้ๆ เขาอิสราเอลก็จูบและโอบกอดพวกเขา¹¹ อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อไม่เคยคิดว่าจะได้เห็นหน้าลูกอีก แต่ดูสิ พระเจ้าทำให้พ่อได้เห็นหน้าหลานด้วย”

12 โยเซฟได้อาพาพวกเขาออกมาจากตักของอิสราเอล และโยเซฟก็ก้มกราบลงถึงพื้นดินต่อหน้าพ่อ¹³ แล้วโยเซฟก็เอากลูทั้งสองมา ให้เอฟราอิมอยู่ด้านขวามือของเขา ซึ่งเป็นซ้ายมือของอิสราเอล และให้มนัสเสห์อยู่ด้านซ้ายมือของเขา ซึ่งเป็นขวามือของอิสราเอล และโยเซฟก็พาพวกเขาเข้าไปหาอิสราเอล¹⁴ อิสราเอลยื่นแขนขวามาวางลงบนหัวของเอฟราอิม (เขาเป็นน้อง) และยื่นแขนซ้ายมาวางบนหัวของมนัสเสห์ ไขว้แขนกัน เพราะมนัสเสห์เป็นพี่¹⁵ แล้วอิสราเอลได้อวยพรให้กับโยเซฟว่า “ขอให้พระเจ้าผู้ทรงบรรพบุรุษของพ่อคืออับราฮัมและอิสอัคสักการะบูชา

พระเจ้าผู้คอยเลี้ยงดูชีวิตของพ่อมาตลอดจนถึงทุกวันนี้

16 พระองค์เป็นทูตสวรรค์ที่คอยช่วยเหลือพ่อจากความทุกข์ยากลำบากทั้งปวง

ได้โปรดอวยพรเด็กสองคนนี้ด้วย

เพื่อว่าชื่อของพ่อและบรรพบุรุษของพ่อ คืออับราฮัมและอิสอัค จะยังคงอยู่เพราะพวกเขา

และขอให้พวกเขาแผ่ขยายใหญ่โตมากขึ้นในโลกนี้”

17 เมื่อโยเซฟเห็นอิสราเอลวางมือขวาลงบนหัวของเอฟราอิม เขาก็ไม่พอใจ เขาพยายามจะเอามือขวาของพ่อไปไว้บนหัวมนัสเสห์¹⁸ โยเซฟบอกพ่อเขาว่า “ไม่ใช่อย่างนั้นพ่อ คนนี้ต่างหากที่เป็นพี่ วางมือลงบนหัวคนนี้สิ”

19 แต่พ่อเขาปฏิเสธและพูดว่า “พ่อรู้ลูก พ่อรู้ เขาจะกลายเป็นชนชาติดีด้วย และเขาจะยิ่งใหญ่เหมือนกัน แต่น้องชายของเขาจะยิ่งใหญ่กว่าเขา และลูกหลานของคนน้องจะกลายเป็นหลายๆ ชนชาติ”

20 อิสราเอลจึงอวยพรพวกเขาในวันนั้นว่า

“คนอิสราเอลจะใช้ชื่อของพวกเจ้า

เมื่อพวกเขาจะให้พรกัน

พวกเขาจะพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าทำให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและมนัสเสห์’”

อิสราเอลจึงตั้งเอฟราอิมไว้ก่อนหน้ามนัสเสห์

21 อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า “พ่อกำลังจะตาย แต่พระเจ้าจะอยู่กับลูก และพระองค์จะนำลูกกลับไปยังแผ่นดินของบรรพบุรุษลูก

22 และพ่อจะให้ "ไหลเขา" † แห่งหนึ่งกับลูก ต่อหน้าพี่ของลูก พ่อ ยึดมันมาได้จากชาวอามไรต์ ด้วยดาบและธนูของพ่อ"

คำพูดครั้งสุดท้ายของยาโคบต่อลูกๆ

49 แล้วยาโคบก็เรียกลูกชายคนอื่นๆมา เขาพูดว่า "มาชุมนุมกัน แล้วพ่อจะบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้างกับพวกลูกใน อนาคต

2 รวมตัวกันเข้ามาฟัง พวกลูกๆของยาโคบ ให้ฟังอิสราเอล พ่อของพวกเขา

รูเบน

3 รูเบน เจ้าเป็นลูกคนโตของพ่อ เจ้าเป็นความเข้มแข็งของพ่อ และเป็นข้อพิสูจน์ความเป็นชายของพ่อ เจ้าคือสุดยอดแห่งความภาคภูมิใจ และสุดยอดของความแข็งแกร่ง
4 แต่เจ้าเป็นเหมือนสายน้ำที่ควบคุมไม่ได้ ดังนั้น เจ้าจะไม่สุดยอดอีกต่อไป เพราะเจ้าแอบป็นขึ้นไปบนเตียงพ่อเจ้า เจ้าหลับนอนกับเมียของพ่อเจ้า แล้วเจ้าได้นำความอับอายมาสู่เตียงของพ่อ ที่เจ้าได้ป็นขึ้นไปนั้น"

สิเมโอนและเลวี

5 "สิเมโอนและเลวีเป็นพี่น้องกัน ดาบของพวกเขาคืออาวุธแห่งความรุนแรง
6 พวกเขาแอบวางแผนชั่วร้าย พ่อขอไม่มีส่วนร่วมในการวางแผนลับแบบนั้น พ่อขอไม่เจอกับพวกเขาในการวางแผนชั่วร้ายเช่นนั้น เพราะพวกเขาได้ฆ่าคนเพราะความโกรธ และได้ทำร้ายสัตว์เพียงเพื่อความสนุก
7 ขอให้ความโกรธของพวกเขาถูกสาปแช่งเพราะมันรุนแรงเกินไป และขอให้ความเดือดดาลบ้าคลั่งของพวกเขาถูกสาปแช่ง เพราะมันโหดร้ายเกินไป พ่อจะแยกพวกเขาให้กระจัดกระจายไปท่ามกลางเผ่าพันธุ์ของ ยาโคบ พ่อจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปในอิสราเอล ††

ยูดาห์

8 ยูดาห์ †พี่น้องของเจ้าจะสรรเสริญเจ้า เจ้าจะเอาชนะศัตรู บรรดาพี่น้องจะต้องมาค้ำบัลลังก์เจ้า
9 ยูดาห์ เจ้าเหมือนสิงโตหนุ่ม ที่ยืนคร่อมอยู่เหนือเหยื่อที่มันฆ่า เจ้าเป็นเหมือนสิงโตที่กำลังหมอบนอนลงพัก ไม่มีใครกล้ามาเหยียด
10 อานาการปกครองจะไม่มีวันหมดไปจากยูดาห์ และลูกหลานของเขา

† ไหลเขา หรือ "แนวสันเขา" เป็นการเล่นคำ ในภาษาฮีบรู ความหมายของ คำว่า "ไหลเขา" หรือ "ทางลาดของภูเขา" เป็นคำเดียวกับชื่อเมืองในแคว้นเซเชเม เมืองนี้ต่อมากลายเป็นเมืองที่มีความสำคัญ ในเขตแดนของลูกชายโยเซฟ ในที่นี้ อิสราเอลได้มอบแผ่นดินซึ่งเป็นดินแดนตามสัญญาไว้ เปรียบเหมือนเจ้าภาพงานเลี้ยงที่จะตัดส่วนที่ดีที่สุดของเนื้อวัว ซึ่งก็คือ เนื้อในส่วนหัวไหลให้กับแขกพิเศษ †† พ่อจะ ... อิสราเอล กลุ่มคนของสิเมโอนและเลวีไม่มีดินแดนของตัวเองใน อิสราเอล และในที่สุดกลุ่มของสิเมโอนถูกรวมเข้ากับกลุ่มของยูดาห์ ส่วนกลุ่ม ของเลวีภายหลังกลายเป็นกลุ่มของนักบวช † ยูดาห์ ในภาษาฮีบรู ชื่อของ "ยู- ดาห์" คล้ายกับคำว่า "โยดู" ซึ่งแปลว่า "สรรเสริญ"

จนกว่ากษัตริย์ที่แท้จริงจะขึ้นครองบัลลังก์ †† และทุกชาติจะเชื่อฟังเขา

11 เขาผูกลาของเขาไว้กับเถาองุ่น เขาผูกกลูกลาไว้กับต้นองุ่นที่ดีที่สุด เขาล้างเสื่อผ้าในเหล้าองุ่น และซีกเสื่อคลุมของเขาด้วยน้ำองุ่นสีเลือด
12 นัยน์ตาของเขาแดงก้ำกึ่งกว่าสีของเหล้าองุ่น และฟันของเขาขาวยิ่งกว่าน่านม ††

เศบูลุน

13 เศบูลุนจะตั้งถิ่นฐานอยู่ติดทะเล มันจะเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับเรือ เขตแดนของเขาจะขยายออกไปจนถึงเมืองไซดอน

อิสสาการ์

14 อิสสาการ์เหมือนลาที่แข็งแกร่ง แต่มันนอนลงระหว่างตะกั่วที่แบกอยู่
15 เมื่อเขาพบที่ที่เหมาะสำหรับหยุดพัก และเป็นแผ่นดินอันน่ารื่นรมย์ เมื่อนั้นเขาจะยินดีที่จะค่อมหลังลงเพื่อแบกสัมภาระ และพร้อมที่จะเป็นทาสรับใช้

ดาน

16 ดาน †† จะเป็นผู้ให้ความยุติธรรมกับคนของเขา เหมือนกับที่ชนเผ่าอื่นของอิสราเอลทำกัน
17 ดานจะเป็นเหมือนงูที่อยู่ข้างถนน เป็นเหมือนงูพิษที่อยู่ตามทาง คอยกัดเท้าของม้า และคนขี่ก็จะตกจากหลังม้า
18 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ากำลังรอดอยความรอดของพระองค์

กาต

19 กาต †† จะถูกโจมตีโดยผู้บุกรุก แต่กาตจะขับไล่พวกมันไปได้

อาเซอร์

20 อาหารการกินของอาเซอร์จะอุดมสมบูรณ์ เขาจะเป็นผู้จัดหาอาหารให้สำหรับกษัตริย์

นัฟทาลี

21 นัฟทาลีเป็นเหมือนนกวางที่วิ่งอย่างอิสระ และคลอเคลียนกวางที่สวยงาม

โยเซฟ

22 โยเซฟคือต้นองุ่นที่ผลิดอกออกผล เป็นต้นองุ่นที่เจริญเติบโตอยู่ข้างน้ำพุ กิ่งก้านของเขาจะเลื้อยไปบนกำแพง
23 นักธนูมากมายไม่ชอบเขาและยิงเขา คนพวกนี้จะเป็นศัตรูกับเขา

†† จนกว่ากษัตริย์ ... ครองบัลลังก์ หรือ "จนกว่าซีโลห์จะมาถึง" หรือ "จนกว่าชายผู้ที่เป็นเจ้าของบัลลังก์โดยแท้จริงจะมาถึง" †† นัยน์ตา ... น่านม หรือ อาจแปลได้ว่า "ตาของเขาจะแดงก้ำกึ่งจากการดื่มไวน์ และฟันของเขาจะเป็นสี ขาวจากการดื่มนม" ††† ดาน คำนี้ความหมายในภาษาฮีบรูหมายถึง "การตัด- ลิน" หรือ "พิพากษา" †††† กาต คำในภาษาฮีบรูที่ว่า การบุกรุก โจมตี หรือ ผู้ บุกรุก ผู้โจมตี ออกเสียงเหมือนชื่อ "กาต"

24 แต่คัมภีร์ของโยเซฟจะยังมีนกด
และแขนทั้งสองข้างของเขายกคดล่องแคล่วช้านามู
โดยพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ของยาโคบ
โดยพระผู้เลี้ยงคือพระศิลาแห่งอิสราเอล
25 โดยพระเจ้าของพ่อเจ้า ขอให้พระองค์ช่วยเหลือเจ้า
พระเจ้าผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจสูงสุด ขอพระองค์อวยพรเจ้า
ด้วยพรจากสวรรค์เบื้องบน
พรจากน้ำที่อยู่ลึกกลงไปได้ดิน
พรจากเต้านมและท้องที่คลอด
26 พรต่างๆของพ่อเจ้านี้ยิ่งใหญ่กว่า
พรจากภูเขที่ตั้งตระหง่านขึ้นในดิน
และดีกว่าของดีต่างๆของเทือกเขาที่อยู่บนดิน
ขอให้พรต่างๆนี้มาตกอยู่ที่หัวของโยเซฟ
มาตกอยู่ที่หน้าผากของเขาคนที่ถูกแยกออกมาเป็นพิเศษจาก
ท่ามกลางพี่น้องของเขา

เบนยามิน

27 เบนยามินเหมือนหมาป่าที่หัวโซ
ในตอนเช้าเขากินเหยื่อที่จับมาได้
ในตอนเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงมาได้”
28 และนี่คือเผ่าทั้งสิบสองเผ่าของอิสราเอล และนี่คือสิ่งที่พ่อ
ของพวกเขาได้บอกกับพวกเขาไว้ เมื่อเขาอวยพรลูกๆด้วยคำ
อวยพรที่พิเศษสำหรับแต่ละคนแล้ว 29 เขาได้ส่งลูกๆเขาว่า “พ่อ
กำลังจะตายแล้ว ให้ฝังพ่อไว้กับบรรพบุรุษของพ่อ ในถ้ำที่อยู่ใน
ท้องทุ่งของเอโฟรนคนฮิตไทต์ 30 ในถ้ำในท้องทุ่งมัคเปลาห์ ที่อยู่
ใกล้ๆมัมเร ในแคว้นคานาอัน อับราฮัมได้ซื้อท้องทุ่งนั้นมาจากเอ
โฟรนคนฮิตไทต์ เพื่อใช้เป็นที่ฝังศพ 31 อับราฮัมและซาราห์ เมีย
ของเขาถูกฝังอยู่ที่นั่น อิสอัคและเรเบคาห์เมียของเขาก็ถูกฝังอยู่
ที่นั่น และพ่อก็ฝังเลอาห์ไว้ที่นั่นด้วย 32 ทั้งท้องทุ่งและถ้ำแห่งนั้น
ได้ซื้อมาจากชาวฮิตไทต์” 33 เมื่อยาโคบส่งเสียลูกๆของเขาเสร็จ
แล้ว ก็ยกขามาไว้บนเตียงเหมือนเดิม และหายใจเฮือกสุดท้าย
แล้วก็จากไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา

งานศพของยาโคบ

50 โยเซฟทอดพ่อและร้องไห้ และจูบพ่อของเขา 2 โยเซฟได้
ส่งพวกหมอที่รับใช้เขา ให้จัดการเกี่ยวกับศพเพื่อเอาไป
ฝัง พวกหมอจึงอานนายารักษาศพของอิสราเอลไว้สำหรับฝัง 3
เขาใช้เวลาสี่สิบวันในการอานนายานี้ ตามประเพณีที่เขาทำกับ
ชาวอียิปต์ไว้ทุกขีให้อิสราเอลเป็นเวลาเจ็ดสิบวัน
4 เมื่อสิ้นสุดเวลาไว้ทุกขี โยเซฟพูดกับข้าราชการสำนักของฟาโรห์
“ถ้าพวกท่านจะกรุณาผม ช่วยพูดกับฟาโรห์ว่า ‘พ่อของผมให้ผม
สาบานกับเขา เขาบอกว่า 5 “ดูเถิด พ่อกำลังจะตาย ให้ฝังพ่อไว้ใน
หลุมฝังศพที่พ่อขุดเตรียมไว้สำหรับตัวเองในแคว้นคานาอัน”
และตอนนี้ขอโปรดอนุญาตให้ผมไปฝังศพพ่อด้วยเถิด แล้วผมจะ
กลับมา”
6 ฟาโรห์พูดว่า “ไปเถิด ไปฝังศพของพ่อเจ้า ตามที่เจ้าได้สาบาน
ไว้”
7 โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพพ่อ พวกข้าราชการทั้งหมดของฟาโรห์
รวมทั้งข้าราชการระดับสูงในวังของฟาโรห์ และพวกข้าราชการ
ระดับสูงทั้งหมดทั่วแผ่นดินอียิปต์ไปกับโยเซฟด้วย 8 ครอบครัว
ทั้งหมดของโยเซฟและพี่น้องของเขาทั้งหมดครอบครัว ไปกับโยเซฟ

ด้วย เหลือไว้แต่เด็กๆ ผุงแกะ และผุงวัว ในเมืองโกเชน 9 รถม้า
ศึกและคนขับก็ไปกับเขาด้วย เป็นขบวนที่ใหญ่โตมาก
10 เมื่อพวกเขามาถึงลานนวดข้าวของอาทาด + ซึ่งอยู่ตรงข้าม
แม่น้ำจอร์แดน พวกเขาได้ร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นด้วย
เสียงอันดัง โยเซฟให้มีพิธีศพเป็นเวลาเจ็ดวัน 11 เมื่อชาวคานาอัน
ที่อาศัยบริเวณนั้นเห็นความเศร้าโศกในพิธีศพที่ลานนวดข้าว
พวกเขาพูดว่า “ทำไมชาวอียิปต์ถึงได้เศร้าโศกเสียใจขนาดนี้”
พวกเขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นที่อยู่ตรงข้ามกับแม่น้ำจอร์แดนว่า “
อาเบลมิสรามิม” ++
12 ลูกชายของยาโคบได้ทำตามที่เขาสั่งไว้ 13 คือพวกลูกชาย
ของเขาได้แบกร่างเขามาถึงแผ่นดินคานาอัน และได้ฝังเขาไว้ใน
ถ้ำในท้องทุ่งของมัคเปลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อมาเพื่อเป็นที่ฝังศพ
จากเอโฟรนคนฮิตไทต์ ใกล้ๆมัมเร 14 แล้วโยเซฟ พวกพี่ชาย และ
คนทั้งหมดที่มาร่วมฝังศพพ่อของเขา ต่างก็เดินทางกลับอียิปต์
หลังจากฝังศพพ่อของเขาเรียบร้อยแล้ว

พวกพี่ชายยังกลัวโยเซฟ

15 พี่ชายของโยเซฟกลัวโยเซฟเพราะพ่อของพวกเขาตายไป
แล้ว พวกเขาพูดว่า “บางทีโยเซฟอาจจะยังโกรธพวกเราอยู่ และ
อาจจะแก้แค้นเราสำหรับความชั่วร้ายที่พวกเราได้ทำกับเขา” 16
พวกเขาจึงส่งข้อความไปถึงโยเซฟว่า
“พ่อของท่านได้สั่งเอาไว้ก่อนตายว่า 17 ให้บอกกับโยเซฟว่า ‘ขอ
ให้ยกโทษให้กับความผิดและความบาปของพวกพี่ชายเจ้า ที่ได้
ทำไว้กับเจ้า’ พวกเราได้ทำผิดต่อท่านจริงๆ ตอนนั้น ขอได้โปรดยก
โทษให้กับความผิดของพวกเราผู้รับใช้พระเจ้าของพ่อท่านด้วย
เถิด”
โยเซฟร้องไห้เมื่อเห็นข้อความที่ส่งมาถึงเขา 18 พวกพี่ชายได้
มาคุกเข่าลงต่อหน้าเขาและพูดว่า “ดูเถิด เราเป็นทาสของท่าน”
19 แต่โยเซฟพูดกับพวกเขาว่า “อย่ากลัวเลย พวกพี่คิดว่าผม
เป็นพระเจ้าหรือยังไง 20 พวกพี่ตั้งใจจะทำร้ายผมก็จริง แต่พระ-
เจ้าตั้งใจให้ผมออกมาดี เพื่อจะได้มีวันนี้เกิดขึ้น เพื่อที่จะรักษาชี-
วิตของคนมากมาย 21 ดังนั้นอย่าได้กลัวไปเลย ผมจะยังคงช่วย-
เหลือพวกพี่และลูกๆของพี่ต่อไป” โยเซฟได้ปลอบโยนพี่ชายของ
เขา และพูดกับพวกเขาอย่างเมตตาปราณี
22 โยเซฟและครอบครัวของพ่อเขาจึงได้อยู่ในอียิปต์ต่อไป โย
เซฟมีอายุหนึ่งร้อยสิบปี 23 โยเซฟมีชีวิตอยู่จนได้เห็นลูกหลานไป
ถึงสามชั่วรุ่น มนัสเสห์ลูกของโยเซฟมีลูกชายคือมาคีร์ โยเซฟก็
อยู่จนได้เห็นลูกๆของมาคีร์ด้วย

โยเซฟตาย

24 โยเซฟพูดกับญาติๆของเขาว่า “ผมกำลังจะตาย แต่พระเจ้า
จะดูแลพวกท่านต่อไปอย่างแน่นอน และจะนำพวกท่านขึ้นไป
จากที่นี่ ไปยังแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัค
และยาโคบ”
25 โยเซฟให้คนอิสราเอลสาบานว่า “เมื่อพระเจ้าทำตามสัญญา
นั้นเมื่อไหร่ ให้เอากระดูกของผมไปจากที่นี่ด้วย”
26 โยเซฟก็ตาย ตอนอายุหนึ่งร้อยสิบปี พวกเขาอานนายารักษา
ศพโยเซฟไว้เพื่อฝัง ร่างของเขาถูกเก็บไว้ในหีบศพในประเทศอียิปต์

+ ลานนวดข้าวของอาทาด หรือ “โกเชน อาทาด” ++ อาเบลมิสรามิม หมายถึง “ความเศร้าโศกของชาวอียิปต์”

อพยพ

คำนำ

หนังสืออพยพเป็นเรื่องเกี่ยวกับที่พระเจ้าใช้โมเสสนำชนชาติอิสราเอลอพยพออกมาจากการเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ อพยพเป็นหนังสือกฎบัญญัติเล่มที่สองจากหนังสือกฎบัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม บทที่ 1-19 เป็นเรื่องเล่า ต่อจากนั้นจะเป็นเรื่องข้อตกลงที่พระเจ้าทำกับชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย บัญญัติสิบประการก็เป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงนี้ และมีเรื่องเล่าเข้ามาแทรกไว้เป็นช่วงๆ หนังสืออพยพมีความสำคัญหลายอย่าง เช่น เรื่องที่พระเจ้ากำลังสร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์เองผ่านทางเหตุการณ์ต่างๆ เรื่องที่พระองค์อยู่กับคนของพระองค์ และเรื่องที่พระองค์ได้ทำข้อตกลงกับพวกเขา

ครอบครัวของยาโคบในอียิปต์

1 ยาโคบได้เดินทางไปยังอียิปต์ พร้อมกับลูกๆ และลูกๆ ของเขา ต่างก็พาครอบครัวของตัวเองไปด้วย ต่อไปนี่เป็นรายชื่อของพวกลูกๆ ของอิสราเอล 2 รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ 3 อิสสาคาร์ เศบูลุน เบนยามิน 4 ดาน นัฟทาลีภาค และอาเซอร์ 5 ยาโคบมีลูกหลานที่สืบเชื้อสายมาจากเขาทั้งสิ้นเจ็ดสิบคน รวมโยเซฟที่อยู่ในอียิปต์อยู่ก่อนแล้วด้วย 6 โยเซฟ พวกพี่น้องของเขาและทุกคนในรุ่นนั้นตายไปหมด 7 แต่ลูกหลานอิสราเอลก็เพิ่มขึ้นอย่างมากมาเป็นทวีคูณ พวกเขา มีจำนวนมากมายมหาศาลจนเต็มบ้านเต็มเมืองไปหมด และมีอำนาจมาก

ความลำบากของชาวอิสราเอล

8 เมื่อกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นปกครองอียิปต์ เขาไม่เคยรู้จักโยเซฟมาก่อน 9 เขาพูดกับประชาชนของเขาว่า “คนอิสราเอลมีจำนวนมากกว่าพวกเราและเข้มแข็งกว่าพวกเราเสียอีก 10 พวกเราต้องวางแผนเพื่อหยุดไม่ให้พวกมันเพิ่มมากขึ้น ไม่อย่างนั้น ตอนมีสงคราม พวกมันอาจจะไปเข้าร่วมกับศัตรู แล้วหันมาโจมตีเราและหลบหนีไปจากแผ่นดินนี้ก็ได้”

11 พวกชาวอียิปต์จึงได้ส่งผู้คุมทาสให้ไปควบคุมชาวอิสราเอล บีบบังคับพวกเขาให้สร้างเมืองปิธมและรามัสะสให้กับฟาโรห์ไว้เก็บของ

12 แต่ยิ่งชาวอียิปต์กดขี่ชาวอิสราเอลมากเท่าใด ชาวอิสราเอลกลับยิ่งเพิ่มจำนวนและขยายตัวมากขึ้นเท่านั้น ชาวอียิปต์เริ่มหวาดกลัวชาวอิสราเอล 13 พวกเขาบังคับชาวอิสราเอลให้เป็นทาสและทำงานอย่างหนัก

14 พวกเขาทำให้คนอิสราเอลมีชีวิตอยู่อย่างขมขื่น เพราะต้องทำงานหนัก ทั้งทำปุณฉาบ ทำอิฐ และทำงานสารพัดตามท้องทุ่ง พร้อมกับงานอื่นๆ พวกชาวอียิปต์จะบังคับให้ชาวอิสราเอลทำงานเยี่ยงทาสอย่างเหี้ยมโหดทารุณ

หมอต้าแยเกรงกลัวพระเจ้า

15 มีหมอต้าแยชาวฮีบรูสองคน ชื่อชิวราห์กับปูอาห์ กษัตริย์ของอียิปต์สั่งหมอต้าแยสองคนนั้นว่า 16 “เมื่อไหร่ก็ตามที่เจ้าสองคนทำคลอดให้กับหญิงชาวฮีบรู † เมื่อเด็กคลอดออกมา ถ้าพวกเจ้าเห็นว่า เป็นเด็กผู้ชายก็ให้ฆ่าทิ้งซะ แต่ถ้าเป็นเด็กผู้หญิงก็ให้ไว้ชีวิต”

† ฮีบรู หรือ “อิสราเอล” ซึ่งน่าจะหมายถึงเชื้อสายของเอเบอร์ (อ่านเพิ่มจากหนังสือปฐมกาล 10:25-31)

17 แต่หมอต้าแยทั้งสองเกรงกลัว †† พระเจ้า และไม่ได้ทำตามที่กษัตริย์ของอียิปต์สั่ง พวกนางไว้ชีวิตเด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดมา

18 กษัตริย์ของอียิปต์จึงเรียกหมอต้าแยสองคนนี้เข้าพบ และถามว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงทำอย่างนี้ ปลอมให้เด็กผู้ชายพวกนั้นรอด?”

19 หมอต้าแยสองคนนั้นตอบฟาโรห์ว่า “เพราะผู้หญิงชาวฮีบรูไม่เหมือนผู้หญิงชาวอียิปต์ พวกนางแข็งแรงและคลอดลูกก่อนที่หมอต้าแยจะไปถึงเสียอีก” 20 พระเจ้าจึงอวยพรหมอต้าแยสองคนนั้น ประชาชนชาวอิสราเอลได้เพิ่มทวีขึ้น และเข้มแข็งมาก 21 พระเจ้าให้หมอต้าแยทั้งสองคน มีครอบครัวของพวกนาง เพราะพวกนางเกรงกลัวพระองค์

22 ฟาโรห์ ‡ จึงออกคำสั่งกับประชาชนทั้งหมดของพระองค์ว่า “เด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดจากชาวฮีบรู พวกเจ้าต้องเอาไปโยนในแม่น้ำไนล์ แต่เด็กผู้หญิง เจ้าปล่อยให้รอดได้”

หนูน้อยโมเสส

2 มีชายเฝ้าเลวี่คนหนึ่งได้ไปแต่งงานกับสาวคนหนึ่งจากเผ่าเลวีด้วยกัน 2 นางตั้งท้องและคลอดลูกชาย ลูกของนางเป็นเด็กที่น่ารักมาก นางจึงซ่อนเด็กคนนั้นไว้ถึงสามเดือน 3 จนกระทั่งนางเห็นว่าไม่สามารถซ่อนเด็กคนนี้ได้อีกต่อไป นางจึงนำเด็กมาसानเป็นตะกร้าแล้วฉาบด้วยชันและน้ำมันดิน † นางนำเด็กวางลงในตะกร้า และเอาไปวางไว้ในกอต้นกกที่ขึ้นอยู่ตามริมฝั่งแม่น้ำไนล์ 4 พี่สาวของเด็กคนนั้น คอยเฝ้ามองตะกร้าใบนั้นอยู่ห่างๆ เพื่อจะได้รู้ว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับน้องชาย

5 ขณะนั้น ลูกสาวของฟาโรห์ได้ลงมาอาบน้ำที่แม่น้ำไนล์ ขณะที่คนรับใช้กำลังเดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำไนล์ ลูกสาวของฟาโรห์ก็เห็นตะกร้าใบนั้นในกอต้นกก นางจึงสั่งให้คนรับใช้ไปเอามา 6 เมื่อนางเปิดดู ก็เห็นเด็กผู้ชายกำลังร้องไห้อยู่ นางเกิดความสงสาร และพูดขึ้นว่า “นี่คงเป็นเด็กชายชาวฮีบรู † คนหนึ่ง”

7 พี่สาวของเด็กคนนั้นได้พูดกับลูกสาวฟาโรห์ว่า “จะให้หนูไปหาแม่หมาชาวฮีบรูสักคน มาเลี้ยงเด็กคนนี้ให้กับท่านไหมคะ”

8 นางจึงตอบว่า “ไปสิ”

เด็กผู้หญิงคนนั้นจึงไปเรียกแม่ของเด็กชายคนนั้นมา

9 ลูกสาวฟาโรห์พูดกับนางว่า “ให้เอาเด็กคนนี้ไปเลี้ยงดูให้กับฉัน แล้วฉันจะจ่ายค่าจ้างให้”

หญิงคนนั้นจึงได้เอาเด็กนั้นไปเลี้ยงดู 10 เมื่อเด็กคนนั้นโตจนหย่านมได้แล้ว นางได้นำตัวเขาไปให้ลูกสาวฟาโรห์ แล้วเขาก็

†† เกรงกลัว หมายถึง “นับถือ” หรือ “ไว้วางใจ” ‡ ฟาโรห์ เป็นตำแหน่งที่ประชาชนใช้เรียกกษัตริย์ของอียิปต์ มีความหมายว่า “ครอบครัวที่ยิ่งใหญ่” †† น้ำมันดิน เป็นน้ำมันชนิดข้นที่ต้องถูกความร้อนถึงจะละลาย †† ฮีบรู คือ “คนอิสราเอล”

กลายเป็นลูกของลูกสาวฟาโรห์ นางตั้งชื่อเขาว่าโมเสส † เพราะนางบอกว่า “ฉันได้ตั้งเขาขึ้นมาจากน้ำ”

โมเสสช่วยเหลือคนของตน

11 เมื่อโมเสสโตขึ้น เขาได้ออกไปเห็นชาวฮีบรูที่น้องของเขาต้องทำงานอย่างหนัก เมื่อเขาเห็นชายอียิปต์คนหนึ่งกำลังเฉียนตีชายฮีบรูคนหนึ่ง ซึ่งเป็นพี่น้องของเขา 12 โมเสสมองไปรอบๆ ไม่เห็นใคร เขาจึงฆ่าชาวอียิปต์คนนั้น แล้วฝังศพไว้ในทราย

13 วันต่อมา เมื่อโมเสสออกไปอีก เขาเห็นชาวฮีบรูสองคนกำลังต่อสู้กันอยู่ โมเสสจึงพูดกับคนที่ทำผิดว่า “เจ้าทำร้ายชาวฮีบรูด้วยกันทำไม”

14 แต่ชายคนนั้นกลับตอบว่า “ใครตั้งให้แกเป็นเจ้าชายและเป็นผู้ตัดสินพวกเราหรือ แกคงคิดจะฆ่าเราเหมือนกับที่แกฆ่าคนอียิปต์เมื่อวาน † นีสินะ”

โมเสสตกใจกลัวและคิดในใจว่า “เรื่องนี้คงรู้กันไปทั่วแล้วแน่ๆ”

15 เมื่อฟาโรห์ได้ยินเรื่องนี้ พระองค์หาทางที่จะฆ่าโมเสส โมเสสจึงหนีฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดียน

โมเสสในแผ่นดินมีเดียน

โมเสสได้มานั่งพักอยู่ใกล้บ่อน้ำแห่งหนึ่ง 16 มีนักบวชชาวมีเดียนคนหนึ่งมีลูกสาวเจ็ดคน ในขณะที่นั้นลูกสาวทั้งเจ็ดคนของเขาได้ออกมาตักน้ำที่บ่อและเอาไปเติมรางน้ำเพื่อเลี้ยงแกะของพ่อ 17 แต่มีคนเลี้ยงแกะกลุ่มหนึ่งมาถึงและขับไล่พวกนาง โมเสสจึงลุกขึ้นมาช่วยพวกนาง และยังช่วยตักน้ำให้แกะของพวกนางดื่มอีกด้วย

18 เมื่อพวกนางกลับไปหาเรอูเอล ‡ ผู้เป็นพ่อ เรอูเอลถามลูกๆ ว่า “ทำไมวันนี้ลูกๆ ถึงได้กลับมาเร็วนัก”

19 พวกนางตอบว่า “ชายชาวอียิปต์คนหนึ่งได้ช่วยเราให้พ้นจากกำมือของพวกคนเลี้ยงแกะ เขายังช่วยตักน้ำแทนเราให้แกะของเราดื่มด้วย”

20 เขาจึงถามพวกลูกสาวว่า “แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน ทำไมลูกๆ ถึงเขาไว้ข้างนอก ไปเชิญเขามากินอาหารร่วมกับพวกเราสิ”

21 โมเสสตกลงที่จะอยู่กับเขา เรอูเอลยกลูกสาวชื่อตีปโปราห์ให้ เป็นเมียโมเสส 22 นางตั้งท้องและคลอดลูกชายคนหนึ่ง โมเสสพูดว่า “ตอนนี้เราเป็นคนแปลกหน้าบนแผ่นดินของคนต่างชาติ” เขาจึงตั้งชื่อลูกชายว่าเกอโรโซม ††

พระเจ้าตัดสินใจช่วยชาวอิสราเอล

23 โมเสสได้อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งนั้นเป็นเวลาหลายปี ในช่วงเวลานั้น กษัตริย์ของอียิปต์ได้ตายไป ประชาชนชาวอิสราเอลยังคงร้องไห้คร่ำครวญ เพราะถูกบังคับให้ทำงานอย่างหนัก พวกเขาจึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระเจ้า เสียงร่ำร้องให้ช่วยปลดปล่อยพวกเขาจากงานหนักนี้ได้ดังไปถึงหูของพระเจ้า 24 พระองค์ได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขาระลึกถึงคำสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ 25 พระองค์มองไปยังลูกหลานของอิสราเอล แล้วพระองค์ก็รู้ว่าพระองค์จะทำอะไร ††

พุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟ

3 เยโรโซม †† พ่อตาของโมเสสเป็นนักบวชของชาวมีเดียน ครั้งหนึ่งเมื่อโมเสสกำลังเลี้ยงแกะของเยโรโซมอยู่ เขาต้อนแกะ

ไปด้านหลังของที่เปล่าเปลี่ยวแห่งนั้น จนไปถึงภูเขาไซเนบ ซึ่งเป็นภูเขาที่พระเจ้ามาปรากฏให้ประชาชนเห็น 2 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏให้เขาเห็น ในเปลวไฟที่กำลังลุกไหม้กลางพุ่มไม้พุ่มหนึ่ง โมเสสเข้าไปดูใกล้ๆ เขาเห็นพุ่มไม้กำลังลุกไหม้เป็นไฟ แต่พุ่มไม้กลับไม่ถูกเผาไหม้แต่น้อย 3 โมเสสคิดในใจว่า “เราจะเข้าไปดูสิ่งมหัศจรรย์นี้สักหน่อยว่า ทำไมพุ่มไม้ไม่ไหม้เป็นไฟ”

4 เมื่อพระยาห์เวห์เห็นโมเสสกำลังเดินเข้ามาเพื่อดูใกล้ๆ พระองค์จึงเรียกเขาจากพุ่มไม้ว่า “โมเสส โมเสส”

โมเสสจึงตอบว่า “ครีบท่าน”

5 พระองค์พูดว่า “อย่าเข้ามาใกล้เรามากกว่านี้ ถอดรองเท้าออกซะ เพราะเจ้ากำลังยืนอยู่บนพื้นดินที่ศักดิ์สิทธิ์” 6 พระองค์พูดว่า “เราคือพระเจ้าของพ่อเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ”

โมเสสปิดหน้าของเขาไว้เพราะกลัวที่จะมองดูพระเจ้า

7 แต่พระยาห์เวห์พูดว่า “เราเห็นความทุกข์ยากของประชาชนของเราในอียิปต์ และเราก็ได้ยินเสียงร่ำร้องให้ช่วยเหลือให้พ้นจากผู้กดขี่พวกเขา เรารับรู้ถึงความทุกข์ทรมานของพวกเขามาก 8 เราจึงลงมาเพื่อช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของคนอียิปต์ และนำพวกเขาออกจากแผ่นดินนั้น ไปสู่แผ่นดินที่ดีและกว้างขวาง ไปสู่แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ไปยังดินแดนของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอามอไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิวไตต์ และชาวเยบูน 9 ตอนนี้เราได้ยินเสียงร่ำร้องของลูกหลานของอิสราเอลแล้ว และได้เห็นพวกชาวอียิปต์กดขี่ข่มเหงพวกเขาด้วย 10 ดังนั้นเจ้าจะต้องกลับไปที่นี่ เราจะส่งเจ้าไปหาฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้ นำคนของเรา คือพวกลูกหลานชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์”

11 โมเสสพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าเป็นใครกัน ถึงบังอาจจะไปเข้าพบฟาโรห์ และนำลูกหลานอิสราเอลออกจากอียิปต์”

12 พระเจ้าพูดกับเขาว่า “เจ้าควรไป เราจะอยู่กับเจ้า และนี่จะเป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่า เราได้ส่งเจ้าไป คือเมื่อเจ้านำประชาชนออกมาจากอียิปต์แล้ว พวกเขาจะมานมัสการพระเจ้าบนภูเขาซีนาย”

13 โมเสสพูดกับพระเจ้าว่า “ถ้าข้าพเจ้าไปพบลูกหลานชาวอิสราเอลและบอกกับพวกเขาว่า ‘พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่าน ได้ส่งผมมาช่วยพวกท่าน’ แล้วพวกเขาจะยอมถามข้าพเจ้าว่า ‘พระองค์ชื่ออะไร’ แล้วจะให้ข้าพเจ้าตอบพวกเขาว่าอย่างไร”

14 พระเจ้าตอบโมเสสว่า “เราเป็นผู้ที่เราเป็น” ††† พระองค์พูดว่า “ให้บอกกับลูกหลานอิสราเอลว่า ‘เราเป็น’ ส่งผมมาหาพวกท่าน”

15 พระองค์พูดกับโมเสสอีกว่า “ให้บอกกับลูกหลานอิสราเอลว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่าน พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ส่งผมมาหาพวกท่าน’ ยาห์เวห์จะเป็นชื่อของเราตลอดไป คนทุกคนจะรู้จักเราในชื่อนี้”

16 ให้ไปและเรียกผู้อาวุโสชาวอิสราเอลมาประชุมกัน และบอกกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่านได้มาปรากฏกับผม พระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ พูดว่า เราใส่ใจกับพวกเจ้าและสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเจ้าในอียิปต์’

17 เราได้ตัดสินใจที่จะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากความทุกข์ยากในอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอามอไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิวไตต์ และชาวเยบูน ไปยังแผ่นดินที่เต็มไปด้วยสิ่งดีมากมาย 8

18 พวกเขาจะฟังเจ้า เจ้ากับพวกผู้อาวุโสอิสราเอลจะไปพบกษัตริย์ของอียิปต์ และพูดกับเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู 9 ได้มาพบข้าพเจ้า ตอนนี้ขออนุญาตให้พวกข้าพเจ้าเดินทางเป็นเวลาสามวัน เข้าไปยังที่เปล่าเปลี่ยวแห่งนั้น เพื่อ

† โมเสส ออกเสียงเหมือนคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ตั้งขึ้น” หรือ “ลากขึ้น” †† เมื่อวาน คำนี้ใช้ในฉบับกรีกโบราณ † เรอูเอล มีอีกชื่อหนึ่งว่า “เยโรโซม” †† เกอโรโซม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรู หมายถึง “คนแปลกหน้าที่นั้น” ††† พระองค์ก็รู้ว่าพระองค์จะทำอะไร หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์รู้สึกเป็นห่วงพวกเขา” หรือ “พระองค์รับรู้ถึงความเจ็บปวดของพวกเขา” †††† เยโรโซม หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า “เรอูเอล”

†††† เราเป็นผู้ที่เราเป็น คำนี้ในภาษาฮีบรู ออกเสียงเหมือนชื่อ “ยาห์เวห์” มีความหมายว่า “พระองค์เป็น” หรือ “พระองค์ทำให้สิ่งต่างๆ เป็นขึ้นมา” หรือแปลได้อีกว่า “เราเป็นผู้ที่เราเป็น” หรือ “เราเป็นผู้นั้นที่เป็นอยู่ตลอด” 8 แผ่นดินที่เต็มไปด้วยสิ่งดีมากมาย หรือแปลตรงๆ ได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้หลายอย่าง” 9 ชาวฮีบรู หรือ “ชาวอิสราเอล”

ฆ่าสัตว์บูชาให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาด้วยเหตุ
19 แต่เรารู้ว่ากษัตริย์อียิปต์จะไม่ยอมปล่อยให้พวกเขาไป นอก-
จากเขาจะถูกบังคับให้ต้องปล่อยพวกเขาไป 20 เราจะยื่นมือของ
เราออกทำลายอียิปต์ ด้วยสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหมดที่เราจะทำได้
แผ่นดินนั้น แล้วหลังจากนั้นเขาก็จะปล่อยพวกเขาไป 21 เราจะ
ทำให้คนอียิปต์มีเมตตาต่อคนอิสราเอล เพื่อว่าเมื่อพวกเขาจาก
ไป จะได้ไม่ไปมือเปล่า

22 พวกเขาหญิงแต่ละคนจะขอเงินทอง เครื่องเพชร และเสื้อผ้า
จากเพื่อนบ้าน หรือคนที่อาศัยอยู่ในบ้านของพวกเขา พวกเขาจะ
เอาของพวกนี้ใส่ให้กับพวกเขา ลูกสาวของพวกเขาก็จะเป็น
การปล้นสะดมชาวอียิปต์ทางหนึ่ง”

การพิสูจน์สำหรับโมเสส

4 โมเสสตอบไปว่า “ดูสิ แล้วถ้าเกิดคนพวกนั้นไม่ยอมเชื่อ
ข้าพเจ้าหรือฟังข้าพเจ้าล่ะ พวกเขาอาจพูดว่า ‘พระยาห์เวห์
ไม่ได้มาปรากฏให้เจ้าเห็นหรอก’”

2 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “มีอะไรอยู่ในมือเจ้า”

โมเสสตอบว่า “ไม้เท้าครับ”

3 พระยาห์เวห์บอกว่า “โยนมันลงบนพื้นซิ”

โมเสสจึงโยนมันลงบนพื้น มันได้กลายเป็นงูตัวหนึ่ง โมเสสวิ่ง
หนีงูตัวนั้น 4 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ยื่นมือเจ้าออกไปจับ
หางมันไว้”

เมื่อโมเสสยื่นมือออกไปจับหางมัน มันก็กลับกลายเป็นไม้เท้า
อยู่ในมือเขาเหมือนเดิม 5 “ให้ไปทำอย่างนี้ แล้วพวกเขาจะได้เชื่อ
ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับรา-
ฮัม พระเจ้าของอิสอัค และของยาโคบได้มาปรากฏกับเจ้าจริง”

6 พระยาห์เวห์พูดกับเขาอีกว่า “คราวนี้ ล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ
ของเจ้าซิ”

เมื่อโมเสสล้วงมือเข้าไปในอกเสื้อ และดึงมันออกมา มือของ
เขากลายเป็นโรครีขาวเหมือนหิมะ

7 พระยาห์เวห์พูดว่า “ล้วงมือกลับเข้าไปในอกเสื้ออีกครั้งซิ”

โมเสสจึงล้วงมือกลับเข้าไปในอกเสื้ออีกครั้ง เมื่อเขาดึงมือออก
มา มือของเขาก็กลายเป็นปกติ เหมือนผิวหนังเดิมของเขา

8 “ถ้าพวกเขายังไม่เชื่อเจ้า หรือไม่สนใจสิ่งอัศจรรย์อันแรก เขา
อาจจะเชื่อสิ่งอัศจรรย์อันหลังนี้ได้ 9 และถ้าพวกเขายังไม่เชื่อสิ่ง
อัศจรรย์ทั้งสองนี้ หรือไม่สนใจฟังเจ้าก็ให้เจ้าตักน้ำจากแม่น้ำ
ไนล์ขึ้นมา แล้วรดมันลงบนพื้นแห้ง น้ำที่เจ้าตักขึ้นมาจากแม่น้ำ
ไนล์นั้น จะกลายเป็นเลือดบนพื้นดิน” 10 โมเสสพูดกับพระยาห์-
เวห์ว่า “ได้โปรดเถิด พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเป็นคนพูดไม่เก่ง ทั้ง
ในอดีตหรือจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ที่พระองค์พูดอยู่กับข้าพเจ้าผู้รับใช้
ของพระองค์ เพราะข้าพเจ้าเป็นคนพูดติดอ่างและพูดไม่ชัด”

11 พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “ใครเป็นผู้ให้ปากกับมนุษย์ ใคร
ทำให้มนุษย์เป็นใบหูหูนกพิการหรือตาบอด เป็นรายาห์เวห์ที่ไม่
ใช้หรือ 12 ดังนั้น ไปเดี๋ยวนี้ เราจะอยู่กับปากของเจ้า เราจะสอน
เจ้าว่าจะให้พูดอะไร”

13 แต่โมเสสตอบว่า “ได้โปรดเถิดองค์เจ้าชีวิต ช่วยส่งคนอื่นไป
เถิด”

14 พระยาห์เวห์โกรธโมเสส พระองค์พูดว่า “เจ้ายังมีพี่ชายชื่ออา
โรนเป็นคนเลวี ใช้ไหม เรารู้ว่าเขาเป็นคนพูดเก่ง และเขาก็กำลัง
มาหาเจ้า เมื่อเขามาพบเจ้า เขาจะดีใจมาก 15 เจ้าอยากให้เขาพูด
อะไร เจ้าก็บอกกับเขาได้ เราจะอยู่กับปากของเจ้าและปากของ
เขา เราจะสอนพวกเจ้าว่าจะต้องทำอะไร 16 เราจะพูดกับประชา-
ชนให้กับเจ้า เขาจะเป็นเหมือนนปากของเจ้า และเจ้าจะเป็น
เหมือนพระเจ้าของเขา 17 ให้ถือไม้เท้าไว้ในมือของเจ้า เจ้า
จะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ด้วยไม้เท้านี้แหละ”

† เขาจะ ... สำหรับเขา หรือแปลตรงๆได้ว่า “เขาจะเป็นปากของเจ้าและเจ้า
ก็จะเป็นพระเจ้าของเขา”

โมเสสกลับสู่อียิปต์

18 โมเสสกลับไปหาเยโรฟอตาของเขา และพูดว่า “ขออนุญาต
ให้ผมกลับไปหาญาติพี่น้องของผมในอียิปต์ ไปดูว่าพวกเขายังมี
ชีวิตอยู่หรือเปล่า”

เยโรฟอตาพูดกับโมเสสว่า “ขอให้เจ้าเดินทางด้วยความปลอดภัย”

19 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสในใจคนเดียวว่า “กลับไปอียิปต์ได้แล้ว
เพราะพวกที่ตามล่าชีวิตของเจ้านั้น ตายหมดแล้ว”

20 โมเสสจึงพาเมียและลูกๆของเขา ขึ้นนั่งหลังลาและมุ่งหน้า
กลับไปอียิปต์ เขาก็ไม่ทำของพระเจ้าไว้ในมือ

21 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เมื่อเจ้ากลับไปถึงอียิปต์ ให้นึก
ถึงสิ่งอัศจรรย์ทั้งหลายที่เราได้มอบไว้ในมือเจ้า และแสดงพวก
มันต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ฟาโรห์ใจแข็ง เพื่อเขาจะไม่
ยอมปล่อยประชาชนไป 22 เจ้าต้องพูดกับฟาโรห์ว่า ‘พระยาห์เวห์

พูดว่า อิสราเอลเป็นลูกชายคนโตของเรา และเราขอบอกเจ้าว่า

23 ปล่อยลูกชายของเราไปซะ เพื่อเขาจะได้มารับใช้เรา แต่ถ้าเจ้า
ไม่ยอมปล่อยเขา เราก็จะฆ่าลูกชายคนโตของเจ้า”

ลูกชายโมเสสถูกขลิบ

24 ในระหว่างทางไปอียิปต์ โมเสสได้หยุดพักค้างคืนในที่แห่ง
หนึ่ง พระยาห์เวห์มาหาโมเสสและพยายามฆ่าเขา 25 แต่นางศิป-
โพรราห์ได้เอาเม็ดหิน † ไปขลิบลูกชายนาง และเอาหนังขึ้นหนัง ไป
แตะที่เท้า ‡ ของโมเสส นางพูดว่า “ท่านเป็นเจ้าบ่าวแห่งเลือดสา-
หรับฉัน” 26 แล้วพระยาห์เวห์ก็จากไป โดยไม่ได้ทำอันตรายเขา ที่
นางพูดว่า “เจ้าบ่าวแห่งเลือด” นั้น นางกำลังพูดถึงการขลิบหน-
เอง

โมเสสกับอาโรนไปหาชาวอิสราเอล

27 ขณะนั้นพระยาห์เวห์พูดกับอาโรนว่า “ไปหาโมเสสในที่เปล่า
เปลี่ยวแห่งแล้ง” เขาจึงไปและพบโมเสสที่ภูเขาของพระเจ้า † อา
โรนจูบโมเสส 28 โมเสสเล่าเรื่องทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้พูดกับ
เขาให้อาโรนฟัง รวมถึงเรื่องที่พระองค์ส่งเขาไป และการอั-
ศจรรย์ทั้งหมดที่พระองค์สั่งให้เขาทำ

29 โมเสสและอาโรนจึงไป และได้รวบรวมพวกผู้อาวุโสของอิส-
ราเอลมา 30 อาโรนได้พูดทุกคำที่พระยาห์เวห์ได้บอกกับโมเสส
และโมเสสก็ได้ทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆต่อหน้าต่อตาประชาชนชาว
อิสราเอล 31 ประชาชนก็เชื่อ เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระยาห์เวห์ได้
มาเยี่ยมเยียนชาวอิสราเอล และเมื่อพวกเขาได้เห็นกับตา พวก
เขาต่างก็ลงกราบนมัสการ

โมเสสและอาโรนเข้าพบฟาโรห์

5 ต่อมาภายหลัง โมเสสและอาโรนได้เข้าพบฟาโรห์และพูด
ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘ปล่อยประชา-
ชนของเราไป เพื่อพวกเขาจะได้จัดงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกันเพื่อ
ให้เกียรติกับเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งนั้น’”

2 แต่ฟาโรห์พูดว่า “ยาห์เวห์เป็นใคร ทำไมเราจะต้องเชื่อฟังเขา
และปล่อยชาวอิสราเอลไปด้วย เราไม่รู้จักยาห์เวห์และเราก็จะไม่
ปล่อยชาวอิสราเอลด้วย”

3 พวกเขาบอกว่า “พระเจ้าของชาวฮีบรู † ได้มาพบกับพวกเรา
ขอได้โปรดให้พวกเราเดินทางเข้าไปที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง ซึ่ง
ต้องใช้เวลาเดินทางสามวัน เพื่อพวกเราจะได้ไปฆ่าสัตว์บูชาให้
กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา เพื่อว่าพระองค์จะได้ไม่ฆ่า
พวกเรา ด้วยภัยพิบัติหรือด้วยดาบ”

†† มืดหิน มืดคมที่มาจากหินเหล็กไฟ ‡ ทำ ในที่นี้คงหมายถึงอวัยวะ
เพศ †† ภูเขาของพระเจ้า คือ “ภูเขาโฮเรบ” หรือเรียกอีกชื่อว่า “ภูเขาซีนาย”
‡‡ ชาวฮีบรู หรือ “ชาวอิสราเอล”

4 แต่กษัตริย์ของอียิปต์พูดกับพวกเขาว่า “โมเสส และอาโรน ทำไมพวกเจ้าถึงได้มาทำให้คนงานพวกแกไม่ยอมทำงาน พวกเจ้ากลับไปทำงานซะ” 5 ฟาโรห์พูดว่า “ดูพวกนี้สิ มีจำนวนมากมายมหาศาล พวกเจ้าทำให้พวกมันหยุดงาน”

ฟาโรห์ลงโทษประชาชน

6 ในวันนั้นเอง ฟาโรห์ได้สั่งพวกนางงานและพวกหัวหน้าคนงาน † ว่า 7 “ต่อไปนี้ พวกเจ้าไม่ต้องหาฟางที่ใช้ทำอิฐให้กับพวกทาสอีกแล้ว ให้พวกมันไปหากันเอาเอง 8 แต่พวกเจ้าต้องให้พวกมันทำอิฐให้ได้เท่าเดิม ห้ามลดจำนวนลง เพราะพวกมันขี้เกียจ นั่นเป็นเหตุที่พวกมันพากันมาร้องขอว่า ‘ขอให้พวกเราไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระเจ้าของพวกเราด้วยเถิด’ 9 ให้พวกมันทำงานหนักขึ้น เพื่อจะได้ยุ่งจนไม่มีเวลาที่จะไปฟังเรื่องเหลวไหล †† พวกมัน”

10 พวกนางงานและพวกหัวหน้าคนงาน ออกไปบอกกับชาวอิสราเอลว่า “ฟาโรห์สั่งว่า ‘เราจะไม่ให้ฟางกับพวกเจ้าอีกแล้ว 11 พวกเจ้าจะต้องไปหาฟางกันเอาเอง ไปหาที่ไหนก็ได้ที่พวกเจ้าจะหามาได้ แต่จำนวนอิฐที่พวกเจ้าทำ ต้องไม่ลดลง’”

12 ประชาชนจึงกระจัดกระจายกันออกไปทั่วอียิปต์ เพื่อเก็บรวบรวมฟางมา 13 พวกนางงานกดดันชาวอียิปต์ โดยพูดว่า “ในแต่ละวัน พวกแกจะต้องทำอิฐให้ได้เท่าเดิม เหมือนกับเมื่อก่อน ตอนที่พวกแกยังมีฟางอยู่” 14 พวกหัวหน้าคนงานชาวอิสราเอล ที่ผู้มอบหมายงานของฟาโรห์ได้แต่งตั้งให้ดูแลรับผิดชอบงานที่คนอิสราเอลทำ ต่างถูกเขี่ยนตี และถูกถามว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงทำอิฐไม่เสร็จตามจำนวนที่เคยทำได้เมื่อก่อนนี้”

15 พวกหัวหน้าคนงานชาวอิสราเอลไปพบฟาโรห์และบ่นว่า “ทำไมท่านถึงทำกับพวกคนรับใช้ของท่านอย่างนี้ 16 ท่านไม่ได้ให้ฟางกับพวกคนรับใช้ของท่าน แต่พวกนางงานกลับสั่งให้พวกเราทำอิฐให้ได้เท่าเดิม พวกคนรับใช้ของท่านก็ถูกเขี่ยนตี และท่านก็ทำผิดต่อประชาชนของท่าน”

17 ฟาโรห์ตอบว่า “พวกเจ้าขี้เกียจมาก เพราะพวกเจ้าขี้เกียจนั่นเอง ถึงได้มาขอว่า ‘ได้โปรดให้พวกเราไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์ด้วยเถิด’ 18 ไป กลับไปทำงานเดี๋ยวนี้ จะไม่มีฟางให้กับพวกเจ้า แต่พวกเจ้ายังต้องทำอิฐให้ได้เท่าเดิม”

19 พวกหัวหน้าคนงานรู้ว่าพวกเขามีปัญหาแน่ เมื่อได้ยินฟาโรห์พูดว่า “พวกเจ้าจะต้องไม่ลดจำนวนอิฐที่จะต้องทำในแต่ละวัน”

20 เมื่อพวกหัวหน้าคนงานจากฟาโรห์ออกมา ก็มาเจอโมเสส และอาโรนที่คอยพบพวกเขาอยู่ 21 พวกหัวหน้าคนงานพูดกับสองคนนั้นว่า “ขอให้พระยาห์เวห์เห็นพวกท่านและลงโทษพวกท่าน เป็นเพราะพวกท่านแค้นที่ทำให้ฟาโรห์กับข้าราชการของเขาเหมือนขี้หน้าพวกเรา และท่านได้เอาดาบใส่ไว้ในมือของพวกเขา เพื่อจะได้ฆ่าพวกเราด้วย”

โมเสสบ่นกับพระยาห์เวห์

22 โมเสสหันไปหาพระยาห์เวห์และพูดว่า “พระยาห์เวห์ ทำไมพระองค์ถึงนำความหายนะมาสู่ประชาชนพวกนี้ พระองค์ส่งข้าพเจ้ามาทำไม 23 ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาพบฟาโรห์และพูดในนามของพระองค์ มันกลับเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมสำหรับคนพวกนี้ และพระองค์ก็ไม่ได้ช่วยพวกเขาเลยสักนิดเดียว”

6 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ต่อไปนี้ เจ้าจะได้เห็นว่าเราจะทำอะไรกับฟาโรห์ เราจะบีบบังคับให้เขาส่งคนพวกนี้ออกจากอียิปต์ เราก็จะบีบบังคับให้เขาขับไล่คนพวกนี้ออกจากแผ่นดินของเขา”

2 พระเจ้าพูดกับโมเสส และบอกกับโมเสสว่า “เราคือยาห์เวห์ 3 เราเคยปรากฏตัวกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในชื่อของพระ-

† หัวหน้าคนงาน คือชาวอียิปต์ที่ได้รับการคัดเลือกเพื่อมาดูแลตรวจตราคนอียิปต์ด้วยกันเอง †† เรื่องเหลวไหล ฟาโรห์ต้องการให้ประชาชนเชื่อว่าโมเสสและอาโรนกำลังโกหกเกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าได้บอกไว้กับพวกเขา

เจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด † เราไม่ได้ให้พวกเขารู้จักเราในชื่อของยาห์เวห์ 4 เราได้สัญญาเกี่ยวกับพวกเขาด้วยว่า เราจะยกแผ่นดินคานาอันให้กับพวกเขา แผ่นดินที่พวกเขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว 5 เราก็งยังได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของลูกหลานของอิสราเอล ที่ถูกชาวอียิปต์บีบบังคับให้ทำงานหนัก และเราก็จำคำสัญญาของเราได้ 6 ดังนั้นให้ไปบอกกับลูกหลานของอิสราเอลว่า ‘เราคือยาห์เวห์ และเราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากภาระหนักของชาวอียิปต์ เราจะช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากการเป็นทาสของพวกเจ้า เราจะไถ่พวกเจ้าด้วยแขนที่ยื่นออกมาช่วย เราจะไถ่พวกเจ้าด้วยการลงโทษอันยิ่งใหญ่ 7 เราจะรับพวกเจ้าเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ที่ช่วยพวกเจ้าให้พ้นจากภาระหนักของชาวอียิปต์ 8 เราจะพาพวกเจ้าไปยังดินแดนที่เราได้สัญญาไว้ว่าจะให้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราคือยาห์เวห์ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้พวกเจ้าเป็นเจ้าของ”

9 แล้วโมเสสก็พูดอย่างนั้นกับลูกหลานของอิสราเอล แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง เพราะพวกเขาหมดอาลัยตายอยาก และการเป็นทาสของพวกเขาก็หนักอึ้ง 10 พระยาห์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า 11 “ไปบอกกับฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ให้ปล่อยลูกหลานของอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา”

12 แต่โมเสสพูดต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่า “ดูสิขนาดคนอิสราเอลยังไม่ยอมฟังข้าพเจ้าเลย แล้วฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์จะฟังข้าพเจ้าหรือ เพราะข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง”

13 แต่พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรน และสั่งให้เขาทั้งสองไปหาลูกหลานของอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ เพื่อที่จะพาลูกหลานของอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์

ครอบครัวชาวอิสราเอล

14 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของผู้นำแต่ละครอบครัวของอิสราเอล ลูกชายคนโตของอิสราเอลคือรูเบน รูเบนมีลูกสี่คนคือ ฮาโนค บิลลู เฮสโรน และคารมี พวกเขาทั้งหมดอยู่ในครอบครัวของรูเบน

15 ลูกชายของสิเมโอนคือ เยมูเอล ยามีน โอหาด ยูดีน โศหาร รวมทั้งชาฮูลที่เกิดจากหญิงชาวคานาอัน พวกเขาทั้งหมดอยู่ในครอบครัวของสิเมโอน

16 เลวีมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ลูกของเลวีคือ เกอร์โชน โศฮา และเมราวี

17 ลูกชายของเกอร์โชนคือ ลิบนีและชิมเอีพร้อมกับครอบครัวของพวกเขา

18 โศฮามีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสามสิบสามปี ลูกชายโศฮาคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล

19 ลูกชายของเมราวีคือ มาห์ลีและมุซึ พวกเขาทั้งหมดอยู่ในครอบครัวของชาวเลวี เรียงตามลำดับรุ่นของเขา

20 อัมรามมีชีวิตอยู่หนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี อัมรามเอานางโยเคเบตซึ่งเป็นน้องสาวพ่อมาเป็นเมีย และนางคลอดลูกชายให้กับเขา คืออาโรนกับโมเสส

21 ลูกชายของอิสฮาร์คือ โคราห์ เนเฟก และคีคีรี

22 ลูกชายของอุสซีเอลคือ มิซาเอล เอลชาฟาน และสิธรี

23 อาโรนได้นางเอลิเชบามาเป็นเมีย เอลิเชบาเป็นลูกสาวของอัมมีนาดีบ และเป็นพี่น้องกับนาโชน นางได้คลอด นาดับ อามีสุ เอเลอาซาร์ และอิธามาร์

24 ลูกชายของโคราห์คือ อัสสิร์ เอลคานาห์ และอาบียาซาฟ พวกเขาทั้งหมดอยู่ในครอบครัวของชาวโคราห์

25 เอเลอาซาร์ลูกชายอาโรน เอาลูกสาวคนหนึ่งของปุเทิลมาเป็นเมีย นางได้คลอดฟีเนหัส พวกเขาเหล่านี้เป็นต้นตระกูลในแต่ละครอบครัวของชาวเลวี

‡ พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ “เอลชัตตัย”

26 อาโรนและโมเสสนี้แหละ คือสองคนที่พระยาห์เวห์พูดด้วย ว่า “ให้พาลูกหลานของอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปเป็นกลุ่มๆ”[†] 27 ทั้งสองคนนี่คือคนที่พูดกับฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ เพื่อนำลูกหลานของอิสราเอลออกจากอียิปต์ มันก็คือโมเสสกับอาโรนนี้แหละ

พระยาห์เวห์กำชับโมเสสและอาโรน

28 เมื่อพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์ 29 พระองค์พูดกับโมเสสว่า “เราคือยาห์เวห์ ให้บอกกับฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ตามที่เราได้บอกกับเจ้าทุกอย่าง”

30 โมเสสได้พูดกับพระยาห์เวห์ว่า “ดูสิ ข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แล้วฟาโรห์จะมาฟังคนอย่างข้าพเจ้าทำไม”

7 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เห็นไหมว่า เราได้ตั้งให้เจ้าเป็นเหมือนพระเจ้าสำหรับฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้า ก็จะเป็นเหมือนผู้พูดแทนพระเจ้าให้กับเจ้า 2 เจ้าจะพูดทุกอย่างที่เราได้สั่งเจ้า อาโรนพี่ชายเจ้าก็จะพูดกับฟาโรห์ แล้วฟาโรห์ก็จะปล่อยลูกหลานของอิสราเอลออกจากแผ่นดินของเขา 3 แต่เราจะทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง และเราจะเพิ่มสิ่งบอกเหตุต่างๆ และสิ่งอัศจรรย์ให้มากขึ้นในแผ่นดินอียิปต์ 4 แต่ฟาโรห์จะไม่ยอมฟังพวกเจ้า ดังนั้นเราจะวางมือของเราต่อท่านอียิปต์ เราจะพาทองทัพบกของเรา และคนของเรา คือลูกหลานชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยการลงโทษอันยิ่งใหญ่ต่างๆ 5 แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์ เมื่อเรายื่นมือของเราออกมาต่อท่านอียิปต์ และพาลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางพวกเขา”

6 โมเสสและอาโรนได้ทำตามทุกอย่างที่พระยาห์เวห์สั่งพวกเขา 7 ตอนที่พวกเขาพูดกับฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี อาโรนมีอายุแปดสิบสามปี

ไม้เท้าของโมเสสกลายเป็นงู

8 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า 9 “เมื่อฟาโรห์พูดกับพวกเขาว่า ‘แสดงสิ่งมหัศจรรย์ให้ดูสิ’ ก็ให้เจ้าบอกกับอาโรนว่า ‘เอาไม้เท้าของท่านโยนลงบนพื้นต่อหน้าฟาโรห์ แล้วมันจะกลายเป็นงู’”

10 โมเสสและอาโรนจึงไปหาฟาโรห์ และทำตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งพวกเขาไว้ อาโรนโยนไม้เท้าของเขาลงต่อหน้าฟาโรห์และพวกเขาข้าราชการชั้นสูงของเขา มันก็กลายเป็นงู

11 แต่ฟาโรห์ได้เรียกเหล่าผู้รู้ พวกพ่อมด และพวกพระที่มีเวทมนตร์คาถาของอียิปต์ ให้ใช้เวทมนตร์ของพวกเขา ทำอย่างเดียวกับที่อาโรนทำ 12 พวกเขาแต่ละคนก็โยนไม้เท้าของพวกเขาลง แล้วไม้เท้าของพวกเขา ก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาทั้งหมด 13 แต่จิตใจของฟาโรห์ก็ยังคงแข็งกระด้าง และไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรน เหมือนกับที่พระยาห์เวห์พูดไว้

น้ำกลายเป็นเลือด

14 พระยาห์เวห์บอกกับโมเสสว่า “จิตใจของฟาโรห์นั้นแข็งกระด้าง เขาไม่ยอมปล่อยประชาชนอิสราเอล 15 พรุ่งนี้เขาให้ไปหว่า ฟาโรห์ ตอนที่เขาลงไปที่แม่น้ำ ให้ยืนคอยพบเขาที่ริมฝั่งแม่น้ำ แล้วให้ถือไม้เท้าที่เปลี่ยนเป็นงูไปด้วย 16 ให้เจ้าพูดกับเขาว่า ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าของชาวฮีบรู ได้ส่งข้าพเจ้ามาพบท่าน และให้บอกท่านว่า ปล่อยประชาชนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้มาสู่สัตว์เพื่อถวายให้กับเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง แต่จนถึงเดี๋ยวนี้แล้ว เจ้าก็ยังไม่ยอมเชื่อฟัง’ 17 พระยาห์เวห์จึงพูดว่า ‘เราจะทำสิ่งนี้ เจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ เราจะตีสน้ำในแม่น้ำไนล์ด้วยไม้เท้า

ที่อยู่ในมือเรา และมันจะกลายเป็นเลือด 18 ปลาที่อยู่ในแม่น้ำไนล์จะตายหมด แม่น้ำไนล์จะเน่าเหม็นจนชาวอียิปต์ไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำได้”

19 พระยาห์เวห์บอกกับโมเสสว่า “บอกกับอาโรนว่า ‘ให้ถือไม้เท้าของท่านและยืนมือออกไปเหนือแม่น้ำทุกแห่งของอียิปต์ ทั้งแม่น้ำ ล้ำธาร สระน้ำ ที่กักเก็บน้ำทุกแห่งของพวกเขา เพื่อแหล่งน้ำทั้งหมดนั้นจะไหลกลายเป็นเลือด จะมีแต่เลือดเต็มไปหมดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งน้ำที่ค้างอยู่ตามต้นไม้และชอกหินก็จะกลายเป็นเลือดด้วย”

20 โมเสสและอาโรนจึงทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งพวกเขาไว้ อาโรนยกไม้เท้าของเขาฟาดน้ำในแม่น้ำไนล์ ต่อหน้าต่อตาของฟาโรห์และข้าราชการของเขา และน้ำในแม่น้ำไนล์ทั้งหมดก็กลายเป็นเลือด 21 ปลาในแม่น้ำไนล์ก็ตาย และแม่น้ำไนล์ได้เน่าเหม็น ชาวอียิปต์ไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำได้ มีแต่เลือดเต็มไปหมดทั่วแผ่นดินอียิปต์

22 แต่พวกพระที่มีเวทมนตร์คาถาของอียิปต์ ก็ใช้เวทมนตร์ทำในสิ่งเดียวกับที่อาโรนทำ ฟาโรห์ยังคงใจแข็งกระด้าง เขาจึงไม่ยอมฟังพวกเขาเหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้ 23 ฟาโรห์กลับไปบ้านของเขาและไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้แม้แต่น้อย

24 ชาวอียิปต์ทั้งหมดจึงต้องขุดหลุมรอบๆแม่น้ำไนล์ เพื่อจะได้มีน้ำไว้ดื่ม เพราะพวกเขาไม่สามารถดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์ได้

ความวุ่นวายจากฝูงกบ

25 เจ็ดวันผ่านไป หลังจากที่พระยาห์เวห์ได้ฟาดน้ำในแม่น้ำไนล์

8 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว่า ‘พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ปล่อยคนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้ไปรับใช้เรา 2 แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพวกเขา เราจะส่งฝูงกบมาสร้างความพิวาศให้ทั่วทั้งแผ่นดินของเจ้า 3 แม่น้ำไนล์จะเต็มไปด้วยฝูงกบ พวกมันจะกระโดดเข้ามาในบ้านของเจ้า ในห้องนอนและบนเตียงของเจ้า พวกมันจะเข้าไปในบ้านของพวกข้าราชการของเจ้า เกาะตามตัวประชาชนของเจ้า เข้าไปในพวกเตาอบของเจ้า ในภาชนะต่างๆของเจ้า 4 ฝูงกบจะขึ้นมาเกาะอยู่ตามตัวของเจ้า ประชาชนของเจ้าและพวกข้าราชการของเจ้า”

5 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกอาโรนว่า ‘ให้ยื่นมือที่ถือไม้เท้าของเจ้าออกไปเหนือแม่น้ำ ล้ำธาร และสระน้ำ และฝูงกบจะกระโดดออกมาทั่วแผ่นดินอียิปต์”

6 แล้วอาโรนก็ยื่นมือของเขาออกเหนือน้ำของอียิปต์ ฝูงกบก็โผล่ขึ้นมาปกคลุมทั่วอียิปต์

7 พวกนี้มากมายกลใช้เวทมนตร์ของพวกเขา ทำในสิ่งเดียวกับที่อาโรนทำ พวกเขาทำให้ฝูงกบโผล่ขึ้นมาปกคลุมแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน

8 ฟาโรห์จึงเรียกโมเสสและอาโรนมาพูดว่า “ให้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์เพื่อพระองค์จะได้เอาฝูงกบพวกนี้ออกไปจากเราและประชาชนของเรา แล้วเราจะปล่อยประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อพวกเขาจะได้ไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์”

9 โมเสสพูดกับฟาโรห์ว่า “ให้ท่านเป็นคนบอกว่าจะให้ข้าพเจ้าอธิษฐานเมื่อไรสำหรับท่าน พวกข้าราชการและประชาชนของท่าน เพื่อที่จะขับไล่ฝูงกบพวกนี้ออกไปจากท่าน และบ้านของท่าน เพื่อว่าพวกมันจะเหลืออยู่แต่ในแม่น้ำไนล์เท่านั้น”

10 ฟาโรห์บอกว่า “พรุ่งนี้”

โมเสสพูดว่า “มันจะเป็นอย่างที่ท่านพูด เพื่อท่านจะได้รู้ว่า ไม่มีใครเหมือนพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาอีกแล้ว 11 ฝูงกบจะไปจากท่าน พวกบ้านของท่าน พวกข้าราชการของท่านและประชาชนของท่าน แต่จะเหลืออยู่แค่ในแม่น้ำไนล์เท่านั้น”

12 โมเสสและอาโรนจึงลาฟาโรห์ไป โมเสสอ่อนน้อมต่อพระยาห์เวห์เรื่องฝูงกบเหล่านั้น ที่พระองค์ได้ทำขึ้นมาต่อหน้าฟาโรห์ 13 พระยาห์เวห์ได้ทำตามที่โมเสสร้องขอ แล้วฝูงกบก็ตายกันเกลื่อนกลาดตามบ้าน ตามลานบ้าน และตามท้องทุ่ง 14 พวกเขา

† เป็นกลุ่มๆ หรือ “เป็นกองๆ” เป็นคำจำกัดความทางการทหารที่แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลมีการจัดการในรูปแบบของกองทัพ

เอาซากพวกมันมากองทับถมกันสูงพะเนินเหม็นไปทั่วแผ่นดิน 15 เมื่อฟาโรห์เห็นว่าความเดือดร้อนบรรเทาลงแล้ว ฟาโรห์ก็เปลี่ยนใจ กลับมีใจแข็งกระด้างขึ้นอีก และไม่ยอมฟังโมเสสและอาโรนเหมือนกับที่พระยาห์เวห์บอกไว้

ความวุ่นวายจากตัวริน

16 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับอาโรนว่า ให้ยืนไม่เท้าของเจ้าและตีฝุ่นบนพื้นดิน ฝุ่นเหล่านั้นจะกลายเป็นตัวรินอยู่ทั่วแผ่นดินอียิปต์”

17 พวกเขาทั้งสองคนก็ทำตามนั้น อาโรนยืนมือที่ถือไม้เท้าตีฝุ่นบนพื้นดิน ฝุ่นเหล่านั้นได้กลายเป็นตัวริน ตอมประชาชนและพวกสัตว์ ฝุ่นทั้งหมดได้กลายเป็นตัวรินกระจายไปทั่วแผ่นดินอียิปต์

18 พวกพระที่มีเวทมนตร์คาถา พยายามใช้เวทมนตร์ของพวกเขาเพื่อทำให้ฝุ่นกลายเป็นตัวริน แต่พวกเขาไม่สามารถทำได้ มีรินอยู่ตามตัวประชาชนและพวกสัตว์ 19 พวกพระที่มีเวทมนตร์คาถาบอกกับฟาโรห์ว่า “นี่คือฝีมือของพระเจ้า” แต่จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้างมากขึ้น และไม่ยอมฟังพวกเขาเหมือนกับที่พระยาห์เวห์บอกไว้

ฝูงแมลงวันที่มารังควาน

20 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “วันพรุ่งนี้ให้ไปหาฟาโรห์แต่เช้าตรู่ ตอนที่เขาเดินลงไปแม่บ้าน และให้บอกกับเขาว่า พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘ปล่อยประชาชนของเราเพื่อพวกเขาจะได้ไปรับใช้เรา’ 21 เพราะถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยประชาชนของเรา เราจะส่งฝูงแมลงวันมาต่อหน้าเจ้า พวกข้าราชการของเจ้า ประชาชนของเจ้า และบ้านของเจ้า บ้านเรือนของชาวอียิปต์จะเต็มไปด้วยฝูงแมลงวัน รวมไปถึงแผ่นดินที่พวกเขาอาศัยอยู่ด้วย 22 แต่ในวันนั้น เราจะแยกแผ่นดินโกเซน ที่ประชาชนของเราอาศัยอยู่ออกมา เพื่อว่าจะได้ไม่มีฝูงแมลงวันที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เรา ยาห์เวห์ อยู่ท่ามกลางแผ่นดินนี้ 23 เราจะทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างประชาชนของเรากับประชาชนของเจ้า เหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นพรุ่งนี้”

24 พระยาห์เวห์ได้ทำตามนั้น ฝูงแมลงวันมากมายได้เข้ามาในบ้านของฟาโรห์ พวกบ้านข้าราชการของเขา และทั่วทั้งแผ่นดินอียิปต์ ฝูงแมลงวันได้ทำลายล้างแผ่นดินอียิปต์ 25 ฟาโรห์จึงเรียกโมเสสและอาโรนมาพบ และพูดว่า “ไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระเจ้าของเจ้าในแผ่นดินนี้เถิด”

26 โมเสสพูดว่า “มันไม่ถูกต้องที่จะทำอย่างนั้น เพราะสิ่งที่พวกเราจะทำในการฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระเจ้าของพวกเรานั้น เป็นสิ่งที่ชาวอียิปต์ชยะแขยง ถ้าพวกเราฆ่าสัตว์เพื่อเอามาทวาย ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวอียิปต์ชยะแขยง แล้วพวกเขามาเห็นเข้า พวกเขาจะไม่เอาหินขว้างพวกเราหรือ 27 พวกเราต้องเดินทางเป็นเวลาสามวัน เข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง แล้วถึงค่อยฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่พระองค์บอกพวกเราไว้”

28 ฟาโรห์บอกว่า “เราจะปล่อยพวกเจ้าไป และพวกเจ้าก็ไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งได้ แต่พวกเจ้าจะต้องไม่ไปไกลนัก อธิษฐานให้กับเราด้วย”

29 โมเสสพูดว่า “ทันทีที่ข้าพเจ้าลาท่านไป ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ และในวันพรุ่งนี้ ฝูงแมลงวันก็จะไปจากฟาโรห์ ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่าน ขอแต่อย่าให้ฟาโรห์หลอกลวงอีกท่านนั้น โดยไม่ยอมปล่อยประชาชนไปฆ่าสัตว์ถวายให้กับพระยาห์เวห์”

30 แล้วโมเสสก็จากฟาโรห์ไปและอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 31 พระยาห์เวห์ได้ทำตามที่โมเสสขอ พระองค์ได้เอาฝูงแมลงวัน

ออกไปจากฟาโรห์ พวกข้าราชการของเขาและประชาชนของเขาไม่เหลือแม้แต่ตัวเดียว 32 แต่ฟาโรห์ก็ใจแข็งกระด้างขึ้นมาอีก และไม่ยอมปล่อยประชาชนชาวอิสราเอลไป

พระเจ้าให้เกิดโรคระบาดกับสัตว์

9 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์และบอกกับเขาว่า ยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอียิปต์ พูดอย่างนี้ว่า ‘ปล่อยประชาชนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้มารับใช้เรา’ 2 เพราะถ้าเจ้ายังไม่ยอมปล่อยพวกเขา และยังคงกักตัวพวกเขาไว้ 3 มือของพระยาห์เวห์จะทำให้ฝูงสัตว์เลี้ยงที่อยู่ในท้องทุ่งของเจ้า เกิดโรคระบาดอย่างร้ายแรง ทั้งฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัวควาย และฝูงแพะแกะ 4 แต่พระยาห์เวห์จะแยกระหว่างฝูงสัตว์ของคนอิสราเอลกับฝูงสัตว์ของคนอียิปต์ ฝูงสัตว์ของลูกหลานอิสราเอลจะไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว 5 พระยาห์เวห์ได้กำหนดเวลาไว้ว่า พรุ่งนี้พระยาห์เวห์จะลงมือทำสิ่งนี้ในแผ่นดินนี้”

6 วันต่อมา พระยาห์เวห์ได้ทำสิ่งที่ได้พูดไว้ ฝูงสัตว์ทั้งหมดของคนอียิปต์ล้มตาย แต่ฝูงสัตว์ของคนอิสราเอลไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว 7 ฟาโรห์ส่งคนออกไปดูและพบว่าฝูงสัตว์ของคนอิสราเอลไม่ตายแม้แต่ตัวเดียว แต่จิตใจของฟาโรห์ยังแข็งกระด้าง และเขาก็ไม่ยอมปล่อยชาวอิสราเอลไป

โรคฝีพุง

8 พระยาห์เวห์บอกโมเสสและอาโรนว่า ให้เอาเขม่าจากเตาหลอมมาหนึ่งกำมือ และโยนขึ้นไปบนท้องฟ้า ต่อหน้าฟาโรห์ 9 มันจะกลายเป็นฝุ่นฟุ้งตกลงไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ มันจะทำให้เกิดฝีพุงบนผิวหนังคนและสัตว์ไปทั่วแผ่นดินอียิปต์

10 พวกเขาจึงไปหยิบเขม่าจากเตาหลอม และโยนต่อหน้าฟาโรห์ โมเสสโยนเขม่าขึ้นขึ้นไปบนท้องฟ้า มันกลายเป็นฝีพุงไปทั่วตัวคนและสัตว์ทั้งหลาย 11 แม้แต่พวกพระที่มีเวทมนตร์คาถา ก็ไม่สามารถที่จะยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสได้ เพราะเกิดฝีพุงตามตัวพวกเขาและคนอียิปต์ทุกคน 12 แต่พระยาห์เวห์ยังคงทำให้ฟาโรห์ใจแข็งกระด้าง และฟาโรห์ก็ไม่ยอมฟังพวกเขา เหมือนกับที่พระยาห์เวห์บอกไว้

ฝนลูกเห็บ

13 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เช้าตรู่วันพรุ่งนี้ ให้ไปยืนอยู่ต่อหน้าฟาโรห์ และบอกกับเขาว่า ยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอียิปต์ พูดอย่างนี้ว่า ‘ปล่อยประชาชนของเรา เพื่อพวกเขาจะได้มารับใช้เรา’ 14 เพราะในครั้งนี้เราจะให้ภัยพิบัติต่างๆเกิดขึ้นกับเจ้า พวกข้าราชการของเจ้าและประชาชนของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าไม่มีใครเหมือนเรามากแล้วบนโลกนี้ 15 เพราะความจริงแล้ว เราสามารถที่จะยื่นมือของเราออกมาจัดการให้เจ้าและประชาชนของเจ้าเป็นโรคระบาดได้ เพื่อเจ้าจะได้ถูกทำลายไปจากโลกนี้ 16 แต่เรายังปล่อยให้เจ้าอยู่ต่อไป เพื่อเราจะได้แสดงความแข็งแกร่งของเราให้เจ้าเห็น และจะได้ป่าวประกาศชื่อของเราไปทั่วโลก 17 ถ้าเจ้ายังถือดีที่จะไม่ยอมปล่อยประชาชนของเรา 18 พรุ่งนี้ เวลาเช้า เราจะให้เกิดลูกเห็บขนาดใหญ่ตกลงมา จะเป็นฝนลูกเห็บชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในอียิปต์ ตั้งแต่ก่อตั้งอียิปต์มาจนถึงเดี๋ยวนี้ 19 ตอนนี้อย่าให้เอาฝูงสัตว์ของเจ้าและทุกอย่างที่เจ้ามีในท้องทุ่งเข้ามาได้ที่กำบัง คนหรือสัตว์ที่อยู่ในท้องทุ่งที่ไม่เข้ามาหลบข้างในจะตายกันหมด เมื่อลูกเห็บตกลงมา”

20 พวกข้าราชการของฟาโรห์ ที่เชื่อคำพูดของพระยาห์เวห์ ต่างรีบพาพวกคนรับใช้และฝูงสัตว์ของเขา เข้ามาข้างใน 21 แต่พวกที่ไม่ใส่ใจกับคำพูดของพระยาห์เวห์ ยังคงปล่อยให้พวกคนรับใช้และฝูงสัตว์ของเขาอยู่ในท้องทุ่ง

22 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ยื่นแขนของเจ้าออกไปในท้องฟ้าเพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาในแผ่นดินอียิปต์ จะได้ตกลงมา

บนคนอียิปต์ ฟุ้งสัตว์และพืชทั้งหมดในท้องทุ่งของแผ่นดินอียิปต์”

23 โมเสสจึงยืนไม้เท้าของเขาออกไปในท้องฟ้า พระยาห์เวห์ทำให้เกิดฟ้าร้อง ลูกเห็บตก พร้อมกับสายฟ้าแลบ พระยาห์เวห์ทำให้ลูกเห็บ ตกแบบท่าฝนลงบนแผ่นดินอียิปต์ 24 มีทั้งลูกเห็บตกพร้อมกับสายฟ้าแลบตลอดเวลา มันรุนแรงมากแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่มีชาติอียิปต์มา 25 ลูกเห็บได้ทำลายแผ่นดินอียิปต์ไปทั่ว ทุกอย่างที่อยู่ในท้องทุ่ง ตั้งแต่คนไปจนถึงสัตว์ ลูกเห็บได้ทำลายพืชผลและต้นไม้ทุกต้นในท้องทุ่ง 26 ยกเว้นโมเสสคนเดียว ที่ลูกหลานของคณอิสราเอลอยู่ ไม่มีลูกเห็บตกเลย

27 ฟาโรห์เรียกตัวโมเสสและอาโรนมาพบและพูดกับพวกเขาว่า “เราได้ทำบาปไปแล้วครั้งนี้ พระยาห์เวห์คือฝ่ายถูก เราและประชาชนของเราเป็นฝ่ายผิด 28 อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ขอให้หยุดฟ้าร้องกับลูกเห็บได้แล้ว พอแล้ว เรายอมปล่อยพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้าไม่ต้องอยู่อีกต่อไปแล้ว”

29 โมเสสกล่าวว่า “เมื่อข้าพเจ้าออกจากเมืองนี้ ข้าพเจ้าจึงจะกางแขนออกต่อหน้าพระยาห์เวห์ ฟ้าจะหยุดร้องและจะไม่มีลูกเห็บอีกต่อไป แล้วท่านจะรู้ว่า โลกนี้เป็นของพระยาห์เวห์ 30 แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าทั้งท่านและข้าราชการของท่านยังคงไม่ได้เกรงกลัวพระเจ้ายาห์เวห์หรือ”

31 ต้นป่านและข้าวบาร์เลย์ถูกทำลายเสียหาย เพราะต้นป่านยังเป็นต้นอ่อนอยู่ และต้นข้าวบาร์เลย์กำลังออกรวง 32 แต่ข้าวสาลีและข้าวสเปสปลัดไม่ได้ถูกทำลายเพราะงอกช้า

33 เมื่อโมเสสจากฟาโรห์และออกจากเมืองนั้น เขากางแขนออกต่อพระยาห์เวห์ ทันใดนั้นฟ้าหยุดร้อง ลูกเห็บหยุดตก และฝนก็ไม่ได้ตกลงสู่พื้นดินอีก

34 แต่เมื่อฟาโรห์เห็นฝน ลูกเห็บ และฟ้าร้องหยุดหมดแล้ว เขาก็บาปอีก ใจแข็งกระด้างอีก ทั้งเขาและข้าราชการของเขา 35 ในที่สุดหัวใจของฟาโรห์ได้แข็งกระด้าง และไม่ยอมปล่อยลูกหลานอิสราเอลไป เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้บอกโมเสสไว้

ฝูงต๊กแตน

10 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้เขาและพวกข้าราชการของเขามีจิตใจแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงสิ่งอัศจรรย์พวกนี้ท่ามกลางพวกเขา 2 เจ้าจะได้เล่าให้ลูกหลานของเจ้าฟังว่า เราได้ทำอะไรไว้กับชาวอียิปต์บ้าง และเล่าถึงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้ทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

3 โมเสสกับอาโรนจึงไปพบฟาโรห์ และพูดกับพระองค์ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลพูดไว้อย่างนี้ว่า ‘เจ้าจะไม่ยอมถ่อมตัวลงต่อหน้าเราไปอีกนานแค่นั้น ปล่อยคนของเราไปเพื่อเขาจะได้มารับใช้เรา 4 ถ้าเจ้ายังไม่ยอมปล่อยคนของเรา เราจะส่งฝูงต๊กแตนมาในประเทศของเจ้าฟรังนี้ 5 พวกมันจะปกคลุมไปทั่วพื้นดิน จนไม่มีใครสามารถมองเห็นพื้นดินได้ พวกต๊กแตนจะกินทุกสิ่งทุกอย่างที่ยังหลงเหลือให้กับพวกเจ้าหลังจากลูกเห็บตก มันจะกินต้นไม้ทุกต้นของพวกเจ้าที่กำลังเติบโตอยู่ในท้องทุ่ง 6 บ้านเรือนของเจ้า ของพวกข้าราชการของเจ้า และของชาวอียิปต์จะมีต๊กแตนเต็มไปหมด พวกพ่อและพวกปู่ของพวกเจ้า จะยุ่งไม่เคยเห็นอะไรอย่างนี้มาก่อนเลย ตั้งแต่มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินนี้มาจนถึงเดี๋ยวนี้” แล้วโมเสสได้หนีออกมาจากฟาโรห์

7 พวกข้าราชการของฟาโรห์พูดกับฟาโรห์ว่า “ชายคนนี้จะไปกับต๊กแตนสำหรับเราไปอีกนานแค่นั้น ขอให้ท่านปล่อยพวกเขาไปเถอะ เพื่อพวกเขาจะได้ไปรับใช้ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา นี่ท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือว่าอียิปต์กำลังถูกทำลาย”

8 โมเสสและอาโรนจึงถูกนำตัวกลับมา ฟาโรห์พูดกับพวกเขาว่า “ไปรับใช้ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าซะ แต่บอกมาก่อนว่ามีใครไปบ้าง”

9 โมเสสตอบว่า “ไปกันหมดเลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ ทั้งลูกชาย ลูกสาว พร้อมทั้งฝูงแกะและฝูงวัวของเรา เพราะเราจะไปร่วมเฉลิมฉลองงานเทศกาลของพระยาห์เวห์”

10 ฟาโรห์พูดกับพวกเขาว่า “ถ้าเราปล่อยแกะและพวกลูกๆของแก ก็ขอให้พระยาห์เวห์อยู่กับพวกแกจริงๆเถอะ หนาพวกแกมันสู้อะไรชั่วร้ายออกมาซัดๆ 11 ไม่ได้ให้รุทก มีแต่ผู้ชายเท่านั้นที่ไปรับใช้พระยาห์เวห์ได้ เพราะนั่นคือสิ่งที่แกขอตั้งแต่แรก” แล้วฟาโรห์ก็ไล่โมเสสและอาโรนออกไป

12 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “กางแขนของเจ้าออกเหนือแผ่นดินอียิปต์เพื่อเรียกฝูงต๊กแตน เพื่อพวกมันจะได้มาอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ และกินพืชผลทั้งหมดบนแผ่นดินที่หลงเหลือจากลูกเห็บตก”

13 โมเสสจึงยืนไม้เท้าของเขาออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระยาห์เวห์ทำให้ลมตะวันตกพัดเข้ามาในแผ่นดินอียิปต์ตลอดวันตลอดคืน และในเวลาเช้าลมตะวันตกก็พัดเอาฝูงต๊กแตนมาด้วย 14 ฝูงต๊กแตนต่างแหกกันเข้าสู่แผ่นดินอียิปต์และเกาะอยู่บนพื้นดินทั่วเขตแดนอียิปต์ มันรุนแรงมาก ไม่เคยมีต๊กแตนมากมายขนาดนี้มาก่อน และหลังจากนี้ก็จะไม่มีมาเท่านี้อีกแล้ว 15 มันปกคลุมไปทั่วพื้นแผ่นดิน พื้นดินดูดำทึบหมด พวกมันกัดกินพืชผักบนดิน และผลไม้บนต้น ที่หลงเหลือจากลูกเห็บตก จนไม่เหลือสีเขียวของต้นไม้หรือพืชผักหลงเหลือทั่วแผ่นดินอียิปต์อีกเลย

16 ฟาโรห์รีบเรียกตัวโมเสสและอาโรนเข้าพบและพูดว่า “เราได้ทำบาปต่อยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าและต่อพวกเจ้า 17 ได้โปรดยกโทษให้เราอีกสักครั้ง และช่วยอธิษฐานต่อยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ขจัดความตายนี้จากเรา”

18 โมเสสจากฟาโรห์มา และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 19 พระยาห์เวห์ได้ส่งลมตะวันตกพัดผ่านเข้ามาอย่างแรง หอบมันไปตกในทะเลตื้นๆ ไม่มีต๊กแตนแม้แต่ตัวเดียวหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินอียิปต์ 20 แต่พระยาห์เวห์ได้ทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อว่าเขาจะได้ไม่ยอมปล่อยลูกหลานชาวอิสราเอล

ความมืดมิด

21 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ชูมือเจ้าขึ้นบนท้องฟ้า เพื่อให้เกิดความมืดมิดทั่วแผ่นดินอียิปต์ จะเป็นการมืดมิดที่ทุกคนสัมผัสได้”

22 โมเสสจึงชูมือขึ้นบนท้องฟ้า ทันใดนั้น ความมืดมิดก็ปกคลุมทั่วแผ่นดินอียิปต์เป็นเวลาสามวัน 23 พวกเขาไม่สามารถมองเห็นซึ่งกันและกันได้ พวกเขาจึงไม่ได้ลุกขึ้นจากที่ของพวกเขา เป็นเวลาถึงสามวัน แต่ลูกหลานของอิสราเอลทั้งหมด กลับมีแสงสว่างในยามที่พวกเขาอยู่กัน

24 ฟาโรห์เรียกตัวโมเสสเข้าพบและพูดว่า “ไปรับใช้ยาห์เวห์ซะ ลูกหลานของพวกเจ้าไปได้ แต่ต้องทิ้งฝูงแกะและฝูงวัวของพวกเจ้าไว้”

25 แต่โมเสสพูดว่า “ท่านต้องให้เครื่องบูชา และพวกเครื่องเผาบูชากับเราเพื่อเราจะได้อาไปฆ่าถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา 26 ฟุ้งสัตว์เลี้ยงจะต้องไปกับพวกเราด้วย จะต้องไม่หลงเหลือไว้แม้แต่ตัวเดียว † เพราะเราจะเอาบางตัวไปฆ่าถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และเราก็ยังไม่รู้ว่าจะให้ตัวไหนบูชาจนกว่าเราจะไปถึงที่นั่น”

27 แต่พระยาห์เวห์ทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ทำให้เขาไม่ยอมปล่อยชาวอิสราเอล 28 ฟาโรห์พูดกับโมเสสว่า “ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดี อย่าได้มาเจอหน้าเราอีก เพราะถ้าแกเจอหน้าเราเมื่อไหร่ แกจะต้องตายเมื่อเนั้น”

29 โมเสสพูดว่า “ขอให้มันเป็นไปตามที่ท่านพูด ข้าพเจ้าจะไม่มาเจอหน้าท่านอีกแล้ว”

† จะต้องไม่หลงเหลือไว้แม้แต่ตัวเดียว แปลตรงๆได้ว่า “จะไม่เหลือแม้แต่กับสักกับ”

ลูกหัวปีตาย

11 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เราจะทำให้เกิดภัยพิบัติอีกอย่างหนึ่งกับฟาโรห์และแผ่นดินอียิปต์ หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาปล่อยพวกเจ้า เขาจะไล่พวกเจ้าออกจากที่นี่² ให้นบอกกับประชาชน ทั้งผู้ชายและผู้หญิง ให้ไปขอพวกเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้าน”³ พระยาห์เวห์ทำให้คนอิสราเอลเป็นที่ชื่นชอบของคนอียิปต์ ในสายตาของพวกข้าราชการฟาโรห์และของประชาชน โมเสสเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่มากในแผ่นดินอียิปต์

⁴ โมเสสพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘ประมาณเที่ยงคืน เราจะผ่านไปท่ามกลางอียิปต์⁵ และลูกชายหัวปีของทุกคนในแผ่นดินอียิปต์จะต้องตาย ตั้งแต่ลูกชายหัวปีของฟาโรห์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ไปจนถึงลูกชายหัวปีของทาสหญิงที่ทำงานไม่แบ่ง รวมถึงลูกตัวผู้ตัวเมียของสัตว์ด้วย⁶ จะมีแต่เสียงร้องไห้คร่ำครวญอย่างใหญ่หลวงในอียิปต์ อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนและต่อไปในอนาคตก็จะมีอีกเลย⁷ แต่ส่วนคนอิสราเอล จะไม่มีแม้แต่หมาลึงตัวเดียวที่จะกล้ำขูดำรามไล่พวกเขาหรือฝูงสัตว์ของเขา’ เพื่อท่านจะได้รู้ว่า พระยาห์เวห์ได้แยกแยะระหว่างชาวอียิปต์กับชาวอิสราเอล⁸ ข้าราชการชั้นสูงทั้งหมดของท่าน จะลงมาหาเรา และจะก้มกราบเรา พร้อมกับพูดว่า ‘ออกไปเถอะ ทั้งท่านและคนที่ติดตามท่าน’ และหลังจากนั้นเราก็จะไป” แล้วโมเสสก็เดินจากฟาโรห์ไปด้วยความโกรธ

⁹ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ฟาโรห์จะไม่ยอมฟังพวกเจ้าอีก เพื่อเราจะได้ทำการอัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์เพิ่มขึ้นไปอีก”¹⁰ โมเสสและอาโรนทำสิ่งอัศจรรย์เหล่านี้ต่อหน้าฟาโรห์ แต่พระยาห์เวห์ทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อที่ว่า เขาจะได้ไม่ยอมปล่อยลูกหลานของอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา

วันปลดปล่อย

12 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนในแผ่นดินอียิปต์ว่า² “เดือนนี้[†] จะเป็นเดือนแรกสำหรับพวกเจ้า และจะเป็นเดือนแรกของปีสำหรับพวกเจ้าด้วย³ ให้นบอกกับที่ชุมนุมของอิสราเอลทุกคนว่า ในวันที่สิบของเดือนนี้ ให้ผู้ชายแต่ละคนเอาลูกแกะมาหนึ่งตัวสำหรับครอบครัวของเขา คือลูกแกะหนึ่งตัวสำหรับทั้งครัวเรือน⁴ ถ้าครอบครัวไหนเล็กเกินไปที่จะกินแกะหมดทั้งตัว ก็ให้เขาและเพื่อนบ้านแบ่งลูกแกะตัวนั้นกัน แบ่งตามจำนวนคนที่อยู่ในครอบครัวของเขา จะต้องมีแกะเพียงพอให้แต่ละคนกินกัน⁵ ลูกแกะของพวกเจ้าจะต้องสมบูรณ์แข็งแรง เป็นตัวผู้ อายุหนึ่งปี พวกเจ้าอาจใช้ลูกแกะหรือลูกแพะก็ได้⁶ แต่พวกเจ้าต้องดูแลมันจนถึงวันที่สิบสี่ของเดือนนี้ แล้วในตอนเย็นของวันนั้น ชาวอิสราเอลทั้งหมดที่มาชุมนุมกัน ก็จะพากันฆ่าพวกมัน⁷ พวกเขาจะต้องเอาเลือดของมันมาทาที่ขอบประตูบ้านที่พวกเขา กินกันนั้น ให้เขาทาทั้งด้านบน และขอบประตูทั้งสองด้าน

⁸ พวกเขาจะกินเนื้อของมันในคืนนั้น เนื้อนั้นจะต้องเอาไปย่างไฟ กินกับขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูพร้อมกับผักขม⁹ ห้ามกินเนื้อที่ยังดิบอยู่ และห้ามเอาไปต้มน้ำด้วย แต่ให้เอาไปย่างไฟ ทั้งส่วนหัว ส่วนขาและเครื่องใน¹⁰ ต้องกินให้หมด อย่าให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น แต่ถ้าเหลือก็ให้เอาไปเผาให้หมดก่อนเช้า

¹¹ เวลาที่พวกเจ้ากินมันนั้น พวกเจ้าจะต้องเตรียมพร้อม คาดเอาให้กระซิบ สวมรองเท้าและถือไม้เท้าไว้ในมือ พวกเจ้าต้องกินอย่างเร่งรีบ เพราะมันเป็นคืนวันปลดปล่อย^{††} ของพระยาห์เวห์

¹² ในคืนนี้ เราจะผ่านเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ เราจะฆ่าลูกชายหัวปี[‡] ทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ไม่ว่าจะเป็นลูกคนหรือลูกสัตว์

[†] เดือนนี้ หมายถึงเดือนอาบีบ (หรือนี้सान) อยู่ประมาณกลางเดือนมีนาคม ไปจนถึงกลางเดือนเมษายน ^{††} วันปลดปล่อย ในคำฮีบรูหมายถึง “ข้ามไป” “ผ่านพ้นไป” “ปกป้อง” หรือ “ไว้ชีวิต” [‡] ลูกชายหัวปี คือลูกชายที่เกิดหัวปีของครอบครัว ในสมัยโบราณถือว่าลูกชายหัวปีมีความสำคัญมาก

เราจะตัดสินลงโทษพระทั้งหมดของอียิปต์ เพราะเราคือยาห์เวห์¹³ เลือดที่ทาไว้ที่ขอบประตูบ้านที่พวกเจ้าอยู่นั้น จะเป็นสัญลักษณ์ว่าเป็นบ้านของพวกเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะข้ามพวกเจ้าไป[#] และจะไม่มีภัยพิบัติใดๆเกิดขึ้นกับพวกเจ้า เมื่อเราทำลายแผ่นดินอียิปต์

¹⁴ พวกเจ้าจะต้องจดจำคืนนี้ไว้ให้ดี พวกเจ้าจะต้องเฉลิมฉลองมันเป็นเทศกาลหนึ่งให้กับพระยาห์เวห์ และพวกเจ้าจะต้องเฉลิมฉลองมันตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เป็นประเพณีที่ยึดถือตลอดไป¹⁵ พวกเจ้าจะต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เป็นเวลาเจ็ดวัน แต่ในวันแรก พวกเจ้าจะต้องเอาเชื้อฟูออกจากบ้านให้หมด เพราะใครก็ตามที่กินเชื้อฟูเข้าไป คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากคนอิสราเอล ตั้งแต่วันแรกไปจนถึงวันที่เจ็ด¹⁶ ในวันแรกและวันที่เจ็ด พวกเจ้าจะจัดการชุมนุมอันศักดิ์สิทธิ์ จะต้องไม่มีใครทำงานในวันนั้น ยกเว้นการจัดเตรียมอาหารให้คนกิน¹⁷ พวกเจ้าจะต้องรักษาเทศกาลการกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูไว้ เพราะในวันนั้นเองที่เราได้นำกองทัพของพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเจ้าจะต้องรักษาวันนี้ให้กับลูกหลานของเจ้าจนเป็นประเพณีที่สืบทอดกันตลอดไป¹⁸ ในตอนเย็นของวันที่สิบสี่ของเดือนแรก พวกเจ้าจะกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ไปจนถึงตอนเย็นของวันที่ยี่สิบเอ็ดในเดือนเดียวกัน¹⁹ ตลอดเจ็ดวันนั้น พวกเจ้าจะต้องไม่เก็บเชื้อฟูไว้ในบ้านของพวกเจ้า เพราะทุกคนที่ไปกินของที่ใส่เชื้อฟู ไม่ว่าจะเป็นคนต่างถิ่นที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือเจ้าของถิ่นเองก็ตามจะต้องถูกตัดออกจากชุมนุมชาวอิสราเอล²⁰ พวกเจ้าจะต้องไม่กินเชื้อฟูเลย พวกเจ้าต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูในทุกหนทุกแห่งที่พวกเจ้าไปอยู่”

²¹ โมเสสเรียกพวกผู้อาวุโสชาวอิสราเอลทั้งหมดมาพบ และพูดว่า “ให้พวกท่านไปทำตามนี้ คือให้ไปเลือกลูกแกะมาหนึ่งตัวสำหรับครอบครัวของพวกท่าน และฆ่ามันเป็นลูกแกะสำหรับวันปลดปล่อย²² เอากิ่งหุสบ[#] มาจุ่มเลือดของมันที่อยู่ในอ่าง และเอาเลือดนั้นไปทาตรงขอบประตู ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสอง และห้ามไม่ให้ใครออกจากบ้านจนกว่าจะเช้า²³ เมื่อพระยาห์เวห์ผ่านมาเพื่อทำลายอียิปต์ และเห็นเลือดที่อยู่บนขอบประตู ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสอง พระยาห์เวห์จะได้ผ่านประตูนั้นไป และจะไม่ให้ผู้ที่มาเข้าไปในบ้านเพื่อฆ่าพวกท่าน²⁴ พวกท่านต้องรักษาคำสั่งนี้ให้เป็นประเพณีสำหรับตัวท่านและลูกหลานของท่านตลอดกาล²⁵ เมื่อพวกท่านมาถึงแผ่นดินที่พระยาห์เวห์จะให้กับพวกท่านตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้แล้วนั้น ก็ให้พวกท่านยังรักษาพิธีนี้ต่อไป²⁶ เมื่อลูกหลานของท่านถามว่า ‘พิธีนี้มีความหมายอะไร?’ ก็ให้พวกท่านตอบว่า ‘มันคือการบูชาลูกแกะในวันปลดปล่อยให้กับพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ผ่านพ้นบ้านของชาวอิสราเอลไป ตอนที่พระองค์ทำลายอียิปต์ แต่พระองค์ทำให้พวกเราที่อยู่ในบ้านปลอดภัย’ แล้วประชาชนต่างก้มกราบลง นมัสการพระองค์

²⁸ ชาวอิสราเอลทั้งหมดแยกย้ายกันไปทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง โมเสสกับอาโรนไว้ พวกเขาได้ไปลงมือทำตามนั้น

²⁹ ในตอนเที่ยงคืน พระยาห์เวห์เริ่มฆ่าลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ลูกชายหัวปีของฟาโรห์ผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ ไปจนถึงลูกชายหัวปีของคนที่ถูกขังคุกอยู่ รวมทั้งลูกหัวปีตัวผู้ของสัตว์ทุกตัว³⁰ ฟาโรห์กับพวกข้าราชการทั้งหมด รวมทั้งคนอียิปต์ทุกคน ต่างตื่นขึ้นมาในคืนนั้น และก็มีเสียงร้องไห้อย่างหนักไปทั่วอียิปต์ เพราะไม่มีบ้านไหนที่ไม่มีคนตาย

ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์

³¹ ฟาโรห์ได้เรียกตัวโมเสสและอาโรนเข้าพบกลางดึกคืนนั้น และพูดว่า “ลุกขึ้น ไปให้พ้นจากประชาชนของเรา ทั้งพวกเจ้าและลูกหลานของอิสราเอล ไปรับใช้พระยาห์เวห์ ตามที่พวกเจ้า

[#] ข้ามพวกเจ้าไป หรือ “ป้องกัน” ^{##} กิ่งหุสบ พืชชนิดหนึ่งลำต้นยาวประมาณ 3 นิ้ว มีใบและก้านเหมือนเส้นผม สามารถใช้แทนแปรงได้

ได้พูดไว้³² เอาแกะ และฝูงสัตว์ทั้งหลายของพวกเขาไปด้วย ไปซะ และอวยพรให้กับเราด้วย”³³ ชาวอียิปต์ต่างเร่งให้คนอิสราเอลรีบออกไปจากแผ่นดินนี้ เพราะพวกเขาพูดว่า “พวกเรากำลังจะตาย”

³⁴ ชาวอิสราเอลได้เอาแป้งดิบที่ยังไม่ได้ใส่เชื้อฟูพร้อมกับอ่างขยำแป้ง ห่อผ้าใส่ป่าแบกไป ³⁵ พวกเขาอิสราเอลทำตามที่ไม่เสสบอกพวกเขาไปขอเครื่องเงินและเครื่องทองและเสื้อผ้าจากคนอียิปต์ ³⁶ พระยาห์เวห์ทำให้พวกเขาอียิปต์มีเมตตามาคอนอิสราเอล คนอิสราเอลขออะไร คนอียิปต์ก็ให้หมด อย่างนั้นคนอิสราเอลได้ปล้นเอาความร่ำรวยของคนอียิปต์ไป

³⁷ ชาวอิสราเอลเดินทางจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคท มีผู้ชายที่เดินทำอยู่ประมาณหกแสนคน ไม่นับเด็ก ๆ ³⁸ และยังมีคนชาติอื่นๆอีกกลุ่มใหญ่ ที่ร่วมเดินทางมากับพวกเขาด้วย ทั้งยังมีฝูงวัว ฝูงแกะและฝูงสัตว์เลี้ยงอีกจำนวนมหาศาล ³⁹ พวกเขาเอาแป้งดิบที่ติดตัวมา เอาแป้งเป็นขนมปังที่ไม่มีเชื้อฟู เพราะแป้งดิบนั้นไม่ได้ใส่เชื้อฟู เพราะพวกเขาถูกไล่ออกจากอียิปต์ เลยไม่มีเวลาที่จะเอ้อระเหย หรือแม้แต่จัดเตรียมอาหารสำหรับพวกเขาเอง

⁴⁰ ชาวอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในอียิปต์[†] เป็นเวลาทั้งสิ้นสี่ร้อยสามสิบปี ⁴¹ หลังจากสี่ร้อยสามสิบปีในวันนั้นเอง กองทัพของพระยาห์เวห์ ก็ได้ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ⁴² มันเป็นคืนที่พระยาห์เวห์เฝ้าดู เพื่อนำพวกเขาอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ในคืนเดียวกันนี้เอง เป็นคืนที่พระยาห์เวห์เฝ้าดูชาวอิสราเอลทั้งหมด รวมถึงลูกหลานของเขา ⁴³ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า “นี่คือกฎสำหรับวันปลดปล่อย ห้ามให้ชาวต่างชาติร่วมกินด้วย ⁴⁴ ส่วนทาสที่ซื้อมาด้วยเงิน หลังจากที่เขาขลิบให้กับเขาแล้ว เขาก็ร่วมกินด้วยได้ ⁴⁵ ห้ามให้คนที่มาอยู่ชั่วคราวหรือคนรับใช้ที่จ้างมา ร่วมกินด้วย ⁴⁶ เจ้าควรกินมันอยู่แต่ในบ้านหลังเดียว ห้ามเอาเนื้อของมันออกไปนอกบ้าน และพวกเจ้าต้องไม่หักกระดูกของมันด้วย ⁴⁷ ที่ชุมนุมของชาวอิสราเอลทั้งหมดจะต้องรักษากฎนี้ไว้ ⁴⁸ ถ้าคนต่างชาติที่อยู่กับเจ้า อยากร่วมกินมีส่วนร่วมในพิธีปลดปล่อยของพระยาห์เวห์ด้วย ผู้ชายทั้งหมดที่อยู่กับเขา จะต้องถูกขลิบเสียก่อน แล้วเขาถึงจะเข้ามามีส่วนร่วมในพิธีได้ เขาจะเป็นเหมือนคนในชาติอิสราเอลนั้นแล้ว แต่คนที่ไม่ได้ถูกขลิบจะร่วมกินด้วยไม่ได้ ⁴⁹ กฎข้อนี้จะใช้กับทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนท้องถิ่นหรือคนต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา”

⁵⁰ ชาวอิสราเอลทุกคนก็ได้ทำตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งกับโมเสสและอาโรนไว้ทุกอย่าง พวกเขาได้ลงมือทำตามนั้น ⁵¹ ในวันนั้นเอง พระยาห์เวห์ได้นำลูกหลานของอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์เป็นขบวน^{††}

13 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² “ให้เอาลูกหัวปีที่ไม่คลอดออกมาเป็นท้องแรก ไม่ว่าจะเป็ลูกชายหัวปีของหญิงชาวอิสราเอล หรือลูกหัวปีตัวผู้ของสัตว์ก็ตาม อุทิศไว้ให้กับเรา เพราะมันเป็นของเรา”

³ โมเสสพูดกับประชาชนว่า “ให้จำวันนี้ไว้ เมื่อพวกท่านออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์ เพราะด้วยมืออันทรงฤทธิ์ของพระยาห์เวห์ พระองค์ได้นำพวกท่านออกมาจากที่นั่น พวกท่านต้องไม่กินขนมปังที่ใส่เชื้อฟู 4 วันนี้ ในเดือนอาบีบ † พวกท่านกำลังเดินทางออกไป ⁵ เมื่อพระยาห์เวห์พาท่านไปถึงแผ่นดินของชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวฮิวไตต์ และชาวเยบูน เป็นแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับพวกบรรพบุรุษของท่าน ที่จะยกให้กับท่าน เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ †† อยาได้ลิ้มที่จะทำพิธีนี้ในเดือนนี้

† อียิปต์ ในฉบับแปลภาษากรีกโบราณและภาษาฮีบรูโบราณเขียนไว้ว่า “อียิปต์และคานาอัน” คำนี้ น่าจะหมายความว่าพวกเขาได้นับจำนวนปีจากช่วงเวลาที่ยอราฮัมลงไปยังอียิปต์ ไม่ใช่ช่วงเวลาที่ยอเซฟลงไปยังอียิปต์ †† ขบวน หรือ “เป็นกองทัพ” เป็นคำจำกัดความทางทหารและแสดงให้เห็นว่าประชาชนมีการจัดการเหมือนกัน “กองทัพของพระยาห์เวห์” †† เดือนอาบีบ คือต้นฤดูใบไม้ผลิหรือเดือนนิสาน เป็นเดือนแรกของปีปฏิทินของชาวฮีบรูโบราณ ประมาณกลาง

⁶ ท่านต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวัน ที่เจ็ด จะมีการจัดงานเทศกาลให้กับพระยาห์เวห์ ⁷ ห้ามกินขนมปังที่ใส่เชื้อฟูในเจ็ดวันนั้น และจะต้องไม่มีอาหารที่ใส่เชื้อฟูในบ้านของท่าน หรือทั่วเขตแดนของท่าน ⁸ ในวันนั้น ให้พวกท่านอธิบายนให้กับลูกๆฟังว่า “ที่มึงงานเลี้ยงนี้ก็เพราะสิ่งที่พระยาห์เวห์ทำให้กับเราตอนที่เรารอดออกมาจากอียิปต์”

⁹ งานเลี้ยงนี้จะเป็เหมือนเครื่องหมายที่ผูกอยู่ที่มือ และเป็นสิ่งเตือนใจอยู่ระหว่างตา † เพื่อว่ากฎของพระยาห์เวห์จะได้อยู่ที่ริมฝีปากของท่าน เพราะพระองค์ได้พาท่านออกมาจากอียิปต์ ด้วยมืออันทรงฤทธิ์ ¹⁰ ดังนั้น พวกท่านควรจะทำตามประเพณีนี้ทุกๆปีตามวันที่ได้กำหนดไว้แล้ว

¹¹ และเมื่อพระยาห์เวห์ได้พาท่านเข้าไปในแผ่นดินของชาวคานาอัน ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่าน และยกมันไว้ให้กับท่าน ¹² ท่านจะต้องยกเด็กชายทุกคนที่เกิดมาเป็นลูกหัวปีให้กับพระยาห์เวห์ และลูกสัตว์ตัวผู้ทุกตัวที่เกิดมาเป็นลูกหัวปี จะเป็นของพระยาห์เวห์ ¹³ ถ้าท่านต้องการซื้อลูกลาตัวผู้ที่เกิดมาเป็นลูกหัวปีคืนจากพระยาห์เวห์ ท่านก็เอาลูกแกะมาแลกได้ แต่ถ้าท่านไม่ต้องการที่จะซื้อลูกลาตัวนั้นคืน ก็ให้ท่านหักคอกมัน เอาไปเป็นเครื่องบูชา ส่วนเด็กผู้ชายทุกคนที่เกิดมาเป็นลูกชายหัวปี †† ท่านจะต้องซื้อคืนมาจากพระยาห์เวห์

¹⁴ ในอนาคต เมื่อลูกชายของท่านถามว่า “สิ่งที่พ่อทำนั้น มันมีความหมายว่าอะไรครับ” ก็ให้ท่านตอบกับลูกว่า “พระยาห์เวห์ได้นำพวกเราออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์ ด้วยมืออันทรงฤทธิ์ของพระองค์ ¹⁵ แต่เมื่อฟาโรห์คือตั้ง ไม่ยอมปล่อยให้พวกเรา พระยาห์เวห์จึงได้ฆ่าลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ไม่ว่าจะเป็นลูกหัวปีของคนหรือของสัตว์ นั่นเป็นเหตุที่พ่อถึงได้ถวาย ลูกสัตว์ตัวผู้ทุกตัว ที่เกิดออกมาเป็นท้องแรก ให้กับพระยาห์เวห์ และพ่อได้ซื้อลูกชายหัวปีของพ่อคืนจากพระยาห์เวห์” ¹⁶ มันจะเป็นเหมือนเครื่องหมายที่ผูกอยู่ที่มือ และสายคาดที่อยู่เหนือตาของลูก เพราะพระยาห์เวห์ได้พาพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงฤทธิ์ของพระองค์”

การเดินทางออกจากอียิปต์

¹⁷ เมื่อฟาโรห์ปล่อยตัวประชาชนชาวอิสราเอล พระเจ้าไม่ได้นำพวกเขาผ่านทางดินแดนของชาวฟิลิสเตีย ถึงแม้จะใกล้กว่า เพราะพระเจ้าคิดว่า “ถ้าพวกนี้ไปเจอสงครามเข้า พวกเขาจะเปลี่ยนใจกลับไปอียิปต์อีก” ¹⁸ พระเจ้าพาประชาชนไปทางที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง มุ่งหน้าไปยังทะเลแดง ††† ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ แต่งตัวพร้อมสู้รบ

โยเซฟกลับบ้าน

¹⁹ โมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะก่อนตาย โยเซฟได้ให้พวกลูกชายของอิสราเอลสาบาน โยเซฟพูดว่า “พระเจ้าจะมาเยี่ยมพวกเจ้าแน่นอนและพวกเจ้าจะต้องเอากระดูกของเราไปจากที่นี่พร้อมกับพวกเจ้าด้วย”

พระเจ้านำประชาชนของพระองค์

²⁰ พวกชาวอิสราเอลได้ออกจากเมืองสุคคท และไปตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลเอธาม ตรงเขตแดนติดกับที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ²¹ ในตอนกลางวัน พระยาห์เวห์นำหน้าพวกเขาด้วยเสาเมฆ เพื่อนำทางพวกเขา ส่วนในตอนกลางคืน พระองค์ก็เส้าเพลิง เพื่อให้

เดือนมีนาคมถึงกลางเดือนเมษายน ††† แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ตลอด” ††† เครื่องหมาย ... อยู่ระหว่างตา อาจหมายถึงสิ่งพิเศษที่ชาวฮีบรูผูกติดกับแขนและหน้าผากของเขาเพื่อที่จะช่วยให้พวกเขาจดจำคำสั่งสอนของพระเจ้า †††† ลูกชายหัวปี คือลูกชายที่เกิดหัวปีของครอบครัว ในสมัยโบราณถือว่าลูกชายหัวปีมีความสำคัญมาก †††† ทะเลแดง หรือ “ทะเลต้นกก” ดูเพิ่มเติมได้ในหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 9:26

แสงสว่างกับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะเดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน 22 เสามาชมไม่เคยหายไปเลยในตอนกลางวัน และเสาเพลิงก็ไม่เคยหายไปเลยในตอนกลางคืน มันอยู่ต่อหน้าพวกเขาตลอด

14 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² “ให้บอกกับชาวอิสราเอลว่า ให้หันกลับไปตั้งค่ายอยู่หน้าเมืองปีหะทีโรท ใกล้กับเมืองบาหลีเซเฟน ตรงนี้อยู่ระหว่างเมืองมิกดลกับทะเลแดง ³ ฟาโรห์จะพูดเกี่ยวกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘พวกนกกำลังหลงทางในแผ่นดิน และหาทางออกไม่เจอในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนั้น’ ⁴ เราจะทำให้จิตใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง และเขาจะไล่ตามพวกนั้น เราจะทำให้ฟาโรห์และกองทัพของเขาพ่ายแพ้ และเราจะได้รับการสรรเสริญเหนือฟาโรห์และกองทัพของเขา แล้วประชาชนชาวอียิปต์จะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์” ชาวอิสราเอลทำตามที่พระองค์สั่ง

ฟาโรห์ไล่ตามชาวอิสราเอล

⁵ เมื่อมีคนมาบอกษัตริย์อียิปต์ว่า ชาวอิสราเอลหนีไปแล้ว ฟาโรห์และพวกข้าราชการของเขาก็เกิดเปลี่ยนใจขึ้นมาเกี่ยวกับคนอิสราเอลนั้น และพูดว่า “นี่เราทำอะไรลงไป เราปล่อยคนอิสราเอลไปจากการเป็นทาสของเราได้อย่างไร”

⁶ ฟาโรห์จึงเตรียมรถรบของเขาและพวกกองทัพไปกับเขาด้วย ⁷ ฟาโรห์ได้เอารถรบที่คิดมาเป็นพิเศษหกร้อยคัน รวมทั้งรถรบอื่นๆทั้งหมดในอียิปต์ โดยมีทหารประจำการอยู่บนรถรบทุกคัน ⁸ พระยาห์เวห์ได้ทำให้จิตใจของฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์แข็งกระด้าง เพื่อฟาโรห์จะได้ไล่ตามชาวอิสราเอลไป ชาวอิสราเอลเดินทางออกจากอียิปต์โดยซุ่มขึ้นอย่างมีชัย

⁹ ชาวอียิปต์ไล่ตามชาวอิสราเอลมา และตามมาทันตรงที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่ข้างทะเลแดง รถม้าของฟาโรห์ทั้งหมด พร้อมคนขับ และกองทัพของเขา ก็ไล่ตามชาวอิสราเอลมาทันกันที่เมืองปีหะทีโรท ที่อยู่ตรงหน้าเมืองบาหลีเซเฟน

¹⁰ ขณะที่ฟาโรห์บุกใกล้เข้ามา พวกชาวอิสราเอลเงยหน้าขึ้น มองเห็นว่าชาวอียิปต์กำลังไล่ตามพวกเขามา พวกเขากลัวมาก จึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ ¹¹ พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “ที่อียิปต์ไม่มีที่ที่จะฝังศพแล้วหรือยังไง เจ้าถึงได้พาให้เราเรามาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ ดูสิว่าเจ้าได้ทำอะไรลงไป ที่เอาเราออกมาจากอียิปต์ ¹² เราบอกเจ้าแล้ว ไม่ใช่หรือว่า ‘อย่ามายุ่งกับเรา ปล่อยให้เรารับใช้ชาวอียิปต์’ เพราะให้เรารับใช้ อยู่ในอียิปต์ ก็ยังดีกว่ามาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้”

¹³ โมเสสพูดกับประชาชนว่า “ไม่ต้องกลัว ให้ยืนดู พระยาห์เวห์จะช่วยเหลือพวกท่านในวันนี้ ส่วนชาวอียิปต์ที่ท่านเห็นในวันนี้ ท่านก็จะไม่ได้เห็นพวกเขาอีกตลอดกาล ¹⁴ พระยาห์เวห์จะต่อสู้ให้กับพวกท่านเอง ขอให้พวกท่านอยู่เฉยๆ”

¹⁵ พระยาห์เวห์บอกกับโมเสสว่า “เจ้าจะมามีวีรกรรมช่วยเหลือกับเราทำไม ไปบอกกับชาวอิสราเอลให้เดินทางต่อไป ¹⁶ ตอนนีให้เจ้าซุ่มเท้าขึ้น และยื่นมือออกไปเหนือทะเล † และแยกน้ำทะเลออก เพื่อลูกหลานชาวอิสราเอลจะได้เดินลงไปในทะเลบนพื้นแห้ง ¹⁷ เราจะทำให้จิตใจของชาวอียิปต์แข็งกระด้าง เพื่อพวกเขาจะได้ไล่ล่าพวกเจ้า เราจะได้รับการสรรเสริญเหนือฟาโรห์ และเหนือกองทัพทั้งหมดของเขา เหนือรถรบของเขา และเหนือกองทัพรถม้าของเขา ¹⁸ แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์ เมื่อเราได้รับการสรรเสริญเหนือฟาโรห์ เหนือรถรบของเขา และเหนือกองทัพรถม้าของเขา”

พระยาห์เวห์เอาชนะกองทัพอียิปต์

¹⁹ แล้วทูตสวรรค์ของพระเจ้า ผู้ที่อยู่หน้าค่ายของอิสราเอล ก็ได้เคลื่อนไปอยู่ด้านหลังของพวกเขา เสามาชมได้เคลื่อนจากด้าน

† ทะเล หรือ “ทะเลต้นกก” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 9:26

หน้าไปอยู่ด้านหลังพวกเขา ²⁰ เสามาชมนั้นได้มาคั่นกลางระหว่างค่ายของอียิปต์กับค่ายของอิสราเอล เสามาชมนั้นให้แสงสว่างกับคนอิสราเอล แต่ทำให้มืดสำหรับคนอียิปต์ †† ต่างฝ่ายต่างก็ไม่ได้เข้าใกล้กันเลยตลอดคืนนั้น ²¹ โมเสสได้ยื่นมือเขาออกไปเหนือทะเล แล้วพระยาห์เวห์ได้ทำให้น้ำทะเลไหลกลับ ด้วยลมที่พัดอย่างแรงมาจากทางทิศตะวันออก พัดอยู่ตลอดทั้งคืน จนทำให้ทะเลเกิดเป็นพื้นดินแห้งขึ้น พระองค์ได้แยกน้ำออกจากกัน ²² แล้วประชาชนชาวอิสราเอลก็เดินฝ่ากลางทะเลไปบนพื้นดินแห้ง นำเป็นกำแพงขึ้นมาทางด้านซ้ายและด้านขวา ²³ แต่กองทัพอียิปต์ไล่ตามมา มาทุกตัวของฟาโรห์ และพวกรถรบและทหารม้าของเขาได้ตามชาวอิสราเอลลงไปกลางทะเล ²⁴ ในตอนเช้า พระยาห์เวห์ที่อยู่เหนือเสาเพลิงและเสามาชม มองเห็นค่ายของชาวอียิปต์ พระองค์ทำให้ค่ายอียิปต์ปั่นป่วนไปหมด

²⁵ พระองค์ทำให้รถรบของฟาโรห์ผิด จนต้องขับด้วยความยากลำบาก ชาวอียิปต์พูดว่า “พวกเราหนีไปจากคนอิสราเอลกันเถอะ เพราะพระยาห์เวห์กำลังสู้รบให้กับพวกเราต่อต้านพวกอียิปต์”

²⁶ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล เพื่อเราจะได้ไหลกลับมาท่วมชาวอียิปต์ รวมทั้งพวกรถรบและทหารม้าของพวกเขา”

²⁷ โมเสสจึงยื่นมือของเขาออกไปเหนือทะเล และในตอนเช้า น้ำได้ไหลกลับคืนมาตามทางของมัน ชาวอียิปต์ต่างพากันหนีกระแสน้ำ พระยาห์เวห์ได้กวาดชาวอียิปต์ลงสู่ทะเล ²⁸ น้ำได้ไหลกลับคืนมาท่วมพวกรถรบ และทหารม้าในกองทัพของฟาโรห์ ที่ไล่ตามพวกเขาลงไปทะเล ไม่มีใครรอดชีวิตเลยแม้แต่คนเดียว

²⁹ แต่ประชาชนชาวอิสราเอลกลับเดินบนพื้นดินแห้งกลางทะเล นำตั้งขึ้นเป็นกำแพงทั้งซ้ายขวาให้กับพวกเขา ³⁰ ในวันนั้นเอง พระยาห์เวห์ได้ช่วยชาวอิสราเอลให้พ้นจากอำนาจของชาวอียิปต์ ชาวอิสราเอลเห็นศพของชาวอียิปต์ตายเกลื่อนกลางไปหมดบนฝั่งทะเล ³¹ ชาวอิสราเอลได้เห็นพระยาห์เวห์ใช้มีดที่เติมไปด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ ต่อต้านชาวอียิปต์ พวกเขาจึงเกรงกลัวพระยาห์เวห์ และไว้วางใจในพระองค์ และโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

บทเพลงของโมเสส

15 แล้วโมเสสและประชาชนชาวอิสราเอล ต่างก็ร้องเพลงนี้ให้กับพระยาห์เวห์ว่า

- “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องสูงส่ง
พระองค์เหวี่ยงม้าและทหารม้าลงสู่ทะเล
2 พระยาห์เวห์เป็นพลังและเสียงเพลงของข้าพเจ้า
พระองค์เป็นความรอดของข้าพเจ้า
พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
พระองค์เป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์
3 พระยาห์เวห์เป็นนักรบ
ชื่อของพระองค์คือยาห์เวห์
4 พระองค์ได้กวาดพวกรถรบของฟาโรห์และกองทัพของเขาลงสู่ทะเล ‡
ทหารม้าที่ดีที่สุดของเขาได้จมลงในทะเลแดง
5 นำได้ท่วมพวกเขา
พวกเขาจมดิ่งลึกลงไปในทะเลเหมือนกับก้อนหิน
6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ มือขวาของพระองค์ มีพลังยิ่งใหญ่นัก

†† เสามาชม ... คนอียิปต์ ประโยคนี้แปลตามฉบับภาษาฮีบรู แต่ฉบับฮีบรูเขียนว่า “มีเมฆและความมืด และมันทำให้กลางคืนสว่าง” ‡ ทะเลแดง หรือ “ทะเลต้นกก” ดูเพิ่มเติมได้ในหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 9:26

ข้าแต่พระยาห์เวห์ มือขวาของพระองค์ ทำให้ศัตรูแตกเป็นเสี่ยงๆ

7 ด้วยพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์โยนพวกที่ลุกฮือขึ้นลงกับพื้นดิน

พระองค์ส่งความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ลงมาเผาไหม้พวกนั้นเหมือนแกลบ

8 น้ำได้กองสูงขึ้นด้วยลมที่ออกจากจมูกของพระองค์

น้ำที่เหลือก็ได้ท่วมสูงขึ้นเป็นกอง

ส่วนลึกได้แข็งตัวขึ้นกลางทะเล

9 ศัตรูพูดว่า “เราจะไล่ล่า เราจะจู่โจม

เราจะแบ่งของที่ริบมาได้ พวกเราจะระงับความหิวกระหายของเรา

เราจะชักดาบออกมา มือของเราจะทำลายพวกมัน”

10 พระองค์ระบายลมหายใจออกมา น้ำได้ท่วมพวกเขา

พวกเขาจมลงเหมือนตะกั่วในกระแสน้ำที่รุนแรง

11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ จะมีพระไหนเหมือนกับพระองค์เล่า

จะมีพระองค์ไหนเหมือนกับพระองค์

จะมีใครเหมือนกับพระองค์ ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีและความศักดิ์สิทธิ์

พระองค์นำเกรงขาม เหมาะที่จะร้องสรรเสริญยิ่งนัก
เต็มไปด้วยพลังอำนาจ พระองค์ได้ทำสิ่งอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้

12 พระองค์ยื่นมือขวาของพระองค์ออกมา

แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเข้าไป

13 พระองค์ได้นำประชาชนเหล่านี้ด้วยความรักของพระองค์

เป็นประชาชนที่พระองค์ได้ซื้อคืนมา

พระองค์ได้นำพวกเขาไปยังที่อาศัยอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

14 ชนชาติทั้งหลายได้ยินเรื่องนี้แล้ว พวกเขาพากันกลัวจนชักดิ้นชักงอ

ชาวฟีลิสเตียก็พากันกลัวจนชักดิ้นชักงอ

15 บัดนี้ พวกหัวหน้าของเมืองเอโดมพากันหวาดกลัว

พวกผู้นำของเมืองโมอับพากันตัวสั่นด้วยความกลัว

ชาวคานาอันทั้งหมดถูกหลอมละลายไปด้วยความกลัว

16 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความหวาดหวั่นและความกลัวได้ตกลงบนพวกเขา

เมื่อพวกเขาได้เห็นมืออันเต็มไปด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

พวกเขาเป็นไปเหมือนก้อนหิน

จนกระทั่งประชาชนของพระองค์ จนกระทั่งประชาชนของ

พระองค์ที่พระองค์ได้มา เดินผ่านพื้นไป

17 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะนำพาพวกเขามาปลุกไว้บนภูเขาอันเป็นทรัพย์สินของพระองค์

เป็นสถานที่ที่พระองค์เตรียมไว้ให้เป็นที่อยู่ของพระองค์เอง

ข้าแต่พระยาห์เวห์ เป็นสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่มีมือของพระองค์

เองได้สร้างขึ้น

18 พระยาห์เวห์จะครอบครองตลอดชั่ววันจันทรันตร์”

19 เมื่อพวกม้าของฟาโรห์ พวกรถรบของเขา และทหารม้าของเขา ลงไปในทะเล พระยาห์เวห์ได้ทำให้น้ำทะเลไหลกลับมากท่วมพวกเขา แต่ประชาชนชาวอิสราเอลเดินบนพื้นดินแห่งกลางทะเล

20 ฝ่ายมิเรียม หญิงผู้พูดแทนพระเจ้า พี่สาวของอาโรนถือกลองรำมะนาอยู่ในมือ และหญิงทั้งหมดก็เดินตามหลังนาง พร้อมกับกลองรำมะนาและเต้นรำไปด้วย มิเรียมร้องเพลงให้กับพวกเขาว่า

21 “ร้องเพลงให้พระยาห์เวห์เกิด เพราะพระองค์เป็นผู้ที่ได้รับการยกย่องสูงส่ง

พระองค์เหวี่ยงม้าและทหารม้าลงสู่ทะเล”

น้ำหมักกลายเป็นหวาน

22 โมเสสนำชาวอิสราเอลออกจากทะเลแดงมุ่งหน้าไปยังที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งซัวร์ พวกเขาใช้เวลาเดินทางสามวันในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้ง ก็ไม่พบน้ำเลย 23 เมื่อพวกเขามาถึงตำบลมาราห์ พวกเขาไม่สามารถดื่มได้จากตำบลมาราห์ได้ เพราะมันขม นั่นเป็นเหตุให้ที่แห่งนั้นมีชื่อว่ามาราห์ †

24 ประชาชนบ่นกับโมเสสว่า “พวกเราจะเอาอะไรมาดื่มกัน”

25 โมเสสจึงร้องวิงวอนต่อพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ชี้ให้โมเสสเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง โมเสสโยนต้นไม้ต้นนั้นลงในน้ำ น้ำก็หวานสามารถดื่มได้

ณ ที่นั้น พระยาห์เวห์ได้ตั้งกฎเกณฑ์ให้กับประชาชนเหล่านั้น และที่นั้น พระยาห์เวห์ได้ทดสอบพวกเขา 26 พระองค์พูดว่า “ถ้าเจ้าเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าจริงๆ และทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระองค์ และฟังคำสั่งต่างๆ ของพระองค์ และรักษากฎทั้งหมดของพระองค์แล้วละก็ เราจะไม่ให้โรคภัยต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับชาวอียิปต์ เกิดขึ้นกับเจ้าเลย เพราะเราคือยาห์เวห์ ผู้ที่รักษาเจ้า”

27 เมื่อพวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีตาน้ำสิบสองแห่ง และต้นปาล์มเจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายอยู่ข้างๆ ตาน้ำเหล่านั้น

อาหารจากสวรรค์

16 พวกเขาเดินทางจากเอลิม และที่ชุ่มนวมทั้งหมดของอิสราเอล ได้เดินทางมาถึงที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมและภูเขาซีนาย ในวันที่สิบห้าของเดือนที่สอง †† หลังจากที่เขาออกจากประเทศอียิปต์มา 2 ที่ชุ่มนวมทั้งหมดของอิสราเอล บ่นต่อว่าโมเสสกับอาโรนในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้ง 3 พวกเขาบอกกับทั้งสองคนว่า “ให้มือของพระยาห์เวห์ขว้างพวกเราดอนที่หนึ่งอยู่ข้างหม้อเนื้อ และกินจนอิ่มหนำในแผ่นดินอียิปต์ ยังจะดีกว่าที่พวกท่านนำชุมชนทั้งหมดนี้ออกมาอดตายในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งสิน”

4 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เรากำลังจะทำให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้า ในแต่ละวันให้ประชาชนออกไปเก็บอาหารนี้ได้ เก็บให้พอกินสำหรับวันหนึ่งๆ เท่านั้น เพราะเราจะทดสอบดูว่าพวกเขาจะเชื่อฟังกฎของเราหรือไม่ 5 ในวันที่หกเมื่อพวกเขาเตรียมอาหารที่พวกเขาเก็บมา อาหารนั้นจะมีมากขึ้นเป็นสองเท่าของอาหารที่พวกเขาเก็บมาในแต่ละวัน” †

6 โมเสสและอาโรนจึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า “เย็นนี้พวกท่านจะรู้ว่า พระยาห์เวห์ได้นำพวกท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และในตอนเช้าพวกท่านจะเห็นรัศมีของพระยาห์เวห์ †† เพราะพระองค์ได้ยินเสียงบ่นของพวกท่าน ที่บ่นต่อว่าพระองค์แล้ว 7 ส่วนเราสองคนเป็นใครกัน พวกท่านถึงได้มาบ่นต่อว่าเรา”

8 โมเสสพูดว่า “เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินเสียงบ่นของพวกท่าน ที่ท่านบ่นต่อว่าพระองค์ ดังนั้นเย็นนี้ พระองค์จะส่งเนื้อมาให้กิน ส่วนพรุ่งนี้ พระองค์จะส่งขนมปังมาให้ท่านกิน ส่วนเราสองคนเป็นใครกัน พวกท่านถึงได้มาบ่นต่อว่าเรา พวกท่านไม่ได้บ่นต่อว่าเราหรอกนะ แต่บ่นต่อว่าพระยาห์เวห์ต่างหาก”

9 โมเสสพูดกับอาโรนว่า “ให้บอกกับที่ชุ่มนวมของชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า ให้เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ยินเสียงบ่นของพวกเจ้าแล้ว”

† มาราห์ มีเสียงเหมือนกับคำในภาษาฮีบรู ที่แปลว่า “ขม” †† เดือนที่สอง เป็นเดือนที่สองหลังจากที่ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ (ชื่อของเดือนคือ “ศิว” หรือ “อียา”) † ในวันที่หก ... ในแต่ละวัน เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อให้ประชาชนสามารถหยุดทำงานในวันหยุดทางศาสนาซึ่งเป็นวันพักผ่อนตามลัทธิศาสนาในวินเสาร์ †† รัศมีของพระยาห์เวห์ เป็นรูปแบบหนึ่งที่พระเจ้าใช้เมื่อพระองค์แสดงตัวกับประชาชน มีลักษณะเหมือนแสงสว่างที่ส่องออกมา

10 เมื่ออาโรนพูดกับที่ชุมนุมของชาวอิสราเอลทั้งหมด พวกเขา ก็หันหลังไปทางที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้ง และเห็นรัศมีของพระ ยาร์เวห์ปรากฏอยู่ในเมฆ

11 พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า ¹² “เราได้ยินเสียงบ่นของประชาชนชาวอิสราเอลแล้ว ให้บอกกับพวกเขาว่า ในตอนเย็น พวกเขาจะได้อาหารกินและในตอนเช้าพวกเขาจะได้อาหารจมนม เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราคือยาร์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา”

13 ในตอนเย็นฝูงนกคูมบินมาปกคลุมค่าย ในตอนเช้ามีน้ำค้าง เกาะอยู่รอบๆ ค่าย ¹⁴ เมื่อน้ำค้างหายไปก็มีเกล็ดบางอยู่บนพื้น ผู้ที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้ง มันละเอียดเหมือนเกล็ดน้ำแข็งอยู่บนพื้น ¹⁵ เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลเห็น พวกเขา ก็ถามกันว่า “นี่อะไร?” [†] เพราะพวกเขาไม่รู้ว่ามีอะไร โมเสสจึงพูดกับพวกเขาว่า “มันคืออาหารที่พระยาร์เวห์ให้กับพวกท่านกิน” ¹⁶ พระยาร์เวห์สั่งไว้ก่อนว่า “ให้แต่ละคนเก็บเท่าที่ตัวเองจะกินได้ และให้เก็บเผื่อคนที่อยู่ในเต็นท์ของเขาด้วย โดยเก็บให้คนละหนึ่งโอเมอร์” [‡]

17 ลูกหลานชาวอิสราเอลก็ทำตามนั้น บางคนก็เก็บมาก บางคนก็เก็บน้อย ¹⁸ แต่เมื่อพวกเขาใช้โอเมอร์ตวง คนที่เก็บมากก็ไม่ได้เก็บ คนที่เก็บมาน้อยก็ไม่ได้ขาด แต่แต่ละคนก็เก็บเท่าที่ตัวเองจะกินได้หมด

19 โมเสสบอกกับพวกเขาว่า “ห้ามไม่ให้ใครเหลืออาหารไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น” ²⁰ แต่พวกเขาไม่ฟังโมเสส บางคนเหลืออาหารไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น มันก็เกิดเป็นหนอนเน่าเหม็น โมเสสจึงโกรธพวกเขา

21 ทุกๆเช้าแต่ละคนจะเก็บอาหารตามที่เขาจะกินได้หมด แต่เมื่อแดดจ้าแผดเผา มันก็ละลายไป

22 เมื่อถึงวันที่หก พวกเขาเก็บอาหารมากเป็นสองเท่า คนละสองโอเมอร์ [‡] พวกหัวหน้าทุกคนของที่ชุมนุมชน ได้มารายงานโมเสสเกี่ยวกับเรื่องนี้

23 โมเสสจึงบอกกับพวกเขาว่า “นี่คือคำสั่งของพระยาร์เวห์ ‘พรุ่งนี้คือวันหยุดทางศาสนา เป็นวันหยุดพักผ่อนอันศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาร์เวห์ พวกท่านอย่าทำอะไรก็ไปอบ อยากรดน้ำอะไรก็ไปดื่ม และให้แยกส่วนที่เหลือเก็บไว้จนถึงพรุ่งนี้เช้า”

24 พวกเขาจึงแยกมันไว้ ตามที่โมเสสสั่งไว้ อาหารนั้นก็ไม่น่าเหม็นและไม่มีหนอนด้วย

25 โมเสสพูดว่า “ให้กินอาหารนั้นในวันนี้ เพราะวันนี้เป็นวันหยุดทางศาสนาให้กับพระยาร์เวห์ วันนี้พวกท่านจะไม่เจออาหารในท้องทุ่ง ²⁶ พวกท่านจะเก็บอาหารได้หกวัน แต่ในวันที่เจ็ด ซึ่งเป็นวันหยุดทางศาสนา จะไม่มีอาหารให้เก็บ”

27 ในวันที่เจ็ด ก็ยังมีบางคนออกไปเก็บอาหาร แต่ไม่พบอาหาร ²⁸ พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “พวกเจ้าจะไม่เชื่อฟังคำสั่งและกฎต่างๆของเราไปอีกนานแค่ไหน ²⁹ ดูสิ พระยาร์เวห์ได้ให้วันหยุดทางศาสนา กับพวกเจ้า นั่นเป็นเหตุที่ ในวันที่หก พระองค์จึงได้ให้อาหารกับพวกเจ้า เพียงพอสำหรับสองวัน เพื่อในวันที่เจ็ด พวกเจ้าแต่ละคนจะได้หยุดพักผ่อนอยู่กับบ้าน ไม่ควรมีใครออกจากบ้านในวันที่เจ็ดนั้น”

31 ประชาชนชาวอิสราเอลเรียกอาหารนี้ว่า “มานา” มันเหมือนกับเมล็ดผักชี สีขาว และรสชาติเหมือนกับขนมปังแผ่นที่ทำจากน้ำเชื่อมผลไม้ ³² โมเสสพูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์ได้สั่งไว้ คือให้อาหารมานาหนึ่งโอเมอร์ เก็บไว้ให้ลูกหลานของเจ้าดูในอนาคต เพื่อพวกเขาจะได้เห็นอาหารที่เราได้ให้พวกเจ้ากินในที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้ง ตอนที่เราพาพวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

33 โมเสสพูดกับอาโรนว่า “เอาภาชนะมา และเอามานาหนึ่งโอเมอร์ใส่ไว้ในมัน เอามันมาวางไว้ตรงหน้าพระยาร์เวห์ เพื่อจะเก็บไว้ให้ลูกหลานของพวกท่านดูในอนาคต” ³⁴ อาโรนได้วางภา-

† นี้อะไร ในภาษาฮีบรู คำถามที่ว่า “นี้อะไร” ออกเสียงเหมือนกับคำว่า “มานา” ซึ่งได้กลายเป็นชื่อของอาหารชนิดนี้ไป †† นี้อะไรหนึ่งโอเมอร์ เป็นหน่วยตวงของชาวฮีบรู เท่ากับ 2.2 ลิตร ‡ สองโอเมอร์ เท่ากับ 4.4 ลิตร

ชนะนั้นลงตรงหน้าแผ่นดิน [‡] ตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ ³⁵ ประชาชนชาวอิสราเอลได้กินมานาถึงสี่สิบปี จนพวกเขามาถึงแผ่นดินที่อาศัยอยู่ได้ พวกเขา กินมานา มาจนกระทั่งมาถึงเขตแดนของแผ่นดินคานาอัน ³⁶ (หนึ่งโอเมอร์ เท่ากับหนึ่งในสิบเอฟ่า [‡])

ห้าจากก้อนหิน

(กตว. 20:1-13)

17 ขบวนอิสราเอลเดินทางจากที่เปล้าเปลี่ยวแห้งแล้งสิ้น ตามที่พระยาร์เวห์ได้สั่งไว้ พวกเขา มาตั้งค่ายอยู่ที่เรฟิมิด แต่ไม่มีน้ำให้พวกเขาดื่ม ² พวกเขา มาโต้เถียงกับโมเสส และพูดว่า “หาน้ำให้เราดื่มซะ”

โมเสสบอกพวกเขาว่า “พวกท่านมาได้เถียงกับเราทำไม ทำไมพวกท่านถึงได้ลองดื่กับพระเจ้า”

3 แต่ผู้คนหิวกระหายน้ำมากที่นั่น พวกเขาบ่นต่อว่าโมเสส พวกเขาพูดว่า “ท่านพาเราออกมาจากอียิปต์ทำไม มันก็เพื่อฆ่าเรา ลูกหลานของเรา และฝูงสัตว์เลี้ยงของเรา ด้วยการอดน้ำตายอย่างนั้นหรือ”

4 แล้วโมเสสได้ร้องต่อพระยาร์เวห์ว่า “จะให้ข้าพเจ้าทำอย่างไรดีกับคนพวกนี้ เดียวพวกนี้ก็จะเอาหินขว้างข้าพเจ้าแล้ว”

5 พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เดินนำหน้าพวกเขาไป ให้พาผู้อาวุโสของอิสราเอลส่วนหนึ่งไปกับเจ้าด้วย และให้ถือไม้เท้าที่เจ้าเคยใช้ตีแม่น้ำไนล์ติดมือไปด้วย ⁶ เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้า บนหินก้อนหนึ่งของภูเขาไซเรบ เมื่อเจ้าตีหินก้อนนั้น จะมีน้ำไหลออกมา แล้วคนจะได้ดื่มกินกัน”

แล้วโมเสสก็ทำตามนั้นต่อหน้าต่อตาพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล ⁷ เขาตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า มีสสาร [‡] และเมรีบา [‡] เพราะชาวอิสราเอลได้โต้เถียงกับโมเสส และเพราะพวกเขาได้ลองดื่กับพระยาร์เวห์ โดยพูดว่า “พระยาร์เวห์ยังอยู่กับพวกเราหรือเปล่า”

สงครามกับพวกอามาเลค

8 ชาวอามาเลคได้ยกทัพมาต่อสู้กับชาวอิสราเอลในตำบลเรฟิมิด ⁹ โมเสสพูดกับโยชูวาว่า “ไปเลือกพวกชายหนุ่มมาให้กับพวกเรา เพื่อออกไปสู้รบกับพวกอามาเลค พรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะไปยืนอยู่บนยอดเขา และถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือ”

10 โยชูวาจึงทำตามที่โมเสสสั่ง ออกไปสู้รบกับชาวอามาเลค ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอริ ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขา ¹¹ โมเสสยกแขนขึ้นเมื่อไหร่ เมื่อนั้นอิสราเอลก็มีชัยเหนือกว่า แต่เมื่อไหร่ที่โมเสสเอาแขนลง ชาวอามาเลคก็จะมีชัยเหนือกว่า

12 เมื่อโมเสสเมื่อยแขน เขาก็เอาก้อนหินมาวางให้โมเสสนั่ง แล้วอาโรนกับเฮอริก็ช่วยพยุงแขนของโมเสสไว้คนละข้าง แขนของเขาจึงยังคงยกอยู่อย่างนั้นจนตะวันตกดิน ¹³ โยชูวาทำให้ชาวอามาเลคและกองทัพของมิน ฟายแพ้ไปด้วยคมดาบของเขา

14 พระยาร์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้จดบันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ในสมุด เพื่อเป็นอนุสรณ์เตือนใจ และให้กรอกหูของโยชูวาว่า เราจะลบความทรงจำที่มีต่อพวกอามาเลคให้หมดไปจากหัวใจได้”

15 แล้วโมเสสก็สร้างแท่นบูชาขึ้น เขาตั้งชื่อแท่นบูชาว่า “พระยาร์เวห์คือธงชัยของข้าพเจ้า” ¹⁶ เขาพูดว่า “ธงชัยของพระยาร์เวห์ไว้ ⁵ พระยาร์เวห์จะทำสงครามกับพวกอามาเลคตลอดไปทุกรุ่น”

‡† แผ่นหิน “หลักฐาน” เป็นแผ่นหิน 2 แผ่นที่มีบัญญัติ 10 ประการสลักอยู่บนแผ่นหินนี้ เพื่อเป็นหลักฐานในการทำข้อตกลงระหว่างองค์เจ้าชีวิตกับชาวอิสราเอล ‡‡ หนึ่งในสิบเอฟ่า เท่ากับ 2.2 ลิตร ‡‡‡ มีสสาร ชื่อนี้หมายถึง “การทดลอง” หรือ “การทดสอบ” ‡‡‡ เมรีบา ชื่อนี้หมายถึง “การต่อต้าน” ⁵ ธงชัยของพระยาร์เวห์ไว้ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกมันอยู่ข้างหน้าต่อหน้าบัลลังก์ของพระยาร์เวห์” หรือ “ข้าพเจ้า (โมเสส) ได้ยกมืออธิษฐานต่อหน้าบัลลังก์ของพระยาร์เวห์”

คำแนะนำจากพ่อตาของโมเสส

(ฉธบ. 1:9-18)

18 เยโรธ นักรบของมีเดียน ซึ่งเป็นพ่อตาของโมเสส ได้ยินเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้าได้ทำให้กับโมเสส และอิสราเอลคนของพระองค์ รวมทั้งเรื่องที่พระยาห์เวห์ได้นำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์² เยโรธ พ่อตาของโมเสส ได้พาคิปปิโรห์เมียของโมเสสมา หลังจากที่โมเสสได้ส่งเมียของเขากลับไปอยู่กับเยโรธ³ เยโรธได้พาลูกชายทั้งสองของนางมาด้วย คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม[†] เพราะโมเสสพูดว่า “ผมเป็นคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินของคนอื่น”⁴ อีกคนหนึ่งชื่อเอลิเยเซอร์^{††} เพราะโมเสสพูดว่า “พระเจ้าของพ่อผมคือผู้ที่ช่วยเหลือผม และพระองค์ได้ช่วยชีวิตผมให้พ้นจากคมดาบของฟาโรห์”⁵ เยโรธพ่อตาของโมเสส ลูกชายทั้งสองของโมเสส และเมียของโมเสส ไปหาโมเสสที่ค่าย ซึ่งตั้งอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง ที่ภูเขาของพระเจ้า[‡]

6 เยโรธส่งคนไปบอกโมเสสว่า “เรา เยโรธพ่อตาของท่าน กำลังจะมาหาท่าน พร้อมกับพาเมียของท่าน และลูกชายสองคนของนางมาด้วย”

7 โมเสสออกมากับพ่อตาของเขา เขาก็มาราบลงและจูบเยโรธ หลังจากที่เขาทักทายกันเรียบร้อยแล้ว พวกเขาก็เข้าไปในเต็นท์⁸ โมเสสได้เล่าให้พ่อตาฟังว่า พระยาห์เวห์ได้ทำอะไรบ้างต่อฟาโรห์และคนอียิปต์ เพื่อช่วยชาวอิสราเอล รวมทั้งความยากลำบากที่ชาวอิสราเอลต้องพบในระหว่างทาง และพระยาห์เวห์ได้ช่วยพวกเขาไว้ได้อย่างไร

9 เยโรธก็ดีใจกับสิ่งดีทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล เมื่อพระองค์ได้ช่วยให้พวกเขาพ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์¹⁰ เยโรธพูดว่า

สรรเสริญพระยาห์เวห์
ที่ได้ช่วยชีวิตพวกท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์
และจากเงื้อมมือของฟาโรห์

11 ตอนนี ข้าพเจ้ารู้แล้วว่าพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่กว่าพระอื่น ๆ ทั้งหมด

เพราะพระองค์ได้ช่วยเหลือประชาชนให้พ้นจากการกดขี่ของชาวอียิปต์

ตอนที่ชาวอียิปต์ได้ทำต่อคนอิสราเอลอย่างเยอหยิ่งจองหอง

12 เยโรธ พ่อตาของโมเสส นำพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชา มาถวายให้กับพระเจ้า อาโรนและพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลทั้งหมด ก็ได้มาร่วมกินอาหารกับพ่อตาของโมเสส ต่อหน้าพระเจ้า

13 วันต่อมา โมเสสนั่งตัดสินคดีให้กับผู้คน มีคนยืนห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น

14 พ่อตาโมเสสเห็นทุกอย่างที่โมเสสได้ทำให้กับประชาชน เขาถามโมเสสว่า “ท่านกำลังทำอะไรให้ประชาชนเหล่านี้หรือ ทำไมไม่ทำจนถึงนั่งอยู่คนเดียว ในขณะที่คนอื่นๆ ต่างก็ยืนห้อมล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น”

15 โมเสสตอบพ่อตาไปว่า “คนเหล่านั้นมาหาผม เพื่อให้ผมช่วยสอบถามพระเจ้า¹⁶ เมื่อพวกเขาทะเลาะกัน พวกเขาจะมาหาผมให้ผมช่วยตัดสิน เพราะผมเป็นคนสอนให้ทุกคนรู้เกี่ยวกับกฎและระเบียบของพระเจ้า”

17 พ่อตาโมเสสจึงพูดว่า “ที่ท่านกำลังทำอยู่นี้ มันไม่ดี¹⁸ เพราะทั้งท่านและคนพวกนั้นจะหมดแรงไปก่อนแน่ เพราะงานมันยากเกินไปสำหรับท่าน ท่านทำคนเดียวไม่ได้หรอก¹⁹ ฟังนะ เราจะให้คำแนะนำกับท่าน เพื่อพระเจ้าจะอยู่กับท่าน ท่านคือตัวแทนของประชาชนต่อหน้าพระเจ้า ที่จะเอาเรื่องโต้เถียงของพวกเขามาบอกกับพระเจ้า²⁰ ท่านสามารถสอนกฎและระเบียบต่างๆ ให้กับ

พวกเขาได้ และบอกให้พวกเขารู้ถึงทางที่พวกเขาควรจะเดิน และสิ่งที่พวกเขาควรจะทำ²¹ ให้ท่านเลือกคนจากท่ามกลางพวกเขาทั้งหมดมา เลือกคนที่มีความสามารถ ที่นับถือพระเจ้า ชื่อสัตย์ และเกลียดการรับสินบน ให้ท่านแต่งตั้งคนพวกนี้ เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลคนเหล่านั้น มีทั้งเจ้าหน้าที่ที่ดูแลคนเป็นพิน คนเป็นร้อย คนเป็นห้าสิบบ และคนเป็นสิบ²² เจ้าหน้าที่พวกนี้ จะตัดสินคดีให้กับคนพวกนั้นตลอดเวลา เรื่องใหญ่ๆ พวกเขายังคอยเอามาให้ท่านตัดสิน เรื่องเล็กๆ พวกเขาก็ตัดสินเอง มันจะได้ง่ายขึ้นสำหรับตัวท่าน และพวกเขาจะช่วยแบ่งเบาภาระให้กับท่าน²³ ถ้าท่านทำอย่างนี้ ตามที่พระเจ้าสั่งให้ท่านทำ ท่านจะได้มีเรี่ยวแรงที่จะทำงานต่อไปได้ และคนพวกนี้ก็จะแยกย้ายกลับบ้านอย่างสงบสุข”

24 โมเสสฟังสิ่งที่พ่อตาพูด และทำตามที่เขาบอกทุกอย่าง²⁵ โมเสสได้เลือกคนที่มีความสามารถจากชาวอิสราเอล และแต่งตั้งให้พวกเขาเป็นหัวหน้าดูแลประชาชน มีทั้งเจ้าหน้าที่ที่ดูแลคนพินคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบบคนบ้าง และสิบคนบ้าง²⁶ พวกเขาตัดสินคดีให้กับประชาชนตลอดเวลา คดียากๆ พวกเขายังคอยเอามาให้โมเสสตัดสิน ส่วนคดีเล็กๆ ทั่วหลายพวกเขาดำเนินคดีเอง²⁷ แล้วโมเสสก็ส่งพ่อตาของเขาไป แล้วเขาก็ได้กลับไปยังประเทศของตน

ข้อตกลงของพระเจ้ากับชาวอิสราเอล

19 ชาวอิสราเอลได้เดินทางมาถึงที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งซึ่งนายในเดือนที่สาม หลังจากที่พวกเขาออกจากอียิปต์² พวกเขาเดินทางจากตำบลเรฟีดิม มาถึงที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งซึ่งนาย และตั้งค่ายอยู่ที่นั่น ขณะที่พวกเขาตั้งค่ายอยู่ที่นั่นตรงข้ามกับภูเขา³ โมเสสได้ขึ้นไปบนภูเขา และพระยาห์เวห์เรียกเขาจากยอดเขาว่า “เจ้าต้องบอกกับชาวอิสราเอลลูกหลานของยาโคบว่า

4 ตัวเจ้าเองได้เห็นแล้วว่า เราได้ทำอย่างไรกับอียิปต์ เราได้ยกพวกเจ้าขึ้นบนปีกของพวกนกอินทรี และพามาหาเรา⁵ ต่อไปนี้ ถ้าพวกเจ้าเชื่อฟังเราอย่างแท้จริง และรักษาคำมั่นสัญญาของเรา พวกเจ้าจะเป็นของรักของหวงที่มีค่าของเราท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เพราะทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกนี้เป็นของเรา⁶ พวกเจ้าจะเป็นอาณาจักรของพวกนักบวช และเป็นชนชาติที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับเรา เจ้าจะต้องเอาคำพูดเหล่านี้ไปบอกกับลูกหลานของอิสราเอล”

7 โมเสสจึงเรียกตัวผู้อาวุโสชาวอิสราเอลมาชุมนุมกัน และบอกพวกเขาเกี่ยวกับคำพูดทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเขามา⁸ คนพวกนั้นต่างตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “พวกเราจะทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกทุกอย่าง”

แล้วโมเสสก็เอาคำพูดทั้งหมดของชาวอิสราเอลไปบอกกับพระยาห์เวห์⁹ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เราจะมาหาเจ้าในก้อนเมฆที่หนาทึบ เพื่อประชาชนจะได้ยินเมื่อเราพูดกับเจ้า และพวกเขาจะได้เชื่อตลอดไป”

โมเสสได้บอกกับพระยาห์เวห์ถึงสิ่งที่ชาวอิสราเอลพูดทั้งหมด

10 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปหาประชาชนพวกนั้น วันนี้ และพรุ่งนี้ให้เจ้าไปเตรียมตัวพวกเขาเพื่อเข้าเฝ้า และเรียกให้พวกเขาชกเสื้อผ่าให้สะอาด¹¹ ในวันที่สาม พวกเขาต้องพร้อมแล้ว เพราะในวันที่สามนั้น พระยาห์เวห์จะลงมาให้ประชาชนทั้งหมดเห็นบนภูเขาซีนาย¹² เจ้าจะต้องกินเชดูไว้ให้รอบภูเขาซีนาย และบอกกับประชาชนว่า ‘ระวังให้ดี อย่าได้ขึ้นไปบนภูเขาซีนาย หรือไปแตะต้องถ้ำมูมโดของภูเขา ถ้าใครแตะต้องถูกภูเขาซีนาย เขาจะต้องตาย’¹³ อย่าให้ใครไปแตะต้องคนที่ไปแตะถูกภูเขาซีนาย เขาต้องถูกหินขว้างหรือถูกยิงด้วยธนู ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ ก็ต้องตายทั้งนั้น แล้วเมื่อมีเสียงแตรเขาสัตว์ดังขึ้น พวกเขาจึงขึ้นมาบนภูเขาซีนายได้”

† เกอร์โซม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรู หมายถึง “คนแปลกหน้าที่นั่น”

†† เอลิเยเซอร์ หมายถึง “พระเจ้าช่วยเหลือเรา” ‡ ภูเขาของพระเจ้า คือ “ภูเขาโฮเรบ” หรือเรียกอีกชื่อว่า “ภูเขาซีนาย”

14 โมเสสจึงลงมาจากภูเขา มาหาประชาชนพวกนั้น โมเสสได้เตรียมตัวพวกเขาให้เข้าเฝ้าพระองค์ และพวกเขาชักเสื้อผ้าของพวกเขาด้วย

15 แล้วโมเสสก็บอกกับประชาชนว่า “ในสามวันนี้ ให้เตรียมพร้อมทุกอย่าง และห้ามแตะต้องตัวผู้หญิงเด็ดขาด”

16 ในตอนเช้าของวันที่สาม ได้เกิดฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และมีเมฆหนาที่อยู่บนภูเขา และมีเสียงแตรดังสนั่น ประชาชนทั้งหมดที่อยู่ใกล้ๆ ต่างกลัวจนตัวสั่น 17 โมเสสจึงนำประชาชนออกจากค่าย มาพบพระเจ้า พวกเขาขึ้นอยู่ที่ตีนเขา 18 ภูเขาซึ่งนายทั้งลูกก็ถูกปกคลุมไปด้วยควันไฟ เพราะพระยาห์เวห์ได้ลงมาที่ภูเขานี้ในรูปร่างของไฟ ควันของมณฑลขึ้นเหมือนออกจากเตาเผา แล้วภูเขาทั้งลูกก็สั่นสะเทือนอย่างแรง 19 เสียงแตรก็ยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ โมเสสพูดกับพระเจ้า และพระองค์ตอบเขาด้วยเสียงฟ้าร้อง

20 พระยาห์เวห์ลงมาอยู่บนยอดเขาซีนาย พระองค์เรียกโมเสสขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสจึงขึ้นไป

21 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ลงไปเตือนประชาชน เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ฝ่าขึ้นมาดูพระยาห์เวห์ แล้วทำให้หลายคนต้องตาย

22 ให้บอกพวกนักบวชที่จะเข้ามาใกล้กับพระยาห์เวห์ด้วยว่า พวกเขาจะต้องเตรียมตัวเข้าเฝ้าพระยาห์เวห์ พระองค์จะได้ไม่ลงโทษพวกเขา”

23 โมเสสบอกพระยาห์เวห์ว่า “คนพวกนั้นขึ้นมานบนภูเขาซีนายไม่ได้หรอก เพราะพระองค์เองได้เตือนพวกเราแล้วว่า ให้กินเขตไว้รอบๆภูเขานี้ และทำให้ภูเขานี้ศักดิ์สิทธิ์”

24 พระยาห์เวห์บอกโมเสสว่า “ลงไปหาอาโรนขึ้นมากับเจ้าด้วย แต่อย่าให้พวกนักบวชหรือคนอื่นๆ ฝ่าขึ้นมาหาพระยาห์เวห์ ไม่อย่างนั้นพระยาห์เวห์จะทำโทษพวกเขา”

25 โมเสสจึงลงไปหาประชาชน และพูดกับพวกเขา

บัญญัติสิบประการ

(ฉธบ. 5:1-21)

20 พระเจ้าพูดว่า

2 “เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา เราได้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกมาจากการเป็นทาส

3 เจ้าต้องไม่มีพระอื่นนอกจากเรา

4 เจ้าต้องไม่สร้างรูปเคารพหรือรูปเหมือนอะไรที่มีอยู่ในท้องฟ้า เบื้องบนหรือในโลกเบื้องล่าง หรือในน้ำใต้พื้นดิน 5 เจ้าต้องไม่กราบไหว้หรือบูชาสิ่งเหล่านั้น เพราะเราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา เราเป็นพระเจ้าที่หึงหวง บาบของพ่อเจ้าที่ทำไว้ เราจะลงโทษพวกเขาไปสามชั่วคน คือคนเหล่านั้นที่เกลียดเรา 6 ส่วนคนที่รักเราและรักษาคำสั่งต่างๆของเรา เราจะรักลูกหลานของเขาไปเป็นพันๆรุ่น †

7 เจ้าต้องไม่อ้างชื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเล่นๆ เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ถือว่าคนนั้นไร้ความผิด ที่อ้างชื่อของพระองค์มาสาบานกันเล่นๆ

8 อย่าลืมนึกถึงวันหยุดทางศาสนาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ 9 ในช่วงหกวันแรกของแต่ละอาทิตย์ เจ้าก็ทำงานได้ตามปกติ

10 แต่ในวันที่เจ็ด เป็นวันหยุดพักผ่อน ที่อุทิศให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานอะไรเลยในวันนี้ ทั้งเจ้า ลูกชาย ลูกสาว ทาสชาย ทาสหญิง สัตว์ทุกตัว หรือแม้แต่คนต่างชาติที่อาศัยร่วมกับเจ้า 11 เพราะพระยาห์เวห์ได้สร้างท้องฟ้า พื้นดิน และมหาสมุทร รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกมัน เป็นเวลาหกวัน แต่พระองค์หยุดพักในวันเจ็ด นั่นเป็นเหตุที่พระยาห์เวห์ ถึงได้ช่วยพรวันเจ็ดและตั้งให้มันเป็นวันศักดิ์สิทธิ์

12 ให้เคารพพ่อแม่ของเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิตยืนยาวบนแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรากำลังให้กับเจ้า

13 ห้ามฆ่าคน

14 ห้ามมีชู้กับผู้อื่น

15 ห้ามขโมย

16 ห้ามเป็นพยานเท็จปรับบ้านของเจ้า

17 ห้ามโลภอยากได้บ้านของคนอื่น ห้ามโลภอยากได้ของของเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็นเมียของเขา ทาสชายหญิง วัว ลา หรืออะไรก็ตามแต่ที่เป็นของเพื่อนบ้าน”

ประชาชนเกรงกลัวพระเจ้า

(ฉธบ. 5:22-33)

18 ประชาชนทั้งหมดต่างเห็นฟ้าร้อง ฟ้าผ่า และได้ยินเสียงแตร เขาสั่นไหว รวมทั้งเห็นควันบนภูเขา พวกเขาจึงกลัวจนตัวสั่น และยืนอยู่ห่างๆ 19 พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “ท่านพูดกับพวกเราเถอะเพื่อพวกเราจะได้ฟัง อย่าให้พระเจ้าพูดกับพวกเราเลย เพราะพวกเรากลัวว่าเราอาจจะตาย”

20 โมเสสบอกคนเหล่านั้นว่า “อย่ากลัวไปเลย พระเจ้าลงมาเพื่อทดสอบพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์และไม่ทำบาป”

21 ประชาชนต่างยืนอยู่ห่างๆ แต่โมเสสเดินเข้าไปหาก่อนเมฆหนาที่บนนั้น ที่มีพระเจ้าอยู่ 22 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับลูกหลานอิสราเอลอย่างนี้ว่า ‘พวกเจ้าได้เห็นแล้วว่า เราได้พูดกับเจ้าจากฟ้าสวรรค์ 23 พวกเจ้าต้องไม่สร้างพระอื่นจากเงินและทองให้กับตัวเอง เพื่อเอามาบูชาพร้อมกับบูชาเรา

24 แต่ให้เจ้าสร้างแท่นบูชาที่ทำจากดินให้เรา และให้พวกเจ้าเอาแกะและวัวของเจ้า มาถวายเป็นเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา ให้เจ้าทำอย่างนี้ในทุกๆที่ที่เราจะให้อภัยชื่อของเราในการนมัสการ เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า 25 แต่ถ้าเจ้าจะสร้างแท่นบูชาที่ทำจากหินให้เรา เจ้าต้องไม่เอาหินที่ตัดแต่งแล้วมาใช้ เพราะถ้าพวกเจ้าใช้สั้วตัดแต่งมัน เจ้าก็ทำให้มันเสื่อมไป 26 เจ้าจะต้องไม่ทำบันไดไต่เดินขึ้นไปบนแท่นบูชา เพื่อเจ้าจะได้ไม่ไปตอนอยู่บนนั้น”

กฎและคำสั่งอื่น

21 ต่อไปนี้คือกฎต่างๆที่เจ้าจะต้องบอกให้พวกเขา

2 เมื่อเจ้าซื้อทาสชาวฮีบรู † มาคนหนึ่ง เขาจะเป็นทาสรับใช้เจ้าเป็นเวลาหกปี แต่ในปีที่เจ็ด เขาจะได้รับอิสระโดยไม่ต้องจ่ายเงิน 3 ถ้าเขาเป็นคนเดียว เขาก็จะไปคนเดียว ถ้าเขาแต่งงาน เมียของเขาก็จะไปกับเขาด้วย 4 ถ้านายเขาเป็นคนหาเมียให้กับเขา และนางได้เกิดลูกชายหรือลูกสาวให้กับเขา เมียกับลูกๆของเขาจะเป็นของเจ้านาย ส่วนชายคนนั้นจะออกไปได้คนเดียว

5 ถ้าทาสคนนั้นพูดว่า “ผมรักเจ้านาย ผมรักเมียและลูกๆของผม ผมจะไม่ออกไปเป็นอิสระ” 6 เจ้านายของเขาจะต้องนำตัวเขาไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า โดยพาเขาไปที่ประตูหรือเสาประตูและเจ้านายของเขาจะเอาเหล็กฆมาด ‡ เจาะที่หูของทาสคนนั้น เขาจะเป็นทาสรับใช้นายของเขาไปตลอดชีวิต

7 ถ้าชายคนหนึ่งขายลูกสาวไปเป็นทาส นางจะไม่ได้ออกไปเป็นอิสระเหมือนกับพวกทาสชาย 8 ถ้าเจ้านายเอานางมาเป็นเมียน้อย แล้วเกิดไม่ชอบใจนางขึ้นมา เขาต้องยอมให้พอนางมาซื้อนางคืนกลับไป แต่เขาจะต้องไม่ขายนางให้กับคนต่างชาติ ถ้าทำอย่างนั้นถือว่าเป็นการไม่ซื่อสัตย์กับนาง 9 ถ้าชายยกนางให้กับลูกชายของเขา เขาจะต้องทำกับนางเหมือนกับนางเป็นลูกสาว

10 ถ้าชายคนนั้นเอาเมียอีกคนหนึ่ง เขาจะต้องไม่ลดอาหารและเสื้อผ้าของเมียเก่า เขาต้องมีเพศสัมพันธ์กับนางเหมือนเดิม 11 แต่ถ้าเขาไม่ให้สามอย่างนี้กับนาง นางก็ออกไปเป็นอิสระได้ โดยไม่ต้องจ่ายเงิน

† ส่วนคน ... พันๆรุ่น หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แต่เราจะแสดงความเมตตาแก่ประชาชนเป็นพันๆคนที่รักเราและเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของเรา”

†† ฮีบรู หรือ ชาวอิสราเอล ‡ เหล็กฆมาด เครื่องมือชนิดหนึ่งทำจากเหล็กใช้เจาะสิ่งของให้เป็นรูด้วยการปั่น

12 ถ้าคนหนึ่งทำร้ายอีกคนถึงตาย คนนั้นจะต้องถูกประหาร
13 แต่ถ้าเขาไม่ได้ตั้งใจฆ่าคนนั้น แต่เป็นเพราะพระเจ้าทำให้เกิด
ขึ้น เราจะจัดสถานที่หนึ่งให้ เป็นที่ให้เขาหนีไปอยู่¹⁴ แต่ถ้าคน
หนึ่งโกรธเป็นไฟเป็นไฟต่อเพื่อนบ้าน แล้วยิงวางแผนและฆ่า
เพื่อนบ้านตาย เจ้าต้องเอาตัวเขาออกไปจากแท่นบูชาเรา[†] และ
ประหารเขาเสีย

15 คนที่ทำร้ายพ่อแม่จะต้องถูกประหาร

16 คนที่ลักพาตัวคนอื่น จะต้องถูกประหาร ไม่ว่าเขาจะขายคน
ที่เขาลักพาตัวไป หรือคนนั้นยังคงอยู่ในมือเขาก็ตาม

17 คนที่สาปแช่งพ่อแม่จะต้องถูกประหาร

18 เมื่อคนหนึ่งตีอีกคนหนึ่งด้วยหินหรือกำปั้น ตูนอนที่ต่อสู้กัน
และคนนั้นไม่ตายแต่ต้องนอนอยู่เฉยๆ¹⁹ ถ้าคนนั้นสามารถลุก
ขึ้นมาเดินรอบๆตัวไม่ได้แล้ว คนที่ทำร้ายเขาก็จะพินิจ แต่
เขาจะต้องจ่ายค่าเสียหายเวลาให้กับคนเจ็บในระหว่างที่รักษาตัวอยู่

20 เมื่อเจ้านายเอาไม่เท่าดีทาสหญิงหรือทาสชายของเขาตายคา
มือ เจ้านายคนนั้นจะต้องถูกลงโทษ²¹ แต่ถ้าทาสคนนั้นไม่ตาย
และดีขึ้นในวันสองวัน เจ้านายคนนั้นก็ไม่ต้องถูกลงโทษ เพราะ
ถือว่าเป็นเงินของเขา

22 เมื่อมีคนต่อสู้กัน และไปทำร้ายถูกหญิงที่กำลังท้องอยู่ และ
ทำให้หญิงนั้นแท้งลูก แต่นางไม่เป็นอันตรายอย่างอื่น ชายคนนั้น
จะต้องถูกปรับ เป็นเงินตามจำนวนที่สามีของนางเรียกร้อง และ
ตามคำสั่งของผู้ตัดสิน²³ แต่ถ้าหญิงคนนั้นบาดเจ็บอย่างอื่นด้วย
ต้องใช้ชีวิตแลกด้วยชีวิต²⁴ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน มือต่อมือ ขาต่อ
ขา²⁵ รอยใหม่ต่อรอยใหม่ แผลต่อแผล รอยช้ำต่อรอยช้ำ

26 เมื่อเจ้านายทำร้ายถูกดวงตาของทาสชายหรือหญิงจนตา
อด เขาต้องปล่อยทาสคนนั้นไปเป็นอิสระ เพราะสิ่งที่เขาทำกับตา
ของทาสนั้น²⁷ ถ้าเขาตีทาสชายหรือหญิงจนฟันหัก เขาต้อง
ปล่อยทาสคนนั้นเป็นอิสระ เพราะสิ่งที่เขาทำกับฟันของทาสนั้น

28 ถ้าวัววิดชายหรือหญิงจนตาย จะต้องเอาหินขว้างวัวตัวนั้น
จนตาย และห้ามเอาเนื้อของมันมากินด้วย แต่เจ้าของวัวจะพิน
มิต²⁹ แต่ถ้าวัวตัวนั้นเคยวิดคนมาแล้ว และมีคนเตือนเจ้าของ
วัวตัวนั้นแล้ว แต่เขาไม่ได้ขังมันไว้ แล้วมันไปวิดคนตายเข้า
ต้องเอาหินขว้างวัวตัวนั้นจนตาย และเจ้าของวัวจะต้องถูกประ
หารด้วย³⁰ แต่ถ้ามีการตั้งค่าไถ่ตัว เจ้าของวัว ต้องจ่ายเงินค่าไถ่
สำหรับชีวิตของเขา ตามจำนวนเงินค่าไถ่ที่ตั้งไว้

31 ถ้าวันนั้นชีวิตลูกชายหรือลูกสาวใครตาย ก็ใช้กฎเดียวกันนี้
จัดการกับเจ้าของวัว³² ถ้าวัววิดทาสชายหรือทาสหญิงของคน
อื่นตาย เจ้าของวัวต้องจ่ายเงินสามสิบเชเชล^{††} ให้เจ้าของทาส
และวัวตัวนั้นจะต้องถูกหินขว้างจนตาย

33 ใครที่เปิดฝาบ่อน้ำทิ้งไว้ หรือขุดบ่อน้ำแล้วไม่หว่านไว้ปิดมัน
แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตาย³⁴ เขาจะต้องจ่ายเงินชดใช้ให้เจ้า
ของสัตว์ แต่สัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อน้ำ

35 ถ้าวัวใครไปวิดวัวของเพื่อนบ้านจนตาย พวกเขาจะต้อง
ขายวัวที่ยังมีชีวิตอยู่ และเอาเงินมาแบ่งกันคนละครึ่ง และพวก
เขาก็เอาเนื้อวัวตัวที่ตายนั้นมาแบ่งกันด้วย³⁶ แต่ถ้ารู้กันไปที่วัว
วัวตัวนั้นชอบวิด แต่เจ้าของไม่ยอมขังมันไว้ เจ้าของวัวตัวนั้น
จะต้องชดใช้วัวตัวใหม่ให้ แต่วัวตัวที่ตายก็จะตกเป็นของเขา
เมื่อมีคนขโมยวัวหรือแกะไปฆ่า หรือไปขาย เขาจะต้องชดใช้ ถ้า
ขโมยวัวหนึ่งตัวต้องชดใช้ด้วยวัวห้าตัว ถ้าขโมยแกะหนึ่งตัวต้อง
ชดใช้ด้วยแกะสี่ตัว

กฎเกี่ยวกับการชดใช้

22 ถ้าขโมยถูกจับและถูกตีจนตาย ในขณะที่กำลังบุกเข้าไป
ในบ้านตอนกลางคืน คนฆ่าก็ไม่มีความผิด แต่ถ้าฆ่าใน
ตอนกลางวัน คนที่ฆ่าก็มีความผิดเป็นฆาตกร ถ้าจับขโมยได้

† แท่นบูชาเรา ใต้หรือพื้นที่ยกสูงขึ้นสำหรับตั้งของบูชา ถือเป็นสถานที่ที่
พิเศษที่คนบริสุทธิ์สามารถวิ่งไปหลบเพื่อความปลอดภัยได้ †† เงินสามสิบเช-
เชล เป็นราคาสำหรับทาสคนใหม่ หนึ่งในเชเชล เท่ากับ 16.4 กรัม

ขโมยนั้นจะต้องชดใช้เต็มจำนวน ถ้าเขาไม่มีจะชดใช้ เขาจะต้อง
ถูกขายไปเป็นทาส เพราะการขโมยนั้น ถ้าสิ่งที่เขาขโมยมา ไม่
ว่าจะเป็นวัวตัวผู้ ลา หรือแกะ ยังมีชีวิตอยู่ เขาต้องชดใช้เป็นสอง
เท่า

5 ถ้าใครปล่อยให้สัตว์ของเขาเข้าไปทำลายท้องทุ่งหรือไร่
ของผู้อื่น หรือปล่อยให้ฝูงสัตว์ของเขาเข้าไปกินหญ้าในท้องทุ่ง
ของผู้อื่น เขาต้องเอาของที่ดีที่สุดในทุ่งนา และไร่ของเขา
เองมาชดใช้ให้กับคนที่ได้รับความเสียหายนั้น

6 ถ้าใครจุดไฟเผาพงพนาม แล้วลามไปเผาถั่วหรือรวง
ข้าว หรือทุ่งนาของผู้อื่น เขาจะต้องชดใช้สิ่งที่ถูกเผาไปนั้น

7 ถ้าใครฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้าน และมันถูกขโมย
ไปจากบ้านของเพื่อนคนนั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยนั้นจะต้องชด-
ใช้ให้เต็มจำนวน⁸ แต่ถ้าจับขโมยไม่ได้ ต้องเอาเจ้าของบ้านไป
อยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพื่อพิสูจน์ว่าเป็นเจ้าของบ้านหรือเปล่าที่
ขโมยทรัพย์สินของเพื่อนบ้านไป

9 ถ้าเกิดการโต้เถียงกันขึ้นเมื่อเจอบางที่หาย ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง
วัวตัวผู้ ลา แกะ เสื้อผ้า หรืออะไรก็ตามที่หายไป ถ้าต่างคนต่าง
บอกว่า "นี่ของฉัน" ทั้งสองคนจะต้องไปพบพระเจ้า คนที่พระเจ้า
ตัดสินว่าเป็นคนผิด จะต้องชดใช้ให้กับเพื่อนบ้านของเขาสองเท่า

10 ถ้ามีใครฝาก ลา หรือวัวตัวผู้ หรือแกะ หรือสัตว์ชนิดไหนก็
ตาม ไว้กับเพื่อนบ้าน แล้วมันเกิดตายไป หรือบาดเจ็บหรือมีใคร
ไล่ต้อนไป โดยไม่มีใครเห็น¹¹ ทั้งสองคนจะต้องไปสาบานต่อ
พระยาห์เวห์ เพื่อพิสูจน์ว่าเขาเอาทรัพย์สินของเพื่อนบ้านไปหรือ
เปล่า เจ้าของสัตว์นั้นจะต้องยอมรับการสาบานนี้ และเพื่อนบ้าน
คนนั้นก็ไม่ต้องชดใช้อะไรเลย¹² แต่ถ้าเพื่อนบ้านคนนั้นขโมย
สัตว์นั้นไปจริง เขาจะต้องชดใช้ให้กับเจ้าของสัตว์¹³ ถ้าสัตว์ไป
มาฉีกเนื้อสัตว์นั้น เพื่อนบ้านคนนั้นจะต้องเอาซากสัตว์มาให้ดู
เขาก็ไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหาย

14 แต่ถ้ามีใครขอยืมอะไรจากเพื่อนบ้าน และมันเกิดได้รับบาดเจ็บ
หรือตายขึ้นมา ในขณะที่เจ้าของไม่อยู่ เขาจะต้องชดใช้เต็ม
จำนวน¹⁵ แต่ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย เขาก็ไม่ต้องชดใช้ให้ แต่ถ้าคนๆ
นั้นเข้าสัตว์นั้นมา เขาก็ไม่ต้องชดใช้ เพราะค่าเขาก็พอสำหรับค่า
ชดใช้แล้ว

16 ถ้าชายใดปล่อยหญิงสาวบริสุทธิ์ที่ยังไม่ได้หมั้นหมาย และ
ได้มีเพศสัมพันธ์กับนาง ชายคนนั้นจะต้องจ่ายค่าสินสอดเต็มจํานวน
เพื่อรับนางมาเป็นเมีย¹⁷ แต่ถ้าพ่อของนางหัวเต็ดดินขาดก็
ไม่ยอมยกนางให้กับชายคนนั้น เขาก็ยังจะต้องจ่ายค่าชดใช้เท่า
กับค่าสินสอดของหญิงบริสุทธิ์

กฎอื่นๆ

18 หญิงคนไหนที่เป็นแม่มดหมอมผี ต้องตาย

19 ใครร่วมเพศกับสัตว์ คนนั้นจะต้องถูกประหาร

20 ใครเช่นไหว้พวกพระอื่นที่ไม่ใช่พระยาห์เวห์ ต้องถูกประหาร

21 เจ้าต้องไม่ทำรุนแรงหรือข่มเหงคนต่างชาติ เพราะว่าพวกเจ้าก็
เคยเป็นคนต่างชาติในแผ่นดินอียิปต์มาก่อน

22 พวกเจ้าต้องไม่ทำร้ายหญิงหม้ายหรือเด็กกำพร้า²³ ถ้าเจ้า
ทำร้ายพวกเขา พวกเขาจะมาฟ้องทุกข์กับเรา และเราก็จะฟัง
เสียงร้องทุกข์ของพวกเขา²⁴ เราจะโกรธและเราจะฆ่าพวกเจ้า
ด้วยดาบ เมียพวกเจ้าก็จะกลายเป็นหม้าย ลูกของพวกเจ้าก็จะ
กลายเป็นเด็กกำพร้า

25 ถ้าเจ้าให้คนจนในหมู่คนของเราืมเงิน เจ้าต้องไม่ทำตัวเป็น
เจ้าเหนือเขา และห้ามคิดดอกเบี้ยเขาด้วย²⁶ ถ้าเจ้ายึดเสื่อของ
เพื่อนบ้านไว้เป็นมัดจำ เจ้าต้องคืนเสื่อนั้นให้กับเขาก่อนอาทิตย์
ตกดิน²⁷ เพราะมันเป็นผ้าผืนเดียวที่เขาเอาไว้ห่มร่างกาย แล้ว
กลางคืนเขาจะเอาอะไรห่มนอน เมื่อเขามาร้องทุกข์กับเรา เรา
ก็จะฟัง เพราะเราสงสารเขา²⁸ เจ้าต้องไม่หมิ่นประมาทพระเจ้า
หรือสาปแช่งผู้นำประชาชนของเจ้า

29 เจ้าจะต้องไม่เก็บผลผลิตอันอุดมสมบูรณ์ หรือน้ำผลไม้ที่เจ้าผลิตได้ครั้งแรก เอาไว้เอง และเจ้าต้องยกลูกชายคนโตของเจ้าให้กับเรา 30 เจ้าต้องทำอย่างเดียวกันกับวัวตัวผู้และแกะของเจ้า สัตว์หัวปีที่เพิ่งเกิดมา ให้มันอยู่กับแม่ของมันก่อนในเจ็ดวันแรก ในวันที่แปดเจ้าถึงยกมันให้กับเรา

31 พวกเจ้าจะต้องเป็นประชาชนที่อุทิศไว้ให้กับเรา เนื้อที่ลูกสัตว์ป่าฉีกกินในท้องทุ่ง พวกเจ้าต้องไม่เอามากิน แต่เอาไปโยนให้หมากินซะ

23 เจ้าต้องไม่แพร่กระจายข่าวลือที่ไม่จริงออกไป อย่าไปร่วมมือกับคนชั่วเป็นพยานเท็จ

2 เจ้าต้องไม่ทำชั่วเพราะอยากทำตามคนส่วนใหญ่ เจ้าต้องไม่ เป็นพยานเท็จในคดีโต้แย้ง เพื่อปิดเบี่ยงความยุติธรรม เพราะ ต้องการเอาใจคนส่วนใหญ่ 3 หรือเข้าข้างคนจนในคดีของเขา เพราะเห็นว่าเขาจน

4 เมื่อเจ้าเผชิญไปเจอวัวตัวผู้หรือลาของศัตรูที่เดินหลงทางมา เจ้าต้องเอาไปคืนเจ้าของมัน

5 เมื่อเจ้าเห็นลาของศัตรู กำลังล้มลงเพราะแบกของหนัก เจ้า ต้องไม่ทิ้งไว้อย่างนั้น เจ้าต้องเข้าไปช่วยมัน

6 เจ้าต้องไม่ปล่อยให้เพื่อนบ้านที่ยากจนไม่ได้รับความ เป็นธรรมในคดีโต้แย้งของเขา

7 เจ้าต้องไม่ฟ้องร้องคนอื่นในเรื่องที่ไม่เป็นจริง อย่าฆ่าคนบริสุทธิ์ และคนที่ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาเรา เพราะเราจะไม่ยกโทษ ให้กับคนที่ทำผิดนั้นเลย

8 เจ้าต้องไม่รับสินบน เพราะสินบนจะทำให้คนตาบอด และบิดเบือนความยุติธรรมที่คนบริสุทธิ์ควรจะได้รับ

9 เจ้าต้องไม่กดขี่คนต่างด้าว พวกเจ้าก็รู้ว่ามันรู้สึกยังไงที่เป็น คนต่างด้าว เพราะพวกเจ้าก็เคยเป็นคนต่างด้าวมาก่อนในแผ่นดินอียิปต์

10 เจ้าสามารถเพาะปลูกบนแผ่นดินของเจ้า และเก็บเกี่ยวผลผลิตของมันในหกปี 11 แต่ในปีที่เจ็ด เจ้าต้องปล่อยให้มันพัก ห้ามเพาะปลูก ถ้ามีพืชผลอะไรงอกออกมา ก็ทิ้งไว้ให้คนจนมากีบกิน ส่วนที่เหลือจากคนจน สัตว์ป่าก็จะมากิน ส่วนไร่ร่วนและไร่มะกอกของเจ้า ก็ให้ทำอย่างเดียวกัน

12 ให้เจ้าทำงานเป็นเวลาหกวัน แต่ในวันที่เจ็ด ให้เจ้าหยุดพักผ่อน เพื่อวัวตัวผู้ และลาของเจ้าจะได้พักผ่อนด้วย และลูกชายของทาสหญิงของเจ้าและชาวต่างด้าวจะได้สดชื่นขึ้นด้วย

13 ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้บอกกับพวกเจ้านี้ ให้เชื่อฟังให้ดี และอย่าอ้างถึงชื่อของพวกพระอื่น ชื่อของพระเหล่านั้นไม่ควรจะออกมาจากปากของเจ้า

สามเทศกาลที่ต้องจัดทุกปี

(อพย. 34:18-26; ฉธบ. 16:1-17)

14 ในหนึ่งปี เจ้าจะต้องเฉลิมฉลองเทศกาลให้กับเราสามครั้ง 15 เทศกาลแรก จะเป็นเทศกาลขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เจ้าจะต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่เราได้สั่งไว้ในเดือนอาบีบ † เพราะพวกเจ้าได้ออกมาจากอียิปต์ในเดือนนั้น และให้แต่ละคนนำเครื่องบูชามาถวายกับเราด้วย

16 เทศกาลที่สองจะเป็นเทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรกจากสิ่งที่เจ้าได้เพาะปลูกในท้องทุ่งของเจ้า

และเทศกาลที่สาม จะเป็นเทศกาลเก็บเกี่ยวปลายปี จะเป็นเทศกาลเก็บรวบรวมผลผลิตจากท้องทุ่งของเจ้าตอนปลายปี

17 ผู้ชายทุกคนของพวกเจ้า จะต้องมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ในสามเทศกาลนี้

18 เจ้าต้องไม่ถวายขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ตอนที่เจ้าถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชาให้กับเรา และจะต้องเผาไขมันของสัตว์จากเครื่องบูชาของเราในวันนั้นเลย อย่าปล่อยให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น

† เดือนอาบีบ ให้ดูอธิบายศัพท์ บทที่ 12:2

19 ทุกปี เจ้าต้องเอาผลผลิตที่ดีที่สุด ที่เก็บเกี่ยวครั้งแรกในปีนั้นไปยังสถานที่นมัสการพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ต้มลูกแกะในนมของแม่มัน

พระเจ้าช่วยชาวอิสราเอลยึดแผ่นดินของตน

20 เราจะส่งทูตสวรรค์ให้ไปนำหน้าเจ้า ให้ไปคุ้มครองเจ้าในระหว่างทาง และให้นำเจ้าไปยังสถานที่ที่เราได้เตรียมไว้แล้ว 21 ให้เชื่อฟังและติดตามทูตสวรรค์และอย่าไปกบฏต่อเขา เพราะเขาจะไม่อภัยให้กับความผิดของพวกเจ้า เพราะเราให้อำนาจกับเขาอย่างเต็มที่ 22 แต่ถ้าเจ้าเชื่อฟังคำของเขาริริงๆ และทำตามทุกอย่างที่เราบอก เราจะเป็นศัตรูกับศัตรูเจ้า และจะต่อสู้กับศัตรูของเจ้า 23 เมื่อทูตสวรรค์ของเรา นำหน้าเจ้าไป และนำเจ้าไปพบกับชาวอาโมไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวคานาอัน ชาวฮิวไตต์ และชาวเยนุส เราจะทำลายพวกเขาเสีย

24 เจ้าต้องไม่ก้มกราบพระต่างๆของพวกเขา หรือบูชาพวกมัน หรือทำตามที่พวกเขาทำกัน แต่เจ้าจะต้องทำลายรูปเคารพของพวกเขาทิ้งเสียให้สิ้นซาก และทุบพวกเสาศักดิ์สิทธิ์ †† ของพวกเขาให้แตกละเอียด 25 ถ้าพวกเจ้ารับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า พระองค์จะอวยพรอาหารและน้ำของเจ้า และเราจะเอาเชื้อโรครอกออกไปจากเจ้า 26 จะไม่มีผู้หญิงคนไหนในแผ่นดินของเจ้า ที่จะแท้งลูกหรือเป็นหมัน เราจะทำให้เจ้ามีอายุยืนยาว

27 เราจะส่งความสยดสยองของเราไปก่อนที่เจ้าจะไปถึง ‡ และเราจะทำให้เกิดความโกลาหลวุ่นวายกับประชาชนทั้งหมดที่เจ้าจะไปเผชิญหน้าด้วย เราจะทำให้ศัตรูของเจ้าหันหลังหนีต่อหน้าเจ้า 28 เราจะส่งฝูงแตน †† ล่วงหน้าเจ้าไปก่อน เพื่อไปขับไล่ชาวฮิวไตต์ ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ออกไปจากหน้าเจ้า 29 เราจะขับไล่พวกเขาไปจนหมดในหนึ่งปี เพื่อว่าแผ่นดินนี้จะได้ไม่ร้างจนทำให้สัตว์ป่าเพิ่มทวีคูณขึ้นทำร้ายเจ้าได้ 30 เราจะคอยอยู่ขับไล่พวกเขาออกไปทีละเล็กทีละน้อย จนกว่าเจ้าจะเพิ่มทวีคูณจนครอบครองแผ่นดินทั้งหมดไว้

31 เราจะกำหนดเขตแดนของเจ้า ให้เริ่มจากทะเลแดง † ไปจนถึงทะเลของชาวฟิลิสเตีย และจากที่เปลาเปเลียวแห่งแลงจนถึงแม่น้ำยูเฟรติส เราจะยกคนที่อาศัยอยู่บนดินแดนนั้นให้อยู่ในกำมือเจ้า และเจ้าจะขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าเจ้า

32 เจ้าต้องไม่ไปทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกเขา หรือกับพวกพระของพวกเขາ 33 พวกเขาจะต้องไม่อยู่ในดินแดนของเจ้า เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ทำให้เจ้าต้องทำบาปต่อเรา ไม่อย่างนั้นเจ้าอาจจะไปรับใช้พวกพระของพวกเขาซึ่งจะเป็นกับดักสำหรับเจ้า

พระเจ้าและชาวอิสราเอลทำสัญญากัน

24 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้ากับอาโรน นาตับ และอาบิฮู รวมทั้งพวกผู้ใหญ่อาวุโสอีกเจ็ดสิบคน ให้ขึ้นไปหาพระยาห์เวห์ และให้ก้มกราบอยู่ห่างๆ 2 และให้แต่โมเสสเท่านั้น เข้ามาใกล้พระยาห์เวห์ คนอื่นๆที่เหลือห้ามเข้ามาใกล้ อย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสส”

3 แล้วโมเสสก็มาบอกกับประชาชน ถึงคำพูดทุกคำของพระยาห์เวห์ และคำสั่งทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งหมดก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า “เราจะทำตามทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด”

†† เสาศักดิ์สิทธิ์ หรือ “อนุสาวรีย์” ในที่นี้คือพวกก้อนหินที่ประชาชนใช้ในการสักการบูชาพวกพระของพวกเขา † เราจะ ... จะไปถึง คงหมายความว่าชาวคานาอันเกี่ยวกับพลังอำนาจของพระยาห์เวห์จะไปถึงก่อนพวกเขา และศัตรูของพวกเขาจะตกใจกลัว †† แตน แมลงชนิดหนึ่งเหมือนตัวต่อหรือผึ้ง อาจจะหมายถึงตัวแตนจริงๆหรืออาจจะหมายถึงทูตสวรรค์หรือพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ †† ทะเลแดง หรือ “ทะเลอันดก” ดูเพิ่มเติมได้ในหนังสือ 1 พงศกัมมัศย 9:26

4 โมเสสจึงจดทุกคำพูดของพระยาห์เวห์ไว้ วันต่อมา เขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาที่ตีนเขา แท่นนี้มีเสาสิบสองต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่แทนสิบสองเผ่าของอิสราเอล

5 โมเสสได้ใช้ให้คนหนุ่มของชนชาติอิสราเอล ไปเอาวัวตัวผู้ไปถวายเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพระยาห์เวห์

6 โมเสสเอาเลือดครึ่งหนึ่งใส่ไว้ในพวกขาม และเอาอีกครึ่งหนึ่งไปพรมบนแท่นบูชา †

7 โมเสสได้อ่านหนังสือแห่งข้อตกลงออกมา และอ่านมันให้กับประชาชนฟัง พวกเขาต่างก็พูดว่า “พวกเราจะทำตามและเชื่อฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้พูดมาทั้งหมด”

8 โมเสสจึงเอาเลือดที่อยู่ในพวกขาม มาพรมให้กับประชาชน เขาพูดว่า “นี่คือเลือดแห่งข้อตกลง ที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับพวกท่าน ตามคำพูดทั้งหมดที่เขียนไว้”

9 โมเสส อาโรน นาถัน และอาบีฮู รวมทั้งพวกผู้ใหญ่ชาวอิสราเอลทั้งเจ็ดสิบคนเดินขึ้นไป 10 และเห็นพระเจ้าของชาวอิสราเอล ที่ทรงได้เท้าของพระองค์เป็นพलयไพลินที่ใสเหมือนทองคำ 11 พวกเขาเห็นพระองค์ †† แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทำลายพวกหัวหน้าประชาชนชาวอิสราเอลเหล่านั้น พวกเขาได้กินและดื่มต่อหน้าพระองค์

โมเสสขึ้นไปรับกฎจากพระเจ้า

12 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ขึ้นมาหาเราบนภูเขา และคอยเราที่นั่น เพื่อเราจะให้แผ่นหินสองแผ่น ที่มีกฎและพวกคำสั่งสอน ที่เราได้เขียนไว้สำหรับสอนพวกเขา”

13 โมเสสและโยชูวาผู้ช่วยของโมเสสลุกขึ้น และโมเสสขึ้นไปทูลขอของพระเจ้า 14 แต่เขาได้พูดกับพวกผู้อาวุโสพวกนั้นว่า “ให้คอยพวกเราอยู่ที่นี้ จนกว่าพวกเราจะกลับมาหาพวกท่าน อาโรน และเฮรูร์จะอยู่กับพวกท่าน ใครที่มีเรื่องฟ้องร้องกัน ก็ให้ไปหาสองคนนี้”

โมเสสพบกับพระเจ้า

15 โมเสสขึ้นไปบนภูเขาและเมฆก็ปกคลุมภูเขาอยู่ 16 รัศมีของพระยาห์เวห์ ได้ลงมาอยู่บนภูเขาซีนาย และเมฆได้ปกคลุมภูเขาน้อยกว่าวัน แล้วในวันที่เจ็ด พระยาห์เวห์ได้เรียกโมเสสจากท่ามกลางเมฆนั้น 17 สำหรับประชาชนชาวอิสราเอลแล้ว รัศมีของพระยาห์เวห์ ดูเหมือนกับเปลวไฟที่กำลังเผาผลาญยอดเขาอยู่ 18 โมเสสเข้าไปในเมฆนั้น และขึ้นไปยังภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

ของถวายใช้ทำสิ่งศักดิ์สิทธิ์

(อพย. 35:4-9)

25 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “บอกกับประชาชนอิสราเอลให้นำของถวายมาให้เรา ให้แต่ละคนตัดสินใจเองว่า เขาอยากให้อะไรกับเรา แล้วให้เจ้ารับของถวายนี้แทนเรา 3 ของถวายที่เจ้าจะได้รับจากพวกเขา คือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ 4 ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วงและสีแดงเข้ม ผ้าลินิน † อย่างดี ขนแพะ 5 หนังแกะตัวผู้ หนังปลาโลมา † ไม่กระถิน 6 น้ำมันสำหรับจุดตะเกียง เครื่องเทศที่ใช้ทำน้ำมันสำหรับเจิม และทำเครื่องหอม 7 หินจำพวกนิลและพลอยที่จะเอาไปฝังในเอโฟด และถ่วงผ้าที่บอก

† พรมบนแท่นบูชา เลือดที่ใช้ประทับลงบนข้อสัญญา ระหว่างพระเจ้าและประชาชน มันจะถูกพรมลงบนแท่นบูชาเพื่อแสดงว่าพระเจ้าได้ร่วมลงนามในข้อสัญญานั้น †† พวกเขาเห็นพระองค์ ในพระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ประชาชนจะไม่สามารถเห็นพระเจ้า แต่พระเจ้าต้องการให้หัวหน้าเหล่านี้รู้ว่าพระองค์อยู่กับพวกเขาจริง ๆ ดังนั้นพระองค์จึงปรากฏต่อหน้าพวกเขา † † ผ้าลินิน ผ้าที่ทำมาจากใยของพืชประเภทต้นปอ

เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

8 แล้วให้พวกเขาสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางพวกเขา 9 เราจะแสดงให้เห็นว่าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และเครื่องใช้ไม้สอยของมัน มีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร พวกเขาจะต้องสร้างตามแบบนั้นทุกอย่าง

หีบศักดิ์สิทธิ์

(อพย. 37:1-9)

10 ให้พวกเขาทำหีบด้วยไม้กระถิน ที่มีความยาวสองศอกครึ่ง † กว้างหนึ่งศอกครึ่ง † สูงหนึ่งศอกครึ่ง 11 หีบนั้นจะต้องเคลือบด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก เจ้าต้องทำขอบของหีบด้วยทองโดยรอบ 12 ทำห่วงทองคำสี่ห่วงสำหรับหีบนั้นและติดห่วงนั้นไว้ที่ขาทั้งสองข้าง ติดสองห่วงไว้ด้านหนึ่งและอีกสองห่วงไว้อีกด้านหนึ่ง 13 ให้ทำคานที่ทำด้วยไม้กระถินและเคลือบคานด้วยทองคำ 14 สอดคานเหล่านี้เข้าที่ห่วงด้านข้างของหีบ เพื่อใช้ยกหีบนั้น 15 คานเหล่านี้จะต้องสอดอยู่ในห่วงของหีบและต้องไม่ถอดออกจากหีบเลย

16 ให้เจ้าใส่แผ่นหินสองแผ่นที่มีข้อตกลงเขียนไว้ ที่เราจะให้กับเจ้าลงในหีบนั้น 17 เจ้าจะต้องทำฝาหีบขึ้นจากทองคำบริสุทธิ์ ตรงฝาที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ฝาหีบจะมีความยาวสองศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง 18 ให้สร้างครุบสององค์ด้วยทองคำ เจ้าต้องขึ้นรูปครุบนี้ด้วยค้อน และตั้งแต่ละองค์ไว้ที่ปลายของฝาหีบทั้งสองข้าง 19 ตั้งไว้ที่ปลายทั้งสองข้างของฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ให้สร้างครุบทั้งสององค์นั้นติดเป็นเนื้อเดียวกับฝาหีบที่ปลายทั้งสอง 20 ครุบทั้งสององค์นั้นไม่มีปีกทั้งสองข้างที่กางออก ปีกด้านหนึ่งของครุบนั้นทำให้เกิดเงาขึ้นบนฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ และครุบทั้งสองหันหน้าเข้าหากัน ทั้งสองจะหันหน้าไปทางที่ซึ่งความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ

21 ให้เจ้าเอาฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ มาวางลงบนหีบนั้น และใส่หลักฐานที่เราจะมอบให้เจ้าลงไปให้หีบนั้น 22 ตรงนี้แหละ เราจะพบกับเจ้าเหนือฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ที่อยู่ระหว่างครุบทั้งสองนั้น ซึ่งอยู่บนหีบแห่งข้อตกลง เราจะบอกเจ้าทุกเรื่องที่เราอยากให้เจ้าไปสั่งกับประชาชนชาวอิสราเอล

โต๊ะวางขนมปัง

(อพย. 37:10-16)

23 ให้เจ้าเอาไม้กระถินมาทำโต๊ะที่มีความยาวสองศอก †† กว้างหนึ่งศอก †† สูงหนึ่งศอกครึ่ง 24 ให้เคลือบโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำลวดลายด้วยทองคำบริสุทธิ์รอบๆโต๊ะ 25 ทำกรอบกว้างหนึ่งฝ่ามือรอบๆโต๊ะ และทำลวดลายบนกรอบนั้น 26 แล้วทำห่วงทองคำสี่ห่วงเอาไว้ติดกับมุมขาโต๊ะทั้งสี่มุม 27 ห่วงทั้งสี่ห่วงจะต้องติดอยู่กับกรอบเพื่อยึดคานเวลาหามโต๊ะ 28 ให้ทำคานด้วยไม้กระถินและเคลือบมันด้วยทองคำ คานนี้จะใช้หามโต๊ะ 29 ให้เจ้าทำพวกจาน ชาม ไห และถาดที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้จะต้องทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ 30 ให้จัดขนมปังไว้บนโต๊ะตรงหน้าเราอย่าให้ขาด

†† สองศอกครึ่ง หรือ 1.31 เมตร † † หนึ่งศอกครึ่ง หรือ 78.75 เซนติเมตร † † † สองศอก หรือ 1.05 เมตร † † † หนึ่งศอก เท่ากับ 1 ฟุต 8.62 นิ้ว หรือ 52.5 เซนติเมตร

ตะเกียงที่มีขาตั้ง
(อพย. 37:17-24)

31 ให้เจ้าทำตะเกียงที่มีขาตั้งด้วยทองคำบริสุทธิ์ ให้ขึ้นรูปฐาน และลำตัวของตะเกียงที่มีขาตั้งด้วยก้อน ส่วนฐานดอก ตัวดอก และกลีบดอกให้ทำติดเป็นเนื้อเดียวกัน

32 ให้มีก้านหกก้านยื่นออกมาจากตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น ข้างละสามก้าน 33 แต่ละก้านจะต้องมีดอกไม้สามดอกที่เหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีฐานดอกและกลีบดอก ให้ทำตามนี้ทั้งหกก้าน 34 สำหรับลำตัวตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น ให้มีถ้วยสี่ใบที่มีรูปร่างเหมือนกับดอกอัลมอนด์ มีฐานดอกและกลีบดอก 35 ใต้งอกทุกๆกึ่งทั้งหกกึ่งที่ยื่นออกมาจากลำตัวของตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น จะต้องให้มีฐานดอกติดเป็นเนื้อเดียวกัน 36 ฐานดอกและก้านเหล่านั้นจะต้องทำให้ติดเป็นเนื้อเดียวกัน ทุกชิ้นส่วนของตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น จะต้องใช้ก้อนขึ้นรูปจากทองคำบริสุทธิ์ 37 ให้ทำตะเกียง† เจ็ดดวงใส่ที่ตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น แล้วจุดตะเกียงเหล่านั้นเพื่อตะเกียงเหล่านั้นจะได้ส่องแสงไปยังพื้นที่หน้าตะเกียงที่มีขาตั้ง 38 ให้ใช้ทองคำบริสุทธิ์ทำกรรไกรตัดใส่ตะเกียงและถาดใส่ใส่ตะเกียงที่ติดนั้น 39 ข้วของเครื่องใช้ทั้งหมดจะต้องใช้ทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์ †40 ให้เจ้าทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบที่เราได้ให้เจ้าดูบนภูเขา

เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
(อพย. 36:8-34)

26 ให้เจ้าสร้างเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ด้วยม่านสีม่วงและสีแดงเข้ม บักลายเศรบลงไปอย่างประณีตบนผ้าม่านนั้นด้วย 2 ให้ม่านแต่ละผืนยาวยี่สิบแปดศอก † กว้างสี่ศอก †† ทุกผืนต้องมีขนาดเท่ากันหมด 3 ผ้าม่านห้าผืนจะถูกเกี่ยวเข้าด้วยกันเป็นผืนใหญ่ และที่เหลืออีกห้าผืนก็จะเกี่ยวเข้าด้วยกันด้วย 4 เอาผ้าสีน้ำเงินทำเป็นหูติดไว้กับขอบผ้าม่านผืนใหญ่ทั้งสองผืนนั้น 5 ให้ที่ขอบม่านแต่ละผืนทำหูห้าสิบหู และให้หูของทั้งสองม่านอยู่ตรงกัน 6 แล้วให้เจ้าทำตะขอจากทองคำห้าสิบอัน เอาไว้เกี่ยวผ้าม่านเหล่านั้นเข้าด้วยกันให้เป็นผืนเดียวกัน

7 เจ้าต้องทำผ้าม่านขึ้นอีกสิบเอ็ดผืนจากขนแพะ เพื่อไปคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นี้อีกชั้นหนึ่ง 8 ผ้าม่านขนแพะแต่ละผืนยาวสามสิบศอก †† กว้างสี่ศอก ทุกผืนเท่ากันหมด 9 เอาห้าผืนแรกมาเกี่ยวติดกันเป็นผืนใหญ่ ที่เหลืออีกหกผืน ก็เอามาเกี่ยวติดกันเป็นอีกหนึ่งผืนใหญ่ แล้วให้พับผ้าของผืนที่หกที่คลุมอยู่ด้านหลังของเต็นท์นั้น 10 เจ้าต้องทำหูไว้ที่ขอบผ้าม่านของผ้าชั้นบนสุดของชุดแรก และทำอย่างเดียวกันกับผ้าชั้นบนสุดทั้งสองผืนใหญ่นั้นผืนละห้าสิบหู 11 และทำตะขอจากทองคำสี่ศอก †† ไว้เกี่ยวกับหูของผ้าม่านทั้งสองผืนนั้นให้เป็นผืนเดียวกัน 12 ส่วนของผ้าม่านครึ่งที่เหลือให้แขวนห้อยลงด้านหลังของเต็นท์ 13 และส่วนของผ้าที่เหลืออีกข้างละหนึ่งศอก †† ให้แขวนห้อยลงมาปิดด้านข้างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ทั้งสองข้าง 14 เอาหนึ่งแฉะตัวผู้ทำเป็นหลังคาเต็นท์ชั้นใน ส่วนหลังคาเต็นท์ชั้นนอก ให้ทำจากหนังปลาโลมา

15 ให้เจ้านำไม้กระถินมาทำเป็นกรอบคำเต็นท์ 16 กรอบนี้มีความสูงสิบศอก †† กว้างหนึ่งศอกครึ่ง 517 ที่ส่วนปลายของไม้ทั้งสองข้างทำเป็นเดือยไว้สองเดือยเพื่อเชื่อมไม้ให้ติดกัน กรอบไม้ทุกอันให้ทำออกมาเป็นลักษณะเดียวกันนี้ทั้งหมด 18 ทำจำนวนทั้งหมดยี่สิบกรอบสำหรับทางทิศใต้ของเต็นท์ 19 และใช้เงินหล่อ

† ตะเกียง ตะเกียงเหล่านี้มีลักษณะเป็นขามเล็กๆไว้เติมน้ำมันลงไปและใส่ใส่ตะเกียงลงไป ใช้จุดเพื่อให้ความสว่าง †† หนึ่งในเตลันต์ หรือ 34.5 กิโลกรัม †† ยี่สิบแปดศอก หรือ 14.7 เมตร †† สิบศอก หรือเท่ากับ 2.1 เมตร †† สามสิบศอก หรือ 15.75 เมตร ภาษากรีกโบราณเขียนไว้ว่า 25 ศอก ††† หนึ่งศอก เท่ากับ 52.5 เซนติเมตร ††† สิบศอก หรือเท่ากับ 5.25 เมตร † หนึ่งศอกครึ่ง หรือ 78.75 เซนติเมตร

ทำเป็นฐานของกรอบเหล่านั้น โดยทำสองฐานต่อหนึ่งกรอบ ให้ตั้งอยู่ทางส่วนปลายที่เป็นเดือยทั้งสองข้างของกรอบ รวมทั้งหมดสี่สิบฐาน 20 ส่วนอีกข้างที่อยู่ตรงกับทิศเหนือของเต็นท์ ให้ทำกรอบอีกยี่สิบกรอบ 21 ทำฐานเงินสี่สิบฐานโดยใช้สองฐานต่อหนึ่งกรอบเหมือนกัน 22 ส่วนด้านหลังของเต็นท์ที่อยู่ทิศตะวันตกให้ทำกรอบขึ้นหกกรอบ 23 และที่มุมด้านหลังทั้งสองมุมของเต็นท์ให้สร้างกรอบสองกรอบสำหรับสองมุมนั้น 24 ทั้งสองกรอบนั้นในส่วนล่างจะแยกกัน แต่ส่วนบนจะเชื่อมต่อกันด้วยห่วงหนึ่งห่วง ให้สร้างแบบเดียวกันนี้กับมุมทั้งสองมุม 25 อย่างนี้จะได้กรอบรวมแปดกรอบบนฐานเงินสี่สิบฐาน โดยแบ่งเป็นสองฐานต่อหนึ่งกรอบ

26 นำไม้กระถินมาทำเป็นไม้ขัดห้าอัน สำหรับขัดกรอบเหล่านั้น บนด้านหนึ่งของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 27 และอีกห้าอันสำหรับขัดกรอบด้านหลังของเต็นท์ และอีกห้าอันสำหรับขัดกรอบด้านหลังที่อยู่ทางตะวันตกของเต็นท์ 28 ไม้ขัดกรอบพวกนี้จะสอดขัดอยู่ระหว่างกลางของกรอบไม้เหล่านั้นเพื่อร้อยกรอบไม้เหล่านั้นเข้าด้วยกัน

29 เคลือบทองคำให้กรอบไม้เหล่านั้น และทำห่วงจากทองคำติดไว้ที่กรอบไม้ เพื่อเอาไว้สอดไม้ขัดนั้น เจ้าต้องเอาทองหุ้มสำหรับไม้ขัดกรอบเหล่านั้นด้วย 30 แล้วเจ้าจะสามารถติดตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ตามแบบที่เราให้เจ้าดูบนภูเขาแห่งนี้

ภายในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
(อพย. 36:35-36)

31 เจ้าต้องทำผ้าม่านที่ทอจากเส้นใยลินินอย่างดี และผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้ม และให้ปกคลุมเศรบลงไปอย่างประณีตบนผ้าม่านนั้นด้วย 32 ขวามผ้าม่านนี้ไว้ด้วยตะขอทองคำที่อยู่บนเสาไม้กระถินทั้งสี่ด้านที่หุ้มทองไว้แล้ว เสาเหล่านี้ตั้งอยู่บนฐานเงินสี่ฐาน 33 ขวามผ้าม่านไว้กับตะขอทองคำเหล่านี้ 5† และให้นำที่ใส่แผ่นหินสองแผ่นแห่งข้อตกลง มาวางไว้หลังผ้าม่านนั้น ผ้าม่านนี้จะกั้นระหว่างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์กับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด 34 เจ้าต้องวางผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ไว้บนที่ใส่แผ่นหินสองแผ่นแห่งข้อตกลง ที่วางอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น

35 ให้วางโต๊ะไว้ที่ด้านนอกของม่าน และวางตะเกียงที่มีขาตั้งไว้ตรงข้ามกับโต๊ะซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ส่วนโต๊ะนั้นอยู่ทางทิศเหนือของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

ประตูของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
(อพย. 36:37-38)

36 ให้เอาผ้าที่ทอด้วยด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้ม รวมทั้งผ้าลินินที่ปักอย่างประณีต มาทำเป็นฉากกั้นปิดช่องประตู 37 นำไม้กระถินมาทำเป็นเสาห้าต้นสำหรับฉากกั้นนั้น และหุ้มทองทับเสาเหล่านั้นด้วย ทำตะขอจากทองคำติดไว้ และเอาทองสี่ศอก †† หล่อทำเป็นฐานของเสาทั้งห้าต้นนั้น

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องบูชา
(อพย. 38:1-7)

27 เจ้าต้องสร้างแท่นบูชาจากไม้กระถินขนาดยาวห้าศอก 5†† กว้างห้าศอกเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก 5†2 ที่มุมทั้งสี่ด้านให้ทำเชิงอนติดกับแท่นบูชาเป็นชั้นเดียวกันแล้วหุ้มทองสี่ศอก ††

3 นำทองสี่ศอก †† มาทำเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับแท่น คือพวกหม้อใส่ซีเถ่า ทัพพี ชามประพรม ส้อม และกระทะ 4 ใช้ทองสี่ศอก †† ทำเป็นตะแกรงหนึ่งอันกับห่วงอีกสี่อันติดไว้ที่มุมทั้งสี่มุม

5† ตะขอทองคำเหล่านั้น คือตะขอทองคำห้าสิบห่วงที่ใช้เชื่อมผ้าเต็นท์สองผืนเข้าด้วยกัน 5†† ห้าศอก หรือ 2.6 เมตร 5† สามศอก หรือ 1.6 เมตร

ของตะแกรงนั้น⁵ และเอาไปวางไว้ในแท่น ลีจากขอบของแท่น
บุชาลงไปครึ่งหนึ่ง

⁶เจ้าต้องทำไม้คานสำหรับแท่นบุชาด้วย โดยใช้ไม้กระถินเทศ
และหุ้มทองสัมฤทธิ์⁷ เมื่อต้องการยกแท่นบุชาขึ้น ไม้คานนี้จะ
สอดผ่านหว่างสัมฤทธิ์ทั้งสองข้างของแท่นบุชา⁸ ให้ใช้แผ่นกระ-
ดานปิดด้านข้างไว้ เพราะฉะนั้น ภายในแท่นบุชานี้จะกลวง ให้
เจ้าสร้างแท่นบุชาตามแบบที่เราให้ดูบนภูเขาซีนาย

ลานรอบๆเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
(อพย. 38:9-20)

⁹เจ้าต้องทำลานทางทิศใต้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ โดยใช้ผ้าทอลิ-
นินู ขนาดยาวหนึ่งร้อยศอก † เอามากันเป็นม่าน¹⁰ ใช้เสายีสืบต้น
ที่ตั้งอยู่บนฐานทองสัมฤทธิ์ยีสืบฐาน ตะขอและห่วงที่ติดอยู่บน
เสาให้ทำจากเงิน¹¹ ส่วนทางทิศเหนือของเต็นท์ ให้ทำเหมือนทิศ
ใต้คือ ขึงผ้าทอลินินูยาวหนึ่งร้อยศอกบนเสายีสืบต้น ที่ตั้งอยู่บน
ฐานทองสัมฤทธิ์ยีสืบฐาน ตะขอและห่วงทำจากเงิน

¹²ทิศตะวันตกให้ใช้ผ้าทอลินินู ยาวห้าสิบศอก †† ทำเสายีสืบต้น
บนฐานสิบลูก¹³ ด้านหน้าของเต็นท์ ซึ่งหันไปทางทิศตะวันออก
ก็ใช้ผ้าขนาดห้าสิบศอกเหมือนกัน¹⁴ ทำม่านอีกผืนขนาดสิบห้า
ศอก † เพื่อใช้แขวนไว้ด้านหนึ่งของประตูโดยตั้งเสาขึ้นใหม่สาม
ต้นบนฐานสามฐาน¹⁵ อีกด้านหนึ่งให้ทำเหมือนกันคือ แขวนม่าน
ขนาดสิบห้าศอกไว้บนเสาสองต้นที่อยู่บนฐานสามฐาน

¹⁶ประตูลานใช้ฉากที่ทำจากผ้าที่ทำด้วยด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง
และสีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี เย็บติดกันขนาดยาวยีสิบศอก ††
แขวนที่เสาสีเสบนฐานสิบลูก¹⁷ เสาที่ล้อมรอบลานทั้งหมดจะมี
ราวที่ทำจากเงินเชื่อมต่อกัน และมีตะขอที่ทำจากเงิน ส่วนฐาน
ทำจากทองสัมฤทธิ์¹⁸ ลานควรมีขนาดยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้า
สิบศอก สูงห้าศอก ให้แขวนผ้าลินินอย่างดีไว้กับเสาที่ตั้งอยู่บน
ฐานทองสัมฤทธิ์¹⁹ ให้ใช้ทองสัมฤทธิ์ทำขาของเครื่องใช้ทุก
อย่างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งหมุดยึดเต็นท์ และหมุดยึดที่อยู่
ในลานทั้งหมด

น้ำมันสำหรับตะเกียง
(ลนต. 24:1-4)

²⁰เจ้าต้องสั่งให้ชาวอิสราเอลนำน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์ที่คั้นไว้
มาใช้จุดตะเกียงเพื่อให้มันสว่างอย่างต่อเนื่อง²¹ อาโรนและพวก
ลูกชายของเขาจะรับหน้าที่ดูแลตะเกียงตั้งแต่เวลาเย็นจนถึงเช้า
วันใหม่ ตะเกียงเหล่านี้จะอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในส่วนเต็นท์
นัดพบ ซึ่งอยู่นอกม่านที่อยู่ต่อหน้าหีบที่ใส่แผ่นหินสองแผ่นแห่ง
ข้อตกลงไว้ กฎนี้เป็นสิ่งที่พวกเจ้าต้องปฏิบัติตามตลอดไปจนชั่ว
ลูกชั่วหลาน

เสื้อผ้าของนักบวช
(อพย. 39:1-31)

28 ให้นำตัวอาโรนพี่ชายของเจ้าและพวกลูกชายของเขา คือ
นาตบ อาบีสู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์ แยกออกมาจากลูก-
หลานของอิสราเอล เพื่อมาเป็นนักบวชของเรา

²ให้เจ้าทำชุดศักดิ์สิทธิ์ให้กับอาโรน พี่ชายของเจ้า เพื่อเป็น
เกียรติกับเขาและเพื่อความสวยงาม³ ให้เจ้าไปบอกเรื่องนี้กับ
ช่างพวกนั้นที่มีความชำนาญ เราได้ใส่วิญญาณแก่ผู้เชี่ยวชาญให้
กับพวกเขาไว้แล้ว เพื่อพวกเขาจะได้ตัดเย็บเสื้อผ้าให้อาโรน เพื่อ
ทำให้เขาศักดิ์สิทธิ์และเพื่อเขาจะได้เป็นนักบวชของเรา⁴ เสื้อผ้า
ที่พวกเขาจะต้องเย็บมี ฎงผ้าทับอก เอฟโด ชุดกระโปรงยาว ผ้า
คลุม ผ้าโพกหัว ผ้ารัดเอว พวกเขาจะต้องเย็บชุดศักดิ์สิทธิ์นี้ให้อา
โรน พี่ชายของเจ้า เพื่อเขาจะได้เป็นนักบวชของเรา⁵ บอกกับ

† หนึ่งร้อยศอก หรือ 52.5 เมตร †† ห้าสิบศอก หรือ 26.25 เมตร †
สิบห้าศอก หรือ 7.9 เมตร ††† ยีสืบศอก หรือ 10.5 เมตร

ช่าง ให้ใช้ผ้าทอง ผ้าทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้า
ทอลินินเนื้อดี

เอฟโดและผ้าคาดเอว
(อพย. 39:2-7)

⁶ให้ทำเอฟโดจากผ้าทอง ผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดง
เข้มและผ้าทอลินินเนื้อดี โดยใช้ช่างเย็บที่มีฝีมือ⁷ ที่ไหล่ทั้งสอง
ข้างของเอฟโดนี้ จะมีผ้าสองชิ้นเย็บติดอยู่ทั้งสองข้าง ข้างละชิ้น

⁸ผ้าคาดเอวสำหรับเอฟโด จะต้องตัดเย็บอย่างประณีต และใช้
วัสดุเดียวกับที่ใช้เย็บเอฟโด คือผ้าทอง ผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน
สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี

⁹ให้เอานิลมาสองก้อน มาแกะชื่อพวกลูกชายของอิสราเอลลง
ไป¹⁰ ให้แกะชื่อหกชื่อลงในนิลก้อนแรก และอีกหกชื่อที่เหลือใน
นิลก้อนที่สองเรียงตามการเกิด¹¹ ในการแกะชื่อพวกลูกชายของ
อิสราเอล ให้ใช้วิธีเดียวกับที่ช่างเจียรระไนพลอยแกะตราประทับ
‡ แล้วใช้ทองคำทำเป็นตัวเรือน หุ้มนิลทั้งสองก้อนไว้¹² และให้
เอาไปติดไว้บนม่านทั้งสองข้างของเอฟโด เพื่อให้พระยาห์เวห์ระ-
ลึกถึงลูกหลานของอิสราเอล อาโรนจะสวมชื่อของพวกเขาอยู่บน
บา เมื่ออยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อพระองค์จะได้ระลึกถึงพวก
เขา¹³ เจ้าต้องทำตัวเรือนทองคำขึ้นมา¹⁴ และให้ทำสายสร้อย
ทองคำบริสุทธิ์ ขึ้นมาสองเส้น เป็นสร้อยถูกเป็นเกลียวเหมือน
เชือก แล้วเอาไปติดกับตัวเรือนทองคำนั้น

ฎงผ้าทับอกสำหรับการตัดสินคดี
(อพย. 39:8-21)

¹⁵เจ้าต้องทำฎงผ้าทับอกสำหรับการตัดสินคดี อย่างประณีตเหมือน
กับทำเอฟโด คือใช้ผ้าทอง ผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดง
เข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี¹⁶ ฎงผ้าทับอกนี้จะต้องพับครึ่งทบกัน
เป็นฎง เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส ขนาดยาวหนึ่งคืบ ††† กว้างหนึ่งคืบ¹⁷
ให้เอาพลอยมีค่ามาประดับไว้ที่ฎงผ้าทับอกนี้ เรียงเป็นสี่แถว
แถวละสามเม็ด แถวแรกใส่พลอยสีแดง บุษราคัมและมรกต¹⁸
แถวที่สองใส่ทับทิม ไพลิน และแก้วผลึก¹⁹ แถวที่สามใส่เพทาย
พลอยสีซุ่น และเขียวแก้วหนุมาน²⁰ แถวที่สี่ใส่พลอยสีเขียว นิล
และหินแจสเปอร์ ††† พลอยประดับพวกนี้จะถูกฝังอยู่ในตัวเรือน
ที่ทำจากทองคำ²¹ จะมีพลอยทั้งหมดสิบสองก้อน เพื่อใส่ชื่อของ
พวกลูกชายของอิสราเอล พลอยประดับแต่ละก้อนจะเหมือนตรา
ประทับ จะมีชื่อของเผ่าทั้งสิบสองเผ่าแกะสลักไว้ก่อนละเผ่า

²²เจ้าต้องทำสายสร้อยจากทองคำบริสุทธิ์ ที่ถักเป็นเกลียว
เหมือนเชือก สำหรับฎงผ้าทับอกนี้²³ ให้ทำห่วงทองคำสองห่วง
ติดไว้ที่มุมด้านบนของฎงผ้าทับอกนี้ มุมละอัน²⁴ แล้วให้เอา
สร้อยทองสองเส้นนั้นมาคล้องเข้ากับห่วงทองคำสองห่วงที่ติดอยู่
ที่มุมด้านบนของฎงผ้าทับอกนี้²⁵ แล้วเอาอีกปลายของสร้อยทอง
นั้น ไปคล้องกับตัวเรือนทองคำที่ติดอยู่บนไหล่ทั้งสองของเอฟโด
สร้อยทั้งสองนั้นจะติดอยู่ที่ไหล่ของเอฟโดด้านหน้า²⁶ เจ้าต้องทำ
ห่วงทองคำขึ้นมาอีกสองห่วง แล้วเอามาติดไว้กับปลายด้านใน
ของฎงผ้าทับอกที่ติดกับเอฟโดนี้²⁷ เจ้าต้องทำห่วงทองคำอีกสอง
ห่วงและติดห่วงนั้นไว้กับส่วนล่างของไหล่ทั้งสองข้าง ตรงด้าน
หน้าของเอฟโด ใกล้กับตะเข็บเหนือผ้าคาดเอวขึ้นมา²⁸ ให้เอา
เชือกสีน้ำเงิน มาผูกห่วงทั้งสองอันของฎงผ้าทับอกกับห่วงสอง
อันของเอฟโดเข้าด้วยกัน เพื่อฎงผ้าทับอกจะได้อยู่ใกล้กับผ้าคาด
เอว และจะได้ไม่หลวมหลุดจากเอฟโด

²⁹อาโรนจะสวมฎงผ้าทับอกแห่งการตัดสินคดี ที่มีชื่อของพวก
ลูกชายอิสราเอลแกะสลักอยู่ ตรงกับหัวใจของเขา เมื่อเขาเข้ามา

‡‡ ตราประทับ หินขนาดเล็กที่มีการตัดแต่งเครื่องหมายที่ต้องการไว้ เมื่อนำไปประทับหรือกดลงบนดินเหนียวหรือขี้ผึ้งจะเกิดเป็น เครื่องหมายแบบนั้น ตามที่ต้องการ ††† หนึ่งคืบ ประมาณ 23 เซนติเมตร †††† ระยะเวลาทางจากปลายหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อย ††††† หินแจสเปอร์ หินควอทซ์ชนิดหนึ่งเนื้อขุ่นมีหลายสี

ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ฝูงผ้าที่บอกนี้จะทำให้พระยาห์เวห์ระลึกถึงพวกลูกหลานของอิสราเอลตลอดไป 30 เจ้าต้องเอาอูริมและทุมิมมาใส่ไว้ในถุงผ้าที่บอกแห่งการตัดสินใจด้วย มันจะอยู่ตรงกับหัวใจของอาโรน เมื่อเขามาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ อาโรนจะสวมถุงผ้าที่บอกที่มีชื่อพวกลูกชายของอิสราเอลสลักอยู่ ตรงกับหัวใจของเขา ต่อหน้าพระยาห์เวห์ตลอดไป

ผ้าชิ้นอื่นสำหรับนักรบ
(อพย. 39:22-31)

31 เจ้าต้องใช้ผ้าสีน้ำเงินล้วน มาตัดเป็นเสื้อชุดยาวของเอโฟด 32 ด้านบนให้ทำช่องสวมหัว เย็บขอบรอบๆของสวมหัวนี้เพื่อป้องกันไม่ให้มันฉีกขาด เป็นเหมือนช่องสวมหัวของเสื้อทหาร 33 เอาผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วงและสีแดงเข้มมาเย็บเป็นผลทับทิม ติดไว้รอบๆปลายเสื้อชุดยาวนี้ และเอากระดิ่งทองมาติดสลับกับผลทับทิม 34 ปลายเสื้อชุดยาว จะมีกระดิ่งทองและผลทับทิมติดอยู่รอบๆ 35 อาโรนจะสวมมันเมื่อเขาเข้ามารับใช้พระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์จะได้ยินเสียงกระดิ่งของอาโรน เมื่อเขาเข้ามาในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และเมื่อเขาออกไป เขาจะได้ไม่ตาย

36 เจ้าต้องทำแผ่นป้ายจากทองคำบริสุทธิ์ และแกะสลักบนแผ่นป้ายเหมือนแกะสลักบนตราประทับคำว่า "ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์" 37 ใช้ผ้าสีน้ำเงิน เย็บแผ่นป้ายทองนั้น แล้วเอาไปมัดติดไว้ด้านหลังของผ้าโพกหัว 38 มันจะได้อยู่ตรงหน้าผากของอาโรนนี้ แสดงว่า อาโรนจะแบกรับความผิดบาปทั้งหลาย ถ้ามีอะไรผิดพลาดเกิดขึ้นกับพวกของขวัญศักดิ์สิทธิ์ที่ลูกหลานของอิสราเอลนำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ แผ่นป้ายนั้นจะอยู่บนหน้าผากของอาโรนตลอดไป เพื่อพระยาห์เวห์จะได้ยอมรับของขวัญศักดิ์สิทธิ์ของประชาชนเหล่านั้น

39 ให้เจ้าเอาผ้าคลุมลายหมากรุก และทำผ้าโพกหัวจากลินินอย่างดี และให้ช่างปักมาปักลวดลายลงบนผ้าคาดเอว 40 ส่วนลูกชายของอาโรน ให้เจ้าทำผ้าคลุม ผ้าคาดเอว ให้กับพวกเขา และทำผ้าโพกหัวให้พวกเขาเพื่อให้เกียรติกับพวกเขาและเพื่อความสวยงาม 41 ให้เจ้าแต่งตั้งให้กับอาโรนพี่ชายของเจ้า และพวกลูกชายของเขา เจิมพวกเขา แต่งตั้งพวกเขา และทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพวกเขาจะได้มารับใช้เราในฐานะนักรบ

42 ให้เอาผ้าลินินมาทำเป็นชุดชั้นในให้กับพวกเขา เพื่อปกปิดร่างกาย ชุดชั้นในนี้เริ่มจากเอวลงไปถึงต้นขา 43 อาโรนกับพวกลูกชายของเขาจะใส่มันเมื่ออยู่ในเต็นท์นัดพบ หรือเมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้แท่นบูชา เพื่อรับใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะได้ไม่ต้องแบกรับความผิดและต้องตาย นี่จะเป็นกฎสำหรับอาโรนและลูกหลานรุ่นต่อไปของเขาตลอดไป

คำสั่งต่างๆเรื่องการแต่งตั้งนักรบ
(ลนต. 8:1-36)

29 นี่คือนิสัยที่เจ้าต้องทำให้กับพวกเขา ที่จะทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพวกเขาจะสามารถเป็นนักรบให้กับเรา ให้เอาวัวตัวผู้หนึ่งตัว และแกะตัวผู้สองตัวที่ไม่มีตำหนิอะไรเลย 2 ขนมันที่ใส่เสื้อฟู พวกขนมันปิ้งสุกน้ำมันที่ใส่เสื้อฟู และขนมันปิ้งบางๆที่ใส่เสื้อฟูทำด้ายน้ำมัน เจ้าต้องเอาแป้งสาลีอย่างดีมาทำขนมพวกนี้ 3 ให้เอาขนมพวกนี้ใส่ในตะกร้า และเอาตะกร้าใบนี้ไปพร้อมกับวัวตัวผู้และแกะสองตัว

4 ให้เจ้านำตัวอาโรนและพวกลูกชายของเขาไปที่ประตูของเต็นท์นัดพบ และเอาน้ำมันมาชำระตัวพวกเขา 5 เจ้าต้องเอาเสื้อผ้ามาแต่งตัวให้กับอาโรน ให้เขาใส่เสื้อคลุม ใส่เสื้อชุดยาวของเอโฟด เอโฟด และถุงผ้าที่บอก ให้เจ้าเอาผ้าคาดเอวที่ปักลวดลายมาผูกเอโฟดบนตัวเขา 6 แล้วพันผ้าโพกหัวบนหัวเขา และสวมมงกุฎศักดิ์สิทธิ์ไว้บนผ้าโพกหัวของเขา 7 ให้เจ้าเอาน้ำมันสำหรับเจิม มาเทบนหัวเขา และเจิมเขา

8 ให้เจ้านำพวกลูกชายของอาโรนมา และเอาเสื้อคลุมไปแต่งตัวให้กับพวกเขา 9 ผูกผ้าคาดเอวให้กับอาโรนและพวกลูกชายของเขา และพันผ้าโพกหัวให้กับพวกเขา หลังจากนั้นแล้ว พวกเขาจะได้เป็นนักรบ ตามกฎที่จะใช้ตลอดไป และนี่คือวิธีที่เจ้าจะใช้แต่งตั้งอาโรนกับพวกลูกชายของเขา

10 เจ้าต้องนำวัวตัวผู้ตัวนั้น มาไว้หน้าเต็นท์นัดพบ อาโรนกับพวกลูกชายของเขา จะวางมือลงบนหัวของวัวตัวนั้น 11 และเจ้าต้องนำวัวตัวนั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์ตรงประตูเต็นท์นัดพบ 12 ต่อจากนั้นเจ้าต้องเอาเลือดของมันบางส่วนไปที่แท่นบูชา แล้วเอานิ้วของเจ้าจุ่มเลือดมาทาบนเชิงนอนของแท่นบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นบูชา 13 แล้วเจ้าก็เอาไขมันทั้งหมดที่ติดอยู่กับเครื่องใน ตับ ไตทั้งสองข้าง และไขมันรอบๆมันไปเผาบนแท่นบูชา 14 ส่วนเนื้อกับหนังและขีของมันให้เอาไปเผานอกค่าย มันเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

15 เจ้าต้องเอาแกะตัวแรกมาให้อาโรนและพวกลูกชายของเขา วางมือลงบนหัวของมัน 16 แล้วให้เจ้าฆ่าแกะตัวนั้น นำเลือดของมันไปพรมรอบๆแท่นบูชาให้ทั่ว 17 เจ้าต้องหั่นแกะตัวนั้นเป็นชิ้นๆ เจ้าต้องล้างเครื่องในและขาของมัน แล้วเอาไปวางรวมไว้กับส่วนอื่นๆ รวมทั้งหัวของมัน 18 แล้วเผาแกะตัวนั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา มันเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ อันมีกลิ่นหอมเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ 19 ให้เจ้าเอาแกะตัวที่สองมาแล้วให้อาโรนกับพวกลูกชายของเขา วางมือลงบนหัวของแกะตัวนั้น 20 ให้เจ้าฆ่าแกะตัวนั้น แล้วเอาเลือดของมันบางส่วน มาป้ายที่ติ่งหูข้างขวาของอาโรนกับพวกลูกชายของเขา และป้ายลงที่หัวแม่มือข้างขวา กับหัวแม่เท้าข้างขวาของพวกเขา แล้วนำเลือดไปพรมรอบๆแท่นบูชาให้ทั่ว 21 ให้เจ้าเอาเลือดบางส่วนบนแท่นบูชาและน้ำมันสำหรับเจิม พรมลงบนตัวอาโรนและบนเสื้อผ้านของเขา บนตัวพวกลูกชายของเขา และบนเสื้อผ้านของพวกเขา วิธีนี้จะทำให้อาโรนพร้อมกับพวกลูกชายของเขาและเสื้อผ้านของพวกเขาศักดิ์สิทธิ์

22 ให้เจ้าเอาไขมันของแกะ และไขมันส่วนหาง ไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องใน ตับ ไตสองข้าง ไขมันส่วนอื่นๆและขาข้างขวามา เพราะมันคือแกะที่จะใช้ในการแต่งตั้งอาโรน 23 ให้เอาขนมปังหนึ่งก้อน ขนมันปิ้งคลุกน้ำมันหนึ่งแผ่น ขนมันปิ้งแผ่นบางๆหนึ่งชิ้น จากตะกร้าขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ที่วางอยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ 24 เจ้าต้องเอาของทั้งหมดนี้ มาใส่ไว้ในมือของอาโรนและพวกลูกชายของเขา และให้เจ้ายืนพวกมันขึ้น เหมือนกับเครื่องยี่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ 25 แล้วเจ้าต้องเอาพวกมันมาจากมือของพวกเขา แล้วเอาไปเผาบนแท่นบูชา พร้อมกับแกะที่เป็นเครื่องเผาบูชาอัน เป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์

26 ให้เจ้าเอาส่วนนอกของแกะที่ใช้ในการแต่งตั้งอาโรน มาขึ้นเป็นเครื่องยี่นบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ มันจะเป็นส่วนแบ่งของเจ้า 27 เจ้าต้องเอาเนื้อส่วนนอกและส่วนขาของแกะ ที่ใช้ในการแต่งตั้งอาโรน มาเป็นเครื่องยี่นบูชาให้กับเรา ให้เจ้าทำให้พวกมันศักดิ์สิทธิ์ และมอบทั้งสองส่วนนั้นให้กับอาโรนและพวกลูกชายของเขา 28 เนื้อแกะส่วนนี้จะเป็นส่วนแบ่งของอาโรนและพวกลูกชายของเขาจากประชาชนชาวอิสราเอลตลอดไป เพราะมันเป็นส่วนที่ประชาชนชาวอิสราเอลเอามาถวาย เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา เป็นส่วนที่พวกเขาถวายให้กับพระยาห์เวห์

29 ชุดศักดิ์สิทธิ์ของอาโรน ก็จะตกเป็นของลูกชายคนต่อไปของเขาที่จะได้รับการเจิมและแต่งตั้งให้เป็นนักรบ 30 ลูกชายของอาโรน คนที่มาแทนเขา ก็จะสวมเสื้อนี้เป็นเวลาเจ็ดวัน เมื่อเขาเข้ามาในเต็นท์นัดพบเพื่อรับใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

31 เจ้าต้องเอาเนื้อแกะที่ใช้ในการแต่งตั้ง ไปต้มในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ 32 อาโรนกับพวกลูกชายของเขา ต้องกินเนื้อแกะนี้ กับขนมันปิ้งที่อยู่ในตะกร้าที่ประตูของเต็นท์นัดพบ 33 พวกเขาจะกินของบูชาเหล่านั้น ที่ถวายเพื่อกำจัดบาปและความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา

เขา เพื่อจะแต่งตั้งพวกเขาและทำให้พวกเขาบริสุทธิ์ คนนอกห้ามกิน เพราะเป็นอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ ³⁴ ถ้ามีเนื้อแกะที่ใช้ในการแต่งตั้งกับขนมปังเหล่านัน เหลืออยู่จนถึงวันรุ่งขึ้น เจ้าต้องเอาไปเผาไฟทิ้งให้หมด อย่าเอามากินอีก เพราะมันเป็นของศักดิ์สิทธิ์

³⁵ ให้ทำกับอาโรนและพวกลูกชายของเขา ตามที่เราสั่ง พิธีแต่งตั้งพวกเขาเป็นนักบวชจะมีขึ้นเจ็ดวัน ³⁶ ในเจ็ดวันนี้ เจ้าต้องฆ่าวัววันละหนึ่งตัว สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระแท่นบูชานี้ เจ้าจะต้องทำให้แท่นบูชาไม่เสื่อมไปโดยชำระมัน และเจ้าต้องเจิมมันด้วยน้ำมันเพื่อทำให้มันศักดิ์สิทธิ์ ³⁷ ในเจ็ดวันนี้ เจ้าต้องชำระแท่นบูชา และทำให้แท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์ แล้วแท่นบูชานี้จะศักดิ์สิทธิ์มาก จนทุกสิ่งทุกอย่างที่มาถูกแท่นบูชานี้ก็กลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไปด้วย

³⁸ ต่อไปนี้คือสิ่งที่เจ้าต้องถวายบนแท่นบูชา ให้เจ้าฆ่าลูกแกะอายุหนึ่งปีจำนวนสองตัว ³⁹ ถวายตัวหนึ่งในตอนเช้าอีกตัวหนึ่งในตอนเย็น ⁴⁰ เมื่อเจ้าถวายลูกแกะตัวแรก ก็ให้ถวายแป้งสาลีขนาดหนึ่งในสิบเอฟาห์ [†] ผสมน้ำมันที่คั้นไว้หนึ่งในสี่สิน [‡] และเหล้าองุ่นหนึ่งในสี่สินสำหรับเป็นเครื่องบูชา ⁴¹ เมื่อเจ้าถวายลูกแกะตัวที่สองในตอนเย็น ก็ให้ถวายพวกธัญพืชและเครื่องดื่มเหมือนกับที่ถวายในตอนเช้า มันจะเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

⁴² มันจะเป็นเครื่องเผาบูชาที่จะทำต่อไปเรื่อยๆตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ที่ประตูเต็นท์นัดพบ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นที่ที่เราจะมาพบเจ้าและพูดกับเจ้า ⁴³ เราจะพบกับประชาชนชาวอิสราเอลที่นั่น และรัศมี [‡] ของเราจะทำให้เต็นท์นัดพบนั้นศักดิ์สิทธิ์

⁴⁴ เราจะทำให้เต็นท์นัดพบและแท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์ เราจะทำให้อาโรนและพวกลูกชายของเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นนักบวชให้กับเรา ⁴⁵ เราจะอยู่ท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ⁴⁶ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาที่นำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อที่เราจะได้อยู่กับพวกเขา เราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

แท่นบูชาเผาเครื่องหอม
(อพย. 37:25-28)

30 เจ้าต้องสร้างแท่นบูชาเผาเครื่องหอมจากไม้กระถิน ² เป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า ขนาดยาวหนึ่งศอก [‡] กว้างหนึ่งศอก สูงสองศอก [‡] ส่วนปลายเชิงอนให้ทำเป็นเนื้อเดียวกัน ³ หุ้มทองคำบริสุทธิ์ทับทั้งด้านบนและด้านข้างให้ทั่ว รวมทั้งที่ปลายเชิงอน และทำขอบให้กับมันโดยรอบ ⁴ เจ้าต้องทำห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ได้ขอบทั้งสองข้าง ให้อยู่ตรงข้ามกัน ห่วงนี้เอาไว้สอดไม้คานยกแท่นบูชา ⁵ เจ้าต้องทำไม้คานหามจากไม้กระถินและหุ้มทองทับ ⁶ ให้วางแท่นนั้นไว้ตรงหน้าฝาหีบใส่ศาสน์ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ เราจะแสดงตัวของเราต่อเจ้าตรงนั้น

⁷ อาโรนจะเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชานั้น และจะต้องทำทุกเช้าเมื่อเข้ามาดูและตักเกียง ⁸ เมื่ออาโรนเข้ามาดูและตักเกียงในตอนเย็น เขาจะเผามันอีก อย่างต่อเนื่องต่อหน้าพระยาห์เวห์ และจะต้องทำอย่างนี้ไปตลอดชั่วลูกชั่วหลาน ⁹ พวกเจ้าจะต้องไม่เอาเครื่องหอมอื่นมาเผา หรือใช้แท่นนี้สำหรับเครื่องเผาบูชา พวกเจ้าต้องไม่ใช้แท่นบูชาสำหรับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช หรือเครื่องดื่มบูชา

¹⁰ อาโรนจะต้องชำระแท่นบูชา โดยเอาเลือดมาป้ายที่ปลายเชิงอนของแท่นบูชานี้ปีละครั้ง เขาจะต้องใช้เลือดของเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระล้างให้กับแท่นบูชานี้ปีละครั้ง และพวกเจ้าจะ

[†] หนึ่งในสิบเอฟาห์ เท่ากับ 2.2 ลิตร [‡] หนึ่งในสี่สิน ประมาณ 1.53 ลิตร "สิน" คือเครื่องตวงของชาวอียิปต์ [‡] รัศมี รัศมีของพระเจ้า เป็นรูปแบบหนึ่งที่พระเจ้าใช้แสดงตัวกับมนุษย์มีลักษณะเป็นแสงสว่างจ้า ^{††} หนึ่งศอก เท่ากับ 1 ฟุต 8.62 นิ้ว หรือ 52.5 เซนติเมตร ^{‡‡} สองศอก หรือ 1.05 เมตร

ต้องทำอย่างนี้ตลอดไปทุกรุ่น แท่นบูชานี้ศักดิ์สิทธิ์มากสำหรับพระยาห์เวห์”

เงินภาษีวิหาร

¹¹ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ¹² “เมื่อเจ้านับประชาชนชาวอิสราเอลเพื่อจะลงทะเบียน พวกเขาแต่ละคนจะต้องจ่ายค่าไถ่สำหรับชีวิตของเขาให้กับพระยาห์เวห์เมื่อเขาถูกนับ จะได้ไม่เกิดภัยพิบัติขึ้นกับพวกเขาเพราะพวกเขาถูกนับ ¹³ คนที่ถูกนับจะต้องจ่ายครึ่งเซเชล ^{‡‡} (ตามมาตรฐานการชั่ง คือหนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกรราห์) ครึ่งเซเชลนี้จะเป็นของถวายให้กับพระยาห์เวห์ ¹⁴ ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ถูกนับจะต้องจ่ายเงินถวายนี้ให้กับพระยาห์เวห์ ¹⁵ คนรวยก็ห้ามจ่ายมากกว่านี้ ส่วนคนจนก็ห้ามจ่ายน้อยกว่านี้ ทุกคนจ่ายครึ่งเซเชลเท่ากันหมด เพราะเมื่อเจ้าถวายเงินนี้ให้กับพระยาห์เวห์ มันเป็นค่าไถ่สำหรับชีวิตของเจ้า ¹⁶ เงินค่าไถ่ชีวิตที่เก็บได้จากชาวอิสราเอลนี้ ให้เอาไปใช้สำหรับงานรับใช้ภายในเต็นท์นัดพบ ทำอย่างนี้พระยาห์เวห์จะได้ระลึกถึงประชาชนชาวอิสราเอลที่ได้จ่ายค่าไถ่ชีวิตของพวกเขาทุกคน”

อ่างสำหรับชำระล้าง
(อพย. 38:8)

¹⁷ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ¹⁸ “ให้เจ้าใช้ทองสัมฤทธิ์ หล่อเป็นอ่างน้ำหนึ่งใบ พร้อมฐานรอง เอาไว้สำหรับชำระล้างทำความสะอาด แล้วให้ใส่สำเนาเอาไปวางไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา ¹⁹ อาโรนกับพวกลูกชายของเขาจะได้ใช้ล้างมือและล้างเท้า ²⁰ เมื่อพวกเขาจะเข้ามาในเต็นท์นัดพบ หรือจะเข้าไปใกล้แท่นบูชาเพื่อรับใช้พระเจ้า หรือเพื่อถวายของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ พวกเขาจะต้องเอาน้ำในอ่างนี้ล้างมือและเท้าก่อน เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ตาย ²¹ ทั้งอาโรนและลูกหลานรุ่นต่อไปของเขาต้องทำตามกฎข้อนี้ตลอดไป”

น้ำมันเจิม
(อพย. 37:29)

²² พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ²³ “ให้เจ้านำเครื่องเทศต่อไปนี้ คือ ยางไม้หอมเหลวอย่างดีที่สุดห้าร้อยเซเชล ^{‡‡‡} อบเชยหอมครึ่งหนึ่งของยางไม้หอมเหลวคือประมาณสองร้อยห้าสิบบเซเชล [§] ตะไคร้หอมสองร้อยห้าสิบบเซเชล ²⁴ การบูรห้าร้อยเซเชล ตามมาตรฐานการชั่ง และน้ำมันมะกอกหนึ่งสิน ^{§†}

²⁵ เอาของพวกนี้ผสมกัน เป็นน้ำหอมชนิดหนึ่ง ใช้เป็นน้ำมันสำหรับเจิม ²⁶ เจ้าต้องเอาน้ำมันนี้ไปเจิมที่เต็นท์นัดพบ ที่หีบใส่ศาสน์ทุกชิ้นของมัน ที่แท่นบูชาเครื่องหอม ²⁷ ที่โต๊ะและภาชนะทุกชิ้น ที่ตะเกียงที่มีขาตั้ง กับอุปกรณ์ทุกชิ้นของมัน ที่แท่นบูชาเครื่องหอม ²⁸ ที่แท่นบูชาเผาเครื่องบูชา และภาชนะทุกอย่างของมัน รวมทั้งอ่างน้ำกับฐานของมันด้วย ²⁹ เจ้าจะทำให้สิ่งเหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์ และมันก็จะศักดิ์สิทธิ์มากทุกอย่างที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้ก็จะกลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์

³⁰ เจ้าต้องเจิมให้อาโรนกับพวกลูกชายของเขา เจ้าต้องทำให้พวกเขาศักดิ์สิทธิ์ เพื่อพวกเขาจะได้เป็นนักบวชให้กับเรา ³¹ เจ้าต้องพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า “นี่จะเป็นน้ำมันศักดิ์สิทธิ์สำหรับการเจิมของเรา สำหรับลูกหลานของพวกเจ้าตลอดไป ³² เจ้าต้องไม่เอาไปเทลงบนตัวคนทั่วไป และห้ามทำเลียนแบบน้ำมันนี้ เพราะมันศักดิ์สิทธิ์ และมันจะศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า ³³ ใครก็ตามที่ทำเลียนแบบน้ำมันนี้ขึ้นมา หรือเอาไปเทบนคนต่างชาติ จะต้องถูกตัดออกจากการเป็นประชาชน”

^{‡‡‡} เซเชล หนึ่งเซเชล เท่ากับ 11.5 กรัม ^{‡‡‡} ห้าร้อยเซเชล ประมาณ 5.75 กิโลกรัม [§] สองร้อยห้าสิบบเซเชล หรือ 2.9 กิโลกรัม ^{§†} หนึ่งสิน หรือ 3.2 ลิตร

เครื่องหอม

34 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า "ให้เอาเครื่องเทศเหล่านี้ คือ กายาน ชะมด มหาหิงค์ และกายานบริสุทธิ์ ในสัดส่วนที่เท่าๆกัน 35 ผสมกันเป็นเครื่องหอม เติมเกลือลงไปด้วย เพื่อให้เครื่องหอมนี้บริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์ 36 แบ่งเครื่องหอมออกมาส่วนหนึ่ง นำมาบดและใส่ไว้ที่หน้าหีบใส่คำสอน † ในเต็นท์นัดพบซึ่งเป็นที่ที่เราจะแสดงตัวกับเจ้า กลิ่นของมันจะเป็นกลิ่นที่ศักดิ์สิทธิ์มากสำหรับพวกเจ้า 37 เจ้าต้องไม่ทำเลียนแบบเครื่องหอมนี้ไว้ใช้เอง เพราะมันเป็นของศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเจ้าจะต้องสงวนไว้ สำหรับพระยาห์เวห์ 38 ใครที่ทำเลียนแบบเครื่องหอมนี้เอาไว้ดมเอง คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากความเป็นประชาชนของเขา"

พระยาห์เวห์เลือกเบซาเลลและโอโฮลิอับ
(อพย. 35:30-36:1)

31 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 "ดูสิ เราได้เลือกเบซาเลล ลูกชายของอูรี อูรีเป็นลูกชายของเฮอร์ จากเผ่ายูด้า 3 เราจะเติมเขาให้เต็มไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า เราจะทำให้เขามีความชำนาญ ความเข้าใจ ความรู้และความสามารถทุกอย่าง 4 ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการออกแบบ หรืองานที่เกี่ยวข้องกับ ทอง เงิน หรือทองสัมฤทธิ์ 5 หรือจะเป็นการเจียรระไนหินมีค่าเพื่อใส่ตัวเรือน หรืองานด้านแกะสลักไม้ หรืองานด้านอื่นๆทั้งหมด 6 และเรายังให้โอโฮลิอับลูกชายอาหิสะมัด จากเผ่าดาน มาช่วยงานเขาด้วย และเรายังให้ความชำนาญกับช่างฝีมือทุกคน เพื่อพวกเขาจะได้ทำทุกอย่างตามที่เราได้สั่งเจ้าไว้

- 7 เต็นท์นัดพบ
 - หีบใส่คำสอน
 - ฝาหีบตรงที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ กับภาชนะทุกอย่างที่ใช้ในเต็นท์
 - 8 โต๊ะและภาชนะทุกชิ้นบนโต๊ะ ตะเกียงที่มีขาตั้งอันบริสุทธิ์ กับอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน
 - แท่นสำหรับเผาเครื่องหอม
 - 9 แท่นสำหรับเผาเครื่องบูชา กับภาชนะทั้งหมดของมัน
 - อ่างล้างและฐานรองของมัน
 - 10 เสื้อผ้าที่ทอไว้สำหรับอาโรน
 - คือเสื้อศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวชอาโรน
 - และเสื้อผ้าสำหรับลูกชายอาโรน
 - เพื่อให้พวกเขาเป็นนักบวช
 - 11 นำมันสำหรับเจิม
 - เครื่องหอมสำหรับสถานศักดิ์สิทธิ์
- พวกเขาต้องทำทุกอย่างนี้ตามที่เราได้สั่งเจ้าไว้"

วันหยุดทางศาสนา

12 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 13 "ให้เจ้าบอกกับลูกหลานของอิสราเอลว่า พวกเจ้าจะต้องรักษาวันหยุดทางศาสนาของเราไว้ เพราะมันจะเป็นเครื่องเตือนใจถึงข้อตกลงระหว่างเรากับพวกเจ้า ตลอดชั่วลูกหลานของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ระลึกถึงว่าเรา ยาห์เวห์ ทำให้พวกเจ้าศักดิ์สิทธิ์

14 พวกเจ้าต้องรักษาวันหยุดทางศาสนาไว้ เพราะมันเป็นวันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า ใครก็ตามที่ทำวันหยุดนี้หมดความศักดิ์สิทธิ์ไป คนๆนั้นจะต้องถูกฆ่า ใครที่ทำงานในวันนั้น จะต้องถูกตัดออกจากคนของเขา 15 ให้เจ้าทำงานได้ในหกวัน แต่ในวันທີ່เจ็ด จะต้องรักษาไว้ให้เป็นวันหยุดทางศาสนา มันเป็นวันที่

† คำสอน ตามตัวอักษรคือ "สิ่งที่พิสูจน์" คือบรรดาแผ่นหินที่เขียนบัญญัติ 10 ประการไว้ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ข้อตกลงระหว่างพระเจ้ากับประชาชนชาวอิสราเอล

ศักดิ์สิทธิ์ที่อุทิศไว้ให้กับพระยาห์เวห์ คนที่ทำงานในวันหยุดทางศาสนาจะถูกฆ่า 16 ลูกหลานชาวอิสราเอลจะต้องรักษาวันหยุดทางศาสนาไว้ พวกเขาจะต้องรักษาวันหยุดทางศาสนาเอาไว้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน มันเป็นคำมั่นสัญญาตลอดกาล 17 มันจะเป็นเครื่องเตือนใจตลอดไประหว่างเรากับลูกหลานชาวอิสราเอล เพราะในหกวันพระยาห์เวห์สร้างสวรรค์และโลก และในวันที่เจ็ดพระองค์หยุดพักผ่อน"

18 เมื่อพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสเสร็จสิ้นแล้วบเนอชานาย พระองค์ก็มอบแผ่นหินสองแผ่นที่ถูกจารึกไว้ด้วยนิ้วมือของพระเจ้า ให้กับโมเสสไป

ลูกวัวทองคำ
(ฉบ. 9:6-29)

32 เมื่อประชาชนเห็นว่าโมเสสขึ้นไปบนภูเขาแล้วไม่ยอมลงมาสักที พวกเขาจึงพากันไปหาอาโรน และพูดว่า "ลุกขึ้นมาสร้างพระต่างๆให้กับพวกเราน้อย เพื่อพระพวกนั้นจะได้มานำหน้าพวกเรา เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส ชายคนนี้นำพวกเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

2 อาโรนพูดกับพวกเขาว่า "ไปถอดต่างหูทองคำ จากหูของเมียพวกท่าน จากลูกชายและลูกสาวของพวกท่าน และเอามาให้เรา"

3 ดังนั้น ประชาชนจึงถอดต่างหูทองคำออก และเอามาให้อาโรน

4 อาโรนก็รับทองคำจากมือของพวกเขา แล้วเอาเครื่องมือมาตีทองที่หลอมแล้วนั้นขึ้นเป็นลูกวัว

พวกเขาพูดว่า "ชาวอิสราเอลทั้งหลาย นี่คือพระของพวกท่าน ผู้ที่นำพวกท่านออกมาจากแผ่นดินอียิปต์"

5 เมื่ออาโรนเห็นเข้า เขาก็สร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้าลูกวัวตัวนั้น อาโรนประกาศว่า "พรุ่งนี้จะมีงานเทศกาลเฉลิมฉลองพระยาห์เวห์"

6 วันรุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วพวกเขาก็นั่งลงดื่มกิน และลุกขึ้นร้องรำกัอย่างสนุกสนาน

7 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า "ลงไปได้แล้ว ตอนนั้นคนของเจ้าที่เจ้าได้พาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์นั้น กำลังทำตัวเสื่อมเสีย 8 พวกเขาได้หันไปจากทางที่เราได้สั่งพวกเขาไว้ พวกเขาได้หลอกลวงขึ้นมาสำหรับตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้กราบไหว้มัน และถวายเครื่องบูชาให้กับมัน พวกเขายังพูดอีกว่า 'ชาวอิสราเอลทั้งหลาย นี่คือพระของพระของพวกท่าน ที่ได้นำพวกท่านออกมาจากแผ่นดินอียิปต์'"

9 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า "เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว มันดื้อดึงเหลือเกิน 10 ตอนนี้อย่ามาอยู่กับเรา เพื่อความโกรธของเราจะได้เผาผลาญสิ้นกินพวกมันจนหมด แล้วเราจะสร้างเจ้าขึ้นมาเป็นชนชาติใหม่"

11 โมเสสได้อ้อนวอนพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าปล่อยให้ความโกรธของพระองค์ เผาผลาญประชาชนของพระองค์เลย พระองค์เป็นผู้ที่พาคนพวกนี้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยพลังอันยิ่งใหญ่และมีมือของพระองค์ที่ยื่นออกมาช่วย 12 พระองค์จะทำให้ชาวอียิปต์พูดได้ว่า 'พระยาห์เวห์มีแผนชั่วในใจ ถึงได้พาชาวอิสราเอลออกมา เพื่อพระองค์จะได้ฆ่าพวกเขาที่ภูเขาและทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นไปจากโลกนี้' ขอให้พ้นจากความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ด้วยเถิด และขอให้พระองค์เปลี่ยนใจ อย่าได้ทำสิ่งที่เลวร้ายกับประชาชนของพระองค์เลย 13 ขอให้พระองค์ระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล พวกผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้สาบานไว้กับพวกเขาโดยอ้างชื่อของพระองค์เองว่า 'เราจะทำให้ลูกหลานของพวกเจ้าเพิ่มทวี อย่างกับดวงดาวบนท้องฟ้า และเราได้สัญญาว่าเราจะยกแผ่นดินทั้งหมดนี้ให้กับลูกหลานของพวกเจ้า และพวกเขาจะได้ครอบครองมันตลอดไป'"

14 แล้วพระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจ เกี่ยวกับเรื่องเลวร้ายที่พระองค์บอกว่าจะทำกับประชาชนของพระองค์

15 แล้วโมเสสก็กลับลงมาจากภูเขา พร้อมกับถือแผ่นหินแห่งข้อตกลงสองแผ่นที่มีคำสั่ง[†] เขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง 16 แผ่นหินนั้นเป็นผลงานของพระเจ้า ตัวหนังสือบนแผ่นหินก็เป็นลายมือของพระเจ้า สลักอยู่บนแผ่นหินทั้งสองนั้น

17 เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงร้องตะโกนของประชาชน เขาจึงพูดกับโมเสสว่า “มีเสียงของสงครามอยู่ในค่าย”

18 โมเสสตอบว่า “เสียงที่เราได้ยินนั้น มันไม่ใช่เสียงร้องตะโกนแห่งชัยชนะหรือพ่ายแพ้ แต่เป็นเสียงร้องเพลง”

19 เมื่อโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย เขาก็เห็นลูกวัวทองคำและการร้องรำทำเพลง โมเสสก็โกรธมาก จึงขว้างหินทั้งสองแผ่นนั้นจากมือ ทำให้มันแตกเป็นชิ้นๆอยู่ที่ดินเขานั้น 20 แล้วโมเสสก็เอาลูกวัวที่ประชาชนสร้างขึ้นมา เผาไฟ และบดจนเป็นผง แล้วไปรยลงในน้ำ และบังคับให้ประชาชนชาวอิสราเอลดื่มมัน

21 โมเสสพูดกับอาโรนว่า “คนพวกนี้ไปทำอะไรให้กับพี่หรือ พี่ถึงได้นำพวกเขาไปทำบาปอันยิ่งใหญ่มหาศาลนี้”

22 อาโรนตอบว่า “ขอเจ้านาย อย่าได้โกรธเลย ท่านก็รู้จักคนพวกนี้ดีอยู่แล้ว มันมีใจเอนเอียงที่จะทำชั่วอยู่แล้ว 23 พวกเขาพูดกับผมว่า ‘สร้างพระขึ้นมาให้กับเรา เพื่อมันจะได้นำหน้าพวกเราไป เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส ชายคนที่นำพวกเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์’ 24 ผมก็เลยบอกกับพวกเขาว่า ‘ใครที่มีทองคำ ก็ให้ถอดมาให้กับผม’ แล้วผมก็โยนมันเข้าไปในกองไฟ แล้วลูกวัวตัวนั้นก็ออกมา”

25 เมื่อโมเสสเห็นว่าประชาชนนุ่่นวายมาก ไม่สามารถควบคุมได้แล้ว เพราะอาโรนได้ปล่อยพวกเขาจนไม่สามารถควบคุมได้ และนี่จะเป็นเหตุทำให้พวกศัตรูหัวเราะเยาะได้ 26 โมเสสจึงไปยืนอยู่ตรงประตูเข้าค่ายและพูดว่า “ใครที่อยู่ฝ่ายพระยาห์เวห์มาหาเรา” ชาวเลวีทั้งหมดได้มารวมตัวกับโมเสส

27 โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูดอย่างนี้ว่า ‘ให้ทุกคนพกดาบไว้ข้างตัว แล้วเข้าไปในค่าย แล้วให้เดินกลับไปกลับมาจากประตูด้านนี้ไปสุดด้านโน้นฆ่าคนพวกนั้นให้หมด ไม่ว่าจะเป็พี่น้อง เพื่อนฝูง หรือเพื่อนบ้านของท่านก็ตาม”

28 ชาวเลวีก็ทำตามที่โมเสสพูด มีประชาชนตายประมาณสามพันคนในวันนั้น 29 โมเสสพูดว่า “ให้ทุกิตัวของพวกท่านให้กับพระยาห์เวห์ในวันนี้ รวมทั้งลูกชายและพี่น้องของท่าน แล้วพระยาห์เวห์จะอวยพรพวกท่านในวันนี้”

30 ในวันต่อมา โมเสสได้พูดกับประชาชนว่า “ท่านได้ทำบาปที่ยิ่งใหญ่มาก ตอนนี้อเราจะขึ้นไปหาพระยาห์เวห์ เผื่อว่าเราอาจจะทำอะไรสักอย่าง เพื่อพระองค์จะได้ยกโทษบาปให้กับพวกท่าน”

31 แล้วโมเสสก็กลับไปหาพระยาห์เวห์และพูดว่า “ได้โปรดเถิดคนเหล่านี้ได้ทำบาปอันใหญ่หลวง โดยสร้างพวกพระทองคำให้กับตัวเอง 32 เพราะอย่างนี้ ขอได้โปรดยกโทษให้กับความบาปของพวกเขาด้วยเถิด ถ้าพระองค์ไม่ยอม ก็ให้ลบชื่อของข้าพเจ้าออกจากสมุด[‡]ของพระองค์ ที่พระองค์ได้เขียนไว้เถิด”

33 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ใครทำบาปต่อเรา เราจะลบชื่อของคนนั้นออกจากสมุดของเรา 34 ตอนนี้อเจ้าไปได้แล้ว ไปนำประชาชนพวกนั้นไปยังที่ที่เราได้บอกกับเจ้าไว้ ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้าไป แต่เมื่อเราลงโทษ เราจะลงโทษพวกเขา เพราะบาปของพวกเขา 35 ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงทำให้เกิดโรคระบาดอย่างร้ายแรงกับพวกเขา เพราะพวกเขาบอกให้อาโรนทำลูกวัวทองคำขึ้นมา”

[†] คำสั่ง แผ่นหินที่มีลักษณะแบนราบ 2 แผ่นจารึกบัญญัติ 10 ประการไว้ เพื่อเป็นหลักฐานแห่งสัญญาระหว่างพระยาห์เวห์กับชาวอิสราเอล [‡] สมุด คือ หนังสือแห่งชีวิต ในหนังสือนี้จะมีการชื่อของประชาชนของพระเจ้า

เราจะไม่ไปกับเจ้า

33 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปจากที่นี่ ทั้งเจ้าและประชาชนที่เจ้าได้พาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินที่เราได้สาบานไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบว่า ‘เราจะยกแผ่นดินนั้นให้กับลูกหลานของเจ้า’ 2 เราจะส่งทูตสวรรค์นำหน้าเจ้าไป และเราจะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวอามไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิวไตต์ และชาวเยบุส ออกจากที่แห่งนั้น 3 ให้พวกเจ้าไปยังดินแดนที่อุดมสมบูรณ์[‡] นั้น แต่เราจะไม่ไปกับพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าเป็นคนหัวแข็ง ตอรั้น เราเกรงว่าเราจะทำลายพวกเจ้าในระหว่างทาง”

4 เมื่อประชาชนได้ยินข่าวร้ายนี้ พวกเขา ก็เศร้าโศกเสียใจ และไม่มีใครสวมใส่เครื่องประดับเลย 5 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับประชาชนอิสราเอลว่า ‘พวกเจ้าเป็นคนหัวแข็ง ตอรั้น ถ้าเราไปกับเจ้าแค่คนเดียว เราจะต้องทำลายเจ้าแน่ ตอนนีให้ถอดเครื่องประดับออก[‡] และเราจะตัดสินใจว่า เราจะจัดการกับพวกเจ้ายังได้” 6 ประชาชนชาวอิสราเอลจึงถอดเครื่องประดับของพวกเขา ตั้งแต่อยูที่ภูเขาไซเนบเป็นต้นมา

เต็นท์นัดพบชั่วคราว

7 โมเสสเคยตั้งเต็นท์หลังหนึ่งนอกค่าย ห่างออกไปจากค่าย และเขาเรียกมันว่าเต็นท์นัดพบ ใครที่แสวงหาพระยาห์เวห์ ก็จะออกมาที่เต็นท์หลังนี้ที่อยู่นอกค่าย 8 เมื่อโมเสสออกไปที่เต็นท์นัดพบ ประชาชนทั้งหมดก็จะลุกขึ้น และยืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของแต่ละคน พวกเขาจะเฝ้าดูโมเสส จนกระทั่งโมเสสเข้าไปในเต็นท์นั้น 9 เมื่อโมเสสเข้าไปในเต็นท์ เสาเมฆก็จะลอยลงมาอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบนั้น และพระยาห์เวห์ก็จะพูดกับโมเสส 10 เมื่อประชาชนทุกคนเห็นเสาเมฆลอยลงมาอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบ พวกเขาทั้งหมดก็จะก้มกราบลงที่ตรงทางเข้าเต็นท์ของตัวเอง

11 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสแบบซึ่งๆหน้า เหมือนกับที่คนคุยกับเพื่อนของเขา และเมื่อโมเสสกลับมาที่ค่าย โยชูวาผู้ช่วยของเขา ลูกของนูน ก็ยังคงอยู่ที่เต็นท์นั้น

โมเสสเห็นรัศมีของพระยาห์เวห์

12 โมเสสพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “ดูสิ พระองค์บอกกับข้าพเจ้าว่า ‘ให้นำประชาชนเหล่านี้ขึ้นไป’ แต่พระองค์ไม่ได้เปิดเผยว่าพระองค์จะส่งใครไปกับข้าพเจ้าบ้าง พระองค์พูดว่า ‘เรารู้จักเจ้าดี และเราก็ชื่นชอบเจ้าด้วย’ 13 ตอนนี ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ชื่นชอบในสายตาของพระองค์ ขอพระองค์เปิดเผยทางของพระองค์ให้ข้าพเจ้าได้ รู้จักด้วยเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และเป็นที่ชื่นชอบในสายตาของพระองค์ อยู่ใกล้กับประชาชนพวกนี้เป็นชนชาติของพระองค์เอง”

14 พระยาห์เวห์พูดว่า “ตัวเราจะไปกับเจ้า และนำทางเจ้า”

15 โมเสสพูดกับพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์ไม่ไป ก็ขออย่าได้นำพวกข้าพเจ้าไปจากที่นี่เลย 16 ถ้าพระองค์ไม่ไปกับพวกข้าพเจ้า แล้วจะมีอะไรแสดงให้เห็นว่า พระองค์พอใจในตัวข้าพเจ้าและคนของพระองค์ แล้วข้าพเจ้าและคนของพระองค์จะแตกต่างจากชนชาติอื่นๆบนพื้นแผ่นดินโลกนี้อย่างไร”

17 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เราจะทำตามสิ่งที่เจ้าได้พูดมานี้ เพราะเราชอบใจในตัวเจ้า และเรารู้จักเจ้าดี”

18 โมเสสพูดว่า “ขอได้โปรดแสดงรัศมีของพระองค์ให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยเถิด”

[‡] ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่” ^{††} ถอดเครื่องประดับออก เป็นการเล่นคำในภาษาฮีบรูเพราะเครื่องประดับเป็นสิ่งเตือนใจพวกเขาเกี่ยวกับพระปละมของพวกเข

19 พระยาห์เวห์จึงพูดว่า “เราจะทำให้ความดีทั้งหมดของเรา ผ่านไปต่อหน้าเจ้า และเราจะเรียกชื่อพระยาห์เวห์ต่อหน้าเจ้า เราอยากจะทำดีกับใคร เราก็จจะทำดีกับคนนั้น เราอยากจะทำเมตตาใคร เราก็จจะทำเมตตาคนนั้น” 20 พระยาห์เวห์พูดว่า “เจ้าจะไม่สามารถมองหน้าเราได้ เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนที่เห็นหน้าเรา แล้วยังมีชีวิตอยู่ได้”

21 พระยาห์เวห์พูดว่า “มีที่อยู่แห่งหนึ่งใกล้ๆเรา เจ้าไปยืนอยู่บนก้อนหินนั้นได้ 22 เมื่อไรที่มีของเราผ่านไป เราจะเอาเจ้าใส่เข้าไปในซอกหิน และเราจะเอามือเราเปิดเจ้าไว้ที่นั่น จนกว่าเราได้ผ่านไป 23 แล้วเมื่อเราเอามือออกจากเจ้า เจ้าก็จะได้เห็นหลังของเรา แต่จะไม่เห็นหน้าของเรา”

แผ่นหินชุดใหม่
(ฉธบ. 10:1-5)

34 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ตัดหินมาสองแผ่น เหมือนกับสองแผ่นแรก เราจะเขียนบัญญัติลงบนแผ่นหินสองแผ่นนี้ เป็นบัญญัติเดียวกับที่ได้เขียนไว้แล้วบนแผ่นหินสองแผ่นแรก ที่เจ้าได้ทำแตกเป็นชิ้นๆ 2 ให้เตรียมพร้อมในในตอนเช้า ให้ขึ้นไปบนภูเขาซีนาย และคอยเราอยู่บนยอดเขานั้น 3 อย่าให้ใครขึ้นมาอยู่กับเจ้า อย่าให้เราเห็นใครบนภูเขาเขานั้น และอย่าให้ฝูงแกะ ฝูงวัว ไปกินหญ้าที่เชิงเขานั้นด้วย”

4 แล้วโมเสสก็ตัดหินมาสองแผ่น เหมือนกับหินสองแผ่นแรก โมเสสลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และขึ้นไปยังภูเขาซีนาย ตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้ และนำแผ่นหินสองแผ่นนั้นไปด้วย 5 พระยาห์เวห์ลงมาในเมฆและยืนอยู่กับเขาที่นั่น และโมเสสเรียกชื่อพระยาห์เวห์ †

6 พระยาห์เวห์ผ่านหน้าโมเสสไป และประกาศว่า “เราคือพระยาห์เวห์ ย่าห์เวห์ พระเจ้าผู้ซึ่งเห็นอกเห็นใจและเมตตากรุณา ผู้ซึ่งโกรธช้า เต็มไปด้วยความรักภักดีและความซื่อสัตย์ 7 ผู้ซึ่งเก็บความจงรักภักดีไว้ให้กับคนเป็นพุ่มพุ่ม และยกโทษให้กับความผิดทั้งหลาย การกบฏต่าง ๆ รวมทั้งพวกบาปของพวกเขา แต่เราจะไม่ปล่อยให้คนผิดพ้นโทษเป็นอันขาด เราจะลงโทษพวกเขาไปสามชั่วชีวิตสำหรับความผิดที่พ่อแม่เขาทำ”

8 โมเสสรีบกลับมาบงกกับพื้น และนมัสการพระองค์ 9 โมเสสพูดว่า “ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ชื่นชอบในสายตาพระองค์ ขอให้พระองค์อยู่ที่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าด้วยเถิด ถึงแม้ว่าประชาชนเหล่านั้นจะเป็นคนดื้อรั้นหัวแข็ง ขอให้พระองค์ยกโทษให้กับความชั่วช้าและความบาปของพวกเขา ข้าพเจ้า และรับพวกข้าพเจ้าไว้เป็นมรดกของพระองค์ด้วยเถิด”

รื้อฟื้นข้อตกลงขึ้นใหม่
(อพย. 23:14-19; ฉธบ. 7:1-5; 16:1-17)

10 พระยาห์เวห์พูดว่า “เรากำลังจะทำข้อตกลง เราจะทำสิ่งมหัศจรรย์ต่อหน้าคนของเจ้าทั้งหมด เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่เคยทำมาก่อนในโลกท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเจ้า จะได้เห็นผลงานของพระยาห์เวห์ เพราะสิ่งที่เรากำลังจะทำกับเจ้านั้นเป็นสิ่งที่น่าทึ่ง 11 ให้เชื่อฟังสิ่งที่เราได้สั่งเจ้าในวันนี้นี้ แล้วคอยดู เราจะขับไล่ชาวอามอไรต์ ชาวคานาอัน ชาวฮิตไตต์ ชาวเปริซซี ชาวฮีไวต์ และชาวเยบูนัส ไปต่อหน้าเจ้า 12 ระวางตัวให้ดี อย่าได้ไปทำข้อตกลงใดๆกับชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เจ้ากำลังจะไปนั้น เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เป็นกับดักท่ามกลางเจ้า 13 แต่เจ้าจะต้องรื้อถอนบูชาของพวกเขา ทบพวกเสาศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาให้แตกเป็นชิ้นๆและโค่นบรรดาเสาของพระอาเซราห์ของพวกเขา 14 เจ้าจะต้องไม่ก้มกราบพระอื่นใด เพราะชื่อของเราคือ ย่าห์เวห์ผู้ซึ่งหวง เราเป็นพระเจ้าที่หิงหวง

† โมเสสเรียกชื่อพระยาห์เวห์ อาจหมายถึงโมเสสนับถือพระยาห์เวห์ หรือหมายถึงพระยาห์เวห์ผู้ซึ่งหวงของพระองค์กับโมเสส

15 พวกเจ้าต้องระวังที่จะไม่ไปทำข้อตกลงกับชาวเมืองในแผ่นดินนั้น เพราะถ้าเจ้าทำอย่างนั้น เจ้าก็จะนอกใจพระเจ้า ไปติดตามและเช่นไหว้พวกพระของพวกเขาก็จะไปกินอาหารที่เขามา 16 เจ้าก็จะไปเอาลูกสาวของพวกเขาเป็นเมียลูกชายของพวกเขา แล้วลูกสาวของพวกเขาจะไปนมัสการพวกพระของพวกเขาก็จะพลอยทำให้ลูกชายของเจ้าไปนมัสการพวกพระเหล่านั้นด้วย ซึ่งเป็นการนอกใจพระเจ้า

17 เจ้าต้องไม่สร้างพวกพระที่หล่อขึ้นจากเหล็ก ††

18 เจ้าต้องรักษาเทศกาลกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เจ้าต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน ตามวันที่เราได้กำหนดไว้ในเดือนอาบีบ † เพราะเดือนอาบีบเป็นเดือนที่เจ้าออกจากประเทศอียิปต์

19 ลูกชายทุกคนที่เกิดออกมาเป็นท้องแรก จะเป็นของเรา ลูกตัวผู้ของสัตว์ทุกตัว ที่เกิดออกมาเป็นท้องแรก จะเป็นของเรา ไม่ว่าจะเป็นลูกของวัวควายหรือแกะ 20 ลูกลาที่เกิดออกมาเป็นท้องแรก ถ้าเจ้าอยากจะทำข้อตกลงก็ให้เอาแกะมาแลก แต่ถ้าเจ้าไม่ต้องการซื้อลูกลาตัวนั้นคืน เจ้าต้องหักคอกมัน เจ้าต้องซื้อลูกชายหัวปีของพวกเขาด้วยเงินคอกคน อย่าให้ใครเข้ามาหาเราเมื่อเปล่า

21 เจ้าทำงานได้ในหกวัน แต่ในวันที่เจ็ด เจ้าต้องพักผ่อน ถึงจะเป็นช่วงทำงานหรือช่วงเก็บเกี่ยวก็ตาม เจ้าก็ต้องพักผ่อน

22 เจ้าต้องรักษาเทศกาลแห่งสัปดาห์ ให้ใช้ผลผลิตแรกที่ได้จากการเก็บเกี่ยวข้าวสาลีในเทศกาลนี้ และในฤดูใบไม้ร่วง ให้ฉลองเทศกาลเก็บเกี่ยวปลายปี

23 พวกผู้ชายทุกคนท่ามกลางเจ้าจะต้องมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของอิสราเอล ปีละสามครั้ง

24 เราจะขับไล่ชนชาติอื่นออกไปจากเจ้า และจะขยายเขตแดนของเจ้า เมื่อเจ้าขึ้นไปอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครพยายามมาแย่งที่ดินของเจ้า

25 ห้ามเอาเลือดของเครื่องเช่นไหว้เรา มาถวายพร้อมกับของที่ไม่ใส่เชื้อฟู และเครื่องเช่นไหว้ในเทศกาลปลดปล่อยนั้น ห้ามเหล็อดค้างคืนจนถึงวันรุ่งขึ้น

26 ทุกๆปี เจ้าต้องเอาผลผลิตที่ดีที่สุด ที่เก็บเกี่ยวครั้งแรกในปีนั้นไปยังสถานที่นมัสการพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ต้มลูกแพะในน้ำนมของแม่มัน

27 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เขียนคำสั่งพวกนี้ลงไป เพราะคำสั่งพวกนี้ เป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงที่เราทำกับเจ้าและกับชาวอิสราเอล”

28 โมเสสอยู่ที่นั่นกับพระยาห์เวห์สี่สิบวัน สี่สิบคืน เขาไม่ได้กินอาหารหรือดื่มน้ำเลย เขาเขียนคำสั่งต่างๆของข้อตกลงทั้งสิบข้อลงบนแผ่นหินสองแผ่นนั้น

ใบหน้าที่สว่างจ้าของโมเสส

29 เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนาย เขาถือแผ่นหินคำสอน †† สองแผ่นแห่งข้อตกลงนั้นในมือ โมเสสไม่รู้ว่ามีผิวหนังของเขา เรื่องแสงออกมา เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดกับเขา 30 เมื่ออาโรนและประชาชนชาวอิสราเอลเห็นโมเสส พร้อมกับใบหน้าที่สว่างจ้า พวกเขาไม่กล้าเข้ามาหาโมเสส 31 โมเสสจึงเรียกพวกเขาว่า อาโรนและพวกผู้นำทั้งหมดของที่ชุมนุมก็มาหาโมเสส โมเสสพูดกับพวกเขา 32 หลังจากนั้น ประชาชนชาวอิสราเอลก็เข้ามาหาโมเสสแล้วโมเสสก็ได้สั่งพวกเขาถึงสิ่งทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้บอกเขาบนภูเขาซีนาย

†† พวกพระที่หล่อขึ้นจากเหล็ก เทวรูปพระปลอมที่ประชาชนเคารพบูชา † เดือนอาบีบ หรือ นิสาน เป็นเดือนแรกของปฏิทินฮีบรูสมัยโบราณ เริ่มฤดูใบไม้ผลิ ประมาณกลางเดือนมีนาคมถึงกลางเดือนเมษายน †† คำสอน ตามตัวอักษรคือ “สิ่งที่หิงหวง” คือบรรดาแผ่นหินที่เขียนบัญญัติ 10 ประการไว้ ซึ่งเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์ข้อตกลงระหว่างพระเจ้ากับประชาชนชาวอิสราเอล

33 เมื่อโมเสสพูดกับพวกเขาเสร็จ เขาก็เอาผ้าคลุมมาปิดหน้าไว้
 34 เมื่อโมเสสมายู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ โมเสสก็เอาผ้าคลุมหน้า
 ออก จนกว่าเขาจะออกมาจากที่นั่นตบ เขาก็จะบอกกับชาว
 อิสราเอลถึงสิ่งที่เขาได้รับคำสั่งมา 35 พวกคนอิสราเอลเห็นว่าผิว
 ของโมเสสส่องแสง ดังนั้น โมเสสจึงเอาผ้าคลุมหน้าไว้ จนกว่า
 เขากลับไปพูดกับพระยาห์เวห์อีก

กฎระเบียบเกี่ยวกับวันหยุดทางศาสนา

35 โมเสสได้รวบรวมที่ชุมนุมทั้งหมดของประชาชนชาวอิสราเอล และพูดกับพวกเขาว่า “นี่คือคำสั่งต่างๆที่พระยาห์เวห์สั่งให้ทำ

2 ให้ทำมาจนทุกวันนี้ แต่ในวันที่เจ็ด พวกท่านจะต้องมีวันหยุดอันศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาห์เวห์ ใครก็ตามที่ทำงานในวันหยุดทางศาสนาจะต้องถูกฆ่า 3 ในวันหยุดทางศาสนานี้ ท่านต้องไม่ก่อไฟในที่อยู่อาศัยของท่านเลย”

ของถวายต่างๆสำหรับเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
 (อพย. 25:1-9)

4 โมเสสพูดกับที่ชุมนุมของประชาชนชาวอิสราเอลว่า “นี่คือคำสั่งที่พระยาห์เวห์สั่งให้มาบอก คือ 5 ให้รวบรวมพวกของถวายมาให้กับพระยาห์เวห์ ทุกคนที่อยู่จะถวายอะไร ก็ให้เอาของขวัญนั้นมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ทั้งทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ 6 ด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้ม ผ้าลินินอย่างดี และขนแพะ 7 หนังที่ทำจากแกะตัวผู้ หนังปลาโลมา ไม้กระถิน 8 น้ำมันสำหรับจุดไฟ เครื่องเทศเพื่อทำน้ำมันเจิม และทำเครื่องหอม 9 หินจำพวกนิล และพลอยอื่นๆที่จะฝังในเอโฟดและถุงผ้าทับอก

10 ใครก็ตามที่มีฝีมือในหมู่พวกท่าน ก็ให้มาสร้างสิ่งต่างๆเหล่านี้ที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ 11 คือ เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ เต็นท์ ผ้าคลุมเต็นท์ ตะขอกว้าง กรอบเต็นท์ กลอน เสา และฐานรองเสาของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 12 หีบศักดิ์สิทธิ์ คานหาม ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ และผ้าฆ่ากัน 13 โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ และเครื่องใช้ทั้งปวงที่ใช้กับโต๊ะ ขนบึงที่วางไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ 14 ตะเกียงที่มีขาตั้งเพื่อที่จะให้แสงสว่าง และอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน พวกตะเกียงของมัน และน้ำมันเติมตะเกียงเพื่อให้แสงสว่าง

15 แท่นบูชาเผาเครื่องหอมและคานหามของมัน น้ำมันเจิมเครื่องหอม ฉากบังประตูทางเข้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 16 แท่นบูชาเผาเครื่องเผาบูชาและตะแกรงทองสัมฤทธิ์ที่เป็นของมัน ไม้คานหามของมัน และอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน อ่างน้ำและฐานรองของมัน 17 ผ้าฆ่ากันรอบๆลาน พวกเสาและฐานรองเสา ฉากกันตรงทางเข้าลาน 18 พวกหมุดยึดเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และหมุดสำหรับลานกับเชือกของมัน 19 ผ้าที่ประดับด้วยเกลียวทองเพื่อใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และเสื้อผ้าศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวชอาโรนและพวกลูกชายของเขา เพื่อให้พวกเขาเป็นนักบวชรับใช้เรา”

ของถวายจำนวนมากจากประชาชน

20 แล้วที่ชุมนุมของชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ออกไปจากโมเสส 21 ทุกคนที่เต็มใจจะช่วยก็มา ทุกคนที่พระวิญญาณกระตุ้นก็นำของขวัญมาให้กับพระยาห์เวห์ ของขวัญพวกนี้เอามาเพื่อสร้างเต็นท์ที่นัดพบ และเพื่อการรับใช้ทั้งหมดในเต็นท์นั้น และเพื่อทำเสื้อผ้าศักดิ์สิทธิ์ 22 ทั้งชายและหญิงต่างพากันมา ทุกคนที่เต็มใจก็เอาเข็มกลัด ต่างหู แหวนตรา กำไลข้อมือและเครื่องประดับที่เป็นทองคำอันอื่นๆให้ ทุกคนก็เอาทองคำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์

23 คนที่มีด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง หรือสีแดงเข้ม และผ้าลินินอย่างดี ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ และหนังปลาโลมา พวกเขาก็เอามาให้ 24 คนที่อยู่อยากจะให้เงินหรือทองสัมฤทธิ์กับพระยาห์เวห์ ก็เอามาให้

คนที่ไม่มีกระถินที่ใช้ในงานนี้ได้ก็เอามาให้เหมือนกัน 25 ผู้หญิงที่มีความสามารถในการปั่นด้ายด้วยมือ ก็เอาด้ายที่ปั่นมาให้ ทั้งด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าลินินอย่างดี 26 พวกผู้หญิงที่มีใจอยากจะช่วย และมีความสามารถในการปั่นขนแพะก็มาช่วย 27 พวกผู้หญิงก็นำหินจำพวกโมราที่จะฝังในเอโฟดและถุงผ้าทับอก 28 รวมทั้งเครื่องเทศและน้ำมันสำหรับจุดตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันทำเครื่องหอมมาให้

29 ทั้งชายและหญิง ทุกคนต่างก็เต็มใจเอาของต่างๆมาให้ ที่จะใช้สำหรับงานที่พระยาห์เวห์ได้สั่งผ่านมาทางโมเสส ลูกหลานชาวอิสราเอลก็ได้นำของต่างๆมาถวายเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ด้วยความเต็มใจ

เบซาเลลและโอโฮลิอับ
 (อพย. 31:1-11)

30 โมเสสพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า “ดูเถิด พระยาห์เวห์ได้เลือกเบซาเลลมา เบซาเลลเป็นลูกชายของอูรี อูรีเป็นลูกชายของเฮอริ จากเผ่ายูดาร์ 31 พระองค์ได้เติมเขาให้เต็มไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า พระองค์ทำให้เขามีความชำนาญ ความเข้าใจ และความรู้อย่างดี เพื่อจะได้ทำงานในด้านต่างๆ 32 เพื่อออกแบบงาน เครื่องทอง เครื่องเงินและทองสัมฤทธิ์ 33 เขาสามารถเจียรระเหินหินประดับชนิดต่างๆไว้ใส่ในตัวเรือน และแกะสลักไม้ เพื่อใช้ในงานประณีตทุกอย่าง 34 พระยาห์เวห์ได้ให้เบซาเลลและโอโฮลิอับมีความสามารถในการสอนด้วย โอโฮลิอับเป็นลูกชายของอาหิสะมัด จากเผ่าดาน 35 พระยาห์เวห์ได้ทำให้เขาทั้งสองเต็มไปด้วยความเชี่ยวชาญในงานทุกด้าน ทั้งงานฝีมือ งานออกแบบ งานเย็บปักด้วยด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าลินินอย่างดี และงานทอ พวกเขาสามารถทำได้ทุกอย่าง และสามารถวางแผนในการออกแบบด้วย”

36 เบซาเลลและโอโฮลิอับกับช่างผู้ชำนาญงานก็ได้มาทำงานตามที่พระยาห์เวห์สั่งให้ทำทุกอย่าง พระยาห์เวห์ได้ให้ความชำนาญและสติปัญญาให้กับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้วิธีสร้างทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับการรับใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น 2 โมเสสได้เรียกเบซาเลล โอโฮลิอับกับช่างผู้ชำนาญทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ให้ความสามารถ คือทุกคนที่มีใจมาช่วยทำงานนี้ 3 โมเสสได้เอาของขวัญทั้งหมดที่ลูกหลานชาวอิสราเอลเอามาถวายนั้นให้กับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เอาไปใช้สำหรับงานรับใช้ที่เกี่ยวข้องกับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นั้น ชาวอิสราเอลยังคงเอาของขวัญมาให้พวกเขาด้วยความเต็มใจ 4 แล้วช่างผู้ชำนาญทุกคน จากแต่ละเผ่าชน ที่ทำงานสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ได้มาหาโมเสส 5 และพูดกับโมเสสว่า “คนเอาของมาให้มากเกินไปแล้วสำหรับงานที่พระยาห์เวห์สั่งให้ทำ”

6 โมเสสจึงสั่งการไป และพวกเขา ก็ประกาศไปทั่วค่ายว่า “ชายหญิงทั้งหลาย ไม่ต้องทำของขวัญอะไรอีกแล้วสำหรับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์” ประชาชนก็เลยหยุดเอาของมาให้ 7 เพราะประชาชนได้เอาของมาให้เกินพอแล้วสำหรับงานที่จะทำทั้งหมด

เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
 (อพย. 26:1-37)

8 ช่างผู้ชำนาญทั้งหลาย ได้สร้างเต็นท์ที่ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยผ้าฆ่ากันสีฝืน ที่ทำจากผ้าลินินทอเนื้อดี และผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้ม เขาได้ปักลายเคลือบ ที่ได้ออกแบบมาอย่างประณีตลงบนผ้าฆ่ากันเหล่านั้น 9 ผ้าฆ่ากันแต่ละผืนยาวยี่สิบแปดศอก + และกว้างสี่ศอก ++ ทุกผืนมีขนาดเท่ากันหมด 10 เบซาเลลได้เอาผ้าฆ่ากันห้าผืนมาเกี่ยวเข้าด้วยกัน และเอาผ้าฆ่ากันอีกห้าผืนมาเกี่ยวเข้าด้วยกันอีกชุดหนึ่ง 11 เขาเอาผ้าสีน้ำเงินมาทำเป็นหูติดไว้ที่ขอบของผ้าฆ่ากันชุดแรก และทำแบบเดียวกันกับขอบของผ้าฆ่ากันชุดที่สอง 12 เขาทำหูห้าสิบหูสำหรับผ้าฆ่ากันชุดแรก และทำ

+ ยี่สิบแปดศอก หรือ เท่ากับ 14.7 เมตร ++ สี่ศอก หรือเท่ากับ 2.1 เมตร

อีกห้าสิบสำหรับผ้าม่านชุดที่สอง หูของผ้าม่านสองชุดนี้จะอยู่ตรงข้ามกัน 13 เขาเอาทองคำมาทำเป็นตะขอห้าสิบอัน เพื่อใช้เกี่ยวผ้าม่านสองชุดนั้นเข้าด้วยกัน เพื่อให้เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้นเป็นชิ้นเดียวกัน

14 เขาทำผ้าม่านด้วยขนแพะสำหรับเต็นท์ ที่จะเอามาคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อีกชิ้นหนึ่ง เขาทำผ้าม่านขนแพะทั้งหมดสิบเอ็ดผืน 15 ผ้าม่านแต่ละผืนยาวสามลิบศอก † และกว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนมีขนาดเท่ากันหมด 16 เขาเอาผ้าม่านห้าผืนมาต่อติดกัน และเอาผ้าม่านอีกหกผืนมาต่อติดกัน 17 เขาได้ทำห้าสิบหูติดไว้ที่ขอบของผ้าม่านชั้นบนสุดของชุดที่สอง และทำอีกห้าสิบหูติดไว้ที่ขอบของผ้าม่านชั้นบนสุดของชุดที่สอง 18 เขาได้เอาทองคำมาทำตะขอห้าสิบอัน เพื่อใช้เกี่ยวผ้าม่านทั้งสองชุดเข้าด้วยกัน เป็นเต็นท์หลังเดียวกัน 19 เขาได้ทำที่คลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ไว้สองชั้น ชั้นในทำจากหนังแกะตัวผู้ ชั้นนอกทำจากหนังปลาลูมา

20 เขาได้สร้างกรอบไม้กระถินให้ตั้งขึ้นเพื่อเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 21 กรอบแต่ละกรอบมีความยาวลิบศอก †† กว้างหนึ่งศอกครึ่ง 22 กรอบไม้กระถินแต่ละกรอบมีเดือยกรอบละสองเดือย ซึ่งถูกยึดประกบติดกันไว้ เขาสร้างกรอบไม้กระถินทั้งหมดสำหรับเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยวิธีเดียวกันนี้ 23 เขาสร้างกรอบไม้กระถินยี่สิบกรอบสำหรับทางด้านใต้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 24 แล้วทำฐานเงินสี่ลิบฐานไว้ใต้กรอบไม้ยี่สิบกรอบ กรอบไม้หนึ่งกรอบมีฐานสองฐานรองรับเดือยสองเดือยของมัน 25 เขายังทำกรอบไม้กระถินอีกยี่สิบกรอบสำหรับทางด้านเหนือของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 26 พร้อมทั้งฐานเงินอีกสี่ลิบฐาน กรอบไม้หนึ่งกรอบใช้ฐานเงินสองฐาน 27 ส่วนทางด้านหลังของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาก็ทำกรอบไม้ไว้หกกรอบ 28 เขาทำกรอบไม้อีกสองกรอบสำหรับมุมทางด้านหลังของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 29 กรอบไม้เหล่านั้นมีมุมแยกกันข้างล่าง แต่ตอนบนมุมเหล่านั้นถูกยึดติดกันด้วยห่วง เขาทำสองชุดอย่างนั้น สำหรับสองมุม 30 รวมทั้งหมดมีกรอบไม้แปดกรอบ ฐานเงินสิบหกฐาน มีสองฐานอยู่ใต้กรอบแต่ละกรอบ

31 เขาทำไม้สำหรับขัดผ้าหุ้มด้วยไม้กระถิน สำหรับขัดพวกกรอบไม้ด้านหนึ่งของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 32 และอีกห้าอันสำหรับขัดพวกกรอบไม้อีกด้านหนึ่งของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และอีกห้าอันสำหรับขัดพวกกรอบไม้ด้านหลังทางด้านตะวันตกของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 33 เขาได้ทำไม้สำหรับขัดไว้สอดเข้าช่วงกลางของกรอบไม้ ตั้งแต่ปลายด้านนี้ไปสุดปลายอีกด้านหนึ่ง 34 เขาได้เคลือบกรอบไม้ด้วยทองคำ และทำห่วงทองคำเพื่อสอดไม้สำหรับขัดเหล่านั้นเข้าไป และเคลือบไม้สำหรับขัดเหล่านั้นด้วยทองคำ

35 เขาทำม่านกันด้วยผ้าทองจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินิน ที่ได้ปักลายครุฑไว้อย่างประณีต 36 เขาได้สร้างเสาสี่ลิบเสาด้วยไม้กระถิน และเคลือบเสาเหล่านั้นและตะขอเกี่ยวเสานั้นด้วยทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่ฐานด้วยเพื่อรองรับเสา 37 เขาทำฉากกันไว้ที่ช่องทางเข้าเต็นท์ ด้วยผ้าทองจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินิน 38 เขาทำเสาห้าเสาและตะขอของเสาเหล่านั้น เขาเคลือบยอดเสาและห่วงของมันด้วยทองคำ และฐานเสาห้าฐานนั้นเป็นทองสัมฤทธิ์

หีบศักดิ์สิทธิ์
(อพย. 25:10-22)

37 เบซาเลลเอาไม้กระถินมาทำหีบ หีบนี้มีความยาวสองศอกครึ่ง † กว้างหนึ่งศอกครึ่ง †† สูงหนึ่งศอกครึ่ง 2 แล้วเขาก็เอาทองคำบริสุทธิ์มาเคลือบหีบนี้ ทั้งด้านในและด้านนอก และเอาทองคำมาทำขอบรอบๆหีบด้วย 3 เขาเอาทองคำมาทำเป็นห่วงสี่ห่วง เอาไว้ติดที่สี่มุมของหีบ ด้านละสองห่วง 4 เบซาเลลเอาไม้กระถินมาทำคานหาม และเคลือบคานทั้งสองนั้นด้วยทองคำ

† สามลิบศอก หรือ 15.75 เมตร ภาษากรีกโบราณแปลไว้ว่า 25 ศอก †† ลิบศอก หรือเท่ากับ 5.25 เมตร † สองศอกครึ่ง หรือ 1.3 เมตร †† หนึ่งศอกครึ่ง หรือ 78.75 เซนติเมตร

5 แล้วเขาก็เอาคานหามสองอันนั้นไปสอดเข้ากับห่วงที่อยู่ด้านข้างของหีบทั้งสองด้าน เพื่อเอาไว้หามหีบนั้น 6 เบซาเลลทำฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ ฝาหีบนี้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง 7 เขาเอาค้อนมาทุบทองคำขึ้นรูปเป็นรูปครุฑสององค์ แล้วเอาไปติดตั้งไว้ที่ปลายทั้งสองด้านตรงฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ 8 เขาวางครุฑองค์หนึ่งไว้ที่ปลายด้านหนึ่ง และอีกองค์ไว้อีกปลายหนึ่ง แล้วเขาก็ทำให้ครุฑทั้งสองนี้ติดเป็นเนื้อเดียวกันกับฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ 9 ครุฑทั้งสององค์นี้มีปีกทั้งสองข้างที่กางออก ปีกด้านหนึ่งของครุฑนั้น ทำให้เกิดเงาขึ้นบนฝาหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ และครุฑทั้งสองก็หันหน้าเข้าหากัน ทั้งสองได้หันหน้าไปทางที่ซึ่งความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ

โต๊ะวางขนมปัง
(อพย. 25:23-30)

10 เบซาเลลได้เอาไม้กระถินมาทำโต๊ะ ขนาดยาวสองศอก †† กว้างหนึ่งศอก ††† และสูงหนึ่งศอกครึ่ง 11 เขาเคลือบโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และประดิษฐ์ลวดลายด้วยทองคำบริสุทธิ์รอบๆโต๊ะ 12 เขาทำกรอบกว้างหนึ่งฝ่ามือรอบๆโต๊ะ และทำลวดลายบนกรอบรอบๆโต๊ะนั้น 13 เขาเอาทองคำมาหล่อห่วงสี่ห่วง และติดมันไว้ตรงมุมขาโต๊ะทั้งสี่ขา 14 ห่วงสี่ห่วงจะต้องอยู่ติดกับกรอบเพื่อยึดคานไว้เวลาหามโต๊ะ 15 เขาเอาไม้กระถินมาทำคานหามสองอัน และเคลือบคานทั้งสองด้วยทองคำ คานนี้เอาไว้หามโต๊ะ 16 เขาเอาทองคำบริสุทธิ์มาทำภาชนะต่างๆที่จะใช้บนโต๊ะนั้น ซึ่งได้แก่ พวกจาน ชาม อ่าง และไหรินเครื่องดื่มบูชา

ตะเกียงที่มีขาตั้ง
(อพย. 25:31-40)

17 เขาทำตะเกียงที่มีขาตั้งด้วย จากทองคำบริสุทธิ์ เขาขึ้นรูปฐานและลำตัวของตะเกียงที่มีขาตั้งด้วยค้อน ส่วนฐานดอก ตัวดอก และกลีบดอกเขาทำติดเป็นเนื้อเดียวกัน

18 มีก้านหกก้านยื่นออกมาจากลำตัวของตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น ข้างละสามก้าน 19 แต่ละก้านมีดอกไม้สามดอกที่เหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกมีฐานดอกและกลีบดอก เป็นอย่างหนึ่งหกก้าน 20 ส่วนลำตัวตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น มีถ้วยสี่ใบที่มีรูปร่างเหมือนกับดอกอัลมอนด์และมีฐานดอกและกลีบดอก 21 ใต้กิ่งทุกๆกิ่งที่ยื่นออกมาจากลำตัว โคมไฟนั้นมีฐานดอกติดเป็นเนื้อเดียวกัน 22 ฐานดอกและก้านเหล่านั้นติดเป็นเนื้อเดียวกัน ทุกชิ้นส่วนของตะเกียงที่มีขาตั้งนั้น ใช้ค้อนตีขึ้นรูปจากทองคำบริสุทธิ์ 23 เบซาเลลได้ทำตะเกียง ††† เจ็ดดวง กรรไกรตัดใส่ตะเกียงและถอดใส่ใส่ตะเกียงที่ถูกตัดออกนั้น ทำจากทองคำบริสุทธิ์ 24 เขาใช้ทองคำบริสุทธิ์ไปทั้งหมดหนึ่งตะลันต์ 5 ในการทำตะเกียงที่มีขาตั้งนี้ และอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน

แท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม
(อพย. 30:1-5)

25 เบซาเลลเอาไม้กระถินมาทำแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอม ซึ่งมีความยาวหนึ่งศอก กว้างหนึ่งศอก เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก ส่วนปลายเชิงนอนทำจากไม้ชิ้นเดียวกัน 26 เขาเอาทองคำบริสุทธิ์มาเคลือบแท่นบูชานี้ ทั้งด้านบน ด้านข้างโดยรอบ และที่ปลายเชิงนอน และเขาเอาทองคำมาทำขอบโดยรอบ 27 เขาทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ที่ใต้ขอบทั้งสองด้าน ตรงข้าม

†† สองศอก หรือ 1.05 เมตร ††† หนึ่งศอก เท่ากับ 1 ฟุต 8.62 นิ้ว หรือ 52.5 เซนติเมตร †††† ตะเกียง ตะเกียงเหล่านี้มีลักษณะเป็นขามเล็กๆไว้เต็มหน้ามันลงไปและใส่ใส่ตะเกียงลงไป ใช้จุดเพื่อให้ความสว่าง 5 หนึ่งตะลันต์ หรือ 34.5 กิโลกรัม

กัน เอาไว้สำหรับสอดคานเวลาหามแท่นบูชาขึ้น ²⁸ เขาเอาไม้กระถินมาทำคานหาม แล้วเคลือบทองคำทับอีกทีหนึ่ง ²⁹ เขาทำน้ำมันศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจิม [†] และเครื่องหอมบริสุทธิ์ทั้งสองอย่างทำแบบเดียวกับที่คานทำน้าหอมเขาทำกัน

แท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา
(อพย. 27:1-8)

38 เบซาเลลได้เอาไม้กระถินมาสร้างแท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องบูชา ซึ่งมีความยาวห้าศอก [‡] กว้างห้าศอก เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก ^{‡‡} เขาทำเชิงงอนที่หัวมุมทั้งสี่ ติดเป็นเนื้อเดียวกับแท่นบูชาและเคลือบด้วยทองคำ ³ เขาทำเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับแท่นบูชาด้วยทองคำบริสุทธิ์ เช่น พวงหม้อม ทัพพี ชามประพรม ส้อม และกระทะ ⁴ เขาใช้ทองคำบริสุทธิ์มาทำตะแกรงหนึ่งอัน และเอาไปวางไว้ในแท่น ลึกจากขอบของแท่นบูชาลงไปครึ่งหนึ่ง

⁵ เขาเอาทองสัมฤทธิ์มาหล่อเป็นห่วงสี่อัน ห่วงสี่อันนี้ติดอยู่ที่มุมทั้งสี่ของตะแกรงที่ทำจากทองสัมฤทธิ์นั้น ห่วงนี้เอาไว้สอดคานเวลาหามแท่นบูชา ⁶ เขาเอาไม้กระถินมาทำคานหาม และเคลือบมันด้วยทองคำ ⁷ แล้วเอาไปสอดเข้ากับห่วงที่ติดอยู่ด้านข้างของแท่นบูชา เพื่อหามแท่นบูชาที่คานสองอันนั้น เขาทำแท่นบูชานี้ให้กลวงตรงกลาง และด้านข้างปิดด้วยแผ่นกระดาน

⁸ เบซาเลลทำอ่างทองสัมฤทธิ์หนึ่งใบพร้อมฐานรองของมัน จากกระเจกเงาของพวกผู้หญิง ที่รับใช้อยู่ที่ประตูเต็นท์นัดพบ

ลานรอบๆเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์
(อพย. 27:9-19)

⁹ เบซาเลล ใช้ผ้าทอลินิน ขนาดยาวหนึ่งร้อยศอก [‡] มากั้นเป็นม่าน ทำเป็นลานขึ้นมาจากทิศใต้ ¹⁰ เขาเอาทองสัมฤทธิ์มาทำเสา ยี่สิบต้นและฐานรองยี่สิบฐานสำหรับม่านกันนั้น แต่ตะขอและห่วงที่ติดอยู่บนเสาทำจากเงิน ¹¹ ทางทิศเหนือเขาทำม่านกันเหมือนลานทางทิศใต้ คือ ซึงผ้าทอลินิน ยาวหนึ่งร้อยศอกบนเสายี่สิบเสาที่ตั้งอยู่บนฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน และมีตะขอและห่วงทำจากเงิน

¹² ทางทิศตะวันตก เขาใช้ผ้าทอลินิน ยาวห้าสิบศอก [‡] ใช้เสาสิบต้นบนฐานสิบฐาน ตะขอและห่วงที่ติดอยู่บนเสานั้นทำด้วยเงิน

¹³ ด้านหน้าของเต็นท์ ซึ่งเป็นทิศตะวันออก ยาวห้าสิบศอก ช่องทางเข้าอยู่ด้านนี้ ¹⁴ ด้านข้างของช่องทางเข้าด้านหนึ่ง มีม่านขนาดยาวสิบห้าศอก ^{‡‡‡} ซึ่งอยู่ บนเสาสามต้นที่ตั้งอยู่บนฐานสามฐาน ¹⁵ อีกด้านหนึ่งของช่องทางเข้าก็ทำเหมือนกัน คือ ซึงม่านยาวสิบห้าศอก บนเสาสามต้นที่อยู่บนฐานสามฐาน ¹⁶ ม่านที่แขวนไว้รอบๆลานทั้งหมดนั้น ทำมาจากผ้าทอลินิน ¹⁷ ฐานของเสาเหล่านี้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ตะขอและห่วงทำด้วยเงิน ส่วนยอดของเสาเคลือบด้วยเงิน เสาทุกต้นของลาน จะมีการตกแต่งด้วยแผ่นเงินในส่วนที่เชื่อมติดกับฐาน

¹⁸ ทางเข้าลานใช้ฉากกั้นที่ทำด้วยผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินิน มีขนาดยาวยี่สิบศอก ^{‡‡‡} สูงห้าศอก ซึ่งมีส่วนสูงเท่ากับผ้าม่านรอบๆลาน ¹⁹ ม่านเหล่านี้ได้แขวนขึ้นบนเสาสี่เสาที่ตั้งอยู่บนฐานสี่ฐานที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ส่วนตะขอ ห่วง และยอดเสาทำด้วยเงิน ²⁰ หมุดยึดเต็นท์และหมุดยึดผ้าม่านรอบๆลานทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์

[†] น้ำมัน... สำหรับเจิม น้ำมันมะกอกอย่างดี ใช้เทบนคนหรือสิ่งของ เพื่อแสดงว่าพวกเขาได้รับเลือกสำหรับงานหรือจุดประสงค์พิเศษ ^{‡‡} ห้าศอก หรือ 2.6 เมตร ^{‡‡‡} สามศอก หรือ 1.6 เมตร ^{‡‡‡‡} หนึ่งร้อยศอก หรือ 52.5 เมตร ^{‡‡‡‡‡} ห้าสิบศอก หรือ 26.3 เมตร ^{‡‡‡‡‡‡} สิบห้าศอก หรือ 7.9 เมตร ^{‡‡‡‡‡‡‡} ยี่สิบศอก หรือ 10.5 เมตร

²¹ ทั้งหมดนี้คือของที่ใช้ในการทำเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง ที่ถูกบันทึกไว้ตามคำสั่งของโมเสสเพื่องานของชาวเลวี ที่อยู่ใต้การนำของอิฮามาร์ ลูกชายของนักรบชาวอาโรน ²² และเบซาเลล ลูกชายของอูรี อูรีเป็นลูกชายของเฮอูร์ จากเผ่ายูดาห์ เบซาเลลได้สร้างทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้กับโมเสส ²³ ยังมี ไอโฮลือบที่อยู่กับเบซาเลลด้วย ไอโฮลือบเป็นลูกชายของอาหิสะมค จากเผ่าดาน เขาเป็นช่างฝีมือ นักรอกแบบ และยังเป็นช่างปักที่มีฝีมือในการใช้ผ้าทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าลินินเนื้อดี

²⁴ ทองคำทั้งหมดที่ใช้ในงานก่อสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ คือทองคำที่ได้มาจากการถวาย ใช้ไปทั้งสิบยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อยสามสิบเชเชล ⁵ ตามเขลมาตฐานของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

²⁵ เครื่องเงินที่รวบรวมได้จากชุมชน หนึ่งหนึ่งร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชล ^{5†} ตามเขลมาตฐานของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ²⁶ โดยเก็บมาจากชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป และต่ำลงทะเบียนไว้ ซึ่งมีจำนวนหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน ²⁷ เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น ได้นำไปใช้ในการหล่อฐานของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และฐานของผ้าม่าน ฐานหนึ่งร้อยฐานใช้เงินหนึ่งร้อยตะลันต์ หนึ่งตะลันต์ต่อหนึ่งฐาน ²⁸ เบซาเลล ใช้เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเชเชล ทำตะขอสำหรับเสา และเคลือบยอดเสา และใช้ทำห่วงสำหรับเสาเหล่านั้น

²⁹ ส่วนทองสัมฤทธิ์ที่ได้จากการถวาย มีน้ำหนักรวมเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเชเชล ³⁰ เบซาเลลใช้ทองสัมฤทธิ์ทำฐานประตูเต็นท์นัดพบ ทำแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ทำตะแกรงทองสัมฤทธิ์ ทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นบูชานั้น ³¹ ทำฐานล้อมรดกลม ทำฐานประตูลาน ทำหมุดทั้งหมดรอบๆเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และทำหมุดทั้งหมดรอบๆลานนั้น

ชุดศักดิ์สิทธิ์ของนักรบ
(อพย. 28:1-43)

39 พวกเขาให้นำผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม มาทำเป็นเสื้อผ้าใส่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และทำเสื้อผ้าให้อาโรนใส่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

² เบซาเลลทำเอโฟดด้วยผ้าที่ทอจากด้ายทอง และด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินิน ³ เขาใช้ก้อนทุบทองคำจนเป็นแผ่นบางๆ ตัดมันออกเป็นเส้น และนำไปใช้ทอลวดลายอย่างประณีตบนผ้าสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าลินินเนื้อดี ⁴ พวกเขาทำผ้าสองชิ้นขึ้น แล้วนำไปเย็บเป็นบ่าของเอโฟดทั้งสองข้าง ⁵ เขาตกแต่งลวดลายของผ้าคาดเอว ซึ่งอยู่บนเอโฟด และเป็นชิ้นเดียวกันกับเอโฟด ผ้าคาดเอวนี้ทำจากผ้าทองคำ ผ้าสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี เหมือนกับเอโฟด ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

⁶ พวกเขาฝังพวกนิลลงบนตัวเรือนทองคำคู่หนึ่ง พวกเขาจารึกชื่อพวกลูกชายอิสราเอลไว้บนนิลพวกนั้น ⁷ แล้วเบซาเลลก็เอานิลที่อยู่ในตัวเรือนคู่หนึ่งไปวางไว้บนบ่าทั้งสองข้างของเอโฟด ข้างละอัน นิลพวกนี้ทำขึ้นมาตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ เพื่อให้พระยาห์เวห์ระลึกถึงพวกลูกชายของอิสราเอล

⁸ เบซาเลลทำถุงผ้าทับอก โดยออกแบบอย่างประณีต เหมือนงานเอโฟด เขาใช้ผ้าทองคำ ผ้าที่ทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าทอลินินเนื้อดี ⁹ ถุงผ้าทับอกนั้นเป็นสี่เหลี่ยมด้านเท่าขนาดกว้างหนึ่งศอก ^{5††} ยาวหนึ่งศอก โดยเอาผ้ามาทับซ้อนกัน ¹⁰ พวกช่างฝีมือได้ฝังพลอยประดับไว้สี่แถวบนถุงผ้าทับอกนั้น แถวแรกฝังพลอยสีแดง บุษราคัมและมรกต ¹¹ แถวที่สอง ฝังทับทิมไฟลีน และแก้วผลึก ¹² แถวที่สาม ฝังเพทาย พลอยสีขุ่น และ

⁵ ยี่สิบเก้า... เชเชล หรือประมาณหนึ่งตัน ^{5†} หนึ่งร้อย... เชเชล หรือประมาณสามตันครึ่ง ^{5††} หนึ่งศอก ประมาณ 23 เซนติเมตร คือระยะทางจากปลายหัวแม่มือถึงปลายนิ้วก้อย

เขี้ยวแก้วหุมนาน 13 แถงที่สี่ ผึ่งพลอยสีเขี้ยว นิลและแจสเปอร์ † พวกเขาส่งพลอยประดับพวกนึ่งในตู้เรือนที่มาจากทองคำ 14 มีพลอยทั้งหมดสิบสองก้อน เพื่อใส่ชื่อของพวกลูกชายของอิสราเอล พลอยประดับแต่ละก้อนจะเหมือนตราประทับ จะมีชื่อของเผ่าทั้งสิบสองเผ่าแกะสลักไว้ก่อนละเผ่า

15 พวกช่างฝีมือได้ทำสายสร้อยทองคำบริสุทธิ์ ที่ถักเป็นเกลียวเหมือนเชือก ไว้ซีกบนถุงผ้าที่บอก 16 พวกเขาคำทำตู้เรือนทองคำสองชั้นและหิ้งทองคำสองหิ้ง ติดหัวของทั้งสองหิ้งไว้ที่มุมบนของถุงผ้าที่บอกทั้งสองข้าง 17 จากนั้นก็เอาสร้อยทองคำสอดเข้าไปในหิ้งของทั้งสองหิ้ง 18 และนำไปปลายอีกด้านหนึ่งของสร้อยแต่ละเส้นไปติดเข้ากับตู้เรือนทองคำ ที่อยู่บนฝาของเอโฟด ตรงด้านหน้า 19 พวกช่างฝีมือทำหิ้งทองคำอีกสองหิ้งไปติดไว้ที่มุมล่างของถุงผ้าที่บอกด้านในที่แนบอยู่กับเอโฟด 20 พวกเขาคำทำหิ้งทองคำอีกสองหิ้งไปติดไว้ริมเอโฟดด้านหน้า หิ้งทั้งสองนี้อยู่ใกล้กับตะเข็บ เหนือผ้าคาดเอวที่ทำอย่างประณีตนั้น 21 ช่างฝีมือก็เอาผ้าสีน้ำเงินมาสอดเข้ากับหิ้งทั้งสองที่อยู่บนถุงผ้าที่บอกกับเอโฟดนั้น เพื่อตั้งให้มันตั้ง ถุงผ้าที่บอกจะได้อยู่เหนือผ้าคาดเอวของเอโฟดที่ทำอย่างประณีต และจะได้ไม่เคลื่อนไหวไปมา เขาได้ทำทั้งหมดนี้ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

22 เบซาเอลทำเสื้อชุดยาวของเอโฟด ด้วยผ้าทอสีน้ำเงินล้วน 23 ส่วนช่องลอดหัวของเสื้อชุดยาวอยู่ตรงกลาง เหมือนกับคอเสื้อทหาร มีขอบเย็บโดยรอบเพื่อกันไม่ให้มันขาด

24 ส่วนปลายของเสื้อชุดยาวนี้ ช่างฝีมือได้นำผ้าทอลินินเนื้อดี ผ้าทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วง และสีแดงเข้มมาทำเป็นลูกทาบที่ติดไว้ 25 พวกเขาคำพวกกระดิงทองคำบริสุทธิ์ และนำไปติดไว้ระหว่างลูกทาบที่ติดแต่ละลูก ซึ่งเย็บติดไว้รอบๆปลายเสื้อชุดยาวนี้ 26 ทาบที่ติดกับกระดิงจะอยู่สลับกันไปรอบๆปลายของเสื้อชุดยาว เสื้อชุดยาวนี้เอาไว้ใส่รับใช้พระยาห์เวห์ มันทำขึ้นตามแบบที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

27 พวกเขาคำผ้าคลุมจากผ้าทอลินินเนื้อดี ให้อาโรนกับพวกลูกชายของเขา 28 พวกช่างฝีมือทำผ้าโพกหัวกับแถบผ้าสวมหัวจากผ้าทอลินินเนื้อดี และทำเสื้อชั้นในจากผ้าทอลินินสีขาว 29 พวกช่างยังใช้ผ้าทอลินินเนื้อดี ผ้าทอจากด้ายสีน้ำเงิน สีม่วงและสีแดงเข้ม เย็บเป็นผ้าคาดเอวและบักรวดลายลงบนนั้น ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

30 ช่างฝีมือได้ทำแผ่นป้ายทองคำของมงกุฎอันศักดิ์สิทธิ์ เขียนข้อความเหมือนที่เขาสลักลงในตราประทับว่า "ศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์" 31 พวกเขาคำติดแผ่นป้ายนี้เข้ากับแถบผ้าสีน้ำเงิน และเอาไปผูกไว้กับผ้าโพกหัวตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

โมเสสตรวจเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

(อพย. 35:10-19)

32 ดังนั้น งานทุกอย่างของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเต็นท์นัดพบ ก็ได้เสร็จสิ้นลง ประชาชนชาวอิสราเอลได้ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ทุกอย่าง 33 พวกเขาคำได้นำเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์มอบให้โมเสส ทั้งตัวเต็นท์กับอุปกรณ์ทุกอย่าง ตะขอเกี่ยว กรอบ กลอนเสา ฐาน 34 หลังค้ำที่ทำจากหนึ่งแกะและหลังค้ำที่ทำจากหนึ่งปลาลิโลมา รวมทั้ง ฉาก 35 หีบใส่แผ่นหินสองแผ่นแห่งข้อตกลง กับคานหามของมัน ผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ 36 โต๊ะกับอุปกรณ์ที่ใช้บนนั้นทุกอย่าง ขนมอบึงที่วางไว้ต่อหน้าพระเจ้า 37 ตะเข็บที่มีขาตั้งที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ และด้วยตะเข็บของมันที่เรียงเป็นแถว พร้อมอุปกรณ์ทั้งหมดที่ต้องใช้คู่กับมัน และนำมันจุดตะเข็บ 38 แท่นบูชาทองคำ นำมันเจิม เครื่องหอม ฉากที่ทางเข้าเต็นท์ 39 แท่นบูชาที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ พร้อมตะแกรงทองสัมฤทธิ์ของมัน คานหามของมันและอุปกรณ์ทุกอย่างที่ใช้กับมัน อย่างนำพร้อมฐานรองของมัน

† แจสเปอร์ หินควอตซ์ชนิดหนึ่งเนื้อขุ่นมีหลายสี

40 พวกท่านกันที่ลาน พวกเสาม่าน ฐาน ม่านที่ประตูลาน เขือกและหมุดยึด และ ยังมีเครื่องใช้อื่นๆที่ต้องใช้ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเต็นท์นัดพบนั่นเอง

41 เสื้อผ้าปักเกลียวทองสำหรับผู้รับใช้ ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ชุดศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวชอาโรน และชุดสำหรับพวกลูกชายของเขา เพื่อใส่รับใช้ในฐานะนักบวช

42 ประชาชนชาวอิสราเอลได้ทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ทุกประการ 43 เมื่อโมเสสเห็นงานทุกอย่างถูกสร้างตามแบบที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้จนเสร็จสิ้น เขาก็อวยพรชาวอิสราเอลเหล่านั้น

โมเสสตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์

40 พระยาห์เวห์บอกโมเสสว่า 2 "ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก ให้เจ้าติดตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือ เต็นท์นัดพบ 3 ให้เอาหีบใส่คำสอนมาวางไว้ที่นั่น และให้เอามันมาขึ้นเป็นฉากปิดหีบนี้ไว้ 4 ยกโต๊ะเข้ามาและจัดให้เข้าที่ นำตะเข็บที่มีขาตั้งเข้ามาไว้ และติดตั้งพวกตะเข็บของมันให้เรียบร้อย 5 นำแท่นบูชาทองคำสำหรับเครื่องหอมมาไว้ตรงหน้าหีบใส่คำสอน แล้วกันฉากไว้ที่ทางเข้าเต็นท์

6 วางแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ที่ด้านหน้าของทางเข้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือเต็นท์นัดพบ 7 ตั้งอ่างน้ำไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชาและใส่น้ำลงในอ่างด้วย 8 ทำลานบริเวณรอบๆ และตั้งฉากไว้ที่ประตูทางเข้าลาน

9 เอาน้ำมันเจิม ไปเจิมที่เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และของทุกอย่างในเต็นท์นั้น พร้อมกับทำพิธีเพื่อให้ของพวกนี้ศักดิ์สิทธิ์ 10 เจ้าต้องเจิมแท่นบูชาที่ใช้เผาเครื่องเผาบูชาและข้าวของบนนั้นพร้อมกับทำพิธี เพื่อทำให้แท่นบูชาศักดิ์สิทธิ์มาก 11 เจ้าต้องเจิมอ่างน้ำและฐานรองของมัน เพื่อให้พวกมันศักดิ์สิทธิ์ด้วย

12 เจ้าต้องพาอาโรนกับพวกลูกชายของเขา ไปที่ประตูเต็นท์นัดพบ ให้ชำระล้างพวกเขาด้วยน้ำ 13 เอาเสื้อผ้าที่ศักดิ์สิทธิ์มาแต่งตัวให้กับอาโรน เจิมเขาและทำพิธีให้เขาเพื่อเขาจะได้รับใช้เราในฐานะนักบวช 14 ให้ลูกชายเขามาอยู่ใกล้ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เอาเสื้อคลุมมาแต่งตัวให้พวกเขา 15 เจ้าต้องเจิมพวกเขาเหมือนที่เจิมให้พ่อของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รับใช้เราในฐานะนักบวช การเจิมนี้จะทำให้พวกเขามีสิทธิเป็นนักบวชตลอดไปทุกๆรุ่น" 16 โมเสสทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเขาไว้

17 เมื่อถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งในปีที่สอง เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ก็ถูกตั้งขึ้น 18 โมเสสตั้งเต็นท์ขึ้นบนพวกฐานของมัน ตั้งกรอบ ใส่คานและยกเสาขึ้น 19 โมเสสกางผ้าเต็นท์ออกเหนือเต็นท์นัดพบ และใส่ที่คลุมเหนือเต็นท์นั้น ตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้

20 แล้วโมเสสก็นำแผ่นข้อตกลงสองแผ่นนั้นไปวางไว้ในหีบและนำคานมาสอดเข้ากับหีบ เขาวางผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระไว้เหนือหีบ 21 โมเสสนำหีบใส่คำสอนเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และกันฉากที่เป็นผ้าม่านบังหีบใส่คำสอนไว้ ตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขา 22 โมเสสตั้งโต๊ะไว้ด้านนอกของฉากที่เป็นผ้าม่าน ข้างในเต็นท์นัดพบ ไปทางทิศเหนือ 23 โมเสสวางขนมอบึงไว้บนโต๊ะต่อหน้าพระยาห์เวห์ตามที่พระองค์สั่งเขาไว้ 24 โมเสสวางตะเข็บที่มีขาตั้งไว้ในเต็นท์นัดพบ ไปทางทิศใต้ของเต็นท์ตรงข้ามกับโต๊ะ 25 เขาตั้งพวกตะเข็บไว้หน้าพระยาห์เวห์ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเขาไว้

26 โมเสสวางแท่นบูชาที่ทำจากทองคำไว้ในเต็นท์นัดพบ ข้างหน้าผ้าม่าน 27 แล้วเขาจึงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชานั้น ตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ 28 โมเสสเอามันกันไว้ตรงทางเข้าเต็นท์

29 เขาตั้งแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องเผาบูชาไว้ที่ทางเข้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือด้านหน้าทางเข้าเต็นท์นัดพบนั้น แล้วเขาก็เผาเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชบนนั้น ตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้

³⁰ โมเสสวางอ่างน้ำไว้ระหว่างเต็นท์นัดพบกับแท่นบูชา และ
เติมน้ำลงในอ่างชำระล้าง ³¹ โมเสส อาโรนและพวกลูกชายของ
อาโรน ล้างมือและเท้าของพวกเขาด้วยน้ำในอ่างนั้น ³² เมื่อใดก็
ตามที่พวกเขาเข้ามาในเต็นท์นัดพบหรือเข้าใกล้แท่นบูชา พวกเขา
จะต้องชำระล้างตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

³³ โมเสสทำลานบริเวณรอบๆเต็นท์และแท่นบูชา และแขวน
ม่านกั้นไว้ที่ประตูทางเข้าลาน แล้วโมเสสก็ได้ทำงานทุกอย่าง
เสร็จสิ้นลง

รัศมีของพระเจ้า

³⁴ มีเมฆปกคลุมเหนือเต็นท์นัดพบ แล้วรัศมีของพระยาห์เวห์
ก็ส่องสว่างไปทั่วเต็นท์ ³⁵ โมเสสไม่สามารถเข้าไปในเต็นท์นัดพบ

ได้ เพราะว่าเมฆได้ลงไปอยู่บน และรัศมีของพระยาห์เวห์ก็ส่อง
สว่างไปทั่วเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้น

³⁶ ตลอดเวลาการเดินทางของชาวอิสราเอล พวกเขาจะคอยดู
เมฆก่อนนี้เป็นหลัก เมื่อใดที่เมฆลอยตัวสูงขึ้นจากเต็นท์ศักดิ์-
สิทธิ์ ชาวอิสราเอลจะเริ่มออกเดินทาง ³⁷ แต่ถ้าเมฆไม่ลอยตัวขึ้น
ชาวอิสราเอลจะไม่ออกเดินทางไปไหน จนกว่าพวกเขาจะเห็น
เมฆลอยตัวขึ้นอีก ³⁸ เมฆของพระยาห์เวห์อยู่เหนือเต็นท์ในตอน
กลางวัน ส่วนตอนกลางคืนจะมีไฟอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ชาว
อิสราเอลทุกคนได้เห็นสิ่งนี้ ตลอดเวลาที่พวกเขาเดินทาง

เลวีนิติ

คำนำ

หนังสือเลวีนิติ เป็นหนังสือกฎหมายบัญญัติเล่มที่สามจากหนังสือกฎหมายบัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม ส่วนใหญ่เป็นเรื่องหน้าที่ของชนเผ่าเลวี ที่พระเจ้าได้มอบหน้าที่ให้รับผิดชอบเรื่องพิธีต่างๆทางศาสนาของชนชาติอิสราเอลทั้งสิบสองเผ่า ชาวเลวีบางคนก็เป็นนักบวชด้วย ดังนั้นหนังสือเล่มนี้จะพูดถึงหน้าที่ของนักบวช เรื่องการถวายเครื่องบูชาต่างๆ เรื่องเดินที่ศักดิ์สิทธิ์และข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ที่อยู่ในเต็นท์นั้น

พิธีบูชาและเครื่องบูชา

1 แล้วพระยาห์เวห์เรียกโมเสสและพูดกับเขาจากเต็นท์นัดพบว่า ² "ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า 'เมื่อใครก็ตามในหมู่พวกเจ้านำสัตว์มาถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ สัตว์ที่จะเอามาถวายนั้นจะต้องเอามาจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ

³ ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องเผาบูชา ที่เอามาจากฝูงวัว เขาจะต้องเลือกวัวตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ แล้วให้เอามันไปที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เพื่อมันจะได้เป็นที่ยอมรับ

⁴ เขาต้องวางมือลงบนหัวของสัตว์ตัวนั้นที่เอามาถวาย เพื่อให้พระยาห์เวห์ยอมรับมันจากคนนั้น เพื่อกำจัดบาปให้กับคนนั้น

⁵ เขาจะต้องฆ่าวัวตัวนั้นเองต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วลูกชายของอาโรนที่เป็นนักบวชจะเป็นคนเอาเลือดของวัวนั้นมาทำให้พระยาห์เวห์ พวกเขาต้องสาธตเลือดนั้นไปทุกจุดบนของแท่นบูชาที่ตั้งอยู่ตรงทางเข้าของเต็นท์นัดพบ ⁶ หลังจากนั้น เจ้าของจะต้องถลกหนังวัวตัวนั้นและตัดเนื้อของมันออกเป็นชิ้นๆ ⁷ แล้วพวกนักบวช ที่เป็นลูกชายของอาโรน ก็จะก่อไฟขึ้นที่แท่นบูชาและนำไขมันมาวางเรียงกันบนกองไฟ ⁸ พวกเขาต้องเอาส่วนที่เป็นเนื้อส่วนหัวและไขมันของวัวตัวนั้นมาวางเรียงกันบนไฟที่สุ่มไฟอยู่บนแท่นบูชา ⁹ ส่วนเครื่องในและขาของมันให้เจ้าของนำไปล้างน้ำ แล้วนักบวชจะนำไปเผาจนหมดบนแท่นบูชา เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

¹⁰ ถ้าเขาเอาวัวหรือแกะหรือแพะ มาถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เขาต้องถวายสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ¹¹ เขาต้องเอามันไปฆ่าต่อหน้าพระยาห์เวห์ ทางทิศเหนือของแท่นบูชา และพวกนักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน จะเอาเลือดของมันไปสาธตทุกจุดบนของแท่นบูชา ¹² เจ้าของจะต้องหันสัตว์ตัวนั้นออกเป็นชิ้นๆและนักบวชจะเอาส่วนที่เป็นเนื้อ ส่วนหัวและไขมันของมัน ไปวางเรียงกันบนไฟที่สุ่มไฟอยู่บนแท่นบูชา ¹³ ส่วนเครื่องในและขาของมันให้เจ้าของนำไปล้างน้ำ แล้วนักบวชจะเอาไปเผาจนหมดบนแท่นบูชา มันเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

¹⁴ ถ้าเขาเอานกมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ เขาต้องใช้นกเขาหรือนกพิราบที่ยังหนุ่มๆ ¹⁵ นักบวชต้องเป็นคนเอานกนั้นไปที่แท่นบูชา และบิดหัวมัน นำไปเผาบนแท่นบูชา เลือดของมันจะไหลลงทางด้านข้างของแท่นบูชา ¹⁶ เจ้าของต้องดึงกระเพาะข้าว + และถอนขนนกออก แล้วโยนทิ้งไปทางด้านตะวันออกของแท่นบูชาซึ่งเป็นที่ทิ้งขี้เถ้า ¹⁷ นักบวชต้องจับปีกทั้งสองแล้วฉีกนกออกแต่ต้องไม่ขาดจากกัน นักบวชจะนำมันไป

+ กระเพาะข้าว มีลักษณะเป็นถุงขนาดเล็กอยู่ในคอของนก เมื่อนกกินอาหาร มันจะไปรวมอยู่ในถุงเพื่อถูกทำให้นุ่มก่อน

เผาบนแท่นบูชาที่ไม่มีไฟบนกองไฟ เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช

2 เมื่อมีคนถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชให้กับพระยาห์เวห์ ขอให้เครื่องบูชาของเขานั้นเป็นแบ่งอย่างดีที่สุด และเขาต้องเทน้ำมันลงไปและใส่กำยาน † ลงไปด้วย ² จากนั้น เขาต้องเอาเครื่องบูชานี้ไปให้พวกนักบวช ที่เป็นลูกชายของอาโรน แล้วนักบวชจะต้องหยิบแบ่งอย่างดี ที่มีน้ำมันกับกำยานนั้นขึ้นมาหนึ่งกำมือ แล้วก็เอาไปเผาบนแท่นบูชา เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชทั้งหมด เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ³ เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชส่วนที่เหลือ จะเป็นของอาโรน และพวกลูกชายของเขา เพราะมันเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชชอบ

4 เมื่อเจ้าถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชที่อบจากเตา คือ ขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ผสมน้ำมัน หรือขนมปังแผ่นบางๆที่ไม่ใส่เชื้อฟู ทาด้วยน้ำมัน เจ้าต้องใช้แบ่งอย่างดีที่สุดมาทำ ⁵ ถ้าเจ้าถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่ปังบนแผ่นเหล็กกลม เจ้าก็ต้องทำจากแบ่งอย่างดีที่ผสมน้ำมันและไม่ใส่เชื้อฟู ⁶ เจ้าต้องทำให้มันแตกเป็นชิ้นเล็กๆแล้วเทน้ำมันลงบนมัน มันคือเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ⁷ ถ้าเจ้าถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่ทอดในกระทะ เจ้าต้องทำจากแบ่งอย่างดี ในน้ำมัน

⁸ เมื่อเจ้าเอาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช มาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ไม่ว่าจะทำด้วยวิธีไหนก็ตามที่บอกมาแล้ว เจ้าต้องเอามันไปให้กับนักบวช แล้วนักบวชก็จะเอาไปที่แท่นบูชา ⁹ หลังจากนั้นนักบวชจะหยิบออกมาบางส่วน เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด แล้วนำไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของขวัญ อันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ¹⁰ เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชส่วนที่เหลือ จะเป็นของอาโรนและพวกลูกชายของเขา เพราะมันเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์

¹¹ เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่เจ้าเอามาถวายให้พระยาห์เวห์นั้น ต้องไม่ใส่เชื้อฟู เพราะเจ้าไม่สามารถเผาเชื้อฟูหรือนำเชื้อมาจากผลไม้ เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ได้ ¹² แต่เจ้าใช้เชื้อฟักบัวหวานจากผลไม้ ถวายพระยาห์เวห์ได้ ถ้ามันเป็นผลผลิตที่ได้จากการเก็บเกี่ยวครั้งแรกของปี แต่จะต้องไม่เอาไปเผาบนแท่นบูชา เพื่อเป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ¹³ เจ้าจะต้องปรุงเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชทุกอย่างด้วยเกลือ † เจ้าจะต้องไม่ลืมใส่เกลือที่เป็น

†† กำยาน ต้นไม้ชนิดพิเศษตากแห้ง เมื่อเผาแล้วจะให้ควันที่มีกลิ่นหอมหวาน ใช้เป็นของขวัญให้กับพระเจ้า ‡ เกลือ ในสมัยนั้นการกินเกลือด้วยกัน

เครื่องเตือนใจถึงสัญญาที่เจ้ากับพระเจ้าของเจ้ามีต่อกัน ลงในเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย และเจ้าจะต้องถวายเกลือพร้อมๆกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชทั้งหมดของเจ้าด้วย

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชรุ่นแรก

14 ถ้าเจ้าเอาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่เก็บเกี่ยวเป็นรุ่นแรก มาถวายให้กับพระยาห์เวห์ เจ้าต้องถวายรวงใหม่ที่บดเมล็ดจนละเอียดและย่างไฟมาแล้ว เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่เก็บเกี่ยวเป็นรุ่นแรก 15 เจ้าต้องใส่น้ำมันลงในเมล็ดพืชที่บดแล้วนั้น พร้อมกับกำยานบนมันด้วย มันเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช 16 นักบวชต้องเอากำยานทั้งหมดกับส่วนหนึ่งของเมล็ดพืชที่บดนี้ และน้ำมัน ฆ่าเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด

เครื่องสังสรรค์บูชา

3 ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา และถ้าเขาใช้วัว เขาสามารถใช้วัวตัวผู้หรือตัวเมียถวายให้กับพระยาห์เวห์ก็ได้ แต่ต้องเป็นวัวที่ไม่มีตำหนิ 2 เขาต้องวางมือลงบนหัวของมัน และเอามันไปฆ่าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และพวกนักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน จะต้องเอาเลือดของมันไปสาดทุกๆด้านของแท่นบูชา 3 เครื่องสังสรรค์บูชา เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ เขาจะต้องถวายส่วนที่เป็นไขมันที่ติดอยู่ในเครื่องใน และไขมันทั้งหมดที่อยู่รอบๆเครื่องใน 4 ไตทั้งสองข้าง ไขมันที่ติดอยู่รอบๆไต คือส่วนที่ติดกับกล้ามเนื้อหลังส่วนล่าง และพังผืดของตับ เขาจะต้องเอามันออกพร้อมกับไต 5 ลูกชายของอาโรนต้องเอามันไปเผาบนแท่นบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชา ที่อยู่บนกองฟืนที่สุ่มไฟอยู่ เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ 6 ถ้าคนเอาแกะหรือแพะมาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพระยาห์เวห์ สัตว์นั้นจะเป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ได้ แต่ต้องไม่มีตำหนิ 7 ถ้าเขาถวายแกะเป็นเครื่องบูชา เขาต้องนำมันไปไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ 8 แล้ววางมือของเขาลงบนหัวของแกะตัวนั้น แล้วเขาต้องฆ่าแกะตัวนั้นที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และพวกนักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน ก็จะเอาเลือดของมันไปสาดทุกๆด้านของแท่นบูชา 9 แล้วเขาต้องเอาส่วนหนึ่งของเครื่องสังสรรค์บูชา มาเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ เขาจะต้องถวายส่วนที่เป็นไขมันทั้งหมด ตั้งแต่ทางไปถึงปลายสุดของกระดูกสันหลัง ไขมันที่อยู่ใกล้กับส่วนเครื่องใน และที่ติดอยู่รอบๆเครื่องใน 10 ไตทั้งสองข้าง กับไขมันของมันที่ติดอยู่กับกล้ามเนื้อหลังส่วนล่าง และพังผืดของตับ เขาต้องเอามันออกไปพร้อมกับไตทั้งสองข้าง 11 แล้วนักบวชจะเอามันไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์

12 ถ้าเขาใช้แพะเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา เขาต้องนำมันมาต่อหน้าพระยาห์เวห์ 13 แล้ววางมือของเขาลงบนหัวของมัน และฆ่ามันที่หน้าเต็นท์นัดพบ พวกนักบวชที่เป็นลูกชายของอาโรน ต้องเอาเลือดของมันไปสาดทุกๆด้านของแท่นบูชา 14 เขาต้องนำส่วนหนึ่งของเครื่องสังสรรค์บูชาขึ้นมาเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ คือ ส่วนไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องใน และที่ติดอยู่รอบๆเครื่องใน 15 ส่วนไตทั้งสองข้าง กับไขมันของมันที่อยู่ส่วนล่างของกล้ามเนื้อหลัง และพังผืดของตับ เขาต้องเอามันออกมาพร้อมกับไตทั้งสองข้าง 16 แล้วนักบวชจะเป็นคนเอามันไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของขวัญ อันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ส่วนของไขมันทั้งหมดจะต้องเป็นของพระยาห์เวห์ 17 นี่จะเป็นกฎที่เจ้าต้องทำตามตลอดชั่วลูกชั่วหลานไม่ว่าเจ้าจะไปอยู่ที่ไหนก็ตาม คือ เจ้าจะต้องไม่กินส่วนที่เป็นไขมันและเลือดของสัตว์”

เครื่องบูชาสำหรับบาปที่ไม่ได้ตั้งใจ

(ลนต. 6:24-30)

4 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อมีใครทำบาปโดยไม่ตั้งใจ และเกิดไปทำอะไรก็ตามที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ว่าอย่าทำ 3 ถ้าคนที่ทำผิดบาปนั้นเป็นนักบวชที่ได้รับการเจิมมาแล้ว เขาก็จะทำให้ประชาชนพลอยมีความผิดไปด้วย เขาจะต้องเอาวัวตัวผู้จากฝูงมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชาชำระล้างสำหรับบาปที่เขาได้ทำลงไป และวัวตัวนั้นต้องไม่มีตำหนิ 4 เขาต้องเอาวัวตัวนั้นไปที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบต่อหน้าพระยาห์เวห์ และวางมือของเขาลงบนหัวของมัน แล้วฆ่ามันต่อหน้าพระยาห์เวห์ 5 นักบวชที่ได้รับการเจิมนั้น จะต้องเอาเลือดส่วนหนึ่งของวัวตัวผู้นั้นไปที่เต็นท์นัดพบ 6 แล้วจุ่มนิ้วมือของเขาลงในเลือด และพรมเลือดเจ็ดครั้งที่หน้าผ้าปูม่านของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดต่อหน้าพระยาห์เวห์ 7 นักบวชคนนั้นต้องเอาเลือดป้ายตรงปลายเชิงงอนของแท่นบูชาที่เผาเครื่องหอม แท่นบูชาที่อยู่ในเต็นท์นัดพบต่อหน้าพระยาห์เวห์ 8 และเขาต้องเอาส่วนที่เป็นไขมันของวัวตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาชำระล้างตัวนั้น รวมทั้งไขมันที่อยู่ในเครื่องในและรอบๆเครื่องใน 9 เขาต้องเอาไตทั้งสองข้างกับไขมันที่ติดอยู่กับไตนั้น ที่อยู่ส่วนล่างของกล้ามเนื้อหลัง และเขาต้องเอาพังผืดของตับ เขาต้องเอามันออกไปพร้อมกับไตทั้งสองข้าง 10 เขาต้องเอาส่วนไขมันทั้งหมดออกจากเครื่องบูชาชำระล้าง เหมือนกับที่เขาเอาไขมันออกจากวัวที่ใช้เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วนักบวชต้องเอาไขมันพวกนั้นมาถวายบนแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา 11 แต่นักบวชจะต้องเอาส่วนที่เหลือทั้งหมดของวัว คือส่วนหนึ่ง ส่วนเนื้อทั้งหมด ส่วนหัว ส่วนขา ส่วนเครื่องในและขีของมันออกไปนอกค่าย ไปยังที่ที่บริสุทธิ์ คือที่ที่ทิ้งขี้เถา แล้วเผามันบนกองฟืนที่สุ่มไฟอยู่ ตรงที่ที่ทิ้งขี้เถานั้น 13 ถ้าชนชาติอิสราเอลทั้งหมดทำผิดบาปโดยไม่ตั้งใจ และไม่มีใครรู้ว่าได้ทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งห้ามไม่ให้ทำ พวกเขา ก็จะมี ความผิด 14 เมื่อพวกเขาารู้ถึงความบาปที่ได้ทำนั้น คนในที่ประชุมต้องนำวัวตัวผู้มาตัวหนึ่งจากฝูง มาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง พวกเขาต้องเอามันมาที่หน้าเต็นท์นัดพบ 15 แล้วพวกผู้นำของชุมชนนั้นต้องวางมือลงบนหัวของมันต่อหน้าพระยาห์เวห์ และต้องฆ่าวัวตัวนั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์ 16 แล้วนักบวชที่ได้รับการเจิมมาแล้ว ต้องนำเลือดบางส่วนของวัวตัวผู้นั้นไปที่เต็นท์นัดพบ 17 แล้วนักบวชนั้นต้องจุ่มนิ้วของเขาลงในเลือด แล้วพรมลงไปที่หน้าผ้าปูม่านเจ็ดครั้งต่อหน้าพระยาห์เวห์ 18 แล้วเอาเลือดส่วนหนึ่งไปที่เชิงงอนของแท่นบูชาที่ตั้งอยู่หน้าพระยาห์เวห์ในเต็นท์นัดพบ ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมด ให้เทลงไปที่ฐานแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา ที่ตั้งอยู่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 19 เขาต้องเอาส่วนที่เป็นไขมันทั้งหมดออกมาและนำไปเผาบนแท่นบูชา 20 เขาต้องทำกับวัวตัวผู้นี้เหมือนกับที่ทำกับวัวที่เป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับนักบวช และด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนชาวอิสราเอลและพวกเขาจะได้รับการอภัย 21 หลังจากนั้น ให้แบกวัวตัวนั้นออกไปนอกค่ายและเผามัน เหมือนกับที่เผาวัวตัวแรกนั้น มันเป็นเครื่องบูชาชำระล้างสำหรับชุมชน 22 เมื่อผู้นำทำผิดบาปและได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาสั่งห้ามไว้ โดยไม่ได้ตั้งใจ พวกเขา ก็จะมี ความผิด 23 เมื่อเขาเกิดรู้ตัวขึ้นมาว่าสิ่งที่เขาทำนั้นเป็นบาป เขาต้องเอาแพะตัวผู้มาตัวหนึ่งจากฝูง สำหรับเป็นเครื่องบูชา แพะตัวนี้ต้องไม่มีตำหนิ 24 แล้วเขาต้องวางมือลงบนหัวของมัน และนำมันไปฆ่าในที่สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ มันเป็น

† นักบวชที่ได้รับการเจิมมาแล้ว เห็นได้อย่างเด่นชัดว่าคำนี้คือชื่ออีกชื่อหนึ่งหรือตำแหน่งสำหรับนักบวชระดับสูง เพราะว่ามันที่เทลงบนหัวของเขาเป็นเครื่องหมายสำคัญว่าพระเจ้าได้เลือกเขาให้เป็นผู้รับใช้พระองค์

เป็นการทำสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อกันและกันตลอดไป ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเอสราห์ 4:14; 2 พงศาวดาร 13:5; ก็นดารวิถี 18:19

เครื่องบูชาชำระล้าง²⁵ นักบวชจะต้องเอานิ้วป้ายเลือดของเครื่องบูชาชำระล้างนี้ และไปทาที่เชิงงอนของแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมด เขาจะนำไปเทที่ฐานแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา²⁶ นักบวชต้องเอาส่วนที่เป็นไขมันทั้งหมดของแพะมาเผาบนแท่นบูชา เขาต้องเผามันให้เหมือนที่เขาเผาส่วนไขมันจากเครื่องสังสุวรรค์บูชา ด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนงานเพราะบาปที่เขาทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อน แล้วเขาจะได้รับการอภัย

²⁷ ถ้าคนหนึ่งคนใดในชุมชนทำผิดบาปโดยไม่ได้ตั้งใจ โดยทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งห้ามไว้ไม่ให้ทำ เขาก็จะมีความผิด²⁸ เมื่อเขารู้ตัวขึ้นมาว่าทำผิด เขาต้องนำแพะตัวเมียจากฝูงมาตัวหนึ่ง เป็นเครื่องบูชาสำหรับบาปที่เขาทำ แต่แพะตัวนั้นจะต้องไม่มีตำหนิ²⁹ เขาต้องวางมือลงบนหัวของสัตว์ที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และนำมันไปฆ่าในที่สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา³⁰ แล้วนักบวชต้องเอานิ้วป้ายเลือดบางส่วนของแพะ เอาไปทาที่เชิงงอนของแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา และเทเลือดและส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นบูชา³¹ เขาต้องเอาส่วนที่เป็นไขมันทั้งหมดของแพะตัวนั้นออกเหมือนกับที่เขาเอาไขมันออกจากเครื่องสังสุวรรค์บูชา และนักบวชต้องเอาไขมันเหล่านี้ไปเผาบนแท่นบูชา เป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ โดยวิธีนี้ นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนงานและเขาจะได้รับการอภัย

³² ถ้าเขาใช้แกะเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เขาต้องเอาแกะตัวเมียที่ไม่มีตำหนิ³³ แล้วเขาต้องวางมือลงบนหัวเครื่องบูชาชำระล้างนั้น และเอามันไปฆ่าในที่สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา³⁴ นักบวชต้องเอานิ้วป้ายเลือดบางส่วนของมัน ไปทาที่เชิงงอนของแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา และเทเลือดและส่วนที่เหลือทั้งหมดลงที่ฐานของแท่นบูชา³⁵ แล้วนักบวชต้องเอาส่วนไขมันทั้งหมดของแกะออก เหมือนกับที่เขาเอาไขมันออกจากแกะที่ใช้เป็นเครื่องสังสุวรรค์บูชา และนักบวชก็เอาไขมันทั้งหมดไปเผาบนแท่นบูชา พร้อมกับเครื่องบูชาอื่นๆ เป็นของถวายให้กับพระยาห์เวห์ โดยวิธีนี้ นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนงานเพราะบาปที่เขาทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อนและเขาจะได้รับการอภัย

บาปอย่างอื่นที่ทำโดยไม่ได้ตั้งใจ

5 ถ้าคนทำบาปในกรณีดังต่อไปนี้ คือ ถ้าคนไหนไปเห็นหรือได้ยินอะไรมา แต่ไม่ยอมพูด ทั้งๆ ที่รู้เห็นเป็นพยาน เขาจะต้องรับโทษจากบาปนี้

² หรือมีใครไปจับต้องถูกสิ่งที่ไม่สะอาด † อาจจะเป็นซากของสัตว์ป่า หรือซากของสัตว์ที่ไม่สะอาด หรือซากสัตว์เลื้อยคลานที่ไม่สะอาด โดยที่ตัวเขาเองก็ไม่ว่า เขาก็ยังคงไม่สะอาดและมีความผิดอยู่ดี

³ หรือเมื่อมีใครไปแตะต้องถูกสิ่งที่ไม่สะอาดของคนอื่น ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่ไม่สะอาดแบบไหนก็ตามโดยไม่รู้ตัว ซึ่งทำให้เขาไม่สะอาด แล้วสุดท้ายเขาก็รู้เข้า เขาก็มีความผิด

⁴ หรือมีใครสาบานแบบซุ่มๆ ไม่ได้คิดเสียก่อน ไม่ว่าจะสาบานที่จะทำเรื่องร้ายหรือเรื่องดีก็ตาม ไม่ว่าจะเขาจะสาบานซุ่มๆอะไรไป แล้วเกิดลืมขึ้นมา สุดท้ายถึงนึกขึ้นได้ เขาก็มีความผิด ⁵ ถ้าใครที่ทำผิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่บอกมานี้ ก็ให้คนงานสารภาพบาปที่เขาทำ ⁶ เขาต้องเอาค่าปรับมาถวายพระยาห์เวห์ สำหรับบาปที่เขาทำไป เขาต้องเอาแกะตัวเมีย หรือแพะตัวเมียมาจากฝูง เพื่อเป็นของถวายชดใช้ ด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนงานเพราะบาปที่เขาทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อน

⁷ ถ้าคนงานไม่สามารถซื้อแกะ เขาอาจใช้นกเขาสองตัว หรือนกพิราบสองตัว มาเป็นค่าปรับสำหรับบาปที่เขาทำไป นกตัวหนึ่งใช้เป็นของถวายชดใช้ อีกตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชา ⁸ เขาต้องเอานกทั้งสองตัวไปให้กับนักบวช แล้วนักบวชก็จะถวายตัวที่ใช้

† สิ่งที่ไม่สะอาด ไม่บริสุทธิ์หรือไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นเครื่องบูชาพระเจ้า

เป็นเครื่องบูชาชำระล้างก่อน นักบวชต้องปิดคอมัน แต่ไม่ให้ส่วนหัวหลุดจากตัว ⁹ แล้วเขาต้องพร้มเลือดบางส่วนของเครื่องบูชาชำระล้างนี้ไปที่ด้านข้างของแท่นบูชา เลือดส่วนที่เหลือให้เทลงที่ฐานของแท่นบูชา มันเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ¹⁰ นกตัวที่สองให้เอาไปเป็นเครื่องเผาบูชาตามกฎที่ให้ไว้ ด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนงาน เพราะบาปที่เขาทำไปทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อน แล้วเขาจะได้รับการอภัย

¹¹ ถ้าคนงานไม่สามารถซื้อนกเขาสองตัว หรือนกพิราบสองตัว ก็ให้เขาใช้แพะอย่างดีแปดถ้วย †† มาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง แต่ต้องไม่แทนมันและกายนลงในแปะนั้น เพราะมันเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ¹² เขาต้องนำแปะนั้นไปให้นักบวช แล้วนักบวชจะหยิบแปะขึ้นมาหนึ่งกำมือ เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด และนำไปเผาบนแท่นบูชา เป็นของถวายให้กับพระยาห์เวห์ มันเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ¹³ ด้วยวิธีนี้นักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนคนงาน เพราะบาปหนึ่งบาปใดในบาปเหล่านี้ที่คนนั้นทำไป ทำให้แท่นบูชาแปดเปื้อน แล้วเขาจะได้รับการอภัย ส่วนแปะที่เหลือจะเป็นของนักบวช เหมือนกับเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช

¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ¹⁵ “เมื่อมีใครทำผิดโดยไม่รู้ตัวต่อสิ่งที่ได้สงวนไว้ให้กับพระยาห์เวห์ † เขาจะต้องชดใช้ให้กับพระยาห์เวห์ เป็นแกะตัวผู้ย่างสุกที่ไม่มีตำหนิจากฝูง หรือเป็นจำนวนเงินที่เท่าเทียมกัน โดยใช้น้ำหนักมาตรฐานของวิหาร มันเป็นของถวายชดใช้ ¹⁶ คนงานต้องชดใช้สำหรับความผิดที่เขาได้ทำต่อสิ่งที่ได้สงวนไว้ให้กับพระยาห์เวห์ และจ่ายเพิ่มอีกหนึ่งในห้า แล้วเอาไปให้กับนักบวช และโดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดบาปเพื่อเขา โดยใช้แกะตัวผู้เป็นของถวายชดใช้ และเขาจะได้รับการอภัย

¹⁷ เมื่อคนงานหนึ่งทำบาปและทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งห้ามไว้ว่าอย่าทำ โดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิดและต้องรับโทษจากบาปนั้นอยู่ดี ¹⁸ เขาต้องนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูงมาให้นักบวช ให้มีมูลค่าเท่ากับที่กำหนดไว้สำหรับเป็นของถวายชดใช้ โดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดบาปเพื่อเขาเพราะเขาทำผิดโดยไม่รู้ตัว แล้วเขาจะได้รับการอภัย ¹⁹ มันเป็นของถวายชดใช้สำหรับความผิดที่เขาได้ทำต่อพระยาห์เวห์”

ของชดใช้สำหรับสิ่งที่โกงเขา

(กตว. 5:5-10)

6 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² “เมื่อมีคนงานหนึ่งทำผิดและล่วงเกินพระยาห์เวห์ ด้วยการทำบาปต่อไปนี้ คือ โกงหกเพื่อนบ้านเกี่ยวกับของที่เพื่อนบ้านฝากให้เขาดูแล หรือเกี่ยวกับของที่เขาามวางมัดจำ ††ที่เขาได้รับ หรือเกี่ยวกับสิ่งที่กู้ยืมมา หรือของที่เขาไปปล้นหรือโกงเพื่อนบ้านมา ³ หรือเจอบางของแต่โกหกว่าไม่เจอ หรือสาบานว่าไม่ได้ทำในสิ่งที่ได้ทำลงไปซึ่งเป็นบาป ⁴ เมื่อคนงานนั้นได้ทำบาป เขาก็มีความผิด เขาต้องคืนสิ่งที่เขาได้ปล้นมา หรือโกงมา หรือของที่คนอื่นฝากให้เขาดูแล หรือของที่เขาเจอ ⁵ หรืออะไรก็ตามแต่ที่เขาได้สาบานเท็จไว้ เขาต้องชดใช้เต็มมูลค่าของมัน และต้องเพิ่มไปอีกหนึ่งในห้าของมูลค่าของมัน เขาต้องชดใช้ให้กับเจ้าของ ในวันที่พิสูจนได้ว่าเขาทำผิดจริง

⁶ และเขาต้องเอาของถวายชดใช้มาให้กับพระยาห์เวห์ เป็นแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิจากฝูง ตามมูลค่าที่ถูกต้องสำหรับเป็นของถวายชดใช้ แล้วเอามาให้กับนักบวช ⁷ และโดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดบาปเพื่อเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์ และเขาจะได้รับการอภัยสำหรับอะไรก็ตามที่เขาทำไปซึ่งทำให้เขามีความผิด”

†† แปดถ้วย หรือ 0.1 เอฟาห์ † สิ่งที่ไม่สะอาด ... พระยาห์เวห์ คงหมายถึง ของขวัญพิเศษที่คนนั้นสัญญาว่าจะถวาย แต่ลืมไม่ได้ถวาย †† วางมัดจำ คือค่าประกันหรือของประกัน เป็นเงินที่จ่ายล่วงหน้าบางส่วน เพื่อพิสูจน์ว่าเขาจะกลับมาจัดการกับส่วนที่เหลือนั้น

เครื่องเผาบูชา

(อพย. 29:38-43; กตว. 28:1-8)

8 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ⁹“ให้สั่งอาโรนและพวกลูกๆของเขาว่า ‘นี่คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชาจะต้องอยู่บนไฟบนแท่นบูชาตลอดทั้งคืนจนถึงเช้า และไฟบนแท่นบูชาจะต้องเผาอยู่ตลอดเวลา ¹⁰ นักบวชต้องสวมเสื้อคลุมที่เป็นผ้าลินิน และสวมชุดชั้นในที่เป็นผ้าลินินด้วย เครื่องเผาบูชาที่ถูกไฟเผาบนแท่นบูชา จนกลายเป็นขี้เถ้าหนุ่ นักบวชจะต้องโกยเอาขี้เถ้าหนุ่มาวางไว้ข้างๆแท่นบูชา ¹¹ จากนั้นนักบวชก็ถอดเสื้อผ้าออก แล้วเปลี่ยนเสื้อผ้าตัวอื่นแทน แล้วเอาขี้เถ้าหนุ่ออกไปนอกค่าย ไปไว้ในสถานที่ที่บริสุทธิ์ ¹² แต่ไฟบนแท่นบูชาจะต้องเผาต่อไปเรื่อยๆ ระวังให้ดี อย่าให้ไฟดับ นักบวชจะต้องคอยเติมฟืนลงไปเรื่อยๆ และคอยจัดการเรื่องเครื่องเผาบูชาบนแท่นนี้ และเผาส่วนไขมันของเครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่นบูชา ¹³ ไฟบนแท่นบูชาต้องเผาอยู่ตลอดเวลา อย่าปล่อยให้ดับ

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช

14 นี่คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช พวกลูกชายของอาโรนต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชต่อหน้าพระยาห์เวห์บนแท่นบูชา ¹⁵ นักบวชต้องหยิบแบ่งอย่างดี กับน้ำมัน จากเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชมาหนึ่งกำมือ พร้อมกับกำยาน † ทั้งหมด แล้วก็เอาส่วนนี้ ซึ่งเป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด ไปเผาบนแท่นบูชา เป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

16 อาโรนกับพวกลูกชายของเขากินส่วนที่เหลือได้ ต้องกินมันโดยไม่มีเชื้อฟู และต้องกินในสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาต้องกินมันในลานของเต็นท์นัดพบ ¹⁷ ต้องเอามันไปอบโดยไม่ใส่เชื้อฟู เราให้ส่วนนี้กับพวกเขาเป็นส่วนแบ่งจากพวกของขวัญ มันเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เหมือนกับเครื่องบูชาชำระล้างและเป็นของถวายชดใช้ ¹⁸ ชายทุกคนที่เป็นลูกหลานของอาโรนก็กินมันได้ มันเป็นส่วนแบ่งจากพวกของขวัญที่นำมาถวายพระยาห์เวห์ ที่ให้กับลูกหลานของเขาตลอดไป ใครก็ตามที่แตะต้องเครื่องบูชาเหล่านี้ก็จะถูกอุทิศไว้ให้กับพระยาห์เวห์”

เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของนักบวช

19 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ²⁰“นี่คือเครื่องบูชาที่อาโรนและพวกลูกชายของเขา ต้องเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ในวันที่อาโรนได้รับการเจิม ให้เป็นนักบวชสูงสุด คือแบ่งอย่างดีประมาณสองลิตรเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชประจำวัน ถวายครึ่งหนึ่งในตอนเช้าและอีกครึ่งหนึ่งในตอนเย็น ²¹ ให้เอาแบ่งผสมกับน้ำมันให้เข้ากัน แล้วเอาไปเตรียมบนกระทะเหล็ก และถวายเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่เป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

²² ลูกหลานของอาโรนรุ่นต่อไป ที่ได้รับการเจิมให้มาเป็นนักบวชสูงสุดแทนอาโรน จะต้องเป็นคนเตรียมเครื่องบูชานี้ มันคือส่วนแบ่งของพระยาห์เวห์ตลอดไป มันจะต้องเผาจนหมดเกลี้ยง ²³ และเครื่องบูชาทั้งหมดที่นักบวชทำขึ้นมา จะต้องเอาไปเผาให้หมดเกลี้ยง ห้ามเอามากิน”

กฎของเครื่องบูชาชำระล้าง

(ลนต. 4:1, 2)

24 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ²⁵“ให้บอกอาโรนกับลูกๆของเขาว่า ‘นี่เป็นกฎระเบียบสำหรับเครื่องบูชาชำระล้าง คือให้ฆ่าเครื่องบูชาชำระล้างตรงที่เดียวกับที่ฆ่าเครื่องเผาบูชา ต่อหน้าพระยาห์เวห์ มันเป็นที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ²⁶ นักบวชที่ถวายเครื่องบูชาชำระล้าง ก็จะต้องกินมัน แต่ต้องกินในสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ ใน

† กำยาน ต้นไม้ชนิดพิเศษตากแห้ง เมื่อเผาแล้วจะให้ควันที่มีกลิ่นหอมหวาน ใช้เป็นของขวัญให้พระเจ้า

ลานของเต็นท์นัดพบ ²⁷ ใครก็ตามที่แตะต้องเนื้อของเครื่องบูชานี้ จะต้องถูกอุทิศไว้ให้กับพระยาห์เวห์ ถ้าเลือดมันกระเด็นไปถูกเสื้อผ้าของใครเข้า คนๆนั้นจะต้องล้างมันในสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ ²⁸ และต้องทบทวนหม้อดินทุกใบที่ใช้ต้มเนื้อของเครื่องบูชาชำระล้างนั้น แต่ถ้าใช้หม้อทองสัมฤทธิ์ต้ม ต้องชุบน้ำมันและล้างด้วยน้ำ ²⁹ ผู้ชายทุกคนที่เป็นนักบวชจะกินเนื้อของเครื่องบูชาชำระล้างนี้ได้ มันคือสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ³⁰ แต่ถ้าพวกนักบวชนำเลือดเข้าไปในเต็นท์นัดพบเพื่อชำระล้างพวกของศักดิ์สิทธิ์ในสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ ห้ามกินเครื่องบูชานั้น แต่ให้เอาไปเผาไฟเสีย

เป็นของถวายชดใช้

(ลนต. 5:14-19)

7 นี่คือกฎระเบียบสำหรับของถวายชดใช้ มันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ² ให้ฆ่าเป็นของถวายชดใช้ตรงที่เดียวกับที่ฆ่าเครื่องเผาบูชาด้วย แล้วให้นักบวชสาดเลือดของมันไปทุกๆด้านของแท่นบูชา

³ นักบวชต้องถวายไขมันทั้งหมดของมัน ไขมันที่ส่วนหางและที่ติดกับเครื่องใน ⁴ ไตทั้งสองข้างกับไขมันที่อยู่รอบๆไตตรงส่วนล่างของกล้ามเนื้อหลัง และพังพืดที่ตับ เขาต้องเอามันออกไปพร้อมกับไตทั้งสองข้าง ⁵ นักบวชต้องเผามันบนแท่นบูชา เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ มันเป็นของถวายชดใช้

⁶ ผู้ชายทุกคนที่เป็นนักบวชกินของถวายชดใช้นี้ได้ เขาต้องกินมันในสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ มันเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ⁷ ของถวายชดใช้จะเหมือนกับเครื่องบูชาชำระล้าง ทั้งสองจะใช้กฎระเบียบเดียวกัน เครื่องบูชานั้นจะตกเป็นของนักบวชที่ถวายมัน ⁸ เมื่อนักบวชถวายเครื่องเผาบูชาของคนๆหนึ่ง เขาก็จะได้ส่วนที่เป็นหนึ่งของเครื่องเผาบูชาที่เขาถวายนั้น ⁹ เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชทุกชนิดจะเป็นของนักบวชที่ถวายมัน ไม่ว่าจะเป็เครื่องบูชาที่อบในเตา หรือที่เตรียมในกระทะเหล็กหรือในกระทะ ¹⁰ แต่เครื่องบูชาอื่นๆที่ทำจากเมล็ดพืช ไม่ว่าจะผสมน้ำมันหรือจะแห้งก็ตาม จะเป็นของพวกนักบวชในครอบครัวของอาโรน โดยจะแบ่งให้เท่าๆกันหมด

เครื่องสังสรรค์บูชา

11 นี่คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องสังสรรค์บูชา ที่คนเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ¹² ถ้าคนๆหนึ่งเอาเครื่องสังสรรค์บูชามาถวายเพื่อเป็นการขอบพระคุณ เขาก็ควรเอาของพวกนี้มาด้วย พร้อมกับเครื่องบูชาขอบพระคุณนั้น คือขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู ที่ผสมกับน้ำมัน และขนมปังแผ่นบางๆที่ไม่ใส่เชื้อฟู ที่มีน้ำมันลาดอยู่ด้านบน และขนมปังที่ทำจากแบ่งอย่างดี ที่ผสมด้วยน้ำมันคลุกเคล้าเข้ากัน ¹³ เขาควรจะถวายขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู กับขนมปังที่ใส่เชื้อฟู พร้อมกับเครื่องสังสรรค์บูชาเพื่อเป็นการขอบพระคุณนั้น ¹⁴ ให้เขาถวายเครื่องบูชาเหล่านี้อย่างละชิ้น เพื่อเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ และเอามันไปให้กับนักบวชที่พรหมเลือดของเครื่องสังสรรค์บูชา ¹⁵ และเนื้อของสัตว์จากเครื่องสังสรรค์บูชาที่เอามาถวาย เพื่อเป็นการขอบพระคุณนั้น จะต้องกินภายในวันที่เอามันมา อย่าให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น

¹⁶ ถ้าของถวายที่เอามันนั้น เป็นเครื่องบูชาแก่นบ หรือเป็นเครื่องบูชาที่สมัครใจ เขาต้องกินมันภายในวันที่เขาเอามา และถ้ายังเหลือ ก็ให้กินในวันถัดไปได้ ¹⁷ แต่ถ้ายังเหลือจนถึงวันที่สาม ให้เผามันทิ้งให้หมด ¹⁸ ถ้าในวันที่สาม เขาเอาเนื้อที่เหลือจากเครื่องสังสรรค์บูชามากิน มันจะไม่มีที่ขอมรับ และคนที่เอามันมาถวายก็จะเป็นที่ขอมรับด้วย เพราะมันไม่สะอาด †† คนที่กินเข้าไปจะต้องถูกลงโทษสำหรับบาปของเขา

¹⁹ อย่ากินเนื้อที่ถูกของไม่สะอาดมา ให้เอาไปเผาไฟทิ้ง ส่วนเนื้ออื่น ๆ นั้น คนที่สะอาด † ก็กินมันได้ ²⁰ ส่วนคนที่กินเนื่องจาก

†† ไม่สะอาด ไม่บริสุทธิ์ หรือพระเจ้าไม่ยอมรับไว้เป็นเครื่องบูชา ‡ สะอาด ผู้บริสุทธิ์หรือผู้ที่พระเจ้ายอมรับการบูชาของเขา

เครื่องสังสรรค์บูชาที่เอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ในขณะที่ตัวเขายังไม่สะอาด คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา 21 เมื่อคนๆหนึ่งไปแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดมา ไม่ว่าจะเป็นคนที่ไม่สะอาด หรือสัตว์สี่เท้าหรือสัตว์เลื้อยคลานชนิดใดก็ตามที่ไม่สะอาด แล้วมาकिनเนื่องมาจากเครื่องสังสรรค์บูชาที่เอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา”

22 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 23 “ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘พวกเจ้าต้องไม่กินไขมันของวัวตัวผู้ ของแกะหรือแพะ 24 หรือไขมันของสัตว์ที่ตายแล้ว หรือสัตว์ที่ถูกสัตว์ป่าอื่นฉีกทิ้งจนตาย พวกเจ้าเอาไปทำประโยชน์อย่างอื่นได้ แต่ต้องไม่เอามากิน 25 ถ้าใครกินไขมันของสัตว์ที่เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา’

26 ไม่ว่าพวกเจ้าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม ต้องไม่กินเลือดของนกหรือสัตว์ใดๆ

27 ใครที่กินเลือดจะถูกตัดออกจากประชาชนของเขา”

เครื่องบูชาอื่นถวาย

28 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 29 “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘คนที่จะถวายเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพระยาห์เวห์ ให้คนนั้นเอาเครื่องบูชามาถวายให้กับพระยาห์เวห์จากเครื่องสังสรรค์บูชาของเขาเอง 30 ให้เขานำส่วนของขวัญมาให้กับพระยาห์เวห์ด้วยตนเอง ให้เขานำไขมันพร้อมกับเนื้อส่วนหน้าอกของสัตว์ไปให้กับนักรบวช และเนื้อส่วนหน้าอกนั้นจะต้องถูกยึนถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาอื่นถวาย 31 นักรบวชจะต้องเผาไขมันบนแท่นบูชา แต่เนื้อส่วนหน้าอกนั้นจะเป็นของอาโรนและพวกลูกชายของเขา 32 เนื้อส่วนต้นขาด้านขวา จากเครื่องสังสรรค์บูชาที่พวกเจ้าเอามาถวายนั้น จะต้องให้กับนักรบวชเป็นของขวัญ 33 เนื้อต้นขาข้างขวานั้นจะเป็นส่วนแบ่งของนักรบวช ที่ถวายเลือดและไขมันของเครื่องสังสรรค์บูชา 34 เพราะเราได้เอาเนื้อส่วนนอกของเครื่องบูชาอื่นถวาย และเนื้อส่วนต้นขาของเครื่องสังสรรค์บูชา ของประชาชนชาวอิสราเอลแล้ว และเราก็ได้ให้พวกมันกับนักรบวชอาโรน และลูกๆของเขา เป็นส่วนแบ่งของพวกเขาจากชาวอิสราเอลตลอดไป

35 นี่คือส่วนแบ่งของอาโรนและส่วนแบ่งของลูกๆเขา จากพวกของขวัญที่นำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ในวันที่พวกเขาได้รับการเจิมให้เป็นนักรบวชเพื่อรับใช้พระยาห์เวห์ 36 พระยาห์เวห์สั่งให้เอาเครื่องบูชาส่วนนี้ แบ่งให้กับพวกเขา ในวันที่พวกเขาได้รับการเจิม และพวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งนี้จากประชาชนชาวอิสราเอลตลอดไป ‘ชั่วลูกชั่วหลาน’”

37 นี่คือกฎระเบียบสำหรับเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาชำระล้าง เป็นของถวายสดใช้ เครื่องบูชาบวช และเครื่องสังสรรค์บูชา 38 พระยาห์เวห์ได้มอบคำสั่งพวกนี้ให้กับโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์สั่งให้ประชาชนชาวอิสราเอลถวายเครื่องบูชาของพวกเขาให้กับพระยาห์เวห์ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล่งซีนาย

การแต่งตั้งนักรบวช

(อพย. 29:1-37)

8 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้พาอาโรนและพวกลูกชายของเขาไปพร้อมกับเขา และให้เอาเสื้อผ้าพิเศษสำหรับนักรบวช นำมันสำหรับเจิม วัวตัวผู้สำหรับเครื่องบูชาชำระล้าง แกะตัวผู้สองตัว และขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูหนึ่งตะกร้า 3 แล้วให้เรียกชุมชนทั้งหมดให้มาประชุมกันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ”

4 แล้วโมเสสก็ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง ผู้คนต่างก็มาชุมนุมกันที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 5 แล้วโมเสสพูดกับประชาชนพวกนั้นว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งให้ทำ”

6 แล้วโมเสสก็พาอาโรนและพวกลูกชายของเขามาข้างหน้า และชำระล้างพวกเขาด้วยน้ำ 7 แล้วโมเสสก็สวมเสื้อขนในให้อา

โรน และผูกผ้าคาดเอวรอบตัวเขา แล้วโมเสสก็สวมเสื้อชุดยาวให้อาโรน หลังจากนั้นใส่โอฟิตให้เขา แล้วเอาผ้าคาดเอวที่ตกแต่งอย่างสวยงามมาผูกรอบตัวอาโรน ผ้าคาดเอวก็เลยมัดโอฟิตเข้ากับตัวอาโรนอีกชั้นหนึ่ง 8 จากนั้นโมเสสเอาถุงผ้าที่บอกลงใส่ให้เขา แล้วเอาอูริมและทูมิม ใส่ลงในกระเป๋าของถุงผ้าที่บอกลง 9 แล้วเขาก็พันผ้าโพกหัวให้อาโรน ตรงด้านหน้าของผ้าโพกหัวโมเสสใส่แผ่นทองคำ ซึ่งเป็นมงกุฎศักดิ์สิทธิ์ โมเสสทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้

10 แล้วโมเสสก็เอาน้ำมันสำหรับเจิมมา และเจิมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และทุกอย่างในเต็นท์นั้น ด้วยวิธีนี้ โมเสสก็ทำให้สิ่งเหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์ 11 แล้วโมเสสก็พรมน้ำมันบนแท่นบูชาเจ็ดครั้ง และเจิมแท่นบูชา เครื่องใช้ไม่สอยของมณั ทังชนอนใหญ่พร้อมพานรองของมณั เพื่อให้มันศักดิ์สิทธิ์ 12 แล้วโมเสสก็เทน้ำมันสำหรับเจิมนี้ลงบนหัวของอาโรน และเจิมเขาเพื่อทำให้เขาศักดิ์สิทธิ์ 13 หลังจากนั้น โมเสสก็เอาตัวพวกลูกชายของอาโรนมาข้างหน้า และสวมเสื้อขนในให้พวกเขา ผูกผ้าคาดเอวและพันผ้าโพกหัวให้พวกเขา โมเสสทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้

14 แล้วโมเสสเอาวัวตัวผู้ที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้างมาข้างหน้า อาโรนกับพวกลูกชายของเขาวางมือลงบนหัววัวตัวนั้น 15 แล้วหลังจากวัวตัวนั้นถูกฆ่า โมเสสก็เอาเลือดของมันมา แล้วเอานิวจุ่มเลือดมาป้ายที่เชิงกรานทั้งสี่ด้านของแท่นบูชา เขาทำอย่างนี้เพื่อทำให้แท่นบูชาบริสุทธิ์ และเขายังเทเลือดที่เหลือลงตรงฐานของแท่นบูชา ด้วยวิธีทั้งหมดนี้เขาทำให้แท่นบูชาอันศักดิ์สิทธิ์พร้อมที่จะรับเครื่องบูชาที่กำจัดบาปและความไม่บริสุทธิ์ 16 แล้วโมเสสก็เอาไขมันของเครื่องใน ฟังผืดของตับและไตทั้งสองข้างกับไขมันของมันออกมา แล้วโมเสสก็เอาพวกมันไปเผาบนแท่นบูชา 17 ส่วนที่เหลือของวัวตัวผู้นั้น คือ ส่วนหนัง ส่วนเนื้อและซี่วัว ถูกนำออกไปเผานอกค่าย ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

18 แล้วโมเสสก็เอาแกะตัวผู้ที่จะใช้เป็นเครื่องเผาบูชามาข้างหน้า อาโรนกับพวกลูกชายของเขาวางมือลงบนหัวของแกะตัวนั้น 19 แล้วโมเสสก็ฆ่าแกะตัวนั้น แล้วเอาเลือดของมันสาตไปที่แท่นบูชาทุกๆด้าน 20 แล้วโมเสสก็หันแกะออกเป็นชิ้นๆเอาเครื่องในและขาไปล้างน้ แล้วโมเสสก็เผาแกะตัวผู้ทั้งตัวบนแท่นบูชา เขาเผาทั้งหัว ชิ้นส่วนต่างๆและไขมัน เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอม เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

22 แล้วโมเสสก็เอาแกะตัวผู้ตัวที่สองที่ใช้สำหรับแต่งตั้งนักรบวชมาที่ด้านหน้า อาโรนกับพวกลูกชายของเขาวางมือลงบนหัวแกะตัวนั้น 23 โมเสสก็ฆ่าแกะตัวนั้น แล้วเอาเลือดของมันไปป้ายที่ติงหูข้างขวากับหัวแม่มือข้างขวาและหัวแม่เท้าข้างขวาของอาโรน 24 เขานำตัวพวกลูกชายอาโรนมาที่ด้านหน้า และโมเสสก็ป้ายเลือดแกะที่ติงหูข้างขวากับหัวแม่มือข้างขวาและหัวแม่เท้าข้างขวาของพวกเขา แล้วโมเสสก็สาตเลือดแกะลงที่แท่นบูชาทุกๆด้าน 25 โมเสสเอาไขมันส่วนหาง ไขมันในเครื่องใน ฟังผืดของตับไตสองข้างกับไขมันของมัน และสะโพกข้างขวา 26 โมเสสหยิบขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูมาหนึ่งก้อน ขนมปังผสมน้ำมันหนึ่งก้อน และขนมปังแผ่นบางๆหนึ่งชิ้น จากตะกร้าที่ใส่ขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูที่วางอยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ แล้วเขาก็เอาพวกมันไปวางบนไขมัน และบนต้นขาข้างขวาของแกะตัวผู้นั้น 27 จากนั้นโมเสสก็เอาของเหล่านี้ไปวางบนฝ่ามือของอาโรนและฝ่ามือของพวกลูกชายอาโรน แล้วโมเสสก็ให้อาโรนและพวกลูกชายยึนถวายอาหารเหล่านี้ขึ้น ให้เป็นเครื่องบูชาอื่นถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ 28 โมเสสหยิบอาหารส่วนหนึ่งมาจากมือพวกเขา แล้วเอาไปเผาบนแท่นบูชาพร้อมกับเครื่องเผาบูชา นี่คือนเครื่องบูชาบวช เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ 29 แล้วโมเสสก็เอาส่วนนอกของแกะมา และยึนถวายมันขึ้นเป็นเครื่องบูชาอื่นถวายต่อหน้า

+ ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึง ทำ หรือเลือกไว้ สำหรับจุดประสงค์พิเศษของพระเจ้า

พระยาห์เวห์ ส่วนนอกนี้ เป็นส่วนแบ่งของโมเสส จากแกะที่ใช้ในการแต่งตั้งนกบวช ตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้

30 โมเสสเอาน้ำมันสำหรับเจิม และเลือดบางส่วนจากแท่นบูชา แล้วพรมลงบนตัวอาโรนและเสื้อผ้าของเขา และพรมลงบนตัวพวกลูกชายของอาโรนกับเสื้อผ้าของพวกเขา ด้วยวิธีนี้ โมเสสได้อุทิศอาโรน เสื้อผ้าของอาโรน พวกลูกชายอาโรนพร้อมกับเสื้อผ้าของพวกเขาให้กับพระยาห์เวห์

31 โมเสสพูดกับอาโรนและพวกลูกชายของเขาว่า “ให้เอาเนื้อไปต้มที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบและกินมันที่นั่น พร้อมกับขนมปังที่อยู่ที่นั่นและกร้า ขนมปังที่ใช้แต่งตั้งนกบวช เหมือนกับที่เราได้รับคำสั่งมาว่า † ‘อาโรนกับพวกลูกชายของเขาต้องกินมัน’” 32 เนื้อกับขนมปังที่เหลือ พวกท่านต้องเอาไปเผาไฟให้หมด 33 ห้ามพวกท่านออกไปจากทางเข้าเต็นท์นัดพบ เป็นเวลาเจ็ดวัน จนกว่ามันจะครบกำหนดเวลาของการแต่งตั้งนกบวช เพราะพิธีบวชนี้จะกินเวลาเจ็ดวัน 34 ทุกสิ่งที่พวกเรากำลังไปในวันนี้ เป็นไปตามที่พระยาห์เวห์สั่งเราไว้ เพื่อกำจัดบาปและความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายของพวกท่านให้กับพวกท่าน 35 พวกท่านต้องอยู่แต่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบทั้งวันทั้งคืนเป็นเวลาเจ็ดวัน และพวกท่านต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์ เพื่อพวกท่านจะได้ไม่ตาย เพราะพระยาห์เวห์ได้สั่งเราไว้ดังนี้”

36 อาโรนกับพวกลูกชายของเขาจึงได้ทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งผ่านทางโมเสส

พระเจ้ายอมรับพวกนกบวช

9 ในวันที่แปด โมเสสเรียกอาโรนและพวกลูกชายของเขากับพวกผู้อาวุโสชาวอิสราเอลมา 2 โมเสสพูดกับอาโรนว่า “ให้เอาลูกวัวตัวหนึ่งจากฝูง มาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และเอาแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องเผาบูชา และถวายพวกมันต่อหน้าพระยาห์เวห์ 3 และให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘ให้เอาแพะตัวผู้ตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และให้เอาลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง อายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิ มาเป็นเครื่องเผาบูชา 4 ให้เอาวัวตัวผู้และแกะตัวผู้ มาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชผสมน้ำมัน เพราะในวันนี้พระยาห์เวห์จะมาปรากฏกับพวกท่าน”

5 อาโรนกับประชาชนจึงนำของที่โมเสสสั่ง มาไว้ที่หน้าเต็นท์นัดพบ ประชาชนทั้งหมดต่างก็ออกมายืนกันอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ 6 แล้วโมเสสก็พูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งให้พวกท่านทำ เพื่อรัศมีของพระยาห์เวห์ จะได้ปรากฏกับพวกท่าน”

7 แล้วโมเสสก็พูดกับอาโรนว่า “ก้าวมาที่แท่นบูชา และถวายเครื่องบูชาชำระล้าง และเครื่องเผาบูชาของท่าน และให้กำจัดความไม่บริสุทธิ์และบาปทั้งหลายให้กับตัวท่านและประชาชน และให้ถวายเครื่องบูชาของประชาชน และให้กำจัดความไม่บริสุทธิ์และบาปทั้งหลายให้กับพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้”

8 อาโรนจึงไปที่แท่นบูชา และฆ่าลูกวัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับตัวเอง 9 แล้วลูกชายของอาโรนก็เอาเลือดมาให้อาโรน แล้วอาโรนก็จุ่มนิ้วลงในเลือดแล้วนำไปป้ายที่เชิงงอนของแท่นบูชา อาโรนเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานแท่นบูชา 10 แล้วเขาก็เอาไขมัน ไตสองข้างและพังผืดรอบตับ จากเครื่องบูชาชำระล้างนั้นไปเผาบนแท่นบูชา ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ 11 ส่วนที่เป็นเนื้อกับหนังถูกนำไปเผาที่นอกค่าย

12 แล้วอาโรนก็ฆ่าแกะตัวผู้ที่ใช้เป็นเครื่องเผาบูชา พวกลูกชายของอาโรนเอาเลือดของมันมาให้เขา เขานำมันไปสาดใส่ทุกๆด้านของแท่นบูชา 13 พวกเขาเอาเครื่องเผาบูชาที่ถูกหั่นเป็นชิ้นๆกับส่วนหัวมาให้อาโรน ให้เขาเอาไปเผาบนแท่นบูชา 14 แล้วนำเครื่องไถบักขาไปล้างน้ำและนำไปเผาพร้อมกับเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชา

† เราได้รับคำสั่งมาว่า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราได้สั่งว่า”

15 จากนั้น อาโรนก็นำเครื่องบูชาของประชาชนมาที่ด้านหน้ารวมทั้งแพะตัวผู้ ที่ประชาชนใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เขาฆ่าแพะตัวนั้น และไขมันเป็นเครื่องบูชาชำระล้างเหมือนกับตัวแรก 16 เขานำเครื่องเผาบูชามาที่ด้านหน้าเพื่อทำพิธีบูชาตามกฎระเบียบ 17 แล้วตามด้วยเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เขาหยิบมันขึ้นมากำหนึ่ง นำไปเผาบนแท่นบูชากับเครื่องเผาบูชาของตนเข้า

18 อาโรนฆ่าวัวตัวผู้ และแกะตัวผู้ ที่ประชาชนเอามาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา พวกลูกชายของอาโรนนำเลือดของพวกมันมาให้อาโรน ให้เขาเอาไปสาดใส่ทุกๆด้านของแท่นบูชา 19 ลูกชายของอาโรนเอาไขมันของวัวตัวผู้และแกะตัวผู้ทั้งส่วนหาง ไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องไถ ทั้งสองข้าง และพังผืดรอบตับ 20 พวกเขาวางส่วนไขมันไว้บนเนื้อส่วนนอก อาโรนได้เอาไขมันบนแท่นบูชา 21 อาโรนยื่นถวายเป็นเนื้อส่วนนอกและสะเปกข้างขวาขึ้นให้พระยาห์เวห์ เป็นเครื่องบูชายืนถวายเป็นถวายเป็นพระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

22 แล้วอาโรนก็ชูมือทั้งสองขึ้น ไปยังประชาชนและอวยพรให้กับพวกเขา เมื่อเผาเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา เสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็ลงจากแท่นบูชา

23 โมเสสและอาโรนเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เมื่อพวกเขาออกมา ก็อวยพรให้ประชาชนเหล่านั้น แล้วรัศมีของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏกับประชาชนทั้งหมด 24 มีไฟออกมาจากที่พระยาห์เวห์อยู่นั้น และมาเผาเครื่องเผาบูชาและไขมันที่อยู่บนแท่นบูชา เมื่อประชาชนทุกคนเห็นอย่างนั้น ต่างก็ร้องด้วยความชื่นชมยินดีและชบหน้าลงกับพื้น

พระยาห์เวห์ทำลายนาดับกับอาบีฮู

10 ในตอนนั้น นาดับและอาบีฮู ลูกชายสองคนของอาโรน ต่างก็เอากระถางไฟของเขามาเพื่อเผาเครื่องหอม พวกเขาเอาไฟใส่ในกระถางนั้น และใส่เครื่องหอมลงในไฟนั้น แล้วเอามาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ พวกเขาใช้ไฟที่ผิดไปจากที่โมเสสสั่งให้พวกเขาใช้ 2 พระยาห์เวห์จึงส่งไฟลงมาเผาหน้าดับกับอาบีฮู และเขาก็ตายต่อหน้าพระยาห์เวห์

3 โมเสสพูดกับอาโรนว่า “นี่แหละคือสิ่งที่พระยาห์เวห์หมายถึงเมื่อพระองค์พูดว่า ‘นกบวชที่เข้ามาใกล้เรา จะต้องให้ความเคารพเราในฐานะผู้ศักดิ์สิทธิ์ และประชาชนทั้งหมดจะต้องให้เกียรติกับเรา’” อาโรนก็นิ่งเงียบ

4 อูสซีเอล เป็นลุงของอาโรน เขามีลูกชายสองคนชื่อมิซาเอลและเอลซาฟาน โมเสสเรียกเขาทั้งสองว่า “มานีสิ มาแบกร่างสองคนนี้ ที่เป็นญาติของพวกท่าน ออกไปนอกค่าย ไปให้พ้นจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้”

5 พวกเขาเข้ามา ช่วยกันลากร่างของคนตายด้วยเสื้อที่ติดอยู่กับร่างนั้น ออกไปนอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง

6 แล้วโมเสสก็พูดกับอาโรนและลูกชายคนอื่นๆของเขา คือเอลเออาซาร์กับอิธามาร์ ว่า “พวกท่านต้องไม่ปล่อยผมรุ่งรังหรือฉีกเสื้อผ้า †† ของพวกท่าน ท่านจะได้ไม่ตาย และพระยาห์เวห์จะได้ไม่โกรธชาวอิสราเอลทั้งหมดด้วย แต่ญาติของท่านคือชาวอิสราเอลทั้งหมดไว้ทุกข์ได้ ในเรื่องที่พระยาห์เวห์เผาหน้าดับและอาบีฮู 7 พวกท่านต้องไม่ออกไปจากทางเข้าเต็นท์นัดพบ ไม่อย่างนั้นพวกท่านจะต้องตาย เพราะพวกท่านได้รับการเจิมด้วยน้ำมันเจิม ‡ ของพระยาห์เวห์แล้ว” แล้วอาโรน เอลเออาซาร์และอิธามาร์ก็ทำตามที่โมเสสบอก

8 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับอาโรนว่า 9 “เจ้าและลูกชายของเจ้า ต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่น หรือเบียร์เมื่อเข้าไปในเต็นท์นัดพบ เพื่อเจ้าจะได้ไม่ตาย นี่เป็นกฎที่จะใช้ไปตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า 10 เพราะเจ้าจะต้องแยกให้เห็นชัดเจนนระหว่างสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์กับสิ่งที่ธรรมดา ระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์กับสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ 11 และเจ้าจะต้อง

†† ปล่อยผมรุ่งรังหรือฉีกเสื้อผ้า เป็นการแสดงความเศร้าโศกให้กับคนตาย
‡ น้ำมันเจิม น้ำมันมะกอกอย่างดี ใช้เทให้กับคนหรือสิ่งของเพื่อแสดงว่าพวกเขาได้รับเลือกสำหรับงานหรือจุดประสงค์พิเศษ

สอนกฎทั้งหมดให้กับชาวอิสราเอล เป็นกฎที่พระยาห์เวห์พูดกับพวกเขาผ่านทางโมเสส”

12 โมเสสพูดกับอาโรน และลูกทั้งสองที่เหลืออยู่ของอาโรน คือ เอลเออาซาร์และอิธามาร์ ว่า “ให้เอาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ที่เหลือจากพวกของขวัญที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์ แล้วกินเครื่องบูชาที่เหลือที่ไม่ได้ใส่เชื้อฟูข้างแท่นบูชา เพราะมันศักดิ์สิทธิ์ที่สุด 13 และท่านต้องกินมันภายในบริเวณสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะมันเป็นส่วนแบ่งของท่านและลูกๆของท่านจากพวกของขวัญที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์ เพราะเราได้รับคำสั่งมาอย่างนั้น

14 แต่เนื้อส่วนนอกของเครื่องบูชาอื่นถวาย และเนื้อสะโพกของของขวัญบูชา ท่านเอาไปกินที่อื่นได้ แต่ต้องเป็นสถานที่สะอาด ท่าน ลูกชายและลูกสาวของท่านกินได้ เพราะมันเป็นส่วนแบ่งของท่าน และลูกหลานของท่าน เป็นส่วนแบ่งจากเครื่องสังสุรค์บูชา ที่ชาวอิสราเอลเอามาถวาย 15 พวกเขาจะต้องเอาส่วนที่เป็นสะโพกของของขวัญบูชาและส่วนที่เป็นนอกของเครื่องบูชาอื่นถวาย มายืนถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ ร่วมกับพวกของขวัญที่เป็นไขมัน ส่วนเหล่านี้ก็จะเป็นส่วนแบ่งของท่านและลูกหลานของท่านตลอดไป ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้”

16 แล้วโมเสสก็ถามถึงแพะที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง แต่มันถูกเผาไปแล้ว โมเสสจึงโกรธเอลเออาซาร์กับอิธามาร์ลูกชายที่เหลือของอาโรน โมเสสพูดว่า 17 “ทำไมพวกท่านถึงไม่กินเครื่องบูชาชำระล้างในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เล่า เนื่องนั้นศักดิ์สิทธิ์มาก และพระเจ้าได้ให้มันกับพวกท่านเป็นค่าแรงที่ไปกำจัดความผิดของชุมชนโดยชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนพวกเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์ 18 ในเมื่อไม่ได้เอาเลือดของแพะตัวนั้นเข้ามาภายในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ พวกท่านก็น่าจะกินเนื้อมันในที่ที่ศักดิ์สิทธิ์นอกเต็นท์ตามที่เราได้สั่งไว้”

19 อาโรนจึงพูดกับโมเสสว่า “ดูเอาเถอะ วันนั้นพวกเขาได้เอาเครื่องบูชาชำระล้างและเครื่องเผาบูชามาไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และก็เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นกับพี่ ถ้าพี่กินเครื่องบูชาชำระล้างในวันนี้ พระยาห์เวห์จะเห็นดีด้วยหรือเปล่าก็ไม่รู้” 20 เมื่อโมเสสได้ยินดังนั้น ก็เห็นด้วย

กฎเกี่ยวกับการกินเนื้อสัตว์
(ฉธบ. 14:3-8)

11 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘ต่อไปนี่คือสัตว์ที่พวกเจ้ากินได้จากท่ามกลางสัตว์ใหญ่ทั้งหมดในโลกนี้ 3 สัตว์อะไรก็ตามที่มีเท้าเป็นกีบ แยกจากกันและเคี้ยวเอื้อง † เจ้าก็กินสัตว์นั้นได้ 4 แต่สัตว์ที่มีเพียงอย่างใดอย่างหนึ่ง คือเคี้ยวเอื้องหรือมีเท้าเป็นกีบ เจ้าต้องไม่กินสัตว์นั้น เช่น อูฐ มันเคี้ยวเอื้องแต่ทำไม่เป็นกีบแยกออก มันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า 5 ตัวขับฟาน †† ทำไม่เป็นกีบแยกออก ถึงแม้จะเคี้ยวเอื้อง มันจึงไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า 6 กระต่ายก็เหมือนกัน เคี้ยวเอื้องแต่ทำไม่เป็นกีบแยกออก จึงไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า 7 ส่วนหมู ถึงแม้จะทำเป็นกีบ แต่ไม่เคี้ยวเอื้อง มันจึงไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า 8 เจ้าต้องไม่กินเนื้อของพวกมันและต้องไม่แตะต้องซากของพวกมันด้วย เพราะมันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า

กฎเกี่ยวกับอาหารทะเล
(ฉธบ. 14:9, 10)

9 จากสิ่งมีชีวิตทั้งหมดในน้ำ เจ้ากินสิ่งต่อไปนี้ได้ คือสิ่งมีชีวิตทุกอย่างในน้ำที่มีทั้งครีบและเกล็ด ไม่ว่าจะมีอยู่ในทะเลหรือน้ำจืดก็ตาม 10 แต่ถ้าสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นที่อยู่ในทะเลและในแม่น้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตที่เลื้อยคลานในน้ำ หรือสิ่ง

† เคี้ยวเอื้อง การกินอาหารของสัตว์บางประเภท เช่น วัว ที่สามารถยกอาหารจากกระเพาะขึ้นมาเคี้ยวใหม่ได้ †† ตัวขับฟาน เป็นสัตว์ตัวเล็กๆเลี้ยงลูกด้วยนม ลักษณะคล้ายกระต่ายตัวโตๆอาศัยอยู่ตามซอกหิน

มีชีวิตประเภทอื่นที่อาศัยอยู่ในน้ำ ถือเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับพวกเจ้า 11 และเจ้าต้องเห็นพวกมันเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ เจ้าต้องไม่กินเนื้อของพวกมัน และต้องไม่แตะต้องซากของพวกมัน 12 สิ่งมีชีวิตทุกอย่างในน้ำที่ไม่มีครีบและเกล็ด เจ้าต้องเห็นมันเป็นสิ่งน่ารังเกียจ

นกที่ไม่ควรกิน
(ฉธบ. 14:11-18)

13 พวกนกต่อไปนี้ เจ้าจะต้องถือว่ามันน่ารังเกียจ และต้องไม่กินพวกมัน มันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน คือ นกอินทรี นกแร้ง นกเหยี่ยว 14 นกเหยี่ยวหางยาว เหยี่ยวทุกชนิด 15 นกที่มีขนสีดำทุกประเภท 16 นกกระจอกเทศ นกเค้าโมง นกนางนวล เหยี่ยว นกเขาทุกชนิด 17 นกฮูก นกกาน้ำ นกแสก 18 นกอีโถง นกกระทง นกแร้ง 19 นกกระสาดำ นกกระสาทุกชนิด นกกระจ่างหัววาน และค้างคาว

กฎของการกินแมลง
(ฉธบ. 14:19-20)

20 พวกแมลงมีปีกที่คลาน † เป็นสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับเจ้า 21 ยกเว้นแมลงมีปีกที่คลานต่อไปนี้ เจ้ากินได้ คือ พวกที่มีข้อต่ออยู่เหนือขาของพวกมันเพื่อใช้กระโดดบนพื้นดิน 22 เจ้าสามารถกินตักแตนทุกชนิด ตักแตนที่มีปีกทุกชนิด จิงหรีดทุกชนิด และเรไรรทุกชนิด

23 แต่แมลงที่คลานนอกเหนือไปจากนี้ เจ้าต้องไม่กิน 24 เพราะพวกมันจะทำให้เจ้าไม่บริสุทธิ์ ใครที่ไปแตะต้องซากของสัตว์ต่อไปนี้ก็จะเป็นผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น 25 และคนที่ไปจับส่วนใดส่วนหนึ่งของซากพวกมัน จะต้องเอาเสื้อไปซัก และตัวเขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น

26 คือซากของสัตว์ทุกชนิดที่มีเท้าเป็นกีบแต่กีบไม่แยกออกเป็นสองส่วนหรือไม่เคี้ยวเอื้องเป็นของไม่บริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่แตะต้องพวกมันจะไม่บริสุทธิ์ 27 รวมทั้งซากของสัตว์ที่เดินด้วยอุ้งตีน † ที่แบนราบทั้งสี่ข้าง เป็นสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ทุกคนไปแตะต้องพวกมันจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น 28 และทุกคนที่ถือซากของพวกมัน ต้องเอาเสื้อไปซักและตัวเขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น เพราะพวกมันเป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า

กฎเกี่ยวกับสัตว์ที่คลาน

29 สัตว์ที่คลานไปบนพื้น ที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้าคือ ตัวตุ่น หุน สัตว์เลื้อยคลานขนาดใหญ่ 30 ตั๊กแตน จระเข้ จิงจก จิงเหลน กิ้งก่า 31 สัตว์ที่คลานเหล่านี้ไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ทุกคนที่ไปแตะต้องซากของพวกมัน คนๆนั้นจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น

กฎเกี่ยวกับสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์

32 ถ้าสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์เหล่านี้ตาย และตกไปบนอะไรก็ตามของหนักจะไม่บริสุทธิ์ ไม่ว่าจะเป็นของที่ทำด้วยไม้ ฝ้าย ขน แพะ หรือภาชนะใดก็แล้วแต่ จะต้องเอาของนั้นไปแช่น้ำ และมันจะคงไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น หลังจากนั้นมันก็จะบริสุทธิ์เหมือนเดิม 33 และถ้าสัตว์เหล่านั้นตกไปบนภาชนะที่ทำจากดิน ของทุกอย่างที่อยู่ภายในภาชนะนั้นจะไม่บริสุทธิ์ และเจ้าต้องทำลายภาชนะไปนั้นทิ้งเสีย 34 ถ้าเจ้าเทน้ำที่อยู่ในภาชนะที่ไม่บริสุทธิ์นั้น ลงไปในของที่กินได้ ของหนักจะไม่บริสุทธิ์ตามไปด้วย † สิ่งที่ดีก็ได้ ถ้าอยู่ในภาชนะที่ไม่บริสุทธิ์ มันก็จะไม่บริสุทธิ์เหมือนกัน ††35 ถ้า

† คลาน แปลตรงๆได้ว่า “เดินด้วยสี่ขา” †† อุ้งตีน ดินที่มีลักษณะนุ่มและมีกรงเล็บของสัตว์บางชนิด ††† ถ้าเจ้าเท... ตามไปด้วย ตัวน้ำที่มาจากภาชนะที่มีซากสัตว์นั้นอยู่ไปทำอาหาร อาหารนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ตามไปด้วย ††† สิ่งที่ดีได้ ... เหมือนกัน สิ่งที่ดีได้ถ้าอยู่ในภาชนะที่มีซากสัตว์นั้นอยู่ก็จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย

ส่วนหนึ่งส่วนใดของซากสัตว์นั้นตกลงบนอะไรก็ตาม ของนั้นก็
จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย ถ้าไปตกบนเตาอบหรือเตา ก็ให้ทำลายของ
พวกนั้นเสีย เพราะมันจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์และจะไม่บริ-
สุทธิ์ตลอดไป

³⁶ แต่ถ้าเป็นตาน้ำหรือบ่อเก็บน้ำ มันจะยังคงบริสุทธิ์อยู่ แต่คน
ที่ไปแตะต้องซากสัตว์ที่อยู่ในนั้นจะเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์ ³⁷ และถ้า
ซากสัตว์เหล่านั้นตกลงไปในเมล็ดพืชที่กำลังจะนำไปปลูก เมล็ด
พืชเหล่านั้นจะยังบริสุทธิ์อยู่ ³⁸ แต่ถ้าเจ้าเท้านกลงบนเมล็ดพืชแล้ว
เกิดมีซากสัตว์เหล่านั้นตกลงไป เมล็ดพืชเหล่านั้นจะไม่บริสุทธิ์สา-
หรับเจ้าอีก

³⁹ ถ้าสัตว์ที่เจ้าใช้เป็นอาหารตายเองตามธรรมชาติ คนที่ไปจับ
ต้องซากของมันจะกลายเป็นผู้ไม่บริสุทธิ์จนถึงเย็น ⁴⁰ ใครที่ไป
กินซากของมัน ต้องเอาเสียไปซั๊กและจะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์
จนถึงเย็น และใครที่ไปเก็บส่วนใดส่วนหนึ่งของซากนั้นมา เขา
ต้องเอาเสียไปซั๊กและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น

⁴¹ สัตว์เลี้ยงคลานทุกประเภท เจ้าต้องรังเกียจและไม่กินมัน
⁴² สัตว์เลี้ยงคลานทุกชนิด ที่เลี้ยงไปมานบนพื้นดิน หรือที่คลานสี่
ขา หรือที่มีหลายขา เจ้าก็ต้องไม่กินพวกมัน เพราะพวกมันนำ
รังเกียจ ⁴³ อย่าทำตัวเจ้าให้เป็นที่น่ารังเกียจเพราะพวกมัน อย่า
ทำให้ตัวเจ้าต้องไม่บริสุทธิ์เพราะพวกมัน เพราะเจ้าจะต้องกลายเป็น
ผู้ไม่บริสุทธิ์ ⁴⁴ เพราะเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า ให้
รักษาตัวเองให้แตกต่างจากคนอื่น เพราะเราเองก็แตกต่าง ดังนั้น
พวกเจ้าจึงต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ ด้วยสัตว์ที่เลี้ยงคลาน
เหล่านั้น ⁴⁵ เพราะเราคือยาห์เวห์ ที่ได้นำพวกเจ้าออกจากแผ่นดิน
อียิปต์ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจึงต้องทำ
ตัวให้แตกต่างจากคนอื่น เพราะเราเองก็แตกต่างจากผู้อื่น”

⁴⁶ นี่คือนกต่าง ๆ เกี่ยวกับสัตว์ นก สิ่งมีชีวิตในน้ำ และสิ่งมีชีวิต
ที่เลี้ยงคลานบนพื้นดิน ⁴⁷ กฎต่างๆ เหล่านี้ช่วยให้คนรู้ถึงความ
แตกต่างระหว่างสัตว์ที่สะอาดและไม่สะอาด และสัตว์ที่กินได้กับ
สัตว์ที่กินไม่ได้

กฎสำหรับแม่คนใหม่

12 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² “ให้บอกกับประชาชนชาว
อิสราเอลว่า ผู้หญิงที่ตั้งท้องและคลอดลูกมาเป็นเด็กผู้-
ชาย นางจะไม่บริสุทธิ์เป็นเวลาเจ็ดวันเหมือนกับตอนที่นางมี
ประจำเดือน ³ ในวันที่แปด เด็กชายจะต้องถูกขลิบ ⁴ เพราะเลือด
ที่เกิดจากการคลอดบุตร นางจะต้องคอยอีกสามสัปดาห์ และ
ต้องไม่แตะต้องของศักดิ์สิทธิ์ใดๆ หรือเข้าไปในพื้นที่ที่ศักดิ์สิทธิ์
จนกว่าช่วงเวลานั้นจะสิ้นสุดลง ⁵ ถ้านางคลอดลูกสาว นางจะไม่
บริสุทธิ์เป็นเวลาสิบวัน เหมือนกับตอนที่นางมีประจำเดือน และ
เพราะเลือดที่เกิดจากการคลอดบุตร นางจะต้องคอยอีกหกสิบหก
วัน จนกว่านางจะบริสุทธิ์อีกครั้ง

⁶ เมื่อช่วงเวลานั้นหมดลง ไม่ว่านางจะได้ลูกชายหรือลูกสาว
นางต้องนำลูกแกะอายุหนึ่งปีมาตัวหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา
และนกพิราบหนุ่มหรือนกเขาตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง
แล้วเอาไปให้นักบวชที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ⁷ แล้วนักบวชจะนำ
ของเหล่านี้ไปถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ และชำระแท่นบูชาแทน
นาง และนางจะบริสุทธิ์จากเลือดที่เกิดจากการคลอดบุตร นี่คือนก
กฎสำหรับผู้หญิงที่คลอดลูกไม่ว่าจะได้ลูกชายหรือลูกสาว ⁸ ถ้า
นางไม่มีเงินที่จะซื้อแกะตัวผู้ นางก็ต้องใช้นกเขาสองตัวหรือนก
พิราบสองตัว ตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชา อีกตัวใช้เป็นเครื่องบู-
ชาชำระล้าง และนักบวชจะชำระล้างแท่นบูชาแทนนาง แล้วนาง
ก็จะบริสุทธิ์”

กฎเกี่ยวกับโรคผิวหนัง

13 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ² “ถ้าคนๆหนึ่ง
เกิดมีแผล ตกสะเก็ดหรือตุ่มน้ำใสขึ้นบนผิวหนัง และ

ลูกกลมกลายเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง เขาต้องถูกนำตัวมาพบอาโร
นหรือลูกชายอาโรนที่เป็นนักบวชคนใดคนหนึ่ง ³ นักบวชจะ
ตรวจดูแผลที่ผิวหนังตามร่างกายของเขา ถ้าคนที่แผลเปลี่ยน
เป็นสีขาว และแผลก็กินลึกเข้าไปในเนื้อชั้นในแล้ว นั่นหมายถึง
เขาเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง เมื่อนักบวชตรวจดูเสร็จแล้ว เขาต้อง
ประกาศออกมาว่าคนๆนั้นไม่บริสุทธิ์

⁴ แต่ถ้าผิวหนังตามร่างกายของคนๆนั้นเป็นจุดขาวๆแต่ไม่มี
แผลที่กินลึกเข้าไปในเนื้อ และเขาก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว นักบวช
จะต้องแยกคนๆนั้นออกจากประชาชนเป็นเวลาเจ็ดวัน ⁵ ในวันที่
เจ็ดนักบวชต้องกลับมาตรวจดูคนๆนั้นอีกครั้ง ถ้ารอยแผลนั้นไม่
เปลี่ยนแปลงและไม่ลูกกลมไปบนผิวหนัง นักบวชต้องแยกคนๆ
นั้นออกจากประชาชนอีกเจ็ดวัน ⁶ ในวันที่เจ็ดกลับมาตรวจดูอีก
ครั้ง ถ้ารอยแผลจางลงและแผลไม่กระจายลูกกลมบนผิวหนัง
นักบวชต้องประกาศให้คนๆนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ รอยแผลนั้นเป็น
เพียงสะเก็ดแผล คนๆนั้นต้องซักล้างเสื้อผ้าของเขา หลังจากนั้น
เขาก็จะเป็นผู้บริสุทธิ์

⁷ แต่ถ้าสะเก็ดแผลนั้นเกิดลูกกลมไปบนผิวหนัง หลังจากที่นัก-
บวชข่าวประกาศให้คนๆนั้นบริสุทธิ์แล้ว เขาต้องกลับไปพบนัก-
บวชอีกครั้ง ⁸ ถ้านักบวชตรวจดูแล้วพบว่าแผลลูกกลมจริง นัก-
บวชต้องประกาศใหม่ว่าคนๆนั้นเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือ
โรคผิวหนังเรื้อรัง ⁹ เมื่อคนๆหนึ่งเป็นโรคผิวหนังเรื้อรัง คนๆนั้น
จะถูกนำตัวมาพบนักบวช ¹⁰ ถ้านักบวชตรวจดูและพบแผลพุพอง
สีขาวบนผิวหนัง ขนบางส่วนรอบๆกลายเป็นสีขาวและมีแผ่น
เนื้อสโตอยู่ในแผลพุพองนั้น ¹¹ มันคือโรคผิวหนังชนิดเรื้อรัง นัก-
บวชจะต้องประกาศว่าคนๆนั้นไม่บริสุทธิ์ โดยไม่ต้องแยกออกมา
คอยดูอาการ เพราะเขาเป็นคนที่ไม่บริสุทธิ์อยู่แล้ว

¹² ถ้าโรคผิวหนังเรื้อรังนั้น เกิดลูกกลมไปบนผิวหนังส่วนอื่น
จนเกิดเป็นโรคติดเชื่อไปทั่วผิวหนังของคนๆนั้น ตั้งแต่หัวจรด
เท้า นักบวชต้องตรวจดูทุกส่วนของร่างกาย ¹³ นักบวชต้องดู ถ้า
หากโรคมันลูกกลมจนทั่วร่างกายของคนๆนั้น จนตัวเขาเปลี่ยน
เป็นสีขาวทั้งหมด นักบวชต้องประกาศให้คนที่ติดเชื่อนั้น เป็นผู้
บริสุทธิ์เพราะตัวเขาบริสุทธิ์แล้ว เพราะผิวหนังได้เปลี่ยนเป็นสี
ขาวหมดแล้ว ¹⁴ แต่ทันทีที่มีแผลสดเกิดขึ้น เขาจะกลายเป็นคน
ไม่บริสุทธิ์ทันที ¹⁵ นักบวชต้องตรวจดูแผลสด และประกาศว่า
คนๆนั้นเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เพราะแผลสดเป็นสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ มัน
คือโรคผิวหนังเรื้อรัง

¹⁶ ถ้าแผลสดนั้นหายดีแล้วเหลือแต่จุดขาว คนๆนั้นต้องไปพบ
นักบวช ¹⁷ ถ้านักบวชตรวจดูและพบว่าแผลนั้นได้เปลี่ยนเป็นสี
ขาวแล้ว นักบวชต้องประกาศให้คนที่ติดเชื่อนั้นเป็นคนบริสุทธิ์
และคนๆนั้นก็จะบริสุทธิ์

¹⁸ เมื่อมีฝีเกิดขึ้นบนผิวหนังตามร่างกายของคนๆหนึ่ง และมัน
ก็ได้รับการรักษาจนหาย ¹⁹ และมีรอยแผลพุพองหรือจุดขาวออก
สีแดงเรื่อๆเกิดขึ้นในที่ที่เคยเป็นฝี คนๆนั้นต้องไปพบนักบวช ²⁰
นักบวชจะตรวจดู ถ้าแผลนั้นกินลึกเข้าไปในผิวหนัง และขนบริเวณ
รอบๆเปลี่ยนเป็นสีขาว นักบวชต้องประกาศว่าคนๆนั้นเป็นผู้ไม่
บริสุทธิ์ มันคือโรคผิวหนังเรื้อรังที่เกิดจากฝี ²¹ แต่ถ้านักบวช
ตรวจดูแผลแล้ว ไม่พบขนสีขาว แผลก็ไม่กินลึกลงไปและยังเริ่ม
จางลง นักบวชต้องแยกคนๆนั้นออกเป็นเวลาเจ็ดวัน ²² ถ้าแผล
ยังลูกกลมไปตามผิวหนัง นักบวชต้องประกาศว่าคนๆนั้นไม่บริ-
สุทธิ์ เพราะมันคือแผลติดเชื่อ ²³ แต่ถ้าจุดใสๆนั้นยังมีอยู่ที่เดิม
และไม่กระจายลูกกลม มันเป็นเพียงสะเก็ดแผลจากฝี นักบวช
ต้องประกาศว่าคนๆนั้นบริสุทธิ์

²⁴ หรือเมื่อคนใดคนหนึ่งมีแผลไฟไหม้บนผิวหนัง และเกิดแผล
รอยไหม้เป็นจุดสีขาวหรือสีออกแดงเรื่อๆ ²⁵ นักบวชต้องตรวจ
แผลดู ถ้าคนที่บริเวณแผลเปลี่ยนเป็นสีขาวและมันเกิดเป็นแผล
ลึกเข้าไปในเนื้อ มันคือโรคผิวหนังอันตราย ที่เกิดจากแผลไฟ
ไหม้ นักบวชต้องประกาศว่าคนๆนั้นไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือโรค
ผิวหนังอันตราย ²⁶ แต่ถ้านักบวชตรวจดูแล้ว ไม่มีขนสีขาวบริ-

เวณแผลและแผลก็ไม่มีกลิ่นลงในเนื้อ ทั้งยังค่อยๆจางลง นักบวชต้องแยกคนๆนั้นออกมาเป็นเวลาเจ็ดวัน ²⁷ ในวันที่เจ็ดถ้า นักบวชไปตรวจจุดคนๆนั้นอีก แล้วถ้าเห็นว่าแผลลุกลามไปบน ผิวหนัง นักบวชต้องประกาศว่าคนๆนั้นไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือ โรคผิวหนังเรื้อรัง ²⁸ แต่ถ้าแผลนั้นยังอยู่แบบเดิมไม่ลุกลามออกไป และเริ่มจางลง มันจะเป็นเพียงแผลพุพองจากไฟไหม้ นักบวชต้องประกาศว่าคนๆนั้นบริสุทธิ์ เพราะนั่นคือสะเก็ดแผลที่เกิด จากแผลไฟไหม้

²⁹ ถ้าผู้ชายหรือผู้หญิงมีแผลติดเชื้อมันหนึ่งหัวหรือที่คาง ³⁰ แล้วนักบวชดูที่แผลติดเชื้อมัน แล้วพบว่ามันกินลึกลงไปถึงเนื้อ และผมเริ่มบางลงและกลายเป็นสีเหลือง นักบวชต้องประกาศว่า คนๆนั้นเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เพราะมันคือโรคหิด เป็นโรคผิวหนัง เรื้อรังต่อหนังหัวและคาง ³¹ ถ้านักบวชตรวจดูแผลอีกครั้ง ถ้าเห็น พบว่ามันไม่ถึงกับเป็นแผลลึกเข้าไปในหนัง และไม่มีผมสีดำใน แผล นักบวชต้องแยกคนติดเชื้อมันนั้นออกจากประชาชนเป็นเวลา เจ็ดวัน ³² ในวันที่เจ็ดนักบวชจะมาตรวจดูแผลอีกครั้ง ถ้าเห็น แผลไม่ลุกลาม ไม่มีผมสีเหลืองในแผล อีกทั้งเชื้อมันไม่ได้กิน ลึกเข้าไปในเนื้อ ³³ คนๆนั้นต้องโกนผมหรือหนวดทิ้ง แต่อย่าให้ ถูกแผล แล้วนักบวชต้องแยกคนๆนั้นออกมาเป็นเวลาอีกเจ็ดวัน ³⁴ ในวันที่เจ็ดนักบวชจะตรวจดูแผลหิดอีก ถ้าเห็นเชื้อมันไม่ลุกลาม ไปบนผิวหนังและไม่มีแผลกินลึกไปในเนื้อ นักบวชจะต้องประกาศว่าคนๆนั้นบริสุทธิ์ เขาต้องเอาเสื้อผ้าไปซักล้าง แล้วเขาจะ กลายเป็นคนบริสุทธิ์ ³⁵ แต่ถ้าเชื้อมันนั้นเกิดลุกลามหลังจากที่ นักบวชได้ประกาศว่าเขาเป็นคนบริสุทธิ์แล้ว ³⁶ นักบวชจะต้อง ตรวจสอบคนๆนั้น และถ้าพบว่าเชื้อมันนั้นลุกลามกระจายไปบน ผิวหนังจริง นักบวชไม่จำเป็นต้องตรวจหาผมสีเหลืองอีกต่อไป คนๆนั้นจะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ ³⁷ แต่ถ้าเชื้อมันไม่มี การเปลี่ยนแปลงและมีผมสีดำเกิดขึ้นในนั้น แสดงว่าเชื้อมันกำลังจะ หาย คนๆนั้นจะเป็นผู้บริสุทธิ์และนักบวชจะต้องประกาศว่าคนๆ นั้นบริสุทธิ์

³⁸ ถ้าผู้ชายหรือผู้หญิงเกิดมีจุดขาวๆขึ้นเต็มตัว ³⁹ นักบวชต้อง ตรวจสอบดู ถ้าพบว่าจุดขาวเหล่านั้นเป็นเพียงสีขาวหม่นๆแสดง ว่าเป็นผื่นคันธรรมดาที่ไม่เป็นอันตรายบนผิวหนัง และคนๆนั้นก็ ยังคงเป็นผู้บริสุทธิ์

⁴⁰ ถ้าผู้ชายผมร่วงจนหัวล้าน เขาจะยังคงบริสุทธิ์อยู่ ⁴¹ ถ้าผม เขาร่วงจากด้านหน้าไปจนหัวเขาเถิก เขาจะยังคงบริสุทธิ์อยู่ ⁴² แต่ถ้าเกิดมีแผลออกสีแดงเรื่อยๆเกิดขึ้นบนหัวหรือบริเวณที่ผม ร่วงบนหน้าผาก มันคือโรคผิวหนังเรื้อรังที่เกิดบนหัวและหน้าผาก ⁴³ นักบวชต้องตรวจดูแผลเหล่านั้น ถ้าพบว่ามันแผลสดเกิด ขึ้นบนหัวหรือบนหน้าผาก ที่กลายเป็นสีแดงเรื่อยๆและมีลักษณะ เหมือนแผลของโรคผิวหนังชนิดอันตรายที่เกิดบนร่างกายแล้ว ⁴⁴ แสดงว่าชายผู้นั้นเป็นโรคผิวหนังอันตราย เขาคือคนที่ไม่บริสุทธิ์ นักบวชต้องประกาศว่าเขาเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เพราะเขาติด เชื้อที่หัว

⁴⁵ ถ้าคนๆหนึ่งเป็นโรคผิวหนังชนิดอันตราย เขาต้องฉีกเสื้อผ้า ตัวเองให้ขาดและต้องไว้ผมยาว และปล่อยให้หนวดยาวรุงรัง [†] และคอยตะโกนว่า 'ไม่สะอาด ไม่สะอาด' ⁴⁶ คนๆนั้นจะไม่บริสุทธิ์ ตลอดเวลาที่เขายังมีแผลติดเชื้อ เขาจะเป็นคนไม่บริสุทธิ์ และ ต้องไปอยู่คนเดียวที่นอกค่าย

⁴⁷ หากเกิดเชื้อรา [‡] ขึ้นบนเสื้อผ้า ไม่ว่าจะเป็เสื้อขนสัตว์หรือ ลินิน ^{‡‡} ของใดก็ตามที่ถักหรือทอจากขนสัตว์หรือลินิน หรือแม้ กระทั่งบนหนังสัตว์และของที่ทอจากหนังสัตว์ ⁴⁹ ถ้าจุดที่เป็นรา บนเสื้อผ้า หรือบนหนัง หรือของที่ถักหรือทอ หรืออะไรรูก็ตามที่ ทำจากหนังสัตว์นั้น เป็นสีเขียวหรือสีแดง มันเป็นเชื้อที่กำลังลุกล

ลามกระจายไปทั่ว ต้องนำของนั้นไปให้นักบวชดู ⁵⁰ นักบวชจะ ตรวจสอบจุดที่เป็นเชื้อราเหล่านั้น และแยกของสิ่งนั้นออกมาไว้ ต่างหากเป็นเวลาเจ็ดวัน ⁵¹ ในวันที่เจ็ด นักบวชจะไปตรวจสอบจุด เหล่านั้นอีกครั้ง ถ้ามันยังกระจายไปบนเสื้อผ้า บนของถักหรือ ทอ หรือบนหนังสัตว์ หรือสิ่งที่ทำจากหนังสัตว์ก็ตาม โดยลุกลาม เป็นเชื้อรา มันจะเป็นของที่ไมบริสุทธิ์ ⁵² นักบวชต้องเอาเสื้อผ้า ของถักหรือทอจากลินินหรือขนสัตว์หรือของที่ทำจากหนังสัตว์ที่ เกิดเป็นเชื้อรานั้นไปเผาทิ้ง เพราะมันเป็นเชื้อราลุกลาม มันต้อง ถูกไฟเผา

⁵³ ถ้านักบวชตรวจดูพบว่าเชื้อราเหล่านั้นไม่ได้กระจายไปบน เสื้อผ้า บนของถักหรือทอ หรือบนของที่ทอจากหนังสัตว์นั้นแต่ อยางใด ⁵⁴ นักบวชต้องสั่งให้คนๆนั้นนำมันไปซักล้างจุดเหล่านั้น อก และนักบวชต้องแยกของนั้นออกมาไว้ต่างหากเป็นเวลาเจ็ด วัน ⁵⁵ หลังจากนั้น นักบวชจะกลับมามารับตรวจดูอีกครั้ง ถ้าพบว่าเชื้อ ราเหล่านั้นยังไม่มีการเปลี่ยนแปลง ถึงแม้จะไม่กระจายออก มัน จะเป็นของไม่บริสุทธิ์ ท่านต้องเอาไปเผาไฟ ไม่ว่าจุดนั้นจะอยู่ ด้านหน้าหรือด้านหลังบนของนั้นก็ตาม

⁵⁶ แต่ถ้านักบวชตรวจดูแล้ว พบว่าเชื้อราเหล่านั้นเริ่มจางลง หลังจากถูกซักล้าง ให้เขาตัดส่วนที่เป็นเชื้อราออกจากหนังสัตว์ ีผ้า หรือสิ่งทอเหล่านั้น ⁵⁷ และถ้ามันยังปรากฏอีกบนผ้าหรือ เครื่องหนังเหล่านั้น และลุกลามไป ท่านต้องเอาของเหล่านั้นไป เผาไฟทิ้ง ⁵⁸ แต่ถ้าจุดนั้นหายไปจากผ้า สิ่งทอ หรือเครื่องหนังที่ ท่านได้นำไปล้าง ท่านต้องเอามันไปล้างซ้ำอีกครั้ง แล้วมันจะบริสุทธิ์

⁵⁹ นี้คือกฎเกี่ยวกับเชื้อราบนเสื้อผ้า ทั้งที่ทอจากขนสัตว์หรือลินิน ทั้งที่ทอโดยการถัก หรือทอ หรือบนเครื่องหนัง เพื่อตัดสินว่า ของเหล่านั้นบริสุทธิ์หรือไม่

กฎสำหรับคนที่หายจากโรคผิวหนัง

14 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² "ต่อไปนี่จะเป็นกฎสำหรับ

คนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงแต่หายดีแล้ว เขาต้อง ถูกนำตัวมาหานักบวช ³ นักบวชต้องออกไปพบคนๆนั้นที่นอก ค่าย และถ้าเขาตรวจดูคนๆนั้นแล้วพบว่า โรคผิวหนังของคนๆ นั้นหายดีแล้ว ⁴ นักบวชต้องสั่งให้เขานำนกเป่าบริสุทธิ์มาสองตัว ไม่สนชนิดหรือหนึ่งชนิด เชือกสีแดงหนึ่งเส้น กิงหุสบ [‡] หนึ่งกิง สำ หรับใช้ในพิธีชำระล้างให้เขาบริสุทธิ์ ⁵ นักบวชต้องสั่งให้เอานก ตัวหนึ่งมาฆ่าและให้เลือดของมันไหลลงไปในขามดินเผาที่อยู่ เหนือน้ำที่ไหลอยู่ ⁶ แล้วสั่งให้เอานกอีกตัวที่เหลือ มาพร้อมกับ ไม้สน เชือกแดง และกิงหุสบ แล้วเอานกตัวนั้นจุ่มลงในเลือด ของนกตัวที่ถูกฆ่า ที่อยู่เหนือน้ำที่กำลังไหลนั้น ⁷ ให้พรมเลือดลง ไปเจ็ดครั้งบนตัวคนที่เขาพิธีชำระจากโรคผิวหนังนั้น แล้วประ ภาคว่าคนๆนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์ แล้วนักบวชจะปล่อยนกตัวที่เหลือ อยู่นั้นเป็นอิสระกลางท้องทุ่ง

⁸ แล้วคนที่ได้รับการประกาศให้เป็นคนบริสุทธิ์แล้ว ต้องเอาเสื้อ ของเขาไปซักล้าง โคนผมให้เกลี้ยงและอาบน้ำ แล้วเขาจะกลายเป็นคนบริสุทธิ์ หลังจากนั้นเขาจะได้รับอนุญาตให้เข้ามาในค่าย ได้ แต่ต้องอยู่นอกเต็นท์เป็นเวลาเจ็ดวัน ⁹ ในวันที่เจ็ดเขาต้อง โคนผม โคนหนวดและขนคิ้วออกให้หมด และต้องซักรับเสื้อผ้าใหม่ และอาบน้ำชำระร่างกาย แล้วเขาจะเป็นคนบริสุทธิ์

¹⁰ ในวันที่แปด คนๆนั้นต้องเอาลูกแกะตัวผู้สองตัวที่ไม่มีตำหนิ และลูกแกะตัวเมียอายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิมาตัวหนึ่ง แป้งสาลี อย่างดีประมาณหกลิตรครึ่งผสมกับน้ำมันสำหรับเป็นเครื่องบูชา จากเมล็ดพืชและน้ำมันมะกอกประมาณหนึ่งในสามลิตร ¹¹ นัก บวชที่จะทำพิธีชำระล้าง ต้องนำคนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ พร้อมกับเครื่องบูชาเหล่านี้ มาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ตรงทาง เข้าเต็นท์นัดพบ ¹² แล้วนักบวชต้องเอาลูกแกะตัวผู้มาตัวหนึ่ง

[†] ต้องฉีกเสื้อผ้า ... รุงรัง สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงว่าคนผู้นั้นกำลังเศร้าโศก กับบางสิ่งบางอย่าง ^{‡‡} เชื้อรา เชื้อประเภทหนึ่งที่เกิดบนผ้า หนังหรือไม้ที่อยู่ ในที่ร้อนชื้น ในภาษาฮีบรูยังหมายถึงโรคผิวหนังด้วย [‡] ลินิน ผ้าที่ทำมาจาก ใบของพืชประเภทต้นปอ

^{‡‡} หุสบ เป็นพืชที่มีกิ่งก้านและใบเส็กมากมาย ใช้สำหรับปะพรมเลือดหรือ น้ำ ในพิธีชำระให้บริสุทธิ์

ถวายเป็นของถวายชดใช้ และนำน้ำมันมะกอกประมาณหนึ่งในสามลิตร มากขึ้นให้เป็นเครื่องยี่นบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ 13 เขาต้องฆ่าลูกแกะตัวหนึ่งในบริเวณพื้นที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่ใช้สำหรับฆ่าเครื่องบูชาชำระล้างและเครื่องเผาบูชา เพราะของถวายชดใช้นี้เป็นเหมือนเครื่องบูชาชำระล้าง มันจะเป็นของนกบวช เป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

14 นกบวชจะเอาเลือดส่วนหนึ่งจากของถวายชดใช้ มาแถมที่ดึงหูข้างขวา พร้อมกับหัวแม่มือกับหัวแม่เท้าข้างขวาของคนที่จะรับการชำระล้าง 15 นกบวชจะแบ่งน้ำมันมะกอกที่มีอยู่ประมาณหนึ่งในสามลิตรนั้น แล้วเทใส่ฝ่ามือซ้ายของตัวเอง 16 แล้วนกบวชจะเอานิ้วข้างขวาของเขาจุ่มลงในน้ำมันที่อยู่นิ้วฝ่ามือซ้ายของเขา แล้วเอาไปพรมต่อหน้าพระยาห์เวห์เจ็ดครั้ง 17 น้ำมันที่เหลือบนฝ่ามือของนกบวช เขาก็จะเอาไปแถมที่ดึงหูด้านขวานิ้วหัวแม่มือด้านขวา และนิ้วหัวแม่เท้าข้างขวาของคนที่จะรับการชำระล้าง โดยแถมที่บรอยเลือดจากของถวายชดใช้ที่แถมไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว 18 น้ำมันที่เหลือทั้งหมดบนฝ่ามือของนกบวช เขาก็จะเอาไปลูบบนหัวของคนที่จะรับการชำระล้าง ด้วยวิธีนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ นกบวชจะกำจัดบาปหนึ่งบาปใดแทนคนๆนั้นที่เขาได้ทำไปต่อพวกของศักดิ์สิทธิ์

19 แล้วนกบวชจะถวายเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนคนๆนั้นที่กำลังได้รับการชำระจากความไม่บริสุทธิ์ของเขา หลังจากนั้น นกบวชก็จะฆ่าเครื่องเผาบูชา 20 แล้วนกบวชก็จะถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชบนแท่นบูชา และด้วยวิธีนี้นกบวชจะทำให้เกิดการคืนดีขึ้นสำหรับคนนั้น และคนนั้นก็จะบริสุทธิ์

21 แต่ถ้าคนที่จะรับการชำระล้างนั้นยากจน ไม่สามารถหาของถวายพวกนั้นมาได้ ก็ให้เขาเอาลูกแกะมาตัวหนึ่ง เป็นของถวายชดใช้ มันจะเป็นเครื่องยี่นบูชาสำหรับเขา เพื่อกำจัดบาปหนึ่งบาปใดที่เขาทำต่อพวกของศักดิ์สิทธิ์ เขาต้องเอาแบ่งอย่างดีมาประมาณสองลิตร ผสมน้ำมัน เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช พร้อมกับน้ำมันมะกอกประมาณหนึ่งในสามลิตร 22 และเอานกเขาสองตัว หรือนกพิราบสองตัว อย่างใดอย่างหนึ่งที่เขาสามารถให้ได้ ตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวใช้เป็นเครื่องเผาบูชา

23 คนที่จะรับการชำระล้าง ต้องนำเครื่องบูชาเหล่านี้มาให้ นกบวชในวันที่แปด เพื่อ นกบวชจะทำพิธีชำระล้างให้กับเขา ตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบต่อหน้าพระยาห์เวห์ 24 แล้วนกบวชจะเอาลูกแกะมาเป็นของถวายชดใช้ พร้อมกับน้ำมันมะกอกประมาณหนึ่งในสามลิตร และนกบวชจะถวายพวกมันเป็นเครื่องยี่นบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ 25 แล้วนกบวชก็จะฆ่าลูกแกะที่เป็นของถวายชดใช้ตัวนั้น นกบวชจะเอาเลือดส่วนหนึ่งของมัน มาแถมที่ดึงหูข้างขวา หัวแม่มือข้างขวา และหัวแม่เท้าข้างขวาของคนที่จะรับการชำระล้าง 26 จากนั้นนกบวชจะเทน้ำมันส่วนหนึ่งใส่ฝ่ามือซ้ายของตนเอง 27 แล้วใช้นิ้วมือข้างขวาจุ่มน้ำมันที่อยู่นิ้วฝ่ามือซ้ายของเขา แล้วเอาไปพรมต่อหน้าพระยาห์เวห์เจ็ดครั้ง 28 แล้วนกบวชจะเอาน้ำมันส่วนหนึ่งจากฝ่ามือ ไปแถมที่ดึงหูข้างขวา หัวแม่มือข้างขวา และหัวแม่เท้าข้างขวาของคนที่จะรับการชำระล้าง โดยแถมที่บรอยเลือดที่มาจากของถวายชดใช้ ที่แถมอยู่ก่อนแล้ว 29 น้ำมันที่เหลือบนฝ่ามือของนกบวช เขาก็จะเอาไปลูบบนหัวของคนที่จะรับการชำระล้าง เพื่อกำจัดบาปหนึ่งบาปใดที่เขาทำต่อพวกของศักดิ์สิทธิ์แทนเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์

30 จากนั้นนกบวชจะถวายนกเขาสองตัว หรือนกพิราบสองตัว อย่างใดอย่างหนึ่ง ตามที่คนนั้นสามารถให้ได้ 31 ตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชา พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ด้วยวิธีนี้ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ นกบวชจะทำให้เกิดการคืนดีกันขึ้นเพื่อเขาคนนั้นที่กำลังได้รับการชำระล้าง

32 นั่นคือกฎสำหรับคนที่ เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ที่ไม่สามารถหาเครื่องบูชาที่ใช้กันตามปกติสำหรับพิธีการชำระล้างของเขา

กฎสำหรับเชื้อราในบ้าน

33 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า 34 “เมื่อพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินคานาอันที่เรากำลังให้เป็นสมบัติของเจ้า และเจ้าได้ทำให้เกิดเชื้อรา * ในบ้านเรือน บนแผ่นดินที่เจ้าเป็นเจ้าของนั้น 35 เจ้าของบ้านหลังนั้นต้องไปบอกนกบวชว่า ‘ผมพบสิ่งที่ดูเหมือนเชื้อราในบ้านของผม’

36 นกบวชต้องส่งพวกเขาให้ชนของออกจากบ้านให้หมด ก่อนที่นกบวชจะไปตรวจดูเชื้อรา นั้น ไม่อย่างนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างในบ้านหลังนั้นจะไม่บริสุทธิ์ แล้วนกบวชจะมาตรวจดูบ้านหลังนั้น 37 เขาจะตรวจสอบดูเชื้อรา นั้น ถ้าเชื้อราบนกำแพงบ้านเป็นจุดสีแดงหรือสีเขียวและดูเหมือนมันฝังลึกลงในกำแพง 38 นกบวชต้องออกมาในที่ทางเข้าบ้านหลังนั้นและปิดบ้านหลังนั้นไว้เป็นเวลาเจ็ดวัน

39 ในวันที่เจ็ด นกบวชต้องกลับไปตรวจดูบ้านหลังนั้นใหม่ ถ้าเชื้อราบนกำแพงกระจายออกไป 40 นกบวชต้องออกคำสั่งให้คนกะเทาะหินส่วนที่เป็นเชื้อรานั้นออกมาและขว้างทิ้งไปที่นอกเมืองในสถานที่ที่ไม่บริสุทธิ์ 41 แล้วนกบวชต้องสั่งให้พวกเขาขุดดูภายในบ้านให้ทั่วและนำผงปูน † ที่เขาขุดออกมานั้น ไปเทที่นอกเมืองในสถานที่ที่ไม่บริสุทธิ์ 42 แล้วหาหินก้อนใหม่มาวางแทนหินก้อนเดิม และฉาบปูนทับหินก้อนใหม่และทั้งบ้าน

43 ถ้าเชื้อรากลับมาอีกและกระจายไปทั่วบ้านหลังจากหินที่เป็นเชื้อราถูกกะเทาะออกและบ้านก็ถูกขุดดูและฉาบปูนใหม่แล้ว 44 นกบวชต้องมาตรวจสอบดูอีก ถ้ากระจายในบ้าน มันจะทำลายข้าวของในบ้าน บ้านก็จะไม่บริสุทธิ์ 45 บ้านหลังนั้นต้องถูกรื้อทิ้งทั้งส่วนที่เป็นหิน ไม้และปูนที่ฉาบทั้งหมด และนำไปทิ้งนอกเมืองในสถานที่ที่ไม่บริสุทธิ์ 46 ใครที่เข้าไปในบ้านในช่วงที่ถูกปิดอยู่ จะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น 47 ใครที่เข้าไปนอนหรือไปกินในบ้านหลังนั้นต้องเอาเสื้อผ้าไปซัก

48 แต่ถ้าคนบวชมาตรวจดูบ้านหลังนั้น และเห็นว่าไม่ได้แพร่กระจายไปในบ้าน หลังจากที่ได้ฉาบปูนบ้านหลังนั้นแล้ว นกบวชจะประกาศว่าบ้านหลังนั้นบริสุทธิ์ เพราะเชื้อราหายไปแล้ว

49 การทำพิธีชำระล้างให้บ้าน นกบวชต้องใช้นกสองตัว ไม้สน เชือกสีแดงและกิ่งหุสบ 50 เขาต้องฆ่านกตัวหนึ่งในขามดินเผาที่อยู่เหนือน้ำที่ไหลอยู่ 51 เขาต้องนำไม้สน กิ่งหุสบ เชือกแดงและนกตัวที่ยังมีชีวิต เอาทั้งหมดนี้จุ่มลงในเลือดของนกตัวที่ถูกฆ่า และในน้ำที่ไหลนั้น แล้วเอาไปพรมบ้านนั้นเจ็ดครั้ง 52 ด้วยวิธีนี้นกบวชจะทำให้บ้านนั้นบริสุทธิ์ด้วยเลือดนก ด้วยน้ำที่ไหล และด้วยนกเป็นจตุวันนั้น ไม้สน กิ่งหุสบ และเชือกแดง 53 แล้วนกบวชก็จะปล่อยนกเป็นจตุวันนั้น นอกเมืองในท้องทุ่ง ด้วยวิธีนี้ นกบวชจะชำระล้างบ้านนั้น แล้วมันก็จะบริสุทธิ์

54 นี่จะเป็นกฎสำหรับโรคผิวหนังร้ายแรงทุกชนิด สำหรับขี้กลาก 55 สำหรับเชื้อราบนผ้าหรือในบ้าน 56 สำหรับแผลบวมอักเสบ แผลตกสะเก็ด หรือตุ่มน้ำใสบนผิวหนัง 57 กฎเหล่านี้ สอนให้รู้ว่า อะไรบริสุทธิ์และอะไรไม่บริสุทธิ์ กฎพวกนี้เกี่ยวกับโรคผิวหนังและเชื้อรา”

กฎสำหรับของที่ไหลออกจากร่างกาย

15 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “ไปพบกับประชาชนชาวอิสราเอล บอกพวกเขาว่า ‘เมื่อผู้ชายคนใดก็ตามมีหนอง † ไหลออกจากอวัยวะเพศ เขาจะเป็นคนไม่บริสุทธิ์ 3 เมื่อเขามีหนองไหลออกมา สิ่งนี้จะทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ ไม่

† เชื้อรา เชื้อประเภทหนึ่งที่เกิดบนผ้า หนังหรือไม้ที่อยู่ในที่ร้อนชื้น ในภาษาฮีบรูยังหมายถึงโรคผิวหนังด้วย †† ผงปูน มาจากโคลนหรือปูนที่ประชาชนใช้ฉาบกำแพงเพื่อทำให้เรียบ ‡ หนอง สิ่งที่ไหลออกจากร่างกาย รวมถึงนำหนองที่ไหลออกจากแผล น้ำกามของผู้ชายและประจำเดือนของผู้หญิง แต่ในบทที่ 15:2-15 นี้จะหมายถึงสิ่งที่ไหลออกจากอวัยวะเพศชายเนื่องจากการติดเชื้อ

ว่าหนองนี้จะไหลออกมาหรือจะคงอยู่ในอวัยวะเพศก็ตาม มัน เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ของเขา

4 คนที่มีหนองไหลออกมานี้ไปนอนที่เตียงไหน เตียงนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ ชายคนนั้นไปนั่งบนอะไรก็ตาม สิ่งนั้นก็จะเป็นไม่บริสุทธิ์ 5 ใครก็ตาม ที่ไปถูกเตียงของชายคนนั้น จะต้องถอดเสื้อผ้าที่ใส่อยู่ไปซัก และต้องอาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 6 ใครที่ไปนั่งบนอะไรก็ตามที่ชายคนที่มีหนองไหลนี้ไปนั่งมา จะต้องเอาเสื้อผ้าที่ใส่ไปซัก และต้องอาบน้ำและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 7 ใครที่ไปถูกต้องรุ่งของชายคนที่มีหนองไหลนี้ จะต้องถอดเสื้อผ้าไปซักและอาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

8 ถ้าชายคนที่มีหนองไหลนี้ ถ่มน้ำลายถูกคนบริสุทธิ์ คนที่ถูก ถ่มน้ำลายใส่ จะต้องถอดเสื้อผ้ามาซัก อาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 9 ถ้าชายคนที่มีหนองไหลนี้ไปนั่งบนหลังอันใดก็ตามที่เขายืนอยู่ได้ชายคนที่มีหนองไหลนี้ จะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์จนถึงตอนเย็น คนที่ไปถือของที่ได้เขานั่งนั้น ต้องถอดเสื้อผ้าออกซัก ไปอาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

10 ใครที่ไปแตะต้องอะไรก็ตามที่เขายืนอยู่ได้ชายคนที่มีหนองไหลนี้ จะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์จนถึงตอนเย็น คนที่ไปถือของที่ได้เขานั่งนั้น ต้องถอดเสื้อผ้าออกซัก ไปอาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

11 ถ้าชายคนที่มีหนองไหลนี้ ไม่ได้เอาน้ำล้างมือ แล้วไปแตะต้องตัวคนอื่นเข้า คนที่ถูกแตะต้องจะต้องถอดเสื้อผ้าออกซัก อาบน้ำ และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

12 ภาชนะดินเผาที่ชายคนที่มีหนองไหลนี้ ไปแตะต้อง จะต้องหุบทิ้ง ส่วนภาชนะที่ทำจากไม้ต้องเอาไปล้างน้ำ

13 ถ้าชายคนที่มีหนองไหลนี้หายจากอาการหนองไหลแล้ว เขาต้องอยู่ยงเจ็ดวัน ก่อนที่จะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เขาต้องซักเสื้อผ้าของเขา ชำระร่างกายในน้ำที่ไหลอยู่ แล้วเขาจะบริสุทธิ์

14 ในวันที่แปด เขาต้องเอานกเขาหรือนกพิราบมาสองตัว มาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และเอาพวกมันให้แก่นักบวช 15 นักบวชจะใช้ตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ด้วยวิธีนี้ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ นักบวชจะชำระแท่นบูชาแทนคนนั้น เพราะหนองของเขาไปทำให้แท่นบูชาเปดเปื้อน

กฎสำหรับผู้ชาย

16 ถ้าผู้ชายหลังน้ำปามาออกมา เขาต้องอาบน้ำชำระร่างกายให้ทั่ว และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 17 ถ้าเสื้อผ้าหรือเครื่องหนังใดๆไปโดนน้ำปามาเข้า ต้องนำไปล้างในน้ำและจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 18 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงและหลังน้ำปามาออกมา พวกเขาต้องอาบน้ำชำระร่างกาย และจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

กฎสำหรับผู้หญิง

19 เมื่อผู้หญิงมีประจำเดือน นางจะเป็นคนไม่บริสุทธิ์ไปเป็นเวลาเจ็ดวัน ใครที่ไปถูกตัวนางจะกลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 20 ในระหว่างที่มีประจำเดือน ไม่ว่านางไปนอนบนอะไรหรือนั่งบนอะไร สิ่งเหล่านั้นก็จะกลายเป็นของที่ไม่บริสุทธิ์ 21 ใครที่ไปแตะต้องเตียงของนาง ต้องถอดเสื้อผ้าไปซัก อาบน้ำชำระร่างกายและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 22 ใครที่ไปถูกต้องอะไรก็ตามที่นางไปนั่งมา ต้องถอดเสื้อผ้าออกซัก ไปอาบน้ำและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 23 ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามที่อยู่บนเตียงหรือบนเก้าอี้ที่นางกำลังนั่งอยู่ ถ้าใครไปแตะต้องถูกสิ่งนั้น เขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น

24 และถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงในระหว่างที่นางมีประจำเดือน ชายคนนั้นจะไม่บริสุทธิ์ไปเป็นเวลาเจ็ดวัน เตียงที่ชายคนนั้นนอนก็จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย

25 เมื่อผู้หญิงมีเลือดไหล ** ออกมาหลายวัน ไม่ใช่ช่วงที่มีประจำเดือน หรือมีเลือดไหลออกมาหลังจากมีประจำเดือนแล้ว

+ อาน หรือที่หนึ่งในถกรบ

ตลอดเวลาที่นางยังมีเลือดไหลอยู่นั้น นางจะไม่บริสุทธิ์ เหมือนกับตอนที่นางมีประจำเดือน 26 เตียงทุกเตียงที่นางนอนในช่วงที่เลือดยังไหลอยู่นั้นก็จะไม่บริสุทธิ์เหมือนเตียงที่นางนอนตอนมีประจำเดือน ทกสิ่งทีนางนั่งก็จะไม่บริสุทธิ์เหมือนในช่วงเวลาที่นางมีประจำเดือน 27 ใครที่ไปถูกของเหล่านี้จะไม่บริสุทธิ์ เขาต้องถอดเสื้อผ้าไปซัก ไปอาบน้ำและจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 28 เมื่อนางหายจากเลือดไหลแล้ว นางต้องคอยอยู่อีกเจ็ดวัน จึงจะบริสุทธิ์เหมือนเดิม 29 ในวันที่แปด นางต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบสองตัว มาให้นักบวชที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 30 นักบวชจะเอานกตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ด้วยวิธีนี้ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ นักบวชจะชำระแท่นบูชาแทนนางเพราะของเหลวของนางไปทำให้แท่นบูชาเปดเปื้อน

31 เจ้าต้องแยกชาวอิสราเอลออกจากความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา นั่นเพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องตายเพราะความไม่บริสุทธิ์ของพวกเขา เนื่องจากไปทำให้เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ท่ามกลางพวกเขาไม่บริสุทธิ์

32 นั่นคือพวกกฎสำหรับคนที่มีหนองไหล หรือคนที่หลังน้ำปามาออกมา ซึ่งทำให้พวกเขาไม่บริสุทธิ์ 33 และสำหรับผู้หญิงในช่วงที่มีประจำเดือน สำหรับคนที่มีของเหลวไหลอย่างผิดปกติ ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง และสำหรับผู้ชายที่ไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง ในช่วงที่นางไม่บริสุทธิ์

วันแห่งการชำระล้างให้บริสุทธิ์

16 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสส หลังจากที่ลูกชายสองคน * ของอาโรนตายไป พวกเขาตายเมื่อเช้าใกล้พระยาห์เวห์ 2 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับอาโรนพี่ชายของเจ้าว่า หลังมานั้น ไม่ใช่อยากจะทำอะไรในเวลาไหนก็ได้ เพราะถ้าทำอย่างนั้นเขาก็จะตาย เพราะมันเป็นห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด † มีหีบข้อตกลงพร้อมกับผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระวางอยู่ และเราจะมาปรากฏตัวในเมฆเหนือผ้าหีบ

3 อาโรนจะเข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดได้ หลังจากที่เขาถวายวัวตัวผู้จากฝูงเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และแกะตัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชาแล้ว 4 เขาต้องสวมเสื้อลินินศักดิ์สิทธิ์ไว้ด้านนอก และสวมเสื้อลินินไว้ชั้นในแนบกับตัวอีกชั้นหนึ่ง เขาต้องเอาผ้าลินินมาผูกเอว และพันผ้าโพกหัว เนื่องจากชุดพวกนี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์ เขาต้องอาบน้ำก่อน แล้วถึงค่อยสวมพวกมัน

5 อาโรนจะรับเอาแพะตัวผู้สองตัวมาจากชุมชนชาวอิสราเอล สำหรับเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชา 6 อาโรนต้องถวายวัวตัวผู้เป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับตัวเอง และเขาจะชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อตัวเขาและครอบครัวของเขา

7 แล้วเขาต้องเอาแพะตัวผู้สองตัวมาถวายต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 8 อาโรนจะต้องโยนสลาก เพื่อเลือกเอาแพะสองตัวนั้น ตัวไหนเป็นของพระยาห์เวห์ ตัวไหนเป็นของอาซาเชล †

9 แพะตัวที่สลากบอกว่าเป็นของพระยาห์เวห์ อาโรนก็จะเอามาถวายเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง 10 ส่วนแพะตัวที่สลากบอกว่าเป็นของอาซาเชล ต้องเอามันมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อกำจัดบาปทั้งหลายโดยให้แพะรับไป แล้วส่งมันไปในทะเลทรายให้กับอาซาเชล

†† เลือดไหล สิ่งที่ไหลออกจากร่างกาย รวมถึงน้ำหนองที่ไหลออกจากแผล น้ำปามาของผู้ชายและประจำเดือนของผู้หญิง ‡ ลูกชาย... สองคน ดูที่ เลวีนิติ 10:1-2 †† ห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ห้องหนึ่งในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เก็บหีบแห่งคำสัญญา †† อาซาเชล หรือ “แพะรับบาป” น่าจะเป็นชื่อของปีศาจตนหนึ่ง แต่ความหมายสำหรับคำนี้ยังไม่แน่นอน แต่ใจความหลักดูเหมือนจะมีความหมายว่าแพะที่ช่วยพาบาปของคนออกไปสู่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งไปหาอาซาเชล

11 แล้วอาโรนจะถวายวัวตัวผู้เป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับตนเอง และเขาจะชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อตัวเขาและครอบครัวของเขา เขาจะฆ่าวัวตัวนั้นเป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับตัวเอง 12 จากนั้น อาโรนต้องเอาธาตุที่เต็มไปด้วยถ่านไฟลุกแดงที่เอามาจากแท่นบูชาซึ่งอยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องหอมที่บดละเอียดมาสองกำมือ แล้วเอาเข้าไปหลังม่าน 13 แล้วอาโรนก็เอาเครื่องหอมใส่ลงในไฟที่อยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อให้ควันจากเครื่องหอมลอยไปปกคลุมผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องตาย 14 แล้วอาโรนต้องเอาเลือดวัวตัวนั้นมาส่วนหนึ่ง ใช้นิ้วของเขาพรมเลือดนั้นไปทางด้านตะเข้ของผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระนั้น และใช้นิ้วของเขาพรมเลือดไปที่ด้านหน้าของผ้าหีบนอกเจ็ดครั้ง

15 หลังจากนั้นอาโรนต้องฆ่าแพะที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้างให้กับประชาชน และเอาเลือดของมันเข้าไปที่หลังม่านนั้น และทำกับเลือดแพะ อย่างเดียวกับที่ทำกับเลือดวัว เสร็จแล้วเอาเลือดแพะไปพรมบนผ้าหีบที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ และที่ด้านหน้าของผ้าหีบ 16 ด้วยวิธีนี้ เขาจะชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดจากความไม่บริสุทธิ์ของประชาชนชาวอิสราเอล รวมทั้งการกบฏต่างๆ และบาปทั้งหลายของพวกเขา อาโรนต้องทำอย่างนี้กับเต็นท์นัดพบด้วย เพราะมันตั้งอยู่ท่ามกลางประชาชนที่ไม่บริสุทธิ์ 17 ห้ามไม่ให้ใครเข้าไปในเต็นท์นัดพบ ตั้งแต่ตอนที่อาโรนเข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อชำระมันจนกว่าเขาจะออกมา เขาจะชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์นั้นเพื่อตัวเขาเองรวมทั้งครอบครัวของเขา และชุมชนอิสราเอลทั้งหมด 18 หลังจากนั้นอาโรนจะออกมาที่แท่นบูชาที่อยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ และเขาจะชำระแท่นบูชานั้น เขาจะเอาเลือดวัวตัวผู้ส่วนหนึ่ง และเลือดแพะส่วนหนึ่ง มาป้ายที่เชิงนอนทั้งสี่ด้านของแท่นบูชา 19 แล้วอาโรนจะเอานิ้วพรมเลือดไปที่แท่นบูชาเจ็ดครั้ง ทำให้มันสะอาดจากความไม่บริสุทธิ์ของประชาชนชาวอิสราเอล และเตรียมมันสำหรับการทำงานอันศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งหนึ่ง

20 เมื่ออาโรนชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เต็นท์นัดพบ และแท่นบูชาเสร็จแล้ว เขาก็จะนำแพะเป็นๆ มา เขาต้องวางมือลงบนหัวของแพะตัวนั้น และสวดภาวนาความชั่วทั้งหมดของชุมชนอิสราเอล รวมทั้งการกบฏทั้งหลาย และบาปทั้งหมดของพวกเขา 21 อย่างนี้อาโรนจะได้วางบาปทั้งหมดลงบนหัวแพะตัวนั้น หลังจากนั้นเขาจะส่งแพะตัวนั้นออกไปในทะเลทราย เขาจะมอบหมายให้ชายคนหนึ่งจูงมันไป 22 ดังนั้นแพะตัวนั้นก็จะแบกบาปทั้งหมดของพวกเขาไปยังดินแดนที่โดดเดี่ยว แล้วชายคนนั้นก็จะปล่อยแพะตัวนั้นไว้ในทะเลทราย

23 หลังจากนั้นอาโรนจะเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และถอดชุดลินินที่เขาใส่ตอนที่เข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และวางชุดลินินไว้ในเต็นท์นั้น 24 จากนั้นเขาก็จะอาบน้ำชำระร่างกายในสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ และสวมเสื้อตัวอื่นของเขา แล้วจึงออกไปถวายเครื่องเผาบูชาของเขาเอง และเครื่องเผาบูชาของประชาชน โดยวิธีนี้เขาจะกำจัดบาปทั้งหลายให้กับตัวเขาเองและประชาชน 25 แล้วเขาจะเผาไขมันของเครื่องบูชาชำระล้างบนแท่นบูชา

26 ชายคนที่ปล่อยแพะให้เป็นอิสระ ที่ส่งไปให้กับอาซาเฮลนั้น จะต้องถอดเสื้อผ้าซักร แล้วอาบน้ำชำระร่างกาย หลังจากนั้นเขาถึงจะกลับเข้ามาในค่ายได้

27 ทั้งวัวตัวผู้และแพะตัวที่ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ที่อาโรนเอาเลือดของพวกเขาเข้าไปชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด จะต้องถูกนำออกไปนอกค่าย ส่วนหนึ่ง เนื้อและไขมันต้องเอาไปเผาให้หมดนอกค่าย 28 คนที่เผาพวกมันจะต้องถอดเสื้อผ้าออกซักรและอาบน้ำชำระร่างกาย หลังจากนั้นถึงจะกลับเข้ามาในค่ายได้

29 กฎนี้จะใช้กับพวกเจ้าตลอดไป ในวันที่สิบของเดือนเจ็ด พวกเจ้าต้องอดอาหารและไม่ทำงาน ทั้งคนอิสราเอลและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า 30 ในวันที่นั้น นักบวชจะชำระสถานที่ศักดิ์-

สิทธิ์ทั้งหมดแทนพวกเจ้า เพื่อชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์จากบาปทั้งหมดของพวกเจ้า และเจ้าก็จะสะอาดต่อหน้าพระยาห์เวห์ 31 วันนั้นจะเป็นวันหยุดที่สำคัญมากสำหรับพวกเจ้า พวกเจ้าจะต้องอดอาหาร นี่จะเป็นกฎสำหรับพวกเจ้าตลอดไป 32 นักบวชที่ได้รับเลือกให้เป็นนักบวชสูงสุด และได้รับการเจิมแต่งตั้งให้รับใช้ในฐานะนักบวชแทนที่พ่อของเขา เขาจะต้องทำพิธีชำระสิ่งต่างๆ เขาต้องสวมชุดลินินศักดิ์สิทธิ์ 33 เขาต้องชำระห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เต็นท์นัดพบและแท่นบูชา เขาต้องชำระสิ่งเหล่านี้เพื่อนักบวชคนอื่นๆ และผู้คนที่ทั้งหมดในชุมชนนั้น 34 นี่จะเป็นกฎสำหรับพวกเจ้าตลอดไป เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดแทนชาวอิสราเอลสำหรับบาปทั้งหมดของพวกเขาปีละครั้ง” อาโรนก็ได้ทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งไว้

กฎเกี่ยวกับการฆ่าและการกินเนื้อสัตว์

17 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ไปพูดกับอาโรน พวกลูกชายของเขาและประชาชนชาวอิสราเอล บอกพวกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ 3 ถ้าใครก็ตามที่มาจากครอบครัวของชาวอิสราเอล ฆ่าวัว แกะหรือแพะ สำหรับเป็นเครื่องบูชาในค่ายหรือฆ่าสัตว์พวกนอกร่างกายใดอย่างหนึ่งที่นอกร่างกาย 4 แล้วไม่เอามันมาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ตรงหน้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ เขาต้องรับผิดชอบต่อเลือดที่กระเด็นออกมาจากการฆ่าของเขา คนนั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา 5 กฎนี้มีขึ้นเพื่อชาวอิสราเอลจะได้เอาเครื่องบูชาต่างๆ ที่แต่ก่อนเขาเคยฆ่าตามท้องทุ่งกัน มาให้พระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ โดยเอามาให้กับนักบวช นักบวชจะเป็นคนทำหน้าที่ฆ่าสัตว์พวกนั้นให้กับพระยาห์เวห์ เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา 6 แล้วนักบวชจะสาดเลือดนั้นใส่แท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ และเผาไขมันเป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ 7 พวกเขาจะต้องไม่เอาเครื่องเซ่นไหว้ มาเช่นพวกปีศาจแพะอีกต่อไป พวกเขาไปไล่ตามปีศาจพวกนี้เหมือนโสเภณี นี่จะเป็นกฎของพวกเจ้าตลอดไปชั่วลูกหลาน

8 และเจ้าต้องบอกพวกเขาว่า ใครก็ตามจากครอบครัวชาวอิสราเอล หรือชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า ที่ได้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา 9 โดยไม่ได้เอาเครื่องบูชาพวกนั้นมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ คนนั้นจะถูกตัดออกจากประชาชนของเขา

10 ถ้าใครก็ตามจากครอบครัวชาวอิสราเอล หรือชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า กินเลือด เราจะไม่ยอมรับคนที่กินเลือดนั้น และจะตัดเขาออกจากประชาชนของเขา 11 เพราะชีวิตของร่างกายอยู่ในเลือด และเราได้ให้เลือดนั้นกับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้เอาไปใช้บนแท่นบูชา เพื่อชำระความไม่บริสุทธิ์และบาป เพื่อตัวพวกเจ้าเอง มันเป็นเลือดนี้เองที่ชำระล้างความไม่บริสุทธิ์และบาป โดยชีวิตที่อยู่ในมัน 12 เพราะอย่างนี้ เราจึงต้องบอกชาวอิสราเอลไม่ให้กินเลือดและห้ามชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้ากินเลือดด้วย

13 ถ้าชาวอิสราเอลคนใดหรือชาวต่างชาติคนใดที่อาศัยอยู่ร่วมกับเจ้า ไปล่าสัตว์ป่าหรือนกที่กินได้มา จะต้องทะเลือดของมันทิ้งและเอาดินกลบเลือดนั้น 14 เพราะชีวิตของทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในเลือดของมัน ดังนั้นเราจึงบอกชาวอิสราเอลทุกคนไม่ให้กินเลือดของสิ่งมีชีวิตทุกอย่าง เพราะชีวิตของสิ่งมีชีวิตอยู่ในเลือดของมัน ใครที่กินเลือดจะถูกตัดออกจากคนของเขา

15 และทุกคนไม่ว่าจะเป็นชาวอิสราเอลหรือชาวต่างชาติ ที่กินสัตว์ที่ตายเองตามธรรมชาติ หรือถูกสัตว์อื่นฆ่า คนนั้นต้องถอดเสื้อออกซักร และอาบน้ำ คนนั้นจะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น หลังจากนั้นถึงจะบริสุทธิ์เหมือนเดิม 16 ถ้าเขาไม่ถอดเสื้อผ้าซักรและไม่อาบน้ำ เขาจะต้องได้รับโทษสำหรับบาปของเขา”

กฎเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

18 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² "ให้บอกกับชาวอิสราเอลว่า เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ³ เจ้าจะต้องไม่ทำตามสิ่งต่างๆ ที่คนเขาทำกันในแผ่นดินอียิปต์ที่เจ้าเคยอยู่นั้น เจ้าต้องไม่ทำตามสิ่งต่างๆ ที่ชาวคานาอันทำกันอยู่ในแผ่นดินของเขาก่อนที่เราจะมา เจ้าเข้าไปอยู่ใน และเจ้าต้องไม่ใช้ชีวิตตามธรรมเนียมต่างๆ ของพวกเขา ⁴ เจ้าต้องทำตามระเบียบต่างๆ ของเรา และรักษากฎต่างๆ ของเรา เพื่อพวกเจ้าจะได้ใช้ชีวิตตามกฎเหล่านั้น เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ⁵ เจ้าต้องทำตามกฎและระเบียบของเรา ใครที่เชื่อฟังกฎเหล่านั้นจะมีชีวิตอยู่ได้ เพราะกฎเหล่านั้น เราคือยาห์เวห์

⁶ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับญาติสนิทของเจ้า เราคือยาห์เวห์ ⁷ เจ้าต้องไม่ทำให้พ่อของเจ้าต้องอับอายขายหน้า เพราะเจ้าไปมีเพศสัมพันธ์กับแม่ของเจ้าเอง เพราะนางคือแม่ของเจ้า เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง ⁸ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับเมียคนอื่น ๆ ของพ่อ เจ้า เพราะมันจะทำให้พ่อของเจ้าต้องอับอายขายหน้า

⁹ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า ไม่ว่าจะเป็นลูกสาวของพ่อเจ้าหรือของแม่เจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดในบ้านเดียวกับเจ้าหรือที่อื่นก็ตาม [†]

¹⁰ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับหลานสาว ไม่ว่าจะเป็นลูกสาวของลูกชายเจ้า หรือลูกสาวของลูกสาวเจ้า เพราะมันจะทำให้เจ้าต้องอับอายขายหน้า

¹¹ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวที่เกิดจากเมียคนอื่น ๆ ของพ่อเจ้า เพราะนางเป็นน้องสาวของเจ้า

¹² เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่น้องของพ่อเจ้า เพราะนางคือญาติสนิทของพ่อเจ้า ¹³ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่น้องของแม่เจ้า เพราะนางคือญาติสนิทของแม่เจ้า ¹⁴ เจ้าต้องไม่ทำให้พี่ชายหรือน้องชายของพ่อเจ้าต้องอับอายขายหน้า โดยไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียของเขา เพราะนางคือป้าสะใภ้และอัสสะใภ้ของเจ้า

¹⁵ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับลูกสะใภ้ของเจ้า เพราะนางคือเมียของลูกชายเจ้า เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับนาง

¹⁶ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับเมียของพี่ชายหรือน้องชายเจ้า เพราะจะทำให้พี่ชายหรือน้องชายของเจ้าต้องอับอายขายหน้า

¹⁷ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงคนหนึ่ง แล้วยังมีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวของนางด้วย เจ้าต้องไม่แต่งงานและมีเพศสัมพันธ์กับหลานสาวของนางด้วย ไม่ว่าหลานคนนั้นจะเป็นลูกของลูกชายหรือลูกของลูกสาวนางก็ตาม เพราะพวกนางนั้นเป็นญาติสนิทกับนาง มันเป็นเรื่องชั่วช้าลามก

¹⁸ เจ้าต้องไม่แต่งงานกับพี่สาวหรือน้องสาวของเมียเจ้า และต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับนางตราปใดที่เมียของเจ้ายังมีชีวิตอยู่

¹⁹ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงในระหว่างที่นางมีประจำเดือนซึ่งเป็นช่วงเวลาที่น่าไม่บริสุทธิ์

²⁰ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับเมียของเพื่อนบ้าน ซึ่งจะทำให้เจ้าเองไม่บริสุทธิ์กับนาง

²¹ เจ้าต้องไม่ให้ลูกของเจ้าถูกเผาไฟสังเวทให้พระโมเสส [‡] เจ้าต้องไม่ดูหมิ่นชื่อของพระเจ้าของเจ้า โดยการทำอย่างนี้ เราคือยาห์เวห์

²² เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน เหมือนกับที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน

[†] เมียคนอื่น ๆ ของพ่อ หรือแม่เลี้ยง ^{††} ลูกสาว ... ก็ตาม ถ้าผู้ชายมีเมียหลายคน เมียแต่ละคนกับลูกๆ ของนางจะมีกระโถมของตนเองหรือมีบ้านส่วนตัวของตนเอง พวกเขาคือเหมือนครอบครัวเล็กๆ ดังนั้น ข้อความนี้อาจจะหมายถึงผู้ชายไม่ควรมีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวคนใดก็ตามของพ่อตัวเอง [‡] พระโมเสส พระจอมพลอม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูหมายถึง "กษัตริย์"

²³ เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ และทำตัวไม่บริสุทธิ์กับมัน ผู้หญิงก็ต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ด้วยเหมือนกัน เพราะมันบริสุทธิ์

²⁴ เจ้าจะต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ด้วยการทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพราะชนชาติพวกนี้ที่เรากำลังขับไล่ออกไปจากแผ่นดินต่อหน้าพวกเจ้า เคยทำตัวไม่บริสุทธิ์อย่างนั้น ²⁵ แผ่นดินถึงได้ไม่บริสุทธิ์ ดังนั้นเราจึงลงโทษมันสำหรับบาปที่อยู่ในมัน แผ่นดินก็เลยอวกคนพวกนั้นที่อาศัยอยู่ที่นั่นออกมา

²⁶ พวกเจ้าทั้งชาวอิสราเอลและชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า ต้องเชื่อฟังกฎและระเบียบของเรา และต้องไม่ทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ ²⁷ เพราะคนที่อาศัยบนแผ่นดินนั้นก่อนหน้าเจ้า ได้ทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ แผ่นดินถึงได้ไม่บริสุทธิ์ ²⁸ แต่ถ้าเจ้าทำตามกฎของพระยาห์เวห์ แผ่นดินนั้นจะไม่ได้ไม่บริสุทธิ์ เจ้าออกมา เพราะไปทำให้มันไม่บริสุทธิ์ เหมือนกับที่มันอวกชนชาติที่อาศัยอยู่ก่อนหน้าเจ้าออกมา ²⁹ เพราะใครก็ตามที่ทำการที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ คนเหล่านั้นจะถูกตัดออกจากประชาชนของเรา ³⁰ ดังนั้น พวกเจ้าต้องรักษาคำสั่งของเรา ไม่ไปทำตามธรรมเนียมที่น่าสะอิดสะเอียนพวกนี้ ที่คนอื่นเขาทำกันอยู่ก่อนแล้ว และเจ้าต้องไม่ทำให้ตัวเจ้าเองไม่บริสุทธิ์ เพราะไปทำการพวกนี้ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า"

ชาวอิสราเอลเป็นของพระเจ้า

19 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² "ให้พูดกับชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมด บอกกับพวกเขาว่า 'เจ้าต้องทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่น เพราะเรา ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า แตกต่างจากผู้อื่น

³ ทุกคนต้องเคารพพ่อแม่ของตน และต้องรักษาวันหยุดต่างๆ ของเราไว้ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

⁴ อย่าทิ้งเราและหันไปกราบไหว้พวกรูปเคารพและอย่าเอาเหล็กมาหล่อเป็นพวกพระต่างๆ สำหรับพวกเจ้าเอง เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

⁵ เมื่อเจ้าเอาเครื่องสังสรรค์บูชาถวายให้กับพระยาห์เวห์ เจ้าควรถวายตามวิธีที่ถูกต้อง มันจะได้เป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า ⁶ เนื้อที่เจ้าเอามาถวายนั้น จะต้องกินในวันนั้นที่เจ้าฆ่ามัน หรือไม่ก็วันถัดไป แต่ถ้าเหลือถึงวันที่สาม ก็ให้เอาไปเผาไฟทิ้งให้หมด ⁷ ถ้ายังขึ้นเอามากินอีกในวันที่สาม มันก็ไม่สะอาดแล้ว [‡] และไม่ใช่ที่ยอมรับด้วย ⁸ คนที่กินมัน ต้องรับผิดชอบต่อความบาปของเขาเอง เพราะว่าเขาดูหมิ่นพวกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ที่เป็นของพระยาห์เวห์ และคนๆ นั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา

⁹ เมื่อเจ้าเก็บเกี่ยวพืชผลจากที่ดินของเจ้า อย่าเก็บไปจนสุดขอบของทุ่งและอย่ากลับไปเก็บพวกที่หล่นตามพื้น ¹⁰ อย่าเก็บองุ่นจนหมดทั้งไร่ของเจ้า และต้องไม่เก็บองุ่นที่หล่นตามพื้นในไร่ด้วย เจ้าต้องเหลือทิ้งไว้ให้คนยากจนหรือคนเดินทาง เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

¹¹ เจ้าต้องไม่ขโมย ไม่โกงหรือโกหกซึ่งกันและกัน ¹² เจ้าต้องไม่เอาชื่อของเราไปสาบานอย่างไม่จริงจัง นั่นเป็นการลบหลู่ชื่อของพระเจ้าของเรา เราคือยาห์เวห์

¹³ เจ้าต้องไม่โกงเพื่อนบ้านเจ้า และเจ้าต้องไม่ไปปล้นเขา เจ้าต้องไม่หว่านเหนียวค่าแรงของคนงานไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น [‡]

¹⁴ เจ้าต้องไม่แข่งคนหุนหุก เจ้าต้องไม่เกลียดคนตาบอด โดยเอาของมาขวางทางเขา ทำให้เขาสะดุดล้ม เจ้าต้องอย่าเกรงพระเจ้าของเรา เราคือยาห์เวห์

¹⁵ เจ้าต้องตัดสินอย่างยุติธรรม ไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร ไม่ว่าจะเป็นคนจนหรือคนสำคัญ เจ้าต้องตัดสินเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างยุติธรรม ¹⁶ เจ้าต้องไม่เที่ยวใส่ร้ายคนอื่น และเจ้าต้องไม่ทำสิ่งที่เสี่ยงต่อชีวิตของเพื่อนบ้าน ^{‡‡} เราคือยาห์เวห์

^{‡†} ไม่สะอาดแล้ว ไม่บริสุทธิ์ หรือพระเจ้าไม่ยอมรับไว้เป็นเครื่องบูชา ^{‡‡} หว่านเหนียว ... จนถึงวันรุ่งขึ้น คนงานจะได้รับค่าแรงสำหรับงานที่พวกเขาทำใน

17 เจ้าต้องไม่เกลียดชังเพื่อนบ้านของเจ้าอยู่ในใจ ต้องช่วยตี-
เตือนเขาเมื่อเขาทำผิด เพื่อเจ้าจะได้ไม่มีส่วนในความผิดบาป
ของเขา 18 ลืมสิ่งไม่ดีที่คนอื่นทำกับเจ้า และอย่าแค้นใจ ให้รัก
เพื่อนบ้านของเจ้าเหมือนรักตัวเอง เราคือยาห์เวห์

19 เจ้าต้องเชื่อฟังกฎทั้งหลายของเรา ต้องไม่ผสมพันธุ์สัตว์ต่าง
ชนิดกัน ไม่หว่านเมล็ดพืชต่างชนิดในทุ่งนาเดียวกัน เจ้าต้องไม่
สวมเสื้อที่ทำจากวัสดุสองชนิดผสมกัน

20 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงที่เป็นทาส ที่ถูกห่มหมาย
ไว้แล้วกับชายอื่น แต่ยังไม่ได้รับการไถ่ตัว หรือปล่อยให้ เป็นอิสระ
พวกเขาสองคนจะต้องถูกลงโทษ แต่โทษไม่ถึงตาย เพราะ
นางยังไม่เป็นอิสระ 21 แต่ชายคนนั้นต้องนำแกะตัวผู้มาเป็นของ
ถวายชดเชย ถวายให้กับพระยาห์เวห์ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 22 ต่อ
หน้าพระยาห์เวห์ นักบวชจะกักจำบาปให้กับเขา โดยใช้แกะตัวผู้
ที่เป็นของถวายชดเชยใช้สำหรับบาปที่เขาได้ทำ แล้วเขาจะได้รับการ
อภัยจากบาปที่ได้ทำไป

23 เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินนั้นแล้ว และได้ปลูกต้นไม้ผลไม้มันเป็น
อาหาร เจ้าต้องถือว่าผลของมันไม่บริสุทธิ์ † ในสามปีแรกนั้น มัน
เป็นของต้องห้ามสำหรับเจ้า ห้ามกินมัน 24 แต่ในปีที่สี่ ผลทั้งหมด
ของมันจะเป็นของถวายอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อสรรเสริญพระยาห์เวห์
25 ในปีที่ทำให้เจ้าถึงกินผลมันได้ ด้วยวิธีนี้ การเก็บเกี่ยวของเจ้าก็
จะเพิ่มมากขึ้น เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

26 เจ้าต้องไม่กินเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดของมันติดอยู่
เจ้าต้องไม่พยายามทำนายจากกลางบอกเหตุหรือจากเวทมนตร์

27 เจ้าต้องไม่โกนจอนและไม่มีโกนเครา 28 เจ้าต้องไม่เฉือนเนื้อ
ตัวเองในพิธีบูชาคนตาย และต้องไม่สักเครื่องหมายใดๆลงบนตัว
เราคือยาห์เวห์

29 เจ้าต้องไม่ทำลายศักดิ์ศรีของลูกสาวเจ้า โดยให้นางเป็นโส-
เภณี เพื่อประชาชนในแผ่นดินนี้จะได้ไม่นอกใจเราอย่างกับโส-
เภณี และทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความชั่วช้าลามก

30 เจ้าต้องรักษาพวกวันหยุดของเรา และต้องเคารพสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ของเรา เราคือยาห์เวห์

31 อย่าไปหาคนทรง †† และพ่อมด ‡ เพื่อขอคำแนะนำ และทำให้
เจ้าเองไม่บริสุทธิ์เพราะพวกมัน เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

32 เจ้าต้องยืนขึ้นทำความเคารพคนแก่ และต้องให้เกียรติกับ
พวกเขา เจ้าต้องยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์

33 เมื่อชาวต่างชาติมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเจ้า เจ้าจะต้องไม่
เอาเปรียบเขา 34 ชาวต่างชาติที่อยู่กับเจ้าต้องเป็นเหมือนประชา-
ชนคนหนึ่งของเจ้า และเจ้าต้องรักเขาเหมือนรักตัวเอง เพราะเจ้า
ก็เคยเป็นชาวต่างชาติในอียิปต์มาแล้วเหมือนกัน เราคือยาห์เวห์
พระเจ้าของเจ้า

35 เจ้าต้องซื่อสัตย์ในการตัดสินความ เมื่อเจ้าวัดความยาว ซึ่ง
นำหนักหรือวัดความจุ 36 เจ้าจะต้องใช้พวกตราซึ่ง พวกตุ้มนำ-
หนัก พวกที่ตวงเมล็ดข้าวกับของเหลว อันเที่ยงตรง เราคือยาห์-
เวห์พระเจ้าของเจ้า ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์

37 เจ้าต้องเชื่อฟังกฎระเบียบทั้งหมดของเรา และทำตามพวก
มัน เราคือยาห์เวห์”

คำเตือนเรื่องการบุชารูปเคารพ

20 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้บอกประชาชนชาวอิส-
ราเอลว่า ใครก็ตามในหมู่ชาวอิสราเอลหรือในหมู่ชาวต่าง
ชาติที่มาอาศัยในอิสราเอล ที่เอาลูกตัวเองสังเวยให้กับพระโม-
เสส † จะต้องถูกฆ่า ประชาชนต้องเอาหินขว้างเขาจนตาย 3 เรา

วันนั้น เมื่อสิ้นสุดแต่ละวัน ††† เจ้าต้องไม่... เพื่อนบ้าน หรือแปลได้อีก
อย่างหนึ่งว่า “เจ้าต้องไม่กินอยู่บนความทุกข์ของเพื่อนบ้าน” † ผลของมันไม่
บริสุทธิ์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้ตัดผลของมันทิ้งไปเหมือนตัดหนึ่งห่ม
ปลายอวัยวะเพศชาย” †† คนทรง คนที่พยายามติดต่อกับวิญญาณคนตายหรือ
ผี ‡ พ่อมด คนที่พยายามใช้วิญญาณชั่วในการสร้างเวทมนตร์หรือวิญญาณที่
คุ้นเคยที่เป็นวิญญาณของญาติหรือเพื่อนของคนที่ยาไปแล้ว (เหมือน 20:6)
†† พระโมเสส พระจอมพลอม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูหมายถึง “กษัตริย์”

จะต่อต้านคนๆนั้น และจะตัดเขาออกจากประชาชนของเขา
เพราะเขาเอาลูกตัวเองสังเวยให้กับพระโมเสส เขาได้ทำให้
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราแปดเปื้อน และเขาก็ได้ลบหลู้อัน
ศักดิ์สิทธิ์ของเรา 4 แต่ถ้าประชาชนทั้งแผ่นดินลบหลู้อัน
ศักดิ์สิทธิ์ของเรา 5 เราก็จะต่อต้านคนๆนั้นและครอบครัวของเขา เราจะ
ตัดเขาและทุกคนที่หลงตามเขาไปขายตัวให้กับพระโมเสส ออก
จากประชาชนของพวกเขา

6 ถ้ามีใครไปหาคนทรงและพ่อมด เพื่อขอคำแนะนำ และนอก-
ใจเราเหมือนกับโสเภณี เราจะต่อต้านคนๆนั้นและจะตัดเขาออก
จากประชาชนของเขา

7 เจ้าต้องทำตัวให้แตกต่างจากคนอื่น และรักษาความแตกต่าง
นั้นไว้ เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า 8 เจ้าต้องเชื่อฟังกฎ
ของเราและทำตามนั้น เราคือยาห์เวห์ผู้ที่ทำให้เจ้าแตกต่างและ
เป็นของเรา

9 ถ้าใครสาปแช่งพ่อแม่ คนนั้นจะต้องถูกฆ่า คนที่สาปแช่งพ่อ
แม่ เป็นคนที่แสร้งหาเรื่องตายเอง

การลงโทษสำหรับบาปทางเพศ

10 ถ้าชายคนหนึ่งมีชู้กับเมียคนอื่น ถ้าเป็นเมียของเพื่อนบ้าน
ทั้งหญิงและชายที่เป็นชู้กันต้องถูกฆ่า 11 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์
กับเมียพ่อ เขาทำให้พ่อต้องอับอายขายหน้า ทั้งเขาและเมียพ่อก็
เป็นชู้กันต้องถูกฆ่า พวกเขาแสร้งหาเรื่องตายเอง

12 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับลูกสะใภ้ของตัวเอง ทั้งคู่จะต้องถูก
ฆ่า พวกเขาได้ทำเรื่องวิปริต พวกเขาแสร้งหาเรื่องตายเอง

13 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน อย่างกับมีเพศสัม-
พันธ์กับผู้หญิง เขาทั้งสองได้ทำเรื่องน่าสะอิดสะเอียน พวกเขาจะ
ต้องถูกฆ่า พวกเขาแสร้งหาเรื่องตายเอง

14 ถ้าชายคนหนึ่งได้กับผู้หญิงคนหนึ่ง และยังได้กับแม่ของนาง
ด้วย นั่นเป็นสิ่งที่ชั่วช้าลามก ประชาชนจะต้องเอาไฟเผาเขาและ
หญิงทั้งสองนั้นให้ตายด้วย เพื่อความชั่วช้าลามกนั้นจะได้ไม่เกิด
ขึ้นอีกในหมู่พวกเรา

15 ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ จะต้องถูกฆ่า และเจ้าจะต้อง
ฆ่าสัตว์ตัวนั้น 16 ถ้าผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์กับสัตว์ เจ้าต้องฆ่าทั้งผู้-
หญิงและสัตว์ด้วย พวกเขาสมควรถูกฆ่า พวกเขาแสร้งหาเรื่องตาย
เอง

17 ถ้าผู้ชายแต่งงานกับพี่สาวหรือน้องสาวของเขา ไม่ว่าจะเป็
นลูกสาวของพ่อหรือลูกสาวของแม่ และพวกเขามีเพศสัมพันธ์กัน
ถือเป็นเรื่องน่าอับอายคอตก พวกเขาต้องถูกตัดออกจากประชาชน
ของเขาต่อหน้าผู้ชน เพราะเขามีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้อง
สาวของเขาเอง เขาต้องถูกทำโทษสำหรับบาปของเขา

18 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงระหว่างที่นางมีประจำเดือน
เขาเปิดเผยที่มาของเลือดของนาง และนางก็เปิดเผยที่มาของ
เลือดนาง พวกเขาทั้งคู่ต้องถูกตัดออกจากคนของพวกเขา

19 เจ้าต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับพี่สาวหรือน้องสาวของแม่หรือ
ของพ่อเจ้า เพราะถือว่าเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับญาติสนิท พวก
ที่ทำอย่างนั้นจะต้องถูกทำโทษสำหรับบาปของพวกเขา

20 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับเมียของลุงหรืออา เขาทำให้ลุงหรือ
อาต้องอับอายขายหน้า ทั้งชายคนนั้นและเมียของลุงหรืออา จะ
ต้องถูกทำโทษสำหรับบาปของพวกเขา พวกเขาจะตายโดยไม่มี
ลูกหลาน

21 ถ้าผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กับเมียของพี่ชายหรือน้องชาย ถือเป็น
การไม่บริสุทธิ์ เขาทำให้พี่ชายหรือน้องชายต้องอับอายขาย-
หน้า ทั้งหญิงและชายคนนั้นจะไม่มีลูกหลาน

22 พวกเจ้าต้องเชื่อฟังกฎและระเบียบของเรา และทำตาม เพื่อ
แผ่นดินที่เรากำลังจะนำพวกเจ้าไปอาศัยจะได้ไม่อับอกพวกเจ้า
ออกมา 23 พวกเจ้าต้องไม่ทำตามธรรมเนียมของชนชาติพวกนั้น

ที่เรากำลังไล่ออกจากแผ่นดินนั้นต่อหน้าพวกเจ้า เพราะพวกมันได้ทำบาปทั้งหลายนี้ เราก็เลยเกลียดพวกมัน

24 แต่เราเคยพูดกับเจ้าแล้วว่า เจ้าจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินของพวกเรา และเราจะยกมันให้เป็นของเจ้า มันคือดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ †

เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เราได้แยกเจ้าออกมาจากชนชาติอื่นๆ 25 ดังนั้น พวกเจ้าต้องแยกแยะระหว่งสัตว์ที่บริสุทธิ์กับไม่บริสุทธิ์ และนกที่บริสุทธิ์กับนกที่ไม่บริสุทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำตัวเองให้แปดเปื้อนโดยกินสัตว์ นกหรือสัตว์เลื้อยคลานบนพื้นดินที่เราได้แยกไว้ว่าไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า 26 พวกเจ้าต้องทำตัวให้แตกต่างเพื่อเรา เพราะเราคือยาห์เวห์ผู้แตกต่างจากผู้อื่น และเราได้แยกพวกเจ้าออกจากชนชาติอื่นๆเพื่อเป็นของเรา

27 ชายหรือหญิงที่เป็นร่างทรง หรือเป็นพอมด ต้องถูกฆ่า ประชาชนต้องเอาหินขว้างพวกเขาให้ตาย พวกเขาเส้าหาเรื่องตายเอง”

กฎสำหรับนักบวช

21 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้บอกกับพวกนักบวช ที่เป็นลูกหลานของอาโรนว่า ‘นักบวชต้องไม่ทำตัวให้ไม่บริสุทธิ์ †† ด้วยการแตะต้องศพที่เป็นญาติของเขา 2 ยกเว้นแต่ผู้ตายเป็นญาติสนิท คือ แม่ หรือ พ่อ ลูกชาย ลูกสาว พี่ชายหรือน้องชาย 3 พี่สาวหรือน้องสาวที่ยังไม่แต่งงาน ‡ นางยังสนิทกับเขา เพราะนางยังไม่ได้แต่งงานกับคนอื่น นักบวชอาจจะทำให้ตัวเองไม่บริสุทธิ์เพื่อนางได้ 4 แต่นักบวชจะต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ ถ้าคนตายเป็นเพียงญาติฝ่ายเมีย การแตะต้องร่างคนตายจะทำให้ นักบวชไม่บริสุทธิ์

5 นักบวชต้องไม่กินนมจนหัวล้าน ต้องไม่กินเคราและไม่เชือดเนื้อของตัวเอง 6 พวกนักบวชต้องรักษาตัวให้พร้อมที่จะทำการงานอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อพระเจ้าของพวกเรา พวกเขาจะต้องไม่ทำให้ชื่อของพระเจ้าของพวกเราเสื่อมเสีย เพราะพวกเขาจะต้องถวายพวกของขวัญ ที่เป็นอาหารของพระเจ้าของพวกเรา ดังนั้นพวกเขาจะต้องรักษาตัวให้พร้อมที่จะทำการงานอันศักดิ์สิทธิ์

7 พวกนักบวชต้องไม่แต่งงานกับผู้หญิงที่เสื่อมเสียเพราะเคยขายตัวมาก่อน หรือผู้หญิงที่หย่ากับสามี เพราะนักบวชเป็นผู้ที่ถูกอุทิศไว้ให้กับพระเจ้าของเขา 8 เจ้าต้องทำกับนักบวชแตกต่างจากคนอื่นเพราะเขาเป็นคนถวายอาหารให้พระเจ้าของเจ้า นักบวชจะต้องแตกต่างในสายตาเจ้า เพราะเรา คือยาห์เวห์ ผู้ที่แตกต่างจากผู้อื่น และเราทำให้เจ้าแตกต่างจากผู้อื่น

9 ถ้าลูกสาวของนักบวชทำตัวไม่บริสุทธิ์ ด้วยการไปขายตัว เธอทำให้พ่อของตัวเองไม่บริสุทธิ์ไปด้วย นางจะต้องถูกเผาตาย

10 นักบวชคนที่ใหญ่กว่าพี่น้องคนอื่นๆคนที่ได้รับการเจิมน้ำมันบนหัว และคนที่ได้รับการแต่งตั้งให้สวมชุดพิเศษของนักบวชชั้นสูง เขาต้องไม่ปล่อยผมรุงรัง และต้องไม่ฉีกเสื้อผ้าแสดงความเศร้าโศก 11 เขาจะต้องไม่เข้าใกล้ศพ ถึงจะเป็นศพพ่อหรือแม่ของเขาก็ตาม เขาจะต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ 12 เขาต้องไม่ไปจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และเขาต้องไม่ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าไม่บริสุทธิ์ เพราะเขาได้ถูกแยกไว้ด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าของเขา เราคือยาห์เวห์

13 นักบวชสูงสุดต้องแต่งงานกับผู้หญิงพรหมจรรย์ 14 นักบวชสูงสุดต้องไม่แต่งงานกับผู้หญิงต่อไปนี้คือ แม่หม้าย หญิงที่หย่ากับสามี หรือโสเภณีที่ไม่บริสุทธิ์ เขาจะแต่งงานได้แต่เฉพาะกับผู้หญิงพรหมจรรย์จากตนของเขาเท่านั้น 15 เพื่อเขาจะได้ไม่ทำให้ลูกของเขาไม่บริสุทธิ์ท่ามกลางคนของเขาเอง เพราะเรา ยาห์เวห์ ได้อุทิศนักบวชสูงสุดนั้นไว้สำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์”

† ดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนที่เต็มไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้อื่นๆ” †† ไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ยอมรับการบูชาจากเขา ‡ พี่สาว ... ไม่แต่งงาน หรือยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับใคร

16 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 17 “ให้บอกอาโรนว่า ถ้าลูกหลานคนไหนของเจ้า ไม่ว่าจะป็นรุ่นไหนก็ตาม มีร่างกายพิการ เขาจะต้องไม่เข้ามาใกล้แท่นบูชา เพื่อถวายอาหารให้กับพระเจ้าของเขา 18 เพราะคนไหนมีร่างกายไม่สมบูรณ์ เขาจะต้องไม่เข้ามาใกล้แท่นบูชา ไม่ว่าจะป็นคนตาบอด คนเป็นง่อย คนที่มีใบหน้าที่ผิดปกติ † † คนที่มีร่างกายผิดปกติ †† คนที่หูหนวก คนมือหัก 20 คนหลังค่อม คนเตี้ยแคระ คนตาเสีย คนที่มีผื่นขึ้นตามตัว คนเป็นโรคผิวหนัง คนที่ลูกออดทะบี

21 ลูกหลานทุกคนของนักบวชอาโรน ที่มีร่างกายพิการ ห้ามไม่ให้เข้าใกล้แท่นบูชา เพื่อถวายพวกของขวัญให้กับพระเจ้าของเรา เพราะเขาพิการ เขาจึงไม่สามารถถวายอาหารให้กับพระเจ้าของเราได้ 22 แต่เขาสามารถกินอาหารของพระเจ้าของเราได้ ทั้งอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ 23 แต่เขาต้องไม่เข้ามาใกล้แท่นบูชา และต้องไม่เข้าใกล้แท่นบูชา เพราะเขาพิการทูลูกหลาน เขาต้องไม่ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราไม่บริสุทธิ์ เราคือยาห์เวห์ ผู้ที่ทำให้สถานที่เหล่านี้ศักดิ์สิทธิ์”

24 ดังนั้นโมเสสจึงเล่าเรื่องพวกนี้ให้อาโรน พวกลูกชายของอาโรน และประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดฟัง

22 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้บอกอาโรนกับพวกลูกชายของเขาว่า ‘พวกเขาจะต้องไม่ทำให้ของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวอิสราเอลเอามาอุทิศให้กับเรานั้น หมดความศักดิ์สิทธิ์ไป เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ลบหลู่ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา เราคือยาห์เวห์ 3 ให้บอกกับพวกเขาว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ถ้าลูกหลานคนใดของเจ้าในขณะที่ตัวเขาไม่บริสุทธิ์ ได้ไปแตะต้องของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวอิสราเอลอุทิศให้กับพระเจ้าของเรา คนนั้นจะไม่ได้รับใช้เราในฐานะนักบวชอีกต่อไป เราคือยาห์เวห์

4 ถ้าลูกหลานคนไหนของอาโรน เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง หรือมีหนองไหล †† ออกจากร่างกาย เขาต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาน่าจะตัวเขาจะบริสุทธิ์ ถ้ามีใครไปแตะต้องถูกสิ่งทีศพของคนตายได้ทำให้ไม่บริสุทธิ์ไว้ หรือถ้ามีใครที่หลังนำกามออกมา 5 หรือถ้ามีใครไปแตะต้องถูกสัตว์เลื้อยคลานที่ไม่บริสุทธิ์ หรือไปแตะต้องถูกคนที่จะทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ ไม่ว่าเขาจะไม่บริสุทธิ์ในเรื่องอะไรก็ตาม 6 คนที่ไปแตะต้องถูกอะไรก็ตามในของที่ไม่บริสุทธิ์พวกนี้ คนนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น และเขาจะต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์ใดๆนอกเสียจากว่าเขาจะไปอาบน้ำก่อน 7 เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน เขาก็จะกลับเป็นคนบริสุทธิ์อีกครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นเขาก็กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์พวกนั้นได้ เพราะนั่นเป็นอาหารของเขา

8 นักบวชต้องไม่กินสัตว์ที่ตายตามธรรมชาติ หรือถูกสัตว์ป่าฉีกเนื้อกิน มันจะทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ เราคือยาห์เวห์

9 พวกเขาต้องรักษาภรรยาของเขา พวกเขาจะได้ไม่มีความผิด เพราะมัน และต้องตายเพราะไม่นับถือกฎพวกนี้ของเรา เราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้พวกเขาแตกต่างจากคนอื่น 10 คนนอกต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ คนที่อาศัยอยู่กับนักบวชและคนงานที่นักบวชจ้างมา ต้องไม่กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ 11 แต่ถ้าทาสคนไหนที่นักบวชซื้อมาด้วยเงินของเขาเอง ทาสคนนั้นก็กินอาหารที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ได้ รวมทั้งทาสที่เกิดในบ้านของนักบวช ก็กินอาหารของนักบวชนี้ได้ 12 ถ้าลูกสาวของนักบวชไปแต่งงานกับคนนอกที่ไม่ได้อยู่ในครอบครัวของนักบวช นางก็กินของถวายอันศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ไม่ได้แล้ว 13 แต่ถ้าลูกสาวของนักบวชกลายเป็นแม่หม้ายหรือหย่าร้าง โดยที่นางไม่มีลูก และนางกลับมาอยู่บ้านพ่อเหมือนตอนที่เป็เด็ก นางก็กินอาหารของพ่อนางได้ แต่คนนอกที่ไม่ได้อยู่ในครอบครัวนักบวชห้ามกินมัน

†† ใบหน้าที่ผิดปกติ หรือ อาจจะแปลได้ว่า มีแขนขาสั้นผิดปกติ †† มีร่างกายผิดปกติ หรือ อาจจะแปลได้ว่า มีแขนขาที่ยาวผิดปกติ ††† หนองไหลของเหลวทุกอย่างที่ไหลออกจากร่างกายรวมถึงน้ำหนักจากแผล น้ำกามของผู้ชายและประจำเดือนของผู้หญิง

14 แต่ถ้าเกิดมีคนนอกมากินอาหารศักดิ์สิทธิ์นี้โดยไม่ได้ตั้งใจ เขาจะต้องชดใช้ค่าอาหารนี้ให้นักบวช และต้องชดใช้เพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของอาหารนั้น

15 นักบวชต้องไม่ทำให้พวกของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่ชาวอิสราเอลนำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ หมดความศักดิ์สิทธิ์ไป 16 พวกนักบวชจะต้องไม่เป็นเหตุทำให้ชาวอิสราเอลทำผิด เพราะไปกินของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเขาเอามา จนเป็นเหตุทำให้ต้องนำเครื่องบูชาชดใช้มาถวาย เราคือยาห์เวห์ผู้ทำให้เครื่องบูชาพวกนั้นศักดิ์สิทธิ์”

17 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 18 “ให้บอกอาโรน และพวกลูกๆ ของเขา และชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า ‘เมื่อมีใครในครอบครัวชาวอิสราเอล หรือชาวต่างชาติในอิสราเอล ถวายเครื่องเผาบูชา ไม่ว่าจะ เป็นเครื่องบูชาแก่น หรือเครื่องบูชาที่เขาสมัครใจถวายให้กับพระยาห์เวห์ 19 ถ้าจะให้เป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า มันจะต้องเป็นสัตว์ตัวผู้ ที่ไม่มีตำหนิอะไรเลย จากฝูงวัว ฝูงแกะหรือฝูงแพะ 20 เจ้าต้องไม่เอาสัตว์ที่พิการมาถวาย เพราะมันจะไม่เป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า

21 เมื่อมีใครเอาวัวหรือแกะหรือแพะจากฝูง มาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา ให้กับพระยาห์เวห์ เพื่อแก่น หรือของถวายด้วยความสมัครใจ สัตว์ที่เอามานั้นต้องไม่มีตำหนิอะไรเลย เพื่อให้เป็นที่ยอมรับ มันจะต้องไม่พิการทางร่างกาย 22 เจ้าต้องไม่ถวายสัตว์ที่ตาบอด ขาหัก หรือสัตว์พิการ หรือมีแผลเปื่อย เป็นหิดหรือโรคเรื้อน หรือมีโรคผิวหนังร้ายแรง เจ้าต้องไม่เอาสัตว์พวกนี้มาวางไว้บนแท่นบูชา เป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์

23 แต่เจ้าสามารถใช้วัวหรือลูกแกะที่มีขนาดเล็กกว่าปกติหรือผิดปกติรูปร่างไปบ้าง มาถวายเป็นเครื่องบูชาที่ด้วยความสมัครใจได้ แต่จะใช้มันแก่นไม่ได้ มันจะไม่เป็นที่ยอมรับ

24 เจ้าต้องไม่เอาสัตว์ที่มีลูกอันทะลอก บี ฉีกขาดหรือถูกตัดมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ เจ้าต้องไม่ทำอย่างนี้ในแผ่นดินของเจ้า

25 เจ้าต้องไม่เอาสัตว์อย่างนั้นจากชาวต่างชาติมาถวายเป็นของขวัญให้กับพระเจ้าของเจ้า เพราะมันเป็นสัตว์ที่มีตำหนิและพิการทางร่างกาย มันจะไม่เป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า”

26 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 27 “เมื่อมีวัว แกะหรือแพะเกิดใหม่ ต้องให้มันอยู่กับแม่ของมันเป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แปดหรือต่อจากนั้น ถึงจะเอามาเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ที่พระองค์จะยอมรับได้ 28 เจ้าต้องไม่ฆ่าวัวหรือแกะ พร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน

29 เมื่อเจ้าเอาเครื่องบูชามาถวาย เพื่อเป็นการขอบคุณพระยาห์เวห์ เจ้าต้องบูชามันอย่างที่จะเป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า 30 คือเจ้าต้องกินมันภายในวันนั้น และต้องไม่ให้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น เราคือยาห์เวห์

31 เจ้าต้องเชื่อฟังพวกคำสั่งของเราและทำตาม เราคือยาห์เวห์

32 เจ้าต้องไม่ลบหลู่ดูหมิ่นชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ประชาชนชาวอิสราเอลต้องจำไว้ว่า เราแตกต่างจากผู้อื่น เราคือยาห์เวห์ ผู้ที่ทำให้พวกเจ้าแตกต่างจากคนอื่น 33 เราคือผู้ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์”

เทศกาลทั้งหลาย

(กตว. 28:16-29:40)

23 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า “นี่คือเทศกาลต่างๆที่เราได้กำหนดไว้ เป็นเทศกาลของพระยาห์เวห์ ซึ่งพวกเจ้าจะต้องประกาศให้มีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ขึ้น

วันหยุดทางศาสนา

3 เจ้าจะทำงานเป็นเวลาหกวัน แต่วันที่เจ็ดจะเป็นวันสำหรับ การหยุดพักผ่อน คือวันหยุดทางศาสนา เป็นการประชุมที่ศักดิ์-

สิทธิ์ พวกเจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม เจ้าต้องรักษารวันหยุดนี้ให้กับพระยาห์เวห์

เทศกาลวันปลดปล่อย

4 ต่อไปนี้เป็นเทศกาลต่างๆของพระยาห์เวห์ เป็นการประชุมที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่เจ้าควรประกาศ ตามวันเวลาของพวกมัน 5 เทศกาลวันปลดปล่อยของพระยาห์เวห์ ตรงกับวันที่สิบสี่ของเดือนแรก † จะเริ่มหลังจากดวงอาทิตย์ตกดินแล้วของวันนั้น

เทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู

6 เทศกาลขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู ของพระยาห์เวห์ จะเริ่มในวันที่สิบห้าของเดือนแรกเหมือนกัน พวกเจ้าจะกินขนมปังไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน 7 ในวันแรกของเทศกาลนี้ พวกเจ้าจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น 8 พวกเจ้าจะถวายพวกของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ด ก็จะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์อีกครั้งหนึ่ง พวกเจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น”

เทศกาลเก็บเกี่ยวครั้งแรก

9 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 10 “ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังยกให้กับเจ้านี้ และเมื่อเจ้าเก็บเกี่ยวพืชผล เจ้าต้องเอาฟ่อนข้าวฟ่อนแรก จากการเก็บเกี่ยวนั้นไปให้กับนักบวช 11 นักบวชจะยกฟ่อนข้าวขึ้นต่อหน้าพระยาห์เวห์ ให้มันเป็นที่ยอมรับเพื่อเจ้า นักบวชจะถวายฟ่อนข้าวในวันรุ่งขึ้น หลังจากวันหยุดทางศาสนา

12 ในวันที่เจ้ายกฟ่อนข้าวขึ้น เจ้าต้องถวายลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีตัวหนึ่ง ที่ไม่มีตำหนิ เพื่อมาเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ 13 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมๆกันด้วย เป็นแบ่งอย่างตีประมาณสี่ลิตรครึ่งที่คลุกด้วยน้ำมัน เป็นของขวัญที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ เจ้าต้องถวายเครื่องดื่มบูชาด้วย เป็นเหล้าองุ่นประมาณเกือบหนึ่งลิตร 14 เจ้าต้องไม่กินเมล็ดข้าวใหม่นี้ เมล็ดข้าวที่ย่างไฟ หรือขนมปังที่ทำจากเมล็ดข้าวใหม่นี้ จนกว่าจะถึงวันที่เจ้าเอาเครื่องถวายนั้นมาถวายให้กับพระเจ้าของเจ้า กฎนี้จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม

เทศกาลวันที่ห้าสิบ

15 วันต่อมาหลังจากวันหยุดทางศาสนา คือวันที่พวกเจ้านำฟ่อนข้าวมาเป็นเครื่องยี่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ นับจากวันนี้ไปอีกเจ็ดอาทิตย์เต็มๆ 16 เจ้าก็จะนับเวลาไปห้าสิบวัน วันนั้นจะเลยวันหยุดทางศาสนาครั้งที่เจ็ดมาหนึ่งวัน ให้พวกเจ้าเอาเครื่องบูชาจากข้าวใหม่มาถวายให้พระยาห์เวห์ 17 ให้พวกเจ้าเอาขนมปังสองก้อนมาจากบ้าน เอามาเป็นเครื่องยี่นบูชา ขนมปังพวกนี้ทำมาจากแบ่งอย่างตีประมาณสี่ลิตรครึ่งผสมเชื้อฟูแล้วอบ นั่นจะเป็นของขวัญจากการเก็บเกี่ยวครั้งแรก ที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์

18 เจ้าต้องถวายขนมปังนี้ พร้อมกับลูกแกะตัวผู้ อายุหนึ่งปี เจ็ดตัว วัวตัวผู้หนึ่งตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัว สัตว์ทั้งหมดนี้ต้องไม่มีตำหนิ พวกมันจะเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ที่ถวายพร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชา พวกมันจะเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ 19 เจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และลูกแกะอายุหนึ่งปีสองตัว มาถวายเป็นเครื่องสังสรรค์บูชา

20 นักบวชจะถวายลูกแกะสองตัวนี้ พร้อมกับขนมปังจากการเก็บเกี่ยวครั้งแรกให้เป็นเครื่องยี่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ พวก

† เดือนแรก เดือนนี้สาน เป็นเดือนแรกของปฏิทินชาวยิว ตรงกับช่วงเดือนมีนาคมถึงเมษายน

มันจะเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ เป็นของที่อุทิศให้กับพระยาห์เวห์ และมันก็จะเป็นอย่างนักบวช 21 ในวันเดียวกัน เจ้าก็จะเรียกประชุม มันจะเป็นการประชุมที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น กฎนี้จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม

22 เมื่อเจ้าเก็บเกี่ยวผลผลิตจากแผ่นดินของพวกเจ้า เจ้าต้องไม่เก็บเกี่ยวจนสุดปลายที่นาของเจ้า และเจ้าต้องไม่ย้อนกลับไปเก็บเมล็ดข้าวที่ตกตามพื้นในทุ่งนาของเจ้า เจ้าต้องเหลือไว้สำหรับคนจนและคนต่างชาติ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

เทศกาลแตร

23 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 24 “ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ในวันแรกของเดือนที่เจ็ด เจ้าจะมีวันหยุดพิเศษ เจ้าจะเป่าแตรเพื่อระลึกถึงว่า นี่เป็นการประชุมศักดิ์สิทธิ์ 25 เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น และเจ้าต้องถวายของขวัญให้กับพระยาห์เวห์”

วันชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และประชาชน

26 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 27 “วันชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และประชาชน † ให้บริสุทธิ์ จะตรงกับวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด เจ้าจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องอดอาหารและต้องถวายของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ 28 เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น เพราะมันเป็นวันสำหรับการชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และประชาชน เพื่อทำการชำระล้างแทนพวกเจ้าทั้งหลายต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

29 ถ้ามีใครที่ไม่อดอาหารในวันนั้น เขาจะถูกตัดออกจากประชาชนของเขา 30 ถ้ามีใครทำงานในวันนั้น เราจะทำลายคนผู้นั้นไปจากประชาชนของเขา 31 เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น กฎนี้จะใช้ตลอดไปจนชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า ไม่ว่าเจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ตาม 32 มันจะเป็นวันหยุดพิเศษสำหรับเจ้า เจ้าต้องอดอาหาร เจ้าต้องรักษาวินัยพิเศษของเจ้า มันเริ่มในตอนเย็นของวันที่เก้า แล้วไปสิ้นสุดในตอนเย็นของอีกวันหนึ่งของเดือนนั้น ††

เทศกาลอยู่เพิง

33 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 34 “ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า เทศกาลอยู่เพิงจะเริ่มในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด เทศกาลเพื่อให้เกียรติกับพระยาห์เวห์นี้ จะเป็นเวลาเจ็ดวัน 35 ในวันที่หนึ่งจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น 36 ตลอดเจ็ดวันนั้น ให้เจ้าถวายพวกของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ในวันที่แปดเจ้าจะมีการประชุมศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าก็จะถวายพวกของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ มันคือการประชุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานในวันนั้น

37 ทั้งหมดนี้เป็นเทศกาลที่พระยาห์เวห์ได้กำหนดไว้ ที่เจ้าต้องประกาศให้เป็นการประชุมที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะได้ถวายพวกของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ที่มีทั้งเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาจากสัตว์ และเครื่องดื่มบูชา ให้ถวายแต่ละชนิดตามวันที่ได้กำหนดไว้ 38 นี่เป็นเทศกาลต่างๆที่มีขึ้น นอกเหนือจากวันหยุดประจำอาทิตย์ของพระยาห์เวห์ และเครื่องบูชาพวกนี้ก็จะแยกต่างหากจากเครื่องบูชาที่เจ้าเอามาแก่นบน หรือที่เจ้าสมัคใจให้กับพระยาห์เวห์

39 ดังนั้นในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด หลังจากที่เจ้าได้เก็บเกี่ยวผลผลิตจากที่ดินของเจ้าแล้ว เจ้าจะฉลองเทศกาลของพระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน ในวันที่แรกและวันที่แปดจะเป็นวันหยุดพิเศษ 40 ในวันที่แรก เจ้าจะเก็บผลจากต้นผลไม้ แล้วจะเก็บกิ่งจาก

ต้นปาล์ม จากต้นไม้ที่มีใบเป็นพุ่ม และจากต้นหลิวที่ขึ้นตามลำธาร และเจ้าก็จะเฉลิมฉลองต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าเป็นเวลาเจ็ดวัน 41 เฉลิมฉลองเทศกาลนี้ให้เป็นเทศกาลของผู้อพยพ † เป็นเวลาเจ็ดวัน ของทุกปี กฎนี้จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เจ้าจะเฉลิมฉลองมันในเดือนที่เจ็ด 42 เจ้าจะอาศัยอยู่ในเพิงเป็นเวลาเจ็ดวัน ประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนจะอาศัยอยู่ในเพิง 43 เพื่อลูกหลานของเจ้าจะได้รู้ว่า เราให้ประชาชนชาวอิสราเอลอาศัยอยู่ในเพิง เมื่อเรานำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

44 ไม่เสสจึงบอกประชาชนชาวอิสราเอลเกี่ยวกับเทศกาลต่างๆเหล่านี้ของพระยาห์เวห์

ตะเกียงที่มีขาตั้งกับขนมปังศักดิ์สิทธิ์
(อพย. 27:20-21)

24 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้สั่งประชาชนชาวอิสราเอลให้เอาน้ำมันบริสุทธิ์ที่คั้นจากมะกอก มาใส่พวกตะเกียงเพื่อจุดไฟให้สว่างอยู่เสมอ 3 อารอนต้องตั้งตะเกียงนั้นไว้ด้านนอกบานที่กั้นอยู่ตรงหน้าหีบข้อตกลงที่อยู่ในเต็นท์นัดพบ เพื่อให้มันจุดสว่างตั้งแต่เย็นจนถึงเช้าวันรุ่งขึ้น เป็นประจำต่อหน้าพระยาห์เวห์ กฎนี้จะใช้ไปตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า 4 อารอนต้องตั้งตะเกียงบนขาตั้งที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อให้มันจุดสว่างอย่างสม่ำเสมอ

5 ให้เอาแป้งอย่างดีมาอบเป็นขนมปังสิบสองก้อน โดยใช้แป้งประมาณสิบลิตรครึ่งต่อขนมปังหนึ่งก้อน 6 ให้วางขนมปังนั้นเป็นสองแถว แถวละหกก้อน บนโต๊ะที่ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ 7 ให้วางกำยาน † บริสุทธิ์ไว้ในแต่ละแถว เป็นส่วนที่ใช้เผาแทนขนมปัง กำยานนั้นเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ 8 จะต้องจัดวางขนมปังพวกนี้ไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นประจำทุกวันหยุดทางศาสนา ชาวอิสราเอลจะจัดหาสิ่งเหล่านี้มาให้ เป็นส่วนหนึ่งของข้อตกลงที่พวกเขามีต่อเราตลอดไป 9 ขนมปังนี้จะเป็นส่วนของอารอนและพวกลูกชายของเขา พวกเขาจะกินมันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะขนมปังนี้เป็นของเข่า เป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด จากพวกของขวัญที่นำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ขนมปังนี้เป็นส่วนแบ่งของอารอนตลอดไป”

คนที่สาปแช่งพระเจ้า

10 ชายคนหนึ่งมีแม่เป็นชาวอิสราเอล มีพ่อเป็นชาวอียิปต์ วันหนึ่งเขาได้ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล แล้วเกิดมีการต่อสู้กันขึ้นระหว่างลูกของหญิงชาวอิสราเอลคนนี้ กับชาวอิสราเอลอีกคนหนึ่ง ในค่ายนั้น 11 ลูกของหญิงอิสราเอลได้พูดสาปแช่งชื่อของพระยาห์เวห์ ดังนั้น ประชาชนจึงนำตัวเขาไปหาโมเสส แม่ของชายคนนั้นชื่อเซโลมิท นางเป็นลูกสาวของดibri มาจากเผ่าดาน 12 ชายคนนั้นถูกควบคุมตัวไว้ จนกว่าพวกเขาจะรู้ว่าพระยาห์เวห์ต้องการให้ทำอย่างไรกับเขา

13 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 14 “นำตัวชายคนที่พูดสาปแช่งเรา ออกไปนอกค่าย ให้คนที่ได้ยินเขาพูดวางมือลงบนหัว † ของชายคนนั้น แล้วให้คนในชุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย 15 แล้วให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ถ้าใครสาปแช่งพระเจ้าของเขา เขาต้องถูกทำโทษสำหรับบาปที่เขาทำนั้น 16 และถ้าใครพูดดูหมิ่นเหยียดหยามชื่อของพระยาห์เวห์ คนผู้นั้นจะต้องถูกฆ่า คนทั้งชุมชนทั้งหมดจะต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย ไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติหรือคนอิสราเอล จะต้องถูกฆ่าเหมือนกันหมด ถ้าเขาพูดดูหมิ่นเหยียดหยามชื่อของพระยาห์เวห์

† วันชำระ ... ประชาชน หรือที่เรียกว่า “ยม คิบเปอร์” เป็นวันหยุดที่สำคัญมากของคนอิสราเอล ในวันที่นั้นนักบวชสูงสุดจะเข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และจะทำพิธีชำระให้กับตัวเองและประชาชนบริสุทธิ์ ดูเพิ่มเติมจากเลวีนิติ 16:1-34; 23:26-32 †† เริ่มใน ... เดือนนั้น ตามเวลาของชาวยิว วันใหม่จะเริ่มเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน

‡ เทศกาลของผู้อพยพ เป็นเทศกาลที่คนเดินทางมาเพื่อฉลองกันทีเดียว †† กำยาน ต้นไม้ชนิดพิเศษจากแห่ง เมื่อเผาแล้วจะให้ควันที่มีกลิ่นหอมหวาน ใช้เป็นของขวัญให้พระเจ้า †† วางมือลงบนหัว เป็นการแสดงว่าคนเหล่านั้นได้มีส่วนร่วมในการทำโทษชายคนนั้น

17 ถ้าใครฆ่าคนตาย เขาต้องถูกฆ่าด้วย 18 ใครที่ฆ่าสัตว์ของคนอื่น เขาต้องชดใช้มัน ชีวิตต่อชีวิต 19 และเมื่อใครทำให้เพื่อนบ้านบาดเจ็บไม่ว่าจะด้วยวิธีใด ก็ให้เท่ากับเขาอย่างนั้นด้วย 20 กระดุกหักต่อกระดุกหัก ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ใครที่ทำคนอื่นบาดเจ็บต้องบาดเจ็บแบบเดียวกันด้วย 21 ใครที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้มันคืน และใครที่ฆ่าคน ต้องถูกฆ่าเหมือนกัน

22 จะใช้กฎเดียวกันหมด สำหรับพวกเขาไม่ว่าจะเป็นคนต่างชาติหรือประชาชนของเจ้า เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

23 โมเสสจึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอล พวกเขาจึงนำตัวชายคนที่สาปแช่งคนนั้นออกไปนอกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตายชาวอิสราเอลได้ทำตามทีพระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

แผ่นดินหยุดพักจากการเพาะปลูก
(ฉธบ. 15:1-11)

25 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสบนภูเขาซีนายว่า 2 “ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า “เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังยกให้เจ้านี้ เจ้าต้องปล่อยให้ผืนดินได้พักผ่อนเจ็ดปีครั้ง เพื่อเป็นเกียรติกับพระยาห์เวห์ 3 ในเวลาหกปีเจ้าจะปลูกพืชในทุ่งนาได้ หกปีนี้เจ้าอาจตัดแต่งต้นองุ่นของเจ้า และเก็บเกี่ยวผลผลิตได้ 4 แต่ในปีที่เจ็ด จะเป็นเวลาพิเศษ สำหรับให้แผ่นดินหยุดพักอย่างเต็มที่ เป็นการหยุดพักเพื่อให้เกียรติกับพระยาห์เวห์ เจ้าต้องไม่วางพืชในทุ่ง เจ้าต้องไม่ตัดแต่งต้นองุ่นของเจ้า 5 เจ้าต้องไม่เก็บเกี่ยวพืชผลที่เกิดขึ้นมาเอง และเจ้าต้องไม่เก็บองุ่นจากต้นองุ่นที่ไม่ได้ตัดแต่ง มันจะเป็นปีที่แผ่นดินจะได้หยุดพักอย่างเต็มที่

6 แต่ในปีแห่งการหยุดพักนี้ ถ้าผืนดินนั้นให้ผลผลิตอะไรออกมาก็ตาม สิ่งนั้นก็จะเป็นของพวกเจ้าเอาไว้กิน สำหรับตัวเจ้าเอง คนรับใช้ชายหญิงของเจ้า คนงานที่เจ้าจ้างมา และชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า 7 รวมทั้งวัวของเจ้าและสัตว์ป่าที่อยู่บนที่ดินของเจ้า ทุกอย่างที่เป็นผลผลิตของแผ่นดินนั้น ก็เอามาเป็นอาหารได้

ปีแห่งการปลดปล่อย

8 ให้นับไปเจ็ดปีคือปีแห่งการหยุดพัก แล้วให้นับปีแห่งการหยุดพักไปเจ็ดครั้ง คือเจ็ดคูณเจ็ด รวมเป็นเวลาสี่สิบเก้าปี 9 แล้วเจ้าต้องเป่าแตรที่ทำจากเขาแกะให้อังในวันทีสิบของเดือนเจ็ด ซึ่งเป็นวันชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ เจ้าต้องเป่าแตรที่ทำจากเขาแกะให้ดังไปทั่วทั้งแผ่นดิน 10 เจ้าต้องอุทิศปีที่ห้าสิบให้กับพระเจ้า และเจ้าต้องประกาศอิสรภาพในแผ่นดินให้กับทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เจ้าต้องเรียกปีนี้ว่า ปีแห่งการปลดปล่อย ทุกคนจะกลับสู่ที่ดินของตน † และทุกคนจะกลับไปยังตระกูลของตน 11 ในปีที่ทำสิบจะเป็นปีแห่งการปลดปล่อยสำหรับเจ้า เจ้าต้องไม่เพาะปลูกและไม่เก็บเกี่ยวสิ่งที่เติบโตเองตามธรรมชาติ และเจ้าต้องไม่เก็บองุ่นจากต้นองุ่นที่ยังไม่ได้ตัดแต่ง 12 เพราะมันเป็นปีแห่งการปลดปล่อย เป็นปีที่อุทิศให้กับพวกเจ้า เจ้าจะกินได้แต่ผลผลิตที่เกิดขึ้นมาเองจากทุ่งนานั้น 13 ในปีแห่งการปลดปล่อย ทุกคนจะกลับไปยังที่ดินของตน

14 ดังนั้นเมื่อเจ้าขายที่ดินให้เพื่อนบ้าน หรือซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้านมา ก็อย่าโกงกัน 15 ถ้าเจ้าต้องการซื้อที่ดินจากเพื่อนบ้าน ก็ให้นับดูว่าผ่านปีแห่งการปลดปล่อยครั้งหลังสุดนี้มากี่ปีแล้ว และเพื่อนบ้านก็ต้องดูว่าจะเพาะปลูกได้อีกกี่ปี ก่อนจะถึงปีแห่งการปลดปล่อยครั้งต่อไป แล้วก็ซื้อขายกันตามจำนวนปีที่เหลือนั้น 16 ยิ่งเหลือเวลาอีกหลายปี ราคาของที่ดินก็จะยิ่งสูงขึ้น ยิ่งเหลือเวลาน้อย ราคา ก็จะยิ่งถูกลง เพราะเขากำลังขายจำนวนปีที่จะใช้ปลูกพืชผลได้ 17 อย่าได้โกงกัน แต่ให้ยาเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า

† ที่ดินของตน ในอิสราเอล ที่ดินจะเป็นของครอบครัวหรือตระกูล คนนั้นอาจขายที่ดินของเขาได้ แต่เมื่อถึงปีแห่งการปลดปล่อย ที่ดินผืนนั้นจะกลับเป็นของครอบครัวและตระกูลที่เคยเป็นเจ้าของดั้งเดิม

18 เจ้าต้องเชื่อฟังกฎเหล่านั้นของเรา และรักษาระเบียบต่างๆของเรา และทำตามพวกมัน เพื่อพวกเจ้าจะได้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินนี้ 19 แล้วแผ่นดินจะให้ผลผลิตของมัน และเจ้าจะมีกินอย่างเหลือเฟือ และจะอยู่กันอย่างปลอดภัยในแผ่นดินนั้น

20 ถ้าเจ้าพูดว่า “แล้วเราจะเอาอะไรกินกันในปีที่เจ็ด ถ้าเราไม่เพาะปลูกและไม่เก็บเกี่ยวผลผลิตในที่ดินนั้น” 21 เราจะอวยพรเจ้าในปีที่หก แผ่นดินจะให้ผลผลิตกับเจ้าพอสำหรับสามปี 22 เมื่อเจ้าเริ่มเพาะปลูกในปีที่แปด เจ้าจะยังสามารถกินผลผลิตเก่าที่เก็บไว้ได้ จนกว่าจะถึงปีที่เก้าซึ่งผลผลิตใหม่จะเริ่มออกมา 23 เจ้าจะขายที่ดินกันอย่างไรก็ได้ เพราะแผ่นดินนี้เป็นของเรา เจ้าเป็นเพียงคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่ และเป็นคนเช่าที่อาศัยอยู่ร่วมกับเรา 24 ทั่วทั้งประเทศที่พวกเจ้าเป็นเจ้าของอยู่ พวกเจ้าต้องยินยอมให้คนที่ขายที่ดินนั้นให้กับเจ้า โถที่ดินนั้นกลับคืนไปได้ 25 ถ้าญาติของเจ้ายากจนและขายที่ดินบางส่วนไป ญาติสนิทของเขาต้องมาไถที่ผืนนั้นของญาติเขากลับคืน 26 ถ้าเขาไม่มีญาติสนิทที่จะมาไถคืน แต่ตัวเขาเองหาเงินมาได้เพียงพอที่จะไถที่ดินของเขาคืน 27 เขาต้องนับดูว่าเขาขายที่ดินไปกี่ปีแล้ว เขาก็จ่ายเงินคืนให้กับผู้ซื้อในส่วนที่ผู้ซื้อจ่ายเกินมา แล้วเขาก็จะไถที่ดินกลับคืน 28 แต่ถ้าเขาไม่สามารถช้อกลับคืนได้ ที่ดินผืนนั้นจะคงอยู่กับคนที่ซื้อมันไปจากเขา จนกระทั่งถึงปีแห่งการปลดปล่อยในปีแห่งการปลดปล่อยนี้ ที่ดินก็จะได้รับการปลดปล่อย และเจ้าของที่ดินดั้งเดิมจะได้ที่ดินของเขากลับคืนไป 29 ถ้าคนหนึ่งขายบ้านที่เขาอยู่อาศัยภายในเขตกำแพงเมือง เขาสามารถไถคืนภายในเวลาหนึ่งปีหลังจากที่เขาขายมัน สิทธิในการไถคืนจะถูกจำกัดเพียงหนึ่งปีเท่านั้น 30 ถ้าเขายังไม่ไถคืนหลังจากหนึ่งปีเต็ม บ้านที่อยู่ในเขตกำแพงเมืองหลังนั้น จะตกเป็นของผู้ซื้อและลูกหลานของเขาอย่างถาวร และจะไม่ได้รับการปลดปล่อยในปีแห่งการปลดปล่อยด้วย 31 แต่บ้านในหมู่บ้านเล็กๆที่ไม่มีการล้อมรอบ จะใช้กฎเดียวกับที่ดิน คือคนขายสามารถไถคืนได้ และมันก็จะได้รับการปลดปล่อยในปีแห่งการปลดปล่อย

32 แต่ถ้าเป็นเมืองของชาวเลวี ชาวเลวีมีสิทธิไถบ้านของพวกเขาที่อยู่ในเมืองกลับคืนได้ตลอดเวลา 33 แต่ถ้าชาวเลวีไม่ได้ไถบ้านของเขาคืน บ้านที่เขาขายไปนั้นก็จะกลับมาเป็นของเขา ในปีแห่งการปลดปล่อย เพราะบ้านของพวกเลวีที่อยู่ในเมืองนั้นเป็นสมบัติถาวรของพวกเขาท่ามกลางคนอิสราเอล 34 แต่ทุ่งหญ้าที่อยู่รอบๆเมืองของชาวเลวีนั้น จะขายไม่ได้ เพราะมันเป็นสมบัติของพวกเขาตลอดไป

35 ถ้าพี่น้องของเจ้าเกิดยากจนขึ้นมา และเขาไม่สามารถเลี้ยงดูตนเองได้ ก็ให้ช่วยเหลือเขา เหมือนกับที่เจ้าช่วยเหลือชาวต่างชาติหรือคนผ่านทาง เพื่อเขาจะได้อยู่ต่อไปท่ามกลางเจ้า 36 เจ้าต้องไม่คิดดอกเบี้ยทบต้นจากเขา แต่ให้ยาเกรงพระเจ้าของเจ้า เพื่อพี่น้องของเจ้าจะได้อยู่กับเจ้าต่อไป 37 เจ้าต้องไม่คิดดอกเบี้ยจากเงินที่เจ้าให้เขากู้ยืม และไม่คิดดอกเบี้ยทบต้นจากอาหารที่เจ้าให้เขากิน 38 เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อแยกแผ่นดินคานาอันนี้ให้กับเจ้า และเพื่อจะได้เป็นพระเจ้าของเจ้า

39 ถ้าพี่น้องร่วมชาติของเจ้ายากจน และขายตัวเองให้กับเจ้า เจ้าต้องไม่ให้เขาทำงานของทาส 40 เขาจะเป็นเหมือนคนงานรับจ้างหรือคนงานผู้อยู่อาศัยกับเจ้า เขาจะรับใช้เจ้าจนถึงปีแห่งการปลดปล่อย 41 แล้วเขาและลูกๆของเขาจะไปจากเจ้า และกลับไปยังตระกูลของเขาและที่ดินของบรรพบุรุษเขา 42 เพราะพวกเขา คือทาสของเรา เราได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาต้องไม่ถูกขายเป็นทาส 43 เจ้าต้องไม่ปกครองเขาอย่างโหดร้ายทารุณ แต่เจ้าต้องยาเกรงพระเจ้าของเจ้า

44 ทาสชายและทาสหญิงของเจ้า ต้องมาจากชนชาติที่อยู่รอบๆเจ้า เจ้าต้องซื้อทาสชายและทาสหญิงจากพวกเขา 45 เจ้าอาจซื้อทาสจากลูกๆของพวกชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่กับเจ้า หรือจาก

ครอบครัวของเขาที่อยู่กับเจ้าและเกิดบนแผ่นดินของเจ้า พวกนี้ จะกลายเป็นสมบัติของเจ้า ⁴⁶ และเมื่อเจ้าตาย คนเหล่านี้ก็จะเป็ นมรดกตกทอดไปสู่ลูกหลานของเจ้าตลอดไป คนพวกนั้นเจ้าสามารรถเอามาเป็นทาสได้ แต่เจ้าต้องไม่ปกครองพี่น้องร่วมชาติของเจ้า ที่เป็นชาวอิสราเอลอย่างโหดร้ายทารุณ

⁴⁷ ถ้าชาวต่างชาติหรือแขกผู้มาเยือนของเจ้าเป็นคนรวยและพี่น้องร่วมชาติของเจ้ายากจนและขายตัวเองให้กับชาวต่างชาติหรือแขกผู้มาเยือน หรือสมาชิกในครอบครัวของชาวต่างชาติ ⁴⁸ หลังจากที่เขาขายตัวเองไปแล้ว ญาติคนใดคนหนึ่งก็มีสิทธิไถ่เขาคืนมาได้ ⁴⁹ หรือลูกหรือลูกพี่ลูกน้อง หรือญาติสนิทจากครอบครัวเขา ก็มีสิทธิไถ่เขาคืนมาได้ หรือถ้าเขาหาเงินมาได้เพียงพอ เขาก็สามารถไถ่ตัวเองคืนได้เหมือนกัน

⁵⁰ เขาและคนซื้อเขาไป ต้องนับจำนวนปีทั้งหมด ตั้งแต่ปีที่เขาขายตัวเองไปจนถึงปีแห่งการปลดปล่อย และราคาของตัวเขาก็จะขึ้นอยู่กับจำนวนปีที่เหลืออยู่นั้น เวลาที่เขาอยู่กับคนที่ซื้อเขานั้น จะนับเหมือนเวลาของลูกจ้างคนหนึ่ง ⁵¹ เขาจะต้องจ่ายค่าไถ่ให้กับคนที่ซื้อเขา มา จะจ่ายมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับจำนวนปีที่เหลือ ตั้งแต่วันที่ตกลงจะไถ่คืนจนถึงปีแห่งการปลดปล่อย ถ้ายังเหลืออีกหลายปี ก็ต้องจ่ายค่าไถ่มากหน่อย ถ้าเหลือไม่กี่ปี ก็จ่ายค่าไถ่น้อยหน่อย ⁵² คนที่ขายตัวเองจะอยู่กับชาวต่างชาติเหมือนกับคนงานรับจ้างรายปี ชาวต่างชาติจะต้องไม่ปกครองเขาอย่างโหดร้ายทารุณต่อหน้าเจ้า

⁵⁴ แต่ถ้าเขาไม่ได้รับการไถ่ โดยวิธีใดวิธีหนึ่งที่บอกนี้ ตัวเขาและลูกๆเขาก็จะเป็นอิสระในปีแห่งการปลดปล่อย ⁵⁵ เพราะประชาชนชาวอิสราเอลคือทาสของเรา พวกเขาเป็นทาสเรา เราได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

รางวัลสำหรับการเชื่อฟังพระเจ้า

(ฉธบ. 7:12-24; 28:1-14)

26 ¹อย่าทำรูปเคารพสำหรับตัวพวกเจ้าเอง อย่าสร้างรูปปั้นหรือเสาที่ระลึก [†] สำหรับตัวพวกเจ้าเอง และอย่าวางหินที่ตกแต่งแล้วในแผ่นดินของเจ้าเพื่อกราบไหว้บูชาต่อหน้ามัน เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

² เจ้าต้องรักษาพวกวันหยุดทางศาสนาของเรา เจ้าต้องเคารพสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา เราคือยาห์เวห์

³ ถ้าเจ้าใช้ชีวิตตามกฎเหล่านั้นของเรา และรักษาคำสั่งของเรา และทำตามสิ่งเหล่านั้น ⁴ เราจะให้ฝนกับเจ้าตามฤดูกาล เพื่อแผ่นดินจะผลิตพืชผล และต้นไม้ก็จะออกผล ⁵ พวกเจ้าจะเก็บเกี่ยวพืชผลมากมาย จะมีเมล็ดข้าวให้หนวด ^{††} เนินนานไปจนถึงเวลาเก็บผลงุ่น และจะมีผลงุ่นให้เก็บเนินนานไปจนถึงฤดูเพาะปลูก แล้วเจ้าก็จะมีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ และเจ้าจะอยู่อย่างปลอดภัยบนแผ่นดินของเจ้า ⁶ เราจะให้ประเทศเจ้ามีความสุข เจ้าจะนอนลงด้วยความสงบสุข และไม่ต้องกลัวสิ่งใด เราจะกำจัดสัตว์ร้ายต่างๆให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะไม่มีกองทัพใดๆบุกมาโจมตีประเทศของเจ้า

⁷ เจ้าจะรุกรไล่ศัตรูของเจ้า และเจ้าจะชนะศัตรูและฆ่าฟันพวกมันล้มลงต่อหน้า ⁸ พวกเจ้าห้าคนจะรุกรไล่ศัตรูได้เป็นร้อย พวกเจ้าร้อยคนจะรุกรไล่ศัตรูได้เป็นหมื่น เจ้าจะชนะศัตรูและฆ่าฟันพวกมันล้มลงต่อหน้า

⁹ แล้วเราจะเมตตาปราณีเจ้า และทำให้เจ้ามีลูกหลานเป็นทวีคูณ เราจะรักษาข้อตกลงที่เราทำกับเจ้า ¹⁰ เจ้าจะมีพืชผลเก็บไว้ในยุ้งฉาง กินไปนานแสนนาน จนถึงกับต้องเอาพืชผลเก่าทิ้ง เพื่อให้มีที่ว่างสำหรับพืชผลใหม่ ¹¹ เราจะตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของเราท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่หันไปจากพวกเจ้า ¹² เราจะเดินอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะเป็ นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็ นประชาชน

[†] เสาที่ระลึก อนุสาวรีย์ที่ช่วยให้ประชาชนระลึกถึงสิ่งพิเศษ ในยุคโบราณของอิสราเอล ประชาชนมักสร้างอนุสาวรีย์ เป็นที่นมัสการพวกพระเจ้าจอมปลอม ^{††} หนวด การตัดข้าวให้หลุดจากเปลือก

ของเรา ¹³ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเรา เราได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะได้ไม่ต้องเป็นทาสพวกเขาอีกต่อไป เราได้ทำลายคานของแอกบนตัวเจ้า และเราได้ทำให้เจ้าเดินเชิดหน้าได้อีก

ผลจากการไม่เชื่อฟังพระเจ้า

(ฉธบ. 28:15-68)

¹⁴ แต่ถ้าเจ้าไม่เชื่อฟังเราและไม่ทำตามคำสั่งเหล่านี้ทั้งหมด ¹⁵ ถ้าเจ้าทอดทิ้งกฎต่างๆของเรา และเจ้าเกลียดระเบียบต่างๆของเรา จนไม่ได้ทำตามคำสั่งต่างๆของเรา แต่ได้ทำลายข้อตกลงของเรา ¹⁶ เราก็จะท้ออย่างหนักกับเจ้า คือ เราจะทำให้เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า ทั้งโรคระบาดและเจ็บไข้ได้ป่วย มันจะทำให้ลายดวงตาพวกเจ้าและทำลายชีวิตของเจ้าไป เจ้าจะลงแรงเพาะปลูกไปเปล่าๆเพราะศัตรูของเจ้าจะมากินพืชผลนั้น ¹⁷ เราจะต่อต้านเจ้า เจ้าจะพ่ายแพ้ศัตรูของเจ้า คนที่เกลียดเจ้าจะปกครองเหนือเจ้า เจ้าจะกลัวจนหนีแม้แต่ในเวลาที่ไม่มีใครไล่ล่าเจ้า

¹⁸ หลังจากนั้น ถ้าเจ้ายังไม่ยอมเชื่อฟังเรา เราจะติสอนเจ้าให้หนักขึ้นไปอีกถึงเจ็ดเท่าสำหรับบาปทั้งหลายของเจ้า ¹⁹ เราจะทำลายความหยิ่งผยองที่เจ้ามีในอำนาจของเจ้า โดยทำลายแผ่นดินของเจ้า และเราจะทำให้ท้องฟ้าเจ้าเหมือนเหล็ก และแผ่นดินเจ้าเหมือนทองแดง ²⁰ เจ้าจะเห็นดินน้อยเปล่าๆแผ่นดินของเจ้าจะไม่ออกพืชผลออกมา ต้นไม้บนแผ่นดินจะไม่ออกผลของมัน

²¹ ถ้าเจ้ายังใช้ชีวิตอยู่เป็นศัตรูกับเรา และไม่ยอมฟังเรา เราจะติสอนเจ้าให้หนักยิ่งขึ้นถึงเจ็ดเท่าสำหรับบาปทั้งหลายของเจ้า ²² เราจะปล่อยสัตว์ที่ดุร้ายไปทำร้ายเจ้า พวกมันจะเอาลูกๆของเจ้าไป และจะทำลายฝูงสัตว์ของเจ้า มันจะฆ่าพวกเจ้าจนเหลืออยู่ไม่กี่คน จนถนนหนทางของพวกเจ้าจะรกร้างว่างเปล่า

²³ และถ้าหลังจากเกิดสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว เจ้ายังไม่ยอมรับการติสอนของเรา แต่ยังใช้ชีวิตอยู่เป็นศัตรูกับเรา ²⁴ ถ้าอย่างนั้นเราก็จะอยู่กับเจ้าอย่างศัตรูด้วย และเราจะลงโทษเจ้าให้หนักขึ้นถึงเจ็ดเท่าสำหรับบาปทั้งหลายของเจ้า ²⁵ เราจะให้กองทัพต่างๆมาฆ่าฟันเจ้า เพื่อแก้แค้นที่เจ้าไม่รักษาข้อตกลง ถ้าเจ้ารวมตัวกันหลบอยู่ในเมือง เราก็จะส่งโรคระบาดร้ายแรงแทบฆ่าพวกเจ้า และเราก็จะส่งมอมเจ้าให้ไปอยู่ในกำมือของพวกศัตรูเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ปกครองเจ้า ²⁶ เมื่อเราตัดสินภัยของอาหารของเจ้า ขนหมับของหญิงสืบคนใช้แค่เดาอบเดียวก็พอ เพราะจะมีแป้งเหลือให้ทำขนมปังน้อยมาก เจ้าจะต้องปันส่วนขนมปังกัน และเมื่อกินแล้ว ก็ที่ยังหิวอยู่

²⁷ แล้วถ้าหลังจากนี้ เจ้ายังไม่ยอมฟังเรา และยังใช้ชีวิตอยู่กับศัตรูกับเรา ²⁸ เราก็จะอยู่กับเจ้าอย่างกับศัตรูที่โกรธแค้น และเราจะลงโทษเจ้าหนักขึ้นเป็นเจ็ดเท่าสำหรับบาปทั้งหลายของเจ้า ²⁹ เจ้าจะหิวจนต้องกินเนื้อลูกชายลูกสาวของเจ้าเอง ³⁰ เราจะทำลายสถานนมัสการทั้งหลายของเจ้า และจะโค่นพวกแท่นบูชาเครื่องหอมของเจ้า และจะเอาศพของเจ้าวางทับพวกรูปเคารพที่ไว้ชีวิตพวกนั้นของเจ้า และเราจะเกลียดชังเจ้า ³¹ เราจะทำให้เมืองต่างๆของเจ้าเป็นซากปรักหักพัง และจะทำลายสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของเจ้า และเราจะรู้สึกเหมือนต่อเครื่องบูชาต่างๆของเจ้า ³² เราจะทำลายแผ่นดินนั้น จนศัตรูที่จะเข้ามาตั้งถิ่นฐานเห็นแล้วต้องตะลึงงันเพราะมัน ³³ เราจะทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปในท่ามกลางชนชาติต่างๆและจะชกดาบของเราขึ้นต่อต้านเจ้า แผ่นดินของเจ้าจะรกร้างว่างเปล่า และเมืองต่างๆของเจ้าจะถูกทำลาย

³⁴ ตลอดเวลาที่แผ่นดินว่างเปล่า ตอนที่เจ้าไปอยู่ในแผ่นดินของพวกศัตรูเจ้า แผ่นดินก็จะได้หยุดพัก ชดเชยปีให้ล้าหน้าที่เจ้าไม่ยอมให้มันหยุดพัก ³⁵ ตลอดเวลาที่มันถูกทอดทิ้งนี้ มันจะได้หยุดพัก อย่างที่มันไม่เคยได้หยุดมาก่อนในปีแห่งการหยุดพัก

[‡] ท้องฟ้า ... เหมือนทองแดง หมายถึงฝนก็จะไม่ตก แผ่นดินก็จะไม่ให้ผลผลิตออกมา

ตอนที่เจ้าอยู่ในแผ่นดินนี้ 36 ส่วนคนที่รอดชีวิต เราจะทำให้พวกเขา มีจิตใจที่ซบเซาตาชาวในดินแดนของศัตรู แต่เสียงลมพัดไปไม่ พวกเขา ก็จะวิงหนี ราวกับมีใครไล่ล่าด้วยดาบในสงคราม พวกเขาจะล้มลงแม่ไม่มีใครไล่ตามมา 37 พวกเขาจะวิงล้มลุกคลุกคลานสะดุดกินเองราวกับจะหลบดาบ แม่ไม่มีใครไล่ตามมาก็ตาม เจ้าจะไม่เรียวยาวยืนสู้กับศัตรูของเจ้า 38 พวกเจ้าจะล้มหายตายจากไปในท่ามกลางชนชาติอื่นๆ และแผ่นดินของศัตรู พวกเจ้าก็จะกลืนกินพวกเจ้า 39 ส่วนผู้ที่รอดตาย ก็จะถูกทรมานตายไปในดินแดนของศัตรู เพราะความบาปของพวกเขา และเพราะบาปของบรรพบุรุษของพวกเขาด้วย พวกเขาจะถูกทรมานตายไป เหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเขา

ยังคงมีความหวังเสมอ

40 แต่ถ้าหากว่า พวกเขายอมสารภาพบาปของพวกเขา และบาปของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาจะยอมรับว่าพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา และได้ใช้ชีวิตอย่างกับเป็นศัตรูกับเรา 41 เราถึงได้อยู่กับพวกเขาอย่างศัตรู และนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินของศัตรู พวกเขา และถ้าพวกเขาถ่อมตัวลง และยอมรับการลงโทษสำหรับบาปทั้งหลายของพวกเขา 42 เราก็จะระลึกถึงข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับยาโคบ ระลึกถึงข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับอับราฮัม และข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับอิสอัค แล้วเราก็จะระลึกถึงแผ่นดินนั้น

43 แผ่นดินนั้นจะถูกทอดทิ้งให้รกร้างว่างเปล่าและในเวลา ที่พวกนั้นไม่อยู่ มันจะได้พักชดใช้ให้กับปีแห่งการหยุดพัก และพวกที่รอดชีวิตของเจ้าก็จะยอมรับการลงโทษ สำหรับบาปต่างๆ ของพวกเขา คือที่พวกเขาได้ทอดทิ้งระเบียบต่างๆของเรา และพวกเขาได้เกลียดกฎต่างๆของเรา 44 แต่หลังจากเหตุการณ์นี้แล้ว ถึงแม้พวกเขาจะอยู่ในดินแดนของศัตรู เราก็จะไม่ทอดทิ้งพวกเขา และจะไม่เกลียดพวกเขา จนถึงกับทำลายพวกเขาอย่างราบคาบและทำลายข้อตกลงระหว่างเรากับพวกเขา เพราะเราคือ ยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้า 45 แต่เราจะระลึกถึงข้อตกลงของเราที่เรามีกับบรรพบุรุษของพวกเขา ที่เราได้นำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ต่อหน้าสายตาของชนชาติอื่นๆเพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของ พวกเขา เราคือยาร์เวห์”

46 สิ่งเหล่านี้คือกฎ ระเบียบและคำสอนต่างๆที่พระยาห์เวห์ทำขึ้นระหว่างพระองค์กับประชาชนชาวอิสราเอลผ่านทางโมเสส บนภูเขาซีนาย

สิ่งที่บ่นไว้

27 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘ถ้ามีใครบ่นไว้ว่าจะถวายสิ่งนั้นสิ่งนั้นแทนคนๆหนึ่ง ให้กับพระยาห์เวห์ นักบวชจะต้องตีค่าของคนๆนั้น 3 คือ ผู้ชายอายุยี่สิบปีถึงหกสิบปี จะมีราคาเป็นเงินห้าสิบบเชเซล † ตามมาตรฐานสากล †† ถ้าเป็นผู้หญิงอายุยี่สิบปีถึงหกสิบปี จะมีราคาเป็นเงินสามสิบบเชเซล 5 ถ้าเป็นคนที่มียูอายุห้าปีถึงยี่สิบปี ถ้าเป็นผู้ชายจะมีราคาเป็นเงินยี่สิบบเชเซล ถ้าเป็นผู้หญิงจะมีราคาเป็นเงินสิบบเชเซล 6 ถ้าเป็นเด็กอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนจนถึงห้าปี เด็กผู้ชายจะมีราคาเป็นเงินห้าเชเซล ส่วนเด็กผู้หญิงจะมีราคาเป็นเงินสามเชเซล 7 คนที่มีอายุมากกว่าหกสิบปีขึ้นไป ถ้าเป็นผู้ชายจะมีราคาเป็นเงินสิบบห้าเชเซล ส่วนผู้หญิงมีราคาเป็นเงินสิบบเชเซล 8 แต่ถ้าคนที่บ่นไว้เป็นคนยากจนมาก ไม่สามารถจ่ายให้ตามราคา นั้น คนที่ได้บ่นไว้ ต้องพาคคนที่ได้อุทิศให้กับพระยาห์เวห์แล้วนั้น ไปหา

† ผู้ที่รอดตาย คนที่หนีรอดจากการทำลายล้าง ในที่นี้หมายถึงชาวยิวที่รอดจากการทำลายล้างยูดาห์และอิสราเอลโดยกองทัพศัตรู †† จะทรมานตายไป หรือ เศร้าโศก เสียใจ ‡ เชเซล หรือประมาณสิบบกรัม ††† มาตรฐานสากล คือ ‘เชเซลบริสุทธิ์’ เป็นมาตรฐานการวัดที่ใช้ในดินที่ศักดิ์สิทธิ์หรือในวิหาร (เหมือน ข้อ 25)

นักบวช และนักบวชจะกำหนดราคาให้เขา ตามที่คนที่บ่นไว้จะสามารถจ่ายได้

ของขวัญแด่พระยาห์เวห์

9 ถ้ามีใครบ่นไว้ว่าจะเอาสัตว์มาเป็นของถวายให้กับพระยาห์เวห์ สัตว์ทุกตัวที่เขาเอามาถวายให้พระยาห์เวห์นั้นจะกลายเป็นของพระองค์โดยเฉพาะ 10 เขาต้องไม่เอาสัตว์ตัวอื่นมาแทนสัตว์ตัวนั้น ไม่ว่าเขาเอาตัวดีมาแทนตัวเลวหรือเอาตัวเลวมาแทนตัวดี และถ้าเขาเอาสัตว์มาแทน สัตว์ทั้งสองตัวจะกลายเป็นของพระองค์โดยเฉพาะ

11 สัตว์บางชนิดไม่สามารถเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ได้ เพราะมันไม่บริสุทธิ์ คนๆนั้นก็ต้องเอาสัตว์ตัวนั้นไปหานักบวช 12 นักบวชจะตีราคาของมัน ไม่ว่ามันจะดีหรือเลว ราคาของมันก็จะเป็นไปตามที่นักบวชกำหนดขึ้นมา 13 ถ้าคนๆนั้นต้องการซื้อ มันคืน † เขาต้องเพิ่มเงินเข้าไปอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์จากราคาเดิม

มูลค่าของบ้าน

14 ถ้าคนหนึ่งอุทิศบ้านของเขาให้เป็นของพระยาห์เวห์ นักบวชต้องตั้งราคา ไม่ว่าบ้านนั้นจะดีหรือไม่ก็ตาม เมื่อนักบวชตั้งราคาแล้วมันจะมีราคาตามนั้น 15 และถ้าคนที่อุทิศบ้านให้เป็นของพระยาห์เวห์ อยากจะซื้อบ้านคืน เขาต้องจ่ายเงินเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ตั้งไว้ และบ้านก็จะกลับเป็นของเขา

มูลค่าของที่ดิน

16 ถ้าใครที่อุทิศที่ดินส่วนหนึ่งของเขาให้เป็นของพระยาห์เวห์ ราคาของมันจะขึ้นอยู่กับจำนวนเมล็ดพืชที่ต้องใช้หว่านในที่ดินแปลงนั้น โดยคิดเป็นเงินห้าสิบบเชเซล ต่อเมล็ดข้าวบาร์เลย์สามร้อยเจ็ดสิบลิตร 17 ถ้าเขาอุทิศที่ดินนั้นให้กับพระยาห์เวห์ในปีแห่งการปลดปล่อย ราคาของมันจะขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของนักบวช 18 แต่ถ้าคนนั้นอุทิศที่ดินให้กับพระยาห์เวห์ หลังจากปีแห่งการปลดปล่อย นักบวชก็จะตั้งราคา ตามจำนวนปีที่เหลืออยู่ก่อนจะถึงปีแห่งการปลดปล่อยครั้งต่อไป และราคา ก็จะลดลงตามจำนวนปีที่เหลือ 19 ถ้าคนที่อุทิศที่ดินนั้นต้องการไถ่ที่ดินคืน เขาต้องเพิ่มเงินอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของราคาที่ตั้งไว้ แล้วที่ดินนั้นก็จะกลับเป็นของเขาอีก 20 ถ้าเขาไม่ไถ่ที่ดินคืน แล้วมีคนอื่นมาซื้อที่ดินนั้นไป เขาจะไถ่ที่ดินนั้นคืนมาอีกไม่ได้แล้ว 21 เมื่อถึงปีแห่งการปลดปล่อย ที่ดินนั้นก็จะ เป็นอิสระ จะกลายเป็นของพระยาห์เวห์ และจะตกเป็นที่ดินของพระยาห์เวห์โดยสมบูรณ์ มันจะกลายเป็นสมบัติของนักบวชอย่างถาวร

22 ถ้ามีคนเอาที่ดินมาอุทิศให้กับพระยาห์เวห์ แต่ที่ดินนั้นไม่ได้เป็นทรัพย์สินสมบัติดั้งเดิม ††ของครอบครัวเขา แต่เขาซื้อมา 23 นักบวชจะคำนวณราคาของมัน ตามจำนวนปีที่เหลือก่อนจะถึงปีแห่งการปลดปล่อย และชายคนนั้นต้องจ่ายเงินจำนวนนั้นในวันนั้นเลย เงินนั้นจะเป็นเงินที่อุทิศให้กับพระยาห์เวห์ 24 เมื่อถึงปีแห่งการปลดปล่อย ที่ดินนั้นจะกลับไปเป็นของเจ้าของเดิมที่ชายคนนั้นซื้อมา กลับไปยังครอบครัวที่ถือสิทธิ์ในที่ดินนั้นตั้งแต่แรก

25 ราคาที่ตั้งทั้งหมดจะเป็นไปตามมาตรฐานสากล คือหนึ่งเชเซลจะมีน้ำหนักเท่ากับยี่สิบเกราท †††

มูลค่าของสัตว์

26 ไม่มีใครที่จะเอาสัตว์หวัปีไม่ว่าจะเป็นวัวหรือแกะ มาอุทิศให้ กับพระยาห์เวห์ได้ เพราะสัตว์หวัปีทั้งหมดเป็นของพระยาห์เวห์

†† ซื้อมันคืน ดูใน อพยพ 13:1-16 เรื่องกฎของการให้ของพระเจ้าหรือการซื้อตัวลูกชายคนแรกหรือลูกตัวผู้ตัวแรกของสัตว์คืน ††† ทรัพย์สินสมบัติดั้งเดิมอิสราเอลสมัยก่อน พระเจ้าจะมอบที่ดินให้กับครอบครัวหรือตระกูล ว่าเป็นเจ้าของ พวกเขาไม่สามารถขายที่ดินนี้ได้ นอกจากให้เขา ในช่วงเวลาห้าสิบบปี †††† เกราท 1 เกราทมีน้ำหนักเท่ากับ 0.6 กรัม

อยู่แล้ว²⁷ แต่ถ้าเป็นลูกหัวปีของสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์[†] เขาสามารถไถ่คืนได้ในราคามาตรฐานพร้อมกับเพิ่มเงินอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ ถ้าเขาไม่ได้มันคืน มันจะถูกขายตามราคามาตรฐาน

ของขวิญพิเศษ

²⁸ ของขวิญพิเศษ^{††} ใดๆก็ตามที่คนหนึ่งได้มอบไว้ เพื่อทำลายให้กับพระยาห์เวห์ จะเป็นอะไรก็ตามที่เขาได้อยู่ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์หรือที่นาซึ่งเป็นสมบัติของครอบครัว จะเอาไปขายต่อไม่ได้อีกแล้ว จะไถ่คืนก็ไม่ได้ด้วย ของทุกอย่างที่ได้มอบไว้ เพื่อทำลายให้กับพระยาห์เวห์ ก็จะเป็นของพระยาห์เวห์เท่านั้นห้ามแตะต้อง

[†] ไม่บริสุทธิ์ หรือไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นเครื่องบูชาพระเจ้า^{††} ของขวิญพิเศษ ปกติแล้วหมายถึงของที่ยึดมาได้จากสงคราม ของเหล่านั้นจะต้องเป็นของพระยาห์เวห์เท่านั้น

²⁹ คนที่ถูกมอบไว้เพื่อทำลายให้กับพระยาห์เวห์ จะไม่สามารถไถ่คืนได้อีก เขาต้องถูกฆ่าตาย

³⁰ สิบเปอร์เซ็นต์ของแผ่นดินเป็นของพระยาห์เวห์ไม่ว่าจะเป็นเมล็ดพืชจากผืนดิน หรือผลไม้จากต้น มันเป็นของพระยาห์เวห์โดยเฉพาะ³¹ ถ้าใครอยากซื้อส่วนที่เป็นสิบเปอร์เซ็นต์นี้กลับไป เขาต้องจ่ายเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของมันเข้าไป

³² สัตว์หนึ่งตัวในทุกๆสิบตัวจากฝูงวัวหรือฝูงแกะ ที่ผ่านไม่ทำของคนเลี้ยงสัตว์ ตอนที่เขานบนิน จะเป็นของพระยาห์เวห์โดยเฉพาะ³³ เขาต้องไม่ตรวจดูว่ามีดีหรือเลว และต้องไม่เอาตัวอื่นมาแทน ถ้าเขาเอาตัวอื่นมาแทน สัตว์ทั้งสองตัวก็จะเป็นของพระองค์โดยเฉพาะ และไม่สามารถไถ่คืนได้”

³⁴ นี่คือคำสั่งต่างๆที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับโมเสส บนภูเขาซีนาย สำหรับประชาชนชาวอิสราเอล

กัณฑ์ดารวิถึ

คำนำ

หนังสือกัณฑ์ดารวิถึเป็นหนังสือกฏบัญญัติเล่มที่สี่จากหนังสือกฏบัญญัติทั้งหมดห้าเล่ม หนังสือเล่มนี้พูดถึงช่วงที่ชนชาติอิสราเอลอยู่ในดินแดนเปลาเปเลียวแห่งแล้ง หลังจากอพยพออกจากแผ่นดินอียิปต์ จนกระทั่งมาถึงที่ราบของโมอับ ก่อนที่จะบุกเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเป็นแผ่นดินที่พระเจ้าเคยสัญญาไว้กับอับราฮัมว่าจะยกให้กับลูกหลานของเขา ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้มีรายชื่อและจำนวนคนของชาวอิสราเอลแต่ละกลุ่ม เขาจัดบันทึกเรื่องนี้ครั้งแรกที่ภูเขาชินายในบทที่หนึ่ง แล้วอีกหลายปีต่อมาได้ถูกบันทึกอีกครั้ง ณ ที่ราบของโมอับในบทที่ยี่สิบหก

โมเสสลงทะเบียนชาวอิสราเอล

1 พระยาห์เวห์ได้พูดกับโมเสสในเต็นท์นัดพบที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งซึ่งนาย วันนั้นเป็นวันที่หนึ่งเดือนที่สองของปีที่สอง หลังจากที่ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระองค์ได้พูดกับโมเสสว่า ²“ให้ลงทะเบียนจำนวนชาวอิสราเอลในชุมชนนี้ทั้งหมดตามตระกูลและครอบครัว ให้จดรายชื่อของผู้ชายทุกคนเรียงตัว ³ เจ้าและอาโรนต้องขึ้นทะเบียนพวกผู้ชายทั้งหมดในอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ อยู่ในกองทัพของอิสราเอล รวบรวมรายชื่อของพวกเขาไว้เป็นกลุ่มเป็นกอง ⁴ จะมีผู้ชายหนึ่งคนจากแต่ละเผ่ามาช่วยเจ้า ผู้ชายคนนี้จะเป็นผู้นำครอบครัวของเขา ⁵ ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของผู้ชายพวกนั้นที่จะมาช่วยเจ้า

เอลีชูร์ลูกชายของเซเคเออร์จากเผ่ารูเบน

6 เซลูมิเอลลูกชายของศูริชัดตัยจากเผ่าสิเมโอน

7 นาไซนลูกชายของอัมมีนาตัยจากเผ่ายูดาห์

8 เนธันเอลลูกชายของศูอาร์จากเผ่าอิสสาคาร์

9 เอลีอับลูกชายของเฮโลนจากเผ่าเศบูลุน

10 จากลูกหลานของโยเซฟมี

เอลีชามาลูกชายของอัมมีฮูดจากเผ่าเอฟราอิม

กามาเลียเอลลูกชายของเปตาฮูร์จากเผ่ามันสเสห์

11 อาบีดันลูกชายของกิเดโอนีจากเผ่าเบนยามิน

12 อาหิเยเซอร์ลูกชายของอัมมีซัดตัยจากเผ่าดาน

13 ปากีเอลลูกชายของโอดรานจากเผ่าอาเซอร์

14 เอลียาซาฟลูกชายของเรอูเอล † จากเผ่ากาต

15 อาหิราลูกชายของเอนันจากเผ่านัฟทาลี”

16 คนเหล่านี้คือผู้ที่ได้รับเลือกมาจากชุมชน ให้มาเป็นผู้นำของเผ่าต่างๆของบรรพบุรุษพวกเขา พวกเขาเป็นผู้นำของตระกูลต่างๆของอิสราเอล ¹⁷ โมเสสและอาโรนจึงเอาคนพวกนี้ที่ได้รับเลือกมา ¹⁸ แล้วโมเสสและอาโรนก็เรียกประชุมคนในชุมชนทั้งหมดในวันแรกของเดือนที่สอง และได้จดรายชื่อประชาชนเหล่านั้นไว้ตามตระกูลและครอบครัวของตน และได้จดรายชื่อของผู้ชายเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ¹⁹ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ โมเสสจึงได้นับประชาชนเหล่านั้นในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งซึ่งนาย

20 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่ารูเบนซึ่งเป็นลูกหัวปีของอิสราเอล ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ

† จดรายชื่อ จดบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ †† เป็นกลุ่มเป็นกอง หรือเป็นหมวดหมู่ เป็นศัพท์ทางทหาร ซึ่งแสดงว่าอิสราเอลมีการจัดการในรูปแบบของกองทัพ † † เรอูเอล หรือ “เดอูเอล”

ทัพ ²¹ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ารูเบน มีทั้งหมดสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน

22 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่าสิเมโอน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ²³ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าสิเมโอน มีทั้งหมดห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

24 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่ากาต ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ²⁵ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ากาต มีทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกหรือห้าสิบล้านคน

26 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่ายูดาห์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ²⁷ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ายูดาห์ มีทั้งหมดเจ็ดหมื่นสี่พันหกหรือเจ็ดหมื่นคน

28 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่าอิสสาคาร์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ²⁹ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าอิสสาคาร์ มีทั้งหมดห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

30 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่าเศบูลุน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ³¹ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเศบูลุน มีทั้งหมดห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน

32 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่าเอฟราอิม ลูกชายของโยเซฟ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ³³ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเอฟราอิม มีทั้งหมดสี่หมื่นห้าร้อยคน

34 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่ามันสเสห์ ลูกชายอีกคนของโยเซฟ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ³⁵ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่ามันสเสห์ มีทั้งหมดสามหมื่นสองพันสองร้อยคน

36 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่าเบนยามิน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ³⁷ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเบนยามิน มีทั้งหมดสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

38 พวกเขา นับลูกหลานเผ่าดาน ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ ³⁹ จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าดาน มีทั้งหมดหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

40 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่าอาเซอร์ ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจดรายชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่

แต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ 41 จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าอาเซอร์ มีทั้งหมดสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน

42 พวกเขา นับลูกหลานของเผ่าเนฟทาลี ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา และจรรยาชื่อผู้ชายทุกคนเรียงตัว ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ที่สามารถรับใช้ในกองทัพ 43 จำนวนคนที่นับได้จากเผ่าเนฟทาลี มีทั้งหมดห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน

44 โมเสสและอาโรน รวมทั้งผู้นำสิบสองคนจากแต่ละเผ่าของอิสราเอลเป็นผู้นับจำนวนคนเหล่านี้ ผู้นำแต่ละคนก็เป็นตัวแทนของแต่ละครอบครัว 45 พวกเขา นับผู้ชายชาวอิสราเอลทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป และสามารถรับใช้ในกองทัพ ตามครอบครัวของตน 46 รวมจำนวนคนที่นับได้ทั้งหมดมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน

47 แต่ชาวเผ่าเลวีไม่ได้ถูกนับรวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ 48 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 49 “เจ้าต้องไม่นับเผ่าเลวี เจ้าต้องไม่นับพวกเขา รวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ 50 แต่เจ้าต้องตั้งให้คนเลวีรับผิดชอบtenths ที่เก็บข้อตกลงและเครื่องใช้ไม้สอย รวมทั้งของทุกอย่างที่เป็นของtenths นั้น พวกเขาต้องแบกtenths ที่เก็บข้อตกลงและเครื่องใช้ไม้สอยทั้งหมด และต้องคอยดูแลของเหล่านั้น พวกเขาต้องตั้งtenths ที่อยู่รอบๆtenths ที่เก็บข้อตกลงด้วย 51 เมื่อมีการย้ายtenths ที่เก็บข้อตกลง พวกเขาจะต้องเป็นผู้ถือถอนมัน และเมื่อมีการตั้งtenths ชาวเลวีก็จะเป็นผู้ติดตั้งมัน ถ้าคนอื่นที่ไม่ใช่ชาวเลวีเข้ามาใกล้tenths ที่เก็บข้อตกลง คนๆนั้นต้องถูกฆ่า 52 ประชาชนชาวอิสราเอลจะตั้งค่ายของพวกเขาแยกต่างหากเป็นกลุ่มเป็นกอง แต่ละคนจะอยู่ตามหน่วยของตนเอง 53 แต่ชาวเลวีต้องตั้งtenths ที่อยู่รอบๆtenths ที่เก็บข้อตกลง เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ไม่โกรธเคืองชาวอิสราเอลคนอื่น เพราะชาวเลวีจะเป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้ชาวอิสราเอลล่วงล้ำเข้าไปในtenths ที่เก็บข้อตกลง”

54 ประชาชนชาวอิสราเอลจึงทำทุกสิ่งตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

การจัดค่าย

2 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “ประชาชนชาวอิสราเอลควรจัดตั้งค่ายของตนเอง แบ่งเป็นกลุ่มเป็นกองอยู่ตามหน่วยของครอบครัวของพวกเขาเอง โดยให้ตั้งค่ายอยู่รอบๆห่างจากtenths นั้น”

3 ค่ายทางตะวันออกหันหน้าเข้าหาดวงอาทิตย์ ให้เป็นที่ตั้งค่ายของเผ่ายูดาห์ โดยจัดตามกลุ่มตามกองของเขว มีนาโชนลูกชายของอัมมีนาดับเป็นหัวหน้าเผ่านี้ 4 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดเจ็ดหมื่นสี่พันห้าร้อยคน

5 ค่ายที่อยู่ถัดจากค่ายของยูดาห์คือค่ายของเผ่าอิสสาคาร์ มีเนธันเอลลูกชายของศูอาร์เป็นหัวหน้าเผ่านี้ 6 กลุ่มของเขานับคนได้ทั้งหมดห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน

7 ถัดจากนั้นคือเผ่าเศบูลุน มีเอลีอับลูกชายของเฮโลนเป็นหัวหน้าเผ่า 8 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน

9 นับจำนวนคนที่ขึ้นอยู่กับค่ายของยูดาห์และค่ายที่อยู่รอบๆตามกลุ่มตามกองของแต่ละค่าย มีทั้งหมดหนึ่งแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน พวกเขาทั้งหมดจะเดินทางออกจากค่ายเป็นขบวนแรก

10 ทางทิศใต้ให้เป็นที่ตั้งค่ายของรูเบนโดยให้จัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีเอลิชูร์ลูกชายของเซเดเอร์เป็นหัวหน้าเผ่า

11 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน

12 ถัดจากค่ายของรูเบนคือเผ่าสิเมโอน มีเชลูมิเอลลูกชายของศูริชตัดัยเป็นหัวหน้าเผ่า 13 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

† แต่ละคนจะอยู่ตามหน่วยของตนเอง หรือ แต่ละคนจะอยู่ใต้ธงของตนเอง

14 ต่อจากนั้นคือเผ่ากาต มีเอลียาสาฟลูกชายของเรอูเอล †† เป็นหัวหน้าเผ่า 15 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกหรือห้าสิบคน

16 นับจำนวนคนที่ขึ้นกับค่ายของรูเบนและค่ายที่ตั้งอยู่รอบๆตามกลุ่มของแต่ละเผ่า มีทั้งหมดหนึ่งแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน พวกเขาจะออกเดินทางจากค่ายเป็นขบวนที่สอง

17 ต่อไปคือขบวนของชาวเลวี ที่จะออกมาพร้อมกับtenths นั้น พวกเขาจะเดินอยู่ตรงกลางของขบวนอื่นๆพวกเขาจะเดินออกมาเป็นขบวน ตามที่เขาได้ตั้งค่ายไว้ ตามจุดต่างๆตามกลุ่มตามกองของตน

18 ค่ายทางทิศตะวันตกจะเป็นค่ายของเผ่าเอฟราอิม โดยจัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีเอลิซมาลูกชายของอัมมีสูดเป็นหัวหน้าเผ่า 19 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นห้าร้อยคน

20 ค่ายที่ถัดจากค่ายเอฟราอิมคือเผ่ามนัสเสห์ มีกามาลีเอลลูกชายของเรดาซุร์เป็นหัวหน้า 21 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสามหมื่นสองพันสองร้อยคน

22 ต่อมาคือเผ่าเบนยามิน มีอาบีตันลูกชายของกิเดโอนีเป็นหัวหน้า 23 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน

24 นับจำนวนคนที่ขึ้นกับค่ายของเอฟราอิมและค่ายที่ตั้งอยู่รอบๆตามกลุ่มตามกองของแต่ละเผ่า มีทั้งหมดหนึ่งแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน พวกเขาจะออกเดินทางเป็นขบวนที่สาม

25 ค่ายทางเหนือจะเป็นค่ายของเผ่าดาน โดยจัดตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีอาหิเยเซอร์ลูกชายของอัมมีซัดดัยเป็นหัวหน้าเผ่า 26 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน

27 ค่ายที่อยู่ถัดจากค่ายของดานคือเผ่าอาเซอร์ มีปากีเอลลูกชายของโอครานเป็นหัวหน้าเผ่า 28 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดสี่หมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน

29 จากนั้นคือค่ายของเผ่าเนฟทาลี มีอาหิราลูกชายของเอเนนเป็นหัวหน้าเผ่า 30 กลุ่มนี้มีคนทั้งหมดห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน

31 นับคนทั้งหมดที่ขึ้นกับค่ายของดาน มีทั้งหมดหนึ่งแสนห้าหมื่นเจ็ดพันหกหรือห้าสิบคน พวกเขาเหล่านี้จะออกเดินทางเป็นขบวนสุดท้าย ภายในหน่วยของพวกเขา †

32 ทั้งหมดนี้คือคนอิสราเอล ที่นับตามครอบครัวของพวกเขา คนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ในค่าย ที่นับตามกลุ่มตามกองของพวกเขา มีจำนวนทั้งหมดหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน 33 ไม่ได้นับชาวเลวีรวมเข้าไปกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆเพราะพระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้อย่างนั้น

34 ชาวอิสราเอลจึงทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้คือแต่ละกลุ่มก็ตั้งค่ายอยู่ตามกองของพวกเขา และพวกเขาก็ออกเดินทางกันเป็นตระกูลและครอบครัวของพวกเขา

พวกนักรบที่เป็นลูกชายอาโรน

3 ต่อไปนี่คือประวัติครอบครัวของอาโรนและโมเสส เมื่อพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสนบนภูเขาซีนาย

2 อาโรนมีลูกชายสี่คนคือ นาตบ ลูกชายคนโต ต่อจากเขาคืออาบิษู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ 3 ทั้งหมดนั้นคือชื่อของลูกชายอาโรนที่ได้รับการเจิม ให้เป็นนักรบแล้ว พวกเขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นนักรบเพื่อรับใช้พระยาห์เวห์ 4 แต่นาตบและอาบิษู †† ตายไปในขณะที่รับใช้พระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาใช้ไฟที่พระยาห์เวห์ไม่ให้ใช้ ตอนถวายเครื่องบูชาให้กับพระองค์ในที่เปลวเปลวแห่งแสงซินาย พวกเขาไม่มีลูกชาย ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงมารับใช้พระยาห์เวห์ในฐานะนักรบ ตอนที่อาโรนพ่อของพวกเขายังมีชีวิตอยู่

†† เรอูเอล หรือ “เดอเอล” † ภายในหน่วยของพวกเขา หรือ ภายใต้ธงของพวกเขา †† นาตบและอาบิษู ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเลวีนิติ 10:1-2

ชาวเลวีผู้ช่วยนักบวช

5 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ⁶“ให้นำชาวเผ่าเลวีมาและพาพวกเขาไปพบนักบวชอาโรน เพื่อพวกเขาจะได้ช่วยเหลืออาโรน 7 พวกเขาจะช่วยอาโรนและคนในชุมชน โดยเป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้คนในชุมชนล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และพวกเขาทำงานกรรมกร † ที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบนั้นด้วย 8 พวกเขาต้องคอยดูแลรักษาเครื่องใช้ทุกอย่างในเต็นท์นัดพบ และทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้ชาวอิสราเอลล่วงล้ำเข้าไปในเต็นท์นัดพบ และพวกเขายังต้องทำงานกรรมกรที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นั้นด้วย

9 เจ้าต้องมอบชาวเลวีให้กับอาโรนและพวกลูกชายของเขา ชาวเลวีถูกเลือกออกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย เพื่อมาช่วยเหลืออาโรน

10 เจ้าต้องแต่งตั้งอาโรนกับลูกชายของเขาให้เป็นนักบวช และให้พวกเขาทำหน้าที่ของนักบวช ส่วนคนอื่นที่ไม่ได้มาจากครอบครัวอาโรน ที่บุกรุกเข้ามาในเต็นท์นัดพบจะต้องถูกฆ่า”

11 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ¹²“พึงให้ดี เราได้เลือกชาวเลวีออกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย ดังนั้นชาวเลวีจะเป็นของเรา ชาวอิสราเอลจะได้ไม่ต้องให้ลูกชายห้วยปีกับเรา เพราะเราได้เลือกชาวเลวีมาแทนที่พวกเขาแล้ว

13 เพราะลูกห้วยปีทั้งหมดเป็นของเรา ไม่ว่าจะเป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ก็ตาม ตอนที่เรากล่าวห้วยปีของคนอียิปต์ รวมทั้งสัตว์ห้วยปีของเขาเนน เราได้แยกลูกห้วยปีของคนอิสราเอล และสัตว์ห้วยปีของเขาเอาไว้เอง พวกเขาเป็นของเรา เราคือยาห์เวห์”

14 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งซึ่งนายว่า

15 “ให้ลงทะเบียนชาวเลวีตามครอบครัวและตระกูล เจ้าต้องนับเด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป” ¹⁶ โมเสสจึงนับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์สั่ง

17 ลูกชายของเลวี มีสามคนชื่อเกอร์โซน โคอสาทและเมรารี 18

ลูกชายของเกอร์โซน ชื่อ ลิบนีและซิเมอี

19 ลูกชายโคสาท ชื่ออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรนและอุสซึเอล

20 ลูกชายของเมรารี ชื่อมาห์ลีและมุซึ

ทั้งหมดนั้นคือตระกูลของเลวีตามครอบครัวของพวกเขา

21 ตระกูลลิปนีและซิเมอีเป็นของเกอร์โซน นี่คือนักบวชต่าง ๆ ของชาวเกอร์โซน ²² เมื่อนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีทั้งหมดเจ็ดพันห้าร้อยคน ²³ ตระกูลต่างๆของชาวเกอร์โซนตั้งค่ายอยู่ทางด้านหลังของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ทางทิศตะวันตก

24 มีเอลียาซาฟลูกชายของลาเอล เป็นผู้นำของพวกเขา ²⁵ ในเต็นท์นัดพบนั้น ชาวเกอร์โซนมีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ เต็นท์ด้านนอก หลังคา และ ม่านตรงทางเข้าเต็นท์นัดพบ ²⁶ รวมทั้งต้องเฝ้าดูแลม้วนที่ซึ่งอยู่ในลาน ม่านตรงทางเข้าลานที่อยู่ล้อมรอบเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และแท่นบูชา พวกเขือกต่างๆ รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์

27 ตระกูลของอัมราม อิสฮาร์ เฮโบรนและอุสซึเอล เป็นของโคสาท นี่คือนักบวชต่างๆของชาวโคสาท ²⁸ เมื่อนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีทั้งหมดแปดพันสามร้อยคน † พวกชาวโคสาทมีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังของทั้งหมดในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ²⁹ ตระกูลต่างๆของชาวโคสาทตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ³⁰ มีเอลีซาฟานลูกชายอุสซึเอล เป็นผู้นำพวกเขา ³¹ พวกเขาทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังทั้งหีบศักดิ์สิทธิ์ ใต้ ตะเกียง

† งานกรรมกร เป็นงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์ ชาวเลวีจะรับผิดชอบในการรื้อถอนเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง รวมทั้งต้องแบกหาม และติดตั้งมันขึ้นมาใหม่ ตลอดเวลาที่ชาวอิสราเอลอพยพผ่านที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง †† นับ คือการลงบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ † † † แปะพันสามร้อยคน ในสำเนากรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า “8,300 คน” ในฉบับภาษาฮีบรูเขียน “8,600 คน” แต่ในที่นี้เมื่อดูจากจำนวนรวมทั้งที่มีอยู่ในข้อ 39 แล้ว ชาวโคสาทน่าจะมี 8,300 คน ดูใน กันดารวิถี 3:22, 28, 34, 39

ที่มีชาติตั้ง แท่นบูชาต่างๆ ข้าวของเครื่องใช้ในเต็นท์นั้น ม่าน รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์

32 ผู้นำสูงสุดของชาวเลวีคือเอลาซาร์ลูกชายของนักบวชอาโรน เขามีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังคนพวกนั้นที่ดูแลของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ

33 ตระกูลมาลีและมุซึ เป็นของเมรารี นี่คือนักบวชต่างๆของเมรารี เมื่อนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีทั้งหมดหกพันสองร้อยคน ³⁵ มีศรีเอลลูกชายของอาบีฮายิล เป็นผู้นำพวกเขา พวกเขาตั้งค่ายอยู่ทางด้านเหนือของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ³⁶ พวกเขาจะมีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังพวกโครงต่างๆของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ พวกกลอน พวกเสาหลัก พวกฐานต่างๆ เครื่องไม้เครื่องมือทุกอย่าง รวมทั้งงานติดตั้งและเคลื่อนย้ายเต็นท์ ³⁷ พวกเขาจะต้องดูแลเสาที่อยู่รอบๆลานกับฐานของม่าน รวมทั้งหมุดยึดและเชือก

38 โมเสส อาโรนและพวกลูกชายของอาโรน จะต้องเต็นท์ที่อยู่ทางทิศตะวันออก ซึ่งอยู่ด้านหน้าของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์คือเต็นท์นัดพบ พวกเขามีหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังไม่ให้คนอิสราเอลล่วงล้ำเข้าไปในเขตศักดิ์สิทธิ์ เพราะคนอื่นที่ไม่ใช่คนในครอบครัวนักบวชอาโรน ถ้าเข้ามาใกล้ของศักดิ์สิทธิ์ จะต้องถูกฆ่า

39 โมเสสและอาโรนได้นับชาวเลวีทั้งหมด ตามตระกูลต่างๆของพวกเขา ตามที่พระยาห์เวห์สั่ง เมื่อนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป รวมได้ทั้งหมดสองหมื่นสองพันคน

เอาชาวเลวีมาแทนที่ลูกชายคนแรก

40 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้นับจำนวนลูกชายห้วยปีของชาวอิสราเอลที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป และทำบัญชีรายชื่อของพวกเขาไว้ ⁴¹ เราคือยาห์เวห์ ให้เอาชาวเลวีมาให้กับเรา แทนลูกห้วยปีทุกคนของชาวอิสราเอล และให้เอาสัตว์ของชาวเลวี มาแทนลูกสัตว์ห้วยปีทั้งหมดของชาวอิสราเอล”

42 โมเสสจึงนับลูกชายห้วยปีทุกคนของชาวอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์สั่ง ⁴³ จำนวนลูกชายห้วยปีที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป นับตามรายชื่อแล้ว มีทั้งหมดสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน

44 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ⁴⁵ “ให้เอาชาวเลวี มาแทนที่ลูกชายห้วยปีทุกคนของชาวอิสราเอล และให้เอาสัตว์ของชาวเลวี มาแทนที่ลูกสัตว์ห้วยปีของชาวอิสราเอล ชาวเลวีเป็นของเรา เราคือพระยาห์เวห์ ⁴⁶ ลูกห้วยปีของชาวอิสราเอลมีมากกว่าชาวเลวีอยู่สองร้อยเจ็ดสิบสามคน ส่วนต่างนี้ ⁴⁷ ให้นำเงินจำนวนห้าสิบบีเจ็ดกรัม † มาเป็นค่าไถ่ของแต่ละคน เจ้าต้องใช้นาหนักกลางเป็นเกณฑ์ †† โดยคดียีสิบบีเกราห์ ††† เท่ากับสิบบีเจ็ดกรัม ††††† เจ้าต้องนำเงินนี้ไปให้อาโรนและลูกชายของเขาเพื่อเป็นค่าไถ่ตัวลูกชายห้วยปีทั้งสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินมานั้น”

49 โมเสสจึงรับเงินค่าไถ่ตัวลูกชายห้วยปีของชาวอิสราเอลพวกนี้ที่เป็นส่วนเกิน เพราะมีชาวเลวีไม่พอที่จะมาแทนที่พวกเขา ⁵⁰ โมเสสเก็บเงินจากลูกชายห้วยปีของชาวอิสราเอลมาได้ทั้งหมดเกือบสิบบีเจ็ดกรัม ⁵¹ ตามน้ำหนักกลาง ⁵¹ โมเสสให้เงินค่าไถ่แก่นักบวชอาโรนและลูกชายของอาโรนตามที่พระยาห์เวห์สั่ง

งานของครอบครัวโคสาท

4 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ² “ให้ขึ้นทะเบียนจำนวนลูกหลานของโคสาทที่อยู่กับชาวเลวี ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา ³ ที่มีอายุตั้งแต่สามสิบถึงห้าสิบปีทุกคนที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ ⁴ งานของชาวโคสาทคือขนย้ายพวกของที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในเต็นท์นัดพบ

††ห้าสิบบีเจ็ดกรัม หรือแปดตรงๆได้ว่า “5 เซเชล” ††† น้ำหนักกลางเป็นเกณฑ์ หรือเซเชลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานการชั่งที่ใช้ในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง †††† เกราห์ 1 เกราห์มีน้ำหนักเท่ากับ 0.6 กรัม †††† สิบเบ็ดกรัม หรือต้นฉบับคือ 1 เซเชล ††††† เกือบสิบบีเจ็ดกรัม หรือ 15.7 กิโลกรัม หรือ ต้นฉบับคือ 1,365 เซเชล

5 เมื่อคนอิสราเอลจะเดินทางต่อไป อาโรนกับลูกชายของเขาต้องเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และปลดม่านที่กั้นห้องชั้นในสุด แล้วเอาม่านนั้นมาคลุมหีบที่ใส่ขัตถ์ทองคำไว้⁶ หลังจากนั้น พวกเขาต้องคลุมของพวกนี้ด้วยหนังอย่างดี แล้วเอาผ้าหนังงูสีน้ำเงินมาคลุมหีบบนหนังอีกชั้นหนึ่ง แล้วเอาคานมาสอดห้วงข้างหีบนั้น

7 จากนั้นพวกเขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาวางไว้บนโต๊ะศักดิ์สิทธิ์ แล้วเอาพวกจาน ช้อน ชาม และไหใส่เครื่องดื่มบูชา มาวางไว้บนโต๊ะนั้น และให้เอาขนมปังมาวางด้วย ขนมปังนี้จะต้องอยู่บนโต๊ะนั้นตลอดเวลา⁸ แล้วพวกเขาต้องเอาผ้าสีแดงมาคลุมของพวกนี้ อีกที หลังจากนั้นก็ต้องเอาหนังอย่างดีมาคลุมหีบอีกชั้นหนึ่ง และสอดคานมาสอดเข้าในห้วงของโต๊ะ

9 พวกเขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาคลุมขาตั้งของโต๊ะเกี้ยวที่มีขาตั้ง พวกโต๊ะเกี้ยว กุรร์ไกรตัดไม้โต๊ะเกี้ยว ถาดต่างๆ รวมทั้งพวกไหทั้งหมดที่ใช้ใส่น้ำมันเอามาใช้กับโต๊ะเกี้ยว¹⁰ พวกเขาต้องเอาหนังอย่างดีมาคลุมโต๊ะเกี้ยวที่มีขาตั้ง และอุปกรณ์ทั้งหมดของมัน แล้ววางไว้บนคานหาม

11 พวกเขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาวางบนแท่นบูชาทองคำ แล้วเอาหนังอย่างดีมาคลุมอีกชั้นหนึ่ง แล้วเอาคานสอดเข้ากับห้วงของแท่นบูชา

12 แล้วพวกเขาต้องเอาผ้าสีน้ำเงินมาห่ออุปกรณ์ทั้งหมดที่ใช้ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ แล้วเอาหนังอย่างดีคลุมทับ แล้วเอาไปวางไว้บนคานหาม

13 จากนั้นพวกเขาต้องเอาขี้เถ้าออกจากแท่นบูชาแล้วเอาผ้าสีม่วงมาวางบนแท่นนั้น¹⁴ แล้วพวกเขาต้องรวบรวมเครื่องใช้ทุกอย่างที่ใช้กับแท่นบูชา นั้น เช่น พวกถาด ส้อม พลั่ว และชามประพรม ให้เอาเครื่องใช้ทุกอย่างนั้นมาวางไว้บนแท่นบูชา แล้วเอาหนังอย่างดีมาคลุมไว้อีกชั้นหนึ่ง และเอาคานสอดเข้ากับห้วงของแท่นบูชา

15 เมื่ออาโรนและลูกชายจัดการคลุมข้าวของเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ และภาชนะศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว และค่ายทั้งค่ายก็พร้อมที่จะออกเดินทางแล้ว ชาวโคซาทก็จะเข้าไปข้างในเพื่อขนย้ายของเหล่านั้น ด้วยวิธีนี้ พวกเขาจะได้ไม่ไปจับถูกของศักดิ์สิทธิ์แล้วตาย ชาวโคซาทมีหน้าที่ขนย้ายของในเต็นท์นัดพบ

16 เอเลอาซาร์ลูกชายนักบวชอาโรนจะรับผิดชอบเกี่ยวกับน้ำมันสำหรับจุดตะเกียง เครื่องหอม เครื่องบูชาประจำวันจากเมล็ดพืช † และน้ำมันสำหรับเจิม เขาจะรับผิดชอบเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และทุกอย่างในเต็นท์นั้น รวมทั้งของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆและพวกภาชนะของมัน”

17 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า¹⁸ “อย่าให้พวกตระกูลของชาวโคซาทต้องถูกทำลายไปจากกลุ่มชาวเลวี¹⁹ เมื่อพวกโคซาทจะต้องเข้าไปเหยียบยกพวกของศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น ให้ทำอย่างนี้กับพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิตอยู่และไม่ตาย คือให้อาโรนและลูกชายเข้าไปกับพวกโคซาท และคอยบอกให้พวกเขาทำโน่นทำนี่ แยกนั้นแยกนี้²⁰ เพื่อชาวโคซาทจะได้ไม่เข้าไป และมองเห็นพวกของศักดิ์สิทธิ์นั้นเข้า ถึงแม้จะมองแค่แวบเดียวก็ต้องตาย”

งานของครอบครัวเกอร์โซน

21 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า²² “ให้ลงทะเบียนชาวเกอร์โซนด้วย โดยนับตามครอบครัวและตามตระกูลของพวกเขา²³ ให้ลงทะเบียน † คนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบถึงห้าสิบปีทุกคน ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ

24 พวกเขาจะตั้งแบกพวกผู้นำที่รับใช้และแบกหาม²⁵ พวกเขาจะต้องแบกพวกผู้นำของเต็นท์นัดพบและหลังคาของมัน รวมทั้งหลังคาที่ทำจากหนังอย่างดีซึ่งคลุมอยู่บนมัน และม่านที่กั้นทาง

† เครื่องบูชาประจำวันจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาที่ใช้บูชา 2 ครั้งต่อวันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อถวายให้กับพระยาห์เวห์ †† ลงทะเบียน จดบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ

เข้าเต็นท์นัดพบ²⁶ พวกเขาจะต้องแบกม่านที่บริเวณลาน ม่านกั้นทางเข้าประตูลานที่อยู่ล้อมรอบเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และแท่นบูชา พวกเข็อกและเครื่องมือต่างๆที่ใช้กับม่านนี้ รวมทั้งสิ่งอื่นๆทั้งหมดที่ทำขึ้นมาใช้กับพวกมัน พวกชาวเกอร์โซนก็จะทำงานที่เกี่ยวข้องกับเรื่องพวกนี้²⁷ งานทั้งหมดที่ชาวเกอร์โซนทำ และการเคลื่อนย้าย รวมทั้งการบริการ จะต้องอยู่ภายใต้การดูแลของอาโรนและพวกลูกชายของเขา และเจ้าต้องให้พวกเขารับผิดชอบเป็นยามเฝ้าระวังของที่พวกเขาขนย้ายด้วย²⁸ นี่เป็นงานที่ชาวเกอร์โซนต้องทำที่เกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบและเป็นยามเฝ้าระวัง โดยมีอิธามาร์ลูกชายของนักบวชอาโรนเป็นคนส่งงาน

งานของครอบครัวเมราวี

29 ให้เจ้าลงทะเบียนชาวเมราวี ตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา³⁰ ให้เจ้าลงทะเบียนคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่สามารถทำงานรับใช้ในเต็นท์นัดพบได้³¹ นี่เป็นงานที่ชาวเมราวีจะต้องเฝ้าระวัง เมื่อพวกเขาขนย้ายของในเต็นท์นัดพบ คือพวกโครงสร้างของเต็นท์ พวกสลักกลอนประตู พวกเสา และฐานของมัน³² พวกเขาต้องขนเสารอบๆลาน กับฐานของมัน พวกหมุดยึดและเชือกกับอุปกรณ์ต่างๆของมัน ให้ทำรายชื่อของที่พวกเขาต้องเฝ้าระวังและขนย้าย³³ นี่เป็นงานของคนในตระกูลเมราวี รวมถึงงานทั้งหมดที่พวกเขาทำเกี่ยวกับเต็นท์นัดพบ โดยมีอิธามาร์ลูกชายนักบวชอาโรนเป็นคนส่งงาน”

ครอบครัวชาวเลวี

34 โมเสส อาโรนและบรรดาผู้นำชุมชนได้ลงทะเบียนชาวโคซาทตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา³⁵ ผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ

36 นับจำนวนคนตามตระกูลของเขาได้ทั้งหมดสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน³⁷ นี่คือนับจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลโคซาท ทุกคนทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ โมเสสและอาโรนนับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

38 มีการขึ้นทะเบียนชาวเกอร์โซนตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา³⁹ มีการนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ⁴⁰ นับจำนวนคนตามตระกูลของพวกเขาได้ทั้งหมดสองพันหกร้อยสามสิบคน⁴¹ นี่คือนับจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลเกอร์โซน ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบได้ โมเสสและอาโรนได้นับพวกเขาตามคำสั่งของพระยาห์เวห์

42 มีการขึ้นทะเบียนชาวเมราวีตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา⁴³ มีการนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบได้⁴⁴ นับจำนวนคนตามตระกูลของพวกเขาได้ทั้งหมดสามพันสองร้อยคน⁴⁵ นี่คือนับจำนวนคนที่นับได้จากตระกูลเมราวี ทุกคนที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบได้ โมเสสและอาโรนได้นับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

46 โมเสส อาโรนและบรรดาผู้นำของชาวอิสราเอลได้นับชาวเลวีตามตระกูลและครอบครัวของพวกเขา⁴⁷ นับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ที่สามารถทำงานเกี่ยวข้องกับเต็นท์นัดพบ คืองานกรรมกรและงานแบกหาม⁴⁸ รวมทั้งหมุดมีแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน

49 โมเสส อาโรน และพวกผู้นำ ได้นับพวกเขาตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ที่สั่งผ่านโมเสสมา แบ่งตามงานและความรับผิดชอบของแต่ละคน บางคนก็ห่อของ บางคนขนย้าย ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

กฎเกี่ยวกับความสะอาด

5 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ²“ให้สั่งชาวอิสราเอลว่า พวกเขาจะต้องใส่คนพวกนี้ออกจากค่าย คือคนที่เปื้อนโรคผิวหนัง คนที่มีน้ำหนองไหล [†] ออกจากร่างกาย รวมทั้งคนที่กลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์เพราะไปแตะต้องศพ ³ เจ้าต้องขับไล่พวกเขาออกไป ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง ใส่พวกเขาออกไปนอกค่าย เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ทำให้ค่ายสกปรก เพราะเราอยู่ในค่ายนั้น”

⁴ ชาวอิสราเอลจึงทำตาม ใส่คนพวกนั้นออกไปนอกค่าย ชาวอิสราเอลได้ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

การชดใช้เมื่อทำผิด
(ลนต. 6:1-7)

5 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ⁶“ให้บอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงก็ตาม ไปทำบาปต่อคนอื่น และได้สาบานว่าตัวเองไม่ผิด ทังๆที่ผิด อย่างนี้ถือว่าได้ทำผิดต่อพระยาห์เวห์ คนๆนั้นต้องรับผิด ⁷ เขาจะต้องสารภาพความบาปที่เขาได้ทำไป ต้องชดใช้ค่าเสียหายทั้งหมด และยังต้องเพิ่มอีกยี่สิบเปอร์เซ็นต์ของค่าเสียหายนั้น ให้กับคนที่เขาไปโกงมา ⁸ แต่ถ้าคนที่ถูกโกงนั้นตายไปแล้ว และไม่มีญาติสนิทที่จะรับค่าชดใช้ นั้น ค่าชดใช้นั้นก็เป็นของพระยาห์เวห์ ให้เอาไปให้กับนักรบ นอกจากรับแล้ว คนๆนั้นต้องเอาแกะตัวผู้มาตัวหนึ่งสำหรับเป็นเครื่องบูชาชดใช้นักรบ จะถวายแกะตัวนี้แทนเขาเพื่อกำจัดบาป ^{††} ให้กับเขา

⁹ ถ้าชาวอิสราเอลเอาของขวัญพิเศษมาถวายพระเจ้า นักรบที่รับของขวัญนั้น ก็เก็บเอาไว้เองได้ มันจะเป็นของนักรบคนนั้น ¹⁰ ของขวัญพิเศษนี้จะให้หรือไม่ให้ก็ได้ แต่ถ้าคนอิสราเอลจะให้ มันก็จะตกเป็นของนักรบ”

สามีที่ขี้ระแวง

11 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ¹²“ให้บอกชาวอิสราเอลว่า เมื่อเมียของชายคนหนึ่งไปทำผิดศีลธรรมหรือไม่ซื่อสัตย์ต่อเขา ¹³ และไปมีเพศสัมพันธ์กับชายคนอื่น แล้วปกปิดไม่ให้สามีรู้ นางเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ถึงแม้นางจะทำตัวเสื่อมเสีย แต่ไม่มีพยานและจับไม่ได้คาหนึ่งคาเขา ¹⁴ ถ้าในสถานการณ์อย่างนี้ สามีเกิดหึงหวงนางขึ้นมา และนางได้ทำตัวเสื่อมเสียจริงๆ หรือสามีหึงหวงนาง ทังๆที่นางไม่ได้ทำตัวเสื่อมเสีย ¹⁵ ก็ให้ผู้ชายคนนั้นพากรรยาของเขาไปหานักรบ และเขาต้องเอาเครื่องบูชาสำหรับภรรยาไปด้วยคือ แป้งบาร์เลย์สองลิตร [‡] เขาต้องไม่เทน้ำมันและเครื่องหอม ลงไปในแป้งนั้น เพราะเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชนี้เกิดมาจากความหึงหวงของสามี เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชนี้จะบอกให้รู้ว่านางผิดหรือไม่

¹⁶ จากนั้นนักรบจะนำตัวนางเข้ามาใกล้ๆ มายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ¹⁷ แล้วนักรบจะเอาน้ำศักดิ์สิทธิ์มาใส่ในไหดินเหนียว และนักรบจะหยิบเอาฝุ่นจากพื้นของไหที่ศักดิ์สิทธิ์ใส่ลงไปในน้ำนั้น ¹⁸ แล้วนักรบจะให้หญิงคนนั้นมายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เขาจะปล่อยผสมนางออกและวางเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชไว้บนมือนาง เป็นเครื่องบูชาที่จะบอกให้รู้ว่านางผิดหรือไม่ เครื่องบูชานี้เกิดมาจากความหึงหวงของสามีนาง และนักรบก็จะถือน้ำที่จะก่อปัญหาที่จะนำคำสาปแช่งมา

¹⁹ นักรบจะให้หญิงคนนั้นสาบานและเขาจะพูดกับนางว่า “ถ้าเจ้าไม่เคยนอนกับผู้ชายคนอื่น และไม่เคยผิดศีลธรรมจนทำให้เจ้าเสื่อมเสีย ตอนที่ยังอยู่กับสามีของเจ้า นั้น น้ำที่จะก่อปัญหาที่จะนำคำสาปแช่งนี้ ก็จะไม่เป็นอันตรายต่อเจ้า ²⁰ แต่ถ้าเจ้าทำผิดศีลธรรม ตอนที่เจ้ายังอยู่กับสามี และไปนอนกับผู้ชายอื่น

จนทำให้เจ้าเสื่อมเสียแล้วละก็ ²¹ นักรบจะต้องทำให้ผู้หญิงนั้นสาบานตามคำแช่งสาปนี้ และพูดกับนางว่า ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้ปัญหาหนักเกิดกับเจ้า จนเวลาที่คนของเจ้าจะสาปแช่งใคร ก็จะไม่พูดว่าขอให้เหมือนเจ้า เพราะพระองค์จะทำให้เจ้าไม่มีลูก และถ้าท้องอยู่ก็จะแท้ง ^{‡‡} และขอให้น้ำที่จะก่อปัญหาและนำคำสาปแช่งนี้ ตกกลงไปในท้องของเจ้า และทำให้เจ้าแท้งและไม่มีลูก” แล้วหญิงผู้นั้นต้องพูดว่า “ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้เป็นอย่างนั้น”

²² แล้วนักรบจะเขียนคำสาปแช่งพวกนี้ลงบนม้วนกระดาษหนึ่ง และนำไปล้างในน้ำที่จะก่อให้เกิดปัญหา ²⁴ แล้วนักรบจะให้หญิงคนนั้นดื่มน้ำที่จะก่อให้เกิดปัญหาที่จะนำคำสาปแช่งมานั้น นางจะเข้าสู่ตัวนางและก่อให้เกิดความเจ็บปวดยิ่งนัก

²⁵ นักรบจะเอาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชจากมือของนาง เครื่องบูชาที่มาจากสามีที่หึงหวงของนาง และยื่นให้พระยาห์เวห์ แล้วนักรบจะนำมันไปไว้บนแท่นบูชา ²⁶ นักรบจะหยิบเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชนั้นมาหนึ่งกำมือ เป็นส่วนที่แทนเครื่องบูชาทั้งหมด และเอาไปเผาบนแท่นบูชา หลังจากนั้นก็จะให้หญิงนั้นดื่มน้ำ ²⁷ เมื่อเขาทำให้หญิงคนนั้นดื่มแล้ว ก็จะรอด ถ้านางทำตัวเสื่อมเสีย และไม่ซื่อสัตย์ต่อสามีของนาง น้ำที่นำคำสาปแช่งนั้นก็จะเข้าไปในตัวนางและทำให้เกิดความเจ็บปวดยิ่งนัก ทำให้นางไม่สามารถมีลูกได้ และถ้าท้องก็จะแท้ง และหญิงนั้นก็จะกลายเป็นคำสาปแช่งในหมู่คนของนาง ²⁸ ถ้าหญิงคนนั้นไม่ได้ทำตัวเสื่อมเสีย แต่นางบริสุทธิ์ นางก็จะได้รับการตัดสินให้เป็นผู้บริสุทธิ์และสามารถมีลูกได้

²⁹ นั่นคือกฎสำหรับคดีหึงหวง เมื่อผู้หญิงได้ทำผิดศีลธรรม ตอนที่ยังอยู่กับสามี และทำตัวเสื่อมเสีย ³⁰ หรือถ้าผู้ชายเกิดหึงหวงเพราะสงสัยว่าเมียจะไม่ซื่อสัตย์กับเขา เขาต้องนำตัวนางไปยื่นต่อหน้าพระยาห์เวห์ และนักรบจะทำพิธีต่างๆนั้นกับเมียเขาเอง ³¹ ถ้าผู้ชายเข้าใจผิด เขาจะไม่ถูกลงโทษ แต่ถ้าผู้หญิงผิดจริง นางจะต้องรับโทษ”

พวกนาศีร์

6 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ²“ให้บอกกับชาวอิสราเอลว่า ถ้าผู้ชายหรือผู้หญิงคนใดได้สาบานตนเป็นพิเศษ เป็นการสาบานเพื่อจะเป็นพวกนาศีร์ [‡] คือพวกที่แยกตัวออกมาเพื่อพระยาห์เวห์ ³ คนๆนั้นจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเครื่องดื่มมีนมเอิญและเขาต้องไม่กินน้าสามสายซุที่มาจากเหล้าองุ่นหรือน้ำสามสายซุที่มาจากเครื่องดื่มมีนมเอิญทุกชนิด รวมทั้งต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นและต้องไม่กินทั้งองุ่นสดและองุ่นแห้ง ⁴ ตลอดเวลาที่เขาเป็นนาศีร์ เขาต้องไม่กินสิ่งใดก็ตามที่ได้จากต้นองุ่นหรือแม้แต่เมล็ดหรือเปลือกขององุ่น

⁵ ตลอดช่วงเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อพระยาห์เวห์ เขาต้องไม่โกนผม เขาเป็นของพระยาห์เวห์โดยเฉพาะ เขาต้องไว้ผมยาวห้ามตัด จนกว่าจะสิ้นสุดช่วงที่เขาเป็นนาศีร์นั้น

⁶ ตลอดช่วงเวลาที่เขาแยกตัวออกมาเพื่อพระยาห์เวห์ คนๆนั้นต้องไม่เข้าใกล้ศพ ⁷ ไม่ว่าจะเป็พ่อแม่หรือพี่น้องชายหญิงของเขา เขาจะต้องไม่แตะต้องศพนั้น เพื่อจะไม่ทำให้ผมของเขาเป็นมลทิน เพราะผมนั้นบ่งบอกให้รู้ว่าเขาได้แยกตัวออกมาให้กับพระเจ้าโดยเฉพาะ ⁸ ตลอดช่วงเวลาที่คนๆนั้นเป็นนาศีร์ เขาเป็นของพระยาห์เวห์โดยเฉพาะ

⁹ แต่ถ้าคนที่อยู่ใกล้กับนาศีร์นั้นตายอย่างกะทันหัน ผมของเขาที่ใดที่ศให้กับพระเจ้านั้นก็จะไม่บริสุทธิ์อีกต่อไป หลังจากนั้นอีกเจ็ดวัน เขาจะต้องโกนผมทั้ง ในวันเดียวกับที่เขาจะต้องชำระตัวนั้น ¹⁰ ในวันต่อมา เขาจะต้องเอาผมเขาสองตัวหรือนก

[†] หนองไหล หนองที่ไหลหรือเลือดที่ไหลอย่างผิดปกติจากอวัยวะเพศ
^{††} กำจัดบาป ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” “ปิดออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง” [‡] สองลิตร หรือ 2.2 ลิตร ต้นฉบับคือ 0.1 เอฟาห์

^{‡†} ไม่มีลูกและถ้าท้องอยู่ก็จะแท้ง หรือแปลตรงๆคือ “มดลูกของท่านตกและท้องบวม” ^{‡‡} นาศีร์ คนที่ได้สาบานว่าจะอุทิศตัวเองให้กับพระเจ้าชั่วระยะเวลาหนึ่ง ชื่อนี้มาจากภาษาฮีบรูหมายถึง “แยกออกจาก” นาศีร์ เป็นได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

พิราบหนุ่มสองตัวไปให้นักบวชที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 11 นักบวชจะใช้นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา โดยวิธีนี้นักบวชจะกำจัดความไม่บริสุทธิ์และความผิดให้กับคนนั้นที่ทำผิดพลาดไปและต้องถูกศพ ในวันนั้นนาศีร์คนนั้นต้องอุทิศผมบนหัวของเขาให้กับพระยาห์เวห์ใหม่ 12 เขาจะต้องสาบานที่จะอุทิศตัวเองเพื่อพระยาห์เวห์อีกครั้งหนึ่งตลอดเวลาที่เขาเป็นนาศีร์ และเขาจะต้องเอาลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีมาเป็นของถวายชดใช้ ส่วนช่วงก่อนหน้านั้นก็ไม่มอบอีกต่อไป เพราะผมบนหัวของเขาที่ได้อุทิศให้พระยาห์เวห์นั้นไม่บริสุทธิ์แล้ว

13 นี่คือกฎสำหรับพวกนาศีร์ เมื่อเขาเป็นนาศีร์ครบตามกำหนดเวลาแล้ว ให้คนนำตัวเขาไปที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 14 นาศีร์คนนั้นจะต้องเอาเครื่องบูชาต่อไปนี้มาถวายให้พระยาห์เวห์

ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิใดๆ เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา ลูกแกะตัวเมียอายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิใดๆ เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

แกะผู้หนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆ เป็นเครื่องสังสรรค์บูชา 15 ขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูหนึ่งตะกร้า ขนมปังที่ทำจากแป้งอย่างดีคลุกด้วยน้ำมัน

ขนมปังแผ่นบางๆที่ไม่ใส่เชื้อฟูและทาด้วยน้ำมัน และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องต้มบูชา

16 นักบวชต้องยื่นเครื่องบูชาเหล่านี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และทำเครื่องบูชาชำระล้าง และเครื่องเผาบูชาให้คนๆนั้น 17 นักบวชต้องบูชาแกะตัวนั้นเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้พระยาห์เวห์ พร้อมกับขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูตะกร้าหนึ่ง พร้อมทั้งเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช และเครื่องต้มบูชา

18 นาศีร์คนนั้นต้องโกนผมของเขาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบและเอาผมที่เขาได้อุทิศนั้นใส่ลงในกองไฟที่อยู่ใต้เครื่องสังสรรค์บูชา

19 หลังจากนั้นนักบวชจะเอาเนื้อสันขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ดีแล้ว กับขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูหนึ่งก้อนจากตะกร้าและขนมปังแผ่นบางๆที่ไม่ใส่เชื้อฟูหนึ่งชิ้นมาวางไว้บนฝ่ามือทั้งสองของนาศีร์คนนั้น หลังจากที่เขาโกนผมที่ได้อุทิศนั้นเสร็จแล้ว 20 แล้วนักบวชจะยื่นของพวกนี้ เป็นเครื่องยื่นบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ มันจะเป็นของขวัญที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับนักบวช พร้อมกับเนื้อส่วนนอกของเครื่องยื่นบูชาและส่วนสะโพกของเครื่องบูชาของขวัญ หลังจากนั้น นาศีร์คนนั้นก็ดื่มเหล้าองุ่นได้

21 นี่เป็นกฎสำหรับคนที่สาบานตัวเป็นนาศีร์ และนั่นก็คือเครื่องบูชาที่เขาจะต้องเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ สำหรับการอุทิศตัวของเขา ถ้าคนนั้นสามารถให้ได้มากกว่านี้ และเขาสาบานว่าจะให้ ก็ให้เขาทำตามนั้น แต่อย่างน้อยเขาจะต้องให้ตามกฎของการอุทิศตัว”

การอวยพรของนักบวช

22 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 23 “ให้บอกอาโรนกับลูกชายของเขาว่า พวกเขาต้องอวยพรชาวอิสราเอลอย่างนี้ ให้พูดกับพวกเขาว่า

- 24 ‘ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรเจ้า และปกป้องดูแลเจ้า
- 25 ขอให้ใบหน้าของพระยาห์เวห์ส่องลงบนเจ้า และเอ็นดูเจ้า
- 26 ขอให้พระยาห์เวห์มองเจ้าด้วยความเมตตาปราณี และให้ความสงบสุขกับเจ้า’

27 อย่างนั้นแหละ ทั้งอาโรน ลูกชายของเขา รวมทั้งพวกนักบวชจะใช้ชื่อของเราอวยพรชาวอิสราเอล และเราก็จะอวยพรพวกเขา”

อุทิศเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ให้พระยาห์เวห์

7 ในวันที่โมเสสตั้งเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง † เสร็จ เขาได้เจิมเต็นท์นั้น และอุทิศให้กับพระยาห์เวห์ เขาเจิมเต็นท์นั้นรวมทั้งเครื่องใช้ทุกอย่างที่อยู่ภายในเต็นท์ เขาเจิมแท่นบูชาและอุปกรณ์ที่ใช้กับแท่นบูชานั้น เมื่อเขาเจิมพวกมันเสร็จแล้วมันจึงเป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์ 2 แล้วพวกผู้นำชาวอิสราเอล ก็เอาเครื่องบูชามาถวายพระยาห์เวห์ พวกนี้เป็นผู้นำครอบครัวและผู้นำตระกูลของเขา เป็นพวกเดียวกับที่นับ † ประชาชน 3 พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ มีเกวียนที่มีหลังคาหกเหลี่ยมและวัวสิบสองตัว ผู้นำสองคนต่อเกวียนหนึ่งเล่ม และผู้นำแต่ละคนเอาวัวมาคนละตัว พวกผู้นำถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้ให้กับพระยาห์เวห์ ที่เต็นท์นัดพบ

4 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 5 “ให้รับของขวัญเหล่านี้จากพวกผู้นำนั้น ทั้งเกวียนและวัวตัวผู้พวกนี้ และเอามาใช้ชนของในเต็นท์นัดพบ ให้แบ่งพวกของขวัญนี้กับชาวเลวีตามงานของแต่ละคน”

6 โมเสสได้รับเอาเกวียนและวัวตัวผู้พวกนี้ มาให้กับชาวเลวี 7 เขาให้เกวียนสองเล่มและวัวสี่ตัวกับชาวเกอร์โซน เพราะพวกนี้ต้องใช้มันในการทำงาน 8 เขาให้เกวียนสี่เล่มและวัวแปดตัวกับชาวเมราริ เพราะพวกนี้ต้องใช้มันในการทำงาน ทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้การดูแลของอิธามาร์ลูกชายนักบวชอาโรน 9 โมเสสไม่ได้ให้เกวียนและวัวกับชาวโธสาทเลย เพราะงานของพวกนี้คือการขนย้ายพวกของศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาจะต้องแบกของพวกนั้นไว้บนบ่าของพวกเขานั่นเอง

10 ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชานั้น พวกผู้นำได้นำเครื่องบูชามาถวาย สำหรับการอุทิศแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ พวกเขาเอาเครื่องบูชามาไว้ตรงหน้าแท่นบูชา 11 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ในแต่ละวัน ให้ผู้นำคนหนึ่งนำเครื่องบูชาของเขามาถวายสำหรับการอุทิศแท่นบูชา”

12 † ดังนั้นผู้นำแต่ละเผ่า ทั้งสิบสองเผ่า ได้นำของขวัญพวกนี้มาถวายคือ

งานเงินที่มีน้ำหนักหนึ่งกิโลกรัมครึ่ง † ซามเงินสำหรับประพรมขนาดแปดขีด † ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ †† ทั้งสองอย่างต้องใส่แบ่งอย่างตีผสมน้ำมันที่จะใช้เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชไว้เต็ม ทัพพีทองคำหนึ่งอันหนักหนึ่งร้อยสิบห้ากรัม †† † ใส่เครื่องหอมไว้

วัวตัวผู้หนึ่งตัวจากฝูงสัตว์เลี้ยง แกะหนึ่งตัว ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหนึ่งตัวเพื่อใช้เป็นเครื่องเผาบูชา แพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และสำหรับเครื่องสังสรรค์บูชาใช้วัวตัวผู้สองตัว แกะห้าตัว แพะตัวผู้ห้าตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีห้าตัว ผู้นำของแต่ละเผ่า ได้นำของขวัญมาถวาย ตามลำดับดังต่อไปนี้คือ

- วันแรก นาโชนลูกชายอัมมีนาตับ ผู้นำเผ่ายูดาห์
- วันที่สอง เนธันเอลลูกชายศูอาร์ ผู้นำเผ่าอิสสาการ์
- วันที่สาม เอลีอับลูกชายเฮโลน ผู้นำเผ่าเศบูลุน
- วันที่สี่ เอลีชูร์ลูกชายเซเดเออร์ ผู้นำเผ่ารูเบน
- วันที่ห้า เชลูมิเอลลูกชายศูริชตัย ผู้นำเผ่าสิเมโอน
- วันที่หก เอลียาซาฟลูกชายเดอเอล ผู้นำเผ่ากาต
- วันที่เจ็ด เอลีชามาลูกชายอัมมีสูด ผู้นำเผ่าเอฟราอิม

† เต็นท์ที่เก็บข้อตกลง สถานที่สำหรับทำพิธีบูชา หรือเต็นท์ที่พระยาห์เวห์อาศัยอยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ †† นับ คือการลงบัญชีรายละเอียดของคน สัตว์หรือสิ่งของ † ในสำเนาต้นฉบับฮีบรู รายชื่อของขวัญที่ผู้นำแต่ละคนนำมาถวายนั้นเหมือนกันหมด แต่เขียนซ้ำแล้วซ้ำอีก ดังนั้นเพื่อให้ง่ายต่อการอ่าน จึงได้รวมกัน เขียนแค่ครั้งเดียว †† หนึ่งกิโลกรัมครึ่ง (1.5 กิโลกรัม) หรือ 130 เซเชล †† แปดขีด (0.8 กิโลกรัม) หรือ 70 เซเชล ††† ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ หรือเซเชลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานการวัดที่ใช้ในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงและในวิหาร ††† หนึ่งร้อยสิบห้ากรัม หรือ 10 เซเชล 5 เดอเอล หรือเรอูเอล

วันที่แปด กามาลิเอลลูกชายเปตาซัวร์ ผู้นำเผ่ามนัสเสห์
วันที่เก้า อาบีตันลูกชายกิเดโอนี ผู้นำเผ่าเบนยามิน
วันที่สิบ อาหิเยเซอร์ลูกชายอัมมีซัดคัย ผู้นำเผ่าดาน
วันที่สิบเอ็ด ปากิเอลลูกชายโอคราน ผู้นำเผ่าอาเซอร์
วันที่สิบสอง อาหิราลูกชายเอโนน ผู้นำเผ่าเนฟทาลี
84 ในวันที่โมเสสเจิมแท่นบูชาชน พวกผู้นำชาวอิสราเอลได้นำ
เครื่องบูชาเหล่านี้มาถวายคือ

จานเงินสิบสองใบ อ่างเงินสิบสองใบ ทัพพีทองคำสิบสองอัน 85
จานเงินแต่ละใบหนักหนึ่งกิโลกรัมครึ่ง อ่างเงินแต่ละใบหนัก
แปดขีด รวมน้ำหนักของภาชนะที่ทำด้วยเงินทั้งหมดประมาณยี่
สิบเจ็ดกิโลกรัมกับหกขีด † ตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ
กรู 86 ทัพพีทองคำทั้งสิบสองอันที่ใส่เครื่องหอมอยู่เต็ม แต่ละอัน
มีน้ำหนักหนึ่งร้อยสิบห้ากรัมตามมาตรฐานการวัดอย่างเป็นทางการ
รวมน้ำหนักของทัพพีทองคำทั้งสิบสองอันประมาณหนึ่งกิโล
กรัมสี่ขีด ††

87 รวมจำนวนสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องเผาบูชา มีวัวหนุ่มสิบสอง
ตัว แกะสิบสองตัว ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสองตัว เครื่องบูชา
จากเมล็ดพืชตามจำนวนที่กำหนด และแพะตัวผู้สิบสองตัวที่จะ
ใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง 88 รวมจำนวนสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่อง
สังสรรค์บูชา มีวัวหนุ่มยี่สิบสี่ตัว แกะหกสิบตัว แพะตัวผู้หกสิบ
ตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีหกสิบตัว พวกนี้เป็นเครื่องบูชาที่
ใช้สำหรับอุทิศแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ หลังจากที่โมเสสเจิม
มันแล้ว

89 เมื่อโมเสสต้องการพูดกับพระเจ้า เขาก็จะเข้าไปในเต็นท์นัด
พบ เมื่อพระเจ้าพูดกับเขา เขาจะได้ยินเสียงของพระเจ้าดังออก
มาจากช่องว่างระหว่างทูตสวรรค์ที่มีปีกสององค์ ที่อยู่บนฝา ‡
ของหีบใส่คำสอนศักดิ์สิทธิ์ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ
ที่อยู่ข้างใน นี่เป็นวิธีที่พระเจ้าพูดกับโมเสส

ตะเกียงที่มีขาตั้ง

8 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “บอกอาโรนว่า ตอนที่เจ้าจัด
วางตะเกียงไว้บนขาตั้งนั้น ให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องออกไป
ทางด้านหน้าของตะเกียงที่มีขาตั้ง” 3 อาโรนจึงทำตามนั้น เขาได้
จัดวางตะเกียงให้มันส่องออกไปทางด้านหน้าของตะเกียงที่มีขา
ตั้ง ตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ 4 วิธีที่เขาทำตะเกียงที่มีขาตั้ง
คือทำจากทองคำที่ใช้ก้อนหุบ ตั้งแต่ฐานขึ้นไปจนถึงดอก ทำตาม
แบบที่พระยาห์เวห์ให้โมเสสดูทุกอย่าง

อุทิศชาวเลวีให้กับงานของพระเจ้า

5 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 6 “แยกพวกเลวีออกจากชาวอิส
ราเอลและทำให้พวกเลวีบริสุทธิ์ 7 นี่คือนิติวิธีที่เจ้าจะทำให้พวกเขา
บริสุทธิ์ คือให้พรมนำสำหรับการชำระล้าง † ลงบนพวกเขา ให้
พวกเขาโกนผม หวด เครา และขนออกหมดทั้งตัว ให้พวกเขา
ซักเสื้อผ้าและอาบน้ำชำระตัวด้วย

8 พวกเขาต้องเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งจากฝูง และเครื่องบูชาจาก
เมล็ดพืชที่ทำจากแป้งอย่างดีผสมน้ำมันมาด้วย ส่วนตัวเจ้าต้อง
นำวัวหนุ่มอีกตัวมาจากฝูงเพื่อเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง 9 จากนั้น
เจ้าต้องเอาชาวเลวีมาที่หน้าเต็นท์นัดพบ และเรียกชุมนุมชาวอิส
ราเอลทั้งหมด 10 เมื่อเจ้าพาชาวเลวีเหล่านั้นมาอยู่ต่อหน้าพระ
ยาห์เวห์แล้ว ให้ประชาชนชาวอิสราเอลวางมือลงบนชาวเลวี ††
อาโรนจะถวายชาวเลวีเป็นเครื่องยี่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์ จาก

† ยี่สิบเจ็ดกิโลกรัมกับหกขีด (27.6 กิโลกรัม) หรือ 2,400 เซลต์ ††
หนึ่งกิโลกรัมสี่ขีด (1.4 กิโลกรัม) หรือ 120 เซลต์ ‡ ฝา หรือ ในภาษาฮีบรูมี
ความหมายว่า “ที่ปิด” หรือ “ที่ซึ่งความไม่บริสุทธิ์จะถูกชำระ” †† นำสำ
หรับการชำระล้าง ในน่านีผสมขี้เถ้าของวัวแดงที่ถูกเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่อง
บูชาสำหรับชำระล้าง †† วางมือลงบนชาวเลวี เป็นการแสดงว่าประชาชนชาว
อิสราเอลทั้งหมดได้ร่วมกันแต่งตั้งชาวเลวีให้รับงานพิเศษนี้

ประชาชนชาวอิสราเอล ด้วยวิธีนี้ชาวเลวีจะได้พร้อมที่จะรับใช้
พระยาห์เวห์

12 ชาวเลวีจะวางมือของพวกเขาลงบนหัววัวหนุ่มทั้งสองตัวนั้น
วัวตัวหนึ่งจะใช้เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง อีกตัวหนึ่งใช้เป็นเครื่อง
เผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ โดยวิธีนี้เครื่องบูชาพวกนี้จะชำระล้าง
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์และกำจัดบาป ††ให้กับชาวเลวี 13 เจ้าต้องให้
ชาวเลวีมาอยู่ต่อหน้าอาโรนและลูกชายของเขา และเจ้าต้อง
ถวายชาวเลวีเป็นเครื่องยี่นบูชาต่อพระยาห์เวห์ 14 เจ้าต้องแยก
ชาวเลวีออกจากชาวอิสราเอลอื่นๆ ชาวเลวีทั้งหมดเป็นของเรา

15 เมื่อเจ้าทำให้พวกเลวีบริสุทธิ์ และถวายพวกเขาเป็นเครื่อง
ยี่นบูชาแล้ว ต่อจากนั้น พวกชาวเลวีก็เข้าไปรับใช้ในเต็นท์นัดพบ
ได้ 16 ชาวอิสราเอลได้มอบชาวเลวีให้กับเราอย่างครบถ้วนแล้ว
เราได้รับพวกชาวเลวีไว้แทนที่ลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลทั้ง
หมด 17 เพราะลูกชายหัวปีของชาวอิสราเอลทั้งหมดเป็นของเรา
ไม่ว่าจะเป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ตั้งแต่วันที่เราได้ฆ่าลูกชายหัวปี
ทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกลูกชายหัวปีของอิสราเอลไว้
เป็นของเราแล้ว 18 แต่เราเอาชาวเลวีมาแทนที่ลูกชายหัวปีของ
คนอิสราเอลทั้งหมด 19 ในพวกอิสราเอลทั้งหลาย เราได้มอบชาว
เลวีให้กับอาโรนและลูกชายของเขา ชาวเลวีจะได้รับใช้ชาวอิสรา
เอลอยู่ในเต็นท์นัดพบ และช่วยจัดการถวายเครื่องบูชาเพื่อให้
ชาวอิสราเอลพ้นโทษ †† จะได้ไม่เกิดโรคระบาดกับชาวอิสราเอล
ถ้าพวกเขาเกิดไปแต่จะต้องถูกของที่ศักดิ์สิทธิ์พวกนั้นฆ่า”

20 โมเสสและอาโรน รวมทั้งชาวอิสราเอลในชุมชนทั้งหมดก็ได้
ทำตามนี้ ชาวอิสราเอลทำกับชาวเลวีตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโม
เสสไว้เกี่ยวกับพวกเขา 21 ชาวเลวีต่างชำระล้างตัวเองให้บริสุทธิ์
และซักเสื้อผ้าพวกเขา แล้วอาโรนก็ถวายพวกเขาเป็นเครื่องยี่
นบูชาต่อพระยาห์เวห์ อาโรนจะกำจัดความไม่บริสุทธิ์และบาปให้
กับพวกเขา เพื่อให้พวกเขาบริสุทธิ์ 22 หลังจากนั้น ชาวเลวีก็
เข้าไปรับใช้ในเต็นท์นัดพบได้ ภายใต้การดูแลของอาโรนกับลูก
ชาย พวกเขาทำกับชาวเลวีตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้

23 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 24 “นี่คือกฎสำหรับชาวเลวี ผู้
ชายเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป จะต้องเข้าไปทำงานแบก
หามอยู่ในเต็นท์นัดพบ 25 แต่เมื่อพวกเขามีอายุห้าสิบปี พวกเขา
ต้องเกษียณจากการทำงานแบกหาม เขาจะต้องไม่ทำงานหนัก
อีกต่อไป 26 เขาอาจจะช่วยงานญาติพี่น้องของเขาได้ในเต็นท์นัด
พบ โดยการยืนเป็นยามเฝ้าระวัง แต่เขาต้องไม่ทำงานหนัก เจ้า
ต้องทำอย่างนี้เวลาที่เจ้ามอบหมายงานให้คนเลวีทำ”

เทศกาลวันปลดปล่อย

9 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งชันนาย
นี่เป็นเดือนแรกของปีที่สองหลังจากที่ชาวอิสราเอลออกมา
จากแผ่นดินอียิปต์ พระองค์พูดว่า 2 “ชาวอิสราเอลจะต้องฉลอง
เทศกาลปลดปล่อย ในเวลาที่ได้กำหนดไว้ 3 เจ้าต้องฉลองในเวลา
ที่ได้กำหนดไว้ คือวันที่สิบสี่ของเดือนนี้ ในช่วงเย็นก่อนค่ำ เจ้า
ต้องฉลองเทศกาลปลดปล่อยให้เป็นไปตามกฎและระเบียบต่างๆ
ของมัน”

4 โมเสสจึงบอกชาวอิสราเอลให้ฉลองเทศกาลปลดปล่อย 5 พวกเขา
ได้ฉลองเทศกาลนี้ในตอนเย็นก่อนค่ำ ของวันที่สิบสี่ของ
เดือนแรก ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ทุกอย่าง

6 แต่มีบางคนที่ไม่บริสุทธิ์ เพราะไปถูกศพมา ไม่สามารถร่วม
ฉลองกับคนอื่นได้ พวกเขาจึงมาพบโมเสสและอาโรนในวันนั้น
7 พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “พวกเราไม่บริสุทธิ์เพราะไปถูกศพมา
แต่ทำไม่ถึงห้ามไม่ให้พวกเราถวายเครื่องบูชาต่อพระยาห์เวห์ใน
เวลาที่กำหนดนี้ พร้อมกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆละ”

††† กำจัดบาป หรือ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” หรือ “ปิดออก” หรือ “ลบ
บาปทิ้ง” ††† ช่วยจัดการ... พ้นโทษ หรือ แปลตรงๆว่า “เพื่อได้ชาวอิสราเอล”
คือพวกเลวีจะเฝ้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ไม่ให้คนรุกรานเข้าไป จะได้ไม่ถูกลงโทษ

8 โมเสสบอกพวกเขาว่า “คอยเดี๋ยวนะ เราจะไปถามพระยาห์เวห์ว่าพระองค์จะเอายังไงกับพวกท่าน”

9 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 10 “ให้บอกชาวอิสราเอลว่า ถ้ามีใครไม่บริสุทธิ์เพราะไปถูกศพมา ไม่ว่าจะเป็นตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าที่กำลังเดินทางอยู่ คนๆนั้นก็สามารรถฉลองเทศกาลปลดปล่อยได้ 11 พวกเขาสามารถฉลองเทศกาลนี้ได้ในตอนเย็นก่อนค่ำ ของวันที่สิบสี่ ของเดือนที่สอง พวกเขาต้องกินแกะของเทศกาลนี้ กับขนมปังไม่ใส่เชื้อฟู และผักที่มีรสขม 12 พวกเขาจะต้องไม่ให้มีอาหารพวกนี้เหลือถึงวันรุ่งขึ้น และพวกเขาต้องไม่หักกระดูกของแกะด้วย พวกเขาต้องฉลองเทศกาลปลดปล่อยให้เป็นไปตามกฎทุกอย่างของเทศกาลนี้ 13 แต่คนที่บริสุทธิ์ และไม่ได้อยู่ในระหว่างการเดินทาง แต่ไม่ยอมฉลองเทศกาลปลดปล่อยนี้ คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา เพราะเขาไม่ได้ถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ในเวลาที่ได้กำหนดไว้ คนๆนั้นจะต้องถูกลงโทษสำหรับความผิดของเขา

14 ถ้ามีชาวต่างชาติอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า และเขาอยากจะทำฉลองเทศกาลปลดปล่อยนี้ของพระยาห์เวห์ เขาก็ฉลองได้ แต่ต้องทำตามกฎและระเบียบของเทศกาลนี้ด้วย ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลหรือคนต่างชาติก็ใช้กฎเดียวกัน”

เมฆและไฟ
(อพย. 40:34-38)

15 ในวันที่ตั้งเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เสร็จแล้ว ก็มีเมฆมาปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ คือเต็นท์ที่เก็บข้อตกลงนี้ ในตอนเย็นเมฆที่ปกคลุมเต็นท์นั้นดูเหมือนไฟจนถึงตอนเช้า 16 เมฆนั้นได้ปกคลุมเต็นท์อยู่ตลอดเวลา ในเวลากลางคืน เมฆนั้นดูเหมือนไฟ มันจะเป็นอย่างนี้ตลอด 17 เมื่อไหร่ก็ตามที่เมฆลอยขึ้นจากเต็นท์ ชาวอิสราเอลจะเริ่มเคลื่อนย้าย และถ้าเมฆนั้นไปหยุดอยู่ที่ไหน ชาวอิสราเอลก็จะตั้งค่ายอยู่ที่นั่น 18 นี่เป็นสัญญาณที่พระยาห์เวห์ใช้ เพื่อบอกกับชาวอิสราเอลว่าเมื่อไหร่จะเคลื่อนย้ายและเมื่อไหร่จะหยุดตั้งค่าย พวกเขาจะตั้งค่ายอยู่นานเท่าที่เมฆยังคงหยุดอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ 19 บางครั้งเมฆจะหยุดอยู่เหนือเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์เป็นเวลาหลายวัน ชาวอิสราเอลก็เชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์ พวกเขาจะไม่เคลื่อนย้ายไปไหน 20 บางครั้งเมฆปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อยู่แค่สองสามวัน พวกเขาก็คอยดูสัญญาณจากพระยาห์เวห์ ว่าจะให้พวกเขาตั้งค่ายต่อหรือจะให้พวกเขาเคลื่อนย้าย 21 บางครั้งเมฆปกคลุมเต็นท์แค่คำคืนเดียวแล้วก็ลอยไปในตอนเช้า พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม ไม่ว่าจะเป็กลางวันหรือกลางคืน เมื่อเมฆลอยไป พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม 22 ไม่ว่าจะเป็วันแคว้นสองวัน หรือเป็นเดือนหรือเป็นปี เมื่อไหร่ก็ตามที่เมฆยังคงปกคลุมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์อยู่ พวกเขาก็จะตั้งค่ายอยู่ ไม่เคลื่อนย้ายไปไหน แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่เมฆลอยไป พวกเขาก็เคลื่อนย้ายตาม 23 พวกเขาตัญญูจากพระยาห์เวห์ว่าเมื่อไหร่จะให้ตั้งค่ายและเมื่อไหร่จะให้เคลื่อนย้าย พวกเขารักษาคำสั่งของพระยาห์เวห์ที่ส่งผ่านมาทางโมเสส

ตราเงิน

10 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “ให้ทำตราเงินสองอันสำหรับตัวเจ้า ให้เอาเงินมาทุบเป็นตราสองอันนั้น ตราสองอันนี้เอาไว้เป่าเรียกคนมาชุมนุมกัน หรือเป่าบอกให้คนเคลื่อนย้ายเต็นท์ 3 เมื่อเป่าตราทั้งสองด้วยเสียงยาว ให้คนมาชุมนุมกันต่อหน้าเจ้าที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 4 แต่ถ้าเป่าแค่อันเดียว ก็ให้พวกผู้นำ ที่เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆของอิสราเอลมาชุมนุมกันต่อหน้าเจ้า

5 เมื่อพวกเจ้าเป่าตราเสียงสั้น ให้ค่ายทางตะวันออกเคลื่อนที่ 6 เมื่อพวกเจ้าเป่าตราเป็นเสียงสั้นครั้งที่สอง ให้ค่ายทางด้านใต้เคลื่อนที่ พวกเขาต้องเป่าตราเสียงสั้นเพื่อบอกให้พวกเขาเคลื่อนย้าย 7 แต่เมื่อเจ้าจะเรียกประชุมเจ้าต้องเป่าเสียงยาว ไม่

ใช้เสียงสั้น 8 ให้พวกลูกชายของอาโรนที่เป็นนักบวชทั้งหลายนั้นเป็นคนเป่าตรา นี่เป็นกฎสำหรับเจ้าที่จะใช้ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน

9 เมื่อเจ้าต้องออกไปทำสงครามกับศัตรูที่มานุกรนแผ่นดินของเจ้า เจ้าต้องเป่าตราทั้งสองด้วยเสียงสั้น และยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าจะได้ยินและจะช่วยให้เจ้าปลอดภัยจากศัตรูของเจ้า 10 ในเวลาที่พวกเจ้ามีงานรื่นเริง งานเทศกาลต่างๆและงานฉลองเริ่มเดือนใหม่ ให้พวกเจ้าเป่าตรา เมื่อพวกเจ้าถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชาของพวกเจ้า เสียงตราจะเป็นวิธีที่ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า † เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า”

ชาวอิสราเอลเคลื่อนย้ายค่าย

11 ในวันที่ยี่สิบของเดือนที่สองของปีที่สอง เมฆได้ลอยขึ้นจากเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่เก็บข้อตกลง 12 ชาวอิสราเอลจึงออกเดินทางจากที่เปล้าเปลี่ยวแห่งแล้งชานาย เมฆลอยมาหยุดอยู่ที่ที่เปล้าเปลี่ยวแห่งแล้งปาราน 13 นี่จึงเป็นครั้งแรกที่พวกเขาเคลื่อนย้ายตามสัญญาณของพระยาห์เวห์ ที่ส่งผ่านมาทางโมเสส

14 ค่ายแรกที่ออกนำหน้าคือค่ายของยูดาห์ มีสามเผ่าจากค่ายนี้คือเผ่าของยูดาห์ มีนาโชนลูกชายของอัมมีนาตบเป็นผู้นำกอง ††15 เผ่าของอิสสาคาร์ มีเนธเนเอลลูกชายของศูอารเป็นผู้นำกอง 16 เผ่าเศบูลุนมีเอลีอับลูกชายเฮโลนเป็นผู้นำกอง ทั้งหมดเดินอยู่ภายใต้กองของตนอยู่

17 แล้วพวกเขาก็ได้ริ้วเดินที่ศักดิ์สิทธิ์ลง ชาวเกอร์โซนและชาวเมรารีได้แบกเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์นั้นออกเดินทางเป็นกองต่อไป

18 ต่อจากนั้นเป็นค่ายของรูเบน มีสามเผ่าจากค่ายนี้คือเผ่ารูเบน มีเอลีชูร์ลูกชายเซเดเออร์เป็นผู้นำกอง 19 เผ่าสิเมโอนมีเชลูมีเอลลูกชายศูริชตัดยเป็นผู้นำกอง 20 เผ่ากาต มีเอลียาสาฟลูกชายเดอเอลเป็นผู้นำกอง

21 ต่อจากนั้น ก็เป็นพวกชาวโคซาท พวกนี้แบกของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆในเต็นท์ตามไป เพื่อจะได้ไปถึงตอนที่เต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ตั้งเสร็จแล้วในที่ใหม่

22 ต่อจากนั้นก็เป็นค่ายของเอฟราอิม ค่ายนี้มีสามเผ่าคือเผ่าเอฟราอิม มีเอลีซามา ลูกชายของอัมมีสูดเป็นผู้นำกอง 23 เผ่ามันสเสห์ มีกามาเอลลูกชายของเปตาซุร์เป็นผู้นำกอง 24 เผ่าเบนยามิน มีอาปีตันลูกชายของกิเดโอนีเป็นผู้นำกอง ทั้งหมดเดินอยู่ภายใต้กองของตน

25 ค่ายที่คอยระวังท้ายให้คือค่ายของดาน ค่ายนี้มีสามเผ่าคือเผ่าดาน มีอาหิเยเซอร์ลูกชายอัมมีซัดยเป็นผู้นำกอง 26 เผ่าอาเซอร์ มีปากีเอลลูกชายของโอครานเป็นผู้นำกอง 27 เผ่าเนฟทาลี มีอาหิราลูกชายของเอนันเป็นผู้นำกอง ทั้งหมดก็เดินอยู่ภายใต้กองของตน

28 เวลาที่ชาวอิสราเอลเคลื่อนย้าย พวกเขาก็เคลื่อนขบวน เป็นกองๆตามลำดับอย่างนี้

29 โมเสสพูดกับโฮบบ์ลูกชายเรอเอลชาวมีเดียน (เรอเอลเป็นพ่อตาของโมเสส) † ว่า “พวกเรากำลังเดินทางไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์บอกว่าจะยกให้กับพวกเรา ไปกับพวกเราสิ เราจะดีกับท่าน เพราะพระยาห์เวห์สัญญาที่จะให้สิ่งดีกับชาวอิสราเอล”

30 แต่โฮบบ์ตอบโมเสสว่า “ผมไม่ไปหรอก ผมจะกลับไปแผ่นดินของผม กลับไปหาครอบครัวของผม”

31 โมเสสจึงพูดว่า “อย่าได้ทิ้งพวกเราไปเลย เพราะท่านรู้ว่าพวกเราควรจะต้องตั้งค่ายที่ไหนในที่เปล้าเปลี่ยวแห่งแล้ง ช้วยนำ-

† พระเจ้านึกถึงเจ้า หรือ เพื่อให้ท่านจดจำพระเจ้าของท่านได้ †† กองหรือ “กลุ่ม” เป็นศัพท์ทางทหารที่แสดงให้เห็นว่าอิสราเอลมีการจัดการในรูปแบบของกองทัพ † เรอเอลเป็นพ่อตาของโมเสส ข้อความนี้อาจเข้าใจได้ว่าโฮบบ์เป็น “พ่อตาของโมเสส” แต่ในที่อื่นพ่อตาของโมเสสถูกเรียกว่าเรอเอล (อพยพ 2:18) หรือเยโร (อพยพ 18) ถ้าข้อความนี้พูดถึงโฮบบ์ (ผู้วินิจฉัย 1:16; 4:11) แล้ว น่าจะแปลว่า “การเป็นญาติโดยการแต่งงาน” ในกรณีนั้นโฮบบ์ก็คือพี่ชายของโมเสส

ทางพวกเราหน่อย ³² ถ้าท่านไปกับพวกเรา ไม่ว่าพระยาห์เวห์ให้สิ่งที่ดีอะไรกับเรา เราก็จะแบ่งสิ่งดีๆนั้นให้กับท่านด้วย”

³³ พวกเขายังเคลื่อนออกจากภูเขายาห์เวห์ แล้วเดินทางไปเป็นเวลาสามวัน ตลอดสามวันนั้น นักบวชได้แบกหีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่ขีตกลางของพระยาห์เวห์ เดินนำหน้าพวกเขาอยู่ตลอดเวลา เพื่อหาที่ที่จะให้พวกเขาตั้งค่าย ³⁴ เมฆของพระยาห์เวห์ลอยอยู่เหนือพวกเขาทุกวันตั้งแต่ออกจากค่ายมา

³⁵ ทุกครั้งที่หีบศักดิ์สิทธิ์เคลื่อนออกจากค่าย โมเสสจะพูดว่า

“ลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์
ให้ศัตรูของพระองค์ระจัดกระจายไป
ให้คนที่เกลียดชังพระองค์ วิ่งหนีพระองค์ไป”

³⁶ และทุกครั้งที่เขาวางหีบศักดิ์สิทธิ์ลง โมเสสจะพูดว่า

“กลับมาเถิด † พระยาห์เวห์
มาสู่ชาวอิสราเอลหลายหมื่นคนนี่”

ประชาชนเริ่มบ่นอีกครั้ง

11 ชาวอิสราเอลเริ่มบ่นอย่างขมขื่นต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ยินและโกรธ พระองค์จึงส่งไฟลงมาเผาผลาญอยู่ท่ามกลางพวกเขา และไฟนั้นได้เผาบริเวณแถวจริมค่ายหายไปส่วนหนึ่ง ² พวกประชาชนต่างร้องขอความช่วยเหลือกับโมเสส โมเสสได้อธิษฐานกับพระยาห์เวห์ และไฟก็ดับลง ³ เขายังตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า ทาเบรธา †† เพราะไฟจากพระยาห์เวห์ได้เผาผลาญอยู่ท่ามกลางพวกเขา

พวกผู้นำอาวุโสเจ็ดสิบคน

⁴ พวกที่ชอบก่อปัญหา † อยากูได้อาหารที่ดีกว่านี้ และชาวอิสราเอลเองร้องไห้คร่ำครวญอีกครั้ง พวกเขาพูดว่า “ใครจะให้เนื้อเรากิน ⁵ เราคิดถึงเนื้อปลาที่เราได้กินในอียิปต์ ไม่ต้องจ่ายอะไรเลย ยังมีแตงกวา แตงโม ต้นหอม หัวหอมและกระเทียม ⁶ แต่ตอนนี้ชีวิตของเราช่างแห้งแล้งเสียเหลือเกิน ไม่มีอะไรเลย นอกจากมานา” ⁷ (มานามีลักษณะเหมือนเมล็ดฝักขี้ มีสีเหมือนยางไม้ ⁸ ผู้คนจะไปเก็บรวบรวมมันและนำไปบดด้วยไม้หินหรือด้ามด้วยครกและต้มในหม้อและทำเป็นแผ่นขนมปัง รสชาติเหมือนกับขนมปังแผ่นที่อบกับน้ำมัน ⁹ ตอนกลางคืน เมื่อนำค้ำตกในค่าย มานาจะตกลงมาพร้อมๆกับน้ำค้ำนั้น)

¹⁰ ผู้คนในแต่ละตระกูล ต่างพากันยืนอยู่หน้าเต็นท์ของตัวเอง ร้องไห้คร่ำครวญกัน โมเสสได้ยินเสียงนั้น พระยาห์เวห์โกรธและโมเสสก็ไม่พอใจ ¹¹ โมเสสถามพระยาห์เวห์ว่า “ทำไมพระองค์ถึงทำให้เกิดปัญหาพวกนี้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ทำไมพระองค์ไม่ชอบข้าพเจ้า ถึงได้ให้ข้าพเจ้าต้องแบกภาระของคนพวกนี้ทั้งหมด ¹² ข้าพเจ้าตั้งท้องพวกนี้มาหรือ ข้าพเจ้าคลอดพวกนี้มาหรือ พระองค์ถึงได้พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘อุ้มพวกเขาไว้ แอบอกเหมือนคนเลี้ยงที่อุ้มเด็กทารกไว้’ เพื่อนำพวกเขาไปยังดินแดนที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ¹³ เมื่อพวกเขามาร้องคร่ำครวญต่อหน้าข้าพเจ้า พูดว่า ‘ให้เนื้อสัตว์พวกเรากินหน่อย’ แล้วข้าพเจ้าจะไปหาเนื้อสัตว์จากที่ไหนมาให้คนพวกนี้ ¹⁴ ลำพังข้าพเจ้าคนเดียว ไม่สามารถแบกคนเหล่านี้ได้ทั้งหมดหรอก มันมากเกินไปสำหรับข้าพเจ้า ¹⁵ ถ้าพระองค์จะทำอย่างนี้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเลยดีกว่า ถ้าพระองค์พอใจข้าพเจ้าก็ให้ข้าพเจ้าตายไปดีกว่า จะได้ไม่ต้องเจอกับปัญหาพวกนี้อีกต่อไป”

¹⁶ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไปรวบรวมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาให้เราเจ็ดสิบคน เอาคนที่เจ้ารู้ว่าเป็นผู้อาวุโส และผู้นำของประชาชน แล้วพาพวกเขาไปที่เต็นท์นัดพบ และให้พวกเขายืนอยู่ที่นั่นกับเจ้า ¹⁷ แล้วเราจะลงมาและพูดกับเจ้าที่นั่น พระวิญ-

† กลับมาเถิด อาจจะแปลได้อีกว่า “พักผ่อนเถิด” †† ทาเบรธา ชื่อนี้หมายถึง การเผาไหม้ ‡ พวกที่ชอบก่อปัญหา คนกลุ่มนี้อาจหมายถึงชาวต่างชาติที่อยู่ร่วมกับชาวอิสราเอลเมื่อครั้งออกจากแผ่นดินอียิปต์

ญาณที่อยู่กับเจ้านี้ เราจะเอาส่วนหนึ่งไปให้กับพวกเขา พวกเขาจะช่วยแบกภาระของประชาชนกับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ไม่ต้องแบกคนเดียว

¹⁸ ใบบอกกับประชาชนว่า “ซาระตัวของเจ้าให้บริสุทธิ์สำหรับวันพรุ่งนี้ พรุ่งนี้เจ้าจะได้กินเนื้อ เพราะเจ้าได้ร้องคร่ำครวญต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่า ‘ใครจะเอาเนื้อมาให้พวกเรากิน อยู่ที่อียิปต์ดีกว่านี้เยอะเลย’ พระยาห์เวห์จะให้เนื้อกับพวกท่าน และพวกท่านจะได้กินมัน ¹⁹ ท่านจะไม่ได้กินแค่วันสองวันหรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวันเท่านั้น ²⁰ แต่ท่านจะได้กินตลอดทั้งเดือน จนมันทะลักออกมาทางจมูก ท่านจะกินจนขะแยงไปเลย มันจะเป็นอย่างนี้ เพราะท่านปฏิเสธพระยาห์เวห์ที่อยู่ท่ามกลางท่าน และมาร้องคร่ำครวญต่อหน้าพระองค์ว่า ‘ทำไมเราถึงต้องออกมาจากอียิปต์กัน’”

²¹ โมเสสพูดว่า “มีทหารเดินเท้าตั้งหกแสนคนอยู่กับข้าพเจ้าที่นี่ แต่พระองค์ยังพูดว่า ‘เราจะให้เนื้อสัตว์กับพวกเขากินกันทั้งเดือน’ ²² ถึงฆ่าแกะและวัวหมดทั้งฝูง ก็ยังไม่พอให้พวกเขากินเลย ถึงจับปลามาหมดทะเล ก็ยังไม่พอเลี้ยงพวกเขาเลย”

²³ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้าคิดว่ามีของพระยาห์เวห์สิ้นไปหรือยังไง เดียวเจ้าจะได้เห็นว่าสิ่งที่เราพูดนั้นจะเกิดขึ้นกับเจ้าไหม”

²⁴ โมเสสออกไปบอกกับประชาชนว่าพระยาห์เวห์พูดอะไร โมเสสได้รวบรวมผู้อาวุโสของอิสราเอลมาเจ็ดสิบคน โมเสสให้พวกเขายืนอยู่รอบๆเต็นท์ ²⁵ แล้วพระยาห์เวห์ได้ลงมาในเมฆ และพูดกับโมเสส พระองค์เอาวิญญาณบางส่วนที่อยู่กับโมเสส ไปใส่ไว้ในผู้อาวุโสทั้งเจ็ดสิบคนนั้น เมื่อพระวิญญาณเข้าไปอยู่ในตัวพวกเขา พวกเขา ก็ตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดี †† แต่หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่เคยทำอย่างนั้นอีกเลย

²⁶ ยังมีผู้อาวุโสสองคนที่ไม่ได้มา แต่ยังคงอยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดาต อีกคนชื่อเมดาต พระวิญญาณก็เข้าไปอยู่ในตัวพวกเขา พวกเขา ก็อยู่ในกลุ่มของผู้อาวุโสทั้งเจ็ดสิบคนนั้นด้วย แต่พวกเขาไม่ได้ไปที่เต็นท์ ดังนั้น พวกเขาจึงตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดีอยู่ในค่าย ²⁷ ชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งออกมาบอกกับโมเสสว่า “เอลดาตและเมดาตกำลังตะโกนพระคำด้วยความยินดีอยู่ในค่าย”

²⁸ โยชูวาลูกชายของนูน พูดกับโมเสสว่า “โมเสส นายท่านหยุดพวกเขาเถิด” โยชูวา เป็นผู้ช่วยของโมเสสตั้งแต่โยชูวายเป็นหนุ่ม †

²⁹ แต่โมเสสพูดกับโยชูวาว่า “อิจฉาแทนเราหรือ เราอยากจะทำคนของพระยาห์เวห์ทุกคนตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดี เราอยากให้พระยาห์เวห์ใส่พระวิญญาณลงในตัวพวกเขา” ³⁰ แล้วโมเสสและผู้อาวุโสของอิสราเอลก็กลับเข้าค่าย

นกคุ้มมาถึง

³¹ มีลมพัดมาจากพระยาห์เวห์ และได้พาเอานกคุ้มมาจากทะเลมาตกกระจัดกระจายอยู่รอบค่าย มีนกคุ้มมากมายทั่วทุกทิศ มีระยะทางยาวเท่ากับคนเดินหนึ่งวัน และมันตกที่บึงมกนุสูงถึงสองศอก ††³² ผู้คนต่างออกไปเก็บนกคุ้มพวกนั้นตลอดทั้งวันทั้งคืนไปจนกระทั่งถึงอีกวันหนึ่งเต็มๆ พวกเขาเก็บได้อย่างน้อยคนละสองฟืนสองร้อยลิตร ††† พวกเขาตากนกคุ้มไปทั่วค่าย

³³ ในระหว่างที่เนื้อยังอยู่ระหว่างฟืน ยังไม่ทันก่อกินกันเลย พระยาห์เวห์ก็โกรธพวกเขา พระองค์ทำให้พวกเขาเป็นโรคระบาดอย่างร้ายแรง ³⁴ พวกเขาจึงตั้งชื่อสถานที่นั้นว่า ชิบเรท-ทาท-

†† ตะโกนพระคำออกมาด้วยความยินดี ปกติจะหมายถึง “พูดแทนพระเจ้า” แต่ในที่นี้ น่าจะหมายความว่า “พระวิญญาณได้เข้าควบคุมคนเหล่านี้ด้วยวิเศษ” ††† ตั้งแต่โยชูวายเป็นหนุ่ม คำนี้อาจจะแปลว่า “เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับเลือกมา” †††† สองศอก หรือ 1 เมตร †††† สองฟืนสองร้อยลิตร หรือ 10 ไฮเมอร์

ธาวาว่าห์[†] เพราะที่นั่นพวกเขาได้ฝังศพของคนทีกระหายอยากกินเนื้อสัตว์

³⁵ ประชาชนออกเดินทางจากชิบโรท-หัทธธาวาว่าห์ไปถึฮฮาเซโรท และพวกเขาทีก็กอยู่ทีนั่น

มิเรียมและอาโรนบ่นเกี่ยวกับโมเสส

12 มิเรียมและอาโรนพูดต่อต้งานโมเสส เพราะผู้หญิงชาวเอธิโอเปีย ทีโมเสสแต่งงานด้วย และโมเสสก็แต่งงานกับผู้หญิงชาวเอธิโอเปียนันจริง ² พวกเขาพูดว่า “พระยาห์เวห์ทีพูดผ่านโมเสสคนเดียวหรือยังงั พระองค์พูดผ่านเราด้วยไมใช่หรือ” พระยาห์เวห์ได้ยินทีเขาพูด ³ โมเสสเป็นคนที่ถ่อมตัวมาก ถ่อมกว่าใครๆในโลกนี ⁴ ในทีนั้นได้นั้นเอง พระยาห์เวห์ทีพูดกับโมเสส อาโรนและมิเรียมว่า “พวกเจ้าทั้งสามคน ออกมาทีเดืนทีนี้ดพบ”

พวกเขาทั้งสามคนได้ออกมาทีเดืนที ⁵ พระยาห์เวห์ลงมาในเสาเมฆ และมาหยุดอยู่ทีทางเข้าเดืนที แล้วพระองค์ก็ร้องเรียกว่า “อาโรนและมิเรียม” ทั้งสองคนออกมา ⁶ พระองค์พูดว่า “ฟังเราให้ดี ตอนทีมีผู้พูดแทนพระเจ้าท่ามกลางเจ้า เรา ยาห์เวห์ จะแสดงตัวของเราให้กับเขาเห็นในนิมิต เราจะพูดกับเขาในความฝัน ⁷ แต่สำหรับโมเสส ผู้รับใช้ของเรา มันไม่ได้เป็นอย่งนัน เราฝากทั้งคร้วเรือนของเราไว้กับเขา ⁸ เวลาเราพูดกับเขา เราได้พูดกับเขาต่อหน้า และบอกเขาชัดเจนถึงสิ่งทีเราจะให้เขาทำ ไม่ต้องใช้เรื่องเล่าต่างๆทีมีความหมายแอบแฝงอยู่ และเขาสามารถมองเห็นรูปลักษณ์ของพระยาห์เวห์ทีได้โดยตรง พวกเจ้ากล้าดียังถึงได้มาพูดต่อต้งานโมเสสผู้รับใช้ของเรา”

⁹ พระยาห์เวห์โกรธพวกเขา และพระองค์ก็จากไป ¹⁰ เมื่อเมฆลอยไปจากเดืนที ก็มีเกร็ดขาวๆเหมือนหิมะโผล่ขึ้นมาตามผิวหนังของมิเรียม เมื่ออาโรนหันมาทีมิเรียม ก็เห็นเกร็ดสีขาวบนตัวนาง

¹¹ อาโรนจึงพูดกับโมเสสว่า “เจ้านายของเรา อย่าได้ลงโทษพวกเราเลย ทีเราได้ทำบาปไปง่ลงไป ¹² ขออย่าให้นางเป็นเหมือนเด็กทีตายตอนคลอดแล้วเนื้อแห้งไปครึ่งหนึ่งเลย”

¹³ โมเสสร้องขอต่อพระยาห์เวห์ “พระเจ้า ขอได้โปรดช่วยรักษานางด้วยเถิด”

¹⁴ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ถ้าพ่อของนางถุยน้าลายใส่หน้านาง นางจะรู้สึกอับอายไปถึเจ็ดวันใช้ใหม่ ถ้าอย่งนันให้ใส่นางออกไปอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน หลังจากนัน ก็ให้นางกลับมาได้”

¹⁵ พวกเขาจึงนำตัวมิเรียมออกไปไว้นอกค่ายเป็นเวลาเจ็ดวัน และประชาชนก็ไม่ได้เดินทางต่อ รอจนน้ามิเรียมกลับมา ¹⁶ หลังจากนันประชาชนก็ออกจากฮฮาเซโรท และไปตั้งค่ายทีที่เปล้าเปลียวแห่งแล้งปาราน

เหล่าผู้สอดแนมไปคานาอัน

(ฉธบ. 1:19-33)

13 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ² “ส่งคนของเจ้าออกไปสำรวจแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินทีเราจะให้กับประชาชนชาวอิสราเอล พวกเจ้าต้องส่งผู้นำคนหนึ่งของแต่ละเผ่าเข้าไป”

³ โมเสสจึงส่งพวกนี้ไปจากทีที่เปล้าเปลียวแห่งแล้งปาราน ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ ทุกคนล้วนเป็นผู้นำของประชาชนชาวอิสราเอล ⁴ ต่อไปนันเป็นรายชื่อของพวกเขา

ซัมมูเอลลูกชายศักเกอร์ จากเผ่าของรูเบน

⁵ ซาฟทลูกชายโฮริ จากเผ่าของสิเมโอน

⁶ คาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ จากเผ่าของยูดาห์

⁷ อิกาลลูกชายโยเซฟ จากเผ่าของอิสสาคาร

⁸ โฮเซยาลูกชายนุน จากเผ่าของเอฟราอิม

⁹ บัลทีลูกชายราฟ จากเผ่าของเบนยามิน

¹⁰ กัดเดียลลูกชายโสดี จากเผ่าของเศบูลุน

¹¹ กัดดีลูกชายสุสี จากเผ่าของโยเซฟ ซึงมาจากเผ่าของมนัสเสห์

¹² ออมมีเอลลูกชายเกมัลลี จากเผ่าของดาน

¹³ เสธูร์ลูกชายมีคาเอล จากเผ่าของอาเซอร์

¹⁴ นาบิลูกชายไวฟลี จากเผ่าของนฟทาลี

¹⁵ เกอูเอลลูกชายมาคี จากเผ่าของกาต

¹⁶ ทั้งหมดนันเป็นรายชื่อของคนทีโมเสสส่งออกไปสอดแนม^{††} แผ่นดินนัน (โมเสสได้เปลี่ยนชื่อโฮเซยาลูกชายของนุนเป็นโยชูวา[‡])

¹⁷ ตอนทีโมเสสกำลังจะส่งพวกเขาไปสำรวจดินแดนคานาอัน โมเสสพูดว่า “ไปทีเนเกบและขึ้นไปทีแถบเนินเขานัน ¹⁸ ไปดูว่าแผ่นดินนันเป็นอย่งไร ให้ดูว่าคนทีอาศัยอยู่ทีนันแข็งแรงหรืออ่อนแอ ให้ดูว่าพวกเขามีจำนวนมากหรือน้อย ¹⁹ ให้ดูว่าแผ่นดินทีพวกเขาอาศัยอยู่เป็นอย่งไร ดีหรือไม่ดี ให้ดูว่าเมืองทีพวกเขาอยู่นันเปิดโล่งหรือมีกำแพงล้อมรอบ ²⁰ ให้ดูว่าแผ่นดินนันอุดมสมบูรณ์หรือฝืดเคือง และให้ดูว่ามีต้นไม้อะไรหรือเปล้า พยายามเอาผลไม้จากดินแดนนันกลับมาด้วย” (ซวงนันเป็นหน่องุ่นสุกพอดี)

²¹ พวกเขาจึงไปสำรวจดินแดนนัน จากทีเปล้าเปลียวแห่งแล้งคินถึงเรโอบและเลโบ ฮามัท ²² พวกเขาขึ้นไปทีเนเกบและมาถึงเมืองเฮโบรน ซึงมีตระกูลของอาหิมาน เซซัยและทัลมัย ลูกหลานของอานาคอยู่ทีนัน (เมืองเฮโบรนสร้างก่อนเมืองโคอันในประเทศอียิปต์อยู่เจ็ดปี) ²³ แล้วพวกเขาก็มาถึงหุบเขาเอชโคล^{‡‡} พวกเขาได้ตัดองุ่นพร้อมกิ่งมาพวงหนึ่ง แล้วเอาคานสอดแนมกันมาสองคน พวกเขาแบกมะเดื่อและทับทิมมาด้วย ²⁴ พวกเขาเรียกสถานทีนันว่า หุบเขาเอชโคล เพราะมันเป็นสถานทีทีชาวอิสราเอลไปตัดองุ่นนันนง

²⁵ หลังจากสำรวจดินแดนนันได้สี่สิบวัน พวกเขาก็กลับมาทีค่าย ²⁶ พวกเขามาหาโมเสส อาโรนและชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดนันทีเปล้าเปลียวแห่งแล้งปาราน ทีเคเดช แล้วพวกเขาได้รายงานให้โมเสส อาโรน รวมทั้งคนในชุมชนฟัง พวกเขาได้เอาผลไม้ทีเก็บมาได้มาให้ดู ²⁷ พวกเขาบอกโมเสสว่า “พวกเราได้เข้าไปในแผ่นดินทีท่านได้ส่งพวกเราไปมาแล้ว มันเป็นดินแดนทีอุดมสมบูรณ์^{‡‡‡} และนี่คือผลไม้ของมัน ²⁸ แต่ประชาชนทีอยู่ทีนันแข็งแรง เมืองต่างๆก็มิกำแพงขนาดใหญ่ล้อมรอบ พวกเรายังเห็นชาวอานาค^{‡‡‡} ที่นันด้วย ²⁹ ชาวอามาเลออาศัยอยู่ในแผ่นดินเนเกบ ชาวฮิตไทด์ ชาวเยบูนและชาวอาโมไรต์อาศัยอยู่ตามแถบเนินเขา ส่วนชาวคานาอันอาศัยตามชายฝั่งทะเลและริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน”

³⁰ คาเลบบอกให้ประชาชนทีอยู่ใกล้โมเสสเย็บบลง และเขาก็พูดว่า “เราควรจะถูกขึ้นไปยึดเอาแผ่นดินนันมาเป็นของเรา เพราะเราจะชนะมันแน่”

³¹ แต่คนอื่นทีขึ้นไปกับคาเลบด้วยพูดว่า “พวกเราสู้พวกมันไม่ได้แน่ เพราะพวกมันแข็งแรงกว่าเรามาก” ³² พวกนี้เอาแต่ข่าวร้ายมารายงานให้ประชาชนอิสราเอลฟังเกี่ยวกับแผ่นดินทีพวกเขาไปสำรวจมานัน พวกเขาพูดว่า “แผ่นดินทีพวกเราไปสำรวจมานัน เป็นแผ่นดินทีกินคนทีอาศัยอยู่ทีนัน^{‡‡‡} แถมนันทีเราเห็นทีนัน ก็ตัวใหญ่เท่ายักษ์^{‡‡‡‡} พวกเราเห็นชาวเนฟิล^{‡‡‡‡‡} ที่นันด้วย

†† สอดแนม แอบสืบความลับหรือสำรวจจุดกำลังฝ่ายตรงข้าม[‡] โยชูวาแปลว่า “พระยาห์เวห์ช่วยให้รอด” ในสำเนาพระคัมภีร์เดิมฉบับภาษากรีก ใช้คำว่า “เยชู” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ มัทธิว 1:21 ††† เอชโคล คำนี้ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า “พวงองุ่น” †††† ดินแดนทีอุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ดินแดนทีเต็มไปด้วนน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่” ††††† ชาวอานาค คนเหล่านี้มีชื่อเสียงในด้านกรเป็นนักรบทีตัวใหญ่และมีพลังมาก †††††† กินคนทีอาศัยอยู่ทีนัน อาจเป็นการพูดแสดงถึงความไม่ปลอดภัยของดินแดนนันซึงก็คือสงครามระหว่างคนในแผ่นดินนันหรือระหว่างคนในแผ่นดินกับชนชาติอื่น^{‡‡‡‡‡} ชาวเนฟิลครอบครัวทีมีชื่อเสียงในการเป็นนักต่อสู้ทีตัวใหญ่และมีพลังมาก (ดูปฐมกาล 6:24)

† ชิบโรท-หัทธธาวาว่าห์ หมายถึงหลุมฝังศพของความกระหายอยาก

(ลูกหลานของอานาคก็มาจากเนฟิล) พวกเขา รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นตักแตน และพวกเขา ก็เห็นเราเหมือนตักแตนด้วย”

ประชาชนเริ่มบ่นอีกครั้ง

14 พวกเขาต่างโห่ร้องเสียงดังและในคืนนั้นพวกเขา ก็ร้องห่มร้องไห้กัน 2 ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรน พวกเขาทั้งหมดพูดกับโมเสสและอาโรนว่า “น่าจะปล่อยให้พวกเราตายในแผ่นดินอียิปต์หรือไม่ก็ทิ้งให้พวกเราตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ 3 พระยาห์เวห์พาพวกเรา มาที่แผ่นดินนี้ เพื่อมาล้มตายด้วยดาบทำไม้กัน แล้วเมียและลูกๆของพวกเรา ก็จะถูกจับไป อย่างนี้พวกเรา กลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ”

4 พวกเขาพูดกันว่า “ให้พวกเราเลือกหัวหน้าคนใหม่ มานำพวกเรา กลับไปอียิปต์กันดีกว่า”

5 โมเสสและอาโรนก็มลงกับพื้น ต่อหน้าชาวอิสราเอลที่ชุมนุมกันอยู่ที่นั่น 6 โยชูวา ลูกชายของนูนและคาเลบ ลูกชายเยฟุนเนห์ สองคนนี้ได้ไปสำรวจดินแดนแห่งนั้นด้วย ทั้งสองคนก็โกรธฉีกเสื้อผ้า † ของตนออก 7 ทั้งสองพูดกับชาวอิสราเอลที่ชุมนุมกันอยู่ที่นั่นว่า “แผ่นดินที่พวกเราเดินทางเข้าไปสำรวจนั้นเป็นแผ่นดินที่ดี มากจริงๆ 8 ถ้าพระยาห์เวห์พอใจพวกเรา พระองค์จะนำพวกเรา เข้าในแผ่นดินนั้น และพระองค์จะยกแผ่นดินนั้นให้กับพวกเรา เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ 9 ดังนั้น อย่าได้กบฏต่อพระยาห์เวห์เลย และไม่ต้องกลัวคนในแผ่นดินนั้นด้วย เพราะพวกมันเป็นเหยื่อของพวกเรา และสิ่งที่ป้องกันพวกมันก็ไม่มีแล้ว แต่พระยาห์เวห์อยู่กับพวกเรา อย่างถาวรพวกมันเลย”

10 คนที่ชุมนุมกันนั้นรู้ว่าเขาจะเอาหินขว้างเขาทั้งสอง แล้วรัศมีของพระยาห์เวห์ ก็ปรากฏขึ้นที่เต็นท์นัดพบ ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด 11 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “พวกนี้จะดูหมิ่นเรา ไปอีกนานแค่ไหน พวกเขาจะไม่ไว้วางใจเราไปอีกนานแค่ไหน ทั้งๆที่เราได้แสดงการอัศจรรย์มากมายให้พวกเขาเห็นแล้ว 12 เราจะให้เกิดโรคระบาดร้ายแรงกับพวกเขาและเราจะทำลายพวกเขา และเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่และเข้มแข็งกว่าคนพวกนี้”

13 โมเสสพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าพระองค์ทำอย่างนี้ ชาวอียิปต์จะได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพระองค์ใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์นำประชาชนเหล่านี้ออกมาจากท่ามกลางพวกเขา 14 ชาวอียิปต์จะบอกกับคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้ พวกเขา ก็รู้อยู่แล้วว่าพระองค์ พระยาห์เวห์ ได้ได้อยู่ท่ามกลางคนพวกนี้ และรู้ดีกว่าพระองค์ พระยาห์เวห์ ได้ปรากฏให้คนพวกนี้เห็นด้วยตาเปล่า พวกเขา รู้ว่าเมฆของพระองค์อยู่เหนือคนพวกนี้ พวกเขา ก็รู้ว่าในเวลากลางวัน พระองค์นำหน้าคนพวกนี้ในเสาเมฆ ส่วนในเวลา กลางคืน พระองค์นำหน้าคนพวกนี้ในเสาไฟ 15 ถ้าพระองค์ฆ่าคนพวกนี้ทั้งหมด ชนชาติทั้งหลายที่ได้ยินเกี่ยวกับพระองค์ก็จะพูดกันว่า 16 ‘เป็นเพราะพระยาห์เวห์ไม่สามารถนำคนพวกนี้เข้าไปในแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกเขา พระองค์จึงฆ่าพวกเขาเสียในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง’

17 ตอนนี้ขอให้ฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ที่ยิ่งใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้พูดไว้ 18 พระองค์พูดว่า ‘เรา ยาห์เวห์ โกรธซ้ำ แต่เรามีความรักที่ยิ่งใหญ่ เราอภัยให้กับคนที่ทำบาปและแหกกฎ แต่เราจะไม่เว้นโทษให้ทั้งหมด เราจะลงโทษคนพวกนั้น รวมทั้งลูกหลาน เหลน ของเขาด้วย สำหรับความผิดบาปที่พวกเขาทำนั้น’ 19 ดังนั้น ได้โปรดให้อภัยบาปของคนพวกนี้ ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ได้อภัยให้กับพวกเขาตั้งแต่ตอนที่พวกเขาออกจากอียิปต์มาจนถึงเดี๋ยวนี้”

20 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะอภัยให้ ตามที่เจ้าขอ 21 เรามีชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้ และโลกทั้งใบนี้ปกคลุมด้วยรัศมีของพระยาห์เวห์อย่างแน่นนอนขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด เราสัญญา

† ฉีกเสื้อผ้า เป็นวิธีที่พวกเขาแสดงความโกรธ

ว่า 22 คนพวกนี้ทั้งหมดที่ได้เห็นรัศมีของเราและเหตุการณ์อันมหัศจรรย์ของเรา ที่เราได้ทำในอียิปต์และในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง และได้ลองดีกับเราถึงสิบครั้งและไม่เชื่อฟังเรา 23 คนพวกนี้ทั้งหมดจะไม่ได้เห็นแผ่นดินที่เราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา รวมทั้งคนพวกนั้นทุกคนที่ไม่เคารพยำเกรงเรา จะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้นด้วย 24 แต่เพราะคาเลบผู้รับใช้เรา คิดแตกต่างจากคนพวกนั้น และติดตามเราทุกอย่าง เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินที่เขาเคยเข้าไปแล้ว และลูกหลานของเขาก็จะได้ครอบครองแผ่นดินนั้น 25 ชาวอามาเลคและชาวคานาอันอาศัยอยู่ในหุบเขา ดังนั้นในวันพรุ่งนี้ ให้เดินทางกลับเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง โดยใช้เส้นทางที่มุ่งสู่ทะเลแดง”

พระยาห์เวห์ลงโทษประชาชน

26 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า 27 “โอ้พวกชั่วช้านี้จะบ่นต่อว่าเราไปอีกนานแค่ไหน เราได้ยินเสียงบ่นของพวกชาวอิสราเอลที่บ่นต่อว่าเรา 28 ให้บอกพวกมันว่า ‘พระยาห์เวห์บอกว่า ‘เรามีชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้ ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด เราจะทำกับเจ้าเหมือนกับที่เจ้าได้บ่นใส่เรา 29 พวกเจ้าจะตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ พวกเจ้าทุกคนที่ได้บ่นไว้แล้ว ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ได้บ่นต่อว่าเรา 30 เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราได้สัญญาไว้ว่าจะให้เจ้าเข้าไปอยู่ ยกเว้นคาเลบ ลูกชายของเยฟุนเนห์และโยชูวา ลูกชายของนูน 31 และลูกๆของเจ้าที่เจ้าบอกว่าจะถูกจับตัวไป เราจะพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น และพวกเขาจะรู้จักแผ่นดินที่พวกเจ้าปฏิเสศ 32 แต่พวกเจ้าจะต้องตายอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้’

33 ลูกๆของพวกเจ้าจะเป็นคนเลี้ยงแกะในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเป็นเวลาสี่สิบปี พวกเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานเพราะความไม่ซื่อสัตย์ของพวกเจ้า จนกว่าพวกเจ้าจะตายกันหมดในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง 34 พวกเจ้าจะต้องทนทุกข์เพราะบาปของพวกเจ้าเป็นเวลาสี่สิบปี ซึ่งเท่ากับจำนวนสี่สิบวันที่พวกเจ้าเข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้น หนึ่งปีต่อหนึ่งวัน แล้วเจ้าจะ ‘ได้รู้ว่าเมื่อเราขัดขวางเจ้านั้น มันจะเป็นอย่างไร’” ††

35 เรา ยาห์เวห์ ได้พูดไว้แล้วว่า เราจะทำอย่างนี้กับโอ้พวกชั่วช้านี้ทุกคน ที่ได้มาชุมนุมกันต่อต้านเรา พวกมันทุกคนจะต้องตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้”

36 พวกผู้ชายที่ไม่เสสส่งเข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้น ได้กลับมา และรายงานเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นอย่างเสียหายๆทำให้ผู้คนทั้งหมดบ่นต่อว่าพระยาห์เวห์ 37 พระยาห์เวห์ได้ทำให้ผู้ชายพวกนี้ที่ได้ออกมาเกี่ยวกับแผ่นดินนั้นอย่างเสียหายๆตายหมดด้วยโรคระบาด 38 ผู้ชายทั้งหมดที่เข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้น มีแต่โยชูวา ลูกชายของนูนและคาเลบ ลูกชายเยฟุนเนห์เท่านั้นที่ยังมีชีวิตอยู่

ประชาชนพยายามบุกเข้าคานาอัน

(ฉบบ. 1:41-46)

39 เมื่อโมเสสบอกเรื่องนี้กับชาวอิสราเอลทุกคน พวกเขาเศร้าโศกเสียใจมาก 40 วันต่อมา พวกเขาตื่นแต่เช้าตรู่ และเริ่มตรงไปที่ยอดเนินเขา นั้น พวกเขาพูดว่า “เราอยู่ที่นั่นแล้ว พวกเราจะขึ้นไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ เพราะพวกเรา ได้ทำบาปไปแล้ว”

41 โมเสสจึงพูดว่า “ตอนนี้ทำไมพวกท่านถึงขัดคำสั่งของพระยาห์เวห์ มันจะไม่สำเร็จหรอก 42 อย่าขึ้นไปเลย พวกท่านจะได้ไม่ถูกพัดพินจนพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ยอมท่ามกลางพวกท่าน 43 เพราะพวกชาวอามาเลคและชาวคานาอัน จะต่อสู้กับท่านที่นั่น และพวกท่านจะถูกฆ่าพินล้มลง เพราะพวกท่านได้หนีไปจากพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ก็จะไม่อยู่กับพวกท่าน”

†† เมื่อเรา ... เป็นอย่างไร หรืออาจจะแปลได้ว่า “เมื่อเจ้าขัดขวางเรา นั้นมันจะเป็นอย่างไร”

44 แต่พวกเขายังคงต้องดิ้นรนขึ้นไปบนยอดเนินเขานั้น แม้ว่าหีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่ขี้ทองคำของพระยาห์เวห์ และโมเสสยังไม่ได้ออกไปจากค่าย 45 ชาวอามาเลคและชาวคานอนที่อาศัยอยู่แถบเนินเขานั้นต่างกรูกันลงมา และเข้าโจมตีพวกชาวอิสราเอลจนแตกกระเจิงไปถึงโฮรมาห์

กฎเกี่ยวกับการถวาย

15 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ²“ให้บอกกับคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะไปอาศัยอยู่ เป็นแผ่นดินที่เรายกให้กับเจ้า ³เจ้าต้องเอาของถวายที่มาจากฝูงวัวหรือฝูงแกะมาถวายพระยาห์เวห์ ไม่ว่าจะเป็เครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาต่างๆที่เอามาแก่น หรือเป็นเครื่องบูชาที่สมัครใจเอามาเอง หรือเอามาตอนมีงานเทศกาลต่างๆตามปกติ เพื่อเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

4 คนที่ถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ จะต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย คือแบ่งอย่างดิสสองลิตร † ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตร ††

5 เจ้าต้องถวายเหล้าองุ่นหนึ่งลิตรเป็นเครื่องดื่มบูชาด้วย พร้อมกับเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชา เหล้าองุ่นหนึ่งลิตรสำหรับแกะหนึ่งตัว

6 หรือในกรณีที่เป็นแกะตัวผู้ เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย คือแบ่งอย่างดิสสี่ลิตรครึ่ง † ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตร 7 และเจ้าต้องถวายเหล้าองุ่นหนึ่งลิตรเป็นเครื่องดื่มบูชา เป็นกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

8 เมื่อเจ้าถวายวัวรุ่นตัวหนึ่งจากฝูงเป็นเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาแก่น หรือเครื่องสังสรรค์บูชาต่อพระยาห์เวห์ ⁹เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมกับวัวรุ่นตัวนั้นด้วย คือแบ่งอย่างดิสหกลิตรครึ่ง †† ผสมน้ำมันมะกอกหนึ่งลิตรครึ่ง ††††† เจ้าต้องถวายเหล้าองุ่นหนึ่งลิตรครึ่ง เป็นเครื่องดื่มบูชา นี่จะเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ¹¹วัวตัวผู้แต่ละตัวหรือแกะตัวผู้แต่ละตัว หรือแกะหรือแพะแต่ละตัวที่เอามาถวายต้องเตรียมอย่างนี้ทั้งหมด ¹²ไม่ว่าเจ้าจะเอาสัตว์มาถวายเท่าไรก็ตาม เจ้าจะต้องทำอย่างนี้กับสัตว์แต่ละตัว ไม่ว่าจะมากแค่ไหนก็ตาม

13 ประชาชนชาวอิสราเอลจะต้องทำอย่างนั้น เมื่อถวายพวกของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ ¹⁴ต่อจากนี้ไป เมื่อชาวต่างชาติคนหนึ่งที่มาอาศัยอยู่ร่วมกับพวกเจ้า อยากจะถวายพวกของขวัญ ที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ เขาก็จะต้องทำเหมือนกับที่เจ้าทำ ¹⁵มันจะมีแค่กฎเดียวสำหรับเจ้าและคนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า กฎนี้จะใช้ตลอดไป ตลอดชั่วลูกชั่วหลานของเจ้า เพราะในสายตาของพระยาห์เวห์ เจ้าและชาวต่างชาติก็เหมือนกัน ¹⁶เจ้าและชาวต่างชาติที่มาอาศัยอยู่กับเจ้าจะใช้กฎและระเบียบเดียวกัน”

17 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ¹⁸“ให้บอกประชาชนชาวอิสราเอลว่า ‘เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังนำเจ้าไป ¹⁹และเมื่อเจ้ากินอาหารจากแผ่นดินนั้น เจ้าจะต้องถวายของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ ²⁰แบ่งดิบก่อนแรกของเจ้า เจ้าต้องทำเป็นขนมปังถวายเป็นของขวัญ เจ้าต้องถวายมันเหมือนกับของขวัญที่มาจากลานนวดข้าว ²¹เจ้าจะต้องถวายแบ่งดิบก่อนแรกเป็นของขวัญกับพระยาห์เวห์ ตลอดชั่วลูกชั่วหลาน

22 ถ้าเจ้าทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้ทำตามคำสั่งทั้งหมดนี้ที่พระยาห์เวห์ได้บอกโมเสสไว้ ²³ทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเจ้าผ่านทางโมเสส ตั้งแต่วันนั้นที่พระองค์ได้ให้กฎพวกนั้นกับ

เจ้าเป็นครั้งแรก เรื่อยมาตลอดชั่วลูกชั่วหลาน ²⁴แล้วถ้าชุมชนของพวกเจ้าทำสิ่งนี้ไปโดยไม่ได้ตั้งใจแต่ทำไปเพราะไม่รู้ ทั้งชุมชนต้องนำวัวรุ่นจากฝูงวัวมาเป็นเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ พร้อมกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาตามที่กฎกำหนดไว้ และพวกเจ้าต้องนำแพะตัวผู้มาเป็นเครื่องบูชาชั่วคราว

25 ด้วยวิธีนี้ นักบวชจะทำพิธีชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนชาวอิสราเอลทั้งชุมชน เพื่อพวกเขาจะได้รับกรายกโทษ เพราะมันเป็นความผิดพลาด และพวกเขาก็นำเครื่องบูชามาถวายเป็นของขวัญให้กับพระยาห์เวห์ และได้้นำเครื่องบูชาชำระล้างของพวกเขามาไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ สำหรับความผิดพลาดของพวกเขา ²⁶ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งชุมชนและชาวต่างชาติที่อยู่ร่วมกับเจ้าก็จะได้รับการยกโทษ เพราะทุกคนมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับความผิดพลาดนั้น

27 แต่ถ้าคนๆหนึ่งทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจ คนๆนั้นต้องถวายแพะตัวเมียตัวหนึ่งอายุหนึ่งปีเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ²⁸แล้วนักบวชจะทำพิธีชำระแทนบูชาแทนคนๆนั้นที่ทำผิดโดยไม่ได้ตั้งใจ นักบวชจะทำพิธีนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์แทนคนๆนั้น แล้วคนๆนั้นจะได้รับการยกโทษ ²⁹สำหรับประชาชนของอิสราเอลและชาวต่างชาติที่มาอาศัยอยู่ร่วมกับพวกเจ้า ก็ให้ใช้กฎเดียวกันเมื่อมีคนทำผิด

30 แต่คนที่ทำบาปโดยตั้งใจ ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลเองหรือชาวต่างชาติ คนๆนั้นได้ดูหมิ่นพระยาห์เวห์ เขาจะต้องถูกตัดออกจากประชาชนของเขา ³¹เพราะเขาดูหมิ่นคำพูดของพระยาห์เวห์ และฝ่าฝืนคำสั่งของพระองค์ คนๆนั้นต้องถูกตัดออกจากประชาชน เขาจะต้องถูกลงโทษ †††”

คนที่ทำงานในวันหยุดทางศาสนา

32 เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง พวกเขาพบชายคนหนึ่งไปเก็บฟืนในวันหยุดทางศาสนา ³³คนเหล่านั้นที่เจอเขาก็เก็บฟืนอยู่ ได้นำตัวเขามาหาโมเสส อาโรนและประชาชนทั้งหมด ³⁴พวกเขาควบคุมตัวชายคนนั้นไว้เพราะยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับเขา

35 พระยาห์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า “ชายคนนั้นต้องถูกฆ่า ประชาชนทั้งหมดต้องฆ่าเขาด้วยก้อนหินที่นอกค่าย” ³⁶ประชาชนจึงนำตัวชายคนนั้นออกไปนอกค่ายและเอาหินขว้างเขาจนตายตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

ฟูเตือนความจำ

37 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ³⁸“ให้บอกคนอิสราเอลว่า ให้พวกเขาทำฟูดไว้ที่ชายเสื้อของพวกเขาตลอดชั่วลูกชั่วหลาน และพวกเขาต้องเอาเชือกสีฟ้าผูกบนพู่ทุกมุม ³⁹เจ้าจะมีพู่พวกนี้เพื่อพวกเขาจะได้เห็นมันและจดจำคำสั่งของพระยาห์เวห์ทุกข้อและทำตาม เพื่อพวกเขาจะได้ไม่กลายเป็นคนไม่สัตย์ซื่อ เพราะไปทำตามใจและความอยากของตัวเอง ⁴⁰เจ้าจะได้จดจำและทำตามคำสั่งของเราทุกข้อ และเจ้าจะเป็นคนที่ถูกแยกออกมาสำหรับพระเจ้าของเจ้า ⁴¹เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ที่นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อจะเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”

ผู้นำบางคนเริ่มต่อต้านโมเสส

16 โคราห์ ดาธาน อับิรัม และโอน ได้ต่อต้านโมเสส โคราห์เป็นลูกชายของอิสฮาร์ อิสฮาร์เป็นลูกชายของโคซาท โคซาทเป็นลูกชายของเลวี ส่วนดาธานและอับิรัมเป็นลูกชายของเอลีอับ โอนเป็นลูกชายของเปเลท ดาธาน อับิรัมและโอนเป็นลูกหลานของรูเบน พวกเขาได้พาคนหลายคน 2 ลูกขึ้นต่อต้านโมเสส พวกเขารวบรวมคนได้สองร้อยห้าสิบคนจากประชาชน

††† ถูกลงโทษ ตามตัวอักษรคือ “ความผิดจะอยู่กับเขา”

† สองลิตร หรือตันฉบับคือ 0.1 เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ 2.2 ลิตร †† หนึ่งลิตร หรือในภาษาฮีบรูคือ 0.25 ฮิน ซึ่งหนักเท่ากับ 0.8 ลิตร † † † ลิตรครึ่ง หรือตันฉบับคือ 0.2 เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ 4.4 ลิตร †† † † หกลิตรครึ่ง หรือตันฉบับเดิมคือ 0.3 เอฟาห์ หรือเท่ากับ 6.6 ลิตร †† † † หนึ่งลิตรครึ่ง หรือในภาษาเดิมคือ 0.5 ฮิน ซึ่งหนักเท่ากับ 1.6 ลิตร

ชาวอิสราเอล พวกคนสองร้อยห้าสิบคนนี้เป็นผู้นำของชุมชนที่ประชาชนเลือกขึ้นมา เป็นพวกคนที่มีชื่อเสียง³ พวกเขาพร้อมตัวกันต่อต้านโมเสสและอาโรน พวกเขาพูดกับโมเสสและอาโรนว่า “พวกท่านหลงตัวเองเกินไปแล้ว เพราะประชาชนทั้งหมดนี้ ทุกคนเป็นคนพิเศษของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ก็อยู่กับท่านกลางพวกเรา ทำให้ท่านถึงต้องยกตัวเองขึ้นชมประชาชนของพระยาห์เวห์ด้วย”

⁴ เมื่อโมเสสได้ยินอย่างนั้น เขาก็ทรุดตัวกราบลงกับพื้นดิน⁵ แล้วพูดกับโคราห์และพรรคพวกของเขาว่า “พรุ่งนี้เช้าพระยาห์เวห์จะทำให้ท่านรู้ว่าใครเป็นของพระองค์และใครเป็นคนพิเศษ และพระองค์จะนำคนที่พิเศษนั้นมาอยู่ใกล้พระองค์ และคนที่พระองค์เลือก พระองค์ก็จะนำมาอยู่ใกล้พระองค์”⁶ โคราห์ ทำอย่างนี้สิ ในวันพรุ่งนี้ ให้ท่านและพรรคพวกของท่านเอากระดูกไปเผา⁷ และเอาไฟใส่เข้าไป แล้วใส่เครื่องหอมลงในนั้นต่อหน้าพระยาห์เวห์ในวันพรุ่งนี้ แล้วคนที่พระยาห์เวห์เลือกจะเป็นคนพิเศษของพระองค์ พวกท่านเลวี่ต่างหากที่หลงตัวเองไปแล้ว”

⁸ โมเสสพูดกับโคราห์ว่า “ฟังให้ดีๆ พวกชาวเลวี่ทั้งหลาย⁹ พวกท่านคิดว่ามันน้อยเกินไปใช่ไหม ที่พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้แยกพวกท่านออกจากประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อนำพวกท่านมาใกล้พระองค์ ให้มารับใช้ในเดือนที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ และมาขึ้นอยู่กับหน้าชุมชนเพื่อบริการพวกเขา¹⁰ พระยาห์เวห์ได้นำท่าน และพรรคพวกของท่าน ให้มาอยู่ใกล้พระองค์ แต่พวกท่านอยากจะเป็นนักบวชด้วย¹¹ ดังนั้น ท่าน และพรรคพวกของท่าน จึงได้รวมตัวกันเพื่อต่อต้านพระยาห์เวห์ แล้วอาโรนทำผิดอะไร พวกท่านถึงได้ป็นต่อว่าเขา”

¹² โมเสสส่งคนไปเรียกดาธานและอาบีรัมลูกชายเอลีอับมา แต่พวกเขาบอกว่า “พวกเราจะไม่มา¹³ แต่ฉันยังไม่พออีกหรือ ที่ท่านนำพวกเราออกมาจากแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อให้เรามาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ แล้วตอนนี้ท่านยังทำตัวเป็นเจ้านายเหนือพวกเราอีก¹⁴ นอกจากนี้ ท่านก็ยังไม่ยอมพาพวกเราเข้าไปในแผ่นดินอันอุดมสมบูรณ์ แถมยังไม่ยอมให้ที่นาและไร่ของเราอยู่กับพวกเราด้วย ท่านจะแหกตาพวกนี้ต่อไปอีกหรือ พวกเราจะไม่มา”

¹⁵ โมเสสโกรธมาก เขาพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “อย่าไปปรับเครื่องบูชาของพวกเราเลย ข้าพเจ้าไม่เคยทำผิดต่อพวกเขาเลย แม้แต่ลาชั๊กตัวก็ไม่เคยเอาของเขามา”

¹⁶ โมเสสพูดกับโคราห์ว่า “ท่านและพรรคพวกของท่านต้องมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในวันพรุ่งนี้ จะมีท่าน พรรคพวกของท่าน และอาโรน¹⁷ พวกท่านแต่ละคนจะต้องเอากระดูกไฟของท่านใส่เครื่องหอม แล้วแต่ละคนต้องนำกระดูกไฟนั้นมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ รวมทั้งหมดสองร้อยห้าสิบใบ ท่านและอาโรนก็ต้องนำกระดูกไฟของตัวเองมาด้วย”

¹⁸ ดังนั้นทุกคนได้นำกระดูกไฟของตัวเองมา ใส่ถ่านที่ติดไฟอยู่ลงไปแล้วใส่เครื่องหอมลงไปแล้วมาอยู่หน้าทางเข้าเต็นท์นัดพบพร้อมกับโมเสสและอาโรน¹⁹ โคราห์รวบรวมคนในชุมชนทั้งหมดให้มาต่อต้านพวกเขาที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ แล้วรัศมีของพระยาห์เวห์ ก็ปรากฏแก่คนทั้งชุมชน

²⁰ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า ²¹ “ถอยห่างจากชุมชนนี้ เราจะทำลายพวกมันทันที”

²² โมเสสและอาโรนก็มกราบลงและพูดว่า “พระเจ้า พระองค์เป็นพระเจ้าเหนือวิญญาณของคนทั้งหมด † เมื่อมีคนหนึ่งทำบาป พระองค์จะโกรธคนทั้งชุมชนหรือ”

²³ พระยาห์เวห์จึงพูดกับโมเสสว่า ²⁴ “ให้บอกกับคนในชุมชนว่า ‘ย้ายออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม’”

²⁵ โมเสสยืนขึ้นและตรงไปที่ดาธาน อาบีรัมและพวกผู้ใหญ่ของชาวอิสราเอลที่ติดตามเขา ²⁶ โมเสสบอกกับชุมชนว่า “ย้ายออก

ให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วพวกนี้ และอย่าไปแตะต้องอะไรก็ตามที่เป็นของพวกเรา ไม่อย่างนั้น ท่านจะถูกทำลาย เพราะความบาปทั้งหมดของพวกเรา”

²⁷ ประชาชนจึงย้ายออกห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธานและอาบีรัม ตอนที่ ดาธานและอาบีรัมได้ออกมายืนอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์ของพวกเรา พร้อมกับลูกเมียและเด็กทารกของพวกเขา

²⁸ โมเสสพูดว่า “อย่างนี้พวกท่านจะรู้ว่า พระยาห์เวห์ได้ส่งเรามาทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เราไม่ได้คิดพวกมันขึ้นมาเอง²⁹ คือ ถ้าคนพวกนี้ตายธรรมดาๆ เหมือนกับที่คนอื่นๆ เขาตายกัน และถ้าเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนอื่นก็เกิดขึ้นกับพวกเราด้วย แสดงว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ส่งเรามา³⁰ แต่ถ้าพระยาห์เวห์ทำในสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ให้พื้นดินอ้าปากกลืนพวกเขาและทุกสิ่งที่เขาฝังไป และพวกนี้ถูกฝังทั้งเป็น แล้วท่านก็จะรู้ว่า พวกเขาได้ดูหมิ่นพระยาห์เวห์”

³¹ เมื่อโมเสสพูดจบ พื้นดินที่อยู่ใต้คนพวกนั้นก็แยกออก³² มันเหมือนกับพื้นดินกำลังอ้าปากของมันและกลืนเอาคนพวกนั้น ครอบครัวยุวกของพวกเขาและคนของโคราห์ รวมทั้งทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา³³ พวกเขาจึงถูกฝังทั้งเป็นพร้อมสิ่งของของพวกเขา แล้วพื้นดินก็ปิดทับพวกเขาและพวกเขาก็หายไปจากชุมชน

³⁴ คนอิสราเอลอื่นๆ ที่อยู่รอบๆ ต่างวิ่งหนี เมื่อได้ยินเสียงร้องของพวกเรา คนเหล่านั้นพูดว่า “เดี๋ยวแผ่นดินจะกลืนพวกเราไปด้วย”

³⁵ พระยาห์เวห์ได้ส่งไฟลงมาทำลายสองร้อยห้าสิบคนที่กำลังบูชาเครื่องหอมอยู่

³⁶ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ³⁷ “บอกเอเลอาซาร์ลูกชายของนักบวชอาโรนว่า ให้เอากระดูกไฟพวกนั้นออกมาจากกองไฟที่ยังเผาอยู่ และเขี่ยถ่านไฟและขี้เถ้าให้กระจายไปทั่วๆ กระดูกไฟได้กลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ เพราะพวกเขาได้เอากระดูกไฟพวกนี้มาถวายพระยาห์เวห์ ให้เอากระดูกไฟของคนพวกนี้ที่บาปจนทำให้พวกเขาต้องตาย ไปตีให้แบนๆ แล้วเอามาทาบบเข้ากับแท่นบูชา มันจะเป็นสิ่งเตือนใจสำหรับประชาชนชาวอิสราเอล”

³⁹ นักบวชเอเลอาซาร์จึงเอากระดูกไฟทองสัมฤทธิ์ ที่คนพวกนั้นที่ถูกเผาไปแล้วนำมาถวาย เอามาตีเป็นแผ่นบางๆ มาทาบบนแท่นบูชาตามทีพระยาห์เวห์ได้บอกกับเขาผ่านทางโมเสส⁴⁰ แผ่นทองสัมฤทธิ์นี้จะเป็นสิ่งที่เตือนประชาชนชาวอิสราเอล เพื่อไม่ให้คนที่ไม่มีสิทธิ์ ที่ไม่ใช่ลูกหลานของอาโรนเข้าไปใกล้แท่นบูชาเพื่อเผาเครื่องหอมต่อหน้าพระยาห์เวห์ จะได้ไม่เป็นเหมือนโคราห์และพรรคพวกของเขา

อาโรนช่วยชีวิตประชาชน

⁴¹ วันต่อมา ชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ต่างบ่นต่อว่าโมเสสและอาโรนว่า “ท่านได้ทำให้คนของพระยาห์เวห์ต้องตาย”

⁴² ขณะที่คนในชุมชนกำลังรวมตัวกันต่อต้านโมเสสและอาโรน พวกเขาได้หนีไปทางเต็นท์นัดพบ และเห็นเมฆปกคลุมเต็นท์นั้น และรัศมีของพระยาห์เวห์ ก็ปรากฏขึ้น⁴³ โมเสสกับอาโรนก็มาที่ด้านหน้าของเต็นท์นัดพบ

⁴⁴ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า ⁴⁵ “ถอยไปให้ห่างจากชุมชนนี้ เราจะได้ทำลายพวกเขาเดี๋ยวนี้” โมเสสกับอาโรนจึงก็มกราบลงกับพื้น

⁴⁶ โมเสสพูดกับอาโรนว่า “ไปเอากระดูกไฟ และเอาไฟจากแท่นบูชาใส่ลงไปแล้วใส่เครื่องหอมลงไปด้วย แล้วรีบเอาไปที่ชุมชนเหนือแท่นประชาชน เพื่อระงับความโกรธของพระยาห์เวห์ เพราะพระยาห์เวห์กำลังโกรธพวกเขา โโรครบาดกำลังเกิดขึ้น”

⁴⁷ แล้วอาโรนก็ไปเอากระดูกไฟตามทีโมเสสบอก แล้ววิ่งเข้าไปกลางชุมชน และเขาเห็นว่าเกิดโรครบาดขึ้นแล้วในหมู่ประชาชน เขาเอาเครื่องหอมใส่ลงในกระดูกไฟบนแท่นประชาชน เพื่อ

† พระองค์... ของคนทั้งหมด หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์คือพระเจ้าผู้จัดใจของมนุษย์ทุกคน หรือพระเจ้าเป็นผู้ให้ลมหายใจกับมนุษย์ทุกคน”

ระงับความโกรธของพระยาห์เวห์⁴⁸ เขายืนอยู่ระหว่างคนเป็น และคนตาย และโรคระบาดก็หยุดลง⁴⁹ มีคนตายจากโรคระบาดครั้งนี้ถึงหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่รวมคนที่ตายไปก่อนหน้าแล้ว เพราะโรคระบาด⁵⁰ อาโรนได้กลับไปหาโมเสสที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ เพราะโรคระบาดได้หยุดลงแล้ว

ไม้เท้าอาโรนแตกหน่อ

17 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า² “ให้พูดกับประชาชนชาวอิสราเอลและให้หัวหน้าของแต่ละเผ่าเอาไม้เท้าของพวกเขาเข้ามา รวมเป็นสิบสองอัน และให้เขียนชื่อของหัวหน้าแต่ละคนลงไปในไม้เท้าของเขานั้น³ ให้เขียนชื่อของอาโรนลงบนไม้เท้าของเผ่าเลวี เพราะจะมีไม้เท้าหนึ่งอันสำหรับหัวหน้าแต่ละเผ่า⁴ ให้เอาไม้เท้าพวกนี้มาวางไว้ในเต็นท์นัดพบ ตรงหน้าหีบข้อตกลงเป็นสถานที่ที่เราพบกับพวกเจ้า⁵ เราเลือกคนไหนไม้เท้าของคนนั้นก็แตกหน่อออกมา ด้วยวิธีนี้ เราจะได้หยุดการปรนเปรอของประชาชนชาวอิสราเอลที่มีต่อพวกเจ้า”

⁶ โมเสสจึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอล และพวกผู้นำของเขาทุกคนก็เอาไม้เท้าของตัวเองมาให้กับโมเสส รวมเป็นสิบสองอันจากเผ่าละอัน ไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ท่ามกลางไม้เท้าของพวกเขาด้วย⁷ โมเสสวางไม้เท้าพวกนั้นไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง

⁸ วันต่อมา โมเสสได้เข้าไปในเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง เขาเห็นไม้เท้าของอาโรนจากเผ่าเลวีแตกใบ แตกหน่อและมีดอกบานพร้อมกับผลอัลมอนด์ด้วย⁹ โมเสสจึงเอาไม้เท้าทั้งหมดจากด้านหน้าของพระยาห์เวห์ ออกมาให้กับ ประชาชนอิสราเอล หัวหน้าแต่ละคนก็หาและหยิบไม้เท้าของตนเอง

¹⁰ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เอาไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ด้านหน้าหีบข้อตกลง เพื่อเก็บไว้ให้เป็นสิ่งคอยเตือนพวกนี้ที่ทรยศเรา เพื่อพวกเขาจะได้หยุดปรนเปรอเรา และพวกเขาจะ ‘ได้ไม่ตาย’”¹¹ โมเสสจึงทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาทุกอย่าง

¹² แต่ประชาชนชาวอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า “ดูสิ พวกเราจะตาย พวกเราจะถูกทำลาย พวกเราจะถูกทำลายกันหมด¹³ ทุกคนที่แค่เข้าไปใกล้เต็นท์ที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ ก็ต้องตายแล้ว พวกเราจะตายกันหมดหรือเปล่านี”

งานของนักบวชเลวี

18 พระยาห์เวห์พูดกับอาโรนว่า “ตัวเจ้า ลูกชายของเจ้าและคนในตระกูลของเจ้า จะต้องรับโทษ ถ้ามีใครมาทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เสื่อมเสีย ตัวเจ้าและลูกชายจะต้องรับโทษ ถ้าทำหน้าที่นักบวชบกพร่องทำให้เกิดความเสื่อมเสีย² ให้หาพี่น้องชาวเลวีคนอื่นๆที่อยู่เผ่าพันธุ์เดียวกับพ่อของเจ้ามาด้วย พวกเขาจะได้มาร่วมงานและช่วยเหลือเจ้าตอนที่เจ้าและลูกชายของเจ้าอยู่ต่อหน้าเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง³ พวกเขาจะต้องทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังให้กับเจ้า คอยดูแลเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง แต่พวกเขาต้องไม่เข้าไปใกล้เครื่องใช้ต่างๆที่ศักดิ์สิทธิ์ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์หรือแท่นบูชา นั่นเพื่อว่าทั้งพวกเขาและเจ้าจะได้ไม่ตาย⁴ พวกเขาจะร่วมงานกับเจ้าและทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังเต็นท์นัดพบ รวมทั้งงานหนักต่างๆเกี่ยวกับเต็นท์ด้วย แต่ห้ามคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์เข้ามาใกล้เจ้า

⁵ เจ้าต้องทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และแท่นบูชา เพื่อเราจะได้ไม่โกรธประชาชนชาวอิสราเอล⁶ ดูสิ เราได้เลือกพวกพี่น้องชาวเลวีของเจ้า ออกมาจากประชาชนชาวอิสราเอล พวกเขาเป็นของขวัญสำหรับเจ้า ที่มอบให้กับพระยาห์เวห์เพื่อทำงานหนักในเต็นท์นัดพบ⁷ อาโรน มีแต่เจ้าและลูกชายของเจ้าเท่านั้นที่จะทำหน้าที่นักบวช คอยดูแลทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับแท่นบูชาและที่อยู่หลังม่านนั้น และเจ้าก็ต้องทำงานด้วย เรา

จะทำงานเจ้าให้สมกับฐานะนักบวช แต่คนที่ไม่มีความซื่อสัตย์ แล้วมกรุกเข้ามาจะต้องถูกฆ่า”

⁸ พระยาห์เวห์พูดกับอาโรนว่า “ดูสิ เราเองได้มอบหมายงานให้เจ้าเป็นยามคอยเฝ้าระวังของขวัญต่างๆที่คนเอามาให้กับเรา รวมทั้งของขวัญอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่ประชาชนชาวอิสราเอลเอามา เราจะแบ่งสิ่งเหล่านั้นให้เจ้าและลูกชายของเจ้า เป็นส่วนแบ่งที่พวกเจ้าจะได้ตลอดไป⁹ ผู้คนจะเอาเครื่องบูชาต่างๆมาถวายเรา มีทั้งเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาชดเชย เครื่องบูชาพวกนี้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เจ้าจะมีส่วนแบ่งจากเครื่องบูชาที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ จากส่วนที่เก็บไว้ ที่ไม่ได้เอาไปเผาบนแท่นบูชา ส่วนนี้จะเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดสำหรับเจ้าและพวกลูกชายของเจ้า¹⁰ เจ้าต้องกินมันในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ผู้ชายในครอบครัวเจ้ากินได้หมดทุกคน มันเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดสำหรับเจ้า

¹¹ และของขวัญพิเศษอื่นๆที่ชาวอิสราเอลนำมาถวายกับเราก็จะเป็นของเจ้าด้วย เราจะให้ของพวกนั้นกับเจ้า ลูกชายของเจ้า และลูกสาวของเจ้า นั่นเป็นส่วนแบ่งของเจ้า ในครอบครัวเจ้า ทุกคนที่บริสุทธิ์ตามพิธีกรรมก็กินได้

¹² เมื่อชาวอิสราเอลนำผลผลิตที่เก็บเกี่ยวได้เป็นครั้งแรกมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ มีน้ำมันมะกอกอย่างดี เหล้าองุ่นใหม่ และเมล็ดข้าวทั้งหมด เราจะยกให้กับเจ้า¹³ เมื่อพวกเขา นำพืชผลที่สุกเป็นครั้งแรกในที่ดินของพวกเขา มาถวายพระยาห์เวห์ ของถวายนั้นก็จะเป็นส่วนแบ่งของเจ้า ในครอบครัวเจ้า ทุกคนที่บริสุทธิ์ตามพิธีกรรม ก็กินได้

¹⁴ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขา นำมาถวายในอิสราเอล ก็จะเป็นของเจ้า

¹⁵ ลูกหัวปีไม่ว่าจะเป็นลูกคนหรือลูกสัตว์ ที่พวกเขาเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์จะเป็นของเจ้า แต่เจ้าจะต้องรับเงินที่เขายกจ่ายเป็นค่าไถ่สำหรับลูกหัวปีของคน และลูกหัวปีของสัตว์ที่ไม่บริสุทธิ์¹⁶ เมื่อลูกหัวปีนั้นมีอายุได้หนึ่งเดือน เจ้าจะต้องมาซื้อคืนไปเป็นเงินหนักห้าเซเชล¹⁷ ตายตัวตามมาตรฐานอย่างเป็นทางการ¹⁸ โดยคิดหนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกอร์าห์¹⁹

¹⁷ แต่ลูกวัวหัวปี ลูกแกะหัวปี และลูกแพะหัวปี ห้ามไม่ให้เจ้าซื้อคืนไป พวกมันเป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องเอาเลือดของพวกมันมาพรมลงบนแท่นบูชาและต้องเผาไขมันของพวกมัน เป็นของขวัญ ที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์¹⁸ แต่ส่วนที่เป็นเนื้อจะเป็นของเจ้า รวมทั้งส่วนนอกของเครื่องยี่นบูชา และส่วนสะโพกข้างขวา ก็เป็นของเจ้าด้วย¹⁹ พวกของขวัญศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ เรามอบให้กับเจ้า ลูกชายและลูกสาวของเจ้า มันเป็นส่วนแบ่งของเจ้าตลอดไป มันจะเป็นข้อตกลง²⁰ ของพระยาห์เวห์ สำหรับเจ้าและลูกหลานรุ่นหลังจากเจ้าตลอดไป”

²⁰ พระยาห์เวห์พูดกับอาโรนว่า “เจ้าจะไม่ได้มีส่วนแบ่งอะไรเลยในที่ดินของพวกเขา และเจ้าจะไม่ได้เป็นเจ้าของในส่วนแบ่งที่ดินท่ามกลางพวกเขา เราคือส่วนแบ่งของเจ้าและมรดกของเจ้าในท่ามกลางประชาชนชาวอิสราเอล

²¹ พวกชาวอิสราเอลจะถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของพืชผลและสัตว์ที่เกิดใหม่ เรายกส่วนนี้ให้กับชาวเลวี นี่จะเป็นส่วนแบ่งของพวกเขา เป็นค่าตอบแทน ที่พวกเขาทำงานหนักในเต็นท์นัดพบ²² ตั้งแต่บัดนี้ไป ชาวอิสราเอลต้องไม่เข้าไปใกล้เต็นท์นัดพบ ไมอย่างนั้นพวกเขาจะถูกลงโทษ เพราะบาปของพวกเขาและจะตาย²³ มีแต่ชาวเลวีเท่านั้นที่จะทำงานให้เต็นท์นัดพบ และพวกเขาจะต้องรับผิดชอบต่อความบาปที่เกิดขึ้น นี่จะเป็นกฎของพวกเจ้าตลอดไป และพวกเลวีก็จะได้ส่วนแบ่งอะไรเลยในที่ดินของชาวอิส-

† ไม่บริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ยอมรับการบูชาจากเขา †† ห้าเซเชล เท่ากับ 57.5 กรัม ซึ่งมีค่าเท่ากับเงินเดือนของคนในยุคหนึ่งหกเดือน † † มาตรฐานอย่างเป็นทางการ หรือเซเชลบริสุทธิ์ เป็นมาตรฐานที่ใช้สำหรับชั่งน้ำหนักในเต็นท์นัดพบหรือวิหาร †† หนึ่งเซเชลเท่ากับยี่สิบเกอร์าห์ หรือเท่ากับ 230 กรัม † † ข้อตกลง ข้อตกลงตรงนี้คือ “ข้อตกลงแห่งเกลือ” สมัยนั้นการกินเกลือด้วยกันเป็นการทำสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อกันและกันตลอดไป

ราเอล 24 ชาวอิสราเอลจะถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้เป็นของ-
ขวัญให้กับพระยาห์เวห์ แล้วเราจะให้ส่วนนี้กับชาวเลวี เป็นส่วน-
แบ่งแทนที่ดิน เพราะอย่างนี้ เราถึงได้บอกชาวเลวีว่า พวกเขาจะ
ไม่ได้ส่วนแบ่งอะไรเลยในที่ดิน ท่ามกลางประชาชนชาวอิสรา-
เอล”

25 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 26 “ให้บอกชาวเลวีว่า ‘เมื่อคน
อิสราเอลเอาสิบเปอร์เซ็นต์ของรายได้มาถวายให้เรา เราก็ได้
มอบส่วนนี้ให้เป็นส่วนแบ่งของเจ้า เมื่อเจ้าได้รับส่วนแบ่งนี้แล้ว
เจ้าต้องถวายสิบเปอร์เซ็นต์ของส่วนแบ่งนั้นให้กับพระยาห์เวห์
ด้วย 27 ของขวัญของเจ้านั้น พระเจ้าก็จะมอบให้กับเจ้าเหมือนกับว่า
มันเป็นเมล็ดข้าวจากลานนวดข้าวและน้ำองุ่นที่เต็มล้นในบ่ออย่า
องุ่น 28 ดังนั้น เมื่อเจ้าได้รับสิบเปอร์เซ็นต์ที่ชาวอิสราเอลเอามา
ถวายพระยาห์เวห์ เจ้าก็ต้องถวายของขวัญให้กับพระยาห์เวห์
เหมือนกัน จากของขวัญที่เจ้าเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์นี้
เจ้าต้องเอาไปให้กับนักบวชอาโรน 29 เจ้าจะต้องแยกส่วนที่ดีที่สุด
จากของขวัญแต่ละอย่างทั้งหมดที่เจ้าได้รับมา เอาไว้เป็นของ-
ขวัญจากเจ้าที่ให้พระยาห์เวห์’

30 และให้บอกกับพวกเลวีว่า ‘เมื่อเจ้าเอาส่วนที่ดีที่สุดของมัน
มาถวายแล้ว พระเจ้าก็จะถือว่าส่วนที่เหลือนั้น เป็นของเจ้าชาว
เลวี เหมือนกับตอนที่เอาผลผลิตจากลานนวดข้าว และผลผลิต
จากบ่ออย่างองุ่น มาถวายนั้นเอง 31 เจ้าและครอบครัวของเจ้าจะกิน
มันที่ไหนก็ได้ เพราะมันเป็นค่าแรงของเจ้าที่ทำงานในดินที่นั่น
พบ 32 และถ้าเจ้าถวายส่วนที่ดีที่สุดของมันให้กับพระยาห์เวห์
เจ้าจะไม่ต้องรับโทษบาปเพราะมัน เจ้าต้องไม่ทำให้ของขวัญอัน
ศักดิ์สิทธิ์ของประชาชนชาวอิสราเอล เสื่อมเสียไป เพื่อเจ้าจะได้
ไม่ตาย”

ซีเถ้าของวัวแดง

19 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า 2 “นี่เป็นกฎข้อ
บังคับที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ ให้บอกกับประชาชนชาวอิส-
ราเอลว่า ให้พวกเขาเอาวัวตัวเมียสีแดงหนึ่งตัวที่ไม่มีตำหนิหรือ
รอยฟกช้ำใดๆมาให้กับเจ้า และต้องเป็นวัวที่ไม่เคยถูกเทียมแอก
† มาก่อน 3 พวกเจ้าต้องเอาวัวตัวนั้นมาให้กับนักบวชเอลาซาร์
เขาจะจงมนออกป็นอกถ้าย และฆ่ามันต่อหน้าเขา 4 แล้วนัก-
บวชเอลาซาร์ต้องเอาน้ำมือจุ่มลงไปในการเลือดของมัน และพรม
เลือดไปที่หน้าดินที่นั่นพบเจ็ดครั้ง 5 แล้วต้องเผาวัวแดงนั้นต่อ
หน้าเขา ต้องเผาหนัง เนื้อและเลือด รวมทั้งซีของมันไปพร้อมๆ
กัน 6 นักบวชต้องนำไม้สนซีดาร์ กิงหุสบ †† และตัวยี่แดงเข้ม
โยนลงไปไฟที่กัถลึงเผาวัวแดงนั้น 7 นักบวชต้องซักเสื้อผ้าของ
เขา และล้างตัวในน้ำ หลังจากนั้น นักบวชถึงกลับเข้ามาในค่าย
ได้ แต่เขาจะยังไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมจนกว่าจะถึงตอนเย็น 8
คนที่เผาวัวแดงต้องเอาเสื้อผ้าไปซักและล้างตัวในน้ำ และเขาจะ
ไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปจนถึงตอนเย็นเหมือนกัน

9 แล้วให้ผู้ชายคนหนึ่งที่ยังบริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปโกยซีเถ้า
ของวัวแดง และเอาไปเก็บไว้ในที่สะอาดนอกค่าย ซีเถ้านี้จะ
ถูกเก็บไว้ ผสมน้ำสำหรับชำระชุมชนชาวอิสราเอลให้บริสุทธิ์ มัน
คือเครื่องบูชาที่ทำให้คนบริสุทธิ์

10 คนที่ไปโกยซีเถ้าวัวแดงนั้น ต้องซักเสื้อผ้าของเขา และจะ
ไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปจนถึงตอนเย็น นี่จะเป็นกฎข้อบังคับที่
จะใช้ตลอดไป ทั้งกับชาวอิสราเอลและชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่
ร่วมกับพวกเขา 11 คนที่ไปแต่จะต้องร่างคนตายมา ไม่ว่าจะเป็น
ร่างของใครก็ตาม คนๆนั้นจะไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมไปเป็นชั่วนา
เจ็ดวัน 12 เขาจะต้องล้างตัวเองให้บริสุทธิ์ทางพิธีกรรมด้วยน้ำสำหรับ
ชำระล้างนั้น แล้วเขาจะบริสุทธิ์ แต่ถ้าเขาไม่ล้างตัวเองให้
บริสุทธิ์ในวันที่สามและในวันที่เจ็ด เขาจะยังคงไม่บริสุทธิ์ 13 คน

† แอก ไม้ที่วางพาดควัวหรือควายเพื่อผูก ลาก จูงเกวียนหรือคันไถ ††
กิงหุสบ พืชชนิดหนึ่งมีกิ่งก้านมาก หักมาใช้สำหรับพรมน้ำหรือเลือดในพิธีชำระ
ล้าง

ที่ไปถูกศพมา และไม่ได้ชำระล้างตัวเองให้บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม
เขาก็จะทำให้เห็นที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ไม่บริสุทธิ์ไปด้วย
คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากคนอิสราเอล ถ้าไม่ได้เอาน้ำสำหรับ
ชำระล้างลาดลงบนตัวเขา เขาก็จะยังคงไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม
ต่อไป ความไม่บริสุทธิ์ยังคงติดตัวเขาอยู่

14 นี่เป็นกฎที่ใช้ เมื่อมีคนตายในดินที่ คนที่เข้าไปในดินที่นั้น
หรือคนที่อยู่ในดินที่นั้น จะไม่บริสุทธิ์ไปเจ็ดวัน 15 หม้อทุกใบที่
เปิดฝาทิ้งไว้หรือไม่มีฝาปิดก็จะไม่บริสุทธิ์ 16 ใครก็ตามที่อยู่ใน
ท้องทุ่ง แล้วเกิดไปแต่ต้องถูกคนที่ถูกฟันตาย หรือคนที่ตาย
ตามธรรมชาติ หรือกระดูกคนหรือหูลมศพ คนๆนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์
ไปเจ็ดวัน

17 ดังนั้นเจ้าต้องเอาซีเถ้าของวัวแดงจากเครื่องบูชาชำระล้าง
นั้น มาให้กับคนที่ไม่บริสุทธิ์และเอาน้ำบริสุทธิ์ † มาผสมเข้ากัน
ซีเถ้านี้ที่อยู่ในชาม 18 ให้คนที่บริสุทธิ์เอากิ่งหุสบจุ่มลงในน้ำ
และพรมไปที่ดินที่ และพวกถ้วชามต่างๆ รวมทั้งคนที่อยู่ใน
ดินที่นั้นด้วย และพรมให้กับคนที่ไปแต่ต้องถูกของพวกนี้คือ
กระดูกคนตาย หรือคนที่ถูกฟันตาย หรือคนที่ตายตามธรรมชาติ
หรือหูลมฝังศพ

19 คนที่บริสุทธิ์คนนั้น จะต้องพรมน้ำนั้นให้กับคนที่ไม่บริสุทธิ์
ในวันที่สามและวันที่เจ็ด ด้วยวิธีนี้ เขาจะทำให้คนๆนั้นบริสุทธิ์
ในวันที่เจ็ด แล้วคนที่ไม่บริสุทธิ์นั้นต้องซักล้างเสื้อผ้า และล้าง
ตัวเองในน้ำ และเขาจะบริสุทธิ์ในตอนเย็น

20 คนที่กลายเป็นคนไม่บริสุทธิ์ และไม่ได้ทำให้ตัวเองบริสุทธิ์
คนๆนั้นจะต้องถูกตัดออกจากชุมชน เพราะคนๆนั้นทำให้สถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ไม่บริสุทธิ์ เพราะยังไม่ได้เอาน้ำสำหรับ
ชำระล้างลาดลงบนตัวเขา คนๆนั้นก็ยังไม่บริสุทธิ์อยู่ 21 กฎ
นี้จะใช้กับพวกเขาตลอดไป คนที่พรมน้ำชำระล้างให้กับคนอื่น
นั้น จะต้องซักเสื้อผ้าของเขา และคนที่แต่ถูกนำสำหรับชำระ
ล้าง จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงตอนเย็น 22 คนที่ไม่บริสุทธิ์ไปแต่ถูก
อะไรก็ตาม สิ่งนั้นก็จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย และคนอื่นที่ไปแต่ถูก
ตัวเขาก็จะไม่บริสุทธิ์ไปจนถึงเย็น”

มิเรียมตาย

20 ประชาชนชาวอิสราเอล ทั้งชุมชนมาจนถึงที่เปลาเปเลียว
แห่งแล้งดินในเดือนที่หนึ่ง ประชาชนอาศัยอยู่ที่เคเดช มิ
เรียมตายและถูกฝังไว้ที่นี่

โมเสสทำผิด

2 ที่นั่นไม่มีน้ำสำหรับชุมชน ดังนั้น พวกเขาจึงรวมตัวกันต่อ-
ด้านโมเสสและอาโรน 3 ประชาชนมาถกเถียงกับโมเสสและพูด
ว่า “พวกเราน่าจะตายไปพร้อมกับพี่น้องของเรา ตอนที่พวกเขา
ตายไปต่อหน้าพระยาห์เวห์ 4 พวกท่านพาชุมชนของพระยาห์เวห์
มาในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งนี้ทำไม เพื่อเราและสัตว์ของเราจะได้
ตายกันที่นี่หรือยัง 5 ท่านนำเราออกมาจากอียิปต์เพื่อมาอยู่ใน
ที่ห่วยๆอย่างนี้ทำไม ที่นี้ไม่มีเมล็ดพืช มะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม
และแม้แต่เน่าจะดื่มก็ยังไม่ได้เลย”

6 โมเสสและอาโรนจึงจากชุมชนไปที่ทางเข้าดินที่นั้นพบ ทั้ง
สองคนก้มหน้ากราบลง และร์มี ของพระยาห์เวห์ก็ปรากฏกับ
พวกเขา

7 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 8 “เจ้าและอาโรนพี่ชายเจ้า ไป
หยิบไม้เท้าและรวบรวมคนในชุมชนนั้น แล้วพูดกับกัถนินต่อ
หน้าพวกเขา แล้วหินจะให้ น้ำไหลออกมา ด้วยวิธีนี้ เจ้าจะได้ผลิต
น้ำให้กับพวกเขาจากหินก้อนนั้น และเจ้าก็ได้จัดหาน้ำดื่มให้กับ
ชุมชนและสัตว์เลี้ยงของพวกเขา”

9 โมเสสจึงไปหยิบไม้เท้าที่อยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ ตามที่พระ-
องค์สั่งเขา 10 โมเสสและอาโรนก็เรียกชุมนุมคนกัถนิน

‡ น้ำบริสุทธิ์ หมายถึงน้ำสะอาดที่ไหลอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่หน้าที่ขังอยู่

นั้น โมเสสพูดกับพวกเขาทั้งหลายว่า “ฟังให้ดี! ใจพวกแข็งข้อ จะให้เราทำนำออกมามากกว่าหินก้อนนี้หรือ” ¹¹ แล้วโมเสสก็ยกมือขึ้น และตีหินก้อนนั้นด้วยไม้เท้าสองครั้ง และน้ำก็พุ่งออกมา ชุ่มชน และสัตว์เลี้ยงของเขาก็เข้าไปดื่มกิน

¹² พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนว่า “เจ้าไม่ได้ไว้วางใจ เราเพียงพอ เจ้าถึงไม่ได้ให้เกียรติเราในฐานะผู้ศักดิ์สิทธิ์ ต่อหน้าประชาชนชาวอิสราเอล ดังนั้น เจ้าจะไม่ได้นำชุ่มชนนี้เข้าไปในแผ่นดินที่เรากำลังจะให้กับพวกเจ้านั้น”

¹³ สถานที่นี้ถูกเรียกว่าน้ำของเมรีบาห์ [†] เป็นสถานที่ที่ประชาชนชาวอิสราเอลแข็งข้อต่อพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้แสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์เป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์

เอโดมไม่อนุญาตให้อิสราเอลผ่าน

¹⁴ ตอนที่โมเสสอยู่ที่เคเดช เขาได้ส่งคนถือสารไปถึงกษัตริย์ของเอโดมมีใจความว่า

“น้องชายของท่าน ชาวอิสราเอล พูดกับท่านว่า ท่านก็รู้เกี่ยวกับความยากลำบากต่างๆที่เราได้พบมาแล้วว่า ¹⁵ บรรพบุรุษของเราได้ลงไปอยู่ที่อียิปต์ และได้อาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาช้านาน และชาวอียิปต์ต่างๆก็โหดร้ายกับพวกเราและบรรพบุรุษของเรา ¹⁶ แต่เราได้ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ได้ยินเสียงร้องของพวกเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมานำเราออกจากอียิปต์

และดูสิ ตอนนี้เราอยู่ที่เคเดช เมืองที่ติดทางชายแดนของท่าน ¹⁷ ได้โปรดอนุญาตให้พวกเราเดินทางผ่านประเทศของท่าน พวกเราจะไม่เดินทางผ่านไร่นาหรือไร่ของน พวกเราจะไม่ตีมันมาจากบ่อของท่าน พวกเราจะเดินทางอยู่แต่บนทางหลวงเท่านั้น และจะไม่แวะที่ใดจนกว่าจะผ่านประเทศของท่านไป”

¹⁸ แต่กษัตริย์เอโดมตอบมาว่า “พวกท่านต้องไม่ผ่านเข้ามาในดินแดนของเรา ไม่อย่างนั้น เราจะยกทัพออกมาต่อสู้กับพวกท่าน”

¹⁹ ประชาชนชาวอิสราเอลจึงบอกกับเขาว่า “พวกเราจะไม่เดินทางผ่านไร่นา และถ้าสัตว์เลี้ยงของพวกเราไปตีมันมาของท่านเข้า พวกเราจะจ่ายเงินให้ ขอเพียงท่านอนุญาตให้พวกเราเดินทางผ่านไปเท่านั้น มันเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น”

²⁰ แต่กษัตริย์ของเอโดมบอกว่า “ห้ามพวกท่านผ่านเข้ามา” เอโดมจึงยกกองทัพขนาดใหญ่ที่เข้มแข็งออกมาต้านชาวอิสราเอล ²¹ เอโดมไม่ยอมให้ชาวอิสราเอลผ่านดินแดนของพวกเรา ชาวอิสราเอลจึงต้องหันไปทางอื่น

อาโรนตาย

²² แล้วประชาชนชาวอิสราเอล ทั้งชุ่มชนก็จากเคเดช และมาถึงภูเขาสโระ ²³ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและอาโรนบนภูเขาสโระ ซึ่งติดกับชายแดนของเอโดม ²⁴ “อาโรนจะตายและจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่เราจะให้กับประชาชนชาวอิสราเอล เพราะพวกเจ้าขัดคำสั่งเราเกี่ยวกับน้ำของเมรีบาห์

²⁵ ให้นำตัวอาโรนและเอลาซาร์ลูกชายเขา ขึ้นมาบนภูเขาสโระ ²⁶ และถอดเสื้อของอาโรนออก แล้วเอาไปสวมให้กับเอลาซาร์ลูกชายของเขา แล้วอาโรนจะได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา และตายที่บนภูเขานั้น”

²⁷ โมเสสจึงทำตามที่พระยาห์เวห์สั่ง พวกเขาเดินขึ้นไปบนภูเขาสโระ ต่อหน้าชุ่มชน ²⁸ โมเสสถอดเสื้อพิเศษของอาโรนออก แล้วสวมให้กับเอลาซาร์ลูกชายของเขา แล้วอาโรนก็ตายอยู่บนยอดเขานั้น โมเสสและเอลาซาร์ลงมาจากภูเขาสโระ ²⁹ และชุ่มชนทั้งหมดก็เห็นว่าอาโรนตายแล้ว ประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนก็ไว้ทุกข์ ^{††} ให้อาโรนสามสิบวัน

[†] เมรีบาห์ ^{††} ชื่อนี้หมายถึงการโต้เถียงหรือการแข็งข้อ

สงครามกับชาวคานาอัน

²¹ กษัตริย์ชาวคานาอันแห่งเมืองอาราด ที่อาศัยอยู่ในเนเกบ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังเดินทางมาอาซาริม ท่านจึงเข้าโจมตีชาวอิสราเอลและจับตัวชาวอิสราเอลบางคนไป ² ชาวอิสราเอลจึงบนไว้กับพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าพระองค์ให้พวกมันตกอยู่ในเงื้อมมือของเรา เราจะทำลายเมืองของพวกมันทั้งหมด”

³ พระยาห์เวห์ฟังเสียงของชาวอิสราเอล และให้ชาวคานาอันตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกอิสราเอล ชาวอิสราเอลจึงได้ทำลายชาวคานาอันและเมืองทั้งหมดของพวกเรา พวกเขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่าโฮรมาห์ [‡]

งูทองสัมฤทธิ์

⁴ แล้วชาวอิสราเอลก็จากภูเขาสโระ ใช้เส้นทางที่มุ่งไปยังทะเลต้นกก ^{‡‡} เพื่ออ้อมดินแดนของเอโดม ในระหว่างทางประชาชนเริ่มหมดความอดทน ⁵ พวกเขาพูดต่อว่าพระเจ้าและโมเสสว่า “ทำไมพวกท่านถึงทำให้เราต้องออกจากอียิปต์ เพื่อมาตายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนี้ ที่นี้ไม่มีขนมปังและน้ำ และพวกเรา ก็เปื้อนอาหารที่ห่วยๆนี้เต็มทนแล้ว”

⁶ พระยาห์เวห์จึงส่งงูพิษลงมาท่ามกลางพวกเขา พวกนั้นได้กัดคนอิสราเอลตายไปเป็นจำนวนมาก ⁷ ประชาชนจึงมาหาโมเสสและพูดว่า “พวกเราได้ทำบาปไปแล้ว ที่ไปพูดต่อว่าพระยาห์เวห์และท่าน ช่วยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ ให้พระองค์ช่วยเรา พวกเราไปจากพวกเราด้วยเถิด” โมเสสจึงอธิษฐานให้กับประชาชน

⁸ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ทำงูพิษขึ้นมาตัวหนึ่ง แล้วเอาไปแขวนไว้บนเสา เมื่อคนที่ถูกงูกัด มองดูมัน คนๆนั้นก็จะหาย”

⁹ ดังนั้นโมเสสจึงทำงูจากทองสัมฤทธิ์ และเอาไปแขวนไว้บนเสา เมื่องูไปกัดใครเข้า แล้วคนๆนั้นมองไปที่งูทองสัมฤทธิ์ เขาก็จะหาย

การเดินทางสู่โมอับ

¹⁰ ประชาชนชาวอิสราเอลได้ออกจากที่นั่น และมาตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท ¹¹ จากนั้นพวกเขาได้ออกจากโอโบทและมาตั้งค่ายอยู่ที่อียออาริมในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ติดชายแดนทางทิศตะวันออกของโมอับ ¹² พวกเขาออกจากที่นั่นและมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรต ¹³ พวกเขาออกจากที่นั่นและมาตั้งค่ายอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำอารโนน ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง แม่น้ำนี้เริ่มจากเขตแดนของชาวอาโมไรต์ แม่น้ำอารโนนจึงเป็นเส้นกั้นเขตแดนระหว่างโมอับและชาวอาโมไรต์ ¹⁴ ถึงได้มีคำบรรยายอยู่ในหนังสือสงครามของพระยาห์เวห์ ^{‡‡} ไว้ว่า

“และวาเฮบในเมืองสุฟาร์ และหุบเขาของแม่น้ำอารโนน ¹⁵ และเนินเขาต่างๆของหุบเขาที่นำไปสู่ที่ตั้งของเมืองอาร์ และทอดยาวไปตามพรมแดนของโมอับ”

¹⁶ จากที่นั่น พวกเขาไปต่อถึงเมืองเบเออร์ ^{‡‡‡} นี่คือบ่อน้ำที่พระยาห์เวห์ได้บอกกับโมเสสว่า “ให้เรียกชุ่มนมประชาชน และเราจะให้นำกับพวกเขา” ¹⁷ แล้วอิสราเอลได้ร้องเพลงนี้

“เจ้าบ่อน้ำเอ๋ย ให้น้ำไหลพุ่งออกมา ให้ร้องเพลงเกี่ยวกับมัน

¹⁸ บ่อน้ำที่พวกผู้ยิ่งใหญ่เป็นผู้ดู ผู้นำของประชาชนได้พูดมันขึ้น ด้วยไม้คทาของพวกเราและด้วยไม้เท้าของพวกเรา”

^{††} ไว้ทุกข์ ในยุคโบราณของอิสราเอล ประชาชนมักร้องไห้ด้วยเสียงอันดังสวมเสื้อผ้าชุดพิเศษและโยยเข้าหน้าเพื่อแสดงความเศร้าเสียใจ [‡] โฮรมาห์ ชื่อนี้หมายถึง “ทำลายจนสิ้นซาก” หรือ “ของขวัญที่ให้กับพระเจ้าทั้งหมด” ดูในเลวีนิติ 27:28-29 ^{‡‡} ทะเลต้นกก หรือทะเลแดง ที่นี้อาจพูดถึงอ่าวเอลลาต หรืออากาบา คนละอ่าวกับที่ชาวอิสราเอลข้ามเมื่อออกมาจากอียิปต์ ^{‡‡‡} หนังสือสงครามของพระยาห์เวห์ หนังสือเล่มนี้ที่ผู้เขียนหนังสือกัณฑ์การวิถิอ้างถึง สูญหายไปแล้ว ^{‡‡‡} เบเออร์ ชื่อภาษาฮีบรูหมายถึงบ่อน้ำ

แล้วพวกเขาก็ออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งไปสู่มีถานาห์ †
 19 จากมีถานาห์ พวกเขาไปถึงนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอล พวกเขาเข้าไปบาโมท 20 จากบาโมทไปถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในแคว้นโมอับบนยอดเขาปีสกาห์ จากบนนั้น สามารถมองเห็นที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งทั้งหมด

ลีโหนและโอก
 (ฉบ. 2:26-37-3:11)

21 แล้วอิสราเอลก็ได้ส่งพวกผู้ถือสารไปหากษัตริย์ลีโหนของชาวอาโมไรต์ พวกเขาบอกว่า
 22 “ขออนุญาตให้เราเดินทางผ่านประเทศของท่านไปด้วยเถิด เราจะไม่เข้าไปในทุ่งนาของท่านหรือไร่นาของท่าน เราจะไม่ตีมาจากบ่อน้ำของท่าน เราจะเดินอยู่แต่บนถนนหลวงของท่าน จนกว่าจะผ่านดินแดนของท่านไป”

23 แต่ลีโหนไม่ยอมให้ชาวอิสราเอลเดินทางผ่านดินแดนของเขา และลีโหนก็ได้รวบรวมประชาชนของเขาและยกออกมาสู้รบกับชาวอิสราเอลในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง เขามาถึงยาฮาสและเข้าโจมตีชาวอิสราเอล

24 แต่ชาวอิสราเอลได้ฆ่าเขาตาย และยึดเอาดินแดนของเขาตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนไปจนถึงแม่น้ำยบบอก ไกลออกไปจนถึงพรมแดนของชาวอัมโมน เพราะชายแดนของชาวอัมโมนเข้มแข็งมาก 25 ชาวอิสราเอลจึงยึดเอาเมืองเหล่านี้ไว้ทั้งหมด และชาวอิสราเอลก็เริ่มตั้งถิ่นฐานตามเมืองต่างๆของชาวอาโมไรต์ในเมืองเฮซโบนและเมืองรอบๆ 26 ขณะนั้น เมืองเฮซโบนคือเมืองหลวงของกษัตริย์ลีโหนชาวอาโมไรต์ ลีโหนได้ต่อสู้กับกษัตริย์โมอับองค์ก่อนและยึดเอาดินแดนทั้งหมดของโมอับมาจนสุดแม่น้ำอารโนน 27 ด้วยเหตุนี้ จึงมีพวกนักร้องร้องว่า

“มาที่เฮซโบน มาสร้างมณเฑียรใหม่
 มาสร้างเมืองลีโหนขึ้นใหม่”

28 เพราะมีไฟออกมาจากเมืองเฮซโบน เปลวไฟออกมาจากเมืองลีโหน
 29 ไฟได้กลืนกินเมืองอารีเนโมอับ มันได้กลืนกินเนินเขาเหนือแม่น้ำอารโนน
 29 เจ้า โมอับ ความพินาศมาถึงเจ้าแล้ว
 ประชาชนของพระเคโมซ †† เจ้าถูกทำลายแล้ว
 พระเคโมซทำให้พวกลูกชายของเขาต้องวิ่งหนี
 และทำให้พวกลูกสาวของเขาต้องถูกจับตัวไปให้กษัตริย์ลีโหนของชาวอาโมไรต์

30 ลูกหลานของพวกเขา † ถูกทำลายตั้งแต่เมืองเฮซโบนไปจนถึงตีโบน

และเราได้ทำลาย †† ไปจนถึงโนฟาห์ซึ่งอยู่ใกล้เมเดบา”

31 ชาวอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในดินแดนของชาวอาโมไรต์

32 โมเสสส่งคนไปสอดแนม เมืองยาเซอร์ และชาวอิสราเอลได้เข้ายึดเมืองรอบๆมันและไล่ชาวอาโมไรต์ที่เคยอาศัยอยู่ที่นั่นออกไป

33 แล้วชาวอิสราเอลก็ไปต่อตามทางที่ไปสู่เมืองบาซัน กษัตริย์โอกของเมืองบาซันกับประชาชนของเขาจึงออกมาที่เอเดรอีเพื่อสู้รบกับชาวอิสราเอลในสนามรบ

34 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ไม่ต้องไปกลัวเขา เพราะเราจะมอบเขา ประชาชนทั้งหมดของเขาและดินแดนของเขาให้กับเจ้า และเจ้าจะทำกับเขาเหมือนกับที่เจ้าเคยทำกับลีโหนกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ที่อยู่ในเฮซโบน”

† แล้วพวกเขา ... มีถานาห์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “และมันก็คือของขวัญจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง” มีถานาห์ในภาษาฮีบรูหมายถึงของขวัญ †† พระเคโมซ พระของชาวโมอับ † ลูกหลานของพวกเขา ข้อความนี้เป็นการอ่านจากฉบับภาษากรีก ในภาษาฮีบรูอ่านว่า “พวกเราได้ยิงพวกเขา” †† เราได้ทำลาย อาจจะแปลเป็นชื่อสถานที่ก็ได้ คือ “จากนาซิม”

35 ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงฆ่าโอก พวกลูกชายและประชาชนทั้งหมดของเขา จนไม่เหลือใครรอดชีวิตเลยแม้แต่คนเดียว แล้วชาวอิสราเอลก็เข้ายึดดินแดนของเขาไว้

บาลาอัมและกษัตริย์ของโมอับ

22 ประชาชนชาวอิสราเอลได้เดินทางต่อและมาตั้งค่ายในที่ราบโมอับ ใกล้แม่น้ำจอร์แดน ตรงข้ามเมืองเยรีโค

2 บาลาคลูกชายคิปีไรได้เห็นสิ่งทั้งหมดที่ชาวอิสราเอลทำกับชาวอาโมไรต์ พวกเขาอับกลัวพวกอิสราเอลมาก เพราะคนอิสราเอลมีจำนวนมาก คนโมอับหวาดกลัวคนอิสราเอลมากจริงๆ

4 โมอับพูดกับพวกผู้อาวุโสชาวโมอับว่า “ตอนนี้ คนกลุ่มใหญ่นั้นจะเขมือบทุกสิ่งทุกอย่างรอบๆเรา เหมือนวัวกินหญ้าหมดทุ่ง”

ในเวลาหนึ่ง บาลาคลูกชายคิปีไรเป็นกษัตริย์ของโมอับ 5 เขาส่งพวกผู้ถือสารไปหากบาลาคลูกชายเบโอร์ที่เปโธร์ ที่อยู่ติดกับแม่น้ำยูเฟรติส เป็นดินแดนที่พวกญาติๆของเขาอาศัยอยู่ † บาลาคส่งคนไปเชิญบาลาอัมมา พวกเขาพูดตามที่บาลาคสั่งว่า “ดูสิ มีชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ พวกมันปกคลุมไปทั่วแผ่นดิน และยังมาตั้งค่ายติดกับเรอีกด้วย 6 ตอนนี้ มาสาปแช่งคนพวกนี้ให้กับเราด้วย เพราะพวกมันเข้มแข็งแกร่งกว่าเรา ไม่นานเราอาจจะสามารถต่อสู้กับพวกมันได้ และขับไล่พวกมันออกไปจากดินแดนนี้ เพราะเรารู้ว่าถ้าท่านให้พรใคร คนนั้นก็จะได้รับพร และถ้าท่านสาปแช่งใคร คนนั้นก็จะถูกสาปแช่ง”

7 พวกผู้อาวุโสของชาวโมอับและของชาวโมอับจึงไปหากบาลาอัม พร้อมกับเงินสำหรับจ่ายให้กับบาลาอัมเป็นค่าบริวาร †† พวกเขาพบบาลาอัมและบอกกับเขาในสิ่งที่บาลาคพูด

8 บาลาอัมจึงบอกพวกเขาว่า “คืนนี้ ค้างอยู่ที่นี้ก่อน แล้วข้าจะบอกท่านว่าพระยาห์เวห์บอกอะไรกับข้า” ดังนั้นพวกผู้นำของโมอับจึงค้างอยู่กับบาลาอัม

9 พระเจ้ามาหาบาลาอัมและพูดว่า “คนพวกนี้ที่อยู่กับเจ้าเป็นใครกัน”

10 บาลาอัมบอกกับพระเจ้าว่า “บาลาคลูกชายคิปีไร กษัตริย์ของโมอับ ส่งพวกเขามาหาข้าพเจ้า พร้อมกับข้อความนี้ 11 ‘ดูสิ มีชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ได้มาปกคลุมไปทั่วแผ่นดิน ช่วยมาสาปแช่งพวกมันให้กับเราด้วย ไม่นานเราอาจจะสามารถต่อสู้กับพวกมันได้ และขับไล่พวกมันออกไป’”

12 พระเจ้าพูดกับบาลาอัมว่า “เจ้าต้องไม่ไปกับพวกเขา เจ้าต้องไม่สาปแช่งคนพวกนี้ เพราะเราได้อวยพรพวกเขา”

13 ดังนั้นเมื่อบาลาอัมลุกขึ้นในตอนเช้า เขาพูดกับพวกผู้นำที่มาจากบาลาคว่า “กลับไปประเทศของพวกท่านเถิด เพราะพระยาห์เวห์ไม่ให้เราไปกับท่าน”

14 พวกผู้นำจากโมอับจึงลุกขึ้นและกลับไปหาบาลาค พวกเขาบอกว่า “บาลาอัมไม่ยอมมากับพวกเรา”

15 บาลาคได้ส่งพวกผู้นำไปอีกครึ่งหนึ่ง คราวนี้เขาส่งผู้นำมากกว่าครึ่งแรก และผู้นำพวกนี้ก็สำคัญกว่าพวกแรกด้วย 16 พวกเขาไปหากบาลาอัมและพูดว่า “นี่คือสิ่งที่บาลาคลูกชายคิปีไรพูด

ไปโปรดอย่าให้มีสิ่งใดมาขัดขวางไม่ให้ท่านมาหาเรา 17 เราจะให้รางวัลท่านอย่างงาม และเราจะทำทุกอย่างที่ท่านบอกเรา แต่มาช่วยสาปแช่งคนพวกนี้ให้กับเราก่อนเถิด”

18 บาลาอัมตอบคนของบาลาคไปว่า “ถึงแม้บาลาคจะยกวังของเขาที่เต็มไปด้วยเงินทองมากมายให้กับข้า ข้าก็ไม่สามารถฝ่าฝืนคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ 19 ตอนนี้โปรดค้างคืนที่นี้เหมือนนกกับกลุ่มที่แล้ว

†† เป็นดินแดน ... อาศัยอยู่ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “นี่คือดินแดนของชาวอัมโมน” ††† ค่าบริวาร หรือ “ผู้เป็นหมอดูด้วย” หรือ “พร้อมของจำเป็นสำหรับการทนาย” คนสมัยโบราณ พยายามทำให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับคนอื่นโดยการเขียนคำสาปแช่งลงในขามและนำไปใช้ในพิธีกรรม

และข้าจะดูว่าพระยาห์เวห์มีอะไรจะบอกกับข้าเพิ่มเติมหรือเปล่า”

20 คืนนั้นพระเจ้ามาหาบาลาอัมและพูดกับเขาว่า “เนื่องจากคนพวกนี้อุตสาห์มาเชิญเจ้า ลูกขึ้นและไปกับพวกเขาเถอะ แต่เจ้าจะต้องทำในสิ่งที่เรอบอกเท่านั้น”

บาลาอัมและลาของเขา

21 บาลาอัมจึงลุกขึ้นในตอนเช้า เขาผูกอานบนลาของเขา แล้วเดินทางไปกับผู้นำชาวโมอับ 22 พระเจ้าโกรธเพราะบาลาอัมกำลังไป ดังนั้น ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์มายืนขัดขวางเขาอยู่บนถนน บาลาอัมกำลังขี่ลาอยู่ มีคนรับใช้สองคนอยู่กับเขา

23 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนอยู่บนถนน พร้อมกับถือดาบอยู่ในมือ ลาจึงหันจากถนนเข้าไปในทุ่ง บาลาอัมจึงตีลาเพื่อให้มันหันกลับไปบนถนน

24 แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ยืนอยู่บนทางแคบๆที่อยู่ระหว่างไร่สองแปลง มีกำแพงล้อมอยู่ทั้งสองข้าง 25 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ มันจึงเดินเบียดกำแพง ทำให้เท้าของบาลาอัมถูไปกับกำแพง บาลาอัมจึงตีมันอีก

26 แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ไปอยู่ข้างหน้าอีก ไปยืนอยู่ในที่แคบๆที่ไม่มีทางหลีกเลี่ยงไปทางซ้ายหรือทางขวาได้ 27 เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ ก็หมอบลงทั้งที่บาลาอัมยังนั่งอยู่บนหลังมัน บาลาอัมโกรธและตีมันด้วยไม้เท้า

28 พระยาห์เวห์ได้เปิดปากของลา แล้วลา ก็พูดกับบาลาอัมว่า “ข้าพเจ้าไปทำอะไรท่าน ท่านถึงได้ตีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง”

29 บาลาอัมจึงบอกกับลาว่า “เพราะเจ้าทำให้เราดูเหมือนเป็นคนโง่เขลา เราอยากจะมีดาบสักเล่มในมือ จะได้ฆ่าเจ้าซะเลยตอนนี้”

30 ลาจึงพูดกับบาลาอัมว่า “นี่ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่าน ที่ท่านใช้ขี่มาตลอดชีวิตจนถึงเดี๋ยวนี้หรอกหรือ ข้าพเจ้าเคยทำอย่างนี้กับท่านมาก่อนหรือเปล่า”

บาลาอัมตอบว่า “ไม่เคย”

31 พระยาห์เวห์จึงเปิดตาบาลาอัม ทำให้เขาเห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ ที่ยืนอยู่บนถนน และกำลังถือดาบอยู่ในมือ บาลาอัมก็หัวลงกราบ

32 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “ทำไมเจ้าถึงได้ตีลาของเจ้าถึงสามครั้งอย่างนี้ นี่เรามายืนขวางเจ้า เพราะเห็นว่าการเดินทางของเจ้ามันช่างโง่เขลาหนัก 33 เมื่อลาเห็นเรามันถึงได้หันหนีไปจากเราถึงสามครั้ง นี่ถ้ามันไม่หลบเรา ป่านนี้เราก็คงฆ่าเจ้าไปแล้ว แต่เราคงไว้ชีวิตเจ้าลานั้น”

34 บาลาอัมบอกทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปไปแล้ว เพราะไม่รู้ที่ท่านกำลังยืนขัดขวางข้าพเจ้าอยู่บนถนน แต่ตอนนี้ เนื่องจากการเดินทางของข้าพเจ้า มันชั่วร้ายในสายตาท่าน ข้าพเจ้าก็จะกลับบ้าน”

35 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับบาลาอัมว่า “ไปกับคนพวกนี้ แต่ให้พูดแต่สิ่งที่เรอบอกให้เจ้าพูด” บาลาอัมจึงไปกับพวกผู้นำที่บาลาอัมส่งมา

36 เมื่อบาลาอัมได้ยินว่าบาลาอัมกำลังมา เขาก็ออกมาพบบาลาอัมที่เมืองของชาวโมอับ †† ตรงพรมแดน ที่มีแม่น้ำอารโนนกันอยู่ ซึ่งเป็นปลายสุดของพรมแดน 37 บาลาอัมพูดกับบาลาอัมว่า “เราเคยส่งคนไปเชิญท่านมาแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมท่านถึงไม่มาหาเราละ เราไม่สามารถจ่ายรางวัลให้กับท่านหรือยังงั้น”

38 บาลาอัมจึงตอบบาลาอัมว่า “ดูสิ ตอนนี้ข้าพเจ้าก็ได้มาหาท่านแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่สามารถพูดอะไรก็ได้ที่อยากพูด ข้าพเจ้าจะต้องพูดแต่สิ่งที่พระเจ้าใส่เข้ามาในปากของข้าพเจ้าเท่านั้น”

39 แล้วบาลาอัมก็ไปกับบาลาค และพวกเขาก็มาถึงศิรียาห์-หุ-โซท 40 บาลาคสั่งเว่ยวีและแกะ และส่งเครื่องบูชาไปให้บาลาอัม และพวกผู้นำที่อยู่กับเขา

41 ในตอนเช้าบาลาคพาบาลาอัมไปเมืองบาโมท-บาหลี ‡ จากที่นั่นบาลาอัมสามารถมองเห็นประชาชนชาวอิสราเอลได้ส่วนหนึ่ง

บทกลอนแรกของบาลาอัม

23 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นให้กับข้าพเจ้าที่นี่และให้เตรียมวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวไว้ให้กับข้าพเจ้า” 2 บาลาคจึงทำตามที่บาลาอัมบอก แล้วบาลาคและบาลาอัมก็บูชาวัวผู้หนึ่งตัวและแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาแต่ละแท่น

3 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ไปยืนอยู่ข้างๆเครื่องเผาบูชาของท่าน ข้าพเจ้าจะปลี๊กตัวออกไปอยู่ตามลำพัง บางทีพระยาห์เวห์อาจจะมาพบข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะมาบอกท่านว่าพระองค์แสดงอะไรให้กับข้าพเจ้าบ้าง” บาลาอัมจึงขึ้นไปบนยอดเขา

4 พระเจ้าได้มาพบบาลาอัม บาลาอัมพูดกับพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำแท่นบูชาขึ้นเจ็ดแท่น และได้บูชาวัวผู้หนึ่งตัวกับแกะผู้หนึ่งตัวให้เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นแต่ละแท่น”

5 พระยาห์เวห์ได้ใส่คำพูดเข้าไปในปากของบาลาอัม พระองค์บอกเขาว่า “ให้กลับไปหาบาลาคและพูดสิ่งนี้”

6 บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค บาลาคยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชา กับบรรดาผู้นำของโมอับ 7 บาลาอัมจึงพูดกลอนนี้ออกมาว่า “บาลาคนำตัวข้าพเจ้ามาจากอารัม

กษัตริย์ของโมอับนำข้าพเจ้ามาที่นี่จากภูเขาทงตะวันออก บาลาคพูดว่า ‘มาเถิด มาสาปแช่งยาโคบให้เรา มาเถิด มาพูดต่อต้านประชาชนชาวอิสราเอล’

8 ข้าพเจ้าจะพูดสาปแช่งคนที่พระเจ้าไม่ได้สาปแช่งได้อย่างไร จะให้ข้าพเจ้าพูดต่อต้านคนที่พระยาห์เวห์ไม่ได้พูดต่อต้านได้อย่างไร

9 เพราะจากยอดเขาคือข้าพเจ้ามองเห็นพวกเขา และจากเนินเขาข้าพเจ้ามองเห็นพวกเขา ดูลี พวกเขาตั้งเต็นท์อยู่แต่เพียงลำพัง และไม่ได้เป็นพันธมิตรกับคนชาติอื่นๆ

10 มีใครสามารถนับคนของยาโคบได้บ้าง พวกเขามีจำนวนมากพอๆกับเม็ดฝุ่น หรือมีใครที่สามารถนับจำนวนแม่เพียงหนึ่งในสี่ของชาวอิสราเอลได้บ้าง

ปล่อยให้ข้าพเจ้าตายเหมือนคนตึงพวกนี้เขาตายกันเถิด และปล่อยให้จุดจบข้าพเจ้าเป็นเหมือนกับจุดจบของพวกเขาเถิด”

11 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า “ท่านทำอะไรกับเราที่นี่ เราเอาท่านมาที่นี่เพื่อสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูลี ท่านกลับมามีพรพวงเรา”

12 บาลาอัมจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าต้องระวังที่จะพูดในสิ่งที่พระยาห์เวห์ใส่ไว้ในปากของข้าพเจ้า ไม่ใช่หรือ”

13 บาลาคจึงพูดกับเขาว่า “ไปกับเราก่อนที่หนึ่ง ท่านจะเห็นคนเหล่านั้น ท่านจะมองเห็นพวกเขาเพียงบางส่วน ท่านจะไม่เห็นพวกเขาทั้งหมด สาปแช่งพวกเขาให้เราจากที่นี่” 14 บาลาคจึงพาบาลาอัมไปที่ทุ่งไคฟิม †† บนยอดเขาบิสะกาห์ บาลาคสร้างแท่นบูชาขึ้นเจ็ดแท่น และบูชาวัวผู้หนึ่งตัวกับแกะผู้หนึ่งตัว ให้เป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาแต่ละแท่น

15 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า “ยืนอยู่ที่นี่ข้างๆเครื่องเผาบูชาของท่าน ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระยาห์เวห์ที่โน่น”

16 พระยาห์เวห์ได้มาพบบาลาอัม และใส่คำพูดเข้าไปในปากของเขา พระองค์พูดว่า “กลับไปหาบาลาคและพูดสิ่งนี้” 17 บาลา

† เพราะ ... ซ่างโง่เขลาหนัก ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่แน่ชัด †† เมืองของชาวโมอับ เป็นไปได้ว่าเป็น อารัม

‡ บาโมท-บาหลี สถานที่ทางศาสนาของพระบาอัล †† ทุ่งไคฟิม หรืออาจจะเป็นได้ว่า “เนินเขาตุคน”

อัมจึงไปหาบาลาค ที่นั่น เขายังคงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาพร้อมกับพวกผู้นำของโมอับ แล้วบาลาคก็ถามเขาว่า "พระยาห์เวห์พูดอะไร"

บทกลอนที่สองของบาลาอัม

18 บาลาอัมจึงพูดออกมาเป็นกลอนว่า
 "ยืนขึ้น บาลาค และฟัง
 ฟังข้าพเจ้า ลูกชายของศิปโปร์
 19 พระเจ้าไม่ใช้มนุษย์ที่พูดโกหก
 และก็ไม่ใช้มนุษย์ที่ขอบเปลี่ยนใจ
 มีหรือที่พระองค์พูดแล้วไม่ทำ
 หรือสัญญาแล้วไม่ทำตามสัญญา
 20 ฟังนะ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งให้อวยพร
 พระเจ้าได้อวยพรอิสราเอลไว้ ข้าพเจ้าจึงไม่สามารถกลับคำ
 ของพระองค์ได้
 21 ท่านจะไม่เห็นความโหดร้ายในประชาชนของยาโคบ
 ท่านจะไม่เห็นความยากลำบากใดๆในประชาชนชาวอิสราเอล
 พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้าของชาวอิสราเอลจะอยู่กับพวกเขา
 พระองค์ได้รับการยกย่องสรรเสริญให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขา
 22 พระเจ้าผู้นำพวกเขาออกจากอียิปต์
 เข็มแข็งเหมือนกับเขาของกระทิงสำหรับพวกเขา
 23 ไม่มีการดูถูกข่มขู่ในหมู่ประชาชนของยาโคบ
 ไม่มีการทำนายโชคชะตาในหมู่ประชาชนของอิสราเอล
 พระเจ้าส่งตัวแทนพระองค์มาพูดกับยาโคบ
 และบอกอิสราเอลทันทีว่าพระองค์มีแผนอะไร †
 24 คนเหล่านี้ก็ลุกขึ้นเหมือนกับสิงห์ตัวเมีย
 มันยืนขึ้นตรงเหมือนสิงห์ตัวผู้ตัวหนึ่ง
 มันจะไม่ยอมนอนจนกระทั่งมันกินเหยื่อของมัน
 และดื่มเลือดของสัตว์ที่มันฆ่าแล้ว"

25 บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า "ถ้าท่านไม่สาปแช่งพวกเขา ก็อย่าอวยพรพวกเขาสิ"

26 บาลาอัมจึงตอบบาลาคว่า "ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านก่อนแล้วหรือว่า ข้าพเจ้าจะทำทุกอย่างที่พระยาห์เวห์บอกให้ข้าพเจ้าทำ"

27 บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า "มาเถิด เราจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง บางทีอาจทำให้พระเจ้าพอใจที่ท่านจะสาปแช่งชาวอิสราเอลให้เราจากที่นั่น" 28 บาลาคจึงพาบาลาอัมไปบนยอดเขาเปโอไรซึ่งมองเห็นไปทั่วทั้งที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

29 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่นให้กับข้าพเจ้าที่นี่ และเตรียมวัวผู้เจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวไว้ให้กับข้าพเจ้าด้วย" 30 บาลาคจึงทำตามที่บาลาอัมบอก และเขาก็บูชาวัวผู้หนึ่งตัวกับแกะผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาแต่ละแท่น

บทกลอนที่สามของบาลาอัม

24 บาลาอัมเห็นว่าพระยาห์เวห์ต้องการให้อวยพรชาวอิสราเอล ดังนั้น เขาจึงไม่ได้ดูถูกข่มขู่ใดๆเหมือนที่เคยทำมา แต่เขากลับหันหน้าไปทางที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง 2 บาลาอัมมองไปข้างหน้าและเห็นประชาชนชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามเฝ้าของพวกเขา แล้วพระวิญญูญาณของพระเจ้าก็เข้าไปสถิตในตัวเขา 3 และเขาก็พูดออกมาเป็นกลอนว่า

"นี่คือคำพูดของบาลาอัมลูกชายของเบโอร์
 เป็นคำพูดของชายที่มีดวงตาเห็นแจ่มแจ้ง ††
 4 เป็นคำพูดของคนที่ได้ยินคำพูดของพระเจ้า
 เป็นคนที่เห็นนิมิตจากพระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด ‡
 เป็นคนที่ล้มลงต่อหน้าพระองค์ แต่ดวงตาก็ยังเปิดอยู่

† พระองค์มีแผนอะไร หรือแปลได้อีกอย่างว่า "ตอนนี้ประชาชนพูดกับยาโคบและอิสราเอลว่า ดูสิ สิ่งที่พระเจ้าได้ทำ" †† เห็นแจ่มแจ้ง หรือ แปลได้อีกว่า "ตาของเขาเปิดออก เขาเห็นได้อย่างชัดเจน" ‡ พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ "เอล ซัดดัย"

5 ประชาชนของยาโคบ † เติ้นที่ของพวกท่านข้างดงตามเหลือเกิน

ประชาชนของอิสราเอล บ้านเรือนของพวกท่านสวยงามจริงๆ

6 เติ้นที่ของพวกท่านเหมือนกับแถวของต้นปาล์มที่แผ่ขยายออก

เหมือนพวกสวนที่อยู่ริมแม่น้ำ
 เหมือนต้นกฤษณา †† ที่พระยาห์เวห์ปลูกไว้
 เหมือนต้นสนซีดาร์ที่อยู่ริมน้ำ

7 น้ำจะไหลล้นออกมาจากถึงนำของเขา ††
 และจะมีน้ำอย่างเหลือเฟือสำหรับเมล็ดพันธุ์ของพวกเขา
 กษัตริย์ของพวกเขาจะยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์อากั๊ก
 และอาณาจักรของพวกเขาจะยิ่งใหญ่

8 พระเจ้านำพวกเขาออกจากอียิปต์
 พระองค์เป็นเหมือนเขาของกระทิงสำหรับพวกเขา
 พวกเขาจะเอาชนะศัตรูของพวกเขา
 พวกเขาจะบดขยี้กระดูกของคนเหล่านั้น
 และโจมตีพวกมันด้วยลูกธนู †††

9 ชาวอิสราเอลหมอบอยู่ พวกเขาพักอยู่เหมือนสิงโต
 ใครจะกล้าปลุกสิงโตตัวนั้น
 ขอให้คนที่อวยพรท่านได้รับพร
 ขอให้คนที่แช่งสาปท่านถูกแช่งสาป"

10 บาลาคโกรธบาลาอัม เขาตบมือผางด้วยความโกรธ แล้วพูดกับบาลาอัมว่า "เราเรียกเจ้ามาที่นี่เพื่อสาปแช่งศัตรูของเรา แต่ดูสิ เจ้ากลับมาอวยพรพวกมันถึงสามครั้ง 11 ตอนนีรับทุกกลับบ้านไปเลย เราบอกว่าจะให้รางวัลกับเจ้า แต่ดูสิ พระยาห์เวห์ทำให้เจ้าอดได้รางวัล"

12 บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า "ข้าพเจ้าได้บอกกับคนส่งสารพวกนั้นที่ท่านส่งมาหาข้าพเจ้าแล้วว่า 13 ถึงแม้ว่าบาลาคจะยกวังที่เต็มไปด้วยเงินและทองให้กับข้า ข้าก็ไม่สามารถฝ่าฝืนคำสั่งของพระยาห์เวห์และทำอะไรตามใจชอบ ไม่ว่าจะเป็สิ่งเลวหรือสิ่งดี แต่ข้าต้องพูดแต่สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเท่านั้น" 14 ตอนนี ข้าพเจ้าจะกลับไปหาคนของข้าพเจ้าแล้ว มาสิ แล้วข้าพเจ้าจะบอกท่านว่าคนพวกนี้จะทำอะไรกับคนของท่านในอนาคต"

บทกลอนสุดท้ายของบาลาอัม

15 แล้วบาลาอัมก็พูดเป็นคำกลอนว่า
 "นี่คือคำพูดของบาลาอัมลูกชายเบโอร์
 เป็นคำพูดของชายที่มีดวงตาเห็นแจ่มแจ้ง

16 เป็นคำพูดของคนที่ได้ยินคำพูดต่างๆของพระเจ้า และได้รับความรู้จากพระเจ้าสูงสุด

เขาเห็นนิมิตจากพระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด 5

เขาล้มลงต่อหน้าพระองค์ แต่ดวงตาก็ยังเปิดอยู่

17 ข้าพเจ้าเห็นเขา ไม่ใช่ในขณะนี้ แต่เป็นในอนาคต

ข้าพเจ้าเห็นเขากำลังมา แต่ไม่ใช่เร็วเท่านี้

กษัตริย์องค์หนึ่งผู้เป็นเหมือนดวงดาวจะมาจากประชาชนของยาโคบ

ผู้ปกครองผู้หนึ่งจะปรากฏขึ้นจากประชาชนชาวอิสราเอล

เขาจะบีหัวของชาวโมอับ

และจะบีกะไหลกของชาวเซท St ทั้งหมด

18 เมื่อชาวอิสราเอลแสดงความแข็งแรงแกร่ง แผ่นดินของเอโดมก็จะตกเป็นของพวกเขา

†† ยาโคบ กับ อิสราเอล ก็เป็นคนคนเดียวกันในกลอนของฮีบรู รอบพูดเรื่องเดียวกันซ้ำๆ †† กฤษณา ต้นไม้กลิ่นหอมหวาน น้ำของมันใช้ทำน้ำหอม ††† น้ำ ... ของเขา หรือ "จะมีน้ำหยดลงมาบนกิ่งไม้ของเขา" ††† † โจมตี พวกมันด้วยลูกธนู หรือแปลได้ว่า "ทำลายลูกธนูของเขา" หรือ "ตอยทองพวกเขา" 5 พระเจ้าผู้มีอำนาจสูงสุด หรือ ในภาษาฮีบรู คือ "เอล ซัดดัย" St ชาวเซท อาจจะเป็นสำนวน ที่แปลว่า "คนเหล่านั้น" หรือ อาจจะเป็นชื่อของ เฝ้าหนึ่งแถวปาเลสไตน์

แผ่นดินของเสอีร์ ศัตรูของชาวอิสราเอลก็จะตกเป็นของพวกเขา

- 19 ผู้ปกครองจะมาจากยาโคบ และทำลายคนที่หลงเหลืออยู่ในเมืองเออร์”
- 20 แล้วบาลาอัมมองเห็นชาวอามาเลคและพูดกลอนนี้ว่า “อามาเลคเคยเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดท่ามกลางชนชาติอื่น แต่จุดจบของพวกเขาจะถูกทำลายจนสิ้นซาก”
- 21 บาลาอัมมองเห็นชาวเคไนต์ † และพูดบทกลอนนี้ว่า “สถานที่ที่พวกเขาตั้งอยู่เป็นที่ที่ปลอดภัย เหมือนรังนกที่ตั้งอยู่บนหน้าผาสูง
- 22 แต่พวกเขาเคไนต์ ก็จะถูกทำลายล้าง เมื่อชาวอิสราเอลทำให้พวกเขากลายเป็นเชลย”
- 23 แล้วบาลาอัมก็พูดกลอนบทนี้ว่า “เมื่อพระเจ้าทำอย่างนี้ แล้วจะมีใครรอด
- 24 จะมีเรื่องมาจากชายฝั่งของคิทธิม †† และจะเอาชนะชาวอิสราเอลเรียและเอเบอร์ † แต่พวกคิทธิมก็จะถูกทำลายไปด้วยเหมือนกัน”
- 25 แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นและกลับบ้าน ส่วนบาลาคก็กลับไปตามทางของเขา

ชาวอิสราเอลที่เปโอไร

25 ขณะนั้นชาวอิสราเอลอยู่ที่ชิติม ในเวลานั้น ประชาชนเริ่มทำบาปทางเพศ †† กับหญิงชาวโมอับ 2 หญิงชาวโมอับได้เชิญชาวอิสราเอลร่วมพิธีบูชาพระต่างๆของพวกเขา ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงกินเครื่องบูชาเหล่านั้นและได้บูชาพระต่างๆของชาวโมอับ 3 เพราะอย่างนี้ชาวอิสราเอลถึงได้เริ่มบูชาพระบาอัลของเปโอไร พระยาห์เวห์จึงโกรธชาวอิสราเอล 4 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้เอาตัวพวกหัวหน้าของชาวอิสราเอลมาเสียบไว้กลางแดดต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์จะไม่โกรธชาวอิสราเอล” 5 โมเสสจึงพูดกับพวกผู้พิพากษาของชาวอิสราเอลว่า “พวกท่านแต่ละคนจะต้องฆ่าคนของท่านที่ไปบูชาพระบาอัลของเปโอไร” 6 ในขณะที่โมเสสและผู้นำชาวอิสราเอลกำลังชุมนุมกันอยู่หน้าเต็นท์นัดพบ ก็มีชาวอิสราเอลคนหนึ่งได้พาหญิงชาวมีเดียคนหนึ่งมาให้พวกพี่น้อง †† ของเขา เขาทำสิ่งนี้ต่อหน้าโมเสสและชาวอิสราเอลทั้งหมด โมเสสและพวกผู้นำก็ร้องให้คร่ำครวญ 7 เมื่อพินหัสลูกชายเอเลอาซาร์ ซึ่งเป็นลูกชายของนักรบชาวอาโรน เห็นเข้า เขาจึงจากที่ชุมนุมมาและไปหยิบหอกของเขา 8 เขาตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และเอาหอกแทงชายอิสราเอลคนนั้นพร้อมกับหญิงมีเดียคนนั้นที่ท้องจนตาย และโรคระบาดร้ายแรงในหมู่ประชาชนชาวอิสราเอลก็หยุดลง 9 มีคนตายจากโรคระบาดนี้ถึงสองหมื่นสี่พันคน 10 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 11 “พินหัสลูกชายของเอเลอาซาร์ผู้เป็นลูกชายของนักรบชาวอาโรนได้ช่วยชีวิตประชาชนชาวอิสราเอลไว้จากความโกรธของเรา เขาทำไปเพราะเขาโกรธในบาปของประชาชนเหล่านั้นเหมือนที่เราโกรธ เราจึงไม่ทำลายประชาชนชาวอิสราเอลด้วยความโกรธของเรา 12 ด้วยเหตุนี้ให้ไปบอกกับพินหัสว่า เราจะทำข้อตกลงที่เป็นมิตรกับเขา 13 ข้อตกลง คือ เขาและลูกหลานของเขาซึ่งมีชีวิตต่อจากเขา จะได้

† ชาวเคไนต์ เป็นการเล่นคำ ชื่อของ “ชาวเคน” และ “ชาวเคไนต์” เป็นคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “รังนก” †† คิทธิม อาจเป็นเกาะไซปรัส หรือเกาะครีตหรือสถานที่ทางชายฝั่งด้านตะวันตกของอิสราเอลในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน † เอเบอร์ อาจหมายถึง ผู้ที่อยู่ทางตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส หรืออาจหมายถึง ลูกหลานของคนชื่อเอเบอร์ (ปฐมกาล 10:21) †† ทำบาปทางเพศ เป็นส่วนหนึ่งของการบวงสรวงต่อพระปอลอม ดังนั้น ข้อความนี้อาจหมายความว่า คนนั้นไม่ซื่อสัตย์กับเมียและอาจหมายถึงเขาไม่ซื่อสัตย์กับพระเจ้าโดยการไปบวงสรวงต่อพระปอลอม †† พี่น้อง หมายถึง ครอบครัว หรือญาติพี่น้องทั้งหลาย

เป็นนักรบขาดลุดไป เพราะเขาได้หันเหความโกรธของพระเจ้าไป เขาทำอย่างนี้แทนชาวอิสราเอล”

- 14 ชายชาวอิสราเอลที่ถูกฆ่าพร้อมหญิงมีเดียคนหนึ่งชื่อ คิมรีลูกชายสาธุ สาลูเป็นผู้นำครอบครัวจากเผ่าสิเมโอน 15 ส่วนหญิงชาวมีเดียคนหนึ่ง ชื่อคสบี †† เป็นลูกสาวของศูร์ ศูร์เป็นหัวหน้าตระกูลหรือครอบครัวของมีเดีย
- 16 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 17 “ให้เป็นศัตรูกับชาวมีเดียและฆ่าพวกมัน 18 เพราะพวกมันเป็นศัตรูกับพวกเจ้า พวกมันหลอกลวงพวกเจ้าที่เปโอไร และยังหลอกลวงพวกเจ้าด้วยการใช้น้องสาวของพวกมันที่ชื่อคสบีลูกสาวของผู้นำชาวมีเดีย ผู้หญิงที่ถูกฆ่าในขณะที่เกิดโรคระบาดกับชาวอิสราเอล เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นที่เปโอไร”

นับประชาชน

26 หลังจากโรคระบาดแล้ว พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสและเอเลอาซาร์ลูกชายของนักรบชาวอาโรนว่า 2 “ให้นับประชาชนชาวอิสราเอลทั้งชุมชนตามครอบครัวของพวกเขา ให้นับชายทุกคนในอิสราเอลที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่สามารถเข้ารับใช้ในกองทัพได้”

3 โมเสสและนักรบชาวเอเลอาซาร์จึงพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลในที่ราบโมอับติดแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโคว่า 4 “ให้นับชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ตามที่พระยาห์เวห์เคยสั่งให้โมเสสและประชาชนชาวอิสราเอลทำ ตอนที่พวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”

5 รูเบนเป็นลูกชายคนโตของอิสราเอล นี่คือรายชื่อลูกหลานของรูเบน

- จากฮาโนค เป็นตระกูลฮาโนค
- จากบัลลู เป็นตระกูลบัลลู
- 6 จากเฮสโรน เป็นตระกูลเฮสโรน
- จากคารมี เป็นตระกูลคารมี
- 7 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของรูเบน รวมกันได้ทั้งหมดสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
- 8 ลูกชายของบัลลูคือเอลีอับ 9 เอลีอับมีลูกชายสามคนคือ เนมูเอล ดูธานและอาบิริม ดาธานและอาบิริม เป็นสองคนที่ชุมชนเลือกขึ้นมา และได้ต่อต้านโมเสส และอาโรน ทั้งสองคนนี้เป็นสมิครพรรคพวกของโคราห์ ตอนที่พวกเขาพร้อมกันต่อต้านพระยาห์เวห์ 10 และแผ่นดินได้อาบปากกลืนพวกเขาและโคราห์ลงไป เมื่อสมิครพรรคพวกของโคราห์ตายไปและไฟได้เผาผลาญคนสองร้อยห้าสิบคนนั้น คนเหล่านี้ได้กลายเป็นตัวอย่างเตือนใจประชาชน 11 แต่ลูกชายของโคราห์ไม่ตาย
- 12 นี่คือลูกหลานของสิเมโอนตามตระกูลของพวกเขา จากเนมูเอล เป็นตระกูลเนมูเอล
- จากยามีน เป็นตระกูลยามีน
- จากยาคิน เป็นตระกูลยาคิน
- 13 จากเศราห์ เป็นตระกูลเศราห์
- จากชาอูล เป็นตระกูลชาอูล
- 14 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของสิเมโอน รวมกันได้ทั้งหมดสองหมื่นสองพันสองร้อยคน
- 15 ต่อไปคือลูกหลานของกาตตามตระกูลของพวกเขา จากเศไฟน เป็นตระกูลเศไฟน
- จากฮักกิ เป็นตระกูลฮักกิ
- จากซุนี เป็นตระกูลซุนี
- 16 จากไอสนี เป็นตระกูลไอสนี
- จากเอรี เป็นตระกูลเอรี
- 17 จากอาโรด เป็นตระกูลอาโรด
- จากอาเรลี เป็นตระกูลอาเรลี

†† คสบี ชื่อนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึง “การโกหกของเรา”

18 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของกาด รวมคนได้ทั้งหมดสี่หมื่นห้าร้อยคน
 19 ลูกชายของยูดาห์คือเออร์และโอนัน เขาทั้งสองคนตายในแผ่นดินคานาอัน นี่คือนักหลานของยูดาห์ตามตระกูลของพวกเขา
 จากเชลาห์ เป็นตระกูลเชลาห์
 จากเปเรศ เป็นตระกูลเปเรศ
 จากเศราห์ เป็นตระกูลเศราห์
 21 ต่อไปนี้คือนักหลานของเปเรศ
 จากเฮสโรน เป็นตระกูลเฮสโรน
 จากฮามูล เป็นตระกูลฮามูล
 22 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของยูดาห์ รวมคนได้ทั้งหมดเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน
 23 ต่อไปนี้คือนักหลานของอิสสาคาร์ตามตระกูลของพวกเขา
 จากโทลา เป็นตระกูลโทลา
 จากปูวาห์ เป็นตระกูลปูวาห์
 24 จากยาซอบ เป็นตระกูลยาซอบ
 จากซิมโรน เป็นตระกูลซิมโรน
 25 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของอิสสาคาร์ รวมคนได้ทั้งหมดหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน
 26 ต่อไปนี้คือนักหลานของเศบูลุนตามตระกูลของพวกเขา
 จากเศเรศ เป็นตระกูลเศเรศ
 จากเอโลน เป็นตระกูลเอโลน
 จากยาเลเอล เป็นตระกูลยาเลเอล
 27 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเศบูลุน รวมคนได้ทั้งหมดหกหมื่นห้าร้อยคน
 28 ต่อไปนี้คือนักหลานของโยเซฟตามตระกูลของพวกเขา คือนัสนัสน์และเอฟราอิม 29 นี่คือนักหลานของมนัสเสห์
 จากมาคีร์ เป็นตระกูลมาคีร์ (มาคีร์เป็นพ่อของกิเลอาด)
 จากกิเลอาด เป็นตระกูลกิเลอาด
 30 นี่คือนักหลานของกิเลอาด
 จากอียะเซอร์ เป็นตระกูลอียะเซอร์
 จากเฮเลค เป็นตระกูลเฮเลค
 31 จากอัสระเอล เป็นตระกูลอัสระเอล
 จากเซเคม เป็นตระกูลเซเคม
 32 จากเชมิดา เป็นตระกูลเชมิดา
 จากเฮเฟอร์ เป็นตระกูลเฮเฟอร์
 33 เกลเฟห์เกิดเป็นลูกชายของเฮเฟอร์ แต่ตัวเขาไม่มีลูกชาย มีเพียงลูกสาวชื่อ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์และที่ระชาห์
 34 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของมนัสเสห์ รวมคนได้ทั้งหมดห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
 35 ต่อไปนี้คือนักหลานของเอฟราอิมตามตระกูลของพวกเขา
 จากซุเชลาห์ เป็นตระกูลซุเชลาห์
 จากเบเคอร์ เป็นตระกูลเบเคอร์
 จากทาทาน เป็นตระกูลทาทาน
 36 นี่คือนักหลานของซุเชลาห์
 จากเอราน เป็นตระกูลเอราน
 37 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเอฟราอิม รวมคนได้ทั้งหมดสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน
 พวกเขาเป็นลูกหลานของโยเซฟตามตระกูลของพวกเขา
 38 นี่คือนักหลานของเบนยามินตามตระกูลของพวกเขา
 จากเบลลา เป็นตระกูลเบลลา
 จากอัสเบล เป็นตระกูลอัสเบล
 จากอาหิรม เป็นตระกูลอาหิรม
 39 จากเซฟฟาม เป็นตระกูลเซฟฟาม
 จากหุฟาม เป็นตระกูลหุฟาม
 40 ลูกชายของเบลาคือ อาร์ดและนาอามาน
 จากอาร์ด เป็นตระกูลอาร์ด
 จากนาอามาน เป็นตระกูลนาอามาน

41 นั่นคือพวกตระกูลต่างๆของเบนยามิน รวมคนได้ทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน
 42 นี่คือนักหลานของดานตามตระกูลของพวกเขา
 จากซุซิม เป็นตระกูลซุซิม
 นี่คือนักหลานของดาน 43 รวมคนจากตระกูลซุซิมได้ทั้งหมดหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
 44 นี่คือนักหลานของอาเซอร์ตามตระกูลของพวกเขา
 จากอิมนาห์ เป็นตระกูลอิมนาห์
 จากอิชวี เป็นตระกูลอิชวี
 จากเบรียห์ เป็นตระกูลเบรียห์
 45 ลูกหลานของเบรียห์คือ
 จากเฮเบอร์ เป็นตระกูลเฮเบอร์
 จากมัลคีเอล เป็นตระกูลมัลคีเอล
 46 (ลูกสาวของอาเซอร์ชื่อเสราห์) 47 นี่คือนักหลานต่างๆของอาเซอร์ รวมคนได้ทั้งหมดห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
 48 นี่คือนักหลานของนัฟทาลีตามตระกูลของพวกเขา
 จากยาเซเอล เป็นตระกูลยาเซเอล
 จากกุนี เป็นตระกูลกุนี
 49 จากเยเซอร์ เป็นตระกูลเยเซอร์
 จากซิลเลม เป็นตระกูลซิลเลม
 50 นี่คือพวกตระกูลต่างๆของนัฟทาลี รวมคนได้ทั้งหมดสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
 51 รวมจำนวนประชาชนชาวอิสราเอลได้ทั้งหมดหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
 52 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 53 “ให้แบ่งที่ดินออกเป็นส่วนใหญ่ๆ สำหรับคนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ 54 ถ้าเป็นกลุ่มใหญ่ ก็แบ่งให้มากหน่อย ถ้าเป็นกลุ่มเล็ก ก็แบ่งให้น้อยหน่อย แต่ละกลุ่มจะได้รับส่วนแบ่งตามจำนวนคนที่ได้นับไว้ 55 อย่างไรก็ตาม ใครจะได้ที่ดินตรงไหน ก็ต้องจับสลากกัน พวกเขาจะได้รับที่ดินตามรายชื่อเผ่าของบรรพบุรุษของพวกเขา 56 แต่ละเผ่าจะจับสลากแบ่งที่ดินกัน ไม่ว่าจะเป่าใหญ่หรือเป่าเล็กก็ตาม”
 57 ต่อไปนี้คือชาวเลวีที่ได้นับตามตระกูลของพวกเขา
 จากเกอร์โซน เป็นตระกูลเกอร์โซน
 จากโคซาท เป็นตระกูลโคซาท
 จากเมราวี เป็นตระกูลเมราวี
 58 คนเหล่านี้อยู่ในตระกูลเลวี
 ตระกูลลิบนี
 ตระกูลเฮโบรน
 ตระกูลมาลี
 ตระกูลมุซึ
 ตระกูลโคราห์
 โคซาทเป็นพ่อของอัมราม 59 เมียของอัมรามชื่อโยเคเบตเป็นลูกหลานของเลวี นางเกิดอยู่ในเผ่าของเลวีในอียิปต์ นางมีลูกกับอัมราม คืออาโรน โมเสสและมิเรียมพี่สาวของพวกเขา
 60 อาโรนมีลูกชื่อ นาตับ อูปีฐู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ 61 นาตับและอูปีฐูตายไปแล้ว เมื่อครั้งที่พวกเขาได้ถวายไฟที่พระยาห์เวห์ไม่อนุญาตให้ถวายต่อหน้าพระองค์
 62 รวมจำนวนชายชาวเลวีที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปสองหมื่นสามพันคน เพราะพวกเขาไม่สามารถนับรวมกับชาวอิสราเอลคนอื่นได้ เพราะพวกเขาไม่ได้รับส่วนแบ่งที่ดินเหมือนประชาชนชาวอิสราเอลคนอื่น
 63 นี่คือนักคนที่ไม่เสสและนักบวชเอเลอาซาร์นับได้ ในขณะที่อยู่ในที่ราบโมอับข้างแม่น้ำจอร์แดนตรงข้ามเยรีโค 64 ในบรรดาประชาชนเหล่านี้ ไม่มีคนที่ไม่เสสและอาโรนเคยนับเมื่อครั้งอยู่ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งซึ่งนายรอดชีวิตอยู่เลย 65 เพราะพระยาห์เวห์เคยพูดถึงคนเหล่านั้นไว้ว่า “พวกเขาจะตายในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้ง” จึงไม่มีใครสักคนในหมู่พวกเขาที่ยังมีชีวิตอยู่ยกเว้นคาลาเบลูกชายของเยฟุนเนห์และโยชูวาลูกชายของนูน

พวกลูกสาวของเศโลเฟห์

27 เศโลเฟห์เป็นลูกชายของเฮเฟอร์ เฮเฟอร์เป็นลูกชายของกิเลอาด กิเลอาดเป็นลูกชายของมาคีร์ มาคีร์เป็นลูกชายของมนัสเสห์ จากเผ่ามนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นลูกชายของโยเซฟ เศโลเฟห์มีลูกสาวห้าคน คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีราห์² พวกนางยืนอยู่ต่อหน้าโมเสส นักบวชเอเลอาซาร์ บรรดาผู้นำและประชาชนทั้งหมดที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ พวกนางพูดว่า³ “พ่อของพวกเราได้ตายไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง เราไม่ได้เป็นพรรคพวกของโคราห์ ที่ร่วมต่อต้านพระยาห์เวห์ แต่เขาตายเพราะบาปของเขาเอง และเขาไม่มีลูกชาย⁴ แล้วทำไมชื่อของพ่อพวกเราจะต้องถูกตัดออกจากตระกูลของเขา เพียงเพราะเขาไม่มีลูกชายด้วย โปรดแบ่งที่ดินให้กับพวกเราให้เท่าเทียมกับที่ท่านจะแบ่งให้กับพี่น้องคนอื่นของพ่อพวกเราด้วยเถิด”

5 โมเสสจึงได้นำเรื่องนี้ไปถามพระยาห์เวห์⁶ พระองค์พูดกับโมเสสว่า⁷ “คำร้องขอของลูกสาวเศโลเฟห์ถูกต้อง เจ้าต้องแบ่งที่ดิน[†] ให้กับพวกนางท่ามกลางพี่น้องของพ่อพวกนาง พวกนางจะได้มอบบที่ดินนั้นให้กับลูกหลานของพวกนางสืบต่อไป ให้ส่วนแบ่งของพ่อพวกนางกับพวกนางไป⁸ และบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า ถ้าชายคนหนึ่งตายไปโดยที่ไม่มีลูกชาย พวกเจ้าต้องให้ส่วนแบ่งที่ดินของเขากับลูกสาวของเขา⁹ และถ้าเขาไม่มีลูกสาว เจ้าต้องให้ส่วนแบ่งที่ดินของเขากับพี่น้องของเขา¹⁰ ถ้าเขาไม่มีพี่น้อง ก็ให้ส่วนแบ่งที่ดินของเขากับพี่น้องของพ่อเขา¹¹ ถ้าพ่อของเขาไม่มีพี่น้อง ก็ให้ส่วนแบ่งที่ดินของเขากับญาติที่สนิทที่สุดของเขา ที่อยู่ในตระกูลของเขา และคนๆนั้นก็จะเป็นเจ้าของมัน นี่จะเป็นกฎที่ใช้ในการตัดสิน สำหรับประชาชนชาวอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้”

โยชวาเป็นผู้นำคนใหม่
(ฉธบ. 31:1-8)

12 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “ให้ขึ้นไปบนภูเขาอาบาริมและมองดูแผ่นดินที่เรากำลังจะให้กับประชาชนชาวอิสราเอล¹³ เมื่อเจ้าได้เห็นมันแล้ว เจ้าก็จะได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเจ้า เหมือนที่อาโรนพี่ชายของเจ้าได้ไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเขา¹⁴ เพราะเจ้าทั้งสองไม่เชื่อฟังคำสั่งของเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งดิน เมื่อครั้งที่ประชาชนถูกเชิญกับเรา เพราะเจ้าทั้งสองไม่ได้ให้เกียรติว่าเราศักดิ์สิทธิ์ เมื่อมีน้ำไหลออกมาต่อหน้าประชาชนเหล่านี้” (น้ำนั้นคือน้ำของเมรีบาห์ที่เคเดชในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งดิน)

15 โมเสสพูดกับพระยาห์เวห์ว่า¹⁶ “ขอพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้รู้ความคิดของประชาชนทั้งหมด แต่งตั้งคนๆหนึ่งเป็นผู้นำของชุมชนนี้¹⁷ เพื่อคอยนำพวกเขาในสนามรบและนำพาพวกเขาเข้าออกเหมือนแกะ เพื่อว่าประชาชนของพระองค์จะได้ไม่เป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง”

18 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “นำตัวโยชวา ลูกชายของนูน ผู้มีพรสวรรค์มาและวางมือของเจ้าลงบนเขา¹⁹ ให้เขายืนอยู่หน้านักบวชเอเลอาซาร์และชุมชนทั้งหมด และมอบภารกิจให้เขาต่อหน้าคนพวกนั้น

20 ให้อำนาจของเจ้ากับเขาเพื่อชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้เชื่อฟังเขา²¹ แต่ถ้าโยชวาต้องการตัดสินใจอะไร เขาจะต้องไปหานักบวชเอเลอาซาร์ และเอเลอาซาร์ก็จะใช้อูริมและทุมมิมขอคำตอบจากพระยาห์เวห์ ถ้าพระยาห์เวห์สั่งให้บุก โยชวา ชาวอิสราเอลทั้งหมดและคนทั้งชุมชนก็จะบุก และถ้าพระยาห์เวห์สั่งให้ถอย พวกเขาก็จะถอย”

† แบ่งที่ดิน จะได้รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่อกันภายในครอบครัวจากรุ่นหนึ่งสู่อีกหนึ่งรุ่น คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่นไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน 50 ปี

22 โมเสสจึงทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขา เขาพาโยชวาและให้มายืนอยู่ต่อหน้านักบวชเอเลอาซาร์และชุมชนทั้งหมด²³ แล้วโมเสสก็วางมือลงบนโยชวาและมอบภารกิจให้เขาตามที่พระยาห์เวห์ได้บอกกับโมเสส

เครื่องบูชาประจำวัน

28 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า² “ให้ออกคำสั่งนี้กับประชาชนชาวอิสราเอล บอกพวกเขาว่า ‘เจ้าต้องระมัดระวังที่จะถวายเครื่องบูชาของเรา อาหารของเรา เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับเรา ตามเวลาที่ได้กำหนดไว้’³ และบอกพวกเขาว่า ‘นี่คือพวกของขวัญที่เจ้าต้องถวายให้กับพระยาห์เวห์ เป็นของถวายตามปกติของแต่ละวัน คือลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสองตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆ⁴ เจ้าต้องถวายลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้า และถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งในตอนเย็น^{††} ให้ถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชด้วย คือแบ่งอย่างดีสองลิตร[‡] ผสมน้ำมันที่คั้นจากมะกอกอย่างดีหนึ่งลิตร^{†††} นี่คือกฎของเครื่องเผาบูชาที่ตั้งขึ้นมาตอนอยู่ที่ภูเขาซีนาย เป็นพวกของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์⁷ และต้องถวายเครื่องดื่มบูชาพร้อมกับมัน โดยใช้เครื่องดื่มหนึ่งลิตรต่อลูกแกะหนึ่งตัว ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้รินเหล้าองุ่นแก่เป็นเครื่องดื่มบูชาแก่พระยาห์เวห์⁸ แล้วบูชาลูกแกะตัวที่สองในตอนเย็นกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชา เหมือนกับที่บูชาในตอนเช้า เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

เครื่องบูชาวันหยุดทางศาสนา

9 ในวันหยุดทางศาสนา ให้ถวายลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสองตัวที่ไม่มีตำหนิใดๆพร้อมกับแบ่งอย่างดีสี่ลิตรครึ่ง^{‡‡} ผสมน้ำมันเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชา¹⁰ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาในทุกวันหยุดทางศาสนา พร้อมกับเครื่องเผาบูชาประจำวันและเครื่องดื่มบูชา

การชุมนุมประจำเดือน

11 ในวันที่หนึ่งของแต่ละเดือน พวกเจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาดังนี้ คือวัวหนุ่มสองตัวจากฝูงสัตว์ แกะตัวผู้หนึ่งตัว ลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวกมันต้องเป็นสัตว์ที่ไม่มีตำหนิใดๆ¹² และต้องถวายแบ่งอย่างดีหกลิตรครึ่ง^{‡‡‡} ผสมน้ำมันพร้อมกับวัวแต่ละตัว และแบ่งอย่างดีสี่ลิตรครึ่งผสมน้ำมันพร้อมกับแกะตัวผู้แต่ละตัวเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช¹³ และต้องถวายแบ่งอย่างดีสองลิตร^{‡‡‡} ผสมน้ำมันเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมกับลูกแกะแต่ละตัว สิ่งเหล่านี้เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์¹⁴ ส่วนเครื่องดื่มบูชาให้เหล้าองุ่นสองลิตร[§] สำหรับวัวหนุ่มแต่ละตัว เหล้าองุ่นหนึ่งลิตร^{§†} สำหรับแกะตัวผู้แต่ละตัวและเหล้าองุ่นหนึ่งลิตรสำหรับลูกแกะแต่ละตัว นี่คือเครื่องเผาบูชาประจำเดือนทุกครั้งที่ยืนเดือนใหม่ของปี¹⁵ นอกเหนือไปจากเครื่องเผาบูชาประจำวันและเครื่องดื่มบูชาแล้ว เจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวให้กับพระยาห์เวห์เป็นเครื่องบูชาชำระล้างด้วย

เทศกาลวันปลดปล่อย

16 ในวันที่สิบสี่ของเดือนแรก เป็นเทศกาลวันปลดปล่อยของพระยาห์เวห์¹⁷ วันที่สิบห้าของเดือนนั้นจะมีงานเฉลิมฉลอง เจ้าต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน¹⁸ ในวันแรกจะมีการ

†† ตอนเย็น เวลาหลังจากดวงอาทิตย์ตก แต่ก่อนมืด ‡ สองลิตร หรือตันฉบับคือ 0.1 เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ 2.2 ลิตร ‡† หนึ่งลิตร หรือตันฉบับคือ 0.25 อิน ซึ่งเท่ากับ 0.8 ลิตร ‡‡ ลิตรครึ่ง หรือตันฉบับคือ 0.2 เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ 4.4 ลิตร ‡‡‡ สองลิตร หรือตันฉบับคือ 0.3 เอฟาห์ หรือเท่ากับ 6.6 ลิตร ‡‡‡‡ สองลิตร หรือตันฉบับคือ 0.1 เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ 2.2 ลิตร § สองลิตร หรือตันฉบับคือ 0.5 อิน ซึ่งเท่ากับ 1.6 ลิตร §† หนึ่งลิตร หรือตันฉบับคือ 0.25 อิน ซึ่งเท่ากับ 0.8 ลิตร

ชุมนุมพิเศษ เจ้าต้องไม่ทำงานที่ใช้แรงงานใดๆทั้งสิ้น 19 เจ้าต้องถวายพวกของขวัญเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ คือ วัวหนุ่มสองตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูกแกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวกมันต้องไม่มีตำหนิใดๆ 20 เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชที่จะบูชาพร้อมกับสัตว์เหล่านี้คือ แป้งอย่างดีผสมน้ำมัน เจ้าต้องใช้แป้งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว ใช้แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว 21 ให้ใช้แป้งสองลิตรกับลูกแกะแต่ละตัวจากลูกแกะทั้งเจ็ดตัวนั้น 22 ต้องใช้มพะหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง + เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพวกเจ้า 23 นอกเหนือจากการถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันในตอนเช้าแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ด้วย

24 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ซ้ำกันทุกวันตลอดเจ็ดวัน ถวายอาหารเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ นอกเหนือจากเครื่องเผาบูชาประจำวันแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาพวกนี้พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาด้วย

25 ในวันที่เจ็ด จะมีการชุมนุมพิเศษของพวกเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ

เทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรก

(ลนต. 23:15-22)

26 ในเทศกาลเก็บเกี่ยวผลผลิตแรก ++ ซึ่งเป็นเทศกาลเพ็นเทคอสต์ของพวกเจ้า เมื่อเจ้านำเมล็ดข้าวใหม่มาถวายเป็นเครื่องบูชาให้พระยาห์เวห์ เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ 27 เจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชาที่มีกลิ่นที่พระยาห์เวห์ชอบ โดยใช้วัวหนุ่มสองตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว 28 และถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชโดยใช้แป้งอย่างดีผสมน้ำมันหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว 29 และแป้งสองลิตรสำหรับลูกแกะแต่ละตัว จากลูกแกะทั้งเจ็ดตัวนั้น 30 เจ้าต้องถวายมพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง + เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับเจ้า 31 นอกเหนือไปจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมันแล้ว เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มบูชา พวกมันต้องเป็นของที่ไม่มีตำหนิใดๆ

เทศกาลแตง

(ลนต. 23:23-25)

29 ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด จะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกเจ้า พวกเจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานใดๆ วันนั้นจะเป็นวันเป่าแตร # ของพวกเจ้า 2 เจ้าจะถวายสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ คือวัวหนุ่มหนึ่งตัวจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูกแกะอายุหนึ่งปีเจ็ดตัว พวกมันต้องไม่มีตำหนิใดๆ 3 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมกับพวกมัน โดยใช้แป้งอย่างดีหกลิตรครึ่ง # ผสมน้ำมันสำหรับวัวแต่ละตัว แป้งสี่ลิตรครึ่ง ## สำหรับแกะตัวผู้แต่ละตัว 4 แป้งสองลิตร ### สำหรับลูกแกะแต่ละตัวจากลูกแกะทั้งเจ็ดตัวนั้น 5 และต้องถวายมพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเจ้า 6 เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมา ไม่นับรวมเครื่องเผาบูชารายเดือนกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมัน และไม่รวมเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจาก

+ ชำระล้าง ในภาษาฮีบรูหมายถึง "ปัดบัง" "ปัดออก" หรือ "ลบทิ้ง" ++ ผลผลิตแรก เมล็ดข้าว เช่น ข้าวสาลีและพืชผลชนิดอื่นที่เริ่มสุก อยู่ในช่วงเดือนพฤษภาคมและมีฤดูร้อนที่เก็บเกี่ยวได้จะนำมาให้พระเจ้า + เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ประโยคนี้มาจากพระคัมภีร์ฉบับแปลภาษาสะมาเรีย ประโยคนี้คงตกหล่นไปจากแปลฉบับฮีบรูโดยไม่ตั้งใจ +† วันเป่าแตร หรือ "ตะโกน" อาจมีความหมายว่าในวันนั้นเป็นวันสำหรับการตะโกนหรือมีความสุขเป็นพิเศษ ## หกลิตรครึ่ง หรือต้นฉบับเดิมคือ 0.3 เอฟาห์ หรือเท่ากับ 6.6 ลิตร +†† สี่ลิตรครึ่ง หรือต้นฉบับเดิมคือ 0.2 เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ 4.4 ลิตร +††† สองลิตร หรือต้นฉบับเดิมคือ 0.1 เอฟาห์ ซึ่งเท่ากับ 2.2 ลิตร

เมล็ดพืชของมัน และเครื่องดื่มบูชาตามที่กำหนดไว้แต่ละอย่าง พวกมันจะเป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์

วันชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

(ลนต. 23:26-32)

7 ในวันที่สิบของเดือนเจ็ด เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่กินอาหารหรือทำงานใดๆ 8 เจ้าต้องถวายสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องเผาบูชาอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ คือวัวหนุ่มตัวหนึ่งจากฝูง แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว เจ้าต้องแน่ใจว่าพวกมันไม่มีตำหนิใดๆ 9 และเจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมๆกันด้วย โดยใช้แป้งอย่างดีผสมน้ำมัน ใช้แป้งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัว ใช้แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัว 10 และใช้แป้งสองลิตรสำหรับลูกแกะแต่ละตัว จากลูกแกะทั้งเจ็ดตัวนั้น 11 เจ้ายังต้องบูชาแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่างหากจากเครื่องบูชาชำระล้าง ที่ใช้ในวันชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ 5 และเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมัน และเครื่องดื่มบูชาที่มาในชุดเดียวกันนั้นด้วย

เทศกาลอยู่เพิง

(ลนต. 23:33-44)

12 ในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด 5† เจ้าจะมีการชุมนุมศักดิ์สิทธิ์ เจ้าต้องไม่ทำงานที่ใช้แรงงานและต้องจัดเทศกาลเฉลิมฉลองให้เกียรติกับพระยาห์เวห์เป็นเวลาเจ็ดวัน 13 เจ้าต้องถวายเครื่องเผาบูชา เป็นของขวัญอันมีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ คือวัวหนุ่มสามตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว พวกมันต้องไม่มีตำหนิใดๆ 14 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชพร้อมๆกันด้วย โดยใช้แป้งอย่างดีผสมน้ำมัน ใช้แป้งหกลิตรครึ่งสำหรับวัวแต่ละตัวจากวัวทั้งสิบสามตัวนั้น แป้งสี่ลิตรครึ่งสำหรับแกะแต่ละตัวจากแกะสองตัวนั้น 15 และใช้แป้งสองลิตรสำหรับลูกแกะแต่ละตัวจากลูกแกะทั้งสิบสี่ตัวนั้น 16 และต้องถวายแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง นอกเหนือไปจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของมัน และเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

17 ในวันที่สอง ต้องถวายวัวหนุ่มสิบสองตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ 18 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ 19 และบูชาแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

20 ในวันที่สาม ต้องบูชาวัวหนุ่มสิบเอ็ดตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ 21 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ 22 และต้องบูชาแกะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาต่างหากจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

23 ในวันที่สี่ ต้องบูชาวัวหนุ่มสิบตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ 24 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมๆ

5† วันชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ หรือในภาษาฮีบรู ใช้คำว่า "ยม คิบเปอร์" เป็นวันหยุดสำคัญของชาวยิว ในวันนั้น นกบวชชั้นสูงจะเข้าไปห้องชั้นในสุด ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และทำพิธีชำระล้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้ประชาชน 5† ในวันที่สิบห้าเดือนเจ็ด หรือ เทศกาลเฉลิมฉลอง เรียกอีกอย่างว่า "สุคคท" ในยุคโบราณของอิสราเอล ชาวยิวเดินทางไปกรุงเยรูซาเลมและไปอยู่ในเต็นท์ หรือที่พักหรือเพิงที่สร้างขึ้นมาชั่วคราว เพื่อช่วยให้พวกเขากระเล็งถึงช่วงเวลาที่ยังวนเวียนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งชืนยเป็นเวลา 40 ปี

กับวัว แกะและลูกแกะเหล่านั้นโดยใช้ตามจำนวนที่ได้กำหนด 25 และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากเครื่องเผาบูชาประจำวัน กับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

26 ในวันที่ห้า ต้องบูชาวัวหนุ่มเกี้ยวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ 27 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด 28 และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

29 ในวันที่หก ต้องบูชาวัวหนุ่มแปดตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ 30 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชไปพร้อมกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด 31 และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

32 ในวันที่เจ็ด ต้องบูชาวัวหนุ่มเจ็ดตัวจากฝูง แกะตัวผู้สองตัว และลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีสิบสี่ตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ 33 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด 34 และต้องบูชาแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

35 ในวันที่แปด เจ้าจะมีพิธีปิดการประชุม เจ้าต้องไม่ทำงานใช้แรงงานในวันนั้น 36 เจ้าต้องนำเครื่องบูชาต่อไปนี้เป็นเครื่องเผาบูชาและของถวายที่มีกลิ่นหอมให้กับพระยาห์เวห์ คือ มีวัวหนึ่งตัว แกะตัวผู้หนึ่งตัวและลูกแกะตัวผู้อายุหนึ่งปีเจ็ดตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ 37 และต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาไปพร้อมกับวัว แกะและลูกแกะเหล่านั้นโดยใช้ตามจำนวนที่กำหนด 38 และเจ้าต้องถวายแพะตัวผู้หนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาเหล่านี้เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นมาไม่รวมถึงเครื่องเผาบูชาประจำวันกับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชาในชุดเดียวกัน

39 เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ให้พระยาห์เวห์ในวันหยุดพิเศษของเจ้า เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาเหล่านี้เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องดื่มบูชาและเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาของเจ้านอกเหนือไปจากเครื่องบูชาที่เจ้าสัญญาไว้และของขวัญพิเศษของเจ้า”

40 ดังนั้นโมเสสจึงบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลตามที่พระยาห์เวห์สั่งเขาไว้

สัญญาพิเศษ

30 โมเสสพูดกับพวกหัวหน้าเผ่าต่างๆของชาวอิสราเอลว่า พระยาห์เวห์สั่งไว้ว่าอย่างนี้คือ

2 “เมื่อมีผู้ชายคนหนึ่งไต่บนไว้กับพระยาห์เวห์ หรือสาบานไว้ว่าจะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง เขาต้องไม่ผิดคำพูด เขาต้องรักษาคำพูดของเขาทุกอย่าง

3 แต่เมื่อผู้หญิงคนหนึ่งได้สาบานต่อพระยาห์เวห์ ที่จะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง ตอนที่นางอาศัยอยู่กับพ่อ เพราะยังเป็นเด็กอยู่ 4 และพ่อของนางก็ได้ยินสิ่งที่นางสาบาน และได้ห้ามอะไร นางต้องรักษาสัญญาที่นางได้สาบานไว้ทั้งหมด 5 แต่ถ้าพ่อของนางห้ามนาง ตอนที่ได้ยินนางสาบาน นางก็ไม่ต้องทำตามคำสาบานนั้น พระยาห์เวห์จะยกโทษให้นาง เพราะพ่อของนางได้ห้ามนางตั้งแต่นั้น

6 แต่ถ้านางได้สาบานหรือสัญญาต่อพระยาห์เวห์ แล้วไปแต่งงาน 7 เมื่อสามีของนางรู้เข้า แต่ไม่ได้ว่าอะไรในวันที่เขาได้ยินเรื่องนี้ นางก็ต้องรักษาคำสาบานนั้น 8 แต่ถ้าสามีของนางห้ามนางในวันที่เขาได้ยินเรื่องนี้ เขาก็ได้ยกเลิกคำสาบานหรือคำสัญญาของนาง และพระยาห์เวห์ก็จะยกโทษให้นาง

9 เมื่อแม่หม้าย หรือหญิงที่หยูกกับสามี สาบานอะไรไว้ก็ตาม พวกเขาก็ทำตามคำสาบานนั้นทุกอย่าง 10 แต่ถ้าหญิงที่แต่งงานแล้วไต่บนไว้ หรือได้สาบานไว้ว่าจะทำหรือไม่ทำบางสิ่งบางอย่าง 11 และสามีนางได้ยินเข้า แต่ไม่ได้ว่าอะไร และไม่ห้ามด้วย นางจะต้องทำตามทีบนไว้ หรือที่สาบานไว้ทุกอย่าง 12 แต่ถ้าสามีนางยกเลิกคำสาบานพวกนั้น ในวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับเรื่องพวกนั้น นางก็ไม่ต้องทำตามสิ่งที่นางได้สาบาน เพราะสามีนางได้ยกเลิกพวกมันไปหมดแล้ว และพระยาห์เวห์ก็จะยกโทษให้กับนาง 13 สามีของนางอาจจะให้นางทำตามคำสาบานนั้น หรือเขาอาจจะยกเลิกมันก็ได้ 14 ถ้าสามีนางไม่พูดอะไรกับนาง หลังจากวันที่เขาได้ยินเกี่ยวกับมัน นางจะต้องรักษาคำสาบานที่นางทำไว้ทั้งหมด เพราะเขาไม่ได้ว่าอะไรนางในวันที่เขาได้ยินเรื่องนั้น 15 แต่ถ้าสามีนางยกเลิกสัญญาพวกนี้ ภายหลังจากวันที่เขาได้ยินเรื่องพวกนี้แล้ว เขาจะต้องรับโทษแทนนาง”

16 นี่คือกฎที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้เกี่ยวกับเรื่องระหว่างสามีและภรรยาของเขา และระหว่างพ่อกับลูกสาวที่ยังอยู่ในบ้านของพ่อเพราะยังเด็กอยู่

ชาวอิสราเอลตอบโต้กลับชาวมีเดียน

31 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 “หาทางแก้แค้นชาวมีเดียนคืน ที่พวกมันทำไว้กับชาวอิสราเอล แล้วหลังจากนั้น เจ้าจะตายและไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเจ้า”

3 โมเสสจึงพูดกับประชาชนว่า “เลือกคนของพวกท่านมาจำนวนหนึ่งเพื่อไปออกรบ เพื่อพวกเขาจะได้โจมตีชาวมีเดียน ให้สมกับแค้นที่พระยาห์เวห์มีต่อชาวมีเดียน 4 ท่านต้องส่งคนหนึ่งพันคน + จากแต่ละเผ่าของอิสราเอลเพื่อไปทำสงครามนี้” 5 เมื่อรวมคนอิสราเอลเผ่าละหนึ่งพันคนจากทุกเผ่าแล้ว ได้คนที่จะทำสงครามทั้งหมดหนึ่งหมื่นสองพันคน

6 โมเสสจึงส่งคนไปรบ จากเผ่าละหนึ่งพันคน โมเสสส่งพวกเขาและฟีเนหัสลูกชายนักบวชเอเลอาซาร์ไปสงคราม ฟีเนหัสเออาของศักดิ์สิทธิ์ และแตรให้สัญญาณติดตัวไปด้วย 7 พวกเขาจึงต่อสู้กับพวกมีเดียนตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ พวกเขาฆ่าผู้ใหญ่ที่เป็นผู้ชายชาวมีเดียนทุกคนในแคว้นนั้น 8 พร้อมกับเหยื่ออื่นๆด้วย พวกเขาฆ่าพวกกษัตริย์ชาวมีเดียน มี เอวี เรเคม สุร์ เฮอร์ และเรบา ทั้งห้าคนนี้เป็นกษัตริย์ของมีเดียน พวกเขาชิงฆ่าบala อัมลูกชายเบเออร์ด้วยดาบ

9 ชาวอิสราเอลได้จับผู้หญิงและเด็กๆชาวมีเดียนไปด้วย พวกเขาขังเอาตัวไว้ทั้งหมด ฝูงวัวและทรัพย์สมบัติทั้งหมดของคนเหล่านั้นไว้ 10 ชาวอิสราเอลได้ตั้งรกรากกันอยู่ รวมทั้งค่ายทั้งหมดของชาวมีเดียนที่พวกเขาได้ตั้งรกรากกันอยู่ รวมทั้งคนและสัตว์ 12 และนำเชลยเหล่านั้นและสิ่งของที่ยึดได้จากสงครามไปให้โมเสสและนักบวชเอเลอาซาร์และชุมชนชาวอิสราเอล ที่ค่ายในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโค 13 โมเสสนักบวชเอเลอาซาร์และบรรดาผู้นำชุมชน ต่างออกมาพบพวกเขาที่นอกค่าย

14 โมเสสโกรธมากต่อบรรดาผู้นำกองทัพ พวกผู้บัญชาการกองพันและผู้บัญชาการกองร้อยที่กลับจากสงคราม 15 โมเสสพูดกับพวกเขาว่า “นี่ท่านไว้ชีวิตพวกผู้หญิงหรือ 16 พวกนี้แหละที่ทำตามคำแนะนำของบาลาอัม ทำให้ชาวอิสราเอลทำบาปต่อพระยาห์เวห์ที่เปโอร์ จนทำให้เกิดโรคระบาดร้ายแรงมาทำลายชุมชนของพระยาห์เวห์ 17 ฉะนั้น ตอนนี้ฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนและฆ่าผู้-

+ หนึ่งพันคน หรือ 1 กอง

หญิงทุกคนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชาย¹⁸ แต่ไว้ชีวิตหญิงสาวทุกคนสำหรับพวกท่าน หญิงสาวที่ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน¹⁹ พวกท่านต้องอยู่ที่นอกค่ายก่อนเป็นเวลาเจ็ดวัน พวกท่านทุกคนหรือชายก็ได้เข้ามาหรือแต่ต้องร่างคนตายมา ต้องชำระตัวเองในวันที่สามและในวันที่เจ็ด²⁰ ท่านต้องซักล้างเสื้อผ้าทั้งหมด เครื่องหนังทั้งหมด ทุกสิ่งที่ทำจากขนแพะ รวมทั้งทุกสิ่งที่ทำจากไม้”

²¹ แล้วนักบวชเอเลอาซาร์ก็พูดกับพวกผู้ชายที่ไปรบมาว่า “นี่เป็นกฎที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ คือ²² ทุกอย่างที่คุณไฟได้ ต้องเอาไปวางไว้ในไฟ ท่านต้องเอา ทอง เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุกและตะกั่ว ไปวางไว้ในไฟ แล้วนำไปล้างน้ำ เพื่อให้หมันบริสุทธิ์ ส่วนของทุกอย่างที่ไม่ทนไฟ ให้พวกท่านนำไปล้างน้ำ²⁴ ในวันที่เจ็ด ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่าน และท่านจะสะอาด หลังจากนั้นท่านถึงจะเข้าไปในค่ายได้”

²⁵ พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า²⁶ “เจ้าและนักบวชเอเลอาซาร์ และพวกผู้นำครอบครัวของชุมชน ให้นำทุกสิ่งทุกอย่างที่ยึดมาได้ ในสงครามไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์²⁷ ให้แบ่งสิ่งที่ยึดมาได้ทั้งหมด ระหว่างทหารที่ออกไปรบกับคนในชุมชน โดยแบ่งให้ฝ่ายละครึ่ง²⁸ เจ้าต้องหักภาษีให้พระยาห์เวห์ด้วย ครึ่งหนึ่งที่เป็นของทหารที่ออกไปรบนั้น ให้หักออกมาหนึ่งส่วนจากทุกๆ ห้าร้อยไม่ว่าจะเป็นคน วัว ลาหรือแกะ²⁹ ของเหล่านี้จะถูกหักออกจากส่วนของพวกเขา เพื่อให้กับนักบวชเอเลอาซาร์ เพื่อเป็นของขวัญแก่พระยาห์เวห์³⁰ อีกครึ่งหนึ่งของประชาชนชาวอิสราเอล ให้หักออกมาหนึ่งส่วนจากทุกๆ ห้าสิบไม่ว่าจะเป็นคน วัว ลาหรือแกะ รวมทั้งสัตว์ทุกชนิด เจ้าต้องนำส่วนที่หักได้นี้ไปให้ชาวเลวี ที่ทำหน้าที่เป็นยามคอยเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์”

³¹ โมเสสและนักบวชเอเลอาซาร์ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้ทุกอย่าง³² สิ่งต่างๆ ที่พวกทหารยึดมาได้จากสงคราม คือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว³³ วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว³⁴ ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว³⁵ และคนสามหมื่นสองพันคน ทั้งหมดนี้เป็นหญิงสาวที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายมาก่อน³⁶ ส่วนแบ่งครึ่งหนึ่งของทหาร คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว³⁷ เป็นภาษีของพระยาห์เวห์ หกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว³⁸ วัวทั้งหมดสามหมื่นหกพันตัว เป็นภาษีของพระยาห์เวห์เจ็ดสิบสองตัว³⁹ ลาทั้งหมดสามหมื่นห้าร้อยตัว เป็นภาษีของพระยาห์เวห์หกสิบเจ็ดตัว⁴⁰ จำนวนคนทั้งหมดหนึ่งหมื่นหกพันคน เป็นภาษีของพระยาห์เวห์สามสิบสองคน⁴¹ โมเสสให้ภาษีส่วนที่เป็นของขวัญของพระยาห์เวห์ให้กับนักบวชเอเลอาซาร์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเขาไว้

⁴² ส่วนแบ่งอีกครึ่งหนึ่งของประชาชนชาวอิสราเอลที่โมเสสได้จากทหาร⁴³ ที่เป็นครึ่งหนึ่งของชุมชนคือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว⁴⁴ วัวสามหมื่นหกพันตัว⁴⁵ ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว⁴⁶ และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน⁴⁷ จากครึ่งหนึ่งที่เป็นส่วนแบ่งของประชาชนชาวอิสราเอล โมเสสหักออกมาหนึ่งส่วนในทุกๆ ห้าสิบไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ และเอาไปให้ชาวเลวีที่ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าระวังเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

⁴⁸ แล้วบรรดาผู้นำกองทัพ ผู้บัญชาการกองพันและผู้บัญชาการกองร้อยต่างมาหาโมเสส⁴⁹ พวกเขาพูดกับโมเสสว่า “พวกเราผู้รับใช้ของท่านได้นำทหารที่อยู่ในมือของเรา แล้วพบว่าไม่มีใครหายไปเลย⁵⁰ เราได้อาพวกเครื่องทองที่พวกเราเจอ เอามาเป็นเครื่องถวายให้กับพระยาห์เวห์คือ กำไลแขน สร้อยข้อมือ แหวนตรา ตุ่มหูและสร้อยคอ มาเป็นค่าไถ่ชีวิตของเราต่อหน้าพระยาห์เวห์”

⁵¹ โมเสสและนักบวชเอเลอาซาร์รับทองจากพวกเขา ทุกอย่างเป็นของที่ทำอย่างประณีต⁵² ทองทั้งหมดที่บรรดาผู้บัญชาการกองพันและผู้บัญชาการกองร้อย เอามาถวายให้เป็นของขวัญของพระยาห์เวห์นั้น มีน้ำหนักรวมหนึ่งร้อยเก้าสิบเอ็ดกิโลกรัม⁵³ ส่วนของที่พลทหารได้ยึดเอามา พวกเขาก็เก็บเอาไว้เอง⁵⁴ ดังนั้นโมเสสและนักบวชเอเลอาซาร์จึงนำทองจากบรรดาผู้บัญชา

การกองพันและกองร้อย ไปที่เต็นท์นัดพบ เพื่อเป็นที่ระลึก^{††} สำหรับประชาชนชาวอิสราเอลต่อหน้าพระยาห์เวห์

ที่ฝังศพตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

(ฉบ. 3:12-22)

32 ฝ่ายของรูเบนและกาตมีฝูงสัตว์จำนวนมากมายมหาศาล เมื่อพวกเขาเห็นที่ดินของยาเซอร์และที่ดินของกิเลอาด พวกเขาเห็นว่ามันเป็นพื้นที่ที่เหมาะสมกับการเลี้ยงสัตว์² ดังนั้น ประชาชนของกาตและรูเบนจึงไปพูดกับโมเสส นักบวชเอเลอาซาร์ และบรรดาผู้นำชุมชนว่า³ “พวกเราผู้รับใช้ของท่านมีสัตว์เลี้ยงอยู่มากมายมหาศาลและที่ดินที่พระยาห์เวห์ได้รับขนะเพื่อประชาชนชาวอิสราเอลนั้น เป็นแผ่นดินที่เหมาะสมกับการเลี้ยงสัตว์มาก โดยเฉพาะที่ดินบริเวณ อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมาธา เฮซโบน เอเลอาลห์

เสบาม เนโบ และเบโอน”⁵ พวกเขาพูดต่อไปว่า “ถ้าท่านพอใจ พวกเรา ได้โปรดยกที่ดินนี้ให้กับพวกเรา ผู้รับใช้ของท่าน ไว้ครอบครองด้วยเถิด อย่าให้เราต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย”

⁶ โมเสสพูดกับประชาชนของกาตและรูเบนว่า “จะให้พื้นของของท่านออกไปรบในขณะที่ท่านตั้งรกรากอยู่ที่นี้หรือ⁷ ถ้าไม่พวกท่านถึงพยายามทำให้ประชาชนชาวอิสราเอลท้อแท้หมดกำลังใจที่จะข้ามแม่น้ำเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ยกให้กับพวกเขา⁸ รุ่นพ่อของพวกท่านก็ทำอย่างนี้เหมือนกัน ตอนที่เราส่งพวกเขาจากคาเดช-บารเนียให้ไปสำรวจแผ่นดินนั้น⁹ พวกเขาขึ้นไปไกลถึงหุบเขาเอชโคล และได้สำรวจแผ่นดินนั้น แต่พวกเขากลับทำให้ประชาชนชาวอิสราเอลท้อแท้หมดกำลังใจ ที่จะเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้ให้พวกเขาไว้¹⁰ จึงทำให้พระองค์โกรธในวันนั้น และพระองค์ได้สาบานไว้ว่า¹¹ ประชาชนชาวอิสราเอลที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์และมีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะไม่มีสักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินที่เราได้สัญญาว่าจะให้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะพวกเขาไม่ได้ติดตามเราอย่างเต็มที่¹² ยกเว้นคาเลบลูกชายเยฟุนเนห์และโยชวา ลูกชายนูน เพราะพวกเขาตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่”

¹³ พระยาห์เวห์จึงโกรธชาวอิสราเอล พระองค์ทำให้พวกเขาต้องรอนแรมอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งถึงสี่สิบปี จนกระทั่งคนในรุ่นที่ทำให้พระองค์ไม่พอใจตายไปจนหมดเกลี้ยง¹⁴ และตอนนี้พวกเจ้าคนบาปอีกรุ่นหนึ่ง กลับจะมาแทนที่พ่อของเจ้า เพื่อจะทำให้พระยาห์เวห์โกรธมากขึ้นไปอีก¹⁵ ถ้าเจ้าเปลี่ยนใจไม่ติดตามพระองค์ พระองค์ก็จะทอดทิ้งชาวอิสราเอลไว้ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งให้นานกว่านั้นอีก แล้วเจ้าก็จะเป็นเหตุให้คนพวกนี้ทั้งหมดถูกทำลายไป”

¹⁶ แล้วประชาชนของรูเบนและกาตก็ไปพบโมเสสและพูดว่า “ขอให้พวกเราสร้างรั้วสำหรับสัตว์เลี้ยงของพวกเราที่นี่และสร้างเมืองสำหรับลูกเมียของพวกเรา¹⁷ แล้วพวกเราจะเกณฑ์[†] คนของพวกเราไปร่วมรบกับชาวอิสราเอลคนอื่นๆ จนกว่าชาวอิสราเอลจะได้ดินแดนที่เป็นของพวกเขาเอง ในขณะที่ลูกเมียของพวกเรา ก็จะได้อาศัยอยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบ จะได้ปลอดภัยจากคนอื่นที่อยู่บนแผ่นดินนี้¹⁸ พวกเราจะไม่กลับบ้าน จนกว่าชาวอิสราเอลทุกคนจะได้ส่วนแบ่งในที่ดินเป็นมรดก^{††} ครบทุกคน¹⁹ แต่พวกเราจะไม่รับส่วนแบ่งที่ดินของพวกเราที่อยู่อีกฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน และดินแดนนอกเหนือจากนั้นด้วย เพราะพวกเราจะไม่เอาส่วนแบ่งที่ดินของพวกเราในฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน”

† หนึ่งร้อยเก้าสิบเอ็ดกิโลกรัม หรือแปลตรงๆ ได้ว่า หนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเชเชล †† ที่ระลึก สิ่งของที่ช่วยให้คนจดจำสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต † เกณฑ์ เตรียมหรือเข้าประจำกองทัพเพื่อทำสงคราม †† มรดก ส่วนแบ่งที่ดิน จะได้รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบให้ต่อๆ กันภายในครอบครัว จากรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง คนจะนำที่ดินไปขายโดยถาวรให้กับครอบครัวอื่นไม่ได้ แต่ให้เข้าได้ในระยะเวลาไม่เกิน 50 ปี

20 โมเสสจึงพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านจะเป็นอย่างนี้ คือถ้าพวกท่านจะเกณฑ์คนไปช่วยทำสงครามต่อหน้าพระยาห์เวห์²¹ และคนที่ถูกเกณฑ์ทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อหน้าพระยาห์เวห์แทนพวกท่าน จนกระทั่งพระองค์ขี้บไล้ศัตรูของพระองค์ไปจนหมด²² และแผ่นดินสงบลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วพวกท่านถึงจะกลับบ้านได้ พวกท่านก็ได้ทำหน้าที่ของตัวเองให้พระยาห์เวห์และชาวอิสราเอลแล้ว และที่คืนนี้ก็จะตกเป็นสมบัติของพวกท่านต่อหน้าพระยาห์เวห์²³ แต่ถ้าพวกท่านไม่ได้ทำตามนี้ ท่านก็ได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ก็ให้รู้ไว้เลยว่าพวกท่านจะต้องถูกลงโทษเพราะบาปของพวกท่าน²⁴ สร้างเมืองให้ลูกเมียของพวกท่านและสร้างรั้วให้ฝูงสัตว์ของพวกท่านเกิด และทำทุกอย่างตามที่ท่านได้พูดไว้”

25 ประชาชนชาวภาคและรูเบนพูดว่า “พวกเราคนรับใช้ท่านจะทำตามที่ท่านผู้เป็นเจ้านายของเราสั่ง²⁶ ลูกเมียของพวกเรา ผูกแกะ และสัตว์ทุกตัวของพวกเราจะอยู่ในเมืองต่างๆของกิเลอาด²⁷ พวกเราคนรับใช้ท่านทุกคนที่ถูกเกณฑ์ไปสงคราม จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปทำสงครามต่อหน้าพระยาห์เวห์ ตามที่เจ้านายของเราสั่ง”

28 แล้วโมเสสก็ออกคำสั่งในเรื่องของพวกเขาให้กับนักบวชเอเลอาซาร์ โยชูวา ลูกชายหนุ่มและหัวหน้าเผ่าต่างๆของประชาชนชาวอิสราเอล²⁹ โมเสสบอกกับพวกเขาว่า “ถ้าประชาชนชาวภาคและชาวรูเบนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับพวกท่าน คือพวกเขาทุกคนที่ถูกเกณฑ์มาทำสงครามต่อหน้าพระยาห์เวห์ จนแผ่นดินนั้นสงบลงต่อหน้าพวกท่านแล้ว ให้พวกท่านยกแผ่นดินกิเลอาดให้กับพวกเขาเป็นเจ้าของ³⁰ แต่ถ้าคนที่ถูกเกณฑ์นั้นไม่ข้ามไปกับท่าน พวกเขาจะต้องอยู่ในแผ่นดินคานาอันด้วยกันกับท่าน”

31 ประชาชนชาวภาคและชาวรูเบนตอบว่า “เราจะทำตามที่พระยาห์เวห์บอกพวกเรา คนรับใช้ของท่าน³² เราที่ถูกเกณฑ์มานี้ จะข้ามไปแผ่นดินคานาอันต่อหน้าพระยาห์เวห์ แต่แผ่นดินของเราจะอยู่อีกฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน”

33 ดังนั้นอาณาจักรของกษัตริย์สิโหนชาวอาโมไรต์และอาณาจักรของกษัตริย์โอกจากบาซัน รวมทั้งแผ่นดินพร้อมกับเมืองต่างๆของมัน และอาณาเขตต่างๆของเมืองที่อยู่รอบๆ โมเสสได้ยกให้กับประชาชนชาวภาคและชาวรูเบนและประชาชนครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ที่เป็นลูกชายโยเซฟ

34 แล้วประชาชนชาวภาคก็สร้างเมืองพวกนี้ขึ้นใหม่ คือ ดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์³⁵ อัทโรโซฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮาห์³⁶ เบธนิมราห์และเบธฮาราน ทั้งกำแพงเมืองและรั้วสำหรับฝูงแกะของพวกเขา

37 ประชาชนชาวรูเบนสร้างเมืองพวกนี้ขึ้นใหม่ คือเมืองเฮซโบน เอลเอลห์ คิริยาธาอิม³⁸ เนโบ นูอัลเมโอนและสิบมาห์ พวกเขาใช้ชื่อเดิมเรียกชื่อเมืองที่สร้างขึ้นใหม่ ยกเว้นเมืองเนโบและเมืองนูอัลเมโอน พวกเขาเปลี่ยนชื่อให้ใหม่

39 ลูกหลานของมาคีร์ลูกชายมนัสเสห์ ได้บุกกิเลอาดและยึดมันไว้ได้ พวกเขาได้ขี้บไล้ชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น⁴⁰ ดังนั้น โมเสสจึงยกแคว้นกิเลอาดให้กับตระกูลมาคีร์ มาคีร์เป็นลูกชายของมนัสเสห์ และตระกูลมาคีร์ก็ได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น⁴¹ ยาอีร์สืบเชื้อสายมาจากมนัสเสห์ เขาได้ยึดหมู่บ้านหลายแห่งของชาวอาโมไรต์ เขาได้เรียกชื่อหมู่บ้านพวกนั้นว่าหมู่บ้านต่างๆของยาอีร์⁴² โนบาห์บุกเข้าไปยึดเคนาห์และเมืองรอบๆมัน และเรียกมันว่าโนบาห์ตามชื่อของเขา

ชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์

33 โมเสสและอาโรนได้นำประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ในรูปแบบของกองทัพ[†] นี่คือการเดินทางของพวกเขา² โมเสสเขียนสถานที่เริ่มต้นของการเดินทาง

† กองทัพ หรือกลุ่ม เป็นศัพท์ทางทหารที่แสดงว่าอิสราเอลจัดเป็นระบบแบบกองทัพ

ทางของพวกเขา ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ นี่คือการเดินทางของพวกเขามาจากจุดเริ่มต้น

3 พวกเขาออกจากราเมเสสในวันที่สิบห้าของเดือนแรก วันนั้นเป็นวันหลังวันปลดปล่อยหนึ่งวัน ประชาชนชาวอิสราเอลออกเดินทางอย่างกล้าหาญท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์⁴ ชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกชายหุบปี^{††} ของพวกเขา ที่พระยาห์เวห์ได้ฆ่าตาย พระองค์ได้แสดงถึงการพิพากษาของพระองค์ต่อพวกพระองค์ต่างๆ^๕ ของชาวอียิปต์

๕ ประชาชนชาวอิสราเอลออกจากราเมเสสและมาตั้งค่ายที่สุคคท⁶ พวกเขาออกจากสุคคท มาตั้งค่ายที่เอธาม ติดเขตที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง⁷ พวกเขาออกจากเอธามและเลี้ยวไปทางบิหะหิโรททางตะวันออกของบออัล-เซโฟน พวกเขามาตั้งค่ายอยู่ที่กลิมกิล

8 พวกเขาออกจากบิหะหิโรทและเดินทางผ่านทะเลไปจนถึงที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง พวกเขาเดินทางเป็นเวลาสามวันในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเอธาม และพวกเขาตั้งค่ายที่มาราห์

9 พวกเขาออกจากมาราห์และไปถึงเอลิม ที่นั่นมีตาน้ำสิบสองแห่งและต้นปาล์มเจ็ดสิบต้น ดังนั้นพวกเขาจึงตั้งค่ายที่นั่น

10 พวกเขาออกจากเอลิมและมาตั้งค่ายใกล้ทะเลต้นกก^{††}

11 พวกเขาออกจากทะเลต้นกก และมาตั้งค่ายในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งสิน

12 พวกเขาออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งสินและมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์

13 พวกเขาออกจากโดฟคาห์และมาตั้งค่ายที่อาลูซ

14 พวกเขาออกจากอาลูซและมาตั้งค่ายที่เรฟีติม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม

15 พวกเขาออกจากเรฟีติมและไปตั้งค่ายที่ที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งชินาย

16 พวกเขาออกจากที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งชินายและไปตั้งค่ายที่ขี้บโรท-หัทธาอาวาห์

17 พวกเขาออกจากขี้บโรท-หัทธาอาวาห์และไปตั้งค่ายที่ฮาเซโรท

18 พวกเขาออกจากฮาเซโรทและไปตั้งค่ายที่ริทมาห์

19 พวกเขาออกจากริทมาห์และไปตั้งค่ายที่ริมโมน-เปเรศ

20 พวกเขาออกจากริมโมน-เปเรศและไปตั้งค่ายที่ลิบนาห์

21 พวกเขาออกจากลิบนาห์และไปตั้งค่ายที่ริสสาห์

22 พวกเขาออกจากริสสาห์และไปตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์

23 พวกเขาออกจากเคเฮลาธาห์และไปตั้งค่ายที่ภูเขาสเฟอร์

24 พวกเขาออกจากภูเขาสเฟอร์และไปตั้งค่ายที่ฮาราดาห์

25 พวกเขาออกจากฮาราดาห์และไปตั้งค่ายที่มักเฮโลท

26 พวกเขาออกจากมักเฮโลทและไปตั้งค่ายที่ทาห์ท

27 พวกเขาออกจากทาห์ทและไปตั้งค่ายที่เทราห์

28 พวกเขาออกจากเทราห์และไปตั้งค่ายที่มิทคาห์

29 พวกเขาออกจากมิทคาห์และไปตั้งค่ายที่ฮัทโมนาห์

30 พวกเขาออกจากฮัทโมนาห์และไปตั้งค่ายที่โมเสโรท

31 พวกเขาออกจากโมเสโรทและไปตั้งค่ายที่เบเน-ยาอะคัน

32 พวกเขาออกจากเบเน-ยาอะคันและไปตั้งค่ายที่โฮร์-ฮักกิดกาด

33 พวกเขาออกจากโฮร์-ฮักกิดกาดและไปตั้งค่ายที่โยทบาธาห์

34 พวกเขาออกจากโยทบาธาห์และไปตั้งค่ายที่อับโรนาห์

35 พวกเขาออกจากอับโรนาห์และไปตั้งค่ายที่เอซีโอน-เกเบอร์

36 พวกเขาออกจากเอซีโอน-เกเบอร์และไปตั้งค่ายที่เคเดชในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งสิน

†† ลูกชายหุบปี เด็กที่เกิดเป็นคนแรกของครอบครัว ลูกชายคนโตจะมีความสำคัญมากในสมัยโบราณ † พวกเขาต่าง ๆ อาจเป็นพระปลอมของชาวอียิปต์หรือในที่นี้อาจหมายถึงกษัตริย์และบรรดาผู้นำที่มีอำนาจในอียิปต์ †† ทะเลต้นกก หรือทะเลแดง

37 พวกเขาออกจากเคเดชและไปตั้งค่ายที่โฮร์ ภูเขาดตรงชายแดนของแผ่นดินเอโดม 38 นักบวชอาโรนขึ้นไปบนภูเขาโฮร์ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์และตายบนนั้นในวันทีหนึ่งของเดือนห้า ซึ่งเป็นปีที่สี่สิบหลังจากประชาชนชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ 39 อาโรนอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปีขณะที่เขาตายบนภูเขาโฮร์

40 กษัตริย์ชาวคานาอันของเมืองอาราด ที่อยู่ในเนเกบ ได้ยินว่าประชาชนชาวอิสราเอลกำลังเดินทางมา 41 พวกเขาชาวอิสราเอลออกจากภูเขาโฮร์และมาตั้งค่ายที่ศิลาโมนาห์

42 พวกเขาออกจากศิลาโมนาห์และไปตั้งค่ายที่บูโนน

43 พวกเขาออกจากบูโนนและไปตั้งค่ายที่โอโบท

44 พวกเขาออกจากโอโบทและไปตั้งค่ายที่อียะ-อาบาริมบริเวณชายแดนของโมอับ

45 พวกเขาออกจากอียะ-อาบาริมและไปตั้งค่ายที่ตีโบน-กาต

46 พวกเขาออกจากตีโบน-กาตและไปตั้งค่ายที่อัลโมน-ติบลารามิม

47 พวกเขาออกจากอัลโมน-ติบลารามิมและไปตั้งค่ายท่ามกลางเทือกเขาต่างๆของอาบาริมใกล้เนโบ

48 พวกเขาออกจากภูเขาอาบาริมและไปตั้งค่ายในที่ราบโมอับข้างแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโค 49 พวกเขาตั้งค่ายไปตามริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดนในที่ราบของโมอับตั้งแต่เบธ-เยชิมไทไปจนถึงอาเบล-ชิติม

50 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโค พระองค์พูดว่า 51 "ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว 52 เจ้าต้องขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นออกไปให้หมด เจ้าต้องทำลายรูปแกะสลักของพวกเขาทั้งหมด และทำลายรูปเคารพที่ทำจากโลหะและเจ้าต้องรื้อสถานที่ที่บวงสรวง † ของพวกเขาออกให้สิ้นซาก 53 แล้วให้เจ้าเข้าไปยึดเอาแผ่นดินนั้นและตั้งรกรากในมัน เพราะเราได้มอบแผ่นดินนี้ให้เจ้าเป็นเจ้าของแล้ว 54 เจ้าจะต้องแบ่งที่ดินกันในหมู่พวกเจ้า โดยการไ้สลากแบ่งตามตระกูลของพวกเขา เจ้าต้องแบ่งให้ตระกูลใหญ่ๆมากขึ้นและตระกูลเล็กน้อยๆน้อย สลากของตระกูลไหนตกในที่ดินใด ที่ดินตรงนั้นก็จะเป็นของตระกูลนั้น พวกเจ้าจะได้รับส่วนแบ่งตามเผ่าของบรรพบุรุษพวกเจ้า

55 ถ้าเจ้าไม่ขับไล่คนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นไปต่อหน้าเจ้า คนเหล่านั้นจะเป็นเหมือนเศษผงในตาของเจ้าและเหมือนหนามเสียบอยู่ข้างตัวเจ้า พวกมันจะทำให้เกิดปัญหามากมายกับเจ้าบนแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ 56 แล้วเราก็คจะทำกับเจ้าเหมือนกับที่เราวางแผนจะทำกับพวกมันเหมือนกัน"

เขตแดนของคานาอัน

34 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 2 "ให้เอาคำสั่งนี้ไปบอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน แผ่นดินนั้นที่จะตกเป็นของพวกเจ้า คือแผ่นดินของคานาอันตามเขตแดนของมัน 3 ทางทิศใต้จะเริ่มตั้งแต่ที่เปลา-เปเลียวแห่งแล้งสินเรียบไปทางข้างๆเอโดม เขตแดนทางใต้จะเริ่มที่ทิศตะวันออกจากด้านใต้สุดของทะเลเกลือ 4 เขตแดนของพวกเขาจะลากยาวไปข้ามทางใต้ของอาคริบิมและผ่านที่เปลา-เปเลียวแห่งแล้งสินไปจนถึงสุดทางใต้ของคาเดช-บารเนีย และมันจะไปต่อจนถึงฮารารัตดาร์และจะไปผ่านอัสโมน 5 จากอัสโมนเขตแดนจะเลี้ยวไปทางแม่น้ำอียิปต์ †† และจะไปสิ้นสุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน 6 เขตแดนทางตะวันตกจะเป็นชายฝั่งเมดิเตอร์เรเนียน มันจะเป็นเขตแดนตะวันตกของพวกเจ้า 7 ส่วนเขตแดนทางเหนือจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปตามสันเขาของภูเขาโฮร์ 8 จากภูเขาโฮร์ไปเรื่อยจนถึงเลโบ-ฮามัทแล้วเขตแดน

† สถานที่ที่บวงสรวง สถานที่สำหรับบูชาพระเจ้าปลอม ปกตีสถานที่เช่นนี้จะอยู่บนเขา †† แม่น้ำอียิปต์ สำธารสายนี้เรียกว่า "วาดี เอล-อาริช"

จะขยายต่อจนถึงเศดัด 9 เขตแดนจะต่อไปเรื่อยจนถึงศิโพรนและจะไปสิ้นสุดที่ฮาซา-เรนน นี่จะเป็นเขตแดนทางเหนือของพวกเขา 10 ทางฝั่งตะวันออกเขตแดนของพวกเขาจะไปตามเส้นของฮาซา-เรนนจนถึงเซฟาม 11 จากเซฟาม เขตแดนจะลงไปถึงริบลาค์จนถึงทางตะวันออกของอายิน 12 แล้วเขตแดนจะลงไปต่อและไปบรรจบเนินเขาทางตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี †"

13 ดังนั้นโมเสสจึงนำคำสั่งนี้ไปให้ประชาชนชาวอิสราเอล "นี่คือแผ่นดินที่เจ้าจะได้รับโดยการโยนสลาก พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ว่าแผ่นดินนี้จะมอบให้พวกเจ้าแก่เผ่าครึ่ง 14 เพราะเผ่าของรูเบนและกาตและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ได้รับส่วนของพวกเขาแล้วตามตระกูลของพวกเขา 15 คนทั้งสองเผ่าครึ่งนั้นได้รับที่ดินส่วนของพวกเขาไปแล้วในฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดนจากเยรีโคบนฝั่งตะวันออกที่ดวงอาทิตย์ขึ้น"

16 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 17 "คนเหล่านี้จะช่วยแบ่งที่ดินให้กับพวกเจ้า คือนักบวชเอเลอาซาร์และโยชูวา ลูกชายของนูน 18 พวกเจ้าจะเลือกผู้นำคนหนึ่งจากแต่ละเผ่ามาช่วยแบ่งที่ดินด้วย 19 นี่เป็นรายชื่อของผู้นำพวกนั้น

- คาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ จากเผ่ายูดาห์
- 20 เชมูเอลลูกชายอัมมีสูด จากเผ่าสิเมโอน
- 21 เอลีดาตลูกชายคิสโลน จากเผ่าเบนยามิน
- 22 บุคคีลูกชายโยกิล จากเผ่าดาน
- 23 จากลูกหลานของโยเซฟ อันนี่เอลลูกชายเอโฟด จากเผ่ามนัสเสห์
- 24 เคมุเอลลูกชายชิฟทาน จากเผ่าเอฟราอิม
- 25 เอลีซาฟานลูกชายปารนาค จากเผ่าเศบูลุน
- 26 บัลทีเอลลูกชายอัชซาน จากเผ่าอิสสาการ์
- 27 อาหิสูดลูกชายเซโลมี จากเผ่าอาซซอร์
- 28 เปตาเอลลูกชายอัมมีสูด จากเผ่าเนฟทาลี
- 29 พระยาห์เวห์ได้สั่งคนเหล่านี้ให้แบ่งแผ่นดินคานาอันกันในหมู่ประชาชนชาวอิสราเอล

เมืองของชาวเลวี

35 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสในที่ราบโมอับข้างแม่น้ำจอร์แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโคว่า 2 "ให้สั่งประชาชนชาวอิสราเอลให้แบ่งเมืองที่พวกเขาได้รับมาให้กับชาวเลวีส่วนหนึ่ง รวมทั้งทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ที่อยู่รอบๆเมืองของพวกเขาเหล่านั้นด้วย 3 พวกเลวีจะได้อยู่ในเมืองพวกนั้น และเลี้ยงวัวและสัตว์เลี้ยงของพวกเขาในทุ่งหญ้าเหล่านั้น 4 ทุ่งหญ้าที่จะให้กับพวกเลวีนี้ เริ่มตั้งแต่กำแพงเมืองทุกๆด้าน ออกไปข้างละหนึ่งพันศอก 5 และให้พวกเจ้าวัดออกไปสองพันศอกทั้งสี่ทิศ คือเหนือ ใต้ ออก ตก บริเวณทั้งหมดนี้จะเป็นทุ่งหญ้าของเมืองแต่ละเมืองของพวกเลวี 6 เมืองทั้งหมดที่เจ้าให้กับชาวเลวี จะมีอยู่หกเมืองที่ใช้เป็นเมืองลี้ภัย คนที่ไปฆ่าคนตายมาโดยไม่เจตนา จะได้หลบหนีไปอยู่ในเมืองพวกนั้น นอกจากหกเมืองนั้นแล้ว เจ้ายังต้องให้อีกสี่สิบสองเมืองกับชาวเลวี 7 ดังนั้น พวกเจ้าจะต้องให้ชาวเลวีทั้งหมดสี่สิบแปดเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ 8 สำหรับเมืองต่างๆที่เจ้าจะแบ่งให้กับชาวเลวี จากที่ดินของประชาชนชาวอิสราเอลนั้น เจ้าต้องแบ่งออกมามากหน่อยจากเผ่าใหญ่ และแบ่งออกมาน้อยหน่อยจากเผ่าเล็ก แต่ละเผ่าก็จะแบ่งเมืองของตัวเองให้กับชาวเลวีตามสัดส่วนของเนื้อที่ที่พวกเขาได้รับ"

เมืองลี้ภัย

(ฉบบ. 19:1-13; ยชว. 20:1-9)

9 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า 10 "ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า เมื่อพวกเจ้าข้ามฝั่งแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอันแล้ว 11 ให้เลือกเมืองต่างๆขึ้นมาสำหรับพวกเจ้าเอง มันจะ

‡ ทะเลสาบกาลิลี แปลตรงๆได้ว่า "ทะเลสาบคินเนเรท"

เป็นเมืองสำหรับลิภัยสำหรับตัวเจ้า ใครที่ไปฆ่าคนอื่นตายโดยไม่
ได้เจตนา จะได้หนีไปอยู่ที่นั่นได้ ¹² พวกมันจะเป็นเมืองสำหรับ
พวกเจ้าไว้ลิภัย จากญาติของผู้ตายที่มีหน้าที่ต้องแก้แค้นคนฆ่า
คนที่ฆ่าคนอื่นตายจะไม่ถูกฆ่า จนกว่าเขาจะมายืนอยู่หน้าที่ชุมนุม
เพื่อฟังการตัดสิน ¹³ ทั้งหกเมืองที่เจ้าให้ จะเป็นเมืองสำหรับ
ลิภัยของพวกเจ้า ¹⁴ เจ้าต้องเลือกสามเมืองทางฝั่งตะวันออกของ
แม่น้ำจอร์แดน และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอันทางฝั่งตะวันตก
ของแม่น้ำจอร์แดน มาเป็นเมืองลิภัย ¹⁵ เมืองทั้งหกเมืองนี้จะ
เป็นเมืองสำหรับลิภัยของประชาชนอิสราเอลและสำหรับชาวต่าง
ชาติที่อาศัยอยู่ร่วมกับเจ้า คนที่ฆ่าคนอื่นตายโดยไม่เจตนาสา-
มารถหนีไปอยู่ที่นั่นได้

การตัดสินเมื่อคนถูกฆ่า

¹⁶ ถ้าเขาใช้เหล็ก † ตีคนอื่นจนตาย คนที่ดีจะเป็นฆาตกร ฆาตกร
จะต้องถูกฆ่า ¹⁷ ถ้าเขาเอาหินในมือทุบคนอื่นจนตาย คนที่ทุบ
จะเป็นฆาตกรและเขาจะต้องถูกฆ่าไปด้วย ¹⁸ ถ้าเขาเอาไม้ที่อยู่ใน
มือตีคนอื่นจนตาย คนที่ดีเป็นฆาตกรและเขาจะต้องถูกฆ่า ¹⁹
เมื่อญาติของผู้ตายพบฆาตกรคนนั้น เขาจะต้องฆ่าฆาตกร
คนนั้น

²⁰ ถ้าเขาผลักคนด้วยความเกลียดหรือขว้างสิ่งของใส่คนโดย
ตั้งใจจนคนนั้นตาย หรือถ้าเขาตีคนด้วยมือเพราะความเกลียด
จนคนนั้นตาย คนที่ดีจะต้องถูกฆ่าตายเหมือนกัน เพราะเขาเป็น
ฆาตกร ญาติคนตายต้องฆ่าฆาตกรคนนั้นเมื่อพบตัว

²² แต่ถ้าเขาผลักคนโดยไม่เจตนา ไม่ได้เกลียดคนนั้น หรือ
โยนสิ่งของถูกคนโดยไม่เจตนา ²³ หรือทำหินหล่นใส่โดยมอง
ไม่เห็นคนนั้น แล้วทำให้คนนั้นตาย ตัวเขาเองไม่ได้เป็นศัตรูกับ
คนตาย และไม่ได้เจตนาจะทำร้ายเขา ²⁴ ถ้าเป็นอย่างนี้ ที่ชุมนุม
จะเป็นผู้ตัดสินระหว่างคนฆ่ากับญาติผู้ตายตามกฎหมายเหล่านี้ ²⁵ ที่
ชุมนุมจะเป็นฝ่ายช่วยเหลือคนฆ่าจากการกล่าวหาของญาติผู้
ตาย และส่งเขากลับไปที่เมืองลิภัย ที่เขาได้หนีไปอยู่ก่อนหน้า
แล้ว คนนั้นจะต้องอยู่ในเมืองลิภัยนั้น จนกว่าหัวหน้านักบวช
สูงสุดที่ได้รับการเจิมด้วยน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ตายลง

²⁶ แต่ถ้าเมื่อไหร่ก็ตามที่คนฆ่าออกจากเขตของเมืองลิภัย ที่
เขาหลบเข้าไปอยู่ และญาติของผู้ตายไปพบเขานอกเมืองลิภัย
ญาติคนตายสามารถฆ่าคนนั้นได้ โดยไม่มีความผิด ²⁸ เพราะ
เขาจะต้องอยู่ในเมืองลิภัยจนกว่าหัวหน้านักบวชสูงสุดจะตาย
หลังจากนักบวชสูงสุดตายแล้ว คนที่หลบอยู่นั้น ก็กลับไปที่ดิน
ของเขาได้ ²⁹ กฎเหล่านี้จะใช้ในการตัดสินสำหรับพวกเจ้าตั้งแต่
เดี๋ยวนี้ ในทุกที่ที่พวกเจ้าไปอยู่

³⁰ ถ้าใครฆ่าคน ฆาตกรจะถูกฆ่าตาย ตามคำพูดของพยาน แต่
ห้ามฆ่าเขาถ้ามีพยานเพียงคนเดียว

³¹ ห้ามรับค่าไถ่ชีวิตของฆาตกรที่ถูกตัดสินให้ถูกฆ่าแล้ว เพราะ
ยังไ้ เขาก็จะต้องถูกฆ่าอยู่ดี

³² ห้ามรับค่าไถ่สำหรับคนที่หลบหนีออกจากเมืองลิภัยเพื่อจะ
ไปอยู่ที่อื่น เขาจะต้องอยู่ที่นั่นจนกว่านักบวชชั้นสูงสุดจะตาย

³³ อย่าให้ที่ดินของเจ้าต้องเป็นอนเลือดของผู้บริสุทธิ์ ถ้ามีคน
หนึ่งไปฆ่าคนบริสุทธิ์ ไม่มีทางที่จะไถ่ให้แผ่นดินนั้นพ้นโทษได้

† ใช้เหล็ก แสดงว่าฆาตกรเลือกอาวุธที่เขาว่าสามารถใช้ฆ่าคนได้

เพราะมันเป็นอนเลือด นอกจากจะเอาชีวิตของฆาตกรคนนั้น ³⁴
ห้ามทำให้ที่ดินที่เจ้าอาศัยอยู่ต้องแปดเปื้อน ที่ดินนั้นเป็นที่ที่เรา
อาศัยอยู่ เพราะเราเป็นพระยาห์เวห์ที่อาศัยอยู่ร่วมกับประชาชน
ชาวอิสราเอล”

ที่ดินของลูกสาวเศโลเฟห์

36 กิเลอาดเป็นลูกชายมาคีร์ มาคีร์เป็นลูกชายของมนัสเสห์
มนัสเสห์เป็นลูกชายของโยเซฟ พวกผู้นำของตระกูลกิ-
เลอาด ที่เป็นลูกหลานของโยเซฟ ได้มาพบกับโมเสสและพวกผู้-
นำตระกูลต่างๆของชาวอิสราเอล ² พวกเขาพูดว่า “พระยาห์เวห์
ได้สั่งท่าน เจ้านายของพวกเราให้แบ่งที่ดินให้กับประชาชนชาว
อิสราเอลเป็นมรดก ††ตามสลากที่โยนได้ และท่าน เจ้านายของ
พวกเราได้รับคำสั่งจากพระยาห์เวห์ให้มอบส่วนแบ่งที่ดินของ
พวกเราให้เศโลเฟห์ญาติของเราเพื่อให้กับพวกลูกสาวของเขา
³ ถ้าลูกสาวของเขาไปแต่งงานกับคนอิสราเอลเผ่าอื่น เผ่าที่พวก
นางไปแต่งงานด้วยก็จะมีที่ดินเพิ่มขึ้น ส่วนแบ่งที่ดินของบรรพ-
บุรุษเราก็จะน้อยลงเพราะถูกตัดไป ดังนั้น ส่วนแบ่งที่ดินของ
พวกเราที่ได้มาจากการโยนสลากก็จะมีน้อยลงเพราะถูกตัดออก
ไป ⁴ เมื่อครบปีแห่งการปลดปล่อย ของประชาชนชาวอิสราเอล
เผ่าที่พวกนางไปแต่งงานด้วยก็จะมีส่วนแบ่งที่ดินเพิ่มขึ้นเพราะ
มาจากส่วนแบ่งของพวกนาง แล้วส่วนแบ่งที่ดินของเผ่าของ
บรรพบุรุษเราก็จะน้อยลงเพราะถูกตัดไป”

⁵ ดังนั้นโมเสสจึงออกคำสั่งประชาชนชาวอิสราเอลตามคำสั่ง
ของพระยาห์เวห์ว่า “สิ่งที่ลูกหลานจากเผ่าของโยเซฟพูดมานั้น
ถูกต้อง ⁶ และนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่งลงมาเกี่ยวกับพวกลูกสาว
ของเศโลเฟห์ พวกนางจะแต่งงานกับใครก็ได้ที่นางต้องการ แต่
ต้องเป็นคนในตระกูลเดียวกันกับพ่อพวกนาง ⁷ เพื่อจะไม่มีการ
โอนมรดกที่ดินข้ามเผ่าของบรรพบุรุษแต่ละคน ชาวอิสราเอลทุก
คนต้องรักษามรดกของเผ่าของบรรพบุรุษเขาไว้ ⁸ ลูกสาวของแต่ละ
เผ่าของประชาชนชาวอิสราเอลที่รับมรดกส่วนแบ่งที่ดินไป
ต้องแต่งงานกับคนที่อยู่ในตระกูลเดียวกับพ่อของตนเท่านั้น
เพื่อให้ประชาชนชาวอิสราเอลแต่ละเผ่าสามารถรับช่วงมรดกที่-
ดินจากพ่อของเขาได้ ⁹ ส่วนแบ่งที่ดินต้องไม่ถูกโอนข้ามเผ่า
เพราะแต่ละเผ่าของประชาชนชาวอิสราเอลต้องรักษาส่วนแบ่งที่-
ดินของตนไว้”

¹⁰ ลูกสาวของเศโลเฟห์ได้ทำตามที่พระยาห์เวห์สั่งโมเสสไว้
¹¹ มาลาห์ ทิธธาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และโนอาห์ลูกสาวของเศโล-
เฟห์ได้แต่งงานกับลูกชายของลุงพวกนาง ¹² พวกเขาแต่งงาน
กับตระกูลที่เป็นลูกหลานของมนัสเสห์ผู้เป็นลูกชายโยเซฟ ดั-
งนั้นส่วนแบ่งที่ดินของพวกนางจึงยังคงอยู่กับเผ่าที่เป็นตระกูล
ของพ่อพวกนาง

¹³ สิ่งเหล่านี้คือคำสั่งและระเบียบที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับประ-
ชาชนชาวอิสราเอลผ่านทางโมเสส ในที่ราบโมอับใกล้แม่น้ำจอร์-
แดนฝั่งตรงข้ามเยรีโค

†† มรดก ส่วนแบ่งที่ดินจะได้รับการแบ่งให้ตามกลุ่มครอบครัวและจะมอบ
ให้ต่อกันภายในครอบครัวจากรุ่นหนึ่งสู่อีกหนึ่ง คนจะนำที่ดินไปขายโดยถา-
วให้กับครอบครัวอื่นไม่ได้ แต่ให้เขาได้ในระยะเวลาไม่เกิน 50 ปี

เฉลยธรรมบัญญัติ

คำนำ

หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ เป็นหนังสือกฎหมายเล่มสุดท้ายและเป็นบทสรุปของหนังสือกฎหมายทั้งห้าเล่ม ก่อนที่โมเสสจะตาย เขาได้ทบทวนสิ่งที่พระเจ้าทำสำหรับชาวอิสราเอลในช่วงสี่สิบปีหลังจากที่พวกเขาอพยพออกมาจากอียิปต์ ทบทวนกฎหมายบัญญัติต่างๆที่พระเจ้าให้กับพวกเขา และยืนยันข้อตกลงที่พวกเขามีกับพระเจ้า เพื่อพวกเขาจะเจริญรุ่งเรืองและมีอายุยืนยาวในแผ่นดินที่พวกเขาจะได้เข้าไปเป็นเจ้าของนั้น โมเสสอยากให้ทุกคนอิสราเอลรู้ถึงคุณค่าของสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ช่วยพวกเขา โมเสสไม่อยากจะให้พวกเขาเข้าใจผิดว่าที่พระเจ้าช่วยพวกเขาเป็นเพราะพวกเขาใหญ่หรือดีกว่าชนชาติอื่นๆ แต่ความจริงแล้วมันเป็นผลมาจากคำสัญญาที่พระเจ้าเคยให้ไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเขา และจากความเมตตากรุณาของพระเจ้าต่าง-หาก ทุกสิ่งที่ชนชาติอิสราเอลกำลังจะได้รับนั้น ไม่ว่าจะเป็นบ้าน ที่ดิน บ่อน้ำ สวนองุ่น สวนมะกอก หรือการชนะศัตรู ก็ล้วนแต่เป็นความเมตตากรุณาของพระเจ้าทั้งสิ้น

แต่ตอนท้ายของหนังสือเล่มนี้ อ่านแล้วเป็นลางร้าย เต็มไปด้วยคำตักเตือนและการลงโทษอันร้ายแรงที่จะตกบนพวกเขา ถ้าพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า และทิ้งข้อตกลงที่มีกับพระองค์เพื่อหันไปติดตามพระอื่น ๆ ของชนชาติรอบข้าง คำเตือนเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับชนชาติของอิสราเอลในเวลาต่อมา ซึ่งได้จัดบันทึกไว้ในหนังสือโยชูวา ไปจนถึงหนังสือ 2 พงศกัศัตร์

เมื่อพระเจ้าให้กฎหรือข้อบังคับต่างๆกับชาวอิสราเอลผ่านทางโมเสส พระองค์ไม่ได้ให้กฎหมายอาญาเท่านั้น แต่พระองค์ให้ความสนใจกับชีวิตประจำวันและสภาพสังคมของพวกเขาในทุกด้านด้วย เช่น เรื่องค่าแรง ดอกเบี้ย การกู้ยืมที่เป็นธรรม เรื่องสุขภาพอนามัย เรื่องการช่วยเหลือคนจน การให้ความเป็นธรรมกับคนต่างด้าว การดูแลสัตว์ สภาพของดิน และอื่นๆอีกมากมาย

โมเสสพูดกับชาวอิสราเอล

1 นี่คือคำพูดที่โมเสสพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ตอนที่พวกเขาอยู่ที่หุบเขาจอร์แดน ในที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน † ตรงข้ามกับเมืองสุฟ และอยู่ระหว่างที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งปารานกับเมืองพวกนี้คือโทเฟล ลาบัน ฮาเซโรทและติซาห์

2 การเดินทางจากภูเขาซีนาย †† ไปถึงคุดเดส-บารเนีย ผ่านทางภูเขาเสอีร์ ใช้เวลาเพียงแค่วันเดียวเท่านั้น 3 ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเอ็ด ในปีสี่สิบ โมเสสได้บอกกับชาวอิสราเอลทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์สั่ง 4 เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากที่โมเสสได้รับพระบัญชาของพระยาห์เวห์ซึ่งปกครองเมืองเฮชโบน และกษัตริย์โกลของเมืองบูซานซึ่งปกครองอัชทาโรทในเอเดรอี 5 โมเสสเริ่มอธิบายกฎ † นี้ให้กับชาวอิสราเอล ตอนที่พวกเขาอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในดินแดนของชาวโมอับ โมเสสพูดว่า

6 “ที่ภูเขาซีนาย พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราบอกพวกเราว่า ‘พวกเจ้าอยู่ที่ภูเขาซีนายมานานพอแล้ว 7 ให้เตรียมตัวและมุ่งหน้าเดินไปยังเนินเขาที่พวกเจ้าไม่รู้อะไร †† อยู่ และดินแดนแถบนั้นทั้งหมดที่เป็นเพื่อนบ้านของเขา ทั้งในหุบเขาจอร์แดน †† แถบเนินเขา แถบที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก ††† และในเนกบะ รวมทั้งชาย

† ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน บริเวณริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน †† ภูเขาซีนาย ในหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติส่วนใหญ่จะเรียกว่า ภูเขาไซเน ฎ ตามตัวอักษรคือ “คัมภีร์” ในภาษาฮีบรูคัมภีร์หมายถึง “คำแนะนำ คำสั่งสอน กฎ” อาจกล่าวถึงกฎข้อหนึ่ง กฎข้อหนึ่งหรือกฎทั้งหมด เหมือนในกรณีนี้ก็ได้ †† อาโมไรต์ คำนี้เป็นชื่อเรียกทั่วไปสำหรับชาวเมืองของดินแดนนั้นก่อนที่ชาวอิสราเอลจะมาถึง †† หุบเขาจอร์แดน หรือ อาราบห์ เป็นชื่อที่บรรยายถึงสภาพพื้นที่ของดินแดนอิสราเอล จากทางฝั่งตะวันออกไปทางตะวันตก จากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อาราบห์เป็นพื้นที่ที่เปลาเปเลียวแห่งแล้งรอบทะเลเกลือ แถบเนินเขาคือจุดศูนย์กลางของอิสราเอล เซเฟลาห์คือบริเวณต้นเขาซึ่งหันหน้าออกทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และเนกบะก็คือบริเวณที่สุดของเขตแดนอิสราเอล ††† ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก หรือเซเฟลาห์

ฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เข้าไปยังดินแดนของชาวอานาอัน แคว้นเลบานอน ††† ตลอดไปจนถึงแม่น้ำใหญ่คือแม่น้ำยูเฟรติส 8 ดุสิ เราได้ยกดินแดนนั้นให้กับพวกเจ้าแล้ว เข้าไปยึดเอาชะ เป็นดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้สาบานไว้ว่าจะยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเจ้า คืออับราฮัม อิสอัคและยาโคบ รวมทั้งลูกหลานของพวกเขาด้วย’

โมเสสแต่งตั้งผู้นำ

(อพย. 18:13-27)

9 แล้วโมเสสก็พูดว่า ในเวลานั้น เราได้บอกกับพวกท่านว่า ‘ลำพังตัวเราคนเดียวไม่สามารถดูแลพวกท่านได้ทั้งหมดหรือ 10 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้เพิ่มจำนวนพวกท่านขึ้นอย่างมากมายมหาศาล ตอนนี้พวกท่านก็มีจำนวนมากพอๆกับดวงดาวบนท้องฟ้าแล้ว 11 ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกท่าน เพิ่มจำนวนพวกท่านขึ้นอีกพันเท่า และขอให้พระองค์ช่วยพวกท่านเหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้ 12 ลำพังตัวเราคนเดียวจะไปแบกรับภาระต่างๆที่หนักอึ้ง และคิดความต่างๆของพวกท่านไหวได้ยังไง 13 ให้พวกท่านแต่ละเผ่าไปเลือกคนของท่านขึ้นมาเอง เลือกคนที่เฉลียวฉลาด เต็มไปด้วยความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ แล้วเราจะแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นหัวหน้าพวกท่าน’

14 และพวกท่านก็ได้บอกเราว่า ‘สิ่งที่ท่านบอกให้ทำนั้นดีมากเลย’

15 แล้วเราได้เอาพวกผู้นำจากเผ่าต่างๆของท่าน ที่เต็มไปด้วยความเฉลียวฉลาด และมีประสบการณ์มา และแต่งตั้งพวกเขาให้เป็นผู้นำของพวกท่าน มีตั้งแต่ผู้นำ 5 คนพันคน ร้อยคน ห้าสิบคน

††† แคว้นเลบานอน ชื่อของสถานที่นี้กล่าวถึงเขตแดนทางเหนือของอิสราเอล 5 ผู้นำ หรือ ผู้บัญชาการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ เป็นหน่วยที่ใช้เรียกการจัดกำลังคนเป็นกองในการสู้รบ แต่ไม่รู้จำนวนที่แน่นอนและยังไร้ความแตกต่างระหว่าง “ผู้นำ” และ “เจ้าหน้าที่”

และสิบคน รวมทั้งแต่งตั้งพวกเจ้าหน้าที่ด้วยในแต่ละเผ่าของท่าน

16 และเราได้ส่งกำชับพวกผู้พิพากษาของท่านด้วยว่า ให้ฟังความของทั้งสองฝ่ายก่อน แล้วให้ตัดสินอย่างยุติธรรม ไม่ว่าจะเป็นคนอิสราเอลด้วยกัน หรือคนอิสราเอลกับคนต่างชาติ 17 เวลาพวกท่านตัดสิน ห้ามลำเอียง ให้ฟังทงคนรวยและคนจนเหมือนกัน ไม่ต้องกลัวใครเลย เพราะการตัดสินนั้นมาจากพระเจ้า และถ้าเรื่องไหนยากเกินไปสำหรับท่าน ให้เอามารบเรา เราจะตัดสินเอง 18 และในตอนนั้นเราก็ได้ส่งพวกท่านไปแล้วทุกเรื่องที่คุณทำ

คนสอดแนมไปคานาอัน
(กตว. 13:1-33)

19 พวกเราได้ทำตามคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พวกเราจึงออกเดินทางจากภูเขาซีนาย ผ่านที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัว อย่างที่พวกท่านก็เห็นมาแล้ว ในระหว่างทางมุ่งเดินไปตามแถบเนินเขาที่ชาวอาโมไรต์อยู่ แล้วเราก็มาถึงคาเดช-บารเนย 20 เราได้บอกกับพวกท่านว่า 'พวกท่านมาถึงแถบเนินเขาที่ชาวอาโมไรต์อยู่แล้ว เป็นแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเรียกให้กับพวกเรา 21 ดูสิ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ตั้งแผ่นดินนี้ไว้ตรงหน้าพวกท่านแล้ว พวกท่านขึ้นไปยึดเอาไว้อย่างไร เหมือนกับที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราบอกไว้ ไม่ต้องกลัว อย่าท้อถอย'

22 แล้วพวกท่านทั้งหลายได้มาหาเรา พูดว่า 'ให้เราส่งคนกลุ่มหนึ่งไปก่อน ให้เข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้น แล้วค่อยกลับออกมาบอกพวกเราว่า ควรจะไปทางไหน และเมืองที่พวกเราจะเข้าไปนั้นเป็นอย่างไรบ้าง'

23 เราเห็นด้วยความคิดนั้น เราจึงเลือกสิบสองคนมาจากพวกท่าน เผ่าละหนึ่งคน 24 พวกเขาได้ออกเดินทางไปที่เนินเขาแห่งนั้น และเข้าไปที่หุบเขาเอชโคลแล้วทำการสำรวจ † ดินแดนแห่งนั้น 25 พวกเขาได้นำผลไม้สดมีดองมาให้พวกเรา และมารายงานให้ฟังว่า 'แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราให้กับพวกเรานั้นดีมาก'

26 แต่พวกท่านไม่ยอมขึ้นไปทีนั้น พวกท่านจึงขัดคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 27 และเข้าไปบ่นกันในเต็นท์ของท่านว่า 'เพราะพระยาห์เวห์เกลียดพวกเรา พระองค์ถึงได้นำพวกเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกอาโมไรต์ และถูกพวกมันทำลาย 28 แล้วที่นี้พวกเราจะหันหน้าไปทางไหน พวกพี่น้องที่เข้าไปสอดแนมทำให้พวกเราท้อถอยเสียแล้ว พวกเขากล่าวว่า "พวกนั้นมีจำนวนมากกว่า และตัวสูงใหญ่กว่าพวกเรามาก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่โตและมีกำแพงสูงเสียดฟ้า พวกเขายังเห็นพวกยักษ์ †† ที่นั้นด้วย"

29 เราได้บอกกับพวกท่านว่า 'ไม่ต้องขวัญหนีดีพ้อ ไม่ต้องกลัวพวกมันหรอก 30 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะนำหน้าท่าน และต่อสู้แทนท่าน เหมือนกับสิ่งต่างๆที่พระองค์ได้ทำต่อหน้าท่านในแผ่นดินอียิปต์ 31 ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งก็เหมือนกัน ท่านก็ให้เห็นแล้วว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ได้อุ้มท่านไว้เหมือนพ่ออุ้มลูก ตลอดทางที่ท่านเดินมาจนถึงที่นี่'

32 แต่ถึงอย่างนั้น พวกท่านก็ไม่ไว้วางใจพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 33 พระองค์นำหน้าท่านในการเดินทาง เพื่อหาที่เต็นท์ให้ท่าน และพระองค์ก็นำหน้าท่านในไฟในตอนกลางคืน และในเมฆในตอนกลางวัน เพื่อให้พวกท่านรู้ว่าจะไปทางไหน

† สำรวจ หรือสอดแนม แอบสืบความลับหรือสำรวจดูกำลังฝ่ายตรงข้าม
†† พวกยักษ์ หรือพวกชาวอานาค ลูกหลานของอานาค คนพวกนี้ได้ชื่อว่าเป็นนักรบที่มีพลังเข้มแข็งและรูปร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ ดูในกตว. 13:33

คนอิสราเอลอดเข้าแผ่นดินคานาอัน

34 แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้ยินเสียงบ่นของพวกท่าน พระองค์โกรธ และสาบานว่า 35 'จะไม่มีใครสักคนในรุ่นที่ชั่วร้ายนี้ ที่จะได้เห็นแผ่นดินนั้น ที่เราได้สัญญาไว้ว่าจะให้กับบรรพบุรุษของเจ้า 36 นอกจากคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์จะได้เห็น เราจะยกแผ่นดินที่เขาเดินอยู่นั้นให้กับเขาและลูกหลานของเขา เพราะเขาเชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์อย่างแท้จริง'

37 แม้แต่เรา พระยาห์เวห์ยังโกรธเลย ก็เพราะพวกท่านนี่แหละ พระองค์พูดกับเราว่า 'แม้แต่เจ้าก็จะได้เข้าไปที่แผ่นดินนั้น 38 โยชูวาลูกชายของนูน ผู้ช่วยของเจ้าจะได้เข้าไปที่นั่น ให้กำลังใจกับเขา เพราะเขาจะเป็นคนแบ่งแผ่นดินนั้นแจกจ่ายให้กับชาวอิสราเอล

39 ส่วนลูกๆของพวกเจ้า ที่พวกเจ้าพูดว่า จะถูกจับไปเป็นเชลยนั้น พวกนั้นแหละจะได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น เพราะในวันนี้พวกลูกๆของเจ้าที่ยังไร้เดียงสา * และยังไม่ฟังตัวเองไม่ได้ เราจะให้แผ่นดินนั้นกับพวกเขาและพวกเขาจะได้เป็นเจ้าของมัน 40 ส่วนพวกเจ้าจะต้องหวนกลับไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ตามเส้นทางที่มุ่งไปทะเลแดง'

41 และพวกท่านก็ตอบว่า 'พวกเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์แล้ว พวกเราจะขึ้นไปสู้รบตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสั่งพวกเราไว้' แล้วพวกท่านก็เตรียมตัวไปรบ พวกท่านคิดว่ามันเป็นเรื่องง่ายที่จะขึ้นไปบนเนินเขานั้น

42 แล้วพระยาห์เวห์ได้พูดกับเราว่า 'บอกพวกเขาว่า ห้ามขึ้นไปบนเนินและห้ามไปรบ เพราะเราไม่ได้อยู่กับพวกเจ้า ถ้าพวกเจ้าฟังคำเตือนของเรา พวกเจ้าจะไม่ถูกฆ่าต่อหน้าศัตรูของพวกเจ้า'

43 และเราก็ได้บอกพวกท่านแล้วว่าพระยาห์เวห์พูดอะไร แต่พวกท่านก็ไม่ยอมฟัง ขัดขืนคำเตือนของพระยาห์เวห์และบ่มบ่มขึ้นไปบนเนินเขานั้น 44 ชาวอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่บนเขานั้น ก็ออกมาเผชิญหน้ากับพวกท่าน และขับไล่พวกท่านเหมือนฝูงผึ้งขับไล่ศัตรู พวกเขาได้ไล่บีบบังคับพวกท่านที่เสออีร์ ไปจนถึงโฮรมมาห์ 45 แล้วพวกท่านก็ซมซานกลับมาร้องห่มร้องไห้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ก็ไม่สนใจที่จะฟังเสียงร้องของพวกท่าน 46 แล้วพวกท่านก็อยู่ที่เคเดชเป็นเวลานานหลายวัน

ชาวอิสราเอลร่อนเร่ไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

2 พวกเราได้ทำตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเราไว้ คือเราได้หวนกลับไปยังที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง โดยใช้เส้นทางที่มุ่งหน้าไปยังทะเลแดง และพวกเราได้เดินเวียนไปตามแนวชายแดนของภูเขาเสออีร์เป็นเวลานานหลายวัน 2 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเราว่า 3 'พวกเจ้าได้เดินเวียนอยู่รอบๆที่อกเขานี้นานพอแล้ว ให้เดินทางต่อไปทางทิศเหนือ 4 แล้วให้ส่งประชาชนว่า พวกเจ้ากำลังจะผ่านเขตแดนของญาติเจ้า พวกเขาเป็นลูกหลานของเอชวาที่อยู่ในเสออีร์ พวกเขาจะกลัวเจ้า พวกเจ้าจะต้องระวังตัวไว้ให้ดี 5 อย่ายไปต่อสู้อกับพวกเขา เพราะเราจะไม่ยกดินแดนของพวกเขาให้กับเจ้าแม้แต่ฝ่าเท้าเดียว เพราะเราได้ยกดินแดนบนภูเขาเสออีร์ให้กับเอชวาเป็นเจ้าของไปแล้ว 6 อาหารที่เจ้าจะกินกัน ก็ต้องเอาเงินมาซื้อจากพวกเขา แม้แต่หน้าที่เจ้าจะตีมก็ต้องเอาเงินมาซื้อด้วยเหมือนกัน 7 แน่นนอน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้อายพรท่านในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านได้ทำมา พระองค์ดูแลท่านทุกอย่างก้าวในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งอันกว้างใหญ่ ในช่วงสี่สิบปีที่ผ่านมานี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่านตลอด ท่านไม่เคยขาดแคลนอะไรเลย'

8 พวกเราได้เดินทางต่อ ผ่านพวกญาติของเรา ที่เป็นลูกหลานของเอชวา ที่อาศัยอยู่ในเสออีร์ พวกเราไปจากถนนที่วิ่งตรงมา

* ยังไร้เดียงสา หรือ ยังไม่รู้ผิดชอบชั่วดี หมายถึงยังเป็นเด็กอยู่ ยังตัดสินใจด้วยตัวเองไม่ได้และยังไม่สามารถดูแลตัวเองได้

จากหุบเขาจอร์แดน ไปถึงเมืองเอลัทและเอซีโอน-เกเบอร์ พวกเราได้นำมาใช้ถนนที่มุ่งไปสู่ที่เปล่านั้นแห่งแล้งมออบ

อิสราเอลที่เมืองอาร์

9 พระยาห์เวห์ได้พูดกับเราว่า ‘อย่าไปรังควานพวกมออบและอย่าทำสงครามกับพวกเขา เพราะเราจะไม่ยกแผ่นดินของพวกมออบให้เจ้าครอบครอง เพราะเราได้ยกเมืองอาร์ให้ลูกหลานของโลท † ครอบครองไปแล้ว”

10 (ชาวเอมิมีเคยอยู่ที่เมืองอาร์มาก่อน พวกเขาเข้มแข็ง มีจำนวนมาก และรูปร่างสูงใหญ่เหมือนชาวอานาค ††† ชาวอานาคเป็นส่วนหนึ่งของชาวเรฟาอิม คนก็เลยคิดว่าชาวเอมิมีเป็นส่วนหนึ่งของชาวเรฟาอิมด้วย แต่ชาวโมอับเรียกพวกเขาว่าชาวเอมิมี 12 พวกชาวไฮริก็เคยอยู่ที่เฮอีร์มาก่อนเหมือนกัน แต่ลูกหลานของเอซาวได้ขับไล่พวกเขาออกไป พวกลูกหลานของเอซาวได้ทำลายพวกไฮริที่เคยอยู่ที่นั่น และเข้าไปอยู่แทน เหมือนกับที่ชาวอิสราเอลได้ทำกับประชาชนที่เคยเป็นเจ้าของดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับชาวอิสราเอล)

13 “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ตอนนี้ ลูกขึ้น ข้ามไปอีกผาภูหนึ่งของหุบเขาเศเรด’ พวกเราจึงข้ามหุบเขาเศเรดไป 14 นับตั้งแต่วันที่จากคาเดช-บารเนียมาจนข้ามหุบเขาเศเรดนี้ พวกเราใช้เวลาในการเดินทางสามสิบแปดปี ในช่วงเวลานั้น พวกนักบรรพชนทั้งหมดในค่ายของเราที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้าตอนอยู่ที่คาเดช-บารเนีย ต่างก็ล้มตายกันไปหมดเหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้สาบานไว้กับพวกเขา 15 ความจริงแล้ว เป็นฝีมือของพระยาห์เวห์เองที่ทำลายพวกนั้นจนหมดสิ้นไปจากค่าย

16 เมื่อพวกนักบรรพชนเหล่านั้นตายจากไปหมดแล้ว 17 พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า 18 “วันนี้เจ้าจะข้ามเขตแดนของมออบที่เมืองอาร์ 19 เจ้าจะเข้าไปใกล้กับลูกหลานของอัมโมน อย่าไปยุ่งกับพวกเขา และอย่าต่อสู้กับพวกเขา เพราะเราจะไม่ยกแผ่นดินของลูกหลานอัมโมนให้เจ้าครอบครอง เพราะเราได้ยกแผ่นดินนั้นให้ลูกหลานของโลทครอบครองแล้ว”

20 (แผ่นดินนี้ถือว่าเป็นของชาวเรฟาอิมเหมือนกัน เพราะพวกเขาเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน และชาวอัมโมนก็เรียกพวกเขาว่าคัมซุม-มิม 21 ชาวเรฟาอิมมีจำนวนมาก เป็นคนกลุ่มใหญ่และมีรูปร่างสูงใหญ่เหมือนชาวอานาค แต่พระยาห์เวห์ได้ทำลายพวกเขาต่อหน้าชาวอัมโมน ชาวอัมโมนจึงได้ยึดเอาดินแดนของชาวเรฟาอิม และเข้าไปอยู่แทน 22 พระยาห์เวห์ก็ทำอย่างเดียวกันนี้ให้กับลูกหลานของเอซาวที่อยู่ในเฮอีร์ ตอนที่พระองค์ทำลายชาวไฮริต่อหน้าพวกเขา พวกชาวเอโดมจึงยึดเอาดินแดนของชาวไฮริและเข้าไปอยู่ที่นั่นแทนจนถึงทุกวันนี้ 23 ส่วนชาวอัมโมนที่อยู่ตามหมู่บ้านใกล้กาซา ชาวคัฟไทร์ที่มาจากคัฟไทร์ได้มาทำลายพวกเขา และชาวคัฟไทร์เหล่านั้นก็เข้าตั้งบ้านเรือนอยู่ที่นั่นแทน)

การต่อสู้กับประชาชนชาวอามไรต์

24 “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ลูกขึ้น เตรียมตัว และข้ามหุบเขาอารโนนไป เห็นแล้วหรือยังว่าเราได้ให้สินหาชาวอามไรต์ กษัตริย์ของเมืองเฮซโบน ไว้ในกำมือเจ้าแล้ว เข้าไปยึดดินแดนของมัน และทำสงครามกับมันเลย 25 วันนี้เราจะทำให้ทุกคนทั่วได้ฟานีเกรงกลัวเจ้า เมื่อพวกเขาได้ยินข่าวเกี่ยวกับเจ้า พวกเขาจะกลัวจนตัวสั่นต่อหน้าเจ้า’

26 ในระหว่างที่พวกเราอยู่ที่ที่เปล่านั้นแห่งแล้งเคเดโมท เราได้ส่งพวกผู้ถือสารไปหากษัตริย์สินหาของเมืองเฮซโบน พร้อมกับคำพูดที่เป็นมิตรว่า 27 “ขออนุญาตให้เราใช้เส้นทางในดินแดนของท่านด้วยเถิด เราจะเดินอยู่แต่บนถนน จะไม่เลี้ยวขวาเลี้ยวซ้าย 28 เราจะจ่ายเงินซื้ออาหารและน้ำจากท่าน ขอแค่

ให้เราใช้เส้นทางเดินผ่านไปเท่านั้น 29 เหมือนกับที่ลูกหลานของเอซาวที่อยู่ในเฮอีร์และชาวโมอับที่อยู่ในอารีได้ทำกับเรามาแล้ว เราจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ให้กับพวกเราไว้”

30 แต่กษัตริย์สินหาของเฮซโบนไม่ยอมให้พวกเราผ่านทางนั้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทำให้เขาตอติงและตอติง เพื่อพระองค์จะได้ทำให้สินหาตกอยู่ในกำมือของท่านอย่างที่เราอยู่ตอนนี้

31 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า ‘เห็นแล้วหรือยังว่า เราได้ยกสินหาและดินแดนของเขาให้กับเจ้าแล้ว เข้าไปยึดเอามาเป็นของเจ้าสิ’

32 สินหาไปกับคนของเขาได้ออกมาทำสงครามกับพวกเราที่เฮซโบน 33 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราให้เขาตกอยู่ในกำมือของเรา เราจึงฆ่าสินหาและลูกๆของเขา รวมทั้งกองทัพของเขาทั้งหมด 34 และเราได้เข้ายึดเมืองของเขาไว้ทั้งหมดในตอนนั้น เราได้ทำลายทุกคนทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กๆในทุกๆเมืองโดยไม่เหลือใครเลย 35 พวกเราเอาแต่วัวควายและของมีค่ามาจากเมืองที่ยึดมาได้นั้น 36 เรายึดได้ทุกๆเมืองจากอารีออไรต์ที่ตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำของหุบเขาอารโนน รวมทั้งเมืองที่อยู่ในหุบเขาจนถึงแคว้นกิเลอาด ไม่มีกำแพงเมืองไหนที่สูงเกินเงื้อมมือเรา พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราให้ทุกๆเมืองกับเรา 37 เพียงแต่ท่านไม่ได้เข้าไปใกล้ดินแดนของชาวอัมโมน รวมทั้งบริเวณริมฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองต่างๆตามเนินเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้สั่งไว้ไม่ให้ทำอย่างนั้น

การต่อสู้กับชนชาวบาซัน

(กตว. 21:31-35)

3 พวกเราจึงออกเดินทางไปตามถนนที่ตรงไปบาซัน กษัตริย์โอกของเมืองบาซันและกองทัพของเขาออกมาก่อต่อสู้กับพวกเราที่เอเดรอี 2 พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า “ไม่ต้องกลัวมัน เพราะเราได้มอบมันและกองทัพของมัน รวมทั้งแผ่นดินของมันไว้ในกำมือของเจ้าแล้ว เจ้าจะทำกับมันเหมือนกับที่ได้ทำกับกษัตริย์สินหาอามไรต์ที่เคยปกครองเฮซโบน”

3 แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทำให้กษัตริย์โอกแห่งบาซันและกองทัพทั้งหมดของเขาตกอยู่ในกำมือของพวกเรา พวกเราได้ฆ่าเขาและคนอื่นจนไม่เหลือใครเลย 4 พวกเรายึดเมืองต่างๆไว้จนหมดเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่เมืองเดียว เรายึดได้ทั้งหกสิบเมืองในแคว้นอารโอบทั้งหมดที่เป็นอาณาจักรของโอกในบาซัน 5 เมืองพวกนี้ล้วนมีกำแพงที่สูงใหญ่ล้อมรอบ มีหิ้งประตูและกลอนเหล็ก นอกจากนี้ยังมีเมืองอื่นอีกมากมายที่ไม่มีกำแพงเมือง 6 พวกเราได้ทำลายพวกเขาเหมือนกับที่ได้ทำลายกษัตริย์สินหาแห่งเฮซโบน พวกเราทำลายทั้งผู้ชาย ผู้หญิงและเด็กในทุกๆเมืองจนหมดสิ้น 7 แต่พวกวัวควายและของมีค่าในเมืองต่างๆที่ริบมานั้น พวกเราได้ยึดเอาไว้เอง

8 ดังนั้น ในตอนนั้นพวกเราได้ยึดเอาดินแดนจากมือของกษัตริย์ชาวอามไรต์ทั้งสอง เป็นดินแดนที่อยู่ทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน จากหุบเขาอารโนนไปจนถึงภูเขาเฮอร์โมน 9 (ชาวไฮดอนเรียกเฮอร์โมนว่า ‘ฮีร์ออน’ แต่ชาวอามไรต์เรียกเฮอร์โมนว่า ‘เสนีร์’) 10 พวกเรายึดเมืองต่างๆบนที่ราบตอนบน กิเลอาดทั้งหมดและบาซันทั้งหมด ขึ้นไปจนถึงสาเลคาห์และเอเดรอี เมืองพวกนี้เป็นของอาณาจักรโอกแห่งบาซัน”

11 (มีชาวเรฟาอิมหลงเหลืออยู่น้อยมาก กษัตริย์โอกแห่งบาซันก็เป็นชาวเรฟาอิมคนหนึ่งที่ยังหลงเหลืออยู่ เติงย ของเขามีขนาดยาวเก้าศอก กว้างสี่ศอก ตอนนั้นมันยังตั้งอยู่ที่เมืองรับบัทของชาวอัมโมนอยู่เลย)

† ลูกหลานของโลท ลูกชายของโลทคือมออบและอัมโมน ดูใน ปฐมกาล 19:30-38 †† ชาวอานาค ลูกหลานของอานาค คนพวกนี้ได้ชื่อว่าเป็นนักรบที่มีพลังเข้มแข็งและรูปร่างสูงใหญ่เหมือนยักษ์ ดูใน กันดารวิถี 13:33

‡ เติงย หรือ ทีบศพ

ที่ดินของกาด รูเบนและมนัสเสห์ครึ่งเผ่า
(กตว. 32:1-42)

12 “ในตอนนั้นพวกเราได้ยึดเอาแผ่นดินนี้เป็นของพวกเรา เริ่มจากอาโรเออร์ซึ่งอยู่ในหุบเขาอารโนน เราได้มอบดินแดนครึ่งหนึ่งบนเขาก็เลอาดและเมืองต่างๆของมัน ให้กับชาวรูเบนและชาวกาด 13 ส่วนอีกครึ่งหนึ่งของก็เลอาดและบาซันทั้งหมดในอาณาจักรโอก เราได้มอบให้กับเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า”

(แคว้นอารโบททั้งหมด ทั้งส่วนของเมืองบาซันรวมเรียกว่าแผ่นดินของชาวเรฟาอิม 14 ยาริธจากเผ่ามนัสเสห์ได้ยึดแคว้นอารโบททั้งหมดไปจนถึงริมเขตแดนของชาวเกซุร์และชาวมาอาคาห์ แล้วยาริธก็ได้ตั้งชื่อเมืองต่างๆเหล่านั้นตามชื่อของเขา มาจนถึงทุกวันนี้)

15 “เราได้มอบก็เลอาดให้มาคีร์ 16 ส่วนชาวรูเบนและชาวกาด เราได้ให้ดินแดนตั้งแต่ก็เลอาดลงไปถึงหุบเขาอารโนน ตรงกลางหุบเขาคือเส้นแบ่งแดน ขึ้นไปถึงแม่น้ำยบบอกซึ่งเป็นเส้นเขตแดนของชาวอัมโมน 17 หุบเขาจอร์แดนและแม่น้ำจอร์แดนเองเป็นเส้นแบ่งเขตแดนทางตะวันตก เริ่มจากทะเลสาบกาลิลี † ลงไปจนถึงฝั่งตะวันออกของทะเลตาย †† ตรงกันของหน้าผาปิสกาห์

18 ในตอนนั้นเราได้สั่งพวกท่านว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ยกแผ่นดินฝั่งนี้ให้พวกท่านเป็นเจ้าของ แต่ตอนนี้ให้พวกท่านนกรับผู้ดูแลที่ถืออาวุธพร้อมมือ นำหน้าญาติพี่น้องชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปฝั่งโน้น 19 เว้นแต่พวกเมียบูและลูกๆ รวมทั้งฝูงสัตว์ของพวกท่าน (เรารู้ว่าพวกท่านมีฝูงสัตว์มากมาย) ให้ยังคงอยู่ในเมืองต่างๆที่เราได้ยกให้กับพวกท่าน 20 พวกท่านต้องช่วยญาติพี่น้องของพวกท่าน จนกว่าพวกเขาจะได้เป็นเจ้าของดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ได้ยกให้กับพวกเขา คือดินแดนที่อยู่ฝั่งโน้นของแม่น้ำจอร์แดน และให้ช่วยพวกเขาจนกว่าพระยาห์เวห์จะให้สันติสุขกับพวกเขา เหมือนกับที่พระองค์ให้กับพวกท่าน เมื่อถึงตอนนั้น พวกท่านจึงค่อยกลับมาดินแดนฝั่งนี้ที่เราได้ยกให้กับพวกท่าน’

21 ในตอนนั้นเราได้สั่งโยชูวาว่า ‘ท่านก็ได้เห็นกับตาแล้วว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำยิ่งใหญ่กับกษัตริย์สององค์นั้น พระองค์ก็จะทำอย่างนั้นกับอาณาจักรต่างๆที่ท่านกำลังจะบุกเข้าไปด้วย 22 ไม่ต้องกลัวพวกมัน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะต่อสู้แทนท่าน’

โมเสสอดเข้าแผ่นดินคานาอัน

23 ในตอนนั้นเราได้อ้อนวอนต่อพระยาห์เวห์ว่า 24 ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์เริ่มแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ และเมื่อที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นอีกแล้วไม่ว่าในสวรรค์หรือบนโลกที่จะทำในสิ่งที่พระองค์ทำหรือแสดงฤทธิ์อำนาจได้เหมือนกับที่พระองค์แสดง 25 ขอให้ข้าพเจ้าได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป เพื่อจะได้เห็นดินแดนที่ตั้งชื่ออยู่ฝั่งโน้น ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นเนินเขาที่สวยงามและแคว้นเลบานอนด้วยเถิด’

26 แต่พระยาห์เวห์โกรธเรามาก ก็เพราะพวกท่านนี้แหละ และพระองค์ก็ไม่ฟังคำขอร้องของเรา พระองค์พูดกับเราว่า ‘พอแล้วอย่าพูดเรื่องนี้ให้ได้อีก 27 ขึ้นไปบนยอดเขาปิสกาห์และมองไปรอบๆทั้งทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก แต่เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไป 28 ให้คำแนะนำกับโยชูวา ทำให้เขากลับมาหุบเขาและข้ามแม่น้ำ เพราะเขาจะเป็นคนนำประชาชนพวกนี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และเขาจะพาพวกนั้นไปยึดเอาแผ่นดินที่เจ้าเห็นนั้น’ 29 ดังนั้นพวกเราจึงอยู่ในหุบเขาตรงข้ามกับเบธเปโอร์

† ทะเลสาบกาลิลี ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า ทะเลคินเนเรท †† ทะเลตาย ในภาษาฮีบรูตรงนี้มีสองชื่อคือ ทะเลอาราบาห์ และทะเลเกลือ

โมเสสเตือนอิสราเอลให้เชื่อฟังกฎ

4 บัดนี้ ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังให้ตั้งกฎและข้อบังคับต่างๆที่เรา กำลังจะสอนให้พวกท่านทำ เพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่ และได้เข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านได้ยกให้กับท่าน 2 พวกท่านจะต้องไม่ทำอะไรเข้าไปในสิ่งที่เราได้สั่งท่านไว้แล้ว และต้องไม่ตัดอะไรออกไปด้วย เพื่อท่านจะได้รักษาคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่เราได้สั่งท่านไว้

3 พวกท่านก็ได้เห็นกับตาแล้ว ถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำลงไปกับบาอัล เปโอร์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำลายคนของท่าน ที่ไปบูชาพระบาอัลเทียมเท็จที่เปโอร์ 4 แต่พวกท่านทุกคนที่ยังผูกพันอยู่กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ก็ยังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้

5 ดูเถิด เราได้สอนกฎและข้อบังคับต่างๆกับพวกท่าน ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้สั่งเราไว้ เพื่อท่านจะได้ทำสิ่งเหล่านี้ในดินแดนที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของ 6 พวกท่านต้องรักษาและทำตามกฎพวกนี้อย่างระมัดระวัง เพราะมันจะพิสูจน์ให้ชนชาติอื่นเห็นว่า ท่านนั้นฉลาดและมีความเข้าใจแค่ไหน เมื่อพวกเขาได้ยื่นเกี่ยวกับกฎเหล่านี้ พวกเขา ก็จะพูดกันว่า ‘ชนชาติที่ยิ่งใหญ่ในช่วงฉลาดและมีความเข้าใจจริงๆ’

7 จะมีชนชาติที่ยิ่งใหญ่ไหนบ้าง ที่มีพระอยู่ใกล้ชิด เหมือนกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเรา ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์ก็อยู่ที่นั่น ไม่มีแน่ ไม่มีชนชาติไหนหรอกที่มีพระอย่างนี้อีกแล้ว 8 จะมีชนชาติที่ยิ่งใหญ่ไหนบ้าง ที่จะมียุทธศาสตร์เหมือนกับการสอนทั้งหมดนี้ที่เราให้กับพวกท่านในวันนี้ ไม่มีแน่นอน 9 แต่ให้ระวังตัวเองไว้ให้ดี เพื่อท่านจะได้ไม่ลืมสิ่งที่ตาของท่านได้เห็นมา เพื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะได้ไม่จางหายไปจากใจของท่านจนตลอดชีวิต ท่านต้องสั่งสอนลูกและหลานของท่านต่อกัน 10 ท่านต้องไม่ลืมสิ่งที่ท่านได้เห็นมา วันที่ท่านยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านที่ภูเขาซีนาย เมื่อพระยาห์เวห์พูดกับเราว่า ‘ให้รวบรวมประชาชนมาหาเรา เพื่อเราจะได้ให้พวกเขาฟังสิ่งที่เราจะบอก เพื่อพวกเขาจะได้เกรงกลัวเราตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ และพวกเขาจะได้สอนสิ่งเหล่านี้ให้กับลูกๆของพวกเขาต่อไป’ 11 พวกท่านเข้ามาใกล้และยืนอยู่ที่ตีนเขา ภูเขาอันสูงใหญ่เป็นไฟ สูงเสียดฟ้า และเกิดความมืด เมฆและหมอกหนาที่บดเข้ามายุคลุม 12 แล้วพระยาห์เวห์ได้พูดกับพวกท่านจากท่ามกลางไฟนั้น พวกท่านได้ยินแต่เสียงพูด แต่มองไม่เห็นรูปร่างอะไรเลย มีแต่เสียงเท่านั้น 13 พระองค์ได้ประกาศคำสอนของพระองค์ และพระองค์ได้สั่งให้พวกท่านทำตามคำสอนเหล่านั้น ซึ่งก็คือบัญญัติสิบประการ และพระองค์ได้เขียนมันไว้บนแผ่นหินสองแผ่น 14 เวลานั้นพระยาห์เวห์ได้สั่งให้เราสอนพวกท่าน ถึงกฎและข้อบังคับต่างๆเพื่อพวกท่านจะได้ทำตามคำสอนเหล่านั้นในดินแดนอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามไปยึดเป็นเจ้าของ

15 ในวันนั้นที่พระยาห์เวห์พูดกับพวกท่านบนภูเขาซีนาย ตอนที่พระองค์พูดออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น เพราะพวกท่านไม่ได้เห็นรูปร่างอะไรเลย ก็ให้ระวังตัวไว้ให้ดี 16 เพื่อพวกท่านจะได้ไม่ทำลายตัวเอง ด้วยการใช้สร้างรูปเคารพให้กับตัวเอง เป็นรูปสร้างต่างๆไม่ว่าจะเป็นรูปปั้นของชายหรือหญิง 17 หรือรูปปั้นของสัตว์ต่างๆที่อยู่บนบก หรือรูปปั้นของนกต่างๆที่บินอยู่ในท้องฟ้า 18 หรือรูปปั้นของพวกสัตว์เลื้อยคลานบนดิน หรือรูปปั้นของพวกปลาที่อยู่ในน้ำ 19 ให้ระวังตัวให้ดี เวลาที่ท่านมองดูท้องฟ้า เห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว รวมทั้งสิ่งต่างๆที่อยู่ในท้องฟ้า แล้วอย่าให้สิ่งต่างๆเหล่านั้นมาทำให้ท่านหลงผิด แล้วไปกราบไหว้และรับใช้พวกมัน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้จัดสรรสิ่งต่างๆเหล่านั้นให้กับทุกๆชนชาติทั่วใต้ฟ้านี้ 20 แต่พระยาห์เวห์ได้

รับพวกท่านและนำพวกท่านออกมาจากเตาหลอมเหล็ก คือออกมาจากอียิปต์ เพื่อมาเป็นคนของพระองค์โดยเฉพาะ เหมือนกับที่เป็นอยู่ในตอนนี้

21 เป็นเพราะพวกท่าน พระยาห์เวห์จึงได้โกรธมาก พระองค์จึงได้สาบานไว้ว่า เราจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่ตีแห่งนั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ยกให้ท่านเป็นเจ้าของ 22 เพราะเราจะต้องตายอยู่ที่นี้ จะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่พวกท่านจะได้ข้ามแม่น้ำสายนั้น และจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินที่ตีแห่งนั้น 23 ระวังตัวให้ดี เพื่อพวกท่านจะได้ไม่ลืมข้อตกลงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำไว้กับท่าน และเพื่อพวกท่านจะได้ไม่สร้างรูปเคารพเป็นรูปต่างๆ สำหรับตัวเอง ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สั่งห้ามไว้ 24 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านคือไฟที่เผาผลาญและเป็นพระเจ้าที่หึ่งหวง †

25 เมื่อพวกท่านมีลูกมีหลานและอยู่บนแผ่นดินนั้นเป็นเวลานาน ถ้าพวกท่านทำตัวไม่ดีและสร้างรูปเคารพที่เป็นรูปอะไรก็ได้แล้วแต่ และทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเห็นว่าชั่วร้าย เป็นการยั่วให้พระองค์โกรธ 26 เราขอเรียกฟ้าและดินมาเป็นพยานต่อต้านท่านในวันนี้ว่า พวกท่านจะต้องถูกทำลายอย่างรวดเร็วไปจากแผ่นดินที่ท่านกำลังข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเป็นเจ้าของนั้น พวกท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนานหรอก เพราะพวกท่านจะถูกทำลายล้างจนหมดสิ้น 27 พระยาห์เวห์จะทำให้พวกท่านกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ และพวกท่านก็จะเหลืออยู่แค่ไม่กี่คนในท่ามกลางชนชาติอื่นๆที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ให้พวกท่านเข้าไปอยู่ 28 ที่นั่นพวกท่านจะรับใช้พระต่างๆที่มีชื่อของคนทำขึ้นมา มีทั้งพระที่ทำจากไม้และหิน ที่มองก็ไม่ได้เห็น ฟังก็ไม่ได้ยิน กินหรือดมกลิ่นก็ไม่ได้ 29 จากชนชาติอื่นๆพวกท่านจะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะได้พบพระองค์ ถ้าท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดใจสุดจิตของท่าน 30 เมื่อท่านตกอยู่ในความทุกข์ยาก และเจอกับเรื่องต่างๆพวกนี้ ท่านก็จะหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและเชื่อฟังพระองค์ 31 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านนั้นเป็นพระเจ้าที่มีเมตตา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งท่านและพระองค์ก็จะไม่ทำลายท่าน พระองค์จะไม่ลืมข้อตกลงที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

คิดถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าได้ทำได้

32 ไปถามดูสิ เกี่ยวกับวันเวลาที่ผ่านมา ที่มีมาก่อนท่านนานแสนนาน นับตั้งแต่วันที่พระเจ้าสร้างมนุษย์ขึ้นมาในโลกนี้ ไปถามดูได้เลยจากสรุปปลายฟ้าข้างนี้ไปถึงข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องที่ยิ่งใหญ่อ่างนี้เกิดขึ้นมาก่อนหรือเปล่า หรือเคยได้ยินเรื่องอะไรอย่างนี้มาก่อนหรือเปล่า 33 เคยมีชนชาติไหนบ้างที่ได้ยินเสียงพระเจ้าพูดออกมาจากเปลวไฟเหมือนที่ท่านได้ยิน แล้วยังมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ 34 หรือเคยมีพระองค์ไหนบ้าง ที่พยายามเอาชนะชาติหนึ่งออกมาจากอีกชนชาติหนึ่ง เพื่อมาเป็นของพระองค์เอง พระองค์ใช้การทดลองต่างๆ เหตุการณ์พิเศษต่างๆ การอศจรรย์ต่างๆ รวมทั้งสงคราม มื้อที่เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจ และแขนอันแข็งแกร่งที่ยื่นออก และการกระทำที่น่ากลัวต่างๆ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้เพื่อท่าน และทำต่อหน้าต่อตาพวกท่านในประเทศอียิปต์ 35 พระองค์ทำอย่างนี้ให้ท่านเห็น เพื่อท่านจะได้รู้ว่าพระองค์คือพระเจ้าที่แท้จริง และไม่มีพระเจ้าอื่นอีกแล้วนอกจากพระองค์ 36 พระองค์ทำให้ท่านได้ยินเสียงของพระองค์จากสวรรค์เพื่อจะสั่งสอนท่าน และในโลกนี้ พระองค์ก็ทำให้ท่านเห็นไฟที่ยิ่งใหญ่ และท่านก็ได้ยินเสียงของพระองค์ออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น

† พระเจ้าที่หึ่งหวง คือพระเจ้าต้องการความซื่อสัตย์อย่างจริงจังจากประชาชนของพระองค์และไม่ยอมถ้าพวกเขาไปบูชาพระอื่น

37 เพราะพระองค์รักบรรพบุรุษของท่าน พระองค์จึงได้เลือกพวกท่านลูกหลานของพวกเรา และพระองค์เองที่นำท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยความแข็งแกร่งอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ 38 เพื่อพระองค์จะได้ขับไล่นาซีลชนชาติอื่นที่ใหญ่กว่าและแข็งแรงกว่าท่านออกไปจากแผ่นดินของพวกเรา แล้วจะได้นำเอาท่านเข้าไปอยู่และยกแผ่นดินของคนเหล่านั้นให้ท่านเป็นเจ้าของ เหมือนกับที่เป็นอยู่ในตอนนี้

39 ดังนั้นในวันนี้ให้รับรู้และจำใส่ใจไว้เลยว่า พระยาห์เวห์คือพระเจ้าที่แท้จริงที่อยู่บนสวรรค์และบนโลกนี้ ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก 40 ท่านต้องเชื่อฟังกฎและคำสั่งของพระองค์ที่เราได้ส่งกับท่านในวันนี้ เพื่อว่าท่านและลูกหลานของท่านจะได้เจริญรุ่งเรือง และเพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่ยืนยาวบนแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านให้กับท่านตลอดไป”

โมเสสเลือกเมืองสำหรับลี้ภัย

41 แล้วโมเสสได้เลือกเมืองสามเมืองทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน 42 เอาไว้เป็นที่ลี้ภัยของคนที่ไม่ฆ่าคนอื่นมาโดยไม่ได้เจตนา และไม่เคยเกลียดคนที่ถูกฆ่ามาก่อน คนๆนั้นสามารถที่จะหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้ และมีชีวิตต่อไป 43 สามเมืองที่โมเสสเลือกคือ เมืองเบเซอร์ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งกลางที่ราบสูงสำหรับชาวรูเบน เมืองราโอมที่ในกิเลอาดสำหรับชาวกาดี และเมืองโกลานในบาซันสำหรับชาวมนัสเสห์

กฎของโมเสส

44 นี่คือคำสั่งสอนที่โมเสสได้ให้กับประชาชนชาวอิสราเอล 45 สิ่งเหล่านี้คือคำสั่งสอน กฎและข้อบังคับที่โมเสสได้บอกกับชาวอิสราเอลเมื่อพวกเขาออกจากประเทศอียิปต์ 46 โมเสสได้ให้กฎต่างๆเหล่านี้กับพวกเขา ตอนที่พวกเขาอยู่ที่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนในหุบเขาที่อยู่ตรงข้ามเบธเปเออร์ บนดินแดนของกษัตริย์สิโหนชาวอาโมไรต์ที่ปกครองเฮซบอน และถูกโมเสสกับชาวอิสราเอลโจมตีจนพ่ายแพ้เมื่อครั้งที่พวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 47 ชาวอิสราเอลได้ยึดเอาแผ่นดินของกษัตริย์สิโหนและกษัตริย์โอกแห่งบาซัน ทั้งสององค์นี้เป็นกษัตริย์ของชาวอาโมไรต์ ที่ปกครองอยู่ในดินแดนทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน 48 ดินแดนแห่งนี้เริ่มจากอารเออร์ซึ่งอยู่ติดหุบเขาอารีโนนไปจนถึงภูเขาสิริออน (คือภูเขาเฮอร์โมน) 49 รวมทั้งหุบเขาจอร์แดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ลงไปทางใต้จนถึงทะเลตาย †† และไปทางตะวันออกถึงดินเขาปีสกาห์

บัญญัติสิบประการ

(อพย. 20:1-17)

5 โมเสสเรียกชาวอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาและพูดกับพวกเขาว่า “ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังให้ดี ฟังกฎและข้อบังคับที่เรากำลังจะพูดกรอกหูของพวกท่านในวันนี้ ให้ศึกษาและทำตามอย่างระมัดระวัง 2 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ทำข้อตกลงกับพวกเราที่ภูเขาซีนาย 3 พระองค์ไม่ได้ทำข้อตกลงนี้กับบรรพบุรุษของพวกเรา แต่ทำกับพวกเรา ที่ยังมีชีวิตอยู่ ที่กับพวกเราทุกคนที่อยู่ที่นี่ในวันนี้ 4 พระยาห์เวห์ได้พูดต่อหน้าพวกท่านออกมาจากไฟบนภูเขานั้น 5 เราได้ยินอยู่ระหว่างพระยาห์เวห์กับพวกท่านในตอนนี้ เพื่อจะบอกท่านว่าพระยาห์เวห์พูดอะไร เพราะพวกท่านกลัวไฟนั้น และไม่ได้ขึ้นไปบนภูเขา พระยาห์เวห์พูดว่า 6 ‘เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เราได้นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกมาจากการเป็นทาสนั้น 7 เจ้าต้องไม่มีพระอื่นนอกจากเรา †

†† ทะเลตาย ตรงนี้ในภาษาฮีบรู ใช้ชื่อว่า ทะเลอาราบาห์ ‡ นอกจากเราหรือแปลตรงๆว่า ต่อหน้าเรา

8 เจ้าต้องไม่ทำรูปเคารพให้กับตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นรูปอะไรก็ตามที่อยู่ในท้องฟ้า หรืออยู่บนพื้นดิน หรืออยู่ใต้น้ำ

9 เจ้าต้องไม่กราบไหว้หรือรับใช้สิ่งต่างๆ เหล่านั้น เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หึงหวง † บาปที่รุ่นพ่อทำไว้ เราจะไปลงโทษที่ลูกของเขา และแม่แต่หลาน เหลน ของคนพวกนั้นที่เกลียดเรา ¹⁰ แต่คนที่รักเราและเชื่อฟังคำสั่งสอนของเรา เราก็จะเมตตาปราณีรอบครัวของเขาเป็นพี่น้องรุ่น

11 เจ้าต้องไม่อ้างชื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าเล่นๆ เพราะพระยาห์เวห์จะถือว่าคนนั้นมีความผิดที่อ้างชื่อของพระองค์มาสาบานกันเล่นๆ

12 ให้รักษาวินัยทางศาสนาไว้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้สั่งไว้ ¹³ ในช่วงหกวันแรกของแต่ละอาทิตย์ เจ้าก็ทำงานได้ตามปกติ

14 แต่วันที่เจ็ดเป็นวันหยุดพักผ่อน ซึ่งอุทิศให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ทำงานใดๆ ในวันนั้น ทั้งตัวเจ้า ลูกชาย ลูกสาวของเจ้า หรือทาสชายหญิง หรือวัวหรือลาของเจ้า หรือสัตว์อื่นๆ ของเจ้าหรือชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองของเจ้า เพื่อที่ว่าทาสชายหญิงของเจ้าจะได้หยุดพักผ่อนเหมือนเจ้า ¹⁵ อย่าลืมว่าเจ้าก็เคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์มาก่อน และพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้นำเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยมือที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจและแขนที่แข็งแกร่งของพระองค์ เพราะอย่างนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าถึงได้สั่งให้เจ้ารักษาวินัยทางศาสนา

16 ให้เคารพพ่อแม่ของเจ้าตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้สั่งเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้มีอายุยืนยาวและเจริญรุ่งเรืองในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้ากำลังให้กับเจ้า

17 เจ้าต้องไม่ฆ่าคน

18 เจ้าต้องไม่เป็นชู้

19 เจ้าต้องไม่ขโมย

20 เจ้าต้องไม่เบียดเบียนเพื่อนบ้านของเจ้า

21 เจ้าต้องไม่อยากได้เมียของเพื่อนบ้าน เจ้าต้องไม่โลภอยากได้ของของเพื่อนบ้าน ไม่ว่าจะเป็นบ้าน ที่นา ทาสชายหญิง วัว หรือลา หรืออะไรก็ตามที่เป็นของของเพื่อนบ้านเจ้า”

ประชาชนกลัวพระเจ้า
(อพย. 20:18-21)

22 โมเสสพูดอีกว่า “คำสั่งพวกนี้ พระยาห์เวห์ได้พูดด้วยเสียงอันดังกับพวกท่านทั้งหมดที่มาประชุมกันอยู่ที่ภูเขา พระองค์พูดจากท่ามกลางไฟ เมฆและหมอกหนาที่บ ุหล่งจากนั้น พระองค์ก็ไม่พูดอะไรอีกเลย พระองค์ได้เขียนคำสั่งนี้ไว้บนแผ่นหินสองแผ่นและเอามาให้กับเรา

23 เมื่อพวกท่านได้ยินเสียงจากความมืด ขณะที่ภูเขาลุกไหม้เป็นไฟ พวกท่านทั้งหลาย ที่เป็นหัวหน้าเผ่าและผู้อาวุโส † ก็ได้เข้ามาหาเรา ²⁴ และพวกท่านพูดว่า ‘ดูสิ พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ได้แสดงสง่าราศีและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้เราเห็น และพวกเราที่ได้ยินเสียงของพระองค์ออกมาจากกลางไฟด้วย วันนั้นพวกเราได้เห็นแล้วว่า พระเจ้าพูดกับคนได้โดยที่คนยังมีชีวิตอยู่ ²⁵ แล้วทำไมเราจะต้องมาเสี่ยงกับความตายตอนนี้ด้วย ไฟนี้จะต้องทำลายพวกเราอย่างแน่นอน ถ้าพวกเราได้ยินเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราอีก เราจะต้องตาย ²⁶ เพราะมีมนุษย์คนไหนบ้างที่เคยได้ยินเสียงของพระเจ้าเที่ยงแท้จากท่ามกลางไฟเหมือนพวกเรา แล้วยังมีชีวิตอยู่อีก ไม่มีแน่ ²⁷ โมเสส ท่านเข้าไปใกล้ๆ พระองค์และให้ฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะพูด แล้วให้มาบอกทุกสิ่งทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราบอกท่าน แล้วเราจะฟังและทำตามนั้น’

† พระเจ้าที่หึงหวง หรือ “เราคือ เอล คานาห์ พระเจ้าที่หึงหวง” †† เป็นพยานเท็จ พูดโกหก † ผู้อาวุโส ผู้ชายที่มีอายุที่เป็นผู้นำในเมือง พวกเขาส่งจดสั้นใจให้ประชาชน

พระยาห์เวห์พูดกับโมเสส

28 พระยาห์เวห์ได้ยื่นสิ่งที่พวกท่านพูดกับเรา พระองค์พูดกับเราว่า ‘เราได้ยินคำพูดที่ประชาชนพวกนี้พูดกับเจ้า สิ่งที่พวกเขาพูดนั้นดี ²⁹ เราอยากให้พวกเขาทั้งหลายเกรงกลัวเรา และเชื่อฟังคำสั่งทั้งหมดของเราเสมอ เพื่อทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีทั้งกับตัวพวกเขาเองและกับลูกหลานของพวกเขาตลอดไป ³⁰ ไปบอกพวกเขาว่า “กลับไปเดินที่ของพวกเจ้าได้แล้ว” ³¹ แต่เจ้าอยู่ที่นี้กับเราก่อนและเราจะบอกถึงคำสั่ง กฎและข้อบังคับทั้งหมดกับเจ้า และเจ้าจะต้องเอาไปสอนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เอาไปทำในแผ่นดินที่เราจะให้พวกเขาเป็นเจ้าของ’

32 ดังนั้น พวกท่านต้องระวังที่จะทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสั่งท่านไว้ พวกท่านต้องไม่หลงไปทางซ้ายหรือทางขวา ³³ พวกท่านต้องเดินตามทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสั่งท่านไว้ เพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิตอยู่และเจริญรุ่งเรือง และมีอายุยืนยาวในแผ่นดินที่พวกท่านจะได้เป็นเจ้าของนั้น

รักและเชื่อฟังพระเจ้าอยู่เสมอ

6 นี่คือคำสั่ง กฎและข้อบังคับต่างๆ ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้สั่งให้เราเอามาสอนพวกท่าน ให้พวกท่านทำตามกฎต่างๆ เหล่านี้ ในดินแดนที่พวกท่านกำลังจะข้ามไปยึดเอานัน ² เพื่อท่าน และลูกๆ หลานๆ ของท่านจะได้เกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านตลอดชีวิต และรักษากฎและคำสั่งทั้งหมดที่เราได้สั่งท่านไว้ แล้วท่านจะได้มีอายุยืนยาว ³ ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังไว้ให้ดี และให้ทำตามกฎเหล่านี้ด้วยความระมัดระวังด้วย เพื่อท่านจะได้เจริญรุ่งเรืองและมีลูกหลานมากมาย กลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ บนแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เหมือนกับที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้สัญญาไว้กับท่าน ⁴ ประชาชนชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังไว้ให้ดี มีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้าของเรา ⁵ ท่านต้องรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการทุ่มสุดใจ # สุดชีวิต † และสุดตัว † ของท่านให้กับพระองค์ ⁶ คำสั่งเหล่านี้ที่เราได้สั่งท่านในวันนี้ ให้จดจำไว้ในใจเสมอ ⁷ ท่องให้กับลูกๆ ฟัง และพูดถึงคำสั่งเหล่านี้ ไม่ว่าจะนั่งอยู่ในบ้านหรือเดินอยู่บนท้องถนน หรือนอนหรือลุกขึ้น ⁸ เขียนผูกไว้ที่แขนเพื่ออย่าเตือน และผูกไว้ที่หน้าผากเหมือนผ้าโพกหัว ⁹ เขียนไว้ที่เสาประตูบ้านและที่ประตูเมืองของท่าน

10 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน นำท่านเข้าสู่แผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ บรรพบุรุษของท่านว่าจะให้กับท่าน เป็นแผ่นดินที่เต็มไปด้วยเมืองที่ร่ำรวยยิ่งใหญ่ว่าท่านไม่ได้สร้าง ¹¹ และบ้านเรือนที่เต็มไปด้วยของดีมากมาย ที่ท่านไม่ต้องหามาใส่ไว้ และบ่อน้ำที่ท่านไม่ต้องขุด ไร่ ทุ่งและไร่มะกอกที่ท่านไม่ต้องปลูก เมื่อท่านได้กินจนอิ่มหน้าสำราญแล้ว ¹² ระวังตัวให้ดี เพื่อท่านจะไม่ลืมพระยาห์เวห์ ผู้ที่นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์พ้นจากการเป็นทาส ¹³ ท่านต้องเกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และรับใช้พระองค์ และสาบานโดยอ้างชื่อของพระองค์ว่า ¹⁴ พวกท่านจะไม่ไปติดตามพระอื่น ไม่ว่าจะ เป็นพระองค์ไหนก็ตามที่เป็นของชนชาติที่อยู่รอบข้างเจ้า ¹⁵ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านที่อยู่ท่ามกลางท่านเป็นพระเจ้าที่หึงหวง ดังนั้นให้ระวังตัวให้ดี เพื่อว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะไม่โกรธท่านและทำลายท่านไปจากโลกนี้

16 พวกท่านต้องไม่ลองดีกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เหมือนกับที่พวกท่านเคยลองดีกับพระองค์มาแล้วที่มีสสาร ¹⁷ พวกท่านต้องเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน รวม

† มีแต่พระยาห์เวห์... ของเรา หรือแปลได้อีกว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเป็นหนึ่ง” หรือ “มีพระเจ้าเพียงองค์เดียวคือพระยาห์เวห์ของเรา” †† สุดใจ มักใช้ในลักษณะของ “จิตใจ” คือความคิดและความตั้งใจของคนๆ หนึ่ง ††† สุดชีวิต มักหมายถึง “จิตวิญญาณ” †††† สุดตัว หมายถึง กำลัง ความสามารถ และทรัพย์สิน

ทั้งคำสั่งและกฎของพระองค์ที่พระองค์ได้สั่งท่านไว้ 18 ท่านต้องทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องและดี เพื่อท่านจะได้เจริญรุ่งเรือง และได้เข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินที่ดีที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ว่าจะยกให้กับบรรพบุรุษของท่าน 19 โดยที่พระองค์จะขับไล่ศัตรูของท่านออกไปต่อหน้าท่าน ตามที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้

สอนสิ่งที่พระเจ้าได้ทำ

20 ในอนาคตเมื่อลูกของท่านถามท่านว่า ‘คำสั่ง กฎและข้อบังคับต่างๆที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราสั่งพวกท่านไว้มีความหมายอะไร’ 21 แล้วท่านจะได้ตอบกับลูกของท่านว่า ‘พวกเราเคยเป็นทาสของกษัตริย์ฟาโรห์ในประเทศอียิปต์มาก่อน แต่พระยาห์เวห์ได้นำพวกเราออกมาจากอียิปต์ด้วยมือที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ 22 เราได้เห็นพระยาห์เวห์ทำให้เกิดเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวต่างๆ รวมทั้งสิ่งมหัศจรรย์กับประเทศอียิปต์ กับกษัตริย์ฟาโรห์และกับทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา 23 และพระยาห์เวห์ได้นำพวกเราออกจากที่นั่น เพื่อจะนำพวกเรามาถึงแผ่นดินที่พระองค์เคยสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเรา และยกแผ่นดินนั้นให้กับเราด้วย 24 พระยาห์เวห์สั่งให้พวกเราเชื่อฟังกฎเหล่านั้นทั้งหมดและให้เกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา เพราะมันจะดีสำหรับพวกเราเสมอ และจะทำให้เรามีชีวิตอยู่เหมือนกับการเป็นอยู่เดียวกัน 25 ถ้าพวกเราทำตามคำสั่งของพระองค์ที่ได้สั่งเราไว้อย่างระมัดระวัง พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะพอใจเรา’

ชาวอิสราเอลคนพิเศษของพระเจ้า

7 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าสู่แผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดเป็นเจ้าของ พระองค์จะขับไล่ชนชาติพวกนี้ออกไปต่อหน้าท่าน คือ ชาวฮิตไทต์ ชาวเกอร์กาซ ชาวอามอไรต์ ชาวคานอน ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์และชาวเยบูนส์ รวมเจ็ดชาติ ที่ใหญ่กว่าและแข็งแรงกว่าท่าน 2 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านมอบคนพวกนั้นให้อยู่ใต้อำนาจของท่านและท่านได้เอาชนะพวกเขาแล้ว ท่านจะต้องทำลายพวกเขาให้หมดสิ้น ท่านจะต้องไม่ทำสัญญาสงบศึกใดๆกับพวกเขา และท่านจะต้องไม่แสดงความเมตตาใดๆกับพวกเขาด้วย 3 อย่าแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกลูกสาวให้เป็นเมียของลูกชายพวกเขา และอย่าเอาลูกสาวของพวกเขามาเป็นเมียลูกชายท่านด้วย 4 เพราะพวกเขาจะทำให้ลูกๆของท่านหันเหไปจากเราและลูกๆของท่านก็จะไปรับใช้พวกพระอื่นๆ และพระยาห์เวห์ก็จะโกรธพวกท่านและทำลายท่านอย่างรวดเร็ว

ทำลายพวกพระเทียมเท็จ

5 พวกท่านจะต้องทำอย่างนี้กับพวกชนชาติเหล่านั้น คือ พวกท่านต้องรื้อแท่นบูชาของพวกเขาทิ้งและทุบเสาหิน[†] ของพวกเขาเสีย และตัดเสาเจ้าแม่อาเซราห์ของพวกเขาทิ้ง และเผาพวกรูปเคารพของพวกเขา 6 เพราะท่านคือประชาชนที่ถูกแยกออกมาเพื่อเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้เลือกท่านจากบรรดาชนชาติทั้งหมดบนโลกนี้ ให้เป็นของรักของหวงที่มีค่าของพระองค์ 7 พระยาห์เวห์ไม่ได้รับรักพวกท่านและเลือกพวกท่านเพราะพวกท่านมีจำนวนมากที่สุดในบรรดาชนชาติอื่นๆทั้งหมด เพราะความจริงแล้วพวกท่านมีจำนวนน้อยที่สุด 8 แต่เป็นเพราะพระยาห์เวห์รักพวกท่าน และเพราะพระองค์รักษาคำสัญญาที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่านว่าพระยาห์เวห์จะนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์ด้วยมือที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ และพระองค์ได้

[†] เสาหิน หินที่ถูกตั้งขึ้นเพื่อช่วยให้ประชาชนจดจำพระเจ้าลอมที่พวกเขาสักการะบูชา

ปล่อยให้ท่านเป็นอิสระจากการเป็นทาส จากเงื้อมมือของฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์

9 ดังนั้นให้รู้ไว้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว เป็นพระเจ้าที่ซื่อสัตย์ที่รักษาคำสัญญา พระองค์รักคนเหล่านั้นที่รักพระองค์ และเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ พระองค์จะรักพวกเขาไปอีกเป็นพันๆรุ่น 10 แต่พระยาห์เวห์จะลงโทษคนที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะไม่ลงโทษจะทำลายเขา พระองค์จะลงโทษคนที่เกลียดชังพระองค์ 11 ดังนั้นท่านต้องเชื่อฟังคำสั่งสอน กฎ และข้อบังคับที่เราได้สั่งท่านในวันนี้

12 ถ้าพวกท่านเชื่อฟังข้อบังคับเหล่านั้น และทำตามอย่างระมัดระวัง พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะรักษาข้อตกลงแห่งความรักกับท่านที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 13 พระองค์จะรักท่านและอวยพรท่านและเพิ่มจำนวนคนของท่าน พระองค์จะอวยพรให้ท่านมีลูกหลานมากมาย และพระองค์จะอวยพรให้ท่านให้เกิดผลดี พระองค์จะอวยพรให้ฝูงวัวและฝูงแพะเกิดลูกมากมาย พระองค์จะอวยพรทั้งหมดนี้ให้กับท่าน ในแผ่นดินที่พระองค์สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่าจะยกให้ท่าน

14 ท่านจะได้รับการอวยพรมากกว่าชนชาติอื่น ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และฝูงสัตว์ของท่านจะไม่เป็นหมัน 15 พระยาห์เวห์จะไม่ให้ท่านเจ็บป่วย พระองค์จะไม่ให้ท่านติดโรคที่ร้ายแรงทั้งหลายที่ท่านเคยเห็นในแผ่นดินอียิปต์ แต่พระองค์จะเอาสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดไปให้กับคนที่เกลียดชังท่าน 16 ท่านต้องทำลายประชาชนทั้งหมดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้มอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของท่าน อย่าไปส่งสารพวกเขา และอย่าไปบูชาพวกพระของพวกเขา เพราะมันจะเป็นกับดักสำหรับท่าน

พระยาห์เวห์ช่วยคนของพระองค์

17 ถ้าท่านพูดอยู่ในใจว่า ‘ชนชาติพวกนี้มีมากกว่าเรามาก เราจะขับไล่พวกเขาออกไปได้อย่างไร’ 18 อย่ากลัวพวกเขา ให้จำไว้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำอะไรกับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ และกับประชาชนชาวอียิปต์ทั้งหมด 19 ให้จำความทุกข์ยากอันยิ่งใหญ่ที่ท่านเห็น และให้จำเหตุการณ์พิเศษต่างๆและประการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ได้ทำ และให้จำมือที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจและแขนที่ยื่นออกมาช่วย ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านใช้ในการนำท่านออกจากประเทศอียิปต์ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทำอย่างเดียวกันนี้กับทุกๆชนชาติที่ท่านกลัวอยู่นี้

20 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะส่งฝูงแตน^{††} มาต้อยพวกเขา จนกว่าคนที่ยังเหลืออยู่และหลบซ่อนจากท่านจะถูกทำลายหมด 21 อย่ากลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน และพระองค์คือพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่และคนก็กลัวพระองค์ 22 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะขับไล่ชนชาติต่างๆที่อยู่ก่อนหน้าท่านออกไปที่ละเล็กละน้อย ท่านอย่าเพิ่งทำลายพวกเขาทีเดียวหมด 23 ไม่อย่างนั้นจะมีสัตว์ป่าเพิ่มมากขึ้นสำหรับท่าน 23 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะมอบชนชาติเหล่านั้นให้อยู่ใต้อำนาจของท่าน และพระองค์จะทำให้คนเหล่านั้นสับสนวุ่นวาย จนพวกเขาถูกทำลายจนหมดสิ้น 24 พระยาห์เวห์จะมอบกษัตริย์ของพวกเขาก็ให้อยู่ในกำมือของท่าน และท่านจะฆ่าพวกเขาและทำให้พวกเขาสิ้นชื่อไปจากใต้ฟ้านี้ ไม่มีใครจะยืนขวางท่านได้ จนกว่าท่านจะทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น

25 พวกท่านต้องเอารูปเคารพของพวกเขามาเผาไฟ ท่านต้องไม่โลภเงินทองที่ติดอยู่กับรูปเคารพเหล่านั้น ท่านต้องไม่เอาเงินและทองนั้นมาเป็นของตัวเอง ถ้าท่านทำอย่างนั้นท่านจะติดกับดักของมัน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเกลียดชังรูปเคารพพวกนั้น 26 ท่านต้องไม่เอารูปเคารพพวกนี้ไปไว้ในบ้าน ไม่อย่างนั้นท่านจะถูกทำลายจนหมดสิ้นเหมือนรูปเคารพนั้น ท่าน

^{††} แตน แมลงชนิดหนึ่งเหมือนตัวต่อหรือผึ้ง อาจจะหมายถึงตัวแตนจริงๆ หรืออาจจะหมายถึงทูตสวรรค์หรือพลังอำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

ต้องเกลียดชังและดูถูกรูปเคารพนั้น เพราะมันต้องถูกทำลายจนหมดสิ้น

ให้จดจำถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ทำให้

8 พวกท่านต้องเชื่อฟังและทำตามคำสั่งทุกข้อ ที่เราให้กับท่านในวันนี้อย่างระมัดระวัง เพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิตและเพิ่มจำนวนมากขึ้นและได้เข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ² ท่านต้องจดจำถึงการเดินทางในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งตลอดสี่สิบปีที่ผ่านมาจากที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้นำท่าน เพื่อท่านจะได้ถ่อมตัวลง พระองค์ได้ทดสอบท่าน เพื่อจะรู้ว่าท่านคิดอะไรอยู่ในใจ จะรู้ว่าท่านจะเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์หรือไม่ ³ พระยาห์เวห์ทำให้ท่านต้องทนทุกข์จากความหิวแล้วพระองค์ก็เลี้ยงพวกท่านด้วยมานา ที่ทั้งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน เพื่อที่พระองค์จะได้สอนท่านว่า คนเราไม่ได้มีชีวิตอยู่ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่คนเราจะใช้ชีวิตอยู่ได้ด้วยทุกๆ คำพูดที่ออกมาจากปากของพระยาห์เวห์ ⁴ เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาด เท้าของท่านก็ไม่บวมตลอดสี่สิบปี ⁵ จำไว้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้อบรมสั่งสอนเหมือนพ่อที่อบรมสั่งสอนลูกของเขา

⁶ ดังนั้นให้เชื่อฟังบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการเดินในทางของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ⁷ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังนำท่านเข้าไปในดินแดนที่ดี แผ่นดินที่มีลำธาร ตาน้ำและน้ำใต้ดินที่ไหลทะลักออกมาในหุบเขาและเนินเขา ⁸ เป็นแผ่นดินที่เต็มไปด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ ไร่องุ่น ต้นมะเดื่อและพวกผลทับทิม เป็นแผ่นดินที่ให้น้ำมันมะกอกและน้ำเชื่อมผลไม้ ⁹ เป็นแผ่นดินที่ท่านจะไม่ต้องใช้ชีวิตอยู่อย่างอดอยากและที่ที่ท่านจะไม่ขาดอะไรเลย แผ่นดินที่ก้อนหินเป็นเหล็กและที่ที่ท่านสามารถทำเหมืองทองแดงจากเนินเขาของมัน ¹⁰ เมื่อท่านได้กินทุกอย่างจนพอใจแล้ว ให้สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสำหรับแผ่นดินที่ดีที่พระองค์ได้ยกให้กับท่าน

อย่าลืมสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ให้ไว้

¹¹ ระวังให้ดี อย่าลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยไม่ทำตามคำสั่ง กฎและข้อบังคับของพระองค์ที่เราได้สั่งท่านไว้ในวันนี้ ¹² เมื่อท่านกินทุกอย่างจนพอใจแล้ว ท่านได้สร้างบ้านที่สวยงามและเข้าไปอยู่อาศัย ¹³ ฝูงวัว ฝูงแพะแกะและฝูงสัตว์ของท่านเพิ่มจำนวนมากขึ้น ท่านมีเงินทองมากขึ้น และทุกอย่างที่ท่านมีได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น ¹⁴ ระวังให้ดี อย่าได้หยิ่งผยอง และลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ที่ได้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากการเป็นทาสนั้น ¹⁵ พระองค์คือผู้ที่นำท่านไปสู่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งที่กว้างใหญ่และแห้งแล้ง ที่เต็มไปด้วยยุงพิษและแมงป่อง ดินแดนที่แห้งแล้งไม่มีน้ำ พระองค์คือผู้ที่ทำให้น้ำไหลออกมาจากก้อนหินแข็งเพื่อท่าน ¹⁶ พระองค์คือผู้ที่เลี้ยงดูท่านด้วยมานาในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง มานาที่บรรพบุรุษท่านเองก็ไม่เคยรู้จัก เพื่อจะทำให้ท่านถ่อมตัวลง เพื่อทดสอบท่าน แล้วในที่สุดจะทำให้ท่านเจริญรุ่งเรือง ¹⁷ ระวังให้ดี อย่าคิดในใจว่า 'เป็นเพราะพลังและอำนาจของตนเอง ที่ทำให้ฉันร่ำรวยขนาดนี้' ¹⁸ แต่อย่าลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะพระองค์คือผู้ที่ให้อาหารฉัน ที่ทำให้ท่านร่ำรวยขึ้นมา เพื่อพระองค์จะได้รักษาข้อตกลงที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน อย่างที่พระองค์กำลังทำอยู่ตอนนี้

¹⁹ ถ้าท่านลืมพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และไปติดตามพระอื่น แล้วยังไปรับใช้ กราบไหวบูชาพระพวกนั้น เราขอเตือนพวกท่านในวันนี้ว่า พวกท่านจะต้องถูกทำลายแน่ๆ ²⁰ เหมือนชนชาติที่พระยาห์เวห์กำลังทำลายอยู่ต่อหน้าพวกท่านเมื่อท่านเข้าไปใน

แผ่นดินนั้น พวกท่านก็จะถูกทำลายแบบนั้นเหมือนกัน เพราะท่านไม่ยอมฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

พระยาห์เวห์จะอยู่กับชาวอิสราเอล

9 ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังให้ดี วันนี้ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อเข้าไปขับไล่ชนชาติที่ยิ่งใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าท่าน และเมืองต่างๆที่ยิ่งใหญ่พร้อมกำแพงสูงเสียดฟ้า ² ชาวอานาค [†] ที่แข็งแรงและสูงใหญ่ ท่านรู้จักพวกเขาและเคยได้ยินเกี่ยวกับพวกเขาว่า 'มีใครบ้างที่จะหยุดพวกเขาเอาหน้าได้ ไม่มีเลย' ³ ท่านแน่ใจได้เลยในวันนี้ว่า เป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเอง ที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปก่อนท่าน เป็นเหมือนไฟที่ทำลายล้าง พระองค์จะกวาดล้างพวกชนชาติเหล่านั้น และพระองค์จะเอาชนะพวกเขาเมื่อท่านเดินทางเข้าไป ท่านจะไล่พวกเขาออกไปและทำลายพวกเขาอย่างรวดเร็วเหมือนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สัญญาไว้กับท่าน

⁴ เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ขับไล่พวกนั้นออกไปต่อหน้าท่าน พวกท่านไม่ต้องคิดในใจว่า 'เพราะฉันเป็นคนดี พระยาห์เวห์ถึงได้นำฉันเข้ามาเป็นเจ้าของแผ่นดินนี้' แต่ที่พระยาห์เวห์ขับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไปต่อหน้าท่านก็เพราะพวกเขาเป็นคนชั่วต่างหาก ⁵ ที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินของคนพวกนั้น ไม่ใช่เพราะท่านเป็นคนดีและซื่อสัตย์หรือชนะ แต่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านขับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไปต่อหน้าท่าน ก็เพราะพวกเขาเป็นคนชั่ว และพระยาห์เวห์ต้องการรักษาสัญญาที่พระองค์ได้ทำไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ บรรพบุรุษของท่าน ⁶ ให้รู้ไว้เลยว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านไม่ได้ให้แผ่นดินที่ดีนี้กับท่าน เพราะท่านเป็นคนดี แต่ความจริงแล้วท่านเป็นคนที่ดีจริง

จดจำความดีอันที่มีต่อพระยาห์เวห์

⁷ จำไว้ให้ดี อย่าลืมว่าท่านเคยทำให้พระยาห์เวห์โกรธ ตอนที่อยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง พวกท่านไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ตั้งแต่วันที่พวกท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์จนกระทั่งมาถึงที่นี่ ⁸ พวกท่านทำให้พระยาห์เวห์โกรธตอนที่อยู่บนภูเขาซีนาย พระยาห์เวห์โกรธถึงขนาดที่จะทำลายพวกท่าน ⁹ เมื่อเราขึ้นไปบนภูเขาเพื่อรับแผ่นดินซึ่งเป็นแผ่นดินของข้อตกลงที่พระยาห์เวห์ทำไว้กับพวกท่าน เราอยู่บนภูเขาเป็นเวลาถึงสี่สิบวันสี่สิบคืน ไม่ได้กินอาหารหรือดื่มน้ำ ¹⁰ พระยาห์เวห์ได้ให้แผ่นดินสองแผ่นกับเรา เป็นแผ่นดินที่พระเจ้าใช้นิ้วมือของพระองค์เขียนขึ้นมา บนแผ่นดินนั้นคือคำสั่งสอนทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้กับพวกท่าน พระองค์พูดออกมาจากไฟบนภูเขาในวันที่พวกท่านรวมตัวกันอยู่ที่นี่

¹¹ เมื่อครบสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระยาห์เวห์ได้ให้แผ่นดินสองแผ่นนั้นกับเรา เป็นแผ่นดินของข้อตกลง ¹² พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า 'ลุกขึ้นและรีบลงไปจากที่นี่ เพราะประชาชนของเจ้าที่เจ้านำออกมาจากประเทศอียิปต์นั้น ได้ทำตัวเสื่อมทราม พวกเขาได้เห็นเห็นไปอย่างรวดเร็วจากสิ่งที่เราได้สั่งให้พวกเขาทำ พวกเขาได้ทำรูปเคารพจากโลหะสำหรับตัวเอง'

¹³ พระยาห์เวห์ได้พูดกับผมว่า 'เราได้มองดูคนพวกนี้ เขาเป็นคนที่ดีจริงจริงๆ' ¹⁴ โมเสส เจ้าไม่ต้องมาอยู่กับเรา เราจะทำลายพวกเขา และจะลบชื่อพวกเขาออกจากใต้ฟ้านี้ และเราจะทำให้เจ้าเป็นชาติที่เข้มแข็งและมีจำนวนมากกว่าพวกเขา'

ลูกวัวทองคำ

¹⁵ แล้วเราก็กลับลงมาจากภูเขา ภูเขากำลังลุกไหม้เป็นไฟ หินของข้อตกลงทั้งสองแผ่นนั้นอยู่ในมือเรา ¹⁶ แล้วเรามองดู เห็นว่า

[†] อานาค ลูกหลานของชาวอานาค ครอบครัวที่มีชื่อในเรื่องความเป็นนักสู้ที่มีพลังและตัวสูงใหญ่เหมือนยักษ์ ดูใน กันดารวิถี 13:33

พวกท่านได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ พวกท่านได้ทำรูปเคารพจากโลหะเป็นรูปลูกวัวให้กับตัวพวกท่านเอง พวกท่านหันเหไปอย่างรวดเร็วจากสิ่งที่พระยาห์เวห์เคยสั่งท่านไว้ 17 เราจึงขึงหินทั้งสองแผ่นนั้นด้วยมือทั้งสองของเราเอง และทำให้มันแตกต่อหน้าต่อตาพวกท่าน 18 และก็เหมือนกับครั้งก่อน เราได้กมหน้ากราบลงกับพื้นดินต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน ไม่ได้กินอาหารหรือดื่มน้ำ เราทำสิ่งต่างๆนี้ก็เพราะบาปทั้งหมดที่พวกท่านได้ทำไป คือพวกท่านได้ทำในสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ เพราะอย่างนี้จึงทำให้พระองค์โกรธ 19 เรากลัวความโกรธและความเดือดดาลของพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์โกรธถึงขนาดที่จะทำลายพวกท่าน แต่ต่อนอนพระยาห์เวห์ได้ฟังเรา 20 พระยาห์เวห์โกรธอาโรนถึงขนาดที่จะทำลายเขา แต่เราได้อธิษฐานเมื่ออาโรนเหมือนนกในตอหนุ่น 21 เราได้เอาสีผึ้งเป็นบาปที่พวกท่านได้สร้างขึ้นมา คือลูกวัวไปเผาไฟ และเราก็ทำให้มันแตกเป็นชิ้นๆ บดมันจนละเอียดเป็นผงผง แล้วเราก็โปรยผงนั้นลงในน้ำที่ไหลลงมาจากภูเขา

โมเสสร้องขอพระยาห์เวห์อย่าทำลายคนอิสราเอล

22 ที่ทาเบร่า ที่มีสสาร และที่ซิบโรท-หัทธาอาวาก็เหมือนกัน พวกท่านทำให้พระยาห์เวห์โกรธ 23 เมื่อพระยาห์เวห์ส่งพวกท่านจากคาเดช-บารเนีย และพูดว่า “ขึ้นไปยึดเป็นเจ้าของแผ่นดินที่เราได้ให้ไว้กับพวกเจ้า” พวกท่านขัดขืนคำสั่งของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน พวกท่านไม่ไว้วางใจพระองค์และไม่เชื่อฟังพระองค์ 24 พวกท่านได้ขัดขืนพระยาห์เวห์มาตลอด ตั้งแต่วันที่เรารู้จักพวกท่านเป็นครั้งแรก

25 เมื่อเราก็มหน้ากราบพระยาห์เวห์เป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน เพราะพระยาห์เวห์บอกว่า พระองค์จะทำลายพวกท่าน 26 เราได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า อย่าทำลายคนของพระองค์ที่เป็นของรักของหวงที่มีค่าของพระองค์เลย พระองค์ได้ให้พวกเราเป็นอิสระด้วยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์นำพวกเราออกมาจากอียิปต์ด้วยมืออันทรงพลังของพระองค์ 27 โปรดระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ผู้รับใช้ของพระองค์ อย่าไปสนใจกับความต้อตึง ความชั่วร้ายและความบาปของคนพวกนี้เลย 28 ไม่อย่างนั้นชาวอียิปต์จะพูดว่า “เพราะพระยาห์เวห์ไม่สามารถนำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่พระองค์สัญญาไว้กับพวกเขา และเพราะพระองค์เกลียดพวกเขา พระองค์จึงนำพวกเขาออกไปและฆ่าพวกเขาในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง” 29 พวกเขาเป็นคนของพระองค์ เป็นสมบัติของพระองค์เอง พระองค์ได้นำพวกเขาออกมาด้วยความแข็งแกร่งและอำนาจของพระองค์

แผ่นหินใหม่
(อพย. 34:1-10)

10 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า ‘ตัดหินมาใหม่อีกสองแผ่นให้เหมือนกับสองแผ่นแรก แล้วขึ้นมาหาเราบนภูเขานี้ และให้ทำหีบไม้มาด้วย 2 เราจะเขียนบัญญัติบนแผ่นหินนี้ เป็นบัญญัติเดียวกับที่ได้เขียนไปแล้วบนแผ่นหินชุดแรกที่เจ้าทำแตกไปนั้น แล้วเจ้าจะได้นำพวกมันลงในหีบไม้’ 3 เราจึงทำหีบไม้ขึ้นหนึ่งใบจากไม้กระถินเทศ และตัดหินใหม่สองแผ่นที่เหมือนกับหินสองแผ่นแรก แล้วเราก็ขึ้นไปบนภูเขาพร้อมกับหินสองแผ่นนั้นในมือ 4 พระยาห์เวห์ได้เขียนคำพูดเดิมที่เคยเขียนไปแล้วครั้งก่อนลงบนหินสองแผ่นนี้ คือบัญญัติสิบประการที่พระยาห์เวห์ได้พูดกับพวกท่านบนภูเขา ที่พระองค์พูดออกมาจากไฟในวันที่พวกท่านไปอยู่รวมกันที่นั่น แล้วพระองค์ก็ให้แผ่นหินนั้นกับเรา 5 เราก็กลับลงมาจากบนเขา เราได้นำแผ่นหินนั้นไว้ในหีบไม้ที่เราได้ทำขึ้น และแผ่นหินพวกนั้นก็ยังคงอยู่ที่นั่น เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเราไว้

6 (ประชาชนชาวอิสราเอลได้เดินทางจากบ่อน้ำเบเอโรท-เบเน-ยาอะคิน ไปที่โมเสราห์ อาโรนตายและถูกฝังไว้ที่นั่น เอลาฮาร์ ลูกชายของเขาได้เป็นนักบวชแทนเขา 7 ประชาชนชาวอิสราเอลได้เดินทางจากที่นั่นไปที่กุดโกดาห์ จากกุดโกดาห์ พวกเขาเดินทางไปถึงโยทบาธาห์ เป็นสถานที่ที่มีลำธารมากมาย 8 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้แต่งตั้งเผ่าเลวีให้เป็นผู้แบกหีบขอกกลางของพระยาห์เวห์ ให้ยืนรับใช้อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และให้อวยพรประชาชนในนามของพระองค์ เหมือนที่พวกเขาได้ทำอยู่จนถึงทุกวันนี้ 9 เพราะเหตุนี้คนเผ่าเลวีจึงไม่ได้รับส่วนแบ่งที่ดินเป็นของตนเองเหมือนเผ่าอื่นๆ พระยาห์เวห์คือส่วนแบ่งของชาวเลวี ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สัญญาไว้กับคนเผ่าเลวี)

10 เราได้อยู่บนภูเขาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนเหมือนครั้งแรก และพระยาห์เวห์ได้ฟังเราอีกครั้งหนึ่งในเวลานั้น พระองค์ไม่ต้องการทำลายท่าน 11 พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า ‘ลุกขึ้น ไปเดินนำหน้าประชาชน เพื่อพวกเขาจะได้เข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินที่เราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเจ้าว่าจะยกให้กับพวกเขา’

สิ่งที่พระยาห์เวห์ต้องการอย่างแท้จริง

12 ชาวอิสราเอลเอ๋ย พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านขออะไรจากท่านหรือ พระองค์ขอเพียงแต่ให้เกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ให้เดินในทางของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้รับใช้พระองค์ด้วยสุดใจสุดจิตของท่าน 13 และให้เชื่อฟังบัญญัติและกฎของพระองค์ ที่เราได้สั่งท่านในวันนี้เพื่อประโยชน์ของท่านเอง

14 คูสิ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นเจ้าของสวรรค์ทั้งสิ้น แม้แต่สวรรค์ชั้นสูงสุด รวมทั้งโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลก 15 แต่พระยาห์เวห์ยังเอาใจใส่บรรพบุรุษของท่านและรักพวกเขา พระองค์ได้เลือกพวกท่านซึ่งเป็นลูกหลานของพวกเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และพวกท่านก็ยังคงเป็นคนพิเศษสำหรับพระองค์ถึงทุกวันนี้

16 ให้มอบตัวท่านทั้งหมดกับพระยาห์เวห์ และอย่าตั้งอึดอึดต่อไป 17 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านคือพระเจ้าเหนือพระทั้งปวง และเป็นองค์เจ้าชีวิตเหนือองค์เจ้าชีวิตอื่นๆทั้งหมด พระองค์เป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ ทรงพลังและน่ากลัว พระองค์ไม่เลือกหน้าและไม่รับสินบน 18 พระองค์ทำให้แม่หม้ายและเด็กกำพร้าได้รับการตัดสินอย่างยุติธรรม พระองค์รักชาวต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางเราและให้อาหารและเสื้อผ้ากับเขา 19 พวกท่านต้องรักชาวต่างชาติด้วย เพราะพวกท่านก็เคยเป็นชาวต่างชาติในแผ่นดินอียิปต์มาก่อน

20 ท่านต้องเกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องรับใช้พระองค์เท่านั้น ท่านต้องผูกพันอยู่กับพระองค์และท่านต้องสาบานโดยอ้างชื่อของพระองค์ 21 พระองค์คือผู้ที่ท่านควรจะยกย่องสรรเสริญ พระองค์คือพระเจ้าของท่าน พระองค์ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่และน่ากลัวต่างๆนี้เพื่อท่าน ที่ท่านได้เห็นมาแล้วกับตัวตัวเอง 22 ตอนที่บรรพบุรุษของท่านเข้าไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์นั้น มีแค่เจ็ดสิบคนเท่านั้น แต่ตอนนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำให้ท่านมีจำนวนมากมายเหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้า

ให้รักและเชื่อฟังพระยาห์เวห์

11 ท่านต้องรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และท่านต้องเชื่อฟังคำสั่ง กฎ ข้อบังคับและบัญญัติต่างๆของพระองค์เสมอ 2 ในวันที่ พวกท่านต้องจดจำไว้ว่า เป็นพวกท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของพวกท่าน ที่รู้จักและเห็นบทเรียนจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เป็นท่านเองที่เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ อำนาจที่ยิ่งใหญ่และความแข็งแกร่งของพระองค์ 3 เป็นท่านเอง

† ให้มอบตัว ... อึดอึดไป หรือแปลตรงจากภาษาฮีบรูได้ว่า “ให้ทำพิธีขลิบที่หัวใจของท่าน และอย่าทำคอแข็งอีกต่อไป” พิธีขลิบเป็นการแสดงว่าเป็นคนของพระเจ้า สัตว์ที่ทำคอแข็งก็คือสัตว์ที่ขัดขืนไม่ยอมทำตาม

ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่เห็นเหตุการณ์พิเศษต่างๆและการกระทำที่พระองค์ได้ทำไว้กับฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และกับประชาชนชาวอียิปต์ทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ 4 เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทำกับกองทัพของอียิปต์ กับม้าและรถรบทั้งหลายของอียิปต์ และการที่พระองค์ทำให้น้ำในทะเลแดงไหลท่วมพวกเขาในขณะที่เขากำลังไล่ตามพวกท่าน เพื่อพระยาห์เวห์จะได้ทำลายพวกเขาจนหมด 5 เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อพวกท่านในที่เปลวเพลิงแห่งแฉงจนกระทั่งพวกท่านมาถึงที่นี่ 6 เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทำกับดาธานและอาบีรัมลูกชายของเอลีอับซารูเบน เมื่อแผ่นดินอาปากของมัน และกลืนพวกเขาและครอบครัวพวกเขา พร้อมกับเต็นท์ คนรับใช้ และสัตว์เลี้ยงของพวกเขา ไปจากท่ามกลางชาวอิสราเอลทั้งหมด 7 เป็นท่านเอง ไม่ใช่ลูกๆของท่าน ที่ได้เห็นการกระทำอันยิ่งใหญ่ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทำไว้

8 ดังนั้นพวกท่านต้องเชื่อฟังคำสั่งสอนทุกอย่างที่เราได้สั่งท่านในวันนี้ เพื่อพวกท่านจะได้เข้มแข็งและเข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเป็นเจ้าของนี้ 9 และเพื่อพวกท่านจะได้มีชีวิตที่ยืนยาวบนแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่านว่าจะยกให้กับพวกเขาและลูกหลานของเขา คือแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ 10 เพราะแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ที่ท่านมาจากมา ที่แผ่นดินอียิปต์นั้น ท่านปลูกพืชของท่าน และเอาหญ้าสดเป็นร่อนนำได้ † เหมือนกับรดสวนผัก 11 แต่แผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของนั้น เป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยภูเขาและหุบเขามากมาย และพื้นดินก็จะชุ่มชื้นไปด้วยน้ำฝนที่ตกมาจากฟ้า 12 มันเป็นแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านดูแลเอาใจใส่อยู่ตลอดเวลาตั้งแต่ต้นปีจนถึงปลายปี

13 พระยาห์เวห์พูดว่า ถ้าพวกเจ้าเชื่อฟังบัญญัติของเราที่เรากำลังสั่งกับพวกเจ้าในวันนี้อย่างระมัดระวัง คือให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าและรับใช้พระองค์ด้วยสุดใจสุดจิตของเจ้า 14 เรา ยาห์เวห์ จะให้ฝนตกในแผ่นดินของพวกเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู และเจ้าจะได้เกี่ยวพืชผล นำองุ่นใหม่ และนำมันของเจ้า 15 เราจะให้หญ้าขึ้นในท้องทุ่งของเจ้าสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะมีกินอย่างเหลือเฟือ

16 ระวังให้ดี! ไม่อย่างนั้นใจของพวกท่านจะถูกล่อลวงให้หันเหไปรับใช้พระอื่น ๆ และไปกราบไหว้พระเหล่านั้น 17 แล้วพระยาห์เวห์ก็จะโกรธพวกท่าน พระองค์จะปิดท้องฟ้าไม่ให้ฝนตก แผ่นดินจะไม่มีพืชผลงอกออกมา และพวกท่านก็จะมีอายุสั้นในแผ่นดินที่ดีที่พระยาห์เวห์จะยกให้กับพวกท่าน

18 ให้เอาคำสั่งสอนพวกนี้ของเราฝังไว้ในจิตใจของท่านอยู่เสมอ และผูกมันไว้กับมือของพวกท่านเพื่อเตือนความจำ และผูกไว้ที่หน้าผากของท่านเหมือนกับผ้าโพกหัว 19 สอนสิ่งเหล่านี้ให้กับลูกๆของพวกท่าน ท่องพวกมันเมื่อนั่งอยู่ในบ้าน เดินอยู่ตามท้องถนน เมื่อนอนลงและลุกขึ้น 20 ให้เขียนพวกมันไว้บนเสาประตูบ้าน และบนประตูเมืองของท่าน 21 ให้ทำตามสิ่งเหล่านี้เพื่อพวกท่านและลูกๆของพวกท่าน จะได้อยู่อีกยาวนานบนแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่าจะยกให้กับพวกเขาตราบเท่าที่ฟ้ายังอยู่เหนือดิน

22 ถ้าพวกท่านเชื่อฟังคำสั่งสอนทั้งหมดนี้ที่เราได้สั่งให้ท่านทำอย่างระมัดระวัง คือให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เดินในทางของพระองค์ และผูกพันอยู่กับพระองค์ 23 แล้วพระยาห์เวห์จะขับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไปต่อหน้าพวกท่าน และพวกท่านจะขับไล่ชนชาติที่ใหญ่กว่าและเข้มแข็งกว่าพวกท่านได้ 24 ในทุกๆที่ที่เท้าของพวกท่านเหยียบย่างเข้าไปก็จะตกเป็นของพวก

† เอาหญ้าสดเป็นร่อนนำได้ หรือแปลตรงๆได้ว่า "รดน้ำด้วยเท้า" หรือ "อาจจะหมั่นกั้นหน้าด้วยเท้า" หรือ "เท้า" อาจจะเป็นคำสุภาพหมายถึง "อวัยวะเพศชาย" อาจจะมีที่ตีความน้อยมาก

ท่าน เขตแดนของพวกท่านจะเริ่มตั้งแต่ที่เปลวเพลิงแห่งแฉงทางตอนใต้ไปถึงเลบานอนทางตอนเหนือ จากแม่น้ำยูเฟรติสทางตะวันออกไปถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางตะวันตก 25 จะไม่มีใครสามารถหยุดพวกท่านได้ ไม่ว่าพวกท่านจะไปที่ไหนก็ตาม พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะทำให้ประชาชนกลัวพวกท่าน เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกท่านแล้ว

อวยพรหรือสาปแช่ง

26 วันนี้เราให้ทางเลือกกับพวกท่าน ให้ท่านเลือกเอาระหว่างคำอวยพรหรือคำสาปแช่ง 27 ท่านจะได้รับคำอวยพร ถ้าท่านเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ 28 และท่านจะได้รับคำสาปแช่งถ้าท่านไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และหันเหไปจากทางที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ และหันไปบูชาพระอื่นที่พวกท่านไม่รู้จักมาก่อน

29 เมื่อพระยาห์เวห์นำท่านเข้าไปในดินแดนที่ท่านกำลังจะเข้าไปเป็นเจ้าของแล้ว ท่านต้องขึ้นไปบนยอดเขาเกรซิมแล้วอ่านคำอวยพรให้ประชาชนฟัง และขึ้นไปบนยอดเขาเอบาลแล้วอ่านคำสาปแช่งให้ประชาชนฟังจากยอดเขานั้นด้วย 30 ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าภูเขาพวกนี้อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ไปทางทิศตะวันตก ภูเขาพวกนี้อยู่ในดินแดนของชาวคานาอัน ที่อาศัยอยู่ในหุบเขาจอร์แดน อยู่ไม่ไกลจากป่าไผ่ของโมเรห์ ใกล้ๆกับเมืองกิลกาล 31 เพราะพวกท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าไปเป็นเจ้าของแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านยกให้กับท่าน เมื่อพวกท่านเป็นเจ้าของมันและตั้งบ้านเรือนอยู่กันแล้ว 32 พวกท่านจะต้องทำตามกฎและข้อบังคับต่างๆที่เราให้กับพวกท่านในวันนี้ อย่างระมัดระวัง

สถานที่สำหรับนมัสการพระเจ้า

12 นี่คือกฎและข้อบังคับที่พวกท่านต้องทำตามอย่างระมัดระวังในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษท่านได้ยกให้กับท่าน ท่านต้องทำตามกฎเหล่านั้นตราบเท่าที่พวกท่านยังอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น 2 เมื่อพวกท่านยึดเอาแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นมาได้แล้ว พวกท่านต้องทำลายสถานที่ทุกแห่งที่พวกเขาใช้นมัสการพระต่างๆของพวกเขามาให้หมดเกลี้ยง ตามภูเขาสูง ตามเนินเขาและตามไต่ต้นไม้นี้ทุกต้น 3 พวกท่านต้องรื้อแท่นบูชาต่างๆของพวกเขาก็ให้หมด พวกท่านต้องทุบเสาหินศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ พวกท่านต้องเผาเสาเจ้าแม่อาเซราห์ของพวกเขามา และต้องตัดพวกรูปปั้นพระต่างๆของพวกเขามาให้เป็นชิ้นๆ เพื่อจะได้ลบชื่อของพระเทียมเท็จเหล่านั้นให้หมดไปจากสถานที่นั้น

4 พวกท่านต้องไม่นมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านแบบเดียวกับที่คนพวกนั้นเขาทำกัน 5 แต่พวกท่านต้องไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่พระยาห์เวห์จะเลือกออกมาจากท่ามกลางเผ่าทั้งหลายของพวกท่าน พระองค์จะสถิตอยู่ที่นั่นเหมือนบ้านของพระองค์ และท่านต้องไปนมัสการพระองค์ที่นั่น 6 ท่านต้องเอาเครื่องเผาบูชา เครื่องสัตวบูชา พืชผลและสัตว์ต่างๆหนึ่งในสิบส่วนจากของที่ท่านหามาได้ รวมทั้งให้เอาของขวัญพิเศษ ‡ ของแก่นที่ท่านเคยบนไว้กับพระยาห์เวห์ เครื่องบูชาตามความสมัครใจ และลูกตัวแรกจากฝูงวัวและฝูงแพะแกะของพวกท่านไปในสถานที่นั้นด้วย 7 ท่านและครอบครัวของท่านจะกินกันที่นั่นต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน พวกท่านจะยินดีกับสิ่งดีทั้งหมดที่พวกท่านได้ลงมือลงแรงทำไป เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้อวยพรท่าน

8 เมื่อถึงเวลานั้น พวกท่านต้องไม่นมัสการแบบเดียวกับที่พวกเราทำกำลังทำอยู่ในวันนี้ คือแต่ละคนก็ทำตามใจของตัวเอง 9 ที่

++ เสา เป็นเสาหินหรือไม้ที่มีการตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามบนหัวเสา ‡ ของขวัญพิเศษ เครื่องบูชาที่ยกขึ้นยื่นถวายต่อพระเจ้า

เป็นอย่างไรเพราะพวกท่านยังไม่ได้เข้าไปในสถานที่แห่งการพักผ่อนและแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ กับท่าน 10 แต่อีกไม่ช้าพวกท่านก็จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้ว พวกท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน พระองค์จะให้พวกท่านได้หยุดพักจากการสู้รบกับศัตรูทั้งหมดที่อยู่ล้อมรอบท่าน และพวกท่านจะอยู่อย่างปลอดภัย 11 แล้วพวกท่านต้องเอาทุกอย่างที่เราได้ส่งพวกท่านไว้ ไปยังสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าจะเลือกขึ้นมาสำหรับนมัสการพระองค์ คือท่านต้องเอาเครื่องเผาบูชา เครื่องสัตวบูชา พืชผลและสัตว์ต่างๆหนึ่งในสิบส่วนจากของที่ท่านหามาได้ รวมทั้งให้อาของขวัญพิเศษ ของแก่นขนที่ท่านเคยบนไว้กับพระยาห์เวห์ 12 ให้พวกท่านชื่นชมยินดีกันต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ทั้งพวกท่าน ลูกชายลูกสาวของพวกท่าน ทาสชายหญิงของพวกท่าน และชาวเลวี ในเมืองของพวกท่านด้วย เพราะพวกท่านไม่มีส่วนแบ่งในที่ดินเหมือนกับพวกท่าน 13 ท่านต้องระวังให้ดี ที่จะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาที่ไหนก็ได้ที่ท่านเห็น 14 แต่ให้อาเครื่องเผาบูชาของท่านไปถวายในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าจะเลือกออกมาจากท่ามกลางเผ่าใดเผ่าหนึ่งของท่าน และทุกอย่างที่เราได้ส่งท่านไว้ให้เอาไปที่นั่น

15 แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่ท่านอยากจะทำสัตว์ และเอาเนื้อมากินในเมืองหนึ่งเมืองใดของท่าน ท่านก็ทำได้ ตามขนาดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอนุญาตพรทาน คนที่บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม ก็กินได้ทั้งนั้น เหมือนกินเนื้อทราย † หรือเนื้อกวาง 16 แต่ท่านต้องไม่กินเลือดของมัน ต้องเอาเลือดไปเททิ้งบนพื้นเหมือนเท่านั้น

17 ท่านต้องไม่กินของพวกนี้ในเมือง คือ พืชผลของท่านที่แบ่งออกมาหนึ่งในสิบ †† ส่วน หรือเหล้าองุ่นใหม่หรือน้ำมัน ลูกสัตว์ตัวแรกทุกตัวที่เกิดจากฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่าน และของทุกอย่างที่ท่านได้บนไว้ว่าจะให้กับพระยาห์เวห์ เครื่องบูชาตามความสมัครใจของท่าน และของขวัญพิเศษของท่าน 18 ท่านจะต้องกินเครื่องบูชาเหล่านี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้เท่านั้น ท่านต้องไปกินกันที่นั่นกับลูกชายลูกสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และชาวเลวีที่อาศัยอยู่ในเมืองของท่าน ให้ชื่นชมยินดีอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ให้ชื่นชมยินดีกับสิ่งดีๆที่ท่านได้ลงมือทำลงไป 19 ระวังให้ดี อย่าลืมที่จะแบ่งอาหารนี้ให้กับชาวเลวี ครอบครัวยังมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินของท่านนั้น

20 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ขยายเขตแดนของท่าน ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ท่านอาจจะอยู่ไกลเกินไปจากสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าจะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ แล้วท่านเกิดอยากจะกินเนื้อขึ้นมา ท่านก็กินเท่าไรก็ได้ตามที่ท่านต้องการ ท่านสามารถฆ่าสัตว์จากฝูงวัวและฝูงแพะแกะที่พระยาห์เวห์ได้ให้ท่านไว้ ให้ทำตามวิธีที่เราได้ส่งท่านไว้แล้ว และท่านก็กินเท่าไรก็ได้ตามที่ท่านต้องการในเมืองต่างๆของท่าน 22 ท่านสามารถที่จะกินมันได้เหมือนกับที่ท่านกินเนื้อทรายหรือเนื้อกวาง ทั้งคนที่บริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม ก็กินได้เหมือนกันหมด 23 แต่ต้องให้แน่ใจว่าท่านจะไม่กินเลือด เพราะเลือดคือชีวิต ดังนั้นอย่าได้กินชีวิตพร้อมกับเนื้อสัตว์ 24 ท่านต้องไม่กินเลือดของมัน ท่านต้องเทเลือดของมันลงบนพื้นเหมือนเท่านั้น 25 ท่านต้องไม่กินเลือดของมันเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้เจริญรุ่งเรือง เพราะท่านจะต้องทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่าถูกต้อง

26 แต่อย่างไรก็ตาม ท่านต้องเอาของขวัญศักดิ์สิทธิ์และของขวัญแก่นขนของท่านไปยังสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าจะเลือกขึ้นมา 27 ท่านต้องถวายเครื่องเผาบูชาของท่าน รวมทั้งเนื้อสัตว์และเลือดบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เลือดของ

† เนื้อทราย สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่ง ลักษณะเหมือนกวาง †† หนึ่งในสิบ หมายถึงถ้ามีพืชสิบส่วน ก็แบ่งออกมาหนึ่งส่วนเป็นของที่เก็บไว้สำหรับพระเจ้า

เครื่องสัตวบูชาอื่นต้องถูกเทลงบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน แต่ท่านกินเนื้อของมันได้ 28 ท่านต้องระมัดระวังที่จะรักษาและเชื่อฟังคำสั่งทั้งหมดนี้ที่เราให้กับท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้เจริญรุ่งเรืองตลอดไป เพราะท่านกำลังจะทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเห็นว่าดีและถูกต้อง

29 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทำลายชนชาติที่อยู่ต่อหน้าท่าน เป็นชนชาติที่ท่านกำลังจะเข้าไปขบไล่ และเมื่อท่านขบไล่พวกเขาออกไปแล้ว และท่านได้ตั้งรกรากอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาแล้ว 30 ระวังให้ดี อย่าไปติดกับโดยไปลอกเลียนแบบพวกเขา หลังจากที่เขาถูกทำลายไปต่อหน้าท่านแล้ว ระวังให้ดี อย่าไปถามเกี่ยวกับพระต่างๆของพวกเขา อย่าไปถามว่า 'ชนชาตินี้เขาบูชาพวกพระของเขาอย่างไร เราจะได้ทำตาม' 31 ท่านต้องไม่มีสักการะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านตามแบบพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำสิ่งชั่วร้ายทุกอย่างถวายให้กับพวกพระของพวกเขา ซึ่งเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์เกลียดชัง พวกเขาถึงขนาดเผาลูกชายและลูกสาวเป็นเครื่องบูชาขวัญให้กับพวกพระของพวกเขา 32 พวกท่านต้องระวัง ให้ทำตามทุกสิ่งที่เรากำลังส่งพวกท่าน ท่านต้องไม่เพิ่มอะไรเข้าไปหรือตัดอะไรออกไปจากนี้

อัยานมัสการพระอื่น

13 ถ้าผู้พูดแทนพระเจ้าหรือผู้ทำนายฝัน มหาท่านและเสนาอ้าวจะทำเหตุการณ์พิเศษต่างๆและสิ่งมหัศจรรย์ให้กับท่าน 2 และเหตุการณ์พิเศษต่างๆและสิ่งมหัศจรรย์ที่เขาสัญญาให้กับท่านนั้นเกิดขึ้นจริง และเขาพูดว่า 'ให้พวกเราไปติดตามพวกพระอื่นที่ท่านไม่รู้จักและไปบูชาพระพวกนั้นกันเถอะ' 3 ท่านต้องไม่เชื่อคำพูดของผู้พูดแทนพระเจ้านั้น หรือคนที่ทำนายฝันนั้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังทดสอบท่านอยู่ เพื่อจะได้รู้ว่าพวกท่านรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดใจสุดจิตของพวกท่านหรือเปล่า 4 พวกท่านต้องติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและเกรงกลัวพระองค์ พวกท่านต้องรักษามบัญญัติต่างๆของพระองค์ไว้และเชื่อฟังพระองค์ 5 ผู้พูดแทนพระเจ้าหรือผู้ทำนายฝันนั้นต้องถูกฆ่า เพราะเขาได้บอกให้พวกท่านขัดขืนพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่ได้นำพวกท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์และได้ไถ่ให้ท่านเป็นอิสระจากการเป็นทาส คนงุนงงพยายามจะทำให้ท่านหันเหไปจากทางที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านสั่งให้ท่านเดิน ท่านต้องกำจัดเอาความชั่วร้ายออกไปจากท่ามกลางพวกท่านด้วยการฆ่าคนงุนงงนั้นซะ

6 ถ้าพี่น้องของท่าน จะเป็นลูกที่ติดพ่อแม่หรือลูกที่ติดแม่ก็ตาม หรือลูกชายลูกสาวของท่าน หรือเมียรักของท่าน หรือเพื่อนสนิทที่สุดของท่าน ได้แอบมาชักนำท่าน โดยพูดว่า 'ให้พวกเราไปบูชาพวกพระอื่นกันเถอะ' พระที่ท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน 7 เป็นพระของคนที่อยู่รอบข้างพวกท่าน ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ใกล้หรืออยู่ไกล จากสุดปลายด้านนี้ไปถึงอีกด้านหนึ่ง 8 ท่านต้องไม่เห็นด้วยกับคนงุนงง อย่าไปฟังเขา อย่าไปส่งสารเขา อย่าปล่อยเขาไป และอย่าไปปกป้องเขา 9 เพราะท่านต้องฆ่าคนงุนงง ท่านต้องเป็นคนแรกที่ลงมือฆ่าเขา และหลังจากนั้นทุกคนต้องมาช่วยกันฆ่าคนงุนงงนั้น 10 ท่านต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาพยายามทำให้ท่านหันเหไปจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ที่นำท่านออกจากกาเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ 11 แล้วคนอิสราเอลจะได้ยินและจะได้กลัว พวกเขาจะได้ไม่ทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นในท่ามกลางท่านอีก

12 เมื่อท่านได้ยินคนพูดเกี่ยวกับเมืองใดเมืองหนึ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น 13 มีพวกคนชั่วออกไปจากพวกท่านและไปชักนำชาวเมืองของเมืองนั้นให้หันเหไปจากพระเจ้า พวกนี้พูดว่า 'พวกเราไปนมัสการพระอื่น ที่พวกท่านไม่รู้จักกันเถอะ' 14 ท่านต้องตรวจสอบถามไถ่เรื่องราว

นั้นอย่างละเอียด และถ้ามันเป็นเรื่องจริงว่า มีสิ่งทีพระเจ้าเกลียดชังอย่างนี้เกิดขึ้นท่ามกลางท่าน 15 ท่านต้องฆ่าคนที่อยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ ทำลายเมืองนั้นและทุกสิ่งทุกอย่างในนั้นให้สิ้นซาก และให้ฆ่าสัตว์ทุกตัวทั้งด้วยดาบ 16 เก็บรวบรวมทรัพย์สินที่มีค่าทั้งหมดของเมืองนั้นมากองไว้กลางเมือง และเอาไฟเผาเมืองนั้น และทรัพย์สินอันมีค่าทั้งหมดของเมืองนั้นทิ้ง ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแก่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เมืองนั้นจะกลายเป็นซากของกองหินตลอดไป และอย่าสร้างเมืองนั้นขึ้นมาใหม่อีก 17 อย่าได้เก็บอะไรไว้เลย จากสิ่งที่จะเอามาทำลายเป็นของถวายให้พระเจ้า เพื่อพระยาห์เวห์จะได้ไม่โกรธอีกต่อไป และพระองค์จะได้เมตตากรุณาท่าน และทำให้ชนชาติของท่านขยายใหญ่ขึ้น เหมือนทีพระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน 18 พระยาห์เวห์จะทำอย่างนี้ ถ้าท่านเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และรักษาบัญญัติทุกข้อของพระองค์ที่เรากำลังให้กับท่านในวันนี้ และทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเห็นว่าถูกต้อง

อิสราเอล ประชาชนพิเศษของพระเจ้า

14 พวกท่านเป็นลูกๆของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เมื่อมีใครตาย พวกท่านต้องไม่เชือดเนื้อตัวเองหรือโกนผมบนหน้าผากเพื่อแสดงความเศร้าโศก 2 เพราะท่านคือประชาชนทีถูกแยกออกมาเพื่อเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และพระยาห์เวห์ได้เลือกท่านออกมาจากประชาชนทั้งหมดในโลก เพื่อมาเป็นของรักของทรงที่มีค่าของพระองค์

อาหารที่ชาวอิสราเอลกินได้

3 ท่านต้องไม่กินของที่พระยาห์เวห์ขะแยง 4 ท่านกินสัตว์พวกนี้ได้ คือ พวกวัว แกะ แพะ 5 กวาง เนื้อทราย กวางลายจุด ตัวเมีย แพะป่า แกะป่า ละมั่ง และแกะภูเขา 6 พวกท่านกินสัตว์อะไรก็ได้ที่มีเท้าเป็นกีบแยกเป็นสองส่วนและเคี้ยวเอื้อง 17 แต่สัตว์ที่มีแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง คือเคี้ยวเอื้องหรือมีกีบแยก ท่านห้ามกิน เช่นพวกอูฐ กระต่ายป่า ตัวซัฟฟาน 11 พวกมันเคี้ยวเอื้องก็จริง แต่กีบที่เท้าไม่แยกจากกัน พวกมันไม่บริสุทธิ์ 12 สำหรับพวกท่าน 8 พวกท่านต้องไม่กินหมู หมูมีเท้าเป็นกีบแยกออกก็จริง แต่มันไม่เคี้ยวเอื้อง พวกมันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกท่าน พวกท่านต้องไม่กินเนื้อหรือแต่ตั้งซากของมัน

9 สัตว์น้ำทุกชนิดที่มีครีบและเกล็ด พวกท่านสามารถกินได้ 10 แต่อย่ากินสัตว์น้ำที่ไม่มีครีบและเกล็ด มันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกท่าน

11 พวกท่านกินนกอะไรก็ได้ที่บริสุทธิ์ 12 แต่พวกท่านห้ามกินนกต่อไปนี้คือ นกอินทรี แร้งดำ แร้งหนวด 13 เหยี่ยวขนาดเล็ก และเหยี่ยวทุกชนิด 14 กาทุกชนิด 15 นกฮูก นกฮูกหูสั้น นกฮูกหูยาวและเหยี่ยวนกเขาทุกชนิด 16 นกฮูกเล็ก นกแสก นกฮูกขาว 17 นกฮูกทะเลทราย แร้งอียิปต์ นกกาน้ำ 18 นกกระสาและนกกระสาทุกชนิด นกหัวขวานและค้างคาว

19 พวกท่านต้องไม่กินแมลงที่มีปีกทุกชนิด เพราะมันไม่บริสุทธิ์สำหรับพวกท่าน 20 นกที่บริสุทธิ์ทุกชนิด พวกท่านกินได้

21 พวกท่านต้องไม่กินสัตว์ที่ตายตามธรรมชาติ แต่ท่านเอาไปให้กับชาวต่างชาติที่อยู่ในเมืองของท่านกินได้ หรืออาจจะขายให้กับชาวต่างชาติที่มาเยี่ยมเยียนท่านได้ แต่ท่านห้ามกินเพราะท่านเป็นคนทีถูกแยกออกมาเพื่อเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องไม่ต้มลูกแพะในน้ำนมของแม่ของมันเอง

ให้หนึ่งในสิบส่วน

22 ในทุกๆปี ท่านต้องแบ่งพืชผลที่ปลูกได้จากในทุ่งนาของท่าน ออกมาหนึ่งในสิบส่วน 23 ท่านต้องกินพืชผลหนึ่งในสิบที่แบ่งออกมา นั้น กับเหล้าองุ่นใหม่ น้ำมันของท่านและสัตว์ที่เกิดเป็นตัวแก่ในฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่าน ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านในสถานที่ที่พระองค์จะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ อย่างนี้ท่านจะได้เรียนรู้ที่จะเกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่เสมอ 24 แต่ถ้ามันไกลจนทำให้ท่านไม่สามารถขนพืชผลหนึ่งในสิบส่วนของพืชผลทั้งหมดทีพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอวยพรให้กิน เพราะสถานที่ที่พระยาห์เวห์จะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ไกลจากท่านเกินไป 25 ท่านก็เอามันไปแลกเป็นเงินได้ แล้วเอาเงินนั้นติดตัวท่านไปยังสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้ 26 แล้วเอาเงินนั้นไปซื้ออะไรก็ได้ เช่น วัว แกะ เหล้าองุ่น เบียร์หรืออะไรก็ได้ที่ท่านอยากได้ แล้วท่านและครอบครัวของท่านก็จะได้กินและสนุกสนานกัน ที่นั่นต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 27 อย่าลืมชาวเลวีที่อยู่ในเมืองของท่าน เพราะพวกเขาไม่มีที่ดินเป็นของตัวเองเหมือนกับท่าน

28 เมื่อครบทุกๆสามปี ท่านต้องเอาหนึ่งในสิบส่วนของผลผลิตทั้งหมดที่ท่านเก็บเกี่ยวได้จากไร่นาของท่านในปีนั้น แล้วเอามันเก็บไว้ในเมือง 29 ชาวเลวีไม่มีที่ดินของตัวเองเหมือนกับท่าน ทั้งชาวเลวี ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้ายที่อยู่ในเมืองของท่าน จะได้มากินกันจนพอใจ เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะได้อวยพรท่านในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

ปีแห่งการยกหนี้

15 เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ท่านต้องยกหนี้ต่างๆให้กับลูกหนี้ของท่าน 2 ท่านต้องทำตามวิธีนี้คือ เจ้าหนี้ทุกคนต้องยกหนี้ให้กับเพื่อนบ้านที่เขาให้กู้ยืมไป เขาจะต้องไม่ทวงหนี้คืนจากเพื่อนบ้านหรือญาติของเขา เพราะพระยาห์เวห์บอกให้ยกเลิกหนี้ในปีนั้น 3 ท่านสามารถทวงหนี้คืนจากชาวต่างชาติได้ แต่ท่านต้องยกหนี้ทั้งหมดให้กับพี่น้องของท่าน 4 ไม่ควรจะมีคนจนในหมู่พวกท่านเลย เพราะพระยาห์เวห์จะอวยพรท่านอย่างแน่นอนในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน 5 เพียงแต่ท่านจะต้องเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยทำตามคำสั่งทุกอย่างข้อที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ อย่างระมัดระวัง 6 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอวยพรท่านตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ท่านก็จะมีเงินเหลือเพื่อให้หลายชนชาติกู้ยืม โดยที่ท่านไม่ต้องไปกู้ยืมจากใคร และท่านจะได้ปกครองเหนือหลายชนชาติ แต่จะไม่มีใครมาปกครองเหนือท่าน

7 เมื่อท่านเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านแล้ว ถ้าเกิดมีพี่น้องคนหนึ่งคนใดในเมืองหนึ่งของท่านยากจนขึ้นมา ท่านต้องไม่เห็นแก่ตัว ต้องไม่ปฏิเสธที่จะช่วยเหลือพี่น้องที่ยากจนคนนั้น 8 ท่านต้องใจกว้างกับเขา และให้เขายืมตามที่เขาจำเป็นต้องใช้

9 ระวังให้ดีอย่าให้ความคิดชั่วร้ายเข้ามาในจิตใจของท่านที่ว่า 'มันใกล้จะถึงปีที่เจ็ด ซึ่งเป็นปีแห่งการยกหนี้แล้ว' ท่านก็เลยมองพี่น้องที่ยากจนคนนั้นอย่างไม่เป็นมิตร เพื่อท่านจะได้ไม่ต้องช่วยเหลือเขาเลย และเขาจะไปบ่นว่าท่านต่อพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์จะตัดสินว่าท่านผิด

10 ท่านต้องช่วยเหลือเขาเท่าที่จะช่วยได้ และเวลาที่ช่วย ท่านต้องไม่มีจิตใจที่ชั่วร้ายด้วย เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะอวยพรการทำงานทั้งหมดของท่านและทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ 11 เพราะจะมีคนจนอยู่เสมอในดินแดนแห่งนี้ ดังนั้นเราขอสั่งท่านว่า ท่านต้องใจกว้างกับพี่น้องของท่าน และกับคนยากจนและคนที่ขัดสนในแผ่นดินของท่าน

† เคี้ยวเอื้อง การกินอาหารของสัตว์บางประเภท เช่น วัว ที่สามารถย่อยอาหารจากกระเพาะขึ้นมาเคี้ยวใหม่ได้ †† ตัวซัฟฟาน เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมลักษณะคล้ายกระต่ายตัวโตอาศัยอยู่ตามซอกหิน ‡ ไม่บริสุทธิ์ หมายถึงพระเจ้าไม่ให้ชาวอิสราเอลกิน

ปล่อยทาสให้เป็นอิสระ

(อพย. 21:2-11)

12 ถ้าพี่น้องชาวฮีบรูคนใด ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง ได้ขายตัวเองให้กับท่าน คุณงานจะต้องรับใช้ท่านหกปี และในปีที่เจ็ดท่านต้องปล่อยคนงานนั้นให้เป็นอิสระ 13 ตอนที่ท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้น ท่านต้องไม่ปล่อยให้เขาไปมือเปล่า 14 ท่านต้องใจกว้าง ให้ แกะ ข้าว และเหล้าองุ่นของท่านกับเขาไปด้วย ท่านต้องให้เขาตามขนาดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอวยพรให้ท่าน 15 จำเอาไว้ว่า ท่านก็เคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์มาก่อนเหมือนกัน และพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ปลดปล่อยให้ท่านเป็นอิสระ นี่เป็นเหตุที่เราถึงได้ให้คำสั่งนี้กับท่านในวันนี้ 16 ถ้าทาสพูดกับท่านว่า 'ผมจะไม่ไปจากท่าน' เพราะเขารักท่าน และครอบครัวของท่าน เพราะเขารู้สึกดีที่ได้อยู่กับท่าน 17 ท่านต้องเอาเหล็กหมาดู † มาอันหนึ่ง และเอาหูเขาแนบกับประตูแล้วเจาะตึงหูของทาสนั้น แล้วเขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป สำหรับทาสหญิงก็ให้ทำอย่างเดียวกัน 18 ไม่ต้องเสียใจที่จะปล่อยทาสของท่านให้เป็นอิสระ เพราะหกปีที่เขารับใช้ท่านก็คุ้มค่าแล้ว พออยู่กับท่านไปจ้างคนงานหนึ่งคน และพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่านในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

กฎเกี่ยวกับสัตว์ที่เกิดเป็นตัวแรก

(ลนต. 27:26, 27; กตว. 18:15-18)

19 ลูกสัตว์หัวปีเพศผู้ทุกตัวที่เกิดมาในฝูงวัว ฝูงแพะและแกะของท่าน ต้องแยกออกมาไว้ให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องไม่ใช้งานวัวผู้ที่เป็นลูกหัวปี และท่านต้องไม่ตัดขนของแกะหัวปี 20 ทุกๆปี ท่านต้องเอาสัตว์หัวปีพวกนี้ ไปในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ แล้วท่านและครอบครัวของท่านจะกินมันที่นั่นต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 21 แต่ถ้ามันเป็นสัตว์ที่มีตำหนิ ถ้าเป็นง่อยหรือตาบอดหรือติดโรคร้าย ท่านต้องไม่ถวายมันให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 22 ท่านเอาไปกินกินในเมืองของท่าน ใครๆก็กินได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะ เป็นคนหรือสัตว์หรือไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม เหมือนกับกินเนื้อทรายหรือกวาง 23 แต่ท่านต้องไม่กินเลือดของมัน ท่านต้องเทเลือดของมันลงบนพื้นเหมือนเทน้ำ

เทศกาลวันปลดปล่อย

(อพย. 12:1-20; ลนต. 23:4-8)

16 ให้จดจำเดือนอาบีบ † และให้เฉลิมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย ‡ เพื่อเป็นเกียรติกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะในเดือนอาบีบ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ในตอนกลางคืน 2 ให้ฆ่าสัตว์ถวายพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย โดยเอาสัตว์จากฝูงแพะหรือฝูงวัว ไปถวายในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์จะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ 3 ท่านจะต้องไม่กินอะไรที่ใส่เชื้อฟู ต่อนกินเนื้อสัตว์ที่เอามาบูชาพวกนั้น ท่านต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาเจ็ดวัน (คนเรียกขนมปังนี้ว่า 'ขนมปังแห่งความทุกข์ยากลำบาก') เพราะท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์อย่างเร่งรีบ ท่านจะกินขนมปังนี้เพื่อตลอดชีวิตของท่านจะได้จดจำวันที่ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 4 จะต้องไม่มีเชื้อฟูที่เห็นเลยใน

† เหล็กหมาดู เครื่องมือชนิดหนึ่งทำจากเหล็กใช้เจาะสิ่งของให้เป็นรูด้วยการปั่น †† อาบีบ ชื่อนี้หมายถึง "ปลายข้าวอ่อน" เป็นเดือนแรกของปฏิทินชาวยิว เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "นีสาน" ตรงกับช่วงเดือนมีนาคมและเมษายน ‡ วันปลดปล่อย เป็นวันสำคัญของชาวยิว พวกเขาจะกินอาหารพิเศษในวันนี้ ทุกฤดูใบไม้ผลิเพื่อระลึกถึงพระเจ้าที่ได้ปลดปล่อยพวกเขาจากความทาสในอียิปต์

แผ่นดินของท่านเป็นเวลาเจ็ดวัน และจะต้องไม่มีเนื้อสัตว์ที่ท่านฆ่าในตอนเย็นของวันแรกเหลือค้างคืนถึงวันรุ่งขึ้น

5 ท่านไม่สามารถถวายเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยในเมืองต่างๆที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน 6 ท่านต้องไปถวายในที่นั้นที่พระยาห์เวห์จะเลือกสำหรับนมัสการพระองค์เท่านั้น ท่านต้องถวายเครื่องบูชาในตอนเย็น หลังดวงอาทิตย์ตกดินแล้ว มันเป็นเวลาเดียวกับวันที่ท่านออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 7 ท่านต้องทำอาหารกินในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือก แล้วในตอนเช้า ท่านถึงค่อยกลับไปเต็นท์ของท่านได้ 8 ท่านต้องกินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟูเป็นเวลาหกวัน และในวันที่เจ็ดจะมีการชุมนุมพิเศษ เพื่อให้เกียรติกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน วันนั้นท่านต้องไม่ทำงานใดๆ

เทศกาลสัปดาห์

(อพย. 34:22; ลนต. 23:15-21)

9 นับจากวันที่เริ่มเก็บเกี่ยวข้าวเป็นครั้งแรกไปอีกเจ็ดอาทิตย์ 10 ให้ฉลองเทศกาลสัปดาห์ † สำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน จำนวนของเครื่องบูชาที่ท่านสมควรใจจะให้ ก็เป็นไปตามขนาดที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้อวยพรท่าน 11 ท่าน ลูกชายลูกสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน ชาวเลวี ในเมืองของท่าน ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้า และแม่หม้ายในหมู่ท่าน ให้ชื่นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้สำหรับนมัสการพระองค์ 12 จำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และให้ทำตามกฎพวกนี้ทั้งหมดอย่างระมัดระวัง

เทศกาลอยู่เพิง

(ลนต. 23:33-43; กตว. 29:12-38)

13 ให้ฉลองเทศกาลอยู่เพิงเป็นเวลาเจ็ดวัน หลังจากที่ท่านได้เก็บรวบรวมผลผลิตจากลานนวดข้าวและที่บ่ออย่างงุ่น † ของท่าน 14 ในระหว่างงานเลี้ยง ให้ท่าน ลูกชายลูกสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน ชาวเลวี ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้ายในเมืองของท่าน ชื่นชมยินดี 15 และเฉลิมฉลองงานเทศกาลให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นเวลาเจ็ดวันในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์จะเลือกไว้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะอวยพรท่าน ในผลผลิตทั้งหมดที่ท่านเก็บเกี่ยวและในงานทุกอย่างที่ท่านทำ และท่านจะมีความสุขอย่างครบถ้วน

16 ผู้ชายทุกคนต้องมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ในสถานที่นั้นที่พระองค์จะเลือกไว้ คือในเทศกาลขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เทศกาลสัปดาห์และเทศกาลอยู่เพิง ชายทุกคนที่มาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ต้องไม่มามีมือเปล่า 17 ชายแต่ละคนจะต้องให้ตามความสามารถที่เขาจะทำได้ ตามขนาดที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับท่าน

ผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่

18 ท่านจะต้องแต่งตั้งผู้ตัดสินและเจ้าหน้าที่สำหรับเผ่าต่างๆของท่าน ในแต่ละเมืองที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน พวกเขาต้องตัดสินประชาชนอย่างยุติธรรม 19 ท่านต้องไม่ตัดสินอย่างไม่เป็นธรรม ท่านต้องไม่ลำเอียง ท่านต้องไม่รับสินบน เพราะสินบนทำให้คนฉลาดต้องตาบอด และเปลี่ยนคนดีให้พูดหลอกลวง 20 ความยุติธรรม ท่านต้องให้แต่ความยุติธรรม เพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่และเป็นเจ้าของแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะยกให้กับท่าน

† เทศกาลสัปดาห์ ภายหลังเรียกว่า "เทศกาลวันที่ห้าสิบ" หรือ "เทศกาลเพ็นเทคอสต์" †† ที่บ่ออย่างงุ่น ที่ที่ประชาชนอย่างงุ่นเพื่อทำเป็นเหล้าองุ่น มักทำจากหินที่ขุดเป็นหลุมตื้นๆ

พระเจ้าเกลียดรูปเคารพ

21 เมื่อท่านสร้างแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องไม่ตั้งเสาไม้เพื่อให้เกียรติกับพระอาเซริมที่ด้านข้างของแท่นบูชาอื่น 22 ท่านต้องไม่ตั้งเสาหินอุทิศให้กับพระเทียมเท็จพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเกลียดของพวกนี้

ใช้แต่สัตว์ดิฐเป็นเครื่องบูชา

17 ท่านต้องไม่เอาวัวตัวผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือมีสิ่งผิดปกติมาถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะนั่นเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเกลียด

การลงโทษคนที่บูชารูปเคารพ

2 ถ้าเจอว่าในเมืองหนึ่งเมืองใดของท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน มีชายหรือหญิงในหมู่พวกท่านทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเห็นว่า เป็นสิ่งชั่วร้ายและฝ่าฝืนข้อตกลงของพระองค์ 3 คือว่าพวกเขาไปรับใช้พวกพระอื่น ๆ และกราบไหว้พระพวกนั้น ไม่ว่าจะเป็นครบวงอาทิตย์ ดวงจันทร์หรือดาวดวงต่าง ๆ ซึ่งเราไม่ได้สั่งให้ทำอย่างนั้น 4 ถ้ามีคนมารายงานเรื่องนี้ให้ท่านฟัง ท่านต้องสืบดูให้แน่นอน เมื่อพิสูจน์ว่าเป็นเรื่องจริง ที่มีคนทำเรื่องชั่วร้ายอย่างนี้ในอิสราเอล 5 ท่านต้องเอาตัวชายหรือหญิงคนนั้น ที่ทำเรื่องชั่วร้ายนี้มาที่ประตูเมือง ไม่ว่าจะเป็ชายหรือหญิง ต้องเอาหินขว้างให้ตาย 6 แต่จะต้องมีพยานสองหรือสามคนขึ้นไปถึงจะฆ่าคนๆนั้นได้ แต่ถ้ามีพยานแค่คนเดียวก็ห้ามฆ่าเขา 7 พยานพวกนั้นจะเป็นพวกแรกที่เอาหินขว้างเพื่อฆ่าเขา และตามด้วยประชาชนทั้งหมด ด้วยวิธีนี้ท่านจะกำจัดความชั่วร้ายไปจากท่ามกลางพวกท่าน

การตัดสินคดียากในศาล

8 ถ้ามีเรื่องที่ยากเกินกว่าที่ท่านจะตัดสินได้ เช่น การตายนั้นเกิดจากความตั้งใจหรือเป็นอุบัติเหตุ เป็นการฆาตกรรมหรือไม่ ได้ไตร่ตรองไว้ก่อน หรือเป็นเรื่องฟ้องร้องว่าใครเป็นเจ้าของทรัพย์สิน หรือเรื่องการทำร้ายร่างกายกัน เรื่องทะเลาะกัน ที่เกิดขึ้นในเมืองต่างๆของท่าน ท่านต้องไปในสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้ 9 ท่านต้องไปหานักบวชที่เป็นชาวเลวีและไปหาผู้ตัดสินที่เขารออยู่ในตอนนั้น บอกปัญหาที่เกิดขึ้นแล้วพวกเขาจะตัดสินปัญหาให้ 10 ท่านต้องทำตามสิ่งที่เขาบอกท่าน จากสถานที่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าท่านจะเลือกไว้ และท่านต้องทำตามคำสั่งของพวกเขารายละอย่าง 11 ท่านต้องทำตามคำแนะนำที่พวกเขาให้กับท่านและยอมรับคำตัดสินที่พวกเขาบอกท่าน ท่านต้องไม่โยกโย้คำตัดสินที่พวกเขาได้ประกาศให้ กับท่านไปทางซ้ายหรือทางขวา

12 คนที่เยอหิงจงห้องไม่ยอมเชื่อฟังนักบวชที่ยืนอยู่ที่นั่น ที่คอยรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน หรือไม่ยอมฟังผู้ตัดสิน คนๆนั้นจะต้องตาย ทำอย่างนี้ ท่านจะได้ขจัดความชั่วร้ายออกไปจากอิสราเอลได้ 13 และทุกคนจะไต่ยืนเรื่องนั้น แล้วจะได้ไม่กล้าเยอหิงจงห้องอีกต่อไป

วิธีเลือกษัตริย์

14 เมื่อท่านเข้าสู่แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะให้ท่านและยึดมั่นเป็นเจ้าของแล้ว และได้ตั้งรกรากแล้ว และท่านได้พูดว่า "ให้เราตั้งษัตริย์ปกครองเราเหมือนชนชาติอื่นๆที่อยู่รอบๆเราเถอะ" 15 ท่านต้องแน่ใจว่าษัตริย์ที่ท่านจะตั้งเหนือท่านนั้นเป็นคนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเลือก ษัตริย์องค์นั้นจะต้องมาจากพี่น้องร่วมชาติของท่านเท่านั้น ห้ามไม่ให้ตั้งคนต่างชาติที่ไม่ใช่พี่น้องร่วมชาติของท่านขึ้นมา

เหนือท่าน 16 แต่กษัตริย์องค์นั้นจะต้องไม่สะสมม้ามากมายสำหรับตัวเอง และเขาจะต้องไม่ส่งคนกลับไปซื้อม้า "ที่อียิปต์มาเพิ่ม เพราะพระยาห์เวห์พูดกับพวกท่านไว้ว่า "พวกท่านจะต้องไม่หวนกลับไปทางนั้นอีก" 17 เขาต้องไม่มีเมียหลายคน ไม่อย่างนั้นเขาจะหันเหไปจากพระยาห์เวห์ และเขาจะต้องไม่ทำให้ตนเองร่ำรวยด้วยเงินทอง

18 เมื่อเขาขึ้นนั่งบัลลังก์ เขาต้องลอกค่าสอนนี้ไว้สำหรับตัวเอง เขียนลงบนม้วนกระดาษจากต้นฉบับค่าสอนที่พวกนักบวชชาวเลวีเก็บรักษาไว้ 19 กษัตริย์ต้องเก็บหนังสือเล่มนั้นไว้กับตัวเขา และเขาต้องอ่านมันตลอดชีวิต เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะเคารพยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา และจะได้ทำตามทุกคำพูดที่เขียนไว้ในกฎ และข้อบังคับพวกนี้อย่างระมัดระวัง 20 เพื่อเขาจะได้ไม่คิดว่าตัวเขาดีกว่าพี่น้องร่วมชาติของเขา และเพื่อที่เขาจะได้ไม่หันเหจากคำสั่งนั้นไปทางใดทางหนึ่ง เพื่อกษัตริย์องค์นั้นและลูกหลานของเขาจะได้ปกครองเหนืออาณาจักรอิสราเอลไปนานๆ

สับสนุนนักบวชและชาวเลวี

18 นักบวชชาวเลวี เผ่าเลวีทั้งหมดจะไม่มีส่วนแบ่งในที่ดินของชาวอูที่นำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ นั่นเป็นส่วนแบ่งของพวกเลวี † แต่เผ่าเลวีจะไม่มีส่วนแบ่งในที่ดินในหมู่พี่น้องของเขา พระยาห์เวห์คือส่วนแบ่งของพวกเขาคือตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

3 เมื่อท่านฆ่าวัวหรือแกะเพื่อเอามาเป็นเครื่องถวาย ท่านจะต้องแบ่งส่วนต่างๆพวกนี้ให้กับนักบวช คือส่วนไหล่ ส่วนแก้ม และส่วนท้อง 4 ท่านต้องให้ข้าวที่เกี่ยวชุดแรก เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน รวมทั้งขนแกะที่ตัดครั้งแรกจากแกะของท่านกับนักบวช 5 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้เลือกชาวเลวีและลูกหลานของเขาออกมาจากเผ่าทั้งหลายของท่าน เพื่อมายืนรับใช้พระยาห์เวห์ในฐานะนักบวชตลอดไป

6 ถ้าชาวเลวีคนหนึ่งจากเมืองหนึ่งของท่านมา ไม่ว่าจะมาจากที่ไหนก็ตามในอิสราเอล และมายังสถานที่ที่พระยาห์เวห์ได้เลือกไว้ เขาอยากจะมาเมื่อไหร่ก็ได้ตามที่เขาต้องการ 7 เขาก็มาทำหน้าที่รับใช้ในนามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาได้ เหมือนกับที่พี่น้องชาวเลวีของเขาอื่นอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระยาห์เวห์ 8 พวกเขาจะได้รับการรับส่วนแบ่งอาหารเท่าๆกัน นอกเหนือจากสิ่งที่พวกเขาได้รับจากการขายทรัพย์สินสมบัติของครอบครัวเขา ‡

ชาวอิสราเอลต้องแตกต่าง

9 เมื่อท่านเข้ามาอยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน ท่านต้องไม่เลียนแบบชนชาติพวกนั้นที่แต่สิ่งชั่วๆ 10 อย่าเอาลูกชายและลูกสาวของท่านไปบูชายัญ อย่าให้ใครทำตนเป็นพ่อมดหมอผี 11 หรือพยายามใช้เวทมนตร์สะกดคนอื่น และอย่าให้ใครปรึกษากับผีหรือวิญญาณ หรือพยายามพูดกับคนที่ตายไปแล้ว 12 คนที่ทำแบบนี้เป็นคนที่ไม่ใช่พระยาห์เวห์ที่แท้จริง พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะขับไล่ชนชาติเหล่านั้นออกไปจากดินแดนนั้นต่อหน้าพวกท่าน เพราะพวกเขาทำสิ่งที่น่ารังเกียจพวกนี้ 13 ท่านต้องเชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอย่างครบถ้วน 14 เพราะชนชาติพวกนี้ที่ท่านกำลังจะขับไล่ออกไปนั้น ไปฟังพวกท่านนายโศคชะตา และพวกโหราพยากรณ์ แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านไม่ยอมให้ท่านทำอย่างนั้น

† ชื่อม้า หรือ "เพื่อแลกเปลี่ยนม้า" †† ของพวกเลวี หรือแปลได้อีกอย่างว่า "ของพระยาห์เวห์" ‡ นอกเหนือจาก ... ครอบครัวเขา หรือแปลได้อีกอย่างว่า "นอกเหนือจากมรดกที่ได้รับจากครอบครัวของพ่อ"

ผู้พูดแทนพระเจ้าคนใหม่แทนโมเสส

15 แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนเรา มาจากท่ามกลางพวกท่าน จากท่ามกลางพี่น้องของท่าน พวกท่านต้องเชื่อฟังเขา 16 นี่คือน้ำที่ท่านได้ขุดจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านที่ภูเขาซีนายในวันที่ท่านได้ขุดน้ำดื่มกัน ท่านพูดว่า 'ขออย่าให้เราได้ยินเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราอีกเลย และขออย่าให้เราเห็นไฟที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้อีกเลย เพื่อที่เราจะได้ไม่ตาย'

17 แล้วพระยาห์เวห์ได้พูดกับเราว่า 'ข้อเสนอของพวกเขานั้นดี 18 เราจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนกับเจ้า ที่มาจากพี่น้องของพวกเขาเองมาให้พวกเขา และเราจะบอกเขาว่าจะพูดอะไร และเขาจะบอกคนพวกนั้นทุกอย่างที่เราสั่งเขา 19 ใครที่ไม่เชื่อฟังคำของเราที่พูดผ่านมาจากเขา นั้น เราจะเป็นคนลงโทษคนนั้นเอง'

ลักษณะผู้พูดแทนพระเจ้าปลอม

20 แต่ผู้พูดแทนพระเจ้าคนไหนที่บังอาจพูดในสิ่งที่เราไม่ได้สั่งให้เขาพูด แต่อ้างว่าเขาพูด จะต้องตาย และผู้พูดแทนพระเจ้าอื่นจะต้องตาย 21 ถ้าท่านนึกในใจว่า 'แล้วพวกเราจะรู้ได้ยังไงว่าสิ่งที่เขาพูดนั้นไม่ได้มาจากพระยาห์เวห์' 22 เมื่อผู้พูดแทนพระเจ้านั้นอ้างว่าเขาพูดแทนพระยาห์เวห์ แต่สิ่งนั้นไม่ได้เกิดขึ้นและมันไม่เป็นจริง ท่านก็รู้เลยว่าผู้พูดแทนพระเจ้านั้นพูดมั่วๆเอาเอง พระยาห์เวห์ไม่ได้บอกให้เขาพูด ท่านไม่ต้องไปกลัวเขา

เมืองสำหรับลี้ภัย

(กตว. 35:9-28; ยชว. 20:1-9)

19 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำลายชนชาติที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะยกให้กับท่าน และเมื่อท่านได้ขับไล่พวกเขาออกไป และเข้าไปตั้งรกรากในบ้านเมืองของพวกเขาแล้ว 2 ท่านต้องแยกสามเมืองออกมาจากดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะยกให้กับท่าน 3 ท่านต้องคำนวณระยะทางที่จะไปสามเมืองนั้น † และแบ่งดินแดนที่พระยาห์เวห์ยกให้กับท่านออกเป็นสามส่วน เพื่อคนที่ฆ่าคนตายจะได้หนีไปอยู่ที่นั้น

4 มิใช่กฎอยู่ว่า คนที่ฆ่าคนอื่นตายและหนีไปอยู่ที่นั้นเพื่อเอาชีวิตรอดนั้น จะต้องเป็นคนที่ไม่คาดคิดโดยไม่ได้เจตนา และเขาต้องไม่เคยเป็นศัตรูกับผู้ตายมาก่อน 5 ตัวอย่างเช่น มีคนคนหนึ่งเข้าไปตัดต้นไม้ในป่ากับเพื่อนอีกคน ตอนที่เขาเงี้ยวขวานขึ้นเพื่อตัดต้นไม้ เผอิญหัวขวานหลุดจากด้าม ลอยไปโดนอีกคน ทำให้เพื่อนเขาตาย เขาต้องหนีไปอยู่หนึ่งในสามเมืองนี้ เพื่อเอาชีวิตรอด 6 ไม่อย่างนั้น ญาติของคนตาย †† จะไล่ตามคนฆ่า ถ้าระยะทางไปสามเมืองนั้นไกลเกินไป เขาก็จะจับคนฆ่านั่นได้ และด้วยความโกรธเขาก็จะฆ่าคนนั้น ทงๆที่คนฆ่านั่นไม่สมควรได้รับโทษถึงตาย เพราะคนฆ่านั่นไม่เคยเป็นศัตรูกับผู้ตายมาก่อน 7 นั่นเป็นเหตุที่เราสั่งให้ท่านแยกเมืองออกมาสามเมือง

8 แต่ถ้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ขยายเขตแดนของท่านออกไป เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และพระองค์ให้แผ่นดินทั้งหมดกับท่าน ตามที่พระองค์สัญญาไว้ว่าจะยกให้กับบรรพบุรุษของท่าน 9 พระองค์จะทำอย่างนี้ ถ้าท่านทำตามทุกอย่างที่เราได้สั่งท่านในวันนี้อย่างระมัดระวัง คือรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและเดินในทางของพระองค์เสมอ เมื่อพระองค์ขยายเขตแดนของท่าน ท่านต้องหาเมืองลี้ภัยเพิ่มขึ้นจากเดิมอีกสามเมือง 10 ด้วยวิธีนี้ จะได้ไม่มีผู้บริสุทธิ์ถูกฆ่าในแผ่นดินของท่าน ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้

† คำนวณ... เมืองนั้น หรือ "เตรียมท่าถนนไปสู่เมืองนั้น" †† ญาติของคนตาย หรือ "ผู้ล้างแค้น" เมื่อคนหนึ่งถูกฆ่าตาย ญาติของเขาต้องแน่ใจว่าคนฆ่านั่นต้องถูกลงโทษ

กับท่านเป็นมรดก และท่านจะได้ไม่มีความผิดเพราะทำให้คนบริสุทธิ์ต้องตาย

11 แต่ถ้ามีคนหนึ่งเป็นศัตรูกับอีกคนหนึ่ง แล้วคนนั้นมาดักข่มคอยให้ร้าย หลังจากลอบตีอีกคนจนตายแล้ว ก็วิ่งหนีเข้าไปในเมืองลี้ภัยพวกนี้ 12 พวกผู้นำของเมืองที่เขาอยู่ จะต้องส่งคนไปเอาตัวเขาออกมาจากเมืองลี้ภัยนั้น และส่งเขาไปให้กับญาติของผู้ตายเพื่อเอาไปฆ่า 13 ท่านต้องไม่สงสารเขา ท่านต้องกำจัดความผิดบาปที่ฆ่าคนบริสุทธิ์ให้ออกไปจากอิสราเอล เพื่อทุกสิ่งจะได้เป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน

เส้นแบ่งเขตที่ดิน

14 ท่านต้องไม่โยกย้ายหลักเขตดิน ที่แบ่งเขตแดนของเพื่อนบ้านท่าน ที่คนรุ่นก่อนๆได้ปักไว้ในที่ดินที่ท่านจะได้รับ ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน

พยาน

15 พยานแค่คนเดียวไม่เพียงพอที่จะตัดสินโทษคนๆหนึ่ง ที่อาจจะไปทำความผิดบาปมา แต่จะต้องมีพยานสองหรือสามคนมายืนยันเรื่องนั้นถึงจะตัดสินได้

16 ถ้ามีพยานเท็จเกิดขึ้น กล่าวหาอีกคนหนึ่งอย่างผิดๆ 17 และทั้งสองคนที่ทะเลาะกันได้มาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ต่อหน้านักบวชและผู้ตัดสินที่เข้าเฝ้าในวันนั้น 18 ผู้ตัดสินจะสอบถามอย่างละเอียด และถ้าพยานใส่ร้ายพี่น้องของเขา 19 พวกท่านต้องลงโทษเขาอย่างที่เขาวางแผนจะให้พี่น้องคนนั้นถูกลงโทษ ท่านต้องกำจัดความชั่วร้ายออกไปจากท่ามกลางท่าน 20 คนที่เหลือจะได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วจะได้กลัว และพวกเขาจะได้ไม่กล้าทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นอีกในหมู่พวกท่าน 21 ท่านต้องไม่สงสารเขา ซึ่งชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต ตาต่อตา ฟันต่อฟัน มือต่อมือ เท้าต่อเท้า

กฎของการทำสงคราม

20 เมื่อท่านออกไปทำสงครามกับศัตรู และท่านเห็นม้าและรถรบ และกองทัพที่ใหญ่กว่ากองทัพของท่าน ไม่ต้องกลัวพวกเขา เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านที่นำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์อยู่กับท่าน

2 เมื่อท่านเข้าใกล้สนามรบ นักบวชจะมาอยู่ข้างหน้าและพูดกับกองทัพว่า 3 ชาวอิสราเอล ฟังให้ดี พวกท่านกำลังจะเข้าสู่สนามรบกับศัตรูของท่านในวันนี้ อย่าเสียกำลังใจ อย่ากลัว อย่าแตกตื่นและอย่าตกใจกลัวพวกนั้น 4 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะไปกับพวกท่าน และพระองค์จะต่อสู้กับศัตรูแทนพวกท่านและจะให้ท่านมีชัยชนะ'

5 เจ้าหน้าที่จะต้องพูดกับกองทัพว่า 'มีใครบ้างในที่นี้ที่ได้สร้างบ้านใหม่ แต่ยังไม่ได้อาศัยอยู่เลย เขาควรจะกลับบ้านไป ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะตายในสนามรบและคนอื่นจะเข้าไปอยู่แทน 6 หรือมีใครบ้างที่ปลูกองุ่นไปแล้วแต่ยังไม่ได้กินผลของมัน เขาควรจะกลับบ้านไป ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะตายในสนามรบและคนอื่นจะมากินแทน 7 หรือมีใครที่ห่มนสาวไว้แต่ยังไม่ได้อ่าง เขาควรจะกลับบ้านไป ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะตายในสนามรบ และคนอื่นจะมาแต่งงานกับนางแทน'

8 แล้วเจ้าหน้าที่จะพูดกับกองทัพว่า 'มีใครบ้างที่ขี้ขลาดและกลัว เขาควรจะกลับบ้านไป จะได้ไม่พลอยทำให้คนอื่นกลัวไปด้วย' 9 เมื่อเจ้าหน้าที่พูดกับกองทัพเสร็จแล้ว พวกเขาควรแต่งตั้งผู้บัญชาการเพื่อมานำกองทัพ

10 เมื่อท่านใกล้ถึงเมืองที่ท่านจะสู้รบด้วย สิ่งแรกที่ท่านต้องทำก่อน คือเสนอเงื่อนไขให้จำนน 11 ถ้าพวกเขายอมจำนน และเปิดประตูเมืองให้ท่าน ท่านต้องบังคับทุกคนที่ท่านพบในเมืองนั้นให้มาทำงานรับใช้ท่าน 12 แต่ถ้าเมืองนั้นไม่ยอมจำนน ให้ท่านล้อมเมืองนั้นไว้ 13 แล้วเมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านมอบเมืองนั้น

ไว้ในมือท่าน ท่านต้องเอาดาบฆ่าผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่ทุกคน 14 แต่ให้จับเอาผู้หญิง เด็กๆ ผู้เยาว์ และสิ่งอื่นๆ ที่อยู่ในเมืองนั้น รวมทั้งของที่มีค่าทั้งหมดมาเป็นของท่านได้ และท่านก็สามารถใช้สิ่งเหล่านี้ที่เป็นของศัตรูท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ยกให้กับท่าน 15 ส่วนเมืองต่างๆ ที่ห่างไกลจากท่านมาก ที่ไม่ใช่เป็นของพวกชนชาติแถวนี้ ก็ให้ท่านทำแบบเดียวกัน

16 แต่ท่านต้องไม่ให้มีสิ่งมีชีวิตหลงเหลืออยู่เลยในเมืองต่างๆ ของคนพวกนี้ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่านเป็นมรดก 17 เพราะท่านต้องทำลายคนพวกนี้ให้สิ้นซาก คือ ชาวฮิตไตต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวคานออัน ชาวเปริสซีย์ ชาวฮิวไตต์ และชาวเยบูน ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สั่งท่านไว้ 18 เพื่อให้พวกเขาจะได้ไม่สอนพวกท่านให้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจที่พวกเขาได้ทำให้กับพระต่างๆ ของพวกเขา ซึ่งจะทำให้พวกท่านทำบาปอย่างนั้นต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

19 ถ้าท่านล้อมเมืองเมืองหนึ่งอยู่หลายวัน และต่อสู้กันเพื่อจะยึดเมืองนั้น อย่าเอาขวานโค่นพวกต้นไม้ เพราะท่านอาจจะได้กินผลของพวกมัน อย่าโค่นพวกต้นไม้ลง พวกต้นไม้ในทุ่งนาเป็น คนหรือยัง? ถึงต้องไปต่อสู้กับมัน 20 แต่ถ้าท่านรู้ว่าต้นไม้ไม่ใช่ ต้นผลไม้ ท่านก็โค่นทิ้งได้ แล้วเอาไม้พวกมันมาสร้างกำแพง ป้องกันภัยจากเมืองที่ท่าสงครามกับท่านอยู่ จนกว่าจะยึดเมืองนั้นได้

ถ้าพบคนถูกฆ่าตาย

21 ถ้าพบคนถูกฆ่าตายนอนอยู่ในทุ่งในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน และไม่รู้ว่ามีใครเป็นคนฆ่า 2 พวกผู้นำและผู้ตัดสินต้องออกไปที่นั่น และวัดระยะทางจากเมืองต่างๆ ไปถึงศพนั้น 3 เมืองไหนที่อยู่ใกล้ศพมากที่สุด พวกผู้นำของเมืองนั้นต้องเอาวัวสาวตัวหนึ่งมาจากฝูง ต้องเป็นวัวที่ยังไม่เคยใช้งาน และไม่เคยเทียมแอกมาก่อน 4 พวกผู้นำของเมืองนั้นต้องเอาวัวสาวตัวนี้ไปที่หุบเขาที่มีน้ำไหลอยู่ตลอดเวลา หุบเขาที่ยังไม่เคยไถและไม่เคยปลูกอะไรมาก่อน พวกเขาต้องหักคอวัวสาวตัวนี้ที่หุบเขานั้น 5 แล้วนกกบวชที่เป็นลูกหลานของเลวีต้องออกมาข้างหน้า เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้เลือกพวกเขามารับใช้พระองค์และมาให้พรในนามของพระยาห์เวห์ และพวกเขายังมีหน้าที่ตัดสินคดีทะเลาะวิวาทและคดีทำร้ายร่างกาย 6 พวกผู้นำทุกคนที่มาจากเมืองที่อยู่ใกล้กับศพนั้นมากที่สุด จะต้องล้างมือของพวกเขาบนวัวสาวตัวที่ถูกหักคอในหุบเขานั้น 7 พวกเขาต้องพูดว่า ‘พวกเราไม่ได้ฆ่าคนๆ นั้นและไม่ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น 8 ช่วยทำให้พวกเราชาวอิสราเอลของพระองค์ พวกที่พระองค์ได้ปลดปล่อย ให้เป็นอิสระแล้ว เป็นผู้บริสุทธิ์ด้วยเถิด อย่าให้เราชาวอิสราเอลคนของพระองค์ต้องมารับผิดชอบที่คนบริสุทธิ์คนหนึ่งถูกฆ่าเลย’ เมื่อพวกท่านทำอย่างนี้ พวกท่านจะพ้นผิดจากการที่คนหนึ่งถูกฆ่า 9 ท่านจะขจัดความผิดที่คนบริสุทธิ์คนหนึ่งถูกฆ่าออกไปจากกลุ่มของท่านได้ เพราะท่านก็ได้ทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่าถูกต้อง

ผู้หญิงที่ถูกจับในสงคราม

10 เมื่อท่านไปท่าสงครามกับศัตรู และพระยาห์เวห์ได้มอบพวกเขาไว้ในมือของท่าน และท่านจับเชลยมา 11 และในหมู่เชลยนั้น ท่านเห็นผู้หญิงสวยคนหนึ่ง และท่านหลงใหลนางและต้องการเอานางมาเป็นเมีย 12 ท่านได้พานางมาที่บ้าน นางต้องโกนหัวและตัดเล็บ 13 ทิ้งเสื้อผ้าชุดเชลยที่นางใส่และอยู่ในบ้านของท่าน นางต้องร้องไห้ให้กับพ่อและแม่ของนางเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านถึงจะมีเพศสัมพันธ์กับนางได้ และท่านจะเป็นสามีของนางและนางจะเป็นภรรยาของท่าน 14 แต่ถ้าเกิดว่า

+ ปลดปล่อย ในภาษาฮีบรูหมายถึง “ปิดบัง” หรือ “ปิดออก” หรือ “ลบบาปทิ้ง”

ท่านเป็นนางแล้ว ท่านต้องหย่ากับนางและปล่อยให้นางไปที่ไหนก็ได้ที่นางอยากจะไป ท่านจะขายนางแลกกับเงินไม่ได้ ท่านจะทำกับนางเหมือนสินค้าไม่ได้ เพราะท่านได้ทำให้นางอับอายขายหน้า

ลูกชายคนแรก

15 ถ้าชายคนหนึ่งมีเมียสองคน และเขารักคนหนึ่งและไม่ชอบอีกคนหนึ่ง และเมียทั้งสอง คือทั้งคนที่เขารักและคนที่เขาไม่ชอบ คลอดลูกชายให้เขา และลูกชายคนแรกเป็นของเมียคนที่เขาเกลียด 16 ในวันที่เขาแบ่งสมบัติให้กับลูกชายของเขานั้น เขาจะลำเอียงทำกับลูกของเมียที่เขารัก เหมือนกับลูกของเมียที่เขาไม่ชอบ ซึ่งเป็นลูกหัวปีไม่ได้ 17 แต่เขาจะต้องยอมรับลูกชายหัวปีลูกของเมียที่เขาไม่ชอบ และให้ส่วนแบ่งกับลูกหัวปีสองเท่าของสมบัติที่เขาให้กับลูกชายคนอื่นๆ เพราะเป็นลูกชายคนแรกของเขา ดังนั้นสิทธิของลูกชายหัวปีจึงตกเป็นของเขา

ลูกที่ไม่เชื่อฟัง

18 ถ้าบางคนมีลูกชายที่ดื้อรั้นและพยศ ไม่ยอมเชื่อฟังพ่อแม่ถึงแม้จะถูกพ่อแม่ลงโทษแล้วก็ไม่ยอมเชื่อฟัง 19 พ่อแม่ต้องจับเขาไปพบผู้นำของเมืองนั้นที่ประตูเมือง 20 พ่อแม่ต้องบอกผู้นำของเมืองนั้นว่า ‘ลูกชายของเราคนนี้ดื้อรั้นและพยศ ไม่ยอมเชื่อฟังเรา เขากินเต็บและซีเมา’ 21 แล้วชายทุกคนในเมืองนั้นต้องเอาหินขว้างเขาให้ตาย เมื่อท่านทำอย่างนี้ ท่านก็ได้ขจัดคนชั่วช้าออกไปจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลจะได้ยินเรื่องนี้กันหมด และเกิดความกลัว

อาชญากรถูกฆ่าและถูกแขวนบนต้นไม้

22 เมื่อคนหนึ่งทำผิดบาปถึงขั้นรับโทษถึงตาย หลังจากที่เขาลูกฆ่าแล้ว ท่านก็เอาเขาไปแขวนบนต้นไม้ +23 ท่านต้องไม่ปล่อยให้ร่างนั้นค้างอยู่บนต้นไม้ข้ามคืน แต่ท่านต้องฝังเขาในวันนั้น เพราะคนที่ถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ไม่นั้นถูกพระเจ้าสาปแช่ง ท่านต้องไม่ทำให้แผ่นดินของท่านไม่บริสุทธิ์ แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านเป็นมรดก

กฎอื่นๆ

22 เมื่อท่านเห็นวัวหรือแกะของเพื่อนบ้านกำลังจะหลงหายไป อย่าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ท่านต้องจับส่งคืนไปให้กับเพื่อนบ้านท่าน 2 แต่ถ้าเจ้าของสัตว์นั้นอยู่ห่างไกลจากท่านหรือท่านไม่รู้ว่าเป็นของใคร ก็ให้ท่านเก็บสัตว์นั้นไว้ก่อน จนกว่าเพื่อนบ้านคนนั้นจะออกมาตามหา ท่านถึงค่อยคืนสัตว์นั้นให้กับเขาไป 3 ให้ท่านทำแบบเดียวกันนี้กับลา กับเสือผ้าและกับของอื่นๆ ที่เพื่อนบ้านของท่านทำหายและท่านไปพบเข้า อย่าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ 4 เมื่อท่านเห็นลาหรือวัวของเพื่อนบ้านล้มอยู่ที่ถนน อย่าทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ ท่านต้องเข้าไปช่วยยกมันขึ้นด้วยกับกับเจ้าของมัน 5 ผู้หญิงต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าของผู้ชาย และผู้ชายต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าผู้หญิง เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านขะขยงทุกคนที่ทำอย่างนั้น 6 ถ้าท่านกำลังเดินอยู่ และพบรังนกบนต้นไม้หรือตกอยู่บนพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่นกอยู่ในนั้น และแม่นกกำลังกกลูกหรือไข่นกของมันเป็นไข่ ท่านต้องไม่จับทั้งแม่และลูกของมัน 7 ท่านอาจจะเก็บลูกของมันไว้ได้ แต่ต้องปล่อยแม่ของมันไป เพื่อทุกอย่างจะได้เป็นไปด้วยดีสำหรับท่าน และท่านจะมีอายุยืนยาว 8 เมื่อท่านสร้างบ้านใหม่ ต้องก่ออิฐกันตกรอบดาดฟ้า ท่านจะได้ไม่มีความผิดที่ทำให้คนตกลงมาตาย

+ + แขวนบนต้นไม้ เป็นการประจานและเป็นการเตือนให้คนอื่นอย่าทำตาม

ของที่ห้ามอยู่ด้วยกัน

9 เมื่อท่านทำไร่ไถนา ท่านต้องไม่ปลูกพืชอื่นแซม ไม่อย่างนั้น ทั้งพืชที่ปลูกแซมและผลของมันจากไร่นั้นจะกลายเป็นสมบัติของพระเจ้า ถูกส่งไปยังสถานที่ที่มีสการพระองค์
 10 เมื่อท่านไถดิน ท่านต้องไม่เอาวัวและลามาไถพร้อมๆกัน
 11 ท่านต้องไม่สวมใส่เสื้อผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์และลินินเข้าด้วยกัน
 12 ท่านต้องทำพู่[†] ห้อยที่ชายเสื้อคลุมทั้งสี่ด้านของท่าน

กฎของการแต่งงาน

13 ถ้าชายคนหนึ่งแต่งงานกับหญิงคนหนึ่ง และมีเพศสัมพันธ์กับนาง แล้วเกิดเกลียดนางขึ้นมา 14 เขากล่าวหาว่านางทำตัวไม่เหมาะสมและพูดให้นางเสียหายว่า “ผมได้แต่งงานกับผู้หญิงคนนี้ แต่เมื่อผมมีเพศสัมพันธ์กับนาง ผมพบว่านางไม่บริสุทธิ์” 15 พ่อแม่ของหญิงสาวคนนั้นจะต้องหิวข้อพิสูจน์ว่านางเป็นสาวบริสุทธิ์ มาให้กับพวกผู้นำของเมืองนั้นที่ประตูเมือง 16 พ่อของหญิงสาวคนนั้นต้องพูดกับพวกผู้นำว่า “ผมได้ยกลูกสาวให้กับชายคนนี้เป็นเมีย ตอนนั้นเขาเกลียดนางแล้ว 17 และดูสิ เขายังกล่าวหาว่านางทำตัวไม่เหมาะสม โดยบอกว่า ‘ผมพบว่าลูกสาวของนางไม่บริสุทธิ์ นี่คือข้อพิสูจน์ว่าลูกสาวของผมเป็นสาวบริสุทธิ์’” แล้วเขาต้องกางผ้า[‡] ฟืนนูนออกต่อหน้าพวกผู้นำของเมืองนั้น 18 แล้วพวกผู้นำของเมืองนั้นต้องเอาตัวชายคนนั้นมาเขียนดี 19 พวกเขาต้องปรับชายคนนั้นเป็นเงินหนึ่งกิโลกรัม[‡] และนำเงินนั้นไปให้กับพ่อของหญิงสาวคนนั้น เพราะชายคนนั้นได้ทำลายชื่อเสียงของหญิงบริสุทธิ์ของอิสราเอล นางจะยังคงเป็นเมียเขาต่อไป และเขาจะหย่าขาดจากนางไม่ได้ตลอดชีวิต
 20 แต่ถ้าเป็นจริงตามที่กล่าวหา และไม่มีอะไรมาพิสูจน์ว่านางเป็นสาวบริสุทธิ์ 21 พวกผู้นำต้องนำตัวนางไปที่ประตูบ้านของพ่อนาง และพวกผู้ชายในเมืองนั้นก็เอาหินขว้างนางจนตาย เพราะนางได้ทำสิ่งที่น่าอับยศอดสูในอิสราเอล ด้วยการทำตัวเหมือนหญิงโสเภณีในบ้านพ่อของนาง เมื่อทำอย่างนี้ ท่านจะได้ขจัดความชั่วร้ายออกไปจากท่ามกลางคนของท่าน

บาปทางเพศ

22 ถ้าพบว่าชายคนหนึ่งนอนอยู่กัหญิงอีกคนหนึ่ง ที่เป็นเมียของคนอื่น ทั้งสองคนคือชายคนนั้นและหญิงที่เขาอนด้วยต้องตาย เมื่อทำอย่างนี้ ท่านจะได้ขจัดความชั่วร้ายออกไปจากอิสราเอล
 23 ถ้าหญิงสาวบริสุทธิ์คนหนึ่งได้รับหมั้นกับผู้ชายคนหนึ่งแล้ว และมีคนหนึ่งเจอนางที่ในเมือง และมีเพศสัมพันธ์กับนาง 24 พวกเขาต้องเอาทั้งสองคนมาที่ประตูเมืองนั้น แล้วเอาหินขว้างพวกเขาให้ตาย ที่ต้องฆ่าหญิงนั้นเพราะนางไม่ได้ร้องให้คนอื่นช่วยในเมือง และที่ต้องฆ่าชายนั้นก็เพราะเขาทำให้เมียของคนอื่นเสียหาย เมื่อทำอย่างนี้ ท่านจะได้ขจัดความชั่วร้ายออกจากท่ามกลางท่าน
 25 แต่ถ้าชายคนนั้นพบหญิงที่หมั้นแล้วคนนั้นในท้องนอกเมือง และชายคนนั้นก็จับนางมาข่มขืน มีแต่ชายคนนั้นเท่านั้นที่ต้องตาย 26 อย่าทำอะไรรู้กับหญิงสาวนั้น นางไม่ได้ทำบาปอะไรที่สมควรตาย เพราะกรณีนี้เหมือนกับชายที่ทำร้ายเพื่อนบ้านและฆ่าเขา 27 เพราะเขาพบนางในที่โล่งนอกเมือง หญิงที่หมั้นนั้นอาจจะร้องให้คนอื่นช่วยแล้ว แต่ไม่มีใครมาช่วย

[†] พู่ เป็นสิ่งที่ช่วยให้ประชาชนจำพระเจ้าและคำสั่งของพระองค์ได้ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ ก็นดารวิถี 15:37-41 [‡] ผ้า ผ้าปูที่นอนที่เจ้าสาวเก็บไว้จากคืนวันแต่งงาน เพื่อพิสูจน์ว่านางยังบริสุทธิ์อยู่เมื่อนางแต่งงาน จะมีรอยเปื้อนเลือดจากการมีเพศสัมพันธ์ [§] เงินหนึ่งกิโลกรัม หรือ 1.15 กิโลกรัม หรือ 100 เซลล์ น่าจะเป็นเงินจำนวนสองเท่าของสินสอด ดูเฉลยธรรมบัญญัติ 22:29

28 ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงสาวบริสุทธิ์ที่ยังไม่ได้หมั้นและจับนางมาข่มขืน และพวกเขาถูกจับได้ 29 ชายคนนั้นนอนกับนางต้องให้เงินครึ่งกิโลกรัม[‡] กับพ่อของหญิงสาวคนนั้น และนางจะกลายเป็นเมียของเขา เพราะเขาทำให้นางเสียหาย เขาไม่สามารถหย่ากับนางได้ตลอดชีวิตของเขา
 30 ผู้ชายจะแต่งงานกับเมียเก่าของพ่อเขาไม่ได้ เพราะจะทำให้พ่อเขาอับอายชายหน้า

คนที่ไม่สามารถเข้าร่วมนมัสการ

23 ชายที่ถูกอัมพาตหรือถูกทำลายหรือถูกตัดด้วยวะจะเพศ จะเข้าร่วมนมัสการพระยาห์เวห์กับชายอิสราเอลคนอื่นๆไม่ได้ 2 ถ้าชายคนไหนที่พ่อแม่แต่งงานกันทั้งๆที่มีกฎห้ามแต่งงานกัน ก็จะไม่มีความผิดที่จะเป็นคนของพระยาห์เวห์ และลูกหลานของเขาอีกสิบชั่วรุ่น ก็จะไม่มีความผิดอย่างเต็มที่เหมือนกัน
 3 ชาวอัมโมนหรือชาวโมอับจะไม่เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนอิสราเอล และลูกหลานของเขาอีกสิบชั่วรุ่นก็จะไม่เป็นส่วนหนึ่งด้วยเหมือนกัน และจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป 4 เพราะพวกเขาไม่ยอมให้อาหารและน้ำดื่มกับท่าน ตอนที่ท่านเดินทางออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาอ้างว่าจ้างบาลาอัมมาสาปแช่งท่าน บาลาอัมเป็นลูกชายของเบโอร์จากเมืองเบโธร์ทางตะวันตกเฉียงเหนือของเมโสโปเตเมีย 5 แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านไม่ยอมฟังบาลาอัม และพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเปลี่ยนคำสั่งสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรสำหรับท่าน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านรักท่าน 6 ตลอดชีวิตของท่าน อย่าไปทำให้คนพวกนี้สะดอกสบายหรือมั่งคั่งเป็นอันขาด

คนที่ชาวอิสราเอลควรรอยรับ

7 อย่าเกลียดชาวเอโดม เพราะเขาคือพี่น้องของท่าน อย่าเกลียดชาวอียิปต์ เพราะท่านเคยเป็นชาวต่างชาติในประเทศของเขามาก่อน 8 ลูกของชาวเอโดมและชาวอียิปต์รุ่นที่สาม สามารถเข้าร่วมนมัสการพระยาห์เวห์กับชายอิสราเอลได้

สุขอนามัยในค่าย

9 เมื่อท่านออกไปตั้งค่ายเผชิญหน้ากับศัตรู ท่านต้องอยู่ห่างไกลจากทุกสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ 10 เมื่อมีบางคนในค่ายฝันเปียกตอนกลางคืน ทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ เขาต้องออกไปนอกค่าย ห้ามเข้ามาในค่าย 11 พอตกเย็น เขาต้องอาบน้ำ เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน เขาถึงกลับเข้าค่ายได้
 12 ท่านต้องมีสถานที่หนึ่งนอกค่ายสำหรับออกไปถ่ายทุกข์ 13 ท่านต้องเอาไม้กับอุปกรณ์ไปด้วย เมื่อท่านถ่ายทุกข์เสร็จแล้ว ก็ให้เอาไม้นั้นขุดหลุม และกลบอึของท่านด้วย 14 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่านในค่ายนั้นด้วย เพื่อช่วยชีวิตท่านและช่วยให้ท่านชนะศัตรู ดังนั้นค่ายของท่านต้องเตรียมไว้ให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์ พระองค์จะได้ไม่เห็นอะไรที่น่ารังเกียจท่ามกลางท่านและเลิกติดตามท่านไป

กฎอื่นๆ

15 ทาสที่หนีมาของเขามาอยู่กับท่าน ท่านต้องไม่ส่งทาสนั้นคืนไปให้นายเก่าของเขา 16 ทาสนั้นจะเลือกอยู่ที่ไหนก็ได้ในเมืองต่างๆของท่าน ตามใจเขา ห้ามบังคับเขา
 17 ห้ามไม่ให้ลูกสาวและลูกชายของคนอิสราเอลเป็นโสเภณี 18 ท่านต้องไม่เอาค่าตัวของโสเภณีหญิงหรือโสเภณีชาย มาแก้บนในวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านขะแหยงทั้งโสเภณีหญิงและชาย

^{††} เงินครึ่งกิโลกรัม หรือ 0.6 กิโลกรัม หรือ 50 เซลล์ เงินจำนวนนี้จะเป็นสินสมรส ผู้เป็นพ่อจะเก็บเงินจำนวนนี้ไว้เพื่อดูแลหญิงสาวหากสามีของนางเป็นอะไรไป

19 เมื่อท่านให้พี่น้องอิสราเอลกู้ยืม ท่านต้องไม่คิดดอกเบี้ย ไม่ว่าจะเงิน ดอกเบี้ยอาหารหรือดอกเบี้ยอะไรก็ตาม แต่ที่ท่านให้กู้ยืมไป 20 ท่านอาจคิดดอกเบี้ยกับชาวต่างชาติได้ แต่ต้องไม่คิดจากพี่น้องชาวอิสราเอลคนอื่น เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะได้วยพรท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำในแผ่นดินที่ท่านกำลังเข้าไปยึดเป็นเจ้าของ

21 เมื่อท่านบ่นไว้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน อย่าซักซำที่ จะแค้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทวงจากท่านแน่นอน และท่านจะมีความผิดเพราะบาปนั้น 22 แต่ถ้าท่านไม่ได้บ่นไว้กับพระยาห์เวห์ ท่านก็ไม่มีความผิดเพราะบาปนั้น 23 ท่านต้องทำตามคำพูดของตัวเองอย่างระมัดระวัง ตามที่ท่านสมควรใจบนไว้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยปากของท่านเอง

24 ถ้าท่านเข้าไปในไร่ของเพื่อนบ้าน ท่านกินองุ่นได้เต็มที่เลย จนกว่าจะอิ่ม แต่ห้ามเก็บองุ่นใส่กระเป๋าคู่ 25 ถ้าท่านเดินผ่านทุ่งนาของเพื่อนบ้าน ท่านอาจมีเด็กรวงข้าวกินได้เลย แต่ต้องไม่ใช่ด้วยมือของเพื่อนบ้านคนอื่น ตัดตัวไปด้วย

24 ถ้าชายคนไหนรับผู้หญิงมาและแต่งงานกับนาง ต่อมา เขาเริ่มไม่พอใจนาง เพราะเขาค้นพบว่านางได้ไปทำสิ่งที่น่ารังเกียจ † และถ้าเขาเขียนใบหย่าให้กับนางและส่งนางออกจากบ้านเขาไป 2 นางก็ออกจากบ้านเขาและไปเป็นเมียของชายคนอื่น 3 และถ้าสามีคนใหม่ก็ไม่ชอบนางเหมือนกัน และเขียนใบหย่าให้กับนางและส่งนางออกจากบ้านเขาไป หรือถ้าสามีคนใหม่ตาย 4 สามีคนแรกที่ส่งนางออกไปจากบ้านนั้น จะรับนางกลับไปเป็นเมียอีกไม่ได้แล้ว เพราะนางกลายเป็นคนที่ไม่บริสุทธิ์สำหรับเขาแล้ว เพราะพระยาห์เวห์เกลียดการกระทำนี้ และท่านต้องไม่นำบาปเข้ามาบนแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านไว้เป็นเจ้าของ

5 เมื่อผู้ชายแต่งงานใหม่ๆ เขาต้องไม่ออกไปหาสงคราม และต้องไม่ไปทำงานอื่นกับเขาทำด้วย เขาจะอยู่บ้านไม่ต้องทำอะไรเป็นเวลาหนึ่งปี และทำให้เมียที่เขาเพิ่งแต่งงานด้วยความสุข

6 ถ้าท่านให้ใครกู้ยืม ห้ามเอาไม่ห็นหรือแม่แต่ห็นก้อนบนของไม่ห็นเป็นเครื่องค้ำประกัน เพราะเป็นการเอาของที่สำคัญต่อชีวิตมาเป็นของค้ำประกัน ††

7 ถ้าเจอว่าใครไปลักพาตัวพี่น้องชาวอิสราเอลของตัวเอง แล้วทำให้เขากลายเป็นทาสหรือขายเขาไป คนที่ลักพาตัวนั้นต้องถูกฆ่าตาย ท่านต้องขจัดสิ่งชั่วร้ายไปจากท่ามกลางพวกท่าน

8 ระวังให้ดี ในเรื่องเกี่ยวกับโรคผิวหนังร้ายแรง ให้ทำตามคำสั่งของนักบวชอย่างระมัดระวัง พวกท่านต้องทำตามสิ่งที่เราได้สั่งพวกเขาไว้อย่างระมัดระวัง 9 จำสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทำกับมิเรียม ‡ ในช่วงการเดินทางหลังจากที่พวกท่านออกมาจากอียิปต์

10 เมื่อท่านให้เพื่อนบ้านกู้ยืมอะไรก็ตามแล้ว แต่ ท่านต้องไม่เข้าไปหยิบของค้ำประกันในบ้านเขา 11 ท่านต้องยืนรออยู่ข้างนอก และชายคนที่กู้ยืมจากท่านจะเอาของค้ำประกันออกมาให้กับท่านนอกบ้าน 12 ถ้าคนกู้ยืมนั้นยากจน ท่านต้องไม่เก็บเสื้อคลุมของเขาเข้ามาคืน เสื้อคลุมที่เขาเอามาให้กับท่านเป็นของค้ำประกัน 13 ท่านต้องคืนเสื้อคลุมนั้นให้เขาเมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน เขาจะได้ใส่นอน แล้วเขาจะอวยพรท่าน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านก็จะยอมรับในการกระทำของท่านว่าถูกต้อง

14 ท่านต้องไม่โกงคนงานรับจ้างที่ยากจนและเด็กร้อน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องชาวอิสราเอลของท่านหรือชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองใดเมืองหนึ่งในดินแดนของท่าน 15 ท่านต้องจ่ายค่าจ้างให้เขาในแต่ละวันก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน เพราะเขาอาจจน

† สิ่งที่น่ารังเกียจ คำสาปแช่งนี้ไม่มีความหมายเจาะจงเท่าไร น่าจะพูดถึง การกระทำบางอย่างที่ไม่เหมาะสมอย่างมาก มันคงไม่ได้หมายถึงการมีผู้หญิงร่วมเพศอย่างผิดศีลธรรมก่อนแต่งงาน เพราะความผิดเช่นนั้นจะถูกทำโทษถึงตาย †† ของค้ำประกัน ของสิ่งใดก็ตามที่คนผู้หนึ่งให้ไว้เพื่อแสดงว่าเขาจะจ่ายคืนสิ่งที่เขาขยืมมา ถ้าคนนั้นไม่จ่ายคืนสิ่งที่เขาขยืมมาแล้ว ผู้ให้ยืมสามารถยึดของสิ่งนั้นไว้ได้ ‡ มิเรียม ดูใน กันดารวิถี 12:1-15

และเขาต้องการค่าจ้างนั้น ไม่อย่างนั้นเขาจะมาฟ้องร้องท่านกับพระยาห์เวห์ ท่านก็จะมีความผิดจากบาป

16 ต้องไม่ฆ่าพ่อแม่แทนลูกๆ และต้องไม่ฆ่าลูกๆ แทนพ่อแม่ บาบของใครของมัน คนไหนทำบาปคนนั้นก็ต้องถูกฆ่า 17 ท่านต้องไม่ตัดสินคนต่างชาติหรือเด็กกำพร้าที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างไม่ยุติธรรม ท่านต้องไม่รับเสื้อผ้าของแม่หม้ายเป็นของขวัญประกัน 18 ท่านต้องจำไว้ว่าท่านก็เคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์มาก่อน และพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ปลดปล่อยท่านจากที่นั่น นั่นเป็นเหตุที่เราถึงได้สั่งให้ท่านทำอย่างนี้

19 เมื่อท่านรวบรวมพืชผลในท้องทุ่งของท่าน และท่านลืมนอนข้าวไว้พอนหนึ่งในทุ่ง ท่านต้องไม่กลับไปเอา ทุ่งมันไว้ตรนนั้นสำหรับชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าหรือแม่หม้าย เพื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะได้วยพรท่านในทุกสิ่งที่ท่านทำ 20 เมื่อท่านตีกิ่งมะกอกเพื่อเอาผลของมัน ท่านต้องไม่กลับไปตีกิ่งมันซ้ำอีก ผลมะกอกที่คಾಯบนต้นจะเก็บไว้ให้ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย 21 เมื่อท่านเก็บองุ่นจากไร่ อ้อยกลับไปเก็บองุ่นที่คಾಯบนต้น เหลือมันไว้ให้ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย 22 จำไว้ว่าท่านก็เคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์ นั่นเป็นเหตุที่เราถึงได้สั่งให้ท่านทำอย่างนี้

25 เมื่อมีคนสองคนทะเลาะกัน พวกเขาควรไปที่ศาล ให้ผู้ตัดสินทำการตัดสินว่าใครถูกใครผิด 2 และถ้าคนทำผิดสมควรจะถูกเขียน ผู้ตัดสินต้องจับคนนั้นนอนคว่ำและเขียนเขาต่อหน้าผู้ตัดสิน จะเขียนกี่ครั้งก็ขึ้นอยู่กับความผิดที่เขาทำ 3 แต่ห้ามเขียนเขาเกินสี่สิบครั้ง ถ้าเกินกว่านี้ แสดงว่าท่านกำลังเหยียดหยามเพื่อนร่วมชาติคนนั้น

4 ท่านต้องไม่เอาตะกร้อสวมปากไว้ เพื่อไม่ให้มันกินเมล็ดข้าว ตอนที่มันกำลังฆ่าเมล็ดข้าวอยู่

5 ถ้ามีพี่น้องสองคนอยู่ด้วยกัน คนหนึ่งตายไปและยังไม่มีลูกเมียของคนที่ยังต้องไม่แต่งงานกับคนนอกครอบครัว น้องของสามีต้องแต่งงานกับนางและมีเพศสัมพันธ์กับนาง และทำหน้าที่สามีแทนพี่ชาย †6 แล้วเมื่อนางคลอดลูกชายคนแรก ก็ให้ถือว่า เป็นลูกของพี่ชายที่ตายไปแล้ว เพื่อว่าชื่อของพี่ที่ตายไปแล้ว จะได้ไม่ถูกลบออกจากชาวอิสราเอล 7 แต่ถ้าชายคนนั้นไม่ยอมแต่งงานกับเมียของพี่ชายที่ตาย เมียของคนที่ยังต้องไปหาพวกผู้นำที่ประตูเมืองและพูดว่า 'น้องของสามีฉันไม่ยอมช่วยให้ชื่อของพี่เขาคงอยู่กับชาวอิสราเอลต่อไป เขาไม่ยอมทำหน้าที่ของน้องสามีกับฉัน' 8 แล้วพวกผู้นำของเมืองต้องเรียกตัวเขามาพูดด้วย ถ้าเขายังยืนกรานและพูดว่า 'ผมไม่ต้องการแต่งงานกับนาง' 9 เมียของคนที่ยังต้องเข้ามาใกล้เขา ต่อหน้าผู้นำพวกนั้น แล้วนางก็ถอดรองเท้าข้างหนึ่งออกจากเท้าของเขา และถยนาลายลดหน้าเขา และพูดว่า 'คนที่ไม่ยอมสืบสกุลให้กับพี่ชายของเขาจะถูกทำอย่างนี้แหละ' 10 แล้วคนนั้นจะถูกตั้งฉายาในอิสราเอลว่า 'ครอบครัวของคนที่ถูกตั้งรองเท้าออก'

11 ถ้าชายสองคนต่อสู้กัน และเมียของคนหนึ่งเข้ามาช่วยสามีของนางที่กำลังจะแพ้ และนางยื่นมือไปจับข้อมือของชายคนนั้น 12 ท่านต้องตัดมือของนางทิ้ง ท่านต้องไม่สงสารนาง

13 ห้ามมีลูกดุ่มชั่งน้ำหนักสองชุดในกระเป๋าคู่ ชุดหนึ่งหนักกับอีกชุดหนึ่งเบา 14 ห้ามมีเครื่องตวงสองเครื่องในบ้าน เครื่องหนึ่งใหญ่และอีกเครื่องหนึ่งเล็ก 15 ท่านต้องใช้แต่เครื่องชั่งที่ถูกต้องเที่ยงตรงเท่านั้น และท่านต้องใช้แต่เครื่องตวงที่ถูกต้องเที่ยงตรงด้วย เพื่อท่านจะได้มีอายุยืนยาวในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน 16 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านขู่ว่าจะยกโทษให้ท่านทุกคนที่ทำสิ่งเหล่านี้ ทุกคนที่ชั่งไม่เที่ยงตรง หรือตวงไม่เที่ยงตรงก็ตาม

†† ถ้ามีพี่น้อง ... พี่ชาย กฏข้อนี้ใช้กับพี่ชายด้วย เช่น ถ้าเกิดน้องชายตายแล้วยังไม่มีลูก พี่ชายก็ต้องเอาเมียน้องชายมาเป็นเมียของตัวเอง

ชาวอามาเลคต้องถูกทำลาย

17 จำได้หรือเปล่าว่าชาวอามาเลคทำอะไรไว้กับท่านบ้าง ตอนที่ท่านเดินทางออกมาจากอียิปต์ 18 จำได้ไหมว่าพวกเขาจู่ก็โผล่มาในระหว่างทาง และเข้าโจมตีท่านจากด้านหลัง ตอนที่ท่านเหน็ดเหนื่อยและอ่อนล้า และฆ่าพวกที่อยู่ล้าหลัง พวกเขาไม่เกรงกลัวพระเจ้า 19 เมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านให้ท่านหยุดพักจากการต่อสู้กับศัตรูทั้งหมดทุกด้าน ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่านเป็นเจ้าของ เพื่อเป็นมรดกของลูกหลานต่อไป อย่าลืมนะว่าท่านต้องกำจัดชาวอามาเลคให้หมดไปจากใต้ฟ้านี้

การเก็บเกี่ยวพืชผลครั้งแรก

26 เมื่อท่านเข้าไปในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่านเป็นเจ้าของ เมื่อท่านได้เป็นเจ้าของ และตั้งรกรากในแผ่นดินนั้นแล้ว 2 ผลผลิตที่ท่านเก็บเกี่ยวได้เป็นครั้งแรกจากแผ่นดินนั้นของท่าน แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน ท่านต้องแบ่งผลผลิตนั้นมาส่วนหนึ่ง แล้วนำมาใส่ไว้ในตะกร้า แล้วเอาไปในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเลือกไว้สำหรับมัสการพระองค์ 3 ให้ไปหานักบวชที่รับใช้อยู่ในวันนั้น และพูดกับเขาว่า 'วันนี้ผมจะมาแจ้งให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านรู้ว่า ผมได้มาถึงดินแดนที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเราว่าจะยกให้กับเราแล้ว'

4 แล้วนักบวชจะรับตะกร้าจากมือของท่าน ไปตั้งไว้หน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 5 แล้วท่านจะพูดต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านว่า 'บรรพบุรุษของข้าพเจ้าเป็นชาวอารัม + ที่เร่วรอน และเขาได้ลงไปถึงอียิปต์และอยู่ที่นั่นอย่างคนต่างชาติดูกับคนในครอบครัวอีกไม่กี่คน แต่ที่นั่นเขาได้กลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่ มีอำนาจและมีจำนวนมหาศาล 6 ชาวอียิปต์โหดร้ายกับพวกเรา และทำให้พวกเราต้องทนทุกข์ทรมาน พวกเขาบังคับให้พวกเราทำงานอย่างหนัก 7 พวกเราจึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกเรา และพระยาห์เวห์ก็ได้ยินเสียงของพวกเรา และพระองค์เห็นถึงความทุกข์ยากของพวกเรา เห็นถึงงานหนักที่พวกเราทำและการถูกกดขี่ข่มเหง 8 แล้วพระยาห์เวห์ก็นำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยมือที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ และแขนที่ยื่นออกมาทำลายศัตรูและการกระทำที่น่ากลัว เหตุการณ์พิเศษต่างๆและการอัศจรรย์ 9 แล้วพระองค์ก็นำพวกเรามาถึงที่นี่และให้แผ่นดินนี้กับพวกเรา แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ 10 และตอนนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าได้เอาพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้เป็นครั้งแรกในแผ่นดินที่พระองค์ยกให้กับข้าพเจ้ามาแล้ว' แล้วให้ท่านวางตะกร้านั้นไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และก้มกราบพระองค์ 11 แล้วท่านต้องร่วมเฉลิมฉลองยินดีกับสิ่งดีๆเหล่านั้น ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ให้กับท่านและครอบครัว ท่านต้องแบ่งสิ่งต่างๆพวกนั้นกับชาวเลวีและชาวต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางท่านด้วย

12 ทุกๆสามปี เป็นปีของการแบ่งปันหนึ่งในสิบส่วน ในปีนั้นท่านต้องแบ่งหนึ่งในสิบของพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้ทั้งหมดให้กับชาวเลวี ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย เพื่อพวกเขาจะได้มีกินอย่างเหลือเฟือตามเมืองต่างๆของท่าน 13 แล้วท่านต้องพูดกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านว่า 'ข้าพเจ้าได้แยกส่วนที่เป็นของพระยาห์เวห์ ออกจากพืชผลที่เก็บเกี่ยวได้ แล้วนำมันออกมาจากบ้าน เอาไปให้กับชาวเลวี ชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าและแม่หม้าย ตามที่พระองค์ได้สั่งให้ข้าพเจ้าทำ ข้าพเจ้าไม่ได้ขัดคำสั่งหรือว่าล้มคำสั่งใดๆของพระองค์เลย 14 ข้าพเจ้าไม่ได้กินส่วนที่

+ ชาวอารัม คนจากซีเรีย ในที่นี้ น่าจะพูดถึงยาโคบ (หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า "อิสราเอล")

เป็นของพระยาห์เวห์นี้ ตอนที่ข้าพเจ้าเศร้าโศกเสียใจ ++ ข้าพเจ้าไม่ได้แยกส่วนใดส่วนหนึ่งของมันออกมา ตอนที่ข้าพเจ้าไม่บริสุทธิ์ + ข้าพเจ้าไม่ได้เอาส่วนใดส่วนหนึ่งของมันมาให้ใครคนตาย ข้าพเจ้าเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ทำทุกอย่างที่พระองค์สั่งข้าพเจ้าไว้ 15 ได้โปรดมองลงมาจากบ้านอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ จากบนสวรรค์ และอวยพรชาวอิสราเอล คนของพระองค์ และแผ่นดินที่พระองค์ยกให้กับพวกเรา ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์'

เชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์

16 วันนี้ พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สั่งให้ท่านเชื่อฟังกฎ และข้อบังคับเหล่านี้ ท่านต้องเชื่อฟังสิ่งเหล่านี้อย่างระมัดระวัง ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน 17 วันนี้ท่านกำลังทำข้อตกลงกับพระยาห์เวห์ + ว่าพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะเดินในทางของพระองค์และรักษากฎ คำสั่งและข้อบังคับต่างๆและเชื่อฟังพระองค์ 18 และในวันนี้ พระยาห์เวห์กำลังทำข้อตกลงกับท่าน #ว่า ท่านจะเป็นของรักของหวงที่มีค่าของพระองค์ ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่าน และท่านจะเชื่อฟังบัญญัติของพระองค์ทุกข้อ 19 และพระองค์จะทำให้ท่านยิ่งใหญ่กว่าทุกชนชาติที่พระองค์สร้าง พระองค์จะทำให้ท่านได้รับการสรรเสริญ มีชื่อเสียงและเกียรติยศ ## และท่านจะเป็นคนที่ถูกแยกออกมาเพื่อเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระองค์สัญญาไว้'

อนุสาวรีย์หินสำหรับประชาชน

27 โมเสสและพวกผู้นำอิสราเอลได้สั่งประชาชนว่า "ให้เชื่อฟังคำสั่งทั้งหมดที่เราได้สั่งพวกท่านในวันนี้ 2 ทันทันทีที่พวกท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน ท่านต้องวางพวกหินก้อนใหญ่ขึ้นมาและโบกปูนขาวทับหินพวกนั้นไว้ 3 และท่านต้องเขียนกฎต่างๆเหล่านั้นบนหินพวกนั้นในทันทีที่ท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป เพื่อท่านจะได้เข้าสู่แผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้ท่าน เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษท่านได้สัญญาไว้กับท่าน

4 เมื่อพวกท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว พวกท่านต้องทำตามที่เราได้สั่งไว้ คือให้วางหินพวกนั้นทับบนภูเขาเอบาล โบกปูนขาวทับพวกมันไว้ 5 ท่านต้องเอาหินมาสร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่นให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน แต่ห้ามใช้เครื่องมือเหล็กตัดหินพวกนั้น 6 ท่านต้องเอาหินทั้งก้อนเหล่านั้นมาสร้างแท่นบูชาให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ท่านต้องถวายเป็นเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 7 ท่านต้องถวายเป็นเครื่องบูชาและกินเครื่องสังสรรค์บูชาที่นั่น และสนุกสนานกันต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 8 ท่านต้องเขียนกฎพวกนี้ทั้งหมดลงบนหินพวกนั้นที่ท่านตั้งขึ้นมา เขียนให้อ่านง่าย"

คนอิสราเอลเห็นด้วยกับคำสาปแช่ง

9 โมเสสและนักบวชชาวเลวีพูดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดว่า "ชาวอิสราเอลเอ๋ย เจียบๆหน่อยและฟังให้ดีๆ วันนี้ท่านได้กลายเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านแล้ว 10 ท่านต้อง

++ ข้าพเจ้าไม่ได้กิน ... เสียใจ คนอิสราเอลกินอาหารนี้อย่างมีความสุข เพราะพระเจ้าให้สิ่งต่างๆมากมาย จึงห้ามกินในเวลาที่เราเศร้าโศกเสียใจอยู่ + ตอนที่ข้าพเจ้าไม่บริสุทธิ์ คงหมายถึงเข้าใกล้หรือแตะต้องคนตายมา ดูเพิ่มเติมได้จาก กันดารวิถี 19:11-16 + ทำข้อตกลงกับพระยาห์เวห์ แปลตรงๆได้ว่า "ทำให้พระยาห์เวห์พูด" หรือบางคนอาจแปลว่า "ได้พูดสิ่งนี้เกี่ยวกับพระยาห์เวห์" ## ทำข้อตกลงกับท่าน แปลตรงๆได้ว่า "ทำให้ท่านพูด" หรือบางคนอาจจะแปลว่า "ได้พูดสิ่งนี้เกี่ยวกับท่าน" ##+ พระองค์ ... เกียรติยศ หรือ "พระองค์จะนำการสรรเสริญ ชื่อเสียง และเกียรติยศมาให้กับพระองค์เอง"

เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและทำตามคำสั่งและกฎเหล่านี้ของพระองค์ที่เราได้ส่งพวกท่านในวันนี้”

11 วันนั้นโมเสสได้ส่งประชาชนดูว่า ¹² “เมื่อพวกท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว เผ่าต่อไปนี้จะยืนอยู่บนภูเขาเกริชิม เพื่ออ่านคำอวยพรให้กับประชาชน คือเผ่าสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ โยเซฟและเบนยามิน ¹³ และเผ่าเหล่านี้จะยืนอยู่บนภูเขาเอบาลเพื่ออ่านคำสาปแช่งให้กับประชาชน คือเผ่ารูเบน กาด อาเชอร์ เศบูลุน ดานและนฟทาลี

¹⁴ แล้วชาวเลวี ก็จะพูดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดด้วยเสียงอันดังว่า

¹⁵ “คนที่แกะสลักรูปเคารพ หรือทำรูปเคารพจากเหล็ก แล้วเอาไปแอบไว้บูชาก็จะถูกสาปแช่ง เพราะพระยาห์เวห์ชยะแขยงสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่ช่างแกะสลักทำขึ้นมากับมือ” แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’ [†]

¹⁶ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ไม่เคารพพ่อหรือแม่ของเขาจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

¹⁷ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ย้ายหลักเขตที่ดินของเพื่อนบ้านเพื่อขโมยที่ดินจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

¹⁸ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่แกล้งคนตาบอดให้หลงทาง จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

¹⁹ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ตัดสินอย่างไม่ยุติธรรมต่อชาวต่างชาติ เด็กกำพร้าหรือแม่หม้าย จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

²⁰ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับเมียพ่อ [‡] จะถูกสาปแช่ง เพราะไม่ให้เกียรติพ่อของเขา [‡]

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

²¹ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับสัตว์ใดๆจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

²² ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับพี่สาวหรือน้องสาว หรือพี่สาวหรือน้องสาวต่างพ่อหรือต่างแม่ จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

²³ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ร่วมเพศกับแม่ยายของเขาจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

²⁴ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ลอบฆ่าเพื่อนบ้านของตนจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

²⁵ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่รับจ้างฆ่าคนที่มีบริสุทธิ์จะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

²⁶ ชาวเลวีจะพูดว่า ‘คนที่ไม่เห็นด้วยกับกฎเหล่านี้และไม่ยอมทำตามจะถูกสาปแช่ง’

แล้วทุกคนจะพูดว่า ‘ขอให้เป็นอย่างนั้น’

คำอวยพรสำหรับคนที่รักษาข้อตกลง

28 ถ้าท่านเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอย่างเต็มที่ คือทำตามบัญญัติทั้งหมดของพระองค์อย่างระมัดระวัง บัญญัติที่เรากำลังส่งท่านในวันนี้ แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านก็จะทำให้ท่านเหนือกว่าชนชาติทั้งหมดบนโลก

² ถ้าท่านเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน สิ่งดีๆพวกนี้ก็จะเกิดขึ้นกับท่าน คือ

³ พระยาห์เวห์จะอวยพรท่าน ทั้งในเมืองและในชนบท

[†] ขอให้เป็นอย่างนั้น แปลมาจากคำว่า “อาเมน” ในภาษาฮีบรู คำนี้หมายถึง “เป็นความจริง” หรือ “เราเห็นด้วย” หรือ “ขอให้เป็นอย่างนั้น” [‡] เมียพ่อ ในที่นี้อาจจะเป็นแม่เลี้ยง [‡] ไม่ให้เกียรติพ่อของเขา แปลตรงๆได้ว่า “เบียดเบียนความเปลือยของพ่อเขา”

4 พระยาห์เวห์จะอวยพรท่าน

และให้ท่านมีลูกดก

พระยาห์เวห์จะอวยพรแผ่นดินของท่าน และให้ผลผลิตที่ดีกับท่าน

พระยาห์เวห์จะอวยพรพวกสัตว์ของท่าน และให้มันมีลูกดก

พระยาห์เวห์จะอวยพรฝูงวัวของท่าน และให้พวกมันมีลูกดก

พระยาห์เวห์จะอวยพรฝูงแพะของท่าน และให้พวกมันมีลูกดก

5 พระยาห์เวห์จะทำให้ตะกร้าและชามนวดแป้งของท่านเต็มไปด้วยอาหาร

6 พระยาห์เวห์จะอวยพรท่าน ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

7 พระยาห์เวห์จะช่วยทำให้ท่านชนะศัตรูที่มาจากเบื้องหน้า พวกมันจะบุกมาทางเดียว แต่จะวิ่งหนีกระเจิดกระเจิงไปเจ็ดทิศทาง

8 พระยาห์เวห์จะอวยพรท่าน ทำให้มีข้าวเต็มยุ้งฉางท่าน และพระยาห์เวห์จะอวยพรทุกสิ่งที่ท่านทำ พระองค์จะอวยพรท่านในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังจะยกให้กับท่าน ⁹

ถ้าท่านจะเชื่อฟังบัญญัติของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และถ้าท่านจะเดินในทางของพระองค์ พระยาห์เวห์ก็จะแยกท่านออกมาเพื่อเป็นคนของพระองค์โดยเฉพาะ ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่าน ¹⁰ แล้วทุกชนชาติบนโลกจะรู้ว่า ท่านเป็นของพระยาห์เวห์ แล้วพวกเขาจะเกรงกลัวท่าน

11 พระยาห์เวห์จะทำให้ท่านมั่งคั่งอย่างล้นเหลือ พระองค์จะให้ท่านมีลูกดก ให้ฝูงสัตว์ของท่านเกิดลูกมากมาย ให้เกิดผลผลิตมากมายบนแผ่นดินของท่าน แผ่นดินที่พระยาห์เวห์สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่าจะยกให้กับท่าน ¹² พระยาห์เวห์จะเปิดคลังแห่งพระพรของพระองค์ให้กับท่าน พระองค์จะเปิดท้องฟ้าให้ฝนตกลงมาบนแผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และอวยพรทุกสิ่งที่ท่านทำ และท่านจะมีเงินเหลือเฟือให้ชาติอื่นยืม และท่านจะไม่ต้องยืมใคร ¹³ ถ้าท่านเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่เรากำลังส่งท่านอยู่ในวันนี้ และเชื่อฟังและทำตามอย่างระมัดระวัง และถ้าท่านไม่หันซ้ายหันขวาไปจากคำสั่งที่เรากำลังส่งท่านอยู่ในวันนี้แล้วไปติดตามและนมัสการพระอื่น พระยาห์เวห์ก็จะทำให้ท่านเป็นหัวไม่ไช้หาง และท่านจะอยู่บนสุดไม่ใช่อยู่ที่ปลาย

คำสาปแช่งต่อคนที่ไม่เชื่อฟัง

(ลนต. 26:14-46)

¹⁵ แต่ถ้าท่านไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ไม่ระมัดระวังที่จะทำตามคำสั่งและกฎทั้งหมดของพระองค์ ที่เรากำลังส่งท่านอยู่ในวันนี้ สิ่งที่เราร้ายพวกนี้ก็จะเกิดขึ้นกับท่าน คือ

¹⁶ พระยาห์เวห์จะสาปแช่งท่าน ในเมืองและในชนบท

¹⁷ พระยาห์เวห์จะสาปแช่งตะกร้าและชามนวดแป้งของท่าน ให้ไม่มีอาหาร

¹⁸ พระยาห์เวห์จะสาปแช่งท่าน ไม่ให้มีลูกดก

พระยาห์เวห์จะสาปแช่งผืนดินของท่าน ไม่ให้เกิดพืชผลดี

พระยาห์เวห์จะสาปแช่งฝูงสัตว์ของท่าน ไม่ให้เกิดลูกดก

พระยาห์เวห์จะสาปแช่งฝูงแกะของท่าน ไม่ให้เกิดลูกดก

¹⁹ พระยาห์เวห์จะสาปแช่งท่าน ในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ

20 ไม่ว่าท่านจะพยายามทำอะไรก็ตาม พระยาห์เวห์จะสาปแช่งท่าน ทำให้ท่านสับสน และมีอุปสรรค จนกระทั่งท่านถูกทำลาย และพินาศไปอย่างรวดเร็ว เพราะการกระทำที่ชั่วร้ายของท่าน ที่ท่านได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ 21 พระยาห์เวห์จะทำให้ท่านเป็นโรคที่น่ากลัว จนกระทั่งพระองค์ทำลายท่านจากแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดเป็นเจ้าของนั้น 22 พระยาห์เวห์จะลงโทษท่านด้วยเชื้อโรค ทำให้หน้าหนักท่านลุดอย่างรุนแรง มีไข้และบวม พระองค์จะทำให้อากาศร้อนดังไฟและแห้งแล้ง พระองค์จะให้ลมร้อนและโรครามาทำลายพืชผลของท่าน และสิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับท่าน จนกระทั่งท่านตาย 23 ท้องฟ้าบนหัวของท่านจะส่องสว่างจ้า เหมือนทองแดงเพราะไม่มีเมฆฝน และพื้นดินใต้ท่านจะแข็งเหมือนเหล็กเพราะขาดฝน 24 แทนที่จะส่งฝนมา พระยาห์เวห์จะส่งพายุฝุ่นและพายุทรายมาบนแผ่นดินของท่าน มันจะตกลงมาบนท่านจากท้องฟ้า จนกระทั่งท่านถูกทำลาย

25 พระยาห์เวห์จะให้ศัตรูเอาชนะท่าน ท่านใช้แค่เส้นทางเดียวตอนออกไปสู้กับเขา แต่ท่านต้องหนีกระเจิดกระเจิงไปถึงเจ็ดทิศทาง ทุกอาณาจักบนโลกจะต้องกลัวจนตัวสั่น เมื่อเห็นสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับท่าน 26 ศพของท่านจะกลายเป็นอาหารสำหรับนกทุกชนิดบนท้องฟ้าและสัตว์ทุกชนิดบนพื้นดิน และจะไม่มีใครมาไล่พวกมันไปด้วย

27 พระยาห์เวห์จะลงโทษท่านด้วยผีแบบชาวอียิปต์ เนื่องจากโรคผิวหนังและโรคหิด ที่ท่านรักษาไม่หาย 28 พระยาห์เวห์จะลงโทษท่าน คือทำให้ท่านเป็นบ้า ตาบอดและใจสับสน 29 และท่านจะต้องคลำทางในเวลากลางวันเหมือนคนตาบอดคลำหาทางในที่มืด และท่านจะล้มเหลวในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำ ท่านจะถูกทำร้ายและถูกปล้นตลอดเวลา และจะไม่มีใครช่วยเหลือท่าน

30 ท่านจะหมั่นกับหญิงคนหนึ่ง แต่ชายอีกคนจะข่มขืนนาง ท่านจะสร้างบ้าน แต่ท่านจะไม่ได้อยู่ ท่านจะปลูกองุ่น แต่จะไม่ได้กินผลของมัน 31 วัวของท่านจะถูกฆ่าต่อหน้าต่อตาท่านแต่ท่านจะไม่ได้กินมันเลย ลาของท่านจะถูกขโมยไปต่อหน้าท่าน และท่านจะไม่ได้คืน ศัตรูของท่านจะเอาแกะของท่านไปและจะไม่มีใครช่วยเหลือท่าน

32 คนอื่นจะมาเอาพวกลูกชายและลูกสาวของท่านไป และท่านจะตามหาพวกเขาวันแล้ววันเล่า จนตาของท่านเหนื่อยอ่อน แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

33 คนชาติอื่นที่ท่านไม่รู้จักจะกินพืชผลที่ท่านทุ่มลงแรงปลูกอย่างหนัก คนอื่นจะทารุณท่านและกดขี่ท่านตลอดเวลา 34 สิ่งต่างๆที่ท่านเห็นจะทำให้ท่านเป็นบ้า 35 พระยาห์เวห์จะลงโทษท่าน ให้เป็นผีที่เจ็บปวดทรมานและรักษาไม่หาย ให้ท่านเป็นผีที่หัวเข่าและขาทั้งสองข้าง เป็นทิวตั้งแต่ฝ่าเท้าขึ้นมาจนถึงหัว 36 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะทำให้ท่านและภรรยาที่ท่านจะยกขึ้นเหนือท่าน ต้องไปอยู่ยังชนชาติที่ท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน และที่นั่นท่านจะบูชาพระอื่นที่ต่ำกว่าไม้และหิน 37 คนจะตกใจกลัวถึงสิ่งเลวร้ายต่างๆที่เกิดขึ้นกับท่าน คนจะหัวเราะเยาะท่านและทำให้ท่านเป็นตัวตลกในหมู่ชนชาติอื่นที่พระยาห์เวห์จะนำท่านไป

38 ท่านจะปลูกเมล็ดพืชมากมายในทุ่งนา แต่จะเก็บเกี่ยวได้น้อย เพราะตักแตนจะมากิน 39 ท่านจะปลูกองุ่นและทำางอย่างหนักในไร่นา แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากพวกมัน และท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นจากพวกมัน เพราะหนอนจะมากิน 40 ท่านจะมีต้นมะกอกมากมายในที่ดินของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้เอาน้ำมันมะกอกมาขโลมตัวท่านเอง เพราะมันจะร่วงและเน่าไป 41 ท่านจะมีลูกชายและลูกสาว แต่พวกเขาจะไม่ได้อยู่กับท่าน เพราะพวกเขาจะถูกจับเอาตัวไป 42 ตักแตนจะมากินต้นไม้และพืชผลทั้งหมดของท่าน 43 ชาวต่างชาติที่อยู่ท่ามกลางท่านก็จะยังมีอำนาจมากขึ้นๆ ในขณะที่ท่านจะมีอำนาจน้อยลงๆ 44 ชาวต่างชาติจะให้ท่านกู้ยืม แต่ท่านจะไม่สามารถให้เขากู้ยืมได้ เขาจะกลายเป็นหัวและท่านจะกลายเป็นหาง

45 คำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นกับท่าน และพวกมันก็จะไล่ตามท่านและตะครุบท่านทัน จนกระทั่งท่านถูกทำลาย เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และไม่ได้รับบัญญัติของพระองค์และกฎที่พระองค์ได้สั่งท่าน 46 คำสาปแช่งนี้จะตกอยู่กับพวกท่านและลูกหลานของท่าน คำสาปแช่งนี้จะแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าได้ตัดสินท่านและลูกหลานของท่าน ผู้คนจะตกตะลึงตลอดไปกับเรื่องร้ายแรงที่เกิดขึ้นกับท่านนี้

47 เพราะท่านไม่ได้นมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านด้วยความชื่นชมยินดีและดีใจที่มีทุกสิ่งทุกอย่างเหลือเฟือ 48 ท่านจะรับใช้ศัตรูของท่าน ที่พระยาห์เวห์จะส่งมาต่อสูกับท่าน ท่านจะหิว กระจาย เปื่อยเป่าและไม่มีอะไรเลย พระองค์จะเอาเอกเหล็กมาใส่ต่อของท่าน จนกระทั่งพระองค์ทำลายท่าน

49 พระยาห์เวห์จะนำชาติอื่นจากแดนไกล จากอีกฝั่งหนึ่งของโลกมาต่อสู้กับท่าน เหมือนนกอินทรีที่โฉบลงมาอย่างรวดเร็ว จากท้องฟ้า จะเป็นชนชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา 50 เป็นชนชาติที่โหดร้ายที่ไม่เคารพผู้ใหญ่และไม่มีความเมตตาต่อกันหนุ่มสาว 51 คนชาตินั้นจะกินลูกสัตว์จากฝูงสัตว์ของท่านและพืชผลจากที่ดินท่าน จนกระทั่งท่านถูกทำลาย พวกเขาจะไม่ทิ้งข้าว เหล้าองุ่น น้ำมัน ลูกวัวหรือลูกแกะไว้ให้ท่านจนกระทั่งท่านถูกทำลาย

52 คนชาตินั้นจะล้อมท่านและโจมตีท่านในทุกเมือง ทิวแผ่นดินของท่าน จนกระทั่งกำแพงพวกนั้นที่สูงและแข็งแรง ที่ท่านไว้วางใจต้องพังลงมา คนชาตินั้นจะล้อมและโจมตีท่านในทุกเมือง ทิวแผ่นดินของท่าน ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านยกให้กับท่าน 53 เมื่อศัตรูของท่านล้อมท่านไว้และทำให้ท่านทนทุกข์ทรมาน ท่านจะกินลูกของตัวเอง กินเนื้อของลูกชายและลูกสาวของท่านที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ให้ท่านไว้

54 แม้แต่สุภาพบุรุษ คนที่หนุ่มवलในหมู่พวกท่าน ที่ชอบเอาอกเอาใจคนอื่นที่สุด ยังกลายเป็นคนโหดร้ายกับพี่น้องของเขา กับเมียที่เขารักและกับลูกๆที่เขายังเหลืออยู่ 55 ดังนั้นเขาจะไม่ยอมแบ่งเนื้อของลูกเขา ที่เขากำลังกินอยู่ให้ใครเลย เพราะเขาอดอยากไม่มีอะไรจะกินแล้ว สิ่งเลวร้ายทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้น เมื่อศัตรูของท่านล้อมท่านและทำให้ท่านทนทุกข์ทรมานในทุกเมืองของท่าน

56 แม้แต่กุลสตรี คนที่หนุ่มवलในหมู่พวกท่าน ที่ชอบเอาอกเอาใจคนอื่นที่สุด แม้ยามเดินสั้นเท้าก็ไม่เคยแตะพื้น เพราะนางเป็นคนหนุ่มवलและอ่อนช้อย นางจะกลายเป็นคนโหดร้ายกับสามีที่นางรัก กับลูกชายและลูกสาวของนาง 57 นางจะไม่ยอมแบ่งเนื้อและรกของลูกนางที่เพิ่งคลอดออกมาให้กับลูกๆคนอื่นของนาง เพราะนางจะแอบเอาไว้กินเองเมื่อนางอดอยากไม่มีอะไรจะกิน สิ่งเลวร้ายทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นเมื่อศัตรูของท่านล้อมท่านและทำให้ท่านต้องทนทุกข์ทรมาน ในทุกเมืองของท่าน

58 ถ้าท่านไม่เชื่อฟังกฎทั้งหมดที่เขียนในหนังสืออย่างระมัดระวัง และไม่ให้ความเคารพยำเกรงชื่อที่มีเกียรติและน่าเกรงขามของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน 59 พระยาห์เวห์จะลงโทษท่านและลูกหลานของท่านอย่างน่ากลัว เป็นการลงโทษที่รุนแรงตลอดไป ให้เกิดการเจ็บป่วยที่แสนจะทรมานทุกทรมานตลอดไป 60 พระองค์จะนำเชื้อโรคต่างๆที่ท่านหวาดกลัว ที่เกิดขึ้นในอียิปต์ หวนกลับมาหาท่าน และมันจะเกาะหนึบอยู่กับท่าน 61 เชื้อโรคและความทุกข์ทรมานทุกอย่างที่ไม่ได้เขียนไว้ในกฎนี้ พระองค์จะทำให้เกิดขึ้นกับท่าน จนกระทั่งพระองค์ทำลายท่าน 62 พวกท่านจะหลงเหลืออยู่ไม่กี่คน ถึงแม้ท่านจะเคยมีจำนวนมากมายมหาศาลเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้าก็ตาม เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

63 ก็เหมือนกับที่พระยาห์เวห์เคยตั้งใจจะทำให้พวกท่านมีความสุขและมีจำนวนมากขึ้นอย่างมหาศาลอย่างไร พระยาห์เวห์ก็จะตั้งใจจะทำให้ท่านล้มจมและทำลายพวกท่านอย่างนั้น พวกท่านจะถูกถอนรากถอนโคนจากแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไป

เป็นเจ้าของ 64 พระยาห์เวห์จะทำให้ท่านกระจัดกระจายไปในหมู่ของชนชาติอื่น จากสุดปลายด้านหนึ่งของโลกไปสู่อีกด้านหนึ่ง และที่นั่นท่านจะนมัสการพระอื่นที่ท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่เคยรู้จักมาก่อน เป็นพระที่มาจากไม้และหิน

65 ท่านจะไม่มีความสุขสบายเลยท่ามกลางชนชาติเหล่านั้น แม้แต่ที่พอกเขาก็ยังไม่ดี และที่นั่น พระยาห์เวห์จะทำให้ท่านมีจิตใจที่สิ้นหวัง สายตาที่อ่อนล้า และลำคอที่แห้งผาก 66 ชีวิตของท่านจะตกอยู่ในอันตรายเสมอ หวาดกลัวทั้งกลางวันและกลางคืน และไม่แน่ใจว่าจะมีชีวิตต่อไปหรือไม่ 67 ในตอนเช้าท่านจะพูดว่า 'ขอให้อยู่ถึงตอนเย็น' และในตอนเย็นท่านจะพูดว่า 'ขอให้อยู่ถึงรุ่งขึ้น' เพราะความกลัวที่จะเกิดขึ้นในใจของท่านและสิ่งที่ท่านจะเห็น 68 พระยาห์เวห์จะส่งท่านกลับไปอียิปต์ทางเรือ ใช้เส้นทางที่เราเคยสัญญาว่าท่านจะไม่ได้เห็นมันอีก ที่อียิปต์นั้นพวกท่านจะพยายามเสนอขายตัวเองไปเป็นทาสชายหญิงให้กับพวกศัตรู แต่จะไม่มีใครซื้อ"

ข้อตกลงในโมอับ

29 นอกจากข้อตกลงที่พระยาห์เวห์ได้ทำไว้กับชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนายแล้ว พระยาห์เวห์ได้สั่งให้โมเสสทำข้อตกลงขึ้นมาอีกฉบับหนึ่งกับชนชาติอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ และนี่คือคำพูดต่างๆที่อยู่ในข้อตกลงนั้น

2 โมเสสเรียกชุมนุมชาวอิสราเอลทั้งหมดและพูดว่า "พวกท่านก็ได้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทำในแผ่นดินอียิปต์แล้ว สิ่งที่พระองค์ทำกับกษัตริย์ฟาโรห์ คนของฟาโรห์และประเทศของเขา 3 ท่านก็เห็นกับตาแล้วถึงความทุกข์ยากลำบาก การอัครรรยต่างๆ รวมถึงสิ่งที่เหลือเชื่อทั้งหลายที่พระองค์ทำ 4 แต่จนถึงวันนี้ พระยาห์เวห์ยังไม่ได้ให้ความเข้าใจกับพวกท่าน เพราะพวกท่านยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งๆที่เห็นกับตา ได้ยินกับหู 5 พระยาห์เวห์พูดว่า 'เราได้นำพวกเจ้าเดินผ่านที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเป็นเวลาสี่สิบปี ระหว่างนั้น เสื้อผ้าของพวกเจ้าไม่เคยขาดหลุดออกจากตัว รองเท้าไม่เคยสึกกร่อน 6 พวกเจ้าไม่มีอาหารกิน ไม่มีเหล้าองุ่นหรือเบียร์ดื่ม แต่เราเลี้ยงดูพวกเจ้า อาหารและน้ำของพวกเจ้านั้นมันไม่ใช่ธรรมดา เพื่อพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า'

7 เมื่อพวกท่านมาถึงที่นี่ กษัตริย์ลิโชนของเฮซโบนและกษัตริย์โอกของบาซานออกมาสู้รบกับพวกเรา และพวกเราชนะพวกเขา 8 ยึดเอาแผ่นดินของพวกเขามาไว้ และพวกเราเรียกแผ่นดินนั้นให้กับเผ่ารูเบน กาด และครึ่งหนึ่งของเผ่ามันสเสห์ไว้เป็นเจ้าของ 9 พวกท่านต้องเชื่อฟังและทำตามคำพูดทุกคำในข้อตกลงนี้อย่างระมัดระวัง เพื่อท่านจะได้สำเร็จในทุกสิ่งที่ทำ

10 วันนี้พวกท่านทั้งหมดกำลังยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พวกหัวหน้าเผ่าต่างๆ พวกผู้นำอาวุโส พวกเจ้าหน้าที่ และพวกผู้ชายทุกคนของอิสราเอล ต่างก็ยืนอยู่ที่นี่ 11 รวมทั้งพวกลูกของพวกท่าน พวกเมียของพวกท่านและชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน รวมทั้งคนตัดไม้และคนแบกน้ำ 12 พวกท่านมาอยู่ที่นี่เพื่อจะเข้าสู่ข้อตกลงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านและยอมรับคำสาปแช่งของมันเป็นสำหรับคนที่ฝ่าฝืน คือข้อตกลงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังทำกับท่านในวันนี้ 13 เพื่อพระองค์จะได้ทำให้พวกท่านเป็นคนของพระองค์ในวันนี้ และพระองค์จะเป็นพระเจ้าของพวกท่าน เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่าน คือกับราฮัม อัสดและยูโคบ 14 พระยาห์เวห์ไม่ได้ทำข้อตกลงพร้อมกับคำสาปแช่งนี้กับพวกท่านเท่านั้น 15 พระองค์ได้ทำข้อตกลงนี้กับพวกท่านที่ยืนกับพวกเราที่นี่ในวันนี้ ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา รวมทั้งลูกหลานของพวกเราที่ไม่ได้ยืนอยู่ที่นี่ในวันนี้ด้วย 16 เพราะพวกท่านจำได้ว่าเราเคยใช้ชีวิตยังงในแผ่นดินอียิปต์ และพวกท่านจำได้ว่าเราผ่านชนชาติที่เราผ่านมาแล้ววันนี้ได้ยังไง 17 พวกท่านได้เห็นสิ่งต่างๆที่น่ารังเกียจของพวกเขาคือ รูป

เคารพที่ทำจากไม้ หิน เงินและทองที่อยู่กับพวกเขา 18 ระวังให้ดี เพื่อจะมีผู้ชายหรือผู้หญิงหรือตระกูลหรือเผ่าใดของพวกท่าน ที่มีใจหันเหไปจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราในวันนี้ เพื่อที่จะไปรับใช้พวกพระของชนชาติอื่น ระวังให้ดี เพื่อจะมีใครในหมู่พวกท่านที่เป็นเหมือนรากที่งอกพืชที่ขมและมีพิษออกมา

19 เมื่อคนประเภทนั้นได้ยินคำสาปแช่งนี้ เขาก็จะพูดปลอบใจตัวเองว่า 'ถึงแม้ฉันจะทำตามใจที่ดิฉันอยากจะทำ ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับฉันหรอก' แล้วผลสุดท้ายจะเลวร้ายอย่างยิ่ง 20 พระยาห์เวห์จะไม่ยอมยกโทษให้เขา เพราะความโกรธและความหึงหวงของพระองค์ที่ลุกโชติช่วงต่อคนงูนั้น คำสาปแช่งที่อยู่ในข้อตกลงนี้ทั้งหมด ที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้จะเกิดขึ้นกับคนงูนั้น พระยาห์เวห์จะลบชื่อของเขากออกไปจากใต้ฟ้านี้ พระยาห์เวห์จะคัดตัวคนนั้นออกจากเผ่าพันธุ์ของอิสราเอลเพื่อเอามาลงโทษ

22 รุ่นต่อไปจะถามกัน พวกลูกๆที่เกิดขึ้นและชาวต่างชาติที่จะมาจากแดนไกลจะถามกัน เมื่อพวกเขาเห็นความหายนะที่เกิดขึ้นกับดินแดนแห่งนี้ และโรคต่างๆที่พระยาห์เวห์ส่งมาที่นี่ 23 ทั่วทั้งแผ่นดินจะลุกไหม้ด้วยกำมะถันและเกลือ แผ่นดินนั้นจะปลูกอะไรไม่ได้เลย ไม่มีอะไรงอกขึ้นมาได้ ไม่มีแม้แต่พืช มันจะเป็นเหมือนการทำลายโซโดม โกลโมราห์ อัธมาห์ และเศโบยิม เมืองที่พระยาห์เวห์ได้ทำลายเมื่อพระองค์โกรธมาก

24 แล้วพวกเขาและชนชาติอื่นจะพูดว่า 'ทำไมพระยาห์เวห์ถึงได้ทำกับแผ่นดินนี้แบบนี้ ทำไมถึงได้ดูร้ายและโกรธเป็นพื้นเป็นไฟอย่างนี้' 25 และพวกเขาจะตอบว่า 'เพราะพวกชนชาติอิสราเอลได้ละทิ้งข้อตกลงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกเขา เป็นข้อตกลงที่พระองค์ได้ทำไว้กับพวกเขา ตอนที่พระองค์นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 26 และพวกเขาหันไปรับใช้พวกพระอื่นและไปบูชาพระพวกนั้น พระที่พวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน และพระยาห์เวห์ก็ไม่เคยให้กับพวกเขา 27 นั่นเป็นเหตุที่พระยาห์เวห์ถึงได้โกรธคนในแผ่นดินนั้นมาก พระองค์จึงทำให้แผ่นดินนั้นถูกสาปแช่ง ตามทุกอย่างที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ 28 เพราะพระยาห์เวห์โกรธแค้น เดือดดาลพวกเขาเป็นอย่างมาก พระองค์จึงถอนรากถอนโคนพวกเขาออกจากแผ่นดินของพวกเขา แล้วโยนเข้าไปในแผ่นดินอื่นที่พวกเขาอยู่กันทุกวันนี้'

29 สิ่งต่างๆที่เป็นความลับเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แต่สิ่งต่างๆที่พระองค์เปิดเผย เป็นของเราและลูกหลานของเรา ตลอดไป เพื่อว่าเราจะได้ทำตามคำสั่งทุกข้อที่อยู่ในกฎนั้น

ผลของการเชื่อฟัง

30 เมื่อสิ่งต่างๆทั้งหมดที่เราพูดมานี้ เกิดขึ้นกับท่าน ทั้งคำอวยพรและคำสาปแช่ง และถ้าท่านหวนคิดถึงสิ่งต่างๆที่เกิดขึ้นนี้ ตอนที่ท่านอยู่ท่ามกลางชนชาติต่างๆที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านบังคับให้ท่านไปอยู่นั้น 2 ถ้าท่านหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และถ้าตัวท่านและลูกๆของท่านเชื่อฟังพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ ตามที่เรากำลังส่งท่านอยู่ในวันนี้ 3 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านก็จะทำให้ท่านกลับมาเหมือนเดิม พระองค์จะส่งสารท่าน และจะรวบรวมท่านอีกครั้งจากชนชาติต่างๆที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านทำให้ท่านกระจัดกระจายไปอยู่นั้น 4 ถึงแม้ท่านจะถูกบังคับให้ไปอยู่ไกลสุดขอบฟ้า พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านก็จะรวบรวมท่านกลับมา 5 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านกลับมาสู่แผ่นดินที่บรรพบุรุษของท่านเคยเป็นเจ้าของ และท่านจะได้เป็นเจ้าของมัน และพระองค์จะทำให้ท่านเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น และมีจำนวนมากกว่าบรรพบุรุษของท่าน 6 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเตรียมจิตใจของท่านและลูกหลานของท่านให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจสุดจิตของท่าน เพื่อท่านจะได้มีชีวิตอยู่

+ ผลสุดท้ายจะเลวร้ายอย่างยิ่ง แปลตรงๆว่า "นำไปสู่การกวาดล้างทั้งความขมขื่นและความแห้งแล้ง" ในภาษาฮีบรูยังไม่ทราบความหมายที่แน่นอน

7 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเอาคำสาปแช่งทั้งหมดไปให้ กับศัตรูของท่าน คนที่เกลียดท่านและคนที่กลั่นแกล้งท่าน 8 แล้ว ท่านจะกลับมาเชื่อฟังพระองค์อีกครั้ง และทำตามคำสั่งทุกข้อ ของพระองค์ตามที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ 9 พระยาห์เวห์พระเจ้า ของท่านจะทำให้ท่านเจริญรุ่งเรืองอย่างเต็มที่ในทุกสิ่งที่ท่านทำ ท่านจะมีลูกดก ผุ่สัตว์ของท่านจะออกลูกมากมาย และที่ดิน ของท่านจะผลิตพืชผลมากมาย เพราะพระยาห์เวห์ยิวดีที่จะทำ- ให้ท่านเจริญรุ่งเรืองอีก เหมือนที่พระองค์เคยยิวดีที่ทำให้บรรพ- บุรุษของท่านเจริญรุ่งเรืองมาแล้ว 10 เมื่อท่านเชื่อฟังพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านโดยรักษาบัญญัติ กฎของพระองค์ที่เขียนไว้ใน หนังสือคำสอนนี้ เมื่อท่านกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ด้วยสุดใจสุดจิตของท่าน

ชีวิตหรือความตาย

11 แน่แน่นอน คำสั่งนี้ที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ ไม่ยากเกินกว่าที่ ท่านจะเข้าใจได้ มันไม่ไกลเกินกว่าที่จะทำได้ 12 คำสั่งนี้ไม่ได้อยู่ใน สวรรค์ จนท่านต้องพูดว่า ‘ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์ เอามันลงมา ให้เรา เพื่อเราจะได้ฟังและทำตามมันล่ะ’ 13 และคำสั่งนี้ก็ไม่ได้อยู่ใน อีกฝั่งของทะเลจนท่านต้องพูดว่า ‘ใครจะข้ามทะเลไปถึงอีกฝั่ง เอามันกลับมาให้เรา เพื่อเราจะได้ฟังและทำตามมันล่ะ’ 14 เพราะ คำนี้อยู่ใกล้ท่านมาก มันอยู่ที่ริมฝีปากและอยู่ในใจท่าน ท่านถึง ทำตามมันได้

15 เห็นไหมว่า วันนี้เราให้ทางเลือกกับท่าน ระหว่างชีวิตกับ ความตาย ความรุ่งเรืองกับความล้มลง 16 ถ้าท่านเชื่อฟังคำสั่ง ของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน † ที่เรากำลังสั่งท่านในวันนี้ โดยรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และเดินในทางของพระองค์ และเชื่อฟังคำสั่ง กฎ และข้อบังคับของพระองค์ แล้วท่านจะมีชี- วิตอยู่และเพิ่มจำนวนมากขึ้น และพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน จะอวยพรท่านในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะเข้าไปยึดเป็นเจ้าของ 17 แต่ถ้าใจของท่านหันเหไปจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และ ไม่เชื่อฟังพระองค์ คุณจะถูกชักนำไปในทางที่ผิด ไปบูชารับใช้ พระอื่น 18 ถ้าอย่างนั้น เราขอเตือนพวกท่านในวันนี้ว่า พวกท่าน จะต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน พวกท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นาน ในแผ่นดินที่ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเพื่อไปยึดเป็นเจ้า- ของนั้น

19 เราเรียกฟ้าและดินมาเป็นพยาน วันนี้เราจะให้ทางเลือกกับ ท่านระหว่างชีวิตกับความตาย คำอวยพรกับคำสาปแช่ง ให้เลือก ชีวิตเพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป 20 โดย รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระองค์และติดสนิทกับ พระองค์ เพราะการท้ออย่างนั้นจะทำให้ท่านมีชีวิตอยู่ และท่าน จะมีชีวิตยืนยาวบนแผ่นดินที่พระยาห์เวห์สัญญาว่าจะให้กับ บรรพบุรุษของท่าน คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ”

โยชูวาจะเป็นผู้นำคนใหม่

31 เมื่อโมเสสพูดสิ่งต่างๆเหล่านี้กับชาวอิสราเอลเสร็จแล้ว 2 โมเสสก็พูดกับพวกเขาว่า “ตอนนี้เรามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี แล้ว เราไม่สามารถจะไปไหนมาไหนกับพวกท่านได้อีกแล้ว และ พระยาห์เวห์พูดกับเราว่า ‘เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไป’ 3 พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านจะเป็นผู้นำท่านเข้าไป ไม่ใช่เรา พระองค์จะทำลายชนชาติพวกนี้ต่อหน้าท่าน และท่านจะได้ยึด แผ่นดินของพวกเขา โยชูวาจะเป็นคนที่นำท่านเข้าไป ตามที่ พระยาห์เวห์สัญญาไว้

4 พระยาห์เวห์จะทำกับพวกเขา เหมือนกับที่พระองค์ได้ทำกับสิ โหนและโอก กษัตริย์ชาวอามอไรต์และกับแผ่นดินของพวกเขา ตอนที่พระองค์ทำลายพวกเขาขึ้น 5 พระยาห์เวห์จะช่วยให้ท่าน

† ถ้าท่าน ... ท่าน คำเหล่านี้พบในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ไม่พบในฉบับภา- ษาฮีบรู

เอาชนะชนชาติเหล่านั้น และพวกท่านต้องทำกับพวกเขาตามที่ เราสั่งทุกอย่าง 6 ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ ไม่ต้องกลัวหรือตื่น ตกใจเพราะพวกนั้น เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านคือผู้ที่ จะไปกับท่าน พระองค์จะไม่ละท่านไปหรือทอดทิ้งท่านหรอก”

7 แล้วโมเสสก็เรียกโยชูวามาต่อหน้าประชาชนชาวอิสราเอล โมเสสพูดกับโยชูวาว่า “ให้เข้มแข็งและกล้าหาญ เพราะเจ้าจะ ต้องนำประชาชนเหล่านี้เข้าสู่แผ่นดินที่พระยาห์เวห์สัญญาว่าจะ ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา และเจ้าจะต้องจัดสรรปันส่วนที่- ดินนั้นให้กับพวกเขา 8 พระยาห์เวห์จะเป็นผู้นำเจ้า พระองค์จะ อยู่กับเจ้า พระองค์จะไม่ละเจ้าไปหรือทอดทิ้งเจ้า ไม่ต้องกลัว หรือตื่นตกใจ”

โมเสสเขียนคำสอน

9 แล้วโมเสสได้เขียนคำสอนนี้ และให้ไว้กับพวกนักบวช ที่เป็น ลูกหลานของเลวี และให้กับพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอล พวก ลูกหลานเลวีมีหน้าที่แบกหีบที่ใส่ข้อมดกลางของพระยาห์เวห์ 10 โมเสสสั่งพวกเขาว่า “ทุกๆเจ็ดปี ซึ่งเป็นปีแห่งการยกหีบ ในช่วง เทศกาลอยู่เพิง 11 เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลมาอยู่ต่อหน้าพระ ยาห์เวห์พระเจ้าของท่านในสถานที่นั้นที่พระองค์จะเลือกไว้ ท่าน ต้องอ่านคำสอนนี้ต่อหน้าประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด เพื่อมัน จะได้เข้าหูพวกเขา 12 ให้รวบรวมประชาชนมาให้หมด ทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็กเล็กๆและชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในเมืองของท่าน เพื่อพวกเขาจะได้ฟัง และจะได้เรียนรู้ เพื่อเขาจะได้เกรงกลัว พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน และจะได้เชื่อฟังคำสอนทั้ง- หมดนี้อย่างระมัดระวัง 13 เพื่อลูกหลานของพวกเขาที่ไม่เคยรู้จัก คำสอนนี้จะได้ฟังและเรียนรู้ที่จะเกรงกลัวพระยาห์เวห์พระเจ้า ของพวกท่าน นานตราบเท่าที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่ท่าน กำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดเป็นเจ้าของนั้น”

พระยาห์เวห์เรียกโมเสสและโยชูวา

14 พระยาห์เวห์พูดกับโมเสสว่า “เจ้าใกล้จะตายแล้ว เรียกโยชู วาให้มายืนที่หน้าเต็นท์นัดพบ เพื่อเราจะได้มอบหมายงานให้กับ เขา” โมเสสและโยชูวาจึงมายืนอยู่ที่หน้าเต็นท์นัดพบ

15 พระยาห์เวห์ได้มาปรากฏที่เต็นท์ในลำเมฆ และลำเมฆก็ หยุดอยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ 16 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโมเสส ว่า “อีกไม่นานเจ้าก็จะตาย และอีกไม่ช้าคนพวกนี้จะไม่ซื่อสัตย์ กับเรา และไปบูชาพระอื่นในแผ่นดินที่พวกเขา กำลังจะเข้าไป พวกเขาจะทิ้งเรา พวกเขาจะผิดสัญญาที่เราได้ทำไว้กับพวกเขา 17 ในเวลานั้นเราจะโกรธพวกเขามาก เราจะทอดทิ้งพวกเขา เรา จะหลบหน้าไปจากพวกเขา พวกเขาจะถูกกลืนกิน ความหายนะ ล้มลง และความทุกข์ยากลำบากต่างๆจะเกิดขึ้นกับพวกเขา ใน วันนั้นพวกเขาจะพูดว่า ‘ความหายนะล้มลงทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับ เรา ก็เพราะพระเจ้าไม่ได้อยู่กับเรา’ 18 ในวันนี้เราจะหลบหน้าไป จากพวกเขาอย่างแน่นอน เพราะความชั่วช้าที่พวกเขาได้ทำ ที่ หันหน้าไปหาพระอื่นๆ

19 ตอนนี้ให้เขียนบทเพลงนี้ลงไป และให้สอนมันกับชาวอิสรา- เอล ให้พวกเขาร้องจนขึ้นใจ เพื่อว่าเพลงนี้จะได้เป็นพยานให้กับ เราต่อว่าคนอิสราเอล 20 เมื่อเรานำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เราได้ สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ และเขาก็กินทุกอย่างที่อยากกินจนอ้วน แล้วพวกเขา ก็จะหันไป หาพระอื่นและรับใช้พระพวกนั้น พวกเขาจะปฏิเสธเรา และผิด สัญญาที่เราได้ทำไว้กับพวกเขา 21 แล้วเมื่อความหายนะล้มลง และความยากลำบากเกิดขึ้นกับพวกเขา ในเวลานั้นลูกหลาน ของพวกเขาก็ยังไม่ลืมเพลงนี้ เพลงนี้จึงทำให้พวกเขาเห็นว่า พวกเขาเป็นคนผิด แม้แต่เดี๋ยวนี้ ก่อนที่เราจะพาพวกเขาเข้าสู่ แผ่นดินที่เราสัญญาไว้กับพวกเขา เรารู้แล้วว่าเขามีแนวโน้มที่ จะทิ้งเรา”

22 โมเสสจึงเขียนเพลงนั้นในวันนั้น และเขาสอนมันให้กับชาวอิสราเอล

23 พระยาห์เวห์ได้มอบหมายงานให้กับโยชูวาลูกชายของนูน พระองค์พูดว่า "ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ เพราะเจ้านายชาวอิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินที่เราได้สัญญาไว้กับพวกเขา และเราจะอยู่กับเจ้า"

โมเสสเตือนประชาชนชาวอิสราเอล

24 หลังจากโมเสสได้เขียนคำสอนนี้ลงในแผ่นหนังเสร็จแล้ว 25 เขาได้สั่งให้ชาวเลวีที่ทำหน้าที่แบกหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ว่า 26 "เอาแผ่นหนังคำสอนนี้ไปวางไว้ข้างหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน มันจะอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานว่าท่านยอมรับข้อตกลงนี้แล้ว 27 เพราะเรารู้ดีว่า พวกท่านชอบแข็งข้อและหัวแข็ง นี่ขนาดเรายังมีชีวิตอยู่กับพวกท่าน พวกท่านยังแข็งข้อพระยาห์เวห์เลย แล้วถ้าเราตายไป พวกท่านจะยิ่งกว่านี้อีกขนาดไหน 28 พาพวกผู้นำอาวุโสของเผ่าต่างๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของพวกท่านมาหาเราหน่อย เพราะเราอยากจะทำให้แน่ใจว่าพวกเขาได้ยินเรื่องนี้ เราจะเรียกฟ้าและดินมาเป็นพยานต่อว่าพวกเขา 29 เพราะเรารู้ว่าหลังจากที่เราตายไปแล้ว พวกท่านจะทำชั่วอย่างเต็มที่ และจะหันไปจากทางที่เราได้สั่งไว้ ความหายนะล่มจมจะเกิดขึ้นกับพวกท่านในอนาคต เพราะพวกท่านจะทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่าชั่วช้า และทำให้พระองค์โกรธเพราะสิ่งที่พวกท่านสร้างขึ้นมากับมือ"

เพลงของโมเสส

30 แล้วโมเสสก็ร้องบทเพลงให้ชาวอิสราเอลทั้งหมดฟัง

32 "ฟ้าเอ๋ย ช่วยฟังสิ่งที่ข้าพเจ้าจะพูด แผ่นดินเอ๋ย ช่วยฟังคำพูดจากปากข้าพเจ้า

2 คำสอนข้าพเจ้า จะตกลงมาเหมือนฝน คำพูดข้าพเจ้า จะลงมาเหมือนหมอก เหมือนสายฝนพรำจนหญ้าอ่อน เหมือนหยาดฝนบนพืชเกิดใหม่

3 เพราะข้าพเจ้าจะประกาศชื่อของพระยาห์เวห์สรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าของเรา

4 พระศิลา † งานของพระองค์สมบูรณ์แบบยิ่งนัก ทางทุกทางของพระองค์ถูกต้อง พระเจ้าชื่อสัตย์ พระองค์ไม่เคยทำผิด พระเจ้าเที่ยงตรง พระองค์ไว้วางใจได้

5 พวกเจ้าไม่ได้เป็นลูกหลานของพระองค์ เพราะความผิดของพวกเจ้า พวกเจ้าได้ทำผิดต่อพระองค์ พวกคนหลงกลวงและเจ้าเล่ห์

6 พวกเจ้าจะตอบแทนพระยาห์เวห์ด้วยวิธีนี้หรือ พวกคนโง่และไร้สาระ

พระองค์ไม่ใช่พ่อของเจ้าผู้ที่สร้างเจ้ามาหรือ พระองค์ไม่ใช่ผู้ที่สร้างเจ้าและทำให้เจ้าเกิดมาเป็นชนชาติหนึ่งหรือ

7 จำวันเก่าๆเหล่านั้นไว้ คิดถึงปีที่คนรุ่นก่อนๆได้ผ่านมา ถามพ่อของเจ้าและเขาจะบอกเจ้า ถามผู้นำอาวุโสของเจ้าและพวกเขาจะบอกเจ้าเกี่ยวกับอดีต

8 เมื่อพระเจ้าผู้สูงสุดแบ่งชนชาติออก เมื่อพระองค์แบ่งแยกเชื้อชาติมนุษย์

พระองค์กำหนดเขตแดนของประชาชน ให้เท่าเทียมกับจำนวนทูตสวรรค์ที่มีอยู่ ††

9 แต่ส่วนแบ่งของพระยาห์เวห์คือประชาชนของพระองค์

† พระศิลา ชื่อหนึ่งสำหรับพระเจ้า แสดงความหมายว่าพระองค์เป็นเหมือน กับบ้อมปรการหรือสถานที่ที่ลอดกับและแข็งแกร่ง †† ทูตสวรรค์ที่มีอยู่ใน ฉบับแปลกรีกโบราณและฉบับสำเนาฮีบรูจาก ถ้าคุณรั้ม แปลตรงๆได้ว่า "พวกลูก-

ยาโคบคือส่วนแบ่งของพระองค์

10 พระองค์พบเขาในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งที่ร้าง และลมแรง พระองค์อยู่รอบๆตัวเขาและดูแลเขา พระองค์ปกป้องเขาเหมือนแก้วตาของพระองค์

11 เหมือนนกอินทรีที่คอยขยิบรัง † ของมัน และบินโฉบไปที่ลูกของมัน

ดังนั้น พระยาห์เวห์ทางปีกของพระองค์ออกและจับพวกเขาไว้ และแบกพวกเขาไว้บนปีกของพระองค์

12 พระยาห์เวห์ท่านที่นำพวกเขาผ่านที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ไม่มีพระองคใดที่มาช่วยพระองค์

13 พระองค์ทำให้ยาโคบมีอำนาจเหนือพื้นที่ในแถบภูเขา และเลี้ยงเขาด้วยพืชผลในไร่นา

พระองค์ได้ให้เขาดูต้นไม้เชื่อมผลไม้จากก้อนหิน และนำมันมะกอกจากหินแข็ง

14 พระยาห์เวห์ได้ให้เนยจากวัวและนมจากแพะ กับไขมันจากลูกแกะและแกะตัวผู้ ผูกวัวจากบาซาและแพะตัวผู้กับชาวสาลีที่ดีที่สุด และพวกเจ้าได้ดื่มเหล้าองุ่นหมักเลือดขององุ่น

15 แต่เยชูรูน † อ้วนขึ้นและเริ่มเตะเจ้าของ เจ้าเริ่มอ้วน หนาและตะกละ

เยชูรูนทอดทิ้งพระเจ้าที่สร้างเขาขึ้นมา และเขาไม่ให้เกียรติพระศิลาที่ช่วยชีวิตเขา

16 พวกเขาทำให้พระองค์หึงหวงด้วยพระแปลกหน้า พวกเขาทำให้พระองค์โกรธด้วยรูปเคารพที่น่ารังเกียจ

17 พวกเขาบูชาวิญญาณที่ไม่ใช่พระเจ้า พวกเขาบูชาพระที่พวกเขาไม่รู้จักมาก่อน เป็นพระใหม่ มาถึงไม่นาน

บรรพบุรุษของเจ้าไม่เคยเคารพยำเกรงพระเหล่านั้นมาก่อน

18 เจ้าลืมนพระศิลาที่ให้กำเนิดเจ้า เจ้าลืมนพระเจ้าที่ตลอดเจ้ามาด้วยความเจ็บปวด

19 พระยาห์เวห์เห็นสิ่งนี้และทอดทิ้งพวกเขา เพราะลูกชายและลูกสาวของพระองค์ทำให้พระองค์โกรธ

20 และพระองค์พูดว่า "เราจะหลบหน้าจากพวกเขา เราเห็นจุดจบของพวกเขา

เพราะพวกเขาเป็นคนอกตัญญู เป็นลูกหลานที่ไม่ซื่อสัตย์

21 พวกเขาทำให้เราหึงหวงด้วยพวกนั้นที่ไม่ใช่พระเจ้า พวกเขาทำให้เราโกรธด้วยรูปเคารพที่ไร้ค่าของเขา ดังนั้น เราจะทำให้พวกเขาหึงหวงด้วยพวกที่ไม่ใช่ชนชาติ เราจะทำให้พวกเขาโกรธด้วยชนชาติที่โง่เขลา

22 เพราะไฟได้จุดขึ้นแล้วจากความโกรธของเรา และมันจะเผาไปถึงหลุมฝังศพ † และมันจะเผาไหม้แผ่นดินและพืชผลของมัน และมันจะเผาไหม้ลึกลงไปถึงรากของภูเขา

23 เราจะสูมความทุกข์ยากทั้งหลายบนพวกเขา เราจะใช้ลูกธนูทั้งหมดยิงใส่พวกเขา

24 พวกเขาจะอ่อนแอจากความทิวโหย และถูกทำลายด้วยเชื้อโรคที่นำกลัว และโรคระบาดที่รุนแรง และเราจะส่งสัตว์ป่ามาทำร้ายพวกเขาพร้อมกับงูพิษ

25 พวกทหารจะฆ่าพวกเขาบนถนน และความกลัวจะฆ่าพวกเขาในห้องนอน

ชายของพระเจ้า" แต่ฉบับฮีบรู ที่ใช้กันอยู่เกือบสองพันปี อ่านว่า "ลูกชายของอิสราเอล" † ขยิบรัง นกอินทรีจะสอนลูกของมันให้บินโดยการผล็ลูกของมันออกจากรัง แต่ตัวมันก็เตรียมพร้อมที่จะบินโฉบไปข้างใต้ลูกของมันเพื่อความปลอดภัย หรือคำฮีบรูน่าจะมีความหมายว่า "ดูแล ปกป้อง" †† เยชูรูน อีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า "ดี" หรือ "ซื่อสัตย์" †† หลุมฝังศพ หรือ ซีโอ เป็นสถานที่ที่คนตายแล้วไปอยู่

คำอวยพรสำหรับยูดาห์

7 โมเสสพูดถึงเผ่าของยูดาห์ว่า
 “พระยาห์เวห์ ขอช่วยฟังเสียงร้องของผู้นำเผ่ายูดาห์
 ขอช่วยนำเขากลับมาหาคนของเขาอย่างปลอดภัย
 เขาต่อสู้ป้องกันตัวเองด้วยมือของเขา †
 ขอให้พระองค์ช่วยให้เขาเอาชนะศัตรูของเขา”

คำอวยพรสำหรับชาวเลวี

8 โมเสสพูดถึงเผ่าเลวีว่า
 “เลวีเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของพระองค์
 เขาเก็บรักษาทูลมิมกับอุริม
 ที่แควมัสสาห์ พระองค์ได้ทดสอบเขา
 ที่แหล่งน้ำเมรีบาห์ †† พระองค์ได้พิสูจน์แล้วว่าพวกเขาเป็น
 ของพระองค์”

9 พวกเขาถือว่าการเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์
 และการรักษาข้อตกลงของพระองค์นั้นสำคัญยิ่งกว่าครอบครัว
 พวกเขาพูดถึงพ่อแม่ว่า เขาไม่รู้จัก
 พวกเขาไม่รู้จักพี่น้อง
 พวกเขาไม่สนใจลูกๆ

10 พวกเขาจะสอนกฎหมายของพระองค์ให้ยาโคบ
 พวกเขาจะสอนคำสอนของพระองค์ให้อิสราเอล
 พวกเขาจะเผาเครื่องหอมต่อหน้าพระองค์
 พวกเขาจะถวายเครื่องเผาบูชาแทนบูชาของพระองค์

11 พระยาห์เวห์ ขออวยพรให้เขาร่ำรวย
 ขอให้ยอมรับงานที่เขาทำ
 ขอพระองค์โอบอุ้มศัตรูที่เกลียดเขา
 เพื่อคนพวกนั้นจะได้ไม่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับเขาอีก”

คำอวยพรสำหรับเบนยามิน

12 โมเสสพูดถึงเผ่าของเบนยามินว่า
 “พระยาห์เวห์รักเบนยามิน
 เบนยามินจะมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยใกล้พระองค์ ‡
 พระยาห์เวห์จะปกป้องเขาตลอดเวลา
 และพระยาห์เวห์จะอาศัยอยู่ระหว่างเส้นเขตแดนของเขา †††”

คำอวยพรสำหรับโยเซฟ

13 โมเสสพูดถึงประชาชนของโยเซฟว่า
 “ขอพระยาห์เวห์อวยพรแผ่นดินของโยเซฟ
 ด้วยของขวัญที่ดีที่สุดบนฟ้าข้างบน
 และของน้ำใต้พื้นดิน
 14 และของขวัญที่ดีที่สุดจากผลผลิตของดวงอาทิตย์
 และของขวัญที่ดีที่สุดจากผลผลิตของดวงจันทร์
 15 และที่ดีที่สุดของภูเขาที่เขาที่เก่าแก่
 และของขวัญที่ดีที่สุดของเทือกเขาที่ไม่มีวันจบสิ้น
 16 และของขวัญที่ดีที่สุดของแผ่นดินและความอุดมสมบูรณ์ทั้ง-
 สิ้นของมิน
 และความชื่นชอบของพระองค์ผู้ที่ปรากฏอยู่ในพุ่มไม้ที่ลุกเป็น
 ไฟ
 ขอให้คำอวยพรไปถึงหัวของโยเซฟ
 บนหน้าผากของหัวหน้าในหมู่พี่น้องของเขา

† ด้วยมือของเขา หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างว่า “ขอให้เขาเข้มแข็ง” (ตาม
 ตัวอักษรคือ “ทำให้มือเขายิ่งใหญ่สำหรับเขา”) †† มัสสาห์ ... เมรีบาห์ ดูเรื่องนี้
 ใน กันดารวิถี 20:1-13 ‡ ใกล้พระองค์ หรือ บางคนอาจอ่านว่า “พระเจ้าผู้สูง-
 ส่ง” ในบรรทัดต่อมา ††† พระยาห์เวห์จะอาศัย ... เขา ตามตัวอักษรคือ “และ
 พระองค์จะอาศัยอยู่ระหว่างป่าของเขา” หรืออาจหมายถึง “วิหารของพระยาห์เวห์
 จะอยู่ในเขารูเลิมที่เส้นแบ่งเขตแดนระหว่างเมืองของเบนยามินกับยูดาห์” หรือ
 แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เบนยามินอยู่ระหว่างป่าของพระองค์” เหมือนลูกขี้คอปอ

17 โยเซฟเปรียบเหมือนวัวตัวผู้ที่แข็งแรง
 ลูกทั้งสองของเขาเปรียบเหมือนเขาทั้งสองข้าง
 ด้วยเขาทั้งสองข้างของมิน เขาโจมตีคนชาติอื่น
 และดินพวกนั้นไปจนสุดขอบโลก
 ใช้แล้ว มนัสเสห์ มีคนเป็นพี่น้อง
 และเอฟราอิม มีคนเป็นหมื่นๆ”

คำอวยพรสำหรับเศบูลุนและอิสสาการ์

18 โมเสสพูดถึงเผ่าของเศบูลุนว่า
 “เศบูลุน มีความสุขเกิด ในการเดินทางของท่าน
 และอิสสาการ์ มีความสุขในถิ่นที่ของท่านเกิด
 19 พวกเขาจะเรียกประชาชนไปบนภูเขา
 พวกเขาจะถวายเครื่องสัตวบูชาที่ถูกต้อง
 เพราะพวกเขาจะตัดความมั่งคั่งจากทะเล
 และสมบัติที่ซ่อนอยู่จากพื้นทราย”

คำอวยพรสำหรับกาต

20 โมเสสพูดถึงเผ่าของกาตว่า
 สรรเสริญพระองค์ผู้ที่ย้ายแผ่นดินของกาต
 กาตหมอบลงเหมือนสิงโตและเผ่าคอย
 แล้วจู่โจม ฉีกแขนและถลกหนังหัว
 21 เขาได้เลือกส่วนที่ดีที่สุดสำหรับตัวเอง
 เพราะส่วนของผู้บังคับการได้เก็บไว้เพื่อเขา
 และเขามาในฐานะผู้นำของประชาชน
 เขาได้ทำในสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่าถูกต้องแล้ว
 และเชื่อฟังกฎของพระยาห์เวห์ที่มีไว้สำหรับชาวอิสราเอล

คำอวยพรสำหรับดาน

22 โมเสสได้พูดเกี่ยวกับเผ่าของดานว่า
 “ดานเป็นเหมือนลูกสิงโต
 ที่กระโดดออกจากบาซัน” ††

คำอวยพรสำหรับนัฟทาลี

23 โมเสสพูดถึงเผ่าของนัฟทาลีว่า
 “นัฟทาลีเอ๋ย ท่านอุดมไปด้วยสิ่งดีอย่างล้นเหลือ
 พระยาห์เวห์อวยพรท่านอย่างเต็มที่
 ท่านได้แผ่นดินที่ดีติดกับทะเลสาบกาลิลี”

คำอวยพรสำหรับอาเซอร์

24 โมเสสพูดถึงเผ่าของอาเซอร์ว่า
 “อาเซอร์เป็นลูกชายที่ได้รับการอวยพรมากที่สุด
 ขอให้เขาเป็นที่ชื่นชอบที่สุดในบรรดาพี่น้องของเขา
 และขอให้เขาจุ่มเท้าของเขาลงในน้ำมันมะกอก
 25 ขอให้กลอนประตู่ท่านทำด้วยเหล็กและทองสัมฤทธิ์
 และขอให้ท่านแข็งแรงตราบเท่าที่มีชีวิตอยู่”

โมเสสชื่นชมพระเจ้า

26 “เยชูรูนเอ๋ย ไม่มีใครเหมือนพระเจ้า
 ผู้ที่ลอยผ่านฟ้ามาช่วยท่าน
 และลอยผ่านเมฆมาด้วยความสง่างามของพระองค์
 27 พระเจ้าผู้อยู่ชั่วนิรันดร์
 เป็นผู้ที่ปลอดภัย
 แขนทั้งสองข้างของพระองค์ ผู้ที่อยู่ตลอดกาล
 จะอุ้มท่านไว้
 พระองค์ขับไล่ศัตรูที่อยู่ต่อหน้าท่าน

†† บาซัน หรือ “ยู”

และพูดว่า ‘ทำลายมัน’
 28 ดังนั้น อิสราเอลจะอยู่อย่างปลอดภัย
 ยาโคบจะมีชีวิตอย่างสงบ
 ในดินแดนแห่งข้าวและเหล้าองุ่น
 เป็นดินแดนที่มีฝนโปรยปรายจากท้องฟ้า
 29 อิสราเอล ท่านจะได้รับการอวยพร
 ใครจะเป็นเหมือนท่าน
 ประชาชนผู้ได้รับการช่วยเหลือจากพระเจ้า
 พระยาห์เวห์คือโล่ที่ปกป้องท่าน
 และดาบที่จะให้ชัยชนะแก่ท่าน
 ศัตรูของท่านจะหมอบต่อหน้าท่านด้วยความกลัว
 และท่านจะเหยียบบนหลังพวกเขา”

โมเสสตาย

34 โมเสสปีนขึ้นไปบนเขาเนโบ จากที่ราบโมอับไปถึงยอด
 เขาปีสกาห์ซึ่งอยู่ตรงข้ามเยรีโค พระยาห์เวห์แสดงแผ่น
 ดินทั้งหมดให้โมเสสเห็น ตั้งแต่กิเลอาดไปจนถึงดาน 2 พระองค์
 แสดงให้เขาเห็นทั้งหมดของนัฟทาลีและแผ่นดินของเอฟราอิม
 มนัสเสห์และทั้งหมดของยูดาห์ไปจนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน 3
 พระองค์ยังแสดงให้เขาเห็นเนเกบและที่ราบที่อยู่ในหุบเขาของ
 เยรีโค เมืองของต้นปาล์มไปถึงโคอาร์ 4 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับ
 โมเสสว่า “นี่คือแผ่นดินที่เราสัญญาไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยา

โคบ เรบอกกว่า ‘เราจะให้แผ่นดินนี้กับลูกหลานของเจ้า’ เราได้ให้
 เจ้าเห็นมันกับตาตัวเองแล้ว แต่เจ้าจะไม่ได้ข้ามไปที่นั่น”
 5 แล้วโมเสส ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ก็ตายอยู่ที่นั่นในแผ่นดินของ
 โมอับตามที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ 6 พระยาห์เวห์ฝังโมเสสไว้ใน
 หุบเขาในแผ่นดินของโมอับใกล้เบธเปโอร์ แต่จนกระทั่งทุกวันนี้
 ก็ยังไม่มีใครรู้เลยว่าหลุมฝังศพของโมเสสอยู่ที่ไหนกันแน่ 7 ตอน
 ที่โมเสสตาย เขามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี ตาของเขายังไม่อ่อนล้า
 และตัวเขาก็ยังไม่เหี่ยวยุบ 8 ชาวอิสราเอลร้องไห้ให้โมเสสเป็น
 เวลาสามสิบวันในที่ราบโมอับ จนกระทั่งเวลาแห่งการไว้ทุกข์
 สิ้นสุดลง

โยชูวาเป็นผู้นำคนใหม่

9 แล้วโยชูวา ลูกชายของนูนก็เต็มไปด้วยวิญญาณของความ
 เฉลียวฉลาด เพราะโมเสสได้วางมือลงบนโยชูวาและแต่งตั้งเขา
 เป็นผู้นำคนใหม่แล้ว ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และทำ
 ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้
 10 แต่ยังไม่เคยมีผู้พูดแทนพระเจ้าคนไหนในอิสราเอลที่เหมือน
 โมเสสเลย เพราะพระยาห์เวห์รู้จักโมเสสแบบตัวต่อตัว 11 ไม่มี
 ใครเหมือนโมเสส เพราะพระยาห์เวห์ส่งเขาไปทำเหตุการณ์พิ
 เศษต่างๆและสิ่งมหัศจรรย์ต่อฟาโรห์ในแผ่นดินอียิปต์ และต่อ
 คนของฟาโรห์และประเทศนั้นทั้งประเทศ 12 และไม่มีใครเคยมี
 ฤทธิอำนาจที่จะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เช่นกรงขามพวกนี้ เหมือนกับที่
 โมเสสได้ทำให้กับทุกคนเห็น

โยชูวา

คำนำ

หนังสือโยชูวา หนังสือผู้วินิจฉัย หนังสือ 1 และ 2 ซามูเอล และหนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ หนังสือทั้งหกเล่มนี้เป็นหนังสือประวัติศาสตร์อิสราเอลที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกันมา ทั้งหกเล่มนี้ได้รับการรวบรวมปรับปรุงแก้ไขในช่วงสุดท้ายของพวกกษัตริย์ยูดาห์ และในช่วงที่พวกชาวยูดาห์เป็นเชลยอยู่ที่บาบิโลน หนังสือโยชูวา เป็นเรื่องที่พระเจ้าใช้โยชูวา นำชาวอิสราเอลบุก ยึดและแบ่งแยกแผ่นดินคานาอัน บทที่ 1-12 การบุกแผ่นดินคานาอัน บทที่ 13-22 ส่วนใหญ่เป็นเรื่องการแบ่งที่ดินให้แก่แต่ละเผ่า ส่วนบทที่ 23-24 คำกำชับครั้งสุดท้ายในชีวิตของโยชูวา เพื่อให้ชาวอิสราเอลจงรักภักดีต่อพระเจ้า โยชูวาได้แบ่งที่ดินในแผ่นดินคานาอันทั้งหมดให้กับเผ่าต่างๆของชาติอิสราเอล แต่ในช่วงชีวิตของโยชูวาพวกเขาไม่ได้เข้าไปยึดที่ดินเหล่านั้นไว้ทั้งหมด หลายปีต่อมาในสมัยของกษัตริย์ดาวิด พวกเขาถึงได้ยึดครองแผ่นดินทั้งหมด สาเหตุที่พวกเขาไม่ได้ครอบครองแผ่นดินทั้งหมดตามที่พระเจ้าเคยสัญญาว่าจะยกให้ นั่นไม่ใช่เพราะพระเจ้าผิดสัญญา แต่เป็นเพราะบางเผ่าไม่ยอมเชื่อฟังที่พระองค์สั่งให้พวกเขาไปสู้รบกับศัตรู ศัตรูเหล่านั้นก็เลยยังอยู่ท่ามกลางพวกเขา และได้กลายเป็นกับดักที่ชักชวนให้ชาวอิสราเอลไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์เลือกโยชูวา

1 หลังจากที่ไม่เสส ผู้รับใช้ของพระเจ้าตายไป พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวา † ผู้เป็นลูกชายของนูน และเป็นผู้ช่วยของโมเสสว่า ² “โมเสสผู้รับใช้ของเราได้ตายไปแล้ว ตอนนี ให้เจ้าและคนพวกนี้ทั้งหมดลุกขึ้น และข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยังแผ่นดินที่เรากำลังยกให้กับพวกเขา คือชาวอิสราเอล ³ ทุกๆที่ที่พวกเจ้าย่างก้าวเข้าไป เราได้ยกให้กับพวกเจ้าแล้ว ตามที่เราได้สัญญาไว้กับโมเสส ⁴ ดินแดนทั้งหมดนี้จะเป็นของพวกเจ้า คือ ตั้งแต่ที่เปลาเปลี่ยนแห่งแล้งและเลบานอนนี้ ไกลไปจนถึงแม่น้ำสายใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส รวมถึงดินแดนทั้งหมดของชาวฮิตไทต์ และต่อไปจนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางทิศตะวันตก ⁵ ตลอดชีวิตของเจ้าจะไม่มีใครสามารถขัดขวางเจ้าได้ เราจะอยู่กับเจ้าเหมือนกับที่เราอยู่กับโมเสส เราจะไม่ละทิ้งเจ้าหรือจากเจ้าไป ⁶ โยชูวาให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ เพราะเจ้าจะเป็นผู้นำคนพวกนี้ให้เข้าไปครอบครองแผ่นดินนั้น ที่เราได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาว่าจะยกให้กับพวกเขา ⁷ ขอเพียงแต่ให้เจ้าเข้มแข็งและกล้าหาญไว้ และให้ทำตามคำสั่งสอนทั้งหมดอย่างเคร่งครัด คือคำสั่งที่ไม่เสสผู้รับใช้ของเราได้สั่งเจ้าไว้ เจ้าต้องไม่หันซ้ายหันขวาไปจากคำสอนนั้น เพื่อเจ้าจะได้ประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เจ้าทำ ⁸ เจ้าต้องไม่หยุดพูดถึงกฎในหนังสือเล่มนี้ และเจ้าต้องไตร่ตรองมันทั้งวันทั้งคืน เพื่อเจ้าจะได้ทำตามสิ่งที่ได้เขียนไว้ในกฎนั้นอย่างเคร่งครัด แล้วเจ้าจะได้เจริญรุ่งเรืองและประสบความสำเร็จ ⁹ อย่าลืมนะ เราได้สั่งเจ้าให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ อย่าได้หวาดกลัวหรือท้อถอย เพราะเรา ยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า จะอยู่กับเจ้าในทุกที่ที่เจ้าไป”

โยชูวาสั่งการ

¹⁰ แล้วโยชูวาได้สั่งพวกผู้นำของประชาชนว่า ¹¹ “ให้เข้าไปในค่ายและสั่งกับประชาชนว่า ‘เตรียมเสบียงอาหารสำหรับตัวเอง เพราะในอีกสามวัน พวกเราจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรากำลังยกให้กับเรา”

† โยชูวา แปลว่า “พระยาห์เวห์ช่วยให้รอด”

¹² แล้วโยชูวาพูดกับคนเผ่ารูเบน คนเผ่ากาต และคนเผ่ามันเสส ครึ่งหนึ่งว่า ¹³ “อย่าลืมนะ โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ ได้พูดไว้กับพวกท่าน ที่ว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน จะยกแผ่นดินนี้ให้เป็นที่อยู่อันสงบปลอดภัยสำหรับพวกท่าน’ ¹⁴ พวกเมียๆและลูกๆของท่านรวมทั้งสัตว์เลี้ยงต่างๆจะอยู่ในดินแดนนี้ของแม่น้ำจอร์แดนที่โมเสสได้ยกให้กับท่าน แต่พวกนักรบทั้งหมดของท่านจะถืออาวุธพร้อมมือ เป็นทัพหน้า นำพี่น้องข้ามไปฝั่งโน้น พวกท่านต้องช่วยพี่น้องของท่าน ¹⁵ จนกว่าพระยาห์เวห์จะให้ที่อยู่อันสงบปลอดภัยกับพวกท่าน เหมือนกับที่พระองค์ให้กับท่าน และจนกว่าพวกเขาจะได้ครอบครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านกำลังยกให้กับพวกเขา เมื่อนั้นท่านถึงจะกลับไปยังดินแดนที่ท่านได้ครอบครองไว้แล้ว คือดินแดนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้ยกให้กับท่าน เป็นดินแดนที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออก”

¹⁶ พวกเขาตอบโยชูวาว่า “พวกเราจะทำตามคำสั่งของท่านทุกอย่าง และไม่ว่าท่านจะให้เราไปที่ไหน เราก็จะไปที่นั่น ¹⁷ พวกเราเคยเชื่อฟังโมเสสยังไง ก็เชื่อฟังท่านอย่างนั้นด้วย ขอเพียงแต่ให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่านเหมือนกับที่พระองค์อยู่กับโมเสส ¹⁸ ใครก็ตามที่ขัดขืนคำสั่งท่าน และไม่ยอมเชื่อฟังทุกสิ่งที่ท่านสั่ง คนนั้นจะต้องถูกฆ่าตาย ขอเพียงแต่ให้ท่านเข้มแข็งและกล้าหาญไว้”

การสอดแนมเมืองเยรีโค

² ต่อมาโยชูวาลูกชายของนูน จึงแอบส่งชายสองคน ที่เป็นชาวเมืองชิติม †† เข้าไปสอดแนม พร้อมกำชับว่า “เข้าไปสำรวจแผ่นดินนั้นให้ทั่ว โดยเฉพาะเมืองเยรีโค”

แล้วสองคนนั้นก็ไป และได้เข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณีชื่อราหับ และค้างคืนที่นั่น

² มีคนไปแจ้งกับกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า “มีชายอิสราเอลบางคน ได้เข้ามาในเมืองนี้ เพื่อสอดแนมแผ่นดินนี้”

³ กษัตริย์เมืองเยรีโคได้ส่งข้อความนี้ไปถึงราชทัณฑ์ว่า “ให้ส่งชายพวกนั้นที่มาหาเจ้าที่อยู่บ้านเจ้าออกมา เพราะพวกมันมาสอดแนมแผ่นดินนี้”

†† ชิติม หรือ “อาคาเซีย” เป็นเมืองทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

4 แต่ราหับได้พาชายสองคนนั้นเข้าไปข้างใน และซ่อนพวกเขาไว้ นางพูดว่า “ใช่แล้วค่ะ ชายพวกนั้นได้มาหาฉันจริง แต่ฉันไม่รู้ว่าคุณเขามาจากไหน 5 และในตอนกลางคืนเมื่อถึงเวลาปิดประตูเมือง พวกเขาก็ออกไป ฉันไม่รู้ว่าคุณพวกนั้นไปไหนกัน รีบๆ ตามพวกเขาไปเถอะ อาจจะไปทันจับพวกเขาได้” 6 (นางได้พาชายทั้งสองขึ้นไปบนดาดฟ้า และให้ซ่อนอยู่ใต้ต้นป่าน † ที่นางได้ตัดเอามาตากเรียงกันไว้บนดาดฟ้านั้น)

7 ดังนั้น พวกคนของกษัตริย์แห่งเยรีโคก็ได้ไปไล่ตามคนสอดแนมชาวอิสราเอลสองคนนั้นตามถนน จนถึงบริเวณที่ต้นเขินของแม่น้ำจอร์แดนที่สามารถลุยข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งได้ เมื่อพวกเขาที่ไล่ล่าออกไป ประตูเมืองก็ปิดลงทันที

8 ก่อนที่ชายชาวอิสราเอลสองคนนั้นจะนอน นางราหับได้ขึ้นไปหาพวกเขาที่บนดาดฟ้า 9 นางพูดกับพวกเขาว่า “ฉันรู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ยกแผ่นดินนี้ให้กับพวกท่าน พวกเราต่างก็พากันหวาดกลัวท่าน และทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินต่างก็อ่อนปวกเปียกไป เพราะพวกท่าน 10 เพราะพวกเราได้ยินมาว่า ตอนที่พวกท่านออกมาจากประเทศอียิปต์นั้น พระยาห์เวห์ได้ทำให้น้ำในทะเลแดงเหือดแห้งไปต่อหน้าพวกท่าน †† และได้ยินเรื่องที่คุณท่านได้ทำต่อกษัตริย์สององค์ของชาวอโมไรต์คือ กษัตริย์สิโหนและกษัตริย์โอก ‡ ที่พวกท่านได้ทำลายจนราบคาบ ที่ปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนโน้น 11 เมื่อพวกเราได้ยินข่าวพวกนี้ พวกเราต่างก็ขวัญหนีดีฝ่อ ไม่มีมีความกล้าหลงเหลืออยู่ในพวกเราเลยสักคน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านองค์นี้แหละที่เป็นพระเจ้าในสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินโลกเบื้องล่าง 12 ดังนั้นตอนนี้ให้สาบานกับฉันต่อหน้าพระยาห์เวห์ว่า พวกท่านจะมีน้ำใจต่อครอบครัวของฉันอย่างที่ฉันมีน้ำใจต่อพวกท่าน ขอให้ปฏิญาณกับฉันว่า 13 พวกท่านจะไว้ชีวิต พ่อแม่ พี่น้องทั้งหลายของฉัน รวมทั้งทุกคนที่เป็นของพวกเรา และช่วยพวกเราให้รอดพ้นจากความตายด้วย”

14 ชายทั้งสองนั้นได้ตอบนางว่า “ขอให้พระเจ้าฆ่าพวกเรา ถ้ามีคนหนึ่งในพวกท่านเป็นอะไรไป ถ้าท่านไม่บอกเรื่องนี้ให้ใครรู้ เราจะเมตตาและซื่อสัตย์กับท่านตอนที่พระเจ้ามอบแผ่นดินนี้ให้กับพวกเรา”

15 ดังนั้น นางจึงหย่อนทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางชิดกับกำแพงเมืองและตัวนางก็อาศัยอยู่ที่ตรงกำแพงเมืองนั้น 16 นางได้บอกกับพวกเขาว่า “ไปหลบอยู่ที่แถบเนินเขาก่อน เพื่อคนที่กษัตริย์ส่งมาค้นหาพวกท่านจะได้หาไม่เจอ ให้ซ่อนอยู่ที่นั่นสามวัน จนกว่าพวกที่ไล่ล่ากลับเข้ามาในเมือง หลังจากนั้นพวกท่านจึงค่อยเดินทางต่อ”

17 ชายทั้งสองนั้นได้พูดกับนางว่า “เราจะไม่รับผิดชอบต่อคำสาบานที่ท่านให้เราทำนี้ หากท่านไม่ทำตามนี้ คือ 18 เมื่อพวกเราเข้ามาในเมือง ให้ท่านเอาเชือกแดงผูกไว้ที่หน้าต่างที่ท่านหย่อนเราลงมา และให้ท่านรวบรวม พ่อแม่ พี่น้อง และครอบครัวทั้งหมดของท่านมาไว้ในบ้านท่าน 19 คนที่ออกจากประตูบ้านท่านไปอยู่ตามท้องถนน เขาต้องรับผิดชอบต่อการตายของเขาเอง พวกเราจะไม่มีความผิดด้วย แต่ถ้าใครถูกทำร้ายในบ้านหลังนี้ พวกเราจะเป็นผู้รับผิดชอบต่อความตายของคนๆนั้นเอง 20 แต่ถ้าท่านไปบอกเรื่องของเราให้คนอื่นรู้ เราก็ไม่ต้องรับผิดชอบต่อคำสาบานที่ท่านให้เราทำนี้”

21 นางราหับพูดตอบว่า “ตกลงตามที่ท่านพูด” แล้วนางก็ส่งพวกเขาจากไป และเอาเชือกแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง

22 ส่วนชายทั้งสองนั้น เมื่อออกจากบ้านของนางราหับแล้ว ก็ตรงไปยังแถบเนินเขา พวกเขาได้หลบซ่อนอยู่ที่นั่นสามวัน ขณะที่พวกที่ไล่ล่าของกษัตริย์ค้นหาพวกเขาตามถนนหนทาง แต่ก็ไม่

พบ จนต้องกลับเข้าเมืองไป 23 ชายสองคนนั้นจึงกลับลงมาจากเนินเขา และข้ามแม่น้ำจอร์แดนกลับไปหาโยชูวาลูกชายของนูน และได้เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับพวกเขาให้โยชูวาฟัง 24 พวกเขาได้พูดกับโยชูวาว่า “พระยาห์เวห์ได้ยกแผ่นดินทั้งหมดนั้นให้กับพวกเราแน่ ยิ่งกว่านั้นผู้คนที่ยาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้ล้วนหวาดกลัวพวกเราเป็นอย่างมาก”

สิ่งมหัศจรรย์ที่แม่น้ำจอร์แดน

3 เช้าตรู่วันต่อมา โยชูวา กับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกขึ้น และเคลื่อนย้ายออกจากเมืองชิติม † มาที่แม่น้ำจอร์แดน พวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ที่นั่นก่อนที่จะข้ามไปอีกฝั่งของแม่น้ำ 2 หลังจากผ่านไปสามวัน พวกผู้นำก็ไปทั่วค่าย 3 และสั่งประชาชนทั้งหมดว่า “เมื่อพวกท่านเห็นพวกนักบวชชาวเลวี แบกหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ก็ให้พวกท่านเคลื่อนย้ายออกจากที่นี่และติดตามไป 4 โดยให้ทิ้งระยะห่างของพวกท่านกับหีบประมาณสองพันศอก อย่าเข้าใกล้หีบของพระเจ้ามากเกินไป แต่ให้คอยติดตามไปเพื่อจะได้รู้ว่าจะไปทางไหน เพราะพวกท่านไม่เคยใช้เส้นทางนี้มาก่อน”

5 โยชูวาพูดกับประชาชนทั้งหลายว่า “ชำระตัวของพวกท่านให้บริสุทธิ์ เพราะพรุ่งนี้พระยาห์เวห์จะทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆท่ามกลางพวกท่าน”

6 โยชูวาสั่งพวกนักบวชว่า “ให้ยกหีบที่เก็บข้อตกลง และเดินนำประชาชนข้ามแม่น้ำไป” พวกนักบวชจึงได้ยกหีบที่เก็บข้อตกลงนั้น และเดินนำหน้าประชาชนไป

7 พระยาห์เวห์พูดกับโยชูวาว่า “วันนี้ เราจะเริ่มยกย่องเจ้าต่อหน้าสายตาของชาวอิสราเอล เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่า เราอยู่กับเจ้าเหมือนกับที่เรายู่กับโมเสส 8 ให้เจ้าสั่งพวกนักบวชที่แบกหีบที่เก็บข้อตกลงนั้นว่า ‘เมื่อพวกท่านมาถึงริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน ให้หยุดยืนอยู่ในน้ำที่ริมฝั่งนั้น’”

9 โยชูวาพูดกับพวกชาวอิสราเอลว่า “ท่านทั้งหลาย เข้ามาฟังคำพูดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน” 10 แล้วโยชูวาพูดต่อไปอีกว่า “เรื่องนี้จะทำให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า พระเจ้าที่มีชีวิตได้อยู่ท่ามกลางพวกท่าน และพระองค์จะขับไล่ชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวอัสซีเรีย ชาวเปอร์เซีย ชาวเกอร์กาซี ชาวอโมไรต์ และชาวเยบุส ออกไปอย่างแน่นอน 11 บัดนี้ หีบที่เก็บข้อตกลงขององค์เจ้าชีวิตแห่งสากลโลก จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปข้างหน้าพวกท่าน 12 ตอนนี้ ให้คัดเลือกชาวอิสราเอลมาสิบสองคนจากเผ่าต่างๆของอิสราเอล เผ่าละหนึ่งคน 13 เมื่อพวกนักบวช ผู้ทำหน้าที่แบกหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้าของโลกทั้งหมด ก้าวเท้าลงไปแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำที่กำลังไหลลงมานั้นจะถูกตัดขาดเหมือนกับมีเขื่อนกั้นน้ำไว้”

14 เมื่อประชาชนเคลื่อนย้ายออกจากค่ายเพื่อข้ามแม่น้ำจอร์แดน พวกนักบวชที่เป็นผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงก็เดินนำหน้าพวกเขาไป 15 (น้ำในแม่น้ำจอร์แดนล้นตลิ่งเสมอในฤดูเก็บเกี่ยว) แต่ทันทีที่พวกนักบวชผู้ทำหน้าที่แบกหีบนั้นมาถึงแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาได้ก้าวลงไปแม่น้ำ 16 น้ำที่ไหลลงมาจากข้างบนก็หยุดไหลและกองสูงขึ้นราวกับน้ำที่อยู่หลังเขื่อนตรงเมืองอาดัมที่ตั้งอยู่ข้างๆเมืองศาราธาน ส่วนน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลอาราบาห์ (ทะเลตาย) นั้นก็ถูกตัดขาดจนเกลี้ยง แล้วประชาชนก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ตรงข้ามกับเมืองเยรีโคไป 17 พวกนักบวชที่ถือหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ ต่างก็ยืนอยู่บนพื้นแห้งกลางแม่น้ำจอร์แดน จนชาวอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปจนหมดสิ้น

หินที่ระลึกจากแม่น้ำจอร์แดน

4 เมื่อประชาชนทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนเรียบร้อยแล้ว พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า 2 “ให้เลือกผู้ชายมาสิบสอง

†† ชิติม หรือ “อาคาเซีย” เป็นเมืองทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

† ป่าน ที่ซซชนิดหนึ่ง ใช้ทำเป็นเส้นใยลินินเพื่อผลิตเป็นเสื้อผ้า หรือเชือก
†† ตอนที่พวกท่าน ... ตอนที่พวกท่าน ... เรื่องนี้อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสืออพยพ บทที่ 14 ‡ เรื่องของกษัตริย์สององค์นี้อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือกันดารวิถี 21:21-35

คนเผ่าละคน³ สิ่งพวกเขาให้พวกเขาไปแบกก่อนหินมาคนละก้อนจากกลางแม่น้ำจอร์แดน ที่พวกนักบวชยืนอยู่นั้น ให้เอาขึ้นมาวางไว้ในที่ที่พวกเขาจะตั้งค่ายพักคืนนี้”

4 โยชวาจึงเรียกชายสิบสองคน ที่เขาได้เลือกมาจากชาวอิสราเอลทั้งหลาย เผ่าละคน⁵ โยชวาสั่งพวกเขาว่า “ให้พวกท่านไปที่ด้านหน้าของหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ที่อยู่กลางแม่น้ำจอร์แดนนั้น และให้แต่ละคนแบกหินมาคนละก้อนตามจำนวนเผ่าของอิสราเอล⁶ เพื่อสิ่งนี้จะได้เป็นเครื่องเตือนใจในหมู่พวกท่าน ในอนาคตเมื่อลูกๆของพวกท่านถามว่า ‘ก่อนหินเหล่านี้ มีความหมายว่าอะไร’⁷ พวกท่านจะตอบว่า ‘น้ำในแม่น้ำจอร์แดนถูกตัดขาดไปต่อหน้าหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ เมื่อหีบไปนั้นข้ามแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็หยุดไหล ดังนั้นก่อนหินเหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนถึงเหตุการณ์นี้สำหรับชาวอิสราเอลตลอดไป”

8 คนเหล่านั้นก็ทำตามโยชวาสั่ง พวกเขาได้ไปแบกก่อนหินจากกลางแม่น้ำจอร์แดนมาจำนวนสิบสองก้อน เท่ากับจำนวนเผ่าของอิสราเอล ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโยชวา พวกเขาแบกหินเหล่านั้นข้ามแม่น้ำมาพบกับพวกเขาไปถึงที่ตั้งค่ายและได้วางพวกมันไว้ที่นั่น⁹ (โยชวายังได้ตั้งก่อนหินสิบสองก้อนไว้ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่พวกนักบวชผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงยืนอยู่อีกด้วย ก่อนหินทั้งหมดนั้นยังอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้)

10 พวกนักบวชผู้แบกหีบนั้นยังคงยืนอยู่ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน จนกระทั่งทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสิ้นลงตามคำสั่งที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโยชวาให้บอกกับประชาชน เหมือนกับที่โมเสสเคยสั่งโยชวาไว้ ประชาชนข้ามแม่น้ำกันอย่างรวดเร็ว¹¹ เมื่อประชาชนข้ามแม่น้ำกันหมดแล้ว หีบของพระยาห์เวห์และพวกนักบวชก็ข้ามมาและมานำอยู่ด้านหน้าของประชาชน

12 ชนเผ่ารูเบน ชนเผ่ากาต และชนเผ่ามันเสสครึ่งหนึ่งถืออาวุธพร้อมมือ นำหน้าชาวอิสราเอลคนอื่นๆข้ามไปตามที่โมเสสได้สั่งไว้¹³ มีประมาณสี่หมื่นคนที่มีอาวุธพร้อมมือได้ข้ามไปต่อหน้าพระยาห์เวห์ ไปสู่ที่ราบทั้งหลายของเมืองเยรีโค

14 ในวันนั้นพระยาห์เวห์ได้ยกย่องโยชวาต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหลาย พวกเขากราบโยชวาไปจนชั่วชีวิตของท่าน เหมือนกับที่พวกเขาเคยกราบโมเสส

15 พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชวาว่า¹⁶ “ให้สั่งพวกนักบวชผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงนั้น ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดนได้แล้ว”

17 โยชวาจึงสั่งพวกนักบวชทั้งหลายว่า “พวกท่านทั้งหลาย ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดนได้แล้ว”

18 และเมื่อพวกนักบวชผู้แบกหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ ขึ้นมาจากกลางแม่น้ำจอร์แดน และก้าวขึ้นมาบนฝั่ง น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ไหลกลับมาท่วมตลิ่งเหมือนเดิม

19 ประชาชนได้ขึ้นมาจากแม่น้ำจอร์แดนในวันที่สิบของเดือนหนึ่ง และได้ตั้งค่ายอยู่ที่เมืองกิลกาลทางชายแดนด้านตะวันออกของเมืองเยรีโค²⁰ และโยชวาได้ตั้งก่อนหินทั้งสิบสองก้อนที่พวกเขาได้นำมาจากแม่น้ำจอร์แดนไว้ที่กิลกาล²¹ โยชวาพูดกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า “ในอนาคตเมื่อลูกหลานของพวกท่านถามพวกพ่อของพวกท่านว่า ‘หินพวกนี้หมายถึงอะไร’²² ให้ท่านตอบกับลูกหลานของท่านว่า ‘ชาวอิสราเอลได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนบนพื้นแห้ง’²³ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งลงต่อหน้าพวกท่าน จนพวกท่านข้ามไปได้ เหมือนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเคยทำกับทะเลแดง พระองค์ทำให้ทะเลแดงนั้นแห้งลงต่อหน้าพวกเรา จนพวกเราข้ามไปได้²⁴ เพื่อประชาชนทั้งหมดบนแผ่นดินจะได้รู้ว่ามือของพระยาห์เวห์นั้นทรงพลัง และเพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านตลอดไป”

5 เมื่อพวกกษัตริย์แห่งอูโมไรต์ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน และกษัตริย์ทั้งหลายของชาวคานาอันที่อยู่แถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ได้ยินว่าพระยาห์เวห์ได้ทำให้น้ำในแม่น้ำ

จอร์แดนแห้งลงต่อหน้าประชาชนชาวอิสราเอล จนพวกเขาได้ข้ามฟากไปจนหมด เพราะอิสราเอลนี้ทำให้ใจของกษัตริย์เหล่านั้นผ่อไปและหมดกำลังใจ

ชาวอิสราเอลทำพิธีชลีบ

2 เวลานั้นพระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชวาว่า “ให้เอาหินเหล็กไฟมาทำพวกมิดและทำพิธีชลีบให้กับชาวอิสราเอลอีกเป็นครั้งที่สอง”[†]

3 ดังนั้นโยชวาจึงทำมิดขึ้นหลายเล่มจากหินเหล็กไฟ และทำพิธีชลีบให้ชาวอิสราเอลที่กิเบธอะฮาราโลท[‡]

4 เหตุผลที่โยชวาได้ทำพิธีชลีบให้กับพวกเขา เป็นเพราะพวกผู้ชายทั้งหมดในหมู่ประชาชนที่ออกมาจากประเทศอียิปต์ คือทุกคนที่เป็นทหารได้นั้น ได้ตายไปหมดแล้วในช่วงที่พวกเขาเดินทางอยู่ในทะเลทราย หลังจากที้ออกมาจากประเทศอียิปต์⁵ ถึงแม้ว่าผู้ชายทั้งหมดที่ออกมาจากประเทศอียิปต์ได้ทำพิธีชลีบกันหมดแล้ว แต่คนที่เกิดในทะเลทรายในระหว่างการเดินทาง หลังจากออกมาจากอียิปต์แล้วนั้น ยังไม่ได้ทำพิธีชลีบกันเลย⁶ ชาวอิสราเอลได้เดินทางไปในทะเลทรายเป็นเวลาสี่สิบปี จนชนชาติทั้งหมด คือพวกทหารที่ได้ออกมาจากอียิปต์เสียชีวิตกันไปหมด เพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์ พระองค์ได้สาบานกับพวกเขาว่า พระองค์จะไม่ยอมให้พวกเขาได้เห็นแผ่นดินที่พระองค์เคยสาบานกับบรรพบุรุษ[‡] ของพวกเขาว่าจะยกให้กับพวกเรา ซึ่งเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์มาก^{‡†7} ดังนั้น พระองค์จึงได้ยกพวกลูกชายของพวกเราขึ้นมาแทนที่ และคนพวกนี้แหละที่โยชวาทำพิธีชลีบให้ เพราะพวกเขายังไม่เคยเข้าพิธีชลีบมาก่อนในระหว่างการเดินทาง⁸ เมื่อพวกเขาทั้งหมดได้รับการชลีบเรียบร้อยแล้ว ก็กลับไปที่พักของตนในค่ายจนกว่าจะหายดี

เทศกาลปลดปล่อยครั้งแรก

9 พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชวาว่า “วันนี้เราได้ก่อกองความอดสูที่เกิดขึ้นในอียิปต์หนีไปจากพวกเจ้าแล้ว” ดังนั้น สถานที่นี้จึงมีชื่อว่ากิลกาล[‡] มาจนถึงทุกวันนี้

10 ขณะที่ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล พวกเขาได้ฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย ในเย็นวันที่สิบสี่ของเดือน ตรงที่ราบของเมืองเยรีโค¹¹ วันรุ่งขึ้นหลังจากเทศกาลวันปลดปล่อย พวกเขาได้กินผลไม้ที่เกิดจากแผ่นดิน คือ ขนมปังไร้เชื้อและข้าวคว¹² ในวันนั้นที่พวกเขาได้กินผลผลิตจากแผ่นดิน มานากูหยุดตก ต่อจากนั้นมาชาวอิสราเอลก็ไม่ได้กินมานานอีกเลย ในปีนั้นพวกเขาได้กินพืชผลที่เก็บเกี่ยวจากแผ่นดินคานาอัน

บรุษผู้ถือดาบในนิมิตของโยชวา

13 มีอยู่ครั้งหนึ่ง เมื่อโยชวาอยู่แถวชานเมืองเยรีโค เขาได้เงยหน้าขึ้นเห็นชายคนหนึ่งที่มีดาบที่ชักออกมาแล้วอยู่ในมือ ยืนอยู่ต่อหน้าท่าน โยชวาเข้าไปหาชายคนนั้นและถามว่า “ท่านอยู่ฝ่ายเราหรือฝ่ายศัตรู”

14 ชายคนนั้นตอบว่า “ไม่ใช่ทั้งนั้น แต่เรามาที่นี่ในฐานะแม่ทัพของกองทัพแห่งพระยาห์เวห์” ดังนั้น โยชวาจึงก้มหน้ากับพื้น กราบไหว้ชายคนนั้น และพูดว่า “เจ้านาย^{‡‡}ของข้าพเจ้า ท่านจะส่งให้ผู้รับใช้ของท่านทำอะไรครับ”

15 แม่ทัพของกองทัพแห่งพระยาห์เวห์พูดกับโยชวาว่า “ถอดรองเท้าของคุณออก เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นั้นเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์” โยชวาทำตามนั้น

† ครั้งที่สอง สำหรับคนๆเดียวกันไม่จำเป็นต้องถูกชลีบอีกครั้ง แต่นี่จะเป็นอีกครั้งหนึ่งที่บรรดาผู้ชายชาวอิสราเอลจะถูกชลีบเหมือนกับที่คนรุ่นก่อนของพวกเขาเคยถูกชลีบมา †† กิเบธอะฮาราโลท ชื่อนี้แปลว่า “เนินเขาแห่งหนึ่ง หุ้มไปด้วยวะระเพศชาย” ‡ บรรพบุรุษ ตามตัวอักษรแล้วคือ “พ่อ” ‡† แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์มาก แปลตรงๆได้ว่า “แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ไหลอยู่” ‡‡ กิลกาล เป็นภาษาฮีบรู แปลว่า “กลิ้ง” ‡‡† เจ้านาย หรือ “องค์เจ้าชีวิต”

การยึดเมืองเยรีโค

6 เป็นเพราะชาวอิสราเอล ประตุมืองเยรีโคจึงถูกปิดลงและมีการป้องกันอย่างแน่นหนา ไม่มีใครเข้าหรือออกจากเมืองเลย

2 พระยาห์เวห์พูดกับโยชวาว่า “ดูเถิด เราได้ยกเมืองเยรีโคให้กับเจ้าแล้ว ทั้งภูษัตริย์และเหล่าทหารกล้าของมันด้วย 3 พวกเจ้าคือกองทหารทั้งหมดต้องเดินขบวนไปรอบๆเมืองหนึ่งรอบ เจ้าต้องทำอย่างนี้ทุกวัน 4 ให้นำนักบวชเจ็ดคนถือแตรเขาแคะคนละอันเดินนำหน้าหีบศักดิ์สิทธิ์ ในวันที่เจ็ดให้พวกเจ้าเดินรอบเมืองเจ็ดรอบ และให้พวกนักบวชเป่าแตรเขาแคะไปด้วย 5 เมื่อเขาเป่าแตรเสียงยาว เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งหมดให้ร้องเสียงดัง และกำแพงก็จะพังราบลงมา แล้วทุกคนก็จะบุกเข้าไปตรงหน้า”

6 โยชวาถูกชายของหญิงได้เรียกพวกนักบวชมาสั่งว่า “ให้ยกหีบที่เก็บข้อตกลงขึ้น และให้นำนักบวชเจ็ดคนถือแตรเขาแคะคนละอัน นำหน้าหีบของพระยาห์เวห์ไป”

7 โยชวาได้สั่งกับประชาชนว่า “ให้เคลื่อนขบวนไปข้างหน้าและเดินแถวไปรอบๆเมือง ให้ทหารที่ติดอาวุธเดินนำหน้าหีบแห่งพระยาห์เวห์”

8 ทุกอย่างเป็นไปตามที่โยชวาได้สั่งกับประชาชนคือ นักบวชเจ็ดคนที่ถือแตรเขาแคะคนละอัน เดินนำหน้าหีบของพระยาห์เวห์ และเป่าแตรไป และหีบที่เก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ได้เคลื่อนตามพวกเขาไป 9 พวกทหารเดินนำหน้าพวกนักบวชที่กำลังเป่าแตรอยู่ และมีกองระวังหลังเดินรั้งท้ายหีบนั้น และเขาแคะก็เป่าต่อไปเรื่อยๆ 10 โยชวาได้สั่งประชาชนว่า “อย่าได้ให้ร้องหรือให้ใครได้ยินเสียงของท่าน และอย่าให้คำพูดหลุดออกมาจากปากท่าน จนกว่าจะถึงวันที่เราจะบอกให้พวกท่านให้ร้อง เมื่ออันพวกท่านถึงค่ายให้ร้องออกมา”

11 ดังนั้น โยชวาให้นำหีบของพระยาห์เวห์ออกไปวนรอบเมืองหนึ่งรอบ แล้วพวกเขาก็กลับเข้ามาในค่าย และค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น

12 โยชวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ และพวกนักบวชก็ยกหีบของพระยาห์เวห์ขึ้นแบก 13 นักบวชเจ็ดคนที่ถือแตรเขาแคะคนละอันเดินนำหน้าหีบของพระยาห์เวห์ไป และเป่าแตรไปเรื่อยๆ มีทหารเดินอยู่ข้างหน้าพวกเขา และมีกองระวังหลังเดินรั้งท้ายอยู่หลังหีบของพระยาห์เวห์ เขาแคะก็ถูกเป่าไปเรื่อยๆ 14 ในวันที่สองนั้นพวกเขาเดินรอบเมืองหนึ่งรอบ แล้วก็กลับเข้าค่าย พวกเขาทำอย่างนี้จนครบหกวัน

15 ในวันที่เจ็ด พวกเขาลุกขึ้นเมื่อท้องฟ้าเริ่มตแสง และได้เดินขบวนไปรอบๆเมืองอย่างเคย แต่วันนี้เดินเจ็ดรอบ เฉพาะวันนี้วันเดียวพวกเขาเดินไปรอบๆเมืองเจ็ดรอบ 16 เมื่อถึงรอบที่เจ็ดพวกนักบวชก็เป่าแตรเขาแคะขึ้น โยชวาได้พูดกับประชาชนว่า “ให้ร้องเถิด เพราะพระยาห์เวห์ได้ยกเมืองนี้ให้กับพวกท่านแล้ว”

17 เมืองทั้งเมืองและทุกสิ่งทุกอย่างภายในเมืองนี้จะต้องถูกทำลายให้หมดสิ้นเพื่อเป็นของถวายแด่พระยาห์เวห์ เว้นแต่โสเภณีที่ชื่อราหับและคนทั้งหมดที่อยู่กับนางในบ้านของนางเท่านั้นที่จะรอดชีวิต เพราะนางได้ให้ที่หลบซ่อนแก่พวกผู้สอดแนมที่เราได้ส่งไป 18 อย่าไปแตะต้องสิ่งที่จะต้องทำลายเพื่อถวายให้กับพระยาห์เวห์นั้น เพื่อท่านจะได้ไม่เกิดความโกลา และเก็บส่วนหนึ่งของสิ่งที่จะต้องทำลายให้หมดสิ้นหนักกลับมา ซึ่งจะทำให้ค่ายของชาวอิสราเอลต้องถูกทำลายไป และพวกท่านก็จะเป็นต้นเหตุของความทุกข์ยากนั้น 19 แต่บรรดาเงินทอง และสิ่งของที่มาจากทองคำและเหล็ก เป็นของศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ให้นำพวกมันไปเก็บไว้ในคลังสมบัติของพระยาห์เวห์”

20 ดังนั้นประชาชนจึงให้ร้อง และพวกนักบวชก็ได้เป่าแตรขึ้นทันทีที่ประชาชนได้ยินเสียงแตร พวกเขาให้ร้องเสียงดัง กำแพงก็พังทลายลง ทหารก็บุกตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้

ได้ 21 พวกเขาทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองด้วยคมดาบ ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง เด็กหรือแก่ รวมทั้งวัว แกะและลา

22 โยชวาได้ส่งชายสองคนที่เขาเคยส่งเข้ามาสอดแนมว่า “ให้เข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณีคนนั้น และนำตัวนางรวมทั้งคนอื่นที่อยู่กับนางออกมา ดังที่พวกท่านได้เคยสัญญาไว้กับนาง”

23 ดังนั้น ชายหนุ่มทั้งสองที่เคยเป็นผู้สอดแนมจึงได้เข้าไปในบ้านของราหับ และได้นำตัวราหับ พ่อแม่ พี่น้อง และทุกคนที่อยู่ในนั้นกับนางออกมา พวกเขาได้พามาตั้งที่หมดของนางไปไว้ที่นอกค่ายของอิสราเอล

24 พวกเขายังได้จุดไฟเผาเมือง และทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองนั้น ส่วนเงินทอง เครื่องใช้ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์และเหล็ก พวกเขาได้นำมาไว้ในคลังสมบัติในบ้านของพระยาห์เวห์ 25 แต่โยชวาได้ไว้ชีวิตราหับที่เป็นโสเภณีและครอบครัวทั้งหมดของนาง รวมทั้งทุกคนที่อยู่กับนาง และพวกลูกหลานของนาง † ก็ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอลมาจนถึงทุกวันนี้ †† เพราะนางได้ซ่อนตัวพวกคนส่งข่าวที่โยชวาได้ส่งเข้าไปสอดแนมในเมืองเยรีโค

26 แล้วโยชวาได้สาบานไว้ว่า

“ขอให้ใครก็ตามที่พยายามสร้างเมืองเยรีโคนี้ขึ้นมาใหม่

ถูกสาปแช่งต่อหน้าพระยาห์เวห์

ถ้าเขาวางรากฐานของเมืองนี้

ก็ขอให้ลูกชายคนแรกของเขาตาย

ถ้าเขาตั้งประตูเมืองขึ้น

ก็ขอให้ลูกชายคนเล็กของเขาตาย” ‡

27 ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้อยู่กับโยชวา และชื่อเสียงของท่านก็ได้เลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน

บาปของอาคาน

7 แต่ชาวอิสราเอลไม่เชื่อฟังคำสั่งในเรื่องสิ่งของที่ต้องถูกทำลาย อาคานลูกชายของคารมีที่เป็นลูกชายของศับดีที่เป็นลูกชายของเศราห์จากเผ่ายูดาห์ ได้แอบเอาของบางส่วนมาจากสิ่งต่างๆที่ต้องถูกทำลาย ดังนั้นความโกรธของพระยาห์เวห์ได้พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล

2 ฝ่ายโยชวาได้ส่งคนกลุ่มหนึ่งออกจากเมืองเยรีโคไปยังเมืองอัย † ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับเมืองเบธาเวน ทางด้านตะวันออกของเมืองเบธาเอล โยชวาบอกพวกเขาว่า “ขึ้นไปสอดแนมแผ่นดินนั้นมา” ดังนั้นพวกเขาจึงขึ้นไปสอดแนมเมืองอัย

3 แล้วพวกเขาได้กลับมารายงานโยชวาว่า “ไม่จำเป็นต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไปต่อสู้กับเมืองอัย ให้ใช้คนแค่สองสามพันคนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ อย่าให้ประชาชนทั้งหมดต้องเสียแรงขึ้นไปถึงที่นั่นเลย เพราะเมืองอัยมีประชาชนน้อย”

4 ประชาชนประมาณสามพันคนจึงได้เดินทางขึ้นไปตีเมืองอัย แต่พวกเขาที่ต้องถูกชาวเมืองอัยตีจนแตกหนีกลับมา 5 และถูกฆ่าตายประมาณสามสิบหกคน และชาวเมืองอัยยังไม่ล่าช้าชาวอิสราเอลตั้งแต่ที่หน้าประตูเมืองไปจนถึงเหมืองหิน † และฆ่าพวกเขาที่ทางลาดแห่งนั้น

ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงกลัวจนจิตใจหลอมละลายไปอย่างน่า 6 โยชวาได้ฉีกเสื้อผ้าของเขาและชบหน้าลงบนพื้นดินต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์จนถึงเวลาเย็น พร้อมกับพวกผู้เอาูโสของชาวอิสราเอล พวกเขาต่างก็เอาฝุ่นไปปรยลงบนหัวตัวเอง

7 โยชวาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต พระองค์นำประชาชนทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาทำไมกัน เพื่อให้ชาวอานโมไรต์ทำลายล้างพวกเราอย่างนหหรือ เสียตายจริงๆพวกเราน่าจะพอใจที่จะอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนมากกว่า 8 พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าอะไรแล้ว ในเมื่อชาวอิสราเอลได้เห็น

† พวกลูกหลานของนาง หรือแปลตรงตัวว่า “นาง” †† จนถึงทุกวันนี้ หมายถึง เวลาที่เขียนหนังสือ ‡ คำสาปแช่งนี้เกิดขึ้นจริง ดูเพิ่มเติมได้จาก 1 พงศ์กษัตริย์ 16:34 †† อัย ขึ้นนี้มีความหมายว่า “ซากปรักหักพัง” †† เหมืองหิน หมายถึง สถานที่ที่ประชาชนตัดหินจากก้อนหินขนาดใหญ่

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า “อย่าได้กลัวหรือ
 ท้อถอย ให้นำเหล่าคนรบทั้งหมดไปกับเจ้า และขึ้นไปยัง
 เมืองอัย † ดูเถิด เราได้มอบชัยชนะเมืองอัย ประชาชนของเขา
 รวมทั้งเมืองและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว 2 เจ้าจะทำ
 กับเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนี้ อย่างกับที่เจ้าได้ทำกับเมือง
 เยริโคและกษัตริย์ของเขามาแล้ว แต่ครั้งนี้ เจ้าจะได้รับอนุญาต
 ให้เก็บทรัพย์สมบัติในเมืองและสัตว์เลี้ยงไว้เป็นของพวกเจ้าได้
 ให้จัดทหารไว้คุ้มโจมตีจากทางด้านหลังของเมือง”
 3 ดังนั้นโยชูวาจึงได้นำทหารทั้งหมดขึ้นไปเมืองอัย โยชูวาได้
 คัดทหารชั้นเยี่ยมออกมาสามหมื่นคน และส่งพวกเขาออกไปใน
 ตอนกลางคืน 4 เขาได้สั่งพวกทหารกลุ่มนี้ว่า “ฟังให้ดี ให้พวกเจ้า
 คอยดักรออยู่ทางด้านหลังของเมือง อย่าไปไกลจากเมืองนัก ให้
 พวกเจ้าทั้งหมดตื่นตัวอยู่ตลอด 5 เราและประชาชนของเราจะ
 เข้าประชิดตัวเมือง เมื่อพวกเขาออกมามต่อสู้กับพวกเรา พวกเรา
 ก็จะแกล้งถอยหนีพวกเขาเหมือนครั้งก่อน 6 พวกเขาจะได้ตาม
 เราออกมา จนกว่าเราได้ล่อให้พวกเขาออกห่างจากตัวเมือง
 เพราะพวกเขาจะพูดว่า ‘พวกนั้นกำลังหนีพวกเราเหมือนครั้ง
 ก่อน’ ดังนั้นพอพวกเราหนีพวกเขาออกไปนั้น 7 ถึงตอนนั้น ก็ให้
 พวกเจ้าลุกขึ้นจากที่ซ่อน และเข้ายึดเมืองไว้ พระยาห์เวห์พระ-
 เจ้าของพวกเจ้าก็จะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของพวกเจ้า
 8 เมื่อพวกเจ้ายึดเมืองได้ ให้จุดไฟเผาเมืองซะ พวกเจ้าต้องทำ
 ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ นี่คือคำสั่งทั้งหลายสำหรับพวกเจ้า ไป
 ลงมือได้เลย”
 9 แล้วโยชูวาก็ได้ส่งพวกเขาออกไป พวกเขาได้ไปยังที่ซ่อนตัว
 ของพวกเขา พวกเขาได้แอบชุมนุมอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมือง
 อัย ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่ในคืนนั้นโยชูวายังอยู่ใน
 ค่ายกับประชาชน
 10 วันต่อมา โยชูวาตื่นแต่เช้าตรู่ และได้เรียกประชาชนให้มา
 รวมตัวกัน แล้วเขากับพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลก็ได้นำทัประ-
 ชาชนขึ้นไปในเมืองอัย 11 พวกทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้เดิน
 ทัพขึ้นไป และเข้าใกล้เมืองอัย จนกระทั่งพวกเขาได้มาถึงด้าน
 หน้าที่ของเมือง จึงได้ตั้งค่ายอยู่ทางทิศเหนือของเมืองอัย มีหุบเขา
 คั่นระหว่างพวกเขา กับเมืองอัย
 12 โยชูวา ได้จัดกำลังคนประมาณห้าพันให้แอบชุมนุมอยู่ระหว่าง
 เมืองเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมือง 13 พวกเขา
 ได้วางกองกำลังไว้ตามที่ของมั่น ค่ายหลักอยู่ทางทิศเหนือของ
 เมือง และพวกที่ดักรออยู่ทางทิศตะวันตกของเมือง ในคืนนั้น
 โยชูวาได้เข้าไปในหุบเขา
 14 เมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นอย่างนั้น เขาและประชาชนในเมือง
 ก็รีบออกมาแต่เช้าตรู่ เพื่อต่อสู้กับชาวอิสราเอล ปะทะกันที่ด้าน
 หน้าที่ของหุบเขาจอร์แดน แต่กษัตริย์เมืองอัยไม่รู้ว่าย่างมือ
 ทหารอีกหนึ่งกองแอบชุมนุมอยู่ทางด้านหลังของเมือง
 15 โยชูวาและพวกทหารแกล้งทำเป็นพ่ายแพ้และวิ่งหนีไปทาง
 ทะเลทราย 16 ชาวเมืองอัยทุกคนถูกสั่งให้ไล่ตามพวกนั้นไป เมื่อ
 พวกเขาไล่ตามโยชูวาไป พวกเขาที่ถูกล่อให้ออกห่างจากเมือง 17
 ไม่มีผู้ชายเหลือเลยสักคนเดียวในเมืองอัยหรือเมืองเบธเอล
 เพราะผู้ชายทุกคนได้ออกไปไล่ตามชาวอิสราเอลจนหมด พวก
 เขาทิ้งประตูเมืองให้เปิดอยู่และไปไล่ตามชาวอิสราเอล
 18 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโยชูวาว่า “ให้ยื่นหอกที่อยู่ในมือของ
 เจ้าไปที่เมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองอัยให้อยู่ในกำมือของเจ้า”
 โยชูวาจึงยื่นหอกที่อยู่ในมือไปที่เมืองอัย 19 คืนนั้น ทหารที่
 แอบชุมนุมอยู่ก็ออกมาจากที่ซ่อนของพวกเขารวดเร็ว และรีบ

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า “ลูกขึ้น เจ้าจะชบหน้า
 อยู่อย่างนี้ทำไม 11 ชาวอิสราเอลได้ทำบาป พวกเขาได้ละเมิดข้อ
 ตกลงที่เราได้ส่งพวกเขาไว้ พวกเขาได้เอาของบางส่วนที่เราสั่ง
 ให้ทำลาย พวกเขาได้ขโมยพวกมันไปและโกหก พวกเขาได้เอา
 สิ่งเหล่านั้นไปรวมไว้กับของของพวกเขา 12 ชาวอิสราเอลก็เลย
 ไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้ศัตรูได้ พวกเขาวิ่งหนีจากศัตรู เพราะ
 พวกเขาเองได้กลายเป็นสิ่งที่ต้องถูกทำลายให้กับเรา เราจะไม่วาง
 อยู่กับพวกเจ้าอีกต่อไป นอกจากว่าพวกเจ้าจะเอาของเหล่านั้นที่
 ต้องทำลาย ออกไปเสียจากพวกเจ้า”
 13 ให้ไปชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และพูดว่า “ให้ชำระตัวของ
 พวกท่านไว้สำหรับวันนี้ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้า
 ของชาวอิสราเอลได้พูด “ชาวอิสราเอล ท่ามกลางพวกเจ้ายังมีสิ่ง-
 ของที่เราได้สั่งให้ทำลายเก็บไว้อยู่ เจ้าจะไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้
 ศัตรูได้ จนกว่าพวกเจ้าจะเอาสิ่งเหล่านั้นที่เราได้สั่งให้ทำลายออก
 ไปเสียจากพวกเจ้า”
 14 ในตอนเช้า ให้พวกเจ้าเข้ามาที่ละเมาะ และเฝ้าที่พระยาห์เวห์
 เลือก ก็ให้เข้ามาที่ละเมาะ ตรีศกที่พระยาห์เวห์เลือก ก็ให้เข้ามาที่ละ
 คน 15 คนใดที่ถูกจับได้ว่ามีสิ่งเหล่านั้นที่ต้องถูกทำลาย จะต้อง
 ถูกเผาไปพร้อมกับทุกสิ่งที่เป็นของเขา เพราะเขาได้ละเมิดข้อ
 ตกลงของพระยาห์เวห์และได้ทำสิ่งที่น่าละอายในอิสราเอล”
 16 ดังนั้น โยชูวาจึงตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ และได้นำชาวอิสราเอลเข้า
 มาที่ละเมาะ และพระยาห์เวห์ได้เลือกเผ่ายูดาส 17 เขาให้ตระกูล
 ต่างๆในเผ่ายูดาสเข้ามา และตระกูลของเศราห์ถูกเลือกออกมา
 เขาให้แต่ละครอบครัวในตระกูลเศราห์มา ครอบครัวของศับดีถูก
 เลือกออกมา 18 โยชูวาได้ให้คนในครอบครัวศับดีเข้ามาที่ละคน
 และคนที่ถูกเลือกคืออาคานลูกชายของคารมีที่เป็นลูกชายของ
 ศับดีจากเผ่ายูดาส

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

† จนถึงทุกวันนี้ หมายถึง เวลาที่เขียนหนังสือนี้

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา

การทำลายเมืองอัย

8 จากนั้นพระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า “อย่าได้กลัวหรือ
 ท้อถอย ให้นำเหล่าคนรบทั้งหมดไปกับเจ้า และขึ้นไปยัง
 เมืองอัย † ดูเถิด เราได้มอบชัยชนะเมืองอัย ประชาชนของเขา
 รวมทั้งเมืองและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว 2 เจ้าจะทำ
 กับเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนี้ อย่างกับที่เจ้าได้ทำกับเมือง
 เยริโคและกษัตริย์ของเขามาแล้ว แต่ครั้งนี้ เจ้าจะได้รับอนุญาต
 ให้เก็บทรัพย์สมบัติในเมืองและสัตว์เลี้ยงไว้เป็นของพวกเจ้าได้
 ให้จัดทหารไว้คุ้มโจมตีจากทางด้านหลังของเมือง”
 3 ดังนั้นโยชูวาจึงได้นำทหารทั้งหมดขึ้นไปเมืองอัย โยชูวาได้
 คัดทหารชั้นเยี่ยมออกมาสามหมื่นคน และส่งพวกเขาออกไปใน
 ตอนกลางคืน 4 เขาได้สั่งพวกทหารกลุ่มนี้ว่า “ฟังให้ดี ให้พวกเจ้า
 คอยดักรออยู่ทางด้านหลังของเมือง อย่าไปไกลจากเมืองนัก ให้
 พวกเจ้าทั้งหมดตื่นตัวอยู่ตลอด 5 เราและประชาชนของเราจะ
 เข้าประชิดตัวเมือง เมื่อพวกเขาออกมามต่อสู้กับพวกเรา พวกเรา
 ก็จะแกล้งถอยหนีพวกเขาเหมือนครั้งก่อน 6 พวกเขาจะได้ตาม
 เราออกมา จนกว่าเราได้ล่อให้พวกเขาออกห่างจากตัวเมือง
 เพราะพวกเขาจะพูดว่า ‘พวกนั้นกำลังหนีพวกเราเหมือนครั้ง
 ก่อน’ ดังนั้นพอพวกเราหนีพวกเขาออกไปนั้น 7 ถึงตอนนั้น ก็ให้
 พวกเจ้าลุกขึ้นจากที่ซ่อน และเข้ายึดเมืองไว้ พระยาห์เวห์พระ-
 เจ้าของพวกเจ้าก็จะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของพวกเจ้า
 8 เมื่อพวกเจ้ายึดเมืองได้ ให้จุดไฟเผาเมืองซะ พวกเจ้าต้องทำ
 ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ นี่คือคำสั่งทั้งหลายสำหรับพวกเจ้า ไป
 ลงมือได้เลย”
 9 แล้วโยชูวาก็ได้ส่งพวกเขาออกไป พวกเขาได้ไปยังที่ซ่อนตัว
 ของพวกเขา พวกเขาได้แอบชุมนุมอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมือง
 อัย ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่ในคืนนั้นโยชูวายังอยู่ใน
 ค่ายกับประชาชน
 10 วันต่อมา โยชูวาตื่นแต่เช้าตรู่ และได้เรียกประชาชนให้มา
 รวมตัวกัน แล้วเขากับพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลก็ได้นำทัประ-
 ชาชนขึ้นไปในเมืองอัย 11 พวกทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้เดิน
 ทัพขึ้นไป และเข้าใกล้เมืองอัย จนกระทั่งพวกเขาได้มาถึงด้าน
 หน้าที่ของเมือง จึงได้ตั้งค่ายอยู่ทางทิศเหนือของเมืองอัย มีหุบเขา
 คั่นระหว่างพวกเขา กับเมืองอัย
 12 โยชูวา ได้จัดกำลังคนประมาณห้าพันให้แอบชุมนุมอยู่ระหว่าง
 เมืองเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมือง 13 พวกเขา
 ได้วางกองกำลังไว้ตามที่ของมั่น ค่ายหลักอยู่ทางทิศเหนือของ
 เมือง และพวกที่ดักรออยู่ทางทิศตะวันตกของเมือง ในคืนนั้น
 โยชูวาได้เข้าไปในหุบเขา
 14 เมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นอย่างนั้น เขาและประชาชนในเมือง
 ก็รีบออกมาแต่เช้าตรู่ เพื่อต่อสู้กับชาวอิสราเอล ปะทะกันที่ด้าน
 หน้าที่ของหุบเขาจอร์แดน แต่กษัตริย์เมืองอัยไม่รู้ว่าย่างมือ
 ทหารอีกหนึ่งกองแอบชุมนุมอยู่ทางด้านหลังของเมือง
 15 โยชูวาและพวกทหารแกล้งทำเป็นพ่ายแพ้และวิ่งหนีไปทาง
 ทะเลทราย 16 ชาวเมืองอัยทุกคนถูกสั่งให้ไล่ตามพวกนั้นไป เมื่อ
 พวกเขาไล่ตามโยชูวาไป พวกเขาที่ถูกล่อให้ออกห่างจากเมือง 17
 ไม่มีผู้ชายเหลือเลยสักคนเดียวในเมืองอัยหรือเมืองเบธเอล
 เพราะผู้ชายทุกคนได้ออกไปไล่ตามชาวอิสราเอลจนหมด พวก
 เขาทิ้งประตูเมืองให้เปิดอยู่และไปไล่ตามชาวอิสราเอล
 18 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโยชูวาว่า “ให้ยื่นหอกที่อยู่ในมือของ
 เจ้าไปที่เมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองอัยให้อยู่ในกำมือของเจ้า”
 โยชูวาจึงยื่นหอกที่อยู่ในมือไปที่เมืองอัย 19 คืนนั้น ทหารที่
 แอบชุมนุมอยู่ก็ออกมาจากที่ซ่อนของพวกเขารวดเร็ว และรีบ

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็หายจากความโกรธที่แผดเผา
การทำลายเมืองอัย

†† อาโศร์ คำนี้ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ความเดือดร้อน” † อัย ดูใน โยชู
 วา 7:2 ชื่อของเมืองนี้มีความหมายว่า “ซากปรักหักพัง” (เหมือน ข้อ 28)

บุกไปข้างหน้าทันทีที่โยชูว้ายืนมือของเขาออกไป พวกเขาได้เข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ และรีบจุดไฟเผาเมือง

20 เมื่อชาวเมืองอียูเลียลหลังจากนั้นก็เห็นกลุ่มควันลอยออกมาจากเมืองพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า แต่พวกเขาทั้งหมดทางหนี เพราะชาวอิสราเอลที่กอนหนานี้ได้หนีไปทางทะเลทราย ได้หนีกลับมาต่อสู้กับคนที่ไล่ล่าพวกเขา 21 คือ เมื่อโยชูวากับพวกชาวอิสราเอลเห็นว่าทหารที่แอบซุ่มอยู่ ได้เข้ายึดเมืองและได้เห็นควันจากในเมืองกำลังพุ่งขึ้น พวกเขาจึงได้หนีกลับมาโจมตีชาวเมืองอียูเลียล ทหารอิสราเอลที่เคยแอบซุ่มอยู่จึงออกมาจากเมืองเพื่อต่อสู้กับชาวเมืองอียูเลียล ดังนั้น ชาวเมืองอียูเลียลจึงถูกล้อมอยู่ในทุกๆด้าน ท่ามกลางชาวอิสราเอล และชาวอิสราเอลได้โจมตีพวกเขาจนไม่มีใครรอดชีวิตหรือหลบหนีไปได้ 23 แต่พวกเขาได้จับตัวกษัตริย์ของเมืองอียูเลียลและได้นำตัวมาให้กับโยชูวา

การตรวจผลการสู้รบ

24 เมื่อชาวเมืองอิสราเอลได้ไล่ฆ่าชาวเมืองอียูเลียลที่วังหนีไปในท้องทุ่ง และในทะเลทรายจนหมดเกลี้ยงทุกคนแล้ว กองทัพชาวอิสราเอลก็กลับเข้าสู่อียูเลียลและโจมตีคนในเมืองที่ยังหลงเหลืออยู่ 25 ในวันนั้น พวกเขาฆ่าชาวเมืองอียูเลียลทั้งชายและหญิง ตายไปทั้งหมดหนึ่งหมื่นสองพันคน 26 โยชูวาไม่ได้หัดมือที่ถือหอกของเขา กลับเข้ามา จนกระทั่งประชาชนของเมืองอียูเลียลถูกทำลายล้างจนหมดสิ้น 27 แต่คนอิสราเอลได้รับเอาสัตว์เลี้ยงและของมีค่าของเมืองไป ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโยชูวาไว้

28 แล้วโยชูวาได้เผาเมืองอียูเลียล และทำให้มันกลายเป็นซากปรักหักพังจนถึงทุกวันนี้ 29 และได้เสียบศพของกษัตริย์เมืองอียูเลียลต้นไม้อันกระแทงถึงดอนเย็น และเมื่อดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า โยชูวาจึงสั่งให้พลศพของกษัตริย์ลงมาจากต้นไม้อันและนำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง แล้วพวกเขาได้ยกเอาก้อนหินมาทับไว้จนเป็นกองใหญ่และมันก็ยังอยู่จนถึงทุกวันนี้

การอ่านคำอวยพรและคำสาปแช่ง

30 แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาให้แก่พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอล บนภูเขาเอบาล 31 ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สั่งชาวอิสราเอลไว้ โยชูวาสร้างมันขึ้นมาตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือกฎของโมเสส ที่ว่า “แท่นบูชาจะต้องทำจากพวกหินที่ไม่มีการตัดแต่ง ไม่มีการใช้เครื่องมือเหล็กใดๆบนแท่นบูชา” พวกเขาได้เผาเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์บนแท่นบูชา และได้ถวายเครื่องสังสรรค์บูชาด้วย

32 ตรงนั้น โยชูวาได้คัดลอกกฎของโมเสสลงบนหินต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหลาย 33 ชาวอิสราเอลทั้งหมด ชาวต่างชาติรวมทั้งคนที่เกิดในอิสราเอล พวกผู้นำอาวุโส พวกเจ้าหน้าที่ และพวกผู้พิพากษาทั้งหลาย ต่างยืนอยู่สองข้างของหีบเก็บข้อตกลงของพระยาห์เวห์ หันหน้าไปทางพวกนักบวชชาวเลวีที่แบกหีบนั้นอยู่ ประชาชนครึ่งหนึ่งก็ยืนอยู่ด้านหน้าภูเขาเกริชิม และประชาชนอีกครึ่งหนึ่งก็ยืนอยู่ด้านหลังภูเขาเอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์เคยสั่งเอาไว้ก่อนหน้านั้น ตอนที่ท่านให้คำสั่งเกี่ยวกับการอวยพรชาวอิสราเอล †

34 หลังจากนั้น โยชูวาจึงอ่านถ้อยคำทั้งหมดจากกฎข้อปฏิบัติ นั้น รวมทั้งคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือกฎปฏิบัตินั้น 35 โยชูวาได้อ่านทุกๆคำที่โมเสสได้สั่งไว้ ต่อหน้าที่ชุมนุมของชาวอิสราเอลทั้งหมด รวมทั้งผู้หญิง เด็กๆและคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา

ชาวกิเบโอนหลอกโยชูวา

9 เมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ได้ยินเรื่องนี้ พวกนี้เป็นกษัตริย์ของชาวฮิตไทต์ ชาวอาม

† เรื่องนี้อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ บทที่ 27

ไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปริสซี ชาวฮีไวต์ และ ชาวเยบุส ซึ่งเป็นเผ่าต่างๆที่อาศัยอยู่ตามแถบเทือกเขา และที่ลุ่มเชิงเขาตามตะวันตก † ตามชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ขึ้นไปจนถึงเทือกเขาเลบานอน 2 พวกเขาจึงได้รวมตัวกันขึ้นและวางแผนที่จะต่อสู้กับโยชูวาและประชาชนชาวอิสราเอล

3 แต่เมื่อชาวกิเบโอนได้ยินเรื่องที่โยชูวาได้ทำกับเมืองเยริโค และเมืองอียูเลียลแล้ว 4 พวกเขาจึงได้เอากลอบายขึ้นมา ส่งกลุ่มทูตออกไป ที่มีลาแบกกระสอบขาดๆและถุงหนังเหล้าองุ่นที่เก่าและปะไว้ 5 พวกเขาสวมรองเท้าเก่ามีรอยปะ และใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ขาดๆส่วนขนมปังที่เตรียมไว้ก็แห้งและมีราขึ้น

6 พวกเขาเดินทางไปหาโยชูวาที่ค่ายในเมืองกิธกาล และพูดกับโยชูวาและชาวอิสราเอลว่า “พวกเรามาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกลขอทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกเราด้วยเถิด”

7 แต่ชาวอิสราเอลพูดกับชาวฮีไวต์เหล่านั้นว่า “ไม่แน่ว่าพวกเจ้าอาจจะอาศัยอยู่แถวๆนี้ได้ แล้วพวกเราจะทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกเจ้าได้อย่างไร”

8 ชาวฮีไวต์จึงพูดกับโยชูวาว่า “พวกเราเป็นผู้รับใช้ของท่าน” โยชูวาจึงถามว่า “พวกเจ้าเป็นใคร และมาจากไหน”

9 พวกเขาตอบว่า “ชื่อเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ทำให้พวกเราผู้รับใช้ของท่าน เดินทางมาจากดินแดนอันไกลโพ้น พวกเราได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์และทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ได้ทำในประเทศอียิปต์ 10 และได้ยินถึงสิ่งต่างๆที่พระองค์ได้ทำต่อกษัตริย์สององค์ของชาวอามไรต์ ที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน คือกษัตริย์สิโหนแห่งเมืองเฮชโบน และกษัตริย์โอกแห่งแคว้นบาซันที่ปกครองอยู่ที่เมืองอัททาโรท 11 ดังนั้น พวกผู้นำอาวุโสกับชาวเมืองทั้งหลายของประเทศของเรา ได้พูดกับพวกเราว่า ‘ให้นำเสบียงอาหารติดตัวไป และเดินทางไปหาพวกเขา’ และให้พูดกับพวกเขาว่า ‘พวกเราคือคนรับใช้ของท่าน ขอช่วยทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับพวกเราด้วยเถิด’

12 ขนมปังของพวกเรานี้ พวกเราห่อมันตอนที่มันยังอุ่นๆในวันที่พวกเราออกจากบ้านเดินทางมาหาท่าน และตอนนี้ ดูลิ มันแห้งและขึ้นราแล้ว 13 นี่คือถุงหนังใหม่ของพวกเรา ที่พวกเราได้เติมเหล้าองุ่นใหม่ลงไป และดูลิ พวกมันขาดเสียแล้ว และเสื้อผ้าเหล่านี้ก็บรอน้ำของพวกเราที่เก่าลงจากการเดินทางอันยาวนานของพวกเรา”

14 ชาวอิสราเอลจึงชิมเสบียงอาหารของพวกเขาดู แต่ไม่มีใครขอคำแนะนำจากพระยาห์เวห์ 15 และโยชูวาก็ได้ทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับพวกเขาว่าจะไม่ฆ่าพวกเขา และพวกผู้นำของประชาชนได้รับรองข้อตกลงนั้นด้วยคำสาบาน

16 หลังจากได้ทำข้อตกลงกับชาวกิเบโอนแล้วสามวัน ชาวอิสราเอลได้เห็นว่า พวกนั้นเป็นเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ใกล้ๆพวกเขา 17 ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงออกเดินทางและในวันที่สามก็ได้มาถึงเมืองต่างๆของคนพวกนั้น คือ เมืองกิเบโอน เมืองเคฟีราห์ เบเอโรท และคิริยาทเออาริม 18 แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้โจมตีพวกนั้น เพราะพวกผู้นำของประชาชนได้สาบานกับพวกนั้นไว้แล้วต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล

แต่ชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างบ่นต่อว่าพวกผู้นำ 19 พวกผู้นำทั้งหลายจึงพูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “เราได้สาบานกับพวกเขา โดยอ้างพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลไปแล้ว ดังนั้น ตอนที่พวกเราจึงไม่สามารถแตะต้องพวกเขาได้ 20 พวกเราจะปล่อยให้พวกเขามีชีวิตต่อไป ไม่อย่างนั้นความโกรธของพระเจ้าจะตกลงบนพวกเรา ที่ได้ผิดคำสาบานที่พวกเราได้ให้กับพวกเขา 21 ปล่อยให้พวกเขามีชีวิตต่อไป แต่ให้มาเป็นคนตัดฟันและคนตัดไม้ให้กับประชาชนชาวอิสราเอล” ดังนั้นพวกผู้นำก็ได้ทำตามที่ได้สาบานไว้

22 โยชูวาได้เรียกพวกชาวกิเบโอนเหล่านั้นมาและพูดกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงได้มาหลอกเรา โดยพูดว่า ‘พวกเรา

†† ที่ลุ่มเชิงเขาตามตะวันตก หรือเซเฟลัท

จากที่ห่างไกลจากท่านมาก' ในเมื่อความจริงแล้ว พวกเจ้าอาศัยอยู่ใกล้ๆพวกเราเอง²³ ดังนั้น ตอนนี้ พวกเจ้าจะต้องถูกสาปแช่ง พวกเจ้าจะต้องเป็นทาส เป็นคนตัดฟืน และเป็นคนตักน้ำให้กับบ้านของพระเจ้า † ของข้าตลอดไป”

²⁴ พวกเขตอบโยชูวาว่า “มีคนบอกพวกเรา ผู้รับใช้ของท่านว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ได้ส่งโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินทั้งหมดนี้ให้กับท่าน และให้กวาดล้างประชาชนทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินออกไปต่อหน้าท่าน’ พวกเรากล่าวว่าท่านจะฆ่าพวกเรา พวกเราก็เลยทำอย่างนี้²⁵ ตอนนี้ พวกเราก็อยู่ในกำมือของท่านแล้ว ทำกับพวกเราตามที่ท่านเห็นว่ามีและถูกต้องเถิด”

²⁶ โยชูวาได้ทำอย่างนี้กับพวกเขา คือ ช่วยชีวิตชาวกิเบโอนไว้ จากชาวอิสราเอล และพวกชาวอิสราเอลก็ไม่ได้ฆ่าคนเหล่านั้น²⁷ แต่ในวันนั้น โยชูวาได้ทำให้พวกเขาเป็นคนตัดฟืนและคนตักน้ำสำหรับชาวอิสราเอล และสำหรับแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ในสถานที่นั้นที่พระยาห์เวห์จะเลือก และพวกเขาก็ยังเป็นทาสอยู่จนถึงทุกวันนี้

วันที่ดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง

10 เมื่อกษัตริย์อาโดเนิเซเดกแห่งเมืองเยรูซาเล็มได้ข่าวว่า โยชูวาได้ยึดเมืองอัยและได้ทำลายถวายให้กับพระยาห์เวห์ และโยชูวาทำกับเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองอัยอย่างเดียวกับที่ได้ทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของมัน และเขายังรู้ว่าอีกว่าชาวเมืองกิเบโอน ได้ทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับชาวอิสราเอล และได้อาศัยอยู่ใกล้ๆกับชาวอิสราเอล² กษัตริย์อาโดเนิเซเดกและประชาชนของท่านก็หวาดกลัวมาก เพราะกิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งเหมือนกับเมืองหลวง †† ทั้งหลาย มีขนาดใหญ่กว่าเมืองอัย และผู้ชายของเมืองนั้นก็เป็นนักรบที่ดี³ ดังนั้น กษัตริย์อาโดเนิเซเดกแห่งเมืองเยรูซาเล็ม จึงได้ขอความช่วยเหลือไปยังกษัตริย์โฮธัมแห่งเมืองเฮโบรน กษัตริย์ปรัมแห่งเมืองยารมูท กษัตริย์ยาเฟียแห่งเมืองลาคีซ และกษัตริย์เดบิร์แห่งเมืองเอกลอนว่า⁴ “ขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนด้วย เพราะเมืองนั้นได้เข้าเป็นพันธมิตรกับโยชูวาและชาวอิสราเอลแล้ว”

⁵ ดังนั้น กษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้งห้าองค์คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม เมืองเฮโบรน เมืองยารมูท เมืองลาคีซ และเมืองเอกลอน จึงได้รวบรวมกำลังพลและยกขึ้นไป และได้ตั้งค่ายอยู่ตรงข้ามกับเมืองกิเบโอนและโจมตีเมืองนั้น

⁶ ประชาชนเมืองกิเบโอนจึงส่งข่าวไปถึงโยชูวาที่ค่ายในกิลกาลว่า “อย่าได้ทอดทิ้งพวกเราเหล่าผู้รับใช้ของท่าน รีบขึ้นมาสู้พวกเรา ช่วยพวกเราด้วย เพราะพวกกษัตริย์ชาวอาโมไรต์ ที่อาศัยอยู่ตามเทือกเขา ได้รวบรวมพลมาต่อสู้กับพวกเรา”

⁷ ดังนั้น โยชูวาจึงเดินทัพจากเมืองกิลกาล ด้วยกองทัพทั้งหมดของเขา นักรบชั้นเยี่ยมทุกคนก็อยู่กับเขา⁸ พระยาห์เวห์ได้ส่งโยชูวาว่า “อย่ากลัวพวกมัน เพราะเราได้มอบพวกมันไว้ในกำมือของเจ้าแล้ว จะไม่มีใครสักคนในพวกมันที่จะต่อต้านเจ้าได้”

⁹ หลังจากเดินทางตลอดทั้งคืนจากเมืองกิลกาล โยชูวาก็ได้เข้าโจมตีทันทีไม่ให้พวกมันรู้ตัว

¹⁰ พระยาห์เวห์ได้ทำให้พวกมันแตกตื่นตกใจ ต่อหน้าชาวอิสราเอล ทำให้ชาวอิสราเอลได้รับชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่ที่เมืองกิเบโอน และพวกอิสราเอลได้ไล่ล่าพวกมันไปตามถนนที่ขึ้นไปเบธโฮโรน และฆ่าฟันพวกเขาไปตลอดทางจนถึงเมืองอาเซคาร์ทและมกเคดาห์¹¹ ขณะที่พวกเขาหนีอยู่ข้างหน้าของชาวอิสราเอลไปตามเส้นทางสู่เมืองเบธโฮโรนนั้น พระเจ้าได้โยนลูกเห็บขนาด

ยักษ์ลงมาจากฟ้า ตลอดไปจนถึงเมืองอาเซคาร์ท พวกเขาที่ตายคนที่ตายด้วยลูกเห็บยังมีมากกว่าคนที่ถูกชาวอิสราเอลฆ่าด้วยดาบเสียอีก

¹² ในวันนั้นที่พระยาห์เวห์ได้มอบชาวอาโมไรต์ให้กับชาวอิสราเอล โยชูวาได้พูดกับพระยาห์เวห์ต่อหน้าชาวอิสราเอลว่า “ดวงอาทิตย์อัยหยุดนิ่งที่เมืองกิเบโอน และดวงจันทร์อัยหยุดอยู่ตรงหุบเขาอัยยาโลนเถิด”

¹³ และดวงอาทิตย์ก็หยุดอยู่กับที่ และดวงจันทร์ก็ไม่เคลื่อนไหว จนประชาชนอิสราเอลได้ชัยชนะเหนือศัตรูทั้งหลายของพวกเขา เรื่องนี้ได้บันทึกไว้ในหนังสือของยฮัซาร์ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งกลางท้องฟ้า และไม่ได้ตกไปก็อยู่หนึ่งวัน¹⁴ ไม่เคยมีวันไหนเหมือนกับวันนั้น ไม่ว่าจะก่อนหน้านั้นหรือหลังจากนี้ เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ฟังเสียงของมนุษย์คนหนึ่ง พระยาห์เวห์ได้ต่อสู้เพื่อชาวอิสราเอลแน่

¹⁵ แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กลับไปค่ายที่เมืองกิลกาล¹⁶ กษัตริย์ทั้งห้าคนได้หลบหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มกเคดาห์¹⁷ มีคนมาบอกโยชูวาว่า “พวกเราได้พบกษัตริย์ทั้งห้าหลบซ่อนอยู่ในถ้ำที่ มกเคดาห์”¹⁸ โยชูวาได้พูดว่า “กลิ้งพวกหินใหญ่ๆ ไปปิดปากถ้ำนั้นไว้ และจัดคนให้คอยเฝ้าพวกเขาไว้¹⁹ แต่พวกท่านไม่ต้องอยู่คอยที่นั่น ให้ไล่ตามศัตรูของพวกท่านไป ให้โจมตีพวกเขาจากข้างหลัง อย่ายอมให้พวกเขาหนีเข้าเมืองทั้งหลายของพวกเขาได้อีก เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้มอบพวกเขาไว้ในมือของพวกท่านแล้ว”

²⁰ โยชูวาและชาวอิสราเอลได้ฆ่าทำลายพวกนั้นจนเกือบหมดเกลี้ยง มีไม่กี่คนที่หนีเข้าไปในเมืองของพวกเขามีป้อมปราการ²¹ ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมดได้กลับมาหาโยชูวาที่ค่ายพักมกเคดาห์อย่างปลอดภัย และไม่มีใครกล้ากระดิกลิ้นต่อว่าชาวอิสราเอลอีกเลย

²² แล้วโยชูวาได้พูดว่า “เปิดปากถ้ำ และนำตัวกษัตริย์ทั้งห้าออกมาพบเรา”²³ พวกเขาจึงนำกษัตริย์ทั้งห้าออกมาจากถ้ำ คือ กษัตริย์แห่งเยรูซาเล็ม แห่งเฮโบรน แห่งยารมูท แห่งลาคีซ และแห่งเอกลอน²⁴ เมื่อพวกเขา นำตัวกษัตริย์เหล่านั้นออกมาโยชูวา โยชูวาจึงเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมด และเขาได้พูดกับพวกแม่ทัพที่ได้ร่วมออกรบกับเขาว่า “มานี่สิ และเอาเท้าของพวกท่านเหยียบคอ กษัตริย์เหล่านี้ไว้” พวกเขาจึงเข้ามาและเอาเท้าวางไว้บนคอของกษัตริย์ทั้งห้าคนนั้น

²⁵ โยชูวาพูดกับพวกเขาว่า “อย่ากลัวหรือท้อแท้ ให้เข้มแข็ง และกล้าหาญไว้ เพราะพระยาห์เวห์จะทำอย่างนี้กับศัตรูทั้งหลายที่ท่านกำลังจะสู้รบด้วย”

²⁶ หลังจากนั้น โยชูวาได้ฆ่ากษัตริย์พวกนั้นและเสียบพวกเขาไว้บนเสาไม้ทำต้น พวกเขาถูกเสียบอยู่อย่างนั้นจนถึงเย็น²⁷ เมื่อดวงอาทิตย์ตกดิน โยชูวาได้สั่งให้เอาศพทั้งห้าลงมา และนำไปโยนไว้ในถ้ำที่พวกเขาเคยหลบซ่อนตัว แล้วเอาหินใหญ่ๆปิดปากถ้ำไว้ หินพวกนั้นยังอยู่จนถึงทุกวันนี้

²⁸ ในวันนั้น โยชูวาได้ยึดเมืองมกเคดาห์ และเขาได้ฆ่าประชาชนและกษัตริย์ของเมืองนั้น เขาได้ทำลายเมืองนั้นอย่างราบคาบ ไม่มีใครเหลือรอดชีวิตเลย เขาได้ทำกับกษัตริย์เมืองมกเคดาห์อย่างกับที่เขาเคยทำกับกษัตริย์เมืองเยรีโค

การยึดเมืองทางใต้

²⁹ โยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยกทัพออกจากเมืองมกเคดาห์ไปตั้งเมืองลิบนานี และได้สู้รบกับเมืองลิบนานี³⁰ พระยาห์เวห์ได้มอบเมืองและกษัตริย์ของเมืองนี้ไว้ในกำมือของชาวอิสราเอล โยชูวาได้ฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมือง ไม่มีใครรอดชีวิตในเมืองนั้นเลย และเขาได้จัดการกษัตริย์ของเมืองนี้อย่างกับที่เขาเคยทำกับกษัตริย์เมืองเยรีโค

³¹ แล้วโยชูวาและชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้เคลื่อนทัพต่อจากเมืองลิบนานีไปยังเมืองลาคีซ แล้วตั้งค่ายล้อมเมืองไว้และเข้า

† บ้านของพระเจ้า คำนี้อาจหมายถึง “ครอบครัวของพระเจ้า” (ชาวอิสราเอล) หรืออาจจะหมายถึงคนที่ศักดิ์สิทธิ์หรือวิหาร †† เมืองหลวง บรรดาเมืองที่ได้รับการป้องกันอย่างเข้มแข็งและเป็นเมืองที่คอยควบคุมเมืองในบริเวณใกล้เคียงที่มีขนาดเล็กกว่า

โจมตีเมืองนั้น³² พระยาห์เวห์ได้มอบเมืองลาศิซไว้ในกำมือของชาวอิสราเอล แล้วโยชูวายึดเมืองไว้ได้ในวันที่สอง เขาได้ฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมืองอย่างกบที่เขาเคยทำกับเมืองลิบนาห์³³ กษัตริย์ไฮรามแห่งเมืองเกเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาศิซ แต่โยชูวาก็ได้เอาชนะเขากับกองทัพของเขา จนไม่มีใครเหลือรอดชีวิต

³⁴ จากนั้น โยชูวากับชาวอิสราเอลก็ยกทัพออกจากเมืองเอกลอนขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน และโจมตีเมืองนั้น³⁷ พวกเขายึดเมืองนั้นไว้ได้ และได้ฆ่ากษัตริย์และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น รวมทั้งผู้คนที่ยู่ในหมู่บ้านต่างๆของมัน โยชูวาไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตไปได้ อย่างเดียวกับที่เขาเคยทำกับเมืองเอกลอน เขาได้ทำลายเมืองและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นลงอย่างราบคาบ

³⁶ แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ยกทัพออกจากเมืองเอกลอนขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน และโจมตีเมืองนั้น³⁷ พวกเขายึดเมืองนั้นไว้ได้ และได้ฆ่ากษัตริย์และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น รวมทั้งผู้คนที่ยู่ในหมู่บ้านต่างๆของมัน โยชูวาไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตไปได้ อย่างเดียวกับที่เขาเคยทำกับเมืองเอกลอน เขาได้ทำลายเมืองและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้นลงอย่างราบคาบ

³⁸ แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็หันกลับไปทางเมืองเดบิร์ และเข้าโจมตีเมืองนั้น³⁹ โยชูวาได้เข้ายึดเมือง และจับตัวกษัตริย์ของเมืองนั้นไว้ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆของมัน พร้อมกับฆ่าทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตไปได้เลย เขาจัดการกับชาวเมืองเดบิร์และกษัตริย์ของเมืองนี้ อย่างกับที่เขาเคยทำกับเมืองเฮโบรน และทำกับเมืองลิบนาห์กับกษัตริย์ของเมืองนั้น

⁴⁰ โยชูวาได้เอาชนะดินแดนทั้งหมด ได้แก่ แแถบเนินเขา บริเวณเทือกเขาเนกบ ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก และที่ลาดเขา รวมทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้น เขาไม่ปล่อยให้ใครรอดชีวิตเลย เขาได้ทำลายทุกสิ่งที่มีลมหายใจ ตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้สั่งไว้

⁴¹ โยชูวามีชัยเหนือพวกเขาตั้งแต่เมืองคาเดซบาร์เนียไปจนถึงเมืองกาซา และตั้งแต่แผ่นดินทั้งหมดของเมืองโกเชนไปจนถึงเมืองกิเบโอน⁴² โยชูวาได้ปราบกษัตริย์ทั้งหมดของพวกเขาและยึดแผ่นดินของพวกเขาทั้งหมดไว้ในคราวเดียวกัน เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอล ได้ต่อสู้เพื่อชาวอิสราเอล⁴³ แล้วโยชูวากับชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ยกทัพกลับมายังค่ายที่กิลกาล

พวกกษัตริย์ทางเหนือพ่ายแพ้

11 เมื่อกษัตริย์ยาบินแห่งเมืองฮาซอร์ได้ยินข่าวนี้ ก็ได้ส่งข่าวไปถึงกษัตริย์ยาบับแห่งเมืองมาโดน กษัตริย์เมืองซิมโรน และกษัตริย์เมืองอัคซาฟ² และยังส่งข่าวไปถึงพวกกษัตริย์ที่อยู่ในแถบเนินเขาทางตอนเหนือ ในหุบเขาจอร์แดนทางตอนใต้ของเมืองคินเนเรท[†] ในแถบที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก และในที่ราบสูงโดร์ทางทิศตะวันตก³ และส่งข่าวไปถึงชาวคานาอันที่อยู่ทางทิศตะวันออกและตะวันตก ชาวอามไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปริสซี และชาวเบนุสในแถบเนินเขา และชาวฮีไวต์ที่อาศัยอยู่ที่เชิงเขาเฮอร์โมนในแคว้นมิสปาห์⁴ พวกกษัตริย์เหล่านี้ได้ยกทัพออกมา เป็นกองทัพขนาดมหึมา เหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่งทะเล พร้อมกับม้าและรถรบจำนวนมหาศาล

⁵ กษัตริย์ทั้งหมดมารวมทัพกัน และตั้งค่ายอยู่ที่สาธารณโรมเพื่อจะสู้รบกับชาวอิสราเอล

⁶ พระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า “ไม่ต้องกลัวพวกเขา เพราะพรุ่งนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบพวกเขาทั้งหมดให้ชาวอิสราเอลฆ่า เจ้าจะต้องตัดเอ็นที่ขาม้าของพวกเขา และเผาพวกรถรบของพวกเขา”

⁷ ดังนั้น โยชูวากับทหารอิสราเอลก็ยกทัพขึ้นมา และโจมตีพวกเขาที่สาธารณโรม โดยไม่ให้พวกนั้นได้ทันตั้งตัว⁸ พระยาห์เวห์ได้มอบพวกนั้นไว้ในกำมือของชาวอิสราเอล พวกอิสราเอลได้

† คินเนเรท พื้นที่ที่อยู่ใกล้ทะเลสาบกาลิลี

โจมตีและไล่ล่าพวกนั้นไปไกลถึงมหาไซดอนและมิสเรโฟทมาอิม และไปทางตะวันออกเลยไปถึงหุบเขามิสปาห์ จนไม่เหลือศัตรูสักคนรอดชีวิต⁹ โยชูวาได้ทำกับพวกเขาตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่ง คือ ตัดเอ็นเอ็นขาของม้าของพวกเขา และเผาพวกรถรบของพวกเขาทิ้ง

¹⁰ ในเวลานั้น โยชูวาได้กลับมายึดเมืองฮาซอร์ และได้ฆ่ากษัตริย์ของเมืองนั้นด้วยดาบ เพราะแต่ก่อนนั้น ฮาซอร์เคยเป็นหัวหน้าของอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมดที่ต่อต้านชาวอิสราเอล¹¹ พวกเขาได้ฆ่าทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองฮาซอร์ และทำลายพวกเขาลงอย่างย่อยยับ ทุกสิ่งที่มีลมหายใจไม่เหลือรอดชีวิตเลย และโยชูวาได้เผาเมืองฮาซอร์ทิ้ง

¹² โยชูวาได้ยึดเมืองของกษัตริย์เหล่านั้นทั้งหมด และได้จับตัวกษัตริย์ของเมืองต่างๆมาฆ่า เขาได้ทำลายพวกนั้นลงอย่างราบคาบถวายให้กับพระยาห์เวห์ ตามที่ไม่เสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สั่งไว้¹³ แต่พวกทหารไม่ได้เผาพวกเมืองต่างๆที่อยู่บนเนิน ยกเว้นเมืองฮาซอร์ ที่ถูกโยชูวาเผาไป¹⁴ ส่วนสิ่งของทั้งหมดในเมืองเหล่านั้นและพวกสัตว์เลี้ยง ชาวอิสราเอลได้ยึดไว้เป็นของพวกเขา แต่ประชาชนในเมืองถูกฆ่าหมด ไม่เหลือใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว¹⁵ พระยาห์เวห์ได้ส่งโมเสสผู้รับใช้พระองค์ยังโมเสสที่ส่งโยชูวาอย่างนั้น และโยชูวาก็ได้ทำตาม ไม่มีสักอย่างที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้ แล้วโยชูวาไม่ได้ทำตาม

¹⁶ โยชูวายึดดินแดนทั้งหมดนี้ไว้ คือ ดินแดนแถบเนินเขา เนกบทั้งหมด แผ่นดินโกเชนทั้งหมด ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก หุบเขาจอร์แดน และดินแดนแถบเนินเขาของอิสราเอล รวมทั้งเชิงเขาของอิสราเอล¹⁷ ตั้งแต่ภูเขาอัลกันขึ้นไปจนถึงเฮริโกลไปจนถึงบาอัลกาตในหุบเขาเลบานอน ตอนล่างของเทือกเขาเฮอร์โมน และโยชูวาได้จับกษัตริย์ของเมืองเหล่านั้นทั้งหมดมาฆ่า¹⁸ โยชูวาได้ทำสงครามกับกษัตริย์เหล่านั้นเป็นเวลานาน¹⁹ ชาวอิสราเอลรบชนะพวกนั้นทั้งหมด ไม่มีสักเมืองได้ทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกับชาวอิสราเอล ยกเว้นชาวฮีไวต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองกิเบโอน²⁰ เป็นเพราะพระยาห์เวห์เอง ที่ทำให้คนเหล่านั้นอยากจะสู้รบกับชาวอิสราเอล เพื่อพวกเขาจะได้ถูกทำลายลงอย่างสิ้นซาก ไม่ได้รับความเมตตา และถูกกวาดล้างจนหมดสิ้น ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

²¹ เวลานั้น โยชูวาไปทำลายล้างชาวอานาค^{††} ที่อาศัยอยู่ตามดินแดนแถบเนินเขา ที่เฮโบรน ที่เดบิร์ ที่อานาบ พื้นที่ทั้งหมดแถบเนินเขาของยูดาห์ และพื้นที่ทั้งหมดแถบเนินเขาของอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายชาวอานาคและเมืองต่างๆของพวกเขาทิ้งไป²² ไม่มีชาวอานาคหลงเหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอล มีเพียงบางส่วนที่หลงเหลืออยู่ในกาซา กัท และอัชโดด²³ ดังนั้น โยชูวาจึงได้ยึดเอาดินแดนทั้งหมดไว้ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้กับโมเสสทุกอย่าง และโยชูวาก็ได้มอบดินแดนแห่งนั้นให้เป็นมรดกกับชาวอิสราเอล ตามสัดส่วนของเผ่าต่างๆ แล้วแผ่นดินก็ได้หยุดพักจากสงคราม

รายชื่อพวกกษัตริย์ที่พ่ายแพ้

12 ต่อไปนี้คือพวกกษัตริย์ของแผ่นดินที่ชาวอิสราเอลได้เอาชนะ และชาวอิสราเอลได้ยึดครองแผ่นดินของกษัตริย์เหล่านั้นที่อยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน จากหุบเขาสิกอาร์โนนไปถึงภูเขาเฮอร์โมน รวมทั้งแผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ทางทิศตะวันออกของหุบเขาจอร์แดนด้วย

² คือกษัตริย์สิโหนของชาวอามไรต์ ที่ปกครองอยู่เมืองเฮซโบน เขาปกครองตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมหุบเขาสิกอาร์โนน เริ่มจากตรงกลางของหุบเขาและครึ่งหนึ่งของกิเลอาด ไปจนถึงแม่น้ำยบบอกซึ่งเป็นเขตแดนของชาวอัมโมน³ และเขาปกครอง

†† ชาวอานาค ลูกหลานของอานาค พวกเขาเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียง ครอบครัวหนึ่งในเรื่องของความเป็นนักสู้ที่มีพลังและรูปร่างสูงใหญ่ ดูใน ก็นดารวิที 13:33

ด้านตะวันออกของหุบเขาจอร์แดน จากทะเลสาบกาลิลีไปถึงทะเลตาย (ทะเลเกลือ) ถึงเบรเซยิมโทมและไปถึงทางใต้จนถึงตำบลข้างของที่ลาดเขาปีสกาห์

4 ชาวอิสราเอลได้ยึดครองเขตแดนของกษัตริย์โอกแห่งแคว้นบาซัน ที่เป็นคนเผ่าเรฟฟาอิมที่ยังหลงเหลืออยู่ไม่กี่คน เขาอาศัยอยู่แถบเมืองอัททาโรท และเอเดรอี 5 เขาปกครองพื้นที่ภูเขาเฮอร์โมน สาเลคาห์ และทั่วทั้งบาซันจนถึงเขตแดนเมืองเกชูร์ และเมืองมาอาคาห์ และมากกว่าครึ่งหนึ่งของกิเลอาดไปจนถึงเขตแดนของกษัตริย์สิโหนของเมืองเฮชโบน

6 โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์พร้อมด้วยชาวอิสราเอล ได้เอาชนะพวกเขา โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้มอบแผ่นดินของกษัตริย์สิโหน และของกษัตริย์โอกให้เป็นสมบัติของชนเผ่ารูเบน ชนเผ่ากาอาด และชนเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า

7 ต่อไปนี้คือกษัตริย์ของเมืองต่างๆที่โยชูวาและชาวอิสราเอลได้เอาชนะ บนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน ตั้งแต่บาอัลกาอาดในหุบเขาเลบานอนไปจนถึงภูเขาฮาอัลที่ขึ้นไปถึงเฮอร์ (และโยชูวาได้ให้แผ่นดินส่วนนี้แก่ชาวอิสราเอลเป็นมรดกตามสัดส่วนของเผ่าต่างๆ 8 คือดินแดนแถบเนินเขา ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก ในหุบเขาจอร์แดน ในที่ลาดเขาทางตะวันออก ในถิ่นทะเลทราย ในเนเกบ แผ่นดินของชาวฮิตไทต์ ชาวอามโมไรต์ ชาวคานาอัน ชาวเปอร์สซี ชาวฮีไวต์ และชาวเบนุส)

9 กษัตริย์เมืองเยรีโค

กษัตริย์เมืองอัยซึ่งอยู่ใกล้เมืองเบธเอล

10 กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม

กษัตริย์เมืองเฮโบน

11 กษัตริย์เมืองยารมูท

กษัตริย์เมืองลาดีซ

12 กษัตริย์เมืองเอกลอน

กษัตริย์เมืองเกเซอร์

13 กษัตริย์เมืองเดบีร์

กษัตริย์เมืองเกเดอร์

14 กษัตริย์เมืองโฮรมาห์

กษัตริย์เมืองอาราด

15 กษัตริย์เมืองลิบนาห์

กษัตริย์เมืองอดุลลัม

16 กษัตริย์เมืองม็กเคดาห์

กษัตริย์เมืองเบธเอล

17 กษัตริย์เมืองทัปปูวาห์

กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์

18 กษัตริย์เมืองอาเฟก

กษัตริย์เมืองลาซาโรน

19 กษัตริย์เมืองมาโดน

กษัตริย์เมืองฮาซอร์

20 กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรน

กษัตริย์เมืองอัคซาฟ

21 กษัตริย์เมืองทาอานาค

กษัตริย์เมืองเมกิดโด

22 กษัตริย์เมืองเคเดซ

กษัตริย์เมืองโยกเนอัมในคารเมล

23 กษัตริย์เมืองโดร์ในที่ราบสูงของโดร์

กษัตริย์เมืองโกยิมในกิกลาล

24 กษัตริย์เมืองทีรูซาห์

รวมจำนวนกษัตริย์ทั้งหมดสามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

แผ่นดินที่ยังไม่ได้ยึดครอง

13 เมื่อโยชูวาแก่มากรแล้ว พระยาห์เวห์ได้พูดกับเขาว่า "เจ้าแก่มากรแล้วและยังเหลือแผ่นดินอีกมากที่ยังไม่ได้ยึดครอง 2 แผ่นดินที่ยังไม่ถูกยึดครองคือ แคว้นฟิลิสเตียทั้งหมด

และเขตแดนทั้งหมดของเกชูร์ 3 ตั้งแต่แม่น้ำซีโรร์ที่อยู่ทางตะวันออกของประเทศอียิปต์ เหนือขึ้นไปจนถึงเขตแดนของเอโครน (ถือเป็นเขตแดนของชาวคานาอัน) เขตแดนของผู้ปกครองชาวฟิลิสเตียทั้งห้าคนในเมืองกาซาม เมืองอัทโดด เมืองอัทเคโลน เมืองกัทและเมืองเอโครน รวมทั้งเขตแดนของอ็อพวิม 4 ส่วนทางใต้ เจ้ายังต้องยึดแผ่นดินทั้งหมดของชาวคานาอัน จากเมอาราห์ซึ่งเป็นของชาวไซดอน ไปถึงเมืองอาเฟกตรงเขตแดนของชาวอามโมไรต์ 5 และแผ่นดินของชาวเกบาล และเลบานอนทั้งหมด ไปทางทิศตะวันออกจากบาอัลกาอาด ที่อยู่เชิงเขาเฮอร์-โมนถึงชายแดนของฮามัท

6 ส่วนพวกชาวไซดอนที่อาศัยอยู่ในแถบเนินเขาจากเลบานอนไปจนถึงมิสเรโฟทมาอิมนั้น เราเองจะขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล อยาลิมที่จะแบ่งที่ดินเหล่านี้ให้เป็นมรดกของชาวอิสราเอล ตามที่เราได้สั่งเจ้าไว้ 7 และตอนนี้ให้แบ่งแผ่นดินนั้นออกให้กับคนเก่าแก่และชาวมนัสเสห์ครึ่งเผ่าด้วย"

แผ่นดินฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

8 ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งเผ่า ชนเผ่ารูเบนและชนเผ่ากาอาด ได้รับส่วนแบ่งของพวกเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกเขาคือ 9 ตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ริมหุบเขาลีการ์โนน และเมืองที่อยู่กลางหุบเขาลีกันน และที่ราบสูงเมเดบาทางหมดไปจนถึงดีโบน 10 และเมืองต่างๆของกษัตริย์สิโหนชาวอามโมไรต์ผู้เคยปกครองอยู่ในเมืองเฮชโบน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนของชาวอุมไมน 11 และกิเลอาดกับพื้นที่ของชาวเกชูร์กับชาวมาอาคาห์ พื้นที่ทั้งหมดของภูเขาเฮอร์โมน และทั้งหมดของบาซันถึงเมืองสาเลคาห์ 12 แผ่นดินทั้งหมดของกษัตริย์โอกในบาซันผู้เคยปกครองอยู่ในเมืองอัททาโรทและในเอเดรอี (เขาเป็นคนที่เผ่าเรฟฟาอิมที่ยังหลงเหลืออยู่ไม่กี่คน) โมเสสรบชนะเมืองเหล่านี้ และขับไล่พวกเขาออกไป 13 แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้ขับไล่ชาวเกชูร์และชาวมาอาคาห์ ทั้งสองเผ่ายังอาศัยอยู่กับชาวอิสราเอลถึงทุกวันนี้

14 แต่ส่วนเผ่าเลวี โมเสสไม่ได้แบ่งมรดกให้ พวกของขัวญที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลก็เป็นมรดกของพวกเขา อย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกเขาแล้ว

15 โมเสสได้มอบที่ดินนี้ให้เป็นมรดกกับเผ่ารูเบน แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขา 16 เขตแดนของพวกเขาเริ่มจากอาโรเออร์ที่อยู่ริมหุบเขาลีการ์โนน และเมืองที่อยู่กลางหุบเขาลีกันน และที่ราบสูงเมเดบาทั้งหมด 17 เมืองเฮชโบนกับเมืองต่างๆของมินบนที่ราบสูง ดีโบน บาไมทบาอัล เบธบาอัลเมโอน 18 ยาฮาส เคเด-ไมท เมฟาอาท 19 คิริยาธาอิม ลิบมาห์ เศรเทศาหาร์ ที่อยู่บนเนินเขากลางหุบเขาลีกันน 20 เบธเปโอร์ เชิงเขาปีสกาห์ และเมืองเบรเซยิมโทม 21 นั่นคือเมืองทั้งหมดบนที่ราบสูง และอาณาจักรทั้งหมดของกษัตริย์สิโหน ของชาวอามโมไรต์ ผู้เคยปกครองอยู่ในเมืองเฮชโบน โมเสสได้เอาชนะเขากับพวกผู้นำของมีเดียน ที่มีชื่อว่า เอรี เรเคม ศูร์ เฮอร์ และเรบา พวกเขาเป็นเจ้าชายที่เป็นพันธมิตรกับกษัตริย์สิโหนและเคยอาศัยอยู่แผ่นดินนั้นมาก่อน 22 นอกจากคนทั้งหลายที่ถูกชาวอิสราเอลฆาตตาย ยังมีผู้ทำนาขายอนาคตที่ซอบาลาอัมลูกชายเบโอร์รวมอยู่ด้วย 23 เส้นเขตแดนของชนเผ่ารูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนและชายฝั่งของมัน เมืองเหล่านี้และหมู่บ้านต่างๆของมันเป็นมรดกของชนเผ่ารูเบนตามตระกูลต่างๆของเขา

24 โมเสสยังได้มอบที่ดินนี้ให้เป็นมรดกกับชนเผ่ากาอาด แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขา

25 อาณาเขตของเขาคือ ยาเซอร์และเมืองต่างๆทั้งหมดของกิเลอาดและครึ่งหนึ่งของแผ่นดินของชาวอุมไมนไปจนถึงอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ใกล้กับรับบาห์ 26 และตั้งแต่เมืองเฮชโบน ถึงรามัท-มิสเปห์ และเบโทนิม และจากมาหะนาอิมถึงเขตแดนเดบีร์ 27 และในหุบเขาเบธฮาริม เบธนิมราห์ สุกคท และคาไฟน อาณาจักร

ส่วนที่เหลือของกษัตริย์สิโหนแห่งเมืองเฮซโบน แม่น้ำจอร์แดน และชายฝั่งของมัน ไปจนถึงทะเลสาบกาลิลีทางตะวันออกของ แม่น้ำจอร์แดน 28 เมืองเหล่านี้และหมู่บ้านของมันเป็นมรดกของชนเผ่ากาตตามตระกูลของพวกเขา

29 โมเสสได้มอบที่ดินนี้ให้เป็นมรดกกับชนเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่า แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขา

30 เขตแดนของพวกเขาเริ่มจากมาหะนาอิม ไปตลอดทั่วทั้งบาซัน อาณาจักรทั้งหมดของกษัตริย์โอกแห่งเมืองบาซัน และชุมชนยาริห์ทั้งหมดหกสิบเมืองที่อยู่ในบาซัน 31 และครึ่งหนึ่งของแคว้นกิเลอาด เมืองอชทาโรท และเมืองเอเดรอี ซึ่งสองเมืองนี้เป็นเมืองหลวงของกษัตริย์โอกแห่งบาซัน นั่นคือส่วนแบ่งสำหรับลูกหลานของมาคีร์ลูกชายของมนัสเสห์ คือครึ่งหนึ่งของลูกหลานของมาคีร์ ซึ่งแบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขา

32 ทั้งหมดนั้นคือเขตแดนต่างๆที่โมเสสได้แบ่งออกไป อยู่ในที่ราบโมอับ ซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ทางทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค 33 แต่โมเสสไม่ได้มอบมรดกให้กับชนเผ่าเลวี พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลก็คือมรดกของพวกเขา อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้สัญญาไว้กับพวกเขา

14 ต่อไปนี้ เป็นแผ่นดินในคานาอัน ที่นักบวชเอเลอาซาร์กับโยชูวาลูกชายของนูน และพวกหัวหน้าตระกูลของชนเผ่าต่างๆของอิสราเอล ได้แจกจ่ายให้กับชาวอิสราเอลเป็นมรดก 2 พวกเขาได้จับสลากแจกจ่ายที่ดินให้กับชนเผ่าทั้งเก้าเผ่าและครึ่งเผ่าของมนัสเสห์ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ผ่านทางโมเสส 3 เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่เผ่ารูเบนและเผ่ากาต รวมทั้งเผ่ามนัสเสห์ครึ่งเผ่าไปแล้วบนอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน แต่เขาไม่ได้แบ่งมรดกให้กับชนเผ่าเลวีเหมือนที่ให้กับเผ่าอื่นๆ 4 ลูกหลานของโยเซฟได้แบ่งออกเป็นสองเผ่า คือเผ่ามนัสเสห์ และเผ่าเอฟราอิม เผ่าเลวีไม่มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนี้ นอกจากเมืองต่างๆที่ใช้อาศัยอยู่ กับทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงฝูงแกะและวัวของพวกเขา 5 อย่างนี้ ชาวอิสราเอลได้แบ่งที่ดินกันตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งโมเสสไว้

คาเลบได้รับเฮโบรน

6 ชนเผ่ายูดาห์ได้มาหาโยชูวาที่กิลกาล คาเลบลูกชายเยฟุนเนห์จากตระกูลเคนส์ได้พูดกับโยชูวาว่า “ท่านก็รู้ว่าพระยาห์เวห์ได้พูดอะไรกับโมเสสคนของพระเจ้า † เกี่ยวกับตัวท่านและตัวข้าพเจ้า ที่คาเดชบารเนีย 7 ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ตอนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้ส่งข้าพเจ้าจากคาเดชบารเนียมาสอดแนมแผ่นดินนี้ และข้าพเจ้าก็ได้กลับมารายงานท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า 8 แต่พี่น้องคนอื่น ซึ่งไปด้วยกันกับข้าพเจ้านั้น ได้ทำให้ใจของประชาชนอ่อนเปลี้ยไปกับด้วยความกลัว แต่ข้าพเจ้ายังคงติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ 9 แล้วในวันนั้น โมเสสได้สาบานกับข้าพเจ้าว่า ‘แผ่นดินที่ท่านได้เข้าไปเหยียบมานั้นจะเป็นมรดกของท่านและลูกหลานของท่านตลอดไปอย่างแน่นอน เพราะท่านได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ’

10 เดียวนี้ ดุสิ มันเป็นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ พระองค์ได้ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อมาอีกสี่สิบห้าปี ตั้งแต่เวลานั้นที่พระองค์ได้พูดเรื่องนี้กับโมเสสตอนที่อิสราเอลเดินทางอยู่ในทะเลทราย เดียวนี้ ข้าพเจ้าก็มีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว 11 ข้าพเจ้ายังคงแข็งแรงเหมือนวันที่โมเสสได้ส่งข้าพเจ้าออกไป ตอนที่ข้าพเจ้าก็ยังคงแข็งแรงพอที่จะออกไปสู้รบได้ และยังไปทำโน่นทำนี้ได้เหมือนเมื่อก่อน 12 ดังนั้น ตอนที่ให้มอบพื้นที่แถบเนินเขาในที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับข้าพเจ้าในวันนั้น เพราะในวันนั้น ตัวท่านเองก็ได้ยืนยันแล้วว่า มีคนอานาค †† อยู่ที่นั่น และเมืองทั้งหลาย

† คนของพระเจ้า ตามตัวอักษรคือ “ผู้รับใช้ของพระองค์” †† คนอานาค ลูกหลานของอานาค พวกเขาเป็นครอบครัวที่มีชื่อเสียงครอบครัวหนึ่งในเรื่องของการเป็นนักสู้ที่มีพลังและรูปร่างสูง ดูใน กัณดารวิถี 13:33

ของพวกเขา มีนั่นทั้งใหญ่และมีการป้องกันอย่างแน่นหนา แต่พระยาห์เวห์อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขับไล่พวกมันออกไป อยางที่พระองค์ได้พูดไว้”

13 ดังนั้น โยชูวาจึงอวยพรคาเลบลูกชายเยฟุนเนห์ และยกเมืองเฮโบรนให้เป็นมรดกของเขา 14 ดังนั้น เฮโบรนจึงกลายเป็นมรดกของคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ชาวเคนส์กับลูกหลานของเขา มาจนถึงทุกวันนี้ เพราะเขาได้ติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลอย่างสิ้นสุดใจ 15 (ก่อนหน้านั้น เมืองเฮโบรนมีชื่อว่า คิริยาทอราบา อาราบาคนนี้เป็นคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในคานานาค)

แล้วแผ่นดินก็หยุดพักจากสงคราม

ที่ดินสำหรับชนเผ่ายูดาห์

15 ที่ดินที่มอบให้เผ่ายูดาห์ แบ่งตามตระกูลต่างๆ ด้านใต้ติดกับเขตแดนของเอโดม คือไปถึงทะเลทรายคินเป็นที่สุด เขตด้านใต้ 2 พรมแดนทางทิศใต้เริ่มจากตรงปลายของทะเลเกลือ จากอ่าวที่หันหน้าออกไปทางใต้ 3 ยืนลงไปทางด้านใต้ของเส้นผ่านทางแมงป่อง และผ่านเรื่อยไปถึงคิน แล้วขึ้นไปทางด้านใต้ของเมืองคาเดชบารเนีย และผ่านไปเมืองเฮสโรนขึ้นไปถึงเมืองอัดดาร์ และเลี้ยวไปถึงคาราคา 4 พรมแดนผ่านเรื่อยไปถึงอัสโมน และไล่ไปตามลำธารอียิปต์ จนมาถึงสิ้นสุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน นี่จะเป็นพรมแดนทางใต้ของพวกยูดาห์

5 พรมแดนด้านตะวันออก คือติดกับทะเลเกลือ ขึ้นไปเรื่อยจนถึงปากแม่น้ำจอร์แดน พรมแดนทางเหนือ เริ่มจากอ่าวบริเวณปากแม่น้ำจอร์แดน 6 และพรมแดนนั้นขึ้นไปถึงเมืองเบรชกลาห์ เรื่อยขึ้นไปทางเหนือของเบรชอาราบาห์ ขึ้นไปถึงก้อนหินโบฮัน (โบฮันเป็นลูกชายรูเบน) 7 แล้วเขตแดนทางเหนือ ผ่านหุบเขาอาโครีไปจนถึงเมืองเดบีร์ แล้วเลี้ยวขึ้นทางทิศเหนือไปถึงกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามเส้นผ่านทางอดุมมิมีซึ่งอยู่ทางใต้ของหุบเขา แล้วเส้นเขตแดนก็อ้อมไปรอบพวกตานาของเอนเซเมซ และไปสิ้นสุดที่เอนโรเกล 8 แล้วเขตแดนก็ผ่านหุบเขาลูกชายฮินโนม ถึงไหล่เขาด้านใต้ของเมืองชาวเยนุส (คือเมืองเยรูซาเล็ม) จากนั้นเส้นพรมแดนก็ขึ้นไปถึงยอดเนินเขาซึ่งอยู่ทางตะวันตกของหุบเขาฮินโนม ซึ่งอยู่ทางเหนือสุดของหุบเขาเรฟาอิม 9 เส้นเขตแดนก็เลี้ยวจากจุดสูงสุดของเนินเขานั้นไปทางลำห้วยแห่งเนฟโทอาห์ จากนั้น มันก็เลาะไปตามหุบเขาจนไปถึงเมืองต่างๆของภูเขาเอโฟรน แล้วเขตแดนก็หันไปยังเมืองบาอาลาห์ (หรือเมืองคิริยาทเยอริมนั่นเอง) 10 เขตแดนได้อ้อมไปทางตะวันตกของบาอาลาห์ไปถึงภูเขาเสอีร์ แล้วอ้อมไปทางลาดเขาทางทิศเหนือของภูเขาอาริม (ซึ่งก็คือเคสะโลน) และมันก็ลัดไปทางเมืองเบรชเมซแล้วอ้อมไปถึงเมืองทิมนาห์ 11 พรมแดนใต้ทอดยาวไปตามหุบเขาไปถึงเมืองเอโครน แล้วหันไปยังเมืองซิกเคโรน ผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ และต่อไปถึงเมืองยิบเบนเอล และไปสิ้นสุดลงที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน 12 พรมแดนด้านตะวันตกคือทะเลเมดิเตอร์เรเนียน นี่เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ตามตระกูลของเขา

13 พระยาห์เวห์ได้สั่งให้โยชูวาแบ่งที่ดินให้กับคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ ซึ่งเป็นที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ คือ คิริยาทอราบาหรือเมืองเฮโบรน (อาราบา เป็นบรรพบุรุษของอานาค) 14 และคาเลบได้ขับไล่ลูกชายทั้งสามคนของอานาคออกไป คือ เซชย อาหิมาน และทลมัยผู้เป็นลูกหลานของอานาค 15 จากที่นั่นคาเลบได้ขึ้นไปต่อสู้กับประชาชนชาวเดบีร์ (เมืองเดบีร์ เดิมชื่อว่าคิริยาทเสเฟอร์) 16 คาเลบพูดว่า “ใครดีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยิดมันไว้ได้ เราจะยกอัครสาวกของเราให้เป็นเมียคนนั้น”

17 โอทนีเอล ลูกชายเคนส์น้องชายของคาเลบยึดเมืองนั้นได้ ดังนั้น คาเลบจึงยกอัครสาวกของเราให้เป็นเมียของโอทนีเอล 18 เมื่ออัครสาวกมาพบโอทนีเอล นางได้รับรางวัลให้เขา †† ไปขอที่

‡ จากอ่าว ... ทางใต้ หรือ “ทางใต้ของคาสมุทรา”

นาแห่งหนึ่งจากพ่อของนาง นางได้ลงมาจากหลังลา และคาเลบ ได้ถามนางว่า “ลูกจะเอาอะไรหรือ”

19 นางพูดว่า “ขอของขวัญให้กับลูกหน่อย เพราะพ่อได้ให้แผ่นดินที่แห้งแล้งในเนเกบกับลูก ดังนั้น ขอที่ดินที่มีพวงตาน้ำกับลูกด้วย” ดังนั้น คาเลบจึงยกพวงตาน้ำด้านบนและด้านล่างให้กับนาง

20 ต่อไปนี้เป็นมรดกของชนเผ่ายูดาห์ ตามตระกูลต่างๆ ของพวกเขา 21 เมืองต่างๆ ทั้งหมดนี้เป็นของคนเผ่ายูดาห์ คือ กลับริ-เวม ได้สุดที่ติดกับพรมแดนของเอโดม คือ เมืองซิบเซเอล เอเดอร์ ยากูร์ 22 คินาห์ ดีโมนห์ อาดาตาห์ 23 เคเดช ฮาโซร์อิทธาน 24 ศีฟ เทเลม เบอาโลท 25 ฮาโซร์ฮาดทาห์ เครีโฮทเฮสโรน (คือเมืองฮาโซร์) 26 อามัม เซมา โมลาตาห์ 27 ฮาซาร์กัตดาห์ เฮซโมน เบธเป-เลต 28 ฮาซาร์ซูล เบเออร์เซบา บีซีโฮธียาห์ 29 บาลาฮาห์ อียิม เอเซม 30 เอลเทิลด์ เคสิล โฮรมาห์ 31 คีกลากู มัดมันนาห์ สันสันนาห์ 32 เลบาโอท ซิลอิม อายิน และริมโมน ทั้งหมดยี่สิบเก้าเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ ด้วย

33 ชนเผ่ายูดาห์ได้เมืองต่างๆ ตามแถบที่ล้อมเชิงเขาด้านตะวันตก ด้วย คือ เมืองเอชทาโอล โครราห์ อัซนาห์ 34 คาโนอาห์ เอนกันนิม ทับปัวห์ เอนาม 35 ยารุมท อตุลลัม โสโคห์ อาเซคาห์ 36 ชาวอาราอิม อติธาอิม เกเดราห์ (หรือเกเดโรธาอิม) รวมเป็นสิบสี่เมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

37 ชนเผ่ายูดาห์ยังได้รับเมืองเหล่านี้ด้วย คือ เชนัน ฮาดัสสาห์ มิ กัตลาคา 38 ดีเลอัน มีสปาห์ โยกเรเอล 39 ลาคิช โบสคาท เอกโลน 40 คับโบน ลามัม คีทลิส 41 เกเดโรท เบธกาโกน นาอามูห์ และมักเคดาห์ รวมทั้งหมดยี่สิบหกเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

42 ลิบนาห์ เอเธอร์ อาซัน 43 อีฟทาห์ อัซนาห์ เนซิป 44 คูอีลาห์ อักซิป มาเรซาห์ รวมเป็นเก้าเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

45 เอโครนและเมืองต่างๆ กับชนบทของมัน 46 ทางตะวันตกของเอโครน และเมืองทั้งหมดที่อยู่ใกล้กับเมืองอัชโดดและชนบทของมัน 47 อัชโดดกับบรรดาเมืองโดยรอบและชนบทของมัน กาศากับเมืองต่างๆ โดยรอบ และชนบทของมัน ไปจนถึงลำธารอี-ยิปต์และแนวฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

48 ชนเผ่ายูดาห์ได้รับเมืองต่างๆ ในแถบเนินเขา คือ ซามิร์ ยา ทีร์ โสโคห์ 49 ดานนาห์ คิริยาทสันนาห์ (คือเมืองเดบีร์) 50 อา นาบ เอชเทโมห์ อานิม 51 โกอเชน โฮโลน และกิโลห์ รวมเป็นสิบเอ็ดเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

52 อาหรับ ดูมาห์ เอชาน 53 ยานิม เบธทับปัวห์ อาเฟคาห์ 54 ฮุมทาห์ คิริยาทอารบา (คือเมืองเฮโบรน) และเมืองศิโยร์ รวมเป็นเก้าเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

55 มาโอน คารเมล ศีฟ ยุทธาห์ 56 ยิสเรเอล โยกเดอัม คาโนอาห์ 57 คาอิน กิเบอาห์ และทิมนาห์ รวมเป็นสิบเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

58 ฮัลซูล เบธซัวร์ เกโดร์ 59 มาอาราช บูธอาโนท และเอลเทโคน รวมเป็นหกเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

60 คิริยาทบาล (คือเมืองคิริยาทเยอาริม) และรับบาห์ รวมเป็นสองเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

61 เมืองในทะเลทรายคือ เบธอาราบาห์ มิดดิน เสดะคาห์ 62 นิ บซาน เมืองเกลือ และเอนเกติ รวมเป็นหกเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆ

63 แต่ประชาชนชาวยูดาห์ไม่สามารถขับไล่ชาวเยบสซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มออกไปได้ ดังนั้น ชาวเยบสจึงได้อาศัยอยู่ร่วมกับประชาชนชาวยูดาห์ในเยรูซาเล็มมาจนถึงทุกวันนี้

ดินแดนของเอฟราอิม และมนัสเสห์

16 ที่ดินที่ได้จับสลากแบ่งให้กับลูกหลานของโยเซฟ เริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค ทางทิศตะวันออกของต่านาเยรีโค เข้าไปในทะเลทราย แล้วจากเมืองเยรีโคขึ้นไปถึง

†† นางได้รับเราให้เขา หรือ “เขาได้รับเราให้นาง”

แถบเนินเขาเบธเอล 2 จากเมืองเบธเอลไปถึงลูส และข้ามไปถึงเมืองอาทาโรทตรงเขตแดนของชาวอารคิ 3 จากนั้น ก็ลงไปทางตะวันตก จนถึงเขตแดนของชาวยาเฟลิท ไกลออกไปถึงพรมแดนของเมืองเบธโฮโรนล่างและถึงเมืองเกเซอร์ และไปสิ้นสุดที่ทะเล

4 ลูกหลานของโยเซฟคือ ชนเผ่ามนัสเสห์ และชนเผ่าเอฟราอิม ได้รับมรดกที่ดินของพวกเขา

5 เขตแดนของที่ดินที่เป็นมรดกของชนเผ่าเอฟราอิมตามตระกูลต่างๆ ของเขา เขตแดนมรดกด้านตะวันออกเริ่มจากเมืองอาทาโรทออดาร์ไกลไปถึงส่วนบนของเบธโฮโรน 6 ส่วนเขตแดนด้านตะวันออกเริ่มจากเมืองมิดเมธท์ที่อยู่ทางเหนือเลี้ยวไปทางเมืองทานาห์ซีโลห์ แล้วอ้อมผ่านไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์ 7 มันลงจากยาโนอาห์ไปถึงเมืองอูทาโรทและเมืองนาอาราห์ไปจนถึงเมืองเยรีโค และสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน 8 จากที่ทับปัวห์ เส้นเขตแดนไปทางตะวันตกถึงลำธารคานาห์ และมาสิ้นสุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน นี่คือนมรดกของชนเผ่าเอฟราอิม ตามตระกูลต่างๆ ของพวกเขา 9 รวมทั้งเมืองต่างๆ ซึ่งได้แบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิมในดินแดนที่เป็นมรดกของคนมนัสเสห์ คือ ทั้งเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆ 10 แต่พวกเขาไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ออกไป ดังนั้นชาวคานาอันจึงได้อาศัยอยู่กับชนเผ่าเอฟราอิมมาจนถึงทุกวันนี้ แต่พวกเขาถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาส

17 แล้วก็มีการแบ่งที่ดินให้แก่ชนเผ่ามนัสเสห์ เพราะเขาเป็นลูกชายคนแรกของโยเซฟ เมืองกิเลอาดและเมืองบาซันเป็นของชาวมาคีร์อยู่แล้ว มาคีร์เป็นลูกชายคนแรกของมนัสเสห์ และเป็นพ่อของกิเลอาด ชาวกิเลอาดเป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ 2 ดังนั้น ที่ดินได้ถูกแบ่งให้กับชาวมนัสเสห์ที่เหลือ ตามตระกูลต่างๆ ของพวกเขา ลูกหลานของอูบิเยเซอร์ เฮเลค อัสรีเอล เซ-เคม เฮเฟอร์ และเซมิดา คนเหล่านี้เป็นลูกหลานผู้ชายของมนัสเสห์ ลูกชายของโยเซฟตามตระกูลต่างๆ ของเขา

3 เติลเฟห์ตลูกชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นลูกชายของกิเลอาด ซึ่งเป็นลูกชายของมาคีร์ ที่เป็นลูกชายของมนัสเสห์นั้นไม่มีลูกชาย มีแต่ลูกสาว และนี่คือชื่อลูกสาวของเขา คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทีร์ซาห์ 4 พวกเขาเข้ามาหาหนักบวชเอลอาซาร์โยชูวาลูกชายของนูน และบรรดาผู้นำแล้วพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ส่งโมเสสให้มอบมรดกที่ดินให้กับพวกเรา พร้อมกับบัญญัติผู้ชายของพวกเรา” ดังนั้น โยชูวาจึงยกที่ดินให้กับพวกนางพร้อมๆ กับพี่น้องของพ่อพวกนางตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้

5 ชนเผ่ามนัสเสห์จึงได้รับส่วนแบ่งที่ดินสิบส่วน นอกเหนือจากดินแดนกิเลอาด และบาซัน บนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน 6 เพราะลูกหลานที่เป็นผู้หญิงของมนัสเสห์ได้รับที่ดินด้วย แต่แผ่นดินกิเลอาดเป็นของลูกหลานกลุ่มอื่นของเผ่ามนัสเสห์

7 เขตแดนของมนัสเสห์ขยายจากอาเซอร์ไปถึงมิดเมธท์ซึ่งอยู่ด้านตรงข้ามกับเมืองเซเคม แล้วเส้นเขตแดนก็ลงไปทางทิศใต้ถึงที่อยู่อาศัยของชาวเอนทับปัวห์ 8 แผ่นดินของทับปัวห์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองทับปัวห์ตรงพรมแดนมนัสเสห์เป็นของชาวเอฟราอิม 9 แล้วเส้นเขตแดนก็ลงไปถึงหุบเขาลีกคานาห์ เมืองต่างๆ เหล่านี้ที่อยู่ทางตอนใต้ของหุบเขาลีก ท่ามกลางเมืองต่างๆ ของเผ่ามนัสเสห์ เป็นของเผ่าเอฟราอิม แต่พรมแดนของมนัสเสห์อยู่ทางเหนือของหุบเขาลีก และไปสิ้นสุดที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน 10 แผ่นดินทางใต้เป็นของเอฟราอิม ทางเหนือเป็นของมนัสเสห์ และมีทะเลเมดิเตอร์เรเนียนเป็นพรมแดนทางทิศตะวันตกของมนัสเสห์ ทางเหนือไปติดอาเซอร์ และทางตะวันออกติดอิสสาการ์

11 มนัสเสห์ยังมีเมืองต่างๆ อยู่ในเขตแดนของอิสสาการ์และอาเซอร์ คือ เมืองเบธซัน เมืองอิบเลอัม เมืองโดร์ เมืองเอนโดร์ เมืองทาอาเนค เมืองเมกิดโด และเมืองเล็กๆ ที่อยู่ล้อมรอบพวกมัน เมืองที่สามนั้นมีอีกชื่อหนึ่งว่า นาไฟท (โดร์) 12 แต่ชนเผ่า

มันส์เสห์ที่ไม่สามารถยึดครองเมืองเหล่านี้ได้ เพราะชาวคานาอันยังขึ้นที่จะอาศัยอยู่ในเขตแดนนั้นต่อไป 13 เมื่อชาวอิสราเอลเข้มแข็งขึ้น พวกเขาได้บังคับชาวคานาอันให้ทำงานให้กับพวกเขา แต่ไม่ได้ขับไล่พวกคานาอันออกไปจนหมด

14 คนเผ่าโยเซฟได้พูดกับโยชูวาว่า “ทำไมท่านถึงให้ส่วนแบ่งพวกเราแค่ส่วนเดียวเป็นมรดก ทั้งๆที่เรามีคนเป็นจำนวนมาก เพราะพระยาห์เวห์ได้ช่วยพรให้กับพวกเราตลอดมา”

15 โยชูวาตอบว่า “ถ้าพวกเจ้ามีคนจำนวนมาก ก็ให้ขึ้นไปป่าไปแผ้วถางป่าเอาเองในที่ดินของคนเปรีสิซี และคนเรฟาอิม เพราะที่แถบเนินเขาของคนเอฟราอิมคับแคบเกินไปสำหรับพวกเจ้า”

16 คนเผ่าโยเซฟพูดว่า “แถบเนินเขาไม่เพียงพอสำหรับพวกเรา แต่ในหุบเขานั้น ก็มีชาวคานาอันอาศัยอยู่ และพวกเขาก็มีรกรบที่ท่ามกลางที่ลึก ทั้งในเบรชานกับหมู่บ้านของมัน และตามหมู่บ้านที่คนเหล่านี้อาศัยอยู่ในหุบเขาอิสราเอล”

17 ดังนั้น โยชูวาจึงพูดกับครอบครัวของโยเซฟซึ่งก็คือเผ่าเอฟราอิมและเผ่ามันส์เสห์ว่า “พวกท่านมีผู้คนเป็นจำนวนมาก และมีกำลังเข้มแข็ง พวกท่านจะไม่ได้ส่วนแบ่งแค่ส่วนเดียว 18 แต่ที่แถบเนินเขาจะเป็นของพวกท่านด้วย ถึงแม้มันจะเป็นป่า พวกท่านแผ้วถางมันและยึดครองมันไปจนสุดเขตเกิด พวกท่านจะขับไล่ชาวคานาอันออกไป แม้ว่าพวกท่านจะมีรกรบท่ามกลางที่ลึก และพวกท่านจะเข้มแข็งก็ตาม”

การแบ่งแผ่นดินที่เหลือ

18 ชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมดมาประชุมกันที่ซิลโธและตั้งเต็นท์นัดพบกันที่นั่น ในตอนนั้น แผ่นดินได้ตกอยู่ในครอบครองของพวกเขาแล้ว 2 แต่ยังคงมีชาวอิสราเอลอีกเจ็ดเผ่าที่ยังไม่ได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่งของพวกเขา

3 ดังนั้นโยชูวาจึงพูดกับชาวอิสราเอลว่า “พวกเราจะรอไปอีกนานแค่ไหน กว่าเราจะเข้าไปยึดครองแผ่นดินที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษท่านได้มอบให้แก่พวกท่าน 4 ให้เลือกคนมาเผ่าละสามคน ข้าพเจ้าจะส่งพวกเขาให้เดินทางไปสำรวจทั่วแผ่นดินนั้น และจดรายละเอียดของแผ่นดินนั้นมา ตามมรดกที่แต่ละเผ่าได้รับ และนำกลับมาให้ข้าพเจ้า 5 พวกเขาจะแบ่งมันออกเป็นเจ็ดส่วน ชนเผ่ายูดาห์จะยังคงอยู่ในเขตแดนของเขาทางตอนใต้ และครอบครัวของโยเซฟจะคงอยู่ในเขตแดนทางเหนือ 6 ให้พวกท่านเขียนรายละเอียดของที่ดินทั้งเจ็ดส่วน และนำมาส่งมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากแบ่งให้ท่านที่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา 7 แต่ชาวเลวีจะไม่ได้รับส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะฐานะนักบวชของพระยาห์เวห์ก็คือมรดกของพวกเขายู่แล้ว ส่วนชนเผ่ากาดี รูเบน และเผ่ามันส์เสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้รับมรดกของพวกเขายู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนแล้ว ซึ่งโมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้มอบให้พวกเขาไว้”

8 ดังนั้น คนเหล่านั้นจึงออกเดินทาง โยชูวากำชับพวกเขาให้จดรายละเอียดเกี่ยวกับที่ดินว่า “ให้เดินทางไปที่ทั่วทั้งแผ่นดินและจดรายละเอียดของมันและกลับมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้กับพวกท่านที่นั่น ต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่ซิลโธ”

9 จากนั้น คนเหล่านี้ก็ออกเดินทางไปที่ทั่วทั้งแผ่นดินนั้น และได้จดบันทึกรายละเอียดของแผ่นดินลงในหนังสือเกี่ยวกับเมืองต่างๆในเจ็ดส่วนนั้น แล้วพวกเขาจึงกลับมาหาโยชูวาที่ค่ายซิลโธ 10 และโยชูวาได้จับสลากให้กับพวกเขาที่ซิลโธต่อหน้าพระยาห์เวห์ โยชูวาได้แบ่งที่ดินให้กับชาวอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละเผ่า

ที่ดินสำหรับชนเผ่าเบนยามิน

11 สลากอันแรกตกเป็นของเผ่าเบนยามิน ตามตระกูลต่างๆของเผ่านั้น พวกเขาได้ที่ดินที่อยู่ระหว่างชนเผ่ายูดาห์และโยเซฟ 12 พรหมแดนทางเหนือเริ่มต้นที่แม่น้ำจอร์แดน และขึ้นไปถึงสันเขาทางตอนเหนือของเมืองเยรีโค และมันก็ขึ้นไปถึงแถบเนินเขาทางตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ทะเลทรายเบธาเวน 13 จากที่นั่น พรหมแดนก็อ้อมไปถึงเมืองลูส ไปถึงสันเขาเมืองลูส (เรียกอีกอย่างว่าเบธเอล) แล้วเส้นพรหมแดนก็ลงไปจนถึงอาทาโรทอัคราธา ซึ่งอยู่ทางใต้ของเมืองเบธโฮโรนล่าง 14 พรหมแดนก็หักโค้งไปทางตะวันตก อ้อมลงไปทางใต้จากภูเขาที่อยู่ทางใต้ของเบธโฮโรน และไปสิ้นสุดที่คิริยาทบาอัล (คือคิริยาทเยอาริม) เมืองนี้เป็นของชนเผ่ายูดาห์ นี่คือนครแดนทางตะวันตก

15 ทิวทางด้านใต้ เริ่มที่ซานเมืองคิริยาทเยอาริมไปตามลำธารจนถึงตานาของเนฟโทอาห์ 16 ลงไปถึงเชิงเขาที่อยู่ตรงข้ามหุบเขา ลูกชายอินโนม ซึ่งอยู่ทางเหนือของหุบเขาเรฟาอิม และมันก็ลงไปหุบเขาอินโนม ได้สันเขาของชาวเยบสแล้วจึงลงไปหุบเขาเอนโรกล 17 จากนั้น มันก็หักโค้งขึ้นไปตามลำธารจนถึงเมืองเอนเซเมซ และก็ไปตามลำธารจนไปออกที่เกลีโลท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาชื่ออุมมิม แล้วลงไปถึงก้อนหินของโบอันซึ่งเป็นลูกชายของรูเบน 18 แล้วเส้นเขตแดนก็อ้อมขึ้นไปทางเหนือถึงสันเขาที่หันหน้าเข้าหาหุบเขาจอร์แดน แล้วก็ลงไปหุบเขาจอร์แดน 19 พรหมแดนได้อ้อมขึ้นไปหุบเขาทางด้านเหนือของเบธฮกลาห์ และมาสิ้นสุดที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเกลือที่ตอนใต้สุดของแม่น้ำจอร์แดน นี่คือนครแดนทางด้านใต้

20 แม่น้ำจอร์แดนเป็นพรหมแดนทางตะวันออก นี่คือนครแดนที่เป็นมรดกของตระกูลต่างๆของเผ่าเบนยามินในทุกด้าน 21 เมืองต่างๆที่เป็นของชนเผ่าเบนยามินที่แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขาคือ เยรีโค เบธฮกลาห์ เอเมคเคซีล 22 เบธอาราบาห์ เสมารายอิม เบธเอล 23 อัฟวิม ปารราห์ โอฟราห์ 24 เคฟาอัมโมเน โอฟนี เกบา รวมเป็นสิบสองเมือง พร้อมกับชนบทรอบๆเมืองเหล่านั้น

25 กิเบโอน รามาห์ เบเอโรท 26 มิสปัทห์ เคฟีราห์ โมซาห์ 27 เรเดม อีร์เปเอล ทาระลาห์

28 เซลา หะเอเลฟ เยบส (เยรูซาเล็ม) กิเบอาห์ และคิริยาท รวมเป็นสิบสี่เมืองและชนบทรอบๆเมืองเหล่านั้น นี่คือนครแดนของชนเผ่าเบนยามินที่แบ่งตามตระกูลต่างๆของพวกเขา

ที่ดินสำหรับเผ่าสิเมโอน

19 สลากอันที่สองตกเป็นของเผ่าสิเมโอน สำหรับตระกูลต่างๆของเผ่านั้น มรดกของพวกเขายู่ในที่ดินของชนเผ่ายูดาห์ 2 มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือ เบเออร์เซบา (หรือเซบา) โมลาตาห์ 3 ฮาซารซูอัล บาลาห์ เอเซม 4 เอลโธลัด เบธูล โฮรมาห์ 5 ตักลาท เบธมารคาโบท ฮาซารูสุธาห์ 6 เบธเลบาโอท และเมืองซารูเฮน รวมเป็นสิบสามเมืองกับชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

7 อายีน รีมโมน เอเธอร์ และอาซัน รวมเป็นสี่เมืองและชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น 8 และยังมีหมู่บ้านต่างๆที่อยู่รอบๆเมืองเหล่านี้ไปจนถึงบาอัลทเบเออร์ เมืองรามาห์ที่เนกบ นี่คือนครแดนที่ยกให้กับตระกูลต่างๆของเผ่าสิเมโอน 9 มรดกของคนเผ่าสิเมโอนเป็นส่วนหนึ่งของที่ดินของคนเผ่ายูดาห์ เพราะส่วนแบ่งของคนเผ่ายูดาห์ที่ใหญ่เกินไปสำหรับพวกเขา ดังนั้น คนเผ่าสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนเผ่ายูดาห์

ที่ดินสำหรับชนเผ่าเศบูลุน

10 สลากอันที่สามตกเป็นของเผ่าเศบูลุนสำหรับตระกูลต่างๆของเผ่านั้น พรหมแดนของที่ดินที่เป็นมรดกของพวกเขายกไปไกลถึงสาริต 11 พรหมแดนขึ้นไปทางตะวันตกเรื่อยไปจนถึงมาเรอิล

มาจากเมืองดับเบเซท จนถึงลำธารทางทิศตะวันออกของโยกเน-
อัม 12 จากสาริด พรหมแดนขึ้นไปในฝั่งตรงข้ามคือฝั่งที่ดวงอา-
ทิตยขึ้น ไปถึงพรหมแดนเมืองคิสโลททาโบร์ แล้วตามลำธารไปถึง
เมืองดาเบรית แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย 13 จากที่นั่นพรหมแดน
อ้อมไปทางทิศที่ดวงอาทิตย์ขึ้น ไปจนถึงเมืองกัทเซเฟอร์ และ
เมืองเอทาคิน เรื่อยไปตามลำธารแห่งไปจนถึงริมโมน และหัก
โค้งเข้าหาเมืองเนออาห์ 14 พรหมแดนทางทิศเหนือโค้งเข้าหาเมือง
ฮันนาโธน และสิ้นสุดที่หุบเขาอิฟทาห์เอล 15 ได้รวมเมืองชทาทา
นาหะลาล ซิมโรน อิดาลาห์ และเบธเลเฮม รวมทั้งหมดสิบสอง
เมืองกับชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

16 นี่คือมรดกของเผ่าเศบูลุนสำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา
คือเมืองต่างๆเหล่านี้ และชนบทของเมืองต่างๆเหล่านี้

ที่ดินสำหรับชนเผ่าอิสสาการ์

17 สลากูอันที่สี่ตกเป็นของเผ่าอิสสาการ์ สำหรับตระกูลต่างๆ
ของเผ่าชน 18 ดินแดนของพวกเขา รวมเมือง ยิสเรเอล เคสุลโลท
ชูเนม 19 ฮาฟารามิ ชิโยน อานาหะราท 20 รับบิท คิชิโอน เอเบส
21 เรเมท เอนกันนิม เอนหัตดาห์ และเบธบัสเซส

22 พรหมแดนยังไปติดกับเมืองทาโบร์ ซาหะซุมาร์ เบธเซเมช
และไปสิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน รวมทั้งหมดสิบหกเมืองกับชนบท
ของเมืองต่างๆเหล่านั้น 23 นี่คือมรดกที่ดินที่ให้กับเผ่าของอิสสา
การ์สำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา คือเมืองต่างๆและชนบท
ของเมืองต่างๆเหล่านั้น

ที่ดินสำหรับชนเผ่าอาเซอร์

24 สลากูอันที่ห้าตกเป็นของเผ่าอาเซอร์สำหรับตระกูลต่างๆของ
เผ่าชน 25 เขตแดนของพวกเขา รวมถึงเมืองเฮลซัท ฮาลิ เบเทน
อิดซาฟ 26 อาลิมเมเลค อามาต มิซฮาล

ทางตะวันตกไปจดภูเขาคาร์เมลและเมืองชิโห ลิบนาท 27 แล้ว
เลี้ยวไปทางตะวันออกจนถึงเมืองเบธดาโกน ไปจดเขตเศบูลุน
และหุบเขาอิฟทาห์เอล ไปทางเหนือ ถึงเมืองเบธเอเมคและเนอ-
เอล และเรื่อยไปทางเหนือถึงเมืองคาบูล 28 เอโบรน † เรโหบ อัม
โมน และคานาห์ไปไกลถึงมหาไซดอน 29 พรหมแดนเลี้ยวไปถึงรา
มาห์ ไปไกลถึงเมืองโทะระที่มีกำแพงล้อมรอบ แล้วเส้นพรหมแดน
ก็เลี้ยวไปไฮสาร์และไปสิ้นสุดที่ทะเล ซึ่งรวมเมือง มาฮารับ อิด-
ซิบ 30 อุมมาห์ อาเฟก และเรโหบไว้ด้วย

รวมแล้วมีสิบสองเมือง กับชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น 31
นี่คือมรดกของเผ่าอาเซอร์ สำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา คือ
เมืองต่างๆเหล่านี้และชนบทของเมืองต่างๆเหล่านี้

ที่ดินสำหรับชนเผ่าฟทาลี

32 สลากูอันที่หกตกเป็นของเผ่าฟทาลีสำหรับตระกูลต่างๆ
ของเผ่าชน 33 พรหมแดนของเขาเริ่มมาจากเฮเลฟ จากต้นกอใน
สถานันนิม และอาดามีเนเชบ ยับเนเอล จนถึงเมืองลัคคุม และ
สิ้นสุดที่แม่น้ำจอร์แดน 34 พรหมแดนก็เลี้ยวไปทางตะวันตกไปที่
เมืองอัลโนททาโบร์ และมันก็ออกจากที่นั่นไปที่เมืองหูกกอก ไป
จดกับเขตเศบูลุนทางทิศใต้และเขตอาเซอร์ทางตะวันตก และ
แม่น้ำจอร์แดนทางทิศตะวันออก 35 บรรดาเมืองที่มีป้อมปราการ
คือ คิตติม เซอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท 36 อาดามาร์ รามาร์ ฮา
โซร์ 37 เคเดช เอเดรอี เอนฮาโซร์ 38 ยีโรน มิกดัลเอล ไฮเรม เบธ-
อานาท และเบธเซเมช รวมเป็นสิบเก้าเมือง กับชนบทที่อยู่รอบ
เมืองต่างๆเหล่านั้น

39 นี่คือมรดกของเผ่าฟทาลีสำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา
คือเมืองต่างๆและชนบทของเมืองต่างๆเหล่านั้น

ที่ดินสำหรับชนเผ่าดาน

40 สลากูอันที่เจ็ดตกเป็นของเผ่าดาน สำหรับตระกูลต่างๆของ
เผ่าชน 41 เขตแดนที่เป็นมรดกของพวกเขา รวมเมืองโคราห์ เอช
ทาโอล อีรเซเมช 42 ซาอาลับบิน อัยยาโลน ยิทลาห์ 43 เอโลน ทิม
นาห์ เอโครน 44 เอลเทเคห์ กิบเบโรน บาอาลัท 45 เยสุต เบเน-
เบราด กัทริมโมน 46 เมยารโคน รัคโคน และบริเวณที่อยู่ใกล้
เมืองยัฟฟา

47 เมื่อชนเผ่าดานสูญเสียดินแดนของพวกเขาไป พวกเขาได้
ลุกขึ้นสู้รบกับเมืองเลเซม †† และพวกเขา ก็ยึดมันได้และได้เข้า
ชาวเมืองนั้น แล้วยึดครองเมือง และตั้งถิ่นฐานที่นั่น พวกเขาได้
เปลี่ยนชื่อเมืองเป็นเมืองดานตามชื่อของบรรพบุรุษของพวกเขา
48 นี่คือมรดกของเผ่าดาน สำหรับตระกูลต่างๆของพวกเขา คือ
เมืองเหล่านี้และชนบทของเมืองต่างๆเหล่านี้

ที่ดินสำหรับโยชูวา

49 เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกตาม
เขตแดนของมันแล้ว ชาวอิสราเอลได้มอบมรดกท่ามกลางพวก
เขาให้กับโยชูวาลูกชายของนูน 50 ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์
พวกเขาได้ให้เมืองกับโยชูวาตามที่เขาได้ขอไว้ คือ เมืองทิมนาท
เสราห์ † ในเขตเทือกเขาเอฟราอิม โยชูวาได้สร้างเมืองขึ้นใหม่
และตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น

51 นั่นคือดินแดนที่นักบวชเอเลอาซาร์ โยชูวาลูกชายของนูน
และบรรดาผู้นำของแต่ละตระกูลของชนเผ่าต่างๆของอิสราเอล
ได้แจกจ่าย โดยการจับสลากที่เมืองชิโลห์ ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่
ทางเข้าเต็นท์นัดพบ ดังนั้นเขาทั้งหลายก็แบ่งปันแผ่นดินจนเสร็จ
เรียบร้อย

เมืองลี้ภัย

(กตว. 35:9-15; ฉบป. 19:1-13)

20 จากนั้นพระยาห์เวห์ได้พูดกับโยชูวาว่า 2 “ให้บอกชาวอิส-
ราเอลว่า ให้ตั้งเมืองลี้ภัยขึ้น สำหรับพวกเจ้าทั้งหลาย ซึ่ง
เราได้บอกกับพวกเจ้าผ่านทางโมเสส 3 เมื่อใครก็ตามได้ฆ่าคน
ตายโดยอุบัติเหตุหรือไม่ได้ตั้งใจ จะได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี
จะให้เป็นที่ลี้ภัยของพวกเจ้า เพื่อให้พ้นจากญาติของคนตาย
ที่มีหน้าที่ลงโทษคนฆ่า

4 เมื่อคนที่ได้ฆ่าคนตายนั้นหนีไปยังเมืองเหล่านี้ เขาต้องยืนอยู่ที่
ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้นและอธิบายเรื่องของตนให้กับพวกผู้ใหญ่
ของเมืองนั้นฟัง แล้วพวกเขาก็จะรับคนผู้นั้นเข้าไปและให้พักอา-
ศัยร่วมกับพวกเขา 5 แล้วถ้ามีญาติคนตายที่จะแก้แค้นเขาไล่ติดตาม
เขามา พวกผู้ใหญ่ของเมืองต้องไม่มอบตัวเขาออกไป
เพราะเขาผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านตายโดยไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้บาด-
หมางกันมาก่อน 6 คนที่ฆ่าคนอื่นนั้นจะอาศัยอยู่ที่เมืองนั้นจน
กว่าเขาจะมายืนต่อหน้าชุมชนเพื่อรับการตัดสิน และถ้าตัดสิน
ว่าไม่ตั้งใจฆ่า เขาก็จะอยู่ที่นั่นต่อไป จนกว่าคนที่เขานักบวชชน
สูงสุดในเวลานั้นได้ตายไป จากนั้น คนที่ฆ่าคนอื่นนั้นจะได้รับ
อนุญาตให้กลับบ้าน ไปยังเมืองที่เขาได้หลบหนีมา”

7 ดังนั้นพวกเขาจึงได้กำหนดเมืองสำหรับลี้ภัยไว้ดังนี้ คือ เมือง
เคเดช ในกาลิลี ในแถบเนินเขานฟทาลี เมืองเซเคมในแถบเนิน
เขาของเอฟราอิม และคิริยาทอารบา (หรือเฮโบรน) ในแถบเนิน
เขายูดาห์ 8 และอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนซึ่งอยู่ทางทิศตะ
วันออกของเมืองเยรีโค พวกเขาได้เลือกเมืองเบเซอร์ที่อยู่ในทะเล
ทรายบนที่ราบสูงของชนเผ่ารูเบน กับเมืองราโมทในกิเลอาด
ของชนเผ่ากาดี และเมืองโกลานในบาซัน ของชนเผ่ามันสเสห์

9 เมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่ได้กำหนดไว้สำหรับชาวอิสราเอลทุก
คน และคนต่างชาติที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าหากมีใครฆ่า

† เอโบรน หรือ “อับโดน”

†† เลเซม หรือ “ลาอิช” † ทิมนาทเสราห์ หรือ ทิมนาท เสราส

คนโดยไม่ตั้งใจ จะให้หนีไปอยู่ที่นั่น และไม่ต้องถูกฆ่าตาย ด้วยมือของญาติผู้ตายที่มีหน้าที่ลงโทษคนฆ่า จนกว่าเขาจะได้อินอยู่ต่อหน้าชุมชนเพื่อการตัดสินคดี

เมืองของชนเผ่าเลวี

21 จากนั้นหัวหน้าตระกูลต่างๆในเผ่าเลวี ได้มาพบนักบวชเอเลอาซาร์ โยชวา ลูกของนูนและหัวหน้าของตระกูลต่างๆของแต่ละเผ่าของอิสราเอล 2 คนเผ่าเลวีได้พบกับคนเหล่านั้นที่เมืองซิลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า “พระยาห์เวห์ได้ส่งผ่านโมเสสไว้ว่า พวกเราจะได้รับเมืองหลายเมืองเพื่ออยู่อาศัยพร้อมกับทุ่งหญ้าสำหรับสัตว์เลี้ยงของพวกเราด้วย” 3 เพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ ชาวอิสราเอลจึงได้ยกเมืองต่างๆเหล่านี้และทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านั้น จากมรดกของพวกเขาให้กับชาวเลวี คือ

4 เมื่อสลากออกมา เพื่อชี้ว่าใครควรจะได้รับเมืองไหน สลากอันแรกเป็นของตระกูลต่างๆของโคซาท ดังนั้น ชาวเลวีในตระกูลต่างๆของโคซาทซึ่งเป็นลูกหลานของนักบวชอาโรนได้รับเมืองสิบสามเมืองจากชนเผ่ายูด้า ลีเมโอน และเบนยามิน ตามสลากที่จับได้

5 ส่วนคนโคซาทที่เหลือ จับสลากได้เมืองสิบเมืองจากตระกูลต่างๆของเผ่าเอฟราอิม จากเผ่าดานและจากครึ่งหนึ่งของเผ่ามันัสเสห์

6 คนเกอร์โชนได้รับเมืองสิบสามเมือง จากตระกูลต่างๆของเผ่าอิสสาการ์ จากเผ่าอาเชอร์ จากเผ่าเนฟทาลี และจากครึ่งหนึ่งของเผ่ามันัสเสห์ในบาซัน

7 พวกตระกูลต่างๆของคนเมรารี ได้รับเมืองสิบสองเมืองจากเผ่ารูเบน จากเผ่ากาต และจากเผ่าเศบูลุน

8 ชาวอิสราเอลได้จับสลาก ให้เมืองต่างๆเหล่านี้และทุ่งหญ้าของเมืองเหล่านี้ กับชาวเลวีตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ผ่านทางโมเสส

9 นี่คือรายชื่อของเมืองต่างๆจากเผ่ายูด้า และเผ่าลีเมโอน 10 ที่ได้ยกให้กับพวกลูกหลานของอาโรน คือตระกูลหนึ่งของชาวโคซาท ซึ่งเป็นชาวเลวี เพราะว่าสลากใบแรกตกเป็นของตระกูลนี้

11 ชาวอิสราเอลให้เมืองคิริยาทอารบา (อารบา เป็นพ่อของอานาค) คือเมืองเฮโบรน ในแถบเนินเขาของยูดาห์พร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์รอบๆเมืองนั้น 12 แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนั้นได้ยกให้เป็นมรดกของคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ 13 สำหรับลูกหลานของนักบวชอาโรน พวกเขาได้ให้เมืองเฮโบรน (ซึ่งเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ที่ได้รับการกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้น และเมืองลิบนาร์พร้อมกับทุ่งหญ้า 14 เมืองยาทัทร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองเอชเทโมากับทุ่งหญ้ารอบเมือง 15 เมืองไฮโลนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองเดบิร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง 16 เมืองอายินกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองยูทธาห์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเบธเชเมชกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นเก้าเมืองจากเผ่าสองเผ่านี้

17 ชนเผ่าเบนยามินได้ให้เมืองกิเบโอนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองเกบากับทุ่งหญ้ารอบเมือง 18 เมืองอานาโทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองอัลโมนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง 19 รวมเมืองทั้งหมดที่เป็นของพวกนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรน มีสิบสามเมืองกับทุ่งหญ้ารอบเมืองเหล่านั้น

20 ส่วนชาวโคซาทที่เหลือของพวกตระกูลโคซาทในเผ่าเลวี ได้เมืองต่างๆจากเผ่าเอฟราอิม โดยการจับสลาก 21 พวกเขาได้รับเมืองเชเคม (เป็นเมืองหนึ่งในเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ที่ได้รับการกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) กับทุ่งหญ้ารอบเมืองในแถบเนินเขาเอฟราอิม และเมืองเกเชอร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง 22 เมืองซิบซามกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเบธไฮโรนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

23 ชาวโคซาทได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าดาน คือ เมืองเอลเทเคห์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองกิบเบโรนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง 24 เมืองอัยยาโลนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองกัทริมโมนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

25 ชาวโคซาทได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่ามันัสเสห์ครึ่งเผ่า คือ เมืองทาอานาคกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองกัทริมโมนกับทุ่งหญ้ารอบเมืองรวมเป็นสองเมือง

26 เมืองทั้งหมดรวมเป็นสิบเมือง กับทุ่งหญ้ารอบเมืองเหล่านั้น ซึ่งมอบให้กับตระกูลอื่นๆที่เหลือของโคซาท

27 ในพวกตระกูลต่างๆของชาวเลวี คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้ คือ

คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่ามันัสเสห์ครึ่งเผ่า คือ เมืองกลานในบาซัน (เป็นเมืองลี้ภัยเมืองหนึ่งสำหรับผู้ที่ได้รับการกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) และเมืองเบเอชเท-ราห์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสองเมือง

28 คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าอิสสาการ์ เมืองคีซิโอนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองดาเบรท์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง 29 เมืองยารมูทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเอนกันนิมกับทุ่งหญ้ารอบเมืองรวมเป็นสี่เมือง

30 คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าอาเชอร์ คือ เมืองมิซาลกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองอับโดนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง 31 เมืองเฮลซทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเรโหบกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

32 คนเกอร์โชนได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าเนฟทาลี เมืองเคเดชในกาลิลีกับทุ่งหญ้ารอบเมือง (หนึ่งในเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) เมืองฮัมโมทโดร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองคารทานกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสามเมือง

33 พวกตระกูลเกอร์โชนได้รับสิบสามเมืองกับทุ่งหญ้ารอบเมือง

34 พวกตระกูลเมรารี (คนเผ่าเลวีที่เหลือ) ได้เมืองต่อไปนี้ คือ พวกตระกูลเมรารีได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่าเศบูลุน คือ เมืองโยกเอนัมกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองคารทาทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง 35 เมืองดีมเนห์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองนาหะลาลกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

36 พวกตระกูลเมรารีได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่ารูเบน คือ เมืองเบเชอร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองยาสาทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง 37 เมืองเคเดโมทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง และเมืองเมฟาอัทกับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

38 พวกตระกูลเมรารีได้รับเมืองต่อไปนี้จากเผ่ากาต คือ เมืองราโมทไนกิเลอาด (หนึ่งในเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าฆ่าคนตาย) กับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองมาหะนาอิมกับทุ่งหญ้ารอบเมือง 39 เมืองเฮซโบนกับทุ่งหญ้ารอบเมือง เมืองยาเชอร์กับทุ่งหญ้ารอบเมือง รวมเป็นสี่เมือง

40 เมืองทั้งสิบสองเมืองนี้ ได้มอบให้กับตระกูลต่างๆของคนเมรารีโดยการจับสลาก พวกนี้เป็นพวกตระกูลต่างๆของคนเผ่าเลวีที่เหลือ

41 เมืองต่างๆของเผ่าเลวีที่อยู่ในอาณาเขตของชาวอิสราเอลมีทั้งหมด สิบแปดเมืองกับทุ่งหญ้ารอบเมืองเหล่านั้น 42 แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็เป็นอยู่ดังนี้

43 อย่างนี้ พระยาห์เวห์ได้มอบแผ่นดินทั้งหมดแก่ชาวอิสราเอล ซึ่งพระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาวouldจะยกให้กับพวกเขา และพวกเขาก็เข้าไปยึดครอง และตั้งรกรากกันที่นั่น 44 พระยาห์เวห์ได้ให้ความสงบสุขกับพวกเขาในทุกด้าน ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา ไม่มีศัตรูคนใดของพวกเขาก็สามารถยืนหยัดต่อสู้พวกเขาได้ เพราะพระยาห์เวห์ได้มอบศัตรูทั้งสินของพวกเขาวไว้ในกำมือของพวกเขาแล้ว 45 ในพวกคำสัญญาที่ตึงที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับครอบครัวอิสราเอล ไม่มีสักเรื่องทีล้มเหลว ทุกเรื่องสำเร็จหมด

เผ่าที่อยู่ฝั่งตะวันออกกลับบ้าน

22 จากนั้นโยชูวาก็ได้เรียกเผ่ารูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่ามาประชุม² และพูดกับพวกเขาว่า “พวกท่านทั้งหลายได้ทำตามที่ไม่เสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้สั่งพวกท่านไว้ และพวกท่านก็เชื่อฟังข้าพเจ้าในทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้สั่งพวกท่าน³ พวกท่านไม่ได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของพวกท่านตลอดมาจนถึงวันนี้ แต่ท่านได้รักษาคำกำชับของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านอย่างเคร่งครัด 4 บัดนี้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ให้พี่น้องของท่านอยู่อย่างสงบสุขแล้ว อย่างที่พระองค์ได้ให้สัญญาไว้กับพวกท่านนั้น ดังนั้น ตอนนี้ พวกท่านกลับไปบ้านได้แล้ว ไปสู่แผ่นดินที่พวกท่านเป็นเจ้าของซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้แก่พวกท่านที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนนั้น⁵ แต่ขอให้ระวังที่จะทำตามคำสั่งและกฎที่ไม่เสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้มอบให้แก่พวกท่านไว้ คือ ให้รักพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ให้เดินตามแนวทางทั้งหลายของพระองค์ ให้เชื่อฟังพวกคำสั่งของพระองค์ ให้ใกล้ชิดกับพระองค์ และให้รับใช้พระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน”

6 โยชูวาววยพรให้กับพวกเขาและส่งพวกเขากลับบ้าน⁷ (โมเสสได้มอบแผ่นดินในเมืองบาชานให้กับคนมนัสเสห์ครึ่งเผ่าส่วนอีกครั้งเผ่ารวมทั้งญาติพี่น้องชาวอิสราเอลของเขา โยชูวาได้มอบที่ดินบนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนให้) เมื่อโยชูวาส่งพวกเขากลับบ้าน ก็ได้อวยพรให้กับพวกเขาด้วย⁸ โยชูวาพูดว่า “ให้กลับไปบ้านของพวกท่านพร้อมความมั่งคั่ง มีสัตว์เลี้ยงมากมาย มีเงิน ทอง ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และมีเสื้อผ้าเป็นจำนวนมาก ให้ไปแบ่งสิ่งต่างๆที่ยึดมาได้จากศัตรูของพวกท่านในสงครามให้กับพี่น้องของพวกท่านด้วย”

9 ดังนั้นคนรูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่า จึงแยกจากชาวอิสราเอลที่เมืองซีโลห์ ในแผ่นดินคานาอัน เพื่อกลับไปยังแผ่นดินกิเลอาด ซึ่งเป็นแผ่นดินที่พวกเขายึดมาได้ ตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งผ่านทางโมเสส

10 เมื่อพวกเขามาถึงกิเลอาด ซึ่งอยู่ใกล้กับแม่น้ำจอร์แดน ในแผ่นดินคานาอัน ชาวรูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นแท่นหนึ่งใกล้กับแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นแท่นบูชาขนาดใหญ่มาก¹¹ ชาวอิสราเอลที่เหลือได้ยิวว่าคนรูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่พรมแดนของแผ่นดินคานาอัน ที่กิเลอาด ใกล้กับแม่น้ำจอร์แดนฝั่งที่เป็นของชาวอิสราเอล¹² ชุมชนทั้งหมดของอิสราเอลจึงยกกันมาที่ซีโลห์ เพื่อที่จะขึ้นไปสู้รบกับพวกนั้น

13 ชาวอิสราเอลส่งนักบวชฟีเนหัสลูกชายของเอลาฮาร์ไปพบคนรูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่า ในแผ่นดินกิเลอาด¹⁴ พร้อมกับส่งผู้นำอีกสิบคน จากแต่ละเผ่า คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าของตระกูลต่างๆของอิสราเอลด้วย

15 เมื่อพวกเขาพบคนรูเบน กาด และมนัสเสห์ครึ่งเผ่าในแผ่นดินกิเลอาด พวกเขาพูดว่า¹⁶ “ชุมชนทั้งหมดของพระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘พวกท่านไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าของอิสราเอลอย่างนี้ได้อย่างไร วันนี้ พวกท่านหันเหจากพระยาห์เวห์แล้วไปสร้างแท่นบูชาเพื่อภักดีต่อพระองค์อย่างนี้ได้ยังไง’

17 บายที่เมืองเปโรริ่งไม่เพียงพอสำหรับพวกเร่อีกหรือ จนถึงวันนี้ พวกเราจึงไม่สามารถล้างบาปนั้นให้หมดจากตัวพวกเราได้ แม้ว่าจะมีโรคระบาดลงมาในชุมชนของพระยาห์เวห์ก็ตาม¹⁸ แล้วตอนนี้ พวกท่านยังจะหันเหไปจากพระยาห์เวห์อีกหรือยังไง ถ้าพวกท่านภักดีต่อพระยาห์เวห์ในวันนี้ พรุ่งนี้พระองค์จะโกรธชุมชนชาวอิสราเอลทั้งหมด

19 ถ้าแผ่นดินของพวกท่านเสื่อมไป ให้ข้ามมายังแผ่นดินของพระยาห์เวห์ที่เต็นท์ของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่ และมาแบ่งปันแผ่นดินไปจากพวกเราเถิด อย่าได้เป็นภักดีต่อพระยาห์เวห์ หรือต่อ

พวกเรา โดยการสร้างแท่นบูชาอื่นสำหรับพวกท่านเอง นอกเหนือไปจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเลย²⁰ ที่ความโกรธของพระยาห์เวห์ได้ตกอยู่กับชุมชนอิสราเอลทั้งหมด เป็นเพราะอาคานลูกชายของเราที่ไม่สัตย์ซื่อในเรื่องของที่ต้องทำลายเพื่ออุทิศให้กับพระยาห์เวห์ ไม่ใช่หรือ ไม่ใช่เขาคนเดียวที่ต้องตายเพราะบาปของเขานะ”

21 ดังนั้น ชาวรูเบน ชาว กาด และชาวมนัสเสห์ครึ่งเผ่าได้ตอบผู้นำตระกูลต่างๆของอิสราเอลว่า²² “พระยาห์เวห์เป็นพระเหนือพระทั้งปวง พระยาห์เวห์เป็นพระเหนือพระทั้งปวง พระองค์รู้ว่าทำไมเราถึงทำอย่างนี้ และขอให้ชาวอิสราเอลเองได้รู้ด้วย ถ้าพวกเราเป็นภักดีต่อพระยาห์เวห์ ก็อย่าปล่อยพวกเราไว้เลยในวันนี้²³ ถ้าพวกเราสร้างแท่นบูชาสำหรับพวกเราเองเพื่อที่จะเลือกติดตามพระองค์ หรือเพื่อถวายเครื่องเผาบูชา หรือถวายเครื่องบูชาเมล็ดข้าว หรือถวายเครื่องสังสรรค์บูชาแทนนั้น ก็ขอให้พระยาห์เวห์เองลงโทษพวกเรา²⁴ อันที่จริงที่พวกเราได้ทำสิ่งนี้ไป ก็เพราะเกรงว่า สักวันหนึ่งในอนาคต ลูกหลานของท่านจะถามลูกหลานของเราว่า ‘เจ้ามาเกี่ยวอะไรกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลด้วย²⁵ พระยาห์เวห์ได้สร้างแม่น้ำจอร์แดนให้เป็นพรมแดนระหว่างพวกเรากับพวกเจ้า ชาวรูเบน และชาว กาด พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระยาห์เวห์ แล้วถ้าอย่างนั้นลูกหลานของพวกท่านอาจทำให้ลูกหลานของเราหยุดยำเกรงพระยาห์เวห์’

26 พวกเราก็ก็นำคำตอบว่า ให้พวกเราสร้างแท่นบูชาสำหรับพวกเราเองเถิด ไม่ใช่เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาหรือถวายเครื่องบูชา²⁷ แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างพวกท่านกับพวกเรา และระหว่างคนรุ่นต่อไป ว่าเราจะนมัสการพระยาห์เวห์ต่อหน้าพระองค์ ด้วยเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วในอนาคตลูกหลานของพวกท่านก็จะไม่พูดกับลูกหลานของพวกเราว่า ‘พวกท่านไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับพระยาห์เวห์’²⁸ และพวกเราก็ก็นำคำตอบว่า ถ้าพวกเขาพูดอย่างนั้นกับเราหรือลูกหลานของเราในอนาคตแล้ว พวกเราก็ก็นำคำตอบว่า ‘ดูแท่นบูชาจำลองของพระยาห์เวห์ที่บรรพบุรุษของพวกเราได้สร้างไว้สิ ไม่ใช่สร้างไว้สำหรับเครื่องเผาบูชาหรือถวายเครื่องบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างพวกเรากับพวกท่าน’

29 พวกเราจะไม่มีวันภักดีต่อพระยาห์เวห์หรือหันเหไปจากการติดตามพระองค์ ด้วยการสร้างแท่นบูชาอื่น สำหรับเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชาเมล็ดข้าว หรือเครื่องบูชาอื่น นอกจากแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราที่อยู่หน้าเต็นท์ของพระองค์”

30 เมื่อนักบวชฟีเนหัส และพวกผู้นำชุมชน คือพวกหัวหน้าตระกูลต่างๆของอิสราเอล ที่อยู่ใกล้กับเขา ได้ฟังคำพูดที่ชาวรูเบน ชาว กาด และมนัสเสห์พูดแล้ว ก็รู้สึกพอใจมาก³¹ นักบวชฟีเนหัสลูกชายของเอลาฮาร์จึงได้พูดกับชาวรูเบน ชาว กาด และชาวมนัสเสห์ว่า “ตอนนี้พวกเราได้ว่าพระยาห์เวห์ยังอยู่ในท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านไม่ได้ภักดีต่อพระยาห์เวห์ในเรื่องนี้ ขณะนี้ พวกท่านได้ช่วยเหลือชาวอิสราเอลให้พ้นจากการลงโทษของพระยาห์เวห์”

32 แล้วนักบวชฟีเนหัสลูกชายเอลาฮาร์ และพวกผู้นำ กลับออกมาจากชาวรูเบนและชาว กาด ในแผ่นดินกิเลอาด กลับไปยังแผ่นดินคานาอันไปหาชาวอิสราเอลและแจ้งเรื่องต่างๆให้พวกเขา³³ เรื่องนั้นทำให้ชาวอิสราเอลดีใจ พวกเขาต่างสรรเสริญพระเจ้า และไม่พูดเรื่องการทำสงครามกับคนสองเผ่านั้น เพื่อที่จะทำลายล้างแผ่นดินที่ชาวรูเบนและชาว กาดอาศัยอยู่

34 ชาวรูเบนและชาว กาดได้เรียกแท่นบูชาขึ้นว่า “แท่นนี้เป็นพยานระหว่างเราว่า พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า”

คำอ้ำลาของโยชูวาต่อประชาชน

23 เมื่อผ่านไปหลายปี และพระยาห์เวห์ได้ให้ชาวอิสราเอลอยู่อย่างสงบสุข ไม่มีอันตรายจากศัตรูรอบด้าน และโยชูวาก็แก่มาแก่แล้ว 2 โยชูวาได้เรียกชาวอิสราเอลทั้งหมด พวกผู้ใหญ่ ผู้นำ ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ทั้งหลายให้มาชุมนุมพร้อมกัน เขาได้พูดกับพวกเขาว่า “ข้าพเจ้าก็แก่มาแก่แล้ว 3 และพวกท่านเองก็ได้เห็นสิ่งต่างๆที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทำกับชนชาติทั้งหลายเหล่านี้เพื่อพวกท่านแล้ว เพราะเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านที่ได้ต่อสู้เพื่อพวกท่าน 4 อยู่อาศัยที่ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งแผ่นดินของชนชาติที่เหลือนี่ให้ปันมรดกกับเผ่าต่างๆของพวกท่าน รวมกับแผ่นดินของชนชาติทั้งหลายที่ข้าพเจ้าเอาชนะไปแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดน ไปทางทิศตะวันตก จนถึงทะเลเมดิเตอร์เรเนียน 5 พระยาห์เวห์เองที่เป็นพระเจ้าของพวกท่านจะขับไล่พวกเขาไปจากหนทางของท่าน และพระองค์จะผลัดต้นพวกเขาออกไปต่อหน้าท่าน และท่านจะได้ยึดครองดินแดนของเขาเหล่านั้นตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้สัญญาไว้

6 ให้ตั้งมั่นคงในการเชื่อฟังทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในหนังสือกฎ[†] ของโมเสสอย่างเคร่งครัด โดยไม่หันซ้ายหันขวา 7 เพื่อว่าท่านจะไม่ไปคบหากับชนชาติเหล่านี้ที่ยังหลงเหลืออยู่ในหมู่พวกท่าน หรือไปออกชื่อบรรดาพระของพวกเขา หรือสถาบันในนามของพระของพวกเขา หรือไปรับใช้หรือกราบไหว้พระเหล่านั้น 8 ท่านต้องผูกพันกับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอย่างเต็มที่มาจนถึงทุกวันนี้

9 พระยาห์เวห์ได้ขับไล่พวกชนชาติที่ยิ่งใหญ่และมีอำนาจไปต่อหน้าท่าน และไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านพวกท่านได้จนถึงทุกวันนี้ 10 คนเดียวจากพวกท่านสามารถเอาชนะศัตรูเป็นพันคนได้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านต่อสู้เพื่อท่านตามที่พระองค์ให้สัญญาไว้ 11 ดังนั้นให้ระวังตัวให้ดีที่จะรักพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน

12 แต่ถ้าพวกท่านหันเหไปและไปผูกพันกับผู้รอดชีวิตจากชนชาติเหล่านี้ที่ยังหลงเหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่าน และถ้าพวกท่านไปแต่งงานกับพวกเขา หรือไปคบหาติดต่อกัน 13 พวกท่านควรรู้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านจะไม่ขับไล่คนเหล่านั้นไปจากหน้าพวกท่านอีกต่อไป พวกเขาจะเป็นเหมือนบ่วงและกับดักจับพวกท่าน เป็นหอกข้างแคร่^{††} และเป็นหนามยอกตาของพวกท่าน จนกว่าพวกท่านพินาศไปจากแผ่นดินที่ดิฉัน ซึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านได้มอบไว้ให้กับพวกท่าน

14 ตอนนี้อย่างไรก็ตามข้าพเจ้ากำลังจะตายแล้ว และพวกท่านก็รู้สึแก็ใจว่าไม่มีคำสั่งสัญญาดีอันไหนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ให้ไว้กับท่าน แล้วต้องล้มเหลวไป ทุกอย่างสำเร็จหมด ไม่มีแม้แต่สิ่งเดียวที่ล้มเหลว 15 อย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เคยทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดี ที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับท่าน เกิดขึ้นจริง พระยาห์เวห์ก็สามารถนำเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่พระองค์ได้เตือนท่านแล้ว ให้เกิดขึ้นได้ด้วยเหมือนกัน จนกว่าพระองค์จะทำลายพวกท่านไปจากแผ่นดินที่ดิฉัน ที่พระองค์ได้มอบให้กับพวกท่าน 16 ถ้าท่านไม่รักษาข้อตกลงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ที่พระองค์ได้สั่งท่านไว้ และไปรับใช้พระอื่นอยู่แล้วไปกราบไหว้พระเหล่านั้น ความโกรธเกรี้ยวของพระยาห์เวห์ก็จะเผาผลาญพวกท่าน และพวกท่านจะพินาศไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดีที่พระองค์ได้ให้ไว้กับพวกท่าน”

24 แล้วโยชูวาก็ได้รวบรวมชาวอิสราเอลทุกเผ่ามาที่เซเคม เขาได้เรียกพวกผู้อาวุโส พวกผู้นำ พวกผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของอิสราเอลมา ทั้งหมดได้มายืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า

† กฎ หรือ “คำสอน” †† หอกข้างแคร่ แปลตรงๆได้ว่า “สิ่งที่หวดสีข้างของเจ้า”

2 โยชูวาได้พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลพูด ในอดีตนานมาแล้ว บรรพบุรุษของพวกเจ้า รวมทั้งเทราห์พ่อของอับราฮัมและนาโฮร์ ได้อาศัยอยู่किฝั่งหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติสและได้รับใช้พระอื่น”

3 แต่เราได้นำบรรพบุรุษของพวกเจ้าคือ อับราฮัม มาจากฝั่งโน้นของแม่น้ำยูเฟรติส และเราได้นำเขาไปทั่วแผ่นดินคานาอัน และให้เขามีลูกหลานมากมาย เราให้ลูกชายแก่เขาคืออิสอัค 4 และเราได้ให้ยาโคบ และเอซาวกับอิสอัค เราให้แถบเนินเขาเสอีร์กับเอซาว แต่ยาโคบกับลูกหลานของเขาได้ลงไปทีประเทศอียิปต์

5 ต่อจากนั้น เราจึงส่งไมเสสกับอาโรนมา และเราได้ทำให้เกิดความทุกข์อย่างใหญ่หลวงกับประชาชนอียิปต์ ด้วยสิ่งที่เราได้ทำลงไปในประเทศนั้น และหลังจากนั้นเราได้นำพวกเจ้าออกมา 6 เมื่อเรานำบรรพบุรุษของเจ้าออกจากประเทศอียิปต์ พวกเจ้าก็มาถึงทะเล และชาวอียิปต์ได้ไล่ล่าบรรพบุรุษของพวกเจ้ามา ด้วยรถรบ และพลทหารมา จนมาถึงทะเลแดง 7 เมื่อบรรพบุรุษของเจ้าได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ เราจึงเอาความมืดใส่ไว้ระหว่างพวกเจ้ากับชาวอียิปต์ และทำให้น้ำทะเลท่วมพวกอียิปต์จนมิด และสายตาของพวกเจ้าก็ให้เห็นสิ่งที่เราได้ทำต่อชาวอียิปต์ แล้วพวกเจ้าก็ได้อาศัยอยู่ในทะเลทรายเป็นเวลาหลายปี 8 จากนั้น เราได้นำพวกเจ้ามาถึงแผ่นดินของคานาโมไรต์ซึ่งอยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน คานาโมไรต์ได้ต่อสู้กับพวกเจ้า แต่เราได้มอบพวกเขาไว้ในมือเจ้า เราได้ทำลายพวกเขาไปต่อหน้าเจ้า และเจ้าก็ได้ยึดครองแผ่นดินของพวกเขา

9 แล้วกษัตริย์บาลาคลูกชายของคิโยปรีแห่งเมืองโมอับได้เตรียมที่จะสู้รบกับชาวอิสราเอล เขาใช้บาลาคัมลูกชายของเบ-โอโรมาสาปแช่งพวกเจ้า 10 แต่เราไม่ฟังบาลาคัม ดังนั้นเขาจึงได้อวยพรพวกเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า เราได้ช่วยเหลือพวกเจ้าให้รอดพ้นจากอำนาจของเขา

11 เมื่อพวกเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนและมาถึงเมืองเยรีโค ชาวเมืองเยรีโคได้ต่อสู้กับเจ้า เหมือนกับคานาโมไรต์ คนเปริสซี คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซึ คนฮีเวต์ และคนเยบูน และเราได้มอบพวกเขาไว้ในมือของพวกเจ้า 12 เราได้ส่งตัวแดน[‡] นำหน้าพวกเจ้า และพวกมันได้ขับไล่กษัตริย์ชาวคานาโมไรต์สองคนนั้นออกไปต่อหน้าเจ้า ที่เจ้าชนะนั้นไม่ใช่เป็นเพราะคมดาบหรือธนูของเจ้าหรอก

13 เราได้ยกแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่ได้แผ้วถางและยกเมืองต่างๆซึ่งเจ้าไม่ได้สร้างให้กับพวกเจ้า และให้พวกเจ้าได้อยู่อาศัย พวกเจ้ากินผลไม้จากสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศ ที่พวกเจ้าไม่ได้ปลูก

14 อย่างนั้น ให้ยาเกรงพระยาห์เวห์ และรับใช้พระองค์อย่างจริงจังและสัตย์ซื่อ ให้ทั้งพระทั้งหลายที่บรรพบุรุษของเจ้าเคยรับใช้ ตอนนี้อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติสและในประเทศอียิปต์ แล้วให้หันมารับใช้พระยาห์เวห์แทน

15 ถ้าพวกท่านไม่ยอมรับใช้พระยาห์เวห์ ก็ให้เลือกเอาในวันนี้ว่า พวกท่านจะรับใช้ใคร จะเป็นพวกพระที่บรรพบุรุษของท่านเคยรับใช้ตอนที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส หรือจะเป็นพวกพระของคานาโมไรต์ที่เคยอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านกำลังอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า จะรับใช้พระยาห์เวห์”

16 แล้วประชาชนได้ตอบไปว่า “พวกเราจะไม่มีวันละทิ้งพระยาห์เวห์เพื่อไปรับใช้พระอื่นอย่างเด็ดขาด 17 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราคือ ผู้ที่ได้นำพวกเราและบรรพบุรุษของเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ที่เราเคยเป็นทาสนั้น และพระองค์คือ ผู้ที่ได้ทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆอันยิ่งใหญ่ต่อสายตาของพวกเรา และคุ้มครองพวกเราตลอดทางที่พวกเราไป และปกป้องพวกเราจากชนชาติต่างๆที่พวกเราเดินผ่านดินแดนของพวกเขานั้น 18 พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ชนชาติทั้งหลายให้พ้นไปต่อหน้าพวกเรา รวม

‡ ตัวแดน แปลลงชนิดหนึ่งต่อได้เหมือนกับตัวต่อขนาดใหญ่หรือผึ้ง ในที่นี้อาจหมายถึงทูตสวรรค์ของพระเจ้าหรือพลังอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์

ทั้งชาวอามไรต์ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ อย่างนั้น พวกเราก็จะรับใช้พระยาห์เวห์เหมือนกัน เพราะพระองค์คือพระเจ้าของเรา”

19 แล้วโยชูวาก็พูดกับประชาชนว่า “พวกท่านไม่สามารถรับใช้พระยาห์เวห์ได้ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ เป็นพระเจ้าที่หึงหวง พระองค์จะไม่ยกย่องการบูชาของพวกท่านและบาปทั้งหลายของพวกท่าน 20 ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระยาห์เวห์และไปรับใช้พระอื่น ๆ พระองค์จะหันมาและจะนำความหายนะมาสู่พวกท่าน และจะทำลายพวกท่าน แม้ว่าพระองค์เคยทำดีกับพวกท่านมาก่อนก็ตาม”

21 ประชาชนจึงพูดกับโยชูวาว่า “ไม่หรือ เราจะรับใช้พระยาห์เวห์”

22 โยชูวาจึงพูดกับประชาชนว่า “ให้พวกท่านเป็นพยานต่อตัวเองว่า พวกท่านได้เลือกที่จะรับใช้พระยาห์เวห์”

พวกเขาก็พูดว่า “เราเป็นพยาน”

23 ดังนั้น โยชูวาจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ให้โยนพวกพระอื่นที่ยังอยู่ท่ามกลางพวกท่านทิ้งไปเดี๋ยวนี้ และให้หันจิตใจของพวกท่านเข้าหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล”

24 ประชาชนพูดกับโยชูวาว่า “เราจะรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และเชื่อฟังพระองค์”

25 โยชูวาจึงได้ทำข้อตกลงกับประชาชนในวันนั้น เขาได้วางกฎเกณฑ์และกฎหมายให้กับพวกเขาที่เมืองเซเคม 26 โยชูวาได้บันทึกข้อความเหล่านี้ลงในหนังสือกฎหมายของพระเจ้า และได้เอาก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งมาตั้งไว้ได้ต้นก่อ ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์

27 แล้วโยชูวาได้พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “ดูเถิด ก้อนหินนี้จะเป็นพยานฟ้องพวกเรา เพราะมันได้ยินทุกสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้

พูดกับพวกเรา! ดังนั้น มันจะเป็นพยานฟ้องพวกท่าน ถ้าพวกท่านกบฏต่อพระเจ้าของพวกท่าน”

28 แล้วโยชูวาก็ส่งประชาชนกลับไปยังดินแดนที่เป็นมรดกของพวกเขาแต่ละคน

การตายของโยชูวา

29 หลังจากนั้น โยชวาลูกชายของนูนผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ก็ตาย เขามีอายุหนึ่งร้อยสิบปี 30 พวกเขาได้ฝังเขาไว้ในที่ดินที่เป็นมรดกของเขาที่เมืองทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแถบเนินเขาเอเฟราอิม ทางทิศเหนือของยอดเขาแกอัทซ

31 ชาวอิสราเอลได้รับใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้อาวุโสที่มีอายุยืนยาวกว่าโยชูวา พวกผู้อาวุโสเหล่านี้ได้รู้เห็นถึงผลงานทุกอย่างที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอลนั้น

โยเซฟกลับบ้าน

32 กระดูกของโยเซฟที่ชาวอิสราเอลนำกลับมาจากอียิปต์ถูกฝังอยู่ที่เมืองเซเคม ในที่ดินที่ยาโคบได้ซื้อมาจากลูกหลานของฮาโมร์ผู้เป็นพ่อของเซเคม ด้วยแผ่นดินหนึ่งร้อยซัน † ที่ดินแห่งนั้นได้ตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ

33 เอลเอซาร์ลูกชายของอาโรนก็ตายและถูกฝังไว้ที่กิเบอาห์ ซึ่งเป็นเมืองในแถบเนินเขาเอเฟราอิม เป็นเมืองที่ได้มอบไว้ให้แก่ฟีเนหัสลูกชายของเขา

† แผ่นดินหนึ่งร้อยซัน ในภาษาฮีบรู เคสิทาห์คือหน่วยเงินที่แทนจำนวนที่ไม่รู้ค่าเรื่องน้ำหนักหรือราคา

ผู้วินิจฉัย

คำนำ

ผู้วินิจฉัย หมายถึง “ผู้นำที่นำความยุติธรรมมาสู่สังคมผ่านทาง การเมืองหรือการสู้รบ และบางครั้งก็ทำหน้าที่ตัดสินคดีด้วย” ในหนังสือเล่มนี้เราจะใช้คำว่า “ผู้นำ” แทนคำว่า “ผู้วินิจฉัย”

ต่อจากสมัยของโยชูวามาจนถึงสมัยที่อิสราเอลมีกษัตริย์ พระเจ้าใช้พวกผู้วินิจฉัย (หรืออาจจะเรียกอีกอย่างหนึ่งว่าพวกผู้นำกู้ชาติ) มาช่วยกู้เผ่าต่างๆของอิสราเอลให้พ้นจากศัตรู และมาเป็นผู้นำของพวกเขาด้วย

ในบทที่ 1-3:6 จะเห็นว่าบางเผ่าได้เข้าไปยึดแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะยกให้กับพวกเขา แต่ก็ยังมีอีกหลายเผ่าที่ไม่ได้เข้าไปยึดแผ่นดินที่พระเจ้ายกให้พวกเขาจากชนชาติอื่นๆ ชนชาติเหล่านั้นจึงยังคงอยู่ในแผ่นดินแห่งคำสัญญานั้น ก็เลยทำให้พวกเผ่าต่างๆของอิสราเอลไม่เป็นปึกแผ่น ชำร่วยยังหลงไปบูชาพวกพระของคนต่างชาติเหล่านั้นด้วย

ในบทที่ 3:7-16:31 เป็นเรื่องราวของผู้นำ 12 คนที่พระเจ้าใช้พวกเขาช่วยกู้ชาวอิสราเอลจากพวกศัตรู เราจะเห็นวัฏจักรแห่งการเนรคุณเกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก คือ ประชาชนจะทิ้งพระยาห์เวห์และกบฏบัญญัติของพระองค์และหันไปบูชาพระอื่นๆ พระยาห์เวห์จะปล่อยให้พวกศัตรูชนะชาวอิสราเอลและกดขี่ข่มเหงพวกเขา ชาวอิสราเอลก็จะหวนกลับมาอ่อนน้อมขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ พระองค์จะส่งผู้นำมากู้พวกเขาให้พ้นจากศัตรู เมื่อผู้นำคนนั้นตายไป ประชาชนก็จะทิ้งพระยาห์เวห์และกบฏบัญญัติของพระองค์และหันไปบูชาพระอื่นๆอีก แล้วมันก็จะเวียนกลับไปในวัฏจักรเดิม

ในบทที่ 17-21 ห้ามทหลังนี้จะพูดถึงเรื่องปัญหาภายในเผ่าต่างๆของอิสราเอลมากกว่าปัญหาจากศัตรูภายนอก ส่วนหนึ่งของปัญหาเป็นเพราะว่า “ในเวลาอันสั้นอิสราเอลยังไม่มีกษัตริย์ ทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน” (17:6, 18:1, 19:1 และ 21:25)

เผ่ายูดาห์สู้กับคนคานาอัน

1 หลังจากโยชูวาทาย ชาวอิสราเอลได้ถามพระยาห์เวห์ว่า “ในพวกเราเผ่าไหนจะเป็นเผ่าแรกที่ขึ้นไปสู้รบกับชาวคานาอันหรือ” 2 พระยาห์เวห์ตอบว่า “ให้ยูดาห์ขึ้นไปเป็นเผ่าแรก ดูลิเรเราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมือของพวกเขาแล้ว”

3 ชาวเผ่ายูดาห์จึงไปพูดกับชาวเผ่าสิเมโอน พี่น้องของเขาว่า “ไปช่วยพวกเรารบกับชาวคานาอัน ในแผ่นดินที่ได้จัดสรรให้กับพวกเราด้วยเถิด แล้วพวกเราที่จะขึ้นไปช่วยพวกเจ้ารบในแผ่นดินที่ได้จัดสรรให้กับพวกเจ้าเหมือนกัน” แล้วชาวสิเมโอนก็ไปกับพวกเขา

4 แล้วยูดาห์ได้บุกขึ้นไป และพระยาห์เวห์ได้มอบชาวคานาอันและชาวเปริสซีไว้เป็นมือของคนยูดาห์ พวกเขาได้ฆ่าพวกผู้ชายไปหนึ่งหมื่นคนที่เมืองเบเซก 5 แล้วที่นั่นพวกเขาได้เจอกับอาโดนีเบเซก † ผู้เป็นเจ้าเมืองเบเซก และได้สู้รบกับเขา และได้ฆ่าคนคานาอันและคนเปริสซี

6 อาโดนีเบเซกหนีไป แต่พวกเขาได้ไล่ล่าตามไป จนจับตัวเขาไว้ได้ และตัดนิ้วแฉ่งมือ และนิ้วเท้าของเขาทิ้ง 7 อาโดนีเบเซก พูดว่า “มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่ถูกตัดนิ้วแฉ่งมือและนิ้วเท้า เกือบกินเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของข้า ข้าได้ทำกับพวกเขาอย่างไร พระเจ้าก็ได้ทำกับข้าอย่างนั้นเหมือนกัน” พวกเขาได้คุมตัวอาโดนีเบเซกไปที่เยรูซาเล็มและเขาก็ตายที่นั่น

8 ชนเผ่ายูดาห์เข้าโจมตีและยึดเมืองเยรูซาเล็มไว้ได้ พวกเขาใช้ดาบไล่ฆ่าฟันชาวเมืองเยรูซาเล็ม และเผาเมืองทิ้ง 9 ต่อมาชนเผ่ายูดาห์ได้ลงไปสู่รบกับคนคานาอัน ที่อาศัยอยู่ในแถบเทือกเขาเนเกบ และแถบที่ลุ่มเชิงเขาฝั่งตะวันตก ††10 ชนเผ่ายูดาห์ได้ไปสู่รบกับชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนเดิมชื่อ คิริยาทอารบา) และพวกเขาได้รบชนะตระกูลเชซัย อาหิมาน และทาลมีย

† อาโดนีเบเซก หมายถึง เจ้าเมืองของเมืองเบเซก หรืออาจจะเป็นชื่อคนที่ลุ่มเชิงเขาฝั่งตะวันตก หรือเซเฟลาห์

คาเลบและลูกสาวของเขา

11 จากที่นั่น ชาวยูดาห์ได้บุกไปสู่รบกับชาวเมืองเดบีร์ (เมืองเดบีร์เดิมชื่อว่า เมืองคิริยาทเสเฟอร์) 12 คาเลบพูดว่า “ใครที่โจมตีเมืองคิริยาทเสเฟอร์และยึดมันไว้ได้ เราจะยกอัครสาวกลูกสาวของเราให้เป็นเมียผู้นั้น”

13 โอทนีเอล ลูกชายเคนัส ดีเมืองนั้นได้ เคนัสเป็นน้องชายของคาเลบ คาเลบจึงยกอัครสาวกลูกสาวของเขาให้เป็นเมียของโอทนีเอล 14 เมื่อนางอัครสาวกมาหาโอทนีเอล โอทนีเอลได้บอกให้นางขอที่นากับพ่อของนาง 15 เมื่อนางลงจากหลังลา คาเลบจึงถามนางว่า “ลูกมีอะไรให้พ่อช่วยหรือ”

นางจึงตอบว่า “ขอของขวัญให้กับลูกสักอย่างเถิด ให้นางพอกให้ดินแดนแห่งแล้งแถบเนเกบกับลูกแล้ว ขอพวกตานาให้กับลูกด้วยเถิด” คาเลบจึงยกตานาที่อยู่ตอนบนกับตานาที่อยู่ตอนล่างให้กับนาง

16 ลูกหลานของคนเคนาไนต์ (คนเคนาไนต์สืบเชื้อสายมาจากพ่อตาของโมเสส) ได้ขึ้นไปจากเมืองดันปาล์มอินทผลัม † พร้อมกับชนเผ่ายูดาห์ พวกเขาเข้าไปถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ที่อยู่ในเนเกบใกล้กับอาราด แล้วพวกเขาก็ได้เข้าไปตั้งถิ่นฐานอยู่กับคนอามีลีไคที่นั่น 17 ชนเผ่ายูดาห์ได้ไปร่วมรบกับชนเผ่าสิเมโอนพี่น้องของเขา และพวกเขาได้ฆ่าคนคานาอัน ที่อาศัยอยู่ในเมืองยูศัฟ และทำลายเมืองนั้นอย่างราบคาบ เขาจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า “โฮธรมาร์” ††

18 ชนเผ่ายูดาห์ได้ยึดเมืองกาซา เมืองอัชเคโลนและเมืองเอโคเรน พร้อมกับอาณาเขตของสามเมืองนั้น 19 พระยาห์เวห์อยู่ด้วยกับชนเผ่ายูดาห์ และพวกเขาได้ยึดครองพื้นที่แถบเทือกเขาไว้ได้ แต่ไม่สามารถขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ใหญ่เขาออกไป เพราะพวกนั้นมึนทรนหนัก

20 คาเลบได้รับเมืองเฮโบรน ตามที่โมเสสได้สัญญาไว้ และเขาได้ขับไล่สามตระกูลที่สืบเชื้อสายมาจากอานาค ††ออกไป

† เมืองดันปาล์มอินทผลัม คือเมืองเยรีโค †† โฮธรมาร์ แปลว่าเมืองที่ถูกทำลายลงอย่างสิ้นซาก

เผ่าเบนยามินในเยรูซาเล็ม

21 แต่ชนเผ่าเบนยามินไม่ได้ขับไล่ชาวเยบซุสที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มออกไป ดังนั้นคนเยบซุสจึงอยู่ร่วมกับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

ลูกหลานโยเซฟยึดเบธเอล

22 ลูกหลานของโยเซฟได้ขึ้นไปต่อสู้กับเมืองเบธเอลด้วยเหมือนกัน และพระยาห์เวห์ได้อยู่กับพวกเขา 23 คนของโยเซฟได้ส่งคนสอดแนมเข้าไปในเมืองเบธเอล (เมืองนี้เดิมชื่อลูลุส)

24 เมื่อพวกคนสอดแนมเห็นชายคนหนึ่งออกมาจากเมือง พวกเขาพูดกับชายคนนั้นว่า “บอกทางเข้าเมืองให้กับเราหน่อย และเราจะปรานีเจ้า” 25 ชายคนนั้นก็บอกทางเข้าเมืองให้ พวกคนสอดแนมก็เอาดาบฆ่าฟันคนในเมือง แต่เขาปล่อยชายคนที่บอกทางคนนั้นกับครอบครัวของเขาไป 26 ชายคนนั้นเข้าไปในดินแดนของชาวฮิตไตต์ และสร้างเมืองขึ้นเรียกว่า เมืองลูลุส และเมืองนั้นก็ยังมียิวชื่อลูลุสมาจนถึงทุกวันนี้

คนตระกูลอื่นๆสู้รบกับคนคานาอัน

27 เผ่ามันสเสห์ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบธชาน เมืองทาอานาค เมืองโด้ร์ เมืองอิบเลอัม เมืองเมกิดโด และชนบทรอบๆเมืองเหล่านั้น เพราะคนคานาอันไม่ยอมออกไปจากแผ่นดินนั้น 28 เมื่อชาวอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้น พวกเขาก็ได้บังคับให้คนคานาอันทำงานอย่างทาส แต่ชาวอิสราเอลไม่ได้ไล่คนคานาอันออกไปให้หมด

29 ชนเผ่าเอฟราอิมก็ไม่ได้ขับไล่คนคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ออกไป แต่คนคานาอันและชนเผ่าเอฟราอิมต่างก็อยู่ร่วมกันในเมืองเกเซอร์ 30 ชนเผ่าเศบูลุนไม่ได้ขับไล่ชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองคิทรอนกับเมืองนาทะเลสลออกไป แต่คนคานาอันกับคนเศบูลุนก็ยังอยู่ร่วมกัน แต่คนคานาอันก็ได้ถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาส

31 ชนเผ่าอาเซอร์ก็ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองอัคโค เมืองไซดอน เมืองอัคลาบ เมืองอัคซิบ เมืองเฮลบาห์ เมืองอาฟีก และเมืองเรโหบ 32 คนเผ่าอาเซอร์ก็อยู่ร่วมกับคนคานาอันในแผ่นดินนั้น เพราะคนอาเซอร์ไม่ได้ขับไล่คนคานาอันออกไป

33 ชนเผ่าเนฟทาลีก็ไม่ได้ขับไล่คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเบธเชเมชหรือในเมืองเบธอานาออกไป แต่คนเผ่าเนฟทาลีก็อยู่ร่วมกันกับคนคานาอันในแผ่นดินนั้น แต่ชาวเมืองเบธเชเมชและเมืองเบธอานาได้ถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาสให้กับชนเผ่าเนฟทาลี 34 คนอาโมไรต์ขับไล่คนเผ่าดานให้กลับไปแถบเทือกเขาและไม่ยอมให้พวกเขาลงมาที่หุบเขา

35 คนอาโมไรต์ยังคงอาศัยอยู่ที่ภูเขาเฮเรส ในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาอัลบิม แต่ลูกหลานของโยเซฟเข้มแข็งกว่า และพวกเขาได้บังคับให้คนอาโมไรต์ทำงานอย่างทาส 36 อาณาเขตของคนอาโมไรต์ เริ่มตั้งแต่ทางข้ามแมงป่องไปถึงเมืองเสลา และเรื่อยขึ้นไป

ทูตของพระยาห์เวห์ที่โบคิม

2 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้ขึ้นไปจากเมืองกิบลาลถึงเมืองโบคิม และพระองค์พูดว่า “เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ และเราได้นำเจ้าเข้ามาสู่แผ่นดิน ที่เราได้สัญญาไว้กับพวกบรรพบุรุษของเจ้า เราได้พูดว่า ‘เราจะไม่มีวันลืมเลิกข้อตกลงที่เราได้ให้ไว้กับเจ้า’ 2 แต่เจ้าจะต้องไม่ทำข้อตกลงกับคนที่อยู่ในแผ่นดินนี้ ให้หรือพวกแทนบุชชาของพวกเจ้าทิ้งไป’ แต่เจ้าก็ไม่ได้ฟังเสียงของเรา ดูเอาเองสิว่าเจ้าได้ทำอะไรลงไป

‡‡ สามตระกูล ... จากอานาค อานาคเป็นคนตัวใหญ่อายุมากกับยักษ์ สามเผ่านี้หมายถึงสามเผ่าในข้อ 10

3 ดังนั้น ตอนนี้เราขอบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปต่อหน้าเจ้าอีกแล้ว พวกเขาจะเป็นตัวปัญหา † ให้กับเจ้า และพวกพระของพวกเขาก็จะเป็นกับดักจับเจ้า” 4 เมื่อทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้พูดคำเหล่านี้ให้กับคนอิสราเอลทั้งหมดฟัง พวกเขา ก็ร้องไห้เสียงดัง 5 เขาจึงตั้งชื่อที่นั่นว่า โบคิม †† และพวกเขาก็ได้ถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ที่นั่น

การไม่เชื่อฟังและความพ่ายแพ้

6 เมื่อโยชูวาปล่อยให้ประชาชนกลับไป ชาวอิสราเอลต่างคนต่างก็กลับไปในที่ดินที่ตนเองเป็นเจ้าของ 7 พวกเขาได้รับใช้พระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของโยชูวา และตลอดชีวิตของผู้อาวุโสที่มีอายุยืนยาวกว่าโยชูวา ผู้อาวุโสพวกนี้คือพวกที่ได้เห็นงานอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล 8 โยชูวาลูกชายของนูน ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ ได้ตายไปเมื่อเขามีอายุหนึ่งร้อยสิบปี

9 พวกเขาได้ฝังโยชูวาไว้ในเขตที่ดินที่เป็นมรดกของเขา ในเมืองทิมนาท-เฮเรส ในแถบเทือกเขาเอฟราอิม ทางตอนเหนือของภูเขาเกอซัน 10 ในที่สุด คนรุ่นนั้นทั้งหมดก็ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเขา และมีคนรุ่นใหม่ขึ้นมาแทนพวกเขา คนรุ่นใหม่ไม่มีประสบการณ์กับพระยาห์เวห์ หรือสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับคนอิสราเอล 11 คนอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ และไปรับใช้พวกพระบาอัล 12 พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา พระเจ้าที่นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาไปติดตามพระอื่นๆที่เป็นพวกปุระของชนชาติที่อยู่รอบข้างพวกเขา และกราบไหว้พระเหล่านั้น ทำให้พระยาห์เวห์โกรธ

13 พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ และไปรับใช้พระบาอัลและพวกพระอัสทาโรท 14 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงโกรธคนอิสราเอล พระองค์จึงยกพวกอิสราเอลให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของโจร โจรได้มาปล้นทรัพย์สินของพวกเขา และชายพวกเขาให้ไปอยู่ในมือของพวกศัตรูที่อยู่รอบด้านพวกเขา และพวกเขาที่ไม่สามารถยืนหยัดต่อสู้พวกศัตรูของพวกเขาได้ 15 ทุกครั้งที่พวกอิสราเอลออกรบ มือของพระยาห์เวห์ก็ต่อต้านพวกเขา ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้ อย่างที่พระองค์ได้สาบานไว้แล้วว่าจะทำกับพวกเขา และพวกเขาเดือดร้อนมาก

16 แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้เลือกพวกผู้นำขึ้นมา และคนพวกนี้ได้มาช่วยกู้คนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกที่ปล้นพวกเขา นั่น 17 แต่ชาวอิสราเอลก็ไม่เชื่อฟังแม้แต่พวกผู้นำของพวกเขา เพราะคนอิสราเอลได้ขายตัวให้กับพวกพระต่างๆและไปกราบไหว้พวกพระเหล่านั้น คนอิสราเอลได้หนีไปจากทางที่พวกพ่อของเขาเคยเดินมาน้อย่างรวดเร็ว พวกพ่อของเขาเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์ แต่คนรุ่นใหม่ไม่ได้ทำตาม

18 เมื่อไหร่ก็ตามที่พระยาห์เวห์ได้ตั้งผู้นำคนหนึ่งขึ้นมาให้กับพวกเขา พระยาห์เวห์ก็จะอยู่กับผู้นำคนนั้น และพระองค์ก็ได้ช่วยพวกอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรู ตลอดชีวิตของผู้นำคนนั้น เพราะพระยาห์เวห์ส่งสาร เมื่อได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกอิสราเอล เพราะถูกกดขี่ข่มเหง

19 แต่เมื่อผู้นำคนนั้นตายไป พวกอิสราเอลก็หันกลับไปทำชั่วยิ่งกว่าบรรพบุรุษของพวกเขาเสียอีก พวกเขาไปติดตามรับใช้และกราบไหว้พวกพระอื่นๆ พวกอิสราเอลไม่ยอมทิ้งสิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาทำกันอยู่หรือการกระทำที่ตอืดของพวกเขา

20 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงโกรธพวกอิสราเอลมาก และพระองค์พูดว่า “เพราะชนชาตินี้ได้ฝ่าฝืนข้อตกลงของเรา ที่เราได้ส่งให้บรรพบุรุษของพวกเจ้ารักษา และพวกเขาก็ไม่ยอมฟังเสียงของเราด้วย 21 อย่างนั้น เราจะไม่มีขับไล่ชนชาติต่างๆออกไปต่อหน้าพวกเขาอีกแล้ว คือพวกชนชาติต่างๆที่ยังหลงเหลืออยู่ตอนที่โย

† ตัวปัญหา หรือ อาจจะเป็น ตาข่าย †† โบคิม มีความหมายว่า ประชาชนร้องไห้

ชวาดาย 22 เราจะใช้ชนชาติพวกนี้ลงใจชาวอิสราเอล จะดูสิว่า พวกเขาจะเดินในเส้นทางของพระยาห์เวห์อย่างไรอย่างระมัดระวัง เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกเขาทำหรือเปล่า” 23 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงปล่อยให้พวกชนชาติเหล่านั้น อาศัยอยู่ในแผ่นดินต่อไป พระองค์ไม่ได้ขับไล่พวกเขาออกไปทันที พระองค์ไม่ได้มอบพวกชนชาติเหล่านั้นไว้ในมือของโยชวา

3 ต่อไปนี่คือชนชาติต่างๆที่พระยาห์เวห์ยังปล่อยให้หลงเหลืออยู่ในแผ่นดินเพื่อลงใจชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ไม่ได้เข้าร่วมรบตอนยึดแผ่นดินคานาอัน 2 พระยาห์เวห์ทำอย่างนี้เพื่อให้คนอิสราเอลรุ่นหลังนี้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการรบมาก่อน จะได้เรียนรู้เกี่ยวกับสงคราม

3 ชนชาติต่างๆที่ยังเหลืออยู่ คือผู้ครอบครองทั้งห้าคนของฟิลิสเตีย คนคานาอันทั้งหมด คนไซดอน และคนฮีไวต์ที่อาศัยอยู่แถบเนินเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาบาอัล-เฮอร์โมน ไปจนถึงเมืองเลไบ-ฮามัท

4 ชนชาติเหล่านี้ มีไว้สำหรับลงใจชาวอิสราเอล เพื่อจะได้รู้ว่า พวกเขาจะเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระยาห์เวห์หรือไม่ คือคำสั่งต่างๆที่พระองค์ได้สั่งบรรพบุรุษของพวกเขาผ่านมาทางโมเสส 5 ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงได้อาศัยอยู่ร่วมกับ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามิไรต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์และคนเยนุส

6 คนอิสราเอลได้เอาลูกสาวของคนพวกนั้นมาเป็นเมีย และยอมยกลูกสาวของตนให้กับลูกชายของคนพวกนั้น แถมไปรับใช้พระต่างๆของคนพวกนั้นด้วย

โอทนีเอลผู้นำคนแรก

7 ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ และได้ล้มพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และไปรับใช้รูปเคารพของพวกพระบาอัล และพวกพระอัสทาโรท 8 พระยาห์เวห์จึงโกรธชาวอิสราเอล พระองค์ข้ายพวกเขาให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์คูซัน-ริชาธาอิมแห่งอาราม นาสารอิม 9 ชาวอิสราเอลจึงต้องรับใช้กษัตริย์คูซัน-ริชาธาอิมอยู่แปดปี

9 แต่เมื่อชาวอิสราเอลร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ พระองค์ได้ส่งผู้ช่วยมาให้กับคนอิสราเอล เพื่อช่วยเหลือพวกเขา คนนั้นคือ โอทนีเอลลูกชายของเคนส เคนสเป็นน้องชายของคาเลบ 10 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้ลงมาอยู่กับโอทนีเอล และเขาได้กลายเป็นผู้นำของอิสราเอล เขาออกไปทำสงคราม และพระยาห์เวห์ได้ทำให้กษัตริย์คูซัน-ริชาธาอิมตกอยู่ในเงื้อมมือของเขา และเขามิซัยเหนือกษัตริย์คูซัน 11 จากนั้นแผ่นดินก็สงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปี จนโอทนีเอลลูกชายเคนสตายไป

ผู้นำเอซูด

12 ต่อมาชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์อีก พระองค์ก็เลยทำให้กษัตริย์เอกโลนของเมืองโมอับมีกำลังเข้มแข็ง และมาโจมตีชาวอิสราเอล เพราะคนอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ 13 กษัตริย์เอกโลนได้ชวนคนอัมโมนและอามาเลค มาเข้าพวกกับเขา และไปโจมตีอิสราเอล และพวกเขาได้ยึดครองเมืองดงอินทผลัมไว้ได้

14 ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงต้องรับใช้กษัตริย์เอกโลน ของเมืองโมอับอยู่สิบแปดปี 15 ชาวอิสราเอลได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์ก็ได้ส่งผู้ช่วยคนหนึ่งมาให้กับพวกเขา คือเอซูดลูกชายของเกราจากเผ่าเบนยามิน เขาถูกฝึกให้สู้รบด้วยมือซ้าย ชาวอิสราเอลให้เขาอาสาช่วยไปส่งให้กับกษัตริย์เอกโลนของเมืองโมอับ

16 เอซูดได้ทำดาบสองคมเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เขามัดมันไว้ที่ต้นขาขวาได้ชุดที่ใส่ 17 แล้วเขาได้นำส่วยไปมอบให้กับกษัตริย์

† อาราม นาสารอิม พื้นที่ทางเหนือของซีเรียระหว่างแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส

เอกโลนของเมืองโมอับ (กษัตริย์เอกโลนเป็นคนที่อ้วนมาก) 18 เมื่อเอซูดมอบส่วยเสร็จแล้ว เขาก็ไปส่งคนที่แบกส่วยมา 19 เมื่อเอซูดไปถึงพวกรูปหินแกะสลักที่กิลาล เขาก็ย้อนกลับไปหา กษัตริย์เอกโลนและพูดกับกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้ามีความลับจะแจ้งกับท่าน”

กษัตริย์จึงบอกให้เอซูดเจียบก่อน แล้วเขาก็สั่งให้พวกผู้รับใช้ของเขาออกไปนอกห้อง

20 แล้วเอซูดได้เข้าไปหากษัตริย์เอกโลน ในขณะที่เขานั่งอยู่บนบัลลังก์ที่ตั้งอยู่บนฐานที่ยกสูง ซึ่งเป็นของเขาโดยเฉพาะ เอซูดพูดว่า “ข้าพเจ้ามีข่าวจากพระเจ้ามาแจ้งกับท่าน” ในขณะที่กษัตริย์เอกโลนลุกขึ้นจากที่นั่ง 21 เอซูดก็ยื่นมือซ้ายไปชกตาบจากต้นขาขวาของเขา แล้วเข้าไปที่ห้องของกษัตริย์เอกโลน 22 จมมิดตาม เขามันก็ปิดคมดาบไว้ และเอซูดก็ไม่ได้ตั้งดาบออกจากห้องของกษัตริย์ และกษัตริย์เอกโลนก็อุจจาระลาออกมา

23 แล้วเอซูดก็ได้ปิดประตูห้องบัลลังก์และลงกลอนข้างใน จากนั้นเขาก็หย่อนตัวลงทางช่องส้วมไปยังห้องด้านล่าง 24 แล้วเอซูดก็ออกไปทางห้องโถงใหญ่ และพวกผู้รับใช้ของกษัตริย์เอกโลนก็เข้ามา เมื่อพวกเขาเห็นว่าประตูห้องบนชั้นสองนั้นปิดอยู่ พวกเขาจึงคิดว่ากษัตริย์เอกโลนกำลังถ่ายทุกข์อยู่ข้างใน 25 พวกเขาคอยอยู่จนรู้สึกเป็นห่วง จึงเอาทูลแฉมาไขเข้าประตู และพบกษัตริย์เอกโลนนอนตายอยู่บนพื้น

26 เอซูดหนีออกมา ในขณะที่พวกคนรับใช้กำลังคอยอยู่ เขาเดินผ่านพวกรูปเคารพที่สลักจากหิน และหนีไปจนถึงเฮอราห์ 27 เมื่อเขาไปถึงที่นั่น เขาได้เป่าแตรเขาสัตว์ที่เทือกเขาเอฟราอิม แล้วชาวอิสราเอลก็ยกพลลงจากเขาไปพร้อมกับเอซูด ที่นำหน้าพวกเขาไป

28 เอซูดสั่งพวกเขาว่า “ตามเรามา เพราะพระยาห์เวห์ได้มอบพวกศัตรูของพวกท่าน คือชาวโมอับไว้ในเงื้อมมือของพวกท่านแล้ว” ชาวอิสราเอลทั้งหลายจึงตามเขาไป และพวกเขาได้ยึดบริเวณนาต้นที่ลุยข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเมืองโมอับได้ และไม่ให้ใครข้ามที่นั่น 29 ในครั้งนั้นพวกเขาได้ฆ่าชายโมอับที่เข้มแข็งและกล้าหาญไปประมาณหนึ่งหมื่นคน ไม่มีใครหนีรอดไปได้

30 ในวันนั้นชาวโมอับตกอยู่ภายใต้เงื้อมมือของคนอิสราเอล หลังจากนั้นแผ่นดินก็สงบสุขเป็นเวลาแปดสิบปี

ผู้นำซัมการ์

31 หลังจากเอซูดแล้ว ก็มีซัมการ์ลูกชายอานาห์ เขาใช้ประทักวัวฆ่าชาวฟิลิสเตียไปหกร้อยคน เขาก็เป็นผู้ช่วยชาวอิสราเอลคนหนึ่งด้วยเหมือนกัน

เดโบราห์ผู้นำหญิง

4 เมื่อเอซูดตาย ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์อีก 2 พระยาห์เวห์ก็เลยข้ายพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของยาบินกษัตริย์ของคานาอัน ผู้ครอบครองเมืองฮาไซร์ แม่ทัพของเขาคือฮิสเสรา ที่อาศัยอยู่ในเมืองฮาโรท-ฮาโกยิม 3 ชาวอิสราเอลก็ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์อีก เพราะฮิสเสราบีบรัดหนักถึงแก่ร้ายคน และเขาได้กดขี่ข่มเหงชาวอิสราเอลอย่างโหดร้ายทารุณถึงยี่สิบปี

4 เดโบราห์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่กำลังทำหน้าที่เป็นผู้นำของอิสราเอลอยู่ในเวลานั้น นางเป็นเมียของลูบิโดท 5 เดโบราห์เคยนั่งตัดสินคดีอยู่ใต้ต้นอินทผลัมของนาง ที่อยู่ระหว่างรามาทกับเบธเอลในเขตเทือกเขาเอฟราอิม และชาวอิสราเอลก็มาหานางเพื่อให้นางตัดสินคดีให้

6 นางส่งคนไปเรียกบาราคลูกชายของอามิโนัม ให้มาจากเมืองคาเดซในเขตแดนของนัฟทาลี นางพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่ได้ส่งท่านหรือว่า ให้ยกพลไปตั้งอยู่ที่ภูเขาทาโบร์ และเกณฑ์คนหนึ่งหมื่นคนจากเผ่านัฟทาลีและ

จากเผ่าเศบูลุน 7 เราจะล่อสิเสรา แม่ทัพของกองทัพยาบิน พร้อมกับภรรยา และกองทัพของเขาให้ออกมาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิไซน และเราจะยกพวกเขาให้ตกอยู่ในกำมือของเจ้า”

8 บาราคจึงตอบเดโบราห์ว่า “ถ้าท่านไปกับข้า ข้าก็จะไป แต่ถ้าท่านไม่ไปกับข้า ข้าก็ไม่ไป”

9 เดโบราห์พูดว่า “ข้าจะไปกับท่านแน่ แต่บอกให้ท่านรู้ว่า ท่านจะไม่ได้รับเกียรติในทางที่ท่านจะไปนี้ เพราะพระยาห์เวห์จะทำให้สิเสราตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้หญิง” แล้วเดโบราห์จึงลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดช 10 บาราคได้รวบรวมพลจากเผ่าเศบูลุนและเผ่าเนฟทาลีมาที่เคเดช เขารวบรวมได้ทั้งหมดหนึ่งหมื่นคนที่มาติดตามเขา และเดโบราห์ก็ไปกับเขาด้วย

11 มีชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์ ชาวเคไนต์ เขาได้แยกตัวออกมาจากคนเคไนต์ แล้วมาตั้งค่ายอยู่ที่ต้นโอ๊กในศานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดช เคไนต์เป็นลูกหลานของโฮบบ์ และโฮบบ์เป็นพ่อตาของโมเสส 12 มีคนบอกสิเสราว่า บาราคลูกชายของอูบีโนอัม ได้ขึ้นไปทูลเขาที่โบร์ 13 สิเสราจึงรวบรวมรถรบเหล็กทั้งเก้าร้อยคันของเขาและทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขา เคลื่อนพลจากเมืองฮาโรเซท-ฮาโกยิม ไปที่แม่น้ำคิไซน

14 แล้วเดโบราห์พูดกับบาราคว่า “ลุกขึ้น เพราะวันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์จะทำให้สิเสราตกอยู่ในเงื้อมมือของท่าน พระยาห์เวห์นำหน้าท่านอย่างแน่นอน” ดังนั้นบาราคจึงลงมาจากภูเขาทาโบร์และมีทหารทั้งหมดติดตามเขาไป

15 ในขณะที่บาราคเข้าโจมตีนั้น พระยาห์เวห์ได้ทำให้ฝ่ายของสิเสรา รวมทั้งรถรบและกองทัพของเขาสับสนวุ่นวายได้คมดาบของบาราค สิเสราก็ลงจากรถรบวิ่งหนีไป 16 บาราคไล่ตามรถรบและกองทัพทั้งหลายของสิเสรา ไปจนถึงฮาโรเซท-ฮาโกยิม กองทัพทั้งหมดของสิเสราถูกฆ่าตายด้วยดาบ ไม่เหลือแม้แต่คนเดียว

17 ส่วนสิเสราได้วิ่งหนีไปที่เต็นท์ของยาเอล เมียของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะกษัตริย์ยาบินเมืองฮาไซร์เป็นพันธมิตรกับครอบครัวเฮเบอร์คนเคไนต์ 18 ยาเอลออกมาพบกับสิเสรา นางพูดกับเขาว่า “เชิญท่านนี้เจ้านาย เชิญมาหาดิฉันทางนี้ ไม่ต้องกลัว” เขาจึงตรงเข้าไปหานาง เข้าไปที่เต็นท์ของนาง และนางก็เอาผ้าห่มคลุมตัวเขาไว้

19 จากนั้นสิเสราก็พูดกับยาเอลว่า “ขอให้นำข้ากินหน่อย ข้าหิวน้ำ” ดังนั้นนางจึงเปิดถูงนำนมและให้เขาดื่ม และเอาผ้าคลุมเขาไว้ 20 เขาพูดกับนางว่า “ช่วยยืมผ้าที่ประตูดังนี้หน่อย และถ้ามีใครถามว่า ‘มีใครอยู่ในนี้หรือเปล่า’ ให้บอก ‘ไม่มี’”

21 แต่ยาเอลเมียของเฮเบอร์หยิบหมุดซึ่งเต็นท์กับก้อน แล้วค่อยๆ ย่องเข้าไปหาเขา และนางก็ตอกหมุดไปตรงขมับของเขา ทะลุติดดิน ในขณะที่เขากำลังหลับสนิท เพราะเหน็ดเหนื่อยมาก เขาจึงตาย 22 ทันใดนั้น บาราคที่กำลังไล่ล่าสิเสราก็มาถึง ยาเอลออกมาพบเขาและพูดกับเขาว่า “เข้ามาสิ แล้วฉันจะให้ท่านดูชายที่ท่านกำลังตามหาอยู่” เขาจึงเข้าไปในเต็นท์กับนาง และเห็นสิเสรานอนตายอยู่ที่นั่น มีหมุดปักเต็นท์ตอกอยู่ที่ขมับ

23 ดังนั้น ในวันนั้น พระเจ้าก็ได้พิชิตกษัตริย์ยาบินของคานาอันให้กับชาวอิสราเอล 24 ชาวอิสราเอลก็มีกำลังเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ เหนือกษัตริย์ยาบินของคานาอัน จนในที่สุดพวกเขาก็ได้ทำลายกษัตริย์ยาบินของคานาอันไป

บทเพลงของเดโบราห์

5 ในวันนั้น เดโบราห์และบาราคลูกชายอูบีโนอัม ได้ร้องเพลงนี้

2 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

เพราะชาวอิสราเอลเป็นจำนวนมากได้กู้ชีวิตอย่างเต็มที่ กองทัพได้อาสาสมัครเข้าร่วมรบ

3 ฟังให้ดี กษัตริย์ทั้งหลาย

สนใจหน่อย ผู้ครอบครองทั้งหลาย

ข้าจะร้องเพลง

ตัวข้าเองจะร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์

ข้าจะร้องเพลงไปกับเครื่องดนตรี

ให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล

4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ออกมาจากเทือกเขาเสอีร์

เมื่อพระองค์ย่างก้าวมาที่นี้จากแผ่นดินของเอโดม

แผ่นดินก็สั่นสะท้าน

ท้องฟ้าก็เปลวลงมา

หมู่เมฆก็เทน้ำลงมา

5 ภูเขาต่างๆ ก็สั่นสะเทือน

ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระผู้เป็นของซีนาย

ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล

6 ในสมัยของซิมการันุตรอนา

และในสมัยของยาเอล พวกชนบถคาราวานก็หยุดเดิน

พวกคนเดินทางก็อ้อมไปใช้เส้นทาง

7 คนชนบทก็หวาดกลัวที่จะออกไปทำสวนทำไร่

ในอิสราเอล พวกเขาทั้งหลายอยู่แต่ในบ้านกัน

จนกระทั่งท่านมา เดโบราห์

จนกระทั่งท่านมาเป็นเหมือนแม่ของอิสราเอล

8 เมื่อพระเจ้าเลือกพวกผู้นำคนใหม่ขึ้นมา †

สงครามก็มาถึงประตูเมือง

ไม่มีโล่หรือหอกสักอันเดียว

ในหมู่ทหารอิสราเอลสี่หมื่นคน

9 ข้ารู้สึกสำนึกในบุญคุณของพวกผู้นำอิสราเอล

และคนเหล่านั้นที่อาสาไปออกรบ

สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

10 พวกเจ้าชาวคะนาอันที่ขี้อูบ่นลาตัวเมียสี่เหลืองอมแดงที่หายาก

พวกเจ้าคนร่ำรวยที่นังอยู่บนอานท่าจากพรอมันมีค่า ††

พวกเจ้าพ่อค้าที่เดินทางอยู่ตามถนนหลวง

ให้ทบทวนและเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้

11 ให้ฟังคำพูดของคนเหล่านั้นที่แจกน้ำอยู่แถวบริเวณที่ดักน้ำ

ที่นั่นพวกเขาบอกเล่าถึงชัยชนะทั้งหลายของพระยาห์เวห์

คือชัยชนะของชาวชนบทของพระองค์ในอิสราเอล

แล้วกองทัพของพระยาห์เวห์ก็ลงไปโจมตีประตูเมืองของศัตรู

12 เดโบราห์ ลุย ลุย

ลุย ลุย ร้องเพลงปลุกใจเถิด

ลุกขึ้น บาราคลูกของอูบีโนอัม

ไปจับตัวพวกศัตรูของท่านเถิด

13 ดังนั้นคนที่หลงเหลืออยู่ก็ลงไปสู่รบกับทหารที่เก่งกาจ

กองทัพของพระยาห์เวห์ก็ลงไปสู่รบกับพวกนักรบให้กับข้า

14 คนอิสราเอลจากเผ่าเอฟราอิมที่อาศัยอยู่ท่ามกลางคนอามา

เลค † ก็มาด้วย

เบนยามินน้อย พวกเขาเดินทางหลังท่านและทหารของท่านมา

จากตระกูลมาคีร์ก็มีพวกผู้บังคับบัญชา † ลงมาช่วยรบด้วย

จากเผ่าเศบูลุนก็มีพวกเจ้าหน้าที่มาด้วย

15 พวกหัวหน้าของเผ่าอิสสาคาร์ก็มาอยู่กับเดโบราห์

กองทัพจากอิสสาคาร์สนับสนุนบาราค

พวกเขาถูกส่งลงไปในหุบเขา ภายใต้คำสั่งของบาราค

พวกตระกูลแห่งเผ่ารูเบน

ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะไม่ออกไปช่วยรบ

16 ทำไมท่านถึงได้นังอยู่ที่คอกแกะ

และฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้ฝูงแกะฟัง

† เมื่อพระเจ้า ... ใหม่ขึ้นมา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาเลือกพวกพระใหม่ขึ้นมา” †† นังอยู่ ... มีค่า หรือ “นังอยู่บนบัลลังก์ผู้พิพากษา” หรือ “นังปกครองอยู่เหนือมีเดีย” † จากเผ่าเอฟราอิม ... คนอามาเลค หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกที่มาจากเอฟราอิม มีรากมาจากอามาเลค” คือเป็นเชื้อสายของคนอามาเลค คนตัวใหญ่เหมือนยักษ์ †† พวกผู้บังคับบัญชา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกผู้ออกกฎ”

พวกตระกูลของเผ่ารูเบน
 ต่อสู้ในใจว่าน่าจะออกไปช่วยรบแต่ไม่ไป
 17 ก็เลอาดก็พักอยู่ที่บ้านอีกฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน
 ส่วนดาน ทำไม้เจ้าถึงได้รับจ้างทำงานอยู่บนเรือทั้งหลาย
 ส่วนอาเซอร์ พวกเขายังคงอยู่ที่ฝั่งทะเล
 พักอยู่ที่บ้านตามท่าเรือของเขา
 18 แต่คนของเศบูลุนและนัฟทาลี
 ได้เสียงชีวิตสู้รบอยู่บนที่ราบที่ลดหลั่นลงมา
 19 พวกกษัตริย์ก็มาสู้รบ
 คือพวกกษัตริย์ของคานอนัน
 สู้รบที่ทาอานาค ช้างสำธารเมกิดโด
 แต่พวกเขาไม่ได้ปล้นเอาเงินไป
 20 ดวงดาวต่อสู้จากฟากฟ้า
 จากเส้นทางของพวกมัน พวกมันได้ต่อสู้กับสิเสรา
 21 แม่น้ำคิไซน แม่น้ำคิไซนอันเก่าแก่นั้น †
 ได้กวาดพวกสิเสราไปเสีย
 จิตใจข้าเอ๋ย มุ่งไปอย่างอีกเหิม †† เกียด
 22 แล้วก็กับมัทก็ตะเกียกตะกายอยู่ในน้ำนั้น
 ม้าอันทรงพลังของสิเสราก็ยกสองเท้าหน้าขึ้นตะกายฟ้าใน
 สนามรบ
 23 ทูต † ของพระยาห์เวห์พูดว่า “ให้สาบแช่งเมืองเมโรส
 ให้สาบแช่งอย่างขมขื่นต่อคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น
 เพราะพวกเขาไม่ได้มาช่วยพระยาห์เวห์
 ไม่ได้มาช่วยพระยาห์เวห์สู้รบกับพวกนักรบ
 24 หญิงที่สมควรได้รับรางวัลมากที่สุดคือยาเอล
 นางเป็นเมียของเฮเบอร์ชาวเคไนต์
 ในพวกผู้หญิงที่อาศัยอยู่ตามเต็นท์นั้น
 นางสมควรได้รับรางวัลที่สุด
 25 สิเสราขอนำตี๋ม นางก็ให้หมกับเขา
 นางเอโยเกิร์ตใส่ขามที่เหมาะสมกับพวกผู้นำให้กับเขา
 26 นางเอ้อมมือซ้ายไปหยิบหมุดปักเต็นท์
 และมือขวาไปหยิบค้อน
 นางตอกมันเข้าไปที่หัวของสิเสรา
 บิ่หัวของเขาแตกเป็นชิ้นๆ
 นางตีทะเลขมับของเขาไป
 27 เขาล้มลงที่เท้าของยาเอล
 เขานอนแผ่หลายอยู่
 เขาล้มลงแทบเท้าของนาง
 เขาล้มลงตายที่นั่น
 28 แม่ของสิเสรา มองลอดหน้าต่างออกไป
 นางมองผ่านช่องหน้าต่างแล้วร้องว่า
 ‘ทำไมมรดกของสิเสราถึงได้มาช้านัก
 ทำไมเสียงพวงกรธม้าของเขาถึงได้ล่าช้านัก’
 29 เพื่อนชั้นสูงที่ฉลาดที่สุดของนางก็ตอบไป
 และแม่ของสิเสราก็ตอบคำถามตัวเองไปว่า
 30 ‘แน่นอน พวกเขากำลังค้นหาและแบ่งปันของที่ยึดได้กันอยู่
 นักรบแต่ละคนกำลังจับหญิงคนสองคนมาข่มขืน
 พวกของที่ยึดได้นั้น มีทั้งผ้าย้อมสีเป็นของสิเสรา
 และผ้าที่ปักกลดลายทั้งสองหน้า’
 31 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้ศัตรูของพระองค์ถูกทำลายอย่างนี้
 ทุกคน
 แต่ขอให้พวกเพื่อนของพระองค์ เป็นเหมือนดวงอาทิตย์ตอน
 ที่มันโผล่ขึ้นอย่างเต็มพลังของมัน”
 และแผ่นดินก็สงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปี

† แม่น้ำคิไซนอันเก่าแก่นั้น แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แม่น้ำนั้นได้ท่วมทันพวกเขาไป” †† จิตใจ ... อีกเหิม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขอให้ท่านเหยียบย่ำคอคอหอยของพวกที่แข็งแกร่งนั้น” ††† ทูต อาจจะหมายถึง “ทูตสวรรค์” หรือ “ทูตโคโรนาเอง”

ชาวมิเดียนต่อสู้กับชาวอิสราเอล

6 ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์อีก
 และพระยาห์เวห์ก็ปล่อยให้พวกเขาแตกไปอยู่ในกำมือของ
 ชาวมิเดียนอยู่เจ็ดปี 2 ชาวมิเดียนมีกำลังมากกว่าชาวอิสราเอล
 ชาวมิเดียนทำให้ชาวอิสราเอลต้องไปหาที่หลบซ่อนอยู่ตามซอก
 เขา ตามภูเข ตามพวกถ้ำ และตามที่เร็นลับ 3 เมื่อไหร่ก็ตามที่
 ชาวอิสราเอลปลูกพืชผล ชาวมิเดียน ชาวอามาลค หรือแม้แต่นคน
 ทางตะวันออกก็จะมาโจมตีคนอิสราเอล
 4 พวกเขาจะมาตั้งค่ายอยู่บนแผ่นดินของชาวอิสราเอล และ
 พวกเขาจะทำลายพืชผลตลอดทางไปจนถึงเมืองกาซา พวกเขา
 จะไม่เหลืออาหารไว้เลย ไม่ว่าจะเป็แกะ วัว หรือลา 5 เพราะ
 พวกเขาจะบุกมาพร้อมกับสัตว์เลื้อย และครอบครัวของเขา พวกเขา
 จะมากันมากมายมหาศาลเหมือนฝูงต๊กแตน นับไม่ถ้วนไม่ว่า
 จะเป็นคนหรืออูฐ พวกเขาจะบุกเข้ามาในแผ่นดินและทำลายมัน
 จนหมดสิ้น
 6 ชาวอิสราเอลจึงยากจนข้นแค้นเพราะชาวมิเดียน ดังนั้นชาว
 อิสราเอลจึงร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์ 7 †† มีอยู่ครั้ง
 หนึ่ง ชาวอิสราเอลได้ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระยาห์เวห์
 เพราะคนมิเดียน 8 พระยาห์เวห์ได้ส่งผู้พูดแทนพระเจ้ามาให้กับ
 คนอิสราเอล และเขาพูดกับคนอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้า
 ของอิสราเอลได้พูดไว้ว่า ‘เราเองได้พาเจ้าออกมาจากอียิปต์
 และนำเจ้าออกมาจากการเป็นทาส 9 เราได้ช่วยให้เจ้าพ้น
 จากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และพ้นจากพวกที่กดขี่ข่มเหงเจ้าที่
 อยู่ที่นี่ และเราก็ได้ขับไล่พวกเขาไปต่อหน้าเจ้า และยกแผ่นดิน
 ของพวกเขาให้กับเจ้า’ 10 เราได้บอกกับเจ้าว่า ‘เราคือยาห์เวห์
 พระเจ้าของเจ้า เจ้าต้องไม่ยำเกรงพวกพระต่างๆของคนอาม
 ไรต์ เจ้าของแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่นี้ แต่เจ้าก็ไม่ยอมเชื่อฟังเรา”

ทูตของพระยาห์เวห์มาหากิเดโอน

11 ในเวลานั้น ทูตของพระยาห์เวห์ก็ได้มา และมานั่งอยู่ใต้ต้น
 โถกที่โอเฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช ที่มาจากตระกูลอาบีเยเซอร์
 ขณะนั้นลูกชายของโยอาช คือกิเดโอน กำลังนวดข้าวสาลีอยู่ใน
 บ่อย่ำองุ่น เพื่อไม่ให้มันตกเป็นของชาวมิเดียน 12 ทูตของพระ
 ยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวต่อกิเดโอน และพูดกับเขาว่า “นักรบผู้
 กล้าหาญ พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับท่าน”
 13 กิเดโอนตอบเขาว่า “ขอโทษที่เจ้านาย ถ้าพระยาห์เวห์อยู่กับ
 พวกเรา ทำไมถึงได้เกิดเรื่องพวกนี้กับพวกเราด้วย แล้วสิ่งมหั
 จรรย์ทั้งหลายที่พระองค์เคยทำ ที่บรรพบุรุษได้เล่าให้พวกเราฟัง
 หายไปไหนหมดแล้ว ไม่ใช่พระยาห์เวห์หรือที่นำพวกเรา
 ออกมาจากอียิปต์ แต่ตอนนี้พระองค์ได้ทอดทิ้งพวกเราเสียแล้ว
 และให้พวกเราแตกไปอยู่ในกำมือของชาวมิเดียน”
 14 แล้วพระยาห์เวห์ก็หันมาพูดกับเขาว่า “ไปสิ ไปช่วยชาวอิส
 ราเอลด้วยกำลังที่เจ้ามีอยู่ ไปช่วยพวกเขาให้พ้นจากกำมือของ
 ชาวมิเดียน เรากำลังส่งเจ้าไป”
 15 แล้วกิเดโอนก็พูดกับพระองค์ว่า “ขอโทษที่เกิดท่าน แล้วข้า
 พเจ้าจะไปช่วยคนอิสราเอลได้อย่างไร ดูลิ ตระกูลของข้าพเจ้าก็
 อ่อนแอที่สุดในเผ่ามันสเสห์ และข้าพเจ้าก็เป็นคนที่กระจอกที่สุดใน
 ครอบครัวของข้าพเจ้า”
 16 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเขาว่า “แต่เราจะอยู่กับเจ้า และเจ้า
 จะรบชนะชาวมิเดียนทั้งหมด เหมือนรบกับคนๆเดียว”
 17 แล้วกิเดโอนก็พูดกับพระองค์ว่า “ถ้าพระองค์พอใจในตัวข้า
 พเจ้าแล้วละก็ ช่วยทำอะไรรสักอย่าง เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ว่าเป็น
 พระองค์จริงๆที่พูดกับข้าพเจ้า 18 อยู่่าฟังไปไหนนะ จนกว่าข้าพ
 เจ้าจะกลับมา ข้าพเจ้าจะไปเอาเครื่องถ้วยมาตั้งต่อหน้าพระ
 องค์”

†† ข้อ 7-10 นี้ ไม่ได้อยู่ในสำเนาภาษาฮีบรูที่เก่าแก่ที่สุด

พระองค์พูดว่า “เราจะอยู่ที่ไหน จนกว่าเจ้าจะกลับมา”
 19 ดังนั้นก็เดโอนจึงกลับบ้าน และไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่ง และทำขนมปังไว้เชื้อจากแป้งสาลียีสิบสองลิตร์ เขาเอาเนื้อใส่ตะกร้า เอาน้ำซุบใส่หม้อ และเขาก็เอาของพวกนี้ไปให้กับพระองค์ที่ใต้ต้นไม้ 20 จากนั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็พูดกับเขาว่า “เอาเนื้อและขนมปังไว้เชื้อวางไว้บนก้อนหินนี้ แล้วเทน้ำซุบลงไปบนของพวกนั้น” ก็เดโอนก็ทำตาม

21 ทูตของพระยาห์เวห์ ก็ยื่นปลายไม้เท้าที่ถืออยู่ในมือ ไปแตะต้องเนื้อและขนมปังนั้น ไฟก็ลุกขึ้นมาจากก้อนหิน เนื้อและขนมปังจนหมด จากนั้นทูตของพระยาห์เวห์ก็หายวับไป 22 ก็เดโอนถึงได้รู้ว่าเขาเป็นทูตของพระยาห์เวห์ ก็เดโอนจึงร้องออกมาว่า “แน่แล้ว พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้เห็นทูตของพระยาห์เวห์ต่อหน้าต่อตา”

23 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดว่า “สงบสติเกิด ไม่ต้องกลัว เจ้าจะไม่ตายหรอก”

24 ก็เดโอนจึงสร้างแท่นบูชาขึ้นมาให้กับพระยาห์เวห์ที่นั่น และตั้งชื่อว่า “พระยาห์เวห์คือความสงบ” จนถึงวันนั้นแท่นนั้นก็ยังมีอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของตระกูลอาบีเยเซอร์

ก็เดโอนทำลายแท่นของพระบาอัล

25 ในคืนนั้นพระยาห์เวห์พูดกับก็เดโอนว่า “ไปเอาวัวตัวผู้ของพ่อเจ้าคือตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีนั้น แล้วเอาไปรื้อแท่นพระบาอัลที่เป็นของพ่อเจ้าและให้โคเนเสาพระอาเซราห์ † ที่อยู่ข้างๆ แท่นนั้นด้วย 26 จากนั้นให้สร้างแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า ไว้บนที่สูงนี้ และเอาวัวตัวที่สองนั้น ถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เอาไม้อาเซราห์ที่เจ้าจะโค่นลงมานั้นเป็นฟืน” 27 ก็เดโอนก็เอาคนใช้ชายของเขามาสิบคน และทำตามที่พระยาห์เวห์ได้บอกเขาไว้ แต่เพราะเขากลัวคนในครอบครัวของเขาและชาวเมือง เขาเลยไม่กล้าทำในตอนกลางวัน จึงแอบทำในตอนกลางคืน

28 วันรุ่งขึ้น เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นมา พวกเขาก็เห็นแท่นพระบาอัลถูกรื้อ และเสาไม้อาเซราห์ที่อยู่ข้างๆ ก็ถูกโค่น และมีวัวตัวผู้ตัวที่สองนั้นถูกเผาอยู่บนแท่นบูชาที่เพิ่งสร้างขึ้นใหม่ 29 พวกเขาจึงพูดกันว่า “ใครเป็นคนทำอย่างนี้” หลังจากการค้นหาและสอบถาม มีคนบอกพวกเขาว่า “ก็เดโอนลูกชายของโยอาชเป็นคนทำ”

30 ชาวเมืองจึงพูดกับโยอาชว่า “เอาตัวลูกชายเจ้าออกมา มันจะต้องตาย เพราะมันไปรื้อแท่นบูชาพระบาอัล และโค่นเสาไม้อาเซราห์ที่อยู่ข้างๆ นั้น”

31 แล้วโยอาชพูดกับคนทั้งหมดที่ยืนล้อมรอบเขาว่า “พวกท่านจะฟ้องร้องแท่นพระบาอัลหรือ พวกท่านจะช่วยชีวิตพระบาอัลหรือ ใครก็ตามที่ฟ้องร้องให้กับพระบาอัล จะถูกฆ่าก่อนเช้าวันพรุ่งนี้ ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้าจริง ก็ให้พระบาอัลฟ้องร้องเอาเองเถอะ เพราะมีคนไปรื้อแท่นบูชาของเขา”

32 วันนั้นโยอาชจึงตั้งชื่อใหม่ให้ก็เดโอนว่า “เยรูบาอัล” †† เพราะเขาพูดว่า “ให้พระบาอัลฟ้องร้องเพราะก็เดโอนได้รื้อแท่นบูชาของเขาแล้ว”

ก็เดโอนรบชนะชาวมีเดียน

33 เมื่อชาวมีเดียน ชาวอามาเลค และชาวตะวันออกรวมตัวกันข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาอิสราเอล 34 พระวิญญูญาณของพระยาห์เวห์ได้มาสมทบกับก็เดโอน และเขาได้เป่าแตรเพื่อเรียกคนในตระกูลอาบีเยเซอร์ให้มาติดตามเขา 35 เขาได้ส่งพวกผู้ส่งข่าวไปทั่วเผ่ามันสเสห์ เรียกให้คนในเผ่านี้มาติดตาม

† เสาพระอาเซราห์ เป็นพระผู้หญิงของคนคานาอัน เป็นคู่ของพระบาอัล
 †† เยรูบาอัล ชื่อนี้หมายถึง “ให้พระบาอัลฟ้องร้องเอาเอง”

เขา และเขาก็ยังส่งพวกผู้ส่งข่าวไปยังเผ่าอาเซอร์ เชมูลุน และนัฟทาลี และพวกนั้นก็ได้ขึ้นมาหาก็เดโอนและคนของเขา

36 ก็เดโอนพูดกับพระเจ้าว่า “ถ้ามันเป็นจริง ที่ว่าพระองค์จะช่วยกู้คนอิสราเอล ผ่านทางมือของข้าพเจ้าตามที่พระองค์บอก แล้วละก็ 37 ดูลิ ข้าพเจ้าได้วางชนแกะไว้บนภูลานวดข้าว ถ้ามีนาค้างเปี้ยกซุ่มแคบชนแกะเท่านั้น และพื้นดินส่วนอื่นๆ แห่งหมด ข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระองค์จะช่วยเหลือคนอิสราเอล ผ่านทางมือของข้าพเจ้า ตามที่พระองค์ได้พูดไว้”

38 และมีนกก็เกิดขึ้นตามนททุกอยู่ยง วันต่อมาเมื่อก็เดโอนตื่นขึ้นแต่เช้ามืด เขาก็ไปชนแกะ ก็ได้นาค้างมาเต็มสาม 39 จากนั้นก็เดโอนพูดกับพระเจ้าว่า “อย่าโกรธข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าขอพูดอีกครั้ง ขอให้ข้าพเจ้าได้ลองกับชนแกะอีกสักครั้ง คราวนี้ขอให้ชนแกะแห่ง พื้นดินส่วนอื่นๆ เปี้ยกซุ่มไปด้วยนาค้าง” 40 ในคืนนั้น พระเจ้าก็ทำตามนั้น คือให้ชนแกะแห่งและพื้นดินเปี้ยกไปด้วยนาค้าง

7 เยรูบาอัล (ซึ่งก็คือก็เดโอน) พร้อมกับทหารทั้งหมดที่อยู่กับเขา ก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และไปตั้งค่ายอยู่ใกล้ๆ กับตานาฮาโรด ส่วนค่ายของชาวมีเดียนอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบตรงดินเขาโมเรห์ 2 พระยาห์เวห์พูดกับก็เดโอนว่า “ทหารที่อยู่กับเจ้ามีมากกว่าที่เราจะมอบชาวมีเดียนให้อยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา ไม่อย่างนั้น คนอิสราเอลจะยกตัวขึ้นต่อหน้าเรา และพูดว่า ‘เป็นมือของเรา ที่ช่วยกู้ข้าไว้’”

3 ดังนั้นให้ประกาศอย่างนี้กับกองทัพว่า “ใครก็ตามที่กลัวจนตัวสั่น ก็ให้ไปจากภูเขากิเลอาด กลับบ้านไปในเช้ามีเดียนพรุ่งนี้” แล้วก็มีทหารสองหมื่นสองพันคนกลับบ้านไป เหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน

4 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับก็เดโอนว่า “ยังมีทหารมากเกินไป ให้นำพวกเขาลงไปที่นี่ และเราจะแยกพวกเขาให้กับเจ้าที่นั่น เมื่อเรบอกกว่า ‘คนนี้จะไปกับเจ้า’ เขาก็จะไปกับเจ้า แต่ถ้าคนไหนที่เรบอกกว่า ‘คนนี้จะไม่ไปกับเจ้า’ เขาก็จะไม่ไป”

5 จากนั้นก็เดโอนก็นำพวกเขาลงไปที่นั่น พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “คนที่ใช้ลิ้นเลียหน้าเหมือนหมา ก็ให้เจ้าแยกออกมาไว้พวกหนึ่ง และคนที่ถูกเขาลงตีมน้ำก็แยกไว้พวกหนึ่ง”

6 จำนวนคนที่ใช้มือชักนำขึ้นมาเลียมมีทั้งหมดสามร้อยคน ส่วนคนที่เหลือทั้งหมดถูกเขาลงตีมน้ำ 7 พระยาห์เวห์จึงพูดกับก็เดโอนว่า “เราจะช่วยเหลือพวกเจ้าโดยใช้คนสามร้อยคนนี่ที่เลียหน้า และเราจะมอบคนมีเดียนไว้ในเงื้อมมือของเจ้า ส่วนคนที่เหลือทั้งหมดให้กลับบ้านไป”

8 ดังนั้นทหารสามร้อยคนนี้ก็ได้อุบัติอาหารและถือแตรไว้ ในมือ ก็เดโอนส่งชาวอิสราเอลคนอื่นที่เหลือให้กลับไปตั้งที่ของพวกเขา แต่เขาก็กับสามร้อยคนนี้ไว้กับเขา ค่ายของชาวมีเดียนอยู่ต่ำลงไปนทเขา 9 ในคืนนั้นพระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “ลุกขึ้น ลงไปโจมตีค่ายเดียนนี้ เพราะเราได้มอบมันไว้ในมือของเจ้าแล้ว 10 แต่ถ้าเจ้ากลัว ก็อย่าเพิ่งลงไปโจมตีก็ได้ แต่ให้ปุราห์คนรับใช้ของเจ้าลงไป 11 เจ้าจะได้ยินว่าพวกเขาพูดอะไรกันหลังจากนั้นเจ้าจะได้เกิดความกล้ามากขึ้น แล้วค่อยลงไปตีค่ายนั้น” ดังนั้นก็เดโอนและปุราห์คนรับใช้ของเขา ก็ลงไปตีค่ายที่อยู่ด้านนอกสุดของทหารที่ติดอาวุธพวกนั้น

12 ชาวมีเดียน ชาวอามาเลค และคนตะวันออกนอนอยู่ตามหุบเขา มากมายเหมือนตักแตน และอูฐของพวกเขาก็มีมากจนนับไม่ถ้วนเหมือนเม็ดทรายที่ชายฝั่ง 13 เมื่อก็เดโอนมาถึงค่าย ก็มีชายคนหนึ่งกำลังเล่าความฝันของเขาให้เพื่อนฟัง เขาเล่าว่า “ข้าฝันไปว่ามีขนมปังบาร์เลย์ก้อนใหญ่ กลิ้งเข้ามาในค่ายของมีเดียน และมันก็ชนเต็นท์จนล้มลงกว่าฟงทะลายไป”

14 เพื่อนของเขาก็ตอบว่า “เรื่องนี้เป็นอย่างไรไปไม่ได้เลย นอกจากจะเป็นดาบของก็เดโอนลูกชายโยอาชชาวอิสราเอล พระเจ้าได้มอบชาวมีเดียนและทั้งกองทัพให้อยู่ในกำมือของเขาแล้ว”

15 เมื่อกิเดโอนได้ยินพวกเขาเล่าความฝันและตีความหมายของมันแล้ว เขาก็กราบลงต่อพระเจ้า จากนั้นเขาก็กลับไปที่ย้ายของอิสราเอล และพูดว่า “ลุกขึ้น เพราะพระเจ้าได้มอบกองทัพของมีเดียไว้ในกำมือของพวกท่านแล้ว”

16 เขาแบ่งคนสามร้อยคน ออกเป็นสามกลุ่ม และให้ทุกคนถือแตรและหม้อเป่า แล้วเอาคบเพลิงไว้ด้านใน 17 เขาพูดกับพวกทหารว่า “ให้มองผมและทำตาม เมื่อผมเข้าไปถึงค่ายด้านนอกสุด ผมทำอะไรก็ให้ทำตามนั้น 18 เมื่อผมและคนทั้งหมดที่อยู่กับผมเป่าแตรขึ้น ก็ให้พวกท่านเป่าแตรรับล้อมรอบค่าย และร้องว่าสาส์นรับพระยาห์เวห์และกิเดโอน”

19 ดังนั้นกิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับเขา ก็ไปถึงด้านนอกสุดของค่าย เพิ่งเลยเที่ยงคืนไป เพิ่งเปลี่ยนเวรยาม 20 กิเดโอนและคนที่อยู่กับเขาก็เป่าแตร และทุบหม้อที่อยู่ใต้มือพวกเขาจนแตก และทั้งสามกลุ่มก็เป่าแตร และทุบหม้อจนแตก พวกเขาถือคบเพลิงในมือซ้ายและถือแตรที่เป่าในมือขวา และต่างก็ตะโกนว่า “ดาบสาส์นรับพระยาห์เวห์และกิเดโอน”

21 แต่ละคนต่างยืนประจำที่ของตนรอบค่าย และพวกทหารในค่ายทั้งหมดต่างก็กระโดดขึ้นมา แล้วร้องตะโกนวิงหนีไป 22 เมื่อคนของกิเดโอนเป่าแตรพร้อมๆกันทั้งสามร้อยอัน พระยาห์เวห์ก็ทำให้กองทัพของมีเดียทั้งหมดเอาดาบฆ่าฟันกันเอง พวกเขาได้หนีไปไกลถึงเบธ-ชิตธาห์ ทางไปเมืองเศเรธาห์ พวกเขาหนีไปไกลจนถึงพรมแดนของเมืองอาเบล-เมโฮลาห์ ที่อยู่ใกล้กับเมืองทับบาท

23 คนอิสราเอลจากเผ่าเนฟทาลี เผ่าอาเซอร์ และเผ่ามันัสเสห์ ถูกเรียกให้ไล่ตามชาวมีเดียไป 24 กิเดโอนส่งพวกผู้ส่งข่าวไปทั่วหุบเขาเอฟราอิม ไปแจ้งว่า “ลงมาโจมตีพวกมีเดีย และให้ยึดแหล่งน้ำจากพวกเขาไปไกลถึงเบธ-บาราห์และแม่น้ำจอร์แดน” ดังนั้นทหารของเอฟราอิมทั้งหมดถูกเรียกมา และพวกเขาก็ได้ยึดแหล่งน้ำต่างๆไปไกลถึงเบธ-บาราห์และแม่น้ำจอร์แดน

25 พวกเขาจับแม่ทัพของมีเดียได้สองคน คือโอเรบและเศอบ พวกเขาฆ่าโอเรบที่หินแห่งโอเรบ และฆ่าเศอบที่บ่ออย่างงุ่นแห่งเศอบ พวกเขายังคงไล่ต้อนพวกมีเดียต่อไป และได้นำหัวของโอเรบและเศอบข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาให้กิเดโอน

8 คนเอฟราอิมพูดกับกิเดโอนว่า “ทำไมท่านถึงทำกับเรา

อย่างนี้ ตอนที่ท่านไปรบกับชาวมีเดีย ทำไมท่านถึงไม่เรียกเราไปด้วย” พวกเขาได้เถียงกับกิเดโอนอย่างรุนแรง

2 กิเดโอนจึงพูดกับพวกเขาว่า “แม้แต่สิ่งเล็กน้อยที่เฝ้าท่านทำนั้นก็ยังยิ่งใหญ่กว่าสิ่งทั้งหมดที่ตระกูลอาบีเยเซอร์ของผมได้ทำเสียอีก † สิ่งที่ผมทำตอนนี้ เปรียบเทียบกันไม่ได้เลยกับสิ่งที่พวกท่านทำไม่ใช่หรือ 3 พระเจ้ามอบโอเรบและเศอบ แม่ทัพของมีเดียไว้ใต้มือของพวกท่าน ไม่มีอะไรเลยที่ผมทำแล้วสามารถเอาไปเปรียบเทียบกับท่านได้” เมื่อกิเดโอนพูดอย่างนี้ พวกเขาก็หายโกรธกับกิเดโอน

กิเดโอนจับกษัตริย์ทั้งสองของมีเดีย

4 เมื่อกิเดโอนมาถึงแม่น้ำจอร์แดน เขาและพวกอีกสามร้อยคนได้ข้ามแม่น้ำไป พวกเขาเหนื่อยล้า แต่ก็ยังไล่ติดตามศัตรูไป 5 กิเดโอนพูดกับชาวสาคคทว่า “ขอขนมปังให้กับทหารที่ติดตามข้ามากินหน่อยเถิด เพราะพวกเขาหิวจนหมดเรี่ยวแรงแล้ว ข้ากำลังไล่ตามเศบาห์และศัลมุนนา กษัตริย์ของมีเดียอยู่”

6 แต่พวกเจ้าหน้าที่ของสาคคทพูดกับเขาว่า “เศบาห์และศัลมุนนาอยู่ในกำมือเจ้าแล้วหรือยัง เราถึงจะต้องให้ขนมปังกับทหารของเจ้า”

7 กิเดโอนพูดว่า “ฝากไว้ก่อนเถิด เมื่อไหร่ที่พระยาห์เวห์มอบเศบาห์และศัลมุนนาไว้ใต้มือของข้าแล้วละก็ ข้าจะกลับมาเยี่ยมพวกเจ้าด้วยหนามจากทะเลทรายและพวกต้นหนามต่างๆ”

† แม้แต่สิ่งเล็กน้อย ... เสียอีก หรือแปลตรงๆได้ว่า “เศษของที่เหลือในสวนของเอฟราอิม ก็ยังดีกว่าสวนองุ่นทั้งสวนของอาบีเยเซอร์ไม่ใช่หรือ”

8 จากที่นั่น กิเดโอนได้ขึ้นไปเปนูเอล และเขาได้ขอพวกนั้นอย่างเดียวกัน และชาวเปนูเอลก็ตอบเขาเหมือนกับที่ชาวสาคคทตอบ 9 ดังนั้นกิเดโอนจึงพูดกับชาวเปนูเอลด้วยว่า “เมื่อข้าได้ชัยชนะจะกลับมา ข้าจะรื้อหอคอยนี้ลง”

10 ฝ่ายเศบาห์และศัลมุนนาได้หนีไปอาศัยอยู่ในเมืองคารโกรกับกองทัพของเขา เป็นกองทัพของชาวตะวันออกที่เหลืออยู่ประมาณหนึ่งหมื่นห้าพันคน หลังจากที่ทหารหนึ่งแสนสองหมื่นคนที่ถือดาบพร้อมมือถูกฆ่าตายไปหมดแล้ว 11 กิเดโอนจึงใช้เส้นทางที่มีชื่อว่าเดินเท้าของพวกผู้อาศัย ที่อยู่ทางทิศตะวันออกของโบนาห์และโยกเบฮาห์ และเขาจู่โจมทันที ในขณะที่กองทัพนั้นยังไม่ทันตั้งตัว

12 เศบาห์และศัลมุนนาก็หนี กิเดโอนก็ไล่ตามพวกเขาไป และจับเศบาห์และศัลมุนนา กษัตริย์ทั้งสองของมีเดียได้ เขาทำให้ทั้งกองทัพขวัญกระเจิงไป 13 จากนั้นกิเดโอนขยายโยอาซ ก็กลับจากการสู้รบ โดยใช้เส้นทางที่ชื่อว่า ทางผ่านชายเฮเรส 14 เขาจับชายหนุ่มคนหนึ่งมา ซึ่งเป็นชาวเมืองสาคคท และสอบถามเขา ชายคนนั้นจึงจรรยาชื่อของเจ้าหน้าที่และผู้อาวุโสของเมืองสาคคททั้งเจ็ดสิบเจ็ดคนให้กับกิเดโอน

15 แล้วกิเดโอนก็มาหาชาวเมืองสาคคท และพูดว่า “นี่ไง เศบาห์และศัลมุนนา คนที่พวกเจ้าได้พูดจาเยาะเย้ยถากถางข้าว่า เศบาห์และศัลมุนนาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้วหรือยัง เราถึงจะต้องให้ขนมปังกับทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้า” 16 กิเดโอนจึงจับผู้อาวุโสของเมือง และเอาหนามในทะเลทรายและต้นหนามต่างๆ มาเขียนพวกเขาที่เป็นชาวเมืองสาคคท 17 และเขาก็ได้รื้อหอคอยเมืองเปนูเอลทิ้ง และฆ่าพวกผู้ชายของเมืองนั้น

18 เขาพูดกับเศบาห์และศัลมุนนาว่า “พวกคนที่เจ้าฆ่าที่ภูเขาทาโบร์นั้นมิรูปร่างหน้าตาอย่างไร” พวกเขาตอบว่า “แต่ละคนดูเหมือนกับเจ้าทุกอย่าง พวกเขาดูยังกับเป็นพวกลูกๆของกษัตริย์” 19 กิเดโอนพูดว่า “พวกเขาเป็นพี่น้องท้องเดียวกับข้า พระเจ้ามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ถ้าพวกเจ้าได้ไว้ชีวิตพวกเขา ข้าก็คงไม่ฆ่าพวกเจ้าเหมือนกัน”

20 แล้วกิเดโอนก็บอกกับเยเธอร์ ลูกชายคนโตของเขาว่า “ลุกขึ้นมา ฆ่าพวกมันซะ” แต่เยเธอร์กลัวจึงไม่ยอมชักดาบออกมา เพราะเขายังเป็นเด็ก

21 แล้วเศบาห์และศัลมุนนาก็พูดว่า “เจ้าลุกขึ้นมาฆ่าพวกเราเองดีกว่า เป็นลูกผู้ชายแค่ไหนก็ดูที่กำลงนี้แหละ” กิเดโอนจึงลุกขึ้นมาฆ่าเศบาห์และศัลมุนนา และเขาก็เก็บเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยวที่อยู่บนคอของพวกอูฐของพวกเขามาไว้

กิเดโอนสร้างเอโฟด

22 จากนั้นชาวอิสราเอลพูดกับกิเดโอนว่า “ปกครองพวกเราเถิด ทั้งท่านและลูกหลานของท่าน เพราะท่านช่วยพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวมีเดีย”

23 กิเดโอนพูดกับพวกเขาว่า “ผมจะไม่ปกครองอยู่เหนือพวกท่านหรอก และลูกของผมก็จะไม่ปกครองเหนือท่านด้วย พระยาห์เวห์จะปกครองเหนือพวกท่านเอง” 24 แล้วกิเดโอนก็พูดกับพวกเขาว่า “ผมอยากจะขอพวกท่านอย่างหนึ่ง ผมอยากจะได้ตุ้มหูที่พวกท่านแต่ละคนยึดมาได้” (เพราะพวกศัตรูใส่ตุ้มหูทองคำ เพราะพวกเขาเป็นชาวอิซมาเอล)

25 พวกเขาพูดว่า “ได้เลย เราจะให้สิ่งนั้นกับท่าน” แล้วพวกเขา ก็ปูล้างและต่างก็โยนตุ้มหูที่ยึดมาได้ลงไป 26 ตุ้มหูทองคำทั้งหมดที่เขาขอมาได้ มีน้ำหนักประมาณสิบเก้ากิโลกรัม นอกจากนี้ ยังมีเครื่องประดับรูปจันทร์เสี้ยว จิวเวลรูปหยดน้ำ เสื้อคลุมสีม่วงที่กษัตริย์มีเดียสวมใส่ และสร้อยคอที่ห้อยอยู่บนพวกคออูฐของพวกเขา

27 กิเดโอนเอาทองคำเหล่านั้นมาทำเป็นเอโฟด †† และเก็บไว้ที่เมืองของเขา คือในเมืองโอฟราห์ และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไม่

ชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า กลับไปนมัสการเอโฟดที่นั่น และเอโฟดนั้นก็กลายเป็นกับดักตอกิเดโอนและครอบครัวของเขา

การตายของกิเดโอน

28 ชาวมีเดียนจึงอยู่ภายใต้การปกครองของชาวอิสราเอล และพวกมีเดียนก็ไม่ได้เงยหัวขึ้นมาก่อนปัญหาอีกเลย แผ่นดินจึงเกิดความสงบสุขเป็นเวลาสี่สิบปีตลอดชีวิตของกิเดโอน 29 เยรูบบาล (กิเดโอน) ลูกชายของโยอาซก็กลับไปอยู่ที่บ้านของเขา 30 และเขามีลูกชายทั้งหมดเจ็ดสิบคน เพราะเขามีเมียหลายคน 31 เมียน้อยของกิเดโอนที่อาศัยอยู่ในเชเคมเกิดลูกชายให้กับเขาคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อเด็กนั้นว่า อาบีเมเลค

32 แล้วกิเดโอนลูกชายโยอาซก็ตายไปเมื่อถึงวัยอันสมควร เขาถูกฝังในสุสานของโยอาซพ่อของเขา ที่โอฟราห์ของตระกูลอาบีเยเซอร์ 33 ทันทีที่กิเดโอนตาย ชาวอิสราเอลก็หันไปนมัสการพวกพระบaal อีกร และนับถือพระบaal-เบริท † เป็นพระเจ้าของพวกเขา 34 ดังนั้นชาวอิสราเอลลืมพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ผู้ที่ช่วยพวกเขาให้พ้นจากมือของศัตรูในทุกด้าน 35 และพวกเขาที่ไม่ได้แสดงความจงรักภักดีต่อครอบครัวของเยรูบบาล (กิเดโอน) เป็นการตอบแทน สำหรับสิ่งดีทั้งหมดที่กิเดโอนได้ทำให้กับพวกชาวอิสราเอล

อาบีเมเลคขึ้นเป็นกษัตริย์

9 อาบีเมเลคลูกชายของเยรูบบาล †† ขึ้นไปเมืองเชเคม เขาไปหาพี่น้องของแม่เขา และพูดกับพวกเขาและคนทั้งตระกูลของแม่เขาว่า 2 “ช่วยไปถ่มพวกผู้นำทั้งหมดของเชเคมให้หน่อยว่า ‘แบบไหนจะดีกว่าสำหรับพวกท่าน ระหว่างมีลูกชายทั้งเจ็ดสิบคนของเยรูบบาลปกครองเหนือพวกท่าน หรือมีแค่มึงคนเดียวปกครองพวกท่าน’ พวกท่านอย่าลืมนะว่า ผมเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของพวกท่านเอง”

3 แล้วพวกพี่น้องฝ่ายแม่ของเขาก็ไปพูดเรื่องพวกนี้ทั้งหมดต่อพวกผู้นำเมืองเชเคมแทนเขา แล้วพวกผู้นำเมืองเชเคมก็ได้ตัดสินใจติดตามอาบีเมเลค เพราะพวกเขาพูดว่า “เขาเป็นญาติของพวกเรา”

4 พวกเขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบแผ่นจากวิหารของพระบaal-เบริท แล้วเอามาให้อาบีเมเลค แล้วอาบีเมเลคก็เอาเงินพวกนี้ไปจ้างพวกนักร้องให้ติดตามเขาไป 5 เขาไปบ้านพ่อเขาที่โอฟราห์ และฆ่าพี่น้องของเขาซึ่งเป็นลูกชายของเยรูบบาลทั้งเจ็ดสิบคนบนหินก้อนเดียว แต่โยธามลูกชายคนสุดท้ายของเยรูบบาลรอดชีวิตไปได้ เพราะเขาไปแอบอยู่ 6 ดังนั้นพวกผู้นำทั้งหมดของเชเคมและของเบธ-มิลโลต่างก็มารวมตัวกัน และไปหาอาบีเมเลคและแต่งตั้งให้เขาเป็นกษัตริย์ ที่ต้นโอ๊กข้างเสาหินในเชเคม

เรื่องของโยธาม

7 เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนบนภูเขาเกริซิม ‡ และร้องตะโกนเรียกพวกเขาและพูดว่า “ท่านผู้นำของเมืองเชเคมทั้งหลาย ฟังผมหน่อย แล้วพระเจ้าจะฟังเสียงของพวกท่าน 8 วันหนึ่ง พวกท่านไม่ต่างจตุตคติจิตใจที่เจ็อกพระราชามปกครองเหนือพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านไม่เหล่านัน จึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระราชปกครองพวกเราน้อย’ 9 แล้วต้นมะกอกเทศ ก็ตอบต้นไม้พวกนั้นไปว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตน้ำมันที่มีค่า ที่พระต่างๆและมนุษย์ต่างพากันยกย่องสรรเสริญ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นหรือ’

†† เอโฟด ไม่ทราบแน่นอนว่ามันคืออะไร อาจจะเป็นเสื้อกั๊กหรือเสื้อคลุม เหมือนที่นักบวชสูงสุดของอิสราเอลสวมใส่ (ดูหนังสืออพยพ บทที่ 28) หรืออาจจะเป็นรูปเคารพซึ่งอาจจะสวมชุดพิเศษ † บaal-เบริท เป็นชื่อของพระแห่งคัมภีร์ (เหมือน 9:4) †† เยรูบบาล คือ กิเดโอน ‡ ภูเขาเกริซิม เป็นภูเขาที่อยู่ทางขวาของเมืองเชเคม

10 ดังนั้นต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญต้นมะเดื่อว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระราชปกครองพวกเราน้อย’ 11 แต่ต้นมะเดื่อตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตผลที่มีรสหวานและแสนดีของข้า เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นหรือ’

12 ต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญเถาองุ่นว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระราชปกครองพวกเราน้อยเถิด’ 13 แต่เถาองุ่นตอบไปว่า ‘จะให้ข้าหยุดผลิตเหล้าองุ่นของข้า ที่ทั้งพระต่างๆและมนุษย์ต่างๆก็ชื่นชอบ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้อื่นหรือ’

14 ต้นไม้เหล่านั้นจึงไปเชิญต้นหนามว่า ‘เชิญท่านมาเป็นพระราชปกครองพวกเรารวดเถิด’ 15 ต้นไม้หนามตอบต้นไม้ต่างๆว่า ‘ถ้าพวกท่านต้องการจะแต่งตั้งข้าให้เป็นพระราชปกครองเหนือพวกท่านจริงๆก็ให้พวกท่านเข้ามาหาที่กำบังได้ร่มเงาของข้าเถิด แต่ถ้าพวกท่านไม่ทำอย่างนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากพวงหนามเผาผลาญผมแต่ต้นสนซีดาร์จากเลบานอน’

16 ตอนที่พวกท่านตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ท่านได้ทำไปด้วยความจริงใจและชื่อสัตย์หรือ สิ่งที่พวกท่านทำนั้นมันยุติธรรมกับเยรูบบาลและครอบครัวของเขาหรือ และพวกท่านได้ทำกับเขาสัมกับความดีที่เขาได้ทำไว้หรือ 17 (เพราะพ่อของข้าได้สู้รบเพื่อพวกท่าน และเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยพวกท่านจากเงื้อมมือของชาวมีเดียน 18 แต่ในวันนี้พวกท่านได้ลุกขึ้นมาทำลายครอบครัวของพ่อข้า และได้ฆ่าลูกชายทั้งเจ็ดสิบคนของเขานบนหินก้อนเดียว และตั้งอาบีเมเลคลูกชายของทาสหญิงเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือพวกผู้นำชาวเชเคม เพราะเขาเป็นญาติของพวกท่าน)

19 ถ้าท่านได้ทำไปด้วยความจริงใจและชื่อสัตย์ต่อเยรูบบาลและครอบครัวของเขาในวันนี้ ก็ขอให้มีความสุขกับอาบีเมเลค และขอให้เขามีความสุขกับพวกท่านด้วย 20 แต่ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค และเผาผลาญพวกผู้นำเมืองเชเคมและเบธ-มิลโล และขอให้ไฟออกมาจากผู้นำเชเคมและเบธ-มิลโลเผาผลาญอาบีเมเลค”

21 แล้วโยธามก็วิ่งหนีไป เขาได้ไปที่เมืองเบเออร์และอาศัยอยู่ที่นั่น เพราะเขากลัวอาบีเมเลคพี่ชายของเขา

อาบีเมเลคสู้กับชาวเชเคม

22 อาบีเมเลคปกครองชาวอิสราเอลอยู่สามปี 23 แต่พระเจ้าได้ส่งวิญญาณชั่วมาทำให้อาบีเมเลคกับพวกผู้นำชาวเชเคมเกลียดกัน และพวกผู้นำเชเคมก็ก่อการกบฏต่อเขา 24 ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพระเจ้าต้องการให้เกิดความรุนแรงขึ้นกับพวกเขา เหมือนที่เขาทำกับลูกของเยรูบบาลทั้งเจ็ดสิบคนนั้น และพระเจ้าต้องการให้เลือดของทั้งเจ็ดสิบคนนั้นตกลงบนอาบีเมเลคพี่น้องของพวกเรา เพราะอาบีเมเลคเป็นคนที่ฆ่าพี่น้องของพวกเรา และพระเจ้าต้องการให้เลือดนั้นตกกับพวกผู้นำของเชเคมด้วย เพราะมีส่วนสนับสนุนให้อาบีเมเลคฆ่าพวกพี่น้องของตัวเอง

25 ดังนั้นพวกผู้นำของเชเคม จึงได้วางคนไว้ล้อมโจมตีอาบีเมเลคบนพวกยอดเขา และพวกเขาที่ปล้นทุกคนที่ผ่านมาจากทางนั้น และมีคนไปแจ้งเรื่องนี้ให้อาบีเมเลครู้ 26 เมื่อกาอัลลูกชายของเอเบคกับญาติๆของเขาย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองเชเคม พวกผู้นำของเชเคมก็ไว้ใจเขา 27 วันหนึ่งชาวเชเคมก็ออกไปในทุ่งนา แล้วไปเก็บผลองุ่นจากสวนองุ่นของพวกเราและย่างองุ่นเพื่อทำเหล้าองุ่น และพวกเขาที่เฉลิมฉลองกัน พวกเขาเข้าไปในวิหารของพระของพวกเราและดื่มกินกัน และสาปแช่งอาบีเมเลค

28 กาอัลลูกชายเอเบคพูดว่า “อาบีเมเลคเป็นใครกัน เราชาวเชเคมถึงต้องไปรับใช้มัน มันเป็นลูกของเยรูบบาลไม่ใช่หรือ และเศบูลก็เป็นเจ้าหน้าที่ของมัน มารับใช้คนของฮาโมร์ †† พ่อของเชเคมกันดีกว่า ทำไมเราต้องไปรับใช้อาบีเมเลคด้วย 29 ถ้าคนเมือง

†† ฮาโมร์ เป็นการอ้างอิงถึงการกำเนิดพลเมืองของเชเคม ฮาโมร์เป็นพ่อของเชเคมในหนังสือปฐมกาล บทที่ 34 เมืองเชเคม ตั้งตามชื่อของลูกชายของฮาโมร์

นี้อยู่ใต้การปกครองของข้า ข้าจะถอดอาบีเมเลค” แล้วเขาก็ทำอาบีเมเลคว่า “เตรียมกองทัพของเจ้า แล้วออกมาสู้กับข้า”

30 เคนุส เจ้าเมืองไต้ยีนลึงที่กาอัลลูกชายเอเบคพูดกับโกรธ 31 เขาจึงส่งพวกผู้ส่งข่าวไปหาอาบีเมเลคที่เมืองอารูมาห์ † พวกเขابอกว่า

“ดูสิ กาอัลลูกชายเอเบคและพวกญาติของเขาได้มาเมืองเซเคมและฟังให้ตั้นะ พวกเขาได้ยุแหย่ให้ชาวเมืองต่อต้านท่าน 32 ดังนั้น ตอนนี้ให้ท่านและกองทัพที่อยู่กับท่าน ลุกขึ้นในตอนกลางคืน และให้มานอนคอยดักข่มอยู่ในห้องทุ่ง 33 พอถึงตอนเช้า ท่านที่คิดว่าอาทิตย์ขึ้น ก็ให้ท่านจัดแจงรีบบุกเข้าไปในเมือง และเมื่อกาอัลกับกองทัพที่อยู่กับเขา ออกมาต่อสู้กับท่าน ก็จัดการกับเขาได้ตามใจชอบเลย”

34 ดังนั้นอาบีเมเลคและกองทัพของเขาจึงลุกขึ้นในตอนกลางคืน และแบ่งออกเป็นสี่กอง ไปคอยดักข่มชาวเซเคมอยู่ 35 เมื่อกาอัลลูกชายเอเบคออกมาขึ้นที่ประตูทางเข้าเมือง อาบีเมเลคและกองทัพของเขา ก็ลุกขึ้นจากที่ซ่อน

36 เมื่อกาอัลเห็นกองทัพ เขาพูดกับเคนุสว่า “ดูสิ มีคนกำลังวิ่งลงมาจายอดเขา”

เคนุสตอบเขาว่า “ท่านเห็นเงาของภูเขาคือคน”

37 กาอัลพูดอีกว่า “ดูสิ มีคนกำลังวิ่งลงมาจากสะดือแผ่นดิน † และอีกกลุ่มหนึ่งกำลังวิ่งมาจากต้นโอ๊กของพวกหมอดู”

38 เคนุสพูดกับเขาว่า “ปากที่ขี้คุยของท่านหายไปไหนแล้ว ท่านพูดว่าอาบีเมเลคเป็นใคร เราจะจะต้องไปรับใช้มัน คนพวกนี้ไม่ใช่หรือ ที่ท่านเยาะเย้ย ออกไปสู้กับพวกเขาสี”

39 ดังนั้นกาอัลจึงนำหน้าพวกผู้นำของเซเคม ออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค 40 อาบีเมเลคไล่ตามกาอัล และกาอัลก็หนีไปต่อหน้าเขามีคนล้มตายเป็นจำนวนมาก ตลอดไปจนถึงประตูทางเข้าเมือง

41 ดังนั้นอาบีเมเลคจึงนั่งปกครองอยู่ที่เมืองอารูมาห์ และเคนุสก็ขับไล่กาอัลกับพวกญาติของเขาออกไปจากเซเคม

42 วันต่อมาชาวเมืองไต้ยีนลึงออกไปที่ห้องทุ่ง และมีคนเอาเรื่องนี้มาบอกอาบีเมเลค 43 เขาจึงแบ่งกองทัพของเขาออกเป็นสามกลุ่มไปคอยแอบข่มอยู่ในห้องทุ่ง เมื่อเขามองเห็นชาวเมืองออกมาจากเมือง เขาก็ลุกขึ้นมาโจมตีพวกเขา 44 อาบีเมเลคกับทหารอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่กับเขาก็รีบบุกเข้าไป และยืนอยู่ที่ประตูทางเข้าเมือง ส่วนทหารอีกสองกลุ่มก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่อยู่ในห้องทุ่ง

45 อาบีเมเลคได้ต่อสู้กับเมืองเซเคมตลอดทั้งวัน ในที่สุดเขาก็ยึดเมืองได้ และฆ่าคนที่อยู่ในเมืองนั้น พร้อมกับทำลายเมืองทิ้งไป และไปรยเกล็ดลงไป 46 เมื่อผู้นำที่อยู่ในหอคอยเซเคมได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาก็หนีเข้าไปอยู่ในส่วนที่แข็งแรงกว่าในวิหารของเอลเบรีย 47 มีคนมาบอกอาบีเมเลคว่าพวกผู้นำของหอคอยเซเคมรวมตัวกันอยู่

48 ดังนั้นอาบีเมเลคพร้อมกับทหารที่อยู่กับเขา จึงขึ้นไปบนภูเขาคัลโมน เขาเอาพวกขวานไปด้วย และเขาก็ตัดไม้มากองหนึ่งแล้วแบกไว้บนบ่ากลับมา เขابอกกับทหารที่อยู่กับเขาว่า “รีบๆ ทำตามอย่างข้า” 49 แล้วทหารทุกคนก็ตัดไม้มาคองและทำตามอาบีเมเลคไป แล้วพวกเขาก็เอาไม้ไปวางฝังไว้ตรงห้องที่แข็งแรงที่สุดของวิหารของเอลเบรีย แล้วจุดไฟเผา ทำให้คนเซเคมที่อยู่ในห้องที่แข็งแรงนั้นตายกันหมด ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน

50 จากนั้นอาบีเมเลคก็ไปเมืองเซเบส และล้อมเมืองและยึดเมืองเอาไว้ได้ 51 แต่ในเมืองมีป้อมที่แข็งแรงอยู่ ชาวเมืองทั้งชายและหญิงรวมทั้งผู้นำของเมืองนั้นก็หนีกันไปอยู่ที่นั่น และปิดประตูซึ่งตัวเองอยู่ข้างใน และพวกเขาก็ขึ้นไปอยู่บนดาดฟ้าของ

† อารูมาห์ หรือแปลได้ว่า “อย่างลับๆ” หรือ “ในเมืองโรมาห์” เป็นเมืองที่อาบีเมเลคปกครองอยู่ ห่างจากเซเคมประมาณสิบสี่กิโลเมตร †† สะดือแผ่นดิน เป็นสถานที่ใหม่เขาใกล้เมืองเซเคม ‡ เอลเบรีย ชื่อนี้หมายถึงพระแห่งคำมั่นสัญญา

ป้อม 52 อาบีเมเลคมาถึงป้อมและต่อสู้กัน และเข้าปะชิดทางเข้าของป้อมเพื่อเอาไฟเผามัน 53 แต่มีผู้หญิงคนหนึ่งโยนไม้หินลงมาบนหัวของอาบีเมเลคและทำให้กะโหลกของเขาแตก

54 อาบีเมเลครีบเรียกชายหนุ่มที่ถืออาวุธของเขาเข้ามาและบอกกับชายหนุ่มนั้นว่า “ซักดาบของเจ้าออกมาฆ่าเราซะ เพื่อคนจะได้ไม่พูดถึงเราว่า ‘เขาถูกผู้หญิงฆ่าตาย’” ดังนั้นคนรับใช้หนุ่มคนนั้นของเขาก็แทงเขาและเขาก็ตาย

55 เมื่อชาวอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคตายแล้ว พวกเขาดังก็พากันแยกย้ายกลับไปที่อยู่ของตน 56 ดังนั้นพระเจ้าได้ตอบแทนความชั่วร้ายของอาบีเมเลคที่เขาทำต่อพ่อของเขา ตอนที่ฆ่าพี่น้องทั้งเจ็ดสิบคนของเขาเอง 57 และพระเจ้าได้ตอบแทนความชั่วร้ายทั้งหมดของชาวเซเคม คำสาปแช่งของโยธามบุตรเยรูบาอิลก็เกิดขึ้นจริง

โกลาผู้นำ

10 หลังจากอาบีเมเลคตายแล้ว โกลาก็ขึ้นมาช่วยกู้คนอิสราเอล โกลาเป็นลูกชายของปุอาห์ ปุอาห์เป็นลูกของโดโด โกลามาจากเผ่าอิสสาการ์ เขาอาศัยอยู่ที่ซามิรี ในแถบเทือกเขาเอฟราอิม 2 เขาเป็นผู้นำของอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสามปี แล้วก็ตายไป และศพของเขาถูกฝังอยู่ที่ซามิรี

ยาอีร์ผู้นำ

3 หลังจากโกลาตาย ยาอีร์ก็ขึ้นมาแทน เขาเป็นชาวกิเลอาด และเป็นผู้ตัดสินคดีให้กับอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสองปี 4 เขามีลูกชายสามสิบคน ลูกทั้งสามสิบคนนี้ชื่อสามสิบตัว และดูแลเมืองสามสิบเมือง ที่อยู่ในแผ่นดินกิเลอาด (เมืองพวกนี้มีชื่อเรียกว่า พวกหมู่บ้านของยาอีร์ † มาจนถึงทุกวันนี้) 5 ยาอีร์ตายและถูกฝังที่เมืองคาโมน

ชาวอัมโมนต่อสู้กับชาวอิสราเอล

6 ชาวอิสราเอลได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาพระยาห์เวห์อีก พวกเขาไปรับใช้พระบาอัล และพระอัชทาโรท รวมทั้งไปรับใช้พระต่างๆของชาวอาราม ชาวไซดอน ชาวโมอับ ชาวอัมโมน และชาวฟิลิสเตีย พวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ และไม่รับใช้พระองค์ 7 พระยาห์เวห์ก็เลยโกรธพวกชาวอิสราเอล พระองค์จึงขายชาวอิสราเอลให้ไปตกอยู่ในมือของชาวฟิลิสเตียและชาวอัมโมน 8 พวกนี้จึงข่มเหงและบีบบังคับชาวอิสราเอล ตั้งแต่ปีนั้นเป็นต้นมา พวกนี้ได้ข่มเหงชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำจอร์แดน ในแผ่นดินของคนอาโมไรต์ ที่อยู่ในกิเลอาด เป็นเวลาถึงสิบแปดปี

9 และชาวอัมโมนก็ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปสู้กับชาวยูดาห์ด้วย และยังไปสู้กับชาวเบนยามิน และชาวเมืองของเอฟราอิมด้วยเหมือนกัน ดังนั้นชาวอิสราเอลจึงทุกข์ร้อนอย่างหนัก 10 ชาวอิสราเอลจึงร้องต่อพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระองค์แล้ว ที่พวกเราได้ละทิ้งพระเจ้าของเราและไปรับใช้พระบาอัล”

11 แล้วพระยาห์เวห์ได้พูดกับชาวอิสราเอลว่า “ไม่ใช่เราหรอก หรือ ที่ได้ช่วยกู้พวกเจ้าจากชาวอียิปต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวอัมโมน และชาวฟิลิสเตีย 12 แล้วตอนที่พวกชาวไซดอน ชาวอามาเลค และชาวมาโอน ได้ข่มเหงเจ้า พวกเจ้าก็ได้ร้องขอให้เราช่วย และเราก็ได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกมัน 13 แต่พวกเจ้าได้ละทิ้งเราไป และไปรับใช้พระอื่นๆ อย่างนั้นเราจะไม่ช่วยเจ้าอีกแล้ว 14 ไปร้องขอความช่วยเหลือจากพระพวกนั้นที่เจ้าได้เลือกสิ ให้พวกมันมาช่วยพวกเจ้า ตอนที่พวกเจ้าทุกข์ร้อนอยู่นี้” 15 ชาวอิสราเอลพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราทำบาปไปแล้ว พระองค์จะทำอะไรกับเราก็ได้ ที่พระองค์เห็นว่าสมควร แต่ตอนนี้ ได้โปรดช่วยเหลือพวกเราด้วยเถิด” 16 พวกเขาก็เลยเอาพระของคนที่

†† พวกหมู่บ้านของยาอีร์ หรือชื่อว่า “ฮาวไวทยาอีร์”

ต่างชาติพวกนั้นไปโยนทิ้ง และหันกลับมาจับใช้พระยาห์เวห์ แล้วพระยาห์เวห์ก็เจืออัน ทนไม่ไหวที่จะเห็นพวกอิสราเอลต้องทนทุกข์อีกต่อไป

เยฟธาห์ผู้นำชาติ

17 พวกชาวอัมโมนถูกเรียกให้มารวมตัวกันเพื่อทำสงคราม และพวกเขาตั้งค่ายอยู่ที่กิเลอาด ส่วนชาวอิสราเอลก็รวมตัวกัน และตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์ 18 พวกผู้นำของกองทัพของกิเลอาดพูดกันว่า “ใครก็ตามที่นำหน้าพวกเราเข้าสู่รบกับชาวอัมโมน เขาก็จะได้เป็นหัวหน้าของชาวกิเลอาดทั้งหมด”

11 เยฟธาห์เป็นชาวกิเลอาด เขาเป็นนักรบที่เก่งกล้า แต่เขาเป็นลูกของโสเภณี กิเลอาดเป็นพ่อของเขา

2 เมื่อยของกิเลอาดก็เกิดลูกชายหลายคนให้กับเขา เมื่อลูกชายพวกนั้นของนางโตขึ้น พวกเขาก็ไล่เยฟธาห์ออกไป พวกเขาพูดว่า “เจ้าไม่มีส่วนในมรดกของบ้านพ่อเรา เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงอื่น” 3 ดังนั้นเยฟธาห์จึงหนีไปจากพี่น้องของเขา และไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินของโทบ พวกนักเลงหัวไม้มีวามอยู่ร่วมกับเยฟธาห์ และติดตามเขา

4 ต่อมาภายหลัง ชาวอัมโมนไปทำสงครามกับชาวอิสราเอล 5 เมื่อชาวอัมโมนไปทำสงครามกับชาวอิสราเอล พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดก็มาพาเยฟธาห์ไปจากแผ่นดินโทบ 6 พวกเขาพูดกับเยฟธาห์ว่า “มาเป็นแม่ทัพให้กับพวกเราหน่อย เพื่อเราจะไปต่อสู้กับชาวอัมโมน”

7 เยฟธาห์พูดกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดว่า “พวกท่านไม่ได้รังเกียจข้าและขับไล่ข้าออกจากบ้านของพ่อข้าหรือหรือ แล้วท่านจะมาหาข้าทำไมเวลาที่ท่านมีปัญหาค่ะ”

8 พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า “สาเหตุที่พวกเรากลับมาหาท่านในขณะนี้ ก็เพื่อให้ท่านไปกับพวกเราและไปสู้รบกับชาวอัมโมน และกลายเป็นหัวหน้าพวกเราปกครองชาวกิเลอาดทั้งหมด”

9 เยฟธาห์พูดกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดว่า “ถ้าข้ากลับไปเพื่อสู้รบกับชาวอัมโมน และถ้าพระยาห์เวห์ยอมมอบพวกมันให้กับข้า พวกท่านจะให้ข้าเป็นหัวหน้าพวกท่านจริงหรือ”

10 พวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาดพูดกับเยฟธาห์ว่า “พระยาห์เวห์เป็นพยาน เราจะทำตามที่ท่านพูดแน่นอน” 11 ดังนั้นเยฟธาห์จึงไปกับพวกผู้นำอาวูโสของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งเขาเป็นหัวหน้าและเป็นแม่ทัพของพวกเขา แล้วเยฟธาห์ก็พูดคำพูดของเขาต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มิสปาห์

12 เยฟธาห์ใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์ของชาวอัมโมนว่า “ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าหรือ ถึงได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้า”

13 กษัตริย์ของชาวอัมโมนตอบคนส่งข่าวของเยฟธาห์ว่า “เพราะชาวอิสราเอลได้ยึดครองแผ่นดินของข้าทั้งหมดจากแม่น้ำอารโนน ถึงแม่น้ำยับบอก ถึงแม่น้ำจอร์แดน เมื่อพวกเขาออกมาจากอียิปต์ บัดนี้ขอท่านคืนเมืองเหล่านี้ให้กับข้าซะดีจ” 14 (ตั้งนั้นผู้ส่งข่าวกลับมาหาเยฟธาห์ †) เยฟธาห์จึงส่งคนส่งข่าวกลับไปหา กษัตริย์ของชาวอัมโมนใหม่

15 เยฟธาห์แจ้งกับเขาว่า “นี่คือสิ่งที่เยฟธาห์พูด ‘อิสราเอลไม่ได้ยึดแผ่นดินโมอับหรือแผ่นดินของชาวอัมโมน’ 16 เมื่อพวกอิสราเอลออกจากอียิปต์ พวกเขาได้เข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดงและมาถึงคาเดช 17 แล้วชาวอิสราเอลจึงใช้คนส่งข่าวไปยังกษัตริย์เอโดมว่า ‘โปรดอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านด้วยเถิด’ แต่กษัตริย์เอโดมไม่ยอมและชาวอิสราเอลก็ได้ใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์โมอับด้วย แต่เขาก็ไม่ยอมเหมือนกัน อิสราเอลก็เลยต้องอาศัยอยู่ที่คาเดช 18 จากนั้นชาวอิสราเอลได้เดินทางในถิ่นทุรกันดารและอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ พวกเขาเดินทางตะวันออกของแผ่นดิน

ดินโมอับ และตั้งค่ายบนฝั่งแม่น้ำอารโนน พวกเขาไม่ได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะมีแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ

19 ชาวอิสราเอลจึงใช้คนส่งข่าวไปถึงกษัตริย์สิโหนของคนอาโมไรต์ ผู้ครองเมืองเฮซโบนและแจ้งกับเขาว่า “โปรดอนุญาตให้เราผ่านแผ่นดินของท่านด้วยเถิด” 20 แต่สิโหนไม่ไว้ใจที่จะให้อิสราเอลผ่านเข้าไปในเขตแดนของเขา ดังนั้นเขาจึงรวบรวมประชาชนตงค่ายที่ยาฮาสาสู้รบกับอิสราเอล

21 พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้มอบสิโหนและทหารทั้งหมดไว้ในมือของอิสราเอล แล้วพวกเขาก็พ่ายแพ้ ดังนั้นอิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งหมดที่ชาวอัมโมนไว้แต่อาศัยอยู่นั้น 22 พวกเขายึดเขตแดนทั้งหมดของอามูไรต์ ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนไปจนถึงแม่น้ำยับบอก และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน

23 ในเมื่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของชาวอิสราเอลได้ขับไล่ชาวอามูไรต์ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอลคนของพระองค์ แล้วท่านจะมาขับไล่ชาวอิสราเอลเพื่อยึดครองแทนหรือ 24 แน่แน่นอนว่าท่านจะต้องครอบครองดินแดนที่พระเศเคโมซพระเจ้าของท่านมอบให้กับท่านแน่ อย่างนั้นพวกเราก็จะครอบครองดินแดนที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ยึดมาให้กับพวกเราเหมือนกัน

25 ตัวท่านจะดีกว่ากษัตริย์บัลลาคลูกชายศิปโปรี่ แห่งเมืองโมอับหรือ กษัตริย์องค์นั้นเคยโต้แย้งหรือเคยสู้รบกับชาวอิสราเอลอย่างนั้นหรือ 26 เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในเมืองเฮซโบนและชนบทของเมืองนั้น รวมทั้งเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และเมืองต่างๆที่อยู่บนฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่ยึดคืนเสียในเวลาอัน

27 ข้าไม่ได้ทำบาปต่อท่าน แต่ท่านได้ทำผิดกับข้า โดยการทุลงความกับข้า ขอให้พระยาห์เวห์ พระผู้พิพากษาได้ตัดสินวันนี้ เรื่องระหว่างชาวอิสราเอลกับชาวอัมโมนด้วยเถิด”

28 แต่กษัตริย์ของชาวอัมโมนไม่ฟังคำพูดของเยฟธาห์ที่เขาส่งไปให้

คำบนบานของเยฟธาห์

29 ดังนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็มาอยู่กับเยฟธาห์ เขาจึงยกพลผ่านกิเลอาดและมันเสสห์ ผ่านมิสปาห์ในกิเลอาด และบุกไปถึงแผ่นดินของอัมโมน

30 เยฟธาห์สาบานต่อพระเจ้าว่า “ถ้าพระองค์ยอมให้ชาวอัมโมนตกอยู่ในกำมือของข้าพเจ้า 31 เมื่อข้าพเจ้ากลับมาอย่างมีชัยจากอัมโมนนั้น ข้าพเจ้าจะยกสิ่งแรกที่ออกมาจากประตูบ้านข้าพเจ้าเพื่อมาพบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะถวายสิ่งนั้นให้กับพระยาห์เวห์เป็นเครื่องเผาบูชา”

32 แล้วเยฟธาห์ก็ยกไปสู้กับชาวอัมโมน และพระยาห์เวห์ก็มอบพวกอัมโมนไว้ในกำมือของเขา 33 เขาได้โจมตีพวกอัมโมน ตงแต่อาโรเออร์ ตลอดไปจนถึงเมืองมินนิท รวมยิบเมือง และไกลไปจนถึงอาเบล-ครามิม ทำให้มีคนที่ตายจำนวนมาก คนอัมโมนจึงอยู่ใต้การปกครองของอิสราเอล

34 เมื่อเยฟธาห์กลับมาที่บ้านในมิสปาห์ ลูกสาวเขาก็ออกมาต้อนรับด้วยการเล่นกลองรำมะนาและเต้นรำ นางเป็นลูกเพียงคนเดียวของเขา เขาไม่มีลูกชายหรือลูกสาวอื่นอีก 35 เมื่อเขาเห็นลูก เขาก็ฉีกเสื้อผ้าตัวเองและพูดว่า “ลูกพ่อ ลูกทำให้พ่อหมดแรงและลูกเป็นสาเหตุให้พ่อเดือดร้อน พ่อได้ให้คำมั่นสัญญาต่อพระยาห์เวห์และจะคืนคำไม่ได้”

36 เธอจึงพูดกับพ่อว่า “เมื่อพ่อสัญญาต่อพระยาห์เวห์ พ่อก็ทำกับลูกตามที่ได้สัญญาไว้เถอะ เพราะพระยาห์เวห์ช่วยกู้พ่อให้พ้นจากชาวอัมโมนพวกศัตรูของพ่อ”

† ตั้งนั้นผู้ส่งข่าวกลับมาหาเยฟธาห์ ประโยคนี้แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ แต่สำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้

†† กษัตริย์บัลลาคลูกชายศิปโปรี่ ดูเรื่องนี้เพิ่มเติมได้จากหนังสือกันดารวิถี บทที่ 22-24

37 เธอยังพูดต่อไปอีกว่า “แต่ขออย่างหนึ่ง ขอไว้ชีวิตลูกสักสองเดือน ปล่อยให้ลูกท่องเที่ยวไปบนภูเขาและร้องไห้กับพวกเพื่อนหญิงของลูก เพราะลูกจะไม่มีวันได้แต่งงาน” †

38 เขาจึงตอบว่า “ไปเถอะ” แล้วเขาก็ปล่อยให้นางไปสองเดือน เธอและเพื่อนหญิงก็ร้องไห้คร่ำครวญอยู่บนภูเขาเพราะเธอจะไม่มีวันได้แต่งงาน

39 เมื่อครบสองเดือนเธอก็กลับมาหาพ่อ และเขาก็ทำกับลูกสาวตามที่เขาได้สาบานไว้ ขณะนั้นลูกสาวเขายังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนไหนเลย และมันได้กลายเป็นธรรมเนียมในอิสราเอล ⁴⁰ ที่พวกสาวกในอิสราเอลจะออกไประลึกถึงเรื่องราวของลูกสาวเยฟธาห์สาวกิเลอาดบิลละสวาน

เยฟธาห์และชาวเอฟราอิม

12 ชาวเอฟราอิมได้รวมพล แล้วข้ามไปถึงศาคาโฟน พวกเขาพูดกับเยฟธาห์ว่า “ทำไมท่านไปสู้รบกับคนอัมโมน แต่ไม่เรียกพวกเราไปด้วย เราจะเผาบ้านท่านเสีย”

2 เยฟธาห์ตอบพวกเขาว่า “คนอัมโมนสร้างปัญหาให้กับข้าและคนของข้ามาก ข้าได้เรียกพวกท่าน แต่พวกท่านไม่ยอมมาช่วยข้า ข้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา ³ เมื่อข้าเห็นพวกท่านไม่ช่วยข้า ข้าก็เสียชีวิตตัวเองไปสู้รบกับชาวอัมโมน และพระยาห์เวห์ได้มอบพวกนั้นไว้ในมือข้า แล้ววันนี้พวกท่านจะมาสู้รบกับข้าทำไมกันเล่า”

4 เยฟธาห์ก็ได้รวบรวมผู้ชายทั้งหมดของกิเลอาด มาสู้รบกับเอฟราอิม เพราะชาวเอฟราอิมเหยียดหยามพวกเขาว่า “พวกแกสาวกิเลอาดก็เป็นแค่ผู้อพยพในเอฟราอิม ที่มาเกาะกินอยู่ในเขตแดนของเอฟราอิมและมันส์เสห์” แล้วคนของกิเลอาดก็มีชัยเหนือชาวเอฟราอิม

5 ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดตรงบริเวณน้ำตื้นที่ลุยข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปได้ แล้วไม่ให้ชาวเอฟราอิมข้ามกลับไป เมื่อชาวเอฟราอิมที่รอดชีวิตพูดว่า “ขอข้าข้ามไปเถอะ” ชาวกิเลอาดก็จะถามว่า “ท่านเป็นชาวเอฟราอิมหรือเปล่า” พวกเขา ก็บอกว่า “ไม่ใช่” ⁶ แต่ชาวกิเลอาดก็จะบอกเขาว่า ให้พูดคำว่า “ซิบไบเลท” พวกเขา ก็พูดว่า “ซิบไบเลท” คนเอฟราอิมจะออกเสียงคำนี้ไม่ชัดเจเน ดังนั้นพวกเขาจึงถูกจับฆ่าทิ้งเสียที่บริเวณน้ำตื้นนั้น ในครั้งนี้มีชาวเอฟราอิมถูกฆ่าตายทั้งหมดสี่หมื่นสองพันคน

7 เยฟธาห์เป็นผู้นำอยู่หกปี จากนั้นเขาก็ตายและศพถูกฝังอยู่ในเมืองกิเลอาด

อิบซานผู้นำ

8 หลังจากเยฟธาห์ อิบซานจากเบธเลเฮมได้นำอิสราเอล ⁹ เขามีลูกชายสามสิบคน และลูกสาวสามสิบคน เขาให้ลูกทั้งหมดทั้งลูกชายและลูกสาวแต่งงานกับคนนอกตระกูล เขาเป็นผู้นำอิสราเอลอยู่เจ็ดปี ¹⁰ เมื่อเขาตาย ศพก็ถูกฝังอยู่ที่เบธเลเฮม

เอลอนผู้นำ

11 หลังจากนั้นอิบซาน เอลอนชาวเศบูลุนได้นำอิสราเอลอยู่สิบปี ¹² จากนั้นเอลอนก็ตายและถูกฝังที่อัยยาโลน ในแผ่นดินของเศบูลุน

อับโดนผู้นำ

13 หลังจากเอลอน อับโดนลูกชายของฮิลเลลชาวบิราโชนได้นำอิสราเอล ¹⁴ เขามีลูกชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน พวกเขาชื่อลา †† เจ็ดสิบตัว อับโดนเป็นผู้นำอิสราเอลอยู่แปดปี ¹⁵ จากนั้นอับโดนลูกชายฮิลเลลชาวบิราโชนก็ตาย และศพของเขาถูกฝังไว้ที่บิราโชนในแผ่นดินเอฟราอิมในแถบที่อกเขาของชาวอามาลาค

† เพราะลูกจะไม่มืววันได้แต่งงาน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เพราะความเป็นพรหมจารีของลูก” †† ซิลา แสดงถึงเป็นผู้นำคนสำคัญ เช่น เจ้าเมืองเป็นต้น

ประวัติแซมสันผู้นำผู้ชาติ

13 ชาวอิสราเอลได้ทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์อีก พระองค์ก็เลยมอบพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของชาวฟิลิเตียสี่สิบปี

2 มีชายเผ่าดานคนหนึ่งชื่อมานาห์ มาจากเมืองโศราห์ เมียของเขามีลูกไม่ได้เพราะเป็นหมัน

3 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวต่อหน้านางและพูดว่า “ถึงเจ้าจะเป็นหมันไม่มีลูก แต่เจ้าก็จะตั้งท้องและเกิดลูกชาย 4 ต่อจากนี้ไป เจ้าต้องระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น เบียร์ รวมทั้งไม่กินของที่ทำให้เป็นมลทิน

5 จริงๆแล้วเจ้าตั้งท้องอยู่และจะคลอดลูกชาย อย่าให้มีดีโคโนหัวของเขา เพราะเด็กคนนี้เป็นพวกนาศีร์ † อูทิศให้พระเจ้าตั้งแต่มังไม่เกิด เขาจะเป็นคนหนึ่งที่ช่วยกู้ชาวอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวฟิลิเตีย”

6 จากนั้นนางได้ไปเล่าให้สามีฟังว่า “มีคนของพระเจ้ามาหาฉัน หน้าตาทำทางเขาเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวมาก แต่ฉันไม่ได้ถามว่าเขามาจากไหน เขาเองก็ไม่ได้บอกชื่อของเขาด้วย ⁷ แต่เขาพูดกับฉันว่า ‘เจ้าตั้งท้องอยู่และจะคลอดลูกชาย จากนี้ไปเจ้าต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่น เบียร์ หรือกินของที่เป็นมลทิน เพราะเด็กชายคนนี้จะมาเป็นนาศีร์ อูทิศให้กับพระเจ้าตั้งแต่ออยู่ในท้องแม่จนวันตาย’”

8 แล้วมานาห์ก็ได้อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอโทษที่พระองค์ ขอรบกวนพระองค์ช่วยส่งชายคนนั้นมาหาพวกเราอีกครั้งเถิด แล้วให้เขาสอนพวกเราว่าจะต้องทำอะไรให้กับเด็กชายที่กำลังจะเกิดมา”

9 พระเจ้าก็ทำตามตามที่มานาห์ขอ และทูตของพระเจ้าก็ได้มาหาภรรยาของเขอีกครั้ง ตอนที่เธอกำลังนั่งอยู่ในท้องทุ่ง แต่มานาห์โนอาห์สามีของนางไม่ได้อยู่กับนาง ¹⁰ เธอจึงรีบวิ่งไปบอกสามีนางบอกเขาว่า “ดูสิ ชายคนที่มีมาหาฉันวันก่อน ได้มาปรากฏตัวให้ฉันเห็น”

11 มานาห์เลยลุกตามภรรยาไปพบทูตของพระเจ้าและพูดว่า “ท่านคือคนที่เคยพูดกับหญิงคนนี้ใช่ไหม” ทูตของพระเจ้าตอบว่า “ใช่ เราเอง”

12 มานาห์ถามว่า “เมื่อเรื่องที่ท่านพูดนั้นเกิดขึ้นจริง จะมีกฎเกณฑ์อะไรให้กับเด็กคนนี้อ้าง และงานของเขาคืออะไร”

13 ทูตของพระยาห์เวห์ตอบมานาห์ว่า “เมียเจ้าจะต้องทำตามทุกอย่างที่เราได้บอกเธอไปแล้วอย่างเคร่งครัด ¹⁴ เธอจะต้องไม่กินอะไรก็ตามที่เกิดจากต้นองุ่น ไม่ดื่มเหล้าองุ่น เบียร์ หรืออะไรก็ตามที่เป็นมลทิน เธอต้องทำตามทุกอย่างที่เราได้สั่งเธอไว้แล้วอย่างเคร่งครัด”

15 แล้วมานาห์ได้พูดกับทูตของพระยาห์เวห์ว่า “รอดเดียวนะ เราจะไปเตรียมอาหารจากลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่านกิน”

16 แต่ทูตของพระยาห์เวห์ตอบมานาห์ว่า “ถึงเจ้าเรียกให้เรา รอ เราก็มักไม่กินอาหารของเจ้าหรอก แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผอบูชา ก็ถวายมันให้กับพระยาห์เวห์เถิด” (เพราะมานาห์ไม่รู้ว่าชายคนนี้เป็นทูตของพระยาห์เวห์)

17 แล้วมานาห์ได้ถามทูตของพระยาห์เวห์ว่า “ท่านชื่ออะไร เพราะเมื่อเรื่องที่ท่านพูดนั้นเกิดขึ้นจริง เราจะได้ให้เกียรติกับท่าน”

18 ทูตของพระยาห์เวห์ตอบเขาว่า “ท่านถามชื่อเราทำไม ชื่อของเรานี้พิเศษเกินกว่าที่ท่านจะเข้าใจได้”

19 มานาห์ก็เลยเอาแพะหนุ่มกับเครื่องบูชาจากเมิลด์พีซ เผาบนหินให้กับพระยาห์เวห์ผู้ทำเรื่องวิเศษ ในขณะที่มานาห์กับภรรยา กำลังอยู่ ²⁰ เปลวไฟได้ลุกขึ้นจากแท่นบูชา ทูตของพระยาห์เวห์ได้ลอยตามเปลวไฟที่ลุกจากแท่นบูชาทันที เมื่อนานาห์

† นาศีร์ คนที่ทำสัญญาพิเศษกับพระเจ้า เรื่องเกี่ยวกับนาศีร์ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกิตติกรรมศักดิ์ บทที่ 6:1-21

และภรรยาเห็นอย่างนั้น พวกเขาจึงได้ก้มกราบลงกับพื้น 21 จาก นนทุดของพระยาห์เวห์ก็ไม่เคยปรากฏตัวให้มาในอาห์และภรรยา ได้เห็นอีกเลย มาในอาห์ถึงได้รู้ว่าเขาเป็นทูตของพระยาห์เวห์ 22 มาในอาห์ที่พูดกับภรรยาว่า “เราต้องตายแน่ เพราะเราได้เห็น พระเจ้า”

23 แต่ภรรยาของเขาตอบว่า “ถ้าพระยาห์เวห์ต้องการฆ่าเรา พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช จากเรา และจะไม่แสดงปาฏิหาริย์ รวมทั้งบอกสิ่งต่างๆกับเราเมื่อ ก็นี่”

24 นางได้คลอเคลียลูกชาย นางให้เขาชื่อว่า “แซมสัน” เด็กก็เจริญ เติบโตขึ้นเรื่อยๆและพระยาห์เวห์ก็อวยพรเขา 25 พระวิญญาณ ของพระยาห์เวห์เริ่มทำงานในตัวเขาที่ค้ำยของคนเผ่าดาน ซึ่งตั้ง อยู่ระหว่างเมืองเศราห์ กับเมืองเฮซ-ทาโอล

งานแต่งของแซมสัน

14 แซมสันลงไปเที่ยวที่เมืองทิมนาห์ และได้เห็นสาวชาวฟิลิสเตียคนหนึ่งในเมืองนั้น 2 เขาก็กลับมาบอกพ่อแม่ของเขา ว่า “ลูกไปพบสาวชาวฟิลิสเตียในเมืองทิมนาห์ ช่วยไปขอนางมาเป็นเมียลูกหน่อย”

3 พ่อแม่ของเขาพูดว่า “ไม่มีผู้หญิงท่ามกลางพวกลูกสาวของญาติลูกแล้วหรือ หรือท่ามกลางชนเผ่าของเราแล้วหรือ ลูกถึงต้องไปหาเมียจากชาวฟิลิสเตียที่ไม่เคยเข้าพิธีชลิบ”

แซมสันพูดกับพ่อว่า “ไปขอเธอให้กับลูกเถอะ เพราะเธอเป็นที่ถูกใจลูกมาก” 4 พ่อแม่ของแซมสันไม่รู้ว่พระยาห์เวห์ทำให้เกิดเรื่องนี้ เพราะพระองค์หาช่องที่จะสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย ซึ่งมีอำนาจเหนือชาวอิสราเอลอยู่

5 ดังนั้นแซมสันและพ่อแม่ของเขาจึงเดินทางไปที่ทิมนาห์ เมื่อมาถึงไร่องุ่น ทันใดนั้นก็มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามกระโจนเข้าใส่ แซมสัน 6 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าสิงแซมสัน เขาฉีกสิงโตออกเหมือนฉีกลูกแพะด้วยมือเปล่า แต่เขาไม่ได้บอกสิ่ง ที่เขาทำให้พ่อแม่รู้

7 แซมสันได้ไปพบกับหญิงคนนั้น เธอทำให้เขาถูกใจมาก 8 หลังจากนั้นไม่นาน แซมสันได้กลับมาเพื่อแต่งงานกับเธอ เขาได้ แวะไปดูซากสิงโต และก็แปลกใจ เมื่อมีฝูงผึ้งอยู่ในซากสิงโตนั้น และมีน้ำผึ้งด้วย 9 เขาจึงกวาดน้ำผึ้งมาไว้ในมือเดินกินมาตาม ทาง จนเจอพ่อแม่ของเขา เขาจึงแบ่งให้พ่อแม่กินด้วย แต่ไม่ได้ เล่าว่าเขาได้นำผึ้งมาจากซากสิงโต

10 พ่อของเขาได้ลงไปหาหญิงนั้น และแซมสันก็ได้จัดงานเลี้ยง ใหญ่โตที่นั่น เหมือนกับที่ชายหนุ่มคนอื่นเขาทำกัน 11 เมื่อชาว ฟิลิสเตียเห็นแซมสันจัดงานเลี้ยง พวกเขาก็ได้ส่งผู้ชายสามสิบ คนมาอยู่เป็นเพื่อนเขา

12 แซมสันพูดกับชายสามสิบคนนั้นว่า “ให้ข้าเล่าปริศนาให้พวก เจ้าสักข้อหนึ่ง ถ้าพวกเจ้าตอบได้ภายในเจ็ดวันของงานเลี้ยง ฉลอง ข้าจะให้เสื้อผ้าลินินสามสิบชุด และเสื้อผ้าใส่เที่ยวงานอีก สามสิบชุด 13 แต่ถ้าพวกเจ้าไม่สามารถอธิบายให้กับข้าได้ ก็ต้อง ให้เสื้อผ้าลินินสามสิบชุด และเสื้อใส่เที่ยวงานสามสิบชุดกับข้า” ชายเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า “เล่าปริศนาของเจ้าให้พวกเราฟังสิ”

14 แซมสันก็เล่าว่า “จากตัวที่กิน มีของกินออกมา จากตัวที่แข็งแรง มีของหวานออกมา” แต่ผ่านไปสามวันแล้ว พวกเขาที่ยังแก้ปริศนาก็ไม่ได้

15 ในวันที่สี่ † พวกเขาได้ไปขอร้องเมียของแซมสันว่า “ไปเกลี้ย ก่อมวลของเธอก็แก้คำปริศนากับพวกเราซะ ไม่อย่างนั้น เราจะเผาบ้านเธอและบ้านของพ่อเธอด้วย เธอเชิญพวกเรา มา เพื่อทำให้พวกเราจนลงหรือยัง”

16 เมียของแซมสันจึงชบบนแซมสันและร้องให้ ต่อว่าเขาว่า “เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอถึงได้ทายคำปริศนาให้กับชาว เมืองของฉัน และเธอก็ไม่เคยแก้คำปริศนาค้นให้ฉันฟัง” แซมสัน ตอบภรรยาว่า “ดูสิ ขนาดพ่อแม่ฉัน ฉันยังไม่บอก แล้วจะบอก เธอได้อย่างไร”

17 นางก็เลยชบแซมสันร้องให้ตลอดเจ็ดวันที่เขาเลี้ยงฉลองกัน และในวันที่เจ็ดแซมสันก็แก้ปริศนาให้เธอฟัง เพราะนางกังวลใจ เขาเสียเหลือเกิน และนางก็ได้อธิบายปริศนาค้นให้กับคนของ นาง 18 พวกผู้ชายของเมืองนั้น ตอบกับแซมสัน ในวันที่เจ็ดก่อน ที่ดวงอาทิตย์จะตกดินว่า

“จะมีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้งหรือ และมีอะไรแข็งแรงกว่าสิงโตหรือ” แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าเจ้าไม่ได้เอาแม่โคของเราไปไถนา เจ้าก็แก้ปริศนาเราไม่ได้”

19 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้พุ่งเข้าสิงแซมสัน เขาไปที่ อัชเคโลน และฆ่าชาวเมืองผู้ชายที่นั่นสามสิบคน และยึดเครื่อง เทียมม้าและเอาชุดเที่ยวงานไปให้กับคนที่แก้ปริศนาของเขา เขาจึงกลับบ้านพ่อของเขาด้วยความโกรธจัด 20 และเมียของ แซมสันก็ถูกยกไปให้กับเพื่อนเจ้าบ่าวแทน

แซมสันแก้แค้นชาวฟิลิสเตีย

15 หลังจากนั้น วันหนึ่งในฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี แซมสันไป เยี่ยมภรรยาของเขา โดยเอาลูกแพะตัวหนึ่งมาฝากด้วย เขาพูดว่า “ฉันจะไปหาเมียของฉันในห้อง” แต่พ่อของนางไม่ ยอมให้เข้าไป 2 และพูดว่า “เราเข้าใจจริงๆว่า เจ้าเกลียดลูกสาว ของเรา เราเลยยกนางให้เพื่อนเจ้าบ่าวของเจ้าไปแล้ว น้องสาว ของนางสวยกว่านางอีกนะ เอานางไปเป็นเมียแทนก็แล้วกัน”

3 แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “คราวนี้ถ้าเราจะทำร้ายคนฟิลิสเตีย ก็โทษเราไม่ได้แล้ว”

4 แซมสันจับหมาจิ้งจอกสามร้อยตัวแล้วเอาคบเพลิงไปด้วย เขาผูกหางหมาจิ้งจอกเข้าด้วยกันเป็นคอกและผูกคบเพลิงไว้ระ หว่างหางของหมาจิ้งจอกทุกคู่ 5 แล้วเขาก็จุดไฟที่คบเพลิง แล้ว ปลดหมาจิ้งจอกทั้งหมดให้วิ่งเข้าไปในทุ่งนาของชาวฟิลิสเตีย มันเผาทุกอย่างจนเกลี้ยง ไม่ว่าจะเป็นข้าวที่มีตอยู่เป็นพอน ข้าว ที่อยู่ในนา ไร่องุ่น หรือสวนมะกอก

6 ชาวฟิลิสเตียถามว่า “ใครเป็นคนทำอย่างนี้” คนหนึ่งตอบว่า “แซมสันลูกเขยทิมนาห์ทำ เพราะพ่อตาเขาได้ ยกเมียของเขาให้กับเพื่อนเจ้าบ่าว” ชาวฟิลิสเตียจึงไปเผาเมีย และพ่อตาของแซมสัน

7 แซมสันพูดกับพวกเขาว่า “เมื่อพวกเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราสาบานว่า เราจะต้องแก้แค้นพวกเจ้าก่อน เราถึงจะเลิก”

8 เขาก็ฆ่าฟันชาวฟิลิสเตียตายเป็นจำนวนมาก แล้วเขาก็ลงไป อาศัยอยู่ในถ้ำหินของเอตตาม

9 ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายในเขตยุดาห์ และโจมตีเมืองเลอี ††10 ชาวยุดาห์จึงถามว่า “ทำไมพวกท่านจึงขึ้นมาสู้รบกับพวกเรา” ชาวฟิลิสเตียก็ตอบว่า “เราขึ้นมามัดตัวแซมสัน เพื่อจัดการกับ เขาเหมือนที่เขากับพวกเรา”

11 คนยุดาห์สามพันคนจึงไปตามแซมสันที่ถ้ำหินเอตตาม และ พุดกับเขาว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าชาวฟิลิสเตียปกครองพวกเราอยู่ เห็นไหมว่าเจ้ากำลังก่อเรื่องให้กับพวกเรา” แซมสันตอบว่า “พวกมันทำกับข้าอย่างไร ข้าก็จะทำกับมันอย่าง นั้น”

12 ชาวยุดาห์พุดกับแซมสันว่า “พวกเรามาเพื่อมัดเจ้าส่งให้กับ ชาวฟิลิสเตีย”

แซมสันพุดกับพวกเขาว่า “ช่วยสัญญากับข้าหน่อยว่าพวกท่าน จะไม่ทำอันตรายข้า”

† ในวันที่สี่ แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ แต่ในสำเนาฮีบรูที่เรามีอยู่เขียน ว่า “วันที่เจ็ด” ในภาษาฮีบรูคำว่า “ที่เจ็ด” กับ “ที่สี่” ต่างกันแค่ตัวอักษรเดียว

†† เลอี หมายถึง “กระดุกขากรรไกร”

13 พวกเขาตอบว่า “พวกเราจะแค้นเจ้าแล้วส่งไปให้กับพวกฟิลิสเตียเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าเจ้าหรอก” จากนั้นพวกเขาก็มัดแซมสันด้วยเชือกใหม่ ๆ สองเส้น และนำเขาออกจากถ้ำหิน

14 เมื่อแซมสันมาถึงเลฮี ชาวฟิลิสเตียก็เดินตรงมาที่เขา และโห่ร้องด้วยความดีใจ ขณะนั้นพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าสิงแซมสัน พวกเขาเชือกที่มัดแขนเขาอยู่กลายเป็นเหมือนป่านที่ถูกไฟไหม้ เครื่องจองจำนั้นก็สลายไปจากมือของเขา

15 เขาเจอกระดูกขากรรไกรลาที่ยังสดอยู่ เขาเอ้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา และใช้มันฆ่าคนเหล่านั้นไปหนึ่งพันคน

16 แล้วแซมสันพูดว่า
“ด้วยกระดูกขากรรไกรลา
ฉันฆ่าพวกเขาเป็นกอง ๆ †
ด้วยกระดูกขากรรไกรลา
ฉันฆ่าคนไปหนึ่งพันคน”

17 เมื่อพูดจบเขาก็เหวี่ยงกระดูกขากรรไกรลาทิ้งไปที่ตรงนั้น ต่อมาที่นั่นถูกเรียกว่า รามาท-เลฮี ††

18 เขารู้สึกหิวน้ำจึงร้องขอกับพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์ให้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่กับผู้รับใช้ของพระองค์คนนี้ ตอนนี้พระองค์จะปล่อยให้ข้าพเจ้าหิวน้ำตาย และตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกที่ไม่ได้ทำพิธีชโลมหรือ”

19 พระเจ้าจึงเปิดช่องที่เลฮี ให้น้ำไหลออกมา แซมสันก็ได้กินน้ำจนสดชื่นและดื่มน้ำนั้นได้ชื่อว่า เอนทักโคร์ * และมันก็ยังคงอยู่ที่เมืองเลฮีจนถึงทุกวันนี้

20 แซมสันนำอิสราเอลในสมัยของชาวฟิลิสเตีย เป็นเวลาสี่สิบปี

แซมสันไปเมืองกาซา

16 วันหนึ่งแซมสันไปเมืองกาซา ที่นั่นเขาพบกับโสเภณีคนหนึ่งและได้ร่วมหลับนอนกับเธอ 2 มีคนบอกชาวเมืองว่า “แซมสันอยู่ที่นี้” พวกเขาเลยมาล้อมที่นั่นไว้ และจับข่มขอยแซมสันที่ประตูเมืองตลอดทั้งคืน พวกเขาข่มขืนขยิบขยิบทั้งคืนและคิดว่า “ให้รอถึงเช้าก่อน แล้วเราจะได้ข่มขืนทั้ง”

3 แซมสันนอนจนถึงเที่ยงคืนแล้วลุกขึ้นมา ยกประตูเมืองและถอนเสาประตูทั้งสองด้าน พร้อมทั้งกลอนประตู แล้วเอาทั้งหมดใส่บาแวกไปไว้ที่ยอดเขาที่อยู่ด้านหน้าของเมืองเฮโบรน

แซมสันและเดลีลาห์

4 หลังจากนั้นแซมสันก็ตกหลุมรักหญิงคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในหุบเขาโสเรก เธอชื่อว่าเดลีลาห์

5 พวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียมาพบเธอและสั่งว่า “เกลี้ยกล่อมเขาและค้นหาดูสิว่าอะไรทำให้เขามีพลังกำลังมากมายขนาดนั้น ทำยังไงเราถึงจะเอาชนะเขาได้ เพื่อเราจะได้มัดตัวเขาและทำให้เขาหมดฤทธิ์ แล้วเราแต่ละคนจะจ่ายเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยชินให้กับเธอ”

6 เดลีลาห์จึงถามแซมสันว่า “บอกร้องหน่อยสิคะว่าจะอะไรทำให้เขามีพลังกำลังมหาศาลอย่างนี้ และทำยังไงถึงจะมัดให้หมดฤทธิ์ได้”

7 แซมสันตอบนางว่า “ถ้าเขามัดพี่ด้วยสายธนูใหม่ ๆ ที่ยังไม่แห้งเจ็ดสาย พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนผู้ชายทั่วไป”

8 ดังนั้นพวกผู้ครอบครองฟิลิสเตีย จึงเอาสายธนูใหม่เจ็ดสายมาให้เดลีลาห์มัดแซมสันให้พวกเขา 9 เธอให้คนแอบซ่อนในหอด้านใน และบอกว่า “แซมสัน ชาวฟิลิสเตียมาจับพี่แล้ว” แต่เขาก็ตั้งสายธนูที่มัดตัวเขาขาดกระจุย เหมือนเชือกที่แค่ได้กลิ่นไฟก็ขาดแล้ว และความลับเรื่องพลังกำลังมหาศาลของเขาก็ยังคงเป็นความลับต่อไป

† เป็นกองๆ เป็นการเล่นคำ เพราะคำว่า “ลา” และคำว่า “กอง” สะกดเหมือนกันในภาษาฮีบรู †† รามาท-เลฮี แปลว่า “เนินกระดูกขากรรไกร” * เอนทักโคร์ แปลว่า “น้ำพุของผู้รับใช้”

10 เดลีลาห์พูดกับแซมสันว่า “พี่แกล้งน้อง พี่โกหกน้อง ตอนนี้บอกร้องเถิดว่า ทำยังไงถึงจะมัดพี่ได้”

11 แซมสันบอกว่า “ถ้ามัดพี่ด้วยเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้ พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนผู้ชายทั่วไป”

12 ดังนั้นเดลีลาห์จึงหาเชือกใหม่ ๆ มามัดเขา ขณะที่มีคนแอบอยู่ด้านใน เธอบอกเขาว่า “พี่แซมสัน ชาวฟิลิสเตียมาจับพี่แล้ว” แซมสันจึงทำเชือกที่มัดแขนเขาขาดกระจุยเหมือนเส้นด้าย

13 เดลีลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า “พี่จะแกล้งน้องและโกหกน้องไปอีกนานแค่ไหน บอกร้องเถิดว่า ทำยังไงถึงจะมัดพี่ได้”

14 เธอตอบเธอว่า “ถ้าน้องเอาผมเจ็ดปอยของพี่เอาเข้ากับทุกทอผ้าแล้วเอาผมดักมันไว้ที่ผนัง พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนผู้ชายทั่วไป”

15 เมื่อเขาหลับ เดลีลาห์ก็เอาผมเจ็ดปอยของเขามาเข้ากับทุกทอผ้า † และยึดให้แน่นด้วยหมุด แล้วเธอก็บอกว่า “พี่แซมสัน ชาวฟิลิสเตียมาจับพี่แล้ว” แต่เมื่อเขารู้สึกตัวตื่นขึ้นมาก็ตั้งทงหมุด เครื่องทอ และผ้าทอ ทิ้งไป

16 เธอจึงพูดกับเขาว่า “พี่พูดได้ยังไงว่า ‘พี่รักน้อง’ ในเมื่อพี่ไม่ได้ไว้ใจน้องเลย พี่แกล้งน้องสามหนแล้ว พี่ยังไม่ได้บอกร้องเลยว่าจะอะไรทำให้พี่มีพลังกำลังมหาศาล” 16 เธอตามเข้าบ้านวันแล้ววันเล่า กวนเขาจนเขาเบื่อแทบตาย 17 จนเขาบอกความลับทั้งหมดกับเธอ เขาบอกกับเธอว่า “ไม่มีมิดโกนอันไหนเคยถูกหัวพี่เพราะพี่เป็นนาศิรอุทิศแก่พระเจ้า ตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ ถ้าโกนหัวพี่ พลังกำลังอันมหาศาลจะหายไป พี่ก็จะอ่อนแอเหมือนผู้ชายทั่วไป”

18 เดลีลาห์เห็นว่าเขาบอกความลับทั้งหมดกับเธอ เธอก็ใช้คนไปบอกพวกผู้ครอบครองของฟิลิสเตียว่า “ให้ขึ้นมาเดี๋ยวนี้ เขาได้บอกความลับทั้งหมดกับฉันแล้ว” พวกผู้ครอบครองฟิลิสเตียก็รีบขึ้นมา และเอาเงินมาให้กับเธอด้วย

19 เธอปล่อยให้แซมสันนอนหลับอยู่บนตักเธอ และเรียกชายคนหนึ่งออกมาโกนผมเจ็ดปอยบนหัวของเขา เธอเริ่มแกล้งรบกวนเขาและกำลังของเขาก็หายไป 20 เธอพูดว่า “พี่แซมสัน ชาวฟิลิสเตียมาจับพี่แล้ว” เขาตื่นขึ้นและคิดว่า “ข้าจะออกไปเหมือนครั้งแรกก่อนและสลัดตัวหลุดออกมา” แต่เขาไม่รู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ไปจากเขาแล้ว

21 พวกชาวฟิลิสเตียจับตัวเขาและควักลูกตาของเขาออก แล้วพาเขาลงมาที่กาซา พวกเขามัดแซมสันด้วยโซ่สัมฤทธิ์ และใช้เขาไม่แบ่งอยู่ในคุก 22 แต่ผมของแซมสันก็เริ่มงอกขึ้นมาใหม่หลังจากถูกโกน

23 พวกผู้ครอบครองของฟิลิสเตียมาประชุมกัน เพื่อจัดพิธีบวงสรวงอันยิ่งใหญ่ให้กับพระดาโกน † และเพื่อเฉลิมฉลองกัน พวกเขาพูดว่า “พระของเราได้ยกแซมสันศัตรูของเราไว้ในกำมือของพวกเราแล้ว” 24 เมื่อประชาชนเห็นแซมสัน พวกเขา ก็เลยสรรเสริญพระของพวกเขาวว่า

“พระของเราทำให้ศัตรูตกอยู่ในกำมือเรา
คือคนที่ทำลายบ้านเมืองของเรา
และเคยฆ่าพวกเราไปหลายคน”

25 ขณะที่พวกเขากำลังสนุกสนานกันอยู่ ก็มีคนพูดว่า “เรียกแซมสันออกมาทำอะไรสนุกๆ ให้พวกเราดูหน่อย” แซมสันจึงถูกนำออกมาจากคุก เพื่อมาแสดงต่อหน้าพวกเขา เมื่อพวกเขาปล่อยให้แซมสันยืนอยู่ระหว่างเสา 26 แซมสันพูดกับเด็กรับใช้ที่เป็นคนงูมือเขาวว่า “พาเราไปที่เสาคำติ๊กหน้อย เราจะได้ฟังเสาเหล่านั้น”

27 ดิ๊งนี้มีทั้งผู้หญิงและผู้ชายเต็มไปหมด และพวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียทุกคนก็อยู่ที่นั่นด้วย มีชายหญิงประมาณสามพันคนที่กำลังดูการแสดงของแซมสันอยู่บนดาดฟ้าตึก 28 จากนั้น

†† แล้วเอาหมุด ... ทุกทอผ้า คำเหล่านี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ไม่ได้อยู่ในฉบับฮีบรูที่เราได้อยู่ †† พระดาโกน ประชาชนชาวคานาอันสักการะพระเทียมเท็จนี้เพราะหวังว่าจะช่วยให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโกนนั้นน่าจะเป็นพระที่สำคัญที่สุดของชาวฟิลิสเตีย

†† แล้วเอาหมุด ... ทุกทอผ้า คำเหล่านี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ไม่ได้อยู่ในฉบับฮีบรูที่เราได้อยู่ †† พระดาโกน ประชาชนชาวคานาอันสักการะพระเทียมเท็จนี้เพราะหวังว่าจะช่วยให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโกนนั้นน่าจะเป็นพระที่สำคัญที่สุดของชาวฟิลิสเตีย

แซมสันได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงข้าพเจ้า ข้าแต่พระเจ้า โปรดให้พลังกำลังมหาศาลแก่ข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เพื่อข้าพเจ้าจะได้แก้แค้นชาวฟิลิสเตียทดแทนตาทั้งสองข้างของข้าพเจ้า” 29 แซมสันเข้าไปจับเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้ และฟิงที่เสานั้น มือขวายืนเสาด้านหนึ่งและมือซ้ายก็ยืนอีกต้นหนึ่ง แล้วเขาก็พูดว่า “ปล่อยให้ข้าตายกับชาวฟิลิสเตียเถิด” 30 แล้วเขาก็ผลึกเสาทั้งสองต้นด้วยกำลังมหาศาล ตัวตึกก็พังทลายลงมาบนพวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตีย และทุกคนที่อยู่ในตึกนั้น ตกลงคนที่เขามาตอนที่เขาตาย ก็มีมากกว่าคนที่เขามาตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ 31 จากนั้นพี่น้องและครอบครัวของเขาก็มารับศพเขาไปฝังที่สุสานของมาโนอาห์ที่พ่อของเขา ที่อยู่ระหว่างโคราห์และเอซทาโอล แซมสันนำอิสราเอลอยู่ทั้งหมดยี่สิบปี

รูปเคารพของมีคาห์

17 มีชายคนหนึ่งมาจากเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์ 2 เขาบอกกับแม่ของเขาว่า “เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นของแม่ที่มีคนขโมยไป และผมได้ยื่นแม่แข่งสาปเขานั้น ดูลิ เงินของแม่อยู่ที่นี้กับผม ผมเป็นคนเอาไปเอง” แม่ของเขาก็เลยพูดว่า “ลูกแม่ ขอพระยาห์เวห์อวยพรลูกเถิด” 3 จากนั้นเขาก็นำเงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่นมาคืนให้กับแม่ของเขา แม่ของเขาพูดว่า “นี่คือเงินที่แม่ถวายพระยาห์เวห์ เพื่อลูกชายของแม่จะได้เอาไปหล่อเป็นรูปเคารพ ตอนนั้นแม่คืนให้กับลูก” 4 แต่เขาได้คืนเงินให้กับแม่ของเขา เธอจึงนำเงินสองร้อยขึ้นให้ช่างเงิน เอาไปหล่อเป็นรูปเคารพ แล้วนำเอาไปตั้งไว้ที่บ้านของมีคาห์ 5 มีคาห์มีหอพระอยู่ที่บ้านและเขาได้สร้างเอโฟด และรูปเคารพต่างๆแล้วยังแต่งตั้งลูกชายคนหนึ่งของเขาให้เป็นนักบวช 6 ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มีกษัตริย์ ทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน

7 มีชายชาวเลวี † คนหนึ่งจากเผ่ายูด้า อาศัยอยู่ที่เมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ 8 เขาได้ออกเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ เทียวพักค้างแรมตามที่ต่างๆ เขาเดินทางมาจนถึงแถบเทือกเขาเอฟราอิม เรื่อยมาจนถึงบ้านของมีคาห์ มีคาห์ก็ถามเขาว่า “ท่านมาจากไหน”

9 เขาตอบว่า “ผมเป็นคนเลวีมาจากเบธเลเฮมในยูดาห์ เดินทางมาเรื่อยๆเพื่อหาที่อยู่”

10 มีคาห์พูดกับเขาว่า “มาอาศัยอยู่กับข้าสิ มาเป็นเหมือนพ่อหรือนักบวชของข้า ข้าจะให้เงินกับเจ้าปีละสิบชิน รวมทั้งเสื้อผ้าที่จำเป็นและอาหารของเจ้าด้วย” 11 ชาวเลวีจึงตกลงที่จะอาศัยอยู่กับเขา ชายหนุ่มเลวีคนนี้เป็นเหมือนลูกคนหนึ่งของมีคาห์ 12 มีคาห์แต่งตั้งชายหนุ่มเลวีคนนี้เป็นนักบวชของเขา และเขาอยู่ในบ้านของมีคาห์ 13 มีคาห์พูดว่า “ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่า พระยาห์เวห์จะทำให้ข้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะข้ามีชาวเลวีคนนี้เป็นนักบวชของข้า”

คนเผ่าดานยึดเมืองลาอิช

18 ในเวลานั้นอิสราเอลยังไม่มีกษัตริย์ และคนเผ่าดานก็ยังเสาะหาแผ่นดินเพื่ออยู่อาศัย เพราะพวกเขาไม่ได้รับส่วนแบ่งของแผ่นดินท่ามกลางเผ่าต่างๆของอิสราเอล

2 ดังนั้นคนเผ่าดานจึงส่งผู้ชายที่กล้าหาญของเผ่าห้าคน ซึ่งเป็นตัวแทนของเผ่าดานทั้งหมด ที่อาศัยอยู่ในเมืองโคราห์และเอซทาโอล ให้ไปสอดแนมและสำรวจแผ่นดิน พร้อมกับส่งพวกเขาว่า “ไปสำรวจจุดแผ่นดินนั้น”

ชายทั้งห้าจึงเดินทางไปที่แถบเทือกเขาเอฟราอิม มาจนถึงระแวกบ้านของมีคาห์ พวกเขาได้พักค้างคืนอยู่ที่นั่น 3 ตอนที่พวก

† มีคาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “ใครเป็นเหมือนยาห์เวห์” มันไม่เหมาะสมอย่างยิ่งที่จะมีรูปเคารพอยู่ในบ้านของมีคาห์ †† เลวี คนที่มาจากเผ่าเลวีมักเป็นผู้ช่วยนักบวชในวิหาร และทำงานให้กับรัฐบาล

เขาอยู่แถวบ้านของมีคาห์นั้น พวกเขาได้ยินเสียงของชายหนุ่มชาวเลวีและจำเสียงของชายหนุ่มชาวเลวีนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามเขาว่า “ใครพาเจ้ามาที่นี่ เจ้ามาทำอะไร เจ้ามีธุระอะไรแถวนี้หรือ”

4 ชายเลวีตอบว่า “มีคาห์ได้ช่วยผมหลายอย่าง เขาได้จ้างผมและผมได้กลายเป็นนักบวชของเขา”

5 แล้วพวกเขาได้พูดกับชายหนุ่มชาวเลวีว่า “ถามพระเจ้าให้หน่อยว่ากระบวนเดินทางของพวกเราในครั้งนี้จะประสบผลสำเร็จหรือไม่”

6 นักบวชชาวเลวีก็ตอบว่า “สบายใจได้เลย การเดินทางของพวกท่านทั้งหลายจะอยู่ในสายตาของพระยาห์เวห์”

7 แล้วชายทั้งห้าก็จากไป เมื่อพวกเขาถึงเมืองลาอิช พวกเขาเห็นประชาชนในเมืองนี้อยู่กันอย่างปลอดภัยตามแบบคนไซดอนสงบสุขและไม่หวาดระแวงอะไร ไม่มีใครมาทำให้ประชาชนในแผ่นดินนี้ต้องอับอายขายหน้าในรู้อะไรใดเรื่องหนึ่งและไม่มีผู้ครอบครองที่ก่อกวนข่มเหง ‡ พวกนี้อยู่ห่างจากชาวไซดอน และไม่ได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับอาราม

8 เมื่อคนทั้งห้ากลับมาหาญาติของพวกเขาในโคราห์และเอซทาโอล พวกเขาดีใจที่ถามว่า “เป็นยังไง”

9 พวกเขาตอบว่า “พวกเรารีบขึ้นไปโจมตีพวกนั้นกันเถอะ แผ่นดินที่เราไปเห็นมานั้นดีมาก พวกท่านจะอยู่เฉยๆหรือ อยาได้ชักช้าที่จะไปบุกและยึดเอาแผ่นดินนั้น 10 เมื่อท่านไปถึงจะพบกับชาวเมืองที่ไม่หวาดระแวงอะไรเลย แผ่นดินที่กว้างใหญ่ก็คือแผ่นดินที่พระเจ้าได้มอบไว้ในมือของพวกท่านแล้ว เป็นแผ่นดินที่ไม่ขาดอะไรเลยในโลกนี้”

11 คนเผ่าดานหกหรือคนกับอาวุธพร้อมมือก็ออกเดินทางจากโคราห์และเอซทาโอล 12 พวกเขาขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่เมืองคิริยาทเยอาริมในยูดาห์ ที่ตรงนั้นจึงถูกเรียกว่า มะหะเนห์-ดาน † จนถึงทุกวันนี้ มันอยู่ทางทิศตะวันตกของเมืองคิริยาท-เยอาริม 13 จากที่นั่น พวกเขาเดินทางถึงแถบเทือกเขาเอฟราอิม และมาถึงบ้านของมีคาห์

14 แล้วชายทั้งห้าคนที่เคยไปสอดแนมเมืองลาอิช ก็บอกกับพรรคพวกว่า “ท่านรู้ไหมในบ้านเหล่านี้มีเอโฟด และรูปเคารพประจำบ้าน และรูปหล่อ พวกท่านก็คิดเอาเองก็แล้วกันว่าจะทำยังไง” 15 พวกเขาและชายทั้งห้ามุ่งหน้าไปทางนั้นและมาถึงบ้านของหนุ่มชาวเลวีที่อาศัยอยู่ที่บ้านของมีคาห์ และถามเขาว่า สบายดีไหม 16 คนเผ่าดานหกหรือคนพร้อมอาวุธครบมือยืนอยู่ที่ทางเข้าประตู 17 ส่วนชายห้าคนที่เคยไปสอดแนมแผ่นดินได้เข้าไปข้างใน แล้วยึดเอารูปเคารพ เอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปหล่อนั้น ส่วนนักบวชก็ยืนอยู่ตรงทางเข้าประตูกับคนเผ่าดานที่มีอาวุธพร้อมมือทั้งหกหรือคนนั้น 18 เมื่อห้าคนนั้นเข้าไปในบ้านมีคาห์และชนเอารูปเคารพ เอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปหล่อนั้น นักบวชก็ถามพวกเขาว่า “ทำอะไรกันนั้น”

19 พวกเขาตอบว่า “เจียบชะ เอามือปิดปากไว้ มากับพวกเราสิ จะได้เป็นพ่อและเป็นนักบวชให้กับพวกเรา ท่านคิดเอาเองว่าเป็นนักบวชให้กับบ้านของคนหนึ่ง กับเป็นนักบวชให้กับเผ่าและตระกูลหนึ่งในอิสราเอล อย่างไหนจะดีกว่ากัน” 20 นักบวชนั้นก็ดีใจ เขาจึงขนเอาเอโฟด พวกพระประจำบ้าน และรูปเคารพ แล้วเดินไปด้วยกันกับคนเหล่านั้น

21 พวกเขา กลับออกมาจากบ้านของมีคาห์และเดินทางต่อไป มีพวกที่ฟังพวกเขา พวกฝูงสัตว์เลี้ยง และข้าวของต่างๆเดินนำหน้า

22 เมื่อพวกเขาเดินทางไปที่ไกลจากบ้านมีคาห์แล้ว พวกเพื่อนบ้านของมีคาห์ก็ได้รวมตัวกันไล่ติดตามมาทัน 23 และตะโกนเรียกไล่หลังคนดาน พวกดานก็หันกลับมาถามมีคาห์ว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ พวกเจ้าถึงยกกันมามากมายขนาดนี้”

‡ ไม่มีใคร ... ก่อกวนข่มเหง ในภาษาฮีบรูประโยคนี้มีความหมายที่ไม่ชัดเจน †† มะหะเนห์-ดาน แปลว่า “ค่ายของคนดาน”

24 มีคำห์ตอบว่า “พวกเจ้าได้เอาพวกพระของข้าที่ข้าได้สร้างไว้ และเอานกบวชของข้ามา แล้วข้ายังจะเหลืออะไรอีก พวกท่านยังมีหนามตามากอีกว่าเกิดอะไรขึ้น”

25 คนจากเผ่าดานจึงพูดกับมีคำห์ว่า “อย่ามาทำเสียงดังกับพวกเรา ไม่อย่างงั้นพวกข้าไม่ไห้ในกลุ่มของเราอาจจะโจมตีเจ้า เจ้าและครอบครัวจะตายซะเปล่าๆ”

26 แล้วคนดานก็ออกเดินทางต่อไป ส่วนมีคำห์เห็นว่าพวกเขาแข็งแรงกว่าจึงเดินทางกลับบ้านตัวเอง

27 คนดานเอาสิ่งของที่มีคำห์ได้สร้างขึ้นและนกบวชของเขาไปที่เมืองลาอิช ชาวเมืองอยู่กันอย่างสงบสุขและไม่ให้หวาดระแวงอะไร แล้วคนดานก็ฆ่าชาวเมืองด้วยดาบและจุดไฟเผาเมือง 28 ไม่มีใครมาช่วยเหลือ เพราะเมืองลาอิชอยู่ในหุบเขาที่เป็นของเมืองเบธ-เรโหบ ซึ่งอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ไ้เป็นพันธมิตรกับอาราม คนดานก็สร้างเมืองขึ้นมาใหม่และตั้งรกรากที่นั่น 29 พวกเขาตั้งชื่อเมืองว่าดาน ตามชื่อบรรพบุรุษของเขาที่เกิดมาจากอิสราเอล แทนลาอิชชื่อเดิมของเมือง

30 คนดานก็ตั้งรูปเคารพสำหรับพวกเขาเอง และตั้งโยนาธาน ลูกชายเกอร์โซม ซึ่งเป็นลูกชายของโมเสส ตลอดจนพวกลูกๆ ของโยนาธาน เป็นนิกบวชสำหรับเผ่าดาน ไปจนกระทั่งคนอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลย 31 พวกเขาได้กราบไหว้รูปเคารพนั้นที่มีคำห์ได้สร้างขึ้น ตลอดระยะเวลาที่บ้านของพระเจ้ายังคงตั้งอยู่ที่ซิลห์

คนเลวกับเมียหย้อย

19 ในตอนนั้น อิสราเอลยังไม่มีการพิชิต มีชายชาวเลวีคนหนึ่งเป็นคนต่างถิ่นอาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกลของเทือกเขาเอฟราอิม เขาได้ผู้หญิงคนหนึ่งจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นเมียหย้อย 2 เมียหย้อยของเขาโกรธเขาขึ้นมา จึงหนีกลับไปที่บ้านพ่อของเธอ ที่เมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ และพักอยู่ที่นั่นสี่เดือน 3 จากนั้นสามีเธอก็ตามไปเพื่อจะง้อให้เธอกลับมาอยู่กับเขาอีก เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาอีกคู่หนึ่งไปด้วย เมื่อเขาไปถึงบ้านพ่อของหญิงสาวนั้น † พ่อของหญิงสาวเห็นเขาและออกมาต้อนรับด้วยความดีใจ 4 แล้วพ่อตาของเขาซึ่งเป็นพ่อของหญิงสาวนั้น ได้ชวนให้เขาอยู่ และเขาก็ได้พักค้างคืนอยู่ที่นั่นกับพ่อตาเป็นเวลาสามวัน แล้วพวกเขาได้กินและดื่มกินและพักค้างคืนที่นั่น

5 ในวันที่สี่ พวกเขาตื่นแต่เช้าและเตรียมตัวออกเดินทาง แต่พ่อของหญิงสาวนั้นพูดกับลูกเขยว่า “พวกเจ้ากินอาหารให้มึนแรงกันก่อนแล้วหลังจากนั้นค่อยไป” 6 พวกเขาจึงนั่งลงและทั้งสองคนก็กินและดื่มด้วยกัน แล้วพ่อของหญิงสาวก็พูดกับชายนั้นว่า “ได้โปรดค้างอีกสักคืนหนึ่งเถิด ทำใจให้สบาย” 7 เมื่อชายนั้นลุกขึ้นจะไป พ่อตาของเขาให้ชวนให้ค้างต่อ เขาก็ตกลงอยู่และค้างคืนที่นั่น

8 เขาตื่นแต่เช้าในวันที่ห้าเพื่อออกเดินทาง พ่อของหญิงสาวนั้นก็พูดว่า “ท่านพักเอาแรงก่อน” พวกเขาก็ได้เอื้อระเหยอยู่จนบ่ายแก่ทั้งสองคนก็ได้กินและดื่ม

9 เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นพร้อมกับเมียหย้อยและคนใช้เพื่อออกเดินทาง พ่อตาของเขาซึ่งเป็นพ่อของหญิงสาวนั้นก็พูดกับชายนั้นว่า “ดูสิ นี่ก็ใกล้จะมืดค่ำแล้ว ได้โปรดค้างอีกสักคืนเถิด ทำใจให้สบาย พรุ่งนี้พวกเจ้าก็ตื่นแต่เช้าได้ เพื่อออกเดินทางกลับไปยังบ้านของเจ้า”

10 แต่ชายนั้นไม่ยอมค้างคืนอีก เขาจึงลุกขึ้นและออกเดินทางมาพร้อมกับเมียหย้อยและลาเทียมอานคู่หนึ่ง จนเข้าใกล้เมืองเยบุส (หรือเยรูซาเล็ม) ซึ่งก็เกือบจะหมดวันแล้ว 11 คนใช้จึงพูดกับเจ้านายของเขาว่า “ให้พวกเราแวะเข้าไปพักค้างคืนในเมืองเยบุสกันเถอะ”

† เมื่อเขาไปถึงบ้านพ่อของหญิงสาวนั้น คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูโบราณเขียนว่า เมื่อเธอนำเขาไปถึงบ้านของพ่อเธอ

12 เจ้านายของเขาตอบว่า “พวกเราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างชาติ ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล ให้พวกเราเลยไปยังเมืองกิเบอาห์ †† กันเถิด” 13 แล้วเขาก็บอกคนใช้ว่า “ไปกันเถอะ ให้พวกเราไปสักทีหนึ่ง ไม่ค้างคืนที่กิเบอาห์ก็ที่รามาห์”

14 พวกเขาจึงเลยเดินทางต่อ ดวงอาทิตย์ตกดินแล้วเมื่อใกล้เมืองกิเบอาห์ ซึ่งเป็นของคนเผ่าเบนยามิน 15 พวกเขาแวะเข้าไปค้างคืนในเมืองกิเบอาห์ และนั่งลงที่ลานเมือง † แต่ไม่มีใครชวนเขาไปค้างคืนที่บ้าน

16 จนถึงตอนเย็น มีชายแก่คนหนึ่งกลับจากทำงานในท้องทุ่งเขาเป็นคนจากแถบเทือกเขาเอฟราอิมและพักอยู่ในกิเบอาห์เป็นคนต่างเผ่า (ชาวเมืองกิเบอาห์มาจากครอบครัวของเบนยามิน) 17 เมื่อชายแก่เงยหน้าขึ้นมาเห็นคนเดินทางอยู่ที่ลานเมืองทำนาก็ถามว่า “พวกท่านมาจากไหน และจะไปที่ไหนกัน”

18 ชายคนนั้นจึงตอบว่า “ผมมาจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปในดินแดนที่ห่างไกลแถบเทือกเขาเอฟราอิม ผมมาจากที่นั่นผมได้ไปเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์มา และกำลังจะกลับไปบ้านของผม †† แต่ไม่มีใครเชิญผมไปค้างที่บ้านของเขา 19 ผมมีฟางและอาหารสำหรับลา มีขนมปังและเหล้าองุ่นสำหรับตัวผม ผู้หญิง และเด็กรับใช้ พวกเราไม่ขาดอะไรเลย”

20 ชายแก่พูดว่า “ยินดีต้อนรับ ท่านไปอยู่ที่บ้านของข้า ข้าจะจัดการดูแลทุกอย่างที่ท่านต้องการ ขออย่างเดียวอย่านอนค้างคืนที่ลานเมืองเลย” 21 ชายแก่จึงพาเขาไปที่บ้าน ให้อาหารแก่ลา และพวกเขาต่างก็ล้างเท้าของตนเอง และร่วมกันกินและดื่ม 22 ขณะที่พวกเขากำลังสนุกสนานกันอยู่นั้น กลุ่มอันธพาลเมืองก็มาล้อมบ้านและทุบประตู พวกมันพูดกับชายแก่เจ้าของบ้านว่า “ส่งผู้ชายคนนั้นที่มากักที่บ้านเจ้าออกมา เราจะได้ร่วมเพศกับมัน”

23 ชายแก่เจ้าของบ้านได้ออกไปหาพวกมัน และพูดว่า “อย่าเลยพี่น้องของข้า ขออย่าทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนั้นเลย เนื่องจากชายคนนี้ได้มาอยู่บ้านของข้า †† ขออย่าได้ทำสิ่งที่น่าอัปยศอดสู่อะไรเลย 24 ดูสิ นี่คือลูกสาวที่ยังบริสุทธิ์ของข้ากับเมียหย้อยของชายคนนั้น ข้าจะเอาพวกเขาออกมาให้พวกเจ้าทำรุนแรงและทำกับพวกเขาตามที่พวกเจ้าต้องการ แต่อย่าได้ทำสิ่งที่น่าอัปยศอดสู่อะไรเลย”

25 แต่พวกมันไม่ยอมฟังชายแก่คนนั้น ชายคนนั้นจึงจับเมียหย้อยของตัวเองและผลักนางออกไปหาพวกมัน พวกมันก็ข่มขืนและทรมานนางอย่างหนักตลอดคืนจนเช้า เมื่อใกล้สว่าง พวกมันก็ปล่อยเธอไป 26 พอใกล้รุ่ง เธอได้มალ้มงอยู่ที่ทางเข้าบ้านของชายแก่คนนั้นที่นายของเธอพักอยู่จนกระทั่งถึงเช้า

27 ในตอนเช้านายของเธอตื่นขึ้นมา เมื่อเขาเปิดประตูบ้านเพื่อที่จะออกเดินทางต่อ ก็เจอผู้หญิงที่เป็นเมียหย้อยของเขาอนอนอยู่ที่ทางเข้าประตู มือพาดธรณีประตูอยู่ 28 เขาก็พูดกับเธอว่า “ลุกขึ้นไปกันเถอะ” แต่ไม่มีการตอบ

เขาจึงเอาเธอขึ้นหลังลาและออกเดินทางกลับบ้าน 29 เมื่อมาถึงบ้าน เขาก็เอามัดหั้นศพเมียหย้อยออกเป็นท่อนๆ สิบสองท่อน และเขาได้ส่งชิ้นส่วนของเธอไปทั่วเขตแดนของอิสราเอลทั้งหมด 30 ทุกคนที่เห็นเธอต่างพูดว่า “ไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อน ไม่เคยพบเห็นเรื่องอย่างนี้เลย ตั้งแต่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ (แล้วเขาก็ส่งพวกผู้ชายที่เขาได้ส่งไปนั้นว่า ‘เจ้าจะต้องพูดอย่างนี้กับชายทุกคนในอิสราเอลว่า ตั้งแต่วันที่ชาวอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นหรือ’) †† ให้คิดเรื่องนางดู ปรีक्षाกันดูแล้วว่าจะเอาอย่างไรกับเรื่องนี้”

†† กิเบอาห์ เป็นเมืองที่อยู่ทางเหนือของเยบุส ห่างจากเยบุสไม่กี่กิโลเมตร

‡ ลานเมือง สถานที่สาธารณะใกล้ประตูเมือง ชาวเมืองใช้เป็นที่พบปะกัน คนเดินทางบ่อยครั้งใช้เป็นที่พักแรม †† บ้านของผม มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่เราใช้อยู่ เขียนว่า “บ้านของพระยาห์เวห์” †† มาอยู่บ้านของข้า ในสมัยนั้นเป็นประเพณี ถ้าชวนคนมาอยู่ที่บ้าน เจ้าของบ้านต้องมีหน้าที่ดูแลปกป้องแขกของเขา ††† แล้วเขาก็ ... เกิดขึ้นหรือ ประโยคในวงเล็บนั้นเจอบนฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ แต่ไม่มีในฉบับฮีบรูที่เราใช้อยู่

อิสราเอลกับเบนยามินสงครามกัน

20 ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดจากเมืองดานถึงเมืองเบเออร์-เชบา รวมทั้งแผ่นดินกิเลอาด ก็มาประชุมเป็นหนึ่งเดียวกันต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่เมืองมิสปาห์² ผู้นำของคนทั้งหมดจากทุกเผ่าของอิสราเอลได้มานั่งประจำที่ประชุมประชาชนของพระเจ้า มีทหารเดินเท้าที่ถือดาบอยู่สี่แสนคน³ คนเบนยามินได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปที่มีสปาห์ ชาวอิสราเอลพูดว่า “ให้บอกพวกเราว่าเรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร”

4 คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงที่ถูกฆ่าตอบว่า “ผมมาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของชนเบนยามิน พร้อมกับเมียน้อยของผมเพื่อพักค้างคืน⁵ ในคืนนั้น พวกผู้นำชาวเมืองกิเบอาห์ได้ลุกขึ้นมาล้อมบ้านที่ผมพักอยู่ พวกมันตั้งใจจะมาฆ่าผม และพวกมันได้ข่มขืนทหารคนเมียน้อยของผมจนเธอตาย⁶ จากนั้นผมได้เอาเมียน้อยของผมกลับมา ตัดเป็นชิ้นๆ ส่งไปยังเขตแดนทั้งหมดที่เป็นมรดกของคนอิสราเอล เพราะพวกมันทำให้เกิดเรื่องชั่วร้ายและน่าอับอายต่อผู้ขึ้นในอิสราเอล⁷ บัดนี้ พวกท่านประชาชนชาวอิสราเอล ให้ปรึกษากัน และสรุปว่าจะเอาอย่างไรที่นี้แหละ”

8 คนทั้งหมดก็ลุกขึ้นเป็นหนึ่งเดียวกันและพูดว่า “พวกเราจะไม่กลับไปถิ่นที่ของเรา พวกเราจะไม่กลับไปบ้านของเรา⁹ แต่นี่คือสิ่งที่พวกเราจะทำต่อกิเบอาห์ คือพวกเราจับสลากกันเพื่อขึ้นไปต่อสู้กับมัน¹⁰ เราจะเลือกคนจากทุกๆ เผ่าของอิสราเอล โดยจะคัดออกมาสิบคนจากทุกๆ หนึ่งร้อยคน และคัดออกมาหนึ่งร้อยคนจากทุกๆ หนึ่งพันคน และคัดออกมาหนึ่งพันคนจากทุกๆ หนึ่งหมื่นคน เพื่อให้พวกเขาไปจัดเตรียมเสบียงอาหารให้กับกองทัพที่จะยกไปเมืองกิเบอาห์ของชนเบนยามิน เพื่อที่กองทัพนี้จะได้ปลงโทษคนเหล่านั้น สำหรับสิ่งที่น่าอับอายต่อผู้ขึ้นในอิสราเอล”

11 ดังนั้นประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็พร้อมใจกันเป็นหนึ่งเดียวไปบุกเมืองนั้น¹² เผ่าต่างๆ ของอิสราเอลก็ได้ส่งคนไปทั่วเผ่าของเบนยามินและถามว่า “ทำไมจึงมีเรื่องชั่วร้ายอย่างนี้เกิดขึ้นในท่ามกลางพวกเจ้า¹³ ให้ส่งตัวอันธพาลพวกนั้นที่อยู่ในเมืองกิเบอาห์ออกมาให้พวกเราประหารเดี๋ยวนี้ เพื่อกำจัดสิ่งชั่วร้ายออกไปจากประชาชนอิสราเอล”

แต่คนเบนยามินไม่ยอมทำตามที่พี่น้องอิสราเอลขอ¹⁴ แล้วพวกเบนยามินได้พากันออกมาจากเมืองต่างๆ ไปรวมตัวกันที่เมืองกิเบอาห์ เพื่อสู้รบกับประชาชนอิสราเอล¹⁵ ในวันนั้นพวกคนเบนยามินได้รวบรวมทหารที่ถือดาบจากเมืองต่างๆ ได้สองหมื่นหกพันคน ยังไม่ได้รวมชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งรวบรวมได้เจ็ดร้อยคนที่ได้รับการฝึกเป็นพิเศษ¹⁶ ในจำนวนทหารทั้งหมดนี้ มีทหารอยู่เจ็ดร้อยคนที่ได้รับการคัดเลือกมาเป็นพิเศษ ซึ่งได้รับการฝึกให้รบด้วยมือซ้าย พวกเขาทุกคนสามารถใช้สling เหยิงก้อนหินใส่เส้นผมได้โดยไม่พลาด

17 ส่วนคนอิสราเอลทั้งหมด ที่ไม่ได้นับรวมคนเบนยามิน มีทั้งสิ้นสี่แสนคนที่เป็นทหารถือดาบและเชี่ยวชาญการรบ¹⁸ พวกอิสราเอลได้เตรียมพร้อมและเดินทางไปยังเมืองเบธเอลเพื่อถามพระเจ้าว่า “ใครในพวกเราควรจะไปรบกับพวกเบนยามินก่อน”

พระยาห์เวห์ว่า “ให้คนยูดาห์ไปก่อน”

19 ดังนั้นคนอิสราเอลจึงลุกขึ้นในตอนเช้าและไปตั้งค่ายอยู่ใกล้กับเมืองกิเบอาห์²⁰ คนอิสราเอลก็ออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน โดยคนอิสราเอลได้วางกำลังคนสู้รบกับคนเบนยามินที่เมืองกิเบอาห์²¹ คนเบนยามินได้ออกมาจากเมืองกิเบอาห์ และในวันนั้นพวกเขาได้ฆ่าฟันคนอิสราเอลล้มตายไปสองหมื่นสองพันคน

22 คนอิสราเอลได้ขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญต่อพระยาห์เวห์จนกระทั่งเย็น พวกเขาถามพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราควรจะไปสู้รบกับคนเบนยามินพี่น้องของเราอีกหรือเปล่า”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ขึ้นไปสู้รบกับพวกเขาเถิด” คนอิสราเอลจึงกลับมาสู้รบอีกครั้ง โดยวางกำลังคนเหมือนกับในวันแรก

24 คนอิสราเอลบุกเข้าไปสู้รบกับคนเบนยามินอีกเป็นวันที่สอง 25 คนเบนยามินได้ออกมาจากเมืองกิเบอาห์มาปะทะกับพวกเขาในวันที่สอง และได้ฆ่าคนอิสราเอลล้มตายไปอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งเป็นทหารที่มีดาบทั้งสิ้น

26 ดังนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดคือทั้งกองทัพก็ได้ขึ้นไปเบธเอล และพวกเขาได้อวดอาหารนึ่งร้อนให้กันต่อหน้าพระยาห์เวห์ตั้งแต่เช้าจนเย็น พวกเขาได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆ เพื่อคืนดีกับพระยาห์เวห์²⁷ แล้วพวกอิสราเอลก็ได้ถามพระยาห์เวห์ว่า (ในสมัยนั้นหีบแห่งข้อตกลงของพระเจ้าอยู่ที่นั่น²⁸ และพิเนหัสลูกชายของเอลาซาร์ หลานชายของอาโรน ก็เป็นนักบวชยิวรับใช้ผู้ต่อหน้าหีบในเวลาสั้น) “พวกเราควรจะไปสู้รบกับคนเบนยามินอีกหรือเปล่า หรือว่าพวกเราควรหยุดไป”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ยกไปสู้เถิด พรุ่งนี้เราจะยกพวกเขาให้ตกอยู่ในกำมือของเรา”

29 คนอิสราเอลจึงจัดคนแอบซ่อนอยู่รอบเมืองกิเบอาห์³⁰ คนอิสราเอลก็บุกไปสู้กับคนเบนยามินเป็นวันที่สาม พวกเขาวางกำลังสู้รบกับเมืองกิเบอาห์เหมือนวันก่อน³¹ เมื่อคนเบนยามินออกมาปะทะกับกองทัพอิสราเอล พวกคนเบนยามินก็ถูกดึงให้ออกห่างจากเมือง พวกเขาได้โจมตีและฆ่าทหารอิสราเอลบางคน เหมือนครีบก้อนอยู่บนถนนหลักที่จะไปสู่เบธเอล และบนถนนที่จะไปกิเบอาห์ รวมทั้งในที่โล่ง คนอิสราเอลถูกฆ่าตายประมาณสามสิบคน³² คนเบนยามินคิดว่า “พวกเรากำลังชนะเหมือนวันก่อน”

ส่วนคนอิสราเอลพูดว่า “ให้พวกเราถอย และตั้งพวกนั้นให้ห่างออกมาจากเมืองไปตามถนนต่างๆ”³³ แล้วคนอิสราเอลทุกคนก็ออกจากที่ของตน และไปวางกำลังรบที่บาอัล-ทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่แอบซ่อนอยู่ก็ออกจากที่ซ่อนใกล้เมืองเกบา³⁴ ทหารอิสราเอลที่ได้รับการคัดเลือกหนึ่งหมื่นคนก็เข้าโจมตีเมืองกิเบอาห์และการสู้รบก็เริ่มไปอย่างดุเดือด แต่คนเบนยามินยังไม่รู้ถึงความหายนะกำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเขา

35 พระยาห์เวห์ทำให้คนเบนยามินพ่ายแพ้ต่อคนอิสราเอล พวกอิสราเอลได้ฆ่าคนเบนยามินตายสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคนในวันนั้น ทุกคนเป็นทหารที่มีดาบครบมือ³⁶ คนเบนยามินจึงรู้ว่าพวกเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลแกล้งถอยให้คนเบนยามิน เพราะพวกเขาหวังพึ่งกองทัพที่ซ่อนอยู่รอบเมืองกิเบอาห์³⁷ คนที่ซ่อนอยู่ก็รีบบุกเข้าไปในเมืองกิเบอาห์และฆ่าทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นด้วยดาบ³⁸ พวกอิสราเอลได้ตกลงกับพวกที่ซ่อนโจมตีไว้ว่า พวกซ่อนโจมตีจะส่งสัญญาณเป็นควันไฟจากในเมือง³⁹ แล้วคนอิสราเอลก็จะหันกลับมารบ เมื่อคนเบนยามินเริ่มโจมตีและฆ่าพวกอิสราเอลตายไปประมาณสามสิบคน คนเบนยามินก็พูดว่า “แน่นอนว่า พวกเราจะชนะพวกเขาอย่างราบคาบเหมือนกับการต่อสู้ครั้งแรก”⁴⁰ แต่เมื่อสัญญาณซึ่งเป็นควันพวยพุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินหันไปดูข้างหลัง พวกเขาได้เห็นควันไฟลอยอยู่ในท้องฟ้าเหนือเมืองทั้งเมือง⁴¹ แล้วคนอิสราเอลก็หันกลับมารบ คนเบนยามินก็ตกใจกลัว เพราะพวกเขารู้ตัวว่า ความหายนะได้ไล่ตามพวกเขาทันแล้ว⁴² พวกเขาจึงหันหลังหนีคนอิสราเอลเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร แต่การรบยังคงไล่ตามพวกเขาไปอย่างติดๆ แล้วคนอิสราเอลที่ออกมาจากในเมืองก็ได้ฆ่าพวกเขาตายอยู่ในระหว่างกลางทางนั้น⁴³ พวกเขาได้ล้อมคนเบนยามินไว้และไล่ตามพวกเขาจากเมืองโนฮาห์[†] และบดขยี้พวกเขาไปจนถึงทางตะวันออกของเมืองกิเบอาห์⁴⁴ ทหารชาวเบนยามินถูกฆ่าตายไปเป็นจำนวนหนึ่งหมื่นแปดพันคน ซึ่งล้วนแต่เป็นนักรบผู้กล้าหาญทั้งสิ้น

† จากเมืองโนฮาห์ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “โดยไม่ให้หยุดพัก”

45 เมื่อพวกเขาเบนยามินหันหน้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารจนถึงก่อน หินของริมโมน คนอิสราเอลได้ฆ่าพวกเขาอีกห้าพันคนบนถนนหลัก และตามไล่ฆ่าพวกเขาไปถึงกิโดม[†] ได้อีกสองพันคน

46 วันนันทหารเบนยามินที่มีดาบอยู่ในมือสองหมื่นห้าพันคน ถูกฆ่าตาย ซึ่งเป็นนกรบผู้กล้าทั้งสิ้น[‡] แต่มีผู้ชายหรือวัยคนที่ หินหันไปถิ่นทุรกันดารจนถึงก่อนหินของริมโมน และอาศัย อยู่ที่นั่นถึงสี่เดือน[§] คนอิสราเอลจึงกลับไปสู้รบกับคนเบนยามิน และฆ่าชาวเมืองผู้สัตย์ และทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเจอ แล้ว เผาเมืองทุกเมืองที่พวกเขาพบทิ้งเสีย

หาเมียให้กับคนเบนยามิน

21 คนอิสราเอลได้สาบานกันที่มีสป้าว่า “พวกเราทุกคนสาบานว่าจะไม่ยกลูกสาวให้เป็นเมียของคนเบนยามิน”

2 เมื่อประชาชนมาที่เบธเอล พวกเขาได้นั่งลงร้องไห้เสียงดัง และร้องไห้ด้วยความขมขื่นต่อหน้าพระเจ้าจนถึงเย็น[¶] พวกเขาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ทำไมถึงได้เกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นในอิสราเอล จนทำให้วันนี้คนเผ่าหนึ่งต้องถูกตัดขาดไปจากอิสราเอล”

4 ในวันต่อมา ประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้า และพวกเขาได้สร้างแท่นบูชาขึ้นที่นั่น แล้วพวกเขาก็ได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆเพื่อคืนดีกับพระเจ้า[‡] คนอิสราเอลพูดว่า “มีเผ่าไหนบ้างของอิสราเอล ที่ไม่ได้ขึ้นมาประชุมต่อหน้าพระยาห์เวห์” เพราะพวกเขาได้สาบานกันอย่างแข็งขันว่าใครก็ตามที่ไม่ได้ขึ้นมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มีสป้า คนผู้นั้นจะต้องถูกฆ่า

6 แต่คนอิสราเอลก็ส่งสารคนเบนยามินพี่น้องของเขา พวกเขาจึงพูดว่า “วันนี้คนเผ่าหนึ่งถูกตัดออกจากอิสราเอลเสียแล้ว[‡] เราจะทำยังไงดีที่จะหาเมียให้กับคนเบนยามินที่เหลือ เพราะพวกเราได้สาบานไว้กับพระยาห์เวห์ว่า เราจะไม่ยกลูกสาวของเราให้เป็นเมียของพวกเขา”

8 แล้วชาวอิสราเอลก็ถามกันว่า “มีคนในเผ่าไหนบ้างของอิสราเอล ที่ไม่ได้ขึ้นมาเผ่าพระยาห์เวห์ที่มีสป้า” จริงๆแล้วไม่มีคนจากเมืองยาเบซ-กิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว[‡] เมื่อประชาชนชานช่อกัน ไม่มีชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาดอยู่ที่นั่นเลยสักคนเดียว[‡] ที่ชุมนุมชนจึงได้ส่งทหารหนึ่งหมื่นสองพันคนไปที่นั่น และสั่งพวกเขาว่า “ไปฆ่าชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาดด้วยดาบให้หมด รวมทั้งผู้หญิงและเด็ก[‡] ให้พวกเจ้าทำอย่างนี้ คือ พวกเจ้าจะต้องฆ่าผู้ชายทุกคน และผู้หญิงทุกคนที่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายมาแล้ว เหลือไว้แต่หญิงสาวบริสุทธิ์เท่านั้น” และพวก

เขาก็ได้ทำตามนั้น^{‡‡} พวกเขาได้พบหญิงสาวชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาดสี่ร้อยคนที่ยังบริสุทธิ์ไม่เคยร่วมหลับนอนกับผู้ชายมาก่อน พวกเขาจึงพาพวกเธอมาที่ค่ายในซิลห์ ซึ่งตั้งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน

13 แล้วที่ชุมนุมชนทั้งหมดก็ได้ส่งข่าวไปให้กับคนเบนยามินที่อยู่ก่อนหินริมโมน และประกาศสงบศึกกับพวกเขา[‡] แล้วคนเบนยามินก็ได้กลับมา ชาวอิสราเอลก็ได้ยกผู้หญิงที่พวกเขาได้ไว้ชีวิตจากพวกผู้หญิงที่ยาเบซ-กิเลอาด ให้กับคนเบนยามิน แต่ก็มีผู้หญิงไม่พอ

15 ประชาชนส่งสารคนเบนยามิน เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำให้เผ่าหนึ่งให้หายไ้ท่ามกลางเผ่าต่างๆของอิสราเอล[‡] พวกผู้นำอาวุโสของชุมนุมชนได้พูดว่า “เราจะทำยังไงดีเพื่อหาเมียให้กับพวกผู้ชายที่เหลืออยู่ เพราะพวกผู้หญิงของคนเบนยามินถูกฆ่าตายหมดแล้ว”[‡] พวกเขาทั้งหลายพูดว่า “ขอให้ชาวเบนยามินที่รอดตายพวกนี้ได้รับเชื้อสายต่อไป เพื่อเผ่านี้จะได้ไม่ถูกลบล้างไปจากอิสราเอล[‡] แต่เราก็ไม่สามารถยกลูกสาวให้เป็นเมียพวกเขาได้” เพราะคนอิสราเอลได้สาบานไว้แล้วว่า “ใครก็ตามที่ให้ผู้หญิงไปเป็นเมียกับคนเบนยามินจะต้องถูกสาปแช่ง”[‡] แล้วพวกเขาก็พูดว่า “ดูสิ จะมีเทศกาลประจำปี เพื่อถวายเกียรติให้กับพระยาห์เวห์ที่ซิลห์ ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมืองเบธเอล ไปทางตะวันออกของถนนสายหลักจากเบธเอลถึงเชเคม และอยู่ทางตอนใต้ของเลโบนาห์”

20 เขาจึงแนะนำคนเบนยามินว่า “ให้ไปชุมนุมอยู่ตามสวนองุ่น[‡] เมื่อลูกสาวชาวซิลห์ออกมาเดินรับน้ำในงานเดินรับน้ำ พวกเจ้าก็ออกมาจากสวนองุ่น และเข้าไปจุดลูกสาวของชาวซิลห์ไปเป็นเมียของพวกเจ้าแต่ละคน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินซะ”[‡] เมื่อพ่อและพี่น้องของพวกเขามาพบต่อพวกเขา พวกเราจะตอบว่า “ส่งสารคนเบนยามินด้วยเถอะ คิดว่าเห็นแก่พวกเราแล้วกัน ในช่วงสงครามนั้น พวกเราได้ผู้หญิงมาไม่พอให้กับพวกเขา และพวกท่านเองก็ไม่ได้ยกลูกสาวให้กับพวกเขาซะหน่อย เพราะถ้าทำอย่างนั้นพวกท่านก็จะมีชีวิต”

23 แล้วคนเบนยามินก็ทำตามนั้น พวกเขา ก็หาเมียของแต่ละคนจากพวกนางเดินรับน้ำที่พวกเขาจุดมา แล้วพวกเขาก็จากไปและกลับไปยังแผ่นดินที่เป็นมรดกของพวกเขา และพวกเขาก็ได้สร้างเมืองขึ้นใหม่และตั้งรกรากอยู่ที่นั่น[‡] หลังจากนั้น คนอิสราเอลก็ได้แยกย้ายกันจากที่นั่นกลับไปยังที่เดิมที่เป็นมรดกของตนเอง ต่างก็จากที่นั่นกลับไปยังที่ดินที่เป็นมรดกของตน

25 ในสมัยนั้น คนอิสราเอลยังไม่มีกษัตริย์ ทุกคนก็เลยทำตามอำเภอใจของตน

† ไปถึงกิโดม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จนพวกเขาโค่นพวกนั้นลงจนหมด”

†† เหลือไว้แต่ ... ทำตามนั้น ประโยคนี้มีอยู่ในสำเนากรีกเท่านั้น สำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี้

นางรูธ

คำนำ

หนังสือรูธเป็นเรื่องเล่าเกี่ยวกับครอบครัวหนึ่งในเผ่ายูดาห์ แต่เอามาแทรกไว้ระหว่างหนังสือประวัติของชนชาติอิสราเอล เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นในยุคของพวกผู้วินิจฉัย สาเหตุที่เรื่องนี้ได้เก็บบันทึกไว้คงเป็นเพราะเหลนคนหนึ่งของนางรูธได้มาเป็นกษัตริย์ที่มีชื่อเสียงมากของอิสราเอลซึ่งก็คือกษัตริย์ดาวิดนั่นเอง

ในหนังสือเล่มนี้เราจะเห็นถึงความจงรักภักดีของนางรูธที่ไม่ยอมทิ้งแม่ผัว เหมือนกับที่นางพูดไว้ใน นางรูธ 1:16-17 ว่า "...ไม่ว่าแม่จะไปไหน ฉันจะไปด้วย ไม่ว่าแม่จะไปอาศัยอยู่ที่ไหน ฉันก็จะไปอยู่ที่นั่นด้วย คนของแม่ จะเป็นคนของฉัน และพระเจ้าของแม่ จะเป็นพระเจ้าของฉันด้วย แม่ตายที่ไหน ฉันก็จะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังศพฉันที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาแยกฉันไปจากแม่ นอกจากความตาย ก็ขอให้พระยาห์เวห์ลงโทษฉันอย่างสาหัส"

ในหนังสือเล่มนี้ เรายังจะเห็นถึงตัวอย่างที่ดีของโบอาสที่ทำตามกฎของโมเสส และเขายังมีความเมตตาปราณีต่อแม่ผัวที่ยากจนในหมู่ญาติพี่น้องของเขา ถึงแม้นางจะเป็นคนต่างชาติก็ตาม

ความอดอยากในยูดาห์

1 ในสมัยเมื่อพวกผู้นำกษัตริย์ † ครอบครัวของแผ่นดินยูดาห์ได้เกิดการกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดินนั้น มีชายคนหนึ่งพร้อมกับภรรยาของเขา รวมทั้งลูกชายสองคน ได้อพยพจากเมืองเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์ เพื่อไปอาศัยเลี้ยงชีพอยู่ในแผ่นดินโมอับ 2 ชายคนนั้นชื่อว่าเอลิเมเลค ภรรยาของเขาชื่อนาโอมิ ลูกชายทั้งสองคนชื่อมาห์โลนและคิลิโอน †† ทั้งหมดเป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์ พวกเขาทั้งหมดมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ

3 ต่อมาเอลิเมเลค สามีของนาโอมิตายไป ทิ้งให้นางอยู่กับลูกชายทั้งสอง 4 ลูกชายทั้งสองได้แต่งงานกับหญิงชาวโมอับ ชื่อ โอราห์ และ รูธ † หลังจากที่เขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับสิบปี 5 ทั้งมาห์โลน และ คิลิโอนก็ตายจากไป ทิ้งให้นาโอมิอยู่โดดเดี่ยว เพราะทั้งลูกๆและสามีก็ตายไปหมดแล้ว

นาโอมิกลับบ้าน

6 ในช่วงที่นาโอมิอยู่ที่แผ่นดินโมอับนั้น นางได้ยิวว่าพระยาห์เวห์ได้มาช่วยเหลือประชาชนของพระองค์และประทานอาหารให้กับพวกเขาในแผ่นดินยูดาห์ ดังนั้น นาโอมิ และลูกสะใภ้ทั้งสองจึงเตรียมตัวที่จะเดินทางจากแผ่นดินโมอับเพื่อกลับบ้าน 7 นาโอมิอพยพออกจากแผ่นดินโมอับ พร้อมด้วยลูกสะใภ้ทั้งสองที่ยังอยู่กับนาง ทั้งสามคนจึงเดินทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์

8 ในระหว่างทางนั้น นาโอมิเรียกลูกสะใภ้ทั้งสองมาและพูดว่า "ให้ลูกทั้งสองต่างกลับไปอยู่บ้านแม่ของพวกลูกเถอะ และขอให้พระยาห์เวห์แสดงความรักต่อลูกทั้งสอง เหมือนกับที่ลูกๆได้แสดงความรักต่อสามีของลูกที่ตายไปแล้ว และต่อแม่ด้วย 9 ขอให้พระยาห์เวห์นำลูกทั้งสองให้ได้พบกับสันติสุขในบ้านของสามีใหม่" แล้วนาโอมิ ก็จูบลูกสะใภ้ทั้งสอง ต่างก็ร้องไห้เสียงดัง

10 แต่ลูกสะใภ้ทั้งสองตอบนางว่า "เราจะไปกับแม่ และอยู่กับชนชาติของแม่"

11 แต่นาโอมิพูดว่า "กลับไปเกิด ลูกเอ๋ย เจ้าจะกลับไปกับแม่ทำไมกัน แม่ยังจะคลอดลูกชายให้มาเป็นสามีของพวกเจ้าได้อีก

† พวกผู้นำกษัตริย์ เป็นผู้นำทางการเมือง บางครั้งก็ทำหน้าที่ตัดสินคดี และทำหน้าที่ปกครองคนอิสราเอล ก่อนที่อิสราเอลจะมีกษัตริย์ †† มาห์โลนและคิลิโอน มาห์โลนแปลว่า "ซีโรค" ส่วนคิลิโอนแปลว่า "ซบผอม" พ่อแม่อังคังชื่อลูกในช่วงที่กันดารอาหาร † รูธ ชื่อนี้แปลว่า "มิตรภาพ"

หรือ 12 กลับบ้านไปเกิด ลูกเอ๋ย แม่แก่เกินกว่าที่จะมีสามีใหม่แล้ว แต่ถึงแม่จะหลอกตัวเองว่าจะตั้งท้องได้ หรือถ้าแม่มีครรภ์ได้ในคืนนี้ และเกิดลูกชายออกมา 13 ลูกจะรอจนพวกเขาโตได้หรือ ลูกจะทนลำบากเพราะไม่มีสามีได้หรือ อย่าเลยลูกเอ๋ย แทนแม่ก็ขมขื่นใจมากกว่าลูกอยู่แล้ว ที่พระยาห์เวห์ได้ทำกับแม่ถึงเพียงนี้"

14 แล้วต่างก็ร้องไห้ด้วยเสียงอันดังอีก โอราห์ก็จึงจูบลามแม่ผัวและจากไป แต่รูธยังเกาะแม่ผัวไว้แน่น

15 นาโอมิพูดกับรูธว่า "ดูสิ พี่สะใภ้ของเจ้าได้กลับไปหาชนชาติของเขาและพวกพระของเขาแล้ว ตามพี่สะใภ้ของเจ้าไปเกิด"

16 แต่รูธตอบว่า "อย่าโน้มน้าวให้ฉันจากแม่ไป หรือเลิกติดตามแม่เลย ไม่ว่าแม่จะไปไหน ฉันจะไปด้วย ไม่ว่าแม่จะไปอาศัยอยู่ที่ไหน ฉันก็จะไปอยู่ที่นั่นด้วย คนของแม่ ก็จะเป็นคนของฉัน และพระเจ้าของแม่ ก็จะเป็นพระเจ้าของฉันด้วย 17 แม่ตายที่ไหน ฉันก็จะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังศพฉันที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาแยกฉันไปจากแม่ นอกจากความตาย ก็ขอให้พระยาห์เวห์ลงโทษฉันอย่างสาหัส"

18 เมื่อนาโอมิเห็นว่ารูธตั้งใจจะไปด้วยจริงๆนางก็เลิกพูดเรื่องนี้ 19 ดังนั้นหญิงทั้งสองจึงออกเดินทางไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม เมื่อมาถึงเมืองเบธเลเฮม สองคนนี้ทำให้ชาวเมืองแตกตื่น พวกผู้หญิงต่างพูดกันว่า "นี่นาโอมิหรือ"

20 แต่นาโอมิตอบพวกเขาว่า "อย่าเรียกฉันว่า นาโอมิ † เลย ให้เรียกฉันว่า มารรา † เกิด เพราะพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทำให้ชีวิตของฉันขมขื่นมาก 21 ฉันออกจากแผ่นดินนี้อย่างเต็มบริบูรณ์ แต่พระยาห์เวห์ก็นำฉันกลับมาตัวเปล่า อย่างนี้ จะเรียกฉันว่านาโอมิทำไม เพราะพระยาห์เวห์เองได้ทำให้ฉันทนทุกข์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์นำความหายนะมาสู่ฉัน"

22 นาโอมิ ได้กลับมาจากโมอับพร้อมกับรูธลูกสะใภ้ชาวโมอับ และมาถึงเบธเลเฮมในช่วงต้นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์

นางรูธได้พบกับโบอาส

2 นาโอมิมีญาติสนิทคนหนึ่ง เป็นญาติฝ่ายสามี เขาเป็นคนมีอำนาจมาจากตระกูลเดียวกันกับเอลิเมเลค เขามีชื่อว่า โบอาส ††

†† นาโอมิ แปลว่า "ความสุข" †† มารรา แปลว่า "ความขมขื่น" ††† โบอาส ในภาษาฮีบรู คำนี้ดูเหมือนมีความหมายว่า "ความเข้มแข็งอยู่ในตัวเขา"

2 อยู่มาวันหนึ่ง นางรุธชาวโมอับพูดกับนาโอมิว่า “ขอให้ฉันไปยังทุ่งนา เพื่อเดินเก็บเศษรวงข้าวที่ตกอยู่ตามทุ่ง † จากใครก็ได้ ที่มีน้ำใจกับฉัน” นาโอมิตอบว่า “ไปเถิดลูก”

3 นางรุธจึงไปยังทุ่งนา และเดินตามหลังคนเกี่ยวข้าว เพื่อจะรวบรวมเศษรวงข้าวที่ตก เผอิญรุธได้เข้าไปทำงานในทุ่งนาของโบอาส จากตระกูลของเอลิเมเล็ค

4 เมื่อโบอาสเดินทางจากเมืองเบธเลเฮมมาถึงที่นาของเขา เขาได้พูดทักทายพวกคนเกี่ยวข้าวว่า “ขอพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับพวกท่าน” และพวกนั้นตอบว่า “ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรท่านเถิด”

5 โบอาสเรียกทาสที่มีหน้าที่ดูแลคนเกี่ยวข้าวของเขามาถามว่า “ผู้หญิงคนไหนเป็นทาสของใคร”

6 ทาสคนนั้นตอบว่า “หญิงคนนั้นเป็นชาวโมอับที่เดินทางมากับนาโอมิ จากแผ่นดินโมอับ” นางพูดว่า “ขอโปรดให้ฉันเดินตามพวกคนเกี่ยว และเก็บรวบรวมเศษรวงข้าวที่ตกด้วยเถิด” นางมาทำงานที่ทุ่งนี้ตั้งแต่เช้ามืดจนถึงเดี๋ยวนั้น ได้พักแค่ประเดี๋ยวเดียวในเพียงนั้น”

8 โบอาสจึงพูดกับนางรุธว่า “ลูกเอ๋ย พังข้าวให้ดี เจ้าไม่ต้องไปเก็บเศษรวงข้าวในทุ่งนาอื่น ๆ อย่าไปจากที่นี่เลย อยู่ที่นี่กับพวกทาสหญิงของข้าเถิด” 9 พวกทาสของข้าไปเก็บเกี่ยวที่ไหน ก็ให้ตามพวกเขาไปเถิด ข้าได้สั่งพวกหนุ่มๆ ว่าอย่ามาอยู่กับเจ้า ถ้าเจ้าหิวน้ำเมื่อไหร่ ก็ไปดื่มจากพวกไหนที่คนหนุ่มๆ ได้ตักไว้”

10 นางรุธก็มาหาทราบลงถึงพื้น และพูดว่า “ทำไมท่านถึงมีน้ำใจกับฉันอย่างนี้ ทั้งๆที่ฉันเป็นแค่หญิงต่างชาติ ที่ไม่น่าจะอยู่ในสายตาท่านเลย”

11 โบอาสจึงพูดตอบนางว่า “ข้าได้ยินเรื่องดีๆ มากมายที่เจ้าได้ทำกับแม่ผัวของเจ้า หลังจากสามีของเจ้าตายไป เจ้าได้ทิ้งพ่อแม่และบ้านเกิดเมืองนอนมา ยังแผ่นดินและชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน” 12 ขอพระยาห์เวห์ตอบแทนเจ้าในสิ่งดีๆ ที่เจ้าได้ทำนั้น และขอให้เจ้าได้รับบำเหน็จอย่างบริบูรณ์จากพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่เจ้าได้เข้าสืบทอดไปกับของพระองค์นั้น”

13 นางรุธจึงตอบว่า “ขอให้ท่านมีน้ำใจอย่างนี้กับฉันต่อไป ท่านได้ปลอบประโลมใจฉัน และพูดด้วยความเมตตาเอ็นดูกับฉันผู้เป็นทาส ทั้งๆที่ฉันไม่เหมาะสมแม้แต่จะเป็นทาสของท่าน”

14 เมื่อถึงเวลากิน โบอาสได้พูดกับนางรุธว่า “มาที่นี่สิ มากินอาหารพวกนี้เถิด จุ่มขนมปังลงในน้ำจิ้มนี้เถิด” นางจึงนั่งลงข้างๆ พวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสได้ส่งข้าวคว่ำให้กับนาง นางก็รับไปกิน จนอิ่ม แถมนางยังมีอาหารเหลือด้วย” 15 เมื่อนางลุกขึ้นกลับไปเก็บเศษรวงข้าวต่อ โบอาสได้สั่งกับพวกคนหนุ่มๆ ว่า “ให้นางเก็บข้าวที่ตกกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะ” 16 ดั่งข้าวรวงโตๆ จากฟ่อน ทิ้งไว้ข้างหลังเพื่อนางจะได้เก็บ อย่าต่อว่าหรือห้ามนางเลย”

นาโอมิได้ฟังเรื่องราวเกี่ยวกับโบอาส

17 นางรุธได้อยู่ในทุ่งนาจนเย็น เพื่อเก็บรวบรวมเศษรวงข้าว แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้ นางรุธได้ข้าวที่รวบรวมมาประมาณยี่สิบสองลิตรา 18 นางจึงเก็บข้าวที่รวบรวมมาได้ กลับเข้าไปในเมือง และนำมาให้แม่ผัวดูว่า ได้มากขนาดไหน และนางรุธยังได้นำอาหารที่เหลือเก็บจากมือกลางวัน มาให้นางนาโอมิด้วย

19 เมื่อนาโอมิแม่ผัวเห็นอย่างนั้น นางจึงพูดกับนางรุธว่า “วันนี้ลูกไปเก็บเศษข้าวที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหนมา ขอให้คุณที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด” นางรุธจึงเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้แม่ผัวฟังว่า “ผู้ที่ให้ลูกเข้าไปเก็บข้าวในนาวันนี้ชื่อว่า โบอาส” 20 นาโอมิจึงพูดกับลูกสะใภ้ว่า “ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรแก่ผู้คนที่แสดงความเมตตากรุณาต่อทั้งคนตายและคนเป็น” นาโอมิ พูด

† รวงข้าวที่ตกอยู่ตามทุ่ง เป็นกฎที่ว่าชาวนาจะต้องทิ้งรวงข้าวไว้ในทุ่งบ้าง ในฤดูเก็บเกี่ยว เพื่อคนยากจนและคนเดินทางจะได้เก็บเอาไปกิน ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเลวีนิติ 19:9; 23:22

กับนางรุธว่า “ชายคนนั้นเป็นญาติคนหนึ่งของเรา และเขาเป็นญาติสนิทที่มีสิทธิ์ไถ่เราได้” ††

21 นางรุธชาวโมอับจึงพูดว่า “โบอาสยังบอกกับลูกว่า ให้อยู่ใกล้ๆ คนงานของเขา จนกว่าฤดูเก็บเกี่ยวจะสิ้นสุดลง”

22 นาโอมิจึงพูดกับนางรุธลูกสะใภ้ว่า “ลูกเอ๋ย ดีแล้วที่เจ้าจะออกไปกับทาสหญิงของโบอาส เกรงว่าถ้าไปยังนาอื่นอาจจะถูกคนทำร้ายเอาได้” 23 นางรุธจึงอยู่ใกล้ๆ พวกทาสหญิงของโบอาสที่เก็บเกี่ยวข้าว จนกระทั่งหมดฤดูเกี่ยวข้าวบาร์เลย์และข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่ผัว

การนวดข้าวที่ลานนวดข้าว

3 นาโอมิแม่ผัวของนางรุธ พูดกับนางว่า “ลูกเอ๋ย แม่ควรจะหาคนที่เจ้าจะพึ่งพาได้ เพื่อเจ้าจะได้สบาย ไม่ใช่หรือ” 2 ดูนะ โบอาส ตอนที่เจ้าได้ไปกับคนงานของเขานั้น เป็นญาติสนิทของเรา ค่ะ นี่ เขาจะไปนวดข้าวบาร์เลย์ร่วมกันที่ลานนวดข้าว 3 ให้เจ้าอาบน้ำ ทาน้ำมันหอม ใส่อุดสวยของเจ้า และลงไปยังลานนวดข้าว นั้น อย่าให้เขาเห็นตัวเจ้า จนกว่าเขาจะกินและดื่มเสร็จแล้ว 4 ให้สังเกตว่าเขานอนที่ไหน แล้วให้ไปที่นั้น เปิดผ้าคลุมเท้าของเขา † และนอนอยู่ที่นั่น ต่อจากนั้นเขาจะบอกลูกเองว่าจะต้องทำอะไรต่อไป”

5 นางรุธจึงพูดว่า “ฉันจะทำตามที่แม่บอกทุกอย่าง”

6 นางรุธจึงลงไปยังลานนวดข้าว และทำตามแม่ผัวบอกทุกอย่าง 7 เมื่อโบอาสกินและดื่มจนสำราญใจแล้ว เขาก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว † รุธก็เข้ามาหาโบอาสอย่างเงียบสนิท เปิดผ้าคลุมเท้าของเธอ และนอนลง

8 ในคืนนั้นเอง โบอาสก็พลิกตัว แล้วก็ตกใจเมื่อรู้สึกว่ามีผู้หญิงมานอนอยู่ที่ปลายเท้า 9 เขาจึงพูดว่า “เจ้าเป็นใครกัน” นางรุธตอบว่า “ข้าคือรุธผู้รับใช้ของท่าน เพราะท่านคือญาติสนิทที่มีสิทธิ์ไถ่ข้าพเจ้า”

10 โบอาสจึงตอบว่า “ลูกเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า ความดีที่เจ้ามีต่อข้าในครั้งนี้ยิ่งใหญ่มากกว่าครั้งก่อนที่เจ้าติดแม่ผัวของเจ้า เพราะเจ้าไม่ได้ไล่ตามชายหนุ่มไป ไม่ว่ารวยหรือจน” 11 ลูกเอ๋ย อย่ากลัวเลย ข้าจะทำตามคำขอของเจ้า เพราะทุกคนต่างก็รู้ว่าเจ้าเป็นหญิงที่ดี 12 ถูกแล้วที่ข้าเป็นญาติสนิท แต่ยังมีอีกคนหนึ่งที่ดีสนิทกว่าและมีสิทธิ์ไถ่เจ้าก่อนข้า 13 ให้เจ้าค้างคืนอยู่ที่นี่ และเมื่อถึงรุ่งเช้า ถ้าญาติคนนั้นต้องการที่จะไถ่ตัวเจ้า † ก็ดี เขาจะได้ช่วยเจ้า แต่ถ้าเขาไม่ยอมไถ่ตัวเจ้า พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ข้าก็จะไถ่ตัวเจ้าแน่ นอนต่อเถิดจนกว่าจะเช้า”

14 นางรุธจึงนอนอยู่ที่เท้าของโบอาสจนถึงเช้า แต่นางรุธตื่นขึ้นก่อนที่คนจะเห็นหน้ากัน ได้ชัด

โบอาสบอกว่า “ไม่ควรรู้ว่ามีผู้หญิงมานอนที่ลานนวดข้าว” 15 โบอาสจึงพูดว่า “คลี่เสื้อคลุมของเจ้าออกมา” รุธก็ทำตามแล้วโบอาสก็ดวงข้าวบาร์เลย์หกทะนานใส่ให้นางรุธ แล้วให้นางแบกไป แล้วโบอาสก็กลับเข้าเมืองไป

16 นางรุธได้กลับมาที่บ้านแม่ผัว เมื่อนางมาถึง แม่ผัวถามว่า “ลูกเอ๋ย เป็นยังไงบ้าง” นางก็เล่าทุกอย่างที่โบอาสทำกับนาง ให้แม่ผัวฟัง 17 นางยังพูดอีกว่า “ท่านให้ข้าวบาร์เลย์หกทะนานกับลูกด้วย และบอกว่า ‘เจ้าไม่ควรกลับไปหาแม่ผัวด้วยมือเปล่า’”

18 นาโอมิจึงพูดว่า “ลูกเอ๋ย ให้อภัยอยู่นี้ จนกว่าจะรู้ว่าเรื่องจะจบลงยังไง เพราะชายคนนี้จะไม่หยุดพัก จนกว่าเขาจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จเรียบร้อยในวันนี้”

†† มีสิทธิ์ไถ่เราได้ ตามกฎหมายชาวฮิวญาติสนิทจะต้องดูแลญาติใกล้ชิดของผู้ตายที่เป็นญาติกัน † เปิดผ้าคลุมเท้าของเธอ เป็นการที่นางรุธขอให้โบอาสมาเป็นผู้คุ้มครอง †† นอนอยู่ที่ปลายกองข้าว พวกเขาทำอย่างนั้นในช่วงเก็บเกี่ยว เพื่อเผ่าชาวโมอับไม่ให้ถูกขโมย †† ไถ่ตัวเจ้า คือการซื้อจากญาติสนิทเพื่อให้ไร่นานั้นตกเป็นของผู้หญิงที่สามีตาย และดูแลเลี้ยงดูนางนาโอมิตoday

โบอาสและญาติสนิทคนถัดมา

4 โบอาสจึงเข้าไปในที่ประชุมที่ประตูเมือง และนั่งรออยู่ที่นั่น เมื่อญาติสนิทคนนั้นมีสิทธิไถ่ก่อนเดินผ่านมา คนที่โบอาสได้พูดให้นางรูธฟัง โบอาสจึงพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย มาหนึ่งตรงนี้หน่อย” เขาก็เดินมานั่งลง

2 โบอาสเชิญพวกผู้อาวุโสในเมืองมาสิบคน พวกนี้ล้วนเป็นผู้นำของเมือง โบอาสเชิญทั้งสิบคนนั่งลง พวกเขาก็นั่งลง

3 โบอาสจึงพูดกับญาติสนิทที่มีสิทธิไถ่ก่อนคนนั้นว่า “นาโอมิหญิงซึ่งเดินทางกลับมาจากแผ่นดินโมอับนั้น ได้เสนอขายที่ดินซึ่งเป็นของเอลิเมเล็ค ญาติของเรา 4 ข้าคิดว่า ข้าควรเอาเรื่องนี้มาบอกให้ท่านรู้ก่อน และแนะนำให้ท่านซื้อมันไปต่อหน้าคนที่นั่งอยู่ที่นี้ และต่อหน้าพวกผู้อาวุโสของชาวเมืองเรา ถ้าท่านอยากจะได้ไถ่ไว้ก็ไถ่เถอะ แต่ถ้าไม่อยากไถ่ ก็ให้บอกขั้ว เพื่อข้าจะได้รู้ ไม่มีใครมีสิทธิไถ่ได้นอกจากท่าน และข้าก็มีสิทธิไถ่จากท่าน” คนนั้นบอกว่า “ข้าจะไถ่มัน”

5 โบอาสจึงพูดต่อไปว่า “เมื่อท่านซื้อที่ดินจากนาโอมิ ท่านก็จะได้นางรูธชาวโมอับ แม่ม่ายของผู้ตายด้วย เพื่อจะได้คงชื่อของผู้ตายไว้บนที่ดินอันเป็นมรดกของเขานี้”

6 ญาติสนิทที่มีสิทธิไถ่คนนั้นบอกว่า “ข้าไม่สามารถจะไถ่ที่ดินผืนนี้ได้ ไม่อย่างนั้น ข้าจะเสียที่ดินที่เป็นมรดกของข้าไป เมื่อข้าไถ่ไม่ได้ ท่านก็ไถ่ที่ดินนั้นเอาไว้เองเถอะ” 7 ในสมัยนั้น ตามธรรมเนียมของคนอิสราเอล เมื่อมีการไถ่หรือโอนที่ดิน ฝ่ายหนึ่งจะต้องถอดรองเท้าข้างหนึ่งของเขาให้อีกฝ่ายหนึ่ง เป็นการรับรองข้อตกลงอย่างเป็นทางการ 8 ดังนั้นเมื่อญาติสนิทที่มีสิทธิไถ่ก่อน บอกโบอาสว่า “ท่านซื้อที่ดินนี้ไปเถอะ” เขาก็ถอดรองเท้าออกและให้กับโบอาส †

9 โบอาสจึงประกาศกับพวกผู้อาวุโสและทุกคนที่อยู่ที่นี่ว่า “ให้ท่านทั้งหลายเป็นพยานให้กับข้าในวันนี้ว่า ข้าได้ซื้อจากนาโอมิทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเอลิเมเล็ค และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของลูกชายของเขาคือ คิลิโอนและมาห์โลน 10 และข้าได้ซื้อภรรยา-

ยาของมาห์โลน คือ นางรูธชาวโมอับมาเป็นภรรยาของข้าแล้ว เพื่อคงชื่อของผู้ตายไว้บนที่ดินอันเป็นมรดกของเขานี้ และชื่อของข้าจะไม่ถูกตัดออกจากญาติพี่น้องของเขา และจะไม่ถูกตัดออกจากบัญชีรายชื่อของเมืองเขา วันนี้ ท่านทั้งหลายได้เป็นพยานแล้ว”

11 พวกผู้อาวุโส และทุกคนที่อยู่ตรงประตูเมืองนั้น ต่างก็พากันพูดว่า “พวกเราเป็นพยาน ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้หญิงนี้ที่กำลังจะเข้ามายังบ้านของท่านเป็นเหมือนนางราเชล และนางเลอาห์ผู้ซึ่งร่วมกันสร้างครอบครัวอิสราเอลขึ้นมา ขอให้ท่านมีฐานะสูงส่งในเอเฟราธาห์และมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม 12 ขอให้ลูกหลานของท่านที่พระยาห์เวห์จะให้ให้กับท่านผ่านมาจากหญิงนี้มีมากมายเหมือนลูกหลานของเปเรศ ลูกชายของทามาร์ และยูดาห์”

13 ดังนั้น โบอาสจึงรับนางรูธมาเป็นภรรยาของเขา และมีเพศสัมพันธ์กับนาง และพระยาห์เวห์ทำให้นางตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชาย 14 ส่วนพวกผู้หญิงก็พูดกับนาโอมิว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์ วันนี้องค์พระเจ้าได้ละทิ้งเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติสนิทที่มีสิทธิไถ่ ขอให้ทารกคนนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือในอิสราเอล 15 ให้เด็กคนนี้ทำให้ชีวิตเจ้าสดชื่นและเลี้ยงดูเจ้าในยามแก่เฒ่า เพราะเด็กคนนี้ได้เกิดมาจากลูกสะใภ้ที่รักเจ้าและนางก็ประเสริฐกว่าที่เจ้าเองจะมีลูกชายเจ็ดคน”

16 นาโอมิ จึงอุ้มเด็กชายไว้บนดักของนาง และเลี้ยงดูเด็กคนนี้

17 พวกเพื่อนบ้านหญิงบอกว่า “นาโอมิมีลูกชายแล้ว” และได้ตั้งชื่อให้เด็กคนนั้นว่า “โอเบด” ต่อมาโอเบดก็ได้กลายเป็นพ่อของเจสซี ที่เป็นพ่อของกษัตริย์ดาวิด

รูธและครอบครัวของโบอาส

18 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อลูกหลานของเปเรศ
 เปเรศเป็นพ่อของเฮสโรน
 19 เฮสโรนเป็นพ่อของราม รามเป็นพ่อของอัมมีนาดับ
 20 อัมมีนาดับเป็นพ่อของนาโชน นาโชนเป็นพ่อของสัลโมน
 21 สัลโมนเป็นพ่อของโบอาส โบอาสเป็นพ่อของโอเบด
 22 โอเบดเป็นพ่อของเจสซี เจสซีเป็นพ่อของดาวิด

† ให้กับโบอาส คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ

1 ซามูเอล

คำนำ

หนังสือ 1 และ 2 ซามูเอล เริ่มแรกนั้น หนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน เป็นการบันทึกเรื่องราวของชนชาติอิสราเอล ต่อจากหนังสือผู้วินิจฉัย

หนังสือซามูเอลพูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ก่อนที่วิหารในเมืองซิลโอห์จะถูกทำลายประมาณปี 1050 ก่อน ค.ศ. จนถึงก่อนที่ กษัตริย์ดาวิดจะตายในปี 961 ก่อน ค.ศ. เป็นช่วงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่าง เช่น จากสิบสองเผ่าที่เป็นเครือญาติกัน แต่บางครั้งก็ไม่ค่อยได้ช่วยเหลือกัน กลายมาเป็นชนชาติเดียวกันคือชนชาติอิสราเอล จากที่มีพวกผู้นำชาติเกิดขึ้นมาเป็นระยะๆตามที่พระเจ้ากำหนด กลายมาเป็นระบบกษัตริย์ จากไม่มีเมืองหลวงกลายเป็นมีเมืองหลวงคือเมืองเยรูซาเล็ม จากที่มีตระกูลของเอลีเป็นนักรบกลายเป็นตระกูลคาโดกเป็นนักรบ และพวกผู้ทดแทนพระเจ้าก็มีบทบาทมากขึ้นในช่วงนี้ หนังสือเล่มนี้จะเน้นเรื่องการใช้อำนาจทั้งในทางที่ถูกและในทางที่ผิด และจะให้เราเห็นว่าพระยาห์เวห์ครอบครองอยู่หลังจาก ส่วนพวกผู้นำที่เป็นมนุษย์ทุกคนมีทั้งข้อดีและข้อเสียและทุกคนล้มเหลวในที่สุด มีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่ยืนหยัดมั่นคง

1 ซามูเอล 1-7 ชาชินของซามูเอลผู้กู้ชาติ และชาลงของนักรบเอลี

1 ซามูเอล 8-15 ชาชินและชาลงของกษัตริย์ซาโล

1 ซามูเอล 16-2 ซามูเอล 1 ชาชินของดาวิด

2 ซามูเอล 2-4 กษัตริย์ดาวิดปกครองอยู่ที่เมืองเฮโบรน

2 ซามูเอล 5-24 กษัตริย์ดาวิดปกครองอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งหมด

เอลคานาห์ไปนมัสการที่ซิลโอห์

1 มีชายคนหนึ่งมาจากเมืองรามาธาอิม-ไซฟิมในเทือกเขา เอฟราอิม เขาชื่อว่าเอลคานาห์ เป็นลูกชายของเยโรธัม † เยโรธัมเป็นลูกชายของเอลีชู เอลีชูเป็นลูกชายของโทพู โทพูเป็นลูกชายของศุฟคนเผ่าเอฟราอิม

2 เอลคานาห์มีเมียสองคน คือฮันนาห์ และเป็นินาห์ นางเป-นินนาห์มีลูก แต่นางฮันนาห์ไม่มี

3 ทุกๆปี เอลคานาห์จะออกจากเมืองเพื่อไปนมัสการและถวายเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ที่เมืองซิลโอห์ ที่นั่นมีลูกชายสองคนของเอลี คือ โฮฟนี และฟีเนหัส เป็นนักรบของพระยาห์เวห์อยู่ 4 ในวันที่เอลคานาห์ถวายเครื่องบูชา เขาจะแบ่งเนื้อส่วนหนึ่งให้กับเปนินนาห์เมียของเขา และให้กับลูกชายลูกสาวของนางทุกคน 5 แต่เขาจะให้ฮันนาห์เท่ากัน **เพราะเขารักนางมาก ถึงแม้ว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ให้นางมีลูก

เปนินนาห์ขอร้องให้ฮันนาห์เสียใจ

6 เปนินนาห์เมียอีกคนของเอลคานาห์ขอร้องให้นางฮันนาห์เสียใจในเรื่องที่นางฮันนาห์ไม่สามารถมีลูกได้ 7 เรื่องราวแบบนี้เกิดขึ้นปีแล้วปีเล่า เมื่อนางฮันนาห์ไปที่บ้านของพระยาห์เวห์ เปนินนาห์จะขอร้องให้เธอเสียใจจนเธอร้องไห้และไม่ยอมกินอาหาร 8 เอลคานาห์จึงถามเมียเขาว่า "ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม ทำไมไม่ยอมกินอาหาร ทำไมเธอถึงได้เศร้าโศกนัก ทำไมไม่ได้มีความหมายสำหรับเธอมากกว่าลูกชายสิบคนหรือ"

คำอธิษฐานของฮันนาห์

9 หลังจากกินและดื่มกันเสร็จแล้ว ฮันนาห์ได้ลุกขึ้นอย่างเงียบๆ ไปอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ † นักรบเอลีกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ใกล้ประตูวิหารของพระยาห์เวห์ 10 ฮันนาห์ขมขื่นใจและร้องไห้อย่าง

† เยโรธัม เยโรธัม เอลีชู และโทพู สามคนนี้มีอีกชื่อหนึ่งว่า "เยราธัม เอลีเอล และโทอาห์" †† เท่ากัน หรือคำนี้อาจจะแปลว่า สองเท่า † ลูกขึ้น ... พระยาห์เวห์ ประโยคนี้มาจากฉบับสำเนากรีกโบราณ

หนัก และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 11 นางได้บ่นไว้ว่า "ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ถ้าพระองค์เห็นความทุกข์ของผู้รับใช้ของพระองค์คนนี้ และระลึกถึงข้าพเจ้า และไม่ลืมผู้รับใช้ของพระองค์คนนี้ และมอบลูกชายให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะอุทิศเขาให้กับพระยาห์เวห์ตลอดชั่วชีวิตของเขา เขาจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือเบียร์ †† และจะไม่ให้มิดโคนโดนหัวเขาเลย ††"

12 ขณะที่นางฮันนาห์อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ไปเรื่อยๆนั้น เอลีได้สังเกตเห็นปากของนาง 13 ฮันนาห์ได้อธิษฐานอยู่ในใจ ริมฝีปากนางขมขื่นแต่ไม่มีเสียงออกมาให้ได้ยิน เอลีคิดว่านางกำลังเมา 14 เขาก็เลยพูดว่า "เจ้าจะเมาไปอีกนานแค่ไหน ทิงเหล้าองุ่นของเจ้าได้แล้ว"

15 ฮันนาห์ตอบว่า "เจ้านาย ไม่ใช่อย่างนั้น ฉันไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเบียร์ แต่ฉันมีความทุกข์ใจมาก กำลังระบายความในใจของฉันต่อพระยาห์เวห์ 16 อย่าคิดว่าผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้หญิงเหลว ฉันมาอธิษฐานด้วยความทุกข์ใจและเศร้าโศกยิ่งนัก"

17 เอลีตอบว่า "กลับไปเป็นสุขเถิด แล้วขอให้พระเจ้าของอิสราเอลให้สิ่งที่คุณได้ขอต่อพระองค์เถิด"

18 ฮันนาห์ตอบว่า "ขอให้ฉันผู้รับใช้ของท่าน เป็นที่พอใจของท่านด้วยเถิด" จากนั้นเธอก็จากไปและกินอาหาร ใบหน้าของเธอก็ไม่เศร้าโศกอีกเลย

19 เช้าตรู่ของวันใหม่ พวกเขาได้ลุกขึ้นและนมัสการพระยาห์เวห์ หลังจากนั้นก็เดินทางกลับบ้านที่รามาห์

การเกิดของซามูเอล

เอลคานาห์ได้ร่วมหลับนอนกับนางฮันนาห์เมียของเขา และพระยาห์เวห์ได้ระลึกถึงนาง 20 ปีต่อมาในเวลาเดียวกันนั้น นาง

†† เขาจะ ... หรือเบียร์ ประโยคนี้มาจากฉบับสำเนากรีกโบราณและจากสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน †† ไม่ให้มิดโคนโดนหัวเขาเลย พวกนาซีร์คือพวกคนที่ได้สัญญาว่าจะรับใช้พระเจ้าด้วยวิถีพิเศษ พวกเขาจะไม่ตัดผม กินองุ่น และไม่ดื่มเหล้าองุ่นเลย ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกันดารวิถี 6:2-5

ฮันนาห์ตั้งท้องและคลอดลูกชาย เธอตั้งชื่อเขาว่า ซามูเอล † นางพูดว่า “เพราะฉันได้ขอเขามาจากพระยาห์เวห์”

21 เมื่อเอลคานาห์และครอบครัวเดินทางไปด้วยเครื่องบูชาประจำปีต่อพระยาห์เวห์และแเก็บน 22 ฮันนาห์ไม่ได้ไปด้วย นางบอกกับสามีว่า “หลังจากลูกหย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาไปซีโลห์ และมอบเขาให้กับพระยาห์เวห์ แล้วเขาก็จะอยู่ที่นั่นตลอดไป และจะเป็นนาซาไรท์ †† † ตลอดชีวิต”

23 เอลคานาห์สามีของนางจึงพูดว่า “ทำสิ่งที่เธอเห็นว่าดีที่สุดเถิด พักอยู่ที่นั่นจนกว่าเธอจะให้ลูกหย่านม แล้วขอให้พระยาห์เวห์ทำให้คำพูดของเธอเกิดผลเถิด” †† แล้วฮันนาห์ก็ได้อยู่บ้านเลี้ยงลูกจนกระทั่งนางให้ลูกหย่านม

ฮันนาห์พาซามูเอลไปหาเอลีที่ซีโลห์

24 หลังจากที่ซามูเอลหย่านมแล้ว นางก็พาลูกไปกับนางในขณะที่เขายังเด็กอยู่ พร้อมกับวัวตัวผู้อายุสามปีหนึ่งตัว แบังหนึ่งเอฟาห์ † เหล่าธนูหนึ่งธนูหนึ่ง แล้วนำเขาไปที่บ้านของพระยาห์เวห์ที่ซีโลห์

25 พวกเขาได้ไปอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เอลคานาห์ได้มาวัวตัวผู้หนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์อย่างเคย †† แล้วนางฮันนาห์ก็มอบเด็กชายซามูเอลให้กับเอลี 26 นางฮันนาห์พูดกับเอลีว่า “เจ้านาย ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ฉันคือผู้หญิงที่ยืนอยู่ข้างงาน และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 27 ฉันได้อธิษฐานขอเด็กคนนี้ และพระยาห์เวห์ได้มอบสิ่งที่ดีฉันได้ขอจากพระองค์ 28 ตอนนี้ฉันจะมอบเด็กนี้ให้กับพระยาห์เวห์ และเขาจะรับใช้พระยาห์เวห์ไปตลอดชีวิตของเขา”

แล้วนางฮันนาห์ก็ทิ้งเด็กชายซามูเอลไว้ที่นั่น ††† และนางก็ได้นมัสการพระยาห์เวห์

ฮันนาห์ขอบคุณพระเจ้า

- 2 ฮันนาห์อธิษฐานและพูดว่า
 - “จิตใจข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์
 - ข้าพเจ้ารู้สึกเข้มแข็งมากในพระเจ้าของข้าพเจ้า 5
 - ข้าพเจ้าหัวเราะเยาะพวกศัตรูของข้าพเจ้า
 - เพราะข้าพเจ้ายินดีที่พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้า
 - 2 ไม่มีใครคัดค้านเหมือนพระยาห์เวห์
 - ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์เท่านั้น
 - ไม่มีหินกำบังไหนเหมือนพระเจ้าของเรา
 - 3 อย่าพูดจาเย่อหยิ่งอีกต่อไปเลย
 - หรือปล่อยให้ปากพูดจาจองหอง
 - เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้รู้ทุกสิ่ง
 - และเป็นผู้ซึ่งการกระทำของมนุษย์
 - 4 คันธนูของเหล่าคนกรบถูกหัก
 - แต่คนอ่อนแอกลับเข้มแข็งขึ้น
 - 5 คนที่เคยมีอันจะกินต้องออกทำงานแลกอาหาร
 - แต่คนที่เคยหิวโหยไม่หิวอีกต่อไป
 - หญิงที่เคยเป็นหมันกลับมีลูกเจ็ดคน
 - แต่หญิงที่มีลูกหลายคนกลับเศร้าเดียวดาย
 - 6 พระยาห์เวห์เป็นผู้ฆ่าและเป็นผู้ให้ชีวิต

† ซามูเอล ชื่อของซามูเอล ในภาษาฮีบรู ออกเสียงคล้ายกับคำว่า “พระเจ้าได้ยิน” หรือ “ผู้ที่มาจากพระเจ้า” †† นาซาไรท์ หมายถึงคนที่ถูกแยกออกมาเพื่ออุทิศให้กับพระเจ้าโดยเฉพาะ †† และจะเป็นนาซาไรท์ ประโยคนี้น่าจะมาจากฉบับสำเนากรีกโบราณและฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน †† ขอให้พระยาห์เวห์... ผลดีเกิด ประโยคนี้อยู่ในสำเนาฮีบรูที่เจอในถ้ำคูมรัน และสำเนากรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้คำพูดของพระองค์เกิดผล” †† † หนึ่งในเอฟาห์ หรือเท่ากับ “ยี่สิบสองลิตร” ††† พวกเขา... อย่างเคย ประโยคนี้อยู่ในสำเนากรีกโบราณและสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน ††† แล้วนางฮันนาห์... ไว้ที่นั่น ประโยคนี้อยู่ในสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน 5 พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้อความนี้เจอในฉบับสำเนากรีกโบราณ ในสำเนาฉบับฮีบรูเขียนว่า “พระยาห์เวห์”

พระองค์นำคนลงไปแดนผู้ตายและนำคนขึ้นมา
 7 พระยาห์เวห์ทำให้คนยากจนและทำให้คนร่ำรวย
 พระองค์ทำให้คนตกต่ำและทำให้คนสูงส่ง
 8 พระองค์ยกคนจนขึ้นจากฝุ่น
 และนำคนที่ขัดสนพ้นจากกองขี้เถ้า
 ให้พวกเขาได้นั่งร่วมกับพวกษัตริย์
 และนั่งอยู่บนที่นั่งอันมีเกียรติ
 เพราะเสาฐานรากของโลกนี้เป็นของพระยาห์เวห์
 และพระองค์ได้สร้างโลกทั้งโลกบนเสาฐานรากเหล่านั้น
 9 พระองค์จะดูแลทุกอย่างก้าวของคนที่จะรักภักดีต่อพระองค์
 แต่คนเลวจะถูกปิดปากให้เงียบอยู่ในความมืด
 เพราะชัยชนะไม่ได้มาจากกำลังของมนุษย์
 10 พวกศัตรูของพระยาห์เวห์จะแตกเป็นเสี่ยงๆ
 พระองค์จะใช้สายฟ้าจากสวรรค์สู้กับพวกเขา
 พระยาห์เวห์จะพิพากษาจนสุดปลายโลก
 พระองค์จะมอบกำลังแก่ษัตริย์ของพระองค์
 และเพิ่มกำลังแก่ผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้”
 11 แล้วเอลคานาห์ก็กลับไปบ้านที่รามาห์ แต่ลูกชายของเขาอยู่รับใช้พระยาห์เวห์ โดยมีนักรบชาวเอลีเป็นผู้ดูแล

ลูกชายเลวๆของเอลี

12 ลูกชายสองคนของเอลีเป็นคนเลว พวกเขาไม่นับถือพระยาห์เวห์ 13 พวกเขาไม่ได้ใส่ใจกับกฎต่างๆที่นักรบควรจะทำต่อประชาชนที่เอาเครื่องบูชาถวาย ปกฏดีแล้วเมื่อมีคนเอาเครื่องบูชาถวาย พวกเขาจะต้องเอาเนื้อนั้นไปต้ม แล้วคนรับใช้ของนักรบจะเอาสามง่ามมาแทงเนื้อที่อยู่ในหม้อหรือในกาหรือในกาน้ำขนาดใหญ่ และเนื้อที่ติดสามง่ามขึ้นมาก็จะเป็นของนักรบ นีคือวิธีที่นักรบจะทำกับคนอิสราเอลที่นำเครื่องบูชาถวายที่ซีโลห์ 15 แต่ลูกของเอลีไม่ได้ทำอย่างนั้น ก่อนที่ไขมันจะถูกเผาบนแท่นเสียดีก คนรับใช้ของนักรบจะไปพูดกับคนที่เอาเครื่องบูชาถวายว่า “เอาเนื้อมาให้ฉันนักรบอย่าง เขาไม่ต้องการเนื้อต้มจากท่าน แต่ต้องการเนื้อดิบ”

16 ถ้าคนที่เอาเครื่องบูชาถวายพูดว่า “ขอให้เผาไขมัน St ก่อนแล้วท่านอยากได้อะไรก็เอาไปเลย” คนรับใช้ก็จะตอบว่า “ไม่ได้ให้เนื้อข้าเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ ข้าจะแย่งเอาไป”

17 ในสายตาวงของพระยาห์เวห์ นั้นเป็นบาปที่ยิ่งใหญ่ของชายหนุ่มสองคนนี้ เพราะพวกเขาได้ดูหมิ่นของถวายที่คนเอามาถวายต่อพระยาห์เวห์

18 แต่ซามูเอลรับใช้อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เขาเป็นเด็กที่ใสสะอาด ฟ้าลึน 19 ทุกปีแม่ของเขาจะเย็บเสื้อคลุมตัวเล็กๆมาให้เขา เมื่อนางมาถวายเครื่องบูชาประจำปีกับสามี

20 เอลีอวยพรเอลคานาห์และเมียของเขาว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ตอบแทนท่าน ด้วยลูกจากผู้หญิงคนนี้ แทนของขวัญที่นางได้อุทิศให้กับพระยาห์เวห์” St† แล้วพวกเขาก็กลับบ้านไป 21 พระยาห์เวห์มีความโอบอ้อมอารีต่อฮันนาห์ เธอได้ตั้งท้องและได้คลอดลูกชายอีกสามคน และลูกสาวอีกสองคน ในขณะที่เด็กชายซามูเอลก็เจริญเติบโตขึ้นต่อหน้าพระยาห์เวห์

เอลีควบคุมลูกชายเลวๆไม่อยู่

22 เมื่อเอลีแก่มาแล้ว เขาได้ยื่นเรื่องขั้วทั้งสี่ที่ลูกสองคนขอเขาได้ทำต่อคนอิสราเอลทั้งหมด เช่น พวกเขาได้ร่วมหลับนอนกับหญิงที่รับใช้อยู่ที่ทางเข้าเต็นท์นัดพบ

23 เอลีได้พูดกับลูกชายทั้งสองว่า “ทำไมลูกๆถึงได้ทำอย่างนี้ พ่อได้ยินข่าวบ้านทุกคนกำลังพูดถึงเรื่องชั่วๆที่พวกลูกได้ทำ 24

St ไขมัน ส่วนไขมันของสัตว์เป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ พวกนักรบจะเป็นผู้ทำหน้าที่เผาไขมันบนแท่นบูชาเพื่อให้เป็นของขวัญแก่พระเจ้า St† ขอให้พระยาห์เวห์... พระยาห์เวห์ ประโยคนี้อยู่ในสำเนาฮีบรูที่เจอในถ้ำคูมรัน และสำเนากรีก

อย่าทำเลยนะลูก เรื่องที่พ่อได้ยินมา ที่คนของพระยาห์เวห์กำลังเล่ากันไปในวันนี้เป็นเรื่องที่ไม่ดีเลย 25 ถ้ามนุษย์ทำบาปต่อมนุษย์ด้วยกัน พระเจ้าอาจจะมาใกล้เกลียดให้ แต่ถ้ามนุษย์ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ แล้วใครจะมาเป็นคนกลางให้ได้”

แต่ลูกชายของเอลีไม่ได้ฟังคำตักเตือนของพ่อเลย เพราะพระยาห์เวห์ต้องการจะฆ่าพวกเขา

26 ส่วนเด็กชายซามูเอลก็เติบโตขึ้นเรื่อยๆและเป็นที่ยกย่องของพระยาห์เวห์และคนทั้งหลาย

คำทำนายที่นากลับต่อครอบครัวเอลี

27 คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้มาหาเอลี และพูดกับเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์บอก ‘เราได้ปรากฏตัวอย่างชัดเจนให้บรรพบุรุษของเจ้าเห็น ตอนที่พวกเขายืนอธิษฐานในอียิปต์ภายใต้อำนาจของกษัตริย์ฟาโรห์ 28 จากเผ่าทั้งหมดของอิสราเอล เราได้เลือกเผ่าของบรรพบุรุษเจ้าออกมา เพื่อมาเป็นนักรบของเรา เราได้เลือกพวกเขาให้มาถวายเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของเรา และมาเผาเครื่องหอม และใส่เอาไฟต่อน้ำเรา เรายังให้บรรพบุรุษของเจ้าแบ่งเนื้อจากพวกของขวัญที่คนอิสราเอลเอามาถวายให้กับเรา 29 แล้วทำไมพวกเจ้าถึงได้ใจฉาดว้าวนอยากได้เครื่องสัตวบูชาของเรา และของถวายที่เราได้กำหนดไว้สำหรับสถานที่ที่เราอยู่ ทำไมเจ้าถึงให้เกียรติลูกชายทั้งสองของเจ้ามากกว่าเรา และพวกเจ้ายังเลี้ยงตัวเองจนอ้วนพีจากของถวายส่วนที่ดีที่สุดที่คนอิสราเอลเอามาถวายให้กับเรา’

30 เพราะอย่างนี้ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล จึงได้ประกาศว่า ‘เราเคยสัญญาว่า ครอบครัวของเจ้าและครอบครัวของพ่อเจ้า จะเป็นผู้รับใช้อยู่ต่อหน้าเราตลอดไป’ แต่ตอนนี้พระยาห์เวห์ประกาศว่า ‘มันจะไม่เป็นอย่างนั้นหรอก ใครให้เกียรติเรา เราก็จะให้เกียรติคนนั้น แต่ใครที่ดูถูกเรา เราก็จะดูถูกคนนั้น’ 31 เวลานั้นได้มาถึงแล้ว เราจะตัดความแข็งแรงของเจ้า และของครอบครัวของพ่อเจ้า เพื่อว่าในตระกูลของเจ้าจะไม่มีใครได้อยู่จนแก่เฒ่า 32 ส่วนเจ้า เอลี เจ้าจะมองอย่างฉงนต่อสิ่งดีๆที่เกิดขึ้นกับอิสราเอล แต่เจ้าจะเห็นเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นในบ้านของตัวเอง † และตระกูลของเจ้าจะไม่มีใครได้อยู่จนแก่เฒ่า 33 ในหมู่ลูกหลานของเจ้า เราจะไว้ชีวิตแค่คนเดียว เพื่อเขาจะได้รับใช้ เป็นนักรบอยู่ที่แท่นบูชาของเรา เราจะไว้ชีวิตคนอื่นๆเพื่อให้คอยร้องไห้และให้อยู่อย่างเศร้าโศกเสียใจ ส่วนลูกหลานคนอื่นๆที่เหลือของเจ้าจะต้องตายด้วยคมดาบ ††34 ลูกชายทั้งสองคนของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส จะตายในวันเดียวกัน นั่นจะเป็นเรื่องที่พิสดารให้เจ้าเห็นว่า เรื่องนี้มาจากเรา 35 เราจะเลือกนักรบที่ซื่อสัตย์ ผู้ที่จะทำตามสิ่งที่อยู่ในจิตใจและความคิดของเรา เราจะสร้างครอบครัวเขาให้มั่นคง และเขาจะรับใช้เสมออยู่ต่อหน้ากษัตริย์ที่เราได้เจิมไว้ 36 และคนในครอบครัวของเจ้าที่ยังหลงเหลืออยู่ ก็จะมาก้มกราบลงต่อหน้านักรบคนนั้น และร้องขอเศษเงินหรือเศษอาหาร พวกเขาจะพูดว่า ‘ของนักรบขี้เกียจให้กับเราด้วยเถิด เพื่อเราจะได้อาหารกินสักชนิดหนึ่ง’”

พระเจ้าเรียกซามูเอล

3 เด็กชายซามูเอลได้รับใช้อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ภายใต้การดูแลของเอลี ในเวลานั้นพระยาห์เวห์แทบจะไม่ได้พูดกับใครโดยตรง และแทบจะไม่มีนิมิตให้เห็น

2 คืนหนึ่งเอลีซึ่งตาเริ่มมองอะไรไม่ค่อยจะเห็น นอนอยู่ที่ประจำของเขา 3 ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ขณะที่ซามูเอลนอนอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ที่ที่หีบของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่ 4 พระ

† แต่เจ้าจะเห็นเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นในบ้านของตัวเอง ประโยคนี้ไม่มีอยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณหรือในฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน †† ตายด้วยคมดาบ คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณและในฉบับฮีบรูหนึ่งฉบับที่พบในถ้ำคูมรัน แต่ฉบับฮีบรูอื่นๆ เขียนว่า ตายสมเป็นชาย

ยาห์เวห์ได้เรียกซามูเอล ซามูเอลตอบว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ” 5 แล้วเขาก็วิ่งไปหาเอลีและพูดว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ ท่านได้เรียกผม”

แต่เอลีตอบว่า “เราไม่ได้เรียกเจ้า กลับไปนอนเถอะ”

ซามูเอลจึงกลับไปนอน 6 แล้วพระยาห์เวห์ก็เรียกเขาอีก “ซามูเอล” เขาก็ลุกขึ้นไปหาเอลีและตอบว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ ท่านได้เรียกผม”

เอลีตอบว่า “ลูกเอ๋ย เราไม่ได้เรียกเจ้า กลับไปนอนเถอะ”

7 ตอนนั้นซามูเอลยังไม่รู้จักพระยาห์เวห์ เพราะพระยาห์เวห์ยังไม่เคยพูดโดยตรงกับเขามาก่อน

8 พระยาห์เวห์เรียกซามูเอลเป็นครั้งที่สาม เขาก็ลุกขึ้นไปหาเอลี “ผมอยู่ที่นี่ครับ ท่านได้เรียกผม”

เอลีเริ่มรู้ว่าพระยาห์เวห์ได้เรียกเด็กนั้น 9 เอลีจึงบอกซามูเอลว่า “ไปนอนเถอะ และถ้าพระองค์เรียกเจ้าอีก ก็ให้เจ้าพูดว่า ‘พระยาห์เวห์พูดมาเถอะ ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่’”

ดังนั้นเมื่อซามูเอลกลับไปนอนในที่ของเขา 10 พระยาห์เวห์ได้มายืนอยู่ที่นั่น และเรียกแบบครั้งก่อนว่า “ซามูเอล ซามูเอล” ซามูเอลจึงตอบว่า “พูดมาเถอะครับ ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่”

11 พระยาห์เวห์พูดกับซามูเอลว่า “คอยดูให้ดี เรากำลังจะทำการหนึ่งในอิสราเอล ซึ่งหูของคนที่ได้ยินก็จะเสียวแปลบปลาบ †12 เวลานั้นเราจะทำทุกอย่างที่เราได้บอกว่าจะทำกับเอลีและครอบครัวของเขา ให้เกิดขึ้นตั้งแต่ต้นจนจบ 13 เราได้บอกเอลีแล้วว่า เราจะลงโทษครอบครัวของเขาตลอดไป เพราะเอลีรู้เรื่องบาปที่พวกลูกทั้งสองของเขาทำ และรู้ว่าพวกเขาได้สาปแช่งพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้ห้ามปรามพวกเขา 14 เราก็กินสาปแช่งต่อครอบครัวของเอลีว่า เครื่องบูชาหรือของถวายจะไม่มีวันกำจัดความผิดของครอบครัวเอลีได้เลย”

15 ซามูเอลนอนจนถึงเช้า แล้วจึงเปิดประตูวิหารของพระยาห์เวห์ เขาก็กลัว ไม่กล้าบอกเอลีเกี่ยวกับนิมิตนั้น

16 แต่เอลีเรียกเขามาถามว่า “ซามูเอล ลูกเอ๋ย”

ซามูเอลตอบว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ”

17 เอลีถามว่า “พระองค์ได้พูดอะไรกับเจ้าหรือ อยู่ปิดบังเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังเราในสิ่งที่พระองค์บอกเจ้า ขอให้พระเจ้าลงโทษเจ้าด้วยวิธีที่รุนแรงมาก”

18 ซามูเอลจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้เขาฟัง โดยไม่ปิดบังอะไรเลย เอลีจึงตอบว่า “พระองค์คือพระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าดีเถิด”

19 พระยาห์เวห์ได้สถิตอยู่กับซามูเอลในขณะที่เขาเติบโตขึ้น และไม่ว่าซามูเอลจะพูดอะไร พระองค์ก็ทำให้เป็นจริงตามนั้น

†20 คนอิสราเอลทั้งหมดจากดานถึงเบเออร์เซบา ต่างก็รู้ว่าซามูเอลเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่ไว้วางใจได้ 21 พระยาห์เวห์ยังปรากฏตัวต่อซามูเอลอยู่เรื่อยๆที่ซิลโอห์ และพระองค์ได้เปิดเผยตัวให้กับซามูเอล ผ่านทางคำพูดของพระองค์ †

4 แล้วข่าวคราวเกี่ยวกับซามูเอลก็ได้แพร่กระจายไปทั่วอิสราเอล เอลีแก่มากรแล้ว ลูกทั้งสองของเขาก็ยังคงทำสิ่งที่ชั่วร้ายทั้งหลายต่อหน้าพระยาห์เวห์ ††

ชาวฟิลิสเตียรบชนะชาวอิสราเอล

เมื่อคนอิสราเอลยกทัพไปต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย คนอิสราเอลตั้งค่ายที่เอเบนเอเซอร์ ส่วนคนฟิลิสเตียตั้งค่ายที่อาเฟก 2 ชาวฟิลิสเตียได้จัดทหารเพื่อออกไปสู้รบกับอิสราเอล และเมื่อการรบเริ่มขึ้น คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้คนฟิลิสเตีย และถูกฆ่าตายไปประมาณสี่พันคนในสนามรบนั้น 3 เมื่อทหารที่เหลือกลับมาที่ค่าย ผู้นำอา-

† เสียวแปลบปลาบ หมายถึงอาการตกตะลึง †† ไม่ว่าซามูเอล ... จริงตามนั้น หรือแปลตรงๆได้ว่า “พระองค์ไม่ปล่อยให้คำพูดซามูเอลตกพื้นไป” ††† คำพูดของพระองค์ บางครั้ง คำนี้ที่หมายถึง “ข่าวสารจากพระเจ้า” แต่บางครั้งก็อาจจะหมายถึง วิธีพิเศษหรือ ภาพที่พระเจ้าใช้เมื่อพระองค์สื่อสารกับพวกผู้พูดแทนพระองค์ ††† เอลี ... พระยาห์เวห์ ประโยคนี้มาจากฉบับสำเนากรีกโบราณ

วุโสของอิสราเอลทั้งหลายก็พูดกันว่า “ทำไมพระยาห์เวห์ปล่อยให้พวกเราพ่ายแพ้ชาวฟิลิสเตียในวันนี้ ให้พวกเราไปเอาหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์มาจากชิโลห์ที่กันเถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะได้ออกไปกับพวกเรา และจะได้ช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของศัตรู”

4 พวกเขาจึงส่งคนไปชิโลห์ เพื่อนำหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทางสินธุ์ซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์ระหว่างทูตสวรรค์เศราฟิม ลูกชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนี และฟีเนหัสก็อยู่ที่นั่นกับหีบข้อตกลงของพระเจ้า

5 เมื่อหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์มาถึงค่าย คนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้อำนาจเสียงดังจนแผ่นดินสะเทือน 6 เมื่อชาวฟิลิสเตียได้ยินก็ถามกันว่า “ค่ายคนอิสราเอล 7 ไห่ร้องตะโกนเรื่องอะไรกัน”

เมื่อพวกเขาทราบว่าหีบของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่ที่ค่ายแล้ว 7 คนฟิลิสเตียก็รู้สึกกลัว พวกเขาพูดว่า “มีพวกเทพเจ้ามาอยู่ในค่ายนั้นแล้ว พวกเราแยءแล้ว ไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อน 8 ภัยพิบัติกำลังจะเกิดขึ้นกับพวกเรา ใครจะช่วยพวกเราให้พ้นจากมือของพวกเขาเทพเจ้าที่มีฤทธิ์เหล่านี้ได้ เทพเจ้าพวกนี้เคยโจมตีชาวอียิปต์ด้วยพวกกายพิบัติและโรคระบาดหลายอย่าง 9 กล่าวหาว่าไว้คนฟิลิสเตีย ทำตัวให้สมกับลูกผู้ชาย ไม่อย่างนั้นเจ้าก็จะตกอยู่ภายใต้คนอิสราเอลเหมือนที่พวกเขาเคยตกอยู่ภายใต้เจ้ามาก่อน ออกรบให้สมกับลูกผู้ชายเถิด”

10 ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงออกไปสู้รบ และคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ แต่ละคนต่างวิ่งหนีกลับมาที่เต็นท์ของตน มีการฆ่าฟันยิ่งใหญ่อเกิดขึ้น ทหารเดินเท้าของอิสราเอลได้ล้มตายไปสามหมื่นคน 11 หีบของพระเจ้าถูกยึดไป และลูกชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนี และฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย

12 ในวันนั้น มีคนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งมาจากสนามรบ กลับไปที่ชิโลห์ เขาได้ฉีกเสื้อผ้าของเขาและมีเศษดินอยู่บนหัวเพื่อแสดงความโศกเศร้า 13 เมื่อเขามาถึง เอลีนั่งคอยอยู่อยู่บนเก้าอี้ริมถนน เพราะจิตใจของเขากังวลเกี่ยวกับหีบของพระเจ้า เมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น คนทั้งเมืองก็ร้องไห้กันเสียงระงม

14 เอลีได้ยินเสียงร้องจึงถามว่า “นั่นเสียงร้องอะไรกัน” ชายคนนั้นจึงรีบเข้ามาหาเอลี 15 ซึ่งมีอายุถึงเก้าสิบแปดปี และมีดวงตาที่ปิดลง มองไม่เห็นแล้ว 16 เขาก็บอกเอลีว่า “ผมเพิ่งกลับมาจากสนามรบ ผมหนีมาจากสนามรบวันนี้เอง”

เอลีถามว่า “ลูกเอ๋ย เกิดอะไรขึ้น”

17 ชายผู้นำข่าวมา ตอบว่า “คนอิสราเอลได้หลบหนีจากคนฟิลิสเตีย กองทัพอิสราเอลสูญเสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก ส่วนลูกชายสองคนของท่าน โฮฟนีกับฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย และหีบของพระเจ้าก็ถูกยึดไปแล้ว”

18 เมื่อพูดถึงหีบข้อตกลงของพระเจ้า เอลีก็ล้มลงภายหลังที่ข้างประตูและคอหักตาย เพราะเขาแก่แล้วและอ่อนมาก รวมเวลาที่เขาเป็นผู้นำอิสราเอลได้ยี่สิบปี ††

อิสราเอลหมดศักดิ์ศรี

19 ลูกสะใภ้ของเอลีซึ่งเป็นเมียของฟีเนหัสนั้นท้องแก่ใกล้คลอด เมื่อนางได้ยินข่าวว่าหีบของพระเจ้าถูกยึด แล้วพ่อผู้และพ่อของนางก็ตายแล้ว นางก็เริ่มเจ็บท้องและได้คลอดลูกชาย แต่เนื่องจากนางทนความเจ็บปวดไม่ไหว 20 ในขณะที่กำลังจะตาย พวกผู้หญิงที่เฝ้านางอยู่ก็พูดว่า “อย่าสิ้นหวังเลย เพราะเธอได้คลอดลูกชาย”

แต่นางไม่ได้ตอบหรือสนใจเลย 21 นางตั้งชื่อลูกว่าอีคาโบด † และพูดว่า “อิสราเอลหมดศักดิ์ศรีแล้ว” †† นางทำอย่างนี้เพราะหีบของพระเจ้าได้ถูกยึดไปแล้ว และพ่อผู้กับพ่อเธอก็ได้ตายเสีย

† คนอิสราเอล †† ยี่สิบปี คำนี้เจอในสำเนากรีกโบราณและจากนักประวัติศาสตร์โจซีฟัส แต่สำเนาฮีบรูที่นิยมใช้มีคำว่า “ยี่สิบปี” † อีคาโบด ชื่อนี้หมายถึง “หมดศักดิ์ศรี” †† นางตั้งชื่อ ... หมดศักดิ์ศรีแล้ว ประโยคนี้ไม่ได้อยู่ในสำเนากรีกโบราณ

แล้ว 22 แล้วนางก็พูดว่า “อิสราเอลหมดศักดิ์ศรีแล้ว เพราะหีบของพระเจ้าได้ถูกยึดไปแล้ว”

หีบของพระยาห์เวห์ก่อปัญหาให้ชาวฟิลิสเตีย

5 หลังจากที่ชาวฟิลิสเตียได้ยึดหีบของพระเจ้าไป พวกเขาก็นำหีบจากเอเบนเอเซอร์ไปเมืองอัสโดด 2 จากนั้นพวกเขา ก็แบกหีบนั้นไปไว้ในวัดของพระดาโกน † และตั้งไว้ข้างประตูดาโกน 3 เข้าวันต่อมา ชาวเมืองอัสโดด ก็เห็นพระดาโกนล้มหน้าคว่ำอยู่บนพื้นต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์ พวกเขาจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งที่เดิม 4 แต่ในเช้าวันต่อมา พวกเขา ก็พบพระดาโกนล้มหน้าคว่ำอยู่บนพื้นต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์ หัวและแขนทั้งสองข้างของพระดาโกนแตกหักอยู่ที่ธรณีประตู เหลือแต่เพียงลำตัว 5 เป็นเหตุให้ทุกวันนี้นักบวชของพระดาโกนและคนอื่นๆ จะเข้าวัดพระดาโกนที่อัสโดดไม่เหยียบธรณีประตู

6 มือของพระยาห์เวห์ได้ทำให้ชีวิตของคนอัสโดดและเพื่อนบ้านลำบาก พระองค์ทำให้พวกเขาเจอกับปัญหามากมายและมีผีเกิดขึ้น พระองค์ยังส่งหนุมมาให้กับพวกเขาด้วย ตามพวกเรื่อของพวกเขา มีหนิววิ่งพล่านไปหมด และหนูเหล่านี้ก็ยิ่งขึ้นมามากด้วย คนในเมืองต่างพากันหวาดกลัวมาก ††† เมื่อคนอัสโดดเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาพูดว่า “ต้องไม่ให้หีบของพระยาห์เวห์อยู่กับพวกเราที่นี่ เพราะมือของพระองค์หนักอึ้งอยู่บนพวกเรา และบนพระดาโกนของพวกเราด้วย”

8 ดังนั้นคนอัสโดดจึงได้เรียกประชุมผู้นำฟิลิสเตียทุกคนและถามพวกเขาว่า “พวกเราควรจะทำอย่างไรดีกับหีบของพระของชาวอิสราเอล”

พวกผู้นำก็ตอบว่า “ย้ายหีบของพระของชาวอิสราเอลไปไว้ที่เมืองกัท” พวกเขาจึงได้ย้ายหีบของพระของชาวอิสราเอลไปที่เมืองกัท

9 แต่หลังจากที่คนอัสโดดได้ย้ายหีบไปแล้ว มือของพระยาห์เวห์ก็ได้ต่อต้านเมืองกัทนั้น พระองค์ทำให้คนทั้งเมืองสับสนวุ่นวายกันไปหมด คนในเมืองต่างได้รับความเจ็บปวดทรมานจากผีทั้งคนแก่และคนหนุ่มสาว 10 พวกเขาจึงส่งหีบของพระเจ้าไปเอโครน

เมื่อหีบของพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองก็ร้องว่า “พวกเรา นำหีบของพระของอิสราเอลมาให้พวกเราเพื่อฆ่าพวกเราและชาวเมือง” 11 พวกเขาจึงเรียกประชุมผู้นำฟิลิสเตียทุกคนและพูดว่า “ส่งหีบของพระของอิสราเอลกลับไปเสีย ให้หีบนั้นกลับไปที่เดิมของมัน เพื่อว่ามันจะได้ไม่ฆ่าพวกเราและประชาชนของเรา”

เพราะความตายทำให้ทั้งเมืองเต็มไปด้วยความหวาดกลัว มือของพระเจ้าได้หนักอึ้งอยู่บนเมืองนี้ 12 คนที่ไม่ตายก็เป็นผี และเสียงร้องของเมืองนี้ก็ดังขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์

หีบของพระยาห์เวห์ถูกส่งกลับบ้าน

6 เมื่อหีบของพระยาห์เวห์ ได้ไปอยู่ในเขตแดนของคนฟิลิสเตียเจ็ดเดือน 2 คนฟิลิสเตียจึงเชิญพวกนักบวชและหมอดูมาถามว่า “พวกเราควรทำอย่างไรกับหีบของพระยาห์เวห์ดี บอกพวกเราหน่อยว่าจะส่งหีบกลับไปไหนดี”

3 พวกเขาตอบว่า “ถ้าเจ้าจะส่งหีบของพระของอิสราเอลกลับไปอยู่อย่างกลับไปเปล่านั้น แต่เจ้าต้องส่งของถวายชดใช้ไปให้พระนั้นด้วย แล้วพวกเจ้าก็จะหายจากโรค และได้รับการไถ่ เจ้าต้องทำอย่างนี้ เพื่อพระนั้นจะหยุดลงโทษพวกเจ้า” †††

†† พระดาโกน ประชาชนชาวคานาอันสักการะพระเทียมเท็จนี้เพราะหวังว่าจะช่วยให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโกนนี้ น่าจะเป็นพระที่สำคัญที่สุดของชาวฟิลิสเตีย ††† ข้อนี้แปลมาจากสำเนากรีกโบราณ †††† เจ้าต้องทำ ... พวกเจ้า ประโยคนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ และสำเนาฮีบรูที่เจอในถ้ำคูมรัน แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “แล้วเจ้าจะได้รับการไถ่พระนั้นไม่ได้หยุดลงโทษพวกเจ้า”

4 คนฟิลิสเตียถามว่า “พวกเราควรส่งอะไรให้กับพระองค์นั้น เป็นของถวายชดใช้ความผิด”

พวกเขาตอบว่า “ส่งผีห้าก้อนที่ทำจากทองคำและหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนของผู้นำฟิลิสเตีย เพราะโรคระบาดชนิดเดียวกันนี้ก็ได้เกิดกับพวกท่านและผู้นำของพวกท่านเหมือนกัน⁵ ให้สร้างตามต้นแบบของผีและหนูที่ทำลายเมืองของพวกท่าน แล้วให้เกียรติพระของอิสราเอล ไม่แน่ว่าพระนั้นอาจจะยกมือของพระองค์ไปพ้นจากพวกท่าน ไปจากพระทั้งหลายของพวกท่าน และไปจากแผ่นดินของพวกท่าน⁶ ถ้าไม่พวกท่านจะต้องทำใจให้ดิ้อร่นเหมือนกับคนอียิปต์และฟาโรห์ ที่ไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป จนพระองค์นั้นต้องลงโทษพวกเขาอย่างโหดเหี้ยม เพื่อพวกเขาจะได้ปล่อยคนอิสราเอลให้ไปตามทางของพวกเขา

7 ตอนนีให้เตรียมเกวียนใหม่กับวัวตัวเมียสองตัวที่มีลูกแต่ไม่เคยลากเกวียนมาก่อน ให้ผูกเกวียนไว้กับวัวแต่เอาลูกวัวไปปักไว้⁸ เอาหีบของพระยาห์เวห์วางบนเกวียน และเอาหีบที่ใส่ทองที่เป็นของถวายชดใช้ความผิด วางไว้ข้างๆ แล้วปล่อยเกวียนไป⁹ แต่ให้คอยดู ถ้าเกวียนไปที่แผ่นดินของเขาเอง โดยมุ่งหน้าตรงไปเมืองเบธเซเมช แสดงว่าพระยาห์เวห์เป็นผู้ทำให้เกิดภัยพิบัติแก่พวกเรา แต่ถ้ามันไปทางอื่นพวกเราจะรู้ได้ว่าไม่ได้เป็นฝีมือของพระองค์นั้นหรือที่โจมตีพวกเรา แต่มันเกิดขึ้นกับพวกเราโดยบังเอิญ”

10 คนฟิลิสเตียก็ทำตามนั้น พวกเขาเอาแม่วัวคู่หนึ่งมาเทียมเกวียน และขึงลูกมันไว้¹¹ แล้วเอาหีบของพระยาห์เวห์และหีบที่ใส่พวกหนูทองคำกับพวกผีทองคำทั้งหมดขึ้นเกวียน¹² จากนั้นแม่วัวก็ออกเดินตรงไปยังเมืองเบธเซเมช แม่วัวเดินไปตามถนน และร้องไปตลอดทาง พวกมันไม่เลี้ยวซ้ายหรือขวาเลย ผู้นำฟิลิสเตียตามไปจนถึงเขตแดนเบธเซเมช

13 เวลานั้นชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาเลในหุบเขา และเมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นมาเห็นหีบของพระยาห์เวห์ พวกเขา ก็ดีใจกันใหญ่และตรงไปที่หีบนั้น¹⁴ เกวียนได้เข้ามาในเขตทุ่งนาของโยชวา ชาวเบธเซเมช และหยุดที่ข้างก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ชาวเมืองผ่าไม้จากเกวียนทำเป็นพืน และฆ่าวัวคู่หนึ่งเผาเป็นเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์

15 คนเลวี[†] ก็นำหีบของพระยาห์เวห์และหีบใส่พวกทองคำลงมาวางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น ในวันนั้นชาวเมืองเบธเซเมชได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชา และพวกเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์

16 ผู้นำทั้งห้าคนของฟิลิสเตียได้เห็นสิ่งต่างๆทั้งหมดนี้ และพวกเขาได้กลับไปเมืองเอโครนในวันนั้น

17 ก่อนผีทองคำห้าก้อนที่คนฟิลิสเตียได้ส่งให้กับพระยาห์เวห์ เป็นของถวายชดใช้ความผิดนั้น แต่ละก้อนแทนเมืองอชโดด เมืองกาซา เมืองอชเคโลน เมืองกัท และเมืองเอโครน¹⁸ จำนวนหนูทองคำก็ทำขึ้นตามจำนวนเมืองต่างๆที่เป็นของผู้นำทั้งห้าของฟิลิสเตีย เมืองพวกนี้มีป้อมปราการ และแต่ละเมืองก็มีหมู่บ้านล้อมรอบมัน

หินก้อนใหญ่ซึ่งคนเบธเซเมชใช้วางหีบของพระยาห์เวห์ก็ยังคงเป็นพยานอยู่ในทุ่งนาของโยชวาชาวเบธเซเมชมาจนถึงทุกวันนี้¹⁹ แต่เมื่อพวกผู้ชายชาวเบธเซเมชเห็นหีบของพระยาห์เวห์และเฉลิมฉลองกัน ไม่มีพวกนักบวชอยู่ในหมู่พวกเขา พระยาห์เวห์ก็เลยฆ่าคนเบธเซเมชไปเจ็ดสิบคน[‡] ประชาชนก็ไว้ทุกข์เพราะพระยาห์เวห์ลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรง²⁰ ชาวเมืองเบธเซเมช

† เอาลูกวัวไปปักไว้ พวกชาวฟิลิสเตียคิดว่าถ้าแม่วัวสองตัวนั้นไม่พยายามที่จะทำลายของพวกมันก็เป็นเพราะพิสูจน์ว่าพระเจ้ากำลังนำพวกมันอยู่และแสดงว่าพระองค์ยอมรับของขวัญเหล่านี้จากพวกเขาแล้ว †† คนเลวี คนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเลวี มีหน้าที่คอยช่วยเหลือนักบวช ‡ ข้อนี้คงจะเป็นข้อความดั้งเดิม ซึ่งตรงกับรายละเอียดในสำเนากรีกโบราณ แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันอ่านว่า “แต่พระยาห์เวห์ฆ่าพวกผู้ชายบางคนของเมืองเบธเซเมชเพราะพวกเขาเองเข้าไปในหีบของพระยาห์เวห์ และพระองค์ฆ่าผู้ชายเจ็ดสิบคนท่ามกลางประชาชน และผู้ชายห้าคน”

จึงถามว่า “ใครจะสามารถยืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ หีบของพระเจ้าควรจะไปอยู่กับใครดี”

21 พวกเขาจึงส่งพวกคนนำข้าวไปยังชาวเมืองคิริยาท-เยอริมว่า “คนฟิลิสเตียได้ส่งหีบของพระยาห์เวห์กลับมาให้แล้ว ขอให้ลงมารับหีบขึ้นไปอยู่กับท่านด้วย”

7 คนคิริยาท-เยอริมจึงมารับหีบของพระยาห์เวห์ไป เขาได้นำหีบไปยังบ้านของอาบีนาตบที่อยู่บนเนินเขา และแต่งตั้งเอลเอซาร์ ลูกชายของอาบีนาตบ ให้เป็นผู้ดูแลหีบของพระยาห์เวห์² หีบของพระยาห์เวห์อยู่ที่คิริยาท-เยอริมเป็นเวลานานถึงยี่สิบปี

พระยาห์เวห์ช่วยคนอิสราเอล

คนอิสราเอลทั้งหมดต่างก็เศร้าโศกและแสวงหาพระยาห์เวห์³ ซามูเอลจึงบอกกับครอบครัวทั้งหมดของอิสราเอลว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมหาพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของพวกท่าน ก็ให้ขจัดพวกพระของคนต่างชาติและพวกพระอชทาโรทไป และสัญญาต่อพระยาห์เวห์ว่าจะรับใช้พระองค์ท่านนั้น และพระองค์จะช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิสเตีย”

4 คนอิสราเอลจึงละทิ้งพวกพระบาอัลและพวกพระอชทาโรทของพวกเขา และรับใช้พระยาห์เวห์ท่านนั้น

5 จากนั้นซามูเอลได้พูดว่า “ให้เรียกประชุมคนอิสราเอลทั้งหมดที่มีสปาร์ และเราจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์เพื่อพวกท่าน”

6 เมื่อพวกเขามาประชุมกันที่มีสปาร์ พวกเขาตักน้ำมาเทออกต่อหน้าพระยาห์เวห์ ในวันนั้นพวกเขาอดอาหารและได้สารภาพผิดว่า “พวกเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์” ซามูเอลก็เป็นผู้นำ[‡] ของอิสราเอลที่มีสปาร์

7 เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินข่าวเรื่องการชุมนุมของคนอิสราเอลที่มีสปาร์ พวกผู้นำของพวกเขาก็ได้ยกขึ้นไปโจมตีคนอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาต่างก็พากันตื่นกลัวชาวฟิลิสเตีย⁸ พวกเขาจึงพูดกับซามูเอลว่า “อย่าหยุดร้องขอต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะได้ช่วยชีวิตพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิสเตีย”

9 ซามูเอลจึงเอาลูกแกะที่ยังไม่หย่านมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ ซามูเอลร้องขอต่อพระยาห์เวห์แทนชาวอิสราเอล และพระยาห์เวห์ก็ตอบเขา¹⁰ ขณะที่ซามูเอลกำลังเผาเครื่องบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียได้บุกเข้ามาใกล้แล้วเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล แต่วันนั้นพระยาห์เวห์ทำให้เกิดฟ้าร้องสนั่นหวั่นไหวใส่คนฟิลิสเตีย ทำให้พวกเขาตกใจขวัญหนีดีฝ่อ และถอยหนีไปจากคนอิสราเอล¹¹ คนอิสราเอลรีบออกมาจากเมืองมีสปาร์ และไล่ล่าฆ่าฟันคนฟิลิสเตียไปตลอดทางจนถึงบริเวณที่อยู่ใต้เมืองเบธคาร์

สันติภาพสู่อิสราเอล

12 จากนั้นซามูเอลก็นำก้อนหินก้อนหนึ่งมาตั้งไว้ระหว่างเมืองมีสปาร์และเมืองเยสซานาห์[‡] และตั้งชื่อหินก้อนนั้นว่า “เอเบนเอเซอร์”^{‡‡} และพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ช่วยเหลือพวกเราจนถึงที่นี่”

13 ดังนั้นคนฟิลิสเตียที่พ่ายแพ้ จึงไม่เข้ามาบุกรุกแผ่นดินของอิสราเอลอีก ตลอดชีวิตของซามูเอลนั้น มือของพระยาห์เวห์ก็ได้ต่อสู้กับคนฟิลิสเตีย¹⁴ เมืองต่างๆจากเอโครนถึงกัท ที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากคนอิสราเอลนั้น พวกชาวอิสราเอลก็ได้ยึดคืนมา

‡† ผู้นำ หรือ ผู้บัญชาการ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ เป็นหน่วยที่ใช้เรียกการจัดกำลังคนเป็นกองในการสู้รบ แต่ไม่รู้จำนวนที่แน่นอนและยังไม่รู้ความแตกต่างระหว่าง “ผู้นำ” และ “เจ้าหน้าที่” ‡‡ เมืองเยสซานาห์ คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณและฉบับแปลภาษาซีริแอก “เมืองเยสซานาห์” เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากเยรูซาเล็มไปทางทิศเหนือประมาณยี่สิบเจ็ดกิโลเมตร แต่ฉบับฮีบรูเขียนว่า เมืองเซน ‡‡‡ เอเบนเอเซอร์ ก้อนหินของความช่วยเหลือ

และชาวอิสราเอลยังช่วยให้ดินแดนรอบๆเมืองเหล่านั้นพ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิสเตีย

และมีสันติภาพเกิดขึ้นระหว่างคนอิสราเอลและคนอามไรต์ด้วย

15 ซามูเอลเป็นผู้นำของคนอิสราเอลไปตลอดชีวิตเขา 16 ทุกๆปีเขาจะเดินทางเวียนไปจนทั่วจากเมืองเบธเอลไปเมืองกิลกาลถึงเมืองมิสปาห์ เพื่อตัดสินคดีของชาวอิสราเอลในเมืองต่างๆเหล่านั้น 17 แล้วเขาก็จะกลับไปเมืองรามาห์ซึ่งเป็นบ้านของเขา และตัดสินคดีของคนอิสราเอลที่นั่นด้วย เขาได้สร้างแท่นบูชาสำหรับพระยาห์เวห์ไว้ที่นั่น

คนอิสราเอลร้องขอกษัตริย์

8 เมื่อซามูเอลแก่แล้ว เขาได้ตั้งพวกลูกชายของเขาให้เป็นผู้ตัดสินคดีของคนอิสราเอล 2 ลูกชายคนโตของซามูเอลชื่อโยเอล ลูกชายคนที่สองชื่ออามิยาห์ พวกเขาได้รับใช้ประจำอยู่ที่เมืองเบเออร์เซบา 3 แต่ลูกชายของเขาไม่ได้ทำตามอย่างซามูเอลพ่อของเขา พวกเขาหันไปคดโกง หาผลประโยชน์ใส่ตัว รับสินบน รวมทั้งบิดเบือนความยุติธรรม 4 ดังนั้นผู้นำทั้งหมดของอิสราเอลจึงรวมตัวกันไปหาซามูเอลที่เมืองรามาห์ 5 พวกเขาพูดกับซามูเอลว่า “ท่านก็แก่แล้วและพวกลูกชายของท่านก็ไม่ได้ทำตามอย่างท่าน ตอนนี้ ขอให้ตั้งกษัตริย์เป็นผู้นำพวกเราเหมือนอย่างที่ชนชาติอื่นๆเขามีกัน”

6 แต่เมื่อพวกเขาพูดว่า “ขอกษัตริย์เป็นผู้นำพวกเรา” ทำให้ซามูเอลไม่พอใจ ซามูเอลจึงอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 7 พระยาห์เวห์บอกซามูเอลว่า “ให้ฟังคำพูดของประชาชนทั้งหมดที่พูดกับเจ้า พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธเจ้า แต่ปฏิเสธเรา ไม่ใช่เป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา 8 พวกเขาชอบทำอย่างนี้ตั้งแต่วันที่เรานำพวกเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือพวกเขาจะละทิ้งเราและไปรับใช้พระอื่น ๆ แล้วพวกเขาก็กำลังทำอย่างนั้นกับเจ้าด้วย 9 ตอนนี้ ให้รับฟังประชาชน แต่ต้องเตือนพวกเขาอย่างนิจเป็นทางการ และให้พวกเขารู้ว่า กษัตริย์ที่จะมาปกครองพวกเขานั้นจะทำอะไรบ้าง”

10 ซามูเอลเล่าคำพูดของพระยาห์เวห์ทุกคำให้กับประชาชนที่ร้องขอกษัตริย์จากเขา 11 เขาพูดว่า “นี่คือสิ่งที่กษัตริย์ที่จะมาปกครองเหนือพวกท่านจะทำคือ กษัตริย์จะเอาพวกลูกชายของพวกท่านไปเป็นทหารประจำรถรบและทหารม้า และพวกเขาจะต้องวิ่งนำหน้าพวกรถรบของกษัตริย์นั้น 12 เขาจะแต่งตั้งบางคนให้ดูแลทหารพันคน บางคนดูแลทหารห้าสิบคน และบางคนจะได้รับหน้าที่เฝ้าและเก็บเกี่ยวพืชผลของกษัตริย์ และบางคนมีหน้าที่ต้องทำอาวุธสงครามและทำเครื่องมือสำหรับรถรบของกษัตริย์นั้น

13 กษัตริย์จะเอาพวกลูกสาวของพวกท่านไปเป็นคนปรุงเครื่องหอมและทำครีวและอบขนมปัง

14 กษัตริย์จะยึดที่นาที่ดีที่สุดของพวกท่าน รวมทั้งสวนองุ่นและสวนมะกอกไปให้กับข้าราชการของเขา 15 กษัตริย์จะชักเอาหนึ่งในสิบของเมล็ดพืช และผลงุ่นของพวกท่าน และเอาไปให้กับพวกเจ้าหน้าที่และพวกข้าราชการของเขา 16 กษัตริย์นั้นจะยึดเอาคนรับใช้ชายหญิง หังฝูงวัว และลาที่ดีที่สุดของพวกท่านไปใช้ทำงานของเขาเอง 17 เขาจะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของพวกท่าน และพวกท่านทั้งหลายจะกลายเป็นทาสของเขา 18 เมื่อวันนั้นมาถึงพวกท่านจะร้องทุกข์ให้ปลดปล่อยท่านจากกษัตริย์ที่ท่านเลือก แต่พระยาห์เวห์จะไม่ตอบท่านในวันนั้น”

19 แต่ประชาชนไม่ยอมฟังซามูเอล พวกเขาพูดว่า “ไม่จริง พวกเราอยากได้กษัตริย์ปกครองพวกเรา 20 แล้วเราจะได้เป็นเหมือนกับชนชาติอื่นที่มีกษัตริย์เป็นผู้นำเราและนำหน้าพวกเราในการรบ”

21 เมื่อซามูเอลได้ยินคำพูดทั้งหมดของประชาชน เขาก็มาเล่าให้พระยาห์เวห์ฟัง 22 พระยาห์เวห์ตอบว่า “ฟังพวกเขาเถอะ และให้กษัตริย์คนหนึ่งกับพวกเขาไป”

แล้วซามูเอลก็พูดกับคนอิสราเอลว่า “ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตัวเอง”

ซาอูลตามหาลาของพ่อ

9 มีชายเฝ้าเบนยามินคนหนึ่งชื่อคิซ คิซเป็นลูกชายของอาบีเอล อาบีเอลเป็นลูกชายของเศโรร์ เศโรร์เป็นลูกชายของเบโคร์ท เบโคร์ทเป็นลูกชายของอาฟิยาห์คนเฝ้าเบนยามิน คิซเป็นคนมีฐานะสูง 2 เขามีลูกชายชื่อซาอูล เป็นชายฉกรรจ์หน้าตาหล่อเหลา ไม่มีคนอิสราเอลคนใดหล่อเท่ากับเขาเลย และเขาก็สูงกว่าคนอื่น ๆ หนึ่งช่วงบ่า

3 ตอนที่ฝูงลาของคิซพ่อของซาอูลหายไป คิซบอกกับซาอูลลูกชายว่า “เอาคนรับใช้ไปกับเจ้าคนหนึ่ง แล้วออกไปตามหาฝูงลา” 4 ซาอูลผ่านแถบเทือกเขาเอเฟราอิม และพื้นที่รอบเมืองซาลิชา แต่พวกเขาก็ไม่พบฝูงลา พวกเขาจึงเข้าไปในเขตแดนซาอูลิม แต่ก็ยังไม่พบฝูงลาที่นั่น เขาจึงเข้าไปในเขตแดนของคนเบนยามิน แต่ก็ยังไม่พบฝูงลา

5 เมื่อพวกเขามาถึงเขตแดนที่ตระกูลศูฟอาศัยอยู่กัน ซาอูลก็พูดกับคนรับใช้ที่มากับเขาว่า “กลับกันเถอะ บางทีพ่ออาจจะเลิกหว่างลา แต่เริ่มหว่างพวกเราแทนแล้ว”

6 แต่คนรับใช้เขาตอบว่า “มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งอยู่ในเมืองนี้ คนนับถือเขามาก และทุกสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริง ไปกันเถอะ บางทีเขาอาจจะบอกได้ว่าพวกเราควรไปทางไหน”

7 ซาอูลพูดกับคนรับใช้ของเขาว่า “ถ้าเราไปหาเขา เรามีอะไรจะให้กับเขาหรือ อาหารในถุงของพวกเราทั้งหมดแล้ว เราไม่มีของขวัญอะไรจะไปให้คนของพระเจ้าเลย”

8 คนรับใช้ตอบเขาว่า “ดูซิ ข้าพเจ้ามีเงินอยู่สามกรั่ม ข้าพเจ้าจะเอาไปให้คนของพระเจ้า แล้วเขาก็จะบอกกับพวกเราว่าควรจะไปทางไหน”

9 (อิสราเอลในสมัยก่อน ถ้าใครไปสอบถามเรื่องต่างๆกับพระเจ้า เขาจะพูดว่า “ไปเถอะไปหาผู้ที่เห็นนิมิตกัน” เพราะในสมัยก่อนนั้น คนเรียกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ผู้ทูลนาย” 10 ซาอูลตอบคนรับใช้ของเขาว่า “ดีมาก ไปกันเถอะ” จากนั้นพวกเขาจึงไปยังเมืองที่คนของพระเจ้าผู้นั้นอยู่

11 ระหว่างทางเดินขึ้นเขาเข้าไปในเมืองนั้น พวกเขาได้พบพวกเด็กผู้หญิงออกมาตักน้ำ จึงถามเด็กเหล่านั้นว่า “ผู้ที่เห็นนิมิตอยู่ที่นี้หรือเปล่า”

12 พวกเด็กผู้หญิงเหล่านั้นตอบว่า “เขามาอยู่ที่นี้ และเพิ่งไปก่อนหน้าท่าน รัยๆหน่อย เขาเพิ่งเข้ามาในเมืองของพวกเราวันนี้เอง เพราะมีประชาชนมาถวายเครื่องบูชาบนที่สูงนั้น 13 พ่อท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านจะได้พบเขาก่อนที่เขาจะขึ้นไปกินอาหารบนที่สูงนั้น ประชาชนจะไม่เริ่มกินอาหารจนกว่าเขาจะมาถึง เพราะเขาต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับเครื่องบูชานั้น หลังจากนั้นคนที่ได้รับเชิญมาก็จะกินอาหารกัน ขึ้นไปตอนนั้นเลย ท่านจะได้พบเขาทันที”

14 ซาอูลและคนรับใช้ขึ้นไปในเมือง ขณะที่พวกเขากำลังเข้ามาในเมืองนั้น ซามูเอลก็เดินตรงมาทางพวกเขา กำลังเดินมาตามทางที่จะขึ้นไปบนสถานที่สูงนั้น

15 หนึ่งในวันก่อนที่ซาอูลจะมาถึง พระยาห์เวห์ได้แสดงให้ซามูเอลรู้ว่า 16 “พรุ่งนี้เวลานี้ เราจะส่งชายหนุ่มคนหนึ่งจากแผ่นดินเบนยามินมา ให้เจ้าเจิมเขาเป็นผู้นำเหนือคนอิสราเอลของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟิลิสเตีย เราได้เห็นความทุกข์ยาก †ประชาชนของเรา และเราก็ได้ยินเสียงร้องให้ช่วยของพวกเขาแล้ว”

† ฝูงวัว มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูเขียนว่า พวกชายหนุ่ม

†† ความทุกข์ยาก คำนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ

17 เมื่อซามูเอลเห็นซาอูล พระยาห์เวห์ก็พูดกับเขาว่า “นี่คือชายที่เราได้บอกเจ้า เขาจะปกครองประชาชนของเรา”

18 ซาอูลเข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตู และถามว่า “ช่วยบอกหน่อยว่าบ้านของผู้ที่เห็นนิมิตอยู่ที่ไหน”

19 ซามูเอลตอบว่า “เรานี้แหละคือผู้ที่เห็นนิมิต ให้ท่านเดินนำหน้าเราไปบนที่สูงนั้น เพราะวันนี้ท่านจะกินอาหารร่วมกับเรา และพรุ่งนี้เราถึงจะให้ท่านกลับไป และจะบอกกับท่านถึงสิ่งทั้งหมดที่ท่านข้องใจอยู่” 20 ส่วนฝูงลาที่หายไปเมื่อสามวันก่อน ก็ไม่ต้องห่วงอีกแล้ว เพราะพวกเขาหาหมันพบแล้ว และตอนนี้ มีสิ่งที่ซาอูลทรงหาทั้งหมดกำลังมองหาอยู่ สิ่งนั้นก็คือท่านและครอบครัวของท่าน”

21 ซาอูลตอบว่า “แต่เราเป็นคนเผ่าเบนยามิน เผ่าที่เล็กที่สุดของอิสราเอล และตระกูลของเราที่ด้อยที่สุดในพวกตระกูลทั้งหมดของเผ่าเบนยามิน ทำไมท่านถึงพูดอย่างนี้กับเรา”

22 แล้วซามูเอลจึงนำซาอูลและคนใช้เข้ามาในห้องโถง และให้เขาทั้งสองนั่งที่หัวโต๊ะ แยกที่เขี่ยหมากที่มีประมาณสามสิบคน 23 ซามูเอลพูดกับพ่อครัวว่า “ให้เอาเนื้อชิ้นที่เราให้ท่านไปมานี้ ชิ้นที่เราบอกให้แยกเก็บไว้ต่างหากนั้นแหละ”

24 ดังนั้นพ่อครัวจึงนำเนื้อส่วนขา † และเนื้อที่ติดมันมาวางไว้ตรงหน้าซาอูล ซามูเอลพูดว่า “กินเนื้อที่วางไว้ตรงหน้าท่านเถิด เพราะตอนที่เราร่วมกันมาประชุมกัน เนื้อส่วนนี้ก็ได้ออกเก็บไว้สำหรับท่าน สำหรับโอกาสพิเศษนี้” และซาอูลก็กินอาหารเย็นกับซามูเอลในวันนั้น

25 หลังจากกินกันเสร็จแล้ว ซาอูลและคนรับใช้ลงมาจากบนที่สูง และ เข้ามาในเมือง ซามูเอลได้จัดที่นอนให้กับซาอูลบนดาดฟ้า †† ‡

26 แล้วซาอูลก็นอน † เข้าตัววันรุ่งขึ้น ซามูเอลตะโกนเรียกซาอูลบนดาดฟ้าว่า “ลุกขึ้นเถิด เราจะส่งท่านไปตามทางของท่าน” เมื่อซาอูลลุกขึ้น เขาและซามูเอลก็ออกไปข้างนอกด้วยกัน

27 เมื่อพวกเขาเดินทางมาถึงซานเมือง ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “ให้บอกคนใช้ ให้เดินทางหน้าพวกเราขึ้นไปก่อน” และคนใช้ก็ทำตามนั้น “แต่ให้ท่านอยู่ที่นี้ก่อน เพื่อเราจะได้ออกข้อความจากพระเจ้าให้ท่านรู้”

ซามูเอลเจิมซาอูล

10 จากนั้นซามูเอลได้หยิบขวดน้ำมัน และเทลงบนหัวของท่านให้เป็นผู้นำเหนือคนอิสราเอล ซึ่งเป็นทรัพย์สิ้นของพระองค์แล้ว เจ้าจะได้ครอบครองประชาชน แล้วช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากพวกศัตรูที่อยู่ล้อมรอบพวกเขา พระองค์ได้เจิมท่านให้เป็นผู้ครอบครองเหนือคนของพระองค์ แล้วนี่จะเป็นหลักฐานพิสูจน์ว่าคำพูดของเราเป็นความจริง คือ †2 เมื่อท่านจากเราไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนอยู่ใกล้หลุมศพของราเชลที่เมืองเศลซาร์ห์ ในเขตแดนของเบนยามิน พวกเขาจะบอกท่านว่า ‘ฝูงลาที่ท่านตามหานั้นเจอแล้ว และตอนนี้คิซพ้อของท่านเลิกห่วงเรื่องฝูงลาแล้ว แต่กลับเป็นห่วงท่านแทน’ พ่อท่านพูดว่า ‘เราจะทำอย่างไรดีเกี่ยวกับเรื่องของคุณชายเรว’

3 จากนั้นท่านจะเดินต่อไปจนถึงต้นไม้ใหญ่ที่ทาโบร์ ที่นั่นท่านจะพบชายสามคนที่กำลังจะขึ้นไปพบพระเจ้าที่เบธเอล ชายคนหนึ่งที่หนึ่งจะแบกลูกแพะสามตัว ชายคนที่สองจะถือขมมปังสามก้อน

† เนื้อส่วนขา น่าจะเป็นต้นขาด้านซ้ายที่ถูกเก็บไว้เป็นพิเศษสำหรับแขกสำคัญ ส่วนต้นขาด้านขวาจะเก็บไว้ให้นักบวชที่ทำหน้าที่เผาสัตว์บูชา นักบวชได้ช่วยเหลือในการฆ่าสัตว์และเอาส่วนไขมันของสัตว์ไปวางไว้บนแท่นบูชาเพื่อให้เป็นของขวัญแก่พระเจ้า †† ซามูเอล ... ซาอูลบนดาดฟ้า ข้อความนี้มาจากสำเนาแปลกรีก ส่วนในภาษาฮีบรูกล่าวไว้ว่า “ซามูเอลได้พูดกับซาอูลบนดาดฟ้า” ‡ ดาดฟ้า ในสมัยอิสราเอลโบราณ ใช้เป็นห้องเสริมรับแขกและใช้เก็บของ †† แล้วซาอูลก็นอน ข้อความนี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “แล้วพวกเขาถือลูกขึ้นแต่เช้า” †† เจ้าจะได้ ... เป็นความจริง คือข้อความนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ

และชายคนที่สามจะถือถุงหนึ่งใส่เหล้าองุ่นหนึ่ง 4 พวกเขาจะทักทายท่านและจะให้ขมมปังที่ยืนถวายสองชุด †ซึ่งสงวนไว้ให้กับนักบวช ให้กับท่าน ก็ได้รับเอาไว้จากพวกเขา 5 หลังจากนั้นท่านจะไปถึงเมืองกิเบอาห์ของพระเจ้า ซึ่งมีทหารรักษาการของฟิลิสเตียอยู่ เมื่อท่านเข้าใกล้เมืองนั้น ท่านจะพบชบวบนผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังลงมาจากบนที่สูงนั้น กำลังเล่นพิณ กลอง ชลวย และพิณใหญ่ นำหน้าเข้ามา และกำลังพูดแทนพระเจ้าอยู่ ††6 พระวิญญานของพระยาห์เวห์จะมามีฤทธิ์อยู่เหนือท่าน และท่านจะร่วมกินพูดแทนพระเจ้ากับพวกเขา ท่านจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน 7 เมื่อสัตย์ญาณเหล่านี้ได้เกิดขึ้นแล้ว ท่านจะสามารถทำอะไรก็ได้ที่ท่านคิดว่าดี เพราะพระเจ้าจะสถิตอยู่กับท่าน

8 ให้ท่านล่วงหน้าไปกิลกาลก่อนเรา เราจะลงไปที่หาท่านอย่างแนนอน เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา แต่ท่านต้องรอเราอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนกว่าเราจะมาหาท่าน และบอกท่านว่าท่านจะต้องทำอะไร”

ซาอูลกลายเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

9 เมื่อซาอูลหันหลังไปจากซามูเอล พระเจ้าได้เปลี่ยนจิตใจของซาอูล และสัตย์ญาณต่าง ๆ เหล่านี้ได้เกิดขึ้นกับเขาในวันนั้น 10 เมื่อเขาทั้งสองมาถึงเมืองกิเบอาห์ของพระเจ้า ก็พบกับชบวบนของผู้พูดแทนพระเจ้า พระวิญญานของพระเจ้าก็พุ่งเข้าไปในตัวซาอูล และซาอูลก็ร่วมพูดแทนพระเจ้ากับคนเหล่านั้น 11 เมื่อคนที่เคยรู้จักเขามาก่อน เห็นเขาพูดแทนพระเจ้าอยู่ร่วมกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ถามกันว่า “นั่นมันอะไรกัน เกิดอะไรขึ้นกับลูกชายของคุณ ซาอูลเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยหรือ”

12 ชายคนหนึ่งที่อยู่ที่นี่ตอบว่า “ดูเหมือนเขาจะเป็นผู้นำของคนเหล่านั้น” 5 ดังนั้นมันจึงเป็นคำพูดติดปากกันว่า “ซาอูลเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยหรือ”

ซาอูลกลับถึงบ้าน

13 หลังจากซาอูลหยุดพูดแทนพระเจ้า เขาก็ขึ้นไปบนที่สูง 14 ลูกของซาอูลก็ถามเขาและคนรับใช้ว่า “พวกเจ้าไปอยู่ที่ไหนมา”

ซาอูลตอบว่า “เราไปตามหาฝูงลา แต่เมื่อตามไม่เจอ เราเลยไปหาซามูเอล”

15 ลูกของซาอูลพูดว่า “บอกลุงซิว่า ซามูเอลพูดอะไรกับเจ้า”

16 ซาอูลตอบว่า “เขาขียนยันกับพวกเราว่าฝูงลาได้หาเจอแล้ว” แต่เขาไม่ได้บอกลุงของเขาเรื่องที่ซามูเอลพูดเกี่ยวกับการเป็นกษัตริย์

ซามูเอลประกาศให้ซาอูลเป็นกษัตริย์

17 ซามูเอลเรียกประชุมคนอิสราเอลต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่มิสปาห์ 18 และได้บอกกับคนทั้งหลายว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของคนอิสราเอล พูดไว้ว่า ‘เป็นเรานี้แหละ ที่ได้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยพวกเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของคนอียิปต์ และอาณาจักรทั้งหลายที่ข่มเหงพวกเขา’ 19 แต่ตอนนี้พวกเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเจ้า ผู้ที่ช่วยพวกเขาทั้งหลายให้พ้นจากความหายนะและความโศกเศร้าทั้งหลายของเจ้า แต่พวกเขาทั้งหลายกลับพูดว่า ‘ไม่เอา ขอตั้งกษัตริย์มาปกครองพวกเรา’ ดังนั้น ตอนนี้ ให้เข้ามาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ตามเผ่าและตระกูลของพวกเขา”

††† ขมมปังที่ยืนถวายสองชุด พบในฉบับแปลกรีกและฉบับฮีบรูที่เจอในตำรา คัมภีร์ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “สองของขมมปัง” †††† ผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ ในที่นี้อาจจะหมายถึง พระวิญญานสถิตอยู่ในคนเหล่านั้น และควบคุมพวกเขาให้ร้องสรรเสริญพระเจ้า ร้องเพลงและเต้นรำ 5 ดูเหมือน ... คนเหล่านั้น หรือแปลตรงๆได้ว่า “ใครเป็นพ่อของคนเหล่านั้น” คำว่า “พ่อ” บางครั้งใช้เรียกคนที่นำและสอนผู้พูดแทนพระเจ้า

20 เมื่อซามูเอลนำเผ่าทั้งหลายของคนอิสราเอลเข้ามา ก็มีการจับสลากกัน และคนเผ่าเบนยามินก็ได้รับเลือก ²¹ จากนั้นเขาก็นำตระกูลต่างๆในเผ่าเบนยามินเข้ามาที่ตระกูล และตระกูลมัตรีก็ได้รับเลือกตามสลาก สุดท้ายซามูเอลลูกชายของคิซก็ได้รับเลือกโดยการจับสลากนี้

แต่เมื่อพวกเขาตามหาซามูเอลกลับไม่พบตัว ²² พวกเขาจึงถามพระยาห์เวห์ว่า “ชายคนนั้นมาที่นี้แล้วหรือยัง”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เขาซ่อนตัวอยู่หลังหีบห่อเหล่านั้น”

²³ พวกเขาจึงวิ่งไปตามซามูเอลออกมา เมื่อซามูเอลยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน เขาจะสูงเกินคนอื่นอยู่ไปหนึ่งช่วงบ่า

²⁴ ซามูเอลพูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “พวกท่านได้เห็นคนที่พระยาห์เวห์ได้เลือกแล้วหรือยัง ไม่มีใครเหมือนเขาเลยในท่ามกลางประชาชนทั้งหมด”

ดังนั้นประชาชนจึงร้องตะโกนว่า “ขอให้ษัตริย์ทรงพระเจริญ”

²⁵ ซามูเอลอธิบายให้ประชาชนฟังถึงกฎระเบียบเกี่ยวกับการเป็นกษัตริย์ เขาได้เขียนมนลงบนม้วนกระดาษและได้วางมันไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ จากนั้นซามูเอลก็ปล่อยให้ประชาชน กลับบ้านของพวกเขา

²⁶ ซามูเอลก็กลับบ้านของเขาที่กิเบอาห์ด้วย มีคนกล้าหาญที่พระเจ้าได้จิตใจให้ติดตามซามูเอลไปจำนวนหนึ่ง ²⁷ แต่ก็มีพวกชอบก่อปัญหาบางคนพูดถึงซามูเอลว่า “ไอ้หมอนี้จะช่วยอะไรพวกเราได้” พวกเขาต่างดูถูกเขา และไม่นำของขวัญมาให้ แต่ซามูเอลไม่พูดอะไรเลย

นาหาช กษัตริย์ของชาวอัมโมน

กษัตริย์นาหาชของชาวอัมโมนได้ทำร้ายเผ่ากาตและรูเบน นาหาชได้ควักตาขวาของชายทุกคน และไม่ยอมให้ใครมาช่วยพวกเขา เขาได้ควักตาขวาของชายอิสราเอลทุกคนที่อาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน แต่มีชายอิสราเอลเจ็ดพันคนหนีจากชาวอัมโมนไปอยู่ที่เมืองยาเบช-กิเลอาด [†]

นาหาชกษัตริย์ของคนอัมโมน

11 ประมาณหนึ่งเดือนผ่านไป นาหาชคนอัมโมนได้ขึ้นมาล้อมเมืองยาเบช-กิเลอาด ชาวเมืองยาเบชจึงพูดกับนาหาชว่า “ทำสัญญาสงบศึกกับพวกเราเถอะ และพวกเราจะยอมรับใช้ท่าน”

² แต่นาหาชชาวอัมโมนตอบว่า “เราจะทำสัญญาสงบศึกกับพวกเจ้า ก็ต่อเมื่อเราได้ควักดวงตาข้างขวาของพวกเจ้าออกทุกคน เพื่อคนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความอับอายขายหน้า”

³ พวกผู้นำของเมืองยาเบชพูดกับเขาว่า “ขอเวลาพวกเราสักเจ็ดวัน เพื่อจะได้ส่งข่าวไปให้ทั่วทุกแห่งที่คนอิสราเอลอยู่ แต่ถ้าไม่มีใครมาช่วยพวกเรา เราก็จะยอมจำนนต่อท่าน”

ซามูเอลช่วยยาเบช-กิเลอาด

⁴ เมื่อพวกคนส่งข่าวมาถึงเมืองกิเบอาห์ของซามูเอล พร้อมกับแจ้งข่าวที่เกิดขึ้นให้กับชาวเมือง ชาวเมืองต่างพากันร้องไห้เสียงดัง ⁵ พอดีซามูเอลที่เพิ่งกลับมาจากท้องทุ่งกำลังต้อนรับผู้มา เขาจึงถามว่า “เกิดอะไรขึ้นกับประชาชนหรือ ทำไมพวกเขาถึงร้องไห้กันใหญ่”

ชาวเมืองจึงบอกซามูเอลถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับคนยาเบช ⁶ เมื่อซามูเอลได้ฟังเรื่องที่เกิดขึ้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ก็พุ่งเข้าไปอยู่ในตัวซามูเอล และทำให้เขาโกรธมาก ⁷ เขาเอาวัวมาสองตัวสับเป็นชิ้นๆและให้คนส่งชิ้นส่วนของวัวไปให้คนอิสราเอลทั้งหมด

พร้อมประกาศว่า “ใครที่ไม่ยอมตามซามูเอลและซามูเอลมา วัวของพวกเขาจะถูกสับเป็นชิ้นๆเหมือนวัวตัวนี้”

ประชาชนก็เกิดความหวาดกลัวพระยาห์เวห์ และพวกเขา ก็ให้ความร่วมมือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ⁸ เมื่อซามูเอลรวบรวมพลอยู่ที่เมืองเบเซก นับคนอิสราเอลได้จำนวนสามแสนคนและคนยูดาสสามหมื่นคน ^{††}

⁹ ซามูเอลและคนอิสราเอลทั้งหมดบอกคนส่งข่าวที่มาว่า “ไปบอกคนยาเบช-กิเลอาดว่า ‘เที่ยงของวันพรุ่งนี้ พวกท่านจะได้รับการช่วยกู้’”

เมื่อคนส่งข่าวนำเรื่องนี้มาบอกกับคนยาเบช พวกเขาก็ดีใจกันใหญ่ ¹⁰ และพวกเขา ก็บอกกับคนอัมโมนว่า “พรุ่งนี้เราจะยอมจำนนต่อท่าน และพวกท่านสามารถทำกับพวกเราชาวยาเบช-กิเลอาดตามที่ท่านเห็นดี”

¹¹ วันรุ่งขึ้นซามูเอลแบ่งคนออกเป็นสามกลุ่ม ในระหว่างการเผ่าเวรในตอนเช้า พวกเขา ก็บุกเข้าไปทำลายค่ายของคนอัมโมน และฆ่าพวกเขา จนกระทั่งถึงเวลาเที่ยง พวกที่รอดชีวิตก็หนีกระเจิดกระเจิงตัวใครตัวมัน [‡]

¹² แล้วประชาชนก็พูดกับซามูเอลว่า “คนที่พูดว่า ‘ไอ้ซามูเอลคนนั้นจะมาครอบครองเหนือพวกเราอย่างนั้นหรือ’ ให้นำคนเหล่านั้นมาให้พวกเรา เพื่อจะได้ฆ่าซะ”

¹³ แต่ซามูเอลพูดว่า “จะไม่มีใครถูกฆ่าตายในวันนี้ เพราะเป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้ช่วยกู้คนอิสราเอลให้รอดพ้น”

¹⁴ ดังนั้นซามูเอลจึงพูดกับประชาชนว่า “มาเถอะพวกเราไปที่กิเลอาดกัน เพื่อจะได้ไปยืนยันอีกครั้งหนึ่งในเรื่องการปกครองด้วยกษัตริย์”

¹⁵ แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปที่กิเลอาด และยืนยันให้ซามูเอลเป็นกษัตริย์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วพวกเขา ก็ถวายเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพระยาห์เวห์ ซามูเอลและคนอิสราเอลทั้งหมดก็ได้เฉลิมฉลองกันอย่างยิ่งใหญ่

ซามูเอลพูดเรื่องกษัตริย์

12 ซามูเอลพูดกับคนอิสราเอลทั้งหมดว่า “เราได้รับฟังทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกท่านพูดกับเรา และได้ตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือพวกท่าน ² ตอนนั้น พวกท่านมีกษัตริย์เป็นผู้นำแล้ว ส่วนเราก็แก่และผมหงอกแล้ว และพวกลูกชายของเรา ก็ได้อยู่ที่นี้กับพวกท่าน เราได้เป็นผู้นำของพวกท่านมาตั้งแต่หนุ่มจนถึงวันนี้ ³ เรายืนอยู่ที่นี้แล้ว ถ้าเราทำได้ทำอะไรผิดต่อพวกท่าน ก็ให้ว่ามาเลย ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และต่อผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้ เราได้ยึดตัว หรือยึดลาของใครไปบ้าง ใครที่โดนเราโกง หรือโดนเราข่มเหงบ้าง เราได้รับสินบนจากมือใครบ้างเพื่อปิดหูปิดตาเรา ถ้าเราได้ทำสิ่งใดที่ได้พูดมาแล้วนั้น เราจะชดใช้ให้”

⁴ พวกเขาตอบว่า “ท่านไม่เคยโกง หรือข่มเหงพวกเรา ท่านไม่เคยรับสิ่งของใดๆจากมือของใครเลย”

⁵ ซามูเอลพูดกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ และคนที่พระองค์เจิมไว้ได้เป็นพยานต่อพวกท่านในวันนี้ว่า พวกท่านไม่พบสิ่งใดในมือของเรา” พวกเขา ก็ตอบว่า “พระองค์เป็นพยาน”

⁶ จากนั้นซามูเอลพูดกับประชาชนว่า “พระยาห์เวห์ได้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และได้นำบรรพบุรุษของท่านออกมาจากอียิปต์ ⁷ ตอนนั้น ให้พวกท่านมายืนอยู่ที่นี้ เพราะเราจะดำเนินคดีกับพวกท่านต่อหน้าพระยาห์เวห์ เราจะบอกพวกท่าน ^{‡‡} ถึงสิ่งต่างๆที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับพวกท่านและบรรพบุรุษของพวกท่าน

⁸ หลังจากที่ยาโคบเข้าไปอยู่ในอียิปต์ และคนอียิปต์ได้กดขี่ข่มเหงลูกหลานของเขา บรรพบุรุษของพวกท่านได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ก็ส่งโมเสสกับอาโรนมานำพวกเขาออกจากอียิปต์จนมาตั้งรกรากอยู่ที่นี้

[†] กษัตริย์นาหาช ... เมืองยาเบช-กิเลอาด ประโยคนี้ไม่ได้อยู่ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน แต่อยู่ในฉบับแปลโบราณบางฉบับ และอยู่ในฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูเมรัน

^{††} จำนวน ... สามหมื่นคน หรืออาจจะแปลได้ว่า “สามร้อยกองและคนยูดาสสามสิบกอง” [‡] ตัวใครตัวมัน หรือแปลตรงๆได้ว่า “ไม่มีสองคนอยู่ด้วยกันเลย”

^{‡‡} เราจะบอกพวกท่าน คำเหล่านี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ

9 แต่บรรพบุรุษของท่านได้ลืมนพระยาห์เวห์ของเขา พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาก็ขอยพวกเขาให้ตกไปอยู่ในมือของสิเสรา ซึ่งเป็นแม่ทัพของกองทัพฮาไซร์ และปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ในมือของคนฟีลิสเตีย และกษัตริย์เมืองโมอับ แล้วพวกนั้นก็สู้รบกับบรรพบุรุษของท่าน 10 บรรพบุรุษของท่านได้ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ว่า “พวกเราได้ทำบาป พวกเราไต่ละทิ้งพระยาห์เวห์ไปรับใช้พวกพระบาอัลและพวกพระอชทาโรท แต่ตอนนี้ โปรดช่วยพวกเราให้พ้นจากมือศัตรูด้วยเถิด และพวกเราจะรับใช้พระองค์”

11 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงส่งกิเดโอน † บาราค †† เยฟธาห์ † และซามูเอล †† มา แล้วพระองค์ได้ช่วยกู้พวกท่านจากเงื้อมมือของศัตรูที่มีอยู่รอบด้าน เพื่อให้ท่านอยู่อย่างปลอดภัย 12 แต่เมื่อพวกท่านได้เห็นนาหาคษัตริย์ของคานอัมโมนออกมาต่อสู้กับพวกท่าน พวกท่านก็พูดกับเรอว่า “ไม่ได้แล้ว พวกเราต้องการมีกษัตริย์ปกครองพวกเรา” ทั่วทุกที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นกษัตริย์ของพวกท่านอยู่แล้วก็ตาม 13 ต่อจากนี้ไป นี่คือกษัตริย์ที่พวกท่านได้เลือก คนที่พวกท่านได้ร้องขอ †† และพระยาห์เวห์ได้ตั้งกษัตริย์เหนือพวกท่านแล้ว 14 ถ้าพวกท่านอย่าเกรงพระยาห์เวห์ ยอมรับใช้ เชื่อฟังและไม่ขัดขืนพวกคำสั่งของพระองค์ ถ้าพวกท่านและกษัตริย์ที่ปกครองพวกท่านติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน พระเจ้าก็จะช่วยกู้พวกท่าน †††15 แต่ถ้าพวกท่านไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ หรือขัดขืนพวกคำสั่งของพระองค์ มือของพระองค์ก็จะต่อสู้กับพวกท่านเหมือนกับที่ต่อสู้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน

16 ตอนนี้อยู่หนึ่งๆคอยดูสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ที่พระยาห์เวห์กำลังจะทำให้เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาพวกท่าน 17 พวกท่านก็รู้ว่าตอนนี้เป็นฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี ††† ซึ่งฝนแล้ง เราจะร้องขอให้พระยาห์เวห์ทำให้ฝนตกและฟ้าร้อง พวกท่านจะได้รู้ว่ามันชั่วร้ายขนาดไหนในสายตาของพระยาห์เวห์ เมื่อท่านร้องขอให้มีกษัตริย์”

18 จากนั้นซามูเอลได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ และในวันนั้นเองพระยาห์เวห์ได้ทำให้ฝนตกและฟ้าร้อง ประชาชนทั้งหมดจึงเกรงกลัวพระยาห์เวห์และซามูเอล 19 ประชาชนทั้งหมดจึงพูดกับซามูเอลว่า “ช่วยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ให้กับพวกเราผู้รับใช้ของท่านด้วย เพื่อพวกเราจะได้ไม่ตาย เพราะบาปที่เราร้องขอให้มีกษัตริย์ซึ่งเป็นการทำบาปเพิ่มขึ้นไปอีกจากบาปอื่นๆที่เราได้ทำอยู่แล้ว”

20 ซามูเอลตอบว่า “ไม่ต้องกลัว แม้พวกท่านได้ทำสิ่งชั่วร้ายนี้ ก็อย่าได้หันไปจากพระยาห์เวห์ แต่ให้รับใช้พระยาห์เวห์อย่างสุดหัวใจ 21 อย่างหันไปตามรูปเคารพต่างๆที่ไร้ประโยชน์ พวกท่านไม่สามารถทำสิ่งดี หรือช่วยชีวิตท่านได้ เพราะพวกท่านเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์

22 เพื่อรักษาชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ พระองค์จะไฉไลทิ้งประชาชนของพระองค์ เพราะพระยาห์เวห์ยินดีที่จะทำให้พวกท่านเป็นคนของพระองค์ 23 ส่วนเราเอง เราจะไม่หยุดอธิษฐานเพื่อพวกท่าน เพราะถ้าเราหยุด เราก็ได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ และเราก็ยังจะสอนพวกท่านในสิ่งที่ดีงามและถูกต้อง 24 แต่ขอให้อาณาจักรพระยาห์เวห์ และรับใช้พระองค์อย่างจริงจังและสิ้นสุดใจของท่าน ให้ระลึกถึงสิ่งยอดเยี่ยมทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำ

† กิเดโอน หรือ เยรูบาอัล อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ 6-8 †† บาราค อยู่ในสำเนาแปลกรีกและภาษาซีเรีย เขาต่อสู้เคียงข้างกับเดโบราห์ ในหนังสือ ผู้วินิจฉัย บทที่ 4-5 ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน ใช้คำว่า “เบดาน” ซึ่งอาจจะเป็นอีกคนหนึ่งที่พบใน 1 พงศาวดาร 7:17 ††† เยฟธาห์ อ่านเรื่องเขาเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ 10:6-12:7 ††† ซามูเอล มาจากฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันและจากสำเนากรีกบางฉบับ แต่สำเนากรีกฉบับอื่นและฉบับซีเรีย เขียนว่า “แซมสัน” เรื่องนี้อ่านได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ 13:16 ††† คนที่พวกท่านได้ร้องขอ ตรงนี้คงเป็นการเล่นคำในภาษาฮีบรู “คนที่พวกท่านได้ร้องขอ” ออกเสียงเหมือนชื่อ “ซามูเอล” †††† พระเจ้าก็จะช่วยกู้พวกท่าน คำเหล่านี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ††††† ฤดูเก็บเกี่ยวข้าวสาลี ช่วงที่ไม่มีฝนตก เป็นช่วงเวลาแห่งแสงของปี

ให้กับพวกท่าน 25 แต่ถ้าท่านยังคงตั้งและทำสิ่งที่ชั่วร้าย พระเจ้าก็จะกวาดพวกท่านและกษัตริย์ของพวกท่านทิ้งไป”

ซามูเอลทำผิดครั้งแรก

13 เมื่อซามูเอลขึ้นเป็นกษัตริย์ เขามีอายุ ... ปี 5 และเขาได้ปกครองอิสราเอลเป็นเวลา ... สองปี 6† ซามูเอลเลือกผู้ชายอิสราเอลมาสามพันคน ให้สองพันคนอยู่กับเขาที่มิคมาซ และในเขตเทือกเขาของเบธเอล ส่วนอีกหนึ่งพันคนให้อยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์ในเขตแดนของเบนยามิน คนที่เหลือนอกจากนั้นเขาก็ปล่อยให้กลับบ้านตัวเอง

3 โยนาธานได้โจมตีกองทัพของฟีลิสเตียที่เกบา และคนฟีลิสเตียก็ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาพูดว่า “คนอิสราเอลก่อการกบฏแล้ว” 8††

จากนั้นซามูเอลได้เรียกให้เปาเตอรูซาตตัวไปทั่วแผ่นดิน และพูดว่า “ให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยินข่าวนี้” 4 คนอิสราเอลทั้งหมดจึงได้ยินข่าวว่า “ซามูเอลได้ตีกองทัพของฟีลิสเตียที่เกบา คราวนี้แหละ คนฟีลิสเตียจะหมิ่นชู้หน้าคนอิสราเอลแน่”

และประชาชนก็ถูกเรียกให้ออกมาสมทบกับซามูเอลที่กิลาธ 5 คนฟีลิสเตียได้รวมพลกันเพื่อสู้รบกับอิสราเอล พวกเขามีรถรบสามพัน 6† คัน และทหารม้าหกพันคน และมีทหารมากมาย เหมือนกับทรายที่ชายฝั่งทะเล พวกเขาขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซทางทิศตะวันออกของเบธาเวน

6 เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่า พวกเขายู่ในสถานการณ์ที่คับขัน และกองทัพของพวกเขาก็ถูกกดดันอย่างหนัก พวกเขาจึงซ่อนตัวอยู่ตามถ้ำ ตามพงไม้ ตามซอกหิน ตามอุโมงค์ และตามบ่อเก็บน้ำ 7 คนฮีบรูบางคนถึงกับข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปที่เมืองกาตและกิเลอาด ส่วนซามูเอลยังคงอยู่ที่กิลาธและกองทัพทั้งหมดก็อยู่กับเขาต่างกลัวจนตัวสั่น

8 ซามูเอลได้เฝ้าคอยอยู่เจ็ดวัน ตามเวลาที่ซามูเอลได้กำหนดไว้ แต่ซามูเอลก็ไม่ได้มาที่กิลาธ และประชาชนที่อยู่กับซามูเอลก็เริ่มกระจัดกระจายไป 9 ดังนั้นเขาจึงพูดว่า “เอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชามาให้เรา” และซามูเอลก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา 10 ทันทีที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จสิ้นลง ซามูเอลก็มาถึงซามูเอลจึงออกไปต้อนรับเขา

11 ซามูเอลถามว่า “ท่านได้ทำอะไรลงไป”

ซามูเอลตอบว่า “เมื่อเราเห็นว่าประชาชนเริ่มกระจัดกระจายไป และท่านก็ไม่มาตามเวลาที่นัดไว้ และคนฟีลิสเตียก็ได้รวมพลกันที่มิคมาซ 12 เราคิดว่า ‘ตอนนี้คนฟีลิสเตียจะลงมาต่อสู้กับเราที่กิลาธ และเราก็ยังไม่ได้ขอให้พระยาห์เวห์ช่วยเหลือ ดังนั้นเราจึงฝันใจถวายเครื่องเผาบูชาเอง’”

13 ซามูเอลพูดว่า “ท่านได้ทำสิ่งที่โง่งลงไปแล้ว ท่านไม่ได้ทำตามคำสั่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านได้สั่งท่านไว้ ถ้าท่านได้ทำตาม พระองค์จะก่ออดณาจักรของท่านเหนือคนอิสราเอลตลอดไป 14 แต่ ตอนนี้ อาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืนอีกแล้ว พระยาห์เวห์ได้ค้นหาผู้ชายอีกคนหนึ่งที่จะทำตามใจพระองค์ 5†† และได้แต่งตั้งเขาให้เป็นผู้สำเร็จราชการของพระองค์แล้ว เพราะท่านไม่ได้รักษาคำสั่งของพระยาห์เวห์” 15 จากนั้นซามูเอลก็ลุกขึ้นไปจากกิลาธ

5 มีอายุ ... ปี ตัวเลขได้ขาดหายไปจากสำเนาฉบับฮีบรู และทั้งข้อได้ขาดหายไปจากสำเนาภาษากรีก St เวลา ... สองปี ตัวเลขข้างหน้าสองตกไปในฉบับสำเนาฮีบรู St†† พวกเขาพูดว่า “คนอิสราเอลก่อการกบฏแล้ว” มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ คำเหล่านี้ไม่อยู่ในพวกฉบับฮีบรูที่ยังหลงเหลืออยู่ S†† สามพัน มาจากฉบับสำเนาแปลกรีกโบราณ ส่วนในสำเนาฮีบรูเขียนว่าสามหมื่น S††† ผู้ชายอีก ... ใจพระองค์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้ชายที่พระองค์เลือกตามใจพระองค์เอง”

การต่อสู้ที่มิคมาซ

ซาอูลและกองทัพที่เหลือของเขาได้จากกิกลกาล[†] ไปยังเมืองกิเบอาห์ในเขตแดนเบนยามิน ซาอูลนับคนที่เหลืออยู่กับเขาได้ประมาณหกร้อยคน¹⁶ ซาอูลและโยนาธานลูกชายของเขากับคนที่อยู่กับเขา ได้ไปพักอยู่ที่เกบาในเขตแดนเบนยามิน

ในขณะที่คนฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ¹⁷ คนฟิลิสเตียได้แบ่งกำลังสำหรับโจมตีออกเป็นสามกอง กองที่หนึ่งมุ่งตรงไปโอฟราห์ที่อยู่ใกล้กับซูล¹⁸ กองที่สองตรงไปเบธโฮโรน และกองที่สามตรงไปที่เขตแดนเหนือหุบเขาเศโบอิมที่หันไปทางทะเลทราย

¹⁹ คนฟิลิสเตียไม่ยอมให้มีช่างตีเหล็กเหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลแม้แต่คนเดียว เพราะคนฟิลิสเตียพูดกันว่า “ไม่อย่างนั้นคนฮีบรูจะทำดาบ ทำหอกใช้กัน”²⁰ ดังนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดจึงต้องลงไปหาคนฟิลิสเตียเพื่อลับคราด พลั่ว ขวาน และเคียวของพวกเขาให้คม²¹ คนฟิลิสเตียคิดค่าลับคราดและพลั่ว เป็นเงินแปดกรั่ม และคิดค่าลับสามง่าม ขวาน และปฏัก^{††} เป็นเงินสี่กรั่ม²² ดังนั้น ในวันที่สู้รบกันนั้น กองทหารของซาอูลและโยนาธานจึงไม่มีดาบหรือหอกอยู่ในมือ มีแต่ซาอูลและโยนาธานลูกชายเท่านั้นที่มี

²³ ตอนนี้องค์กำลังกองหนึ่งของคนฟิลิสเตียได้เดินทางมาถึงทางข้ามที่จะไปเมืองมิคมาซแล้ว

โยนาธานสู้กับคนฟิลิสเตีย

14 วันหนึ่งโยนาธานลูกชายของซาอูลได้พบกับเด็กหนุ่มผู้ถืออาวุธของเขาว่า “มาเถอะ ให้พวกเราไปที่ค่ายของคนฟิลิสเตียที่อยู่ฝั่งโน้นกัน” แต่เขาไม่ได้บอกซาอูลพ่อของเขา

² (ขณะนั้นซาอูลกำลังพักผ่อนอยู่ที่ซานเมืองกิเบอาห์ใต้ดินทับทิมในมิโกรน กับคนประมาณหกร้อยคน³ ซึ่งในจำนวนนั้นมีอาหิยาห์ผู้ใส่เอโปกโดยอยู่ด้วย เขาเป็นลูกชายของอาหิทาบซึ่งเป็นพี่ชายของอีคาโบด อีคาโบดและอาหิทาบเป็นลูกชายของฟินหัสส ฟินหัสสเป็นลูกชายของเอลี เอลีเคยเป็นนกกบวชของพระยาห์เวห์อยู่ที่เมืองชิลูห์ ไม่มีใครรู้ว่าโยนาธานได้ออกไปแล้ว

⁴ ทางข้ามทั้งสองข้างที่โยนาธานจะไข้ข้ามเข้าไปยังค่ายของคนฟิลิสเตียนั้นเป็นหน้าผา หน้าผาทั้งสองด้านนี้ ข้างหนึ่งเรียกว่าโบเชส และอีกข้างหนึ่งเรียกว่าเสนห์⁵ หน้าผาด้านหนึ่งอยู่ทางเหนือตรงฝั่งเมืองมิคมาซ ส่วนหน้าผาด้านอีกด้านอยู่ทางใต้ตรงฝั่งเมืองเกบา)

⁶ โยนาธานพบกับเด็กหนุ่มผู้ถืออาวุธของเขาว่า “ไปกันเถอะ พวกเราข้ามไปยังป้อมทหารของไอ้พวกผู้ชายที่ยังไม่ได้ทำพิธีขลิบพวกนั้น บางทีพระยาห์เวห์อาจจะมาช่วยเราทำสิ่งนี้ได้ ไม่มีอะไรจะมาขัดขวางไม่ให้พระยาห์เวห์มาช่วยเราได้ ไม่ว่าพระองค์จะใช้คนมากหรือน้อยก็ตาม”

⁷ คนถืออาวุธของเขาพูดว่า “ทำอะไรก็ได้ตามที่ท่าน ลุยไปเลย ข้าพเจ้าจะอยู่เคียงข้างท่านตลอดไป”

⁸ โยนาธานพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นไปกันเถอะ พวกเราจะข้ามไปหาคนฟิลิสเตีย และปล่อยให้พวกเขาเห็นพวกเรา⁹ ถ้าพวกเขาพูดกับพวกเราว่า ‘คอยอยู่ที่นั่นจนกว่าพวกเราจะลงไปหาเจ้า’ พวกเราก็จะหยุดในที่ที่พวกเราอยู่และจะไม่ไปหาพวกเขา¹⁰ แต่ถ้าพวกเขาพูดว่า ‘ขึ้นมาหาพวกเราสิ’ พวกเราก็จะขึ้นไป เพราะนั่นจะเป็นสัญญาณให้กับเรา ว่าพระยาห์เวห์ได้มอบพวกเขาไว้ในกำมือของพวกเราแล้ว”

¹¹ โยนาธานและคนถืออาวุธของเขาจึงแสดงตัวให้คนฟิลิสเตียที่ค่ายได้เห็น พวกเขาจึงพูดว่า “ดูซิ พวกฮีบรูกำลังคลานออกจากคูที่พวกมันใช้หลบซ่อน”¹² ชายคนหนึ่งในค่ายก็ตะโกนใส่โยนา-

[†] ซาอูล... จากกิกลกาล ประโยคนี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ^{††} ปฏักเหล็กแหลมที่ใช้บังคับสัตว์ให้เดินตามทาง

ธานและคนถืออาวุธของเขาว่า “ขึ้นมาหาพวกเราสิ แล้วพวกเราจะให้บุตรเรียนกับพวกเจ้า”

ดังนั้นโยนาธานจึงพูดกับคนถืออาวุธของเขาว่า “ป็นตามเรามา พระยาห์เวห์ได้มอบพวกเขาให้อยู่ในกำมือของคนอิสราเอลแล้ว”

¹³ โยนาธานเป็นขึ้นไปด้วยมือและเท้าของเขา คนถืออาวุธของเขาเป็นตามมาอย่างตืดๆ โยนาธานสู้รบกับคนฟิลิสเตีย และคนฟิลิสเตียก็ล้มลงต่อหน้าโยนาธาน คนถืออาวุธของเขาติดตามมาตืดๆ และได้ฆ่าฟันพวกคนอยู่ข้างหลังเขา¹⁴ ในการปะทะกันครั้งแรก พวกเขาสองคนฆ่าคนฟิลิสเตียตายประมาณยี่สิบคนในพื้นที่ประมาณสองไร่

¹⁵ จากนั้นทหารทั้งกองทัพของฟิลิสเตียก็ตกใจกลัวจนตัวสั่น คือพวกที่อยู่ในค่าย ในสนามรบ พวกที่อยู่ตามป้อมต่างๆ และพวกที่อยู่ในกองกำลังย่อย ได้เกิดแผ่นดินไหวขึ้น มันเป็นความหวาดกลัวที่พระเจ้าส่งมา

¹⁶ พวกลูกของซาอูลที่กิเบอาห์ในแผ่นดินเบนยามิน เห็นทหารฟิลิสเตียวิ่งหนีไปคนละทิศละทาง¹⁷ ซาอูลจึงพูดกับคนที่อยู่กับเขาว่า “เรียกพวกเรามารวมพลกันให้หมด และดูว่าใครหายไป”

เมื่อตรวจดูก็พบว่าโยนาธานและคนถืออาวุธของเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น

¹⁸ ซาอูลจึงพูดกับอาหิยาห์ว่า “ให้เอาโปกดมาที่นี่” (ในเวลานั้นอาหิยาห์ใส่เอโปกโดยอยู่ต่อหน้าชาวอิสราเอล)¹⁹ ขณะที่ซาอูลกำลังพบกับนกกบวช เพื่อคอยคำแนะนำจากพระเจ้า ก็เกิดเสียงอึกทึกขึ้นในค่ายฟิลิสเตียและมันก็ดังขึ้นๆ ซาอูลจึงพูดกับนกกบวชว่า “ไม่ต้องตั้งสลาจากจากเอโปกเพื่อถามพระยาห์เวห์แล้ว ไม่มีเวลาแล้ว”^{††}

²⁰ ดังนั้นซาอูลและประชาชนที่อยู่กับเขาจึงออกไปเพื่อจะรบ แต่พวกเขากลับพบว่าคนฟิลิสเตียอยู่ในความสับสนถือดาบฆ่าฟันกันเอง²¹ คนฮีบรูที่เดิมเคยอยู่กับคนฟิลิสเตียและพวกที่อยู่ในค่ายก็หันมาร่วมมือกับคนอิสราเอล มาอยู่ฝ่ายเดียวกับซาอูลและโยนาธาน²² เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดที่หลบซ่อนอยู่ตามแถบเทือกเขาเอฟราอิมรู้ว่าคนฟิลิสเตียกำลังหนี พวกเขาจึงเข้าร่วมรบ และไล่ล่าคนฟิลิสเตียอย่างดุเดือด

²³ ในวันนั้นพระยาห์เวห์ได้ช่วยกู้คนอิสราเอลไว้ การสู้รบได้ขยายเลยเมืองเบธาเวนออกไป กองทัพทั้งหมดได้อยู่กับซาอูล ตอนนั้นเขามีทหารอยู่หนึ่งหมื่นคน การสู้รบได้ขยายไปทุกเมืองในแถบเนินเขาของเอฟราอิม^{†††}

ซาอูลทำความผิดอีกครั้ง

²⁴ แต่ซาอูลได้ทำผิดอย่างใหญ่หลวงในวันนั้น^{†††} คนอิสราเอลทั้งเห็นดีเห็นชอบและหิวจัด เพราะซาอูลได้บังคับประชาชนให้สาบานว่า “ใครก็ตามที่กินอาหารก่อนค่ำและก่อนที่เราจะได้แก้แค้นศัตรูของเรา ขอให้ถูกสาปแช่ง” ดังนั้นจึงไม่มีใครในกองทัพได้กินอาหารเลย

²⁵ ฝ่ายกองทัพได้เข้าไปในป่า และได้พบรังผึ้งอยู่บนพื้น²⁶ เมื่อพวกเขาเข้าไปในป่า ก็เห็นน้ำผึ้งกำลังไหลออกจากรัง แต่ไม่มีใครเอามือไปร่อนน้ำผึ้งมากิน เพราะพวกเขากลัวคำสาบาน²⁷ แต่โยนาธานไม่รู้เรื่องที่ซาอูลพ่อของเขาบังคับให้ประชาชนสาบาน เขาจึงไข้ปลูยไม่เท่าที่ถืออยู่ในมือแหย่เข้าไปในรังผึ้ง แล้วเอามือปาดน้ำผึ้งมาเข้าปาก ทำให้กลับมีเรี่ยวแรงขึ้น

²⁸ ตอนนั้นมัทธาธคนหนึ่งบอกเขาว่า “พ่อของท่านบังคับให้เหล่าทหารสาบานว่า ‘ใครที่กินอาหารวันนี้จะถูกสาปแช่ง’ นั่นเป็นเหตุที่ทำให้ผู้คนอ่อนเปลี้ย”

[†] ขึ้นมาจากสำเนากรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “ให้หน้าทียบของพระเจ้ามาที่นี่ เพราะว่าในเวลานั้นที่นั่นได้อยู่กับคนอิสราเอล”^{††} ไม่ต้องตั้ง... ไม่มีเวลาแล้ว แปลตรงๆได้ว่า “ตั้งมือของเจ้าออกมาได้แล้ว”^{†††} กองทัพทั้งหมด... ของเอฟราอิม มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ^{††††} แต่ซาอูล... ในวันนั้น ประโยคนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ

29 โยนาธานพูดว่า “พ่อของเราได้ทำความลำบากแก่ผู้คนในประเทศแล้ว ดูซิว่าเราสดชื่นชื่นขนาดไหน เมื่อเราได้ชิมน้ำผึ้งเพียงเล็กน้อย 30 มันจะดีแค่ไหนถ้าวันนี้ประชาชนได้กินอาหารที่พวกเขาเตรียมมาจากศัตรู เราก็คงจะฆ่าพวกฟิลิสเตียได้มากกว่านี้อีกเยอะทีเดียว”

31 ในวันนี้หลังจากที่คนอิสราเอลได้โจมตีคนฟิลิสเตีย จากเมืองมิคมาชไปจนถึงเมืองอัยยาโลน พวกเขาทั้งหมดเรียวแรง 32 พวกเขาเข้ายึดข้าวของต่างๆ รับประทานอาหารและลูกวัวมาแล้วจึงถวายเป็นพรและกินเป็นอาหารรวมทั้งกินเลือดด้วย

33 จากนั้นก็มีคนไปบอกซาอูลว่า “ดูซิ พวกทหารกำลังทำบาปต่อพระยาห์เวห์ด้วยการกินเนื้อที่ยังมีเลือดติดอยู่”

ซาอูลพูดว่า “พวกเจ้าได้ทำบาปแล้ว กลิ้งก้อนหินก้อนใหญ่มาที่นี่เดี๋ยวนี้” 34 จากนั้นเขาก็พูดอีกว่า “ไปแจ้งกับประชาชนทั้งหลายว่า ให้แต่ละคนเอาวัวและแกะมาให้เรา แล้วฆ่าพวกมันกินกันที่นี่ อย่าทำบาปต่อพระยาห์เวห์ ด้วยการกินเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดติดอยู่อีก”

ดังนั้นทุกคนจึงเอาวัวของเขามาฆ่าที่นั่นในคืนนั้น 35 จากนั้นซาอูลได้สร้างแท่นบูชาต่อพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นครั้งแรกที่เขาได้ทำอย่างนี้

36 ซาอูลพูดว่า “ให้เราลงไปไล่ล่าคนฟิลิสเตียในคืนนี้จนถึงรุ่งเช้า ยึดข้าวของต่างๆ ของพวกมัน และอย่าปล่อยให้ใครรอดชีวิตแม้แต่คนเดียว”

ประชาชนก็พูดว่า “ทำตามที่ท่านเห็นว่าดีเถิด”

แต่นักบวชกลับพูดว่า “ให้เราถามพระเจ้าในที่นี้ดูก่อนเถอะ”

37 ดังนั้นซาอูลจึงถามพระเจ้าว่า “เราควรไล่ตามคนฟิลิสเตียหรือไม่ พระเจ้าจะให้พวกเขาตกอยู่ในกำมือของคนอิสราเอลหรือไม่” แต่พระเจ้ายิ่งไม่ได้ตอบอะไรแก่ซาอูลในวันนั้น

38 ซาอูลจึงพูดว่า “ผู้นำของทหารทั้งหลายมาที่นี่เถอะ และค้นหาดูสิว่า ใครทำบาปในวันนี้ 39 เราขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ ผู้ช่วยชีวิตคนอิสราเอล ถ้าแม่แต่โยนาธานลูกชายของเราเองทำบาป เขาก็ต้องตาย” ไม่มีใครพูดอะไรสักคำ

40 ซาอูลพูดกับคนอิสราเอลทั้งหมดว่า “พวกท่านทั้งหลายยืนอยู่ที่นั่น เราและลูกชายจะยืนอยู่ที่นี้”

ประชาชนก็ตอบว่า “ทำในสิ่งที่ท่านเห็นว่าดีเถิด”

41 จากนั้นซาอูลก็อธิษฐาน “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้โปรดตอบข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ในวันนี้ด้วยเถิด + ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ถ้าเป็นตัวข้าพเจ้าหรือโยนาธานลูกชายข้าพเจ้าที่ได้ทำบาป ก็ขอให้สลากออกมาเป็นนอริม แต่ถ้าอิสราเอลคนของพระองค์ได้ทำบาป ก็ขอให้สลากออกมาเป็นทุมมิม”

แล้วซาอูลและโยนาธานก็ถูกเลือก ประชาชนอื่นก็รอดไป 42 ซาอูลพูดว่า “โยนาธานอีกครึ่งหนึ่ง ดูสิว่าระหว่างเรากับโยนาธานลูกของเรา ใครเป็นคนทำผิด” แล้วโยนาธานก็ถูกเลือก

43 แล้วซาอูลได้พูดกับโยนาธานว่า “บอกพ่อซิว่า เจ้าทำอะไรลงไป”

โยนาธานตอบว่า “ลูกเพียงแค่ชิมน้ำผึ้งที่ติดอยู่ที่ปลายไม้เท้าเท่านั้น ตอนนั้น ลูกก็พร้อมที่จะตายแล้ว”

44 ซาอูลพูดว่า “ขอพระเจ้าลงโทษเราอย่างหนักถ้าเราไม่รักษาคำพูด โยนาธาน เจ้าจะต้องตาย”

45 แต่ประชาชนพูดกับซาอูลว่า “โยนาธานสมควรจะตายอย่างนั้นหรือ เขาคือผู้นำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาสู่อิสราเอล ไม่มีทางพระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าจะไม่มีผมสักเส้นบนหัวของเขาคือต้องถูกฟัน เพราะเป็นพระเจ้าเองที่ช่วยเขาให้รับชนะในวันนี้” ดังนั้นประชาชนได้ช่วยชีวิตโยนาธานไว้ เขาจึงไม่ตาย

+ จากนั้นซาอูล... ในวันนี้ด้วยเถิด ประโยคนี้ พบในฉบับสำเนากรีกโบราณ ส่วนฉบับฮีบรูที่นิยมใช้ เขียนว่า “แล้วซาอูลก็อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลว่า โปรดให้คำตอบที่ถูกต้อง”

46 แล้วซาอูลได้หยุดติดตามคนฟิลิสเตีย และพวกเขาก็กลับไปยังแผ่นดินของตน

ซาอูลสู้กับศัตรูของอิสราเอล

47 หลังจากที่ซาอูลได้รับหน้าที่ปกครองอิสราเอล เขาได้สู้รบกับศัตรูที่อยู่รอบด้าน คือชาวโมอับ ชาวอัมโมน ชาวเอโดม พวกกษัตริย์ของโศบาห์ และชาวฟิลิสเตีย ไม่ว่าเขาจะหันไปทางไหน เขาก็มีชัยเหนือคนเหล่านั้น 48 เขาต่อสู้อย่างกล้าหาญและทำให้พวกอามาเลคพ่ายแพ้ และช่วยคนอิสราเอลให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของคนเหล่านั้นที่เคยปล้นอิสราเอล

49 ซาอูลมีลูกชายคือโยนาธาน อิชี และมัลคีชัว ส่วนลูกสาวคนโตของเขาชื่อเมราบ และลูกสาวคนเล็กชื่อมีคาล 50 เมียของเขาชื่ออาหิโนอัมซึ่งเป็นลูกสาวของอาหิมาอัส

แม่ทัพของซาอูลคืออับเนอร์ลูกชายของเนอร์ เนอร์เป็นลุงของซาอูล 51 พ่อของซาอูลคือคิช และพ่อของอับเนอร์คือเนอร์ ทั้งคิชและเนอร์ต่างก็เป็นลูกของอาบีเอล

52 ตลอดชีวิตของซาอูล ได้ทำสงครามกับคนฟิลิสเตียอย่างหนัก และเมื่อซาอูลพบคนเก่งและกล้าหาญ ก็จะเอามาอยู่ด้วยกับเขา

ซาอูลไว้ชีวิตกษัตริย์อามาเลค

15 ซามูเอลพูดกับซาอูลว่า “เราคือคนที่พระยาห์เวห์ส่งให้มาเจิมท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนอิสราเอลของพระองค์ ดังนั้น ให้ฟังคำพูดจากพระยาห์เวห์ 2 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทรงสิ้นพูดว่า ‘เราจะลงโทษคนอามาเลค สำหรับการกระทำของพวกเรา ที่ไปสกัดกั้นชาวอิสราเอลตอนที่ออกมาจากอียิปต์ 3 ให้ไปโจมตีคนอามาเลคเดี๋ยวนี้ ทำลายให้หมดสิ้นนอริมให้กับพระยาห์เวห์ อย่าได้ละเว้นชีวิตพวกเขา ฆ่าให้หมดทั้งผู้ชายผู้หญิงลูกเล็กเด็กแดง ทั้งวัว แกะ อูฐและลา’”

4 ดังนั้นซาอูลจึงเรียกรวมพลที่เทลอิม ได้ทหารเดินเท้าสองแสนคน และคนยูดาทหนึ่งหมื่นคน 5 ซาอูลยกทัพไปที่เมืองอามาเลคและไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาลึก 6 จากนั้นเขาพูดกับคนเคไนต์ว่า “ไปจากคนอามาเลคซะ เพื่อที่เราจะได้ไม่ทำลายพวกเจ้าพร้อมกับคนอามาเลค เพราะพวกเจ้ามีน้ำใจต่อคนอิสราเอล ตอนที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์” คนเคไนต์จึงย้ายออกไปจากคนอามาเลค

7 แล้วซาอูลได้โจมตีคนอามาเลค ตลอดทางจากเมืองฮาวิลัทไปจนถึงซุร์ ไปทางตะวันออกของอียิปต์ 8 เขาได้จับตัวอากัก กษัตริย์ของอามาเลคไว้ และฆ่าประชาชนทั้งหมดของอากักด้วยดาบ 9 แต่ซาอูลและทหารได้ไว้ชีวิตอากัก และฝูงสัตว์ที่ดีที่สุด มีพวกแกะ พวกวัว พวกลูกวัวอ้วนพีและพวกลูกแกะ พวกเขาจะไม่ทำลายของที่ดีๆ แต่อะไรที่ไร้ค่าและอ่อนแอ พวกเขาจะทำลายอากักให้กับพระยาห์เวห์

พระเจ้าละทิ้งซาอูลไม่ให้เป็นกษัตริย์

10 แล้วซามูเอลก็ได้รับถ้อยคำจากพระยาห์เวห์ว่า 11 “เราเสียใจที่แต่งตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันหลังให้กับเรา และไม่ได้ทำตามคำสั่งต่างๆ ของเรา” ซามูเอลก็โกรธ จึงร้องต่อพระยาห์เวห์ตลอดทั้งคืน

12 ซามูเอลตื่นขึ้นแต่เช้าเพื่อจะไปพบซาอูล แต่มีคนบอกเขาว่า “ซาอูลได้ไปที่คารเมล เขาได้สร้างอนุสาวรีย์เพื่อเป็นเกียรติให้กับตัวเอง และได้เลยไปที่กิลกาล”

ซามูเอลจึงไปหาซาอูลที่คารเมล ซาอูลเพิ่งเอาส่วนแรกของสิ่งต่างๆ ที่เขาได้ยึดมาจากชาวอามาเลค เผาถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ †

†† สองแสนคน และคนยูดาทหนึ่งหมื่นคน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “สองร้อยกองและคนยูดาทสี่กอง”

13 เมื่อซามูเอลมาหาซาลู ซาลูกก็พูดว่า “ขอพระยาห์เวห์อวยพรท่าน เราได้ทำตามคำสั่งทั้งหลายของพระยาห์เวห์”

14 แต่ซามูเอลพูดว่า “อ้าว แล้วทำไมเราถึงยังได้ยินเสียงแกระร้องกัน และเสียงวัวที่เราได้ยินนั้น มันคืออะไรกัน”

15 ซาลูตอบว่า “อ้อ นนหรือ พวกทหารนำพวกมันมาจากชาวอามาเลค พวกเขาได้ไว้ชีวิตแกระและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเผ่าเป็นเครื่องบูชาสำหรับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน แต่พวกเราได้ทำลายส่วนที่เหลือทั้งหมด”

16 ซามูเอลพูดกับซาลูว่า “พอเถอะ ให้เราบอกท่านว่าเมื่อคืนนี้พระยาห์เวห์ได้พูดอะไรกับเรา”

ซาลูพูดว่า “บอกเรามาเถิด”

17 ซามูเอลบอกที่ “แม่ในอดีต ท่านเคยมองตัวเองว่าเป็นคนเล็กน้อย แต่ตอนนี้ท่านกลายเป็นหัวหน้าของเผ่าต่างๆของอิสราเอลไม่ใช่หรือ พระยาห์เวห์ได้เจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอล และพระองค์ได้มอบหมายให้ท่าน โดยสั่งว่า ‘ไปทำลายคนอามาเลค พวกคนชั่วช้าเหล่านั้นให้หมดสิ้น’¹⁹ ให้ทำสงครามกับพวกเขา จนกว่าจะกวาดล้างพวกเขาจนสิ้นซาก แล้วทำไมท่านถึงไม่ทำตามที่พระยาห์เวห์บอก ทำไมท่านไปยึดสิ่งของต่างๆไว้และทำสิ่งเลวร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์”

20 ซาลูตอบว่า “แต่เนี่นเราได้ทำตามพระยาห์เวห์นะ เราได้ทำงานที่พระยาห์เวห์ได้มอบหมายไว้ เราได้ทำลายคนอามาเลคจนหมดสิ้น และได้นำอากั๊กษัตริย์ของพวกเขากลับมา²¹ พวกทหารได้ยึดแกระและวัวที่ดีที่สุด เพื่อมอบให้พระเจ้า เพื่อเป็นเครื่องบูชา แก่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านที่กิลกาล”

22 แต่ซามูเอลตอบว่า “พระยาห์เวห์ชอบใจในเครื่องเผาบูชาและสัตวบูชา เท่าๆกับการเชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์หรือยัง ใจการเชื่อฟัง ก็ดีกว่าการถวายเครื่องบูชา การยอมฟัง ก็ดีกว่าไข่มุนของพวกแกระตัวผู้²³ เพราะการกบฏ เป็นบาปอย่างกับไปดูหมิ่น ความตอติง เลวอย่างกับการกราบไหว้รูปเคารพ ท่านได้ละทิ้งคำพูดของพระยาห์เวห์ พระองค์ก็เลยละทิ้งท่านไม่ให้เป็นกษัตริย์”

24 ซาลูพูดกับซามูเอลว่า “เราได้ทำบาปแล้ว เราได้ฝ่าฝืนคำสั่งของพระยาห์เวห์ และคำสั่งสอนของท่าน เป็นเพราะเราเกรงกลัวประชาชน เราก็เลยยอมฟังพวกเขา²⁵ บัดนี้เราขออ่อนน้อมต่อท่าน ให้ยกโทษให้กับบาปของเรา และกลับไปกับเรา เพื่อเราจะได้นมัสการพระยาห์เวห์”

26 แต่ซามูเอลตอบเขาว่า “เราจะไม่กลับไปกับท่าน ท่านได้ละทิ้งคำพูดของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์ได้ละทิ้งท่านไม่ให้เป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอล”

27 เมื่อซามูเอลหันหลังจะไป ซาลูได้จับชายเสื้อคลุมของเขาไว้ ทำให้มันฉีกขาด²⁸ ซามูเอลพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์ได้ฉีกอาณาจักรอิสราเอลไปจากท่านในวันนี้ และมอบให้กับเพื่อนบ้านของท่านที่เป็นคนที่ดีกว่าท่าน²⁹ พระยาห์เวห์เป็นศักดิ์ศรีของอิสราเอล พระองค์ไม่โกหก และไม่เปลี่ยนใจ เพราะพระองค์ไม่ใช้มนุษย์ที่ชอบเปลี่ยนใจ”

30 ซาลูตอบว่า “เราได้ทำบาปไปแล้ว แต่ได้โปรดให้เกียรติเราต่อหน้าพวกผู้นำอาวุโส และคนอิสราเอลทั้งหลายด้วยเถิด กลับไปกับเราด้วยเถิด เพื่อเราจะได้นมัสการพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน”³¹ ดังนั้นซามูเอลจึงกลับไปกับซาลู และซาลูกก็ไปนมัสการพระยาห์เวห์

32 จากนั้นซามูเอลได้พูดว่า “ให้เอาตัวอากั๊กษัตริย์ของอามาเลคมาให้เรา”

อากั๊กเข้ามาหาซามูเอลอย่างมั่นใจ เพราะเขาคิดว่า “ความขมขื่นของความตายได้ผ่านเราไปแล้วแน่”^{† †}

† ซาลูเพิ่ง ... พระยาห์เวห์ ประโยคนี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ † ความขมขื่น ... ไปแล้วแน่ หรือ “เขาจะไม่ฆ่าเราแน่” †† อากั๊กเข้ามา ... ไปแล้วแน่ สำเนาแปลกรีกโบราณ เขียนประโยคนี้ว่า “อากั๊กมีโซ่ล่ามอยู่เดินเข้ามาหาซามูเอล และคิดในใจว่า ‘สงสัยนี่คงจะขมขื่นยิ่งกว่าตายจริง’”

33 แต่ซามูเอลพูดว่า “อย่างที่ได้บาปของท่านทำให้หญิงทั้งหลายไม่มีลูก ดังนั้นแม่ของท่านก็จะไม่มีลูกเหมือนกัน” แล้วซามูเอลก็พันอากั๊กจนขาดเป็นท่อนๆต่อหน้าพระยาห์เวห์ที่กิลกาล

34 จากนั้นซามูเอลก็กลับไปกับรามาห์ ส่วนซาลูกก็กลับไปกับบ้านของเขาที่กิเบอาห์³⁵ ตลอดชีวิตของซามูเอลเขาก็ไม่ได้ไปหาซาลูกเลย ซามูเอลเฝ้าติดตามเรื่องของซาลู และพระยาห์เวห์เองก็เสียใจที่ได้แต่งตั้งซาลูเป็นกษัตริย์เหนือคนอิสราเอล

ซามูเอลเจิมดาวิดเป็นกษัตริย์

16 พระยาห์เวห์พูดกับซามูเอลว่า “เจ้าจะเสียใจกับเรื่องซาลูไปอีกนานแค่ไหน เพราะเราได้ละทิ้งเขาไม่ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ให้เจิมนำมันลงในเขาสัตว์ † ของเจ้าให้เจิม เราจะให้เจ้าไปพบเจสซีแห่งเบธเลเฮม เราได้เลือกลูกชายของเขาคนหนึ่งมาเป็นกษัตริย์”

2 แต่ซามูเอลพูดว่า “ข้าพเจ้าจะไปได้อย่างไร ถ้าซาลูรู้เรื่องนี้เข้า จะต้องฆ่าข้าพเจ้าอย่างแน่นอน”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เอาวัวตัวเมียรุ่นๆไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และบอกว่ ‘เรามาถวายเครื่องบูชา แก่พระยาห์เวห์’³ ให้เชิญเจสซีมาที่การถวายเครื่องบูชานั้น เราจะแสดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรทำอย่างไร คนที่เราจะชี้ให้เจ้ารู้ เจ้าจะเจิมคนนั้นให้กับเรา”

4 ซามูเอลทำตามคำพูดของพระยาห์เวห์ เมื่อเขามาถึงเบธเลเฮม พวกผู้นำอาวุโสของเมืองนั้นก็กลัวจนตัวสั่นเมื่อพบเขา พวกเขาต่างก็ถามว่า “ท่านมาอย่างสันติใช่ไหม”

5 ซามูเอลตอบว่า “ใช่ เรามาอย่างสันติ เรามาเพื่อถวายเครื่องบูชาแก่พระยาห์เวห์ ข้าระตัวพวกท่านและมาถวายเครื่องบูชา ร่วมกับเราเถิด” จากนั้นเขาได้ชำระเจสซีและพวกลูกชายของเขา แล้วเชิญพวกเขามายังที่ถวายเครื่องบูชา

6 เมื่อพวกเขามาถึง ซามูเอลได้เห็นเอลีอับและคิดว่า “แน่นอนเลย คนที่พระยาห์เวห์จะให้เจิมนั้น ตอนนี้อยู่ต่อหน้าพระองค์แล้ว”

7 แต่พระยาห์เวห์พูดกับซามูเอลว่า “อย่ามองที่หน้าตาหรือความสูงของเขา เพราะเราไม่ยอมรับเขา เรายาห์เวห์ไม่ได้มองเหมือนอย่างที่มีมนุษย์มองกัน คนทั่วไปมักมองที่รูปร่างภายนอกแต่เรามองที่จิตใจ”

8 จากนั้นเจสซีได้เรียกอาบินาดับ ให้เดินผ่านหน้าซามูเอล แต่ซามูเอลพูดว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้เลือกเขา”

9 เจสซีเรียกซิมมาห์ให้เดินผ่านไป แต่ซามูเอลก็พูดว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้เลือกคนนี้ด้วย”

10 เจสซีเรียกลูกชายทั้งเจ็ดคนของเขาให้เดินผ่านหน้าซามูเอล แต่ซามูเอลก็บอกเขาว่า “พระยาห์เวห์ไม่ได้เลือกคนเหล่านี้”

11 ซามูเอลจึงถามเจสซีว่า “ท่านมีลูกชายทั้งหมดแค่ไหนหรือ” เจสซีตอบว่า “ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง เขากำลังดูแลฝูงแกะอยู่”

ซามูเอลพูดว่า “ใช้ให้คนไปตามเขามาหน่อย เราจะไม่นั่งจนกว่าเขาจะมาถึง”

12 ดังนั้นเจสซีจึงส่งคนไปตามดาวิดลูกชายคนเล็กมา เขามีผิวสีแดง † หน้าตาดี รูปหล่อ

พระยาห์เวห์พูดกับซามูเอลว่า “ลุกขึ้นเจิมเขา ใช่แล้ว คนนี้แหละ”

13 ซามูเอลก็เอาเขาสัตว์ที่ใส่น้ำมันมาเจิมดาวิดต่อหน้าพี่ชายของเขา พระวิญญาณของพระเจ้าได้ฟังเข้าสถิตอยู่ในดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา แล้วซามูเอลก็กลับไปกับรามาห์

† เขาสัตว์ เขาของสัตว์ที่ด้านในกลวงใช้เป็นเหมือนกับขวดน้ำ †† สีแดง หรือ “สีแทน” หรือเป็นไปได้อาจเป็น “นมสีแดง” คำในภาษาฮีบรูหมายถึง “สีแดง” หรือ “หน้าเป็นสีแดง” ซึ่งแสดงว่ามีสุขภาพดี

วิญญาณชั่วรบกวานซาอูล

14 แล้วพระวิญญาณของพระยาห์เวห์ได้จากซาอูลไป และพระยาห์เวห์ก็ได้ส่งวิญญาณชั่วมาทรมาณเขา 15 พวกผู้รับใช้ของซาอูลต่างก็พูดกับซาอูลว่า “ดูสิ วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรมาณท่านอยู่” 16 ขอออกคำสั่งให้พวกผู้รับใช้ของท่านไปเสาะหาคนที่เล่นพิณได้ เมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาอยู่กับท่าน คนๆ นั้นจะได้เล่นพิณให้ท่านฟัง และท่านก็จะรู้สึกดีขึ้น”

17 ดังนั้นซาอูลจึงสั่งพวกคนรับใช้ว่า “ไปเสาะหาคนที่เล่นพิณเก่งๆ แล้วนำมาพบเรา”

18 คนรับใช้คนหนึ่งตอบว่า “ข้าพเจ้าเคยพบกับลูกชายคนหนึ่งชื่อเจสซีแห่งเบธเลเฮม เขาเล่นพิณเก่ง กุล่าหาญและเป็นนักรบ เขาเป็นคนพูดจาอ่อนหวาน และรูปหล่อ ทั้งพระยาห์เวห์ก็สถิตอยู่กับเขา”

19 ซาอูลจึงใช้คนไปแจ้งข่าวกับเจสซีว่า “ให้นำตัวดาวิดลูกชายของเจ้า คนที่เลี้ยงแกะมาพบเรา”

20 เจสซีก็เอาลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง ถูหนึ่งใส่เหล้าองุ่นและลูกแพะหนึ่งตัว ให้ดาวิดลูกของเขาเอาไปมอบให้ซาอูล 21 ดาวิดมาพบซาอูลและอยู่รับใช้เขา ซาอูลรักดาวิดมาก ดาวิดจึงได้เป็นคนหนึ่งที่ถืออาวุธของซาอูล 22 จากนั้นซาอูลได้ส่งข่าวถึงเจสซีว่า “ขอให้เจสซียอมให้ดาวิดอยู่ทำงานรับใช้เรา เพราะเราชอบใจเขามาก”

23 เมื่อใดที่วิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาอยู่กับซาอูล ดาวิดก็จะเอาพิณของเขามาเล่น จากนั้นอาการซาอูลก็จะบรรเทา และรู้สึกดีขึ้น แล้ววิญญาณชั่วก็จะจากเขาไป

โกลิอัทท้าทายอิสราเอล

17 ขณะที่คนฟีลิสเตียรวบรวมพล เพื่อทำสงครามที่โสโคห์ ในยูดาห์ พวกเขาได้ตั้งค่ายอยู่ที่เอเฟสดิมมิม ซึ่งอยู่ระหว่างโสโคห์และอาเซกาห์

2 ซาอูลและคนอิสราเอลก็รวมพลตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเอลาห์ และวางแผนเตรียมสู้รบกับคนฟีลิสเตีย 3 คนฟีลิสเตียยึดภูเขาลูกหนึ่ง ส่วนคนอิสราเอลก็ยึดภูเขาลูกหนึ่ง โดยมีหุบเขาคั่นกลางพวกเขา

4 มีทหารฝีมือเยี่ยมคนหนึ่งชื่อโกลิอัท ซึ่งมาจากเมืองกัท เขาสูงหกศอกหนึ่งคืบ[†] เขาออกมานอกค่ายฟีลิสเตีย 5 โกลิอัทสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้บนหัว และใส่เกราะทองสัมฤทธิ์น้ำหนักห้าสิบบเจดิกิโลกรัม 6 ที่เขาก็ใส่สนับแข้งทองสัมฤทธิ์ และมีหลาว[‡] ทองสัมฤทธิ์ไขว้หลังอยู่ 7 เขามีหอกที่ด้ามใหญ่พอกับไม้ที่ใช้ทอผ้า ซึ่งมีหัวหอกทำจากเหล็กหนักเจ็ดกิโลกรัม และมีทหารถือโล่ของเขาเดินนำหน้าเขาไป

8 โกลิอัทยืนตะโกนใส่พวกทหารของอิสราเอลว่า “พวกเจ้าทั้งหลายออกมาตั้งแนวรบอยู่ทำไม ข้าไม่ใช่คนฟีลิสเตียหรือหรือ และพวกเจ้าไม่ใช่ผู้รับใช้ของซาอูลหรือ เลือกลูกชายคนหนึ่งลงมาสู้กับข้าหน่อย 9 ถ้าเขามีฝีมือและฆ่าข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นทาสของคนอิสราเอล แต่ถ้าข้าชนะและฆ่าเขาได้ คนอิสราเอลก็จะกลายเป็นทาสและรับใช้พวกเรา”

10 แล้วโกลิอัทก็พูดว่า “วันนี้ข้าขอทำให้กองทัพอิสราเอลหาคนมาสู้กับข้า”

11 เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งหมดได้ยินคำพูดของคนฟีลิสเตียคนนั้น ต่างก็กลัวและท้อแท้

ดาวิดเข้าไปในแนวหน้า

12 ดาวิดเป็นลูกชายของเจสซีคนเอฟราธาห์ ผู้มาจากเบธเลเฮม ในยูดาห์ เจสซีมีลูกชายแปดคน และในช่วงที่ซาอูลปกครอง เจสซีเองก็แก่มากแล้ว 13 ลูกชายคนโตสามคนของเขาตามซาอูลไปสงคราม คนแรกชื่อเอลีอับ คนที่สองชื่ออาบีนาตบ และคนที่สามชื่อชัมมาห์ 14 ดาวิดเป็นน้องคนสุดท้อง พี่ชายทั้งสามได้ตามซาอูลไปรบ 15 แต่ดาวิดก็จะไปๆมาๆจากซาอูลเป็นครั้งคราว เพื่อไปช่วยเลี้ยงฝูงแกะของพ่อที่เบธเลเฮม

16 โกลิอัทออกมาเย็นห้าทุ่มอยู่ทุกเช้าเย็นเป็นเวลาสี่สิบวัน

17 วันหนึ่ง เจสซีพูดกับดาวิดลูกชายเขาว่า “รีบเอาข้าวคั่วประมาณยี่สิบสองลิตร และขนมปังสิบก้อน ไปให้พวกพี่ชายของเจ้าที่ค่าย 18 และให้เอาเนยแข็งสิบก้อนนี้ไปให้ผู้บังคับกองพันของพวกพี่ชายเจ้าด้วย ไปดูสิว่าพวกพี่ชายเจ้าเป็นยังไง แล้วให้เอาของจากพวกเขาติดมือเจ้ามาด้วยเพื่อพิสูจน์ว่าพวกเขาสบายดี 19 เพราะพวกพี่ชายเจ้าอยู่กับซาอูลและคนอิสราเอลอื่นๆในหุบเขาเอลาห์ เพื่อสู้รบกับคนฟีลิสเตีย”[‡]

20 ตอนเช้ามีด ดาวิดก็หิ้วแกะไว้ให้ผู้เลี้ยงแกะ แล้วบรรทุกข้าวของทั้งหมดออกเดินทางตามที่เจสซีบอก เขาถึงค่ายในขณะที่พวกทหารกำลังออกไปสู่แนวรบ และกำลังให้ร้องทำศึก 21 อิสราเอลและฟีลิสเตียต่างยกออกมาประจันหน้ากัน

22 ดาวิดได้ฝากข้าวของของเขาไว้กับคนคุมเสบียง แล้ววิ่งไปหาพวกพี่ชายของเขาในแนวรบ 23 ขณะที่พวกเขากำลังพูดคุยกันอยู่นั้น โกลิอัทนักรบฝีมือกล้าของฟีลิสเตียจากเมืองกัท ก็ออกมาจากกองทัพของฟีลิสเตีย ตะโกนท้ารบอย่างครึกครื้น ดาวิดเองก็ได้ยิน 24 เมื่อคนอิสราเอลเห็นโกลิอัทก็พากันวิ่งหนีด้วยความกลัว

25 คนอิสราเอลพูดกันว่า “เห็นชายที่ออกมาขึ้นหรือเปล่า เขามาท้ารบกับคนอิสราเอล ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์ซาอูลจะให้ทรัพย์สินเงินทองมากมาย และยกลูกสาวของท่านให้แต่งงานด้วย แล้วครอบครัวของเขาก็ยังจะได้รับการยกเว้นภาษีในอิสราเอลอีกด้วย”

26 ดาวิดถามคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆเขาว่า “คนที่ฆ่าคนฟีลิสเตียคนนี้ได้ และเอาความอับยศอดสูนี้ไปจากคนอิสราเอลได้ จะได้อะไรเป็นรางวัลหรือ แล้วคนฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบคนนี้เป็นใครกัน ถึงกล้ามาท้ารบกับกองทัพของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”

27 พวกเขาก็ตอบดาวิดเหมือนกับที่พวกเขาได้บอกไปแล้ว “ผู้ที่ฆ่าโกลิอัทคนฟีลิสเตียนี้ได้ จะได้รับรางวัลอย่างที่พูดไปนั้นแหละ” 28 ฝ่ายเอลีอับพี่ชายคนโตของดาวิด เมื่อได้ยินสิ่งที่ดาวิดพูดกับพวกทหาร เขาก็โกรธดาวิด และถามว่า “เจ้าลงมาที่นี่ทำไม หิ้วแกะไม่กี่ตัวหนีไว้ในถิ่นแห่งแล้งกับใคร เราสู้ตีถึงความอดตายของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า ที่เจ้าลงมานี้ก็แค่อยากจะทำดูเขาสูรบกัน”

29 ดาวิดตอบว่า “อ้าว ผมทำอะไรผิดหรือ แค่งามก็ไม่ได้หรือ” 30 แล้วดาวิดก็หันไปถามคนอื่นด้วยคำถามเดิมๆ แล้วคนเหล่านั้นก็ตอบเหมือนที่เคยบอกไปแล้ว

31 มีคนได้ยินเรื่องที่ดาวิดพูด แล้วไปรายงานต่อซาอูล ซาอูลก็เลยเรียกดาวิดมาพบ 32 ดาวิดพูดกับซาอูลว่า “อย่าปล่อยให้ผู้คนต้องเสียขวัญและกำลังใจกับเรื่องของคนฟีลิสเตียคนนี้ ให้ผู้รับใช้ของท่านคนนี้ออกไปสู้กับมันเถอะ”

33 ซาอูลตอบว่า “เจ้าออกไปสู้กับคนฟีลิสเตียคนนั้นไม่ได้หรอก เจ้าเป็นนุ่แค้เด็กหนุ่ม[‡] คนหนึ่งเท่านั้น แต่เขาเป็นชายที่ชำนาญศึกมาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มๆ”

34 แต่ดาวิดตอบซาอูลว่า “ข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของท่านคนนี้ เคยดูแลแกะให้กับพ่อของข้าพเจ้า เมื่อมีสิงโตหรือหมีมาจับแกะไป

[†] หกศอกหนึ่งคืบ นักประวัติศาสตร์โยซีฟัส และฉบับแปลกรีกโบราณส่วนใหญ่ รวมทั้งหนังสือปฐมหนึ่งม้วนที่พบในถ้ำคูมรัม เขียนว่า “สี่ศอกหนึ่งคืบ”
[‡] หลาว หอกขนาดเล็ก

[‡] เพราะพวกพี่ชาย ... คนฟีลิสเตีย คนแปลบางคนคิดว่าคำพูดของเจสซีขบลงที่ข้อ 18 และผู้เล่าเรื่องเป็นคนเล่าต่อในข้อที่ 19 †† เด็กหนุ่ม คำนี้ในภาษาฮีบรูมักหมายถึง “ผู้รับใช้” หรือ “ผู้ช่วยถืออาวุธให้ทหาร”

จากฝูง³⁵ ข้าพเจ้าก็ไล่ตามไปช่วยชีวิตแกะจากปากของมัน เมื่อสัตว์พวกนั้นย้อนกลับมา ข้าพเจ้าก็ตั้งหนดครามัน แล้วฆ่ามันเสีย³⁶ ข้าพเจ้าเคยฆ่าทั้งสิงโตและหมี ส่วนคนฟีลิสเตียที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบคนนั้น ก็จะเป็นเหมือนกับสัตว์พวกนั้น เพราะเขาได้ทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่³⁷ พระยาห์เวห์ได้ช่วยกู้ข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเขี้ยวเล็บสิงโตและหมี พระองค์ก็จะช่วยกู้ข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลิสเตียคนนั้นด้วยเหมือนกัน”

ซาอูลจึงบอกกับดาวิดว่า “ไปเถอะ และขอให้พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า”³⁸ จากนั้นซาอูลก็เอาเสื้อของเขามาสวมให้กับดาวิด และเอาหมวกทองสัมฤทธิ์มาใส่ไว้บนหัวของดาวิด และยังให้เสื้อคลุมชุดเกราะกับเขอีกด้วย³⁹ ดาวิดเอาดาบของซาอูลมาคาดทับเสื้อคลุมแล้วลองเดินดู เพราะไม่ชินกับพวกมัน แล้วดาวิดพูดกับซาอูลว่า “ข้าพเจ้าใส่ชุดพวกนี้ไม่ได้หรอก เพราะข้าพเจ้าไม่ชินกับพวกมัน” เขาจึงถอดพวกมันออก⁴⁰ จากนั้นดาวิดก็หยิบไม้เท้ามาถือ แล้วเลือกลูกหินเกลี้ยงๆ มาทำก้อนจากสำธารแห้ง แล้วเอาใส่ไว้ในถุงที่ใช้เลี้ยงแกะของเขา กับถือ sling ในมือของเขาเพื่อไปพบคนฟีลิสเตีย

ดาวิดฆ่าโกลิอัท

⁴¹ ชาวฟีลิสเตียคนนั้นได้เดินเข้ามาใกล้ดาวิด โดยมีคนถือโล่ของเขาเดินนำหน้า⁴² เขามองดูดาวิดและดูถูก เพราะเห็นเป็นแคเด็กหนุ่มคนหนึ่ง มีผิวแดง[†] และหน้าตาหล่อเหลา⁴³ คนฟีลิสเตียพูดกับดาวิดว่า “ข้าพเจ้าเป็นหมาหรือยัง เจ้าถึงได้ถือไม้มหาช้า” และเขายังอ้างชื่อพวกพระของเขาร่วมกับดาวิด⁴⁴ เขาพูดว่า “มานี่มา ข้าจะเอาเนื้อเจ้าเป็นอาหารเลี้ยงนกบนฟ้า และเลี้ยงสัตว์ในทุ่งหญ้า”

⁴⁵ ดาวิดพูดกับคนฟีลิสเตียคนนั้นว่า “เจ้ามาสู้กับข้าด้วยดาบและหอกและท้าว แต่ข้าจะสู้กับเจ้าในนามของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ที่เจ้าทำทนาย

⁴⁶ วันนี้แหละ พระยาห์เวห์จะให้เจ้าตกอยู่ในกำมือของข้า ข้าจะโค่นเจ้าและตัดหัวเจ้าทิ้ง วันนี้ข้าจะเอาซากศพของกองทัพฟีลิสเตียเลี้ยงนกบนท้องฟ้าและสัตว์ป่าแห่งแผ่นดิน เพื่อทั้งโลกจะได้รู้ว่ามิพระเจ้าอยู่ในอิสราเอล⁴⁷ ทุกคนที่มาอยู่รวมกันที่นี่จะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้ช่วยกู้ โดยใช้ดาบหรือหอก เพราะการศึกเป็นของพระยาห์เวห์ และพระยาห์เวห์จะมอบพวกเจ้าไว้ในกำมือของเรา”

⁴⁸ และชาวฟีลิสเตียคนนั้นได้เข้ามาใกล้เพื่อสู้รบกับดาวิด ดาวิดก็วิ่งอย่างรวดเร็วจากแนวรบเข้าหาเขา⁴⁹ และล้วงหินก้อนหนึ่งจากถุง แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิงโดนหน้าผากของคนฟีลิสเตียคนนั้น ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผากของเขา และเขาก็ล้มหน้าคว่ำลงกับพื้น

⁵⁰ ดาวิดก็ชนะชาวฟีลิสเตียคนนั้นด้วยสลิง และก้อนหิน โดยไม่มีดาบอยู่ในมือ ดาวิดก็โค่นคนฟีลิสเตียคนนั้นและฆ่าเขาได้⁵¹ ดาวิดวิ่งไปยืนบนตัวของเขา และดึงดาบของคนฟีลิสเตียคนนั้นออกจากฝัก แล้วดาวิดก็ใช้ดาบนั้นฆ่าเขาและตัดหัวของเขาไป เมื่อพวกคนฟีลิสเตียเห็นว่าทหารยอดฝีมือของเขาตาย พวกเขาก็นวิ่งหนีไป⁵² คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ให้ร้องไล่ตามคนฟีลิสเตียไปถึงทางเข้าเมืองกัทและไปถึงประตูเมืองเอโครน คนฟีลิสเตียล้มตายเกลื่อนกลาดตามทางจากถนนธารอิมไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน⁵³ เมื่อชาวอิสราเอลกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตีย ก็มาปล้นของจากค่ายของพวกเขา

⁵⁴ ดาวิดเอาหัวของคนฟีลิสเตียคนนั้นมาที่เยรูซาเล็ม ส่วนอาวุธต่างๆ ของเขา ดาวิดทิ้งไว้ที่เต็นท์ของตัวเอง

ซาอูลเริ่มกลัวดาวิด

⁵⁵ เมื่อซาอูลเห็นดาวิดออกไปสู้รบกับชาวฟีลิสเตียคนนั้น เขาก็ถามอับเนอร์แม่ทัพของเขาว่า “อับเนอร์ เจ้าหนุ่มคนนี้เป็นลูกใคร”

อับเนอร์ตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ บอกท่านตามตรง ข้าพเจ้าเองก็ไมรู้เหมือนกัน”

⁵⁶ ซาอูลพูดว่า “ไปสืบดูสิว่า พ่อหนุ่มคนนี้เป็นลูกใคร”

⁵⁷ พอดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตียนั้น อับเนอร์ได้พาเขามาเฝ้าซาอูล พร้อมกับหัวของคนฟีลิสเตียคนนั้นที่ดาวิดถืออยู่

⁵⁸ ซาอูลถามเขาว่า “พ่อหนุ่ม เจ้าเป็นลูกของใคร”

ดาวิดตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นลูกของเจสซี ผู้รับใช้ท่าน จากเมืองเบธเลเฮม”

ดาวิดกับโยนาธานเป็นเพื่อนกัน

18 หลังจากดาวิดพูดคุยกับซาอูลเสร็จแล้ว โยนาธานก็รู้สึกผูกพันกับดาวิด และรักเขาเหมือนกับรักตนเอง

² จากนั้นซาอูลได้รั้งดาวิดให้อยู่กับเขา ไม่ปล่อยให้กลับไปบ้านของพ่อเขา

³ และโยนาธานก็ได้ทำสัญญากับดาวิดเพราะเขารักดาวิดเหมือนตัวเขาเอง⁴ โยนาธานถอดเสื้อคลุมที่เขาสวมอยู่กับเครื่องแบบตัวนอกให้กับดาวิด รวมทั้งดาบ คันทนู และเข็มขัดของเขา

⁵ ซาอูลใช้ดาวิดทำอะไร ดาวิดก็ทำสำเร็จทั้งสิ้น ซาอูลจึงให้ตำแหน่งสูงในกองทัพกับดาวิด ซึ่งเป็นที่พอใจของประชาชน และข้าราชการของซาอูล

ซาอูลอิจฉาดาวิด

⁶ หลังจากดาวิดได้ฆ่าคนฟีลิสเตียนั้นแล้ว ในระหว่างที่พวกเขา กำลังเดินทางกลับมา พวกผู้หญิงก็ออกมาจากเมืองต่างๆ ของอิสราเอล เพื่อต้อนรับกษัตริย์ซาอูล พวกเขาร้องเพลงและเต้นรำกันอย่างสนุกสนาน พร้อมกับเล่นกลองรำมะนาและพิณสามสาย^{††7} พวกเขาเต้นรำและร้องเพลงว่า

“ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ ส่วนดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ”

⁸ ซาอูลโกรธมาก เนื้อเพลงทำให้เขาโกรธและคิดว่า

“พวกนี้ยกย่องดาวิดว่าฆ่าคนได้เป็นหมื่นๆ แต่เราฆ่าได้เพียงพันๆ คน แล้วต่อไป ดาวิดยังจะได้อะไรอีก ถ้าไม่ใช่อาณาจักรทั้งหมดนี้”⁹ และตั้งแต่นั้นมา ซาอูลก็เฝ้ามองดูดาวิดอย่างอิจฉา

¹⁰ วันต่อมา วิญญาณชั่วจากพระเจ้าก็เข้าสิงซาอูล เขากำลังบ้าคลั่ง^{††} อยู่ในที่พิภพ ขณะที่ดาวิดกำลังเล่นพิณตามปกติเหมือนเคย ซาอูลถือหอกอยู่ในมือ¹¹ และเขาก็ขว้างมันออกไป คิดในใจว่า “เราจะปักดาวิดให้ติดกับฝาผนัง” แต่ดาวิดหลบได้ทั้งสองครั้ง

¹² ซาอูลเกิดความกลัวดาวิด เพราะพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับดาวิด และได้จากเขาไปแล้ว¹³ ซาอูลจึงส่งดาวิดไปให้พ้นจากเขา และให้ดาวิดไปเป็นแม่ทัพกองพัน ดาวิดได้นำกองทัพในการสู้รบ¹⁴ ทุกอย่างที่ดาวิดทำ เขาได้รับความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ เพราะพระยาห์เวห์อยู่กับเขา¹⁵ เมื่อซาอูลเห็นว่าดาวิดได้รับความสำเร็จมากมายขนาดไหน เขาก็ยิ่งกลัวดาวิดมากขึ้น

¹⁶ แต่ทั้งคนอิสราเอลและคนยูดาห์ต่างก็รักดาวิด เพราะดาวิดนำพวกเขาในการสู้รบของพวกเขา

†† พิณสามสาย หรือ อาจจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งที่เอาเหล็กเส้นมาทำเป็นสามเหลี่ยมแล้วใช้ไม้หรือเหล็กตีส่งเสียง ‡ แล้วต่อไป .. ทั้งหมดนี้ สำเนาแปลกรีกโบราณส่วนใหญ่ไม่มีประโยคนี้ †† เขากำลังบ้าคลั่ง หรือ อาจจะไม่แปลได้ว่า “เขากำลังพูดแทนพระเจ้า” คำนี้ในภาษาฮีบรูหมายถึงคนที่ไม่สามารถควบคุมสิ่งที่เขาพูดและทำได้ ปกติแล้ว คำนี้หมายถึงพระเจ้ากำลังใช้คนผู้นั้นให้ส่งข่าวพิเศษถึงคนอื่น ๆ

† มีผิวแดง หรือ “สีแทน” หรือเป็นไปได้อาจเป็น “ผมสีแดง” คำในภาษาฮีบรูหมายถึง “สีแดง” หรือ “หน้าเป็นสีแดง” ซึ่งแสดงว่ามีสุขภาพดี

17 ซาลูพูดกับดาวิดว่า “นี่คือเมธราบลูกสาวคนโตของเรา เราจะให้นางแต่งงานกับเจ้า ขอเพียงรับใช้เราอย่างกล้าหาญและต่อสู้เพื่อพระยาห์เวห์” เพราะซาลูคิดว่า “เราจะไม่ลงมือจัดการกับดาวิดเอง ปล่อยให้พวกฟิลิเตียลงมือแทน”

18 แต่ดาวิดพูดกับซาลูว่า “ข้าพเจ้าไม่คู่ควรที่จะเป็นลูกเขยของกษัตริย์หรือ กษัตริย์เป็นใครกัน ครอบครัวของข้าพเจ้าหรือตระกูลของพ่อข้าพเจ้าเป็นใครกันในอิสราเอล”

19 ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่จะยกเมธราบลูกสาวซาลูให้ดาวิด นางก็ถูกยกให้ไปแต่งงานกับอาดริเอลชาวเมโหลห์

20 ขณะนั้นมีคาลูกสาวซาลูได้หลงรักดาวิด และเมื่อมีคินน่าเรื่องนี้ไปแจ้งกับซาลู เขาก็ดีใจ 21 เขาคิดว่า “เราจะยกนางให้ดาวิด แล้วนางก็จะเป็นกับดักให้เขาต้องต่อสู้กับคนฟิลิเตีย” ดังนั้นซาลูจึงพูดกับดาวิดว่า “นี่เป็นหนที่สองแล้วที่เจ้ามีโอกาสที่จะได้เป็นลูกเขยเรา”

22 ซาลูส่งคนรับใช้ว่า “เจ้าไปพูดกับดาวิดเป็นส่วนตัวว่า ‘ดูสิ กษัตริย์ซาลูชอบใจในตัวท่านมาก และเจ้าหน้าที่ต่างๆ ของกษัตริย์ก็ชอบท่านมาก ตอนนี้ให้เป็นลูกเขยของกษัตริย์เถอะ’”

23 พวกคนรับใช้ก็มาบอกดาวิดตามนั้น แต่ดาวิดพูดว่า “พวกท่านคิดว่าการเป็นลูกเขยของกษัตริย์เป็นเรื่องเล็กๆอย่างนั้นหรือ เราเป็นแค่ผู้ชายจนๆที่ไม่มีชื่อเสียงอะไร”

24 เมื่อคนรับใช้ของซาลูบอกเขาถึงเรื่องที่ดาวิดพูด 25 ซาลูก็ตอบว่า “ไปบอกดาวิดว่า ‘กษัตริย์ไม่ต้องการสินสอดอะไร กษัตริย์ต้องการแค่หนึ่งห่มปลายอวัยวะเพศชายของคนฟิลิเตียหนึ่งร้อยอัน เป็นการแก้แค้นต่อศัตรูของท่านเท่านั้น’” แผนการของซาลูก็คือจะให้ดาวิดถูกพวกฟิลิเตียฆ่าเสีย

26 เมื่อคนรับใช้ของซาลูนำเรื่องดังกล่าวมาบอกดาวิด เขาจึงพอใจที่จะเป็นลูกเขยของกษัตริย์ ก่อนถึงเวลาที่กำหนดไว้จะผ่านไป 27 ดาวิดออกไปพร้อมกับคนของเขา และได้ฆ่าคนฟิลิเตียไปสองร้อยคน † เขาได้นำหนึ่งห่มปลายอวัยวะเพศของชายเหล่านั้นมามอบให้กษัตริย์ เพื่อที่ว่าเขาจะได้กลายเป็นลูกเขยของกษัตริย์

ดังนั้นซาลูจึงยกมีคาลูกสาวของเขาให้แต่งงานกับดาวิด 28 เมื่อซาลูเห็นว่าพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับดาวิด และมีคาลูกสาวของเขาก็รักดาวิด 29 ซาลูก็ยิ่งกลัวดาวิดมากขึ้น และเขาก็เป็นศัตรูกับดาวิดตลอดชีวิตที่เหลือของเขา

30 ผู้นำของฟิลิเตียก็ออกมาสู้รบอยู่เรื่อยๆและยิงธนูมากเท่าใด ดาวิดก็ยิ่งได้รับชัยชนะมากกว่าพวกแม่ทัพนายกองคนอื่นของซาลู และทำให้ชื่อเสียงของดาวิดโด่งดังไปทั่ว

ซาลูพยายามฆ่าดาวิด

19 ซาลูบอกโยนาธานลูกชายของเขาและคนรับใช้ของเขาทุกคนให้ฆ่าดาวิด แต่โยนาธานชอบดาวิดมาก 2 ก็เลยเตือนดาวิดว่า “ซาลูพ่อของเรากำลังหาโอกาสที่จะฆ่าเจ้า ฟრ่งนี้เข้า ให้ระวังตัวให้ดี ให้ไปหาที่หลบซ่อนและให้อยู่ที่นั่น 3 เราจะออกไปยืนอยู่ข้างๆพ่อเราในทุ่งนาที่ท่านซ่อนตัวอยู่ เราจะพูดกับพ่อเรื่องของเจ้า แล้วพอเรารู้อะไรก็จะมาเล่าให้เจ้าฟัง”

4 โยนาธานพูดถึงความดีของดาวิดให้กับซาลูพ่อของเขาว่า “ขออย่าให้พ่อทำผิดต่อดาวิดคนรับใช้ของพ่อเลย เขาไม่ได้ทำอะไรมิผิดต่อพ่อ และสิ่งที่เขาทำก็เป็นประโยชน์มากกับพ่อทั้งนั้น 5 เขาได้เลี้ยงชีวิตตอนที่ฆ่าชาวฟิลิเตียคนนั้น และพระยาห์เวห์ให้ชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กับชาวอิสราเอลทั้งหมด พ่อก็เห็นและชื่นชมไปด้วย แล้วทำไมพ่อถึงจะทำผิดต่อคนบริสุทธิ์อย่างดาวิด และจะฆ่าเขาอย่างไรเหตุผล”

6 เมื่อซาลูได้ฟังสิ่งที่โยนาธานพูด เขาก็สาบานว่า “พระยาห์เวห์ มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าดาวิดจะไม่ถูกประหารชีวิต”

7 แล้วโยนาธานได้เรียกดาวิดมา และเล่าเรื่องที่เขาทำกับพ่อได้พูดกัน แล้วโยนาธานได้นำดาวิดมาพบซาลู และดาวิดก็ได้เฝ้าซาลูอย่างแต่ก่อน

8 แล้วสงครามก็เกิดขึ้นอีก ดาวิดจึงออกไปสู้รบกับคนฟิลิเตีย ดาวิดได้ฆ่าฟันพวกนั้นตายเกลื่อนกลาด พวกนั้นได้หนีไปต่อหน้าต่อตา 9 แต่วิญญาณชั่วจากพระยาห์เวห์ได้มาเข้าสิงซาลู ขณะที่เขากำลังนั่งอยู่ในวังของเขาและถือหอกอยู่ในมือ ดาวิดกำลังเล่นพิณอยู่ 10 ซาลูพยายามพุ่งหอกหมายปักดาวิดให้ติดผนัง แต่ดาวิดหลบได้ หอกของซาลูเลยพุ่งเข้าใส่ฝ้าผนัง แล้วคินนน่าดาวิดก็หนีรอดออกมาได้

11 ซาลูส่งคนไปเฝ้าดูที่บ้านของดาวิดตลอดคืน เพื่อฆ่าเขาในตอนเช้า แต่มีคาลเมียของดาวิดได้เตือนเขาว่า “ถ้าพี่ไม่หนีไปในคืนนี้ ฟร่งนี้จะต้องถูกฆ่าตาย”

12 ดังนั้นมีคาลจึงได้หย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเขาก็หนีรอดไป 13 จากนั้นมีคาลก็เอารูปปั้นพระประจำบ้านมาวางไว้บนเตียง แล้วเอาผ้าคลุมไว้และเอาขนแพะมาวางไว้ที่หัวรูปปั้นนั้น

14 เมื่อซาลูส่งคนมาจับดาวิด มีคาลก็บอกว่า “เขาไม่สบาย”

15 ซาลูส่งคนกลับไปดูดาวิด และส่งพวกเขาว่า “นำเขามาทั้งที่อยู่บนเตียง เพื่อที่เราจะได้ฆ่าเขาเสีย”

16 แต่เมื่อพวกเขาเข้าไปก็พบรูปปั้นอยู่บนเตียง และมีขนแพะอยู่ที่หัวมัน

17 ซาลูพูดกับมีคาลว่า “ทำไมลูกถึงหลอกลวงพ่ออย่างนี้ และปล่อยศัตรูของพ่อให้รอดพ้นไปได้”

มีคาลตอบว่า “ดาวิดพูดกับลูกว่า ‘ปล่อยพี่ไปเถอะ จะให้พี่ต้องฆ่าน้องทำไม’”

18 เมื่อดาวิดหลบหนีไปได้ เขาได้ไปหาซามูเอลที่เมืองรามัท และเล่าเรื่องทั้งหมดที่ซาลูทำกับเขา จากนั้นเขาและซามูเอลก็ไปอยู่ที่นาโยท

19 มีคินน่าไปแจ้งข่าวกับซาลูว่า “ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท” 20 ซาลูจึงส่งคนมาจับดาวิด แต่เมื่อพวกเขาเห็นกลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังพูดแทนพระเจ้ากันอยู่ มีซามูเอลยืนเป็นหัวหน้า พระวิญญาณของพระเจ้าก็เข้าสถิตในคนพวกนั้นที่ซาลูส่งมา พวกเขาจึงเข้าร่วมพูดแทนพระเจ้าด้วย

21 เมื่อซาลูรู้เรื่อง เขาก็ส่งคนไปใหม่ และพวกเขาก็ได้พูดแทนพระเจ้าด้วย ซาลูจึงส่งคนไปเป็นครั้งที่สาม และพวกเขาก็ได้พูดแทนพระเจ้าอีกเหมือนกัน 22 ในที่สุดซาลูก็ไปรามัทเอง และเมื่อไปถึงอ่างเก็บน้ำใหญ่ที่เมืองเสคู เขาก็ถามว่า “ซามูเอลและดาวิดอยู่ที่ไหน”

ประชาชนตอบซาลูว่า “ทั้งสองคนอยู่ที่นาโยทเมืองรามัท”

23 ซาลูจึงไปที่นาโยทในเมืองรามัท แต่พระวิญญาณของพระเจ้าได้เข้าสถิตในเขา ซาลูจึงเดินพูดแทนพระเจ้าไปตลอดทางจนมาถึงนาโยท 24 ซาลูได้ถอดเสื้อผ้าออก และเขาเองก็ได้พูดแทนพระเจ้าต่อหน้าซามูเอลด้วย เขาอนเปลือยกายอยู่ที่นั่นตลอดวันตลอดคืน นี่เป็นเหตุที่คนพูดว่า “ซาลูเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วยหรือ”

ดาวิดและโยนาธานทำสัญญากัน

20 จากนั้นดาวิดได้หนีจากนาโยทที่รามัทไปหาโยนาธาน และถามว่า “ข้าทำอะไรลงไปหรือ ความผิดของข้าคืออะไร ข้าได้ทำผิดอะไรต่อพ่อเจ้าหรือ เขาก็ได้พยายามมาเอาชีวิตของข้า”

2 โยนาธานตอบว่า “เป็นไปไม่ได้ เจ้าจะไม่ตายหรอก ดูสิ พ่อของข้าไม่เคยทำอะไรโดยไมบอกข้าก่อน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่ แล้วเขาจะมาปิดบังเรื่องนี้จากข้าทำไม คงไม่เป็นเช่นนั้นหรอก”

3 แต่ดาวิดสาบานว่า “พ่อของเจ้ารู้ดีว่าเจ้าชื่นชอบข้า และคิดกับตัวเองว่า ‘ต้องไม่ให้โยนาธานรู้เรื่องนี้ เพราะเขาจะต้องเสียใจอย่างแน่นอน’ แต่พระยาห์เวห์และตัวเจ้ามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน

† สองร้อยคน สำนวนแปลกรีกโบราณเขียนว่า “หนึ่งร้อยคน”

ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ข้าห่างจากความตายแค่ก้าวเดียวเท่านั้น”

4 โยนาธานพูดกับดาวิดว่า “เจ้าจะให้ข้าทำอะไร ข้าก็จะทำเพื่อเจ้า”

5 ดาวิดจึงพูดว่า “เอาอย่างนี้ พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลพระจันทร์ใหม่ และข้าจะต้องไปร่วมกินอาหารกับกษัตริย์ แต่ปล่อยให้ข้าไปซ่อนตัวในท้องทุ่งเถอะ จนถึงเย็นวันที่สาม 6 ถ้าพ่อของเจ้าเห็นข้าหายไป ก็บอกเขาว่า ‘ดาวิดได้มาขออนุญาตกับลูกเพื่อกลับไปบ้านอย่างเร่งด่วนที่เบธเลเฮม เพราะครอบครัวของเขาจะถวายสัตวบูชาประจำปี’ 7 ถ้าเขาพูดว่า ‘ดีมาก’ ผู้รับใช้ของเจ้าคนนั้นก็ปลอดภัย แต่ถ้าเขาโกรธมาก เจ้าก็แน่ใจได้เลยว่า เขาได้ตัดสินใจที่จะทำร้ายข้าแล้ว 8 ถ้าเจ้าจะแสดงความเมตตาต่อผู้รับใช้ของเจ้า เพราะเจ้าได้ทำสัญญากับข้าต่อหน้าพระยาห์เวห์แล้ว ถ้าข้าผิดจริง เจ้าก็ฆ่าข้าเสียเอง ไม่ต้องมอบข้าไปให้กับพ่อของเจ้าหรอก”

9 โยนาธานพูดว่า “ไม่หรอก ถ้าข้ารู้ว่าพ่อของข้าคิดจะทำร้ายเจ้า ข้าจะไม่บอกเจ้าได้หรือ”

10 ดาวิดถามว่า “ใครจะมาบอกข้าละ ถ้าพ่อของเจ้าตอบเจ้าอย่างสุดใจ”

11 โยนาธานพูดว่า “มาเถอะ ออกไปที่ท้องทุ่งกัน” เขาทั้งสองก็เดินไปที่นั่นด้วยกัน

12 จากนั้นโยนาธานก็พูดกับดาวิดว่า “ข้าขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ข้าจะไปดูให้รู้แน่ว่าพ่อของข้าคิดอย่างไรกับเจ้า วันมะรืนในเวลาเดียวกันนี้ ถ้าเขารู้สึกดีกับเจ้า ข้าก็จะส่งข้ามาให้เจ้ารู้ 13 แต่ถ้าพ่อข้าจะทำร้ายเจ้า ข้าก็จะบอกให้เจ้ารู้ และส่งเจ้าไปอย่างปลอดภัย ถ้าข้าไม่ทำตามทีพูดนี้ ก็ขอให้พระยาห์เวห์ลงโทษข้าอย่างรุนแรง ขอให้พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเจ้า เหมือนที่สถิตอยู่กับพ่อของข้า 14 トラบใดที่ข้ายังมีชีวิตอยู่ ก็ขอให้เจ้ามีน้ำใจกับข้า เหมือนกับที่พระยาห์เวห์มีต่อข้าตลอดชีวิต เพื่อที่ว่าข้าจะได้ไม่ถูกฆ่าตาย 15 และถ้าหากข้าตายไป ก็ขอให้เจ้าอย่าได้แค้นใจต่อครอบครัวของข้า แม่เมื่อพระยาห์เวห์ได้กำจัดศัตรูทั้งหมดของเจ้าออกไปจากโลกนี้” 16 ดังนั้น โยนาธานได้ทำสัญญากับดาวิดและครอบครัวของดาวิด โยนาธานพูดว่า “ขอให้พระยาห์เวห์จัดการกับศัตรูของเจ้า”

17 และโยนาธานให้ดาวิดยืนยันสัญญาอีกครั้งด้วยความรักที่เขามีต่อดาวิด เพราะเขารักดาวิดเหมือนรักตัวเอง

18 จากนั้นโยนาธานก็พูดกับดาวิดว่า “พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลพระจันทร์ใหม่ พ่อจะเห็นว่าข้าหายไป เพราะที่หนึ่งของเจ้าจะว่าง 19 ในตอนเย็นวันมะรืนนี้ ให้ไปซ่อนตัวในที่ที่เจ้าเคยซ่อนตัวตอนที่เรื่องยุ่งยากนี้เกิดขึ้นครั้งแรก และคอยอยู่ที่กอนหินเอเชล 20 ข้าจะยิงธนูสามดอกไปข้างๆเจ้าเหมือนกับว่าข้ากำลังข้อมยิงเป้า 21 จากนั้นข้าจะส่งเด็กรับใช้ว่า ‘ไปหาลูกธนูสิ’ ถ้าข้าพูดกับเขาว่า ‘ลองดูสิ ลูกธนูตกอยู่ทางข้างๆเจ้า ไปเอามันกลับมาสิ’ ถ้าข้าพูดอย่างนี้ ก็ให้เจ้าออกมาจากที่ซ่อนได้ เพราะพระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เจ้าจะปลอดภัยและไม่มีความอันตรายอะไร 22 แต่ถ้าข้าพูดกับเด็กรับใช้ว่า ‘ดูสิ ลูกธนูตกไกลออกไปข้างหน้าไหน’ ถ้าข้าพูดอย่างนี้ เจ้าต้องรีบหนีไป เพราะพระยาห์เวห์ได้กำหนดให้เจ้าไปแล้ว 23 และเรื่องที่ได้คุยกันระหว่างเราสองคน จำไว้ว่าพระยาห์เวห์จะเป็นพยานให้กับเราทั้งสองคนตลอดไป”

24 ดังนั้นดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในท้องทุ่ง

เมื่อถึงเทศกาลพระจันทร์ใหม่ ซาอูลซึ่งเป็นกษัตริย์ก็มานั่งกินอาหาร 25 เขาั่งในที่ที่เคยนั่งเป็นประจำที่อยู่ใกล้กำแพง ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับโยนาธาน ส่วนอับเนอร์ก็นั่งอยู่ข้างๆซาอูล แต่ที่หนึ่งของดาวิดกลับว่างเปล่า 26 ในวันนั้นซาอูลไม่ได้พูดอะไร เขาเพียงคิดว่า “ต้องเกิดอะไรขึ้นกับดาวิดที่จะทำให้เขาไม่บริสุทธิ์ในการเข้าร่วมพิธี แน่หนอนว่าเขาต้องไม่บริสุทธิ์”

27 แต่วันต่อมา วันที่สองของเดือนนั้น ที่นั่งของดาวิดก็ยังคงว่างอยู่อีก ซาอูลจึงถามโยนาธานว่า “ทำไมดาวิดลูกชายเจสซีไม่มากินข้าวด้วยกัน ทั้งเมื่อวานและวันนี้ด้วย”

28 โยนาธานตอบว่า “ดาวิดได้มาวิงวอนขออนุญาตจากลูกเพื่อกลับไปบ้านที่เบธเลเฮม 29 เขาบอกว่า ‘อนุญาตให้ฉันกลับบ้านเถอะ เพราะครอบครัวของฉันจะมีการถวายเครื่องบูชาในเมือง และพี่ชายของฉันก็ส่งให้ฉันกลับไป ถ้าท่านพอใจฉันก็อนุญาตให้ฉันกลับไปหาพี่ชายด้วยเถอะ’ เพราะสาเหตุนี้เขาจึงไม่ได้มาร่วมโต๊ะอาหารกับกษัตริย์”

30 ซาอูลได้ยินอย่างนั้น ความโกรธก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน เขาพูดกับโยนาธานว่า “เจ้ามันลูกกบฏของหญิงนอกคอก คิดว่าข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเข้าข้างไอ้ลูกชายเจสซีนั้น เจ้าสร้างความอับอายให้ตัวเองและแม่ที่คลอดเจ้าออกมา 31 トラบใดที่ดาวิดยังมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เจ้าและอาญาจักรของเจ้าก็จะไม่มีวันตั้งอยู่ได้ ส่งคนไปนำดาวิดมาเดี๋ยวนี้ มันต้องตาย”

32 โยนาธานถามซาอูลพ่อของเขาว่า “ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาทำอะไรลงไปหรือ”

33 แต่ซาอูลได้ฟังหอกในมือโยนาธานเพื่อฆ่าเขาเสีย โยนาธานจึงรู้ว่าพ่อของเขาตั้งใจจะฆ่าดาวิด 34 โยนาธานจึงลุกจากโต๊ะอาหารไปด้วยความโกรธมาก และไม่ได้กินอะไรในวันที่สองนี้ เพราะเขาเสียใจต่อการกระทำที่นอกรีตของพ่อเขาต่อดาวิด

35 เช้าวันรุ่งขึ้นโยนาธานออกไปที่ทุ่งนาเพื่อพบกับดาวิด เขาเอาเด็กรับใช้ไปด้วยหนึ่งคน 36 แล้วเขาก็ส่งเด็กรับใช้ว่า “ไปหาลูกธนูที่เรายิงไป” เมื่อเด็กรับใช้วิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งนำหน้าเขาไป 37 เมื่อเด็กรับใช้วิ่งไปถึงที่ที่ลูกธนูของโยนาธานตก เขาก็ตะโกนบอกเด็กรับใช้ว่า “ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าไม่ใช่หรือ” 38 เขายังตะโกนส่งอีกด้วยว่า “รีบไปเถิด อย่าหยุดนะ” เด็กรับใช้ก็ไปเก็บลูกธนูกลับมาให้โยนาธานผู้เป็นเจ้านาย 39 (แต่เด็กรับใช้ก็ไม่รู้เรื่องอะไรเลย มีแต่ดาวิดและโยนาธานเท่านั้นที่เข้าใจ) 40 จากนั้นโยนาธานก็ส่งอาวุธให้เด็กรับใช้และส่งว่า “เจ้าเอาไปเก็บไว้ในเมืองก่อน”

41 หลังจากเด็กรับใช้ไปแล้ว ดาวิดก็ออกจากที่ซ่อน ทางใต้ของกอนหิน เขากราบโยนาธานจนหน้าติดพื้นดินสามครั้ง จากนั้นพวกเขาก็จับซึ่งกันและกัน แล้วทั้งสองก็ร้องไห้ด้วยกัน แต่ดาวิดร้องมากกว่า

42 โยนาธานพูดกับดาวิดว่า “ขอให้ไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้สาบานในนามของพระยาห์เวห์ว่าจะเป็นเพื่อนกัน เราพูดว่า ‘พระยาห์เวห์จะเป็นพยานระหว่างเราสองคน และระหว่างลูกหลานของเราสองคนตลอดไป’” แล้วดาวิดก็จากไป และโยนาธานก็กลับเข้าเมือง

ดาวิดไปหานักบวชอาหิเมเลค

21 ดาวิดไปเมืองโอบเพื่อพบกับนักบวชอาหิเมเลค อาหิเมเลคกลัวจนตัวสั่นเมื่อออกมาพบเขา แล้วพูดว่า “ทำไมท่านถึงมาคนเดียว ทำไมถึงไม่มีใครมากับท่านด้วย”

2 ดาวิดตอบนักบวชอาหิเมเลคว่า “กษัตริย์สั่งให้เรามาทำงานสำคัญและกำชับว่า ‘อย่าให้ใครรู้ถึงงานที่เราส่งเจ้าไปทำ และหน้าที่ที่เราได้มอบหมายให้กับเจ้า’ ส่วนพวกคนหนุ่มๆของเรานั้น เราได้นัดพบกับพวกเขาไว้แล้วในที่แห่งหนึ่ง 3 ตอนนี้นักบวชอะไรในมือบ้าง ขอขมนมปังให้เราสักห้าก้อน หรืออะไรก็ได้ที่ท่านสามารถหาได้” 4 แต่อาหิเมเลคตอบดาวิดว่า “ข้าพเจ้าไม่มีขมนมปัง ธรรมดาอยู่เลย มีแต่ขมนมปังศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น ซึ่งถ้าหนุ่มๆทั้งหลายไม่ได้ไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงมากี่กินได้”

5 ดาวิดตอบว่า “ตามปกติเมื่อเราออกเดินทางพวกผู้หญิงก็จะถูกแยกออกจากพวกเราอยู่แล้ว ขนางานที่ธรรมดาๆร่างกายของพวกผู้ชายก็ยิ่งบริสุทธิ์เลย ยิ่งงานพิเศษอย่างนี้ เราก็ต้องรักษาร่างกายให้บริสุทธิ์แน่”

6 นักบวชจึงให้ขนมปังศักดิ์สิทธิ์นั้นกับดาวิด เพราะไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังนี้ที่เคยตั้งถวายอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ แต่ถูกเอาออกมาจากหน้าพระยาห์เวห์ ในวันที่เขาขนมปังใหม่จอร้อนมาแทน

7 ในวันที่นั้นมีหัวหน้าคนเลี้ยงแกะ † ของซาอูลชื่อโดเอก ซึ่งเป็นชาวเมืองเอโดม เผ่าอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ด้วย ††

8 ดาวิดถามอาหิเมเลคว่า “ที่นี่ท่านไม่มีหอกหรือดาบสักเล่มเลยหรือ เราไม่ได้เอาดาบหรืออาวุธอื่นๆติดตัวมาเลย เพราะฐานะที่กษัตริย์ให้ทำให้เป็นเรื่องเร่งด่วน”

9 นักบวชอาหิเมเลคก็ตอบว่า “ดาบของโกลิอัทชาวฟิลิสเตีย ที่ถูกทำนฆ่าตายในหุบเขาเอลาห์อยู่ที่นั่น ดาบนั่นห่อผ้าวางอยู่ด้านหลังเอโฟด ถ้าท่านต้องการก็เอาไปเลย ที่นี่ยังไม่มีดาบอื่นแล้ว” ดาวิดตอบว่า “ไม่มีดาบไหนเหมือนดาบนั่นอีกแล้ว เอามาให้เราหน่อย”

ดาวิดหนีไปพึ่งศัตรูที่เมืองกัท

10 ในวันที่นั้นดาวิดได้หนีจากซาอูลไปหาอาคีซกษัตริย์เมืองกัท 11 แต่พวกข้าราชการของอาคีซพูดกับดาวิดว่า “ท่านไม่ใช่กษัตริย์ ดาวิดของอิสราเอลหรือหรือ คนเดียวกับที่เขาร้องเพลงยกย่องกันว่า

‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ ส่วนดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ’”

12 ดาวิดได้ยินคำพูดอย่างนั้น เขาก็กลัวกษัตริย์อาคีซเมืองกัทมาก

13 ดาวิดจึงแกล้งทำเป็นบ้าต่อหน้าผู้คน ขณะที่เขาถูกจับไปนั้น เขาก็ทำท่าเหมือนคนบ้าซิดดะเชียนตามประตูเมือง และปล่อยให้ นาลายไหลเประอะเปื่อนครา 14 อาคีซพูดกับพวกข้าราชการของเขาว่า “ดูชายคนนี้ซิ เป็นคนบ้าซิดดูเจ้าพามาพบเราทำไม 15 เจ้าเห็นว่าเราขาดแคลนคนบ้าหรือ ถึงได้พามันมาทำบ้าๆบอๆให้เราดู สมควรให้อำนาจเข้ามาในบ้านของเราหรือ”

ดาวิดไปตามที่ต่างๆ

22 ดาวิดออกจากเมืองกัทหนีไปที่ถ้ำ อดุลลิม เมื่อพี่น้อง และญาติฝ่ายพ่อของดาวิดรู้เรื่องเข้า ต่างก็พากันมาหาเขาที่ถ้ำ 2 คนที่เตือดร้อน คนที่มีหนีสินหรือคนที่ขมขื่นใจ ต่างก็พากันมารวมตัวอยู่กับดาวิด และดาวิดก็ได้กลายเป็นผู้นำของพวกเขาซึ่งมีประมาณสี่ร้อยคน

3 จากถ้ำอดุลลิม ดาวิดก็ไปยังมิสปาห์ในเมืองโมอับและพูดขอ ร้องกษัตริย์เมืองโมอับว่า “ขออนุญาตให้พ่อแม่ของข้าพเจ้ามาอาศัยอยู่กับท่านด้วยเถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระเจ้าจะทำอะไรให้กับข้าพเจ้า” 4 ดาวิดจึงฝากพ่อแม่ของเขาไว้กับกษัตริย์เมืองโมอับ และพ่อแม่ของเขาก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ ตลอดเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในที่กำบังอันเข้มแข็ง

5 แต่กาดที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดกับดาวิดว่า “อย่าอาศัยอยู่ในป้อมปราการเลย เข้าไปอยู่ในแผ่นดินยูดาห์เถอะ” ดังนั้นดาวิดจึงจากไปอยู่ในป่าเฮเรท

ซาอูลทำลายลูกหลานของเอลี

6 ซาอูลได้ยินว่ามีคนพบดาวิดและผู้คนของเขา ในขณะที่ซาอูลนั่งอยู่ที่เต็ดต้นสนบนภูเขาเกิเบอาห์และถือหอกอยู่ในมือโดยมีพวก ข้าราชการยืนล้อมรอบเขาอยู่ 7 ซาอูลก็พูดกับพวกนั้นว่า “พึงให้ที ณะ คนเบนยามินทั้งหลาย ไอ้ลูกชายคนนั้นของเจสซี † จะให้ที่ พุ่งนาหรือสวนองุ่นกับพวกเจ้าหรือ หรือว่ามันจะแต่งตั้งให้พวก

† คนเลี้ยงแกะ หรือ “คนส่งข่าว” †† โดเอก ... พระยาห์เวห์ด้วย อาจ หมายความว่า โดเอกอยู่ที่นั่นเพื่อมีส่วนในการถวายเครื่องแก่นันให้แก่พระเจ้า หรือเพื่อเหตุผลอื่นทางศาสนา หรืออาจจะหมายความว่า เขาถูกกักตัวให้อยู่ที่นั่น เป็นเพราะคดีที่เขาทำขึ้น เช่น การฆ่าคนตายโดยไม่ได้ตั้งใจ † ถ้า หรือ “ป้อม” †† ไอ้ลูกชายคนนั้นของเจสซี หมายถึงดาวิด

เจ้าเป็นหัวหน้ากองพัน กองร้อยหรือยังง 8 นั้นเป็นเหตุที่พวก เจ้าถึงได้แอบคบคิดกันต่อต้านเราใช้ไหม ไม่มีใครสักคนบอกเรา เมื่อโยนาธานลูกเราได้ทำสัญญากับไอ้ลูกชายของเจสซี ไม่มีใคร พุ่งงโยนาธานหรือบอกกับเราว่าโยนาธานได้ยุยงให้อัคนรับใช้คน นั้นของเราคอยข่มเล่นงานเรา อย่างที่มันทำอยู่ทุกวันนี้”

9 แต่โดเอกคนเอโดม ซึ่งยืนอยู่กับพวกข้าราชการของซาอูลพูด ว่า “ข้าพเจ้าเห็นดาวิดลูกชายของเจสซีมาหาอาหิเมเลคลูกชาย ของอาหิทูปที่เมืองโนบ 10 อาหิเมเลคได้ปรึกษากับพระยาห์เวห์ เพื่อดาวิด เขาให้อาหารกับดาวิด และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียกับเขาด้วย”

11 กษัตริย์ได้ส่งคนไปตามนักบวชอาหิเมเลคลูกชายของอาหิ- ทูป และเจริญคดีทั้งหมดของพ่อเขาที่เป็นนักบวช ที่เมืองโนบ และพวกเขาก็กษัตริย์ 12 ซาอูลได้พูดว่า “พึงเราให้ตี ลูกชาย ของอาหิทูป”

อาหิเมเลคตอบว่า “ครับ ท่านเจ้านาย”

13 ซาอูลพูดกับอาหิเมเลคว่า “ทำไมเจ้ากับไอ้ลูกชายของเจสซี ถึงคบคิดกันต่อต้านเรา เจ้าให้ขนมปังและดากับมัน เจ้าได้ปรึก- ษาพระเจ้าเพื่อมัน ซึ่งทำให้มันลุกขึ้นกับฏต่อเรา และคอยดักข่ม โจมตีเราอย่างที่มีมันทำอยู่ทุกวันนี้”

14 อาหิเมเลคตอบกษัตริย์ว่า “มีใครในหมู่พวกข้าราชการของ ท่าน ที่จงรักภักดีต่อท่านเท่ากับดาวิดบ้าง ดาวิดเป็นลูกเขยของ ท่าน เป็นหัวหน้าองครักษ์ของท่าน และเป็นที่น่าเชื่อถืออย่างยิ่งใน ครอบครัวยของท่าน 15 แล้วนี่เป็นครั้งแรกหรือ ที่ข้าพเจ้าได้ปรึก- ษาพระเจ้าเพื่อดาวิด ไม่ใช่เลย ขอท่านอย่าได้กล่าวหาข้าพเจ้าผู้ รับใช้ของท่านหรือเจริญคดีฝ่ายพ่อข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้า คนรับใช้ของท่านไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้”

16 แต่กษัตริย์พูดว่า “อาหิเมเลค ทั้งเจ้าและเจริญคดีฝ่ายพ่อ เจ้า จะต้องตายแน่” 17 กษัตริย์สั่งพวกทหารยามที่ยืนอยู่ข้างๆว่า “พาพวกนักบวชของพระยาห์เวห์เหล่านี้ไปฆ่าซะ เพราะพวกมัน เข้าข้างดาวิด พวกมันรู้ว่ามันหนีไปแต่ไม่ยอมบอกเรา”

แต่พวกข้าราชการของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือต่อพวกนักบวช ของพระยาห์เวห์

18 กษัตริย์สั่งโดเอกว่า “เจ้าหนีไปพันพวกนักบวชเหล่านั้นเสีย ให้ตาย” โดเอกชาวเมืองเอโดมจึงหนีไปพันพวกนักบวช † ในวันที่ นั้นเขาได้ฆ่าชายที่สวมผ้าป่านเอโฟดตายถึงแปดสิบห้าคน 19 เขา ใช้ดาบฆ่าพันคนในเมืองโนบซึ่งเป็นเมืองของนักบวช เขาใช้ดาบ ฆ่าพันทั้งผู้ชายและผู้หญิง ทั้งเด็กและทารก ทั้งวัว ลาและแกะ

20 แต่อาบียาธาห์ ลูกชายของอาหิเมเลค ที่เป็นลูกชายของอาหิ- ทูป หนีรอดไปหาดาวิด 21 เขาได้บอกกับดาวิดว่าซาอูลได้ฆ่าพวก นักบวชของพระยาห์เวห์ 22 ดาวิดพูดกับอาบียาธาห์ว่า “ในวันที่นั้น เมื่อโดเอกชาวเอโดมอยู่ที่นั่น เราคิดว่าเขาต้องบอกกับซาอูลแน่ เราเองเป็นผู้ที่นำความตายมาสู่ทุกคนในครอบครัวยของท่าน 23 อยู่กับเราที่นั่นแหละ เจ้าไม่ต้องกลัว คนที่ตามล่าชีวิตเจ้าก็ตามล่า ชีวิตเราเหมือนกัน เจ้าจะปลอดภัยเมื่ออยู่กับเรา”

ดาวิดช่วยกู้เมืองเคอีลาห์

23 เมื่อมีคนบอกดาวิดว่า “ดูสิ ชาวเมืองฟิลิสเตียกำลังสู้รบ กับชาวเมืองเคอีลาห์และปล้นข้าวสารไปจากลานนวด ข้าว”

2 ดาวิดได้ถามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควรจะไปสู้รบกับชาว ฟิลิสเตียเหล่านี้หรือไม่”

พระยาห์เวห์ตอบดาวิดว่า “ไปสิ ไปสู้กับชาวเมืองฟิลิสเตียและ ช่วยกู้เคอีลาห์ไว้”

3 แต่คนของดาวิดบอกกับเขาว่า “ขนาดในยูดาห์นี้พวกเรา ยัง กลัวเลย แล้วถ้าต้องไปยังเคอีลาห์ เพื่อสู้รบกับชาวเมืองฟิลิสเตีย พวกเราจะไม่มีกลัวมากกว่านี้หรือ”

‡‡ นักบวช ผู้ชายที่สวมเอโฟด

4 ดาวิดจึงถามพระยาห์เวห์อีกครั้งหนึ่ง และพระยาห์เวห์ได้ตอบเขาว่า “ลู่ไปที่เมืองเคีลาห์ เพราะเรากำลังจะมอบชาวเมืองฟิลิสเตียนไว้ในมือเจ้า” 5 ดังนั้นดาวิดและพวกจึงเดินทางไปยังเคีลาห์ต่อสู้กับชาวฟิลิสเตีย และยึดสัตว์เลี้ยงของชาวฟิลิสเตียไป พวกเขาทำให้ชาวเมืองฟิลิสเตียเสียหายอย่างหนัก และช่วยผู้คนของเมืองเคีลาห์ไว้ได้ 6 (ตอนที่อานาธิอาธาร์ลูกชายของอาหิเมเลศหนีมาหาดาวิดที่เคีลาห์นั้น เขาได้นำเอาเอโฝดมาด้วย)

7 มีคนบอกซาอูลว่าดาวิดได้ไปถึงเมืองเคีลาห์แล้ว เขาจึงพูดว่า “พระเจ้าได้มอบดาวิดไว้ในกำมือเราแล้ว เพราะดาวิดได้เข้ามาซึ่งตัวเองในเมืองที่มีประตูและสลักประตู” 8 ซาอูลเรียกทหารของเขาทุกคนให้เตรียมพร้อมรบและเดินทางลงไปยังเมืองเคีลาห์เพื่อไปล้อมจับดาวิดและพวกของดาวิด

9 เมื่อดาวิดรู้ว่าซาอูลวางแผนเพื่อทำร้ายเขา ดาวิดจึงบอกกับอานาธิอาธาร์ว่า “นำเอโฝดมานี่”

10 ดาวิดอ้อนวอนว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์รู้อย่างแน่ชัดว่า ซาอูลวางแผนที่จะมาเคีลาห์ เพื่อทำลายเมืองเคีลาห์เพราะข้าพเจ้า 11 ขอถามว่า ชาวเคีลาห์จะมอบข้าพเจ้าให้กับซาอูลหรือไม่ และซาอูลจะลงมาที่เมืองนี้เหมือนกับที่คนรับใช้ของพระองค์ได้ยินมาหรือไม่ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ช่วยบอกคนรับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เขาจะมา”

12 ดาวิดถามอีกว่า “ชาวเมืองเคีลาห์จะส่งข้าพเจ้าและคนของข้าพเจ้าให้กับซาอูลหรือไม่”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เขาจะทำอย่างนั้น”

13 ดังนั้นดาวิดและพวกก็รีบออกจึงได้ออกจากเมืองเคีลาห์และย้ายไปเรื่อยๆ เมื่อมีคนบอกซาอูลว่า ดาวิดได้หนีออกจากเมืองเคีลาห์ไปแล้ว เขาจึงไม่ได้ไปที่นั้น

ซาอูลตามล่าดาวิด

14 ดาวิดซ่อนอยู่ตามที่กำบังเข้มแข็งในเขตทะเลทราย และตามเทือกเขาในเขตทะเลทรายซีฟ ซาอูลเสาะหาดาวิดวันแล้ววันเล่า แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ให้ดาวิดตกไปอยู่ในกำมือของซาอูล

15 ขณะที่ดาวิดอยู่ที่โฮเรซในทะเลทรายซีฟ เขารู้ว่าซาอูลกำลังตามล่าเพื่อฆ่าเขา 16 โยนาธานลูกชายของซาอูลไปหาดาวิดที่โฮเรซ และช่วยดาวิดให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์มากขึ้น 17 โยนาธานบอกว่า “เจ้าไม่ต้องกลัวหรอก ซาอูลพ่อของข้าจะจับเจ้าไม่ได้หรอก เจ้าจะได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล และข้าจะได้เป็นที่สองรองจากเจ้า เรื่องนี้แม้แต่พ่อของข้าก็ยังไม่รู้”

18 ทั้งสองคนได้ทำสัตนญ์กันต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วโยนาธานก็เดินทางกลับบ้าน ส่วนดาวิดยังคงอยู่ที่โฮเรซต่อไป

ชาวซีฟบอกซาอูลเกี่ยวกับดาวิด

19 พวกชาวซีฟได้ไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ แล้วบอกว่า “ตอนนี้ดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่ในหมู่พวกเรา ตามถ้ำที่โฮเรซ บนหุบเขาเฮคิลาห์ ทางตอนใต้ของเยซีโมน 20 ข้าแต่กษัตริย์ ท่านอยากจะลงไปเมื่อไหร่ก็ได้ และพวกเราชาวซีฟขอรับหน้าที่ในการจับตัวดาวิดมาให้ท่านเอง”

21 ซาอูลตอบว่า “ขอพระยาห์เวห์อวยพรพวกท่านทั้งหลายที่ห่วงใยเรา ไปเตรียมตัวให้พร้อมเถิด 22 ให้ไปหาว่าดาวิดอยู่ที่ไหน และมีใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง มีคนบอกเราว่าดาวิดนั้นฉลาดนัก 23 ให้ไปหาที่ซ่อนทุกแห่งที่เขาใช้ และกลับมาบอกที่ซ่อนที่แน่นอนของเขากับเรา เมื่อนั้นเราจะไปกับพวกท่าน ถ้าดาวิดอยู่ที่นั่น เราจะตามล่าเขาท่ามกลางตระกูลทั้งหลายของยูดาห์”

24 ชาวซีฟจึงออกเดินทางมายังเมืองซีฟก่อนซาอูล

ขณะที่ดาวิดและพวกอยู่ในทะเลทรายมาโอน ในอาราบาห์ ตอนใต้ของเยซีโมน 25 ซาอูลและพวกเริ่มค้นหาดาวิด และเมื่อดาวิดรู้เรื่อง เขาก็เดินทางไปยังก้อนหินใหญ่และหลบอยู่ในทะเลทรายมาโอน เมื่อซาอูลรู้ถึงที่ซ่อนของดาวิด เขาก็เข้าไปในทะเลทรายมาโอนเพื่อตามล่าดาวิด

26 เมื่อซาอูลมาถึงด้านหนึ่งของภูเขา ดาวิดและคนของเขาก็จะรีบหนีจากซาอูลไปอีกด้านหนึ่งของภูเขา เมื่อฝ่ายของซาอูลและพวกเข้ามาใกล้เกือบจะจับดาวิดกับพวกได้แล้ว 27 ก็มีผู้ส่งข่าวมาแจ้งกับซาอูลว่า “รีบไปเร็วๆ พวกฟิลิสเตียกำลังปล้นแผ่นดินของพวกเราแล้ว”

28 ซาอูลจึงเลิกไล่ตามดาวิด และไปปะทะกับชาวฟิลิสเตีย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงเรียกที่นั่นว่า หินแห่งการหลบหนี 29 ดาวิดจึงออกจากทะเลทรายมาโอน และเข้าไปอาศัยอยู่ตามที่กำบังเข้มแข็งต่างๆ ของเอนเกดี

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูล

24 หลังจากซาอูลได้ขับไล่ชาวฟิลิสเตียไปแล้ว มีคนบอกเขาว่า “ดาวิดอยู่ในทะเลทรายแห่งเอนเกดี”

2 ซาอูลจึงคัดเลือกผู้ชายสามพันคนจากคนอิสราเอลทั้งหมด และออกไปค้นหาดาวิดและพวกที่หินเลี้ยงผา 3 ซาอูลมาถึงพวกคอกแกะที่อยู่ข้างทาง แล้วแคว้นก็มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่ง ซาอูลก็เข้าไปขับถ้ำในถ้ำนั้น ส่วนดาวิดและพวกก็หนีอยู่ลึกเข้าไปในถ้ำนั้น 4 คนของดาวิดพูดขึ้นว่า “วันนี้เป็นวันที่พระยาห์เวห์ได้พูดกับท่านว่า ‘เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในกำมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้จัดการกับเขาตามที่เจ้าเห็นสมควร’”

แล้วดาวิดก็กลานอย่างเงียบกริบเข้าไปตัดชายเสื้อคลุมของซาอูล 5 ภายหลังดาวิดก็รู้สึกผิด ที่ไปตัดชายเสื้อคลุมของซาอูล 6 ดาวิดบอกคนของเขาว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ อภัยยอมให้ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ต่อนายของข้าพเจ้า ผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้ คือขอให้พระองค์อภัยยอมให้ข้าพเจ้ายกมือขึ้นต่อท่านเขา เพราะเขาเป็นคนที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้” 7 ดาวิดได้ตัดเสื้อคลุมของเขาด้วยคำพูดนี้ และไม่ให้คนของเขาทำร้ายซาอูล แล้วซาอูลก็ลุกขึ้นออกจากถ้ำแล้วเดินทางต่อไป

8 ดาวิดได้ออกจากถ้ำแล้วเรียกซาอูลว่า “กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า”

เมื่อซาอูลหันกลับมาดู ดาวิดก็ม้วนงอกราบถึงพื้น 9 ดาวิดบอกซาอูลว่า “ทำไมท่านถึงไปฟังคนอื่นพูดว่า ‘ดาวิดนั้นมุ่งร้ายต่อท่าน’ 10 ในวันนี้ท่านคงเห็นกับตาแล้วว่า พระยาห์เวห์ได้ส่งท่านให้มาอยู่ในกำมือของข้าพเจ้าในถ้ำนั้น มีบางคนเร่งเร้าให้ข้าพเจ้าฆ่าท่าน แต่ข้าพเจ้าไว้ชีวิตท่าน ข้าพเจ้าได้พูดว่าข้าพเจ้าจะไม่ยกมือขึ้นต่อท่านนายของข้าพเจ้าเพราะเขาเป็นผู้ที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้ 11 ดูนี่สิ ท่านพ่อ ดูชายเสื้อคลุมของท่านในมือข้าพเจ้าสิ ข้าพเจ้าได้ตัดมุมหนึ่งของเสื้อคลุมของท่านมาได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ฆ่าท่าน ให้ท่านเข้าใจและยอมรับเถอะว่า ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อท่านหรือก่อการกบฏ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำบาปต่อท่าน แต่ท่านกลับไล่ล่าชีวิตของข้าพเจ้า 12 ขอให้พระยาห์เวห์ เป็นผู้ตัดสินเรื่องระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน และขอให้พระองค์แก้แค้นแทนข้าพเจ้าต่อท่านสำหรับสิ่งที่ท่านได้ทำกับข้าพเจ้า แต่มือของข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไรต่อท่าน 13 ดังสุภาษิตโบราณที่ว่า

‘การทำเลวยอมมาจากคนแล้ว’

ดังนั้นมือของข้าพเจ้าจะไม่ทำอะไรต่อท่าน 14 กษัตริย์แห่งอิสราเอลกำลังมองหาผู้รับกับใครหรือ ท่านออกมาไล่ตามหมาที่ตายหรือยังง ไล่ตามตัวหมัดหรือยังง 15 ขอให้พระยาห์เวห์เป็นผู้พิพากษา ตัดสินเรื่องระหว่างท่านกับข้าพเจ้า ขอให้พระยาห์เวห์พิจารณาเรื่องนี้ และว่าความให้กับข้าพเจ้า และช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากกำมือของท่าน”

16 เมื่อดาวิดพูดจบ ซาลูลก็ร้องว่า “นั่นเสียงของเจ้าหรือดาวิด ลูกชายเรา” แล้วซาลูลก็ร้องให้ออกมา 17 “เจ้ามีคุณธรรมมากกว่าเราเสียอีก”

ซาลูลบอกว่า “เจ้าทำดีกับเราเหลือเกิน แต่เรากลับทำสิ่งเลวร้ายต่อเจ้า 18 เจ้าเพิ่งได้บอกสิ่งดีที่เจ้าได้ทำให้กับเราเมื่อคืนนี้เอง พระยาห์เวห์ส่งเราให้ตกอยู่ในกำมือของเจ้า แต่เจ้ากลับไม่ฆ่าเรา 19 เมื่อคนหนึ่งพบศัตรูของเขา เขาจะไม่ยอมปล่อยให้ศัตรูไปอย่างปลอดภัยหรือ ขอให้พระยาห์เวห์มอบสิ่งดีให้กับเจ้าเป็นการตอบแทนการกระทำของเจ้าที่ทำได้เราในวันนี้ 20 เรารู้ว่าเจ้าจะต้องได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลอย่างแน่นอน และอาณาจักรแห่งอิสราเอลจะได้รับการจัดตั้งขึ้นในมือของเจ้า 21 ตอนนั้นให้สาบานต่อเราในนามของพระยาห์เวห์ ว่าเจ้าจะไม่ทำร้ายลูกหลานของตระกูลเราและไม่ลบชื่อของเรออกจากตระกูลของพ่อเรา”

22 ดาวิดก็ได้สาบานต่อซาลูล ซาลูลก็กลับบ้านไป แต่ดาวิดกับพวกก็กลับขึ้นไปอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง

25 ในเวลานั้นซามูเอลได้ตายไป ชาวอิสราเอลทั้งหลายมารวมตัวกันและไว้ทุกข์ให้กับซามูเอล พวกเขาฝังศพซามูเอลไว้ที่บ้านของเขาในรามัท

ดาวิด นabal และอาบีกายิล

ดาวิดได้ย้ายลงไปยังทะเลทรายมาโอน 12 มีชายคนหนึ่งในมาโอน ร่ำรวยมาก เขามีทรัพย์สมบัติอยู่ในคารเมล เขามีแพะหนึ่งพันตัวและแกะอีกสามพันตัว ซึ่งเขากำลังตัดขนแกะอยู่ที่คารเมล 3 เขาชื่อนabal 4 และมีเมียชื่ออาบีกายิล นางเป็นผู้หญิงที่ฉลาดและสวย แต่ผิวของนางซึ่งอยู่ในตระกูลคาเลบเป็นคนดูร้ายและใจแคบ

4 ขณะที่ดาวิดอยู่ในทะเลทราย ดาวิดได้ยินมาว่านabalกำลังตัดขนแกะอยู่ 5 เขาจึงส่งชายหนุ่มสิบคนและบอกพวกเขาว่า “ให้ไปหานabal ที่คารเมลและคำนับเขาในนามของเรา 6 ให้บอกกับเขาว่า ‘ขอให้ท่านมีอายุยืนนาน มีสุขภาพดีทั้งท่านและคนในครอบครัวท่าน และขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของท่าน มีสุขภาพดีด้วย 7 ตอนนั้นเราได้ยินมาว่า มันเป็นเวลาตัดขนแกะ ตอนที่คนเลี้ยงแกะของท่านมาอยู่กับพวกเรา พวกเราไม่ได้ทำอันตรายพวกเขา และตอนที่พวกเขาอยู่ในคารเมล ก็ไม่มีอะไรของพวกเขายาย 8 ตามพวกคนรับใช้ของท่านดูได้เลย แล้วพวกเขาก็จะบอกท่านเอง ดั่งนั้นขอให้ฉันนำใจต่อคนหนุ่มของเรา เพราะพวกเราอยู่ในช่วงเวลาของงานเลี้ยง ขอมอบสิ่งที่ท่านพอจะหาได้ให้กับคนรับใช้ของท่าน และดาวิดลูกชายของท่านด้วยเถิด”

9 เมื่อคนของดาวิดมาถึง พวกเขาส่งข้อความนี้ให้กับนabal ในนามของดาวิด และพวกเขาก็คอยอยู่ 10 นabalตอบพวกคนรับใช้ของดาวิดว่า “ดาวิดคนนี้เป็นใคร ลูกชายของเจสซีเป็นใคร ทุกวันนี้มีพวกทาสมากมายที่หนีไปจากเจ้านายของเขา 11 ทำไมข้าต้องเอาขนมปัง นม และเนื้อสัตว์ที่ข้าฆ่าเพื่อเป็นอาหารให้กับคนตัดขนแกะของข้า ไปให้กับผู้ชายที่มาจากไหนก็ไม่รู้”

12 คนของดาวิดกลับไป เมื่อมาถึง พวกเขาก็ได้รายงานทุกคำพูดให้ดาวิดรู้ 13 ดาวิดบอกคนของเขาว่า “ทุกคนให้เอาดาบคาดเอาไว้” พวกเขา ก็พกดาบไว้ และดาวิดก็พกดาบไว้เหมือนกัน มีชายประมาณสี่ร้อยคนไปกับดาวิดและอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้าสำภาระ

14 คนรับใช้คนหนึ่งของนabalได้ไปบอกอาบีกายิลเมียของนabal ว่า “ดาวิดส่งตัวแทนมาจากทะเลทรายเพื่อมาคำนับเจ้านายของเรา แต่นายกับพวกถูกคนเหล่านั้นไป 15 ซึ่งคนเหล่านั้นดีกับพวกเรามาก เขาไม่เคยทำร้ายพวกเราเลย และตลอดเวลาที่เราอยู่ในที่องทุ่งใกล้ๆพวกเขา ของๆพวกเราก็ไม่เคยหาย 16 พวกเขาเป็นกั้วแพ่งล้อมรอบตัวพวกเราทั้งวันทั้งคืน ตลอดเวลาที่พวกเราเลี้ยงแกะอยู่ใกล้ๆพวกเขา 17 เมื่อท่านรู้เรื่องนี้แล้ว ให้พิ-

จารณาว่าท่านควรจะทำยังไงดี เพราะความหายนะกำลังใกล้มาถึงนายของเราและครัวเรือนทั้งหมดของเขาแล้ว นายนั้นเป็นคนชั่วๆ ไม่มีใครสามารถพูดกับเขาได้”

18 อาบีกายิลรีบเอาขนมปังสองร้อยก้อน เหล้าองุ่นสองถุงหนึ่งแกละที่ย่างเสร็จแล้วห้าตัว ข้าวคว่ำห้าถึง เก็ดองุ่นแห้งหนึ่งร้อยก้อน และขนมมะเดื่ออัดแห้งสองร้อยแผ่น แล้วบรรทุกของทั้งหมดบนหลังลาทั้งหลาย 19 แล้วนางก็บอกกับคนรับใช้ของนางว่า “เจ้าไปก่อน แล้วเราจะตามเจ้าไป” แต่นางไม่ได้บอกนabalผิวของนาง

20 เมื่อนางขี่ลามาถึงหุบเขาลึก ที่นั่นดาวิดและพวกมาจากอีกด้านของภูเขา นางได้พบพวกเขาที่นั่น

21 ดาวิดพูดว่า “ไม่มีประโยชน์อะไรเลยที่ข้าได้ดูแลทรัพย์สินของไอ้คนนี้ในทะเลทราย ไม่มีอะไรของมันเป็นที่ยายไปสักอย่าง แต่มันกลับตอบแทนความดีของข้าด้วยความชั่ว 22 ขอให้พระเจ้าลงโทษดาวิดอย่างหนัก ถ้าถึงพรุ่งนี้ข้าข้ายังปล่อยให้ชายแม่แต่คนเดียวของมันเป็นรอดชีวิต”

23 เมื่ออาบีกายิลพบหน้าดาวิด นางรีบลงจากหลังลา และชบหน้ากราบถึงพื้นต่อหน้าดาวิด 24 นางก็มกราบอยู่แทบเท้าของดาวิดและพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า โปรดลงโทษข้าพเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเถิด โปรดปล่อยให้คนรับใช้ของท่านพูดเถิด โปรดฟังในสิ่งที่ผู้รับใช้ของท่านจะพูด 25 ขอเจ้านายของข้าพเจ้า ได้โปรดอย่าได้ไปสนใจนabalชายชั่วๆคนนั้นเลย นabal แปลว่าโง่ และเขาก็ทำตัวสมชื่อของเขา ส่วนข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านไม่ได้เห็นพวกชายหนุ่มที่ท่านส่งมา 26 พระยาห์เวห์ได้ยั้งมือท่าน เจ้านายของข้าพเจ้า จากการนองเลือด และการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง พระยาห์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่นอนไหน ก็ขอให้ศัตรูของท่านหรือผู้ที่มุ่งจะทำร้ายท่าน ถูกสาปแช่งเหมือนนabal 27 และขอรับของขวัญนี้ที่ผู้รับใช้ของท่านได้นำเอามาให้กับเจ้านาย ไปแบ่งให้กับพวกหนุ่มๆที่ติดตามท่าน 28 โปรดอย่าให้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านที่ได้ทำผิดต่อท่าน พระยาห์เวห์จะสร้างราชวงศ์อันยั่งยืนให้กับท่านเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะท่านได้ร่วมรบอยู่ฝ่ายเดียวกับพระยาห์เวห์ ขออย่าได้พบความชั่วใดๆในตัวท่านเลยตราบเท่าที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ 29 ถ้ามีใครไล่ล่าเพื่อจะเอาชีวิตท่าน ชีวิตของท่านผู้เป็นเจ้านายข้าพเจ้าก็จะถูกผูกมัดไว้ อย่างมั่นคงกับพวกผู้มีชีวิตที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ห้อมล้อมเอาไว้ แต่ส่วนชีวิตของพวกศัตรูท่าน พระองค์จะเหวี่ยงออกไปเหมือนถูกเหวี่ยงออกจากสลิง 30 พระยาห์เวห์จะทำสิ่งดีให้กับท่านผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าอย่างที่พระองค์ได้สัญญาไว้ และพระองค์จะทำให้ท่านเป็นผู้นำของอิสราเอล 31 ถึงเวลานั้น เจ้านายของข้าพเจ้า จะได้ไม่ต้องรู้สึกหนักใจ เพราะเคยทำให้เกิดการนองเลือดโดยไม่จำเป็น หรือได้ไปแก้แค้นด้วยตนเอง แล้วเมื่อพระยาห์เวห์ทำให้เจ้านายของข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านด้วย”

32 ดาวิดพูดกับอาบีกายิลว่า “ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ส่งท่านมาพบเรานี้ 33 ขอให้ท่านได้รับพร เพราะท่านคิดรอบคอบและได้ยับยั้งเราจากการนองเลือดในวันนี้ และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง 34 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้ยับยั้งเราจากการทำลายท่าน เพราะถ้าท่านไม่ได้มาพบเรารวดอย่างนี้ พระองค์มีชีวิตอยู่แน่นอนไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าชายทุกคนในครัวเรือนของนabal จะไม่เหลือรอดชีวิตสักคนถึงพรุ่งนี้เช้าแน่”

35 แล้วดาวิดก็รับของที่นางนำมาให้ แล้วพูดว่า “ขอให้ท่านเดินทางกลับบ้านโดยสวัสดิภาพ เราได้ฟังสิ่งที่ท่านพูดไว้ และเราจะทำตามคำขอของท่าน”

36 เมื่ออาบีกายิลกลับมาหานabal เขากำลังมีงานเลี้ยงอยู่ในบ้านอย่างกษัตริย์ เขากำลังรื่นเริงมากและเมามาก นางเลยไม่บอกอะไรเขาจนถึงรุ่งเช้า 37 ในตอนเช้า เมื่อนabalสร้างเมา เมียของเขาก็บอกเขาถึงเรื่องราวทั้งหมด และเส้นสมองของเขาก็

† มาโอน มาจากสำเนาแปลกรีก แต่สำเนามาฉบับฮีบรูมีคำว่า “ปาราน” †† นabal แปลว่า “โง่”

แตก และเขาเป็นอัมพาตแข็งเหมือนหิน³⁸ ประมาณสิบวันต่อมา พระยาห์เวห์ตื่นบาบิลและเขาก็ตาย

³⁹ เมื่อดาวิดรู้เรื่องทีนาบาลตาย ก็พูดว่า “สรรเสริญพระยาห์เวห์ที่แก้แค้นบาบิลผู้ถูกเหยียดหยามข้าพเจ้า พระองค์ได้ยับยั้งข้าพเจ้าไม่ให้ทำความชั่ว และให้กรรมชั่วทีนาบาลทำนตกลงบนหัวเขาเอง”

แล้วดาวิดได้ส่งข่าวไปถึงอามีคาเอล ขอให้นางมาเป็นเมียของเขา⁴⁰ คนรับใช้ของดาวิดไปยงคารเมล และบอกกับนางอามีคาเอลว่า “ดาวิดส่งพวกเรามาหาท่าน เพื่อรับท่านไปเป็นเมียของเขา”

⁴¹ เธอก็มหันกราบลงถึงดินแล้วพูดว่า “ผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่นี่แล้วค่ะ และยินดีรับใช้และพร้อมที่จะล้างเท้าแม่แต่เท้าของพวกผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้า”

⁴² อามีคาเอลรับขี้นบนหลังลา และมาพร้อมกับหญิงรับใช้ของนางห้าคน พวกเขาทิ้งหมัดไปพร้อมกับคนส่งข่าวของดาวิด และนางก็ได้มาเป็นเมียของดาวิด

⁴³ ดาวิดยังแต่งงานกับนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล และทั้งสองก็เป็นเมียของเขา⁴⁴ แต่ซาอูลได้ยกมีคาลลูกสาวของเขาซึ่งเป็นเมียของดาวิด ให้กับบัลที่ลูกชายของลาอิชซึ่งมาจากกัลลิม

ดาวิดไว้ชีวิตซาอูลอีกครั้ง

26 ชาวคีฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์แล้วบอกว่า “ดาวิดซ่อนตัวอยู่ที่ภูเขาฮาติลาห์ซึ่งอยู่ตรงข้ามเยซีโมน”

² ซาอูลจึงลงมายังทะเลทรายคีฟ พร้อมกับทหารที่คัดเลือกมาจากชาวอิสราเอลจำนวนสามพันคนเพื่อค้นหาดาวิดที่นั่น³ ซาอูลได้ตั้งค่ายของเขาอยู่ข้างถนนบนภูเขาฮาติลาห์หันหน้าไปทางเยซีโมน

แต่ดาวิดยังคงอยู่ในทะเลทราย เมื่อดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ตามเขามาถึงที่นั่น⁴ ดาวิดจึงส่งคนสอดแนมออกไปและรู้ว่าซาอูลมาแน่แล้ว⁵ ดาวิดจึงออกไปที่ค่ายของซาอูล เขาเห็นซาอูลและแม่ทัพอับเนอร์ลูกชายของเนอร์ กำลังนอนอยู่ ซาอูลนอนอยู่ในค่าย โดยมีทหารตั้งค่ายล้อมรอบเขาอีกทีหนึ่ง

⁶ ดาวิดถามอาหิเมเลคคนฮิตไตต์และอามีชัยลูกชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า “ใครจะลงไปหาซาอูลที่ค่ายกับเราบ้าง”

อามีชัยตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไปกับท่าน”

⁷ ดังนั้นดาวิดกับอามีชัยจึงเข้าไปที่กองทัพในตอนกลางคืน และพบซาอูลนอนหลับอยู่ด้านในของค่าย มีหอกปักอยู่บนดินใกล้หัวของเขา อับเนอร์และทหารนอนล้อมรอบตัวเขาอยู่⁸ อามีชัยบอกกับดาวิดว่า “วันนี้พระเจ้าได้ส่งศัตรูของท่านมาถึงมือของท่านแล้ว โปรดให้ข้าพเจ้าใช้หอกของข้าพเจ้าแทงเขาจนติดดินเถิด ข้าพเจ้าแทงเขาแค่ทีเดียวก็นอนไม่จำเป็นต้องแทงถึงสองครั้ง”

⁹ แต่ดาวิดบอกกับอามีชัยว่า “อย่าทำร้ายเขา มีใครบ้างที่ทำร้ายคนที่พระเจ้าได้เจิมไว้ แล้วไม่มีความผิด¹⁰ พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าพระยาห์เวห์เองจะฆ่า† เขา อาจจะให้ตายตอนแก่ หรือให้จบชีวิตในสนามรบ¹¹ แต่พระยาห์เวห์ห้ามไม่ให้เราทำร้ายคนที่พระองค์เจิมไว้ ดังนั้นเราเอาหอกและเหยือกน้ำที่อยู่ใกล้หัวของซาอูลไปก็แล้วกัน”

¹² ดาวิดจึงหยิบหอกและเหยือกน้ำที่อยู่ใกล้หัวของซาอูล แล้วพวกเขาก็จากไป ไม่มีใครเห็นหรือรู้เรื่องนี้ ไม่มีใครตื่นสักคน พวกเขากลับกันหมด เพราะพระยาห์เวห์ทำให้พวกเขาหลับสนิท

¹³ ดาวิดข้ามมาอยู่อีกด้านของภูเขา และยืนอยู่บนยอดเขาห่างออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่อยู่ระหว่างทั้งสองฝ่าย¹⁴ เขาตะโกนเรียกพวกทหารและอับเนอร์ลูกชายของเนอร์ว่า “อับเนอร์ เจ้าไม่ตอบเราหรือ”

อับเนอร์ตอบว่า “เจ้าเป็นใครมาเรียกกษัตริย์ทำไม”

¹⁵ ดาวิดบอกว่า “เจ้าเป็นชายชาติทหารไม่ใช่หรือ และในอิสราเอลมีใครเก่งเหมือนเจ้าบ้าง แต่ดูสิ มีคนเข้าไปทำร้ายกษัตริย์เจ้านายของเจ้า ทำไมเจ้าไม่เฝ้าดูแลกษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของเจ้าให้ดี”¹⁶ สิ่งที่เจ้าทำนี่ไม่ใช่ได้ พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าเจ้าและคนของเจ้าสมควรตาย เพราะพวกเจ้าไม่ได้เฝ้าดูแลเจ้านายของพวกเจ้า ผู้ที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้ มองดูรอบตัวเจ้าสิ หอกของกษัตริย์และเหยือกน้ำที่วางอยู่ใกล้หัวของเจ้า อยู่ไหนแล้ว”

¹⁷ ซาอูลจำเสียงของดาวิดได้และพูดว่า “นั่นเสียงเจ้าใช่ไหมดาวิดลูกชายเรา”

ดาวิดตอบว่า “ถูกแล้ว เป็นข้าพเจ้าเอง กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า”¹⁸ และเขาก็พูดต่อไปว่า “ทำไมเจ้านายของข้าพเจ้าจึงตามล่าคนรับใช้ของท่านอีก ข้าพเจ้าได้ทำอะไรหรือ และข้าพเจ้ามีความผิดอะไรหรือ¹⁹ ตอนนี่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ฟังคำพูดของคนรับใช้ของท่านให้ดี ถ้าพระยาห์เวห์เหยียดท่านให้ต่อสู้กับข้าพเจ้า ขอให้พระองค์ยอมรับเครื่องบูชาเถิด แต่ถ้าเป็นพวกมนุษย์เหยียด ก็ขอให้พวกเขาถูกสาปแช่งต่อหน้าพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ขโมยไปใส่ข้าพเจ้าไม่ให้เป็นส่วนหนึ่งของประชาชนที่เป็นทรัพย์สินของพระยาห์เวห์ และบอกว่า ‘ไปรับใช้พวกพระอื่นซะ’²⁰ ตอนนี่ขอยุ่ทำให้เลือดของข้าพเจ้าไหลลงดินไกลจากพระยาห์เวห์องค์นี้เลย กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาตามหาตัวหมัดตัวเดียว เหมือนกับคนอื่นๆ ที่ออกตามล่านกระหนาบตามภูเขานี้”

²¹ ซาอูลพูดว่า “เราได้ทำบาปอีกแล้ว กลับมาเถิดดาวิดลูกชายของเรา เพราะเจ้าได้เห็นชีวิตเรามีค่ามากในวันนี้ เราจะไม่พยายามทำร้ายเจ้าอีกแล้ว เราทำตัวเหมือนคนโง่และได้ทำผิดอย่างใหญ่หลวง”

²² ดาวิดตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ หอกของท่านอยู่ที่นี่ ส่งชายหนุ่มของท่านมารับมันกลับไปเถิด²³ พระยาห์เวห์ให้รางวัลกับทุกคนตามความชอบธรรมและความซื่อสัตย์ของเขา พระยาห์เวห์ส่งท่านให้มาอยู่ในมือข้าพเจ้าในวันนี้ แต่ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือทำร้ายคนที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้เป็นอันขาด²⁴ ขอให้พระยาห์เวห์เห็นคุณค่าของชีวิตข้าพเจ้า เหมือนกับที่ข้าพเจ้าเห็นคุณค่าของชีวิตท่าน และโปรดช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นจากปัญหาทุกอย่างด้วยเถิด”

²⁵ ซาอูลพูดกับดาวิดว่า “ขอให้เจ้าได้รับพรอันประเสริฐ ดาวิดลูกชายเรา เจ้าจะทำหลายสิ่งหลายอย่างและจะสำเร็จอย่างแน่นอน”

แล้วดาวิดก็ไปตามทางของเขา ส่วนซาอูลก็กลับบ้านไป

ดาวิดอยู่ในหมู่คนฟิลิสเตีย

27 แต่ดาวิดคิดกับตัวเองว่า “ซักรวันหนึ่งเราคงถูกทำร้ายด้วยมือของซาอูลเป็นแน่ หนีไปอยู่ในดินแดนของคนฟิลิสเตียดีที่สุด เมื่อหนีซาอูลคงเลิกตามหาเราในที่ทุกหนแห่งในอิสราเอล และเราก็จะรอดพ้นจากมือของเขา”

² ดังนั้นดาวิดและคนหรือยคนได้ออกเดินทางไปหากษัตริย์อาคีซแห่งเมืองกัท ลูกชายของมาอิค³ ดาวิดกับคนของเขาได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองกัทกับกษัตริย์อาคีซ ทุกคนมีครอบครัวไปด้วย และเมียทั้งสองคนของดาวิดก็อยู่กับเขาด้วย คือ อาหิโนอัมชาวอิสราเอล และอามีคาเอลชาวคารเมลเมียมายของนาบาล⁴ เมื่อซาอูลรู้ว่าดาวิดหนีไปอยู่เมืองกัท เขาก็ไม่ตามอีกต่อไป

⁵ ดาวิดได้บอกกับอากิซว่า “ถ้าข้าพเจ้าเป็นที่ชอบใจท่าน โปรดยกที่ในแถบชนบทสักแห่งหนึ่งให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อข้าพ-

†† ตามล่านกระหนาบตามภูเขาคือคนมักถ้ำคนชนิดนี้จนกระทั่งนมมันเริ่มเหนียวและไปต่อไม่ไหว แล้วเขาก็จะฆ่ามันนั้น ซาอูลกำลังไล่ตามดาวิดในแบบเดียวกัน ข้อความนี้ยังเป็นการเล่นคำด้วย ในภาษาฮีบรู คำว่า “นกระหนาบ” เหมือนกับคำว่า “เรียก” ในข้อที่ 14

† ฆ่า หรือ แปลตรงๆได้ว่า “ตี” หรือ “ฟาด”

เจ้าจะได้อาศัยอยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าคนรับใช้ของท่านไม่คู่ควรที่จะอยู่ในเมืองหลวงกับท่านอย่างนี้”

6 วันนั้นอาคิซได้ยกเมืองศิกลาให้กับดาวิด และเมืองนี้ก็เป็นของพวกกษัตริย์ยูดาห์มาจนถึงทุกวันนี้ 7 ดาวิดอาศัยอยู่ในดินแดนฟิลิสเตียเป็นเวลาหนึ่งปีสี่เดือน

8 ดาวิดและพวกออกไปโจมตีและปล้นชาวอามาเลค และชาวเกซร์ ที่อาศัยอยู่ในเขตแดนตั้งแต่เทเลม[†] ที่อยู่ใกล้เมืองซूरตลอดไปจนถึงอียิปต์[‡] 9 ทุกครั้งที่ดาวิดออกไปปล้น เขาจะไม่ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิงไว้เลย แต่เขาจะต้อนเอาแกะ วัว ลาและอูฐ และรับเสด็จผู้มาด้วยเมื่อเขากลับมาหาอาคิซ

10 เมื่ออาคิซถามว่า “วันนี้เจ้าไปปล้นที่ไหนมา” ดาวิดก็จะตอบว่า “ไปปล้นแถวเนเกบที่คนยูดาห์อยู่กัน” หรือ “ไปปล้นแถวเนเกบที่ตระกูลเยราเมเอลอยู่กัน” หรือ “ไปปล้นแถวเนเกบที่ชาวเคไนต์อยู่กัน”^{‡‡‡} 11 ดาวิดไม่เคยไว้ชีวิตชายหรือหญิงคนใดที่อาจจะมายังเมืองกัท เพราะเขาคิดว่า “พวกเขาอาจจะเล่าเรื่องของเราและพูดว่า ‘นี่ไง สิ่งที่ดาวิดทำ’”

ดาวิดได้ทำอย่างนี้ตลอดเวลาที่เขาอาศัยอยู่ในดินแดนฟิลิสเตีย 12 อาคิซไว้วางใจดาวิด เพราะเขาคิดว่า “เขาได้ทำให้ชาวอิสราเอลซึ่งเป็นชนชาติของเขาเอง เกลียดเขาเข้าไส้แล้ว ฉะนั้นเขาต้องเป็นข้ารับใช้ของเราตลอดไป”

28 ในวันที่ชาวฟิลิสเตียรวมพลเพื่อสู้รบกับชาวอิสราเอล อาคิซได้พูดกับดาวิดว่า “เจ้าต้องเข้าเฝ้าฉันว่า เจ้ากับพวกของเจ้าจะต้องออกไปร่วมรบกับเราด้วย”

2 ดาวิดตอบว่า “ดีจริง ท่านจะได้เห็นด้วยตาของท่านเองว่า ผู้รับใช้ของท่านคนนี้จะแก่แก่ไหน”

อาคิซตอบว่า “ดีมาก เราจะให้เจ้าเป็นทหารประจำตัวของเราตลอดชีวิต”

ซาลูลกับหมอผีที่เอนโดร์

3 ซามูเอลตายไปแล้ว ชาวอิสราเอลได้ไว้ทุกข์ให้เขาและฝังศพเขาไว้ที่เมืองรามาห์เมืองของเขาเอง

ซาลูลได้ขับไล่พวกคนทรงเจ้าและพวกพ่อมดหมอผีออกไปจากแผ่นดิน

4 ชาวฟิลิสเตียได้รวมพลขึ้นมา และเดินทางมาตั้งค่ายที่ชูเนม ในขณะที่ซาลูลก็ได้รวมพลชาวอิสราเอลทั้งสินและมาตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา 5 เมื่อซาลูลเห็นกองทัพของคนฟิลิสเตียเขาก็กลัวและใจก็ตื่นแรงแรง 6 เขาได้ปรึกษาต่อพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ไม่ได้ให้คำตอบเขา ไม่ว่าจะทางความฝัน หรือทางอูริม[‡] หรือผ่านทางผู้พูดแทนพระเจ้า 7 แล้วซาลูลได้สั่งพวกผู้รับใช้ของเขาว่า “ไปหาหญิงที่เป็นคนทรงเจ้าให้หน่อย เพื่อเราจะได้ไปพบและปรึกษานาง”

พวกเขาตอบว่า “มีคนทรงเจ้าอยู่คนหนึ่งชื่อเอนโดร์”

8 ซาลูลจึงได้ปลอมตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วตอนกลางคืนเขากับชายอีกสองคนก็ได้ไปหาหญิงทรงเจ้าคนนั้น เขาบอกว่า “ช่วยปรึกษากับวิญญาณและช่วยเรียกคนที่เราบอกชื่อให้ด้วย”

9 แต่หญิงคนนั้นบอกกับเขาว่า “ท่านรู้ถึงสิ่งที่ซาลูลได้ทำแล้ว ไม่ใช่หรือ เขาได้ขับไล่พวกคนทรงเจ้าและพวกพ่อมดหมอผีออกไปจากแผ่นดิน แล้วทำไมท่านยังจะมาวางกับดักให้กับข้า แล้วพาข้าไปสู่ความตาย”

10 ซาลูลสาบานต่อหญิงคนนั้นในนามของพระยาห์เวห์ว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่เหนือหัวฉัน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าเจ้าจะไม่ถูกลงโทษที่ได้ทำสิ่งนี้”

[†] ตั้งแต่เทเลม คำนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่เราไม่มีอยู่เขียนว่าตั้งนานแล้ว ^{‡‡} ไปปล้นแถวเนเกบที่คนยูดาห์... ชาวเคไนต์อยู่กัน เนเกบเป็นทั้งแหล่งทางตอนใต้ของปาเลสไตน์ สถานที่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นของชาวอิสราเอล ดาวิดทำให้อาคิซคิดว่าเขาได้ต่อสู้กับชาวอิสราเอลซึ่งเป็นประชาชนของดาวิดเอง ^{‡‡‡} อูริม พวกนักบวชใช้หินเหล่านี้เพื่อหาคำตอบจากพระเจ้า ดูใน หนังสือกันดารวิถี 27:20-22

11 หญิงคนนั้นถามว่า “ท่านต้องการให้เราไปใครขึ้นมา”

ซาลูลบอกว่า “นี่ซามูเอลขึ้นมา”

12 เมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล เธอก็กรี๊ดร้องออกมาสุดเสียงและพูดกับซาลูลว่า “ทำไมท่านต้องหลอกลวงข้าพเจ้า ท่านก็คือซาลูลนี่เอง”

13 กษัตริย์ถามนางว่า “ไม่ต้องกลัว เจ้าเห็นอะไรบ้าง”

หญิงคนนั้นตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นวิญญาณขึ้นมาจากพื้นดิน^{‡‡}”

14 ซาลูลถามว่า “เขามีลักษณะอย่างไร”

นางตอบว่า “เป็นชายแก่สวมเสื้อคลุม กำลังขึ้นมา”

ซาลูลรู้ในทันทีว่านั่นคือซามูเอล และเขาก็ก้มตัวลงและกราบลงกับพื้น 15 ซามูเอลพูดกับซาลูลว่า “ทำไมท่านต้องรบกวนเราเรียกเรามาทำไม”

ซาลูลตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในทุกขอันยิ่งใหญ่ ชาวฟิลิสเตียกำลังมาต่อสู้อับข้าพเจ้า และพระเจ้าก็หันหลังให้ข้าพเจ้า พระองค์ไม่ตอบคำถามข้าพเจ้าอีกต่อไปแล้ว ไม่ว่าจะผ่านทางผู้พูดแทนพระเจ้า หรือทางความฝัน ข้าพเจ้าจึงต้องเรียกท่านขึ้นมา เพื่อถามว่าข้าพเจ้าควรทำอย่างไรดี”

16 ซามูเอลพูดว่า “ทำไมท่านถึงมาปรึกษาเรา ในเมื่อตอนนี้พระยาห์เวห์ได้หันหลังให้กับท่าน และกลายเป็นศัตรูของท่านแล้ว 17 พระยาห์เวห์ได้ทำอย่างที่ว่าพระองค์ได้ทำนายผ่านเรา พระยาห์เวห์ได้ฉีกอาณาจักรออกจากมือของท่าน และมอบให้กับดาวิดเพื่อนบ้านของท่าน 18 พระยาห์เวห์ได้ทำอย่างนี้กับท่านในวันนี้ ก็เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์ ไม่ได้ทำตามความโกรธแค้นของพระองค์ ที่มีต่อชาวอามาเลค 19 พระยาห์เวห์จะมอบอิสราเอลและตัวท่านให้กับชาวฟิลิสเตีย และพรุ่งนี้ท่านและพวกลูกชายของท่านจะมาอยู่ร่วมกับเรา พระยาห์เวห์จะมอบกองทัพของชาวอิสราเอลให้กับชาวฟิลิสเตียด้วย”

20 ทันใดนั้นซาลูลก็ล้มลงนอนเหยียดยาวบนพื้น กลัวมาก เพราะคำพูดของซามูเอลนั่นเอง ร็วแรงของเขาหายไปหมด เพราะเขายังไม่ได้กินอะไรมาเลยตลอดทั้งวันทั้งคืน

21 เมื่อหญิงคนนั้นเข้ามาหาซาลูล และเห็นเขาตัวสั่นมาก หล่อนพูดว่า “ดูสิ หญิงรับใช้ของท่านได้เชื่อฟังท่านแล้ว ข้าพเจ้ายอมเสี่ยงชีวิตของข้าพเจ้าและทำในสิ่งที่ท่านสั่งให้ข้าพเจ้าทำ 22 โปรดฟังหญิงผู้รับใช้ของท่านหน่อยเถอะ และให้ข้าพเจ้าเอาอาหารมาให้ เพื่อท่านจะได้กินและมีเรี่ยวแรงไปตามทางของท่าน”

23 ซาลูลปฏิเสธและพูดว่า “เราจะไม่กิน”

แต่คนของเขากับหญิงคนนั้นช่วยกันอ่อนน้อนเขา เขาก็ยอมซาลูลลุกขึ้นจากพื้นและนั่งบนเตียง 24 หญิงคนนั้นมีลูกวัวตัวอ้วนอยู่ในบ้าน หล่อนก็รีบฆ่ามัน หล่อนนำแบ่งสาเลิมานวดและนำมาทำขนมปังไว้เชื้อ 25 แล้วเอามาวางไว้ต่อหน้าซาลูลและพวก และพวกเขา ก็กินกัน ในคืนนั้นพวกเขา ก็ลุกขึ้นจากไป

อาคิซส่งดาวิดกลับไปศิกลา

29 ชาวฟิลิสเตียรวมพลอยู่ที่อาเฟก และชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่ข้างตานาในอิสเรเอล 2 พวกผู้นำของชาวฟิลิสเตีย ได้เดินทางนำกองทัพของเขา ที่แบ่งเป็นกองร้อยและกองพัน ดาวิดกับพวกของเขาก็เดินแถวอยู่ด้านหลังกษัตริย์อาคิซ

3 พวกแม่ทัพของกองทัพชาวฟิลิสเตียถามขึ้นว่า “ชาวฮีบรูพวกนี้มาทำอะไรที่นี่”

อาคิซตอบว่า “นี่คือดาวิด นายทหารคนหนึ่งของกษัตริย์ซาลูลแห่งอิสราเอล เขามาอยู่กับเรามากกว่าหนึ่งปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขาหนีซาลูลมาจนถึงวันนี้ เรายังไม่พบว่าเขาทำผิดอะไรเลย”

4 แต่พวกแม่ทัพชาวฟิลิสเตียโกรธเขามากและพูดว่า “ส่งชายคนนี้กลับไป ให้เขากลับไปยังเมืองที่ท่านให้เขาอยู่นั้น เขาจะต้องไม่ไปออกรบกับพวกเรา ไม่อย่างนั้นเขาอาจจะหันกลับมาสู้รบกับเราในช่วงที่เรารบกันอยู่ก็ได้ เขาอาจจะคืนดีกับเจ้านาย

^{‡‡} พื้นดิน คือสถานที่แห่งความตาย

ของเขา ด้วยหัวของคนของเรา⁵ ไม่ใช่ดาวิดคนนี้หรือหรือที่พวกเขาร้องเพลงระหว่างการเดินร่ำของพวกเขาว่า ‘ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ’”

⁶ อาคิซจึงเรียกดาวิดมาและบอกกับเขาว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เจ้าหนจงรักภักดีต่อเราแน่ และเราก็คงใจที่เจ้าได้มารับใช้อยู่ในกองทัพของเรา นับแต่วันที่เจ้ามาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ เราไม่เคยพบว่าเจ้าทำอะไรผิด และพวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียก็เห็นว่าเจ้าเป็นคนดีเหมือนกัน⁷ กลับไปอย่างสันติเถิด อย่าได้ทำอะไรลงไปที่ทำให้พวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียไม่พอใจเจ้าเลย”

⁸ ดาวิดถามว่า “ข้าพเจ้าทำอะไรลงไปหรือ นับแต่วันที่ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านจนถึงวันนี้ ท่านพบว่าคนรับใช้ของท่านได้ทำสิ่งใดผิดหรือ ทำไมข้าพเจ้าจึงไม่สามารถไปต่อสู้อุปสรรคของ ท่านผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าได้”

⁹ อาคิซตอบว่า “เรารู้ว่าเจ้าเป็นคนดีมาก ราวกับบุตรสวรรค์ของพระเจ้า แต่ว่าพวกแม่ทัพนายกองชาวฟิลิสเตียยังคงพูดว่า ‘เขาจะต้องไม่ไปร่วมรบกับเรา’¹⁰ ขอให้เจ้าตื่นแต่เช้าพร้อมๆ กับคนรับใช้คนอื่นๆ ที่มากับเจ้า และออกเดินทางแต่เช้าทันทีที่สว่าง”

¹¹ ดังนั้นดาวิดและพวกของเขา ก็ตื่นแต่เช้าและออกเดินทางกลับไปยังดินแดนของชาวฟิลิสเตีย ส่วนชาวฟิลิสเตียก็เดินขึ้นไปที่ยิสเรเอล

ดาวิดรบชนะชาวอามาเลค

30 ดาวิดกับพวกของเขา กลับมาถึงเมืองคิกลากในวันที่สาม ปรากฏว่าชาวอามาเลคได้มาปล้นเนเกบและคิกลาก พวกเขาเข้าโจมตีและเผาเมืองคิกลาก² และจับผู้หญิงและทุกคนในเมืองไว้ ทั้งเด็กและคนแก่ ชาวอามาเลคไม่ได้ฆ่าใครเลย แต่กวาดต้อนคนทั้งหมดไปตามทางของพวกเขา

³ เมื่อดาวิดและพวกมาถึงเมืองคิกลาก พวกเขาพบว่าเมืองถูกเผาทำลาย ทั้งเมีย ทั้งลูกชายลูกสาวของพวกเขา ถูกจับตัวไปหมด⁴ ดังนั้นดาวิดและพวกจึงร้องไห้เสียงดังจนหมดเรี่ยวแรง ไม่สามารถร้องต่อไปได้อีก⁵ เมียทั้งสองคนของดาวิดคือนางอาหิโนอัมชาวอิสเรเอลและนางอาบิกายิล เมียมายของนางบาลชวคาร์เมล ก็ถูกจับไปด้วย

⁶ ดาวิดตกอยู่ในอันตรายเป็นอย่างมาก เพราะผู้คนพูดกันว่าเขาเอาหินขว้างเขา แต่ละคนรู้สึกขมขื่นใจ เพราะลูกชายลูกสาวของพวกเขาถูกจับไป แต่ดาวิดก็มีความกล้าขึ้นในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา⁷ ดาวิดพูดกับนักบวชอาบิยาธาร์ลูกชายของอาหิเมเลคว่า “เอาเอโฟดมาให้เราหน่อย” อาบิยาธาร์ก็เอามาให้เขา

⁸ และดาวิดก็ร้องถามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควรจะตามโจรกลุ่มนี้ไปหรือไม่ และข้าพเจ้าจะไล่พวกมันทันหรือเปล่า” พระองค์ตอบว่า “ตามล่ามันไป เจ้าจะไล่พวกมันทัน และช่วยเหลือคนได้สำเร็จ”

⁹ ดาวิดและชายหนุ่มหกร้อยคน ได้ออกติดตามโจรกลุ่มนั้นไปจนถึงลุ่มแม่น้ำเบโสไร ที่นั่นเขาได้ยิงคนกลุ่มหนึ่งไว้¹⁰ เพราะมีสองร้อยคนที่เห็นืดเห็น้อยมากจนไม่สามารถข้ามลุ่มแม่น้ำไปได้ จึงหยุดพักอยู่ที่นั่น ส่วนดาวิดและคนอื่นๆ ก็ไล่ตามต่อไป

¹¹ พวกเขาพบคนอียิปต์คนหนึ่งในห้องทุ่ง จึงพามาพบดาวิด เขาให้นำกับคนอียิปต์นั้นดื่ม ให้อาหารเขากิน¹² เขาให้ผลไม้เนื้อแห้งและเค้กองุ่นแห้งสองชิ้น เมื่อเขากินแล้วเขาก็ดีขึ้น เพราะเขาไม่ได้กินและดื่มอะไรเลยมาสามวันสามคืนแล้ว

† พวกผู้ครอบครอง ... คนดีเหมือนกัน ประโยคนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ ผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียชอบดาวิด แต่พวกแม่ทัพนายกองของฟิลิสเตียต่อต้านเขา ส่วนสำเนาฉบับฮีบรูเขียนว่า “พวกผู้ครอบครองชาวฟิลิสเตียไม่คิดว่าเจ้าเป็นคนดี”

¹³ ดาวิดถามคนอียิปต์นั้นว่า “เจ้าเป็นคนของใคร และเจ้ามาจากไหน”

คนอียิปต์ตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนอียิปต์ เป็นทาสของคนอามาเลค นายของข้าพเจ้าทั้งข้าพเจ้าไว้ เพราะข้าพเจ้าป่วยเมื่อสามวันก่อน¹⁴ พวกเราได้เข้าไปล้นเขตแดนเนเกบ ที่คนเคเรธ[†]อาศัยอยู่ และดินแดนที่เป็นของยูดาห์ รวมทั้งเขตแดนเนเกบที่ตระกูลคาเลออาศัยอยู่ และพวกเรา ก็เผาศึกกลากทิ้ง”

¹⁵ ดาวิดถามคนอียิปต์ว่า “เจ้าช่วยพาเราลงไปถึงโจรกลุ่มนี้ได้หรือเปล่า”

คนอียิปต์ตอบว่า “สาบานต่อหน้าพระเจ้าก่อนว่า ท่านจะไม่ฆ่าข้าพเจ้า หรือส่งข้าพเจ้ากลับคืนไปหานายข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะพาท่านลงไปถึงโจรกลุ่มนี้”

¹⁶ คนอียิปต์พาดาวิดไปหาอามาเลค และที่นั่น ดาวิดก็ได้พบกับคนเหล่านั้น อยู่กันอย่างกระจัดกระจายในแถบชนบท กำลังกินดื่ม และเฉลิมฉลองกันอย่างสนุกสนาน เพราะได้ปล้นของมาเป็นจำนวนมากจากแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียและจากยูดาห์¹⁷ ดาวิดสู้รบกับพวกโจรตั้งแต่ตอนค่ำจนถึงเย็นของอีกวันหนึ่ง และไม่มีใครหนีรอดไปได้เลย นอกจากชายหนุ่มสี่ร้อยคนที่ขี้อูฐหนีไปได้

¹⁸ ดาวิดเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวอามาเลคยึดมา รวมถึงเมียทั้งสองของเขาด้วย¹⁹ ดาวิดยึดเอาทุกสิ่งทุกอย่างกลับมาหมด ไม่มีอะไรขาดเลย ทั้งคนหนุ่ม คนแก่ เด็กชายเด็กหญิง ของที่โจรปล้นเอามา หรืออะไรก็ตามที่พวกโจรได้ปล้นเอาไปนั้น ดาวิดเอากลับมาหมด²⁰ ดาวิดยึดฝูงแพะแกะและฝูงโคมาได้ และคนของเขาก็ได้ออฝูงสัตว์ไปข้างหน้าแล้วพูดว่า “นี่คือของที่ดาวิดปล้นมาได้”

²¹ เมื่อดาวิดมาถึงบริเวณที่คนสองร้อยคน ที่เหนื่อยเกินไปที่จะตามดาวิด และถูกทิ้งไว้ที่ลุ่มแม่น้ำเบโสไร พวกเขาออกมาพบดาวิดกับพวกที่มากับดาวิด เมื่อดาวิดกับพวกของเขามาถึง พวกนั้นก็ออกมาถามทุกข์สุขของดาวิดและพรรคพวก²² แต่มีบางคนในพวกที่ติดตามดาวิดไป ที่เป็นคนชั่วร้ายและชอบสร้างปัญหา พูดขึ้นว่า “คนพวกนี้ไม่ได้ออกไปกับพวกเรา ก็ไม่ควรได้รับส่วนแบ่งในของที่เรายึดมาได้ นอกจากลูกเมียของพวกเขาเท่านั้น”

²³ ดาวิดพูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกท่านต้องไม่ทำอย่างนั้นกับสิ่งที่พระยาห์เวห์ให้กับพวกเรา และได้มอบพวกโจรกลุ่มนี้ที่ได้สู้รบกับพวกเราให้ตกอยู่ในกำมือของพวกเรา²⁴ ใครจะฟังเจ้าในเรื่องนี้ ทุกคนจะได้รับส่วนแบ่งเท่าๆ กันหมด ไม่ว่าจะเป็นคนที่ไม่ได้สัมผัสการอยู่ที่นี้ หรือคนที่ลงไปสู้รบ”²⁵ ดาวิดทำให้เรื่องนี้เป็นกฎระเบียบของชาวอิสราเอลมาจนถึงทุกวันนี้

²⁶ เมื่อดาวิดมาถึงคิกลาก เขาได้ส่งของที่ยึดมาได้บางส่วนไปให้กับผู้นำอาวูโสในยูดาห์ ที่เป็นเพื่อนกับดาวิด แล้วบอกว่า “นี่คือของขวัญสำหรับท่านจากสิ่งที่ยึดมาได้จากพวกศัตรูของพระยาห์เวห์”

²⁷ ดาวิดส่งของที่ยึดมาได้บางส่วน ไปให้ผู้นำที่อยู่ในเบธเอล ราโมทในเนเกบ และยาทัท²⁸ ไปยังผู้นำที่อยู่ทีอาโรเออร์ ลีฟโมท เอชเทโมอา²⁹ ไปยังราคาล ไปยังหมู่บ้านต่างๆ ของคนเยราเมเอล และหมู่บ้านต่างๆ ของคนเคไนต์³⁰ ไปยังคนที่อยู่ในโฮธมาห์ โบราซาน อาธาด³¹ และเฮโบรน และไปยังทุกๆ ที่ที่ดาวิดและพวกเคยอาศัยมาาก่อน

ซาอูลตาย

31 ในเวลานั้นชาวฟิลิสเตียได้สู้รบอยู่กับชาวอิสราเอล ชาวอิสราเอลบางคนหนีไปได้ หลายคนถูกฆ่าตายอยู่บนเขากิลโบอา² ชาวฟิลิสเตียไล่ตามซาอูลและพวกลูกชายของเขาทัน และชาวฟิลิสเตียก็ฆ่าลูกชายทั้งสามคนของซาอูลคือโยนาธาน อาบินาดับ และมัลคีชวา

†† เคเรธ คนจากเมืองครีท เป็นกลุ่มชาวฟิลิสเตียกลุ่มหนึ่ง ทหารเอกบางคนของดาวิดก็เป็นชาวเคเรธ

3 การต่อสู้รุนแรงขึ้นรอบๆ ซาอูล และเมื่อพวกนักรบยิวมาพบ ซาอูลเข้า พวกเขาได้ยิงธนูใส่ซาอูลจนบาดเจ็บสาหัส 4 ซาอูลพูดกับคนถืออาวุธของเขาว่า “ซีกดาบของเจ้าออกมา แล้วแทงเราซะ ก่อนที่ไอพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบเหล่านี้จะเข้ามาแทงเรา และล้อเลียนเรา” แต่คนที่ถืออาวุธของเขาหวาดกลัวมากและไม่ยอมทำตาม ซาอูลจึงซีกดาบของเขาเองออกมาและล้มทับลงบนดาบนั้น 5 เมื่อผู้ถืออาวุธของซาอูลเห็นว่าซาอูลตายแล้ว เขาจึงล้มทับดาบของเขาเองฆ่าตัวตายไปกับซาอูลด้วย 6 อย่างนี้ ซาอูล ลูกชายทั้งสาม คนถืออาวุธของเขา และคนของเขาทั้งหมดจึงตายในวันเดียวกัน

7 เมื่อชาวอิสราเอลซึ่งอยู่อีกฝั่งหนึ่งของหุบเขา และที่อยู่อีกฝากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน เห็นคนอิสราเอลหลบหนี และเห็นซาอูลกับพวกลูกชายของเขาตายไป พวกเขาจึงหนีหึ่งเมืองต่างๆ ของพวกเขาไป แล้วชาวฟิลิเตียก็เข้ายึดครองเมืองต่างๆ เหล่านี้

8 วันรุ่งขึ้นเมื่อคนฟิลิเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า พวกเขาได้พบศพของซาอูล และลูกชายทั้งสามคน บนภูเขากิลโบอา 9 พวกเขาได้ตัดหัวของซาอูลและถอดชุดเกราะของเขาออก แล้วส่งข่าวไปทั่วดินแดนของชาวฟิลิเตีย เพื่อประกาศข่าวในวิหารของพวกรูปเคารพของพวกเขา และในหมู่ประชาชนของพวกเขา 10 พวกเขาวางชุดเกราะของซาอูลไว้ในวิหารพระอิซทาโรทและเสียบศพของซาอูลไว้ที่กำแพงของเมืองเบธซาน

11 เมื่อคนที่อาศัยอยู่ที่ยาเบซ-กิเลอาดได้ยินเรื่องที่ชาวฟิลิเตียทำกับซาอูล 12 นครบผู้กล้าหาญทุกคนก็เดินทางตลอดคืนไปยังเบธซาน พวกเขาปลดเอาร่างของซาอูลและลูกชายทั้งสามคนลงจากกำแพงของเบธซาน และเอาไปยังเมืองยาเบซ พวกเขาได้เผาศพของซาอูลกับลูกชายทั้งสามที่นั่น 13 พวกเขาได้เก็บกระดูกและฝังมันไว้ใต้ต้นสนหมอกที่ยาเบซ และพวกเขาถืออาหารให้เป็นเวลาเจ็ดวัน

2 ซามูเอล

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จากคำนำของหนังสือ 1 ซามูเอล

ดาวิดรู้ข่าวการตายของซาอูล

1 หลังจากที่ซาอูลตาย ดาวิดเพิ่งจะกลับมาจากภารกิจที่ชาวอามาเลคและได้มาพักอยู่ที่คิกลากเป็นเวลาสองวัน² ในวันที่สาม ชายคนหนึ่งที่มาจากค่ายของซาอูลได้มาถึงคิกลาก เสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและมีฝุ่นอยู่เต็มหัวไปหมด[†] เมื่อเขามานหาดาวิด เขาก็มารบดาวิดลงกับพื้นทำความเคารพดาวิด

3 ดาวิดถามเขาว่า “เจ้ามาจากที่ไหนหรือ”

เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าหนีมาจากค่ายของชาวอิสราเอล”

4 ดาวิดถามต่อว่า “เล่าให้เราฟังซิว่าเกิดอะไรขึ้น”

เขาตอบว่า “มีคนจำนวนมากหนีไปจากสนามรบ และหลายคนล้มตายลง ส่วนซาอูลกับโยนาธานลูกชายของเขาก็ตายด้วย”

5 ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่นำเรื่องนั้นมาเล่าให้ฟังว่า “เจ้ารู้ได้ยังไงว่าซาอูลกับโยนาธานลูกชายของเขาตายแล้ว”

6 ชายหนุ่มจึงตอบว่า “บังเอิญข้าพเจ้าอยู่ที่ภูเขากิลโบอา และเห็นซาอูลกำลังใช้หอกของเขายื่นตัวเขาไว้ มีธนูมาตีกและทหารม้ามากมายกำลังไล่ตามไล่ถึงมาถึงตัวเขา⁷ เมื่อเขาหันมาเห็นข้าพเจ้า เขาเรียกข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็ถามว่า ‘ท่านจะให้ข้าพเจ้าช่วยอะไรหรือ’⁸ เขาถามข้าพเจ้าว่า ‘เจ้าเป็นใคร’ ข้าพเจ้าตอบว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นชาวอามาเลค’⁹ เขาจึงพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘มายืนต่อมเราและฆ่าเราซะ เราเจ็บปวดมากแทบขาดใจตายอยู่แล้ว แต่ก็ไม่ได้ตายสักที’¹⁰ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงไปยืนต่อม เขาและได้ฆ่าเขาเสีย เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าล้มลงขนาดนั้นเขาจะไม่ได้รอดแน่ และข้าพเจ้าได้เอามงกุฎที่เขาสวมอยู่บนหัวและกำไลที่แขนของเขามาที่นี้ให้กับท่านเจ้านายของข้าพเจ้า”

11 แล้วดาวิดและคนของเขาทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนเอง¹² พวกเขาร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกและอดอาหารจนกระทั่งถึงเย็นให้กับซาอูล และโยนาธานลูกชายของซาอูล และให้กับกองทัพของพระยาห์เวห์ รวมทั้งครอบครัวของชาวอิสราเอล เพราะพวกเขาต่างก็ล้มตายลงด้วยดาบ

13 ดาวิดถามชายหนุ่มที่นำเรื่องนั้นมาเล่าให้เขาฟังว่า “เจ้ามาจากที่ไหน”

เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นลูกของชาวต่างชาติ เป็นชาวอามาเลค”

14 ดาวิดถามเขาว่า “ทำไมเจ้าถึงไม่กลัวที่จะยกมือขึ้นทำลายผู้ที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้”

15 แล้วดาวิดก็เรียกคนของเขามาคนหนึ่งและบอกว่า “นำตัวมันไปตีให้ตาย” ดังนั้นคนของเขาจึงนำตัวชายคนนั้นไปทุบตีจนตาย¹⁶ เพราะดาวิดพูดกับเขาว่า “ที่เจ้าต้องตายนี่ก็เป็นความผิดของเจ้าเอง”^{††} เพราะปากของเจ้าได้ปรักปรำเจ้าตอนที่เจ้าพูดว่า ‘ข้าพเจ้าได้ฆ่าคนที่พระยาห์เวห์ได้เจิมไว้’”

† เสื้อผ้า ... ฝุ่นอยู่เต็มหัวไปหมด การฉีกเสื้อผ้าและการเอาฝุ่นใส่หัว เป็นการแสดงความโศกเศร้า †† ที่เจ้าต้องตาย ... เจ้าเอง หรือแปลตรงๆได้ว่า “เลือดของเจ้าตกอยู่บนหัวของเจ้าเอง”

บทเพลงไว้ทุกข์ให้ซาอูลและโยนาธาน

17 ดาวิดแต่งเพลงไว้อาลัยให้กับซาอูลและโยนาธานลูกชายของซาอูล¹⁸ ดาวิดสั่งให้สอนบทเพลงไว้อาลัยนี้ให้กับคนยูดาห์ (เพลงนี้มีชื่อว่า “คันทัน”[‡] และถูกเขียนไว้ใน “หนังสือยาซาร์”^{††})

19 “อิสราเอลเอ๋ย คัดคิดตรีของเจ้านอนตายตามเนินเขาทั้งหลายของเจ้า

ผู้กล้าหาญเหล่านั้นได้ล้มตายลง

20 อย่าพุดถึงเรื่องนี้ในเมืองกัท^{‡‡}

อย่าประกาศเรื่องนึบถนถนในเมืองอัทเคโลน^{‡‡‡}

ไม่อย่างนั้น บรรดาสาว ๆ ของชาวฟิลิสเตียจะดีใจ

ไม่อย่างนั้น บรรดาสาว ๆ ของผู้ที่ไม่ได้เข้าพิธีชลิบ^{‡‡‡‡} จะรำเริง

21 ไอ้เทือกเขาของกิลโบอา

ขออย่าให้มีทั้งน้ำค้างและฝนตกลงบนเจ้าอีกเลย

ขออย่าให้ท้องทุ่งออกผลผลิตมาสำหรับเป็นเครื่องถวาย

เพราะที่นั่น โล่ของผู้กล้าได้ถูกทำให้เสื่อมไป

โล่ของซาอูลไม่มีวันถูกลูบด้วยน้ำมันอีกแล้ว

22 คันทันของโยนาธานทำให้เลือดของผู้ที่ถูกฆ่าหลังไหล

ดาบของซาอูลเสียบเข้าไปในไขมันของผู้ที่แข็งแกร่ง

และไม่ได้กลับมาเปล่าๆจากการศึก

23 ซาอูลและโยนาธาน

ตอนมีชีวิตอยู่ทั้งสองก็รักกันและเอื้อเฟื้อต่อกัน

ตอนตายพวกเขาไม่ได้ถูกแยกจากกัน

พวกเขาอ่องไวกว่านกอินทรี

พวกเขาแข็งแรงยิ่งกว่าสิงโต

24 สาว ๆ ของอิสราเอลทั้งหลาย ร้องไห้ให้กับซาอูลเถิด

ซาอูลแต่งกายของพวกท่านอย่างหรูหราด้วยเสื้อสีเลือดหมู

ซาอูลประดับเสื้อผ้าของพวกท่านด้วยทองคำ

25 ผู้กล้าหาญเหล่านั้นได้ล้มตายลง

ในท่ามกลางศึกสงคราม

โยนาธานถูกฆ่าจนอนตายอยู่บนเนินสูงของพวกท่าน

26 พี่โยนาธานเอ๋ย ข้าพเจ้าร้องไห้คร่ำครวญเพื่อท่าน

ข้าพเจ้ารักท่านมาก

ความรักของท่านที่ให้กับข้าพเจ้านั้นวิเศษนัก

วิเศษยิ่งกว่าความรักของผู้หญิง

27 ผู้กล้าหาญเหล่านั้นได้ล้มตายลง

พวกอาวุธสงครามได้พินาศไป”

‡ เพลงนี้มีชื่อว่า “คันทัน” สำนานฉบับฮีบรู จุดนี้เข้าใจยาก ส่วนสำเนากรีกโบราณไม่มีจุดนี้ †† หนังสือยาซาร์ เป็นหนังสือที่บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับสงครามทั้งหลายของอิสราเอล ‡‡ กัท เมืองหลวงของชาวฟิลิสเตีย ‡‡‡ เมืองอัทเคโลน เมืองหนึ่งใน 5 เมืองของชาวฟิลิสเตีย ‡‡‡‡ ผู้ที่ไม่ได้เข้าพิธีชลิบ หรือ “ชาวต่างชาติ” แสดงว่าชาวฟิลิสเตียไม่ได้มีส่วนร่วมในข้อตกลงของชาวอิสราเอลที่ให้กับพระเจ้า

ดาวิดย้ายไปเมืองเฮโบรน

2 ต่อมาภายหลัง ดาวิดได้ถามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควร จะเข้าไปเมืองใดเมืองหนึ่งของยูดาห์เพื่อตั้งเป็นฐานที่มั่น หรือไม่”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ขึ้นไปเถิด”

ดาวิดถามว่า “ข้าพเจ้าควรจะไปที่ไหนหรือ”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ไปเมืองเฮโบรน”

2 ดาวิดจึงขึ้นไปเฮโบรน พร้อมกับเมียสองคนของเขา คือ อาหิโนอัมชาวอิสราเอลและอาบีกายิล เมียหม้ายของนาบาลชาวคารเมล 3 ดาวิดยังพาคนที่อยู่กับเขา พร้อมกับครอบครัวของแต่ละคนไปด้วย และพวกเขาได้ไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองเฮโบรนและตามหมู่บ้านต่างๆของมัน

ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์

4 แล้วพวกชาวยูดาห์ ก็มาที่เมืองเฮโบรน และที่นั่นพวกเขาได้เจิมดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของครอบครัวชาวยูดาห์

เมื่อมีคนมาบอกดาวิดว่าชาวยาเบช-กิเลอาดเป็นผู้ฝังศพซาอูล 5 ดาวิดส่งคนสองขบวนไปหาชาวยาเบช-กิเลอาด เพื่อบอกกับพวกเขาว่า “ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรพวกท่าน ที่พวกท่านได้แสดงความจงรักภักดีต่อซาอูลนายของพวกท่าน ด้วยการฝังศพเขา 6 ตอนนีขอให้พระยาห์เวห์แสดงความรักและความสัตย์ซื่อต่อพวกท่าน และเราก็จะดีกับพวกท่านเหมือนกัน เพราะสิ่งที่พวกท่านได้ทำไปนั้น 7 อย่างนั้น ขอให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ ซาอูลนายของท่านได้ตายไปแล้ว แต่ครอบครัวยูดาห์ได้แต่งตั้งเราเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขาแล้ว”

อิซโบเซทได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

8 ในขณะนั้น อับเนอร์ลูกชายของเนอร์แม่ทัพของซาอูล ได้พาอิซโบเซท † ลูกชายของซาอูลไปที่เมืองมาหะนาอิม 9 และเขาได้แต่งตั้งอิซโบเซทขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือกิเลอาด อาซूर †† อิสราเอล เอฟราอิม เบนยามินและเหนืออิสราเอล ††ทั้งหมด

10 อิซโบเซทลูกชายของซาอูลมีอายุสี่สิบปี เมื่อเขาได้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเขาได้ปกครองอยู่สองปี ส่วนครอบครัวของชาวยูดาห์ก็ได้ติดตามดาวิดไป 11 ดาวิดได้เป็นกษัตริย์ปกครองชาวยูดาห์ในเมืองเฮโบรน เป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน

การสู้รบกันที่กิเบโอน

12 อับเนอร์ลูกชายของเนอร์ รวมทั้งคนของอิซโบเซทลูกชายซาอูล ได้ออกจากเมืองมาหะนาอิมและไปที่เมืองกิเบโอน 13 โยอาบลูกชายนางเศรยาห์และคนของดาวิดได้ออกไปพบพวกเขาที่สระน้ำของเมืองกิเบโอน คนสองกลุ่มนี้ นั่งกันอยู่คนละฝั่งของสระน้ำ

14 แล้วอับเนอร์ก็พูดกับโยอาบว่า “ให้คนหนุ่มๆมาต่อสู้กันตัวต่อตัวให้พวกเราดู” แล้วโยอาบพูดว่า “ตกลง ให้พวกเขาต่อสู้กัน”

15 ดังนั้นพวกเขาจึงยืนขึ้นและเดินออกมาตามที่ได้นับไว้ เป็นคนจากเผ่าของเบนยามินสิบสองคนที่อยู่ฝ่ายอิซโบเซทลูกชายของซาอูล และเป็นคนของดาวิดสิบสองคน 16 แล้วแต่ละคนต่างก็จับหัวของคู่ต่อสู้ของตนไว้และใช้ดาบแทงไปที่ศีรษะของแต่ละ

† อิซโบเซท แปลว่า ชายแห่งความอดสู เข้าใจว่าคนที่คิดลอกพระคัมภีร์เปลี่ยนชื่อของคนนี้ เขาชื่อ อิชบาอัล ดูได้จาก 1 พงศาวดาร 8:33 และ 9:39 อิชบาอัลแปลว่า แปลว่าชายของเจ้านาย แต่บอาอัลยังเป็นชื่อของพระชาวต่างชาติด้วย และคนคิดลอกพระคัมภีร์ถือว่าเป็นเรื่องน่าอับอายที่จะเป็นชายของพระบอาอัล †† อาซूर หรืออาเซอร์ †† อิสราเอล บางครั้งคำนี้หมายถึงทั้งประเทศ คือรวมทั้งยูดาห์และอิสราเอล แต่ในที่นี้หมายถึงเพียงกลุ่มของครอบครัวที่ไม่ได้รวมกับยูดาห์

ฝ่าย แล้วทั้งคู่ก็ล้มลงตายด้วยกัน ดังนั้น สถานที่นั้นในเมืองกิเบโอนจึงถูกเรียกว่า เฮลชูท ฮัสซูริม †

17 การสู้รบกันในวันนั้นดุเดือดมาก อับเนอร์กับพวกคนของอิสราเอลต่างก็พ่ายแพ้ต่อพวกของดาวิด 18 ลูกชายสามคนของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่นด้วย คือโยอาบ อาบีชัยและอาสาเฮล ขณะนั้นอาสาเฮลวิ่งอย่างว่องไวเหมือนเนื้อทรายป่า 19 เขาวิ่งไล่ตามอับเนอร์ไปอย่างแน่วแน่ ตรงไปไม่หันขวาหันซ้าย 20 อับเนอร์หันกลับมามองข้างหลังและถามออกมาว่า “อาสาเฮล นินเจ้าหรือ” เขาตอบว่า “ใช่แล้ว”

21 แล้วอับเนอร์ก็พูดกับเขาว่า “หันไปทางขวาหรือทางซ้ายสิ จับเอาชายหนุ่มคนใดก็ได้แล้วปลดอาวุธเขาไปเสีย” แต่อาสาเฮลยังไม่หยุดไล่ตามเขา

22 อับเนอร์เตือนอาสาเฮลอีกว่า “หยุดไล่ตามเราได้แล้ว จะให้เราทำร้ายเจ้าหรืออย่างไร แล้วเราจะมองหน้าโยอาบพี่ชายของเจ้าได้อย่างไร”

23 แต่อาสาเฮลปฏิเสธไม่ยอมเลิกไล่ตาม ดังนั้นอับเนอร์จึงเอาด้ามหอกแทงเข้าที่ท้องของอาสาเฮล ด้ามหอกทะลุออกกลางหลัง เขาล้มลงที่นั่น ตายคาที่ และทุกๆคนก็หยุดเมื่อมาถึงที่ที่อาสาเฮลล้มลงตาย 24 แต่โยอาบและอาบีชัย †† ยังคงไล่ตามอับเนอร์ต่อไป และดวงอาทิตย์กำลังจะตกดิน พวกเขามาถึงเนินเขายัมมาห์ใกล้กับกียาห์ ระหว่างทางที่จะไปที่รกร้างของเมืองกิเบโอน 25 แล้วคนของเบนยามินก็เข้ามาพร้อมกับอับเนอร์ พวกเขาพร้อมตัวกันเป็นกลุ่มเดียวและตั้งรับอยู่นบนยอดเขานั้น

26 อับเนอร์ร้องเรียกโยอาบว่า “จะต้องให้มีการฆ่าฟันกันตลอดไปหรือ ท่านไม่คิดหรือว่าฉันจะต้องจบลงด้วยความเศร้า เมื่อไรท่านจะสั่งให้คนของ ท่านหยุดไล่ตามพี่น้องของพวกเราเสียที”

27 โยอาบตอบว่า “พระเจ้ามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ถ้าท่านไม่พูดขึ้นมา คนเหล่านี้ก็จะยังคงไล่ตามพี่น้องของพวกเราเองไปจนกระทั่งถึงเข้าแน่นอน †††” 28 ดังนั้นโยอาบจึงเป่าแตร และคนทั้งหมดก็หยุด พวกเขาไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่ต่อสู้อีกต่อไป

29 ตลอดคืนนั้น อับเนอร์และคนของเขาเดินทางผ่านอาราบาห์ พวกเขาข้ามแม่น้ำจอร์แดน และเดินทางผ่านหุบเขาบิทรอน ††† และมาถึงเมืองมาหะนาอิม

30 เมื่อโยอาบกลับมาจากการไล่ตามอับเนอร์ และเรียกชุมนุมคนของเขาทั้งหมด ถ้าไม่รวมอาสาเฮล คนของดาวิดหายไปสิบเก้าคน 31 แต่คนของดาวิดก็ได้ฆ่าชาวเบนยามินซึ่งอยู่กับอับเนอร์ไปถึงสามร้อยหกสิบคน 32 พวกเขาได้อาศพของอาสาเฮลมาและฝังเขาไว้ในหลุมฝังศพของพ่อเขาที่เมืองเบธเลเฮม แล้วโยอาบและคนของเขาก็เดินทางตลอดทั้งคืนจนมาถึงเมืองเฮโบรนเมื่อเริ่มสว่าง

3 สงครามระหว่างครอบครัวของซาอูลและครอบครัวของดาวิดยึดเยื้ออยู่นาน ดาวิดยิ่งเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ครอบครัวของซาอูลกลับอ่อนแอลงเรื่อยๆ

ลูกชายดาวิดที่เกิดในเฮโบรน

(1 พศด. 3:1-4)

2 มีลูกชายของดาวิดหลายคนที่เกิดในเมืองเฮโบรน

ลูกชายคนแรกคืออัมโนน เป็นลูกของนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล

3 ลูกชายคนที่สองชื่อเดลูยาห์ † เป็นลูกของนางอาบีกายิล เมียหม้ายของนาบาลชาวคารเมล

†† เฮลชูท ฮัสซูริม หมายถึงทุ่งแห่งดาบหรือทุ่งแห่งความเป็นศัตรู ††† โยอาบและอาบีชัย พี่ชายของอาสาเฮล ผู้ที่ถูกอับเนอร์ฆ่าตาย ††† ถ้า ...แน่นอนหรืออาจพูดว่า “เขานี้ คนเหล่านี้ก็จะไม่ติดตามพี่น้องของพวกเราอีก” หรือพูดว่า “คนเหล่านี้คงจะเลิกติดตามพี่น้องของพวกเราเมื่อถึงเวลาเช้า” ††† บิทรอน หรือ “ตอนเช้า” หรือ “หุบเหว” ความหมายของคำอิซรูนี้ยังไม่แน่นอน ††† เดลูยาห์ อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน ฉบับฮีบรูอื่น ๆ เขียนว่า คีเลอาบ

คนที่สามชื่ออับซาโลมเป็นลูกของนางมาอาคาห์ลูกสาวของ
ทลมียู กษัตริย์เกชูร์
4 คนที่สี่ชื่ออาโดเนียห์ลูกนางฮักกีท
คนที่ห้าชื่อเซฟาทียาห์ลูกนางอาบีตัล
5 คนที่หกชื่ออิทเธอม ลูกนางเอกลาห์ ลูกชายทั้งหมดคนหนึ่งของ
ดาวิดเกิดในเมืองเฮโบรน

อับเนอร์ตัดสินใจเข้าร่วมกับดาวิด

6 ในช่วงของสงครามระหว่างครอบครัวซาอูลและครอบครัวดา
วิด อับเนอร์ทำตัวใหญ่ขึ้นในครอบครัวซาอูล 7 ซาอูลเคยมีเมีย
น้อยชื่อริสพาห์เป็นลูกสาวของอัยยาห์ อิซโบเซทได้พูดกับอับ
เนอร์ว่า “ท่านไปนอนกับเมียน้อยของพ่อเราทำไม”

8 อับเนอร์โกรธมาก ที่อิซโบเซทพูดอย่างนั้น เขาตอบว่า “นี่เรา
เป็นหัวหน้าของฝ่ายยูดาห์หรือ † ทุกวันนี้เราซื่อสัตย์กับครอบครัว
ของซาอูลพ่อท่านและกับครอบครัวและเพื่อนๆเรา เราไม่ได้ส่ง
ตัวท่านให้กับดาวิด แต่ท่านยังกล่าวหาเราว่าไปยุ่งเกี่ยวกับเมีย
ของเขานะ” 9 พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ว่าจะเอาอาณาจักรไปจาก
ครอบครัวซาอูล และแต่งตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองอิสรา
เอลและยูดาห์ เขาจะครอบครองตั้งแต่เมืองดานไปจนถึงเมือง
เบเออร์เซบา †† ถ้าหากเราไม่ได้ช่วยทำให้ดาวิดได้ในสิ่งที่พระ
ยาห์เวห์สัญญาไว้กับเขาแน่ ขอให้พระเจ้าลงโทษเรา อับเนอร์อย่าง
รุนแรงที่สุด”

11 อิซโบเซทไม่กล้าพูดอะไรกับอับเนอร์อีก เพราะเขากลัวอับ
เนอร์

12 แล้วอับเนอร์ได้ส่งพวกตัวแทนของเขาไปพูดกับดาวิดว่า “
ท่านคิดว่าแผ่นดินนี้ควรจะเป็นของใคร มาเถิด มาทำข้อตกลง
กับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะช่วยให้ท่านได้อิสราเอลทั้งหมด”

13 ดาวิดพูดว่า “ดีแล้ว เราจะทำข้อตกลงกับท่าน แต่เราไม่เงื่อน
ไขข้อหนึ่ง เมื่อท่านมาหาเรา ให้นำตัวมีดลูกสาวของซาอูลมา
กับท่านด้วย ไม่อย่างนั้น ท่านก็ไม่ต้องมาให้เราเห็นหน้า”

14 แล้วดาวิดก็ส่งคนส่งข่าวไปหาอิซโบเซทลูกชายของซาอูล สั่ง
ว่า “มอบมีดมาให้เราด้วย เราได้หมั้นนางไว้แล้วด้วยหนึ่งหุ้ม
ปลายอวัยวะเพศของชาวฟิลิเตียหนึ่งร้อยคน”

15 อิซโบเซทจึงออกคำสั่งให้ไปนำตัวนางมาจากบิลที่เอล สามิ
ของนางซึ่งเป็นลูกชายของลาอิช 16 แต่สามิของนางก็ไปกับนาง
ด้วย เขาเดินร้องไห้ตามหลังนางตลอดทางไปจนถึงบาสุริม แล้ว
อับเนอร์ก็พูดกับเขาว่า “กลับไปบ้านเถิด” เขาจึงกลับบ้านไป

17 อับเนอร์ปรึกษากับพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลและพูดว่า “
พวกท่านเคยต้องการให้ดาวิดเป็นกษัตริย์ของพวกท่านไม่ใช่
หรือ 18 ตอนนี่ก็ทำเสียเลยสิ เพราะพระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้กับดา
วิดว่า ‘เราจะช่วยเหลือประชาชนชาวอิสราเอลของเราให้พ้นจาก
เงื้อมมือของชาวฟิลิเตีย และจากเงื้อมมือของศัตรูทั้งหมดของ
พวกเขา ผ่านทางดาวิด ผู้รับใช้เรา’”

19 อับเนอร์ได้พูดกับชาวเบนยามินเป็นการส่วนตัว แล้วเขาก็ไป
เมืองเฮโบรนเพื่อบอกดาวิดทุกสิ่งทุกอย่างที่อิสราเอลและครอบครัว
เบนยามินอยากจะทำ

20 เมื่ออับเนอร์พร้อมกับคนของเขาอีกยี่สิบคนไปพบดาวิดที่
เมืองเฮโบรน ดาวิดได้เตรียมงานเลี้ยงไว้สำหรับเขาและบรรดา
คนของเขาแล้ว

21 อับเนอร์จึงพูดกับดาวิดว่า “ให้ข้าพเจ้าไปเรียกชุมนุมชาวอิส
ราเอลทั้งหมดเพื่อท่าน ผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพื่อว่า
พวกเขาจะได้ทำสัญญากับท่านและเพื่อท่านจะได้ปกครองทั่ว
แผ่นดินอย่างที่เราต้องการ”

† นี่เรา ... หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราไม่ใช่คนทรยศที่ทำงานให้ฝ่ายยู
ดาห์” †† ตั้งแต่ ... เมืองเบเออร์เซบา หมายถึงอิสราเอลทั้งหมด ทั้งฝ่ายเหนือ
และฝ่ายใต้ ดานเคยเป็นเมืองที่อยู่ทางเหนือของอิสราเอลและเบเออร์เซบาเคย
อยู่ทางใต้ของยูดาห์ ‡ เราได้หมั้น ... ร้อยคน ดูใน 1 ซามูเอล 18:20-30 และ
1 ซามูเอล 25:44

ดังนั้นดาวิดจึงได้ส่งอับเนอร์ไป และเขาก็จากไปอย่างสันติ

ความตายของอับเนอร์

22 ขณะนั้นคนของดาวิดกับโยอาบได้กลับมาจากการปล้นและ
นำของที่ปล้นมาได้เป็นจำนวนมาก แต่อับเนอร์ไม่อยู่ในเมืองเฮ
โบรนกับดาวิดแล้ว เพราะดาวิดได้ส่งเขากลับไปแล้ว และเขาก็
ไปอย่างสันติ 23 เมื่อโยอาบและทหารทั้งหมดที่ไปกับเขามาถึง มี
คนมาบอกเขาว่าอับเนอร์ลูกชายของเนอร์ได้มาพบกษัตริย์และ
กษัตริย์ก็ส่งเขากลับไปแล้วและเขาก็จากไปอย่างสันติ

24 โยอาบจึงไปหากษัตริย์และพูดว่า “นี่ท่านทำอะไรลงไป ดูลิ
อับเนอร์ได้มาพบท่านแล้ว ทำไมท่านถึงปล่อยเขาไป นี่เขาก็จาก
ไปแล้ว 25 ท่านก็รู้อยู่แล้วว่าอับเนอร์ลูกชายของเนอร์ เขามา
หลอกลวงท่านและเข้ามาสังเกตุความเคลื่อนไหวของท่านและ
สืบดูทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านทำอยู่”

26 แล้วโยอาบก็จากดาวิดมา เขาได้ส่งคนส่งข่าวไล่ตามอับเนอร์
ไป และพวกเขาติดตามอับเนอร์ไปที่บ่อน้ำสิราห์ และนำตัวอับ
เนอร์กลับมา แต่ดาวิดไม่รู้เรื่องนี้ 27 วันที่ที่อับเนอร์กลับเข้ามาถึง
เมืองเฮโบรน โยอาบได้นำตัวเขาหลบเข้าไปยังประตูเมือง ทำให้
เหมือนจะพูดกับเขาเป็นการส่วนตัว และที่นั่นเอง โยอาบได้แทง
เขาที่ท้องและเขาก็ตาย โยอาบแค้นใจให้อาสาเสลน้องชายเขา

ดาวิดร้องไห้ให้อับเนอร์

28 ต่อมา เมื่อดาวิดได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ จึงพูดว่า “เราและอา
ณาจักรของเราจะไม่มี ความผิดต่อหน้าพระยาห์เวห์ตลอดไป ใน
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับเลือดของอับเนอร์ลูกชายของเนอร์ 29 ขอให้เลือด
เขาตกลงบนหัวของโยอาบและบนครอบครัวทั้งหมดของพ่อเขา
ขอให้คนในครอบครัวของโยอาบต้องเป็นหนองใน หรือเป็นโรค
ผิวหนังร้ายแรง หรือเป็นหน้าตัวเมีย หรือต้องล้มตายด้วยดาบ
หรืออดอาหารตาย”

30 (โยอาบและอาบีชัยน้องชายของเขาคอยดักข่มโจมตี †อับ
เนอร์เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเสลน้องชายของพวกเขาในสนาม
รบที่เมืองกิเบโอน)

31 แล้วดาวิดก็พูดกับโยอาบและคนทั้งหมดที่อยู่กับเขาว่า “ฉีก
เสื้อผ้าของพวกท่านและสวมผ้ากระสอบและเดินไว้ทุกข์ไปข้าง
หน้าอับเนอร์” ส่วนกษัตริย์ดาวิดเองก็เดินตามหลังแคร่หามศพ
ไป 32 พวกเขาฝังศพอับเนอร์ไว้ในเมืองเฮโบรนและกษัตริย์ก็
ร้องไห้เสียงดังที่หลุมฝังศพของอับเนอร์ ประชาชนทั้งหมดก็
ร้องไห้ด้วย

33 กษัตริย์ได้ร้องเพลงไว้ทุกข์นี้ให้อับเนอร์
“อับเนอร์ควรมาตายเหมือนกับคนแหกกฎหรือ

34 มือของท่านไม่ได้ถูกมัด

เท้าของท่านไม่ได้ถูกล่ามโซ่

ท่านล้มลงเหมือนคนที่ล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย”

และประชาชนทั้งหมดก็ร้องไห้ให้เขาอีก 35 แล้วพวกเขาก็มา
ขออภัยให้ดาวิดกินอะไรบางอย่างในช่วงกลางวัน แต่ดาวิดได้สาบานไว้
ว่า “ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างรุนแรงที่สุด ถ้าเรากินขนมปัง
หรือสิ่งใดก็ตามก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน” 36 ประชาชนได้เห็นสิ่งที่
เกิดขึ้น และพอใจมากในสิ่งที่กษัตริย์ดาวิดทำ 37 ประชาชนชาว
ยูดาห์และอิสราเอล ก็รู้ว่า กษัตริย์ดาวิดไม่มีส่วนร่วมในการฆ่า
อับเนอร์ลูกชายของเนอร์เลย

38 แล้วกษัตริย์ดาวิดก็ได้พูดกับคนของเขาว่า “พวกท่านไม่รู้
หรือว่า วันนี้ผู้นำที่สำคัญมากที่สุดคนหนึ่งได้มาตายลงในอิสราเอล 39
และในวันเดียวกันนี้ เราก็ได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ แต่เราก็ก
อ่อนแอและพวกลูกชายของนางเศรยาห์ก็แข็งแรงแทนไปสำ-

†† คอยดักข่มโจมตี อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูม
รัน ฉบับฮีบรูอื่นๆ เขียนว่า ได้ฆ่า

หับเรา ขอให้พระยาห์เวห์ตอบแทนคนทำชั่วตามความชั่วที่เขาได้ทำด้วยเถิด”

อิซโบเซทถูกฆ่า

4 เมื่ออิซโบเซทลูกชายซาอูลได้ยิวว่า อับเนอร์ตายในเมืองเฮโบรน เขาก็สูญเสียความกล้าหาญ และชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างตื่นตกใจกลัว² ในเวลานั้นมีชายสองคนมาหาอิซโบเซท ลูกชายของซาอูล ชายสองคนนี้เป็นหัวหน้ากองโจร คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ และอีกคนชื่อเรคาบ พวกเขาเป็นลูกชายของริมโมนชาวเมืองเบเอโรท พวกเขามาจากเผ่าเบนยามิน (เมืองเบเอโรทถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของคนเผ่าเบนยามิน³ แต่ชาวเมืองเบเอโรทได้หลบหนีมาที่เมืองกิททอิมกันหมด และอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะชาวต่างชาติมาจนทุกวันนี้)

4 โยนาธานลูกชายของซาอูลมีลูกชายชื่อเมฟีโบเซท เมฟีโบเซทมีเท้าพิการทั้งสองข้าง ตอนที่เมฟีโบเซทมีอายุห้าขวบนั้น มีขู่วมาจากเมืองอิสเรเอล ว่าซาอูลและโยนาธานถูกฆ่าตาย พี่เลี้ยงของเมฟีโบเซทอุ้มเขาวิ่งหนี แต่เพราะนางรีบเกินไป จึงทำให้เขาหล่นลงมาและขาทั้งสองข้างของเขาก็พิการ

5 ฝ่ายเรคาบและบาอานาห์ลูกชายของริมโมนชาวเบเอโรท ได้ออกเดินทางกลับบ้านของอิซโบเซท พวกเขาได้มาถึงที่นั่นในเวลาเที่ยงที่อากาศร้อน ขณะที่อิซโบเซทกำลังนอนพักเที่ยงอยู่⁶ พวกเขาเข้าไปถึงสวนในของบ้าน ทำเหมือนกับว่าจะเข้าไปเอาข้าวสาลี และพวกเขาก็แทงอิซโบเซทเข้าที่ท้อง แล้วเรคาบกับบาอานาห์พี่ชายของเขาก็หนีไป⁷ พวกเขาเข้าไปในบ้านในขณะที่อิซโบเซทกำลังนอนอยู่บนเตียงในห้องนอนของเขา พวกเขาได้แทงและฆ่าเขา และหลังจากนั้นพวกเขาได้ตัดหัวอิซโบเซทไปด้วย พวกเขาเดินทางตลอดทั้งคืนในหุบเขาจอร์แดน⁸ พวกเขานำหัวของอิซโบเซทไปให้ดาวิดที่เมืองเฮโบรน พวกเขาพูดกับกษัตริย์ดาวิดว่า “นี่คือหัวของอิซโบเซทลูกชายของซาอูล ซาอูลที่เป็นศัตรูของท่าน ที่พยายามฆ่าท่าน วันนี้พระยาห์เวห์ได้แก้แค้นซาอูลและลูกหลานของเขาให้กับท่านผู้เป็นกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าแล้ว”

9 ดาวิดตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชายของเขา ลูกชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า พระองค์เป็นผู้ที่ทำให้เราพ้นจากความลำบากทั้งหลาย¹⁰ คราวก่อน เมื่อมีคนมาบอกเราว่า ‘ซาอูลตายแล้ว’ เราคิดว่าเขากำลังนำข่าวดีมาบอก เราได้จับเขาและฆ่าเขาที่คิกลาก นั่นคือรางวัลที่เราได้ให้สำหรับชาวของเข¹¹ ยิ่งกว่านั้นอีก คราวนี้ ในเมื่อพวกคนชั่วได้ฆ่าคนบริสุทธิ์ในบ้านของเขาและบนเตียงของเขาเอง จะไม่ให้เราฆ่าเจ้าเพราะความตายของเขาและกำจัดเจ้าออกไปจากโลกนี้ได้ยังไงกัน”

12 ดังนั้นดาวิดจึงออกคำสั่งแก่คนของเขา และพวกเขาก็ฆ่าสองคนนั้น ตัดมือและเท้าของสองคนนั้นและแขวนศพของพวกเขาไว้ที่ข้างสระน้ำในเมืองเฮโบรน แต่พวกเขาเอาหัวของอิซโบเซทไปฝังไว้ที่อุโมงค์ฝังศพของอับเนอร์ที่เมืองเฮโบรน

ชาวอิสราเอลยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์

(1 พศด. 11:1-3)

5 อิสราเอลทุกเผ่ามาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนและพูดว่า “พวกเราคือเลือดเนื้อของท่าน² ในอดีต เมื่อซาอูลยังเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเรา ท่านเป็นผู้หนึ่งที่นำอิสราเอลในการรบ และพระยาห์เวห์ได้พูดกับท่านว่า ‘เจ้าจะเป็นผู้นำทางประชาชนชาวอิสราเอลของเราอย่างผู้เลี้ยงแกะ และเจ้าจะได้เป็นผู้ปกครองพวกเรา’”

3 เมื่อพวกผู้นำอาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลมาหากษัตริย์ดาวิดที่เมืองเฮโบรน กษัตริย์ดาวิดได้ทำสัญญาากับพวกเขาที่เมืองเฮโบรนต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ได้เจิมดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

4 ดาวิดมีอายุสามสิบปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาครองราชย์อยู่นานสี่สิบปี⁵ เขาได้ครองครองอยู่เหนือยูดาห์ในเมืองเฮโบรนเป็นเวลาเจ็ดปีหกเดือน และในเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้ครองครองอิสราเอลทั้งหมดรวมทั้งยูดาห์ด้วย เป็นเวลาสามสิบสามปี

ดาวิดยึดเมืองเยรูซาเล็ม

(1 พศด. 11:4-9)

6 กษัตริย์ดาวิดและคนของเขายกทัพไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อโจมตีชาวเยบูนส์ที่อาศัยอยู่ที่นั่น ชาวเยบูนส์บอกกับดาวิดว่า “แกบุกเข้ามาที่นี่ไม่ได้[†] แม้แต่คนตาบอดและคนพิการของเราก็ก็น่าหุดแก่ได้” พวกเขาคิดว่า “ดาวิดไม่สามารถบุกเข้าไปในเมืองของพวกเขาได้”⁷ แต่ดาวิดก็สามารถยึดบ้อมคิโยนไว้เป็นเมืองของดาวิดได้

8 ในวันนั้น ดาวิดพูดกับคนของเขาว่า “คนที่จะเอาชนะชาวเยบูนส์ได้ต้องเข้าไปทางทอส่งน้ำ^{††} เพื่อเข้าไปถึง ‘พวกคนพิการและคนตาบอดเหล่านั้น’ ที่เป็นศัตรูของดาวิด” (นี่คือเหตุที่คนพูดกันว่า “อย่าให้คนตาบอดและคนพิการเข้าไปในวัง”[#])

9 ดาวิดก็เข้ายึดเอาบ้อมนั้นเป็นที่พักและเรียกมันว่าเมืองของดาวิด แล้วดาวิดก็ได้สร้างเมืองขึ้นรอบๆ แต่พื้นที่ลาดเขา[‡] เข้าไปถึงข้างใน¹⁰ ดาวิดยังมีอำนาจมากขึ้นๆ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้มฤตพิที่ส่งสติอยู่กับเขา

อีรามสร้างวังให้ดาวิด

(1 พศด. 14:1-2)

11 อีรามกษัตริย์ของไทรสได้ส่งคนส่งข่าวมาหาดาวิด พร้อมด้วยไม้สนซีดาร์และช่างไม้และช่างก่อหิน และพวกเขาก็ได้สร้างวังให้กับดาวิด¹² ดาวิดรู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ตั้งเขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และได้ทำให้อาณาจักรของเขาเจริญรุ่งเรืองขึ้นเพื่อประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์

ลูกชายดาวิดที่เกิดในเยรูซาเล็ม

(1 พศด. 3:5-9; 14:3-7)

13 หลังจากที่เขากลับจากเมืองเฮโบรน ดาวิดได้มีเมียน้อยและเมียเพิ่มขึ้นอีกหลายคนในเยรูซาเล็ม และมีลูกชายและลูกสาวเพิ่มขึ้น¹⁴ ชื่อของพวกลูกชายของเขาที่เกิดที่นั่น คือ ชัมมูอา โซบับ นาธัน ซาโลมอน¹⁵ อิบซาร์ เอลิชูอา เนเฟก ยาเฟีย¹⁶ เอลิซามา เอลียาดา และเอลิเฟเลท

ดาวิดสู้กับชาวฟิลิสเตีย

(1 พศด. 14:8-17)

17 เมื่อชาวฟิลิสเตียได้ยิวว่าดาวิดได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล พวกเขาจึงยกทัพขึ้นมาสู้รบกับดาวิด แต่ดาวิดรู้เรื่องนี้ก่อนและได้เข้าไปอยู่ที่บ้อม¹⁸ ขณะนั้น ชาวฟิลิสเตียได้มาถึงและกระจายกำลังอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

19 ดาวิดจึงถามพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าควรขึ้นไปโจมตีชาวฟิลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะมอบพวกเขาไว้ในกำมือข้าพเจ้าหรือเปล่า”

พระยาห์เวห์ตอบเขาว่า “ไปเถิด เพราะเราจะมอบชาวฟิลิสเตียไว้ในกำมือเจ้าอย่างแน่นอน”

20 ดาวิดจึงไปที่บาอัล-เปราซิม และเขาก็สู้รบเอาชนะชาวฟิลิสเตียได้ และดาวิดพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้บุกทะลวงศัตรูต่อหน้า

† แกบุกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ เมืองเยรูซาเล็มสร้างอยู่บนเนินเขาและมีกำแพงล้อมรอบ ยกที่จะเข้ายึด †† ทางทอส่งน้ำ เป็นอุโมงค์ที่มีน้ำไหลอยู่ข้างใต้กำแพงเมืองเยรูซาเล็มโบราณ และอุโมงค์นี้จะถูกขุดตรงเข้าสู่เมือง คนของดาวิดคนใดคนหนึ่งน่าจะจะต้องปีนเข้าไปในอุโมงค์นี้เพื่อเข้าสู่ตัวเมือง ‡ ว่าง น่าจะหมายถึงที่อยู่ของกษัตริย์หรือวิหาร †† พื้นที่ลาดเขา หรือมิลโล น่าจะเป็นจุดที่แข็งแกร่งจุดหนึ่งที่ใช้สร้างบ้อมคิโยนโบราณ

ข้าพเจ้าเหมือนกับน้ำที่พุ่งทะลวงเขื่อนออกมา” จึงเรียกสถานที่นั้นว่า บาสัล-เปราซิม [†] ชาวฟิลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพของพวกเขาไว้ที่นั่น ดาวิดกับคนของเขาได้ชนพวกมันไป

²² ชาวฟิลิสเตียยกทัพขึ้นมาอีกและกระจายกำลังออกในหุบเขาเรฟาอิม

²³ ดาวิดจึงถามพระยาห์เวห์อีก และพระองค์ก็ตอบเขาว่า “อย่าบุกเข้าไปตรงๆ แต่ให้อ้อมไปด้านหลัง และโจมตีพวกเขาจากพุ่มไม้บาคา ^{††} ทันทีก่อนที่เจ้าได้ยินเสียงเดินทัพที่ยอดพุ่มไม้บาคา ก็ให้เคลื่อนไหวย่างรวดเร็ว เพราะนั่นหมายถึงพระยาห์เวห์ได้นำหน้าพวกเจ้าออกไปมีชัยเหนือกองทัพชาวฟิลิสเตียแล้ว”

²⁵ ดาวิดจึงทำตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งเขาไว้ และเขาก็โจมตีชาวฟิลิสเตียได้ตลอดทางจากเมืองกิเบโอน [‡] ไปจนถึงเกเซอร์

ดาวิดย้ายหีบศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า

(1 พศต. 13:1-14; 15:26-16:3, 43)

6 ดาวิดได้เลือกทหารที่เก่งกาจของอิสราเอลมาทั้งหมดสามหมื่นคน ² ดาวิดและคนของเขาออกเดินทางไปที่เมืองบาสลาห์ในยูดาห์ ^{‡‡} เพื่อไปนำหีบของพระเจ้ามาจากที่นั่น หีบนั้นเป็นของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ระหว่างทูตสวรรค์ที่มีปีกสององศา ³ พวกเขาตั้งหีบของพระเจ้าไว้บนเกวียนเล่มใหม่ และนำหีบนั้นไปจากบ้านของอาบีนาตบซึ่งอยู่บนเขา อูซซาห์และอาหิโยลูกชายของอาบีนาตบเป็นคนขับเกวียนเล่มใหม่นั้น

⁴ เกวียนนั้นบรรทุกหีบของพระเจ้าอยู่บนมัน และอาหิโยเดินนำหน้าเกวียนนั้น ^{‡‡‡} ดาวิดและครอบครัวอิสราเอลทั้งหมดกำลังเฉลิมฉลองกันอย่างสุดเหวี่ยงต่อหน้าพระยาห์เวห์ พวกเขาร้องเพลง เล่นพิณเล็ก พิณใหญ่ กลองร่ามะนา เครื่องเขย่า และฉาบ ^{‡‡‡‡} เมื่อพวกเขามาถึงลานหวดข้าวของนาโคเน วัวที่ลากเกวียนนั้นเกิดสะดุดขึ้นมา อูซซาห์จึงยื่นมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้ ⁷ พระยาห์เวห์โกรธอูซซาห์ แล้วพระองค์ฟาดเขาตาย อูซซาห์ตายอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระองค์ ⁸ ดาวิดจึงโกรธพระเจ้า เพราะความโกรธของพระยาห์เวห์ที่ได้ระเบิดใส่อูซซาห์ สถานที่แห่งนั้นจึงมีชื่อเรียกว่า เปเรศ-อูซซาห์ ^{‡‡‡‡‡} มาจนถึงทุกวันนี้

⁹ ในวันนั้น ดาวิดกล่าวกับพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าเป็นอย่างนี้ เราจะเอาหีบของพระยาห์เวห์มาถึงเราได้ยังไงกัน” ¹⁰ เขาจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระยาห์เวห์มาอยู่กับเขาในเมืองของดาวิด เขาจึงนำหีบนั้นไปไว้ที่บ้านของโอเบด-เอโดมจากเมืองกัท ¹¹ หีบของพระยาห์เวห์จึงอยู่ที่บ้านของโอเบด-เอโดมจากเมืองกัทเป็นเวลาสามเดือน และพระยาห์เวห์ได้ช่วยพรโอเบด-เอโดมกับครัวเรือนเขาทั้งหมด

¹² ขณะนั้นมีคนไปบอกกษัตริย์ดาวิดว่า “พระยาห์เวห์ได้ช่วยพรครัวเรือนของโอเบด-เอโดมและทุกสิ่งที่มีเขา มี เพราะหีบของพระเจ้าอยู่กับเขา” ดาวิดจึงได้ลงไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอเบด-เอโดม มาถึงเมืองของดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี ¹³ เมื่อคนที่ทำหน้าที่หามหีบของพระยาห์เวห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ถวายวัวตัวผู้หนึ่งตัวและลูกวัวอ้วนหนึ่งตัวเป็นเครื่องบูชา

¹⁴ ดาวิดสวมถุงผ้าที่บอกลินินเดินร่าอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์อย่างสุดเหวี่ยง

¹⁵ ดาวิดและครอบครัวอิสราเอลทั้งหมดได้นำหีบของพระยาห์เวห์ ขึ้นมาพร้อมกับร้องและเป่าแตรไปด้วย ¹⁶ ในขณะที่หีบของพระยาห์เวห์กำลังเข้าสู่เมืองของดาวิด มีคาลลูกสาวซาอูลมาลงมาจากหน้าต่าง เมื่อนางเห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นและเต้นรำต่อหน้าพระยาห์เวห์ นางนั้นถูกดูถูกเขาอยู่ในใจ

¹⁷ พวกเขาได้นำหีบของพระยาห์เวห์มาตั้งไว้ในที่เฉพาะของมันในเต็นท์ที่ดาวิดได้กางไว้ให้ และดาวิดได้เฝ้าสัตว์ทั้งตัวถวายเป็นเครื่องบูชาและถวายเครื่องสังสรรค์บูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์

¹⁸ หลังจากนั้นเขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชาเสร็จ เขาได้ถวายพรให้กับประชาชนในนามของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ¹⁹ แล้วเขาก็แจกขนมปังหนึ่งก้อน เค้กก้อนผลไม้และเค้กลูกเกดให้กับแต่ละคนในฝูงชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ชายและผู้หญิง แล้วประชาชนทั้งหมดก็กลับบ้านของพวกเขา

²⁰ เมื่อดาวิดกลับบ้านเพื่อมาถวายพรคนในครัวเรือนของเขา มีคาลลูกสาวซาอูลออกมาพบเขาและพูดว่า “วันนี้กษัตริย์ของอิสราเอลช่างทำตัวได้โดดเด่นเสียจริง ถอดเสื้อผู้ท่ามกลางสายตาของพวกทาสหญิงรับใช้ ⁵ ของเขา เหมือนคนชั้นต่ำทำกัน”

²¹ ดาวิดพูดกับคาลว่า “เราทำต่อหน้าพระยาห์เวห์ผู้ที่เลือกเรา แทนที่จะเลือกพ่อของเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดในบ้านของเขา พระยาห์เวห์เป็นผู้แต่งตั้งเราขึ้นปกครองเหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ ดังนั้นเราจะเต้นรำและเฉลิมฉลองอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ²² เราจะทำสิ่งที่น่าอัศจรรย์ชายหน้ายิ่งกว่านี้อีก เจ้าอาจจะไม่เคารพเรา แต่พวกทาสหญิงที่เจ้าพูดถึงนั้น จะยังคงให้เกียรติเราอยู่”

²³ แล้วมีคาลลูกสาวซาอูลก็ไม่มีลูกจนกระทั่งนางตาย

คำสัญญาที่พระเจ้าให้กับดาวิด

(1 พศต. 17:1-15)

7 หลังจากที่กษัตริย์ดาวิดเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านแล้ว พระยาห์เวห์ได้ให้เขาพักจากการรบกับศัตรูรอบด้าน ² กษัตริย์ดาวิดได้พูดกับนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ดูสิ เราอยู่ที่นี้ ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่ทำจากต้นสนซีดาร์ ในขณะที่หีบของพระเจ้า ยังคงอยู่ในเต็นท์”

³ นาธันตอบกษัตริย์ไปว่า “ในใจท่านคิดอะไร ก็ไปทำตามนั้นเถิด เพราะพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับท่าน”

⁴ แต่คืนนั้น คำพูดของพระยาห์เวห์มาถึงนาธันว่า ⁵ “ให้ไปบอกดาวิดคนรับใช้ของเราว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ เจ้าไม่ใช่คนนั้นที่จะสร้างบ้านให้เราอาศัยอยู่ ⁶ ตั้งแต่วันที่เราได้นำชาวอิสราเอลออกจากอียิปต์มาจนถึงวันนี้ เราไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้าน เราได้ย้ายจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่งโดยใช้เต็นท์เป็นที่อาศัย ⁷ ไม่ว่าเราได้ย้ายไปไหนกับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราเคยพูดกับพวกผู้นำของอิสราเอลที่เราได้สั่งให้คอยดูแลชาวอิสราเอลคนของเรา หรือเปล่าว่า ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ได้สร้างบ้านที่ทำจากไม้สนซีดาร์ให้กับเรา’

⁸ ตอนนี้นำบอกดาวิดคนรับใช้ของเราว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด เราได้นำเจ้ามาจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ จากการไล่ต้อนฝูงแพะแกะ มาเป็นผู้นำเหนือชาวอิสราเอลคนของเรา ⁹ เราอยู่กับเจ้าในทุกๆ ที่ที่เจ้าไป และได้กำจัดศัตรูของเจ้าทั้งหมดไปต่อหน้าเจ้า ตอนนีเราจะทำให้เจ้าเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงที่ยิ่งใหญ่ในโลกคนหนึ่ง ¹⁰ และเราจะหาที่ให้กับชาวอิสราเอลคนของเรา และจะปลูกฝังพวกเขาไว้ที่นั่น เพื่อพวกเขาจะได้สร้างบ้านของตัวเอง และไม่ต้องถูกรบกวนอีกต่อไป คนชั่วทั้งหลายจะไม่สามารถกดขี่ข่มเหงพวกเขาอีกเหมือนที่พวกมันเคยทำตอนที่ชาวอิสราเอลเข้ามาในช่วงแรกนั้น ¹¹ และยังทำเรื่องมาในสมัยที่เราได้

⁵ ถอดเสื้อ... รับใช้ ดาวิดสวมเพียงเสื้อคลุมบริสุทธิ์ (เอโฟด) เราไม่รู้ว่าจะร่างกายเขามีอะไรปกปิดไว้อีกหรือไม่

[†] บาสัล-เปราซิม แปลว่า “พระผู้เป็นเจ้านายได้พุ่งทะลวง” ^{††} พุ่มไม้บาคา ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นต้นไม้อะไรชนิดไหน บางคนเข้าใจว่าเป็นต้นไม้ประเภทที่มียางหอมหรือต้นสนชนิดหนึ่ง บางคนก็เข้าใจว่าชื่อในภาษาฮีบรูคำนี้เป็นชื่อของสถานที่แห่งหนึ่งที่เรียกว่า “บาคาอิม” มากกว่าที่จะเป็นชื่อของต้นไม้ [‡] เมืองกิเบโอน พบในสำเนากรีกโบราณ (ดูใน 1 พงศาวดาร 14:16) ในสำเนาฮีบรูคือ “เกบา” ^{‡‡} บาสลาห์ในยูดาห์ หรือ “บาสาเล-ยูดาห์” ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของ “คิริยาท-เยอูร์ิม” ดูใน 1 พงศาวดาร 13:6 ^{‡‡‡} ฉบับแปลกรีกโบราณ และฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคัมรันเขียนแค่นี้ ฉบับฮีบรูอื่น ๆ เสริมว่า และพวกเขาให้นำเกวียนนั้นไปจากบ้านของอาบีนาตบซึ่งอยู่บนเขา รวมถึงหีบของพระเจ้า ^{‡‡‡‡} กำลังเฉลิมฉลอง... และฉาบ พบในหนังสือม้วนที่พบในถ้ำคัมรันใกล้ทะเลสาบ สำเนากรีกโบราณ และ 1 พงศาวดาร 13:8 แต่ในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน คือ “เฉลิมฉลองต่อหน้าพระเจ้าด้วยเครื่องดนตรีนาชนิดที่ทำจากไม้สน” ^{‡‡‡‡‡} เปเรศ-อูซซาห์ชื่อนี้หมายถึงการทำโทษอูซซาห์

แต่งตั้งพวกผู้นำชาติ † ขึ้นเหนืออิสราเอลคนของเรา เราจะให้เจ้าได้พักจากการรบกับศัตรูทั้งหมดของเจ้า พระยาห์เวห์ได้ประกาศกับเจ้าว่า พระยาห์เวห์เองจะเป็นผู้สร้างบ้านให้กับเจ้า †† 12 เมื่อวันเวลาของเจ้าจบลง แล้วเจ้าได้ไปนอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะตั้งลูกของเจ้าขึ้นมาสืบทอดเจ้า เป็นลูกแก่ใจของเจ้าเอง และเราจะก่อตั้งอาณาจักรของเรา 13 เขาคือคนที่จะสร้างบ้านให้กับชื่อของเรา และเราจะตั้งบัลลังก์ของอาณาจักรของเราให้มั่นคงตลอดไป 14 เราจะเป็นพ่อของเรา และเขาจะเป็นลูกชายของเรา † เมื่อเขาทำผิด เราจะใช้คนอื่นมาลงโทษเขา คนเหล่านั้นจะไม่เรียกว่าของเรา 15 แต่เราจะไม่เอาความริษยาของเราไปจากเขา อย่างที่เราเคยเอามันไปจากซาอูลผู้ที่เราได้กำจัดไปให้พ้นหน้าเจ้า 16 ครอบครัวของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะยั่งยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าตลอดไป บัลลังก์ของเจ้าจะถูกก่อตั้งไว้ตลอดไป”

17 แล้วนาธันก็บอกดาวิด ถึงนิมิตและทุกอย่างที่พระเจ้าได้พูด

ดาวิดอธิษฐานกับพระเจ้า

(1 พศด. 17:16-27)

18 กษัตริย์ดาวิดจึงเข้าไปข้างในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และนั่งลงต่อหน้าพระยาห์เวห์และพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าเป็นใครกัน ครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นใครกัน พระองค์ถึงได้ช่วยพรข้าพเจ้ามากมายขนาดนี้ 19 แต่ดูเหมือนว่าฉันจะน้อยไปในสายตาของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์ยังได้พูดถึงอนาคตของครอบครัวของผู้รับใช้พระองค์คนนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์ทำกับข้าพเจ้าราวกับเป็นคนสำคัญมาก 20 ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต มีอะไรใหม่ที่จะให้ดาวิดทำเพื่อพระองค์ในเมื่อพระองค์ก็รู้จักผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ดี 21 เพื่อให้นกผู้รับใช้ของพระองค์คนนี้ †† พระองค์ได้ทำทั้งหมดนี้ คือเรื่องยิ่งใหญ่ †† และได้เปิดเผยให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รับรู้เรื่องนี้ด้วย เพราะพระองค์ตัดสินใจว่าจะทำอย่างนั้น 22 ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า พระองค์ช่างยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีการกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเหล่านี้เพื่อพวกเขา ด้วยการขับไล่ชนชาติ และพวกพระทั้งหลายของพวกเขา มันออกไปต่อหน้าคนของพระองค์ 24 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ตั้งชาวอิสราเอลให้เป็นคนของพระองค์ตลอดไป และพระองค์ก็กลายเป็นพระเจ้าของพวกเขา 25 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้า ตอนนี้ ขอให้พระองค์รักษาสัญญาที่เกี่ยวกับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ และครอบครัวของข้าพเจ้า ตอนนี้ ได้โปรดทำตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ 26 เพื่อชื่อเสียงของพระองค์จะได้ยิ่งใหญ่ตลอดไป แล้วคนทั้งหลายจะพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล’ และขอให้ครอบครัวของดาวิดผู้รับใช้พระองค์ ตั้งมั่นคงอยู่ต่อหน้าพระองค์”

† ผู้นำชาติ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้วินิจฉัย” †† จะเป็นผู้สร้างบ้านให้กับเจ้า หมายถึงจะสร้างราชวงศ์ดาวิด † เราจะเป็นผู้ ... ลูกชายของเรา พระเจ้ารับเอาบุตรจากครอบครัวของดาวิดไว้ และพวกเขาจะกลายเป็นลูกชายของพระองค์ ดูในหนังสือ สดุดี 2:7 †† ผู้รับใช้ของพระองค์คนนี้ คำนี้ใช้ในฉบับแปลกรีกโบราณ และใน 1 พงศาวดาร 17:19 แต่สำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “คำพูดของพระองค์” †† เรื่องยิ่งใหญ่ ในที่นี้หมายถึงแผนงานและคำสัญญาของพระเจ้าที่เกี่ยวกับราชวงศ์ของดาวิด ††† ฉบับแปลกรีกโบราณ และ 1 พงศาวดาร 17:21 เขียนอย่างนี้ แต่ฉบับฮีบรูที่เรามีอยู่เขียนว่า การกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเพื่อแผ่นดินของพระองค์ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ผู้ที่พระองค์ได้ถ่ออียิปต์ และจากชนชาติต่างๆ และพวกพระของมัน

27 ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์ได้เปิดเผยสิ่งนี้กับข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ โดยพูดว่า ‘เราจะสร้างบ้าน †† ให้เจ้า’ นั่นเป็นเหตุที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ถึงกล้าอธิษฐานอย่างนี้กับพระองค์ 28 ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์คือพระเจ้า และคำพูดของพระองค์เชื่อถือได้ และพระองค์ได้สัญญาสิ่งดีนี้ให้กับข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ 29 ตอนนี้ ขอให้โปรดช่วยครอบครัวของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ ให้คงอยู่ตลอดไปต่อหน้าพระองค์ เพราะพระองค์ได้พูดอย่างนั้นไว้ ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต อย่างนี้ ครอบครัวของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับพรตลอดไป ตามคำอวยพรของพระองค์”

ดาวิดชนะสงครามหลายครั้ง

(1 พศด. 18:1-13)

8 ต่อมา ดาวิดได้ช่วยชนะเหนือชาวฟิลิสเตียและทำให้พวกนั้นอยู่ใต้บังคับ และได้ยึดเมืองเมเทก-ฮัมมาห์ที่ชาวฟิลิสเตียเคยครอบครองอยู่ 2 ดาวิดยังเอาชนะชาวโมอับ และได้บังคับให้คนโมอับนอนราบไปกับพื้นดิน และแบ่งพวกเขาออกมาเป็นแถวๆตามความยาวของเชือกเส้นหนึ่ง คนในสองแถวแรกที่ถูกเชือกแบ่งออกมาจะถูกฆ่าตายหมด ส่วนแถวที่สามจะได้รับการไว้ชีวิต ดังนั้น ชาวโมอับจึงกลายเป็นทาสของดาวิดและยอมส่งส่วย 5 ให้เขา

3 ดาวิดได้รับชนะฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัท ลูกชายของเรโอบ ตอนที่ดาวิดไปตั้งอนุสาวรีย์ 5† ให้กับตนเองที่ลุ่มแม่น้ำยูเฟรติส

4 ดาวิดได้ยึดรถม้าศึกหนึ่งพันคัน คนขับรถม้าศึกเจ็ดพันคน 5†† และทหารเดินเท้าสองหมื่นคน ดาวิดได้ตัดสินเอ็นทิงขาของพวกม้าทั้งหมด ยกเว้นม้าหนึ่งร้อยตัวสำหรับรถรบ 5†

5 ชาวอารัมจากเมืองดามัสกัสได้มาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบัทรบ แต่ดาวิดได้ฆ่าพวกเขาตายไปสองหมื่นสองพันคน 6 ดาวิดส่งทหารขึ้นไปประจำป้อมในเมืองดามัสกัสของชาวอารัม และชาวอารัมก็กลายเป็นทาสของเขาและส่งส่วยให้เขา พระยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุกๆที่ที่เขาไป

7 ดาวิดยึดเอาโล่ทองคำที่ทหารของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ถือ และชนพวกมันกลับไปไว้ที่เมืองเฮซุราเล็ม 8 กษัตริย์ดาวิดได้ยึดเอาทองสัมฤทธิ์ที่ได้มาจากเมืองเทบัท 5††† และเมืองเบโรธัยที่เคยเป็นของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ 5†††† เป็นจำนวนมาก

9 เมื่อโทกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดเอาชนะกองทัพทั้งหมดของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ได้ 10 เขาได้ส่งโยรัม 5† ลูกชายของเขาไปพบดาวิด เพื่อถามทุกข์สุขดาวิดและแสดงความยินดีกับดาวิดที่รบชนะกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ เพราะกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับกษัตริย์โทกอยู่บ่อยๆ โยรัมนำของขวัญที่ทำจากเงิน ทองและทองสัมฤทธิ์ไปให้กับดาวิดด้วย 11 กษัตริย์ดาวิดได้อุทิศของเหล่านั้นให้พระยาห์เวห์ เหมือนกับที่เขาเคยอุทิศเงินและทองที่ยึดมาได้จากชาติต่างๆที่เขาเคยไปรบปรามมา 12 คือ เอโดม 5†††† โมอับ ชาวอัมโมน ชาวฟิลิสเตีย และชาวอามาเลค ในทำนองเดียวกัน ดาวิดก็ได้อุทิศของที่ยึดมาได้จากฮาดัดเอเซอร์ กษัตริย์เมืองโศบัทลูกชายของเรโอบ ให้กับพระเจ้าด้วย 13 หลังจากที่ดาวิดกลับมาจากการโจมตีชาวเอโดมหนึ่งหมื่นแปด

††† บ้าน หมายถึง ราชวงศ์ของดาวิด 5† ส่วย เงินที่ประชาชนให้กับกษัตริย์ที่เอาชนะพวกเขาได้ 5†† อนุสาวรีย์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พื้นอาณา” 5††† คนขับรถม้าศึกเจ็ดพันคน ข้อนี้เจอในสำเนากรีกโบราณ กับสำเนาฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน แต่ในสำเนาฮีบรูฉบับนิยม เขียนว่า “คนขับรถม้าศึกหนึ่งพันเจ็ดร้อยคน” 5†††† ตัดเส้นเอ็น ... รถรบ หรืออาจจะแปลได้ว่า “ดาวิดทำลายทั้งหมด ยกเว้นรถรบหนึ่งร้อยคัน” 5†††† เทบัท คำนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่เรามีอยู่เขียนว่า “เบทาห์” ดูเพิ่มเติมได้จาก 1 พงศาวดาร 18:8 5†††† โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรม” 5†††† เอโดม คำนี้มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับแปลฮีบรูโบราณ และฉบับฮีบรูฉบับ และใน 1 พงศาวดาร 18:11 แต่ในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันมีคำว่า “อารัม”

พันคนในหุบเขาเกลือแล้ว เขาก็มีชื่อเสียงโด่งดังขึ้น¹⁴ ดาวิดได้ให้กองทัพเข้าประจำการอยู่ตามบ้อมต่างๆทั่วเมืองเอโดม และชาวเมืองเอโดมทั้งหมดก็ตกเป็นทาสของดาวิด พระยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุกๆที่ที่เขาไป

รัฐบาลของดาวิด (1 พศต. 18:14-17)

¹⁵ ดาวิดได้ปกครองทั่วทั้งอิสราเอล เขาได้ให้ความยุติธรรมและความถูกต้องกับประชาชนทั้งหมดของเขา¹⁶ โยอาบลูกชายของนางเศรยาห์ได้เป็นแม่ทัพ เยโฮชาฟัทลูกชายอาหิสุดเป็นผู้จัดบันทึกเหตุการณ์¹⁷ ศาโดกลูกชายอาหิหุบและอาหิเมเลคลูกชายอาบียาธาร์เป็นนักบวช เสรโรห์เป็นเลขา¹⁸ เมโทยาห์ลูกชายเยโฮยาดาเป็นผู้ควบคุมชาวเคเรธและชาวเปเลท[†] และบรรดาลูกชายของดาวิดเป็นที่ปรึกษาทางกษัตริย์^{††}

ดาวิดเมตตาครอบครัวซาอูล

9 ดาวิดถามว่า “มีใครในครอบครัวซาอูลที่ยังหลงเหลืออยู่บ้าง เราจะได้เมตตาปราณีเขา เพราะเห็นแก่โยนาธาน”
² ขณะนั้นมีคนรับใช้ในครอบครัวซาอูลคนหนึ่งชื่อคิบา พวกเขาเรียกตัวคิบามาพบดาวิด และกษัตริย์ดาวิดพูดกับเขาว่า “เจ้าคือคิบาหรือ”

เขาตอบว่า “ข้าพเจ้าคือคิบาผู้รับใช้ท่าน”
³ กษัตริย์ถามเขาว่า “มีใครในครอบครัวซาอูลที่ยังหลงเหลืออยู่อีกบ้าง เราอยากแสดงความรักของพระเจ้าให้แก่เขา”

คิบาตอบกษัตริย์ว่า “ยังเหลือลูกชายคนหนึ่งชื่อโยนาธาน ทำทั้งสองข้างเป็นนงอัย”

⁴ กษัตริย์ถามต่อว่า “เขาอยู่ที่ไหน”
 คิบาตอบว่า “เขาอยู่ที่บ้านของมาคีร์ ลูกชายของอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร์”

⁵ กษัตริย์ดาวิดก็เลยสั่งให้คนไปนำตัวเขามาจากบ้านของมาคีร์ ลูกชายอัมมีเอล ในเมืองโลเดบาร์⁶ เมื่อเมฟีโบเซทลูกชายของโยนาธาน ที่เป็นลูกชายซาอูล มาพบดาวิด เขาก็มหน้ากราบลงถึงพื้น

ดาวิดพูดว่า “เมฟีโบเซทหรือ”
 เขาตอบว่า “ผู้รับใช้ของท่านอยู่ที่นี้”
⁷ ดาวิดพูดกับเขาว่า “อย่ากลัวเลย เพราะเราจะเมตตาปราณีเจ้าอย่างแน่นอน เพื่อเห็นแก่โยนาธานพ่อของเจ้า เราจะคืนที่ดินทั้งหมดที่เคยเป็นของซาอูลปู่ของเจ้า ให้กับเจ้า และเจ้าจะได้นั่งกินอาหารโต๊ะเดียวกับเราตลอดไป”

⁸ เมฟีโบเซทก็มหน้ากราบอีกครั้งและพูดว่า “คนรับใช้ท่านคนนี้เป็นใครหรือ ท่านถึงได้มาสนใจหมาที่ตายแล้วอย่างข้าพเจ้า”

⁹ แล้วกษัตริย์ก็เรียกตัวคิบาคนรับใช้ของซาอูลเข้ามา และพูดกับเขาว่า “เราได้ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของซาอูลและของครอบครัวเขา ไว้กับหลานของเจ้านายเจ้า¹⁰ เจ้าและพวกลูกชายและคนรับใช้ของเจ้าจะได้ทำไร่ไถบนที่ดินนั้นให้กับเขาและผลิตพืชผลให้กับเขา เพื่อว่าหลานของเจ้านายเจ้า จะได้มีของเหล่านี้ไว้ใช้ และเมฟีโบเซทหลานชายของเจ้านายเจ้าจะได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับเราตลอดไป”

(ตอนนั้นคิบามีลูกชายสิบห้าคนและมีคนรับใช้ยี่สิบคน)¹¹ คิบาจึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ข้ารับใช้ของท่าน จะทำทุกอย่างตามที่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าสั่งให้ทำ”

ดังนั้นเมฟีโบเซทจึงได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับดาวิดเหมือนพวกลูกชายของกษัตริย์ดาวิด¹² เมฟีโบเซทมีลูกชายคนหนึ่งยังเด็กอยู่ชื่อมีคา และสมาชิกในครอบครัวคิบาทั้งหมดก็กลายเป็นคนรับใช้ของเมฟีโบเซท¹³ เมฟีโบเซทอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซา-

[†] ชาวเคเรธและชาวเปเลท พวกนี้เป็นกองคุ้มกันเดวิด ในสำเนาอารามคอบ-ราวน มีคำว่า “พวกนักธนูและนักขว้างหิน”^{††} ที่ปรึกษาทางกษัตริย์ หรือ “นักบวช”

เล็ม เขามีทำที่เป็นนงอัยทั้งสองข้าง และทุกวันเขาก็ได้นั่งกินอาหารที่โต๊ะเดียวกับกษัตริย์

ฮานูทำให้คนของดาวิดอับอาย (1 พศต. 19:1-5)

10 ในเวลาต่อมา กษัตริย์ของชาวอัมโมนได้ตายไป ลูกชายของเขาชื่อฮานูได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากพ่อของเขา² ดาวิดคิดว่า “เราจะติดต่อฮานูลูกชายของนาหาซเหมือนกับที่พ่อของเขาเคยติดต่อเรา”

ดาวิดจึงส่งพวกตัวแทนมาลอบโยนฮานูเรื่องพ่อของเขา เมื่อคนของดาวิดมาถึงแผ่นดินของชาวอัมโมน³ พวกผู้นำของชาวอัมโมนพูดกับฮานูนายของพวกเขาว่า “ท่านคิดว่าดาวิดกำลังให้เกียรติพ่อของท่านหรือ ที่ส่งคนมาเพื่อลอบโยนท่านอย่างนี้ ดาวิดส่งคนของเขามา เพื่อสำรวจ สอดแนมเมือง และเตรียมทำสงครามกับท่าน”

⁴ ฮานูจึงจับพวกคนของดาวิดไว้ แล้วโกนเคราของพวกเขา ออกข้างหนึ่ง และตัดเสื้อผ้าของพวกเขาออกข้างหนึ่งตั้งแต่สะโพกลงไปและไล่พวกเขาออกไป

⁵ เมื่อมีคนมาบอกดาวิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดาวิดส่งคนส่งข่าวมาพบคนเหล่านั้น เพราะพวกเขาขี้ส่ออับอายมาก กษัตริย์พูดว่า “ให้อยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของพวกท่านจะงอกขึ้นมาใหม่ แล้วค่อยกลับมา”

สงครามกับชาวอัมโมน (1 พศต. 19:6-15)

⁶ เมื่อชาวอัมโมนรู้ว่าพวกเขาทำให้ดาวิดเกลียดชังเสียแล้ว พวกเขาจึงจ้างทหารเดินเท้าชาวอารัมสองหมื่นคนมาจากเมืองเบธเรโอบและเมืองโคบาห์ รวมทั้งจ้างกษัตริย์มาอาคาห์กับคนของเขอีกหนึ่งพันคน และจ้างชาวเมืองโทบอีกหนึ่งหมื่นสองพันคน

⁷ เมื่อดาวิดรู้เรื่องนี้ เขาได้ส่งโยอาบพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเขาออกไป⁸ ชาวอัมโมนออกมาเตรียมรบอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ขณะที่ชาวอารัมจากเมืองโคบาห์และเมืองเรโอบและคนของเมืองโทบกับของมาอาคาห์อยู่ในทุ่งกว้าง

⁹ เมื่อโยอาบเห็นว่ามียกกองทัพล้อมเขาอยู่ทางด้านหน้าและด้านหลัง เขาจึงเลือกทหารที่ดีที่สุดในการกองทหารของอิสราเอลออกมา กองหนึ่ง และส่งให้พวกเขาออกไปต่อสู้กับชาวอารัม¹⁰ เขาจัดกองทัพที่เหลือภายใต้การบัญชาการของอาบิซัยน้องชายของเขา ให้เขาไปต่อสู้กับชาวอัมโมน¹¹ โยอาบพูดกับอาบิซัยว่า “ถ้าชาวอารัมแข็งแกร่งเกินไปสำหรับเรา ท่านต้องมาช่วยเหลือเรา แต่ถ้าชาวอัมโมนแข็งแกร่งเกินไปสำหรับท่าน เราจะมาช่วยเหลือท่าน¹² กล้าหาญไว้ และสู้ให้สมกับเป็นชายชาติทหารเพื่อคนของพวกเรา และเพื่อเมืองต่างๆของพระเจ้าของเรา ขอให้พระยาห์เวห์จัดการตามที่พระองค์เห็นสมควรเถิด”

¹³ แล้วโยอาบและกองทัพที่ไปกับเขา ก็ได้บุกเข้าสู้รบกับชาวอารัม และชาวอารัมได้ถอยหนีไปต่อหน้าเขา¹⁴ เมื่อชาวอัมโมนเห็นว่าชาวอารัมกำลังหลบหนี พวกเขาจึงหลบหนีไปต่อหน้าอาบิซัยและกลับเข้าไปในเมือง

โยอาบก็กลับมาจากการสู้รบกับชาวอัมโมนและมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม

ชาวอารัมตัดสินใจรบอีกครั้ง (1 พศต. 19:16-19)

¹⁵ หลังจากที่ชาวอารัมเห็นว่าพวกเขาถูกอิสราเอลตีแตก พวกเขาจึงรวมตัวกันอีกครั้ง¹⁶ ฮาดัด-เอเซอร์[‡] นำชาวอารัมมาจาก

[‡] ฮาดัด-เอเซอร์ ฉบับสำเนากรีกโบราณใช้ “ฮาดัด-อาเรเซอร์”

อีกฝั่งของแม่น้ำ † พวกเขาไปที่เฮลามาโดยมิชิบัคแม่ทัพของ กษัตริย์ฮาดัด-เอเซอร์เป็นผู้นำทัพ

17 เมื่อมีคนมาบอกดาวิดถึงเรื่องนี้ ดาวิดจึงรวบรวมอิสราเอล ทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดน และไปที่เฮลามา

ชาวอาร์มิจัดทัพและได้เข้าสู้รบกับดาวิด 18 แต่ดาวิดรบชนะ พวกเขา และพวกเขาหลบหนีไปต่อหน้าอิสราเอล ดาวิดได้ฆ่าคน ขันรบรบของพวกเขาก็ไปเจ็ดร้อยคนและทหารเดินเท้า †† อีกสี่หมื่นคน ดาวิดได้ทำให้มิชิบัคแม่ทัพของชาวอาร์มิจับ เขาจึง ตายที่นั่นด้วย

19 เมื่อกษัตริย์ทั้งหมดที่อยู่ภายใต้อำนาจของฮาดัดเอเซอร์ เห็น ว่าพวกเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงทำสัญญาสงบศึก และยอมตกเป็นทาสของอิสราเอล ชาวอาร์มิจึงกลัวและไม่กล้า ช่วยชาวอาร์มิจับอีกต่อไป

ดาวิดกับนางบัทเชบา

11 ในฤดูใบไม้ผลิ ซึ่งเป็นเวลาที่พวกกษัตริย์ต่างออกไปทำ ศึกสงครามกัน ดาวิดส่งโยอาบออกไปพร้อมกับคนของ กษัตริย์และกองทัพทั้งหมดของอิสราเอลออกไปสู้รบกับชาวอัม-โมน และได้เข้าล้อมเมืองรับบาห์ไว้

แต่ดาวิดยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม 2 เย็นวันหนึ่ง ดาวิดได้ลุกขึ้น มาเดินเล่นอยู่บนดาดฟ้าวัง จากดาดฟ้าวังนั้น เขามองลงไปเห็นผู้-หญิงคนหนึ่งกำลังอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยมาก 3 ดาวิดจึงส่ง คนไปสืบดูว่านางเป็นใคร พนักงานคนนั้นกลับมามอบว่า “นางคือ บัทเชบา ลูกสาวของเอลีอัม นางเป็นเมียของอุริยาห์ชาวฮิตไตต์”

4 ดาวิดได้ส่งคนไปหานาง พานางมาพบและเขาก็ร่วมหลับนอน กับนางและนางก็กลับบ้านไป (ตอนนั้น นางเพิ่งชำระตัวเองหลังจากมีประจำเดือนแล้ว) 5 นางได้ตั้งท้อง จึงส่งคนไปบอกดาวิดว่า “ดิฉันได้ตั้งท้องแล้ว”

6 ดาวิดจึงส่งคนไปบอกโยอาบว่า “ให้ส่งตัวอุริยาห์ชาวฮิตไตต์ กลับมาหาเรา”

โยอาบจึงส่งตัวอุริยาห์กลับมาพบดาวิด 7 เมื่ออุริยาห์มาพบดา วิด ดาวิดถามเขาว่าโยอาบเป็นอย่างไร พวกทหารเป็นอย่างไร และสงครามไปถึงไหนแล้ว 8 แล้ว ดาวิดก็พูดกับอุริยาห์ว่า “กลับ ไปบ้านของท่านและล้างเท้าของท่าน † เกิด”

อุริยาห์จึงออกจากวังและก็มีของขวัญจากกษัตริย์ส่งตามหลัง มาให้เขา 9 แต่อุริยาห์นอนอยู่ที่ทางเข้าวังกับพวกคนรับใช้คน อื่นๆของนายเขา และไม่ได้ออกไปบ้าน 10 เมื่อดาวิดรู้เรื่องราว “อุริ ยาห์ไม่ได้กลับบ้าน” เขาถามอุริยาห์ว่า “นี่เจ้าไม่ได้เดินทางมา จากแดนไกลหรือหรือ ทำไมเจ้าถึงไม่กลับบ้าน”

11 อุริยาห์พูดกับดาวิดว่า “หีบแห่งข้อตกลง อิสราเอลและยูดาห์ ยังพักอยู่ในยูดีนห์ และโยอาบนายของข้าพเจ้าและคนของนาย ข้าพเจ้ายังตั้งค่ายอยู่กลางทุ่ง จะให้ข้าพเจ้ากลับบ้านไปกินและ ติมและนอนกับเมียของข้าพเจ้าได้อย่างไร ท่านมีชีวิตอยู่แน่ ขุนาใดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าข้าพเจ้าก็จะไม่ยอมทำอย่าง นั้นเด็ดขาด”

12 ดาวิดก็เลยพูดกับเขาว่า “อยู่ที่นั่นอีกวันหนึ่ง แล้วพรุ่งนี้เราจะ ส่งเจ้ากลับ” อุริยาห์จึงอยู่ในเยรูซาเล็มในวันนั้น 13 ดาวิดได้เชิญ เขามากินและติมกับดาวิด และดาวิดทำให้เขาเมา แต่ในตอนเย็น อุริยาห์ก็กลับไปนอนบนเสื่อของเขาที่พวกคนรับใช้คนอื่นๆของ นายเขา เขาไม่ยอมกลับบ้าน

14 พรุ่งเช้า ดาวิดเขียนจดหมายถึงโยอาบและสั่งจดหมายนั้น ไปพร้อมกับอุริยาห์ 15 ในจดหมายนั้นเขียนว่า “ส่งอุริยาห์ไปอยู่ แนวหน้าที่มีการสู้รบที่ดุเดือดที่สุด แล้วถอยทัพปล่อยเขาไว้ เพื่อ เขาจะได้ถูกฆ่าตาย”

† แม่น้ำ คือแม่น้ำเฟรติส †† ทหารเดินเท้า พบในสำเนากรีกโบราณ ใน ฉบับสำเนาฮีบรูมีคำว่า “ทหารม้า” ดูเพิ่มเติมได้จาก 1 พงศาวดาร 19:18 † ล้างเท้าของท่าน คือไปพักผ่อน

16 ดังนั้น ขณะที่โยอาบยังล้อมเมืองอยู่ เขาได้ส่งอุริยาห์ไปใน สถานหน้าที่เขารู้ว่าเป็นจุดที่มีการป้องกันเข้มแข็งที่สุด 17 เมื่อคน ในเมืองออกมาและต่อสู้กับโยอาบ คนจากกองทัพของดาวิดบาง คนตาย รวมทั้งอุริยาห์ชาวฮิตไตต์ด้วย

18 โยอาบส่งรายงานการรบให้ดาวิด 19 เขาบอกคนส่งข่าวว่า “ เมื่อเจ้ารายงานการรบนี้กับกษัตริย์แล้ว 20 กษัตริย์อาจโกรธขึ้น มาและอาจถามเจ้าว่า ‘ทำไมพวกเจ้าถึงเข้าไปต่อสู้ใกล้เมือง ขนาดนั้น พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าพวกมันอาจยิงธนูลงมาจากบนกำแพง ได้ 21 จำไม่ได้หรือว่าใครฆ่าอาบีเมเลคลูกชายเยรูบเบเซท †† ไม่ใช่เพราะหญิงคนหนึ่งโยนไม้หินที่นอนบน ลงมาจากกำแพง แล้วทับเขาตายในเบธเซทหรือหรือ’ ทำไมพวกเจ้าเข้าไปชิดกำแพงขนาดนั้น” ถ้าเขาถามเจ้าอย่างนั้น ให้บอกเขาว่า ‘อุริยาห์ชาว ฮิตไตต์คนรับใช้ท่านก็ตายด้วย’”

22 คนส่งข่าวออกเดินทางไป และเมื่อเขามาถึง เขาก็เล่าทุก อย่างที่โยอาบส่งมาให้กับดาวิดฟัง 23 คนส่งข่าวพูดกับดาวิดว่า “ คนเหล่านั้นมีกำลังมากกว่าพวกข้าพเจ้าและออกมาสู้รบกับพวก ข้าพเจ้ากลางแจ้ง แต่พวกข้าพเจ้าขับไล่พวกเขากลับเข้าไปทาง เข้าของประตูเมือง 24 แล้วพวกนักธนูก็ยิงลูกธนูจากบนกำแพง มาที่พวกผู้รับใช้ของท่าน และคนของกษัตริย์บางคนก็ตาย รวมทั้งอุริยาห์ชาวฮิตไตต์คนรับใช้ของท่านก็ตายไปด้วย”

25 ดาวิดบอกคนส่งข่าวว่า “ให้ไปบอกกับโยอาบว่า ‘อย่าปล่อย ให้เรื่องนี้ทำให้ท่านเสียใจ เพราะดาบก็ฆ่าคนโดยไม่เลือกหน้าว่า เป็นใคร เร่งโจมตีเมืองและทำลายมันเสีย’ ให้พูดอย่างนี้เพื่อให้ กำลังใจโยอาบ”

26 เมื่อเมียของอุริยาห์รู้ว่าสามีของนางตายแล้ว นางไว้ทุกข์ให้ เขา 27 หลังจากเสร็จสิ้นการไว้ทุกข์แล้ว ดาวิดให้นำตัวนางเข้ามา อยู่ในวัง และนางก็ได้เป็นเมียของเขาและคลอดลูกชายให้เขา แต่พระยาห์เวห์ไม่พอใจกับสิ่งที่ดาวิดได้ทำลงไปนั้น

นาธันเตือนดาวิด

12 พระยาห์เวห์ส่งนาธันมาหาดาวิด เมื่อเขาพบดาวิด เขา พูดว่า “ในเมืองหนึ่ง มีชายสองคน คนหนึ่งร่ำรวยและอีก คนหนึ่งยากจน 2 คนที่ร่ำรวยมีแกะและวัวมากมาย 3 แต่คนที่จนไม่มีอะไรเลย นอกจากลูกแกะตัวเมียตัวเล็กตัวหนึ่งที่เขาซื้อมา เขาเลี้ยงแกะตัวนั้น และมันก็อยู่กับเขา และเติบโตขึ้นพร้อมกับ ลูกๆของเขา มันได้ส่วนแบ่งอาหารจากเขา ได้ดื่มจากถ้วย ของเขาและได้นอนในอ้อมแขนของเขา มันเหมือนลูกสาว คนหนึ่งของเขา

4 ต่อมาผู้แบกคนหนึ่งเดินทางมาเยี่ยมชายที่ร่ำรวยคนนั้น คน รวยคนนั้นไม่ยอมเอาแกะหรือวัวแม้แต่ตัวเดียวของตนเอง มา ทำอาหารเลี้ยงแขกที่มาเยี่ยมเขาเช่นนี้ แต่เขากลับไปเอาลูกแกะ ตัวเมียที่เป็นของชายยากจนคนนั้นมาทำอาหารเลี้ยงแขกที่มา เยี่ยมเขา”

5 ดาวิดโกรธคนร่ำรวยคนนั้นเป็นพิเนเป็นไฟ และพูดกับนาธัน ว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลย ว่าชายคนที่ทำอย่างนั้นจะต้องตาย 6 เขาต้องจ่ายเงินคืนเป็นสี่ เท่าสำหรับลูกแกะตัวนั้น เพราะเขาได้ทำสิ่งชั่วร้าย และไร้ความ เมตตา”

7 แล้วนาธันก็บอกกับดาวิดว่า “ท่านนั้นแหละคือคนร่ำรวยคนนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล บอกอย่างนี้ว่า ‘เราได้แต่งตั้ง เจ้าให้เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล และเราขอเจ้าให้พ้นจาก มือของชาวอูล 8 เราได้มอบครอบครัวของนายเจ้าให้กับเจ้า พร้อม กับเมียทั้งหลายของเขาให้อยู่ในอ้อมอกของเจ้า เราให้ครอบครัว อิสราเอลและยูดาห์กับเจ้า หากเจ้าคิดว่ามันยังน้อยไป เราก็คงให้ เจ้าเพิ่มมากขึ้นกว่านั้นแล้ว 9 ทำไมเจ้าถึงดูหมิ่นพระคำของพระ ยาห์เวห์ โดยการทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระองค์ ท่านฆ่าอุริ

†† เยรูบเบเซท รู้จักกันในอีกชื่อหนึ่งว่า เยรูบออัล (ซึ่งก็คือโคโคเดอน) ดูเรื่อง ของอาบีเมเลคเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ 9

ยาร์ฮาวอิติโทต์ด้วยดาบ และเอาเมียเขามาเป็นเมียตน เจ้าฆ่าเขาด้วยดาบของชาวอัมโมน 10 ดังนั้น ตอนที่ ดาบเล่มนั้นจะไม่มีวันหายไปจากบ้านของเจ้า เพราะเจ้าดูหมิ่นเราและเอาเมียของอุรียาร์ฮาวอิติโทต์มาเป็นเมียของตัวเอง'

11 พระยาร์เวห์พูดว่า 'เราจะนำความหายนะมาสู่ตัวเจ้า ความหายนะนี้จะเกิดขึ้นจากครอบครัวของเจ้า เราจะเอาพวกเมียทั้งหลายของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า และเอาไปให้กับคนที่ใกล้ชิดเจ้า และเขาจะนอนกับพวกนางกลางแจ้ง 112 เจ้าเคยทำสิ่งนี้อย่างลับๆ แต่เราจะทำสิ่งนี้กลางแจ้งต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด 113'

13 แล้วดาวิดก็พูดกับนาธันว่า 'เราได้ทำบาปต่อพระยาร์เวห์เสียแล้ว'

นาธันตอบว่า 'พระยาร์เวห์ได้รับเอาบาปของท่านไปแล้ว ท่านจะไม่ตาย 14 แต่ท่านได้ทำสิ่งนี้ลงไป ซึ่งเป็นการหมิ่นพระองค์อย่างแรงกล้า * ดังนั้น ลูกชายที่เกิดมาให้กับท่านนั้นจะต้องตาย'

ลูกชายนางบัทเชบาตาย

15 หลังจากนาธันกลับบ้านแล้ว พระยาร์เวห์ได้ทำให้เด็กป่วยหนัก เด็กที่เกิดจากเมียของอุรียาร์กับดาวิด 16 ดาวิดอ่อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อลูกของเขา เขาอดอาหารและเข้าไปในวังของเขา และนอนลงบนพื้นทั้งคืน

17 พวกผู้อาวุโสในครอบครัวของดาวิด มายืนอยู่ข้างเขา อ่อนวอนให้เขาลุกขึ้น แต่เขาไม่ยอมลุก และไม่ยอมกินอาหารกับคนพวกนั้น 18 ในวันที่เจ็ด เด็กก็ตาย พวกคนรับใช้ดาวิดไม่กล้าบอกดาวิดว่าลูกของเขาตายแล้ว พวกเขาคิดว่า "ขนาดตอนที่ลูกชายเขายังมีชีวิตอยู่ เราพูดกับเขา เขายังไม่ยอมฟังเลย แล้วตอนนี้ถ้าเราบอกเขาว่า ลูกของเขาตายแล้ว เขาอาจทำร้ายตัวเองก็ได้"

19 ดาวิดสังเกตเห็นพวกคนรับใช้ของเขากระซิบกระซาบกันอยู่ เขาจึงรู้ว่าลูกเขาตายแล้ว เขาถามว่า "เด็กตายแล้วใช่ไหม"

พวกเขาตอบว่า "ใช่ครับท่าน เด็กตายแล้ว"

20 ดาวิดจึงลุกขึ้นจากพื้น หลังจากที่เขาอาบน้ำ แต่งตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้า เขาเข้าไปในบ้านของพระยาร์เวห์ † และนมัสการพระองค์ แล้วเขาก็กลับเข้างัว เขาให้คนยกอาหารมาให้และก็กิน

21 พวกคนรับใช้ถามเขาว่า "ทำไมท่านจึงทำตัวอย่างนี้ เมื่อเด็กยังมีชีวิตอยู่ท่านอดอาหารและร้องไห้ แต่ตอนนี้ลูกท่านตายแล้วท่านกลับลุกขึ้นกินอาหาร"

22 เขาตอบว่า "เมื่อเด็กยังมีชีวิตอยู่ เรอดอาหารและร้องไห้ เราคิดว่า 'ไม่แน่นอน พระยาร์เวห์อาจจะเมตตากับเราและให้ลูกเรามีชีวิตอยู่ต่อไปก็ได้' 23 แต่ตอนนี้เขาตายไปแล้ว เราจะอดอาหารไปทำไมอีก เราสามารถเอาตัวเขากลับมาได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป แต่เขาจะไม่มีการกลับมาหาเรา"

การเกิดของซาโลมอน

24 แล้วดาวิดก็ปลอบโยนนางบัทเชบา และเขาไปหานางและร่วมหลับนอนกับนาง นางได้คลอดลูกชายอีกคนหนึ่ง แล้วนางตั้งชื่อเด็กว่าซาโลมอน พระยาร์เวห์ก็รักเด็กคนนั้น 25 พระองค์จึงส่งข้อความผ่านนาธันผู้พูดแทนพระองค์ ให้ตั้งชื่อเด็กว่า เยดีดียาร์ ‡ นาธันทำอย่างนี้เพื่อพระยาร์เวห์

ดาวิดยึดเมืองรับบัท

(1 พศต. 20:1-3)

26 ในเวลานั้นโยอาบได้สู้รบอยู่กับเมืองรับบัท เมืองหลวงของชาวอัมโมน และยึดบ้อมปราการหลวงไว้ได้ 27 โยอาบจึงส่งคนส่งข่าวมาหาดาวิดเพื่อบอกว่า "ข้าพเจ้าได้สู้รบกับเมืองรับบัทและยึดแหล่งน้ำของเมืองนั้นไว้ได้แล้ว 28 ตอนนี้อยู่ให้ท่านรวบรวมกองกำลังที่เหลือ เข้าตั้งค่ายโจมตีเมืองนั้นและยึดมันไว้ให้ได้ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าเองจะเป็นคนเข้ายึดเมืองนี้ และเมืองนี้ก็จะถูกเรียกว่าเป็นของข้าพเจ้า"

29 ดาวิดจึงรวบรวมกองกำลังที่เหลือทั้งหมด และบุกไปเมืองรับบัท และเข้าโจมตีและยึดมันไว้ 30 เขาปลดมุงภูฏออกจากหัวของกษัตริย์พวกนั้น †† มันทำจากทองคำที่มีน้ำหนักเกือบสามสิบกิโลกรัม และประดับด้วยพลอยมีค่ามากมาย แล้วพวกเขาก็ได้เอามาสวมไว้บนหัวของดาวิด เขายังยึดเอาของมีค่ามากมายจากเมืองนั้นด้วย

31 ดาวิดได้นำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกไปจากเมือง และบังคับให้พวกเขาทำงานที่ใช้เลื่อย เหล็ก ขุด และขวาน และยังบังคับให้คนพวกนี้ทำอิฐ ††† ดาวิดทำอย่างนี้กับทุกๆเมืองของชาวอัมโมน แล้วดาวิดกับกองทัพทั้งหมดของเขาก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

อัมโมนและทามาร์

13 ดาวิดมีลูกคนหนึ่งชื่ออับซาลอม อับซาลอมมีน้องสาวที่สวยงามคนหนึ่งชื่อทามาร์ 5 ในเวลานั้น ลูกชายอีกคนหนึ่งชื่ออัมโมน 6 ได้หลงรักทามาร์ 2 ทามาร์เป็นสาวบริสุทธิ์ อัมโมนรู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำอะไรกับนาง แต่เขาหลงรักนางมาก จนเป็นไข้ใจ

3 อัมโมนมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อโยนาตับเป็นลูกชายซีเมอาร์ท ซีเมอาร์ทเป็นพี่ชายของดาวิด โยนาตับเป็นคุณฉลาดเจ้าเล่ห์ 4 เขาถามอัมโมนว่า "บอกเราหน่อยว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมลูกกษัตริย์อย่างท่านจึงดูซบเซาทุกวันๆ"

อัมโมนบอกกับเขาว่า "เราหลงรักทามาร์ น้องสาวของอับซาลอมน้องชายเรา"

5 โยนาตับบอกว่า "ไปนอนที่เตียงแล้วแกล้งทำเป็นไม่สบายสิ แล้วเมื่อพ่อของท่านมาเยี่ยม ให้บอกเขาว่า 'ลูกอยากให้ทามาร์น้องสาวลูกมาเยี่ยม และเอาของมาให้ลูกกิน ขอให้น้องมาทำอาหารต่อหน้าลูก เพื่อลูกจะได้ดูน้องทำ และได้กินจากมือของน้อง'"

6 อัมโมนจึงนอนลงและแกล้งทำเป็นไม่สบาย เมื่อกษัตริย์มาเยี่ยมเขา อัมโมนพูดว่า "ลูกอยากให้ทามาร์น้องสาวลูกมาเยี่ยมและมาทำขนมปังพิเศษให้ลูกดู เพื่อลูกจะได้กินจากมือของน้อง"

7 ดาวิดจึงส่งคนไปบอกทามาร์ที่วังว่า "ไปไปที่บ้านของอัมโมนพี่ชายของเจ้า และไปทำอาหารให้เขากิน"

8 ทามาร์จึงไปบ้านอัมโมนพี่ชายของนางซึ่งกำลังนอนอยู่ นางเอาแป้งดิบ ††† ไปด้วย นางนวดมัน ทำเป็นขนมปังให้เขาดูและอบมัน 9 แล้วนางก็เอากระทะนึ่งออกมาและยกขนมปังไปให้เขา แต่เขาไม่ยอมกิน อัมโมนบอกว่า "ให้ทุกคนออกไปจากที่นี่" ทุกคนจึงออกไป

10 แล้วอัมโมนพูดกับทามาร์ว่า "นำอาหารมาให้พี่ในห้องนอนของพี่ พี่จะได้กินมันจากมือของน้อง"

ทามาร์ก็นำขนมปังที่นางทำไว้เข้ามาให้อัมโมนพี่ชายของนางในห้องนอนของเขา 11 แต่เมื่อนางนำมันเข้ามาเพื่อจะให้เขากิน เขาจับนางเอาไว้และพูดว่า "น้องพี่ มานอนกับพี่เถิด"

† กลางแจ้ง แปลตรงๆได้ว่า "ในสายตาของดวงอาทิตย์" †† ต่อหน้าชาวอิสราเอลทั้งหมด แปลตรงๆได้ว่า "ต่อหน้าชาวอิสราเอลทุกคนและต่อหน้าดวงอาทิตย์" ††† ซึ่งเป็นการหมิ่นพระองค์อย่างแรงกล้า สำเนาฮีบรูที่เป็นที่นิยมใช้กันเขียนว่า "ซึ่งทำให้พวกศัตรูของพระองค์ดูหมิ่นพระยาร์เวห์อย่างแรงกล้า" †††† ของพระยาร์เวห์ อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่เป็นที่นิยมใช้กันไม่มีคำนี้ ††††† เยดีดียาร์ หมายถึง ผู้ที่พระยาร์เวห์รัก

††† ของกษัตริย์พวกนั้น หรือ สำเนากรีกโบราณเขียนว่า "หัวของพระเมลดัม" ซึ่งเป็นพระที่ชาวอัมโมนนมัสการกัน †††† ให้คนพวกนี้ทำอิฐ ความหมายในภาษาฮีบรูสำหรับข้อความนี้ยังไม่ชัดเจน 5 อัมโมน อัมโมนเป็นที่นี้ของกับอับซาลอมและทามาร์ พวกเขา มีพ่อคนเดียวกันคือดาวิด แต่คนละแม่ ดูใน 2 ซามูเอล 3:2-3 ††††† แป้งดิบ แป้งดิบที่นวดดีแล้ว

12 “อย่าชนะพี่” นางพูดกับเขา “อย่าบังคับน้องเลย เรื่องอย่างนี้ไม่ควรเกิดขึ้นในอิสราเอล อย่าทำสิ่งชั่วร้ายอย่างนี้เลย 13 ตัวน้องเอง จะขจัดความน่าละอายนี้ไปได้อย่างไรกัน ส่วนตัวพี่ที่จะเป็นเหมือนคนบ้าที่ชั่วร้ายในอิสราเอล ได้โปรดไปพูดกับกษัตริย์เถิด เขาจะไม่ยั้งน้องไว้จากพี่หรอก”

14 แต่เขาไม่ยอมฟังนาง และเพราะเขาแข็งแรงกว่านาง เขาจึงข่มขืนนาง 15 แล้วความรู้สึกของอัมโนนกลับเปลี่ยนเป็นเกลียดนางอย่างรุนแรง อันที่จริงแล้ว ความเกลียดของเขานหนักยิ่งกว่าความรักที่เขามีต่อนางในตอนแรก อัมโนนพูดกับนางว่า “ออกไปซะ”

16 แต่นางตอบเขาไปว่า “อย่าทำอย่างนั้นเลยพี่ ถ้าพี่ไล่น้องไป พี่จะยิ่งมีความผิดมากกว่าสิ่งที่พี่ได้ทำกับน้องมาแล้ว”

แต่เขาไม่ยอมฟังนาง 17 เขาเรียกคนรับใช้ส่วนตัวของเขามา และบอกว่า “เอาหญิงคนนี้ออกไปจากที่นี่และลงกลอนประตูเสียด้วย”

18 คนรับใช้ของเขาจึงเอาตัวนางออกไปและลงกลอนประตูตามหลังนาง

ขณะที่นางสวมเสื้อชุดยวที่มีเครื่องประดับมากมาย † เพราะเสื้อชุดนี้เป็นเสื้อของกษัตริย์ที่ให้ลูกสาวของกษัตริย์ที่ยังบริสุทธิ์อยู่สวม 19 ทามาร์เอาซีเข้าไปรับนางของนางและฉีกเสื้อที่มีเครื่องประดับที่นางกำลังสวมอยู่นอก นางเอามือกุมหัวไว้แล้วเดินจากไปและร้องไห้ด้วยเสียงอันดัง †† ไปด้วย

20 อับซาโลมพี่ชายของนางพูดกับนางว่า “อัมโนนพี่ชายของน้องนอนกับน้องหรือ เจ็บเสียเถิด น้องของพี่ เขาเป็นพี่ชายของน้อง อย่าไปคิดมากในเรื่องนี้” และทามาร์ก็อาศัยอยู่ในบ้านของอับซาโลมพี่ชายนาง เป็นหญิงที่ถูกทอดทิ้ง †

21 เมื่อกษัตริย์ดาวิดได้ยินเรื่องนี้ เขาโกรธมาก แต่ไม่ยอมลงโทษอัมโนนลูกชายของเขาเพราะดาวิดรักเขามาก และเขาเป็นบุตรหัวปี ††22 ส่วนอับซาโลมไม่ได้พูดกับอัมโนนแม้แต่คำเดียว 13:12-13 “ไม่ว่าจะพูดดีหรือพูดร้าย เขาเกลียดอัมโนนมาก เพราะอัมโนนได้ข่มขืนทามาร์น้องสาวของเขา”

อับซาโลมแก้แค้น

23 ผ่านไปสองปีเต็ม อับซาโลมได้จัดงานตัดขนแกะของเขาขึ้นที่บ่าอัล-ฮาไซร์ใกล้เขตแดนเอฟราอิม เขาเชิญลูกชายทุกคนของกษัตริย์มาทำงานนั้น 24 อับซาโลมไปหากษัตริย์และพูดว่า “ลูกผู้รับใช้ของพ่อได้จัดงานตัดขนแกะขึ้น ขอเชิญท่านพ่อ และเจ้าหน้าที่ของท่านพ่อมาร่วมงานกับลูกด้วยเถิด”

25 กษัตริย์ตอบว่า “ไม่ได้หรอกลูก อย่าให้เราไปกันหมดทุกคนเลย จะไปเป็นภาระของลูกเปล่า”

แม้ว่าอับซาโลมจะรับเจ็ดต่อ กษัตริย์ยังคงไม่ยอมไป แต่ได้ให้พรเขาไป

26 อับซาโลมจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ขออนุญาตให้อัมโนนพี่ชายของลูกไปกับลูกด้วยเถิด”

กษัตริย์ถามเขาว่า “ทำไมเขาต้องไปกับลูกด้วย”

27 แต่อับซาโลมก็กรบเร้าดาวิด ดาวิดจึงส่งอัมโนนและลูกชายที่เหลือของดาวิดไปกับอับซาโลม และอับซาโลมได้จัดงานเลี้ยงเหมือนกับงานเลี้ยงของกษัตริย์ †

28 แล้วอับซาโลมส่งคนของเขาว่า “ฟังให้ดี เมื่ออัมโนนดื่มเหล้าองุ่นจนเมาได้ที่แล้ว และเราส่งกับพวกเจ้าว่า ‘เข้ามา’ ให้เข้ามาซะ อย่ากลัวเลย เพราะเราเองเป็นคนส่งให้พวกเจ้าทำให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้”

† เสื้อ ... มากมาย ความหมายของข้อความนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน †† ทามาร์เอา ... เสียงอันดัง เป็นวิธีที่คนแสดงให้เห็นว่าเขาเศร้าเสียใจและผิดหวังอย่างมาก † เป็นหญิงที่ถูกทอดทิ้ง หรือ “เป็นหญิงที่ถูกทำลายพรหมจรรย์แล้ว” †† แต่ไม่ยอมลงโทษ ... บุตรหัวปี ประโยคนี้พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ และในหนังสือม้วนหนึ่งจากถ้ำคูมรัน †† อับซาโลม ... งานเลี้ยงของกษัตริย์ ประโยคนี้พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ และในหนังสือม้วนจากถ้ำคูมรัน

29 คนของอับซาโลมทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมสั่งพวกเขาไว้ แล้วพวกลูกชายกษัตริย์ที่เหลือต่างก็ขึ้นล่อของตนหนีไป

ดาวิดได้ข่าวการตายของอัมโนน

30 ในขณะที่พวกเขาเดินทางอยู่ ก็มีรายงานมาถึงดาวิดว่า “อับซาโลมฆ่าลูกชายของกษัตริย์จนหมดไม่เหลือแม้แต่คนเดียว”

31 กษัตริย์ยืนขึ้น ฉีกเสื้อผ้าของเขาและลงนอนกับพื้นดิน †† และคนรับใช้ทั้งหมดของเขาที่ยืนอยู่ข้างเขาก็ฉีกเสื้อผ้าด้วย

32 แต่โยนาทับลูกชายซิเมโอนที่เป็นพี่ชายของดาวิดบอกว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าได้คิดว่าพวกเขาฆ่าเจ้าชายทุกคน เพราะมีแต่อัมโนนเท่านั้นที่ตาย นี่เป็นความตั้งใจของอับซาโลมตั้งแต่อัมโนนข่มขืนทามาร์น้องสาวเขาแล้ว 33 กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าได้คิดมากเลยที่ว่า ลูกชายทุกคนของท่านตายหมด เพราะมีแต่อัมโนนเท่านั้นที่ตาย”

34 ในขณะเดียวกัน อับซาโลมได้หลบหนีไป

ขณะนั้นทหารยามคนหนึ่งมองออกไป และเห็นคนจำนวนมากกำลังมาจากถนนโฮโรนาอิม ††ข้างๆเนินเขา 35 โยนาทับบอกกษัตริย์ว่า “ดูเถิด พวกลูกชายของท่านมาแล้ว ทุกอย่างเป็นไปตามที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านได้บอกไว้”

36 เมื่อเขาพูดจบ พวกลูกชายของกษัตริย์ก็มาถึง ต่างร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงอันดัง กษัตริย์และคนรับใช้เขาทั้งหมดก็ร้องไห้อย่างขมขื่นเหมือนกัน 37 กษัตริย์ดาวิดไว้ทุกข์ให้กับลูกชายของเขาทุกวัน

อับซาโลมหนีไปเกชูร์

อับซาโลมหลบหนีไปหากษัตริย์ทัลมัยแห่งเมืองเกชูร์ที่เป็นลูกชายอัมมีฮูด 38 หลังจากอับซาโลมหลบหนีไปเมืองเกชูร์ เขาอยู่ที่นั่นสามปี 39 และกษัตริย์ดาวิดก็คิดถึงอับซาโลมมาก เพราะเขาเริ่มสบายใจขึ้นแล้วในเรื่องการตายของอัมโนน

โยอาบส่งหญิงฉลาดไปให้ดาวิด

14 โยอาบลูกชายนางเศรยาห์รู้ว่าใจของดาวิดคิดถึงอับซาโลมมาก 2 เขาจึงส่งคนไปเมืองเทโคอาและให้นำตัวหญิงฉลาดคนหนึ่งมาจากที่นั่น เขาพูดกับนางว่า “ให้ท่านแกล้งทำเป็นไว้ทุกข์อยู่ ให้แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสำหรับไว้ทุกข์และอย่าใช้เครื่องสำอางใดๆให้ทำตัวเหมือนหญิงคนหนึ่งไว้ทุกข์ให้กับคนตายมาหลายวันแล้ว 3 แล้วให้ไปหากษัตริย์และพูดสิ่งเหล่านี้กับเขา” และโยอาบก็บอกคำพูดเหล่านั้นให้นางฟัง

4 เมื่อหญิงจากเมืองเทโคอาไปหากษัตริย์ นางก้มหน้ากราบลงกับพื้นดินทำความเคารพและพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด”

5 กษัตริย์ถามนางว่า “เจ้ามีปัญหาอะไรหรือ”

นางพูดว่า “ข้าพเจ้าเป็นแม่หม้าย สามิของข้าพเจ้าตายแล้ว 6 ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านมีลูกชายสองคน พวกเขาต่อสู้กันในห้องนอน และไม่มีใครที่จะช่วยแยกพวกเขาออกจากกัน คนหนึ่งทำร้ายอีกคนหนึ่งและฆ่าเขาตาย 7 ตอนนั้นคนทั้งตระกูลลุกขึ้นคัดค้านข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่าน พวกเขาพูดว่า ‘มอบคนที่ฆ่าพี่ชายของเขามาเพื่อว่าพวกเราจะได้ฆ่าเขาชดใช้ชีวิตให้กับพี่ชายที่เขาฆ่า ถึงจะต้องฆ่าผู้รับมรดกก็ตาม’ พวกเขาฆ่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านก่อนสุดท้ายที่ข้าพเจ้ามีอยู่ ปลอຍให้สามิข้าพเจ้าไม่มีทั้งชื่อและลูกหลานไว้บนโลกนี้เลย”

8 กษัตริย์พูดกับหญิงผู้นั้นว่า “กลับไปบ้านเถิด เราจะจัดการเรื่องนี้ให้กับเจ้าเอง”

††† ฉีกเสื้อ ... นอนกับพื้นดิน แสดงว่าเขาเศร้าโศกมาก †††† เห็นคนจำนวนมาก ... ถนนโฮโรนาอิม พบในสำเนากรีกโบราณ ส่วนในสำเนาฮีบรูไม่มีประโยคนี

9 แต่หญิงจากเมืองเทโคอาพูดกับเขาว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ขอให้โทษตกอยู่ที่ข้าพเจ้าและครอบครัวพ่อข้าพเจ้าเถิด อย่าให้กษัตริย์และบัลลังก์ของท่านมีความผิดไปด้วยเลย”

10 กษัตริย์ตอบว่า “ถ้ามีใครพูดอะไรกับเจ้า นำตัวเขามาให้เรา และเราจะไม่มารบกวนเจ้าอีกเลย”

11 นางพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ขอให้กษัตริย์ขอร้องพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน เพื่อคนที่จะมาแก้แค้นนั้นจะได้หยุดฆ่า เพื่อลูกชายของข้าพเจ้าจะได้ไม่ถูกทำลายไป”

กษัตริย์ตอบว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด แม่แต่ผมสักเส้นหนึ่งของลูกชายท่านก็จะไม่ตกถึงพื้น”

12 หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านพูดเรื่องหนึ่งกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

เขาตอบว่า “พูดไปเถิด”

13 หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “แล้วทำไมท่านถึงได้วางแผนทำเรื่องอย่างเดียวกันนี้ต่อประชาชนของพระเจ้า เมื่อท่านตัดสินให้หยุดการแก้แค้น แสดงว่าท่านกำลังกลัวโทษตัวเอง เพราะแม่แต่ตัวท่านเองยังไม่ยอมรับตัวลูกชายท่านที่ถูกเนรเทศกลับมาเลย 14 มนุษย์เราต้องตายกันทุกคน เหมือนน้ำที่ตกลงบนพื้นแล้วไม่สามารถรวมกลับคืนมาได้อีก พระเจ้าไม่ได้คิดที่จะทำลายชีวิตใคร แต่พระองค์คิดหาแผนเพื่อคนที่ถูกขับออกจะได้กลับคืนดีกับพระองค์ 15 ข้าพเจ้าได้มาพูดสิ่งนี้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพราะว่าประชาชนได้ทำให้ข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านคิดในใจว่า ‘ฉันจะพูดกับกษัตริย์ บางทีเขาอาจจะทำตามที่ได้รับใช้คนนี้ของเขาอีกก็ได้’ 16 บางทีกษัตริย์อาจจะยอมช่วยผู้รับใช้คนนี้ของเขาให้พ้นจากมือของคนที่ยพยายามทำลายตัวฉันและลูกชายของฉันไปจากประชาชนซึ่งเป็นทรัพย์สินของพระเจ้า” 17 ข้าพเจ้าคนรับใช้ของท่านคิดว่า ‘คำพูดของกษัตริย์นายฉันทำให้ฉันได้รับความสงบสุข’ เพราะกษัตริย์เจ้านายของฉันเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้าที่รู้จักแยกแยะดีชั่ว ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน สถิตอยู่กับท่านด้วยเถิด”

18 กษัตริย์จึงพูดกับหญิงนั้นว่า “เราจะถามเจ้า อย่าได้ปิดบังเราล่ะ”

หญิงคนนั้นตอบว่า “ขอให้กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าถามมาเถิด”

19 กษัตริย์ถามว่า “เป็นฝีมือของโยอาบใช่ไหม ที่ใช้ให้เจ้ามาพูดอย่างนี้”

หญิงคนนั้นตอบว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยงที่จะไม่ตอบสิ่งที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าถามได้หรอก ใช่แล้วค่ะ โยอาบคนรับใช้ของท่านเป็นคนสั่งให้ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้ เขาเป็นคนสั่งให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านพูดอย่างนี้ 20 โยอาบผู้รับใช้ท่านทำไปเพื่อจะเปลี่ยนสถานการณ์ในขณะนี้ นายของข้าพเจ้า ท่านเป็นคนฉลาดเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ท่านรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้”

อับซาโลมกลับเยรูซาเล็ม

21 กษัตริย์พูดกับโยอาบว่า “ดีมาก เราจะทำตามที่คุณขอ ไปนำตัวอับซาโลมหนุ่มคนนั้นกลับมา”

22 โยอาบก็หันกราบลงกับพื้นแสดงความเคารพ และเขาอวยพรให้กับกษัตริย์ โยอาบพูดว่า “วันนี้ผู้รับใช้คนนี้ของท่านรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าเองได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้ว กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า เพราะกษัตริย์ได้ยอมทำตามคำขอร้องของผู้รับใช้คนนี้ของพระองค์”

23 โยอาบจึงไปเกชูร์และนำตัวอับซาโลมกลับมายังเมืองเยรูซาเล็ม 24 แต่กษัตริย์พูดว่า “เขาต้องตรงกลับบ้านเขา อย่าให้มาพบหน้าเรา” อับซาโลมจึงตรงกลับไปบ้านเขาและไม่ได้เห็นหน้ากษัตริย์

25 ในบรรดาชาวอิสราเอลทั้งหมด ไม่มีใครได้รับคำชื่นชมในเรื่องความหล่อเท่กับอับซาโลม ตั้งแต่หัวจรดเท้าแทบไม่มีที่ติเลย 26 เมื่อใดก็ตามที่เขาตัดผมออก ซึ่งเขาตัดผมทุกๆ สิบปี เมื่อมันเริ่มหนักเกินไป เขาเคยเอามันมาชั่งดู มันหนักประมาณสองกิโลกรัมสามขีดตามมาตรฐานของหลวง 27 อับซาโลมมีลูกชายสามคนและลูกสาวหนึ่งคน ลูกสาวเขาชื่อทามาร์และนางเป็นคนสวยมาก

28 อับซาโลมอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มสองปีเต็มโดยไม่ได้พบหน้ากษัตริย์เลย 29 อับซาโลมได้ส่งคนไปตามโยอาบเพื่อให้มาพาเขาไปเข้าพบกษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาพบเขา ดังนั้น เขาจึงส่งคนไปอีกเป็นครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ยังไม่ยอมมา

30 เขาจึงพูดกับคนรับใช้ว่า “ทุ่งนาของโยอาบอยู่ถัดจากทุ่งนาของเรา เรามีข้าวบาร์เลย์อยู่ที่นั่น ไปจุดไฟเผาไหม้ซะ”

คนรับใช้ของอับซาโลมจึงไปจุดไฟเผาไหม้ 31 แล้วโยอาบจึงได้ลุกขึ้นไปที่บ้านของอับซาโลมและพูดกับเขาว่า “ทำไมคนรับใช้ของท่านจึงมาจุดไฟเผาไหม้ของเรา”

32 อับซาโลมพูดกับโยอาบว่า “ก็ดูสิ เราส่งคนไปตามท่านมาที่นี่เพื่อเราจะได้ส่งท่านไปถามกษัตริย์ว่า ‘ให้เรามาจากเกชูร์ทำไม’ ปล่อยให้เรายูที่นั่นเสียยังจะดีกว่า” ตอนนั้น เราต้องการพบหน้ากษัตริย์ และถ้าเรามีความผิด ก็ปล่อยให้เขาฆ่าเราเถิด”

33 โยอาบจึงไปหากษัตริย์และบอกสิ่งนี้กับเขา กษัตริย์จึงเรียกตัวอับซาโลมเข้าพบ เขาเข้ามาและก้มกราบลงกับพื้นต่อหน้ากษัตริย์ และกษัตริย์ก็จับอับซาโลม

อับซาโลมหาพรรคพวก

15 หลังจากนั้นอับซาโลมได้หารถรบและพวกม้าสำหรับตัวเขาเอง และเขามีชายห้ำหั่นคนวิ่งนำหน้ารถของเขา 2 เขาจะเดินแต่เข้ามายืนอยู่ข้างถนนที่ตรงไปยังประตูเมือง † เมื่อมีคนเดินผ่านมาพร้อมกับปัญหา เพื่อจะเอาไปให้กษัตริย์ดาวิดตัดสินให้ อับซาโลมก็จะร้องถามคนๆ นั้นว่ามาจากที่ไหน คนๆ นั้นก็ตอบว่าเขามาจากเผ่าอะไรในอิสราเอล 3 แล้วอับซาโลมก็จะพูดกับเขาว่า “ข้อกล่าวหาของท่านมีเหตุผลและเหมาะสมดี แต่ไม่มีตัวแทนของกษัตริย์ที่จะมาฟังท่านหรอก”

4 อับซาโลมก็จะพูดอีกว่า “ถ้าเพียงแต่เราได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ตัดสินในเมืองนี้ล่ะก็ ทุกๆ คนที่มีปัญหาหรือมีคดีก็จะสามารถมาหาเรา และเราจะให้ความเป็นธรรมกับเขา”

5 และเมื่อใดก็ตามที่มีคนมาหาเขาและคำนับลงต่อหน้าเขา อับซาโลมก็จะยื่นมือออกไปจับตัวคนนั้นมาจูบ 6 อับซาโลมทำอย่างนี้กับชาวอิสราเอลทุกคนที่มาหากษัตริย์ดาวิดเพื่อขอให้ตัดสินคดีอย่างนี้ เขาจึงชนะใจของคนอิสราเอลทั้งหลาย

อับซาโลมวางแผนยึดอาณาจักรพ่อ

7 สี่ปี †† ผ่านไป อับซาโลมพูดกับกษัตริย์ว่า “ขออนุญาตไปเมืองเฮโบรนเพื่อไปแก้บนตามที่ลูกเคยบนไว้กับพระยาห์เวห์ด้วยเถิด 8 ตอนที่ลูกผู้รับใช้ท่านยังอยู่ที่เมืองเกชูร์ในอารัม ลูกได้บนไว้ว่า ‘ถ้าพระยาห์เวห์พาลูกกลับเยรูซาเล็มได้ ลูกจะนมัสการพระยาห์เวห์ในเมืองเฮโบรน’ ††”

9 กษัตริย์พูดกับเขาว่า “ขอให้ไปเป็นสุขเถิด” เขาจึงไปเมืองเฮโบรน 10 อับซาโลมได้ส่งคนส่งข่าวกลับไปถึงทุกๆ เผ่าของอิสราเอลว่า “วันที่ที่พวกท่านได้ยื่นเสียงแตร ให้พูดว่า ‘อับซาโลมคือกษัตริย์ของเมืองเฮโบรน’”

11 ชายสองร้อยคนจากเยรูซาเล็มไปกับอับซาโลมด้วย พวกเขาได้รับเชิญไปเป็นแขกและไปโดยไม่รู้ว่าอับซาโลมวางแผนอะไรอยู่ 12 ขณะที่อับซาโลมถวายเครื่องเผาบูชา เขาได้ส่งคนไปชวนอาหิโธเฟลชาวกิโยนซึ่งเป็นที่ปรึกษาของดาวิดให้มาจากกิโยน

† ประตูเมือง เป็นที่ที่ประชาชนมาทำธุรกิจ และใช้ตัดสินคดีต่างๆ †† สี่ปี แต่ในฉบับภาษาฮีบรูที่เก่าแก่เขียน “สี่สิบปี” † ในเมืองเฮโบรน ในฉบับภาษาฮีบรูไม่มีคำว่า “ในเมืองเฮโบรน”

เมืองของเขา ดังนั้นแผนการชั่วนี้กำลังไปได้ด้วยดีและผู้ติดตาม
อับซาโลมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ดาวิดรู้แผนของอับซาโลม

13 คนส่งข่าวคนหนึ่งมาบอกดาวิดว่า “ใจของคนอิสราเอลได้ไป
อยู่กับอับซาโลมแล้ว”

14 ดาวิดจึงพูดกับเจ้าหน้าที่ทั้งหมดที่อยู่กับเขาในเยรูซาเล็มว่า
“ไปกันเถิด พวกเราต้องหนีแล้ว ไม่อย่างนั้นจะไม่มีพวกเรารู้สึก
คนที่หนีอับซาโลมไปได้ พวกเราต้องรีบไปทันที ไม่อย่างนั้น เขา
จะมาจับพวกเราอย่างรวดเร็วและทำลายพวกเราและทำลาย
เมือง”

15 เจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ตอบเขาว่า “ท่านกษัตริย์เจ้านายของ
พวกเราตัดสินใจอย่างไร พวกเราควรรับใช้ของท่านก็พร้อมแล้วที่จะ
ทำตามทุกอย่าง”

16 กษัตริย์ออกเดินทางไปด้วยพร้อมกับครอบครัวทั้งหมดของเขา
แต่เขาทิ้งเมียน้อย † ไว้สิบคนให้ดูแลไว้ 17 กษัตริย์จึงออกเดิน-
ทางพร้อมกับผู้คนที่ติดตามเขาทั้งหมด พวกเขามาหยุดอยู่ในที่
แห่งหนึ่งไกลออกมา 18 คนทั้งหมดของเขาเดินผ่านหน้ากษัตริย์
ไป รวมทั้งชาวเคเรี ชาวเบเลทและชาวกัท (มีหกร้อยคนจาก
เมืองกัท)

19 กษัตริย์พูดกับอิตทัยชาวกัทว่า “พวกเจ้ามาอยู่กับเราทำไม กลับ
ไปอยู่กับกษัตริย์อับซาโลม พวกเจ้าเป็นชาวต่างชาติ เป็นคนที่
อพยพมาจากบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า 20 พวกเจ้าเพิ่งมาเมื่อ
วานนี้เอง และวันนี้จะให้เราทำให้พวกเจ้าต้องมาร้อนร่วมกับพวก
เรา ทั้งๆที่เราเองยังไม่รู้ว่าจะไปไหน กลับไปและพาคนของเจ้า
ไปด้วย ขอให้ความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ของพระยาห์เวห์
อยู่ร่วมกับพวกเจ้า”

21 แต่อิตทัยตอบกษัตริย์ว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาด
ไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าตราบนานเท่าที่ท่านกษัตริย์เจ้านาย
ของข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ ไม่ว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าจะอยู่ที่
ไหน ไม่ว่าจะเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าก็จะอยู่กับท่าน”

22 ดาวิดพูดกับอิตทัยว่า “ถ้าอย่างนั้น ข้ามาสารพัดโรนไปกัน
เถอะ”

อิตทัยชาวกัทจึงเดินทางต่อพร้อมกับคนของเขาและครอบครัว
ที่อยู่กับเขาทั้งหมด 23 ประชาชน ‡ ทั้งหมดต่างร้องไห้ด้วยเสียง
อันดังเมื่อขบวนคนเหล่านี้เดินผ่านไป กษัตริย์ได้เข้ามาสารพัดโรน
และคนทั้งหมดได้เดินทางมุ่งสู่ทะเลทราย 24 ศาโดกอยู่ที่นั่น
ด้วย และชาวเลวีทั้งหมดที่อยู่กับเขากำลังถือหีบแห่งขัตถกมล
ของพระเจ้า พวกเขาวางหีบของพระเจ้าลงและอาบียาซาร์ก็ถวาย
เครื่องบูชา † จนกระทั่งประชาชนทั้งหมดออกจากเมือง

25 แล้วกษัตริย์ก็พูดกับศาโดกว่า “ให้นำหีบของพระเจ้ากลับเข้า
ไปในเมือง ถ้าพระยาห์เวห์พอใจในตัวเรา พระองค์ก็จะนำเรา
กลับมาและให้เราได้เห็นหีบนั้นและที่อาศัยของพระองค์อีกครึ่ง
หนึ่ง 26 แต่ถ้าพระองค์พูดว่า “เราไม่พอใจเจ้า” เราก็พร้อมที่จะให้
พระองค์ทำกับเราตามที่พระองค์เห็นว่ามีดี”

27 กษัตริย์พูดกับนักบวชศาโดกด้วยว่า “ท่านเป็นผู้พูดแทน
พระเจ้าไม่ใช่หรือ กลับไปในเมืองอย่างสงบพร้อมกับอาบียาซาร์
ลูกชายของท่านและโยนาธานลูกชายของอาบียาซาร์ ท่านและอา
บียาซาร์ พาลูกชายของพวกท่านทั้งสองคนกลับไปเถอะ 28 เราจะ
คอยอยู่ที่ตรงทางข้ามแม่น้ำที่เข้าไปยังทะเลทราย จนกว่าพวก
ท่านจะมาบอกข่าวเรา”

29 ดังนั้นศาโดกและอาบียาซาร์จึงนำหีบของพระเจ้ากลับเยรูซา-
เล็มและอยู่ที่นั่น

† เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย †† ของพระยาห์เวห์ อยู่ในฉบับแปล
กรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันไม่มีคำนี้ ‡ ประชาชน แปลตรงๆคือ “ประ-
เทศ” †† ถวายเครื่องบูชา แปลตรงๆคือ “ขึ้นไป” น่าจะมีความหมายว่า “เผา
เครื่องหอม” หรือ “ควั่นแห้งเครื่องบูชาลอยขึ้นไป” หรืออาจมีความหมายว่า “อาบิ-
ยาซาร์ยืนอยู่ด้านข้างของหีบศักดิ์สิทธิ์จนกระทั่งประชาชนทั้งหมดผ่านไป”

คำแนะนำของอาหิโรเฟลสลับสนไป

30 ดาวิดเดินทางต่อไปบนภูเขาเมะกอกเทศ เขาเดินไปร้องไห้
ไป เขาเอาผ้าคลุมหัวไว้และเดินเท้าเปล่า ประชาชนทั้งหมดที่อยู่
กับเขาก็คลุมหัวพวกเขาด้วยและเดินร้องไห้ไปด้วยเหมือนกัน

31 ขณะนั้น มีคนมาบอกดาวิดว่า “อาหิโรเฟลอยู่ในหมู่ผู้สมรู้
ร่วมคิดกับอับซาโลมด้วย” ดาวิดอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์
ขอเปลี่ยนคำแนะนำของอาหิโรเฟลให้ใช้การไม่ได้ด้วยเถิด” 32
เมื่อดาวิดมาถึงยอดเขาที่คนเขานามัสการพระเจ้ากัน หุซัยชาวอา
ราบีได้คอยอยู่ที่นั่นเพื่อพบดาวิด เสื้อผ้าของเขาฉีกขาดและมีฝุ่น
อยู่เต็มหัวเขา †

33 ดาวิดพูดกับเขาว่า “ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระให้กับเรา

34 แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าเมืองไปและพูดกับอับซาโลมว่า “ข้าแต่
กษัตริย์ ตอนนี้เราจะเป็นผู้รับใช้ท่าน ในอดีตเราเคยเป็นคนรับใช้
พ่อของท่านมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้เราจะเป็นคนรับใช้ท่าน” แล้วเจ้า
จะช่วยเราได้ ด้วยการคอยก่อความวุ่นวายคำแนะนำของอาหิโรเฟล 35
เจ้ายังมีนักบวชศาโดกและอาบียาซาร์คอยช่วยเหลืออยู่ที่นั่น
บอกพวกเขาทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้ยินภายในวังของกษัตริย์ 36
อาหิมาอัสลูกชายศาโดกและโยนาธานลูกชายอาบียาซาร์จะอยู่ที่
นั่นกับพวกเขา เจ้าสามารถส่งพวกเขามาบอกเราในสิ่งที่เจ้าได้-
ยินมา”

37 ดังนั้นหุซัยที่ปรึกษาของกษัตริย์จึงกลับเข้าไปในเมืองเยรู-
ซาเล็ม ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่อับซาโลมเข้าเมืองมาพอดี

ศิบาพบดาวิด

16 เมื่อดาวิดผ่านยอดเขาไปได้ระยะหนึ่ง ศิบาคนรับใช้ของ
เมฟีโบเชทกำลังคอยเขาอยู่ที่นั่น เขามีลาที่ผูกอานไว้แล้ว
คู่หนึ่ง บรรทุกขนมอบไว้สองร้อยก้อน เค้กก้อนหนึ่งร้อยก้อน
เด็กผลไม้ฤดูร้อนหนึ่งร้อยก้อนและถั่วหนึ่งใส่เหล้าองุ่นอีกหนึ่ง
ถั่ว 2 กษัตริย์ถามศิบาว่า “เจ้านายของเหล่านี้มาทำไม”

ศิบาตอบว่า “ลาพวกนี้สำหรับครอบครัวของกษัตริย์ซึ่ง ขนมอบ
และผลไม้ไว้ให้คนเหล่านี้กินและเหล้าองุ่นสำหรับคนที่เหนื่อย
ดื่มให้เกิดความสดชื่นในทะเลทราย”

3 กษัตริย์จึงถามว่า “เมฟีโบเชท หลานของนายเจ้าอยู่ที่ไหน”

ศิบาบอกเขาว่า “เขายังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เพราะเขาคิดว่า
วันนี้ครอบครัวอิสราเอลจะคืนอาณาจักรของพ่อเราให้กับเรา”

4 กษัตริย์จึงพูดกับศิบาว่า “ตอนนี้ทุกอย่างที่เคยเป็นของเมฟี-
โบเชทก็ตกเป็นของเจ้าแล้ว”

ศิบาพูดว่า “ข้าพเจ้าขอกราบท่าน ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุ-
ณาในสายตาของท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

ซิเมอีสาปแช่งดาวิด

5 เมื่อกษัตริย์ดาวิดมาถึงเมืองบาสุริม ชายคนหนึ่งที่มาจาก
ตระกูลเดียวกับครอบครัวซาอูลออกมาจากที่นั่น เขาชื่อซิเมอีลูก-
ชายเกรา เขาเดินไปและสาปแช่งดาวิดไปด้วย

6 เขาขว้างปาก้อนหินใส่ดาวิดกับเจ้าหน้าที่ของเขา แต่มีกอง
ทหารป้องกันอยู่ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของดาวิด 7 ซิเมอีสาป
แช่งดาวิดว่า “ออกไป ออกไป ไอ้ฆาตกร ไอ้คนถ่อย 8 พระยาห์-
เวห์ได้ตอบแทนเจ้าแล้ว ที่เจ้าทำให้เลือดของครอบครัวซาอูลต้อง
ไหลนองในที่ที่เจ้าได้ปกครอง พระยาห์เวห์มอบอาณาจักรนั้นให้
กับอับซาโลมลูกชายเจ้าแล้ว เจ้าถูกทำลายแล้วเพราะเจ้ามั่นเป็น
ไอ้ฆาตกร”

9 อาบียาซาร์ลูกชายนางเศรยาห์จึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ทำไมถึง
ปล่อยให้เจ้าหมาตายตัวนี้มาสาปแช่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า
ให้ข้าพเจ้าออกไปตัดหัวมันเถิด”

†† เสื้อผ้า ... หัวเขา แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจมาก

10 แต่กษัตริย์พูดว่า “พวกลูกชายนางเศรยาห์เอ๋ย มันเรื่องอะไรของพวกเจ้า ใช้แล้วซิเมอีกำลังสาปแช่งเรา แต่อาจจะเป็นเพราะพระยาห์เวห์บอกเขาว่า ‘ไปสาปแช่งดาวิดซะ’ แล้วมีประโยชน์อะไรที่จะไปถามเขาว่า ‘ทำไมเจ้าถึงทำอย่างนี้?’”

11 ดาวิดจึงพูดกับอับชัชและเจ้าหน้าทีทั้งหมดของเขาว่า “ขนาดลูกชายของเราที่เป็นเลือดเนื้อของเราเอง ยังพยายามจะเอาชีวิตเราเลย แล้วนับประสาอะไรกับชาวเบนยามินคนนี้ ปล่อยเขาไปเถิด ให้เขาสาปแช่งไป เพราะพระยาห์เวห์บอกให้เขาทำอย่างนั้น” 12 ไม่แน่ บางทีพระยาห์เวห์อาจเห็นความทุกข์ของเรา และตอบแทนเราด้วยสิ่งดีๆ แทนคำสาปแช่งที่เราได้รับในเวลานี้ก็ได้”

13 ดังนั้นดาวิดกับคนของเขาจึงเดินทางต่อไปตามถนน ในขณะที่ซิเมอีก็เดินไปตามข้างเนินเขาด้านตรงข้ามเขา ขว้างก้อนหินหินดินทรายไปและสาปแช่งดาวิดไป

14 กษัตริย์และประชาชนทั้งหมดมาถึงแม่น้ำจอร์แดนด้วยความเหนื่อยล้า และพวกเขาก็ได้พักผ่อนกันที่นั่น

15 ในขณะที่นั้นอับชัชโลมและคนอิสราเอลทั้งหมดมาถึงเยรูซาเล็มและอาหิโธเฟลก็อยู่กับเขาด้วย 16 แล้ว หุซัยชาวอารคี เพื่อนของดาวิดก็ไปหาอับชัชโลมและพูดกับเขาว่า “กษัตริย์จงเจริญ กษัตริย์จงเจริญ”

17 อับชัชโลมถามหุซัยว่า “เจ้าแสดงความจงรักภักดีต่อดาวิดเพื่อนของเจ้าอย่างนี้หรือ ทำไมเจ้าถึงไม่ไปกับเพื่อนของเจ้า?”

18 หุซัยพูดกับอับชัชโลมว่า “ไม่ไปหรอก ข้าพเจ้าจะอยู่กับคนที่พระยาห์เวห์เลือก ประชาชนและคนอิสราเอลเหล่านี้เลือกท่าน ข้าพเจ้าก็จะอยู่กับท่านตลอดไป” 19 ในอดีต ข้าพเจ้าเคยรับใช้พ่อของท่าน ตอนนี้ ข้าพเจ้าก็สมควรจะรับใช้ท่าน ลูกชายของดาวิดไม่ใช่หรือ”

อาหิโธเฟลแนะนำอับชัชโลม

20 อับชัชโลมพูดกับอาหิโธเฟลว่า “ช่วยแนะนำหน่อย ว่าพวกเราควรจะทำอย่างไร?”

21 อาหิโธเฟลตอบว่า “ไปนอนกับเมียน้อย † ของพ่อท่านที่ยังอยู่ดูแลวังสิ แล้วอิสราเอลทั้งหมดจะได้รู้ว่าท่านทำตัวเป็นศัตรูกับพ่อของท่าน แล้วพวกเขาทุกคนที่อยู่กับท่านจะได้กล้าขึ้นและสนับสนุนท่านอย่างเต็มที่”

22 พวกเขาจึงตั้งเต็นท์ให้อับชัชโลมบนดาดฟ้า และอับชัชโลมก็นอนกับเมียน้อยของพ่อเขาท่ามกลางสายตาของชาวอิสราเอล 23 ในสมัยนั้นคำแนะนำที่มาจากอาหิโธเฟล ถือกันว่าเป็นเหมือนคำแนะนำที่มาจากพระเจ้า นั่นเป็นเหตุที่ทั้งดาวิดและอับชัชโลมให้ความเคารพนับถือในคำแนะนำทั้งหมดของอาหิโธเฟล

อาหิโธเฟลแนะนำให้ไล่ล่าดาวิด

17 อาหิโธเฟลพูดกับอับชัชโลมว่า “ข้าพเจ้าจะ †† เลือกคนมาหนึ่งหมื่นสองพันคนและยกทัพไปไล่ตามดาวิดในคืนนี้เลย 2 ข้าพเจ้าจะได้โจมตีเขาในขณะที่เขายังเหนื่อยล้าอ่อนเพลีย และทำให้เขาหวาดกลัว แล้วคนของเขาทั้งหมดก็จะวิ่งหนีไป ข้าพเจ้าจะทำร้ายเฉพาะกษัตริย์ 3 และนำประชาชนทั้งหมดกลับมาให้ท่าน เมื่อชายคนที่ท่านหาตัวอยู่ตายไป ประชาชนทุกคนก็จะกลับมาหาท่านเหมือนเจ้าสาวที่กลับมาคืนดีกับสามี” ††

4 อับชัชโลมและผู้ใหญ่ของอิสราเอลทั้งหมดต่างเห็นดีด้วยกับแผนการนี้ 5 แต่อับชัชโลมพูดว่า “เรียกตัวหุซัยชาวอารคีมา เราจะได้ฟังความเห็นของเขาด้วย”

คำแนะนำของหุซัย

6 เมื่อหุซัยมาพบ อับชัชโลมพูดว่า “อาหิโธเฟลให้คำแนะนำไว้แบบนี้ เราควรทำตามที่เขาพูดหรือไม่ ถ้าไม่ บอกหน่อยสิว่า เจ้ามีความคิดเห็นอย่างไร?”

7 หุซัยตอบอับชัชโลมว่า “ในครั้งนี้ คำแนะนำที่อาหิโธเฟลให้ นั้นใช้ไม่ได้ 8 ท่านก็รู้จักพ่อของท่านและคนของเขาดี พวกเขาเป็นนักสู้และดูร้ายพอๆกับแม่หมีในป่าที่ถูกขโมยลูกไป นอกจากนั้น พ่อของท่านมีประสบการณ์ในการสู้รบมามาก เขาจะไม่พักค้างคืนอยู่ในกองทัพ 9 ตอนนี เขาคงจะซ่อนตัวอยู่ในถ้ำสักแห่ง หรือสถานที่อื่น แล้วถ้าเขาเกิดโจมตีกองทัพของท่านก่อนล่ะก็ †† ใครก็ตามที่ได้ยินเกี่ยวกับมันจะต้องพูดว่า ‘เกิดการฆ่าหมู่กองทัพที่ติดตามอับชัชโลม’ 10 เมื่อถึงตอนนั้น แม้แต่ทหารกล้าที่มีจิตใจแข็งแกร่งเหมือนสิงห์ ก็จะไม่อยากเปิกด้วยกลัว เพราะอิสราเอลทั้งหมดต่างรู้ว่าพ่อของท่านเป็นนักรบและพวกคนที่อยู่กับเขาต่างก็เป็นคนกล้าหาญ

11 ดังนั้น ข้าพเจ้าขอแนะนำท่านให้รวบรวมอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาหาท่าน ตั้งแต่ดานไปจนถึงเบเออร์เซบา ซึ่งมีจำนวนมากเหมือนเม็ดทรายบนชายหาด และให้ท่านไปกับพวกเขา ††12 แล้วพวกเราจะเข้าไปโจมตีเขาที่ใดก็ตามที่พบตัวเขา และพวกเราจะไม่ไปทั่วเหมือนน้ำค้างที่ตกไปทั่วพื้นดิน ไม่ว่าตัวเขาหรือทหารของเขา ก็จะไม่เหลือรอดสักคนเดียว 13 ถ้าดาวิดหนีเข้าไปในเมืองชาวอิสราเอลทั้งหมดก็จะเอาเชือกลากกำแพงเมืองนั้นลงให้หุบเขาไม่เหลือแม้กระทั่งหินชิ้นเล็ก ๆ ให้เห็น”

14 อับชัชโลมและผู้ใหญ่อิสราเอลทั้งหมดพูดว่า “คำแนะนำของหุซัยชาวอารคีดีกว่าของอาหิโธเฟล” ที่เป็นอย่างนี้เพราะพระยาห์เวห์จึงใจทำให้คำแนะนำดีๆ ของอาหิโธเฟลพ่ายแพ้ไป เพื่อพระองค์จะได้นำความพินาศมาสู่อับชัชโลม

หุซัยส่งคำเตือนถึงดาวิด

15 หุซัยบอกศาคาโดกและอาบียาธาร์นักบวชทั้งสองว่า “อาหิโธเฟลได้แนะนำอับชัชโลมและผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้ทำอย่างหนึ่ง แต่เราได้แนะนำพวกเขาให้ทำอีกอย่างหนึ่ง 16 ตอนนีให้ส่งข่าวไปบอกกับดาวิดทันทีว่า ‘คืนนีอย่าหยุดอยู่ที่ท่าข้ามแม่น้ำในทะเลทราย แต่ให้รีบข้ามแม่น้ำไปให้หมด ไม่อย่างนั้น ทั้งตัวกษัตริย์เองและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาจะถูกกลืน’”

17 ขณะนั้นโยนาธานและอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกล แล้วจะมีหญิงรับใช้คนหนึ่งจะไปส่งข่าวให้กับพวกเขา แล้วพวกเขาจะไปส่งข่าวต่อให้กับกษัตริย์ดาวิด เพราะพวกเขาไม่อยากจะเสี่ยงที่จะถูกพบเห็นในขณะที่เข้าเมือง

18 ผู้ชายหนุ่มคนหนึ่งเห็นพวกเขาและไปบอกอับชัชโลม ดังนั้นทั้งสองคนจึงรีบจากไป และไปยังบ้านของชายคนหนึ่งที่บ้านอูริมิ เขามีป่อกับม้าที่ลานบ้าน ††† พวกเขาจึงปีนลงไปนอกระหว่างนั้น 19 เมียของชายคนนั้น เอาของมาปิดปากป่อกไว้และเอาเมล็ดข้าวมาตากไว้ข้างบน ไม่มีใครรู้เรื่องนี้ 20 เมื่อคนของอับชัชโลมมาถึงบ้านของหญิงคนนั้น พวกเขาถามว่า “อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน?”

หญิงคนนั้นตอบพวกเขาว่า “พวกเขาข้ามลำธารไปแล้ว” ††† ชายพวกนั้นค้นบ้านหลังนั้นแต่ไม่พบใคร พวกเขาจึงกลับเมืองเยรูซาเล็ม

21 หลังจากชายพวกนั้นไปแล้ว ทั้งสองคนจึงปีนออกมาจากป่อกหน้าและไปบอกข่าวกับกษัตริย์ดาวิด พวกเขาพูดกับดาวิดว่า “รีบ

†† ถ้าเขา ... สะก็ หรือ “เมื่อมีคนล้มตายในการโจมตีครั้งแรก” †††† ไปกับพวกเขา พบในสำเนาแปลกรีกโบราณ แต่ในสำเนาฮีบรูเขียนว่า “เข้าไปสู่สนามรบ” ††††† ลานบ้าน พื้นที่โล่งนอกบ้าน บ้านหลายหลังถูกสร้างรอบๆลานบ้าน เพื่อให้ประชาชนได้ทำงาน ทำครัวหรือกินข้าวที่ข้างนอก ††††† พวกเขา ... แล้วหรือ “พวกเขาผ่านคอกแกะตรงไปที่ลำธาร”

† เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย †† ข้าพเจ้าจะ หรือ “อนุญาตให้ข้าพเจ้า” ††† เหมือนเจ้าสาว ... กับสามี ประโยคนี้พบในสำเนากรีกโบราณ

ออกเดินทางและข้ามแม่น้ำไปทันที อาหิโธเฟลแนะนำอย่างนั้น
อย่างนี้เพื่อสู้รบกับท่าน”

22 ดังนั้นดาวิดและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเขาจึงออกเดินทางและข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้า ทุกคนก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปจนหมด

อาหิโธเฟลฆ่าตัวตาย

23 เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่าไม่มีใครทำตามคำแนะนำของเขา เขาผูกอาสนาของเขาและกลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของเขา เขาได้
สิ่งเสียจนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เขาก็ไปผูกคอตาย เขาตายและถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพ † ของพ่อเขา

อับซาโลมข้ามแม่น้ำจอร์แดน

24 ดาวิดได้ไปถึงเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งหมด 25 อับซาโลมแต่งตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ †† อามาสาเป็นลูกชายของเยเธอร์ชาวอิซมาเอล ‡ อามาสาได้แต่งงานกับอาบีเกิล ††† ลูกสาวของนางนาหาช นางนาหาชเป็นน้องสาวนางเศรยาห์แม่ของโยอาบ

26 ชาวอิสราเอลเหล่านั้นกับอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในดินแดนกิเลอาด

โซบิ มาคีร์และบารซิลลัย

27 เมื่อดาวิดมาถึงเมืองมาหะนาอิม โซบิ มาคีร์และบารซิลลัยอยู่ที่นั่น โซบิเป็นลูกชายนาหาช เขาเป็นชาวอัมโมนมาจากเมืองรับบัทห์ มาคีร์เป็นลูกชายอัมมีเอล เขามาจากเมืองโลเดบาร์ บารซิลลัย เป็นชาวกิเลอาดมาจากเมืองโรเกลิม 28 ชายทั้งสามคนนี้พูดกันว่า “ประชาชนพวกนี้ หิว เหนื่อยและถูกระบายจากทะเลทราย” ดังนั้น พวกเขาก็จึงชวนเอาที่นอน อ่างน้ำและหม้อชาวมารมไ้หามา พวกเขาจึงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ แป้ง เมล็ดข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วแขก นำเชื่อมผลไม้ เนย และเนยแข็งจากนมวัว มาให้ดาวิดและประชาชนของเขา กินกัน

อับซาโลมตาย

18 ดาวิดรวบรวมกำลังพลที่อยู่กับเขาและแต่งตั้งนายพันและนายร้อยขึ้น 2 ดาวิดส่งกองทัพออกไปหนึ่งในสามภายใต้การนำของโยอาบ อีกหนึ่งในสามให้อยู่ภายใต้การนำของอาบีชัยน้องชายโยอาบลูกชายนางเศรยาห์ และอีกหนึ่งในสามที่เหลือให้อยู่ภายใต้การนำของอิททัยชาวัท

กษัตริย์ดาวิดบอกกองทัพเหล่านั้นว่า “เราจะต้องออกไปรบกับพวกท่านด้วย”

3 แต่คนเหล่านั้นพูดว่า “ท่านต้องไม่ออกไป ถ้าพวกข้าพเจ้าจะต้องหลบหนี พวกเราจะไม่สนใจพวกข้าพเจ้า ถึงพวกข้าพเจ้าครึ่งหนึ่งตายไป พวกเราก็จะไม่สนใจ แต่ท่านมีค่ามากกว่าพวกข้าพเจ้าหมื่นคน †† ท่านควรอยู่คอยให้การสนับสนุนอยู่ในเมืองจะดีกว่า”

4 กษัตริย์ตอบว่า “พวกท่านว่าอย่างไร เราจะทำตามนั้น”

ดังนั้น กษัตริย์จึงยืนอยู่ข้างประตูเมือง ขณะที่คนทั้งหมดเดินทางออกไปเป็นหน่วยกองร้อยและกองทัพ

5 กษัตริย์ส่งโยอาบ อาบีชัยและอิททัยว่า “ให้เบาๆมือกับอับซาโลมหนุ่มคนนั้นด้วยเพื่อเห็นแก่เรา”

† หลุมฝังศพ หรือ ซีโอ เป็นสถานที่ที่คนตายแล้วไปอยู่ †† อามาสา ... โยอาบยังสนับสนุนดาวิดอยู่ โยอาบเป็นแม่ทัพคนหนึ่งในบรรดาแม่ทัพสามคนในกองทัพของดาวิดเมื่อครั้งดาวิดหนีอับซาโลม ดูใน 2 ซามูเอล 18:2 ††† ชาวอิซมาเอล พบในสำเนากรีก ซึ่งตรงกับ 1 พงศาวดาร 2:17 สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันมีคำว่า “ชาวอิสราเอล” †††† อาบีเกิล สะกดได้อีกอย่างหนึ่งว่า “อาบีกายิล” ††††† ท่านมีค่ามากกว่าพวกข้าพเจ้าหมื่นคน พบในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ ในฉบับภาษาละติน และฉบับฮีบรูสองฉบับ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เพราะตอนนี้มีคนอย่างพวกข้าพเจ้าหมื่นคน

และกองทัพทั้งหมดก็ได้ยินสิ่งที่กษัตริย์สั่งกับผู้บังคับบัญชาแต่ละคนเกี่ยวกับอับซาโลม

6 กองทัพเคลื่อนออกไปเพื่อสู้รบกับอิสราเอล และการสู้รบก็เริ่มขึ้นในป่าเอฟราอิม 7 ที่นั่น กองทัพอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อกองทัพของดาวิด และมีผู้คนล้มตายในวันนั้นถึงสองหมื่นคน 8 การสู้รบกระจายไปถึงชานเมืองโดยรอบ และป่าได้กินคนไปมากกว่าดาบเสียอีก

9 ขณะนั้นอับซาโลมได้เจอคนของดาวิดเข้า เขากำลังขี่ล่ออยู่ และเมื่อล่อวิ่งลุดได้ก็ถึงไม่ทันหน้าทาบของต้นโอ๊ค หัวของอับซาโลมก็ไปเกี่ยวเข้ากับกิ่งไม้นั้น เขาห้อยติดอยู่กลางอากาศ ††††† ในขณะที่ยังคงวิ่งต่อไป

10 เมื่อคนหนึ่งมาเห็น จึงไปบอกโยอาบว่า “ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมห้อยอยู่บนต้นโอ๊ค”

11 โยอาบพูดกับคนที่มาบอกเรื่องนั้นกับเขาว่า “อะไรนะ เจ้าเห็นเขาหรือ ทำไมเจ้าถึงไม่ฆ่าเขาให้ตกลงมาบนพื้นเลยล่ะ เสียดยที่เจ้าไม่ได้ทำอย่างนั้น ไม่งั้นเราคงจะได้ให้เงินเจ้าสิบเชเชล ††††† และเข็มขัดนักรบด้วย”

12 แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ถึงแม้จะให้ข้าพเจ้าถึงหนึ่งพันเชเชล ข้าพเจ้าก็จะไม่ยกมือขึ้นต่อสู้กับลูกชายของกษัตริย์ ข้าพเจ้าได้ยินกษัตริย์สั่งท่าน อาบีชัยและอิททัยว่า ‘ให้ปกป้องอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นด้วยเพื่อเห็นแก่เรา’ ††††† ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเสี่ยงชีวิตไปฆ่าเขา ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่มีอะไรปิดซ่อนไปจากกษัตริย์ได้หรอก ถึงตอนนั้นตัวท่านเองก็คงจะถอยห่างไปจากข้าพเจ้า”

14 โยอาบพูดว่า “เราไม่น่าเสียเวลากับเจ้าอย่างนี้เลย”

เขาก็จึงหยิบทวนไปสามเล่มและแทงไปที่หัวใจของอับซาโลมในขณะที่อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่บนต้นโอ๊ค 15 และคนสิบคนที่ถืออาวุธให้โยอาบก็เข้าล้อมอับซาโลมและฆ่าเขาจนตาย

16 แล้วโยอาบได้เป่าแตรขึ้น และกองทัพต่างๆก็หยุดการติดตามอิสราเอลเพราะโยอาบหยุดพวกเขาไว้ 17 พวกเขาเอาตัวอับซาโลมโยนลงในหลุมขนาดใหญ่ในป่าและปิดทับไว้ด้วยก้อนหินกองสูงใหญ่ ในขณะนั้น ชาวอิสราเอลทั้งหมดได้หลบหนีกลับบ้านของพวกเขา

18 ในระหว่างที่อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ เขาได้ตั้งเสาหินขึ้นต้นหนึ่งในหุบเขาของกษัตริย์เพื่อเป็นอนุสาวรีย์ของเขาเองเพราะเขาคิดว่า “เราไม่มีลูกชายที่จะสืบทอดชื่อของเราต่อไป” เขาตั้งชื่อเสานั้นตามตัวเขาและมันถูกเรียกว่าอนุสาวรีย์ของอับซาโลมมาจนถึงทุกวันนี้

ดาวิดได้ข่าวว่าอับซาโลมตาย

19 ขณะนั้นอาหิมาอัสลูกชายศาโดกพูดว่า “ขอให้ผมวิ่งนำข่าวไปบอกกษัตริย์ว่าพระยาห์เวห์ได้ช่วยท่านให้พ้นจากมือของพวกศัตรูแล้ว”

20 โยอาบบอกเขาว่า “เจ้าอยู่ได้ไปส่งข่าวในวันนี้เลยให้ไปส่งข่าววันอื่นเถิด อย่าให้เป็นวันนี้เลยเพราะลูกชายของกษัตริย์ได้ตายไปแล้ว”

21 โยอาบจึงบอกชาวคูชคนหนึ่งว่า “ให้ไปบอกกษัตริย์ในสิ่งที่เจ้าได้เห็น”

ชาวคูชคนนั้นคำนับลงต่อหน้าโยอาบและวิ่งออกไป 22 อาหิมาอัสลูกชายศาโดกพูดกับโยอาบอีกครั้งว่า “ไม่ว่าอย่างไรก็ช่าง ปล่อยให้ผมวิ่งตามหลังชาวคูชคนนั้นไปด้วยเถิด”

แต่โยอาบตอบว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไมกัน ข่าวนี้จะไม่ทำให้เจ้าได้รับรางวัลหรอก”

23 คนนั้นพูดอีกว่า “ไม่ว่าอย่างไรก็ช่าง ผมก็จะขอวิ่งไป”

โยอาบจึงพูดกับเขาว่า “อย่ากลัว กิริงไปสิ”

††††† ห้อยติดอยู่กลางอากาศ ตามตัวอักษรคือ “ระหว่างสวรรค์และโลก”

††††† สิบเชเชล ประมาณ 115 กรัม 5 หนึ่งในพันเชเชล ประมาณ 11 กิโลกรัม

†††††† อับซาโลม ... แก่เรา ในต้นฉบับภาษาฮีบรูเกือบทั้งหมดอาจแปลว่า “อับซาโลม ไม่ว่าท่านจะเป็นใครก็ตาม”

อาหิมาอัสจึงวิ่งไปทางที่ราบ † และแซงหน้าชาวคูชคนนั้นไป
 24 ขณะที่ดาวิดกำลังนั่งอยู่ระหว่างประตูเมืองสองชั้นคือชั้น
 นอกกับชั้นใน คนเฝ้ายามขึ้นไปบนดาดฟ้ากำแพงที่อยู่เหนือประตู
 ขณะที่เขามองออกไป เขาเห็นชายคนหนึ่งกำลังวิ่งมา 25 คน
 เฝ้ายามก็ร้องบอกกษัตริย์

กษัตริย์พูดว่า “ถ้าเขามาคนเดียว เขาต้องมีข่าวดี”
 และชายคนนั้นก็ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ 26 แล้วคนเฝ้ายามก็เห็นชาย
 อีกคนกำลังวิ่งมา เขาร้องบอกคนเฝ้าประตูว่า “ดูสิ มีชายอีกคน
 กำลังวิ่งมา”

กษัตริย์พูดว่า “เขาต้องนำข่าวดีมาบอกอีกเหมือนกัน”

27 คนเฝ้ายามพูดว่า “ดูเหมือนว่าคนที่วิ่งมาคนแรกจะเหมือนอา
 หิมาอัสลูกชายซาโดค”

กษัตริย์พูดว่า “เขาเป็นคนดี เขาจะมาพร้อมกับข่าวดี”

28 แล้วอาหิมาอัสก็ร้องบอกกษัตริย์ว่า “ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี”
 เขาก็กราบลงถึงพื้นต่อหน้ากษัตริย์และพูดว่า “สรรเสริญพระ
 ยะห์เวห์พระเจ้าของท่านเถิด พระองค์ได้เอาชนะคนที่ยกมือขึ้น
 ต่อต้านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

29 กษัตริย์ถามว่า “อับซาโลมหนุ่มคนนั้นปลอดภัยหรือไม่”

อาหิมาอัสตอบว่า “ข้าพเจ้าเห็นความสับสนอลหม่านอย่างมาก
 ตอนที่โยอาบจะส่งคนรับใช้กษัตริย์และข้าพเจ้ามา แต่ข้าพเจ้าไม่
 รู้ว่าเป็นเรื่องอะไร”

30 กษัตริย์พูดกับเขาว่า “มายืนข้างๆ และคอยอยู่ที่นี้” เขาจึงก้าว
 ไปที่ด้านข้างและยืนอยู่ที่นั่น

31 แล้วชาวคูชผู้หนึ่งก็มาถึงและพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพ
 เจ้า ขอลงข่าวดี พระยะห์เวห์ได้ช่วยท่านแล้วในวันนี้จากคนที่
 ลุกฮือขึ้นต่อต้านท่าน”

32 กษัตริย์ถามชาวคูชคนนั้นว่า “อับซาโลมชายหนุ่มผู้
 นั้น ปลอดภัยหรือไม่”

ชาวคูชตอบว่า “ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าและ
 ทุกคนที่ลุกฮือขึ้นจะทำอันตรายนานๆ ต้องเป็นเหมือนชายคนนั้น”

33 กษัตริย์ตัวสั่นเต็มไปหมด เขาขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู
 และร้องไห้ ขณะที่กษัตริย์เดินไป เขาพูดว่า “อับซาโลม ลูกพ่อ
 อับซาโลม ลูกพ่อ พ่ออยากตายแทนลูกเหลือเกิน อับซาโลม ลูก
 พ่อ ลูกของพ่อ”

โยอาบต่อว่าดาวิด

19 มีคนบอกโยอาบว่า “กษัตริย์กำลังร้องไห้และคร่ำครวญ
 ถึงอับซาโลม”

2 ดังนั้น ในวันที่นั้นแทนที่กองทัพจะเฉลิมฉลองชัยชนะ กลับ
 กลายเป็นวันเศร้าโศก เพราะในวันที่นั้นทั้งกองทัพได้ยินว่า “
 กษัตริย์เสียใจเรื่องลูกชายของเขา”

3 คนเหล่านั้นเดินเข้าเมืองอย่างเรียวๆ เหมือนคนที่แอบเข้า
 เมืองด้วยความระมัดระวังเมื่อหลบหนีจากสนามรบ 4 กษัตริย์ปิดหน้า
 ของเขาและร้องไห้ออกมาดังๆว่า “อับซาโลม ลูกพ่อ อับซาโลม
 ลูกพ่อ ลูกของพ่อ”

5 โยอาบจึงเข้าไปในวังของกษัตริย์และพูดว่า “วันนี้ ท่านได้ทำ
 ให้คนของท่านทั้งหมดอับอาย พวกเขาเป็นคนที่ได้ช่วยชีวิตท่าน
 และลูกชายกับลูกสาวอีกหลายคนของท่านไว้ รวมทั้งชีวิตของ
 พวกเมื่อยท่านและเมียน้อย †† ทั้งหลายของท่านด้วย 6 ท่านรักคน
 เหล่านั้นที่เกลียดท่านและเกลียดคนที่รักท่าน ในวันที่ท่านทำให้
 เห็นชัดเจนว่า ผู้นำทัพทั้งหลายของท่านและคนของเขาไม่มีความ
 หมายกับท่านเลย ข้าพเจ้ารู้แล้วว่า ท่านคงจะพอใจถ้าอับซา
 โลมยังมีชีวิตอยู่ในวันนี้และพวกข้าพเจ้าตายหมด 7 ตอนนั้น ขอ
 ท่านออกไปและไปให้กำลังใจกับคนของท่าน ข้าพเจ้าसानต่อ
 พระยะห์เวห์ว่า ถ้าท่านไม่ออกไป จะไม่มีใครเหลืออยู่กับท่านอีก
 ภายในคืนนี้ และมันจะเลวร้ายยิ่งกว่าความหายนะใดๆก็ตามที่
 ท่านเคยพบมาตั้งแต่เด็กจนถึงขณะนี้”

† ที่ราบ คือที่ราบจอร์แดน †† เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย

8 ดังนั้นกษัตริย์จึงลุกขึ้นและไปนั่งที่ประตูเมือง เมื่อคนเหล่านี
 นั้นได้ยินว่า “กษัตริย์นั่งอยู่บนประตูเมือง †แล้ว” พวกเขา ก็อก
 มาอยู่ต่อหน้าเขา

ดาวิดกลับเข้าเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้ง

9 ขณะนั้นชาวอิสราเอลต่างหลบหนีกลับบ้านของพวกเขา ประ
 ชาชนอิสราเอลทั่วทุกเผ่าต่างถกเถียงกันว่า “กษัตริย์ได้ช่วย
 เหลือพวกเราให้พ้นจากมือของพวกศัตรู เขาคือผู้ที่ช่วยพวกเรา
 ให้พ้นจากมือของชาวฟิลิเตีย แต่ตอนนั้นเขาได้หลบหนีจากประตู
 เมืองไปเพราะอับซาโลม 10 และอับซาโลมที่พวกเราได้แต่งตั้งให้
 ปกครองพวกเราได้ตายแล้วในสนามรบ แล้วทำไมพวกเราไม่พูด
 ถึงการเชิญกษัตริย์กลับมาเล่า”

11 กษัตริย์ดาวิดส่งข้อความไปให้ซาโดคและอาบียาธาร์นักบวช
 ทั้งสองว่า “ให้ไปถามพวกผู้ใหญ่ชาวยูดาห์ว่า ‘ทำไมท่านถึงเป็น
 คนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับวังของเขา ในเมื่อทั่วทั้งอิสรา
 เอลก็ได้พูดกันถึงเรื่องนี้ และมันก็มีมาถึงหูของเราผู้เป็นกษัตริย์
 แล้ว 12 พวกท่านเป็นพี่น้องของเรา เป็นเลือดเนื้อของเรา แล้ว
 ทำไมท่านจึงเป็นพวกสุดท้ายที่จะนำเราผู้เป็นกษัตริย์กลับมา
 ยังวังของเรา 13 และให้บอกอามาสด้วยว่า ‘ท่านไม่ใช่เลือดเนื้อของ
 เราหรือ ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างรุนแรงที่สุดอย่างที่ไม่เคยมี
 มาก่อน ถ้าจากนี้ไปท่านไม่ได้เป็นแม่ทัพของกองทัพเราแทนโย
 อาบ”

14 ดาวิดชนะใจชาวยูดาห์ทั้งหมดราวกับว่าพวกเขาเป็นคน
 เดียว พวกเขาส่งข้อความถึงกษัตริย์ว่า “กลับมาเถิด ทั้งตัวท่าน
 และคนของท่านทั้งหมดด้วย”

15 แล้วกษัตริย์ก็ได้กลับมาและไปถึงแม่น้ำจอร์แดน ขณะนั้น
 คนยูดาห์ได้มาที่กิลกาลเพื่อออกไปรับเสด็จกษัตริย์และนำเขา
 ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา

ซิเมอียขอให้ดาวิดให้อภัยเขา

16 ซิเมอียลูกชายเกราชาวเบนยามินที่มาจากเมืองบาสูริม รีบลง
 มาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด 17 เขามาพร้อม
 กับชาวเผ่าเบนยามินหนึ่งพันคน และกับศิบาคนรับใช้ครอบครัว
 ซาอูล ศิบาลมาพร้อมกับลูกชายสิบห้าคนและคนรับใช้สิบคนของ
 เขา พวกเขาเข้าไปที่แม่น้ำจอร์แดนที่กษัตริย์อยู่

18 พวกเขาข้ามที่ทางข้ามเพื่อไปรับครอบครัวกษัตริย์ข้ามมา
 และเพื่อทำตามสิ่งที่กษัตริย์ต้องการ เมื่อซิเมอียลูกชายเกราชาม
 จอร์แดนไป เขามอบค่านับอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ 19 และพูดกับ
 กษัตริย์ว่า “ขอให้เจ้านายข้าพเจ้าอย่าเอาผิดกับข้าพเจ้าเลย อย่า
 ได้จดจำสิ่งที่ผิดๆที่คนรับใช้ของท่านได้ทำไป ในวันที่ท่าน
 กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าออกจากเยรูซาเล็ม ขอให้กษัตริย์เอา
 มันออกไปจากความคิดด้วยเถิด 20 เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านรู้ว่า
 ข้าพเจ้าได้ทำบาปไป แต่วันนี้ข้าพเจ้ามาที่นี่เป็นคนแรกในบรรดา
 ครอบครัวโยเซฟ † ทั้งหมดเพื่อลงมาพบกับท่านกษัตริย์เจ้านาย
 ของข้าพเจ้า”

21 แล้วอาบียาธาร์ลูกชายนางเศรยาห์ก็พูดว่า “ซิเมอียสมควรตาย
 เพราะเรื่องนี้ไม่ใช่หรือ เขาได้สาปแช่งผู้ที่พระยะห์เวห์ได้เจิมให้
 เป็นกษัตริย์”

22 ดาวิดตอบว่า “พวกลูกชายนางเศรยาห์ พวกเจ้ามาอยู่เรื่อง
 ของเราทำไม วันนี้เจ้าทำตัวเหมือนศัตรูของเรา วันนี้จะไม่มีใคร
 ต้องตายในอิสราเอล คิดว่าเราไม่รู้หรือว่าวันนี้เราได้เป็นกษัตริย์
 ปกครองเหนืออิสราเอลแล้ว”

23 ดังนั้นกษัตริย์พูดกับซิเมอียว่า “เจ้าจะไม่ต้องตาย” † แล้ว
 กษัตริย์ก็सानกับเขา

† ประตูเมือง เป็นสถานที่ที่ผู้คนมาใช้ประชุมกัน †† ครอบครัวโยเซฟ น่า
 จะหมายถึงชาวอิสราเอลที่ติดตามอับซาโลม มีหลายครั้งที่ชื่อเอเฟราอิม (ลูกชาย
 โยเซฟ) ถูกใช้แทนกลุ่มชาวอิสราเอลทางเหนือทั้งหมด ††† เจ้าจะไม่ต้องตาย

เมฟีโบเซทไปพบดาวิด

24 เมฟีโบเซทหลาน † ซาอูลลงไปรับเสด็จกษัตริย์ด้วยหมอนกัน เขาไม่ได้ดูแลเท้าของเขาหรือแต่งหนวดเคราหรือซักเสื้อผ้า เขาเลยตั้งแต่วินาทีที่กษัตริย์จากไปจนกระทั่งวันที่เขากลับมาอย่างปลอดภัย 25 เมื่อเขามาจากเยรูซาเล็มเพื่อมารับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ถามเขาว่า “เมฟีโบเซท ทำไมเจ้าถึงไม่ไปกับเรา”

26 เขาพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่าน เป็นนอญ ข้าพเจ้าก็เลยพูดว่า ‘ใส่อาบให้กับลาของเราหน่อย เราจะได้ขี่ตามกษัตริย์ไป’ แต่ศิบาคนรับใช้ข้าพเจ้า ทرحยข้าพเจ้า 27 และเขาก็ใส่ร้ายข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า กษัตริย์ของข้าพเจ้าเป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระเจ้า ดังนั้นขอท่านทำในสิ่งที่ท่านเห็นควรเถิด 28 อันที่จริง ลูกหลานทุกคนของปู่ †† ข้าพเจ้าไม่สมควรได้รับสิ่งใดเลยนอกจากความตายจากท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า แต่ท่านได้ให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านนั่งร่วมกับคนเหล่านั้นที่นั่งร่วมโต๊ะกับท่าน ดังนั้น ข้าพเจ้ายังมีสิทธิเรียกร้องอะไรจากกษัตริย์อีกเล่า”

29 กษัตริย์พูดกับเขาว่า “ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว เราขอสั่งให้เจ้าและศิบาแบ่งที่นากัน”

30 เมฟีโบเซทพูดกับกษัตริย์ว่า “ให้เขาไปทุกอย่างเถิด เพราะตอนนี้ท่านกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าได้กลับมาอย่างปลอดภัยแล้ว”

ดาวิดขอให้บารซิลลัยมากับเขา

31 บารซิลลัยชาวกิเลอาดลงมาจากโรเกลิมด้วย เพื่อที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์และเพื่อส่งเขาให้เดินทางไปจากที่นั่น 32 ขณะนั้น บารซิลลัยแก่มากแล้ว มีอายุแปดสิบปี เขาเป็นผู้นำเสบียงอาหารมาให้กับกษัตริย์ระหว่างที่พักอยู่ที่เมืองมาหะนาอิม เพราะเขาร่ำรวยมาก 33 กษัตริย์ดาวิดพูดกับบารซิลลัยว่า “ข้ามไปกับเราและอยู่กับเราในเยรูซาเล็มเถิด แล้วเราจะคอยดูแลท่าน”

34 แต่บารซิลลัยตอบกษัตริย์ดาวิดว่า “ข้าพเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่ได้อีกสักกี่ปีกัน ที่ข้าพเจ้าจะไปอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มกับกษัตริย์ 35 ตอนนี้อย่างน้อยข้าพเจ้าก็อายุตั้งแปดสิบปีแล้ว ข้าพเจ้าแก่เกินกว่าที่จะสนุกสนานกับอะไรต่ออะไรแล้ว ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านยังสามารถลิ้มรสอาหารและเครื่องดื่มได้อีกหรือ ข้าพเจ้ายิ่งจะฟังเสียงของนักร้องชายและหญิงได้อีกหรือ ทำไมจะต้องให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านเป็นภาระเพิ่มให้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเล่า 36 ผู้รับใช้ท่านจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปกับกษัตริย์ไปแค่ช่วงหนึ่งเท่านั้น ทำไมกษัตริย์ต้องตอบแทนข้าพเจ้าด้วยรางวัลขนาดนี้ 37 ปลอ่ยผู้รับใช้ท่านกลับไปเถิด ข้าพเจ้าจะได้ตายอยู่ในเมืองของข้าพเจ้าเองใกล้หลุมฝังศพพ่อและแม่ข้าพเจ้า แต่คนผู้หนึ่งคือคิมฮามผู้รับใช้ท่าน ให้เขาข้ามไปกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าเถิด ทำกับเขาตามที่ท่านเห็นสมควรเถิด”

38 กษัตริย์พูดว่า “คิมฮามจะข้ามไปกับเรา เราจะดีกับเขาอย่างที่ท่านขอไว้ ท่านขออะไร เราก็จะทำให้”

ดาวิดกลับบ้าน

39 กษัตริย์จับบารซิลลัยและให้พรกับเขา และบารซิลลัยก็กลับบ้านเขา หลังจากนั้น กษัตริย์และประชาชนทั้งหมดก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป

40 เมื่อกษัตริย์ข้ามแม่น้ำและเดินทางไปถึงกิเลอาด กองทัพทั้งหมดของยูดาห์และครึ่งหนึ่งของกองทัพอิสราเอลนำกษัตริย์ข้ามแม่น้ำมา คิมฮามข้ามไปกับเขาด้วย

ดาวิดไม่ได้ฆ่ามิเมอี แต่ก็ไม่กี่ปีต่อมา ซาโลมอนลูกชายดาวิดสั่งให้ฆ่ามิเมอี อยู่ใน 1 พงศกษัตริย์ 2:44-46 † หลาน ตามตัวอักษร คือ “ลูกชาย” †† ของปู่ ตามตัวอักษรคือ “ของพ่อ”

ชาวอิสราเอลทะเลาะกับชาวยูดาห์

41 ต่อมาคนอิสราเอลทั้งหมดก็มาหา กษัตริย์ และพูดกับเขาว่า “ทำไมชาวยูดาห์ที่พี่น้องของเราถึงได้ขโมยท่านไป ทำไมพวกเขาถึงได้นำตัวท่านและครอบครัวของท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับคนของเขา”

42 ชาวยูดาห์ทั้งหมดตอบคนอิสราเอลว่า “พวกเราทำไปเพราะ กษัตริย์เป็นญาติสนิทกับพวกเรา ทำไมพวกท่านต้องโกรธด้วยพวกเราไปกินของอะไรของกษัตริย์หรือ พวกเราเอาอะไรของเขามาเป็นของพวกเราหรือ”

43 ชาวอิสราเอลจึงตอบคนยูดาห์ไปว่า “พวกเรามีส่วนแบ่งใน กษัตริย์สิบส่วน † และนอกจากนั้น พวกเรามีสิทธิในดาวิดมากกว่าพวกท่าน แล้วทำไมพวกท่านถึงได้ดูถูกพวกเราอย่างนี้ พวกเราไม่ใช่พวกแรกหรือที่ได้พูดถึงการนำกษัตริย์กลับมา”

แต่คำพูดของคนยูดาห์รุนแรงกว่าคำพูดของคนอิสราเอล

การกบฏของเซบา

20 ตอนนั้น เผอิญมีอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเซบาลูกชายบิครี ชาวเบนยามินอยู่ที่นั่น เขาเป่าแตรขึ้นและตะโกนว่า

“พวกเราไม่มีส่วนแบ่งในดาวิด

ไม่มีส่วนในลูกชายของเจสซี

อิสราเอลเอ๋ย ขอให้ต่างคนต่างกลับไปยังถิ่นที่ของตัวเองเถิด”

2 ดังนั้น คนอิสราเอล †† ทั้งหมดก็ทิ้งดาวิดไปติดตามเซบาลูกชายบิครี แต่คนยูดาห์ยังคงติดตามกษัตริย์ของพวกเขาไปตลอดทางจากแม่น้ำจอร์แดนถึงเมืองเยรูซาเล็ม

3 เมื่อดาวิดกลับถึงวังของเขาในเยรูซาเล็ม เขาได้นำตัวเมียน้อย † สิบคนที่เขาเคยทิ้งไว้ให้ดูแลและให้พวกนางไปอยู่ในบ้าน †† หลังหนึ่งและให้คุมตัวไว้ เขายังดูแลพวกนาง แต่ไม่ได้นอนกับพวกนาง พวกนางถูกกักบริเวณและมีชีวิตอยู่อย่างแม่หม้ายจนตาย

4 แล้วกษัตริย์ก็พูดกับอามาสว่า “รวบรวมคนยูดาห์มาหาเราภายในสามวัน และตัวท่านก็มาอยู่ด้วย”

5 แต่เมื่ออามาสไปรวบรวมคนยูดาห์ เขาใช้เวลามากกว่าสามวันที่กษัตริย์ให้เวลาเขาไว้

6 ดาวิดพูดกับอาบิซัยว่า “ตอนนี้ เซบาลูกชายบิครีจะเป็นอันตรายกับเรามากกว่าอับซาโลม เาคนของเราไปตามล่าเขา ไม่อย่างนั้นเขาจะหลบหนีพวกเราไปอยู่ในเมืองที่เป็นป้อมปราการได้”

7 ดังนั้นคนของโยอาบและชาวเคเรทกับชาวเปเลท †† และนักรบที่แกร่งกล้าทั้งหมดได้ออกไปภายใต้การนำของอาบิซัย พวกเขาเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มเพื่อไปตามล่าเซบาลูกชายบิครี

8 ในขณะที่พวกเขาอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ในเมืองกิเบโอน อามาสออกมาพบพวกเขา โยอาบกำลังสวมชุดทหารและมีดาบอยู่ในฝัก เหน็บอยู่ที่เข็มขัดข้างเอว เมื่อเขาก้าวออกมา ดาบก็หลุดออกจากฝัก 9 โยอาบพูดกับอามาสว่า “พี่ชาย ท่านเป็นอย่างไรบ้าง”

แล้วโยอาบก็เอามือขวาจับเข่าของอามาสมาเพื่อที่จะจูบเขา

10 อามาสไม่ทันป้องกันตัวจากดาบในมือของโยอาบ โยอาบก็แทงดาบเข้าที่ท้องเขา ไล่ทะลกลมมากองที่พื้น โดยไม่ต้องแทงซ้ำอีก อามาสก็ตาย แล้วโยอาบและอาบิซัยน้องชายของเขาก็ไล่ตามเซบาลูกชายบิครี 11 คนของโยอาบคนหนึ่งยืนอยู่ข้างอามาส และพูดว่า “ใครที่อยู่ฝ่ายโยอาบและฝ่ายดาวิด ตามโยอาบไป”

† มีส่วนแบ่งในกษัตริย์สิบส่วน ยูดาห์และเบนยามินเป็นคนสองกลุ่มในบรรดากลุ่มครอบครัวทั้งหลายที่ต่อมาได้กลายเป็นอาณาจักรยูดาห์ภายหลังจากที่อาณาจักรเกิดการแตกแยก ส่วนครอบครัวอีกสิบครอบครัวรวมอยู่ในอาณาจักรอิสราเอล †† คนอิสราเอล ในที่นี้หมายถึงครอบครัวที่ไม่ได้รวมอยู่กับยูดาห์ †† เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย ††† ในบ้าน อับซาโลมลูกชายดาวิดได้ทำลายเมียน้อยของดาวิดโดยการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนาง ดูใน 2 ซามูเอล 16:21-22 ††† ชาวเคเรทกับชาวเปเลท นักรบกลุ่มพิเศษของดาวิด

12 อามาसानอนต่ายจุมกองเลือดอยู่กลางถนน และมีชายคนหนึ่งเห็นว่ากองทัพทั้งหมดที่เดินผ่านมาก็จะมาหยุดดูศพของอามาสา เมื่อเขาเห็นอย่างนั้น เขาจึงลากศพของอามาสาออกจากถนนไปทิ้งที่ทุ่งนาและเอาเสื้อปิดเขาไว้¹³ หลังจากที่ศพของอามาสาถูกย้ายออกจากถนนแล้ว คนทั้งหมดก็ไปกับโยอาบเพื่อตามล่าเชบา ลูกชายบิตรี

14 เขาผ่านอิสราเอลทุกเผ่าไป จนในที่สุดได้มาถึงอาเบล-เบธ-มาอาคห์และตระกูลของบิตรี[†] ได้มารวมตัวกันติดตามเขาไป

15 กองทัพทั้งหมดที่มากับโยอาบมาถึงที่อาเบล-เบธ-มาอาคห์ และได้ล้อมเชบาไว้ที่นั่น พวกเขาได้สร้างเนินดินขึ้นติดกำแพงด้านนอก เพื่อป็นขึ้นบนกำแพง ขณะที่พวกเขากำลังทะเลาะยกกำแพงเพื่อให้มันพังลงมา

16 หญิงฉลาดผู้หนึ่งร้องเรียกพวกเขาจากในเมืองว่า “ฟังนะ ฟังนะ ชายเรียกโยอาบมาที่นั่นหน่อย เรามีอะไรจะพูดกับเขา”

17 โยอาบจึงตรงไปหานางและนางก็ถามว่า “ท่านคือโยอาบหรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว เราเอง”

นางพูดว่า “ฟังสิ่งที่ผู้รับใช้ท่านจะบอกกับท่านให้ดีนะ”

เขาพูดว่า “เรากำลังฟังอยู่”

18 นางพูดต่อว่า “นานมาแล้ว เขาพูดกันว่า ‘ใครมีคำถามอะไร ก็ไปหาคำตอบได้ที่เมืองอาเบล’ และปัญหาจะถูกแก้ไขเรียบร้อย”¹⁹ ฉะนั้นเป็นคนหนึ่งในชาวอิสราเอลที่รักสงบและจงรักภักดีต่อชาติ พวกเขาทำกำลังพยายามจะทำลายเมืองที่เป็นเมืองแม่ของอิสราเอล ทำไมท่านจึงต้องกลืนกินสิ่งซึ่งเป็นของพระยาห์เวห์ด้วย”

20 โยอาบตอบว่า “เราไม่ได้คิดทำอย่างนั้น เราไม่ได้คิดที่จะกลืนหรือทำลายเมือง”²¹ มันไม่ใช่เรื่องนั้น มีชายคนหนึ่งชื่อเชบาลูกชายของบิตรีมาจากเมืองในแถบเทือกเขาเอฟราอิม เขายกมือขึ้นต่อด้านกษัตริย์ คือต่อด้านดาวิด มอบตัวชายผู้นี้มา และเราจะถอนกำลังไปจากเมืองนี้”

หญิงผู้นั้นพูดกับโยอาบว่า “หัวของเขาจะถูกโยนไปให้ท่านจากกำแพง”

22 แล้วหญิงคนนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งหมดพร้อมกับคำแนะนำอันเฉลียวฉลาดของนาง และพวกเขาก็ตัดหัวเชบาลูกชายบิตรีและโยนมันออกมาให้โยอาบ

ดังนั้นโยอาบจึงเป่าแตรและคนของเขาก็ถอยออกจากเมืองนั้น แต่ละคนกลับบ้านของตนเอง และโยอาบก็กลับไปหากษัตริย์ในเยรูซาเล็ม

เจ้าหน้าที่ของดาวิด

23 โยอาบควบคุมทั้งกองทัพของอิสราเอล เบนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาควบคุมชาวเคเรีและชาวเปเลท²⁴ อาโดนีรัม^{††} ทำหน้าที่ควบคุมคนงาน เยโฮซาฟัทลูกชายอาหิสุดเป็นผู้จัดบันทึก²⁵ เขาว่าเป็นเลขาคาโดกและอาบิยาธาร์เป็นนักบวช²⁶ และอิราชาวยาอีร์เป็นนักบวชของดาวิด[‡]

ครอบครัวชาอูลถูกทำโทษ

21 ในสมัยของกษัตริย์ดาวิด เกิดภาวะอดอยากแห้งแล้งขึ้นติดต่อกันสามปี ดังนั้น ดาวิดจึงไปถามพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ตอบว่า “เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะชาอูล และบ้านของเขาเป็นเนื้อเลือด เพราะเขาเคยฆ่าชาวเมืองกิเบโอน”

2 กษัตริย์จึงเรียกชาวเมืองกิเบโอนมาหาและพูดกับพวกเขา (ชาวเมืองกิเบโอนไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล แต่เป็นชาวอโมไรต์ที่รอดชีวิต ชาวอิสราเอลเคยสาบานไว้ว่าจะไว้ชีวิตพวกเขา[‡] แต่ชาอูลที่กำลังคลังไคล้อิสราเอลและยูดาห์พยายามทำลายล้างพวกเขา)³ ดาวิดถามชาวเมืองกิเบโอนว่า “จะให้เราทำ

[†] ตระกูลของบิตรี คำนี้พบในสำเนาแปลกรีกและลาติน แต่สำเนาฮีบรูเขียนว่า “ชาวเบไรท์” ^{††} อาโดนีรัม พบในต้นฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ (ดูใน 1 พงศกษัตริย์ 4:6 และ 5:14 ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคืออาโดรัม[‡] นักบวชของ

อะไรเพื่อพวกท่านบ้าง เราจะแก้ไขอะไรได้บ้างเพื่อให้พวกท่านให้พรกับประชาชนที่เป็นทรัพย์สินของพระยาห์เวห์”

4 ชาวเมืองกิเบโอนตอบเขาว่า “พวกข้าพเจ้าไม่มีสิทธิเรียกร้องเงินหรือทองจากชาอูลหรือครอบครัวเขา และไม่มีสิทธิที่จะฆ่าใครในอิสราเอลด้วย”

ดาวิดจึงถามว่า “ถ้าอย่างนั้น พวกท่านต้องการให้เราทำอะไรให้พวกท่านละ”

5 พวกเขาตอบกษัตริย์ว่า “เพราะคนผู้นั้นต้องการทำลายและกวาดล้างเราให้หมดสิ้นไปเพื่อไม่ให้หลงเหลือพวกเราอยู่ในอิสราเอลอีกต่อไป”⁶ ขอให้มอบลูกหลานของเขาเจ็ดคน มาให้พวกเรา ให้พวกเราเสียบพวกเขาไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่บนเขาภิเษกของชาอูล ผู้ที่พระยาห์เวห์เคยเลือกนั้น”

กษัตริย์จึงพูดว่า “เราจะมอบพวกเขาให้พวกท่าน”⁷ แต่กษัตริย์ได้ไว้ชีวิตของเมฟีโบเชท ลูกชายของโยนาธานที่เป็นลูกชายของชาอูล เนื่องจากกษัตริย์ดาวิดเคยสาบานไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ระหว่างดาวิดกับโยนาธาน^{‡‡} ลูกชายชาอูล⁸ ดาวิดได้มอบ อารโมนีและเมฟีโบเชท^{‡‡‡} ลูกชายสองคนของชาอูลที่เกิดจากนางริสปาห์ลูกสาวอัยยาห์ และลูกชายอีกห้าคนของนางเมราบ^{‡‡‡} ลูกสาวชาอูล ที่เกิดกับอาดูรีเอลลูกชายบารซิลลัยชาวเมโหลธา⁹ ดาวิดมอบตัวคนเหล่านี้ให้ชาวเมืองกิเบโอน และชาวเมืองก็ได้เสียบพวกเขาทั้งเจ็ด และทิ้งประจานไว้บนเขาภิเษกต่อหน้าพระยาห์เวห์ ทั้งเจ็ดคนตายพร้อมกัน พวกเขาถูกฆ่าตายในวันแรกของการเก็บเกี่ยว เป็นวันที่การเก็บเกี่ยวข้าวบาร์เลย์กำลังเริ่มต้นขึ้น

ดาวิดและนางริสปาห์

10 นางริสปาห์ลูกสาวอัยยาห์ เอาผ้ากระสอบมาทางอกบนก่อนหิน⁵ สำหรับตนเอง ตั้งแต่เริ่มต้นการเก็บเกี่ยวจนกระทั่งทุ่งฝนตกลงมา^{5†} จากฟ้าลงบนศพเหล่านั้น นางเฝ้าศพเหล่านั้นทั้งวันทั้งคืน นางปกป้องศพพวกนั้นจากนกในดอากลางวัน และสัตว์ป่าในดอกลางคืน

11 เมื่อดาวิดรู้เรื่องที่ว่านางริสปาห์ลูกสาวอัยยาห์เมียน้อย^{5††} ชาอูลทำ¹² ดาวิดได้ไปเอากระดูกของชาอูลและโยนาธานลูกชายชาอูลมาจากชาวเมืองยาเบซ-กิเลอาด (ชาวเมืองนี้ได้แอบไปขโมยศพของสองพ่อลูกนี้มาจากลานเมืองที่เบธชาน^{5†††} ซึ่งเป็นที่ที่ชาวฟิลิสเตียเสียบประจานพวกเขาไว้ ภายหลังจากที่พวกเขาฆ่าชาอูลได้ที่กิเลอาด)

13 ดาวิดนำกระดูกของชาอูลและโยนาธานลูกชายของชาอูลมาจากที่นั่น รวมทั้งกระดูกของเจ็ดคนที่ถูกเสียบถูกทิ้งประจานไว้ มารวมเข้าด้วยกัน¹⁴ พวกเขาฝังกระดูกของชาอูลและโยนาธานลูกชายในหลุมฝังศพของศิซฟอของชาอูลที่เศลาโมเมืองของเบนยามิน และทำทุกอย่างที่กษัตริย์ได้สั่งไว้ หลังจากนั้น พระเจ้าก็ตอบคำอธิษฐานสำหรับแผ่นดินที่แห้งแล้งนั้น

ดาวิด หรือ หัวหน้าคนรับใช้ หรือ ที่ปรึกษา^{‡‡} ชาว... พวกเขา สิ่งนี้เกิดขึ้นในยุคของโยชูวาเมื่อชาวเมืองกิเบโอนหลอกชาวอิสราเอล ดูใน โยชูวา 9:3-15 ^{‡‡} กษัตริย์ดาวิด ... กับโยนาธาน ดาวิดและโยนาธานเคยสัญญากันว่าพวกเขาจะไม่ทำร้ายครอบครัวของกันและกัน อ่านใน 1 ซามูเอล 20:12-23, 42 ^{‡‡‡} เมฟีโบเชท เป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งชื่อเมฟีโบเชทเหมือนกัน แต่เป็นคนละคนกับลูกชายโยนาธาน^{‡‡‡} เมราบ พบในสำเนาฮีบรูสองฉบับ ในสำเนากรีกโบราณบางฉบับและในสำเนาภาษาซีเรีย (ดูใน 1 ซามูเอล 18:19 ด้วย) ส่วนในสำเนาฮีบรูเกือบทั้งหมดและสำเนากรีกโบราณ ใช้คำว่า “มีคาล”⁵ ก่อนหิน อาจจะเป็นก้อนหินใหญ่ที่เมืองกิเบโอน (2 ซามูเอล 20:8) เป็นก้อนหินที่วางหลายๆร่างนอนอยู่ หรือเป็นก้อนหินที่แสดงเครื่องหมายว่าเป็นสถานที่ที่ลูกชายของนางถูกฝังอยู่^{5†} ตั้งแต่เริ่มต้น... ฝนตกลงมา นี่เป็นเวลาประมาณหกเดือน เพราะตามปกติเขาจะเก็บเกี่ยวในปลายเดือนเมษายน และอีกหกเดือนต่อมาฝนถึงจะตกประมาณปลายเดือนตุลาคม ^{5††} เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย ^{5†††} เบธชาน หรือ “เบธชอนาน”

สงครามกับชาวฟิลิสเตีย

15 อีกครั้งหนึ่ง เกิดการสู้รบขึ้นระหว่างชาวฟิลิสเตียกับอิสราเอล ดาวิดก็ไต่ลงไปกับคนของเขาเพื่อสู้รบกับชาวฟิลิสเตีย และดาวิดก็เริ่มเหนื่อยล้า 16 อิชบับโนบเชื้อสายคนหนึ่งของพวกยักษ์ † เขาใช้หอกที่มีหัวทำจากทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซเชล ‡ และพกดาบใหม่มาด้วย เขาพูดว่าเขาจะฆ่าดาวิดเสีย 17 แต่อาบีชัยลูกชายนางเศรยาห์ได้มาช่วยดาวิดไว้ และเขาก็ได้สู้รบกับชาวฟิลิสเตียคนนั้นและฆ่าเขา บรรดาคนของดาวิดจึงได้สาบานกับดาวิดว่า “ท่านอย่าออกไปสู้รบกับพวกเราอีกเลย เพื่อว่าตะเกียงของอิสราเอลจะได้ไม่ดับลง”

18 หลังจากนั้นยังมี การสู้รบกับชาวฟิลิสเตียอีกที่เมืองโกบ และที่นั่นเอง สิบบัดยชาวหุซาทิได้ฆ่าสัพ หนึ่งในพวกลูกหลานของพวกยักษ์

19 หลังจากนั้นก็มี การสู้รบกับชาวฟิลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันลูกชายยาอาเร-โอเรกิม † ชาวเบธเลเฮม ได้ฆ่าโกลิอัทชาวกัท ‡ ซึ่งใช้หอกด้ามใหญ่โตเหมือนไม้ฟันทอผ้า

20 มีการสู้รบกันอีกที่เมืองกัท มีชายร่างใหญ่ที่มีนิ้วมือและนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมยี่สิบสี่นิ้ว เขาสืบเชื้อสายมาจากพวกยักษ์เหมือนกัน 21 เมื่อเขาพูดเหน็บแนมอิสราเอล โยนาธานลูกชายซีเมอีซึ่งเป็นพี่ชายของดาวิดก็ฆ่าเขาตาย

22 ทั้งสี่คนนี้สืบเชื้อสายมาจากพวกยักษ์ในเมืองกัท พวกเขาถูกดาวิดและคนของดาวิดฆ่าตาย

ดาวิดขอบคุณพระยาห์เวห์ที่ช่วยกู้เขา

(สดด. 18:1-50)

22 ดาวิดร้องเพลงบทนี้ให้กับพระยาห์เวห์ ในวันที่พระองค์ช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรูทั้งหมด และจากเงื้อมมือของซาอูล

2 ดาวิดพูดว่า “พระยาห์เวห์คือหินกำบังของข้าพเจ้า คือป้อมปราการของข้าพเจ้า คือผู้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้า

3 พระเจ้าของข้าพเจ้า คือหินกำบังที่ข้าพเจ้าเข้าไปลี้ภัย คือโล่กำบังของข้าพเจ้า คือฤทธิ์อำนาจ † ที่ช่วยกู้ชีวิตข้าพเจ้า คือที่ซ่อนที่ปลอดภัยของข้าพเจ้า และเป็นที่ยลภัยของข้าพเจ้า เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์เจ้าข้า

พระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากคนป่าเถื่อน

4 ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ผู้ที่ควรค่าแก่การสรรเสริญ

แล้วพระองค์ก็ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวกศัตรู

5 เพราะว่าพวกคลื่นแห่งความตายได้ล้อมข้าพเจ้าอยู่ และกระแสน้ำแห่งความตายกำลังจะทำให้ข้าพเจ้าจมน้ำ

6 เชือกแห่งแดนคนตายพันรอบตัวข้าพเจ้า กับดักแห่งความตายอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า

7 เมื่อข้าพเจ้าตกอยู่ในความทุกข์ยาก ข้าพเจ้าร้องเรียกพระยาห์เวห์

ข้าพเจ้าเรียกพระเจ้าของข้าพเจ้า

พระองค์ได้ยินเสียงของข้าพเจ้าจากวังของพระองค์นั้น เสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินไปถึงหูของพระองค์

8 แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือน

พวกเสาค้ำฟ้าสวรรค์ก็สั่นไหว เพราะพระเจ้าโกรธ

9 มีควันพุ่งออกจากจมูกของพระองค์

ไฟที่เผาผลาญพุ่งออกมาจากปากของพระองค์

ถ่านหินลุกแดงพุ่งออกมา

† เชื้อสายคนหนึ่งของพวกยักษ์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เชื้อสายของชาวราฟา” †† สามร้อยเซเชล หรือ ประมาณสามกิโลกรัมครึ่ง ‡ ลูกชายยาอาเร-โอเรกิม หรือลูกชายของยาอิรัซทางทอผ้า †† โกลิอัทชาวกัท ใน 1 พงศาวดาร 20:5 บอกว่า เอลฮานันได้ฆ่าลามีผู้เป็นน้องชายของโกลิอัท †† ฤทธิ์อำนาจ หรือ แปลตรงๆได้ว่า “เขาศัตรู” เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่ง

10 พระองค์แหวกท้องฟ้า และเสด็จลงมา พร้อมด้วยเมฆที่บดบังตาได้เท้าของพระองค์

11 แล้วพระองค์ก็ขึ้นขึ้นพิชิตสวรรค์ที่มีปีก

แล้วเหาะลงมา เห็นพระองค์อยู่บนปีกของลม

12 พระองค์ทำความมืดรอบพระองค์เหมือนเต็นท์

13 รัตติกาลมืดของพระองค์อยู่เบื้องหน้าพระองค์

และมีสายฟ้าพุ่งออกไป

14 พระยาห์เวห์ทำให้เกิดฟ้าร้อง

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดก็เปล่งเสียงดังไปทั่ว

15 พระเจ้ายิ่งรุดออกไป ซึ่งทำให้พวกศัตรูแตกกระเจิง

พระองค์ทำสายฟ้าผ่าจนพวกนั้นแตกกระเจิง สับสนวุ่นวายไปทั่ว

16 เมื่อพระองค์ตะโกนคำสั่งของพระองค์ออกไป

เมื่อลมที่พวยพุ่งออกมาจากจมูกของพระองค์

ทำให้น้ำทะเลก็ถอยร่นกลับไป

ก้นทะเลและรากฐานของโลกก็ปรากฏขึ้น

17 พระองค์เอื้อมมือลงมาจากเบื้องบนมาช่วยข้าพเจ้าไว้

พระองค์ดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากกระแสน้ำเชี่ยวกรากนั้น

18 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากศัตรูที่มีพลัง

พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกศัตรูที่แข็งแกร่งกว่าข้าพเจ้า

19 พวกเขาปะทะกับข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้าเจอกับภัยพิบัติ

แต่พระยาห์เวห์ช่วยสนับสนุนข้าพเจ้า

20 พระองค์นำข้าพเจ้าออกไปยังที่โล่งกว้าง

พระองค์ช่วยชีวิตข้าพเจ้า เพราะพระองค์ชื่นชอบข้าพเจ้า

21 พระยาห์เวห์ให้รางวัลกับข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง

พระองค์ตอบแทนข้าพเจ้าเพราะมือของข้าพเจ้าสะอาดบริสุทธิ์

22 ข้าพเจ้าได้ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังอย่างที่พระยาห์เวห์ต้องการให้ข้าพเจ้าเป็น

ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากพระเจ้าของข้าพเจ้าเพื่อจะได้ไปทำสิ่งที่ชั่วร้าย

23 เพราะข้าพเจ้าคิดถึงกฎเกณฑ์และข้อบังคับต่างๆของพระองค์อยู่เสมอ

ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากพวกกฏของพระองค์

24 ข้าพเจ้าไม่มีที่ติดต่อนหน้าพระองค์

และข้าพเจ้าได้รักษาตัวเองให้พ้นจากบาป

25 พระยาห์เวห์ได้ตอบแทนข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าได้ทำสิ่งที่ถูกต้อง

เพราะพระองค์ได้เห็นข้าพเจ้านั้นสะอาดบริสุทธิ์

26 พระองค์จะจงรักภักดีกับคนที่จงรักภักดีกับพระองค์

และพระองค์จะไว้ชีวิตกับคนที่ไว้ชีวิต

27 พระองค์จะบริสุทธิ์กับคนที่บริสุทธิ์กับพระองค์

แต่กับคนที่เหลื่อมจัด พระองค์จะรู้ทัน

และลงโทษเขาอย่างที่เขาคาดไม่ถึง

28 พระองค์ช่วยกู้คนต่ำต้อย

แต่พระองค์มองคนหยิ่งยโสเพื่อทำให้เขาตกต่ำลง

29 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นตะเกียงของข้าพเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้า ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในความมืด พระองค์นำความสว่างมาให้

30 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถลุยเข้าไปสู่กับกองทัพได้

พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถกระโดดข้ามกำแพงของศัตรูไปได้

31 ทางของพระเจ้าไม่มีที่ติ

สัญญาของพระยาห์เวห์นั้นได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเชื่อถือได้

พระองค์เป็นโล่ให้กับทุกคนที่ยลภัยในพระองค์

32 ใครเป็นพระเจ้า นอกจากพระยาห์เวห์

ใครเป็นหินกำบัง นอกจากพระเจ้าของเรา
 33 พระเจ้าองค์นี้เป็นที่ลี้ภัยอันเข้มแข็งของข้าพเจ้า
 พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้าไม่มีอุปสรรคขัดขวาง
 34 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ามั่นคงเหมือนเท้ากาง
 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าสามารถยืนหยัดมั่นคงได้แม้บนที่สูง
 35 พระองค์ฝึกมือของข้าพเจ้าสำหรับสงคราม
 พระองค์ใส่พลังเข้าไปในแขนของข้าพเจ้า
 เพื่อจะวางหินที่แข็งแกร่งที่สุดได้
 36 พระองค์ได้มอบโล่ของพระองค์ที่ช่วยปกป้องข้าพเจ้า
 ความช่วยเหลือของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีชัยชนะ
 37 พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้ากว้างขวาง
 เท้าของข้าพเจ้าจึงไม่พลาดล้ม
 38 ข้าพเจ้าได้ไล่ตามจับศัตรูและทำลายพวกเขา
 และไม่ได้หันกลับจนได้ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น
 39 ข้าพเจ้าได้ทำลายพวกเขาจนหมดสิ้น
 ข้าพเจ้าได้บดขยี้พวกเขา จนพวกเขาลุกขึ้นมาไม่ได้อีก
 พวกเขาล้มลงอยู่แทบเท้าของข้าพเจ้า
 40 พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าแข็งแกร่งพร้อมออกรบ
 พระองค์ทำให้คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้าต้องยอม
 หมอบลงต่อข้าพเจ้า
 41 พระองค์ทำให้ศัตรูของข้าพเจ้าหันหลังหนีไป
 ข้าพเจ้าก็โค่นคนพวกนั้นที่เกลียดชังข้าพเจ้าลง
 42 พวกเขามองหาแต่ไม่มีใครช่วยให้รอด
 พวกเขาร้องต่อพระยาห์เวห์แต่พระองค์ไม่ตอบพวกเขา
 43 ข้าพเจ้าทุบตีพวกเขาแหลกละเอียดเหมือนฝุ่นของแผ่นดิน
 โลก
 ข้าพเจ้าบดขยี้พวกเขาและเหยียบย่ำพวกเขาเหมือนโคลน
 ตามท้องถนน
 44 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากกองทัพศัตรูที่เข้ามาโจมตี
 พระองค์ยังคงให้ข้าพเจ้าเป็นหัวหน้าของชนชาติต่างๆเหล่านั้น
 แม้แต่คนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จัก ก็รับใช้ข้าพเจ้า
 45 พวกคนต่างชาติมาหมอบอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
 ทันทีที่พวกเขาได้ยินเรื่องของข้าพเจ้า พวกเขาต่างยอมสยบ
 ต่อข้าพเจ้า
 46 คนต่างชาติพวกนั้นขวัญหนีดีฝ่อ
 พวกเขาก้อออกมาจากที่ซ่อน ตัวสั่นนิ่งด้วยความกลัว
 47 ใช่แล้ว พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่ ให้สรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นหิน
 กำบังของข้าพเจ้า
 ให้ยกย่องพระเจ้าของข้าพเจ้า ผู้เป็นหินกำบังที่ช่วยให้ข้าพเจ้า
 รอดพ้น
 48 พระองค์ เป็นพระเจ้าผู้ลงโทษศัตรูของข้าพเจ้า
 และนำให้ชนชาติต่างๆลงมายู่ใต้ข้าพเจ้า
 49 พระองค์นำข้าพเจ้าออกมาจากพวกศัตรูของข้าพเจ้า
 พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นเหนือคนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับ
 ข้าพเจ้า
 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากศัตรูที่โหดร้าย
 50 ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่าม
 กลางชนชาติทั้งหลาย
 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์
 51 พระองค์ให้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่กับกษัตริย์ของพระองค์
 พระองค์ให้ความรักอันมั่นคงกับกษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้
 ซึ่งก็คือดาวิดและลูกหลานของเขาตลอดไป”

คำพูดสุดท้ายของดาวิด

23 นี่คือคำพูดสุดท้ายของดาวิด
 “คำพูดนี้เป็นของดาวิดลูกชายเจสซี
 คำพูดนี้เป็นของชายที่พระเจ้ายกย่อง

ชายผู้ที่พระเจ้าของยาโคบได้เจิมให้เป็นกษัตริย์
 เป็นนักรบคนโปรดของอิสราเอล †
 2 พระวิญญานของพระยาห์เวห์ พุดผ่านข้าพเจ้า
 คำพุดของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า
 3 พระเจ้าของอิสราเอลพุดไว้
 หินกำบังของอิสราเอลพุดกับข้าพเจ้าว่า
 ‘คนที่ปกครองประชาชนอย่างเป็นทางการ
 คนที่ปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า
 4 เป็นเหมือนแสงอรุณ
 เป็นเหมือนดวงอาทิตย์ที่ขึ้นในเวลาเช้าที่ไม่มีเมฆ
 ที่สาดไล่หลังฝนตก ที่ทำให้ดินแห้งงอกขึ้นจากดิน’
 5 ครอบครัวของข้าพเจ้าได้ปกครองอย่างนั้น
 พระองค์ได้ทำสัญญากับข้าพเจ้าที่จะคงอยู่ตลอดไป
 และไม่เปลี่ยนแปลง
 พระองค์จะทำให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จ
 และให้สิ่งที่ข้าพเจ้าหวังไว้
 6 แต่คนชั่วเป็นเหมือนหมามที่ต้องถูกขว้างทิ้งไปให้หมด
 หยิบมันด้วยมือไม่ได้
 7 ต้องใช้เครื่องมือที่เป็นเหล็กหรือด้ามหอก
 เขี่ยกองมันไว้และเผามันตรงนั้นเลย”

นักรบผู้กล้าสามคน

(1 พศด. 11:10-47)

8 ต่อไปนี้เป็นชื่อนักรบผู้กล้าของดาวิด คือเยซอบาอัลชาวฮัคโมไน
 †† เขาเป็นหัวหน้าของกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละ
 สามคน † เขาใช้หอกของเขา †† ซ่าแปดร้อยในการรบครั้งเดียว
 9 รองจากเขา คือเอลาซาร์ลูกชายโดโด †† จากตระกูลอาโหเส
 เป็นหนึ่งในสามผู้กล้า เขาอยู่กับดาวิดตอนที่พวกเขาได้ทำหยา
 ชาวฟิลิสเตียที่รวมตัวกันอยู่ที่บีสดัมมิม ††† ให้ออกมาสู้รบ ทหาร
 อิสราเอลต่างหลบหนีไปกันหมด ¹⁰ แต่เขากลับยืนหยัดอยู่กับที่
 และฆ่าชาวฟิลิสเตียจนมือของเขาเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวัน
 นั้นพระยาห์เวห์ได้นำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาให้เขา กองทัพอิสรา
 เอลได้ทวนกลับมาหาเอลาซาร์ เพื่อปลดข่าวของจากคนที่ถูก
 ฆ่าตายเท่านั้น
 11 รองจากเขาคือซัมมาห์ลูกชายอาเกซาราร์ เมื่อชาวฟิลิส
 เตียรวมตัวกันในที่ที่เป็นทุ่งนาที่เต็มไปด้วยถั่วแขก ††† กองทัพ
 ของอิสราเอลได้หลบหนีไป ¹² แต่ซัมมาห์ยังคงยืนหยัดอยู่ที่กลาง
 ทุ่ง เขาต่อสู้และฆ่าชาวฟิลิสเตีย และพระยาห์เวห์ได้นำชัยชนะ
 อันยิ่งใหญ่มาให้เขา
 13 ครั้งหนึ่งในช่วงฤดูเก็บเกี่ยว นักรบผู้กล้าทั้งสามคนนี้ จาก
 กองทหารของดาวิดที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน ⁵ ได้ลงมามาหาดาวิด
 †††† ที่ถั่วดูลัม ขณะที่กองทัพฟิลิสเตียตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟา
 อิม
 14 ในเวลานั้นดาวิดอยู่ที่กำบังแข็งแรง ^{5††} และกองทัพ
 ชาวฟิลิสเตียตั้งป้อมอยู่ที่เบธเลเฮม ¹⁵ ดาวิดหิวและเปรี้ยวขึ้น

† เป็นนักรบคนโปรดของอิสราเอล หรือ “เป็นเพลงที่ไพเราะที่สุดในบรรดา
 เพลงของอิสราเอล” †† เยซอบาอัลชาวฮัคโมไน ตรงนี้เขียนตามแปลกรีกและ
 ลาดินโบราณบางฉบับ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “โยเซบาสเซบธชา
 ทัคโมไน” † กองทหาร ... สามคน ทหารกลุ่มเล็กเหล่านี้ใช้ในงานพิเศษของ
 กษัตริย์ ในบทนี้ มีหลายแห่งที่พวกฉบับฮีบรูและฉบับแปลโบราณจะสับสนระ
 หว่างคำว่า สาม สามสิบ และทหารกลุ่มละสาม ในข้อนี้ฉบับแปลกรีกโบราณและ
 ลาดินบางฉบับเขียนว่า “สามคนนั้น” †† ใช้หอกของเขา ตรงนี้ มาจากหนังสือ
 1 พงศาวดาร 11:11 และฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน ตรงนี้
 อ่านไม่เข้าใจ †† เอลาซาร์ลูกชายโดโด หรือ “เอลาซาร์ญาติของเขา”
 ††† รวมตัวกันอยู่ที่บีสดัมมิม ดูใน 1 พงศาวดาร 11:13 สำเนาฮีบรูแปลว่า
 “รวมตัวกันที่นั่น” ††† ถั่วแขก ถั่วเมล็ดกลมขนาดเล็ก 5 จากกองทหาร ...
 กลุ่มละสามคน ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “พวกสามสิบ” †††† นักรบผู้
 กล้า ... มาหาดาวิด ข้อความนี้ในภาษาฮีบรูเข้าใจยาก แต่ใช้วิธีเปรียบเทียบกับ 1
 พงศาวดาร 11:15 †††† ที่กำบังแข็งแรง ดึกหรือเมืองที่มีกำแพงสูงและแข็งแรง
 แกร่งป้องกันอยู่

ว่า “ใครหนอจะเอาน้ำจากบ่อน้ำใกล้ประตูเมืองเบธเลเฮมมาให้เราดื่มได้”

16 นักรบผู้กล้าทั้งสามคนจึงได้ฝ่าแนวทหารชาวฟิลิสเตีย ไปตักน้ำจากบ่อน้ำใกล้ประตูเมืองเบธเลเฮมและนำกลับมาให้ดาวิด แต่ดาวิดไม่ยอมดื่ม เขากลับเทมันทิ้งต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วดาวิดก็พูดว่า 17 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าไม่ได้คิดจะทำอย่างนี้เลย ข้าพเจ้าจะดื่มเข้าไปได้อย่างไร นี่มันเหมือนเลือดของคนที่ต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อไปเอามันมา ไม่ใช่หรือ” แล้วดาวิดก็ไม่ยอมดื่มมัน สิ่งเหล่านี้คือการกระทำของนักรบผู้กล้าทั้งสามคน

นักรบผู้กล้าสามสิบคน

18 อาบีชัยน้องชายโยอาบลูกนางเศรยาห์เป็นหัวหน้าของกองทหารของดาวิดที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน † เขาใช้หอกของเขาต่อสู้คนสามร้อยคนและฆ่าพวกนั้นจนหมด แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในนักรบผู้กล้าสามคนนั้น ††19 เขามีชื่อเสียงเท่ากับนักรบผู้กล้าสามคนนั้นไม่ใช่หรือ เขาได้กลายเป็นผู้นำของสามคนนั้น แม้ว่าเขาจะไม่ได้เป็นหนึ่งในสามคนนั้นก็ตาม

20 เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาคาเป็นนักรบผู้กล้าจากเมืองซับเซเอล เขาทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย เขาฆ่าคนใจสิงห์ ‡ สองคนของโมอับ วันหนึ่งเมื่อหิมะตก เขาได้ลงไปในห้องและฆ่าสิงโตตายไปตัวหนึ่ง 21 และเขาได้ฆ่าทหารอียิปต์ตัวใหญ่คนหนึ่ง ทั้งๆที่ทหารอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ในมือ เบไนยาห์ต่อสู้กับทหารนั้นด้วยไม้กระบองท่อนหนึ่ง เขาแยงหอกจากมือของทหารนั้นด้วยไม้ และฆ่าทหารนั้นด้วยหอกของเขาเอง 22 นั่นคือการกระทำที่กล้าหาญทั้งหลายของเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาคา แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในนักรบผู้กล้าสามคนนั้น 23 เขามีเกียรติที่สุดในกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน ‡ แต่เขาไม่ได้กลายเป็นคนหนึ่งในผู้กล้าสามคนนั้น ดาวิดได้แต่งตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าทหารประจำตัวพระองค์

- 24 คนต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของนักรบผู้กล้าสามสิบคน ‡ คือ อาสาเฮลน้องชายโยอาบ เอลซันนลูกชายโอดจากเบธเลเฮม
- 25 ชัมมาห์ชาวฮาโรด เอลีคาชาวฮาโรด
- 26 เฮเลสชาวเปเลท อีราลูกชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา
- 27 อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโทท เมบูนนัย ‡‡ ชาวหุซซาห์
- 28 คัลโมนชาวอาโหไซ มาหะริยชาวเนโทฟาห์
- 29 เฮเลด ‡‡ ลูกชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาห์ อิทธิยลูกชายริบัยจากกิเบอาห์ชาวเบนยามิน
- 30 เบไนยาห์ชาวปิราโธน ฮิตดัย § จากลัธรากรอัส
- 31 อาบีอัลโบนชาวอารบา อัสมาวะทชาวบาฮูริม
- 32 เอลียาบาชาอัลโบน บรรดาลูกชายของยาเซน โยนาธาน
- 33 ลูกชาย § ของชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาฮีอัมลูกชายซาราร์ชาวฮาราร์
- 34 เอลีเฟเลทลูกชายอาหัสบัยชาวมาอาคาห์ เอลีอัมลูกชายอาทิไรเฟลชาวกิโลห์
- 35 เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ

† กองทหาร ... สามคน ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันส่วนใหญ่เขียนว่า “พวกสาม” แต่ฉบับฮีบรูสองฉบับและพวกฉบับแปลภาษาซีเรียเขียนว่า “พวกสามสิบ”
 †† เขาไม่ได้ ... สามคนนั้น เป็นการแก้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันให้เป็นไปตาม 1 พงศาวดาร 11:20 ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เขามีชื่ออยู่ในนักรบสามคนนั้น ซึ่งคงหมายความว่า เขามีชื่อเสียงพออยู่กับนักรบสามคนนั้น ข้อ 22 ก็อธิบายได้เหมือนกับข้อนี้ ‡ โจสิห์ ในสำเนากรีก เขียนว่า “ลูกชายสองคนของเอลีเอลชาวโมอับ” †† กองทหาร ... สามคน ตรงนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “พวกสามสิบ” ‡‡ นักรบผู้กล้าสามสิบคน เป็นทหารของดาวิดที่มีชื่อเสียงในเรื่องความกล้าหาญ ††† เมบูนนัย พบในฉบับภาษาฮีบรู ส่วนในฉบับภาษากรีก (ดู 1 พงศาวดาร 11:29 ด้วย) คือ สิบเบตัย ‡‡‡ เฮเลด พบในสำเนาภาษาฮีบรูหลายฉบับและสำเนาภาษาลาติน (เหมือน 1 พงศาวดาร 11:30) แต่สำเนาภาษาฮีบรูอีกหลายฉบับ คือ “เฮเลบ” § ฮิตดัย ฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า ฮูริย (เหมือน 1 พงศาวดาร 11:32) § ลูกชาย เจอในสำเนาภาษากรีก (ดูใน 1 พงศาวดาร 11:34 ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูไม่มีคำว่า “ลูกชาย”

- 36 อิกาลลูกชายนาซันชาวเมืองโศบาห์ ลูกชายของฮากรี §†
- 37 เศเลกชาวอัมโมน นาหะริยชาวเบเอโรท คนถืออาวุธให้โยอาบลูกชายนางเศรยาห์
- 38 อีราชาวอิทไรต์ กาเรบชาวอิทไรต์
- 39 อูริยาห์ชาวฮิตไทต์ รวมทั้งหมดสามสิบเจ็ดคน

ดาวิดตัดสินใจหนักองทัพของเขา

(1 พศต. 21:1-6)

24 ความโกรธของพระยาห์เวห์ลุกขึ้นต่อต้านชาวอิสราเอลอีกครั้ง พระองค์ให้ดาวิดไปต่อต้านคนอิสราเอล พระยาห์เวห์บอกดาวิดว่า “ไปนับชาวอิสราเอลและยูดาห์”

2 กษัตริย์ดาวิดจึงพูดกับโยอาบและพวกแม่ทัพ §† ที่อยู่กับเขาว่า “ไปหาชาวอิสราเอลทุกเผ่าตั้งแต่ดานจนถึงเบเออร์เชบา §†† และลงทะเบียนนักรบเหล่านั้นเพื่อเราจะได้ว่าพวกเขามีจำนวนเท่าใด”

3 แต่โยอาบตอบกษัตริย์ว่า “ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเพิ่มจำนวนกองทัพขึ้นอีกหนึ่งร้อยเท่า และขอให้ดวงตาของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าได้มองเห็นเรื่องนี้ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าต้องการนับพลอย่างนี้ไปทำไมกัน”

4 แต่อย่างไรก็ตาม คำพูดของกษัตริย์ก็มีอำนาจเหนือโยอาบและบรรดาแม่ทัพเหล่านั้น พวกเขาจึงออกไปเพื่อไปลงทะเบียนนักรบของอิสราเอล 5 หลังจากข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา พวกเขาตั้งค่ายอยู่ใกล้อโรเออร์ในช่องแคบทางใต้ของเมือง จากนั่นก็ผ่านไปยังกาตและต่อไปที่ยาเซอร์

6 พวกเขาไปที่กิเลอาดและแคว้นตะทิมโหดฉิ และได้ไปถึงดานยาอันและอุมไปยังไซดอน 7 แล้วพวกเขาตรงไปที่ป้อมของไทระและเมืองทั้งหมดของชาวฮีเวต์และชาวคานอัน ในที่สุด พวกเขาไปถึงเบเออร์เชบาในเนเกบของยูดาห์ 8 หลังจากที่อยู่พวกเขาไปทั่วแผ่นดินแล้ว พวกเขากลับเยรูซาเล็มโดยใช้เวลาทั้งหมดเก้าเดือนกับอีกยี่สิบวัน

9 โยอาบรายงานจำนวนนักรบให้กษัตริย์ ในอิสราเอลมีคนที่ร่างกายสมบูรณ์ที่สามารถถือดาบได้ทั้งหมดแปดแสนคน และในยูดาห์มีห้าแสนคน

พระยาห์เวห์ลงโทษดาวิด

(1 พศต. 21:7-17)

10 ดาวิดรู้สึกสำนึกผิดขึ้นหลังจากที่เขาได้นับนักรบ และเขาพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวงในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำไป ตอนนี้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าขอให้พระองค์ไถ่ความผิดของข้าพเจ้าผู้รับใช้ไปด้วยเถิด ข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่โง่เขลามาก” 11 ในวันรุ่งขึ้นตอนดาวิดตื่น พระยาห์เวห์ส่งคำพูดมาถึงกาตผู้พูดแทนพระเจ้าผู้ให้หนิมิตของดาวิด ให้ไปพูดกับดาวิดว่า 12 “ไปบอกดาวิดว่า นี่คือนิมิตที่พระยาห์เวห์ พูด เราจะให้ทางเลือกแก่เจ้าสามทาง เลือกมาหนึ่งทางที่เจ้าจะให้เราทำกับเจ้า”

13 กาตจึงไปพบดาวิดและพูดกับเขาว่า “จะให้สิ่งใดเกิดขึ้นกับท่านบ้างในสามสิ่งนี้ คือ

- 1 ความอดอยากหิวโหยสามปี §† บนแผ่นดินของท่าน
 - 2 หรือการหลบหนีจากศัตรูของท่านสามเดือนในขณะที่พวกเขาตามล่าท่าน
 - 3 หรือโรคระบาดบนแผ่นดินของท่านสามวัน
- ตอนนั้น ดาวิดให้ดีและตัดสินใจว่า ข้าพเจ้าควรจะตอบผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามาว่าอย่างไรดี”

§†† ลูกชายของฮากรี อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ และใน 1 พงศาวดาร 11:38 แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า บานีคนเผ่ากาต §† โยอาบ ... แม่ทัพ พบในหนังสือสำเนาแปลกรีกโบราณ (ดูใน บทที่ 4 และใน 1 พงศาวดาร 21:2 ด้วย) ส่วนในฉบับภาษาฮีบรูคือ “แม่ทัพโยอาบ” §†† ตั้งแต่ ... เขา หมายถึงประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด ดานคือเมืองทางเหนือสุด และเบเออร์เชบาอยู่ทางใต้ §† สามปี พบในหนังสือสำเนาแปลกรีกโบราณ (ดูใน 1 พงศาวดาร 21:12 ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคือ “เจ็ดปี”

14 ดาวิดพูดกับกาดว่า “เรากำลังทุกข์ทรมาณอย่างหนัก ปล่อยให้พวกเรายู่ในกำมือของพระยาห์เวห์เถิด เพราะความเมตตาของพระองค์ยิ่งใหญ่ แต่อย่าให้เราตกอยู่ในกำมือมนุษย์เลย”

15 พระยาห์เวห์จึงส่งโรคระบาดให้อิสราเอลตั้งแต่เช้าจนกระทั่งสิ้นสุดวันตามที่กำหนดไว้ และมีประชาชนตั้งแต่दानจนถึงเบเออร์เชบา ล้มตายไปเจ็ดหมื่นคน 16 เมื่อทูลสวสวรรค์ยื่นมือของตนออกเพื่อทำลายเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์เปลี่ยนใจเรื่องการทำลายนั้น และพูดกับทูลสวสวรรค์ผู้กำลังทำให้ประชาชนเจ็บป่วยอยู่นั้นว่า “พอแล้ว เก็บมือท่านกลับคืนได้แล้ว” ทูลสวสวรรค์ของพระยาห์เวห์จึงอยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันนาห์ † ชาวเยบูนัส

ดาวิดถวายเครื่องบูชาที่ลานนวดข้าว

(1 พศต. 21:18-27)

17 เมื่อดาวิดเห็นทูลสวสวรรค์ทำลายประชาชน เขาพูดกับพระยาห์เวห์ว่า “ข้าพเจ้าคือคนที่ทำบาปและทำผิดคนนั้น พวกนั้นเป็นเพียงแกะเท่านั้น พวกเขาได้ทำอะไรลงไปเล่า ขอให้มือพระองค์ตกลงมาที่ข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าเถิด”

18 ในวันนั้น กาดไปหาดาวิดและพูดกับเขาว่า “ให้ขึ้นไปสร้างแท่นบูชาให้พระยาห์เวห์ ที่บนลานนวดข้าวของ อาราวันนาห์ชาวเยบูนัส” 19 ดาวิดจึงขึ้นไปตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งผ่านทาง

† อาราวันนาห์ ใน 1 พงศาวดาร 21:18 เรียกชายคนนั้นว่า “โอรัน”

กาดถึงเขา 20 เมื่ออาราวันนามองเห็นกษัตริย์และคนของเขา กำลังตรงมา เขาออกไปและก้มหน้ากราบลงถึงพื้นต่อหน้ากษัตริย์ 21 อาราวันนาห์พูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้ามาหาผู้รับใช้ของพระองค์ทำไมหรือ”

ดาวิดตอบว่า “เพื่อที่จะซื้อลานนวดข้าวของเจ้า เราจะได้สร้างแท่นบูชาให้พระยาห์เวห์ โรคระบาดของประชาชนจะได้หายไป”

22 อาราวันนาห์พูดกับดาวิดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าจะเอาอะไรก็ได้ตามที่พระองค์พอใจ และไปถวายเครื่องบูชาตามที่ท่านเห็นสมควร นี่คือพวกวัวตัวผู้เอาไว้ใช้เป็นเครื่องเผาบูชา และนี่คือเลือนนวดข้าวและแอก เอาไว้ใช้เป็นฟืน 23 ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าขอยกของทั้งหมดนี้ให้กับกษัตริย์” อาราวันนาห์พูดกับกษัตริย์ด้วยว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ยอมรับคำอธิษฐานของท่านเถิด”

24 แต่กษัตริย์ตอบอาราวันนาห์ว่า “ไม่ได้หรอก เรายินกรานที่จะจ่ายเงินให้เจ้า เราจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาที่เราได้มาฟรีๆให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา”

ดาวิดจึงซื้อลานนวดข้าว และซื้อพวกวัวตัวผู้ เป็นเงินมากกว่าครึ่งกิโลกรัม 25 ดาวิดสร้างแท่นบูชาให้พระยาห์เวห์ขึ้นที่นั่นและถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาอื่นๆเพื่อคืนดีกับพระเจ้า แล้วพระยาห์เวห์ก็ตอบรับคำอธิษฐานของเขาสำหรับคนในแผ่นดิน และโรคระบาดในอิสราเอลก็หยุดลง

1 พงศกษัตริย์

คำนำ

หนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ เริ่มแรกนั้น หนังสือสองเล่มนี้เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน เป็นการบันทึกเรื่องราวของชนชาติอิสราเอลต่อจากหนังสือ 1 และ 2 ซามูเอล หนังสือ 1 และ 2 พงศกษัตริย์นี้ มีการพูดสลับกันไปมาถึงกษัตริย์ฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) และกษัตริย์ฝ่ายใต้ (ยูดาห์) และจะเห็นว่ากษัตริย์องค์ไหนไปนมัสการพระต่างชาติหรือไปทำผิดโดยถวายเครื่องบูชาในที่อื่นนอกเหนือจากที่เมืองเยรูซาเล็ม หรือมีกษัตริย์องค์ไหนสวดขอกับพระเจ้าเหมือนกับกษัตริย์ดาวิดบ้าง พระเจ้าจะอวยพรคนอิสราเอลหรือคนยูดาห์ก็ขึ้นอยู่กับว่ากษัตริย์ของพวกเขาสวดขอกับพระองค์หรือไม่ การเมืองในช่วงนี้วุ่นวายมาก แต่พระองค์จะทำงานผ่านทางเหตุการณ์เหล่านี้ รวมทั้งสงครามกับชนชาติอื่นๆ เพื่อเตือนหรืออวยพรคนของพระองค์ และพระองค์ไม่ลืมคำสัญญาที่ให้กับกษัตริย์ดาวิดว่าจะมีเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดนั่งอยู่บนบัลลังก์

1 พงศกษัตริย์

บทที่ 1-11 พูดถึงเรื่องของกษัตริย์ซาโลมอนลูกชายของกษัตริย์ดาวิด พูดถึงการสร้างวิหารและการอุทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์ พูดถึงสติปัญญาและความร่ำรวยของกษัตริย์ซาโลมอน และพูดถึงความล้มเหลวของเขา บทที่ 12-22 พูดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์ซาโลมอนตาย อาณาจักรอิสราเอลก็ถูกแบ่งออกเป็นสองส่วน คืออาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) และอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) มีการพูดถึงเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า และกษัตริย์อาหับกับเยเซเบลราชินีที่ชั่วร้ายของเขาด้วย

2 พงศกษัตริย์

บทที่ 1-8 พูดถึงเอลีซาห์ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าต่อจากเอลียาห์ บทที่ 9-17 พูดถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) กับอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) จนถึงช่วงที่อาณาจักรอัสซีเรียมาบุกอาณาจักรฝ่ายเหนือ และทำลายเมืองสะมาเรียเมืองหลวงของอิสราเอลในปี 722 ก่อน ค.ศ. และกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลย และทิ้งอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) ไว้ตามลำพัง บทที่ 18-25 พูดถึงอาณาจักรฝ่ายใต้ (ยูดาห์) จนถึงช่วงที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน มาบุกทำลายเมืองเยรูซาเล็มเมืองหลวงของยูดาห์ และทำลายวิหารของซาโลมอนจนสิ้นซากในปี 586 ก่อน ค.ศ. แล้วกวาดต้อนผู้คนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน

อาโดเนียห์พยายามตั้งตัวเป็นกษัตริย์

1 เมื่อกษัตริย์ดาวิดแก่ตัวมากแล้ว แม้จะห่มผ้าให้หลายผืนก็ยังไม่หายหนาว 2 พวกคนรับใช้ของท่านจึงพูดกับท่านว่า “ให้พวกข้าพเจ้าไปหาหญิงสาวบริสุทธิ์สักคนมาอยู่ดูแลท่านผู้เป็นกษัตริย์เถิด นางจะได้นอนอยู่ข้างๆท่านเพื่อคอยทำให้ท่านกษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้าอบอุ่น” 3 แล้วพวกเขาก็ไปเสาะหาหญิงงามจากทั่วทั้งอิสราเอล และได้พบนางอาบิซาค ชาวซุนเนม พวกเขานำนางมาเฝ้ากษัตริย์ 4 หญิงสาวคนนั้นนสวยงามมาก นางดูแลกษัตริย์และอยู่กับเขาตลอดเวลา แต่กษัตริย์ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับนาง

5 ในเวลานั้นอาโดเนียห์ลูกของนางฮักกีทยกตัวเองขึ้นและพูดว่า “เราจะเป็นกษัตริย์” เขาก็เลยเตรียมรถรบไว้หลายคนและมีม้า † อีกหลายตัว พร้อมกับชายห้าสิบคน เอาไว้วิ่งนำหน้าเขา 6 (ดาวิดพ่อของเขาไม่เคยต่อว่าเขา หรือแม้แต่จะถามว่า “ทำไมลูกถึงทำเรื่องอย่างนี้” อาโดเนียห์เป็นผู้ชายที่รูปหล่อมากและเกิดถัดจากอับซาลอม)

7 อาโดเนียห์ได้ปรึกษารับใช้กับโยอาบลูกชายนางเศรุยาห์และนักบวชอาบิยาธาร์ และพวกนั้นก็ให้การสนับสนุนเขา 8 แต่นักบวชศาโตก รวมทั้งเบเนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา นาธันผู้พูดแทน

† ม้า หรือคนขับรถม้า

พระเจ้า ซิเมอี เเรอ และพวกองครักษ์ของดาวิด †† ไม่ยอมเข้าร่วมกับอาโดเนียห์

9 วันหนึ่ง อาโดเนียห์ถวาย แกะ วัว และลูกวัวอ้วนหลายตัวที่ศิลาโศเสเลทใกล้เอนโรเกล † เขาเชิญพวกน้องชายของเขา คือพวกลูกชายคนอื่นๆของกษัตริย์ดาวิด และเชิญข้าราชการชั้นสูงทุกคนจากเผ่ายูดาห์มาด้วย 10 แต่เขาไม่ได้เชิญนาธันผู้พูดแทนพระเจ้า หรือเบเนยาห์หรือทหารองครักษ์หรือซาโลมอนน้องชายของเขา

11 นาธันถามนางบัทเชบา แม่ของซาโลมอนว่า “ท่านได้ข่าวแล้วหรือยังว่า อาโดเนียห์ลูกชายนางฮักกีท ตั้งตัวขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว โดยที่ดาวิดเจ้านายของพวกเราไม่รู้เรื่องด้วยเลย 12 ตอนนี้ เพื่อรักษาชีวิตของท่านและซาโลมอนลูกชายท่าน ข้าพเจ้าขอแนะนำให้ท่านทำอย่างนี้ คือ 13 ให้ท่านไปหากษัตริย์เดี๋ยวนี้เลย และพูดกับกษัตริย์ว่า ‘กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านเคยสาบานกับข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านไว้ไม่ใช้หรือ ที่ว่า ‘ซาโลมอนลูกชายของเจ้า จะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเราอย่างแน่นอน และเขาจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเรา’ แล้วทำไมอาโดเนียห์จึงได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เล่า” 14 ในระหว่างที่ท่านกำลังคุยอยู่กับกษัตริย์นั้น ข้าพเจ้าจะเข้าไปหาและยืนยันถึงสิ่งที่ท่านได้พูดไป”

†† ซิเมอี ... ดาวิด หรืออาจจะแปลได้ว่า “ซิเมอีและพวกเพื่อนของเขาที่เป็นวีรบุรุษ” † เอนโรเกล ตาน้ำที่อยู่ในหุบเขาทางด้านใต้ของเยรูซาเล็ม อยู่ห่างจากตาน้ำกิโฮนประมาณ 1 กิโลเมตร

15 แล้วนางบัทเชบาจึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ที่แก่มาแล้ว ในห้องนอนของพระองค์ ที่มีนางอาบิซากชาวซุนเนมคอยดูแลรับใช้ อยู่ 16 นางบัทเชบาก็กราบลงต่อหน้ากษัตริย์ กษัตริย์จึงถามว่า “ท่านต้องการอะไรหรือ”

17 นางพูดกับกษัตริย์ว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า ตัวท่านเองเคยสาบานไว้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน ต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านว่า

‘ซาโลมอนลูกชายของเจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเรา และเราจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเรา’ 18 แต่อยู่ๆอาโดเนียห์ก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และตัวท่านเอง กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าก็ไม่รู้เรื่อง 19 อาโดเนียห์ได้ถวาย พวกวัว ลูกวัวตัวอ้วนพีและแกะเป็นจำนวนมาก และยังได้เชิญลูกชายทั้งหมดของท่าน รวมทั้งนักบวชอาบิยาธาโรและแม่ทัพโยอาบไปด้วย แต่เขาไม่ได้เชิญซาโลมอนผู้รับใช้ท่านไป 20 กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า สายตาทั้งหลายของอิสราเอลกำลังจับจ้องอยู่ที่ท่าน เพื่อจะดูว่าท่านจะให้ใครขึ้นนั่งบนบัลลังก์ต่อจากกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า 21 ถ้าท่านไม่ทำอะไรลงไป ทันทีที่ท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ตายอย่างสงบ และไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่านแล้ว อาโดเนียห์คงจะทำกับข้าพเจ้าและซาโลมอนลูกชายของข้าพเจ้าอย่างกับว่าพวกเราเป็นคนร้าย”

22 ขณะที่นางกำลังพูดกับกษัตริย์อยู่นั้น นาธันผู้พูดแทนพระเจ้าก็เข้ามา 23 พวกผู้รับใช้ได้บอกกับกษัตริย์ว่า “นาธันผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ที่นั่น” นาธันจึงไปอยู่ต่อหน้ากษัตริย์และก้มหน้ากราบลงถึงพื้น 24 นาธันพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านได้ประกาศหรือว่า ‘อาโดเนียห์จะได้เป็นกษัตริย์ต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา’ 25 วันนั้น เขาได้ลงไปที่ถวายพวกวัว ลูกวัวตัวอ้วนพี และแกะเป็นจำนวนมากเป็นเครื่องบูชาเฉลิมฉลอง เขาได้เชิญพวกลูกชายทั้งหมดของท่าน พวกแม่ทัพและนักบวชอาบิยาธาโรไปด้วย ขณะนี้ พวกเขา กำลังเสียงฉลองอยู่กับอาโดเนียห์ และพูดว่า ‘กษัตริย์อาโดเนียห์จงเจริญ’ 26 แต่เขาไม่ได้เชิญข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านและนักบวชศาโดคและเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา รวมทั้งซาโลมอนผู้รับใช้ของท่านไปด้วย 27 กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า นี่คือนิสัยที่ท่านได้ทำลงไป โดยไม่ยอมบอกให้พวกผู้รับใช้ของท่านได้รับรู้หรือ ช่วยบอกด้วยว่าใครจะได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ต่อจากท่าน กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

28 กษัตริย์ดาวิดตอบว่า “เรียกตัวนางบัทเชบาเข้ามา” นางบัทเชบาจึงเข้ามายืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์

29 แล้วกษัตริย์ได้สาบานว่า “พระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้ช่วยเหลือเรา ให้พ้นจากความยากลำบากทุกอย่าง มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน 30 ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ในวันที่ เราจะทำตามสิ่งที่เราได้สาบานไว้กับเจ้าต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ที่ว่า ‘ซาโลมอนลูกชายเจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเรา และเราจะได้นั่งบนบัลลังก์ของเราแทนที่เรา’”

31 นางบัทเชบาจึงก้มกราบลงถึงพื้นต่อหน้ากษัตริย์ และพูดว่า “ขอให้กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพเจ้ามีชีวิตยืนยาวตลอดไป”

ดาวิดตั้งซาโลมอนเป็นกษัตริย์

32 กษัตริย์ดาวิดพูดว่า “ให้เรียกนักบวชศาโดค นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า และเบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาเข้ามาที่นี่” เมื่อพวกเขา มาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์แล้ว 33 กษัตริย์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เอาพวกคนรับใช้ของเราผู้เป็นเจ้านายพวกเจ้า ไปกับพวกเจ้า และนำตัวซาโลมอนลูกชายของเราขึ้นขี่ล่อของเราและพาเขาลงไปที่ตานากิโฮน 34 ให้นักบวชศาโดคและนาธันผู้พูดแทนพระเจ้า แต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น ให้พวกเจ้าเป่าแตรเขาสัตว์ และให้ร้องว่า ‘กษัตริย์ซาโลมอนจงเจริญ’ 35 แล้วให้พวกเจ้าตามเขาขึ้นมา และเขาจะขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของเราและ

† ตานากิโฮน คือตาน้ำแห่งหนึ่งที่อยู่นอกกำแพงเมืองในหุบเขาทางด้านตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นแหล่งน้ำที่สำคัญของเมืองเยรูซาเล็ม

ปกครองแทนเรา เราได้แต่งตั้งเขาให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและยูดาห์แล้ว”

36 เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาตอบกษัตริย์ว่า “อาเมน ขอให้พระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้าของกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า สั่งให้เป็นอย่างนั้นเถิด 37 กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า พระยาห์เวห์เคยอยู่กับท่านมาแล้วยังไง ก็ขอให้พระองค์อยู่กับซาโลมอนอย่างนั้นด้วย และทำให้บัลลังก์ของเขายิ่งใหญ่กว่าบัลลังก์ของท่าน กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพเจ้าด้วยเถิด”

38 ดังนั้น นักบวชศาโดค นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา รวมทั้งชาวเคเรธและชาวเปเลท ต่างก็ลงไปพาซาโลมอนขึ้นขี่ล่อของกษัตริย์ดาวิดและออกเดินทางไปพร้อมกับพวกเขาไปที่ตานากิโฮน 39 นักบวชศาโดคนำเขาสัตว์ที่ใส่ธำมรงค์มาจากเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และเจิมให้กับซาโลมอนเป็นกษัตริย์แล้วพวกเขาก็เป่าแตรขึ้นและประชาชนทั้งหมดทั้งก็ร้องตะโกนว่า “กษัตริย์ซาโลมอนจงเจริญ” 40 และประชาชนทั้งหมดก็ได้ติดตามเขาขึ้นไป พวกเขาต่างเป่าขลุ่ย เฉลิมฉลองกันด้วยความชื่นชมยินดีเป็นอย่างมาก จนพื้นดินสั่นสะเทือนไปด้วยเสียงนุ่น

41 อาโดเนียห์และแขกทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็ได้ยินเสียงนั้นด้วย ในขณะที่งานเลี้ยงของพวกเขา กำลังจะเลิก เมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์จึงถามว่า “เสียงอีกที่ที่ครีกโครมในเมืองนั้นมันอะไรกัน”

42 ในขณะที่เขากำลังพูดอยู่ โยนาธานลูกชายนักบวชอาบิยาธาโรก็มาถึง อาโดเนียห์พูดว่า “เข้ามาเถิด คนสำคัญอย่างท่านจะต้องนำข่าวดีมาบอกแน่”

43 โยนาธานตอบว่า “ผิดแล้ว ดาวิดกษัตริย์นายของเราได้แต่งตั้งซาโลมอนขึ้นเป็นกษัตริย์แล้ว 44 กษัตริย์ดาวิดได้ส่งนักบวชศาโดค นาธันผู้พูดแทนพระเจ้า เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา พร้อมกับชาวเคเรธและชาวเปเลทไปกับเขาด้วย และพวกเขาได้พาซาโลมอนขึ้นขี่ล่อของกษัตริย์ 45 และนักบวชศาโดคและนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าก็ได้เจิมเขาเป็นกษัตริย์ ที่ตานากิโฮน จากที่นั่น พวกเขาได้เดินขึ้นไปพร้อมกับส่งเสียงโห่ร้องกันอย่างสนุกสนาน และเมืองทั้งเมืองก็ดังกึกก้องไปด้วยเสียงนี้ นั่นคือเสียงอีกที่ที่พวกเขาได้ยิน 46 และเดี๋ยวนี้ ซาโลมอนกำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของกษัตริย์ 47 และพวกข้าราชการของกษัตริย์ได้มาแสดงความยินดีกับกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า ‘ขอให้พระเจ้าของท่านทำให้ชื่อเสียงของซาโลมอนโด่งดังยิ่งกว่าชื่อเสียงของท่านและทำให้บัลลังก์ของเขายิ่งใหญ่กว่าของท่านด้วยเถิด’ และกษัตริย์ดาวิดก็ก้มกราบนมัสการอยู่บนเตียงของเขา 48

และพูดว่า ‘ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ที่ยินยอมให้ตาของข้าพเจ้าได้เห็นผู้สืบทอดบัลลังก์ของข้าพเจ้าในวันนี้”

49 แล้วแขกทั้งหมดของอาโดเนียห์ต่างลุกขึ้นด้วยความตกใจกลัวและแตกฮือกันไป 50 ส่วนอาโดเนียห์นั้น เพราะกลัวซาโลมอน เขาจึงออกไปและไปจับที่เชิงนอนของแท่นบูชา † 51 แล้วมีคนมาบอกซาโลมอนว่า “อาโดเนียห์กลัวกษัตริย์ซาโลมอนและกำลังจับเชิงนอนของแท่นบูชาอยู่ เขาพูดว่า ‘ให้กษัตริย์ซาโลมอนสาบานกับข้าพเจ้าในวันนี้ก่อนว่าเขาจะไม่ให้ผู้รับใช้ของเขาต้องถูกฆ่าตายด้วยดาบ”

52 ซาโลมอนตอบว่า “ถ้าเขาแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนดีจริง แม้แต่ผมสักเส้นของเขาก็จะไม่ตกลงถึงพื้น แต่ถ้าพบว่าเขาเป็นคนชั่ว เขาก็จะต้องตาย” 53 แล้วกษัตริย์ซาโลมอนก็ส่งคนไปที่นั่น พวกเขาได้นำตัวอาโดเนียห์ลงมาจากแท่นบูชา อาโดเนียห์ก็มาถึงและก้มกราบกษัตริย์ซาโลมอน ซาโลมอนก็พูดว่า “กลับไปบ้านท่านเถิด”

†† จับที่เชิงนอนของแท่นบูชา แสดงว่าเขากำลังขอความเมตตา ในกฎบอกไว้ว่า ถ้าคนผู้หนึ่งวิ่งเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และไปจับที่เชิงนอนของแท่นบูชาแล้ว เขาจะไม่ต้องถูกทำโทษ

ดาวิดสั่งเสียกับซาโลมอน

2 เมื่อถึงเวลาที่ดาวิดใกล้จะตาย เขาได้สั่งเสียกับซาโลมอน ลูกชายเขาวว่า ² “พ่อกำลังจะไปตามทางที่คนทั้งโลกต้องไปกัน ดังนั้น ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้เถิด ³ และให้ทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้าสั่งไว้ ให้เดินตามวิถีทางทั้งหลายของพระองค์ ให้รักษาข้อบังคับทั้งหลายของพระองค์ และพวกผู้สั่งของพระองค์ รวมทั้งกฎต่างๆของพระองค์ และข้อตกลงทั้งหลายของพระองค์ ตามที่เขียนไว้ในกฎของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้เจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำและในทุกๆแห่งที่เจ้าไป ⁴ แล้วพระยาห์เวห์จะได้รับการคำสัญญาของพระองค์ที่ให้กับพ่อว่า ถ้าพวกลูกหลานของเจ้าให้ความสนใจกับเส้นทางชีวิตของเขา และใช้ชีวิตต่อหน้าเราด้วยความสัตย์ซื่ออย่างสุดจิตสุดใจ กษัตริย์ที่จะมานั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ก็จะมาจากครอบครัวของเจ้า”

⁵ ดาวิดพูดอีกว่า “ที่นี่ เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าโยอาบลูกชายนางเศรฺยาห์ได้ทำยั้งกับพ่อ เขาได้ฆ่าแม่ทัพสองคนของกองทัพอิสราเอล คืออับเนอร์ลูกชายของเนอร์และอามาสาลูกชายเยเธอร์ เขาทำให้เลือดของสองคนนี้อยู่ในช่องเวลาที่สงบสุขราวกับว่าเป็นช่วงสงคราม และเลือดนั้นได้เปื้อนเข็มขัดที่พันรอบเอวของเขาและรองเท้าที่เท้าทั้งสองข้างของเขาด้วย ⁶ ให้เจ้าใช้สมองของเจ้าคิดว่าจะจัดการกับเขายังไง แต่อย่าให้หัวหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสงบสุข

⁷ แต่ให้แสดงความเมตตากรุณาให้กับพวกลูกชายของบารซิลัยแห่งกิเลอาด และอนุญาตให้พวกเขาอยู่ในหมู่คนที่ได้นั่งกินอาหารร่วมโต๊ะกับเจ้า เพราะพวกเขาจงรักภักดีต่อพ่อตอนที่พ่อหลบหนีจากอับซาโลมพี่ชายของเจ้า

⁸ และให้เจ้าไว้ว่า ซิเมอิลูกชายของเกรา ชาวเบนยามินจากเมืองบาธริมยังอยู่กับเจ้า เขาเคยตะโกนสาปแช่งพ่ออย่างหยาบคายในวันทีพ่อหนีไปเมืองมาหะนาอิม เมื่อเขาลงมาเพื่อพบพ่อที่แม่น้ำจอร์แดน พ่อเคยสาบานไว้กับเขาต่อพระยาห์เวห์ว่า ‘เราจะไม่ฆ่าเจ้าตายด้วยดาบ’ ⁹ แต่ตอนนี้ อย่างไรก็ตามเขาเป็นผู้บริสุทธิ์อีกต่อไป เจ้าเป็นคนฉลาด เจ้าคงรู้ว่าต้องทำยังไงกับเขา เจ้าจะต้องนำหัวหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับเลือด”

ดาวิดตาย

(1 พศต. 29:26-28)

¹⁰ แล้วดาวิดก็ล่องลับไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาได้ถูกฝังไว้ในเมืองของดาวิด ¹¹ เขาได้ปกครองอิสราเอลอยู่เป็นเวลาสี่สิบปี คือได้ครอบครองในเฮโบรนอยู่เจ็ดปี และครอบครองในเยรูซาเล็มอยู่สามสิบสามปี

ซาโลมอนกุมอำนาจทั้งหมด

¹² แล้วซาโลมอนได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ผู้เป็นพ่อของเขา และได้กุมอำนาจทั้งสิ้นในอาณาจักรของเขา

¹³ ในเวลานั้นอาโดเนียห์ลูกชายของนางฮักกิทได้ไปหานางบัทเชบาแม่ของซาโลมอน นางบัทเชบาถามเขาวว่า “นี่เจ้ามาอย่างสันติหรือเปล่า”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว ข้าพเจ้ามาอย่างสันติ” ¹⁴ แล้วเขาก็พูดว่า “ข้าพเจ้ามีเรื่องบางอย่างจะพูดกับท่าน”

นางตอบว่า “พูดไปสิ”

¹⁵ เขาพูดว่า “อย่างที่ท่านรู้แล้วว่า อาณาจักรนี้เคยเป็นของข้าพเจ้ามาก่อน ตอนนั้นคนอิสราเอลทั้งหมดอยากให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของพวกเขา แต่แล้วสถานการณ์ได้เปลี่ยนไป และอาณาจักรนี้ตกไปอยู่ในมือของชายของข้าพเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ได้ยกมันให้กับเขา ¹⁶ ตอนนี้ ข้าพเจ้าอยากขอเรื่องท่านอย่างหนึ่ง ขออย่าได้ปฏิเสธข้าพเจ้าเลย”

นางพูดว่า “พูดไปสิ”

¹⁷ เขาจึงพูดว่า “โปรดช่วยขอกับกษัตริย์ซาโลมอนว่าให้ยกนางอาบิชาทราชูเนมให้เป็นเมียข้าพเจ้าด้วย เขาจะไม่ปฏิเสธท่านหรอก”

¹⁸ นางบัทเชบาตอบว่า “ได้สิ เราจะพูดกับกษัตริย์ให้เจ้า”

¹⁹ เมื่อนางบัทเชบาไปพบกษัตริย์ซาโลมอน เพื่อจะไปพูดเรื่องของอาโดเนียห์ กษัตริย์ได้ลุกขึ้นเพื่อมาพบนางและก้มทำความเคารพนาง และนั่งลงบนบัลลังก์ของเขา เขามีบัลลังก์อยู่ที่หนึ่งสำหรับให้แม่กษัตริย์นั่ง และนางได้นั่งลงที่ข้างขวาของเขา

²⁰ นางพูดว่า “แม่มีเรื่องเล็กๆอยากขอร้องเจ้าเรื่องหนึ่ง ขออย่าได้ปฏิเสธแม่เลย”

กษัตริย์ตอบว่า “ว่ามาเถิด แม่ ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิเสธท่านหรอก”

²¹ นางจึงพูดว่า “ยกนางอาบิชาทราชูเนมให้แต่งงานกับอาโดเนียห์พี่ชายของเจ้าเถิด”

²² กษัตริย์ซาโลมอนตอบแม่ของเขาว่า “ทำไมแม่ถึงได้ขอร้องอาบิชาทราชูเนมให้กับอาโดเนียห์เล่า อย่างนี้ก็เท่ากับขอให้ลูกยกอาณาจักรให้กับเขาไปด้วย อย่าลืมนะเขาเป็นพี่ชายคนโตและนักบวชอาบิยาซาร์และโยอาบลูกชายนางเศรฺยาห์ก็อยู่ฝ่ายเขาด้วย”

²³ แล้วกษัตริย์ซาโลมอนได้สาบานโดยอ้างพระยาห์เวห์ว่า “ถ้าอาโดเนียห์ไม่ได้ขอใช้การขอร้องครั้งนี้ด้วยชีวิตของเขา ก็ขอให้พระเจ้าลงโทษข้าพเจ้าอย่างรุนแรง ²⁴ พระยาห์เวห์ผู้ที่ได้แต่งตั้งข้าพเจ้าให้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิดพ่อของข้าพเจ้า และผู้ที่ได้สร้างราชวงศ์ของข้าพเจ้าขึ้นมาตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ พระองค์มีชีวิตอยู่แน่นอนไหน วันนี้อาโดเนียห์จะต้องตายอย่างแน่นอนขนาดนั้น”

²⁵ กษัตริย์ซาโลมอนจึงออกคำสั่งกับเบนยาห์ลูกชายของเยโฮยาดา และเขาก็ไปฆ่าอาโดเนียห์

²⁶ กษัตริย์พูดกับนักบวชอาบิยาซาร์ว่า “กลับไปยังที่นาของเจ้าในอานาโทท เจ้ามันสมควรตาย แต่เราจะไม่ฆ่าเจ้าในตอนนี้อยู่ เพราะว่าเจ้าเคยเป็นผู้ถือหีบของพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต + ต่อหน้าดาวิดผู้เป็นพ่อของเราและเคยลำบากร่วมกับพ่อของเรามาก่อน” ²⁷ ซาโลมอนจึงปลดอาบิยาซาร์ออกจากตำแหน่งนักบวชของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่เคยพูดไว้เกี่ยวกับครอบครัวเอลีที่ซิโลห์

²⁸ เมื่อข่าวร่ำมาถึงหุโยอาบซึ่งเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับอาโดเนียห์ แม้ว่าเขาจะไม่ได้ร่วมมือกับอับซาโลม เขาก็ได้หลบหนีเข้าไปที่เต็นท์ของพระยาห์เวห์ และไปจับที่เชิงนอนของแท่นบูชาไว้ ^{tt29} เมื่อมีคนไปบอกกษัตริย์ซาโลมอนว่า โยอาบหลบหนีไปที่เต็นท์ของพระยาห์เวห์ และไปอยู่ที่ด้านข้างของแท่นบูชา ซาโลมอนจึงส่งเบนยาห์ลูกชายเยโฮยาดาว่า “ไปฆ่าเขาซะ”

³⁰ เบนยาห์จึงเข้าไปในเต็นท์ของพระยาห์เวห์ และพูดกับโยอาบว่า “กษัตริย์สั่งว่า ‘ออกมาเดี๋ยวนี้’”

แต่เขาตอบว่า “ไม่ เราจะตายอยู่ที่นี้”

เบนยาห์จึงไปรายงานกับกษัตริย์ถึงสิ่งที่โยอาบตอบ ³¹ แล้วกษัตริย์ก็ได้ส่งเบนยาห์ว่า “ไปทำตามที่เขาพูดได้เลย ให้ฆ่าเขาและฝังเขาเสีย เพื่อว่าครอบครัวของเราและตัวเราจะได้ไม่ต้องรับผิดชอบด้วยกันกับโยอาบที่ไปฆ่าคนบริสุทธิ์ ³² พระยาห์เวห์จะทำให้การนองเลือดที่เขาได้ทำนั้นกลับมาตกลงบนหัวของเขาเอง เพราะเขาได้ทำร้ายคนสองคนที่ชอบธรรมและดีกว่าเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดผู้เป็นพ่อของเราไม่รู้ คืออับเนอร์ลูกชายของเนอร์ซึ่งเป็นแม่ทัพของอิสราเอล และอามาสาลูกชายของเยเธอร์ผู้เป็นแม่ทัพของยูดาห์ ³³ ขอให้ความผิดแห่งเลือดของพวกเขาตก

+ ที่บของพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต หรือ “ที่บศักดิ์สิทธิ์” หรือ “ที่บข้อตกลง” เป็นที่บที่บรรจุบรรดาแผ่นหินที่มีบัญญัติ 10 ประการเขียนไว้ รวมทั้งสิ่งของต่างๆที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย ++ จับที่เชิงนอนของแท่นบูชาไว้ แสดงว่าเขากำลังขอความเมตตา ในกฎบอกไว้ว่าถ้าคนผู้หนึ่งวิ่งเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์และไปจับที่เชิงนอนของแท่นบูชาแล้ว เขาจะไม่ถูกทำโทษ

อยู่บนหัวของโยอาบและลูกหลานของโยอาบตลอดไป แต่ขอให้ดาวิดและลูกหลานของเขา ครอบครองและบัลลังก์ของเขา ได้รับสันติสุขจากพระยาห์เวห์ตลอดไป”

34 เบนายาห์ลูกชายของเยโฮยาดาจึงขึ้นไปฆ่าโยอาบและฝังศพเขาไว้ในที่ดินของโยอาบเองในดินแห่งแล้ง 35 กษัตริย์ซาโลมอนได้แต่งตั้งให้เบนายาห์ลูกชายเยโฮยาดาขึ้นเป็นแม่ทัพแทนโยอาบและแต่งตั้งนักบวชศาโดกขึ้นแทนอาบียาธาห์ 36 แล้วกษัตริย์ก็ได้ส่งคนไปหาชิเมอีและบอกกับเขาว่า “ให้สร้างบ้านของตัวเองและขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและอาศัยอยู่ที่นั่น ห้ามออกไปที่อื่นอีก 37 วันโดยที่เจ้าออกมาและข้ามลำธารแห่งชิดโรนไป เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน เจ้าจะต้องรับผิดชอบต่อการตายของตัวเอง”

38 ชิเมอีตอบกษัตริย์ไปว่า “สิ่งที่ท่านพูดมานั้นก็ยุติธรรม ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านจะทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าได้พูดไว้” และชิเมอีก็ได้อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน 39 แต่อีกสามปีต่อมา ทาสสองคนของชิเมอีหลบหนีไปหากษัตริย์อาคีซแห่งเมืองกัทลูกชายของมาอาคาห์ และมีคนมาบอกชิเมอีว่า “ตอนนี้ ทาสทั้งสองของท่านอยู่ในเมืองกัท” 40 อย่างนั้น ชิเมอีจึงผูกอาบนลาของเขาและไปหากษัตริย์อาคีซที่เมืองกัท เพื่อตามหาทาสสองคนของเขา ชิเมอีก็ได้ออกไปและนำตัวทาสทั้งสองคนของเขากลับมาจากเมืองกัท

41 เมื่อซาโลมอนรู้เรื่องราวชิเมอีได้ออกไปจากเยรูซาเล็มไปเมืองกัทและได้กลับมาแล้ว 42 กษัตริย์จึงเรียกตัวชิเมอีมาและพูดกับเขาว่า “เราเคยให้เจ้าสาบานไว้กับพระยาห์เวห์ และเตือนเจ้ามาก่อนแล้วไม่ใช่หรือว่า ในวันที่เจ้าจากไปและไปที่ไหนก็ตาม ให้แน่ใจได้เลยว่ามันจะเป็นวันตายของเจ้า” และในเวลานั้น เจ้าก็พูดกับเราว่า สิ่งที่ท่านพูดนั้นยุติธรรม ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังท่าน” 43 แล้วทำไมเจ้าจึงไม่รักษาคำสาบานที่ให้ไว้กับพระยาห์เวห์ และไม่เชื่อฟังคำสั่งที่เราได้ให้เจ้าไว้เล่า” 44 กษัตริย์พูดกับชิเมอีด้วยว่า “เจ้าก็รู้ยุติธรรม ในเรื่องความผิดที่เจ้าเคยทำไว้กับดาวิดผู้เป็นพ่อของเรา ตอนนี้พระยาห์เวห์จะตอบแทนเจ้าสำหรับความผิดที่เจ้าได้ทำลงไป 45 แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับการอวยพร และบัลลังก์ของดาวิดก็จะยังปลอดภัยอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ตลอดไป”

46 แล้วกษัตริย์ก็ออกคำสั่งให้เบนายาห์ลูกชายเยโฮยาดานำตัวชิเมอีออกไปฆ่า อย่างนี้ อาณาจักรนี้ก็ได้ตั้งมั่นคงอยู่ภายใต้การปกครองของซาโลมอน

ซาโลมอนขอสติปัญญา
(2 พศต. 1:2-13)

3 ซาโลมอนได้ไปผูกมิตรกับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ ด้วยการแต่งงานกับลูกสาวของฟาโรห์ ซาโลมอนได้พานางไปอยู่ที่เมืองของดาวิด จนกว่าเขาจะสร้างวังของตัวเอง พร้อมกับวิหารของพระยาห์เวห์และกำแพงรอบๆเมืองเยรูซาเล็มเสร็จ 2 ประชาชนก็ยังคงถวายเครื่องบูชาตามสถานที่สูงต่างๆ †† เพราะวิหารที่สร้างในนามของพระยาห์เวห์ยังไม่เสร็จ 3 ซาโลมอนแสดงความรักที่เขามีต่อพระยาห์เวห์ ด้วยการใช้ชีวิตตามกฎต่างๆของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขา เว้นแต่เขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ตามสถานนมัสการ

4 กษัตริย์ซาโลมอนได้ไปที่กิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชา เพราะที่นั่นเป็นสถานที่สูงที่สำคัญที่สุด และซาโลมอนได้ถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นบูชาที่นั่น 5 ที่กิเบโอนนั่นเองพระยาห์เวห์ได้ปรากฏในความฝันของซาโลมอนตอนกลางคืน พระเจ้าพูดว่า “เจ้าอยากได้อะไรจากเรา ก็ขอมาได้เลย”

6 ซาโลมอนตอบว่า “พระองค์มีความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่ต่อผู้รับใช้ของพระองค์คือดาวิดพ่อของข้าพเจ้า ท่านเป็นคนดีและมี

จิตใจซื่อตรง พระองค์ได้แสดงความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่นี้ต่อท่าน ด้วยกว้าให้ลูกชายคนหนึ่งของท่านได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของท่านในวันนั้น 7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทำให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้พระองค์ ได้มาเป็นกษัตริย์แทนที่ดาวิดพ่อของข้าพเจ้า ทงๆที่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนเด็กเล็กๆและยังไม่รู้โอ-ไหนโอไหน 8 แล้วข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ ได้มาอยู่ท่ามกลางชนชาติของพระองค์ ที่พระองค์ได้เลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ที่มีประชากรมากมายมหาศาลนับไม่ถ้วน 9 อย่างนั้น ขอโปรดมอบสติปัญญาให้กับผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะได้ใช้ปกครองชนชาติของพระองค์ และเพื่อจะได้แยกแยะว่าอะไรดีอะไรชั่ว เพราะจะมีใครเล่าที่สามารถปกครองประชากรอันมหาศาลนี้ของพระองค์ได้”

10 องค์เจ้าชีวิตรู้สึกพอใจที่ซาโลมอนขอสิ่งนี้ 11 พระเจ้าจึงพูดกับเขาว่า “เป็นเพราะเจ้าขอสิ่งนี้ และไม่ได้ขอให้มียายุยืนยาวหรือขอความร่ำรวย หรือขอให้ข้าพเจ้าปกครองเจ้า แต่เจ้ากลับขอสติปัญญาสำหรับตัวเจ้าเอง เพื่อจะได้รู้จักปกครองอย่างยุติธรรม 12 อย่างนั้น เราจะให้สิ่งที่เจ้าขอ เราจะทำให้เจ้าเฉลียวฉลาดและมองทุกอย่างได้อย่างทะลุปรุโปร่ง จนไม่มีใครฉลาดเหมือนเจ้าทั้งในอดีตและในอนาคตด้วย 13 แล้วเราจะแถมสิ่งที่ดีๆที่ไม่ได้ขอให้ด้วย นั่นคือความร่ำรวยและเกียรติยศตลอดชีวิตของเจ้า แล้วจะไม่มีกษัตริย์องค์ไหนมาเปรียบเทียบกับเจ้าได้เลย 14 ถ้าเจ้าเดินตามทางทั้งหลายของเรา เชื่อฟังกฎและคำสั่งต่างๆของเราเหมือนที่ดาวิดพ่อของเจ้าเคยทำมา เราก็จะให้เจ้ามีชีวิตที่ยืนยาวด้วย”

15 แล้วซาโลมอนก็ตื่นขึ้น และเขาก็รู้ว่าเขาได้ฝันไป เขากลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ไปยืนอยู่ต่อหน้าหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์ † และได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชา แล้วเขาก็จัดงานเลี้ยงให้กับข้าราชการทั้งหมดของเขา

ซาโลมอนตัดสินคดีอย่างเฉลียวฉลาด

16 ต่อมา มีโสเภณีสองคนมาหากษัตริย์และได้มายืนอยู่ต่อหน้าเขา 17 หญิงคนหนึ่งพูดว่า “เจ้านายของข้าพเจ้า หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในบ้านหลังเดียวกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้คลอดลูกออกมาคนหนึ่ง ตอนนั้นนางก็อยู่ที่นั่นด้วย 18 หลังจากที่ลูกของข้าพเจ้าคลอดออกมาได้สามวัน หญิงคนนี้ก็คลอดลูกออกมาคนหนึ่งด้วย ในบ้านหลังนั้น มีเราอยู่กันแค่สองคน ไม่มีคนอื่นอีก 19 ในตอนกลางคืน ลูกชายของหญิงคนนี้ตายไป เพราะนางนอนทับเขา 20 แล้วนางก็ตื่นขึ้นมาตอนดึก และมาเอาลูกชายของข้าพเจ้าไปจากด้านข้างของข้าพเจ้า ในขณะที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านยังหลับอยู่นางเอาเด็กไปวางไว้ที่อกของนางและเอาตัวลูกชายของนางที่ตายแล้วมาไว้ที่อกของข้าพเจ้า 21 เช้าวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาเพื่อจะให้นมลูก แต่เขากลับตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพเจ้ามองดูเขาใกล้ๆในตอนฟ้าสว่าง ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเด็กคนนั้นไม่ใช่ลูกที่ข้าพเจ้าคลอดออกมา”

22 แต่หญิงอีกคนได้พูดว่า “ไม่จริง เด็กที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นลูกชายของฉันทนเอง คนที่ตายไปเป็นลูกของเธอดีกว่า”

แต่หญิงคนแรกก็ยืนยันว่า “ไม่ใช่ คนที่ตายเป็นลูกของเธอ คนที่ยังอยู่เป็นลูกของฉัน” และพวกเขาก็โต้เถียงกันอยู่ต่อหน้ากษัตริย์

23 กษัตริย์จึงพูดว่า “คนนี้ก็บอกว่า ‘ลูกชายของฉันทนยังมีชีวิตอยู่ ลูกชายของเธอตายแล้ว’ ส่วนอีกคนก็พูดว่า ‘ไม่จริง ลูกชายของเธอตายแล้ว ลูกของฉันทนดีกว่าที่ยังมีชีวิตอยู่’”

24 แล้วกษัตริย์ก็พูดว่า “เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่งสิ” พวกเขาก็นำดาบเล่มหนึ่งมาให้กษัตริย์ 25 แล้วกษัตริย์ก็ออกคำสั่งว่า “ตัด

† เจ้าจะต้อง ... ของเจ้าเอง หรือแปลตรงๆได้ว่า “เลือดของเจ้าจะตกบนหัวของเจ้า” †† สถานที่สูงต่างๆ เป็นสถานที่สำหรับสักการบูชาพระเจ้าหรือบรรดาพระปลอม สถานที่เหล่านี้มักอยู่ตามเนินเขาหรือตามภูเขาต่างๆ

† หีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์ คือ “หีบคัคคัส” หรือ “หีบแห่งคำสั่งสัญญา” เป็นหีบที่บรรจุบรรดาแผ่นหินที่มีบัญญัติ 10 ประการเขียนไว้ รวมทั้งสิ่งของต่างๆที่จะพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย

เด็กที่มีชีวิตนี้ออกเป็นสองท่อนชะ และแบ่งให้พวกนางไปคนละครึ่ง”

26 หญิงคนหนึ่งที่ลูกชายยังมีชีวิตอยู่ ก็ส่งสารลูกของนางอย่างจับใจ จึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ได้โปรดเถิด นายของข้าพเจ้า ให้เด็กที่ยังมีชีวิตกับนางไปเถิด อย่าฆ่าเขาเลย”

แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า “แบ่งเลย ทั้งเธอและฉันจะได้ไม่มีใครได้ไป”

27 แล้วกษัตริย์ก็ตัดสินว่า “คืนเด็กที่ยังมีชีวิตให้กับหญิงคนแรกไป อย่าฆ่าเขาเลย เพราะนางคือแม่ที่แท้จริง”

28 เมื่อชนชาติอิสราเอลทั้งหมดได้ยินเรื่องการตัดสินครั้งนี้ พวกเขาต่างเคารพยำเกรงกษัตริย์ เพราะพวกเขาเห็นแล้วว่า กษัตริย์ได้รับความเฉลียวฉลาดมาจากพระเจ้า † เพื่อปกครองบ้านเมืองอย่างยุติธรรม

อาณาจักรของซาโลมอน

4 กษัตริย์ซาโลมอนได้ปกครองชนชาติอิสราเอลทั้งหมด 2 และต่อไปนี่คือข้าราชการระดับสูงทั้งหมดของเขา

อาซาริยาห์ลูกชายของศาโดกเป็นนักบวช

3 เอลีโฮเรฟและอาหิยาห์ลูกชายของชีซา เป็นเลขานุการ

เยโฮซาฟัทลูกชายของอาหิฮูดเป็นผู้จัดบันทึก

4 เบไนยาห์ลูกชายเยโฮยาดา เป็นแม่ทัพ

ศาโดกและอาบียาซาร์เป็นนักบวช

5 อาซาริยาห์ลูกชายของนาธัน เป็นหัวหน้าดูแลพวกผู้ว่าการเขตต่างๆ

ศบุดลูกชายของนาธันเป็นนักบวชและเป็นพี่ปรีชาของกษัตริย์

6 อาหิซาร์ทำหน้าที่ดูแลภายในวัง

อาโดนिरัมลูกชายของอับดาทำหน้าที่ควบคุมคนงานที่ถูกเกณฑ์มา

7 ซาโลมอนยังมีผู้ว่าการเขตต่างๆอีกสิบสองคน ทำหน้าที่ดูแลชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ซึ่งพวกเขาจะช่วยเหลือในการจัดหาเสบียงอาหารให้กับกษัตริย์และครอบครัวกษัตริย์ทั้งหมด ผู้ว่าการแต่ละคนจะต้องจัดส่งเสบียงอาหารมาให้หนึ่งเดือนในหนึ่งปี 8 และต่อไปนี่คือชื่อของพวกเขา

เบนเฮอร์ เป็นผู้ว่าอยู่ในแถบเนินเขาเอฟราอิม

9 เบนเดเคอร์ เป็นผู้ว่าสำหรับ มาคาส ซาอัลบิม เบธเซเมชและเอโลน-เบธฮานัน

10 เบนยูเสด เป็นผู้ว่าใน อารูบโบท (โสโคห์และแผ่นดินเฮเฟอร์ทั้งหมดอยู่ที่อำนาจเขา)

11 เบนอาบีนาดับ เป็นผู้ว่าใน นาฟาทโดร์ (เขาแต่งงานกับทาทูลูกสาวของซาโลมอน)

12 บานานาลูกชายของอาหิฮูด เป็นผู้ว่าในทาอานาคเมกิดโด และเบธซานทั้งหมดซึ่งอยู่ถัดจากศาเรธานและอยู่ทางด้านใต้ของยิสเรเอล และตั้งแต่เบธซานถึงอาเบลเมโฮลาห์เลยไปถึงอีกฝักหนึ่งของโยกเมอัม

13 เบนเกเบอร์ เป็นผู้ว่าใน ราโมทกิเลอาด (ยาอิร์ลูกชายของมนัสเสห์ที่ได้ตั้งรกรากอยู่ในกิเลอาดอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา รวมทั้งเขตอารโกบในบาซันและเมืองอีกหกสิบเมืองในนินที่มีกำแพงสูงใหญ่และมีด่านประตูที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ด้วย)

14 อาหินาดับลูกชายของอิดโด เป็นผู้ว่าในมาหะนาอิม

15 อาหิมาอัส เป็นผู้ว่าในนัฟทาลี (เขาได้แต่งงานกับบาเสมีทลูกสาวของซาโลมอน)

16 บานานาลูกชายของหุซัย เป็นผู้ว่าในอาเซอร์และเบอาโลท

17 เยโฮซาฟัทลูกชายของปารูอาห์ เป็นผู้ว่าในอิสสาการ์

18 ซิเมอิลูกชายของเอลา เป็นผู้ว่าในเบนยามิน

† ความเฉลียวฉลาดมาจากพระเจ้า หรือ “ความเฉลียวฉลาดที่ยิ่งใหญ่มาก”

19 เกเบอร์ลูกชายของอูร์ เป็นผู้ว่าในแผ่นดินกิเลอาด (ซึ่งเคยเป็นของกษัตริย์สิโหนของชาวอาโมไรต์และกษัตริย์โอยของบาซัน) เขาเป็นผู้ว่าการเพียงคนเดียวที่ปกครองเขตนั้น

20 ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลมีจำนวนมากมายมหาศาล

เหมือนเม็ดทรายบนหาดทราย พวกเขาอยู่กันอย่างมีความสุข และมีกินมีดื่มกันอย่างเหลือเฟือ

21 ซาโลมอนได้ปกครองเหนือพวกอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงแผ่นดินของชาวฟิลิสเตียและไปจนสุดเขตแดนของประเทศอียิปต์ ประเทศเหล่านี้ได้ส่งส่วย † และอยู่ภายใต้อำนาจของซาโลมอนตลอดชีวิตของซาโลมอน †

22 เสนีียงอาหารที่ซาโลมอนกับทุกคนในวังจะต้องใช้กินกันในแต่ละวัน คือ

แบ่งอย่างดีสามสิบโคเร †

แบ่งหยาบหกสิบโคเร ††

23 วัวที่เลี้ยงในคอกสัตว์จนอ้วนพีสิบตัว

วัวที่เลี้ยงในทุ่งหญ้าสิบตัว

แกะหนึ่งร้อยตัว

รวมทั้งกวาง เนื้อทรายและละมั่งตัวผู้ ††† อีกหลายตัว และสัตว์ปีกที่ขุนไว้แล้ว

24 ซาโลมอนปกครองอยู่เหนือแผ่นดินทั้งหมดและเหนือกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส จากทิฟซาห์ไปจนถึงกาซา และมีสันติภาพอยู่รอบตัว 25 ตลอดช่วงชีวิตของซาโลมอน ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลตั้งแต่นานจนถึงเบเออร์เชบา ทุกคนต่างมีชีวิตอยู่อย่างปลอดภัย นั่งอยู่ใต้เงาอุโมงค์และต้นมะเดื่อของตน

26 ซาโลมอนมีคอกขังม้าแต่ละตัวอยู่สี่พัน ††† คอก เป็นม้าสำหรับลากรถรบ และมีทหารบนรถม้าอยู่หนึ่งหมื่นสองพันคน 27 ผู้ว่าของแต่ละเขต เมื่อถึงเวลาที่จะต้องจัดส่งเสบียงอาหารให้กษัตริย์และคนทั้งหมดที่นังกินร่วมโต๊ะกับกษัตริย์ พวกเขาต่างก็ส่งเสบียงมาตามเดือนของตน และไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องเลย 28 พวกเขายังได้นำข้าวบาร์เลย์และฟางสำหรับพวกม้าลากรถรบและพวกม้าอื่นๆไปเก็บไว้ตามสถานที่ของมัน

ความเฉลียวฉลาดของซาโลมอน

29 พระเจ้าได้ให้ซาโลมอนมีความเฉลียวฉลาดและการมองเห็นที่ทะลุปรุโปร่งและมีความเข้าใจมากมายเหมือนนกบีบิตทรายบนชายหาด 30 ความเฉลียวฉลาดของซาโลมอนนั้นเหนือกว่าความฉลาดของทุกคนในฝั่งตะวันออก และเหนือกว่าความเฉลียวฉลาดทั้งสิ้นของคนในประเทศอียิปต์ 31 เขาฉลาดกว่าใครๆทั้งหมด แม้แต่เอธานชาวเอสร่าห์ หรือพวกลูกชายของมาโฮล คือเฮมมาน คาลุคัล และดาร์ตา ชื่อเสียงของซาโลมอนได้เลื่องลือไปทั่วทุกชาติที่อยู่ล้อมรอบ 32 เขาได้พูด คำสุภาพไว้ถึงสามพันข้อ และบทเพลงต่างๆของเขาก็มีจำนวนถึงหนึ่งพันกับห้าเพลง

33 ซาโลมอนได้บรรยายถึงชีวิตของพืช ตั้งแต่ต้นสนชนิดแรกของเลบานอนไปจนถึงต้นหญ้าที่งอกออกมาจากกำแพงต่างๆ เขายังสอนเกี่ยวกับพวกสัตว์และนก สัตว์เลี้ยงคลาน 5 และปลา 34 คนจากทุกชาติต่างก็มาฟังความเฉลียวฉลาดของซาโลมอน ซึ่งคนเหล่านี้ถูกส่งมาจากกษัตริย์ทั่วโลกที่ได้ข่าวเกี่ยวกับความเฉลียวฉลาดของเขา

†† ส่วย เงินที่ประชาชนให้กับกษัตริย์ที่เขาชนะพวกเขาได้ † ประเทศเหล่านี้ ... ชีวิตของซาโลมอน แสดงให้เห็นว่าประเทศเหล่านี้ได้ทำข้อตกลงสันติภาพกับซาโลมอนเป็นเพราะอำนาจอันยิ่งใหญ่ของเขา †† สามสิบโคเร เท่ากับ 6,600 ลิตร †† หกสิบโคเร เท่ากับ 13,200 ลิตร ††† กวาง เนื้อทรายและละมั่งตัวผู้ คือกวางป่าชนิดต่างๆ ††† สัตว์ ปะโยคนี้มาจากสำเนากรีกโบราณตรงกับ 2 พงศาวดาร 9:25 แต่สำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “สิหมัน” 5 สัตว์เลี้ยงคลาน สิ่งที่เลี้ยงคลานได้ อาจรวมถึงสัตว์ชนิดอื่นๆตั้งแต่แมลงต่างๆไปจนถึงสัตว์จำพวกกิ้งก่า กุ้งชนิดต่างๆและปลา

ชาโลมอนเตรียมวัดตุสร้างวิหาร

(2 พศต. 2:1-18)

5 เมื่อสิรามกษัตริย์ของเมืองไทรโระได้ยินว่าชาโลมอนได้รับการเฉลิมขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากดาวิดพ่อของเขา กษัตริย์สิรามจึงได้ส่งทูตของเขาไปหาชาโลมอน เพราะเขาเป็นเพื่อนที่ดีของดาวิดตลอดมา² ชาโลมอนจึงได้ส่งข้อความนิมาถึงสิรามว่า³ “ท่านก็รู้ว่าดาวิดพ่อของข้าพเจ้าไม่สามารถที่จะสร้างวิหารเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ เพราะต้องคอยสู้รบกับพวกศัตรูที่อยู่ล้อมรอบเขา จนกระทั่งพระยาห์เวห์ได้ปราบพวกศัตรูให้อยู่ใต้เท้าของเขา⁴ แต่ตอนนี้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ให้ข้าพเจ้าหยุดพักจากสงครามแล้วในทุกๆด้าน และไม่มีการต่อสู้หรือความหายนะใดๆอีก⁵ ข้าพเจ้าจึงตั้งใจว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ตามที่พระยาห์เวห์ได้เคยบอกไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้า เมื่อพระองค์พูดว่า ‘ลูกชายของเจ้าคนที่เราจะให้ขึ้นบนบัลลังก์แทนเจ้านั้น จะเป็นผู้สร้างวิหารเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรา’⁶ อย่างนั้น ช่วยส่งคนให้ตัดต้นสนซีดาร์ของเลบานอนไว้ให้กับข้าพเจ้าด้วย คนของข้าพเจ้าจะทำงานร่วมกับคนของท่าน และข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้กับท่านสำหรับคนของท่าน ตามจำนวนค่าจ้างที่ท่านกำหนดมา ท่านก็รู้ว่าข้าพเจ้าไม่มีคนที่มีความชำนาญในการตัดไม้[†] เหมือนกับชาวซีโดน”

7 เมื่อสิรามได้ยินข้อความของชาโลมอน ก็รู้สึกพอใจอย่างมาก และพูดว่า “วันนี้ เราขอสรรเสริญองค์พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ให้ลูกชายที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่งกับดาวิดเพื่อที่จะปกครองชนชาติที่ยิ่งใหญ่นี้”⁸ สิรามได้ส่งข้อความไปถึงชาโลมอนว่า “เราได้รับข้อความที่ท่านส่งถึงเราแล้ว และจะทำตามทุกอย่างที่ท่านต้องการ เราจะจัดหาไม้สนซีดาร์และไม้สนสามใบให้กับท่าน⁹ บรรดาคนของเราจะชักลากไม้เหล่านั้นลงมาจากเลบานอนไปที่ทะเล และเราจะเอาไม้เหล่านั้นไปรวมกันล่องเป็นแพไปตามทะเลจนถึงสถานที่ที่ท่านกำหนดไว้ และที่นั่นเราจะแยกพวกมันออกและท่านก็สามารถเอามาใช้ได้ ท่านสามารถตอบพวกเราได้ด้วยการส่งเสบียงอาหารให้กับคนในวังของเราเช่นกัน”

10 สิรามจึงได้จัดส่งไม้สนซีดาร์และไม้สนสามใบให้กับชาโลมอนตามที่เขาต้องการทุกอย่าง¹¹ ชาโลมอนก็ได้ให้แบ่งสลีสี่ล้านสี่แสนลิตร[‡] เป็นอาหารให้กับคนในวังของสิราม และน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์สี่แสนสี่หมื่นลิตร^{*} ชาโลมอนทำอย่างนี้ให้กับสิรามปีแล้วปีเล่า

12 พระยาห์เวห์ให้ความเฉลียวฉลาดกับชาโลมอน ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับเขา สิรามและชาโลมอนก็ได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรต่อกันและอยู่กันอย่างสันติ

13 กษัตริย์ชาโลมอนได้เกณฑ์พวกแรงงานมาจากทั่วทั้งอิสราเอลรวมสามหมื่นคน¹⁴ เขาได้ส่งคนเหล่านั้นออกไปที่เลบานอน โดยแบ่งแรงแกันไป เวนละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เพื่อพวกเขาจะได้อยู่ในเลบานอนหนึ่งเดือนและได้อยู่ที่บ้านของพวกเขาสองเดือน อาโดนिरัมทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมคนงาน¹⁵ ชาโลมอนมีคนแบกหามอยู่เจ็ดหมื่นคนและมีคนตัดหินแปดหมื่นคนที่ทำงานอยู่ในแถบเนินเขา¹⁶ มีหัวหน้าคนงานอีกสามพันสามร้อยคนที่ทำหน้าที่ดูแลงานในโครงการและคอยส่งงานคนงาน¹⁷ กษัตริย์ชาโลมอนได้สั่งให้พวกเขาตัดหินก้อนใหญ่ๆที่มีราคาแพงออกมาจากเหมืองหิน เพื่อใช้หินที่ตกแต่งแล้วนี้วางเป็นฐานรากของวิหาร¹⁸ ข้างแกะสลักของชาโลมอนและสิรามและคนจากเกบาล[‡] ต่างตกแต่งไม้และหินเพื่อนำมาสร้างเป็นวิหาร

ชาโลมอนสร้างวิหาร

(2 พศต. 3:1-14; 4:1-10, 19-22; 5:1)

6 เป็นเวลาสี่ร้อยแปดสิบปี[‡] หลังจากทีชาโลมอนได้อพยพออกมาจากประเทศอียิปต์ ในเดือนคิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สองของปี ตรงกับปีที่สี่ที่ชาโลมอนเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ชาโลมอนได้เริ่มสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้น² วิหารที่กษัตริย์ชาโลมอนได้สร้างขึ้นให้พระยาห์เวห์นั้นมีขนาดยาวหกสิบศอก^{‡‡} กว้างยี่สิบศอก^{‡‡} และสูงสามสิบศอก[§] ด้านหน้าของห้องโถงใหญ่ของวิหาร มีระเบียงที่ยื่นออกมาสิบศอก และมีความกว้างยี่สิบศอกซึ่งเท่ากับความกว้างของวิหารพอดี⁴ พระองค์ได้สร้างช่องหน้าต่างแคบๆหลายบานไว้ด้านบนของผนังวิหาร⁵ ช่องหน้าต่างนี้ด้านในเล็กกว่าด้านนอก⁵ ชาโลมอนได้สร้างห้องโดยรอบ ติดกับผนังรอบห้องโถงใหญ่และห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ห้องพวกนี้มีสามชั้น⁶ ฝาผนังด้านนอกของห้องโถงใหญ่นั้น ด้านล่างหนากว่าด้านบนเป็นหยักบ่าเข้าไป เพื่อจะได้วางไม้คาน ไม้คานจะได้ไม่ทะลุฝาผนังเข้าไป จึงทำให้พวกห้องด้านบนกว้างกว่าพวกห้องด้านล่าง พวกห้องชั้นล่างสุดกว้างห้าศอก^{§§} ชั้นที่สองกว้างหกศอก[§] และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก^{§§§} ในการก่อสร้างวิหารนี้ จะใช้แต่หินที่ได้รับการตัดแต่งเรียบร้อยแล้วจากเหมืองหินเท่านั้น ก็เลยไม่มีเสียงค้อน หรืออี่เต้อ หรือเครื่องมืออื่นๆที่มาจากเหล็ก

8 ทางเข้าห้องพวกนี้ อยู่ที่ชั้นหนึ่ง ตรงด้านทิศใต้ของวิหาร ข้างในมีบันไดขึ้นจากชั้นหนึ่งไปชั้นสอง และจากชั้นสองไปชั้นสาม

9 ชาโลมอนก็ได้สร้างวิหารนเจจนเสร็จสมบูรณ์ พระองค์ได้สร้างหลังคาวิหาร โดยมีขอและแผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์¹⁰ แล้วพระองค์ได้สร้างพวกห้องที่ล้อมรอบวิหารจนเสร็จ แต่ละห้องสูงห้าศอก และมีพวกไม้คานที่ทำจากสนซีดาร์วางพาดอยู่บนหยักบ่าของฝาผนังวิหาร

11 คำพูดของพระยาห์เวห์มาถึงชาโลมอนว่า¹² “ถ้าหากเจ้าทำตามกฎต่างๆของเรา ทำตามข้อบังคับทุกข้อและรักษาคำสั่งทุกอย่างของเรา และใช้ชีวิตตามนั้น เราก็จะทำตามคำสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับดาวิดพ่อของเจ้า เราจะทำตามคำสัญญาที่เรากล่าวไว้ในวิหารนี้ที่เจ้ากำลังสร้างขึ้น และเราจะไม่ละทิ้งประชาชนชาวอิสราเอลของเรา”

14 ชาโลมอนจึงได้สร้างวิหารหลังนั้นจนเสร็จสมบูรณ์

15 พระองค์ใช้แผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ ครอบคลุมด้านในที่ทำจากหินโดยรอบ ตั้งแต่พื้นไปจนถึงเพดาน และปูทับพื้นหินทั้งหมดในวิหารด้วยแผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนสามใบ¹⁶ ที่ด้านบนสุดของวิหาร พระองค์ใช้แผ่นกระดานที่ทำจากไม้สนซีดาร์ก็กันห้องขึ้นมาตั้งแต่พื้นจนถึงเพดาน มีขนาดยาวยี่สิบศอก เพื่อให้เป็นห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด¹⁷ ห้องโถงใหญ่ด้านหน้ามีขนาดยาวยี่สิบศอก^{§§§} ภายในวิหารใช้ไม้สนซีดาร์ที่แกะสลักลายนำเต้า[§] และลายดอกไม้บานกรูไว้จนหมด ไม่เห็นส่วนที่เป็นหินเลย

19 ชาโลมอนได้สร้างห้องศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ด้านในสุดของวิหารจนเสร็จ เพื่อใช้เป็นที่วางหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์²⁰ ห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้มีขนาดยาวยี่สิบศอก^{§§} กว้างยี่สิบศอกและสูงยี่สิบศอก เขาใช้ทองคำบริสุทธิ์ทับไว้ที่ด้านในของห้อง และเขาได้สร้างแท่นเผาเครื่องหอมที่ทำจากไม้สนซีดาร์ตั้งไว้ตรงหน้าห้องนี้ และเอาทองบรูแท่นเผาเครื่องหอมนี้²¹ ชาโลมอนนำทองคำบริสุทธิ์ไว้ที่ด้านในของวิหาร และใช้ทองคำนี้ไว้ที่หน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่ได้บุทองคำไว้แล้ว²² แล้วด้านในของวิหารก็

‡‡ สี่ร้อยแปดสิบปี ประมาณ 960 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด ‡‡‡ หกสิบศอก หรือ 31.5 เมตร ‡‡‡ ยี่สิบศอก หรือ 10.5 เมตร § สามสิบศอก หรือ 15.75 เมตร สำหรับภาษากรีกโบราณเขียนไว้ว่า 25 ศอก §† หน้าต่าง... วิหาร อาจจะหมายถึงหน้าต่างที่มีลวดลายฉลุ §†† ห้าศอก หรือ 2.6 เมตร §‡ หกศอก หรือ 3.2 เมตร §‡‡ เจ็ดศอก หรือ 3.7 เมตร §†† สิบศอก หรือ 10 เมตร §‡†† หน้าเต้า พิษชนิดหนึ่งมีเกยาว ผลของมันมีลักษณะเหมือนเหยือกน้ำและเมื่อทิ้งไว้นานจะแข็งขึ้นจนเหมือนไม้ §§† ยี่สิบศอก หรือ 10.5 เมตร

† คนที่มีความชำนาญในการตัดไม้ หรือช่างไม้ คือคนที่ทำงานกับไม้ ในสมัยโบราณหมายถึงคนตัดไม้ด้วย †† สี่ล้านสี่แสนลิตร หรือ สองหมื่นโคเร ‡ สี่แสนสี่หมื่นลิตร หรือ สองหมื่นบัท ‡‡ เกบาล หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “บุลลอส”

ทองคำไว้ทั้งหมด แทนเผาเครื่องหอมที่ตั้งอยู่หน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ก็บูธทองคำด้วย

23 ภายในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เขาได้ใช้ไม้มะกอกสร้างเป็นทูตสวรรค์มีปีก ไว้สององค์ แต่ละองค์มีความสูงสิบศอก 24 ปีกข้างหนึ่งของทูตองค์แรก มีความยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งยาวห้าศอก วัดจากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก 25 ทูตสวรรค์มีปีกองค์ที่สองก็วัดได้สิบศอกด้วย ทั้งสององค์มีขนาดและรูปร่างเหมือนกัน 26 ทูตสวรรค์มีปีกทั้งสององค์นั้นสูงสิบศอกเท่ากัน 27 ซาโลมอนได้วางทูตสวรรค์มีปีกทั้งสององค์ไว้ภายในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ปีกข้างหนึ่งของทูตสวรรค์ทั้งสองนั้นแตะกันอยู่ตรงกลางห้อง ส่วนปีกอีกข้างของทูตทั้งสองนั้นก็ไปติดกับฝาผนังแต่ละด้าน 28 และทูตสวรรค์มีปีกทั้งสององค์นั้นก็มิทองคำบูธ

29 บนฝาผนังด้านในของห้องโถงใหญ่และห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น มีทั้งรูปทูตสวรรค์มีปีก รูปต้นอินทผลัม และดอกไม้บานสลักอยู่มากมาย 30 พื้นของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และห้องโถงใหญ่ของวิหาร บูธด้วยทองคำ 31 ตรงทางเข้าของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดคนงานได้เอาไม้มะกอกมาสร้างเป็นประตูขึ้นสองบาน และทำการรอบประตูเป็นรูปห้าเหลี่ยม 32 ซาโลมอนให้พวกช่างทำบานประตูทั้งสองนั้นจากไม้มะกอก และแกะสลักรูปทูตสวรรค์มีปีก ต้นปาล์มและดอกไม้บานไว้มากมาย และบูธด้วยทองคำ

33 ตรงทางเข้าห้องโถงใหญ่ พวกเขาได้ใช้ไม้มะกอกมาทำการรอบประตูเป็นรูปสี่เหลี่ยม 34 พวกเขาได้เอาไม้สนสามใบมาสร้างเป็นสองประตู แต่ละประตูก็มีบานประตูสองบานที่พับได้ 35 พวกช่างได้แกะสลักลายทูตสวรรค์มีปีก ต้นปาล์มและดอกไม้บานบนบานประตูเหล่านั้น และบูธด้วยทองคำ

36 แล้วพวกช่างก็ได้เอาหินที่ตัดแต่งแล้วมาสร้างเป็นกำแพงล้อมรอบลานด้านในไว้ กำแพงแต่ละด้านสร้างขึ้นด้วยหินที่ตัดแต่งแล้วสามชั้น กับไม้สนชนิดาร์อีกหนึ่งชั้น

37 พวกเขาเริ่มก่อสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นในเดือนคิฟ (เป็นเดือนที่สองของปี) ซึ่งตรงกับปีที่สี่ที่กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล 38 วิหารสร้างเสร็จในปีที่สิบเอ็ดที่ซาโลมอนเป็นกษัตริย์ ในเดือนบูล (ซึ่งเป็นเดือนที่แปดของปี) วิหารก็สร้างเสร็จตามรายละเอียดที่ได้กำหนดไว้ทุกอย่าง ซาโลมอนได้ใช้เวลาในการสร้างวิหารทั้งหมดเจ็ดปี

วังของซาโลมอน

7 ซาโลมอนได้ใช้เวลาถึงสิบสามปีในการสร้างวังของเขา 2 เขายังได้สร้างตึกที่มีชื่อเรียกว่า “ป่าของเลบานอน” ขึ้นมาตึกแห่งนี้มีความยาวหนึ่งร้อยศอก † กว้างห้าสิบศอก ‡ และสูงสามสิบศอก § โดยมีเสา ¶ ที่ทำจากไม้สนชนิดาร์สี่แถว ที่ปลายเสาแต่ละต้น จะมียอดเสาที่ทำจากไม้สนชนิดาร์รองรับเพดานอยู่ 3 มีคานที่ทำจากไม้สนชนิดาร์พาดขวางอยู่ เสาแต่ละแถวมีคานพาดอยู่สิบห้าต้น รวมทั้งหมดสี่สิบห้าต้น บนคานพวกนี้ มีกระดานไม้สนชนิดาร์มุ่งเป็นหลังคาอยู่ 4 ที่ผนังด้านข้างของทั้งสองด้าน มีหน้าต่างเรียงกันอยู่สามแถว ตั้งอยู่ตรงข้ามกันพอดี 5 ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ต่างก็มีสามประตู และมีกรอบประตูเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า

6 ซาโลมอนได้สร้างระเบียงที่เรียกว่า “ระเบียงเสา” มีความยาวห้าสิบศอก กว้างสามสิบศอก ที่ด้านหน้าของระเบียงมีหลังคาปิด ซึ่งมีพวกเสารองรับอยู่

7 พระองค์ได้สร้างห้องบัลลังก์ที่พระองค์จะใช้ในการตัดสินคดีห้องนั้นเรียกว่า “หอพิพากษา” ห้องนั้นไม่สนชนิดาร์ตั้งแต่พื้นจนถึงเพดาน

8 หลังหอพิพากษานี้ก็มีลาน วงที่ซาโลมอนพักอยู่สร้างล้อมรอบลานนั้น ลักษณะของวงนั้นจะเหมือนกับหอพิพากษา เขายังสร้างวงอย่างเดียวกันนี้ให้กับภรรยาของเขาที่เป็นลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ด้วย

9 ตึกทั้งหมดเหล่านี้สร้างด้วยหินราคาแพง หินเหล่านี้ถูกตัดตามขนาดที่ต้องการด้วยเลื่อยและทำให้เรียบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง หินราคาแพงเหล่านี้ใช้ทำตั้งแต่ฐานรากขึ้นไปจนถึงยอดของกำแพง สิ่งก่อสร้างทั้งหมดเหล่านี้ จากข้างนอกเข้าไปจนถึงลานใหญ่และจากฐานขึ้นไปจนถึงหลังคา แม้แต่กำแพงรอบๆ ลานก็สร้างขึ้นด้วยหินราคาแพงเหล่านี้ 10 พวกช่างรากทั้งหลายถูกสร้างขึ้นด้วยก้อนหินขนาดใหญ่ราคาแพง บานก็อันมีขนาดยาวถึงสิบศอก †† และบางก้อนก็มีขนาดยาวถึงแปดศอก ††† แล้วบนหินเหล่านั้นก็ยังมีหินอื่นๆที่มีราคาแพงและไม้คานที่ทำจากไม้สนชนิดาร์ด้วย 12 มีพวกกำแพงล้อมรอบลานของวัง ของวิหารและระเบียงของวิหาร กำแพงเหล่านี้ สร้างด้วยหินสองชั้น และท่อนไม้สนชนิดาร์อีกหนึ่งชั้น

13 กษัตริย์ซาโลมอนได้ส่งคนไปที่เมืองไทรซ เพื่อไปนำตัวชายคนหนึ่งชื่ออัสราม 5 มาที่เมืองเยรูซาเล็ม 14 แม่ของอัสราม เป็นชาวอิสราเอลจากเผ่าเนฟทาลี พ่อของเขาก็ตายไปแล้วมาจากเมืองไทรซ อัสรามเป็นช่างทองสัมฤทธิ์ อัสรามมีความเชี่ยวชาญมาก และมีประสบการณ์ในงานที่เกี่ยวกับทองสัมฤทธิ์ทุกประเภท เขาได้มาหากษัตริย์ซาโลมอนและได้ทำงานทั้งหมดตามที่ได้รับมอบหมายมา

15 เขาหล่อเสาทองสัมฤทธิ์ขึ้นสองต้นสำหรับระเบียง แต่ละต้นสูงสิบแปดศอก †† และมีขนาดโดยรอบสิบสองศอก ††† เสานี้กลวงและมีเนื้อเหล็กหนาหนึ่งฝ่ามือ †††† เขายังได้ทำหัวเสาทองสัมฤทธิ์สองอัน เพื่อไปวางไว้บนยอดเสาสองต้นนั้น หัวเสาแต่ละอันสูงห้าศอก ††††† มีตาข่ายที่ทำขึ้นจากโซ่ผูกห้อยบนหัวเสาทั้งสองต้น 18 เขาได้หล่อลูกทาบทิมขึ้นเป็นแถวสองแถวล้อมรอบหัวเสานั้น เขาเอาลูกทาบทิมทองสัมฤทธิ์เหล่านั้นทับตาข่ายแต่ละอันเพื่อปิดหัวเสาที่อยู่บนยอดเสาแต่ละต้น 19 หัวเสาที่อยู่บนยอดเสาทำขึ้นเป็นรูปดอกไม้ 20 หัวเสาที่อยู่บนยอดเสาเหนือตาข่ายที่ห้อยลงมาเป็นรูปขาม ลูกทาบทิมสองร้อยลูกห้อยอยู่เป็นแถวล้อมรอบหัวเสา 21 อัสรามตั้งเสาทองสัมฤทธิ์ขึ้นไว้ที่หน้าระเบียงของวิหาร เขาตั้งชื่อเสาที่ตั้งอยู่ทางด้านซ้าย ††† ว่ายาคินและตั้งชื่อเสาที่ตั้งอยู่ทางด้านขวา ††† ว่าโบอาส 22 หัวเสาที่อยู่บนยอดของเสาเหล่านั้นมีรูปร่างเหมือนดอกไม้ แล้วงานก่อสร้างเสาเหล่านั้นก็ได้เสร็จสิ้นลง

23 อัสรามได้หล่อขันทะเล †††† ขึ้นจากเหล็กหล่อ มีรูปร่างเป็นวงกลมวัดความกว้างจากขอบด้านหนึ่งไปถึงอีกด้านหนึ่งได้สิบศอก และสูงห้าศอก มีความยาวโดยรอบสามสิบศอก 24 ที่ได้ขอบของขันทะเลนั้น อัสรามได้หล่อนำเตาขึ้นสองแถวล้อมรอบขันทะเลนั้น หล่อเป็นเนื้อเดียวกันกับขันทะเลนั้น 25 ขันทะเลนั้นตั้งอยู่บนนิ้วตัวผู้สิบสองนิ้ว มีสามตัวหันหน้าไปทางทิศเหนือ สามตัวหันหน้าไปทางทิศตะวันตก อีกสามตัวหันไปทางทิศใต้และสามตัวที่เหลือหันไปทางทิศตะวันออก ขันทะเลนั้นวางอยู่บนตัวพวกมัน ส่วนหางของพวกมันหันเข้าหากันอยู่ด้านใน 26 ขันทะเลนี้มีความหนาหนึ่งฝ่ามือ ††††† และที่ขอบของมันมีลักษณะเหมือนขอบของถ้วยน้ำคือเป็นเหมือนดอกลิลลี่ที่บานออก ขันนี้สามารถเก็บน้ำได้สี่หมื่นสี่พันลิตร †††††

† กรอบประตูเป็นรูปห้าเหลี่ยม คงหมายถึงบนประตูทำจากไม้สามชั้น ทรงบานไม้ใช้เป็นปลายแหลม †† หนึ่งร้อยศอก หรือ 52.5 เมตร †‡ หัวสิบศอก หรือ 26.25 เมตร ††† สามสิบศอก หรือ 15.8 เมตร ภาษากรีกโบราณแปลไว้ว่า 25 ศอก †††† เสา เป็นเสาหินหรือไม้ที่มีการตกแต่งประดับประดาอย่างสวยงามบนหัวเสา

††† สิบศอก หรือเท่ากับ 5.25 เมตร †††† แปดศอก หรือ 4.2 เมตร ††††† อัสราม หรืออัสราม †††† สิบแปดศอก หรือ 9.5 เมตร ††††† สิบสองศอก หรือ 6.3 เมตร ††††† เสาเหล็กกลวง ... หนาหนึ่งฝ่ามือ ประโยคนี้มาจาก สำเนาแปลกรีกโบราณ ††††† หัวศอก หรือ 2.6 เมตร ††††† ขั้ว ด้านทิศใต้ ††††† ขั้ว ด้านทิศเหนือ ††††† ขันทะเล ขันเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ในวิหาร

27 เขายังได้สร้างรถเข็นสิบคันจากทองสัมฤทธิ์ แต่ละคันยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอกและสูงสามศอก ²⁸ ต่อไปนี่คือวิธีสร้างรถเข็นเหล่านี้ พวกมันมีแผงสี่เหลี่ยมด้านเท่าฝังอยู่ในโครง ²⁹ บนแผงและโครงเหล่านี้มีพวกรูปสิงห์ พวกรูปวัวตัวผู้ และรูปทูตสวรรค์มีปีก แกะสลักอยู่ ทั้งด้านบนและด้านล่างของบรรดารถสิงห์และรูปวัวตัวผู้เหล่านี้มีลายมาลัยดอกไม้ที่ใช้ค้อนทำขึ้น ³⁰ รถเข็นแต่ละคันมีล้อสี่ล้อ ทั้งล้อและเพลที่ทำขึ้นจากทองสัมฤทธิ์ และบนรถเข็นจะมีอ่างน้ำหนึ่งใบวางอยู่บนที่รองรับตรงมุมทั้งสี่ที่รองรับแต่ละอันทำจากทองสัมฤทธิ์ และมีลวดลายมาลัยดอกไม้ไม่ตอกอยู่ ³¹ มีโครงด้านบน ซึ่งมีช่องสำหรับขามใหญ่ โครงนั้นสูงหนึ่งศอก ³² ช่องเปิดนี้มีลักษณะกลม วดขนาดที่ฐานได้กว้างหนึ่งศอกครึ่ง ³³ และมีการแกะสลักลวดลายไว้โดยรอบช่องเปิดนั้น โครงนั้นสี่เหลี่ยมไม่กลม ³⁴ มีล้อสี่ล้ออยู่ใต้โครงนั้น และเพลของล้อเหล่านี้เชื่อมติดเข้ากับล้อ แต่ละล้อมีเส้นผ่าศูนย์กลางหนึ่งศอกครึ่ง ³⁵ ลักษณะของล้อเหมือนกับล้อของรถรบ ทั้งเพล วาล้อ ซี่ล้อและดุมล้อ ล้วนหล่อขึ้นจากเหล็กสัมฤทธิ์ ³⁶ รถเข็นแต่ละคันมีที่รองรับอยู่ตรงมุมทั้งสี่ ที่รองรับนี้เป็นเนื้อเดียวกันกับรถเข็นนั้น ³⁷ ด้านบนของรถเข็นมีขอบทองสัมฤทธิ์สูงครึ่งศอกล้อมรอบเป็นเนื้อเดียวกันกับรถเข็น ³⁸ สุรามได้แกะสลักลายพวกทูตสวรรค์มีปีก พวกสิงห์และพวกต้นปาล์มมากมายลงบนพื้นผิวของที่รองรับและบนแผงเหล่านี้ ที่ไหนมีช่องว่างเขาก็จะแกะลายพวกมาลัยไว้จนทั่ว ³⁹ นี่คือนิธีที่เขาสร้างรถเข็นทั้งสิบคัน รถเข็นเหล่านี้หล่อขึ้นจากแม่พิมพ์อันเดียวกันจึงมีรูปร่างและขนาดเหมือนกันหมด ⁴⁰ แล้วสุรามก็ได้ทำอ่างน้ำทองสัมฤทธิ์ขึ้นสิบอ่าง แต่ละอ่างจุน้ำได้แปดร้อยแปดสิบลิตร ⁴¹ แต่ละอ่างกว้างสี่ศอก วางอยู่บนรถเข็น รถเข็นละหนึ่งใบ ⁴² เขาวางรถเข็นห้าคันไว้ทางด้านใต้ของวิหารและอีกห้าคันไว้ทางด้านเหนือ เขาวางชั้นทะเลไว้ทางด้านใต้ที่มุมทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของวิหาร ⁴³ เขายังได้ทำหม้ออีกหลายใบ รวมทั้งทัพพีและขามประพรม แล้วสุรามก็ได้ทำงานทุกอย่างภายในวิหารของพระยาห์เวห์ที่กษัตริย์ได้สั่งเขาไว้จนเสร็จสิ้นลง นั่นก็คือ

⁴¹ เสาสองต้น
หัวเสาสองอันที่มีรูปร่างเหมือนอ่างเพื่อวางไว้บนยอดเสา
ดาชายสองชุดที่ใช้สำหรับประดับบนหัวเสารูปอ่างที่อยู่บนยอดเสาสองต้นนั้น
⁴² ทัพพีมีสี่ร้อยลูกสำหรับดาชายสองชุด (ดาชายแต่ละชุดมีทัพพีอยู่สองร้อยลูกไว้สำหรับประดับหัวเสารูปขามที่อยู่บนเสาทั้งสองต้น)
⁴³ รถเข็นสิบคันพร้อมกับอ่างน้ำสิบอ่าง
⁴⁴ ชั้นทะเลและวัวตัวผู้สิบสองตัวที่ฐานรองของมัน
⁴⁵ หม้อ ทัพพี ขามประพรม และพวกจานทั้งหมด สำหรับวิหารของพระยาห์เวห์
ของต่างๆที่สุรามได้ทำขึ้นให้กับกษัตริย์ชาวโลมอนสำหรับวิหารของพระยาห์เวห์ล้วนทำขึ้นจากทองสัมฤทธิ์ขัดมัน ⁴⁶ กษัตริย์สั่งให้หล่อของเหล่านี้ด้วยแม่พิมพ์ดินเหนียวที่นำมาจากแม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ระหว่างสุคคทและศาราธาน ⁴⁷ ชาวโลมอนไม่เคยซังนำหนักของเหล่านี้เพราะมีมากเกินไป จึงไม่สามารถบอกน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดที่ใช้ไป
⁴⁸ ชาวโลมอนยังทำข้าวของเครื่องใช้ต่างๆที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์อีกด้วย ประกอบไปด้วย
แท่นบูชาทองคำ
โต๊ะทองคำสำหรับใช้วางขนมปังไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์

49 โคมไฟเงินที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ (ซึ่งตั้งอยู่ที่ด้านหน้าของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ทั้งทางขวาและทางซ้ายมีอยู่ข้างละห้าโคม) บรรดาดอกไม้ประดิษฐ์ทองคำและตะเกียงรวมทั้งคิมคิบ ⁵⁰ พวกถ้วย กรรไกรตัดใส่ตะเกียง ขามประพรม พวกจานสำหรับใส่เครื่องหอม และกระถางไฟ ที่ทำจากทองคำ บานพับทองคำสำหรับประตูของห้องชั้นในสุดคือห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และสำหรับประตูทุกประตูที่ห้องโถงใหญ่ของวิหาร ⁵¹ เมืองงานทุกอย่างที่กษัตริย์ชาวโลมอนได้ทำให้กับวิหารของพระยาห์เวห์เสร็จสิ้นลง เขาได้นำของต่างๆที่ดาวิดพ่อของเขาได้อุทิศไว้ ทั้งเงินและทองและเครื่องใช้ทุกอย่าง นำมาวางไว้ในคลังสมบัติของวิหารของพระยาห์เวห์

การอุทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์
(2 พศต. 5:2-6:40)

8 แล้วกษัตริย์ชาวโลมอนก็ได้เรียกพวกผู้อาวุโสของอิสราเอลพวกคน ให้มาพบที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อให้มาเป็นพยานในการย้ายที่แห่งขื่อตกลางของพระยาห์เวห์จากเมืองของดาวิด คือเมืองศิโยน ขึ้นไปยังวิหาร ² แล้วคนเหล่านั้นทั้งหมดของอิสราเอลก็ได้มาอยู่ร่วมกับกษัตริย์ชาวโลมอน ในช่วงงานเทศกาลในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด ³ เมื่อพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของอิสราเอลมาถึง นักบวชทั้งหลายก็ได้ยกที่แห่งขื่อตกลางขึ้น ⁴ และพวกเขาได้นำหินของพระยาห์เวห์ที่ออกมา รวมทั้งเต็นท์ที่ตบ และเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดภายในเต็นท์ พวกนักบวชและบรรดาดาวเลวี แบกของเหล่านี้ไว้ ⁵ และกษัตริย์ชาวโลมอนกับผู้ร่วมชุมนุมทั้งหมดของอิสราเอลที่ได้มารวมตัวอยู่กับเขาก็ไปอยู่ต่อหน้าหินนั้น และได้ถวายแกะและวัวจำนวนมหาศาลจนนับไม่ถ้วนเป็นเครื่องบูชา ⁶ แล้วพวกนักบวชก็นำหินแห่งขื่อตกลางของพระยาห์เวห์ เข้าไปในที่ของมันในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่อยู่ด้านในสุดของวิหาร และวางที่บนหินไว้ ⁷ ที่ได้ปีกของทูตสวรรค์มีปีกสององค์นั้น ⁸ ทูตสวรรค์มีปีกทั้งสององค์วางปีกออกเหนือที่วางหินนั้น และเงาของทูตสวรรค์นั้นก็ทอดยาวลงบนหินและที่คานหามทั้งหมด ⁹ คานหามเหล่านั้นยาวมาก จนปลายของคานนั้นสามารถมองเห็นได้จากห้องศักดิ์สิทธิ์หน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น แต่คนอยู่นอกห้องศักดิ์สิทธิ์ ก็จะมองไม่เห็น และคานเหล่านี้ยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้ ¹⁰ ในหินนั้น ไม่มีสิ่งอื่นใด นอกจากแผ่นหินสองแผ่นที่โมเสสได้ใส่ลงไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งที่เขาอยู่ที่ภูเขาไซเนบ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระยาห์เวห์ได้ทำขื่อตกลางกับชาวอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาได้ออกมาจากประเทศอียิปต์แล้ว ¹¹ หลังจากที่พวกนักบวชออกไปจากห้องโถงศักดิ์สิทธิ์แล้ว ก็เกิดกลุ่มเมฆ ¹² ขึ้นในวิหารของพระยาห์เวห์ ¹³ กลุ่มเมฆนั้น ทำให้พวกนักบวชไม่สามารถทำพิธีใดๆในนั้นได้เลย เพราะรัศมีของพระยาห์เวห์ได้เข้าครอบคลุมวิหารของพระองค์แล้ว ¹⁴ แล้วชาวโลมอนก็พูดว่า
“พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่า
พระองค์จะอาศัยอยู่ในเมฆดำทึบนั้น ¹⁵”
¹⁶ เราได้สร้างวิหารที่งามสง่าอย่างยิ่งสำหรับพระองค์
เป็นสถานที่ที่พระองค์จะได้มาอาศัยอยู่ตลอดไป”
¹⁷ แล้วกษัตริย์ก็ได้หันไปหาคนอิสราเอลทั้งหมดที่ยืนชุมนุมกันอยู่ที่นั่น และขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขา
¹⁸ แล้วชาวโลมอนก็พูดว่า
“ขอสรรเสริญองค์พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล มีมือของพระองค์นั้นได้ทำให้เกิดความสำเร็จลุล่วง ตามที่พระองค์ได้สัญญา-

²⁸ ใน 2 พงศาวดาร 4:2-6 §§§ หนึ่งในฝ่ามือ ประมาณ 7.6 เซนติเมตร §§§ สี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยมหรือ 20,000 บัท † สามศอก หรือ 1.6 เมตร †† หนึ่งศอกเท่ากับ 52.5 เซนติเมตร † † † หนึ่งศอกครึ่ง หรือ 79 เซนติเมตร † † † แปดร้อยแปดสิบลิตร หรือ สิบลิตร

§§ เมฆ เป็นเหตุการณ์สำคัญพิเศษที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าอยู่กับประชาชนชาวอิสราเอล ††† พระยาห์เวห์... เมฆดำทึบนั้น นำมาจากภาษาฮีบรู ถ้าเป็นฉบับแปลกรีกโบราณจะเขียนว่า “พระยาห์เวห์ได้สร้างดวงอาทิตย์ให้ส่องแสงอยู่บนท้องฟ้า แต่พระองค์ได้เลือกที่จะอาศัยอยู่ในเมฆดำทึบนั้น”

ญาไว้ด้วยปากของพระองค์เองกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าว่า¹⁶ 'ตั้งแต่นั้นที่เราได้พาอิสราเอลชนชาติของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรายังไม่เคยเลือกเมืองหนึ่งเมืองใดจากเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อที่จะใช้สร้างวิหารเป็นเกียรติให้กับชื่อของเราเลย + แต่ตอนนี้ เราได้เลือกดาวิดมา เพื่อให้เขามาปกครองอิสราเอลชนชาติของเรานั่น'

17 ดาวิดพ่อของข้าพเจ้าเคยคิดอยู่ในใจว่า เขาจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งให้เป็นเกียรติกับชื่อของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล¹⁸ แต่พระยาห์เวห์ได้พูดกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าคิดอยู่ในใจว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งสำหรับชื่อของเรานั่น นับเป็นสิ่งที่ดี¹⁹ แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่ใช้คนที่จะได้สร้างวิหารนั้น ลูกชายของเจ้าต่างหากจะเป็นคนสร้างวิหารนั้นให้กับชื่อของเรา ลูกชายที่เป็นเลือกเนื้อเชื้อไขของเราเอง'

20 พระยาห์เวห์ได้รักษาสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้ เราได้สืบทอดบัลลังก์ต่อกับดาวิดพ่อของเรา และตอนนี้ เราได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอลเหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้ และเราก็ได้สร้างวิหารหลังหนึ่งสำหรับชื่อของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว²¹ เราได้จัดสถานที่ขึ้นแห่งหนึ่งภายในวิหารนั้นเพื่อใช้วางหีบ ซึ่งในหีบนั้นมีข้อตกลงของพระยาห์เวห์ใส่อยู่ เป็นข้อตกลงที่พระองค์ได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา ตอนที่พระองค์ได้นำพาเราออกจากแผ่นดินอียิปต์²²

22 แล้วซาโลมอนก็ไปยืนอยู่ต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่อยู่ตรงหน้าที่ชุมนุมอิสราเอลทั้งหมด เขากางแขนออกและชูขึ้นบนฟ้าสวรรค์²³ และเขาก็พูดว่า

"ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่จะเหมือนกับพระองค์ ไม่ว่าจะบนสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก พระองค์เป็นผู้ที่รักษาข้อตกลงแห่งความรักอันมั่นคงกับพวกผู้รับใช้ของพระองค์ที่เชื่อฟังพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจของเขา²⁴ พระองค์ได้รักษาข้อตกลงกับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้สัญญาไว้ด้วยปากของพระองค์และในวันนี้พระองค์ก็ได้ทำให้คำสัญญานั้นสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีด้วยมือของพระองค์²⁵

ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ขอรักษาสัญญาอื่นๆที่พระองค์ได้ทำไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้าผู้รับใช้พระองค์ด้วยเถิด พระองค์พูดว่า 'ดาวิด ถ้าลูกหลานของเจ้าระมัดระวังในทุกๆสิ่งที่พวกเขาทำ เพื่อที่จะเดินอยู่ต่อหน้าเราเหมือนกับที่เจ้าได้ทำไว้ เจ้าจะไม่มีวันขาดคนที่มาตั้งบนบัลลังก์ของอิสราเอลต่อหน้าเราเลย'²⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ในตอนนี้ขอให้พระองค์ทำให้คำพูดของพระองค์ที่ได้สัญญาไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นความจริงด้วยเถิด

27 แต่ พระเจ้า พระองค์จะอาศัยอยู่กับพวกเรานบนโลกนี้จริงๆหรือ แม้แต่ฟ้าสวรรค์และสวรรค์ชั้นสูงสุดนั้นยังไม่สามารถรองรับพระองค์ได้ แล้วนับประสาอะไรกับวิหารที่เราได้สร้างขึ้นหลังนี้เล่า²⁸ แต่โปรดฟังคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ด้วยเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดฟังเสียงร่ำร้องและคำอธิษฐานที่ผู้รับใช้ของพระองค์ กำลังอธิษฐานอยู่ต่อหน้าพระองค์ในวันนี้²⁹ ในอดีต พระองค์พูดว่า 'ชื่อของเราจะสถิตอยู่ที่นั่น' ขอให้ดวงตาของพระองค์เฝ้ามองวิหารหลังนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ได้อธิษฐานตอนหันหน้าเข้าหาสถานที่นี้ด้วยเถิด³⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาอธิษฐานหันหน้ามายังสถานที่นี้ด้วยเถิด ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานจากบนฟ้าสวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ และเมื่อพระองค์ได้ยินแล้ว ขอให้พระองค์ยกโทษให้กับพวกเราด้วยเถิด

31 เมื่อคนหนึ่งคนใดทำผิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และต้องสาบานเมื่อเขามาสาบานต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในวิหารแห่งนี้³² ขอโปรดรับฟังจากบนฟ้าสวรรค์และตัดสินพวกผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด ขอพระองค์ตัดสินโทษคนที่ทำผิด โดยให้ความผิดของเขาตกลงบนหัวของเขาเอง และประกาศความบริสุทธิ์ของเขาที่บริสุทธิ์ โดยให้รางวัลกับเขาตามความบริสุทธิ์ของเขา

33 เมื่อประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ป่วยแพ้ต่อศัตรู เพราะทำความผิดบาปต่อพระองค์ และเมื่อพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์ และสรรเสริญชื่อของพระองค์ และมาอธิษฐานร้องขอต่อพระองค์ในวิหารแห่งนี้³⁴ โปรดฟังพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และอภัยให้กับความบาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และนำพวกเขากลับสู่แผ่นดินที่พระองค์ได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของเราด้วยเถิด

35 หรือเมื่อพระองค์ปิดสวรรค์ไม่ให้ฝนตกลงมา เพราะประชาชนของพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ถ้าพวกเขาหันหน้ามาทางวิหารอธิษฐาน และสรรเสริญชื่อของพระองค์ และหันจากบาปของพวกเขา เพราะพระองค์ได้ลงโทษพวกเขา³⁶ ก็ขอโปรดฟังจากสวรรค์และให้อภัยบาปของพวกเขาผู้รับใช้พระองค์คืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ โปรดสอนพวกเขาให้ใช้ชีวิตในทางที่ถูกต้อง และขอพระองค์ช่วยส่งฝนให้ตกลงมาบนแผ่นดินที่พระองค์ได้ให้ไว้เป็นมรดกกับประชาชนของพระองค์ด้วยเถิด

37 เมื่อเกิดภาวะอดอยาก หรือมีโรคระบาดบนแผ่นดิน หรือเกิดโรคชืดในพืช หรือเกิดเชื้อราทำลายพืช หรือมีตักแตนวัยบินหรือวัยคลานมาทำลายพืชผล หรือมีศัตรูมาล้อมพวกเขาไว้ในเมืองของพวกเขา ไม่ว่าจะด้วยความหายนะหรือโรคภัยอะไร ที่เกิดขึ้นก็ตาม³⁸ แล้วอิสราเอลชนชาติของพระองค์ หรือคนหนึ่งคนใดได้สำนึกผิด เพราะได้รับความทุกข์ทรมานนั้น และได้ยื่นมือไปช่วยวิหารแห่งนี้ และอธิษฐานหรืออ้อนวอนต่อพระองค์³⁹ ขอพระองค์ได้โปรดฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ และโปรดยกโทษและช่วยพวกเขาด้วย มีแต่พระองค์เท่านั้นที่รู้จักใจของมนุษย์ทุกคน อย่างนั้นได้โปรดตอบแทนพวกเขาตามการกระทำของพวกเขาด้วยเถิด⁴⁰ เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่พวกเขาใช้ชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์ได้ยกไว้กับบรรพบุรุษของเรา

41 ส่วนคนต่างชาติที่ไม่ใช่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาได้เดินทางมาจากแดนไกล เพราะชื่อเสียงของพระองค์⁴² เพราะพวกเขาได้ยินชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และมีอันทูลร้องปลั่ง และแขนที่ยื่นออกมาพร้อมที่จะช่วย เมื่อคนต่างชาติหันหน้ามาทางวิหารนี้และอธิษฐาน⁴³ ขอพระองค์ได้โปรดฟังจากสวรรค์ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ และโปรดทำทุกอย่างตามที่คนต่างชาติคนนั้นขอจากพระองค์ด้วยเถิด เพื่อชนทุกชาติบนโลกนี้จะได้รู้จักชื่อเสียงของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนกับที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ทำ และเพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าวิหารหลังนี้ที่ข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นมาเป็นของพระองค์

44 เมื่อประชาชนของพระองค์ไปรบกับศัตรูของพวกเขา ไม่ว่าจะ เป็นสถานที่ใดก็ตามที่พระองค์ส่งพวกเขาไป และเมื่อพวกเขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ โดยหันหน้าไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือกไว้และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระองค์⁴⁵ ก็ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของพวกเขาจากบนสวรรค์ และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด

46 เมื่อพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เพราะไม่มีใครรอกที่ไม่ทำบาปเลย และพระองค์โกรธพวกเขาและส่งพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของศัตรูที่เข้ามาจับพวกเขาไปเป็นเชลย และพาไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรูไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลก็ตาม⁴⁷ ถ้าพวกเขาสำนึกผิดตอนอยู่ในแผ่นดินที่พวกเขาถูกจับไปนั้น และพวกเขาได้กลับตัวกลับใจ แล้วได้อ้อนวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้ที่จับพวกเขาไปนั้น และพวกเขาพูดว่า 'พวกเราได้ทำบาป และทำผิดไปแล้ว พวกเราได้ทำตัวเลวมาก'⁴⁸ และถ้าพวกเขาหันกลับ

+ เรายังไม่ ... ชื่อของเราเลย ข้อความนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ และตรงกับ 2 พงศาวดาร 6:5-6 แต่ไม่พบในสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน

มาหาพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจของพวกเขาในแผ่นดินของศัตรูที่
ได้จับตัวพวกเขาไป และได้เอริชฐานต่อพระองค์โดยหันหน้ามา
ทางแผ่นดินของตนเอง ที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของ
พวกเขา และได้หันไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือกไว้ และหันไป
ทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระองค์
49 ก็ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของพวกเขา
จากบนสวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์นั้น และช่วยเหลือ
พวกเขาด้วยเถิด 50 และโปรดยกโทษให้กับชนชาติของพระองค์
ที่ได้ทำบาปต่อพระองค์ไป แล้วโปรดให้อภัยต่อการทรยศทั้งสิน
ที่พวกเขาทำต่อพระองค์ และโปรดทำให้ผู้ที่จับพวกเขาไป สง-
สารพวกเขาด้วยเถิด 51 เพราะพวกเขาเป็นชนชาติของพระองค์
และเป็นสมบัติของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ได้พาออกมาจาก
แผ่นดินอียิปต์ ออกมาจากเตาหลอมเหล็กนั้น
52 ขอให้ดวงตาของพระองค์ มองดูการอ้อนวอนของผู้รับใช้ของ
พระองค์คนนั้น และขออิสราเอลชนชาติของพระองค์ และเมื่อใด
ก็ตามที่พวกเขาเรียกร้องเรียกหาพระองค์ ขอให้พระองค์ฟังพวกเขา
53 เพราะพระองค์ได้แยกพวกเขาออกจากชนชาติทั้งหลายใน
โลกนี้ เพื่อที่จะให้พวกเขามาเป็นสมบัติของพระองค์เอง เหมือน
กับที่พระองค์เคยสัญญาไว้ผ่านโมเสสผู้รับใช้พระองค์ เมื่อครั้งที่
พระองค์ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ได้นำบรรพบุรุษของพวกข้าพ-
เจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์”

ชาโลมอนอวยพรที่ประชุม

54 เมื่อชาโลมอนอธิษฐานและอ้อนวอนต่อพระยาห์เวห์เสร็จ
แล้ว เขาก็ลุกไปจากหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ตรงที่เขาได้
คุกเข่าลงและยกมือขึ้นสู่ฟ้า 55 เขาได้ยืนขึ้นและอวยพรคนอิสรา-
เอลทั้งหมดที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นี่ ด้วยเสียงอันดังว่า
56 “ขอสรรเสริญองค์พระยาห์เวห์ ผู้ที่ได้ให้อิสราเอลชนชาติของ
พระองค์ได้หยุดพัก ตามที่พระองค์เคยให้สัญญาไว้ ไม่มีคำสัญญา
ดีสักเรื่องของพระองค์ที่ได้ให้ไว้ผ่านทางโมเสสผู้รับใช้พระองค์
ได้ล้มเหลวไป 57 ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเราอยู่กับ
พวกเราเหมือนที่พระองค์เคยอยู่กับบรรพบุรุษของพวกเรา ขอให้
พระองค์อย่าได้ละทิ้งพวกเราไปเลย 58 ขอให้พระองค์หันเหจิตใจ
ของพวกเราให้มาอยู่กับพระองค์ เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตตามวิถีทาง
ทั้งสินของพระองค์ และเพื่อเราจะได้รับการรักษา คำสั่ง กฎ และข้อ
บังคับทั้งหลายของพระองค์ ที่พระองค์ได้สั่งไว้กับบรรพบุรุษของ
พวกเรา 59 และขอให้คำพูดเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้
อ้อนวอนต่อหน้าพระยาห์เวห์ อยู่ใกล้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
พวกเราทั้งกลางวันและกลางคืน และขอให้พระองค์ช่วยเหลือผู้
รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ และช่วยเหลืออิสราเอลชนชาติของพระ-
องค์ ตามความจำเป็นในแต่ละวัน 60 เพื่อว่าทุกชนชาติบนโลกนี้
จะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าองค์อื่นอีก 61 อย่าง
นั้น ขอให้ห่มเทวดาอย่างเต็มทีให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
พวกเรา และใช้ชีวิตตามกฎทั้งหลายของพระองค์ และรักษาคำ
สั่งทั้งหลายของพระองค์ อย่างที่ท่านทำในวันนี้”

ชาโลมอนถวายเครื่องบูชา

(2 พศต. 7:4-11)

62 แล้วกษัตริย์และประชาชนอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่กับเขาก็
ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ 63 ชาโลมอนได้ถวาย
สัตว์เหล่านี้เพื่อเป็นเครื่องสังสรรค์บูชาให้แก่พระยาห์เวห์ คือวัว
สองหมื่นสองพันตัว แกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว แล้วกษัตริย์กับ
ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้อุทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์

64 ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ได้ทำการอุทิศส่วนกลางของลาน
ที่อยู่ด้านหน้าวิหารของพระยาห์เวห์นั้นให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อว่า
เขาจะได้ใช้ที่นั้นเป็นที่ถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ด
พืช และส่วนไขมันสัตว์ของเครื่องสังสรรค์บูชา เพราะแท่นบูชาที่

ทำจากทองสัมฤทธิ์ที่ตั้งไว้ตรงหน้าพระยาห์เวห์นั้นเล็กเกินไป
สำหรับเครื่องบูชาทั้งหมดนี้

65 แล้วชาโลมอนก็ได้จัดงานเลี้ยงฉลอง[†] ขึ้นในเวลานั้น และ
ชาวอิสราเอลทั้งหมดก็มาร่วมงานกับเขาด้วย เป็นการชุมนุมที่
ยิ่งใหญ่มาก มีประชาชนมากนับตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทไปไกล
จนถึงลำธารอียิปต์ พวกเขาได้เฉลิมฉลองกันต่อหน้าพระยาห์เวห์
พระเจ้าของพวกเขา เป็นเวลาเจ็ดวัน^{††} แล้วในวันที่แปด ชา
โลมอนก็ไปส่งประชาชนกลับบ้าน พวกเขาได้อวยพรให้กับ
กษัตริย์ และก็กลับบ้านไปด้วยจิตใจสำนึกดี เนื่องจากสิ่งดี
ทั้งหมดที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับดาวิดผู้รับใช้พระองค์และให้กับ
อิสราเอลชนชาติของพระองค์

พระเจ้ามาปรากฏกับชาโลมอนอีก

(2 พศต. 7:11-22)

9 เมื่อชาโลมอนได้สร้างวิหารของพระยาห์เวห์และวังของ
กษัตริย์เสร็จสิ้นลง และได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาต้องการ
จะทำสำเร็จแล้ว 2 พระยาห์เวห์ได้มาปรากฏตัวกับเขาอีกเป็นครั้ง
ที่สอง เหมือนกับที่พระองค์เคยปรากฏตัวกับเขามาแล้วในเมือง
กิเบโอน 3 พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า

“เราได้ยินคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนที่เจ้าได้พูดไว้ต่อหน้าเรา
เราได้ทำให้วิหารแห่งนี้ ที่เจ้าได้สร้างขึ้นมาศักดิ์สิทธิ์แล้ว และชื่อ
ของเราจะได้รับเกียรติจากที่นั่นตลอดไป เราจะเฝ้าดูและระลึก
ถึงที่นั่นเสมอ 4 ส่วนตัวเจ้าเอง ถ้าเจ้าใช้ชีวิตอยู่ต่อหน้าเราด้วยใจ
ที่ซื่อตรงและถูกต้องเหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเจ้าทำ และทำตาม
ที่เราสั่งทุกอย่าง และรักษากฎและข้อบังคับทุกข้อของเรา
5 เราจะรักษาบัลลังก์ของตระกูลเจ้าให้มั่นคงอยู่เหนืออิสราเอล
ตลอดไป เหมือนกับที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด พ่อของเจ้า ตอนที่
เราพูดว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อสายที่จะขึ้นมานั่งบนบัลลังก์ของ
อิสราเอล’

6 แต่ถ้าเจ้าหรือลูกหลานของเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา และ
ไม่รักษาคำสั่งและกฎต่างๆที่เราได้ให้พวกเจ้าไว้ และไปรับใช้
พวกพระอื่น และไปกราบไหว้พวกมัน 7 เราก็จะตัดอิสราเอลออก
จากแผ่นดินที่เราได้ให้พวกเขาไว้ และจะโยนวิหารแห่งนี้ที่เราได้
ทำให้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับชื่อเสียงของเราให้พ้นสายตาเราไป แล้ว
อิสราเอลก็จะเป็นที่หัวเราะเยาะและเหยียดหยามของชนชาติทั้ง
หลาย 8 วิหารนี้จะกลายเป็นซากปรักหักพัง 9 คนที่เดินผ่านไปมา
จะตะลึงงัน และผิวปากเย้ย และถามกันว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์ถึง
ได้ทำอย่างนี้กับแผ่นดินนี้และวิหารหลังนี้เล่า’ 9 ประชาชนก็จะ
ตอบว่า ‘เพราะพวกเขาละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ผู้
ที่ได้นำบรรพบุรุษของพวกเขามาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และ
พวกเขาได้อ่านเขนโอบกอดพระอื่น ๆ และก้มกราบรับใช้พระเหล่านั้น
พระยาห์เวห์จึงได้นำความหายนะอย่างนี้มาสู่พวกเขา”

10 กษัตริย์ชาโลมอนได้ใช้เวลาถึงยี่สิบปีในการสร้างตึกทั้งสอง
หลังนี้ ซึ่งก็คือวิหารของพระยาห์เวห์และวังของครอบครัว
กษัตริย์ และในช่วงปลายปีที่ยี่สิบนี้เอง 11 กษัตริย์ชาโลมอนได้
มอบเมืองยี่สิบเมืองในแคว้นกาลิลีให้กับกษัตริย์ฮิรามแห่งเมือง
ไทระ เพราะว่าฮิรามได้จัดหาไม้สนซีดาร์และไม้สนสามใบและ
ทองคำให้กับเขาเท่าที่เขาอยากได้ 12 แต่เมื่อฮิรามออกจากเมือง
ไทระเพื่อไปตรวจดูเมืองเหล่านั้นที่ชาโลมอนได้มอบให้กับเขา
เขากลับไม่พอใจพวกมัน 13 เขาถามไปว่า “น้องชาย นี่ท่านได้
มอบเมืองประเภทไหนให้เราท่านนะ” และเขาก็ได้เรียกเมืองเหล่านี้น่า
หน้าว่า แผ่นดินคาบูล[‡] ซึ่งเป็นชื่อที่เรียกกันอยู่จนถึงทุกวันนี้ 14

† งานเลี้ยงฉลอง น่าจะเป็นงานเทศกาลปลดปล่อย †† ข้อนี้เป็นไปตาม
ฉบับแปลกรีกโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเพิ่มคำว่า พวกเขาฉลองไปอีกเจ็ด
วัน เป็นเวลาทั้งหมดสิบสี่วัน ‡ กลายเป็นซากปรักหักพัง คำนี้มาจากฉบับแปล
ภาษาซีเรียโบราณและฉบับแปลภาษาละติน ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า กลายเป็น
ที่สูง †† คาบูล ชื่อนี้เหมือนกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “ไร้ค่า”

ฮีรามได้ส่งทองคำไปให้กับกษัตริย์ซาโลมอนใช้สร้างวิหาร ประ-
มาณสี่ตัน †

งานอื่นๆที่ซาโลมอนได้ทำ
(2 พศด. 8:3-18)

15 กษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์คนงานมาสร้างวิหารของพระ-
ยาห์เวห์ รวมทั้งวังของเขาเอง ตลอดจนเฉลียง †† ต่างๆและกำแพงของเมืองเยรูซาเล็ม และสร้างเมืองฮาไซร์ เมืองเมกิดโดและเมืองเกเซอร์ขึ้นมาใหม่

16 ในอดีตกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์เคยเข้าโจมตีและยึดเอาเมืองเกเซอร์ไว้ เขาได้เผาเมืองนี้และได้ฆ่าชาวคานาอันที่อาศัยอยู่ในเมืองนั้น เมื่อซาโลมอนแต่งงานกับลูกสาวของฟาโรห์ ฟาโรห์ก็ได้ยกเมืองนี้ให้เป็นสินสมรสกับลูกสาวของเขา คือเมียของซาโลมอนนั่นเอง 17 แล้วซาโลมอนก็ได้สร้างเมืองเกเซอร์ขึ้นมาใหม่ ซาโลมอนได้สร้างเมืองเบธโฮโรนล่างขึ้นมา 18 และเขาก็ยังสร้างเมืองบาอัลทและเมืองทามาร์ขึ้นมาในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งในแผ่นดินของเขาด้วย 19 รวมทั้งสร้างเมืองต่างๆที่ใช้สำหรับเก็บข้าวของและเมืองสำหรับไว้รถรบ และม้าศึกทั้งหลายของเขา และสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาอยากจะทำ ทั้งในเยรูซาเล็ม ในเลบานอนและตลอดทั่วทั้งเขตแดนที่เขาปกครองอยู่

20 มีชนชาติอื่นที่หลงเหลือในแผ่นดินนี้ที่ไม่ใช่ชาวอิสราเอล คือชาวอามอไรต์ ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวซีโวกต์และชาวเยนุส 21 คนเหล่านี้ เป็นเชื้อสายของคนเหล่านี้ที่ชาวอิสราเอลไม่สามารถฆ่าได้หมด ซาโลมอนได้บังคับคนเหล่านี้ให้มาเป็นทาสใช้แรงงานอย่างที่เขาเป็นอยู่จนถึงทุกวันนี้ 22 แต่ส่วนชาวอิสราเอลแล้ว ซาโลมอนไม่ได้บังคับให้มาเป็นทาส พวกเขาได้มารับใช้เป็นการ เป็นข้าราชการ เป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง เป็นผู้บังคับบัญชาการรบ และเป็นทหารซิริมมาของเขา

23 มีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ห้าร้อยห้าสิบคนที่ยอดเยี่ยมาต่าง ๆ ของกษัตริย์ซาโลมอน พวกเขามีหน้าที่คอยดูแลคนงาน

24 ลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ได้ย้ายออกจากเมืองของดาวิดไปสู่วังที่ซาโลมอนได้สร้างไว้ให้กับนาง เขายังสร้างเฉลียงไว้ให้ด้วย

25 ซาโลมอนได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่นบูชาที่เขาได้สร้างไว้ให้กับพระยาห์เวห์ ปีละสามครั้ง และเขาได้เผาเครื่องหอมบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ และเขาก็ได้จัดการทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับวิหารจนเสร็จสิ้น

26 กษัตริย์ซาโลมอนยังได้สร้างกองเรือกำปั่นไว้ที่เมืองเอซีโอน-เกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้กับเฮโลทบนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินของเอโดม 27 และฮีรามได้ส่งพวกกะลาสีเรือที่ชำนาญทะเล ซึ่งเป็นคนของเขาให้ไปรับใช้อยู่ในกองเรือกำปั่นกับคนของซาโลมอน 28 พวกเขาได้เดินเรือไปถึงโอฟีร์และได้นำทองคำหนักประมาณสิบสี่ตันครึ่ง ‡ กลับมาให้กษัตริย์ซาโลมอน

ราชินีแห่งเชบามาเยี่ยมซาโลมอน
(2 พศด. 9:1-28)

10 เมื่อราชินีแห่งเชบามาได้ยินถึงชื่อเสียงของซาโลมอน ที่นำเกียรติยศมาให้กับชื่อของพระยาห์เวห์ นางก็ได้มาทดสอบเขาด้วยคำถามมากมาย 2 นางมาถึงเมืองเยรูซาเล็มพร้อมกับข้าราชการมากมาย นางมีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศชนิดต่างๆ ทองคำเป็นอันมาก รวมทั้งพลอยมีค่า นางได้มาหาซาโลมอนและได้พูดถึงที่อยู่ในใจนางกับเขา 3 ซาโลมอนตอบคำถามของนางได้หมด ไม่มีสักข้อที่ยากเกินไปจนเขาไม่สามารถอธิบายให้กับนางได้ 4 เมื่อราชินีแห่งเชบามาได้เห็นความฉลาดหลักแหลมของซาโลมอน รวมทั้งวังที่เขาได้สร้างขึ้น 5 ตลอดจน

† สัติน หรือแปลตรงๆคือ หนึ่งในร้อยยี่สิบตะลันต์ †† เฉลียง หรือ "บ่อมิลโล" น่าจะเป็นส่วนที่ยกสูงขึ้นจากพื้นดิน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพื้นที่ภายในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม ‡ สิบสี่ตันครึ่ง หรือแปลตรงๆได้ว่า สี่ร้อยยี่สิบตะลันต์

อาหารต่างๆบนโต๊ะของเขา ที่นั่งของพวกเจ้าหน้าที่ของเขา พวกผู้รับใช้ของเขาที่สวมเสื้อคลุมยาวที่ยืนคอยรับใช้อยู่ พวกผู้ถือถ้วยของเขาและเครื่องเผาบูชาทั้งหลายที่เขาถวายอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ นางก็รู้สึกตกตะลึงจนลืมหายใจ

6 นางพูดกับกษัตริย์ว่า "ข้าพเจ้าที่ได้ยินตอนอยู่ประเทศของเราเกี่ยวกับความสำเร็จต่างๆและความเฉลียวฉลาดของท่านล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น 7 แต่เราไม่เคยเชื่อสิ่งเหล่านี้มาก่อน จนกระทั่งเราได้มาเห็นกับตาของเราเอง อันที่จริงแล้ว สิ่งที่เราได้ยินมาไม่ถึงครึ่งหนึ่งเสียด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเฉลียวฉลาดหรือความร่ำรวยของท่าน ท่านก็ยังมีมากกว่าข้าพเจ้าที่เราได้ยินมา 8 พวกภรรยาของท่าน † นี้ช่างได้เกียรติจริงๆ พวกเจ้าหน้าที่ของท่านนี้ช่างได้เกียรติจริงๆ ผู้ที่ได้นอนอยู่ต่อหน้าท่านตลอดเวลา และได้ฟังสติปัญญาของท่าน 9 ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ที่ได้ชื่นชมในตัวท่านและได้วางท่านไว้บนบัลลังก์ของอิสราเอล เป็นเพราะความรักที่ไม่มียุติสิ้นสุดของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอล พระองค์จึงทำให้ท่านได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เพื่อรักษาความยุติธรรมและความถูกต้องไว้"

10 และนางก็ได้ให้ทองคำหนักสี่พันหนึ่งร้อยสี่สิบกิโลกรัม †† เครื่องเทศจำนวนมาก และพลอยต่างๆให้กับกษัตริย์ และไม่เคยมีการนำเครื่องเทศเข้ามามากมายเท่ากับที่ราชินีแห่งเชบามาได้นำเข้ามาให้กับกษัตริย์ซาโลมอนในครั้งนี้ก็เลย

11 (กองกำปั่นเรือของฮีรามได้นำทองคำมาจากโอฟีร์ และจากที่นั่น เขาได้นำไม้จันทน์แดง ††† บรรทุกกลับมาด้วยหลายลำเรือ และเพชรพลอยอีกมากมาย 12 กษัตริย์ได้ใช้ไม้แก่นจันทน์แดงทำเสาสำหรับวิหารของพระยาห์เวห์ และวังของเขา แล้วยังเอาไม้แก่นจันทน์แดงไปทำเป็นพิณเล็ก และพิณใหญ่ให้กับพวกนักร้อง ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ ยังไม่เคยมีใครนำไม้แก่นจันทน์แดงเข้ามา หรือเห็นมากมายอย่างนี้อีกเลย)

13 กษัตริย์ซาโลมอนได้ให้ของทุกอย่างกับราชินีเชบามาตามที่อยากได้หรือขอ นอกเหนือจากของขวัญที่กษัตริย์ให้กับนางอยู่แล้ว แล้วนางก็จากไปและกลับไปประเทศของนางพร้อมกับพวกข้าราชการของนาง

14 ทองคำที่ซาโลมอนได้รับมาแต่ละปีมีน้ำหนักประมาณยี่สิบสามตัน †††† ยังไม่รวมรายได้ ††††† ที่ได้มาจากพวกพ่อค้าและการค้าขายต่างๆ และจากพวกกษัตริย์ของอาระเบียและพวกผู้ว่าการทั้งหลายในแผ่นดินนั้น

16 กษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างโถขนาดใหญ่จำนวนสองร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ตีแล้ว โดยใช้ทองคำหนักประมาณเจ็ดกิโลกรัม †† ต่อโถหนึ่งอัน 17 เขายังได้สร้างโถขนาดเล็กสามร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ตีแล้ว โดยใช้ทองคำประมาณเกือบสองกิโลกรัม ††† ต่อโถหนึ่งอัน กษัตริย์ซาโลมอนได้นำโถเหล่านี้ไปวางไว้ในวังที่มีชื่อเรียกว่า "ป่าของเลบานอน"

18 แล้วกษัตริย์ก็ได้สร้างบัลลังก์ที่ยิ่งใหญ่ฝังงาช้างและบุด้วยทองคำอย่างดี 19 บัลลังก์นี้มีบันไดหกชั้นและที่พนักพิงมียอดกลม มีที่วางแขนอยู่ที่ด้านข้างทั้งสองข้าง โดยมีสิงห์ยืนอยู่ข้างละหนึ่งตัว 20 และยังมียี่สิบสองตัวซึ่งแต่ละตัวยืนอยู่ที่ปลายสุดทั้งสองข้างของบันไดแต่ละชั้น บันไดมีทั้งหมดหกชั้น ไม่มีอาณาจักรไหนมีของอย่างนี้เลย 21 ด้วยเครื่องดีมของซาโลมอนทุกใบล้วนทำจากทองคำ และเครื่องเรือน ††††† ทุกอย่างในวังแห่งป่าของเลบานอนก็ทำจากทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดเลย

†† พวกภรรยาของท่าน คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กับเขียนว่า คนของท่าน ††† สี่พันหนึ่งร้อยสี่สิบกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งในร้อยยี่สิบตะลันต์ †††† ไม้จันทน์แดง เป็นไม้ชนิดพิเศษอย่างหนึ่ง ไม่มีใครรู้แน่นอนว่าเป็นไม้ประเภทใด ††††† ยี่สิบสามตัน หรือแปลตรงๆได้ว่า หกร้อยหกสิบหกตะลันต์ ††††† รายได้ คือทองคำที่ได้จากบรรดาเรือบรรทุกสินค้าหรือเรือของทหาร ††††† เจ็ดกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หกร้อยเชเชล (เหมือนข้อ 29) ††††† เกือบสองกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า สามมิน (เหมือนข้อ 29) ††††† เครื่องเรือน อาจหมายถึงบรรดาจาน เครื่องใช้ต่างๆหรืออาวุธ

ที่ทำให้ขึ้นจากเงิน เพราะในยุคของซาโลมอนนั้นเงินแทบจะไม่มีค่าอะไรเลย

22 กษัตริย์มีกองเรือกำปั่นซึ่งแล่นอยู่ในทะเลร่วมกับกองเรือของกษัตริย์ซีราวม กองเรือนี้จะกลับมาสามปีครั้งโดยจะบรรทุกทองคำ เงินและงาช้างรวมทั้งสิ่งใหญ่และสิ่งเบาบนมาด้วย

23 กษัตริย์ซาโลมอนสำหรั้งกษัตริย์ทุกองค์ในโลกนี้ ในเรื่องความร่ำรวยและความเฉลียวฉลาด 24 โลกทั้งโลกต่างพากันมาขอเข้าพบซาโลมอน เพื่อที่จะได้ฟังความเฉลียวฉลาดของเขาที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของเขา 25 ปีแล้วปีเล่า ทุกๆคนที่มาต่างก็นำของขวัญมาให้เขา ไม่ว่าจะเป็นเงินหรือทองคำ เสื้อผ้า อาวุธ เครื่องเทศ ม้าหรือล่อ

26 กษัตริย์ซาโลมอนได้สะสมทรัพย์และมั่งมีมากมาย เขามีรถรบอยู่หนึ่งพันสี่ร้อยคันและมีม้าอยู่หนึ่งหมื่นสองพันตัว เขาได้เก็บรักษาพวกมั่งมีไว้ตามเมืองต่างๆที่เขาได้สร้างขึ้นมา และได้เก็บไว้ในเมืองเยรูซาเล็มกับเขาด้วย 27 กษัตริย์ได้ทำให้เงินมีมากมายในเมืองเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทำให้ไม้สนซีดาร์มีอย่างเกลื่อนกลาดเหมือนกับไม้มะเดื่อตามเขิงเขา 28 พวกม้าของกษัตริย์ซาโลมอนก็เป็นม้านำเข้าจากอียิปต์และจากเมืองคูเอโดยพวกพ่อค้าของกษัตริย์เป็นผู้ซื้อพวกม้าเหล่านั้นมาจากเมืองคูเอ 29 รถรบสามารถนำเข้ามาได้จากอียิปต์ เป็นเงินหนักเกือบเจ็ดกิโลกรัม ต่อคัน และม้าเป็นเงินหนักเกือบสองกิโลกรัม และพวกเขาก็ได้ส่งพวกม้าและรถรบออกไปขายต่อให้กับพวกกษัตริย์ของชาวฮิตไทต์และกษัตริย์ของชาวอารัม ผ่านทางพ่อค้าของกษัตริย์ซาโลมอน

ซาโลมอนกับเมียทั้งหลายของเขา

11 กษัตริย์ซาโลมอนได้ไปหลงรักกับหญิงชาวต่างชาติอีกหลายคนนอกเหนือไปจากลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ เช่นหญิงชาวโมอับ ชาวอัมโมน ชาวเอโดม ชาวไซดอนและชาวฮิตไทต์ 2 ผู้หญิงเหล่านั้นมาจากชาติต่างๆที่พระยาห์เวห์เคยบอกกับชาวอิสราเอลไว้ก่อนหน้านั้นว่า “พวกเจ้าต้องไม่แต่งงานกับคนเหล่านั้น เพราะพวกเขาจะเปลี่ยนใจของพวกเจ้าให้หันไปติดตามพระของพวกเขา” แต่อย่างไรก็ตาม ซาโลมอนได้ไปหลงรักพวกนาง 3 ซาโลมอนมีเมียเจ็ดร้อยคน ที่เกิดมาจากครอบครัวของกษัตริย์ต่างชาติ และมีเมียน้อยสามร้อยคน และเมียทั้งหลายของเขาก็ได้ชักชวนเขาให้หลงผิดไป 4 เมื่อซาโลมอนแก่ตัวลงพวกเมียของเขาเหล่านั้นได้เปลี่ยนใจของซาโลมอนให้หันไปหาพระอื่น และใจของเขาก็ไม่ได้สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา เหมือนอย่างใจของดาวิดพ่อของเขาสัตย์ซื่อ 5 เขาได้ไปติดตามพระอัสโตเรท † ซึ่งเป็นพระผู้หญิงของชาวไซดอน และพระมิลโคมพระที่นำรังเกียจของพวกชาวอัมโมน 6 อย่างนี้ซาโลมอนได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาไม่ได้ติดตามพระยาห์เวห์อย่างเต็มที่ เหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเขาเคยติดตาม

7 บนเนินเขาที่อยู่ฝั่งตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม ซาโลมอนได้สร้างสถานที่นมัสการให้กับพระเคโมชพระที่นำรังเกียจของชาวโมอับและให้กับพระโมเลค พระที่นำรังเกียจของชาวอัมโมน 8 เขาได้สร้างสถานที่นมัสการให้กับพระของเมียชาวต่างชาติทั้งหลายของเขา พวกนางก็ได้เผาเครื่องหอม และถวายเครื่องสังเวยบูชาให้กับพระของพวกนางที่นั้น

9 พระยาห์เวห์โกรธซาโลมอน เพราะใจเขาได้หันเหไปจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลผู้ที่เคยปรากฏตัวแก่เขาถึงสองครั้ง 10 ถึงแม้ว่าพระองค์ได้เคยห้ามซาโลมอนไม่ให้ติดตามพระอื่นมาแล้ว แต่ซาโลมอนก็ไม่รักษาคำสั่งของพระยาห์เวห์ 11 พระยาห์เวห์จึงพูดกับซาโลมอนว่า “เพราะเจ้ามีความคิดอย่างนี้ และเป็นเพราะเจ้าไม่รักษาข้อตกลงและคำสั่งสอนของเรา ซึ่งเราได้

† พระอัสโตเรท ชาวคานาอันคิดว่าพระผู้หญิงนี้สามารถทำให้ประชาชนมีลูกตก นางเป็นพระแห่งความรักและสงครามของพวกเขา

สั่งเจ้าเอาไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าแน่ และยกมันให้กับลูกน้องของเจ้า 12 อย่างไรก็ตาม เพื่อเห็นแก่ดาวิดพ่อของเจ้า เราจะไม่ทำอย่างนี้ในช่วงที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่ เราจะฉีกมันออกจากมือของลูกชายเจ้า 13 แต่เราจะไม่ฉีกมันออกจนหมดทั้งอาณาจักร เราจะเหลือให้เขาเผ่าหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราและเพื่อเห็นแก่เมืองเยรูซาเล็มที่เราได้เลือกไว้”

พวกศัตรูของซาโลมอน

14 แล้วพระยาห์เวห์ได้ยกชาติดัดขึ้นมาเป็นศัตรูกับซาโลมอน ฮาตัตเป็นชาวเอโดมที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์แห่งเอโดม 15 ในอดีตนั้น ดาวิดเคยต่อสู้กับเมืองเอโดม แม้ทัพโยอาบซึ่งเป็นแม่ทัพของเขา ได้ขึ้นไปตีนั้นเพื่อฝังศพทหารที่ถูกฆ่า แล้วเขาก็ได้ฆ่าผู้ชายทั้งหมดในเมืองเอโดม 16 โยอาบและชาวอิสราเอลทั้งหมดได้อยู่ที่เอโดมเป็นเวลาหกเดือน จนกว่าจะได้ฆ่าพวกผู้ชายทั้งหมดในเอโดม 17 ในขณะที่นั้นฮาตัตยังเป็นเด็กอยู่ เขาได้หลบหนีไปประเทศอียิปต์พร้อมกับพวกข้าราชการชาวเอโดมส่วนหนึ่ง ซึ่งเคยรับใช้พ่อของเขามาก่อน 18 พวกเขาได้ออกเดินทางจากมีเดียไปสู่ปารานแล้วได้พาคนจากปารานไปกับพวกเขาด้วย พวกเขาเดินทางไปยังอียิปต์ไปหากษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ กษัตริย์ฟาโรห์ได้ให้บ้านและที่ดินส่วนหนึ่งรวมทั้งเสบียงอาหารกับฮาตัต

19 กษัตริย์ฟาโรห์ชอบฮาตัตมากและได้ยกน้องสาวของราชินีทาเปเนสเมียเขาให้แต่งงานกับฮาตัต 20 น้องสาวของทาเปเนสได้คลอดลูกชายคนหนึ่งให้ฮาตัต ชื่อว่าเกนบัท ราชินีทาเปเนสได้นำตัวเด็กคนนั้นเข้าไปเลี้ยงในวังของกษัตริย์ เกนบัทจึงได้อาศัยอยู่ที่นั่นกับลูกๆของกษัตริย์ฟาโรห์

21 ในขณะที่ฮาตัตอยู่ในอียิปต์ เขาได้ยินว่าดาวิดได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาแล้ว และแม่ทัพโยอาบก็ตายไปแล้วด้วยเหมือนกัน ฮาตัตจึงพูดกับกษัตริย์ฟาโรห์ว่า “ให้ข้าพเจ้าไปเกิดข้าพเจ้าจะได้กลับไปประเทศของข้าพเจ้า”

22 กษัตริย์ฟาโรห์จึงถามเขาว่า “อยู่กับเรานี้แล้วเจ้ายังขาดอะไรอีกหรือ ถึงได้ขอที่จะกลับไปประเทศของเจ้า”

ฮาตัตตอบว่า “ไม่ขาดอะไรเลยครับท่าน แต่ได้โปรดให้ข้าพเจ้าไปเกิด”

23 พระเจ้ายังได้ยกเรโซนลูกชายของเอลียาดาขึ้นมาเป็นศัตรูกับซาโลมอนอีกคนหนึ่ง เรโซนคนนั้นเคยหลบหนีไปจากกษัตริย์ฮาตัตเอเซอร์แห่งโคบัท ซึ่งเป็นเจ้านายของเขา 24 หลังจากที่ดาวิดได้ทำลายกองทัพของโคบัท เรโซนได้รวบรวมคนจากรอบๆตัวเขาขึ้นมาตั้งตัวขึ้นเป็นผู้นำกองโจร กองโจรกลุ่มนี้ได้ไปที่เมืองตามัสกัส และได้ตั้งหลักแหล่งและเข้าครอบครองเมืองนั้น 25 เรโซนได้กลายเป็นกษัตริย์ของอารัม เขาได้กลายเป็นศัตรูของอิสราเอลนานตลอดชั่วอายุของซาโลมอน และได้ร่วมสร้างปัญหาพร้อมกับฮาตัตด้วย

26 เยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ได้กบฏต่อซาโลมอนด้วย เขาเป็นข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน เขาเป็นคนเอฟราอิมที่มาจากเมืองเศเรดาห์ แม่ของเขาเป็นแม่หม้ายชื่อว่าเศรวาห์

27 นี่คือนิสเหตุที่เขากบฏต่อกษัตริย์ ซาโลมอนกำลังสร้างเฉลียง^{††} และซ่อมช่องโหว่ของกำแพงเมืองของดาวิด พ่อของเขา 28 ในเวลานั้น เยโรโบอัมเป็นผู้ชายคนหนึ่งทำงานอยู่ที่นั่นด้วย ซาโลมอนก็เห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นทำงานได้ดี จึงได้แต่งตั้งให้เขาทำหน้าที่ควบคุมคนงานที่มาจากครอบครัวโยเซฟ 29 ในช่วงนั้น เยโรโบอัมได้เดินทางไปจากเมืองเยรูซาเล็ม และอาหิยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าจากชิโลห์ได้พบเขาบนถนนนั้น ตอนนั้น อาหิยาห์สวมเสื้อคลุมตัวใหม่อยู่ ทั้งสองคนเดินทางออกไปแถบชานเมืองตาม

†† เฉลียง หรือ “บ่อมูลโล” น่าจะเป็นส่วนที่ยกสูงขึ้นจากพื้นดิน ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของพื้นที่ภายในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม ‡ ครอบครัวโยเซฟ ประชาชนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเอฟราอิมและมันเสสซึ่งเป็นลูกชายของโยเซฟ

ลำพังสองคน³⁰ และอาหิยาห์ได้ถูกดลใจคลุมตัวใหม่ที่เขาสวมอยู่ ออกและฉีกมันออกเป็นสิบสองชิ้น

³¹ แล้วอาหิยาห์ได้พูดกับเยโรโบอัมว่า “ท่านเอาไปสับชิ้น เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด ‘ดูไว้ เรากำลังจะฉีกอาณาจักรนี้ออกมาจากมือของซาโลมอนและจะให้เจ้าสับเผ่า’³² แต่เพื่อให้เห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้เราและเมืองเยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล เราจะให้หนึ่งเผ่ากับครอบครัวของดาวิด³³ เราจะทำสิ่งนี้เพราะซาโลมอนละทิ้งเรา และไปบูชาพระอชโทเรทพระผู้หญิงของชาวไซดอน พระเคโมเซของชาวโมอับและพระมิลโคมของชาวอัมโมน และไม่ยอมใช้ชีวิตตามวิถีทางทั้งหลายของเรา และยังไม่ยอมทำในสิ่งที่เราเห็นว่าถูกต้อง ไม่ยอมรักษากฎและข้อบังคับต่างๆของเรา เหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเขาเคยรักษา³⁴ แต่เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดไปจากซาโลมอนหรือ เราได้ให้เขาเป็นผู้ปกครองตลอดชั่วชีวิตของเขา เพื่อให้เห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้เราซึ่งเราได้เลือกขึ้นมาและเป็นผู้ที่ได้อธิษฐานคำสวดต่างๆและกฎทุกข้อของเรา³⁵ เราจะเอาอาณาจักรนี้ไปจากลูกชายของซาโลมอน และให้มันไว้กับเจ้าสับเผ่า³⁶ เราจะให้เผ่าหนึ่งกับลูกชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้เราจะได้มีตะเกียงหนึ่งดวงอยู่ต่อหน้าเราในเยรูซาเล็มตลอดไป เพราะเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองที่เราได้เลือกไว้เพื่อเป็นเกียรติกับชื่อของเรา³⁷ ส่วนเจ้าเยโรโบอัม เราจะรับเจ้าไว้และเจ้าจะได้ปกครองทุกแห่งที่เจ้าต้องการ เจ้าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล³⁸ ถ้าเจ้าทำในสิ่งที่เราสั่งเจ้า และใช้ชีวิตตามวิถีทางทั้งหลายของเรา และทำในสิ่งที่เราเห็นว่าถูกต้อง ด้วยการรักษากฎและคำสั่งต่างๆของเรา เหมือนกับที่ดาวิดผู้รับใช้เราได้ทำมา เราจะอยู่กับเจ้า เราจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่ยั่งยืนอย่างกับที่เราเคยสร้างให้กับดาวิด และเราจะยกอิสราเอลให้กับเจ้า³⁹ เราจะลงโทษลูกหลานของดาวิด เพราะสิ่งที่เขาทำลงไปนี้ แต่จะไม่ลงโทษเขาตลอดไป”

⁴⁰ เพราะอย่างนี้ ซาโลมอนจึงพยายามฆ่าเยโรโบอัม แต่เยโรโบอัมได้หลบหนีไปอียิปต์ในทันที ไปหากษัตริย์ชัชแห่งอียิปต์ และอยู่ที่นั่นจนกระทั่งซาโลมอนตาย

ซาโลมอนตาย

(2 พศต. 9:29-31)

⁴¹ เหตุการณ์อื่นในยุคของซาโลมอน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำรวมทั้งความเฉลียวฉลาดที่เขาได้แสดงออกมา ได้เขียนไว้ในหนังสือประวัติของซาโลมอน⁴² ซาโลมอนได้ครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และปกครองอิสราเอลทั้งหมดเป็นเวลาสี่สิบปี⁴³ แล้วเขาก็ได้ลี้ภัยไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝัง[†] อยู่ในเมืองของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขา และเรโหโบอัมลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

สงครามกลางเมือง

(2 พศต. 10:1-19)

12 เรโหโบอัมได้ไปที่เชเคมเพราะชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ไปที่นั่นเพื่อที่จะแต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์² เมื่อเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทได้ยินเรื่องนี้เข้า (ตอนนั้นเขายังอยู่ในประเทศอียิปต์ซึ่งเป็นที่ที่เขาได้หลบหนีไปจากกษัตริย์ซาโลมอน) เขาจึงออกมาจากอียิปต์ กลับมาบ้านของเขา

³ คนอิสราเอลจึงพูดกับเรโหโบอัมว่า ⁴ “พ่อของท่านได้บังคับให้พวกเราทำงานหนักเหลือเกิน ตอนนี ขอให้ท่านช่วยทำงาน

หนักและแอกอันหนักอึ้งที่เขาเคยวางไว้บนตัวพวกเราให้เบาลงด้วย แล้วพวกเราที่จะรับใช้ท่าน”

⁵ เรโหโบอัมตอบว่า “กลับไปก่อน แล้วอีกสามวันค่อยกลับมาพบเราใหม่” ประชาชนจึงกลับออกไป

⁶ แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ได้ปรึกษากับพวกผู้อาวุโสที่เคยรับใช้ซาโลมอนพ่อของเขาในช่วงที่ซาโลมอนยังมีชีวิตอยู่ เขากล่าวว่า “พวกท่านจะแนะนำให้เราตอบประชาชนพวกนั้นอย่างไรดี”

⁷ พวกเขาตอบว่า “ถ้าในวันนี้ท่านทำตัวเป็นผู้รับใช้ประชาชนเหล่านี้ และอยู่รับใช้พวกเขา และให้คำตอบที่พวกเขาพอใจแล้วละก็ พวกเขาก็จะอยู่เป็นผู้รับใช้ท่านตลอดไป”

⁸ แต่เรโหโบอัมไม่ยอมฟังคำแนะนำที่พวกผู้อาวุโสเหล่านั้นให้เขา เขากลับไปปรึกษากับพวกคนหนุ่มๆที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขา และทำงานให้กับเขาอยู่⁹ เขากลอมคนหนุ่มพวกนั้นว่า “ประชาชนพวกนั้นมาพูดกับเราว่า ‘ช่วยทำให้แอกที่พ่อของท่านวางไว้บนพวกเรา เบาขึ้นด้วยเถิด’ พวกเจ้ามีคำแนะนำอย่างไร พวกเราจะตอบประชาชนพวกนั้นอย่างไรดี”

¹⁰ คนหนุ่มๆเหล่านั้นผู้ที่ได้เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขาตอบว่า “บอกพวกประชาชนที่มาพูดกับท่านว่า ‘พ่อของท่านได้ทำให้แอกของพวกเราหนักเหลือเกิน ขอให้ท่านช่วยทำให้มันเบาขึ้นด้วยเถิด’ บอกพวกเขาไปว่า ‘นิวก็้อยของเรายังหนักกว่าเอวของพ่อเราเสียอีก¹¹ พ่อของเราได้ทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเขียนพวกเจ้าด้วยแส เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแสหางแมงป่อง’”

¹² อีกสามวันต่อมา เยโรโบอัมและประชาชนทั้งหมดก็กลับมาหาเรโหโบอัมตามที่กษัตริย์ได้บอกกับพวกเขาไว้ ที่ว่า “กลับมาหาเราใหม่ในอีกสามวันข้างหน้า”¹³ กษัตริย์ได้ตอบคนเหล่านั้นไปอย่างหยาบคาย เขาได้ปฏิเสธคำแนะนำที่พวกผู้อาวุโสได้ให้กับเขาไว้¹⁴ เขาไปทำตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มๆและพูดไปว่า “พ่อของเราทำให้แอกของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเคยเขียนพวกเจ้าด้วยแส เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแสหางแมงป่อง”¹⁵ ดังนั้นกษัตริย์จึงไม่ยอมฟังเสียงของประชาชน เพราะพระยาห์เวห์เป็นผู้ทำให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น พระองค์ต้องการให้เป็นไปตามคำพูดที่พระองค์ได้พูดไว้กับเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผ่านทางอาหิยาห์คนชิลโอนั้น

¹⁶ เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากษัตริย์ไม่ยอมฟังพวกเขา พวกเขาจึงได้ตอบกษัตริย์ไปว่า

“พวกเราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวดาวิดอย่างนั้นหรือ

พวกเราได้ส่วนแบ่งจากที่ดินของเจสซีหรือ

เปล่าเลย อิสราเอลเอ๋ย กลับบ้านของพวกเรากันเถอะ

ปล่อยให้ ลูกของดาวิด ดูแลคนของพวกเราเอง”

ดังนั้น พวกชาวอิสราเอลจึงกลับบ้านไป¹⁷ แต่สำหรับชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ เรโหโบอัมยังคงเป็นคนปกครองพวกเขาอยู่

¹⁸ กษัตริย์เรโหโบอัมได้ส่งอาโดรัม ซึ่งทำหน้าที่ผู้ควบคุมคนงานไปพูดกับคนอิสราเอล แต่กลับถูกคนอิสราเอลทั้งหมดขว้างก้อนหินใส่จนตาย แต่กษัตริย์เรโหโบอัมรีบขึ้นรถรบของเขาหนี กลับเข้าเมืองเยรูซาเล็ม¹⁹ จากนั้นอิสราเอลต่างก็ต่อต้านครอบครัวของดาวิดจนถึงทุกวันนี้

เยโรโบอัมปกครองอิสราเอล

(2 พศต. 11:1-4)

²⁰ เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้ยินว่าเยโรโบอัมกลับมาแล้ว พวกเขาได้ส่งคนไปเรียกตัวเขาให้เข้าร่วมชุมนุมและแต่งตั้งให้เขาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ยกเว้นเผ่ายูดาห์เพียงเผ่าเดียวที่ยังคงติดตามครอบครัวของดาวิด

²¹ เมื่อเรโหโบอัมมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้รวบรวมครอบครัวชาวยูดาห์ทั้งหมด รวมทั้งเผ่าเบนยามินด้วย ได้นักรบมา

†+ แสหางแมงป่อง แสที่มีชิ้นส่วนเล็กๆที่ทำจากเหล็กฝังอยู่ด้วย

† ซาโลมอนละทิ้งเรา นี้มาจากสำเนาแปลกรีกโบราณ ภาษาซีเรีย และภาษาลาติน แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “พวกเขาละทิ้งเรา” †† ล้างล้างไป... และถูกฝัง แปลตรงๆได้ว่า “ได้นอนหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเขา” † ข้อนี้เป็นไปตามฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า คนอิสราเอลจึงไปหาเยโรโบอัม และเยโรโบอัมพร้อมด้วยชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้ไปหาเรโหโบอัมและพูดกับเขาว่า

หนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะไปทำสงครามกับครอบครัวอิสราเอล เพื่อช่วงชิงอาณาจักรคืนมาให้กับตัวเขาเอง

22 แต่คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเซโหมอาห์คนของพระเจ้าว่า ²³ “ให้บอกกับเรโโฮโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ ลูกชายของซาโลมอน รวมทั้งครอบครัวของยูดาห์และเบนยามินทั้งหมด ตลอดจนชนุประชาชนที่เหลืออยู่ว่า ²⁴ “พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนี้ อย่าขึ้นไปต่อสู้กับพี่น้องอิสราเอลของพวกเจ้าเลย ขอให้พวกเจ้าทุกคนกลับไปบ้านเกิด เพราะเราเองเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องนี้” พวกเขาจึงเชื่อฟังคำพูดของพระยาห์เวห์และกลับบ้านไปตามที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้

25 แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมขึ้นใหม่ในแถบเนินเขาเอฟราอิม และได้อาศัยอยู่ที่นั่น และต่อมาเขาได้ออกจากที่นั่นไปสร้างเมืองเบธเอล † ขึ้น

26 เยโรโบอัมเคยคิดกับตัวเองว่า “อาณาจักรแห่งนี้จะต้องตกไปอยู่ในมือของครอบครัวดาวิดอีกเป็นแน่ ²⁷ ถ้าประชาชนเหล่านี้ยังคงขึ้นไปถวายสัตวบูชาที่วิหารของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็มอีก จิตใจของประชาชนพวกนี้จะหันกลับไปหากษัตริย์เรโโฮโบอัมแห่งยูดาห์เจ้านายของพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะมาฆ่าเราและกลับไปหากษัตริย์เรโโฮโบอัมแห่งยูดาห์” ²⁸ หลังจากที่ปรึกษากับพวกที่ปรึกษาของเขาแล้ว กษัตริย์เยโรโบอัมก็ได้สร้างลูกวัวทองคำขึ้นสองตัว เขาพูดกับประชาชนว่า “พวกท่านขึ้นไปนมัสการที่เยรูซาเล็มนานพอแล้ว อิสราเอลเอ๋ย นี่ไง พวกพระของพวกท่าน ที่ได้นำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์” ²⁹ เขาได้นำลูกวัวทองคำตัวหนึ่งไปตั้งไว้ที่เมืองเบธเอล ‡ และอีกตัวหนึ่งไปตั้งไว้ที่เมืองดาน ³⁰ เรื่องนี้มันบาปสินดี เพราะชาวอิสราเอลเริ่มไปที่เมืองเบธเอล † และเมืองดาน เพื่อนมัสการพวกลูกวัวนั้น

31 นอกจากเรื่องนี้แล้ว เยโรโบอัมยังได้สร้างศาลเจ้าขึ้นตามสถานที่สูง และได้แต่งตั้งนักบวชหลายคนจากคนหลายประเภท แม้บางคนจะไม่ใช่ชาวเลวีก็ตาม ³² เขาได้จัดให้มีงานเทศกาลในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับเทศกาลที่จัดขึ้นในยูดาห์ และได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา นี่คือการที่เขาได้ทำไปในเบธเอล เขาถวายเครื่องสัตวบูชาให้กับรูปปั้นลูกวัวทั้งสองตัวที่เขาได้สร้างขึ้น และที่เบธเอล เขาก็ได้แต่งตั้งนักบวชหลายคนให้อยู่ตามสถานที่นมัสการที่เขาได้ทำขึ้น ³³ ในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปด ซึ่งเป็นเดือนที่เขาเองเป็นคนเลือก เขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชาที่เขาได้สร้างขึ้นในเบธเอล และในช่วงนั้นเขาได้จัดให้มีงานเทศกาลขึ้นสำหรับชาวอิสราเอล และตัวเขาเองก็ได้ขึ้นไปถวายเครื่องหอมบนแท่นบูชา

พระเจ้าพูดต่อต้านเบธเอล

13 พระยาห์เวห์ได้สั่งคนของพระเจ้าคนหนึ่งซึ่งมาจากยูดาห์ให้ไปที่เมืองเบธเอล เขาไปถึงในขณะที่เยโรโบอัมกำลังยืนถวายเครื่องหอมอยู่ข้างแท่นบูชา ² พระยาห์เวห์สั่งให้ชายคนนั้นพูดต่อต้านแท่นบูชานั้นว่า

“แท่นบูชา แท่นบูชา พระยาห์เวห์พูดกับเจ้าว่า ‘ลูกชายคนหนึ่งชื่อโยสิยาห์จะเกิดจากครอบครัวของดาวิด ตอนนั้นพวกนักบวชกำลังถวายเครื่องหอมบนเจ้า แต่โยสิยาห์จะจับพวกนักบวชของสถานที่นมัสการต่างๆนี้ มาเผาเป็นเครื่องสังเวยบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า’ ³”

³ และในวันเดียวกันนั้น คนของพระเจ้ายกก็ได้ให้ลงบอกเหตุว่า เรื่องนี้จะเกิดขึ้นจริง เขาพูดว่า “เรื่องนี้จะเกิดขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่า

† เบธเอล หรือ “เปนีเอล” †† เอเย นี่ไง ... ประเทศอียิปต์ คำพูดนี้เหมือนกับที่อาโรนได้เคยพูดไว้ตอนที่เขาได้สร้างลูกวัวทองคำขึ้นในทะเลทราย ดูในอพยพ 32:4 ‡ เบธเอล เบธเอลเป็นเมืองหลวงเมืองหนึ่งที่อยู่ทางใต้ของอิสราเอล ใกล้กับยูดาห์ †† เมืองดาน อยู่ทางด้านทิศเหนือของอิสราเอล † † † เบธเอล คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณแต่ไม่ได้อยู่ในฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน † † † เผากระดูกคนบนเจ้า จะทำให้แท่นนั้นเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป

พระยาห์เวห์ได้พูดผ่านทางเรา คือแท่นบูชาจะปริแตกออกและซี-เถ้านั่นจะหกรกระจาย”

4 เมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมได้ยินสิ่งที่คนของพระเจ้าร้องออกมาต่อต้านแท่นบูชาที่เบธเอล เขาก็ยืนมือจากแท่นบูชาเข้าไปที่ชายคนนั้น และพูดว่า “จับตัวมันไว้” แต่เมื่อที่เขายื่นออกไปที่ชายคนนั้นกลับเป็นอมพาดไป จนไม่สามารถดึงกลับมาได้ ⁵ และแท่นบูชาก็ได้ปริแตกออกและซีเถ้านั่นก็ได้หกรกระจาย ซึ่งเป็นไปตามกลางบอกเหตุที่คนของพระเจ้าได้ให้ไว้ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ ⁶ แล้วกษัตริย์ก็ได้พูดกับคนของพระเจ้าคนนั้นว่า “ช่วยร้องขอต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน และอธิษฐานให้กับเรา เพื่อให้มีอะไรกลับมาเหมือนเดิมด้วยเถิด”

คนของพระเจ้าคนนั้นจึงได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ และมีมือของกษัตริย์ก็กลับมาใช้ได้เหมือนเดิม ⁷ กษัตริย์ได้พูดกับคนของพระเจ้าว่า “กลับไปบ้านกับเราเถิด ไปกินอาหารกับเรา แล้วเราจะให้ของขวัญกับท่าน”

8 แต่คนของพระเจ้าคนนั้นตอบกษัตริย์ไปว่า “ถึงแม้ท่านจะให้สมบัติของท่านครึ่งหนึ่งกับเรา เราก็จะไม่ไปกับท่าน เราจะไม่กินหรือดื่มในที่นี้ ⁹ เพราะเราได้รับคำสั่งจากพระยาห์เวห์มาว่า ‘เจ้าต้องไม่กินหรือดื่มหรือกลับเส้นทางเดิมที่เจ้ามา’”

¹⁰ เขาจึงใช้ถันอีกสายและไม่ได้ใช้เส้นทางเดิมตอนมาเบธเอล

¹¹ ในตอนนั้นมีผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล และพวกลูกชาย ¹² ของเขา ได้กลับมาบอกเขา ถึงสิ่งที่คนของพระเจ้าคนนั้นได้ทำไปในวันนั้นที่เบธเอล พวกเขายังได้บอกพ่อของเขาในสิ่งที่ชายคนนั้นได้พูดกับกษัตริย์ด้วย ¹² พ่อของเขาถามพวกลูกชายว่า “เขาไปทางไหนแล้ว” พวกลูกชายก็เข้าไปทางที่คนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ ใช้ดินไป ¹³ แล้วชายแก่คนนั้นก็ไปพูดกับพวกลูกๆของเขาว่า “ผูกอานลาให้กับพ่อหน่อย” เมื่อพวกลูกชายผูกอานลาให้กับเขาแล้ว เขาก็ขึ้นขี่มัน

¹⁴ เขาได้ขี่ลาตัวนั้นตามหลังคนของพระเจ้าไป และพบชายคนนั้นนั่งอยู่ใต้ต้นโอ๊ก เขาก็เข้าไปถามว่า “ท่านคือคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์หรือ”

เขาตอบว่า “ใช่แล้ว เราเอง”

¹⁵ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆนั้น จึงได้พูดกับชายนั้นว่า “ไปบ้านเราเถิด ไปกินอาหารด้วยกัน”

¹⁶ คนของพระเจ้าคนนั้นพูดว่า “เราไม่สามารถหันกลับไปกับท่านได้ และไม่สามารถกินหรือดื่มกับท่านในสถานที่แห่งนี้ด้วย”

¹⁷ พระยาห์เวห์ได้บอกกับเราไว้ว่า ‘เจ้าต้องไม่กินหรือดื่มที่นั่นหรือกลับทางเส้นทางเดิมที่เจ้ามานู’”

¹⁸ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนั้นตอบว่า “เราก็คือผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งเหมือนกับท่าน และพูดสวรรค์องค์หนึ่งได้พูดกับเราด้วยคำพูดของพระยาห์เวห์ว่า ‘นำเขากลับบ้านไปกับท่าน เพื่อให้เขาได้กินและดื่ม’” (แต่จริงๆแล้วผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆคนนี้โกหกเขา)

¹⁹ คนของพระเจ้าคนนั้นจึงได้กลับไปกับเขา ไปร่วมกินและดื่มในบ้านเขา ²⁰ ในขณะที่พวกเขากำลังนั่งอยู่ที่โต๊ะ คำพูดของพระยาห์เวห์ก็มาถึงผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆที่ได้พาเขากลับมา ²¹ เขาร้องออกมาต่อหน้าคนของพระเจ้าคนนั้นที่มาจากยูดาห์ว่า “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เจ้าขัดขืนคำพูดของพระยาห์เวห์และไม่ทำตามคำสั่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าได้สั่งเจ้าไว้’ ²² เจ้ากลับมา กินและดื่มในสถานที่ที่พระองค์บอกเจ้าว่าไม่ให้มากินหรือดื่ม ดังนั้นร่างกายของเจ้าจะไม่ได้ถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพของบรรพบุรุษของเจ้า”

²³ เมื่อคนของพระเจ้าคนนั้นกินและดื่มเสร็จแล้ว พวกเขาได้ผูกอานไว้บนหลังลาให้กับเขา เป็นลาของผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆนั้นที่นำเขากลับมา ²⁴ แล้วเขาก็จากไป ในระหว่างทางนั้น สิงโต

‡ ‡ ‡ พวกลูกชาย แปลมาจากสำเนาฮีบรูสองฉบับ และสำเนากรีกโบราณ และสำเนาภาษาซีเรียและลาติน แต่สำเนาฉบับฮีบรูส่วนใหญ่เขียนว่า “ลูกชาย”

ตัวหนึ่งมาเจอกับเขาบนถนนนั้นและได้เข้ามา ศพของเขาถูกทิ้งอยู่บนถนนนั้นโดยมีลาและสิ่งใดตัวหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ²⁵ มีคนผ่านทางมาเห็นศพของเขาถูกโยนทิ้งอยู่ที่นั่น โดยมีสิ่งใดยืนอยู่ข้างๆ พวกเขาก็ได้เข้าไปบอกคนในเมืองที่ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆ คนนั้นอาศัยอยู่

²⁶ เมื่อผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆ คนนี้ ที่ไปรับชายคนนั้นกลับมาจากการเดินทางของเขาได้ยินเรื่องนี้ เขาพูดว่า “นั่นคือคนของพระเจ้าที่ขุดคำสาปของพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์ได้มอบเขาไว้ให้กับสิ่งใดตัวหนึ่งซึ่งมันก็ได้ขยำเขาและฆ่าเขา เหมือนกับคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้เตือนเขาไว้”²⁷ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆ คนนี้พูดกับพวกลูกชายของเขาว่า “ผู้อ่านลาให้กับพ่อหน่อย” พวกเขาทำตาม²⁸ แล้วเขาก็ออกไปดูศพของชายคนนั้นที่ถูกโยนทิ้งอยู่บนถนน โดยมียลาและสิ่งใดตัวหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ สิ่งใดตัวนั้นไม่ได้กินศพนั้นและไม่ได้ขยำลาตัวนั้นด้วย

²⁹ ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆ คนนั้น จึงเอาศพของชายคนนั้นที่เป็นคนของพระเจ้า ขึ้นวางบนหลังลา และนำเขากลับมาที่เมือง เพื่อให้ไว้ทุกข์ให้เขาและฝังเขา³⁰ แล้วคนแก่ๆ คนนี้ ก็วางศพนั้นไว้ในหลุมฝังศพของเขาเอง พวกเขาไว้ทุกข์ให้ชายคนนั้นและพูดว่า “โอ้ น้องชายของเรา”³¹ หลังจากที่ฝังศพชายคนนั้นแล้ว ผู้พูดแทนพระเจ้าแก่ๆ คนนี้พูดกับพวกลูกชายของเขาว่า “เมื่อพ่อตายให้ฝังศพของพ่อไว้ในหลุมเดียวกับที่ได้ฝังศพของพระเจ้าคนนั้น วางกระดูกของพ่อไว้ข้างๆ กระดูกของเขา”³² เพราะสิ่งที่เขาได้ประกาศ โดยคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่ต่อต้านแท่นบูชาในเบธเอลและต่อต้านศาลเจ้าตามสถานนมัสการตามเมืองต่างๆ ของเมืองสะมาเรียนนั้น จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน”

³³ แต่ถึงจะมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นก็ตาม เยโรโบอัมก็ยังไม่ยอมหันกลับจากทางชั่วของเขา เขากลับแต่งตั้งพวกนักบวชที่มาจากคนหลายประเภท † เหมือนเคย จะเป็นใครก็ได้ที่เขาอยากให้เป็นนักบวช เขาก็จะอุทิศคนนั้นให้กับสถานที่สูงเหล่านั้น³⁴ เรื่องนี้เป็นบาปสำหรับครอบครัวเยโรโบอัม ที่ทำให้ครอบครัวนั้นถูกตัดและถูกทำลายไปจากผืนแผ่นดินโลก

ลูกชายของเยโรโบอัมตาย

14 ในเวลานั้นอาบียาห์ลูกชายของเยโรโบอัมไม่สบาย 2 เยโรโบอัมได้พูดกับเมียของเขาว่า “ไปปลอมตัวสิเพื่อคนจะได้ไม่รู้ว่าคุณคือเมียของพี่ แล้วให้น้องไปหาอาบียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าที่ศิโยน เขาคือคนที่เคยบอกพี่ว่า พี่จะได้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนพวกนี้”³ ให้เอาขนมปังไปลิบก่อน ขนมเค้ก นำเชื่อมผลไม้หนึ่งไห แล้วให้ไปหาเขา เขาจะบอกได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับลูกของเรา”

⁴ เมียของเยโรโบอัมจึงทำตามที่เขาบอก และไปบ้านของอาบียาห์ในศิโยน ตอนนั้น อาบียาห์มองไม่เห็นแล้ว สายตาของเขาใช้การไม่ได้เพราะเขาแก่มาก⁵ แต่พระยาห์เวห์บอกกับอาบียาห์ว่า “เมียของเยโรโบอัมกำลังจะมาหาเจ้า เพื่อถามเจ้าเกี่ยวกับลูกชายของนาง เพราะเด็กคนนั้นไม่สบาย เมื่อนางมาถึง ให้เจ้าตอบนางไปว่าอย่างนี้ดู นางจะปลอมตัวมา”

⁶ เมื่ออาบียาห์ได้ยินเสียงฝีเท้าของนางที่ประตู เขาจึงพูดว่า “เข้ามาเถิด เมียของเยโรโบอัม ทำไมต้องปลอมตัวมาด้วย พระเจ้าให้เรบอกข่าวร้ายกับท่าน”⁷ ให้ไปบอกเยโรโบอัมว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้ว่าอย่างนี้ เราได้ยกเจ้าขึ้นมาจากท่ามกลางประชาชน และทำให้เจ้าเป็นผู้เหนือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา”⁸ เราได้ฉีกอาณาจักรจากครอบครัวของดาวิดและยกมันให้กับเจ้า แต่เจ้าไม่เหมือนกับดาวิดผู้รับใช้เรา ผู้ซึ่งรักษาคำสั่งของเราและทำตามเราอย่างสุดใจของเขา เขาได้ทำแต่สิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา⁹ แต่เจ้ากลับทำความชั่วไว้มากมายกว่าคนอื่นอื่นๆ ที่เคยมีชีวิตอยู่ก่อนหน้าเจ้า เจ้าได้สร้างพวกพระ

† แต่งตั้ง ... หลายๆประเภท ตามกฎสอนเอาไว้ว่าคนที่มาจากกลุ่มครอบครัวของเลวีเท่านั้นที่จะเป็นนักบวชได้

อื่นสำหรับตัวเจ้าเอง คือรูปเคารพที่หล่อจากเหล็ก เจ้ายังเราให้โกรธและเหวี่ยงเราทิ้งไปข้างหลังเจ้า”¹⁰ เพราะอย่างนี้ เยโรโบอัมเราจะนำความหายนะมาสู่ครอบครัวของเจ้า เราจะตัดผู้ชายทุกคนในอิสราเอลออกจากเจ้า ทั้งทาสและคนที่ไม่ใช่ทาส เราจะเผาบ้านของเจ้าเหมือนกับเผามูลสัตว์จนกว่ามันจะมอดไหม้ไปหมด¹¹ พวกหมาจะมากินซากศพของเจ้าที่ตายอยู่ในเมือง และพวกนกบนท้องฟ้าจะมากินคนที่ตายอยู่ในชนบท พระยาห์เวห์ผู้พูดว่าอย่างนี้”

¹² แล้วอาบียาห์ก็พูดว่า “ส่วนตัวเจ้า กลับบ้านไปเถาะ ทันทีที่เจ้าก้าวเท้าเข้าไปในเมือง ลูกชายของเจ้าจะตาย”¹³ อิสราเอลทั้งหมดจะไว้ทุกข์ให้กับเขาและฝังศพเขา เขาจะเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของเยโรโบอัมที่จะได้รับการฝัง เพราะเขาเป็นผู้เดียวในครอบครัวของเยโรโบอัมที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลยังเห็นว่ามีความดีอยู่บ้าง¹⁴ พระยาห์เวห์จะยกคนหนึ่งขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลสำหรับพระองค์เอง เขาเป็นผู้ที่จะตัดครอบครัวของเยโรโบอัมทิ้งไปในวันนี้ ใช่แล้ว ในเวลานี้เลย¹⁵ พระยาห์เวห์จะทำลายอิสราเอล เหมือนกับต้นอ้อที่โอนเอียงไปในน้ำ พระองค์จะถอนรากถอนโคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินที่ดีแห่งนี้ที่พระองค์ได้ยกให้กับพวกบรรพบุรุษของพวกเขา ก่อนหน้านี้ และพระองค์จะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปไกลเลย แม่น้ำยูเฟรติสไป เพราะพวกเขาได้ยั่วให้พระยาห์เวห์โกรธ โดยการสร้างพวกเสาเจ้าแม่อาชราห์ขึ้น¹⁶ พระองค์จะให้อิสราเอลพ่ายแพ้ เพราะบาปต่างๆที่เยโรโบอัมได้ทำไป รวมทั้งบาปที่เขาได้ให้ชาวอิสราเอลทำด้วย”

¹⁷ แล้วเมียของเยโรโบอัมก็ลุกขึ้นจากไป นางกลับมาถึงเมืองที่รธาห์ ทันทีที่นางก้าวเท้าข้ามธรณีประตูของบ้านเข้ามา เด็กชายคนนั้นก็ตาย¹⁸ พวกเขาฝังเด็กไว้และอิสราเอลทั้งหมดก็ไว้ทุกข์ให้เขาเหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ผ่านทางอาบียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้พระองค์

¹⁹ เหตุการณ์อื่นๆที่เกิดขึ้นในยุคสมัยของเยโรโบอัม ทั้งสงครามและวิธีการปกครองของเขาได้จดบันทึกไว้แล้วในสมุดประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล²⁰ เยโรโบอัมได้ครองราชย์อยู่ยี่สิบสองปีและได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และนาบิลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เรโหโบอัม กษัตริย์ของยูดาห์

(2 พตด. 11:5-12:16)

²¹ ส่วนเรโหโบอัมลูกชายของซาโลมอนได้ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ในยูดาห์ เขามีอายุสี่สิบเอ็ดปี ตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่เป็นเวลาสิบเจ็ดปีในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองที่พระยาห์เวห์ได้เลือกออกมาจากบรรดาเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อที่จะเป็นที่ที่ชื่อของพระองค์จะได้รับเกียรติ แม่ของเรโหโบอัมชื่อนามาทาห์เป็นชาวอัมโมน

²² ชาวยูดาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ บาปที่พวกเขาทำ ยั่วให้พระยาห์เวห์เกิดความหงวเหว พวกเขาทำให้พระยาห์เวห์โกรธ พวกเขาได้ทำสิ่งที่เลวร้ายกว่าที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาเคยทำไว้เสียอีก²³ พวกเขาได้จัดตั้งสถานที่นมัสการขึ้นหลายแห่งสำหรับตัวพวกเขาเอง พวกเขาได้ตั้งก้อนหินศักดิ์สิทธิ์และพวกเสาเจ้าแม่อาชราห์ไว้ตามเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้ทุกต้นที่มีกิ่งก้านแผ่ออกมา²⁴ ยังมีพวกผู้ชายขายตัวตามพวกศาลเจ้าในแผ่นดินนั้นด้วย ประชาชนต่างทำตามเรื่องน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายของชนชาติเหล่านั้น ที่พระยาห์เวห์เคยขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล

²⁵ ในปีที่ห้าของกษัตริย์เรโหโบอัม กษัตริย์ซิชักแห่งอียิปต์ได้ขึ้นมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม²⁶ เขาได้ขโมยเอาทรัพย์สมบัติต่างๆไปจากวิหารของพระยาห์เวห์ และจากวังของกษัตริย์ เขาได้เอาทุกสิ่งทุกอย่างไปรวมทั้งพวกโล่ทองคำที่ซาโลมอนได้ทำขึ้นด้วย²⁷ ดังนั้น กษัตริย์เรโหโบอัมจึงได้สร้างโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นมาแทนที่

ของเหล่านั้น และมอบพวกมันไว้กับพวกทหารยามที่เข้าเวรอยู่หน้าประตูวัง²⁸ และทุกครั้งทีกษัตริย์จะเข้าไปที่วิหารของพระยาห์เวห์ พวกทหารยามก็จะถือโล่เหล่านั้นไปด้วย และหลังจากนั้นก็จะเอากลับไปเก็บไว้ในห้องของยาม

²⁹ เหตุการณ์อื่นในยุคนสมัยของเรโโบอัมและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้หมดแล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์³⁰ มันเป็นยุคที่มีสงครามเกิดขึ้นตลอดเวลา ระหว่างเรโโบอัมกับเยโรโบอัม

³¹ เรโโบอัมก็ได้ส่งลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังร่วมกับพวกเขาในเมืองของดาวิด แม่ของเขาชื่อฮานาามาห์ นางเป็นชาวอัมโมน และอาบิเยมลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาบิเยมกษัตริย์ของยูดาห์
(2 พศต. 13:1-14:1)

15 อาบิเยม[†] ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์องค์ใหม่ของยูดาห์ ซึ่งตรงกับปีที่สิบแปดที่เยโรโบอัมปกครองอิสราเอล เยโรโบอัมเป็นลูกชายของเนบัท² อาบิเยมได้ปกครองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามปี แม่ของเขาชื่อมาอาคาห์ นางเป็นลูกสาวของอาบิชาโลม^{††} ³ อาบิเยมได้ทำบาปทุกอย่างเหมือนกับที่พ่อของเขาทำไว้ก่อนหน้าเขา ใจของเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ไม่เหมือนกับใจของดาวิดบรรพบุรุษของเขาที่สัตย์ซื่อ 4 อย่างไรก็ตาม เพื่อให้เห็นแก่ดาวิด พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดได้ให้ตะเกียงแก่เขาหนึ่งดวงในเยรูซาเล็ม คือได้ตั้งลูกชายคนหนึ่งของดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา และทำให้เมืองเยรูซาเล็มแข็งแกร่ง⁵ เพราะดาวิดได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แล้วไม่ได้เห็นหนีไปจากสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่พระองค์ได้สั่งเขาไว้ตลอดชั่วชีวิตของเขา ยกเว้นในเรื่องของอูรียาห์ ชาวฮิตไทต์เท่านั้น

⁶ ^{††} ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคของอาบิเยม และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้ในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ มีการทำสงครามกันระหว่างอาบิเยมและเยโรโบอัม⁸ อาบิเยมส่งลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และอาสา ลูกชายของเขาก็นับเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาสาของยูดาห์
(2 พศต. 14:1-2; 15:16-19)

⁹ ในปีที่ยี่สิบที่เยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์¹⁰ เขาครองบัลลังก์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบเอ็ดปี ย่าของเขามือชื่อว่ามีมาอาคาห์ นางเป็นลูกสาวของอาบิชาโลม

¹¹ อาสาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่ดาวิดบรรพบุรุษของเขาทำ¹² เขาขับไล่พวกผู้ชายขายตัว ตามศาลเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้ และกำจัดพวกรูปเคารพทั้งหมดที่บรรพบุรุษของเขาได้สร้างทิ้งไว้¹³ เขายังปลดมาอาคาห์ แม่ของเขาออกจากรักษาแม่ของกษัตริย์ เพราะนางได้สร้างเสาเจ้าแม่อาเซราห์ที่หน้าขะแยงขึ้นมาต้นหนึ่ง อาสาโค่นเสาต้นนั้นทิ้ง และเผาทิ้งในหุบเขาซิดโรน¹⁴ ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รื้อพวกสถานที่นมัสการทั้งหลายทิ้ง แต่ใจของอาสายังสัตย์ซื่อกับพระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา¹⁵ เขานำพวกเงิน ทอง และข้าวของเครื่องใช้ต่างๆที่เขาและพ่อของเขาได้มอบมาไว้ต่อพระยาห์เวห์ มาไว้ที่วิหารของพระยาห์เวห์

[†] อาบิเยม หรืออาบิยาห์^{††} อาบิชาโลม เป็นอีกชื่อหนึ่งของอับชาโลม (เหมือน ข้อ 10) [‡] อูรียาห์ ดาวิดไปมีชู้กับเมียของอูรียาห์ และในที่สุดก็วางแผนฆ่าอูรียาห์จนสำเร็จ อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ 2 ซามูเอล 11 ^{††} ข้อนี้มิใช่ข้อความว่า "เรโโบอัมและเยโรโบอัมได้ทำสงครามกันตลอดชีวิตของอาบิเยม" ข้อนี้ไม่ได้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ แต่มาจากสำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน

อาสาผูกมิตรกษัตริย์ของอารัม
(2 พศต. 16:6, 11-13)

¹⁶ ในยุคนั้น อาสาทับกษัตริย์บาอาซาแห่งอิสราเอลได้ทำสงครามกันอยู่ตลอดเวลา¹⁷ กษัตริย์บาอาซาของอิสราเอลขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างป้อมรามมาห์ขึ้น เพื่อกันไม่ให้ใครเข้าออกจากแผ่นดินของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์¹⁸ กษัตริย์อาสาจึงเอาเงินและทองที่หลงเหลืออยู่ในคลังของวิหารของพระยาห์เวห์ และในวังของเขาเอง แล้วนำไปมอบให้กับพวกเจ้าหน้าที่ ให้เอาไปให้กับกษัตริย์เบนฮาดัดของอารัม ที่ปกครองอยู่ในเมืองดามัสกัส เบนฮาดัดเป็นลูกชายของทบรีมโมน ทบรีมโมนเป็นลูกชายของเฮซีโอน¹⁹ อาสาทำคนของเขาพูดกับเบนฮาดัดว่า "เรามาเป็นพันธมิตรกันเถิด ให้เหมือนกับที่พ่อของเรากับพ่อของท่านเคยทำกันไว้ คูสิ เราได้ส่งของขวัญเป็นเงินและทองมาให้ท่าน ขอท่านช่วยเล็กเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์บาอาซาของอิสราเอลด้วยเถิด เพื่อเราจะได้อยู่กับพ่อของเรา"

²⁰ เบนฮาดัดก็ตกลงเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์อาสา และส่งพวกแม่ทัพของกองทัพเขาไปโจมตีเมืองต่างๆของอิสราเอล เขาเอาชนะเมืองอียอน เมืองดาน เมืองอาเบล-เบธมาอาคาห์ และหมู่บ้านทั้งหมดตามแถบทะเลสาบกาลิลี รวมถึงดินแดนนพทาลีทั้งหมดด้วย²¹ เมื่อบาอาซารู้เรื่องเข้า เขาก็หยุดสร้างป้อมรามมาห์ และถอนทัพกลับไปทีร์ซาร์²² แล้วกษัตริย์อาสาก็ได้มีคำสั่งไปถึงชาวยูดาห์ทั้งหมด ไม่เว้นแม้แต่คนเดียว ให้พวกเขาไปรื้อเอาหินและไม้ที่ป้อมรามมาห์ที่บาอาซาสร้างค้างไว้ แล้วกษัตริย์อาสาเอาของเหล่านั้นมาสร้างเมืองเกบาซขึ้นในเขตแดนของเบนยามิน และสร้างเมืองมิสซาห์ด้วย

²³ ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคนสมัยของกษัตริย์อาสา ความสำเร็จทุกอย่างของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำและเมืองต่างๆที่เขาสร้างขึ้น ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ แต่ตอนที่เขาแก่ตัวลง เท่าที่สงของข้างของเขาเป็นโรค²⁴ แล้วอาสา ก็ส่งลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และถูกฝังอยู่กับพวกเขาในเมืองของดาวิด บรรพบุรุษของเขา และเยไซห์พี่ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์นาดับแห่งอิสราเอล

²⁵ นาดับลูกชายของเยโรโบอัมขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ตรงกับปีที่สองที่อาสาเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ นาดับปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสองปี²⁶ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาเดินตามรอยพ่อเขาและทำบาปเหมือนกับพ่อซึ่งทำให้ชาวอิสราเอลหลงไปทำบาปด้วย

²⁷ บาอาซา ลูกชายของอาหิยาห์ จากครอบครัวอิสสาการ์วางแผนฆ่านาดับ และได้ฆ่านาดับตายที่เมืองกิบเบธอนของชาวฟิลิสเตีย ตอนที่นาดับและอิสราเอลทั้งหมดกำลังล้อมเมืองนั้นอยู่²⁸ บาอาซาฆ่านาดับในปีที่สามที่อาสาเป็นกษัตริย์แห่งยูดาห์ แล้วบาอาซาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากนาดับ

กษัตริย์บาอาซาของอิสราเอล

²⁹ วันทีที่บาอาซาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาได้ฆ่าคนในครอบครัวของเยโรโบอัมทั้งหมด เขาไม่ยอมไว้ชีวิตคนในครอบครัวนี้เลย แม้แต่คนเดียว แต่กลับทำลายพวกเขาจนหมด ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่เคยพูดไว้ผ่านทางอาหิยาห์ชาวซิโลห์ ผู้รับใช้ของพระองค์³⁰ เป็นเพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมที่ได้ทำไว้ ซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้ชาวอิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย และเพราะเขาได้ไปช่วยพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธ

³¹ เหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคนสมัยของนาดับและทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกกษัตริย์แห่ง

อิสราเอล³² กษัตริย์อาสาและกษัตริย์บาอาซาทำสงครามกันตลอดเวลาในยุคของพวกเขา

³³ ในปีที่สามที่อาสาเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ บาอาซา ลูกชายของอาหิยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์อยู่ที่ทรีซาร์ เขาได้ครอบครองอิสราเอลทั้งหมด และเขารอราชย์อยู่เป็นเวลาสี่สิบสี่ปี³⁴ เขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาเดินตามรอยเยโรโบอัมและทำบาปเหมือนกิบเโรโบอัม ซึ่งทำให้ชาวอิสราเอลหลงไปทำบาปด้วย

16 แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้พูดต่อต้านบาอาซา ผ่านมาทางเยสุผู้พูดแทนพระองค์ เยสุเป็นลูกชายของฮานานี พระองค์พูดว่า² “เรายกเจ้าขึ้นมาจากผงดินและทำให้เจ้าเป็นผู้นำของประชาชนชาวอิสราเอลของเรา แต่เจ้ากลับไปเดินตามรอยของเยโรโบอัมและเป็นต้นเหตุให้ประชาชนชาวอิสราเอลของเราหลงไปทำบาป และพวกเขาก็ยิวให้เราโกรธด้วยบาปทั้งหลายของพวกเขา³ ดังนั้น บาอาซา เราจะทำลายเจ้าและครอบครัวของเจ้า และเราจะทำให้ครอบครัวของเจ้าเป็นเหมือนกับครอบครัวเยโรโบอัม ลูกชายของเนบัท⁴ พวกเราจะมารวมกันศพคนๆหนึ่งที่ตายอยู่ในเมือง และพวกนกบนฟ้าก็จะมากินศพคนที่ตายอยู่ในชนบท”

⁵ เหตุการณ์ต่างๆในยุคสมัยของบาอาซา สิ่งที่เขาได้ทำไปและความสำเร็จของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล⁶ บาอาซาตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังไว้ที่ทรีซาร์ และเอลาห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

⁷ ในหนังสือบันทึกก็มีเรื่องที่พระยาห์เวห์ได้พูดถึงบาอาซาและครอบครัวของเขา ผ่านมาทางเยสุผู้พูดแทนพระองค์ ที่เป็นลูกชายของฮานานี เพราะความชั่วทั้งหมดที่บาอาซาทำไปในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาทำตัวเหมือนกิบครอบครัวของเยโรโบอัม แล้วเขาทำลายครอบครัวนั้นด้วย ทั้งหมดนี้ได้ไปยิวให้พระองค์โกรธ

กษัตริย์เอลาห์ของอิสราเอล

⁸ ในปีที่ยี่สิบหกของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ เอลาห์ลูกชายของบาอาซาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล และเขารอบัลลังก์อยู่ในทรีซาร์เป็นเวลาสองปี

⁹ คิมรี ผู้บังคับบัญชาการรบครั้งหนึ่งของเขาวางแผนฆ่าเอลาห์ในเวลานั้นเอลาห์อยู่ที่เมืองทรีซาร์ เขากำลังเมาอยู่ที่บ้านของอารชา อารชาเป็นผู้ควบคุมดูแลวังที่เมืองทรีซาร์¹⁰ คิมรีเข้ามาและฆ่าเอลาห์ ตรงกับปีที่ยี่สิบเจ็ดที่กษัตริย์อาสาปกครองยูดาห์ แล้วคิมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเอลาห์

กษัตริย์คิมรีของอิสราเอล

¹¹ ทันทีที่คิมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาฆ่าครอบครัวของบาอาซาตายจนหมด เขาไม่ไว้ชีวิตผู้ชายเลยแม้แต่คนเดียวไม่ว่าจะเป็นญาติหรือเพื่อนของบาอาซา¹² ดังนั้นคิมรีจึงได้ทำลายครอบครัวของบาอาซาทั้งหมด เรื่องนี้เกิดขึ้นตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้เกี่ยวกับบาอาซา ผ่านมาทางเยสุผู้พูดแทนพระเจ้า¹³ เพราะบาปทั้งหลายที่บาอาซาและเอลาห์ลูกชายของเขาทำไว้ และเป็นต้นเหตุให้อิสราเอลต้องทำบาปไปด้วย พวกเขาไปกราบไหว้รูปเคารพที่ไรค์ค่าเหล่านั้น ซึ่งเป็นการยิวให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลโกรธ

¹⁴ เหตุการณ์ต่างๆในยุคสมัยของเอลาห์และทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

¹⁵ ในปีที่ยี่สิบเจ็ดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ คิมรีได้ขึ้นครองราชย์อยู่ในทรีซาร์เจ็ดวัน กองทัพเขาได้หยุดตั้งค่ายอยู่ที่กิบเบโรนซึ่งเป็นเมืองของชาวฟิลิสเตีย¹⁶ เมื่อบรรดาชาวอิสราเอลในค่ายได้ยินว่าคิมรีได้วางแผนต่อต้านกษัตริย์และฆ่าเขาตาย

แล้วพวกเขาก็ไปประกาศให้ออมรีซึ่งเป็นแม่ทัพ ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย¹⁷ แล้วอมรีและชาวอิสราเอลทั้งหมดก็พากันถอนทัพออกจากกิบเบโรนและไปล้อมเมืองทรีซาร์ไว้¹⁸ เมื่อคิมรีเห็นว่าเมืองถูกล้อม เขาก็เข้าไปในป้อมของวังกษัตริย์ แล้วเผาวังพร้อมกับตัวเอง แล้วเขาก็ตายไปในกองไฟนั้น¹⁹ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะบาปที่เขาทำ เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ และเดินตามรอยของเยโรโบอัมที่ ทำบาปและเป็นเหตุให้อิสราเอลทำบาปด้วย

²⁰ เหตุการณ์ต่างๆในยุคสมัยของคิมรีและการทรยศของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

กษัตริย์อมรีของอิสราเอล

²¹ แล้วประชาชนชาวอิสราเอลก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนให้ทบนี้ลูกชายของกีนัทขึ้นเป็นกษัตริย์ และอีกฝ่ายหนึ่งสนับสนุนอมรี²² แต่คนที่ติดตามอมรีนั้นแข็งแรงแรงกว่าฝ่ายของทบนี้ลูกชายของกีนัท ดังนั้นทบนี้จึงตายและอมรีก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์

²³ ในปีที่ยี่สิบเอ็ดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ อมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เขาเป็นกษัตริย์อยู่สี่สิบสองปี โดยช่วงหกปีแรกอยู่ในเมืองทรีซาร์²⁴ เขาซื้อเนินเขาสะมาเรียมาจากเซเมอร์ด้วยเงินสองตะลันต์[†] และสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งบนเขานั้น และให้ชื่อว่าเมืองสะมาเรีย ตามชื่อของเจ้าของเนินเขาคงก่อน

²⁵ แต่อมรีได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์และทำบาปมากยิ่งขึ้นกว่ากษัตริย์องค์ก่อนๆเสียอีก²⁶ เขาเดินตามรอยของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทและทำบาปตามเขา ซึ่งเป็นเหตุให้อิสราเอลทั้งหมดพลอยทำบาปไปด้วย พวกเขาไปกราบไหว้รูปเคารพที่ไรค์ค่าเหล่านั้น เป็นการยิวพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธ

²⁷ เหตุการณ์ต่างๆในยุคสมัยของอมรี รวมทั้งสิ่งต่างๆที่เขาทำไปและความสำเร็จของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล²⁸ อมรีตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย และอาหับผู้เป็นลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาหับของอิสราเอล

²⁹ ในปีที่ยี่สิบแปดของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ อาหับลูกชายของอมรีขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล เขารอราชย์อยู่ในเมืองสะมาเรีย ปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบสองปี³⁰ อาหับลูกชายของอมรีทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายตาของพระยาห์เวห์มากยิ่งขึ้นกว่ากษัตริย์องค์อื่นๆที่อยู่ก่อนหน้าเขาเคยทำเสียอีก³¹ แต่ทำตามบาปต่างๆของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทนั้นยิ่งขึ้นไปอีก เขายังไปแต่งงานกับเยเซเบลลูกสาวของกษัตริย์เอธิบาอัสของชาวไซดอน และเริ่มไปรับใช้พระบาอัล และนมัสการพระนอื่นอีกด้วย³² เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัลขึ้นในวิหารของพระบาอัลที่เขาสร้างขึ้นในเมืองสะมาเรีย³³ อาหับยังสร้างเสาเจ้าแม่อาซูราห์และยิงยิวพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลให้โกรธมากยิ่งขึ้นกว่าที่พวกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเคยทำมาก่อนหน้าเขา

³⁴ ในสมัยของอาหับ ฮีเอลซาเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโคขึ้นใหม่อีกครั้ง เมื่อเขาสร้างฐานของเมืองนั้น อาหับรับลูกชายคนแรกของเขาที่ตาย และเมื่อเขาสร้างประตูต่างๆขึ้น เสกบลูกชายคนสุดท้ายของเขาก็ต้องมาตายลงอีก ซึ่งตรงกับคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่ได้พูดไว้ผ่านทางโยชูวาลูกชายของนูน^{††}

[†] สองตะลันต์ หรือ 68 กิโลกรัม ^{††} ตรงกับคำพูด ... ลูกชายของนูน ดูในโยชูวา 6:26

เอลียาห์กับช่วงเวลาที่ยืนแล้ง

17 ขณะนั้นเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าจากเมืองทิชบีที่อยู่ใกล้เกลาด ได้พูดกับกษัตริย์อาหับว่า “ข้าพเจ้ารับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล พระองค์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าจะไม่มีฝนหรือน้ำค้างตกลงมาเลยภายในสองสามปีนั้น นอกจากข้าพเจ้าจะสั่งให้มันตกลงมาเท่านั้น”

2 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเอลียาห์ว่า ³ “ไปจากที่นี่เสีย มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือและหลบซ่อนอยู่ข้างลำธารเศเรท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของแม่น้ำจอร์แดน ⁴ เจ้าจะได้ดื่มน้ำจากลำธารนั้น และเราได้สั่งพวกนกกาให้หาอาหารมาเลี้ยงเจ้าที่นั่น” ⁵ เขาจึงทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกไว้ เขาไปที่ลำธารเศเรทที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของแม่น้ำจอร์แดน และอยู่ที่นั่น ⁶ พวกกาทั้งหลายได้นำขนมปังและเนื้อสัตว์มาให้เอลียาห์ทั้งเช้าและเย็น และเขาก็ดื่มมาจากลำธารนั้น

7 แต่ต่อมาภายหลังลำธารนั้นได้แห้งขอดลง เพราะฝนไม่ตกลงบนแผ่นดินนั้น ⁸ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเอลียาห์ว่า ⁹ “ให้ไปที่เมืองคารเฟทในไซดอนทันที และอยู่ที่นั่น เราได้สั่งให้แม่หม้ายคนหนึ่งในสถานทีนั้น จัดหาอาหารให้กับเจ้า”

¹⁰ เขาก็เลยเดินทางไปที่เมืองคารเฟท เมื่อเขามาถึงที่ประตูเมือง มีแม่หม้ายคนหนึ่งกำลังเก็บฟืนอยู่ เขาเรียกนางและบอกว่า “ขอน้ำใส่ไหของท่านมาให้เราดื่มหน่อย” ¹¹ เมื่อนางกำลังจะเอามันมาให้เขา เขาก็เรียกนาง บอกว่า “ขอขนมปังสักก้อนให้เราด้วย”

¹² นางตอบว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจได้เลยว่าฉันไม่มีขนมปัง มีเพียงแป้งหนึ่งกำมืออยู่ก้อนเดียว กับน้ำมันอีกเพียงเล็กน้อยในเหยือก นี่ฉันกำลังเก็บฟืน เพื่อนำกลับไปทำอาหารที่บ้านให้ตัวเองและลูกชายของฉัน เพื่อเราจะได้อิ่มกินแล้วก็อดตาย”

¹³ เอลียาห์พูดกับนางว่า “อย่ากลัวเลย กลับไปบ้านและทำอย่างที่ท่านได้พูดไว้ แต่ท่านต้องทำขนมปังก้อนเล็ก ๆ ให้เราก่อนจากของที่ท่านมีอยู่ และเอามันมาให้กับเรา หลังจากนั้นก็ทำขนมปังให้กับตัวท่านเองและลูกชายของท่าน ¹⁴ เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด ‘แบ่งในไหจะไม่มีวันหมดและน้ำมันในเหยือกจะไม่มีวันขาด’ จนกว่าจะถึงวันที่พระยาห์เวห์ทำให้ฝนตกลงบนแผ่นดินนี้”

¹⁵ นางจากไปและทำตามที่เอลียาห์บอกนางไว้ และหลังจากนั้นทั้งเอลียาห์ หญิงคนนั้นกับครอบครัวของนางก็มีอาหารกินทุกวัน ¹⁶ เพราะแบ่งในไหไม่เคยหมด และน้ำมันในเหยือกก็ไม่เคยขาดไป ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้ผ่านทางเอลียาห์

¹⁷ ต่อมาลูกชายของหญิงคนนั้น ที่เป็นเจ้าของบ้านหลังนั้น เกิดไม่สบายขึ้นมา อาการของเขาทรุดหนักลงเรื่อยๆ และในที่สุดก็หยุดหายใจ ¹⁸ นางได้พูดกับเอลียาห์ว่า “คุณของพระเจ้า นี่ท่านโกรธฉันด้วยเรื่องอะไรหรือ ท่านมาที่นี่เพื่อที่จะมาฆ่าเตือนถึงบาปของฉันและมาทำให้ลูกชายของฉันตายอย่างนั้นหรือ”

¹⁹ เอลียาห์ตอบว่า “มอบลูกชายของท่านมาให้เราเถิด” เขาเอาเด็กมาจากอ้อมแขนของนาง เขาก็อุ้มเด็กขึ้นไปบนห้องที่เขาอยู่ และวางตัวเด็กไว้บนเตียง ²⁰ แล้วเขาก็ร้องต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์นำความเศร้าโศกมาให้กับหญิงหม้ายคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ด้วยอย่างนี้หรือ พระองค์ทำให้ลูกชายของนางตายอย่างนี้หรือ” ²¹ แล้วเขาก็เหยียดตัวนอนทับเด็กชายคนนั้นสามครั้ง และร้องต่อพระยาห์เวห์ว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอชีวิตของเด็กชายคนนั้นกลับคืนมาด้วยเถิด”

²² พระยาห์เวห์ได้ยินเสียงร้องของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กชายคนนั้นก็กลับคืนมาสร้างของเขา และเขาก็มีชีวิตขึ้นมา ²³ เอลียาห์อุ้มเด็กกลับมาจากห้องในบ้านหลังนั้น เขาได้มอบเด็กคืนให้กับแม่ และพูดว่า “ดูสิ ลูกชายของท่านมีชีวิตขึ้นมาแล้ว”

²⁴ แล้วหญิงคนนั้น พูดกับเอลียาห์ว่า “ตอนนี้ ฉันรู้แล้วว่าท่านคือคนของพระเจ้า และพระยาห์เวห์ได้พูดผ่านมาจากปากของท่านจริงๆ”

เอลียาห์กับพวกผู้พูดแทนพระบาอัล

18 หลังจากนั้น ในช่วงปีที่สามที่ฝนไม่ตก พระยาห์เวห์บอกเอลียาห์ว่า ¹ “ไปปรากฏตัวให้กษัตริย์อาหับเห็นสิ แล้วเราจะส่งฝนให้ตกลงมาบนแผ่นดินนี้” ² เอลียาห์จึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหับ ตอนนั้นในเมืองสะมาเรีย ภาวะความอดอยากแห้งแล้งอยู่ในขั้นรุนแรงแล้ว ³ กษัตริย์อาหับได้เรียกตัวโอบาดียาห์หัวหน้าผู้ดูแลวังมาพบ (โอบาดียาห์เป็นคนที่เคารพยำเกรงพระยาห์เวห์อย่างสูง ⁴ ตอนที่เยเซเบลฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้า โอบาดียาห์ได้ช่วยผู้พูดแทนพระเจ้าไว้ถึงหนึ่งร้อยคน และซ่อนตัวพวกเขาไว้ในถ้ำสองแห่ง แห่งละห้าสิบคน และได้จัดหาอาหารและน้ำให้กับพวกเขาด้วย) ⁵ กษัตริย์อาหับได้พูดกับโอบาดียาห์ว่า “เดินทางไปตามแหล่งตาน้ำและหุบเขาทั้งหมดที่อยู่บนแผ่นดินนี้ บางทีพวกเราอาจจะพบต้นหญ้ามาใช้เลี้ยงม้าและล่อเหล่านี้อให้มีชีวิตอยู่ต่อไป พวกเราจะได้ไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัวใดตัวหนึ่งของพวกเรา” ⁶ พวกเขาจึงได้แบ่งพื้นที่กันเพื่อจะได้ค้นหาได้ทั่วถึง อาหับไปทางหนึ่งและโอบาดียาห์ไปอีกทางหนึ่ง ⁷ ในขณะที่โอบาดียาห์กำลังเดินทางอยู่ เอลียาห์ได้มาพบเขา โอบาดียาห์จำเขาได้ เขาก็มากราบลงกับพื้นและพูดว่า “นี่ท่านจริงๆหรือ เอลียาห์เจ้านายของข้าพเจ้า”

⁸ เอลียาห์ตอบว่า “ใช่แล้ว ไปบอกกับเจ้านายของเจ้าว่า ‘เอลียาห์อยู่ที่นั่นแล้ว’”

⁹ โอบาดียาห์ถามกลับว่า “นี่ข้าพเจ้าได้ทำอะไรผิดหรือ ท่านถึงจะส่งข้าพเจ้ามารับใช้ท่าน ไปให้กับกษัตริย์อาหับฆ่า ¹⁰ พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าได้ส่งคนไปค้นหาท่านจนทั่วทุกหนแห่ง ไม่มีชนชาติใดหรืออาณาจักรใดเลยที่กษัตริย์ข้าพเจ้าไม่ได้ส่งคนไปค้นหาท่าน และถ้าชนชาติใดหรืออาณาจักรใดบอกว่า ‘คนนั้นไม่ได้อยู่ที่นั่น’ กษัตริย์อาหับก็จะให้คนเหล่านั้นสาบานว่าพวกเขาหาท่านไม่พบจริงๆ ¹¹ แต่ตอนนี้ท่านกลับให้ข้าพเจ้าไปบอกกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าว่า ‘เอลียาห์อยู่ที่นั่นแล้ว’ ¹² พอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพระวิญญาณของพระยาห์เวห์จะพาท่านไปที่ใด ถ้าข้าพเจ้าไปบอกกับกษัตริย์อาหับและเขาเกิดหาท่านไม่พบ เขาก็จะฆ่าข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าผู้รับใช้ท่านได้เคารพยำเกรงพระยาห์เวห์มาตั้งแต่หนุ่มจนถึงเดี๋ยวนี้ ¹³ เจ้านายของข้าพเจ้า ท่านไม่เคยได้ยินสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำลงไปหรือ ตอนที่เยเซเบลกำลังฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ข้าพเจ้าได้ซ่อนตัวพวกผู้พูดแทนพระเจ้าถึงหนึ่งร้อยคนไว้ในถ้ำสองแห่ง แห่งละห้าสิบคน และจัดหาอาหารและน้ำให้กับพวกเขาด้วย ¹⁴ ตอนนี้ท่านมาบอกข้าพเจ้าให้ไปหากษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้าและพูดว่า ‘เอลียาห์อยู่ที่นั่นแล้ว’ เขาต้องฆ่าข้าพเจ้าแน่”

¹⁵ เอลียาห์พูดว่า “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่เราไว้ใจอยู่ มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ในวันนี้แหละเราจะไปปรากฏตัวให้อาหับเห็น”

¹⁶ โอบาดียาห์จึงไปหากษัตริย์อาหับและบอกเรื่องนี้กับเขา และกษัตริย์อาหับก็ไปพบเอลียาห์ ¹⁷ เมื่อกษัตริย์เห็นเอลียาห์ เขาพูดกับเอลียาห์ว่า “นั่นเป็นเจ้าจริงๆหรือ ไอ้ตัวสร้างปัญหาของอิสราเอล”

¹⁸ เอลียาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยสร้างปัญหาให้อิสราเอล แต่ท่านและครอบครัวของบรรพบุรุษท่านต่างหากที่เป็นคนทำ ท่านได้ละทิ้งคำสั่งต่างๆของพระยาห์เวห์และไปติดตามพระบาอัล ¹⁹ ตอนที่ให้เรียกประชาชนจากทั่วทั้งอิสราเอลมาพบกับข้าพเจ้าบนภูเขาคารเมลูนี และให้นำตัวพวกผู้พูดแทนพระบาอัลทั้งสี่ร้อยห้าสิบคน รวมทั้งพวกผู้พูดแทนพระเจ้าชาราห์ อีกสี่ร้อยคนที่นั่งกินอาหารร่วมโต๊ะกับเยเซเบลมาด้วย”

20 กษัตริย์อาหับจึงส่งข่าวไปทั่วทั้งอิสราเอลและเรียกประชุมพวกผู้พูดแทนพระปโลมเหล่านั้นที่บนภูเขาคารเมล 21 เอลียาห์ได้ไปอยู่ข้างหน้าของประชาชนทั้งหมดและพูดว่า “นี่พวกเจ้ายังจะลึงเลสองจิตสองใจอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน ถ้าพระยาห์เวห์คือพระเจ้า ให้ติดตามพระองค์ไป แต่ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้า ก็ให้ติดตามเขาไป”

แต่ประชาชนไม่ตอบเขาสักคำ 22 แล้วเอลียาห์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เราเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าเพียงคนเดียวของพระยาห์เวห์ที่ยังหลงเหลืออยู่ แต่พระบาอัลมีผู้พูดแทนมันอยู่ถึงสี่ร้อยห้าสิบคน 23 ให้เอาวัวตัวผู้สองตัวมาให้พวกเรา ให้พวกเราเป็นคนเลือกว่าพวกเขาจะเอาตัวไหน และให้พวกเขาตัดมันเป็นท่อนๆไปวางไว้บนหินแต่อย่าจุดไฟ เราจะไปเตรียมวัวอีกตัวหนึ่งและจะวางมันไว้บนหินที่ไม่จุดไฟเหมือนกัน 24 แล้วพวกเจ้าก็ร้องเรียกชื่อพระของพระบาอัล ส่วนเราก็จะร้องเรียกชื่อของพระยาห์เวห์ แล้วพระที่ตอบรับด้วยไฟนั่น ก็คือพระเจ้า”

แล้วประชาชนทั้งหมดก็พูดว่า “สิ่งที่ท่านพูดมานั้นเข้าท่าดี” 25 เอลียาห์พูดกับพวกผู้พูดแทนพระบาอัลว่า “เลือกวัวตัวผู้มาตัวหนึ่งและจัดเตรียมมันก่อน เพราะพวกเจ้ามีคนมากมาย เรียกชื่อพระของพวกเจ้าแต่อย่าเพิ่งจุดไฟ”

26 พวกเขาจึงเลือกวัวออกมามีตัวหนึ่งและเตรียมมันไว้ แล้วพวกเขาก็ร้องเรียกชื่อของพระบาอัลตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง พวกเขาได้ตะโกนว่า “ข้าแต่พระบาอัล โปรดตอบพวกเราดูเถิด” แต่ไม่มีใครตอบรับใดๆ ไม่มีเสียงหรือการตอบรับอะไรเลย พวกเขาเดินร่ำไปรอบๆแท่นบูชาที่พวกเขาสร้างขึ้นมา

27 ในตอนเที่ยง เอลียาห์เริ่มพูดเยาะเย้ยคนเหล่านั้นว่า “ตะโกนดังขึ้นอีกสิ เขาเป็นพระเจ้าอย่างแน่นอน บางที่เขาอาจจะใจลอยอยู่ บางที่เขาอาจกำลังเข้าส้วมอยู่ หรือกำลังเดินทางอยู่ หรืออาจจะนอนหลับอยู่ จะต้องให้พวกเจ้าปลุกมัน” 28 พวกเขาจึงตะโกนดังขึ้น และใช้ดาบกับหอกกรีดตัวเองซึ่งเป็นประเพณีของพวกเขาอยู่แล้ว จนเลือดไหลออกมา 29 เลยเวลาเที่ยงวันไปแล้วพวกเขายังคงทำสิ่งที่บ้าคลั่งเช่นนั้นต่อไปจนถึงเวลาบูชาในตอนเย็น แต่ก็ยังไม่มียังเสียง ไม่มีคำตอบ และไม่มีการตอบรับ

30 แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งหมดว่า “เข้ามาใกล้ๆเราหน่อย” พวกเขาทุกคนก็เลยเข้าไปใกล้ๆ และเอลียาห์ซ่อมแซมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ที่ถูกรื้อไปนั้น 31 เอลียาห์เอาก้อนหินสิบสองก้อนมาตามจำนวนเผ่าของพวกลูกชายของยาโคบ (พระคำของพระยาห์เวห์เคยมาถึงยาโคบว่า “เจ้าจะมีชื่อว่าอิสราเอล”)

32 เอลียาห์สร้างแท่นบูชาขึ้นด้วยหินทั้งสิบสองก้อนนั้นในนามของพระยาห์เวห์ เขาขุดร่องรอบๆแท่นบูชาขึ้นใหญ่เพียงพอที่จะใส่เมล็ดพืชได้สองถึง 133 เขาจัดกองไม้ฟืน และตัดวัวออกเป็นท่อนๆแล้ววางมันลงบนไม้ฟืน แล้วก็พูดกับคนเหล่านั้นว่า “ตักน้ำใส่เหยือกทั้งสี่เหยือกของพวกเจ้าให้เต็ม และเทมันลงบนเครื่องบูชาและบนไม้ฟืนนี้” 34 แล้วเขาบอกให้ทำอย่างนั้นอีกเป็นครั้งที่สอง และคนเหล่านั้นก็ทำเป็นครั้งที่สอง แล้วเขาก็บอกให้พวกนั้นทำอีกเป็นครั้งที่สาม แล้วพวกนั้นก็ทำอย่างนั้นเป็นครั้งที่สาม 35 น้ำไหลนองลงมารอบๆแท่นบูชาและไหลจนท่วมร่องนั้น

36 ในช่วงเวลาของการบูชาตนเอง เอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้ก้าวออกไปที่ด้านหน้าและอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ในวันที่ ขอพระองค์ทำให้คนรู้เถิดว่า พระองค์คือพระเจ้าแห่งอิสราเอล และรู้ว่าข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และได้ทำสิ่งเหล่านี้ไปตามคำสั่งของพระองค์ 37 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอตอบรับข้าพเจ้าด้วย ตอบรับข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อว่าประชาชนเหล่านี้จะได้รู้ว่าพระองค์ พระยาห์เวห์คือพระเจ้า และรู้ว่าพระองค์จะหันเหหัวใจของพวกเราให้กลับมาหาพระองค์อีกครั้ง”

38 แล้วไฟของพระยาห์เวห์ก็ได้ตกลงมาและเผาไหม้เครื่องสัตวบูชา กองฟืน ก้อนหินทั้งหมด รวมทั้งดิน และยังคงลามลงไปนั้น

† สองถึง หรือ 14.6 ลิตร

ที่อยู่ในร่องด้วย 39 เมื่อประชาชนทั้งหมดได้เห็นเหตุการณ์นี้ พวกเขาต่างก็หมอบลงและร้องว่า “พระยาห์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า พระยาห์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า”

40 แล้วเอลียาห์ก็สั่งพวกเขาว่า “จับพวกผู้พูดแทนพระบาอัลไว้ อย่าให้ใครหนีรอดไปได้” พวกเขาจับตัวคนเหล่านั้นไว้ และเออลียาห์ก็ให้นำตัวพวกนั้นลงไปที่หุบเขาศิไซนและฆ่าพวกนั้นทิ้งที่นั่น

ฝนตกลงมาอีกครั้ง

41 แล้วเอลียาห์ก็พูดกับกษัตริย์อาหับว่า “ไปกินและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนตกหนักลงมาแล้ว” 42 กษัตริย์อาหับจึงไปกินและดื่ม แต่เอลียาห์ได้ปีนขึ้นไปบนยอดภูเขาคารเมล ก็มกราบลงบนพื้นดินและชูก้นไว้ระหว่างหัวเข่าของเขา 43 เขาได้พูดกับคนรับใช้ของเขาว่า “มองไปทางทะเลสิ”

คนรับใช้ คนนั้นก็ขึ้นไปมองออกไป เขาตอบว่า “ไม่เห็นมีอะไรเลยครับท่าน” เอลียาห์พูดกับเขาถึงเจ็ดครั้งว่า “กลับไปดูใหม่” 44 ในครั้งที่เจ็ดนั่นเอง คนรับใช้ของเขาก็ได้มารายงานว่า “มีเมฆก้อนหนึ่งขนาดเท่ากำมือกำลังขึ้นมาจากทะเล”

เอลียาห์จึงพูดว่า “กลับไปบอกกษัตริย์อาหับว่า ให้ผู้กรดรบของท่านและรีบลงไปก่อนที่ฝนจะหยุดท่านไว้”

45 ในขณะนั้นเอง ท้องฟ้าก็เริ่มดำทะมึนไปด้วยกลุ่มเมฆมากมาย ลมเริ่มพัดแรง ฝนตกลงมาอย่างหนักและกษัตริย์อาหับก็ได้ขี่รถม้ามุ่งไปยังยิสเรเอล 46 ฤทธิเดชของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่บนตัวเอลียาห์ เขาเอาเสื้อคลุมยัดเข้าไปในเข็มขัด และวิ่งแข่งหน้ากษัตริย์อาหับไปถึงยิสเรเอล

เอลียาห์บนภูเขาโฮเรบ (ซีนาย)

19 ในตอนนั้นกษัตริย์อาหับได้บอกกับเยเซเบลทุกอย่างที่เอลียาห์ได้ทำไป และเรื่องที่เอลียาห์ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระปโลมทั้งหมดด้วยดาบ 2 เยเซเบลจึงส่งคนส่งข่าวไปถึงเอลียาห์เพื่อบอกว่า “ขอให้พวกพระทั้งหลายลงโทษเราอย่างแสนสาหัสหากว่าเราไม่ได้ทำให้ชีวิตแก่เป็นเหมือนคนพวกนั้นก่อนเวลานี้ของวันพรุ่งนี้”

3 เอลียาห์ก็กลัว จึงวิ่งหนีเอาตัวรอดไป เมื่อเขามาถึงเมืองเบเออร์เชบาในยูดาห์ เขาทิ้งคนใช้เขาไว้ที่นั่น 4 ในขณะที่ตัวเขาเองเดินทางต่อไปอีกหนึ่งวันเข้าไปในที่เปลี่ยวแห้งแล้ง เขามาถึงพุ่มไม้แห่งหนึ่งจึงนั่งลงใต้พุ่มไม้นั้นและอธิษฐานขอให้เขตาย เขาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์พอกันทีสำหรับข้าพเจ้า เอชีวิตของข้าพเจ้าไปเถิด ข้าพเจ้าไม่ได้ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพเจ้าเลย”

5 แล้วเขาก็นอนลงที่ใต้พุ่มไม้นั้นและหลับไป ทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งก็มาแตะต้องตัวเขาและพูดว่า “ลุกขึ้นมากินเถิด” 6 เขามองไปรอบๆและที่ข้างหัวของเขานั้นมีขนมปังแผ่นหนึ่งที่ยังอยู่บนก้อนหินร้อน และมีเหยือกน้ำอยู่เหยือกหนึ่ง เขาได้กินและดื่ม แล้วก็นอนต่อ

7 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็กลับมาอีกเป็นครั้งที่สอง และมาแตะตัวเขาและพูดว่า “ลุกขึ้นมากินเถิด เพราะไม่อย่างนั้นเจ้าจะเดินทางไม่ไหว” 8 เขาจึงลุกขึ้นมากินและดื่ม เมื่อเขามีเรี่ยวแรงขึ้นจากอาหารเหล่านั้นแล้ว เขาก็เดินทางต่อไปอีกสี่สิบวันสี่สิบคืน จนมาถึงภูเขาโฮเรบซึ่งเป็นภูเขาของพระเจ้า 9 เขาเข้าไปในถ้ำแห่งหนึ่งและค้างคืนอยู่ที่นั่น

พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

10 เอลียาห์ตอบว่า “ข้าพเจ้าได้พุ่มไต้ให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้นมาตลอด ชาวอิสราเอลทั้งหลายปฏิเสธข้อตกลงของพระองค์ และทำลายพวกแท่นบูชาของพระองค์ และยังฆ่าพวกผู้พูดแทนพระองค์ด้วยคมดาบ เหลือข้าพเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น และตอนนี้ พวกเขาก็กำลังพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย”

11 พระยาห์เวห์พูดว่า “ออกไปข้างนอกและไปยืนอยู่ต่อหน้า พระยาห์เวห์บนภูเขา เพราะพระยาห์เวห์กำลังจะผ่านไป” † แล้วก็มีลมพายุพัดมาอย่างแรงจนแยกภูเขาออกเป็นสองส่วนและทำลายก้อนหินต่าง ๆ จนแตกละเอียดต่อหน้าพระยาห์เวห์ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในลมนั้น หลังจากที่ยลพัดผ่านไปแล้ว ก็เกิดแผ่นดินไหวขึ้น แต่พระยาห์เวห์ก็ไม่ได้อยู่ในแผ่นดินที่ไหวนั้น 12 หลังจากแผ่นดินไหวแล้วก็เกิดไฟลุกไหม้ แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในไฟเหมือนกัน และหลังจากไฟลุกไหม้แล้วก็มีเสียงกระซิบ †† ที่นุ่มนวลเสียงหนึ่งเกิดขึ้น

13 เมื่อเอลียาห์ได้ยินเสียงนั้น เขาก็เอาเสื้อคลุมขึ้นมาปิดหน้า และรีบออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ แล้วเสียงนั้นก็พูดกับเขาว่า “เอลียาห์ เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

14 เขาตอบไปว่า “ข้าพเจ้าได้ทุ่มเทให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้นมาตลอด ชาวอิสราเอลทั้งหลายปฏิเสธข้อตกลงของพระองค์ และทำลายพระวิหารของพระองค์ และยังมีชาวพวกผู้พูดเท็จพระองค์ด้วยคมดาบ เหลือข้าพเจ้าเพียงคนเดียวเท่านั้น และตอนนี้ พวกเขาก็กำลังพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย”

15 พระยาห์เวห์พูดกับเขาว่า “กลับไปทางเดิมที่เจ้ามา และไปที่ทะเลทรายตามัสกัส เมื่อเจ้าไปถึงที่นั่น ให้แต่งตั้งฮาซาเอลขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออาร์ม 16 และแต่งตั้งเยซูลูกชายของกษัตริย์นิมซี ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และแต่งตั้งเอลีชาลูกชายของซาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ให้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าสืบต่อจากเจ้า 17 เยซุจะฆ่าคนที่หลบหนีจากคมดาบของฮาซาเอล และเอลีชาจะฆ่าคนที่หลบหนีมาจากคมดาบของเยซุ 18 เรายังมีเจ็ดพันคนในอิสราเอล ซึ่งเป็นคนที่ไม่ยอมคุกเข่าลงให้กับพระบาอัล และปากของพวกเขาไม่ได้จับมั่นด้วย”

เอลีชามาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

19 เอลียาห์จึงออกจากที่นั่น และได้พบเอลีชาลูกชายของซาฟัทกำลังไถนาด้วยวัวเทียมแอกสิบสองคู่และตัวเขาเองกำลังไถอยู่ที่คูที่สิบสอง เอลียาห์ก็เข้าไปหาเขาและทิ้งเสื้อคลุมของเขาไปบนตัวเอลีชา 20 เอลีชาก็เลยทิ้งวัวของเขาและวิ่งตามเอลียาห์ไป เขาพูดว่า “ให้ผมไปจูบลพ่อก่อนแล้วผมจะไปกับท่าน” เอลียาห์ตอบว่า “กลับไปเถอะ แต่อย่าลืมนำรองเท้าที่เรานำมาให้นะ” ‡

21 เอลีชาก็จากเขาไป แล้วกลับไปเอาวัวคู่นั้นที่ใช้เทียมแอกไปฆ่า แล้วเอาแอกไปเป็นพินใช้ย่างเนื้อและแจกจ่ายเนื้อให้กับชาวบ้านและพวกเขา ก็กินกัน แล้วเอลีชาก็ติดตามเอลียาห์ไป และเป็นผู้ช่วยของเอลียาห์

เบนฮาดัดทำสงครามกับอาหับ

20 ในช่วงนั้นกษัตริย์เบนฮาดัดแห่งอาร์มได้รวบรวมกองทัพทั้งหมดของเขา มีกษัตริย์จากที่อื่นอีกสามสิบสององค์ ได้นำกองทหารม้าและรถรบของพวกเขามาเข้าร่วมด้วย เขาได้ขึ้นไปล้อมเมืองสะมาเรียและโจมตีมัน 2 เขาส่งพวกผู้ส่งข่าวเข้าไปในเมืองไปหากษัตริย์อาหับเพื่อบอกว่า “นี่คือสิ่งที่เบนฮาดัดพูด 3 เงินและทองของเจ้าตกเป็นของเราแล้ว และพวกเมียที่สวยที่สุดของเจ้าและลูกๆของเจ้าก็ตกเป็นของเราแล้ว”

4 กษัตริย์ของอิสราเอลตอบไปว่า “กษัตริย์เจ้านายของเรา เป็นไปตามที่ท่านพูด ตัวเราและทุกสิ่งทุกอย่างที่เรามีอยู่เป็นของท่าน”

5 พวกผู้ส่งข่าวกลับมาอีกครั้งและพูดว่า “นี่คือสิ่งที่เบนฮาดัดพูด ‘เราส่งข่าวมาเพื่อสั่งให้เจ้ามอบเงินและทอง รวมทั้งเมียทั้งหลายของเจ้าและลูกๆของเจ้ามา 6 แต่ในวันพรุ่งนี้เวลาเดียวกัน

† ออกไปข้างนอก ... ผ่านไป เหตุการณ์นี้เหมือนกับตอนที่พระเจ้าปรากฏตัวแก่โมเสส ใน อพยพ 33:12-23 †† เสียงกระซิบ หรือเสียงดังแผ่วๆ ‡ กลับไปเถอะ ... ท้าบ่เจ้านะ หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ไปเถอะ เราไปห้ามเจ้าตรงไหนหรือ”

นี้ เราจะส่งเจ้าหน้าที่ของเรามาค้นวังของเจ้าและพวกบ้านของพวกเจ้าหน้าที่ของเจ้า พวกเขาจะยึดเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่มีค่าของเจ้าและขนเอาขึ้นไป”

7 กษัตริย์อิสราเอลเรียกพวกผู้นำทุกคนของแผ่นดินมาประชุมและพูดว่า “เห็นหรือไม่ว่าชายคนนี้ก็กำลังเอาความยุ่งยากมาให้แล้ว เมื่อเขาส่งคนมาขอเมียทั้งหลายกับลูกๆของข้า และเงินทองของข้า ข้าก็ไม่ได้ปฏิเสธเขาเลย”

8 พวกผู้นำและประชาชนทั้งหมดต่างตอบว่า “อย่าไปฟังมันหรือทำตามคำเรียกร้องของมันเลย”

9 เขาจึงตอบพวกผู้ส่งข่าวของเบนฮาดัดไปว่า “ไปบอกกับกษัตริย์นายของเรานี้ว่า ‘คนรับใช้ของข้าจะทำตามที่ท่านเรียกร้องในครั้งแรก แต่การเรียกร้องในครั้งนี้อ้อมแอ้มให้ไม่ได้”

10 พวกเขาจากไปและเอาคำตอบนั้นกลับไปบอกกับเบนฮาดัด แล้วเบนฮาดัดก็ส่งข่าวมาอีกข่าวหนึ่งถึงอาหับว่า “ขอให้พวกพระทั้งหลายลงโทษเราอย่างแสนสาหัส หากว่าเราทิ้งให้เหลือฝุ่นในเมืองสะมาเรียพอให้คนของเราทำได้คนละหนึ่งกำมือ”

11 กษัตริย์ของอิสราเอลตอบไปว่า “ไปบอกเขาว่า ‘คนที่กำลังสวมเสื้อเกราะไม่สมควรที่จะคุยโอ้อวดอย่างกับคนที่กำลังถอดมันออก”

12 เบนฮาดัดได้ยินข้อความนี้ในขณะที่เขาและบรรดากษัตริย์กำลังดื่มกันอยู่ในเต็นท์ของพวกเขา และเขาก็ได้ส่งคนของเขาว่า “เตรียมโจมตี” พวกเขาจึงเตรียมเข้าโจมตีเมือง

13 ในขณะที่นั้นมีผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งมาหากษัตริย์อาหับของอิสราเอลและได้ประกาศว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘เจ้าเห็นกองทัพขนาดใหญ่บนหรือเปล่า เราจะให้มันตกอยู่ในกำมือของเจ้าในวันนั้นและเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์”

14 อาหับถามว่า “แต่ใครจะเป็นคนทำละ”

ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นตอบว่า “พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘พวกเจ้าหน้าที่หนุ่มๆของพวกแม่ทัพตามหัวเมืองจะเป็นคนทำ” เขาถามต่อว่า “แล้วใครจะเป็นคนเริ่มรบก่อน”

ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นตอบว่า “ก็ท่านยังงั้นละ”

15 อาหับจึงเรียกตัวพวกเจ้าหน้าที่หนุ่มๆของพวกแม่ทัพตามหัวเมืองมา มีจำนวนทั้งหมดสองร้อยสามสิบสองคน แล้วเขาก็เรียกชุมนุมชาวอิสราเอลที่เหลือทั้งหมดจัดพันคน

16 พวกเขาเริ่มเคลื่อนทัพออกตอนเที่ยงในขณะที่เบนฮาดัดและกษัตริย์อีกสามสิบสองคนที่ร่วมมือกับเขาต่างก็เฝ้าคอยกันอยู่ในเต็นท์ 17 พวกเจ้าหน้าที่หนุ่มๆกลุ่มนั้นของพวกแม่ทัพทั้งหลาย ได้นำหน้าออกไปก่อน ขณะนั้นผู้ส่งข่าวด่วนของเบนฮาดัดได้มารายงานเขาว่า “มีคนมากมายกำลังมุ่งหน้าออกมาจากสะมาเรีย” 18 เบนฮาดัดจึงพูดว่า “ไม่ว่าพวกเขาออกมาอย่างสันติ หรือเพื่อรบ ก็ให้จับพวกเขาเป็นๆ”

19 พวกเจ้าหน้าที่หนุ่มๆของพวกแม่ทัพทั้งหลายต่างเดินทัพออกมาจากเมือง มีกองทัพตามหลังพวกเขาด้วย 20 แต่ละคนก็สามารถฆ่าศัตรูของพวกเขาเองได้ ชาวอาร์มต้องหลบหนี ชาวอิสราเอลเป็นฝ่ายไล่ติดตาม แต่กษัตริย์เบนฮาดัดของอาร์มหนีขึ้นบนหลังม้าพร้อมด้วยทหารม้าของเขาอีกจำนวนหนึ่ง 21 กษัตริย์ของอิสราเอลบุกขึ้นไปและเอาชนะพวกทหารม้าและบรรดารถรบเหล่านั้นได้ และทำให้เกิดความเสียหายอย่างหนักกับกองทัพของพวกอาร์ม

22 ต่อมาภายหลัง ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นได้มาหากษัตริย์ของอิสราเอลและพูดว่า “ทำให้กองทัพของท่านแข็งแกร่งขึ้นและวางแผนให้ดี เพราะในฤดูใบไม้ผลิคราวหน้า กษัตริย์ของชาวอาร์มจะกลับมาโจมตีท่านอีกครั้งหนึ่ง”

เบนฮาดัดโจมตีอีกครั้ง

23 ในขณะที่นั้นพวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์เบนฮาดัดแนะนำกษัตริย์ว่า “พระพิงหลายของคนที่พระองค์พระเจ้าแห่งเนินเขานั้นเป็นเหตุที่พวกมันแข็งแกร่งเกินไปสำหรับพวกเรา แต่ถ้าพวก

เราต่อสู้กับพวกมันบนที่ราบ พวกเราจะแข็งแรงแกร่งกว่าพวกมันอย่างแน่นอน²⁴ ทำอย่างนี้สิ ย้ายพวกกษัตริย์ให้ออกจากตำแหน่งแม่ทัพ และเอาเจ้าหน้าที่คนอื่นมาแทนพวกเขา

²⁵ ท่านต้องเพิ่มจำนวนกองทัพให้มากขึ้นให้เท่ากับที่ท่านได้สูญเสียไป เพิ่มมาให้กับกองทัพม้า เพิ่มรถรบให้กับกองทัพรถรบแล้วพวกเราก็จะสามารถต่อสู้กับอิสราเอลบนที่ราบได้ แล้วเราก็จะได้เปรียบพวกมันอย่างแน่นอน” เบนฮาดัดเห็นด้วยกับพวกเขาและทำตามนั้น

²⁶ ในฤดูใบไม้ผลิตต่อมา เบนฮาดัดรวบรวมชาวอาร์มขึ้นใหม่และขึ้นไปในเมืองอาเฟกเพื่อที่จะต่อสู้กับอิสราเอล

²⁷ เมื่อบรรดาชาวอิสราเอลได้รวมตัวกันอีกและมีการจัดเตรียมเสบียงอาหารไว้ พวกเขาก็เดินทางออกไปพบกับกองทัพเหล่านั้น ชาวอิสราเอลได้ตั้งค่ายอยู่ฝั่งตรงข้ามกับพวกนั้นเหมือนกับฝูงแกะเล็ก ๆ ฝูงหนึ่ง ในขณะที่ชาวอาร์มได้ครอบคลุมนั้นทั้งหมดยกเว้น

²⁸ คนของพระเจ้าขึ้นมาและบอกกับกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘พวกชาวอาร์มพูดถูกว่า พระยาห์เวห์คือพระของเนินเขาและไม่ได้เป็นพระของที่ราบ อย่างนั้นเราจะมอบกองทัพที่ยิ่งใหญ่ก้อนี้ให้ตกอยู่ในมือของเจ้าและเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์’”

²⁹ พวกเขาตั้งค่ายเผชิญหน้ากันอยู่เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่เจ็ด การรบก็เริ่มต้นขึ้น ชาวอิสราเอลทำลายทหารเดินเท้าของชาวอาร์มได้ถึงหนึ่งแสนคนภายในวันเดียว³⁰ ส่วนคนที่เหลือหลบหนีไปที่เมืองอาเฟก แต่กำแพงเมืองนั้นถล่มลงมาทับคนเหล่านั้นถึงสองหมื่นเจ็ดพันคน และเบนฮาดัดก็ได้หลบหนีไปที่เมืองนั้นด้วยและซ่อนตัวอยู่ในห้องชั้นในสุด³¹ พวกเจ้าหน้าที่ของเขาพูดกับเขาว่า “ดูสิ พวกเราเคยได้ยินมาว่าพวกกษัตริย์ของครอบครัวอิสราเอลนั้นมีความเมตตา พวกเราเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันหัว † ของพวกเราและเข้าไปหากษัตริย์ของอิสราเอลกันเถิด เพื่อบางทีเขาอาจจะไว้ชีวิตของท่านก็ได้”

³² พวกเขาก็คาดผ้ากระสอบไว้ที่เอวและเอาเชือกพันหัวของพวกเขาไว้ และพวกเขาก็เข้าไปพบกษัตริย์ของอิสราเอลและพูดว่า “เบนฮาดัดผู้รับใช้ของท่านพูดว่า ‘โปรดไว้ชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด’”

กษัตริย์ตอบมาว่า “เขายังมีชีวิตอยู่หรือ เขาเป็นน้องชายของเรา ††”

³³ คนเหล่านั้นจึงถือสิ่งนี้เป็นกลางดีและรีบตอบรับคำของเขาโดยพวกเขาพูดว่า “ใช่แล้ว เบนฮาดัดน้องชายของท่านเอง”

กษัตริย์จึงพูดว่า “ไปนำตัวเขามา” เมื่อเบนฮาดัดออกมา อาหับได้พาเขาขึ้นไปบนรถรบของเขา

³⁴ เบนฮาดัดได้เสนอว่า “เราจะคืนเมืองต่างๆที่พ่อเราได้ยึดมาจากพ่อของท่าน ท่านอาจจะจัดตั้งเขตที่เป็นตลาดของท่านเองในดามัสกัสเหมือนกับที่พ่อของเราเคยทำไว้ในเมืองสะมาเรีย”

อาหับพูดว่า “ถ้าเป็นอย่างนี้ เราจะยอมปล่อยให้ท่านให้เป็นอิสระตามสัญญาข้อนี้” เขาก็ทำสัญญากับเบนฮาดัดและปล่อยเขาให้เป็นอิสระ

ผู้พูดแทนพระเจ้ากล่าวโทษอาหับ

³⁵ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง พูดกับผู้พูดแทนพระเจ้าอีกคนหนึ่งว่า “เอาอาวุธท่านทำร้ายเราเถิด” เพราะเขาบอกว่าคุณนั้นเป็นคำสั่งของพระยาห์เวห์ แต่ชายคนนั้นไม่ยอมทำ³⁶ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นจึงพูดว่า “ทันทีที่ท่านไปจากเรา สิ่งใดตัวหนึ่งจะฆ่าท่าน เพราะท่านไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์” หลังจากที่ชายคนนั้นไปแล้ว สิ่งใดตัวหนึ่งมาพบเขาและฆ่าเขาตาย

† เอาผ้า ... พันหัว เป็นการแสดงให้เห็นว่าพวกเขายอมถ่อมตัวและพวกเขาต้องการยอมจำนน †† น้องชายของเรา คนที่ต้องการจะทำข้อตกลงสงบศึกซึ่งกันและกันมักเรียกกันว่าพี่น้อง เหมือนกับที่พวกเขาได้เป็นคนในครอบครัวเดียวกันแล้ว

³⁷ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นได้พบชายอีกคนและพูดว่า “ช่วยพูดีเราด้วยเถิด” ชายคนนั้นจึงพูดกับผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นและเขาได้รับบาดเจ็บ³⁸ แล้วผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นก็ไปยืนอยู่ที่ข้างถนนเพื่อคอยกษัตริย์ เขาปลอมตัวด้วยการเอาผ้าพันหัวลงมาจากเงื้อมมือของเขา³⁹ เมื่อกษัตริย์เดินทางผ่านมา ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นเรียกกษัตริย์ไว้และพูดว่า “ผู้รับใช้ของท่านได้ไปอยู่ที่ท่ามกลางสนามรบและมีคนหนึ่งจับเชลยมาได้ และพูดกับข้าพเจ้าว่า ‘ให้เผ่าคนคนนั้นเอาไว้ให้ดี ถ้าเขาหายไป เจ้าต้องชดใช้ด้วยชีวิตของเจ้า หรือไม่เจ้าก็ต้องจ่ายเงินหนึ่งตะลันต์ † 40 ในขณะที่ยังชีพผู้รับใช้ท่านกำลังร่ำรวยอยู่นั่นเอง ชายคนนั้นก็ไต่หาตัวไป”

กษัตริย์ของอิสราเอลตอบว่า “นั่นแหละจะเป็นโทษของเจ้า เจ้าเองก็ได้ประกาศคำตัดสินออกมาแล้ว”

⁴¹ แล้วผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นก็แกะผ้าปิดหัวออกจากตาของเขาอย่างรวดเร็ว และกษัตริย์ของอิสราเอลก็จำเขาได้ว่าเป็นคนหนึ่ง ในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า⁴² เขาพูดกับกษัตริย์ว่า “พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘เจ้าปล่อยคนหนึ่งที่เรากำหนดให้ตาย อย่างนั้นเจ้าต้องชดใช้ชีวิตของเจ้าแทนชีวิตของเขา และชดใช้ชีวิตของประชาชนของเจ้าแทนชีวิตประชาชนของเขา’”

⁴³ กษัตริย์ก็ขุ่นเคืองและโกรธ และเดินทางกลับวังในเมืองสะมาเรีย

สวนองุ่นของนาโบท

21 ต่อมา เกิดเหตุการณ์หนึ่งขึ้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับสวนองุ่นของนาโบททนายอิสเรเอล ไร่องุ่นของเขาอยู่ในอิสเรเอล ใกล้กับวังของกษัตริย์อาหับแห่งสะมาเรีย² กษัตริย์อาหับพูดกับนาโบทว่า “มอบไร่องุ่นของเจ้าให้กับเราเถิด เราจะได้อาไปปลูกผัก เพราะมันอยู่ใกล้กับวังของเรา แล้วเราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่านี้กับเจ้าเป็นการแลกเปลี่ยน หรือถ้าเจ้าต้องการ เราก็จะจ่ายให้เจ้าตามมูลค่าของสวนนั้น”

³ แต่นาโบทตอบว่า “พระยาห์เวห์ห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ายกมรดกของบรรพบุรุษให้กับท่าน”

⁴ อาหับจึงกลับมาบ้านไปด้วยความขุ่นเคืองและโกรธเพราะนาโบททนายอิสเรเอลได้พูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ยกมรดกของบรรพบุรุษให้กับท่าน” เขานอนอยู่บนเตียง ไม่ยอมพูดจาหรือกินอาหารเลย

⁵ เยเซเบลเมียของเขามาและถามเขาว่า “ทำไมท่านจึงว่า- รุณอย่างนี้ ทำไมท่านจึงไม่ยอมกินอาหาร”

⁶ เขาตอบนางว่า “เพราะเราได้ไปพูดกับนาโบททนายอิสเรเอลว่า ‘ชายสวนองุ่นของเจ้าให้กับเราเถิด หรือถ้าเจ้าต้องการ เราจะให้สวนองุ่นอื่นกับเจ้าแทน’ แต่เขากลับตอบมาว่า ‘ข้าพเจ้าจะไม่มอบสวนองุ่นของข้าพเจ้าให้กับท่าน’”

⁷ เยเซเบลเมียของเขาพูดว่า “ท่านทำตัวแบบนี้หรือ นี่หรือ กษัตริย์ของอิสราเอล ลูกขึ้นและไปกินอาหารเถิด ทำตัวให้ว่าเริ่งเข้าไป ข้าพเจ้าจะไปจัดการเอาสวนองุ่นนั้นมาให้ท่านเอง”

⁸ นางจึงเขียนจดหมายขึ้นหลายฉบับ แล้วเอาตราที่มีชื่อของกษัตริย์อาหับ ประทับลงไปบนจดหมายเหล่านั้น แล้วส่งไปให้ผู้ใหญ่และผู้เฒ่าแต่ละคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเดียวกับนาโบท⁹ ในจดหมายเหล่านั้นเขียนว่า

“ประกาศให้มีพิธีถือศีลอดอาหารขึ้นหนึ่งวัน และจัดที่นั่งให้นาโบทอยู่ในจุดที่สี่ศอกท่ามกลางประชาชนทั้งหมด¹⁰ แต่จัดอาหารไว้สองคนให้หนึ่งฝั่งตรงข้ามเขาและให้พวกเขากล่าวหาว่านาโบทสาปแช่งพระเจ้าและกษัตริย์ แล้วนำตัวเขาออกไป และเอาหินขว้างเขาให้ตาย”

¹¹ พวกผู้ใหญ่และผู้เฒ่าที่อาศัยอยู่ในเมืองเดียวกับนาโบท จึงทำตามจดหมายที่นางเยเซเบลได้เขียนส่งมาให้กับพวกเขา¹² พวกเขาได้ประกาศให้มีพิธีถือศีลอดอาหารขึ้นหนึ่งวัน และได้จัดที่นั่งให้นาโบทอยู่ในจุดที่เด่นท่ามกลางประชาชน¹³ แล้วก็มือนธพาล

† หนึ่งตะลันต์ หรือ 34.5 กิโลกรัม

สองคนมานั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับเขาและนำข้อกล่าวหาเนาโบมาบอกต่อหน้าประชาชน พวกเขาพูดว่า “เนาโบทได้สาปแช่งพระเจ้าและกษัตริย์” พวกเขาจึงนำตัวเนาโบทออกไปนอกเมืองและขว้างก้อนหินใส่เขาจนตาย¹⁴ แล้วพวกเขาทั้งสองก็ส่งข่าวมาถึงเยเซเบลว่า “เนาโบทถูกหินขว้างจนตายแล้ว”

¹⁵ ทันทันที่เยเซเบลได้ยินว่าเนาโบทถูกหินขว้างตาย นางก็พูดกับอาหับว่า “ลูกขึ้น ไปยึดครองสวนองุ่นของเนาโบทชาวอิสราเอลที่ดอนนั้นไม่ยอมมาให้ท่าน เขาไม่มีชีวิตแล้ว เขาตายแล้ว”¹⁶ เมื่ออาหับได้ยินว่าเนาโบทตายแล้ว เขาจึงลุกขึ้นและลงไปยังสวนองุ่นของเนาโบท

¹⁷ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับเอลิยาห์ชาวเมืองทิชบีว่า¹⁸ “ไปพบกษัตริย์อาหับของอิสราเอลที่ปกครองอยู่ในเมืองสะมาเรีย ตอนนี้อยู่ในสวนองุ่นของเนาโบทที่เขาเข้าไปยึดเป็นเจ้าของ”¹⁹ ไปพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์พูดไว้อย่างนี้ว่า เจ้าฆ่าเนาโบทและยึดเอาสมบัติของเขาแล้ว ให้พูดกับเขาก่อนว่า ‘พระยาห์เวห์พูดไว้อย่างนี้ว่า ตรงที่หมาได้เลียเลือดของเนาโบท หมาจะเลียเลือดของเจ้าด้วย ใช่แล้ว เลือดของเจ้านั้นแหละ’”

²⁰ กษัตริย์อาหับพูดกับเอลิยาห์ว่า “ไอ้ศัตรูในที่สุด เจ้าก็หาเราจนเจออะ”

เอลิยาห์ตอบกลับไปว่า “ข้าพเจ้าเจอท่านแล้ว เพราะท่านได้ขายตัวไปทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์”²¹ พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะนำความหายนะมาสู่เจ้า เราจะฆ่าเจ้า และเราจะตัดพวกลูกหลานผู้ชายของเจ้าทิ้งไปไม่ให้เหลือสักคนในอิสราเอล ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือไม่เป็นทาส’²² เราจะทำให้ครอบครัวของเจ้าเป็นเหมือนกับครอบครัวของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท และเหมือนกับครอบครัวของบาอาซาลูกชายของอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้ยิวเราให้โกรธและเป็นต้นเหตุให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย’²³ ส่วนนางเยเซเบล พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่า ‘พวกหมาจะมารุมทั้งนางเยเซเบลที่ข้างกำแพงเมืองอิสราเอล’²⁴ พวกหมาจะกินคนของอาหับที่ตายอยู่ในเมือง และพวกอึแรงแรงบนท้องฟ้าจะกินคนที่ตายอยู่ในชนบท”

²⁵ ยังไม่เคยมีใครที่เป็นเหมือนอาหับที่ขายตัวเอง ไปทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ ตามที่นางเยเซเบลเมียของเขายิวให้เขาทำ²⁶ เขาทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่สุด ด้วยการไปกราบไหว้พวกรูปเคารพ เหมือนกับที่พวกชาวอาโมไรต์เคยทำ ที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอล)

²⁷ เมื่ออาหับได้ยินคำพูดเหล่านี้ เขาก็ฉีกเสื้อผ้าของเขา ใส่เสื้อกระสอบและอดอาหาร เขาใส่เสื้อกระสอบนอนและเดินไปมาอย่างเศร้าซึม

²⁸ แล้วคำพูดของพระยาห์เวห์ก็มาถึงเอลิยาห์ชาวเมืองทิชบีว่า²⁹ “เจ้าเห็นไหมว่าอาหับได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราก็จะไม่นำความหายนะมาให้เขาในวันนี้เพราะเขาได้ถ่อมตัวลง แต่เราจะให้มันเกิดขึ้นกับครอบครัวของเขาในยุคของลูกชายของเขา”

มีคยาห์ตักเตือนกษัตริย์อาหับ

(2 พตด. 18:2-27)

22 ชาวอาร์มกับชาวอิสราเอลไม่ได้ทำสงครามกันเป็นเวลาสามปี² แต่ในปีที่สาม กษัตริย์เยโฮซาฟัทของยูดาห์ได้ไปพบกษัตริย์อาหับของอิสราเอล

³ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลพูดกับพวกข้าราชการของเขาว่า “พวกท่านไม่รู้หรือว่าเมืองราโมท-กิเลอาดเป็นของพวกเรา แต่พวกเราไม่ได้ทำอะไรเลยที่จะยึดมันคืนมาจากกษัตริย์ของชาวอาร์ม”⁴ แล้วเขาก็ถามกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “ท่านจะไปช่วยเราสู้รบกับชาวอาร์มที่เมืองราโมท-กิเลอาดไหม”

เยโฮซาฟัทตอบกษัตริย์ของอิสราเอลไปว่า “ท่านกับเราก็เป็นเหมือนคนๆเดียวกัน ทหารของเราที่เป็นเหมือนทหารของท่าน พวกม้าของเราที่เป็นเหมือนม้าของท่าน⁵ แต่ให้เราไปขอคำปรึกษาจากพระยาห์เวห์ก่อน”

⁶ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลจึงเรียกพวกผู้พูดแทนพระเจ้าประมาณสี่ร้อยคนมา และถามพวกเขาว่า “เราควรจะไปสู้รบกับชาวอาร์มที่เมืองราโมท-กิเลอาดหรือไม่”

พวกเขาตอบว่า “ไปเถิด เพราะพระยาห์เวห์จะให้มันตกอยู่ในกำมือของท่าน”

⁷ แต่กษัตริย์เยโฮซาฟัทถามว่า “ยังมีคนอื่นที่ เป็นผู้พูดแทนพระยาห์เวห์อยู่ที่นั่นหรือเปล่า ที่เราจะสอบถามเขาได้”

⁸ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลตอบเยโฮซาฟัทว่า “ยังมีอีกคนหนึ่งที่เราสามารถไปขอคำปรึกษาจากพระยาห์เวห์ผ่านทางเขาได้ แต่เราเกลียดเขา เพราะเขาไม่เคยทำนายสิ่งใดๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่สิ่งเลวร้ายทั้งนั้น เขาคือมีคยาห์ลูกชายของอิมลาห์”

เยโฮซาฟัทตอบว่า “กษัตริย์ไม่ควรพูดอย่างนั้น”

⁹ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลจึงเรียกเจ้าหน้าที่ของเขาคนหนึ่งและพูดว่า “เร็วเข้า ไปพามีคยาห์ลูกชายของอิมลาห์มาที่นี่”

¹⁰ กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์แต่งตั้งด้วยชุดกษัตริย์เต็มยศ กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์ของพวกเขาที่ลานหวดข้าว ตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย พร้อมกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนที่อยู่ต่อหน้าพวกเขา ที่กำลังอ้างว่าพูดแทนพระเจ้าอยู่¹¹ ขณะนั้น ผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง ชื่อเศเดคียาห์ลูกชายเคนาอะนาห์ได้เอาเหล็กทำเป็นเขาสัตว์† เขาประกาศว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘พวกเจ้าจะใช้เขาสัตว์เหล็กนี้แทงพวกอาร์ม จนกว่าพวกนั้นจะถูกทำลายจนหมด’”¹² ผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหมดต่างก็ทำนายในสิ่งเดียวกัน พวกเขาพูดว่า “ขึ้นไปทีราโมท-กิเลอาดและได้รับชัยชนะเถิด เพราะพระยาห์เวห์จะให้มันตกอยู่ในกำมือของกษัตริย์”

¹³ คนส่งข่าวที่ส่งไปเรียกตัวมีคยาห์พูดกับเขาว่า “ดูสิ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆกำลังทำนายความสำเร็จของกษัตริย์อยู่ ขอให้คำพูดของท่านเหมือนกับคำพูดของพวกเขาและพูดแต่สิ่งดีๆด้วยเถิด”

¹⁴ แต่มีคยาห์ตอบไปว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่ในขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด เราจะพูดแต่สิ่งที่พระยาห์เวห์บอกเราเท่านั้น”

¹⁵ เมื่อมีคยาห์มาถึง กษัตริย์ถามเขาว่า “มีคยาห์ พวกเราควรจะไปรบกับชาวอาร์มที่ราโมท-กิเลอาดหรือเปล่า”

เขาตอบว่า “ไปรบเถิด แล้วจะได้รับชัยชนะกลับมา เพราะพระยาห์เวห์จะให้มันตกอยู่ในกำมือของกษัตริย์”

¹⁶ กษัตริย์พูดกับเขาว่า “เราให้เจ้าสาบานไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ว่าให้เจ้าพูดแต่ความจริงกับเรา ในนามของพระยาห์เวห์”

¹⁷ มีคยาห์จึงตอบว่า “เราเห็นอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายอยู่ตามเนินเขาเหมือนกับแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง และพระยาห์เวห์พูดว่า ‘ประชาชนเหล่านี้ไม่มีผู้นำแล้ว บ่อยๆให้พวกเขากลับไปบ้านอย่างสันติเถิด’”

¹⁸ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลบอกกับกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “เห็นไหม เราบอกท่านแล้ว ว่าเขาไม่เคยทำนายสิ่งใดๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่คำทำนายที่ร้ายๆเสมอ”

¹⁹ มีคยาห์พูดต่อไปว่า “ฟังคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ข้าพเจ้าเห็นพระยาห์เวห์นั่งอยู่บนบัลลังก์พร้อมกับกองทัพสวรรค์ทั้งหมดที่ยืนอยู่รอบๆพระองค์ทั้งด้านขวาและด้านซ้ายของพระองค์²⁰ และพระยาห์เวห์พูดว่า ‘ใครจะล่อลวงอาหับให้ไปโจมตีชาวอาร์มที่ราโมท-กิเลอาดและไปตายที่นั่นได้บ้าง’” พูดสวรรค์องค์หนึ่งแนะนำอย่างหนึ่ง และอีกองค์หนึ่งก็แนะนำอีกอย่างหนึ่ง²¹ ในที่สุดวิญญาณองค์หนึ่งก็ก้าวออกมายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพูดว่า “ข้าพเจ้าจะไปล่อลวงเขาเอง”²² พระยาห์เวห์ถามเขาว่า ‘ด้วยวิธีไหนหรือ’ เขาตอบว่า ‘เราจะออกไปและไปเป็นวิญญาณที่หลอกกลวงอยู่ที่ปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหมดของเขา’ พระยาห์เวห์ตอบว่า ‘เจ้าจะล่อลวงเขาได้สำเร็จแน่ ไปลงมือเถิด’

† เขาสัตว์ หมายถึง พละกำลัง ความแข็งแกร่ง

23 ดังนั้น ในตอนนี้พระยาห์เวห์ได้มาวางวิญญานที่หลอกลวงอยู่ที่ปากของผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหมดนี้แล้ว พระยาห์เวห์ได้สั่งให้เรื่องราวๆเกิดขึ้นกับท่านแล้ว”

24 แล้วเศเดคียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ลูกชายของเศนาอานาห์เข้ามาตบหน้ามีคยาห์ เขาถามว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ที่พระวิญญานที่มาจากพระยาห์เวห์จะจากข้าไป เพื่อไปพูดผ่านแก”

25 มีคยาห์ตอบว่า “ท่านจะรู้เองในวันที่ท่านไปหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องด้านในสุด”

26 กษัตริย์อาหับของอิสราเอลได้สั่งไปว่า “จับตัวมีคยาห์ส่งกลับไปให้กับอาโมนเจ้าเมืองและโยอาชลูกชายของเรา”²⁷ และบอกกับพวกเขาว่า “กษัตริย์สั่งว่า ให้เอาตัวเจ้าหมอนี่ไปขังไว้ในคุกและอย่าให้อะไรกับมัน นอกจากขนมปังและน้ำ จนกว่าเราจะกลับมายังปลอดภัย”

28 มีคยาห์ประกาศไปว่า “ประชาชนทั้งหลาย ฟังให้ดี ถ้าอาหับกลับมายังปลอดภัย ก็แสดงว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้พูดผ่านเรา”

กษัตริย์อาหับป่วยแพ้และตาย

(2 พศต. 18:28-34)

29 กษัตริย์อาหับของอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮซาฟัทของยูดาห์ จึงยกขึ้นไปสู้รบกับชาวอารัมที่เมืองราโมท-กิเลอาด³⁰ กษัตริย์อาหับของอิสราเอลพูดกับกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “เราจะปลอมตัวเข้าไปรบ แต่ท่านสวมเสื้อกษัตริย์ของท่าน” กษัตริย์อาหับของอิสราเอลจึงปลอมตัวเป็นทหารธรรมดาและเข้าไปสู้รบ

31 ในขณะนั้นกษัตริย์ของชาวอารัมส่งพวกผู้บัญชาการกองทัพรถรบทั้งสามสิบสองคันของเขาว่า “อย่าไล่ตามใครไป ไม่ว่าจะเป็นเล็กหรือใหญ่ ยกเว้นกษัตริย์ของอิสราเอลเท่านั้น”³² เมื่อพวกผู้บัญชาการกองทัพรถรบเห็นเยโฮซาฟัท พวกเขาพูดว่า “เขาต้องเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลแน่ๆ” พวกเขาจึงได้หันไปสู้กับเยโฮซาฟัท แต่เมื่อเยโฮซาฟัทร้องออกมา³³ พวกผู้บัญชาการกองทัพรถรบจึงรู้ว่าเขาไม่ใช่กษัตริย์ของอิสราเอล จึงหยุดไล่ตามเขาไป³⁴ แต่มีคนหนึ่งไถ่คนรถรบของเขายังออกไปแบบสุ่มๆ ลูกธนูไปถูกกษัตริย์ของอิสราเอลเข้าตรงช่องว่างของเสื้อเกราะ กษัตริย์บอกกับคนขับรถรบของเขาว่า “กลับรถไปและพาเราออกจากสนามรบ เราได้รับบาดเจ็บ”

35 การต่อสู้สิ้นสุดเด็ดขาดและกินเวลายาวนาน กษัตริย์ยืนฟังอยู่ในรถรบและเผชิญหน้ากับชาวอารัม เลือดของเขาไหลจากบาดแผลลงที่พื้นรถรบ และในตอนเย็นวันนั้นเองเขาก็ตาย³⁶ เมื่ออาทิตย์กำลังจะตกดิน ก็มีเสียงร้องไปทั่วกองทัพว่า “ให้ทุกคนกลับเข้าเมืองของตัวเอง ทุกคนกลับสู่แผ่นดินของตัวเองให้หมด”

37 กษัตริย์อาหับจึงตายไปและถูกนำศพมาที่เมืองสะมาเรีย และพวกเขาฝังศพเขาไว้ที่นั่น³⁸ พวกเขาล้างรถรบในสระน้ำในเมืองสะมาเรีย (เป็นที่ที่พวกโสเภณีใช้อาบน้ำกัน) และก็มีหมาหลายตัวมาเลียเลือดของเขาซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่เคยประกาศไว้

39 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของกษัตริย์อาหับ รวมทั้งสิ่งต่างๆที่เขาได้ทำไป วังที่เขาได้สร้างและฝังงาช้างไว้ และเมืองต่างๆที่เขาสร้างขึ้นเป็นป้อม ได้จัดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล⁴⁰ กษัตริย์อาหับตายไปอยู่

กับบรรพบุรุษของเขา และอาหัสยาห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์

(2 พศต. 20:31-21:1)

41 เยโฮซาฟัทลูกชายของอาสาขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สี่ที่กษัตริย์อาหับปกครองอิสราเอล⁴² เยโฮซาฟัทมีอายุสามสิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่เหนือเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบห้าปี แม่ของเขามีชื่อว่าอาซุบาห์เป็นลูกสาวของซิลทิ⁴³ เขาเดินตามรอยของอาสาพ่อของเขา และไม่ได้หันไปจากทางนั้นเลย เขาทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่พวกสถานที่นมัสการต่างๆก็ไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง และประชาชนก็ยังคงถวายเครื่องสัตวบูชา และเผาเครื่องหอม อยู่ที่นั่น

44 กษัตริย์เยโฮซาฟัททำสัญญาไมตรีกับกษัตริย์ของอิสราเอลด้วย⁴⁵ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮซาฟัท รวมถึงอำนาจของเขา และความกล้าหาญในการสู้รบของเขา ได้จัดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์⁴⁶ เขากำจัดพวกผู้ขายยาตัวที่อยู่ตามศาลเจ้า พวกที่ยังหลงเหลืออยู่จากสมัยของอาสาพ่อของเขา ให้หมดไปจากแผ่นดิน

47 ในสมัยนั้นเอโดมไม่มีกษัตริย์ปกครอง มีแต่ผู้ว่าราชการที่กษัตริย์ยูดาห์เลือกมาให้ปกครองเท่านั้น

กองทัพเรือของเยโฮซาฟัท

48 ในเวลานั้นเยโฮซาฟัทสร้างเรือกำปั่นสินค้าขึ้น เพื่อไปขนทองคำมาจากเมืองโอฟีร์ แต่พวกมันก็ไม่ไปถึงเพราะไปแตกที่เมืองเอซีโอน-เกเบอร์เสียก่อน⁴⁹ แล้วกษัตริย์อาหัสยาห์ลูกชายของกษัตริย์อาหับได้เสนอความช่วยเหลือกับกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “ให้คนของเราแล่นเรือไปกับคนของท่านสิ”[†] แต่เยโฮซาฟัทปฏิเสธ

50 เยโฮซาฟัทลงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่กับพวกเขาในเมืองของดาวิด ที่เป็นบรรพบุรุษของเขา และเยโฮรัมลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาหัสยาห์แห่งอิสราเอล

51 อาหัสยาห์ลูกชายของอาหับขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สิบเจ็ดของกษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์ และอาหัสยาห์ปกครองอยู่เหนืออิสราเอลเป็นเวลาสองปี⁵² เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เพราะเขาเดินตามรอยพ่อแม่ของเขาและตามรอยของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผู้เป็นต้นเหตุทำให้อิสราเอลพลอยหลงไปทำบาป⁵³ อาหัสยาห์ไปรับใช้และกราบไหว้บูชาพระบาอัล เป็นการยิวให้พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลโกรธ เหมือนกับที่พ่อของเขาเคยทำมา

† ให้คนของเราแล่นเรือไปกับคนของท่านสิ เยโฮซาฟัทควบคุมท่าเรือเอซีโอน-เกเบอร์ซึ่งเป็นทางเข้าเพียงทางเดียวของอิสราเอลที่จะไปสู่ทะเลแดงและชายฝั่งของแอฟริกา คาบสมุทราอาราเบียและแนวชายฝั่งที่ไปถึงอ่าวเปอร์เซียและอินเดีย อาหัสยาห์คิดว่าเขาน่าจะสามารถควบคุมพื้นที่แถบนั้นได้โดยการเข้าไปช่วยเยโฮซาฟัท

2 พงศกษัตริย์

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จากคำนำของหนังสือ 1 พงศกษัตริย์

เอลียาห์ประณามอาหัทสยาห์

1 หลังจากกษัตริย์อาหัทสยาห์ตายแล้ว ชาวโมอับลุกขึ้นกบฏต่ออิสราเอล

2 วันหนึ่งกษัตริย์อาหัทสยาห์อยู่บนดาดฟ้าห้องชั้นบนของเขาในเมืองสะมาเรีย เขาพลัดตกทะเลไม่ระแวงลงมา และได้รับบาดเจ็บ เขาเรียกพวกผู้ส่งข่าวมา และบอกว่า “ไปถามพระบาอัลเซบับที่เป็นพระของเมืองเอโครน ให้หน่อยว่า เราจะหายจากอาการบาดเจ็บนี้หรือไม่”

3 แต่ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับเอลียาห์ชาวเมืองทิซบีว่า “ขึ้นไปพบกับผู้ส่งข่าวพวกนั้นของกษัตริย์แห่งเมืองสะมาเรีย และถามพวกเขาว่า ในอิสราเอลไม่มีพระเจ้าแล้วหรือยัง พวกเจ้าถึงต้องออกไปถามพระบาอัลเซบับที่เป็นพระของเมืองเอโครน”⁴ เพราะทำอย่างนี้ พระยาห์เวห์ถึงพูดว่า “เจ้าจะไม่ได้ลุกขึ้นจากเตียงที่เจ้ากำลังนอนอยู่ แต่เจ้าจะต้องตายแน่” แล้วเอลียาห์ก็ไป

5 เมื่อพวกผู้ส่งข่าวกลับไปหากษัตริย์ กษัตริย์จึงถามพวกเขาว่า “ทำไมพวกเจ้ากลับมาเร็วนัก”

6 พวกเขาตอบว่า “มีชายคนหนึ่งมาพบพวกข้าพเจ้า และเขาพูดกับพวกข้าพเจ้าว่า ‘กลับไปหากษัตริย์ที่ส่งพวกเจ้ามาและให้บอกเขาว่า พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้’ ในอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าแล้วหรือยัง เจ้าถึงต้องส่งคนไปถามพระบาอัลเซบับที่เป็นพระของเมืองเอโครน เพราะทำอย่างนี้ เจ้าจะไม่ได้ลุกขึ้นจากเตียงที่เจ้ากำลังนอนอยู่ แต่เจ้าจะต้องตายแน่”

7 กษัตริย์จึงถามพวกเขาว่า “คนที่มาพบพวกเจ้าและบอกเรื่องนี้กับพวกเจ้ามีรูปร่างหน้าตาอย่างไร”

8 พวกเขาตอบว่า “เป็นผู้ชาย สวมเสื้อที่เป็นขนง[†] มีหนึ่งคาดเอวอยู่” กษัตริย์จึงว่า “เอลียาห์ชาวเมืองทิซบีนั่นเอง”

9 แล้วกษัตริย์ส่งนายทหารคนหนึ่งพร้อมกับทหารอีกห้าสิบคนไปหาเอลียาห์ นายทหารคนนั้นขึ้นไปหาเอลียาห์ เขากำลังนั่งอยู่บนยอดเขาแห่งหนึ่ง นายทหารคนนั้นพูดกับเขาว่า “คนของพระเจ้า กษัตริย์สั่งให้เจ้าลงมา”

10 เอลียาห์ตอบนายทหารคนนั้นว่า “ถ้าเราเป็นคนของพระเจ้าจริง ก็ขอให้ไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญเจ้าและคนห้าสิบคนของเรา”

แล้วก็มีไฟลงมาจากสวรรค์และเผาผลาญนายทหารคนนั้นกับคนห้าสิบคนของเขา

11 กษัตริย์จึงส่งนายทหารอีกคนหนึ่งพร้อมกับคนห้าสิบคนของเขาออกไปหาเอลียาห์อีก นายทหารคนนั้นขึ้นไปพูดกับเอลียาห์ว่า “คนของพระเจ้า กษัตริย์สั่งให้เจ้าลงมาเดี๋ยวนี้”

12 เอลียาห์ตอบว่า “ถ้าเราเป็นคนของพระเจ้าจริง ก็ขอให้ไฟลงมาจากสวรรค์ และเผาผลาญเจ้าและคนห้าสิบคนของเรา”

แล้วก็มีไฟของพระเจ้าลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาและคนห้าสิบคนของเขาจนหมด

† เสื้อที่เป็นขนง หรือ “เป็นขนคนคน”

13 กษัตริย์จึงส่งนายทหารคนที่สามกับคนห้าสิบคนของเขาไปอีก นายทหารคนที่สามนี้ขึ้นไปและคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ เขาขอรับว่า “คนของพระเจ้า ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้า และชีวิตของคนห้าสิบคนนี้ ที่เป็นผู้รับใช้ของท่าน มีค่าในสายตาของท่านด้วยเถิด”¹⁴ ข้าพเจ้ารู้ว่าไฟได้ลงมาจากสวรรค์และได้เผาผลาญนายทหารสองคนนั้นที่มาก่อนข้าพเจ้า รวมทั้งคนทั้งหมดของพวกเขาด้วย แต่ตอนนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้ามีค่าในสายตาของท่านด้วยเถิด”

15 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์พูดกับเอลียาห์ว่า “ลงไปกับเขาเถิด ไม่ต้องกลัวเขาหรอก”

เอลียาห์จึงลุกขึ้นและลงไปกับเขาเพื่อไปหากษัตริย์

16 เอลียาห์บอกกับกษัตริย์ว่า “พระยาห์เวห์พูดว่า ในอิสราเอลไม่มีพระเจ้าให้ท่านถามแล้วหรือยัง ท่านถึงต้องส่งผู้ส่งข่าวพวกนั้นไปถามพระบาอัลเซบับซึ่งเป็นพระของเมืองเอโครน เพราะท่านทำอย่างนี้ ท่านจะไม่มีวันได้ลุกออกจากเตียงที่ท่านกำลังนอนอยู่ แต่ท่านจะต้องตายแน่”

โยรัมขึ้นเป็นกษัตริย์แทนอาหัทสยาห์

17 แล้วอาหัทสยาห์ก็ตาย ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่เอลียาห์ได้พูดเอาไว้ เนื่องจากอาหัทสยาห์ไม่มีลูกชาย โยรัม^{††} จึงขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา ตรงกับปีที่สองที่กษัตริย์เยโฮรัมปกครองยูดาห์ เยโฮรัมเป็นลูกชายของกษัตริย์เยโฮซาฟัท

18 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคมัชยของอาหัทสยาห์และสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

พระยาห์เวห์รับตัวเอลียาห์ไปสวรรค์

2 เมื่อเกือบถึงเวลาที่พระยาห์เวห์จะรับตัวเอลียาห์ขึ้นสู่สวรรค์ด้วยลมพายุหมุน เอลียาห์และเอลีชากำลังเดินทางออกจากเมืองกิลกาล

2 เอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า “อยู่ที่นี้ละ พระยาห์เวห์เรียกให้ข้าไป ที่เมืองเบธเอล”

แต่เอลีชาพูดว่า “พระยาห์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าข้าพเจ้าจะไม่ยอมทิ้งท่านไปเป็นอันขาด” เขาทั้งสองจึงลงไปที่เมืองเบธเอลด้วยกัน

3 พวกกลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้า[‡] ที่เมืองเบธเอลได้ออกมาพบเอลีชาและได้ถามเขาว่า “ท่านรู้หรือเปล่าว่า พระยาห์เวห์กำลังจะเอาตัวนายของท่านไปจากท่านในวันนี้”

เอลีชาตอบไปว่า “ข้ารู้แล้ว แต่อย่าได้พูดถึงมันเลย”

4 แล้วเอลียาห์ก็พูดว่า “เอลีชา เจ้าอยู่ที่นี้ก่อนนะ พระยาห์เวห์เรียกให้ข้าไปที่เมืองเยรีโค”

†† โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรัม” ‡ พวกกลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้าตามตัวอักษรคือ “บรรดาลูกชายของเหล่านักทำนาย” คนเหล่านี้ก็คือผู้พูดแทนพระเจ้าและคนที่กำลังเรียนเพื่อที่จะเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

เขาก็ตอบว่า “พระยาห์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าข้าพเจ้าจะไม่ทิ้งท่านไปเป็นอันขาด” เขาทั้งสองจึงไปเมืองเยรีโคด้วยกัน

5 พวกกลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้าที่เมืองเยรีโคขึ้นมาหาเอลีซาและถามเขาว่า “ท่านรู้หรือเปล่าว่า พระยาห์เวห์กำลังจะเอาตัวนายของท่านไปในวันนี้”

เขาตอบว่า “ข้ารู้แล้ว แต่อย่าได้พูดถึงมันเลย”

6 แล้วเอลีซาห์พูดว่า “เอลีซา เจ้าอยู่ที่นั่นนะ เพราะพระยาห์เวห์เรียกให้ข้าไปที่แม่น้ำจอร์แดน”

และเขาก็ตอบว่า “พระยาห์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ข้าจะไม่ยอมทิ้งท่านไปเป็นอันขาด” เขาทั้งสองจึงเดินทางต่อไป

7 มีทำให้สับคนจากกลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้น ได้เดินตามพวกเขาไป เอลีซาห์และเอลีซาห์ไปหยุดอยู่ที่ริมแม่น้ำจอร์แดน พวกเขาให้สับคนนั้นยืนอยู่ห่างออกไป 8 เอลีซาห์เอาเสื้อคลุมของเขา ม้วนเข้าและฟาดลงไปแม่น้ำ ทันใดนั้น น้ำก็แยกออกสองข้างข้างซ้ายขวา และทั้งสองคนก็เดินข้ามไปบนพื้นดินที่แห้งแล้วตรงนั้น

9 เมื่อพวกเขาข้ามไปแล้ว เอลีซาห์พูดกับเอลีซาว่า “บอกมาสิว่าจะให้ข้าทำอะไรให้กับเจ้าก่อนที่ข้าจะถูกพาไปจากเจ้า” เอลีซาตอบว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้รับฤทธิเดชของท่านมากกว่าคนอื่นสองเท่าเหมือนสิทธิของลูกชายหัวปี เพื่อข้าพเจ้าจะได้เป็นผู้นำพวกเขาสืบจากท่าน”

10 เอลีซาห์พูดว่า “เจ้าขอสิ่งที่อยากเหลือเกิน แต่ถ้าเจ้าเห็นเราตอนที่เราถูกรับตัวไปจากเจ้า เจ้าก็จะได้สิ่งที่เจ้าขอ แต่ถ้าเจ้าไม่เห็น เจ้าก็จะไม่ได้”

11 ในขณะที่พวกเขากำลังเดินด้วยกันไปนั้น ทันใดนั้นก็มีการพบเพลิงดินหนึ่งพร้อมไปกับพวกม้าเพลิงได้ปรากฏขึ้น และแยกพวกเขาทั้งสองออกจากกัน แล้วเอลีซาห์ก็ถูกพัดขึ้นสู่สวรรค์ในลมพายุหมุน

12 เอลีซาเห็นเหตุการณ์นี้ และเขาร้องออกมาว่า “ท่านพ่อ ท่านพ่อ ท่านเป็นพวกกรรพและเหล่าทหารม้าของอิสราเอล”[†] เอลีซาก็มองไม่เห็นเอลีซาห์อีกต่อไป แล้วเอลีซาก็ฉีกเสื้อผ้าของเขาจนขาดจากกัน

เอลีซาหรับหน้าที่แทนเอลีซาห์

13 เขาหยิบเสื้อคลุมที่เอลีซาห์ทำหล่นไว้ และกลับไปยืนอยู่บนริมฝั่งแม่น้ำจอร์แดน

14 แล้วเอลีซาก็เอาเสื้อคลุมที่เอลีซาห์ทำหล่นไว้ นั้น ตีลงไปในน้ำ และถามว่า “ตอนนี้พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเอลีซาห์อยู่ที่ไหน” เมื่อเขาดีน้ำ มันก็แยกออกเป็นสองข้างข้างซ้ายขวา และเขาก็เดินข้ามไป

15 กลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้าจากเยรีโคที่กำลังมองดูอยู่พูดว่า “ฤทธิเดชของเอลีซาห์ได้อยู่ในตัวเอลีซาแล้ว” และพวกเขาออกไปพบกับเอลีซาและก้มกราบลงถึงพื้นต่อหน้าเขา 16 พวกเขาพูดว่า “ดูเถิด พวกเราเหล่าผู้รับใช้มีกันอยู่ทำให้สับคนซึ่งล้วนแต่มีร่างกายแข็งแรงทั้งนั้น ให้พวกเราไปค้นหาหนายของท่านเถิด บางทีพระวิญญาณของพระยาห์เวห์รับเขาขึ้นไปและปล่อยให้เขาลงบนภูเขาหรือหุบเขาแห่งใดแห่งหนึ่งก็ได้”

เอลีซาตอบไปว่า “ไม่ต้องหรอก อยู่อย่างสงบพวกเขาไปเลย”

17 แต่พวกเขาขึ้นกรานอยู่อย่างนั้น จนเอลีซาห์รู้สึกจะอายุใจที่จะปฏิเสธ เขาจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ก็ให้พวกเขาไปเถิด”

และพวกเขาส่งคนให้สับคนไปค้นหาเป็นเวลาสามวัน แต่ไม่พบตัวเอลีซาห์เลย 18 เมื่อพวกเขากลับมาหาเอลีซาซึ่งยังอยู่ในเมืองเยรีโค เอลีซาห์พูดกับคนเหล่านั้นว่า “ข้าบอกพวกท่านแล้วว่าไม่ต้องการไป”

[†] ท่านเป็น ... ของอิสราเอล หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “ดูสิ พวกกรรพและเหล่าทหารม้าของอิสราเอล” หรืออาจจะหมายถึง “พระเจ้าและกองทัพสวรรค์ของพระองค์”

เอลีซาทำให้น้ำสะอาด

19 มีคนหลายคนจากในเมืองมาพบกับเอลีซาว่า “ดูเถิด เจ้าหน้าที่ของพวกเรา เมืองนี้ตั้งอยู่ในทำเลที่ดีซึ่งท่านก็เห็นอยู่ แต่น้ำของที่นี่ไม่ดื่มได้ และแผ่นดินก็ไม่เกิดผล”

20 เอลีซาจึงพูดว่า “นำขามใหม่มาให้เราไปหนึ่ง และเอาเกลือใส่มาในนั้นด้วย”

พวกเขาจึงนำขามไปใหม่ใส่เกลือมาให้เขา 21 แล้วเขาก็ออกไปที่ตาน้ำ และโยนเกลือในขามลงไปนั้น และพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดว่า เราได้รักษาน้ำนี้ให้แล้ว มันจะไม่เป็นต้นเหตุของความตายหรือทำให้แผ่นดินไม่เกิดผลอีกต่อไป”

22 และน้ำนั้นก็สะอาดมาจนถึงทุกวันนี้ ตามคำพูดที่เอลีซาได้พูดไว้

เด็กผู้ชายบางคนล้อเลียนเอลีซา

23 จากที่นั่น เอลีซาขึ้นไปถึงที่เมืองเบธเอล ในขณะที่เขากำลังเดินไปตามถนน มีเด็กอยู่กลุ่มหนึ่งออกมาจากในเมืองและมาเยาะเย้ยเขาว่า “ขึ้นไปเลย ไอ้ล้าน ขึ้นไปสิ ไอ้ล้าน”

24 เขาหันไปรอบๆมองดูเด็กเหล่านั้น และร้องสาปแช่งเด็กพวกนั้นในนามของพระยาห์เวห์ ทันใดนั้นก็มีความเมื่อยสองตัวออกมาจากป่า และมาฉีกเด็กทั้งสองคนในกลุ่มนั้นออกเป็นชิ้นๆ

25 เอลีซาเดินต่อไปจนถึงภูเขาคารเมล และจากที่นั่นเขาก็กลับไปเมืองสะมาเรีย

โยรัมได้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

3 โยรัม^{††} ลูกชายของอาหับได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สิบแปดที่กษัตริย์เยโฮซาฟัทปกครองยูดาห์ โยรัมได้ครองราชย์อยู่สิบสองปี 2 กษัตริย์โยรัมทำ ความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่เขาไม่ได้ทำสิ่งที่พ่อแม่ของเขาทำ คือเขาได้ทำลายหินศักดิ์สิทธิ์ของพระบาอัลที่พ่อของเขาได้สร้างเอาไว้ 3 แต่เขาได้ทำบาปตามอย่างของเยโรโบอัม ลูกชายของเนบัท ผู้ที่เป็นต้นเหตุให้ชนชาติอิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย โยรัมไม่ยอมหันเหไปจากสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นเลย

กษัตริย์โมอับกบฏต่ออิสราเอล

4 ในเวลานั้นกษัตริย์เมซาของโมอับได้เลี้ยงแกะไว้มากมาย และเขาต้องจัดหาลูกแกะหนึ่งแสนตัวและขนแกะตัวผู้หนึ่งแสน ผืนให้กับกษัตริย์ของอิสราเอล 5 แต่หลังจากกษัตริย์อาหับตาย กษัตริย์ของโมอับได้กบฏต่อกษัตริย์ของอิสราเอล

6 กษัตริย์โยรัมจึงยกทัพออกจากเมืองสะมาเรีย ได้รวบรวมพลจากทั่วทั้งอิสราเอลมา 7 กษัตริย์โยรัมยังได้ส่งข่าวนี้ไปถึงกษัตริย์เยโฮซาฟัทของยูดาห์ด้วยว่า “กษัตริย์โมอับได้กบฏต่อเราแล้ว ท่านจะไปช่วยเราสู้รบกับพวกโมอับไหม”

เยโฮซาฟัทตอบมาว่า “ท่านกับเราก็คือหนึ่งเดียวกันทหารของเราก็คือทหารของท่าน พวกม้าของเราก็คือพวกม้าของท่าน”

กษัตริย์สามองค์มาหาเอลีซา

8 เยโฮซาฟัทถามว่า “เราจะใช้เส้นทางไหนเข้าโจมตีดี”

โยรัมตอบว่า “ผ่านทางทะเลทรายเอโดม”

9 กษัตริย์ของอิสราเอลจึงออกเดินทางไปกับกษัตริย์ของยูดาห์ พร้อมกับกษัตริย์ของเอโดม หลังจากที่เดินทางไปได้เจ็ดวัน ในกองทัพลูกม้าไม่มีน้ำเหลืออยู่เลย ไม่ว่าสำหรับคนหรือสัตว์ที่มากับกองทัพลูกม้า 10 กษัตริย์ของอิสราเอลอุทานออกมาว่า “อะไรกันนี้ นี่

พระยาห์เวห์เรียกพวกเราที่เป็นกษัตริย์ทั้งสามคนให้มาอยู่ด้วยกันก็เพื่อที่จะมอบพวกเราให้กับพวกโมอับอย่างนั้นหรือ”

^{††} โยรัม เป็นอีกชื่อหนึ่งของ “ฮาโดรัม”

11 แต่เยโฮชาฟัทถามว่า “ไม่มีผู้พูดแทนพระยาห์เวห์อยู่ที่นี้สักคนเลยหรือ พวกเราจะได้อถามพระยาห์เวห์ผ่านทางเขาได้”

มีข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลตอบว่า “เอลีชาลูกชายของซาฟัทอยู่ที่นี้ เขาเคยรับใช้เอลียาห์มาก่อน” †

12 เยโฮชาฟัทพูดว่า “คำพูดของพระยาห์เวห์อยู่กับเขา”

กษัตริย์ของอิสราเอลและเยโฮชาฟัทรวมทั้งกษัตริย์ของเอโดมได้ลงไปพบเอลีชา

13 เอลีชาพูดกับกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “เข้าไปเกี่ยวอะไรกับท่านด้วย ไปหาพวกผู้พูดแทนพระยาห์เวห์ทั้งหลายของพ่อแม่ท่านสิ”

กษัตริย์ของอิสราเอลตอบว่า “ไม่ไปหรอก เรามาหาเจ้าก็เพราะเป็นพระยาห์เวห์นั่นแหละ ที่ได้เรียกพวกเราทั้งสามคนที่เป็นกษัตริย์ออกมา เพื่อจะมอบพวกเราให้กับพวกโมอับ”

14 เอลีชาจึงพูดว่า “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่ข้าพเจ้ารับใช้มีชีวิตอยู่แน่นอนไหน ก็ให้แน่นอนขนาดนั้นเลยว่า หากไม่มีกษัตริย์เยโฮชาฟัทแห่งยูดาห์อยู่ด้วย ข้าพเจ้าก็จะไม่มองหรือให้ความสนใจแก่เจ้าแน่แต่บัดนี้” 15 แต่ตอนนี้พานักเล่นพิณมาให้ข้าพเจ้าสักหนึ่งคน”

ในขณะที่นักเล่นพิณกำลังดีดพิณอยู่ ฤทธิ †† ของพระยาห์เวห์ก็ได้ลงมายังที่เอลีชา 16 และเขาก็พูดว่า “พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘พูดหลุมไปให้ทั่วทั้งหุบเขาแห่งนี้’ 17 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘เจ้าจะไม่เห็นลมหรือฝน แต่ในหุบเขาแห่งนี้จะเต็มไปด้วยน้ำแล้วตัวเจ้า ผงวิวและสัตว์อื่น ๆ ของเจ้าจะได้ดื่มมัน’ 18 ในสายตาของพระยาห์เวห์ เรื่องนี้เรื่องเล็ก พระองค์จะมอบโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย 19 เจ้าจะได้ทำลายเมืองที่เป็นป้อมปราการและเมืองหลักๆทุกเมืองของพวกมัน เจ้าจะได้โค่นต้นไม้ดีๆทุกต้นของพวกมัน เจ้าจะได้ถมตಾನ้ำทั้งหมดและทำลายทุ่งนาดีๆทุกแห่งด้วยก้อนหิน”

20 เข้าวันใหม่ ตรงกับเวลาถวายเครื่องสัตวบูชาของช่วงเช้า ที่นั่นเองได้มีน้ำไหลมาจากทางทิศที่เมืองเอโดมตั้งอยู่ และแผ่นดินแห่งนั้นก็เต็มไปด้วยน้ำ

21 เมื่อชาวโมอับทั้งหมดได้ยินว่ากษัตริย์ทั้งสามองค์ได้ขึ้นมาสู้รบกับพวกเขา พวกผู้ชายทุกคนตั้งแต่หนุ่มไปจนแก่ก็สามารถถืออาวุธได้ ต่างถูกเกณฑ์มาประจำการอยู่ตามแนวชายแดน 22 เมื่อพวกโมอับตื่นขึ้นในตอนเช้าตรู่ ดวงอาทิตย์ส่องแสงลงบนผิวน้ำ พวกโมอับมองเห็นน้ำนั้นเหมือนกับเลือด 23 พวกเขาพูดกันว่า “นั่นมันเลือดนี่นา กษัตริย์เหล่านั้นคงจะต่อสู้กันเองและฆ่ากันตายไปแล้วแน่นอน พวกเราไปปล้นเอาของพวกมันกันเถอะ”

24 แต่เมื่อชาวโมอับมาถึงในค่ายของอิสราเอล ชาวอิสราเอลได้ลุกขึ้นมาต่อสู้กับพวกเขา จนพวกโมอับต้องหนีไป และชาวอิสราเอลได้บุกเข้าในแผ่นดินนั้น และฆ่าพวกโมอับ 25 พวกเขาได้ทำลายเมืองต่างๆลงและแต่ละคนก็รื้อหิน ขวาง ฆ่าใส่ทุ่งนาดีๆจนทุ่งนาทุกแห่งเต็มไปด้วยหิน พวกเขาได้ถมตาน้ำทั้งหมด และโค่นต้นไม้ดีๆลงจนหมด มีแต่เมืองศิรหะเรเซท ที่ยังมีพวกรวีหนิวางอยู่ในที่ของมัน แต่เมื่อพวกเขาใช้เชือกสลึงล้อมเมืองนั้นไว้ พวกเขาก็เอาชนะมันได้เหมือนกัน

26 เมื่อกษัตริย์ของโมอับเห็นว่าเขาพ่ายแพ้ในการรบครั้งนี้ เขาจึงนำทหารที่ถือดาบไปด้วยเจ็ดร้อยคน พยายามตีฝ่าเข้าไปให้ถึงตัวกษัตริย์เอโดม แต่พวกเขาทำไม่สำเร็จ 27 แล้วกษัตริย์โมอับก็เอาตัวลูกชายคนโตของเขาที่จะได้เป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขานั่น มาเผาเป็นเครื่องเผาบูชาบนกำแพงเมือง เกิดความโกรธแค้นอย่างใหญ่หลวงขึ้นต่อชาวอิสราเอล พวกเขาจึงถอยทัพกลับไปยังแผ่นดินของพวกเขา

† เขาเคยรับใช้เอลียาห์มาก่อน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เขาเคยเทน้ำลงบนมือของเอลียาห์มาก่อน” ซึ่งแสดงว่าเป็นผู้รับใช้ส่วนตัว †† ฤทธิ หรือแปลตรงๆได้ว่า “มือ” † รื้อหิน ขวาง น่าจะเป็นก้อนหินที่พวกเขาขว้างเข้าไปด้วยสลึงที่ใช้ในการทำสงคราม

แม่หม้ายขอให้เอลีชาช่วย

4 เมียของคนหนึ่งในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า †ร้องเรียกเอลีชาว่า “สามีของฉัน ที่เป็นผู้รับใช้ของท่านได้ตายไปแล้ว และท่านก็รู้ว่าเขาเป็นคนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ แต่ตอนนี้ เจ้าหนี่งของเขา กำลังจะมาเอาลูกชายสองคนของฉันไปเป็นทาส”

2 เอลีชาตอบนางว่า “จะให้เราช่วยอะไรหรือ บอกเราสิว่า ตอนนี้อยู่ในบ้านเจ้ามีอะไรเหลืออยู่บ้าง” นางตอบว่า “ผู้รับใช้ท่านไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว นอกจากมีน้ำมันมะกอกอยู่ไหหนึ่ง”

3 เอลีชาจึงพูดว่า “ไปขอภาชนะเปล่าจากเพื่อนบ้านทั้งหมดของเจ้า อย่าขอแค่ชนิดเดียวนะ 4 แล้วเอาภาชนะพวกนั้นเข้าไปในบ้าน และปิดประตูอยู่ในนั้นกับลูกชายสองคนของเจ้า แล้วให้เทน้ำมันใส่ภาชนะพวกนั้นให้เต็มทุกใบ แล้วแยกไว้ต่างหาก”

5 นางจึงจากมาและหลังจากที่นางปิดประตูอยู่ในบ้านกับลูกชายสองคนของนางแล้ว พวกเขาก็ได้นำภาชนะเปล่าหลายใบมาให้นาง นางก็เทน้ำมันลงในภาชนะเหล่านั้นไปเรื่อย ๆ 6 ตอนที่ภาชนะเต็มหมดทุกใบแล้ว นางก็ยังบอกลูกชายว่า “เอาภาชนะมาให้แม่อีกใบซิ”

แต่ลูกคนหนึ่งตอบว่า “ภาชนะหมดแล้วครับ” แล้วน้ำมันก็หยุดไหลทันที

7 นางจึงไปบอกเรื่องนี้กับคนของพระเจ้า และเขาตอบนางว่า “นำน้ำมันเหล่านั้นไปขายและซดใช้หนี้สินของเจ้าเสีย แล้วเจ้าและลูกชายทั้งสองคนของเจ้าจะเลี้ยงชีพด้วยเงินส่วนที่เหลือนั้น”

เอลีชากับผู้หญิงในเมืองชูเนม

8 อยู่มาวันหนึ่ง เอลีชาไปถึงเมืองชูเนม มีผู้หญิงที่มีฐานะดีคนหนึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น นางชักชวนให้เขาอยู่กินอาหารกับนาง ดังนั้นทุกครั้งที่เขาผ่านมา เขาก็จะแวะไปกินอาหารที่นั่น

9 นางพูดกับสามีของนางว่า “ฉันรู้ว่าชายคนนี่ที่แวะผ่านมาที่บ้านเราบ่อยๆเป็นคนที่พระเจ้าแยกออกมาเป็นพิเศษเพื่อพูดแทนพระองค์ 10 เราน่าจะสร้างห้องเล็กๆห้องหนึ่งบนดาดฟ้า และเอาเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไปวางไว้ให้เขา เพื่อว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่เขามาหาพวกเรา เขาก็จะได้พักอยู่ที่นั่น”

11 วันหนึ่งเมื่อเอลีชามาถึง เขาขึ้นไปห้องนั้น และนอนพักที่นั่น 12 เขาได้พูดกับภรรยาคนใช้ของเขาว่า “ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนั้นมาหน่อย”

คนใช้จึงไปเรียกนางขึ้นมา และนางก็มายืนอยู่ที่หน้าห้องของเขา 13 เอลีชาพูดกับคนรับใช้เขาว่า “บอกกับนางว่า ‘ท่านต้องยุ่งยากกับสิ่งต่างๆเหล่านี้เพราะพวกเราแท้ๆ ตอนนี้จะให้เราทำอะไรตอบแทนท่านได้บ้าง จะให้เราพูดกับกษัตริย์หรือกับแม่ทัพของกองทัพให้กับท่านไหม’”

นางตอบว่า “ฉันก็อยู่อย่างสบายอยู่แล้วท่ามกลางคนของฉัน”

14 เอลีชาพูดกับภรรยาว่า “แล้วเราจะทำอะไรให้ท่านได้บ้างล่ะ” ภรรยาได้ตอบว่า “คือว่านางไม่มีลูกชายและสามีของนางก็แก่แล้ว”

15 เอลีชาจึงพูดว่า “เรียกนางเข้ามาเถิด”

คนรับใช้จึงไปเรียกตัวนางเข้ามา และนางก็มายืนอยู่ที่ประตู

16 เอลีชาพูดว่า “ปีหน้าเวลานี้ ท่านจะได้มีลูกชายคนหนึ่งให้อ้อมแขนของท่าน”

นางค้านขึ้นมาว่า “คนของพระเจ้า อย่าได้พูดโกหกกับดิฉันผู้รับใช้ของท่านเลย”

17 แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งท้องขึ้น และในปีต่อมาในช่วงเวลาเดียวกันนี้ นางก็คลอดลูกชายคนหนึ่งเหมือนกับที่เอลีชาได้บอกกับนางไว้

†† พวกผู้พูดแทนพระเจ้า ตามตัวอักษรคือ “บรรดาลูกชายของเหล่านักทำนาย” คนเหล่านี้ก็คือผู้พูดแทนพระเจ้าและคนที่กำลังเรียนเพื่อที่จะเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

18 เด็กคนนั้นเติบโตขึ้น และวันหนึ่งเขาออกไปหาพ่อของเขา ซึ่งกำลังอยู่กับพวกคนเกี่ยวข้าว 19 เขาพูดกับพ่อว่า “โอ้ย หัวหนู หัวหนู”

พ่อของเขาบอกกับคนใช้คนหนึ่งว่า “อุ้มเขาไปหาแม่ของเขาเถิด”

20 หลังจากนั้น คนใช้คนนั้นก็อุ้มเขาไปหาแม่ของเขา เด็กคนนั้นนั่งอยู่บนตักของนางจนกระทั่งถึงตอนเที่ยงแล้วเขาก็ตาย

21 นางขึ้นไปและวางลูกชายของนางลงบนเตียงของคนของพระเจ้า แล้วปิดประตูเดินออกไป 22 นางเรียกสามีของนางมา และพูดว่า “ช่วยให้คนใช้กับฉันคนหนึ่ง และลาตัวหนึ่งด้วย ฉันจะกลับไปหาคนของพระเจ้าคนนั้นและกลับมา”

23 นางถามนางว่า “ทำไมต้องไปหาเขาวันนี้ด้วยเล่า นี่ยังไม่ถึงวันข้างขึ้น † หรือวันหยุดทางศาสนาเลย”

นางตอบไปว่า “ไม่เป็นไรหรอก”

24 นางผูกอานบนลาและพูดกับคนใช้ของนางว่า “นำทางไป ไม่ต้องลดความเร็วลงถ้าเราไม่ได้สั่งเจ้า”

25 นางจึงออกเดินทางไปได้และได้ไปเจอคนของพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล

เมื่อเขาเห็นนางแต่ไกล คนของพระเจ้าพูดกับเกหะซี คนใช้ของเขาว่า “ดูสิ นมมันหญิงชาวซุนเนมคนนั้นนี่ 26 วิ่งไปหานางสิ และถามนางว่า ‘ท่านสบายดีหรือเปล่า สามีของท่านและลูกของท่านสบายดีไหม’”

นางตอบว่า “ทุกคนสบายดี”

27 เมื่อนางมาถึงคนของพระเจ้าที่บนภูเขา นางเข้าไปกอดเท้าของเขา เกหะซีจะเข้ามาดึงตัวนางออกไป แต่คนของพระเจ้าพูดว่า “ปล่อยนางไว้เถิด นางกำลังเศร้าโศกเสียใจมาก แต่พระยาห์เวห์ได้ปิดบังเรื่องนี้และไม่ได้บอกให้เรา”

28 นางพูดว่า “เจ้านายของฉัน ฉันขอลูกชายจากท่านหรืออย่างไร ฉันพูดกับท่านว่า ‘อย่าหลอกฉันเลย’ ไม่ใช่หรือ”

29 เอลีซาพูดกับเกหะซีว่า “เสียบเสื้อคลุมของเจ้าไว้ในเข็มขัด ถือไม้เท้าของเราไว้และวิ่งไป ไม่ว่าเจ้าจะพบใครก็ตาม ไม่ต้องหยุดพักหายใจ และถ้ามีใครร้องทักทายเจ้า ก็อย่าตอบ ให้เอาไม้เท้าของเราไปวางบนหน้าของเด็กคนนั้น”

30 แต่แม่ของเด็กคนนั้นพูดว่า “พระยาห์เวห์และท่านมีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้รู้แน่ขนาดนั้นเลยว่า ไม่มีทางที่ฉันจะออกไปจากที่นี่โดยไม่มีท่านไปด้วย”

เอลีซาจึงลุกขึ้นและไปกับนาง

31 เกหะซีล้วงหน้าไปก่อนและไปวางไม้เท้าไว้บนหน้าของเด็กคนนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออะไรที่แสดงว่ามีชีวิต เกหะซีจึงมาหาเอลีซาและบอกกับเขาว่า “เด็กยังไม่ยอมตื่นขึ้นมาเลย”

32 เมื่อเอลีซาไปถึงบ้านหลังนั้น เขาเห็นศพของเด็กคนนั้นนอนอยู่บนเตียงของเขา 33 เขาเข้าไปในห้องและปิดประตูอยู่ในห้องกันสองคนและอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 34 แล้วเขาก็ขึ้นไปบนเตียงและไปนอนทับตัวเด็ก เขาปากทูปปาก ตาทาบตา มือทาบมือ เมื่อเขาเหยียดตัวของท่านบนเด็กคนนั้น ร่างกายของเด็กคนนั้นก็เริ่มอุ่นขึ้น

35 เอลีซาลุกขึ้นและเดินกลับไปกลับมาอยู่ในห้องนั้น แล้วก็ขึ้นไปบนเตียงและเหยียดตัวออกทับบนตัวเด็กคนนั้นอีกครั้งหนึ่ง เด็กคนนั้นก็จามออกมาเจ็ดครั้งและลืมตา

36 เอลีซาเรียกเกหะซีเข้ามาและพูดว่า “เรียกหญิงชาวซุนเนมคนนั้นเข้ามา”

เกหะซีก็ไปเรียกตัวนางมา เมื่อนางเข้ามา เขาก็พูดว่า “อุ้มลูกชายของท่านไปได้แล้ว”

37 นางเข้าไปข้างใน ก้มกราบลงที่เท้าของเอลีซา แล้วนางก็อุ้มลูกชายของนางออกไป

† วันข้างขึ้น เป็นวันที่หนึ่งของเดือนของชาวฮีบรู จะมีการชุมนุมพิเศษในวันเหล่านี้เพื่อสักการบูชาพระเจ้า

เอลีซากับน้ำแกงที่เป็นพิษ

38 เมื่อเอลีซากลับมาที่กิลกาล และเกิดภาวะอดอยากแห้งแล้งไปทั่วแผ่นดินนั้น ในขณะที่กลุ่มของผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังชุมนุมอยู่กับเอลีซา เอลีซาบอกกับคนใช้ของเขาว่า “ตั้งหม้อใบใหญ่และทำน้ำแกงให้กับคนเหล่านี้กินเถิด”

39 คนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาได้ออกไปในท้องทุ่ง เพื่อไปเก็บสมุนไพรและได้พบกับน้ำเต้าป่าเถาหนึ่งในป่า เขาได้เก็บผลน้ำเต้าห่อไว้ในเสื้อคลุมจนเต็ม เมื่อเขากลับมาถึง เขาได้หั่นมันใส่ลงไป ในหม้อน้ำแกง โดยไม่รู้ว่าเป็นผลอะไร

40 เขาตักน้ำแกงแจกจ่ายให้คนเหล่านั้น แต่เมื่อพวกเขาเริ่มกินมัน พวกเขาก็ร้องออกมาว่า “คนของพระเจ้าเอ๋ย ความตายอยู่ในหม้อใบนี้” และพวกเขาก็ไม่ยอมกินมัน

41 เอลีซาพูดว่า “เอาแป้งมาให้หน่อย” เขาใส่แป้งลงไป ในหม้อนั้นและพูดว่า “ตักมันให้กับคนเหล่านี้กินเถิด”

และน้ำแกงหม้อนั้นก็ไม่เป็นอันตรายใดๆ

เอลีซาเลี้ยงกลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้า

42 ชายคนหนึ่งที่มาจากบาอัล-ซาลิซาห์นำอาหารที่ทำจากการเก็บเกี่ยวจากผลผลิตแรกของปี มาให้กับคนของพระเจ้าคนนั้น คือมีขนมปังบาร์เลย์ยีสกับก้อน พร้อมกับปลายเมล็ดข้าวใหม่ในกระสอบของเขา เอลีซาพูดว่า “นำมันไปแจกจ่ายให้กับประชาชนกินเถิด”

43 แต่คนใช้ของเอลีซาถามว่า “อาหารแค่นี้จะพอแจกให้กับคนเป็นร้อยได้อย่างไรกัน”

แต่เอลีซาตอบว่า “นำไปแจกให้ประชาชนกินเถิด เพราะพระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ‘พวกเขาจะได้กินมันและยังมีเหลือ’”

44 แล้วเขาก็แจกจ่ายอาหารให้กับคนเหล่านั้น และพวกเขาก็กินกันและยังมีอาหารเหลืออยู่อีก เป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์

นาอามานหายจากโรคผิวหนังร้ายแรง

5 ในเวลานั้น นาอามานเป็นแม่ทัพของกษัตริย์แห่งอาร์มี เขา คือผู้ยิ่งใหญ่ในสายตาของเจ้านาย †† ของเขาและเขาได้รับความนับถืออย่างสูง เพราะพระยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะแก่อาร์มีผ่านทางเขา เขาเป็นทหารกล้า แต่เขาเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง

2 ขณะนั้นเองมีกองโจรจากอาร์มีออกไปที่อิสราเอล และจับหญิงสาวคนหนึ่งมาจากที่นั่น และนางได้มารับใช้เมียของนาอามาน 3 นางพูดกับนายหญิงของนางว่า “ถ้านายผู้ชายของข้าพเจ้าได้พบกับผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นที่อยู่ในเสมาเรีย เขาก็จะช่วยให้นายผู้ชายหายจากโรคนั้นได้”

4 นาอามานไปพบกษัตริย์เจ้านายของเขา และบอกกับกษัตริย์ในสิ่งที่หญิงสาวจากอิสราเอลคนนั้นพูดไว้ 5 กษัตริย์ของอาร์มีตอบว่า “ไปเถิด เราจะส่งจดหมายไปถึงกษัตริย์ของอิสราเอลให้”

นาอามานจึงออกเดินทางไปและนำเงินไปด้วยสิบตะลันต์ † ทองคำหนักหกพันเชเชล †† และเสื้อผ้าอีกสิบชุด 6 จดหมายที่เขา นำไปให้กับกษัตริย์ของอิสราเอลนั้น เขียนว่า “เมื่อท่านได้รับจดหมายฉบับนี้ ขอให้ท่านรู้ว่า เราได้ส่งนาอามานผู้รับใช้ของเรามาพบท่าน เพื่อว่าท่านจะได้รักษาเขาให้หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงของเขา”

7 ทันทีที่กษัตริย์ของอิสราเอลอ่านจดหมายฉบับนั้น เขาก็ก็งเสื่อคลุมของเขาและพูดว่า “เราเป็นพระเจ้าหรืออย่างไร คิดว่าเรามีฤทธิ์เหนือความตายและชีวิตหรือ ทำไมชายคนนั้นถึงได้ส่งคนผู้ที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงมาให้เรารักษา ดูสิ เขากำลังหาเรื่องกับเราชัดๆ”

†† เจ้านาย คือกษัตริย์ † สิบตะลันต์ หรือ 340 กิโลกรัม †† ทกพันเชเชล หรือ 70 กิโลกรัม

8 เมื่อเอลีชาคนของพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์ของอิสราเอลได้ฉีกเสื้อคลุมของเขา เขาจึงส่งข้อความนิมูให้ว่า “ทำไมท่านถึงต้องฉีกเสื้อผ้าของท่านด้วยเล่า ให้ชายคนนั้นมาหาข้าพเจ้าเถิด และเขาจะรู้ว่า ในอิสราเอล ยังมีผู้พูดแทนพระเจ้าหลงเหลืออยู่อีกคนหนึ่ง”

9 นาอามานจึงเดินทางไปด้วยความโกรธและรกรบของเขา และไปหยุดอยู่ที่ประตูบ้านของเอลีชา 10 เอลีชาส่งผู้ส่งข่าวคนหนึ่งออกมาบอกกับเขาว่า “ไปล้างตัวของท่านเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดน และผิวหนังของท่านก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิมและท่านก็จะหายจากโรค”

11 แต่นาอามานจากไปด้วยความโกรธและพูดว่า “ข้าคิดว่าอย่างน้อยเขาจะมาพบข้า และยืนอยู่ต่อหน้าข้า พร้อมกับเรียกชื่อของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา แล้วก็โบกมือของเขาเหนือจุดที่เป็นโรค แล้วรักษาโรคของข้า 12 ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ แม่ น้ำอาบยา และแม่น้ำฟาริซของเมืองดามัสกัส ไม่ดีกว่าแม่ น้ำที่งาสนของอิสราเอลหรือทำไมข้าจะไปล้างตัวในแม่น้ำเหล่านั้นแล้วหายจากโรคไม่ได้หรือยัง” เขาจึงหันกลับออกไปด้วยความโกรธ

13 แต่พวกคนรับใช้ของนาอามานเข้าไปหาเขาและพูดว่า “พ่อของเรา † ถ้าผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นสั่งให้ท่านไปทำสิ่งที่ยากๆ ท่านก็ยังไม่ไปทำไมซะหรือ ถ้าอย่างนั้น เมื่อเขาแค่สั่งท่านว่า ‘ไปล้างตัวท่านและหายจากโรค’ ท่านก็ยังไม่จะทำตามนะ”

14 เขาจึงลงไปงูมตัวในแม่น้ำจอร์แดนถึงเจ็ดครั้ง ตามที่คนของพระเจ้าได้บอกกับเขาไว้ และผิวหนังของเขาก็กลับคืนเป็นเหมือนเด็ก และเขาก็หายจากโรค

15 แล้วนาอามานและคนทั้งหมดของเขาก็ได้กลับไปหาคนของพระเจ้า เขาไปยืนต่อหน้าเอลีชา และพูดว่า “ตอนนี้ข้ารู้แล้วว่าไม่มีพระเจ้าองค์อื่นอีกในโลกนี้นอกจากพระเจ้าของอิสราเอล ได้โปรดยอมรับของขวัญจากข้าผู้รับใช้ท่านด้วยเถิด”

16 แต่เอลีชาผู้พูดแทนพระเจ้าตอบว่า “พระยาห์เวห์ ผู้ที่เรารับใช้ มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด เราจะไม่มียอมรับอะไรสักอย่างจากท่าน”

และถึงแม้ว่านาอามานจะรับเราตั้งให้เขา รับของขวัญ เขาก็ไม่มียอมรับอยู่ดี 17 นาอามานจึงพูดว่า “ถ้าท่านไม่ยอมรับของขวัญจากเรา ก็ขอได้โปรดให้เราผู้รับใช้ท่านเอาดินที่นี้กลับไป ขอเอาไปมากที่สุดเท่าที่ล้อทั้งสองตัวนี้ของเราจะแบกไปได้ †† เพราะเราผู้รับใช้ท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาให้กับพระอื่นอีกแล้ว นอกจากพระยาห์เวห์เท่านั้น 18 แต่ขอให้พระยาห์เวห์ยกโทษให้กับข้าผู้รับใช้ท่านเรื่องหนึ่ง เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าเข้าไปในวิหารของพระริมโมนเพื่อนมัสการพระนั้น เขาจะต้องฟังแขนของข้าทำให้ข้าต้องก้มลงด้วย เมื่อข้าก้มลงในวิหารของพระริมโมน ขอให้พระยาห์เวห์ยกโทษให้กับข้าผู้รับใช้ท่าน ที่ทำสิ่งนี้ด้วยเถิด”

19 เอลีชาตอบเขาว่า “ไปเป็นสุขเถิด”

ความโลภของเกหะซี

แต่เมื่อนาอามานเดินทางไปได้สักระยะหนึ่ง 20 เกหะซีคนรับใช้ของเอลีชาที่เป็นคนของพระเจ้า คิดในใจว่า “เจ้านายของเราปล่อยให้นาอามานชาวอารัมคนนั้นไปจ่ายอย่างนี้หรือ โดยไม่มียอมรับสิ่งที่เขาเสนอให้ พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด เราจะต้องวิ่งไปขออะไรจากเขาสักอย่าง” 21 เกหะซีจึงตามหลังนาอามานไป

† พ่อของเรา พวกทาสมักเรียกเจ้านายของตัวเองว่า “พ่อ” และเจ้านายของพวกเขา ก็จะเรียกบรรดาทาสของเขาว่า “ลูกๆ” †† เอาดิน ... ไม่ได้ นาอามานน่าจะเชื่อว่าดินในอิสราเอลนั้นศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น เขาจึงต้องการเอาดินบางส่วนกลับไปกับเขาเพื่อที่จะช่วยให้เขาสักการบูชาพระยาห์เวห์ในประเทศของเขาเองได้

เมื่อนาอามานเห็นคนวิ่งตามหลังเขา เขาจึงกระโดดลงมาจากรถรบเพื่อมาพบกับเขา และถามว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือเปล่า”

22 เกหะซีตอบว่า “ทุกอย่างเรียบร้อยดี เพียงแต่เจ้านายของข้าพเจ้าได้ส่งข้าพเจ้ามาเพื่อบอกว่า ‘มีชายหนุ่มสองคนจากกลุ่มของผู้พูดแทนพระเจ้า † เพิ่งมาหาเราจากเทือกเขาเอเฟราอิม ขอได้โปรดให้เงินแก่พวกเขาสักหนึ่งตะลันต์ †† และเสื้อผ้าสักสองชุดด้วยเถิด”

23 นาอามานจึงพูดว่า “ถ้าอย่างนั้น เอาไปสองตะลันต์ †† เลย” เขารบเร้าให้เกหะซียอมรับเงินเหล่านั้น และเอาเงินสองตะลันต์ใส่ไว้ในถุงสองใบพร้อมกับเสื้อผ้าสองชุด เขาได้ให้มันกับคนรับใช้สองคนของเขาและพวกเขาก็แบกเดินนำหน้าเกหะซีไป 24 เมื่อเกหะซีมาถึงเนินเขาของเมืองที่มีป้อม เขาได้รับเอาของเหล่านั้นมาจากคนรับใช้ทั้งสองคนนั้น และเขาก็ได้ให้ชายสองคนนั้นกลับไป แล้วเขาก็เอาของเหล่านั้นไปเก็บที่บ้าน

25 แล้วเกหะซีก็เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าเอลีชาเจ้านายของเขา เอลีชาได้ถามเขาว่า “เกหะซี เจ้าไปไหนมา”

เกหะซีตอบว่า “ผู้รับใช้ท่านไม่ได้ไปไหนเลย”

26 แต่เอลีชาพูดกับเขาว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่า วิญญาณของเราอยู่กับเจ้า ตอนที่ชายคนนั้นลงมาจากรถรบของเขาเพื่อมาพบกับเจ้า นี่ไม่ใช่เวลาที่เจ้าจะไปรับเงินหรือเสื้อผ้า หรือสวนมะกอก หรือสวนองุ่น หรือฝูงแกะ ฝูงวัวหรือทาสชาย-หญิง 27 โรคผิวหนังร้ายแรงของนาอามานจะติดอยู่กับเจ้าและลูกหลานของเจ้าตลอดไป”

แล้วเกหะซีก็ออกไปจากหน้าเอลีชา และเขาก็เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงขาวอย่างหิมะ

เอลีชากับหิวขวาน

6 กลุ่มผู้พูดแทนพระเจ้ามาพูดกับเอลีชาว่า “ดูเถิด สถานที่ที่พวกเราใช้ขุดพบที่นั่นมันเล็กเกินไปแล้วสำหรับพวกเรา 2 พวกเราไปที่แม่น้ำจอร์แดนกันเถิด พวกเราทุกคนสามารถหาเสามาคนละต้นและมาสร้างเป็นที่อยู่อาศัยกัน เพื่อเราจะได้อยู่กันที่นั่น”

และเอลีชาพูดว่า “ไปเถิด”

3 แล้วคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาพูดขึ้นมาว่า “ท่านจะไม่ไปกับพวกเราผู้รับใช้ท่านด้วยหรือ” เอลีชาตอบว่า “ไปสิ”

4 แล้วเขาก็ไปกับคนเหล่านั้น พวกเขาไปถึงแม่น้ำจอร์แดนและเริ่มตัดต้นไม้ลงหลายต้น 5 มีคนหนึ่งกำลังโค่นต้นไม้ลง หิวขวานของเขากระเด็นตกลงไปในน้ำ เขาวิ่งออกมาว่า “แย่แล้ว นายท่าน นี่เป็นขวานที่ขอยืมคนอื่นมา”

6 คนของพระเจ้า †† คนนั้นถามเขาว่า “มันตกลงไปตรงไหน” เมื่อเขาชี้ให้ดูจุดที่มันตกลงไป เอลีชาก็ตัดไม้มากิ่งหนึ่งและโยนลงไปที่นั่น ทำให้หิวขวานเหล็กลอยขึ้นมา 7 เขาพูดว่า “หิวขวานหิวขวานขึ้นมาสิ” แล้วชายคนนั้นก็เอื้อมมือไปหยิบมันขึ้นมา

กษัตริย์อารัมกับเอลีชา

8 ในเวลานั้นกษัตริย์ของชาวอารัมกำลังทำสงครามอยู่กับอิสราเอล หลังจากที่กษัตริย์ของชาวอารัมได้ปรึกษากับพวกผู้เฒ่าทหารของเขาแล้ว เขาพูดว่า “เราจะจัดตั้งค่ายของเราขึ้นที่ตรงนั้น”

9 คนของพระเจ้าได้ส่งข่าวมาถึงกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “ระวังอย่าผ่านไปทางนั้น เพราะพวกอารัมกำลังลงไปที่นั่น”

10 กษัตริย์ของอิสราเอลจึงส่งข่าวไปเตือนคนของพระองค์ที่อยู่ตรงแถวนั้น ตามที่คนของพระเจ้าได้เตือนพระองค์มา เรื่องนี้เกิดขึ้นหลายครั้ง พวกเขาจึงระมัดระวังตัวมากขึ้นในที่เหล่านั้น

† ผู้พูดแทนพระเจ้า ตามตัวอักษรคือ “บรรดาลูกชายของเหล่ากษัตริย์” คนเหล่านี้ก็คือผู้พูดแทนพระเจ้าและคนที่กำลังเรียนเพื่อที่จะเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า †† หนึ่งตะลันต์ หรือ 34.5 กิโลกรัม ††† สองตะลันต์ หรือ 68 กิโลกรัม †††† คนของพระเจ้า อีกชื่อหนึ่งของผู้พูดแทนพระเจ้า ซึ่งหมายถึงเอลีชานั้นเอง

11 สิ่งนี้ทำให้กษัตริย์ของอาร์มโกรมมาก เขาเรียกตัวพวกผู้นำทหารของเขาเข้ามาและถามพวกเขาว่า “บอกเราสิว่า มีใครในพวกเราที่ไปเข้าข้างกษัตริย์ของอิสราเอล”

12 ผู้นำทหารคนหนึ่งตอบว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า ไม่มีใครไปทำอย่างนั้นหรอก แต่เอลีชาผู้พูดแทนพระเจ้าที่อยู่ในอิสราเอล เป็นผู้บอกกษัตริย์ของอิสราเอล ถึงทุกสิ่งที่ท่านพูดไปในห้องนอนของท่าน”

13 กษัตริย์จึงสั่งไปว่า “ไปค้นหามารว่าคนผู้น้อยที่ไหน เราจะได้ส่งคนไปจับตัวเขามา”

แล้วก็มีรายงานกลับมารว่า “เขาอยู่ในเมืองโดธาน”

14 กษัตริย์จึงส่งกองทัพม้าและพวกรถรบพร้อมกับกองทัพที่แข็งแกร่งไปที่นั่น พวกเขาไปในเวลากลางคืนและไปล้อมเมืองเอาไว้ 15 เมื่อคนรับใช้ของเอลีชากลับมาของพระเจ้าตื่นขึ้นมา และออกไปข้างนอกแต่เขารู้ มีกองทัพทหารม้ากองหนึ่งและพวกรถรบกำลังล้อมเมืองอยู่

คนใช้คนนั้นจึงถามว่า “ແຍ້แล้ว นายท่าน พวกเราจะทำอย่างไรดี”

16 ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นตอบว่า “ไม่ต้องกลัว พวกที่อยู่ฝ่ายเรามีมากกว่าพวกที่อยู่ฝ่ายนั้นเสียอีก”

17 เอลีชาอธิษฐานว่า “ข้าแต่ พระยาห์เวห์ ได้โปรดเปิดตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น”

แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้เปิดตาของคนรับใช้คนนั้น และเขาเห็นว่าเนินเขาเหล่านั้นเต็มไปด้วยทหารม้าและรถรบที่ลูกเป็นไฟอยู่รอบๆตัวเอลีชา

18 เมื่อศัตรูตรงมาที่ตัวเอลีชา เขาก็อธิษฐานกับพระยาห์เวห์ว่า “ช่วยโจมตีคนพวกนี้ให้ตราบอดด้วยเถิด”

พระองค์จึงโจมตีคนพวกนั้นให้ตราบอดตามที่เอลีชาขอ 19 เอลีชาบอกกับพวกเขาว่า “ไม่ใช่ทางนี้ ไม่ใช่เมืองนี้ ตามเรามา เราจะนำพวกเจ้าไปหาคนนั้นที่พวกเจ้ากำลังตามหาอยู่” และเขาก็นำคนเหล่านั้นไปที่เมืองสะมาเรีย †

20 หลังจากที่พวกเขาเข้าไปในเมืองแล้ว เอลีชาพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยเปิดตาของคนเหล่านั้นด้วยเถิด เพื่อพวกเขาจะได้มองเห็น”

แล้วพระยาห์เวห์ก็ได้เปิดตาของพวกเขา และพวกเขาก็มองเห็นและพบว่าพวกเขาอยู่ในเมืองสะมาเรีย 21 เมื่อกษัตริย์ของอิสราเอลเห็นพวกเขา ก็ถามเอลีชาว่า “ท่านพ่อของเรา จะให้เราฆ่าพวกมันหรือเปล่า ฆ่าพวกมันเลยดีไหม”

22 เอลีชาตอบว่า “อย่าเลย คนพวกนี้ที่ท่านกะจะฆ่ามัน ท่านจับมาได้ด้วยดาบหรือธนูของท่านเองหรือยัง ใจจัดหาอาหารและน้ำมาให้พวกเขากินและดื่มเถิด แล้วปล่อยให้พวกเขากลับไปหาเจ้านายของพวกเขา”

23 กษัตริย์ของอิสราเอลจึงได้จัดเตรียมอาหารมื้อใหญ่ ให้กับคนเหล่านั้น และหลังจากที่พวกเขากินและดื่มเสร็จแล้ว กษัตริย์ก็ส่งคนเหล่านั้นกลับไป และพวกเขาก็กลับไปหาเจ้านายของพวกเขา แล้วกองโจรจากอาร์มก็ไม่มีมาปล้นแผ่นดินของอิสราเอลอีก

สะมาเรียถูกโอบล้อม

24 ต่อมาภายหลัง กษัตริย์เบนฮาดัดของชาวอาร์มได้รวบรวมกองทัพทั้งหมดของเขาและเคลื่อนพลเข้ามาล้อมเมืองสะมาเรียไว้ 25 เกิดภาวะขาดแคลนอาหารขึ้นในเมือง พวกเขาล้อมเมืองอยู่นานมากจนกระทั่งแม้แต่หัวลาหัวหนึ่งยังขายกันเป็นเงินหนึ่งกิแลกริม †† และขีของนกพิราบศูนย์จุดสามลิตร ‡ ขายเป็นเงินประมาณหกสิบกกรัม †††

† เมืองสะมาเรีย เป็นเมืองหลวงของอิสราเอลซึ่งเป็นศัตรูกับชาวอาร์ม †† หนึ่งในกิแลกริม หรือแปลตรงๆได้ว่า แปดสิบเชเซล ††† ศูนย์จุดสามลิตร หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งในส่วนสี่บาบ †††† หกสิบกกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า ห้าเชเซล

26 เมื่อกษัตริย์ของอิสราเอลเดินผ่านไปบนกำแพง หญิงคนหนึ่งมาร่ำร้องกับเขาว่า “โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า”

27 กษัตริย์ตอบว่า “ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ช่วยเจ้าแล้ว เราเองจะช่วยได้ยังไง ลานนวดข้าวและบ่อย่ำองุ่นยังมีอะไรเหลืออยู่อีกหรือ” 28 แล้วเขาถามนางว่า “เจ้ามีเรื่องเดือดร้อนอะไรหรือ”

นางตอบว่า “หญิงคนนี้ออกดิฉันว่า ‘ลูกชายของเจ้าเกิด พวกเราจะได้กินเขาในวันนี้ แล้วพรุ่งนี้พวกเราก็จะกินลูกชายของเจ้า’ 29 พวกเราก็เลยต้มลูกชายของดิฉันกินกินกัน วันต่อมาดิฉันพูดกับนางว่า ‘เอาลูกชายของเจ้ามาสิ เราจะได้กินตัวเขา’ แต่นางได้ซ่อนลูกนางไว้”

30 เมื่อกษัตริย์ได้ยินคำพูดของหญิงคนนั้น เขาก็ฉีกเสื้อคลุมของเขา เมื่อเขาเดินต่อไปตามกำแพง ประชาชนต่างมองดูเขาและเห็นว่ากษัตริย์สวมเสื้อกระสอบไว้ข้างใน

31 กษัตริย์พูดว่า “ถ้าหัวของเอลีชาลูกชายของซาฟัทยังอยู่บนป่าของเขานี้วันนี้ ขอให้พระเจ้าลงโทษเราอย่างแสนสาหัส”

32 กษัตริย์ก็เลยส่งคนตามหาเอลีชา ตอนนั้นเอลีชากำลังนั่งอยู่ในบ้านของตัวเอง และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่กับเขาด้วย แต่ก่อนที่คนๆนั้นจะมาถึง เอลีชาพูดกับพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า “พวกท่านรู้หรือเปล่าว่า เจ้าฆาตกรคนนี้ได้ส่งคนมาตัดหัวของเรา ดูเอาไว้เมื่อตอนที่เขาส่งมานั้นมาถึง ให้ปิดประตูและขวางเขาไว้ เราได้ยินเสียงฝีเท้าของเจ้านายเขาตามหลังเขามา”

33 ในขณะที่เขากำลังคุยอยู่กับผู้ใหญ่เหล่านั้น คนที่กษัตริย์ส่งมานั้น † ก็มาถึง และกษัตริย์ก็พูดว่า “เหตุร้ายในครั้งนั้นมาจากพระยาห์เวห์ แล้วเราจะยังฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์อีกทำไม”

7 เอลีชาตอบเขาไปว่า “ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี พระองค์พูดว่า ‘พรุ่งนี้เวลานี้ ที่ประตูเมืองสะมาเรีย แบ่งหนึ่งถึง ††† จะขายกันในราคาหนึ่งเชเซล †††† และข้าวบาร์เลย์สองถึงจะขายกันในราคาหนึ่งเชเซล”

2 เจ้าหน้าที่คนสนิทของกษัตริย์ ๖ พูดกับคนของพระเจ้าว่า “ต่อให้พระยาห์เวห์เปิดช่องฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้ก็ไม่เกิดขึ้นแน่”

เอลีชาตอบว่า “ท่านจะได้เห็นเรื่องนี้ด้วยตาของตนเอง แต่ท่านจะไม่ได้กินมันหรอก”

พวกชาวอาร์มหนีไป

3 ในขณะนั้นมีชายที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงสี่คนอยู่ที่ประตูทางเข้าเมือง พวกเขาคุยกันว่า “พวกเราจะนั่งรอความตายอยู่ที่นี้ทำไมกัน 4 ถ้าเข้าไปในเมืองสะมาเรีย พวกเขากำลังอดตายกันอยู่ พวกเราก็จะตายที่นั่น แต่ถ้าเรานั่งรออยู่ที่นี้ เราก็จะตายเหมือนกัน พวกเราไปที่ค่ายของพวกอาร์มกันเถอะ ถ้าพวกเขาไว้ชีวิตพวกเรา เราก็จะรอด แต่ถ้าพวกเขาฆ่าเรา ก็ให้ตายไปเลยก็แล้วกัน”

5 ในตอนเย็นพวกเขาจึงลุกขึ้นและไปที่ค่ายของชาวอาร์ม เมื่อพวกเขาไปถึงที่ริมค่าย ไม่เห็นคนอยู่ที่นั่นสักคนเดียว 6 เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำให้พวกอาร์มได้ยินเสียงของกองรถรบกองทหารม้าและกองทัพที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาจึงพูดกันว่า “ดูสิ กษัตริย์ของอิสราเอลได้จ้างพวกกษัตริย์ของชาวฮิตไทต์และชาวอียิปต์มาโจมตีพวกเราแล้ว”

7 พวกเขาจึงลุกหลบหนีไปในเย็นวันนั้น และทิ้งเต็นท์ รวมทั้งม้าและลาของพวกเขาไว้ พวกเขาทิ้งค่ายไว้อย่างนั้นและจึงหนีเอาตัวรอดไป

8 เมื่อคนที่ เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงสี่คนนั้นมาถึงริมค่ายและเข้าไปในเต็นท์หลังหนึ่ง พวกเขาได้กินและดื่ม และเอาเงินและทอง-

†† คนที่กษัตริย์ส่งมานั้น หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “กษัตริย์” †††† ถึง ตามตัวอักษรคือหนึ่งชื่ออาห์ ††††† หนึ่งในเชเซล คือเงินประมาณ 11.5 กรัม ††††† คนสนิทของกษัตริย์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “คนที่กษัตริย์นิยมนั่งข้างเขาอยู่”

คำ รวมทั้งเสื้อผ้าหลายชุดออกมา และเอาของเหล่านั้นไปซ่อน และกลับเข้าไปใหม่และเข้าไปในเต็นท์อีกหลังหนึ่ง ไปเอาสิ่งของมากมายออกมาและเอาไปซ่อนไว้เหมือนเดิม⁹ แล้วพวกเขาพูดกันว่า “พวกเราทำไม่ถูกนะ วันนี้เป็นวันแห่งข่าวดี แต่พวกเรา กลับเจียมเฉย ถ้าพวกเราเคยจนสว่าง พวกเราก็จะถูกทำโทษ พวกเรารีบไปรายงานเรื่องนี้ให้ในวังรู้กันเถอะ”

10 พวกเขาจึงไปร้องเรียกหาคนเฝ้าประตูเมืองและบอกว่า “พวกเราได้เข้าไปในค่ายของพวกอาร์ม และไม่พบใครเลยสักคน ที่นั่น ไม่มีแม้แต่เสียงของคุณ มีเพียงเสียงฝีเท้าของม้าและลา และเต็นท์ที่ถูกทิ้งอยู่อย่างนั้น”

11 คนเฝ้าประตูตะโกนบอกข่าวดีและข่าวนั้นก็เข้าไปถึงในวัง
12 กษัตริย์จึงลุกขึ้นกลางดึกและพูดกับข้าราชการของเขาว่า “เราจะบอกให้พวกเจ้ารู้ว่า พวกอาร์มจะทำอะไรกับพวกเรา พวกมันรู้ว่า พวกเรากำลังจะอดตาย พวกมันจึงแกล้งทำเป็นทิ้งค่ายไปแล้วไปแอบซ่อนอยู่ในทุ่งนา พวกมันคิดว่า พวกมันจะต้องออกมาแน่ แล้วพวกเราจะได้จับพวกมันเป็นๆและบุกเข้าไปในเมือง”

13 ข้าราชการคนหนึ่งของเขาตอบว่า “ให้บางคนเอาม้าห้าตัวที่ยังเหลืออยู่ในเมืองไป เพราะยังงี้ก็ยังไม่นานม้าพวกนี้ก็ต้องตายอยู่ดี เช่นเดียวกันกับชาวอิสราเอลทั้งหมดที่ยังคงเหลืออยู่ที่นี้ ให้ส่งคนพวกนี้ไปดูสิว่าเกิดอะไรขึ้น”

14 พวกเขาจึงเลือกธรมมาสองคันพร้อมกับม้า และกษัตริย์ก็ส่งพวกเขาไปติดตามคอกม้าของพวกอาร์ม เขาได้ส่งคนขับว่า “ไปดูสิว่าเกิดอะไรขึ้น”

15 พวกเขาได้ติดตามคอกม้าของพวกอาร์มไปไกลถึงแม่น้ำจอร์แดน และพวกเขาพบว่าตามถนนนั้นเกลื่อนกลาดไปด้วยเสื้อผ้าและอุปกรณ์ของพวกอาร์มที่โยนทิ้งไว้จากการหลบหนีอย่างเร่งรีบ พวกที่ถูกส่งไปกลุ่มนั้น จึงกลับมารายงานกับกษัตริย์

16 แล้วประชาชนต่างก็วิ่งกันออกไปและไปรีบเอาข้าวของจากค่ายของพวกอาร์ม ดังนั้น แบ่งหนึ่งถึงจึงขายกันในราคาเพียงหนึ่งเซเชลและข้าวบาร์เลย์สองถึงก็ขายเพียงหนึ่งเซเชลเหมือนที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้

17 ขณะนั้นกษัตริย์ได้ตั้งเจ้าหน้าที่คนสนิทของกษัตริย์คนนั้นให้ไปเฝ้าดูแลความเรียบร้อยที่ประตูเมือง แต่เขาถูกฝูงชนเหยียบย่ำจนตายอยู่ที่ประตูเมือง ตามที่เอลีซาคนของพระเจ้าได้บอกกับเขาไว้ ตอนที่กษัตริย์ลงมาหาเอลีซาที่บ้าน¹⁸ และสิ่งที่เอลีซาคนของพระเจ้าได้บอกกับกษัตริย์ไว้ ก็เกิดขึ้นจริงตามนั้นที่ว่า “พรุ่งนี้ เวลานี้ ที่ประตูเมืองจะสบาย แบ่งหนึ่งถึงจะขายกันในราคาหนึ่งเซเชล และข้าวบาร์เลย์สองถึงจะขายกันในราคาหนึ่งเซเชล”¹⁹ เจ้าหน้าที่คนนั้นเคยพูดกับเอลีซา คนของพระเจ้าว่า “ต่อให้ พระยาห์เวห์เปิดช่องสวรรค์ สิ่งนี้ก็ไม่เกิดขึ้นแน่” เอลีซาตอบเขาไปว่า “ท่านจะได้เห็นมันด้วยตาของตัวเอง แต่ท่านจะไม่ได้กินมัน”²⁰ และมันก็เกิดขึ้นกับเขาจริง เพราะเขาถูกฝูงชนเหยียบย่ำจนตายอยู่ที่ประตูเมืองนั่นเอง

กษัตริย์กับผู้หญิงชาวซุนเนม

8 ในเวลานั้นเอลีซาพูดกับหญิงชาวซุนเนมที่เขาได้ทำให้ลูกชายของนางฟื้นคืนชีพขึ้นมา[†] ว่า “ให้ท่านกับครอบครัวของท่านย้ายไปอยู่ที่อื่นที่ท่านจะสามารถเลี้ยงชีพอยู่ได้ เพราะพระยาห์เวห์ได้สั่งให้เกิดความอดอยากขึ้นในแผ่นดินนี้ มันจะยาวนานถึงเจ็ดปี”

2 หญิงคนนั้นทำตามที่คุณของพระเจ้าบอก นางและครอบครัวของนางได้ย้ายออกจากเมืองและไปอยู่ในดินแดนของชาวฟิลิสเตียเป็นเวลาเจ็ดปี³ และเมื่อครบเจ็ดปี นางก็กลับมาจากดินแดนของชาวฟิลิสเตีย

และนางได้ไปพบกับกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน

4 กษัตริย์กำลังคุยอยู่กับเกะเซซึคนรับใช้ของคนของพระเจ้าว่า “ช่วยเล่าให้เราฟังหน่อย ถึงเรื่องยิ่งใหญ่ต่างๆที่เอลีซาเคยทำไป”

† ฟื้นคืนชีพขึ้นมา เรื่องนี้ดูได้จาก บทที่ 4:8-37

5 ในขณะที่เกะเซซึกำลังเล่าให้กษัตริย์ฟังว่า เอลีซาทำให้คนที่ตายไปแล้วฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อย่างไร หญิงคนที่เอลีซาได้ทำให้ลูกชายของนางฟื้นคืนชีพขึ้นมาได้อย่างไร หญิงคนที่เอลีซาได้ทำให้ที่ดินของนางคืนจากกษัตริย์ เกะเซซึพูดว่า “กษัตริย์เจ้านายของข้าพเจ้า หญิงคนนั้นแหละ ที่เอลีซาได้ทำให้ลูกชายของนางฟื้นคืนชีพมา”

6 กษัตริย์ถามหญิงคนนั้นว่านางต้องการอะไร และนางได้บอกกับเขาไป

กษัตริย์จึงมอบหมายเรื่องของนางให้เจ้าหน้าที่คนหนึ่งจัดการ กษัตริย์ส่งเขาว่า “คืนทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยเป็นของนางให้กับนาง รวมทั้งรายได้จากที่ดินของนางนับตั้งแต่วันที่นางออกจากประเทศนี้ไปจนถึงวันนี้”

เบนฮาดัดถูกฆ่าตาย

7 เอลีซาไปที่เมืองดามัสกัส ตอนที่กษัตริย์เบนฮาดัดของชาวอาร์มกำลังไม่สบาย เมื่อมีคนมาบอกกษัตริย์ว่า “คนของพระเจ้ามาถึงที่นี่แล้ว”

8 กษัตริย์จึงพูดกับฮาซาเอลว่า “ให้ท่านนำของขวัญไปพบกับคนของพระเจ้าคนนั้น และให้เขาถามพระยาห์เวห์ว่า เราจะหายป่วยในครั้งนี้อหรือไม่”

9 ฮาซาเอลไปพบเอลีซา และเอาของขวัญที่ดีที่สุดหลายอย่างในดามัสกัส บรรทุกเต็มหลังอูฐสี่สิบตัว เขาได้เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้าเอลีซาและพูดว่า “กษัตริย์เบนฮาดัดของอาร์มลูกชายของท่านส่งเรามาถามท่านว่า ‘เราจะหายป่วยหรือไม่’”

10 เอลีซาตอบว่า “ให้ไปบอกเขาว่า ‘ท่านจะหายป่วยแน่’ แต่พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยให้เราเห็นว่าจริงๆแล้วเขาจะตาย”

11 เอลีซาจึงมองฮาซาเอลด้วยสายตาเขม็งไม่ขยับเขยื้อนอยู่นานจนกระทั่งฮาซาเอลเริ่มรู้สึกอึดอัด แล้วคนของพระเจ้าก็เริ่มร้องให้ออกมา¹² ฮาซาเอลถามเขาว่า “เจ้านายของเราสั่งให้ทำไหม” เขาตอบว่า “ก็เพราะเรารู้ว่าท่านจะเป็นอันตรายกับชาวอิสราเอลทั้งหลายอย่างไรบ้างนะสิ ท่านจะเผาป้อมปราการทุกแห่ง ท่านจะฆ่าคนหนุ่มของพวกเราด้วยดาบ ท่านจะฟาดเด็กเล็กลงบนพื้นเป็นชิ้นๆและจะแหวกท้องหญิงที่มีครรภ์”

13 ฮาซาเอลพูดว่า “ผู้รับใช้ของท่านที่เป็นเพียงหมาตัวหนึ่งจะทำร้ายพวกท่านถึงขนาดนั้นได้อย่างไรกัน”

เอลีซาตอบไปว่า “พระยาห์เวห์ได้แสดงให้เห็นว่าท่านจะได้เป็นกษัตริย์ของชาวอาร์ม”

14 แล้วฮาซาเอลก็จากเอลีซาและกลับไปหาเจ้านายของเขา เมื่อเบนฮาดัดถามเขาว่า “เอลีซาได้พูดอะไรกับเจ้าบ้าง”

ฮาซาเอลตอบเขาไปว่า “เขาบอกกับข้าพเจ้าว่าท่านจะหายป่วยอย่างแน่นอน”

15 แต่ในวันต่อมา ฮาซาเอลเอาผ้าห่านาจชุบน้ำจนเปียกชุ่มและเอามันไปใส่ไว้บนหน้าของกษัตริย์จนกระทั่งเขาขาดใจตาย แล้วฮาซาเอลก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเบนฮาดัด

เยโฮรัมปกครองยูดาห์

(2 พตด. 21:1-20)

16 เยโฮรัมลูกชายของเยโฮซาฟัทขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ตรงกับปีที่ห้าที่โยรัมเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล โยรัมเป็นลูกชายของอาหับ^{††17} ตอนที่เยโฮรัมขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุสามสิบสองปี และเขาครองราชย์อยู่แปดปีในเมืองเยรูซาเล็ม¹⁸ เยโฮรัมเดินตามรอยของกษัตริย์อิสราเอลองค์ก่อนๆ เขาใช้ชีวิตเหมือนกับที่ครอบครัวของอาหับเคยทำไว้ เพราะเขาแต่งงานกับลูกสาวของอาหับ เขาได้ทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์¹⁹ อย่างไรก็ตาม เพราะพระยาห์เวห์เห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้พระองค์ พระองค์จึง

†† ฉบับแปลกรีกโบราณเขียนไว้แค่นี้ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเพิ่มคำว่า ใน ขณะที่เยโฮซาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ (อย่างนี้หมายถึงทั้งพ่อกับลูกชายครองครองยูดาห์ในเวลาเดียวกัน)

ไม่ให้ทำลายยูดาห์ พระองค์เคยสัญญาว่าจะรักษาตะเกียงไว้ดวงหนึ่งสำหรับดาวิดและลูกหลานของเขาตลอดไป

20 ในยุคของเยโฮรัม ชาวเอโดมได้กบฏต่อยูดาห์และตั้งกษัตริย์ของตัวเองขึ้น

21 เยโฮรัม † กับกองทัพพรตของเขาจึงยกไปที่ศูอึร์ ชาวเอโดมเข้าล้อมเขาและล้อมพวกผู้บังคับบัญชารบทั้งหลายของเขาไว้ แต่เขาลุกขึ้นและตีฝ่าออกมาได้ในตอนกลางคืน แต่กองทัพของเขาหนีกลับบ้านไป 22 พวกเอโดมจึงได้กบฏ และแยกตัวออกจากยูดาห์จนถึงทุกวันนี้

และในช่วงเดียวกันนั้น พวกลิบนาก็ได้กบฏ แยกตัวออกจากยูดาห์ด้วย

23 เหตุการณ์ต่างๆในยุคสมัยของเยโฮรัม และทุกอย่างที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์

24 เยโฮรัมล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่กับพวกเขาในเมืองของดาวิด และอาหสยาห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาหสยาห์ปกครองยูดาห์
(2 พศด. 22:1-6)

25 อาหสยาห์ ลูกชายของเยโฮรัมขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สิบสองที่โยรัมเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล โยรัมเป็นลูกชายของอาหับ 26 ตอนที่อาหสยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุยี่สิบสองปี และเขาคครองราชย์อยู่หนึ่งปีในเมืองเยรูซาเล็ม แม่ของเขาชื่อว่านางอาราเลียห์ เป็นหลานสาวของกษัตริย์อมรีแห่งอิสราเอล 27 อาหสยาห์เดินตามรอยของครอบครัวอาหับ และได้ทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่ครอบครัวของอาหับเคยทำไว้ เพราะเขาได้แต่งงานกับครอบครัวของอาหับ

28 อาหสยาห์ร่วมกับโยรัม ลูกชายของอาหับ ออกไปสู้รบกับกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอาร์มี ที่ราโมท-กิเลอาด ชาวอาร์มีทำให้โยรัมได้รับบาดเจ็บ 29 กษัตริย์โยรัมจึงกลับไปที่ยิสเรเอล เพื่อรักษาบาดแผลที่ชาวอาร์มีได้ทำร้ายเขาไว้ที่ราโมท-กิเลอาด ตอนที่เขาสู้รบกับกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอาร์มี อาหสยาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ลูกชายของเยโฮรัมได้ไปที่ยิสเรเอลเพื่อเยี่ยมเยียนกษัตริย์โยรัมลูกชายของอาหับที่บาดเจ็บอยู่

การแต่งตั้งเยชูเป็นกษัตริย์

9 เอลีชาผู้พูดแทนพระเจ้าได้เรียกชายคนหนึ่งมาจากกลุ่มของผู้พูดแทนพระเจ้าและพูดกับเขาว่า “เอาเสื้อคลุมของท่านเสียบเข้าในเข็มขัด เอาน้ำมันขวดนี้ไปกับท่านและไปที่ราโมท-กิเลอาด 2 เมื่อท่านไปถึงที่นั่น ให้มองหาเยชู ลูกชายของเยโฮชาฟัทที่เป็นลูกชายของนิมซี ให้ไปพบเขา แยกตัวเขาออกมาจากเพื่อนฝูง และพาเขาเข้าไปในห้องด้านใน 3 อาชวदन้ำมันนี้ออกมา เทน้ำมันลงบนหัวของเขาและประกาศว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’ แล้วรีบเปิดประตู วิ่งหนีไป อย่าได้เถลไถล”

4 ชายหนุ่มผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น จึงไปที่ราโมท-กิเลอาด 5 เมื่อเขามาถึง เขาได้พบกับพวกผู้นำกองทัพกำลังนั่งอยู่ด้วยกันที่นั่น เขาพูดว่า “ท่านแม่ทัพ เรามีข่าวมาให้กับท่าน”

เยชูถามว่า “แม่ทัพคนไหนละ”

เขาตอบว่า “ท่านแม่ทัพ ท่านเองนั่นแหละครับ”

6 เยชูจึงลุกขึ้นและเข้าไปในบ้าน แล้วคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันลงบนหัวของเยชูและประกาศว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘เราขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ประชากรของพระยาห์เวห์ 7 เจ้าต้องทำลายครอบครัวของอาหับเจ้านายของเจ้าเสีย เราจะได้แก้แค้นแทนเลือดของพวกผู้พูดแทน

† เยโฮรัม หรือ “โยรัม” ในภาษาฮีบรู

พระเจ้าที่ เป็นผู้รับใช้เรา และเลือดของพวกผู้รับใช้พระยาห์เวห์ทุกคนที่ไหลนองด้วยน้ำมือของนางเยเซเบล 8 ครอบครัวทั้งหมดของอาหับจะถูกทำลายล้าง เราจะตัดพวกผู้ชายของอาหับทุกคนออกไปจากอิสราเอลไม่ว่าจะเป็นทาสหรือไม่ใช้ทาสก็ตาม 9 เราจะทำให้ครอบครัวของอาหับเป็นเหมือนครอบครัวเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท และเป็นเหมือนครอบครัวของบาอาชาลูกชายของอาหิยาห์ 10 ส่วนเยเซเบล พวกหมาจะมารุมกินศพของนางบนพื้นดินที่เมืองยิสเรเอลและจะไม่มีใครฝังศพให้นาง”

พูดจบแล้วเขาก็เปิดประตู วิ่งหนีไป

11 เมื่อเยชูออกมาหาผู้นำกองทัพของกษัตริย์ พวกนั้นถามเขาว่า “มีเรื่องอะไรหรือเปล่า ทำไมคนบ้าคนนั้นจึงได้มาขอพบท่าน” เยชูตอบว่า “ท่านก็รู้ๆอยู่แล้วว่าเขาเป็นคนยังไง ชอบพูดเรื่องไร้สาระ”

12 พวกเขาพูดว่า “ไม่จริงหรอก บอกพวกเรามาเถิด” เยชูจึงพูดว่า “เขาพูดกับเราว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า เราขอแต่งตั้งให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล’”

13 พวกเขารีบเอาเสื้อคลุมของพวกเขามาปูลงต่อหน้าเยชูบนชั้นมันไคที่วางเปล่าอยู่ แล้วพวกเขาก็เป่าแตรขึ้นและตะโกนว่า “เยชูคือกษัตริย์”

เยชูไปยิสเรเอล

14 เยชูลูกชายของเยโฮชาฟัทที่เป็นลูกชายของนิมซี จึงได้รวบรวมผู้คนขึ้นกบฏต่อโยรัม (ขณะนั้น โยรัมและอิสราเอลทั้งหมดกำลังต่อสู้ป้องกันราโมท-กิเลอาด จากกษัตริย์ฮาซาเอลของอาร์มี 15 แต่กษัตริย์โยรัมได้กลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาตัวจากบาดแผลที่พวกอาร์มีได้ทำร้ายเขาไว้จากการรบกับกษัตริย์ฮาซาเอลของอาร์มี)

เยชูพูดว่า “ถ้าพวกท่านเห็นด้วยกับสิ่งที่เราทำ อย่าให้ใครหลบออกไปจากเมืองเพื่อไปบอกข่าวในยิสเรเอลได้”

16 แล้วเยชูก็ขึ้นรถรบของเขาและขับมันไปที่ยิสเรเอล เพราะโยรัมกำลังพักผ่อนอยู่ที่นั่นพอดี ในเวลานั้นกษัตริย์อาหสยาห์ของยูดาห์ได้ลงไปเยี่ยมเยียนกษัตริย์โยรัม

17 เมื่อคนเฝ้ายามที่ยืนอยู่บนหอคอยในยิสเรเอลเห็นกองทัพของเยชูกำลังใกล้เข้ามา เขาร้องออกมาว่า “เราเห็นกองทัพจำนวนหนึ่งกำลังใกล้เข้ามา”

กษัตริย์โยรัมจึงออกคำสั่งไปว่า “เตรียมทหารม้าไว้คนหนึ่ง ส่งเขาไปพบคนเหล่านั้นและถามว่า ‘พวกท่านมาอย่างสันติหรือไม่’”

18 ทหารม้าคนนั้นขี่ม้าออกไปพบกับเยชูและพูดว่า “กษัตริย์สั่งให้มาถามว่า ‘พวกท่านมาอย่างสันติหรือไม่’”

เยชูตอบไปว่า “ท่านต้องการสันติไปทำอะไร มาติดตามเราเถิด” คนสังเกตการณ์มารายงานว่า “คนส่งข่าวไปถึงพวกเขาแล้ว แต่ไม่ได้กลับออกมา”

19 กษัตริย์จึงส่งทหารม้าคนที่สองออกไปอีก เมื่อเขาเข้าไปหาคนเหล่านั้น เขาก็พูดว่า “กษัตริย์สั่งให้มาถามว่า ‘ท่านมาอย่างสันติ หรือไม่’”

เยชูตอบไปว่า “ท่านต้องการสันติไปทำอะไร มาติดตามเราเถิด”

20 คนสังเกตการณ์กลับมารายงานว่า “คนส่งข่าวไปถึงคนพวกนั้นแล้ว แต่เขาก็ไม่ได้กลับออกมาเหมือนกัน คนขับรถรบนั้นเหมือนกับเยชู ลูกชายของนิมซี เขาขับเหมือนกับคนบ้า”

21 โยรัมออกคำสั่งไปว่า “เตรียมรถรบให้เรา”

และเมื่อรถรบมาถึง กษัตริย์โยรัมของอิสราเอลและกษัตริย์อาหสยาห์ของยูดาห์ก็ได้ขับมันออกไป ทั้งสองคนต่างก็ขับรถรบของตัวเองไป เพื่อไปพบกับเยชู พวกเขาพบเยชูบนที่ดินผืนหนึ่งที่เป็นของนาโบทชาวยิสเรเอล

22 เมื่อโยรัมเห็นเยชูก็ถามขึ้นว่า “เยชู ท่านมาอย่างสันติหรือเปล่า”

†† สันติ เป็นวิธีการทักทายเหมือน “สวัสดี”

เยชูตอบว่า “จะมีสันติได้อย่างไร ในเมื่อบรรดารูปเคารพและเวทมนตร์คาถา † เหล่านี้ของแม่ท่าน ยังมีอยู่อย่างเกลื่อนกลาด”

23 โยรัมหันรถกลับและหนีไป เขาร้องบอกกับอาหัสยาห์ว่า “อาหัสยาห์ มันทวยศพวกเรา”

24 แล้วเยชูก็ไถ่ถอนคนบริสุทธิ์ที่สุดแรงเกิดของเขา ยิ่งไปถูกโยรัมตรงระหว่างไหล่ †† ลูกธนูปักทะลุหัวใจของโยรัม และเขาก็ล้มลงอยู่ในรถรบของเขา

25 เยชูได้พบกับบิตคาร์ที่เป็นเจ้าหน้าที่ประจำรถรบของโยรัมว่า “เอาตัวเขาขึ้นมาและโยนเขาไว้ในที่นาของนาบิทชาวอิสราเอล จำได้ไหมว่า เรากับท่านเคยขับรถรบร่วมกันตามหลังอาหับพ่อของโยรัมเมื่อครั้งที่พระยาห์เวห์ที่ท่านยกย่องกับเขาไว้ว่า 26 “พระยาห์เวห์ประกาศว่า เมื่อวานนี้ เราได้เห็นเลือดของนาบิทและเลือดของบรรดาลูกชายของเขา และพระยาห์เวห์ ประกาศอีกว่า เราจะทำให้เจ้าต้องชดใช้มันบนที่ดินที่เป็นของเจ้า” ฉะนั้นในตอนนั้น เอาตัวเขาขึ้นมาและโยนเขาไปบนที่ดินผืนนั้น ตามคำพูดของพระยาห์เวห์”

27 เมื่อกษัตริย์อาหัสยาห์ของยูดาห์ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ก็หลบหนีไปบนถนนที่ไปสู่เบธชุกกัน เยชูไล่ตามเขาไปและตะโกนว่า “ฆ่ามันด้วย”

พวกเขาทำให้กษัตริย์อาหัสยาห์ที่ได้รับบาดเจ็บอยู่บนรถรบของเขาในระหว่างทางที่จะขึ้นไปเมืองกูร์ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองอิบเลอัม แต่เขาได้หนีไปถึงเมกิดโดและตายที่นั่น 28 บรรดาคนรับใช้ของเขาได้ใช้รถรบบรรทุกศพของเขาไปถึงเมืองเยรูซาเล็มและฝังเขาไว้กับบรรพบุรุษของเขาที่หลุมฝังศพของเขาในเมืองของดาวิด

29 (อาหัสยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สิบลึงที่โยรัมลูกชายของอาหับ เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล)

ความตายที่นำกล้วของเยเซเบล

30 แล้วเยชูก็ไปที่เมืองอิสราเอล เมื่อเยเซเบลได้ยินเรื่องนี้เข้า นางใช้เครื่องสำอางแต่งที่ตาของนาง และทำผมใหม่และมองออกไปที่หน้าต่างบานหนึ่ง 31 เมื่อเยชูเข้ามาที่ประตู นางถามว่า “คิมรี † เจ้ามาอย่างสันติหรือ เจ้าพาบุตรผู้ฆ่าเจ้านายของตัวเอง”

32 เยชูมองขึ้นไปหน้าต่างบานนั้น และร้องออกมาว่า “ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง”

มีขันทูอยู่สองสามคนมองลงมาที่เธอ 33 เยชูจึงพูดว่า “โยนตัวนางลงมาสิ”

พวกเขาจึงโยนนางลงมา เลือดของนางบางส่วนกระเด็นไปติดกำแพงและติดตัวม้าบางตัวที่เหยียบย่ำลงบนตัวนาง 34 เยชูเข้าไปในบ้าน ไปกินและดื่ม เขาพูดว่า “ดูแลหญิงที่ถูกสาปแช่งคนนั้น และฝังนางไว้ เพราะอย่างไรเสียนางก็เป็นลูกสาวของกษัตริย์”

35 แต่เมื่อพวกเขาออกไปเพื่อที่จะฝังศพนาง พวกเขาก็ไม่พบชิ้นส่วนใดของนางเลย นอกจากหัวกะโหลก เท้าและมือทั้งสองข้างของนาง 36 พวกเขากลับมาบอกเยชู เยชูจึงบอกไปว่า “พระยาห์เวห์ได้พูดผ่านทางเอลียาห์ชาวเมืองทิซบีผู้รับใช้พระองค์ว่า บนที่ดินในเมืองอิสราเอล หมาหลายตัวจะมารุมกินเนื้อของเยเซเบล 37 ศพของเยเซเบลจะกระจัดกระจายไปเหมือนขี้วัวทั่วทุ่งในเขตแดนอิสราเอล เพื่อจะได้ไม่มีใครบอกได้ว่า ‘นี่คือเยเซเบล’”

การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กษัตริย์อาหับ

10 มีลูกชายของอาหับอยู่เจ็ดสิบคนในเมืองสะมาเรีย เยชูจึงเขียนจดหมายหลายฉบับส่งไปเมืองสะมาเรีย ไปถึงพวก

† เวทมนตร์คาถา การใช้เวทมนตร์หรือพลังอำนาจของซาตานเพื่อจะทำในสิ่งชั่วร้าย †† ระหว่างไหล่ หรือที่หลังของเขา † คิมรี คิมรีคือผู้ชายคนที่ได้ฆ่าเอลฮาห์และครอบครัวของบาอาซาในอิสราเอลเมื่อหลายปีก่อน ดูใน 1 พงศกษัตริย์ 16:8-12

ผู้นำของเมืองอิสราเอล ไปถึงพวกผู้ใหญ่และพวกผู้ดูแลลูกๆของอาหับ เยชูพูดว่า 2 “เนื่องจากว่าพวกลูกชายของเจ้านายท่านยังอยู่กับท่าน และท่านก็ยังมีพวกครอบครัวและพวกม้า มีเมืองที่เป็นป้อมปราการ มีพวกอาวุธ ที่นันทันทีที่จดหมายฉบับนี้ถึงมือท่าน 3 ให้เรียกลูกชายคนที่ดีที่สุดและที่เหมาะสมที่สุดในบรรดาลูกชายทั้งหมดของเจ้านายท่าน และให้เขาขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของพ่อของเขา และให้ต่อสู้เพื่อครอบครัวของเจ้านายท่านสิ”

4 แต่พวกเขากลัวสุดขีดและพูดกันว่า “ดูสิ ขนาดกษัตริย์สององค์ยังไม่สามารถต่อต้านเขาได้เลย แล้วพวกเราจะไปหยุดเขาได้อย่างไร”

5 ดังนั้น ผู้ดูแลวัง ผู้ว่าการเมือง บรรดาผู้ใหญ่ทั้งหลายและผู้ดูแลลูกๆของอาหับจึงได้ส่งคนไปบอกเยชูว่า “พวกข้าพเจ้าคือผู้รับใช้ของท่านและพวกข้าพเจ้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่ท่านพูด และให้ต่อสู้เพื่อจะไม่แต่งตั้งใครเป็นกษัตริย์ทั้งสิ้น ท่านเห็นว่าอะไรดีก็ทำเถิด”

6 แล้วเยชูก็เขียนจดหมายฉบับที่สองถึงพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านอยู่ฝ่ายเรา และเชื่อฟังเรา วันพรุ่งนี้ เวลานี้ ให้เอาหัว † ของพวกลูกชายเจ้านายท่านมาให้กับเราในเมืองอิสราเอล”

ในเวลาานั้น พวกเจ้าชายทั้งเจ็ดสิบองค์ได้อยู่กับพวกผู้นำของเมืองที่มีหน้าที่ดูแลพวกเขาอยู่ 7 เมื่อจดหมายฉบับนี้มาถึง คนเหล่านั้นก็จับตัวพวกเจ้าชายเหล่านั้นมาฆ่าทั้งหมดทั้งเจ็ดสิบองค์ พวกเขาเอาหัวของเจ้าชายเหล่านั้นใส่ไว้ในตะกร้าและส่งไปให้เยชูในเมืองอิสราเอล 8 เมื่อคนส่งข่าวมาถึง เยชูได้บอกกับเยชูว่า “พวกเขาได้นำหัวของเจ้าชายเหล่านั้นมาแล้ว”

เยชูจึงสั่งไปว่า “เอาหัวเหล่านั้นกองไว้เป็นสองกองที่ทางเข้าประตูเมืองจนกว่าจะเช้า”

9 เช้าวันต่อมา เยชูได้ออกไปข้างนอก เขาไปยืนอยู่ต่อหน้าประชาชนทั้งหมดและพูดว่า “พวกเจ้าไร้ความผิด เป็นเราเองที่ได้กบฏต่อเจ้านายของเราและฆ่าเขาเสีย แต่ใครล่ะที่ฆ่าคนเหล่านี้ 10 รู้ไว้เถิดว่า คำพูดทุกคำที่พระยาห์เวห์ได้พูดต่อหน้าครอบครัวของอาหับนั้น จะต้องเป็นจริงทุกคำ พระยาห์เวห์ได้ทำในสิ่งที่พระองค์ได้พูดไว้ผ่านทางเอลียาห์ผู้รับใช้พระองค์”

11 เยชูก็เลยฆ่าทุกคนในครอบครัวของอาหับที่ยังเหลืออยู่ในเมืองอิสราเอลจนหมด รวมทั้งพวกผู้นำของเขา รวมทั้งเพื่อนสนิทและพวกนักบวชของเขา ไม่เหลือใครสักคนเลย

12 แล้วเยชูก็ออกเดินทางไปที่เมืองสะมาเรีย ถึงที่เบธเอเชดซึ่งเป็นค่ายของพวกคนเลียงแกะ 13 เขาพบกับญาติของกษัตริย์อาหัสยาห์แห่งยูดาห์ และได้ถามพวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นใครกัน”

พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นญาติของอาหัสยาห์ และพวกเราได้ลงมาที่นี่เพื่อเยี่ยมเยียนครอบครัวของกษัตริย์และครอบครัวของแม่กษัตริย์”

14 เยชูสั่งว่า “จับพวกมันทั้งเป็น” พวกเขาจึงได้จับตัวคนเหล่านั้นไว้และนำตัวไปฆ่าที่ข้างบ่อน้ำของเบธเอเชด รวมทั้งหมดสี่สิบสองคน เขาไม่ไว้ชีวิตสักคนเลย

เยชูพบกับเยโฮนาตบ

15 หลังจากที่เยชูออกจากที่นั่น เขาได้พบกับเยโฮนาตบลูกชายของเรคาบซึ่งกำลังมาหาเขา เยชูทักทายเยโฮนาตบ และพูดว่า “เจ้าเป็นเพื่อนที่ซื่อตรงต่อเรา เหมือนกับที่เราซื่อตรงต่อเจ้าหรือเปล่า” ††

เยโฮนาตบตอบว่า “ซื่อตรงสิ”

เยชูพูดอีกว่า “ถ้าเป็นอย่างนั้น ให้เราจับมือสัญญากัน”

เยโฮนาตบจึงยื่นมือให้ แล้วเยชูก็ให้เขาขึ้นมานบนรถรบ

16 เยชูพูดว่า “ไปกับเราและไปดูความรื้อร่นรของเรามีต่อพระยาห์เวห์เถิด”

†† หัว หรืออาจจะแปลได้ว่า “พวกหัวหน้า” แต่คนในเมืองเข้าใจว่าเป็น “หัว” จึงตัดหัวมาให้ ††† เจ้าเป็นเพื่อน ... หรือเปล่า แปลตรงๆได้ว่า “จิตใจของเจ้าซื่อตรงกับเรา เหมือนกับที่จิตใจของเรามีต่อเจ้าหรือเปล่า”

แล้วเขาก็พาเยโฮนาตัมไปกับริบของเขาด้วย¹⁷ เมื่อเยชูมาถึงเมืองสะมาเรีย เขาได้ฆ่าทุกคนในครอบครัวของอาหับที่ยังเหลืออยู่ จนหมดเกลี้ยง ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้กับเอลียาห์

เยชูฆ่าคนที่นมัสการพระบาอัล

¹⁸ แล้วเยชูเรียกประชาชนทั้งหมดมารวมตัวกันและพูดกับพวกเขาว่า “อาหับรับใช้พระบาอัลแต่เพียงเล็กน้อย แต่เยชูจะรับใช้พระบาอัลให้มากกว่านั้นอีก”¹⁹ ตอนนั้น เรียกตัวพวกผู้พูดแทนพระบาอัลทั้งหมด รวมทั้งผู้นมัสการและนักบวชของพระบาอัลทั้งหมดมา ดูให้ตืออย่าให้ขาดใครแม้แต่คนเดียว เพราะเรากำลังจะถวายเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่ให้กับพระบาอัล ใครที่ไม่มาร่วมงานจะต้องตาย”

แต่เยชูกำลังหลอกพวกเขาเพื่อที่จะได้ทำลายพวกที่บูชาพระบาอัลให้หมด²⁰ เยชูสั่งว่า “ให้จัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระบาอัล” พวกเขาจึงได้ประกาศออกไป²¹ แล้วเยชูก็ประกาศไปทั่วอิสราเอล และพวกที่บูชาพระบาอัลทั้งหมดก็มา ไม่ขาดใครเลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาได้ชุมนุมกันอยู่ในวิหาร ของพระบาอัลจนกระทั่งวิหารมีคนเต็มไปหมดทุกด้าน

²² เยชูก็พูดกับคนดูแลเรื่องเสื่อผ้าว่า “หาเสื่อมาให้กับผู้บูชาพระบาอัลทั้งหมด” เขาก็เอาชุดเหล่านั้นออกมาให้พวกนั้น

²³ แล้วเยชูและเยโฮนาตัมลูกชายของเรคาบ เข้าไปในวิหารของพระบาอัล เยชูพูดกับพวกที่บูชาพระบาอัลว่า “ดูให้ดี ให้แน่ใจว่าไม่มีพวกที่นมัสการพระยาห์เวห์อยู่ที่ท่ามกลางพวกเจ้า ให้เหลือแต่คนที่บูชาพระบาอัลเท่านั้น”²⁴ พวกเขาจึงเข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา

ขณะนั้นเยชูได้จัดคนไว้แปดสิบคนให้อยู่ด้านนอกพร้อมกับสิ่งพวกเขาไว้ว่า “ถ้าพวกเจ้าคนหนึ่งคนใดปล่อยให้ใครในพวกนั้นที่เราได้มอบไว้ในมือของพวกเจ้าแล้ว หลบหนีไปได้ พวกเจ้าจะต้องชดเชยด้วยชีวิตของตัวเอง”

²⁵ ทันทีที่เยชูถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จสิ้นลง เขาก็ได้สั่งพวกทหารรักษาพระองค์และพวกผู้นำทหารว่า “เข้าไปฆ่าพวกมันให้หมด อย่าให้มีใครเล็ดรอดไปได้”

ดังนั้นพวกเขาจึงเอาดาบฆ่าฟันคนเหล่านั้น เหล่าทหารรักษาพระองค์และพวกผู้นำทหารได้โยนศพออกมาที่ข้างนอก แล้วก็เข้าไปในห้องด้านใน[†] ของวิหารพระบาอัลแห่งนั้น²⁶ พวกเขาเอาแท่งหินศักดิ์สิทธิ์ออกมาจากวิหารของพระบาอัลและเผามันทิ้ง²⁷ นอกจากนี้ได้ทุบแท่งหินศักดิ์สิทธิ์ของพระบาอัลจนแตกละเอียดแล้ว พวกเขาก็ยังทำลายวิหารของพระบาอัลอีกด้วย และใช้สถานที่นั้นเป็นส้วมสาธารณะมาจนถึงทุกวันนี้

²⁸ แล้วเยชูก็ได้ทำลายพวกที่บูชาพระบาอัลในอิสราเอลจนหมด²⁹ ถึงอย่างนั้นก็ตาม เขาก็ไม่ได้เห็นเหไปจากบาปต่างๆที่เยโรโบอัมลูกชายของเนบัทเคยทำไว้ ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย คือเยชูไม่ได้ทำลายรูปปั้นลูกวัวทองคำที่อยู่ในเบธเอลและดาน

พระยาห์เวห์อวยพรเยชู

³⁰ พระยาห์เวห์พูดกับเยชูว่า “เจ้าได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรานสำเร็จ และได้ทำให้ครอบครัวของอาหับเป็นเหมือนกับที่เราได้คิดไว้ เพราะอย่างนั้น ลูกหลานของเจ้าจะได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอลจนถึงสี่ชั่วคน”

³¹ แต่เยชูไม่ระมัดระวังที่จะทำตามกฎของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลไว้ด้วยสิ้นสุดใจของเขา เขาไม่ยอมหันเหไปจากบาปของเยโรโบอัม ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

ฮาซาเอลเอาชนะอิสราเอลได้

³² ในสมัยนั้น พระยาห์เวห์เริ่มตัดส่วนต่างๆของอิสราเอลออก กษัตริย์ฮาซาเอลของอารัมได้เอาชนะชาวอิสราเอลตามพรหมแดนของพวกเขา³³ ตั้งแต่ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ดินแดนทั้งหมดของกิเลอาด รวมทั้งดินแดนที่เป็นของเผ่ากาต เผ่ารูเบนและเผ่ามนัสเสห์ และเขามิซัยตั้งแต่อาโรเออร์ที่อยู่ติดกับลำธารอารโนนไปจนถึงกิเลอาดและบาชาน

ความตายของเยชู

³⁴ เหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเยชู ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้ทำไปและความสำเร็จต่างๆของเขา ได้จบบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล³⁵ แล้วเยชูก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย และเยโฮอาหาสลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา³⁶ เยชูปกครองอิสราเอลอยู่ในเมืองสะมาเรียเป็นเวลาสี่สิบแปดปี

นางอาธาเลียห์ฆ่าพวกลูกๆของกษัตริย์

(2 พศต. 22:10-12)

11 เมื่อนางอาธาเลียห์ซึ่งเป็นแม่ของอาหัสยาห์เห็นว่าลูกชายของนางตายแล้ว นางได้ลงมือฆ่าครอบครัวของกษัตริย์อาหัสยาห์ทั้งหมด

² แต่เยโฮเซบาคที่เป็นลูกสาวของกษัตริย์เยโฮรัม^{††} และเป็นน้องสาวของอาหัสยาห์ได้แอบพาโยอาชลูกชายของอาหัสยาห์ไปจากพวกผู้ชายทั้งหลายที่กำลังจะถูกฆ่า นางได้เอาตัวโยอาชและพี่เลี้ยงของเขาไปไว้ในห้องนอนห้องหนึ่งเพื่อหลบซ่อนตัวจากนางอาธาเลียห์ โยอาชก็เลยไม่ได้ถูกฆ่าไปด้วย

³ โยอาชยังคงหลบซ่อนตัวกับพี่เลี้ยงของเขาอยู่ในวิหาร ของพระยาห์เวห์เป็นเวลาถึงหกปีในช่วงที่นางอาธาเลียห์ปกครองแผ่นดินนั้น

เยโฮยาดาเจิมโยอาชเป็นกษัตริย์

(2 พศต. 23:1-21)

⁴ ในปีที่เจ็ด นักบวชเยโฮยาดาเรียกพวกผู้นำทหารของชาวคารี[‡] และทหารรักษาพระองค์มา และสั่งให้พวกเขามาหาที่วิหารของพระยาห์เวห์ เขาได้ทำข้อตกลงกับคนเหล่านั้น และให้พวกเขาสาบานที่วิหารของพระยาห์เวห์ แล้วเขาถึงเอาโยอาชที่เป็นลูกชายของกษัตริย์ออกมา

⁵ เยโฮยาดาสั่งคนเหล่านั้นว่า “นี่คือสิ่งที่พวกท่านจะต้องทำหนึ่งในสามของพวกท่าน ที่ต้องมาอยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนา จะต้องไปเฝ้าดวงของกษัตริย์⁶ อีกหนึ่งในสามต้องเฝ้าดูอยู่ที่ประตูสุร และอีกหนึ่งในสามที่เหลือไปอยู่ที่ประตูที่อยู่ด้านหลังวิหารรักษาพระองค์ อย่างนี้พวกท่านก็จะเฝ้าดูแล้วจากทุกด้าน⁷ ส่วนพวกท่านสองกลุ่มที่ไม่ต้องอยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนา จะต้องมาคอยเฝ้าวิหารของพระยาห์เวห์และปกป้องกษัตริย์⁸ พวกท่านจะต้องล้อมรอบกษัตริย์ไว้ ให้แต่ละคนถืออาวุธพร้อมมือใครก็ตามที่เข้ามาใกล้กษัตริย์ต้องถูกฆ่า ให้อยู่กับกษัตริย์ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ตาม”

⁹ พวกผู้นำเหล่าทัพได้ทำตามที่เยโฮยาดานักบวชได้สั่งไว้ แต่ละคนได้นำทหารของเขามา ทั้งที่อยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนา และคนที่ไม่ได้อยู่เฝ้า พวกเขาได้พากันมาหานักบวชเยโฮยาดา¹⁰ แล้วเขาก็ได้แจกพวกหอกและโล่ให้กับพวกผู้นำเหล่าทัพนั้น มันเป็นหอกและโล่ของกษัตริย์ดาวิดที่เก็บอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์นั่นเอง¹¹ เหล่าทหารรักษาพระองค์ทุกคนถืออาวุธพร้อมมือ ประจำที่ของตนรอบวิหาร จากด้านใต้จดด้านเหนือ พวกเขา

^{††} เยโฮรัม หรือ “โยรัม” ในภาษาฮีบรู[‡] ชาวคารี หรือ “ชาวเคเร” เป็นทหารพิเศษที่จ้างมาเพื่อรับใช้กษัตริย์

[†] ห้องด้านใน ตามตัวอักษรคือ “เมืองแห่งวิหารของพระบาอัล”

ยืนอยู่รอบแท่นบูชาและวิหาร รวมทั้งยืนอยู่รอบตัวกษัตริย์ด้วย 12 เยโฮยาดาได้พาโยอาชที่เป็นลูกชายกษัตริย์ออกมาและสวมมงกุฎให้กับเขา และได้มอบสำเนาข้อตกลง*ที่พระเจ้าได้ทำกับคนของพระองค์ให้กับเขา พวกเขาได้เจิมโยอาชขึ้นเป็นกษัตริย์ และพวกเขาถือมือให้ร้องว่า “กษัตริย์จึงเจริณู”

13 เมื่อนางอาธาเลียห์ได้ยินเสียงอีกทีที่เหล่าทหารรักษาพระองค์และประชาชนตะโกน นางออกมาหาประชาชนที่วิหารของพระยาห์เวห์ 14 นางมองไปและเห็นกษัตริย์ยืนอยู่ข้างเสาตามประเพณี มีพวกผู้นำเหล่าทัพและคนเป่าแตรอยู่ที่ด้านข้างของกษัตริย์ และประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินต่างก็ว่าเจิมยีนดีและเป่าเขาสดร่วมกัน นางอาธาเลียห์ก็ฉีกเสื้อผ้าของนางและร้องตะโกนว่า “กบฏ กบฏ”

15 นักบวชเยโฮยาดาสั่งพวกผู้นำเหล่าทัพที่ได้ตั้งให้ดูแลกองทัพว่า “นำนางออกมาจากท่ามกลางกองทัพ และฆ่าทุกคนที่ติดตามนาง” เพราะนักบวชพูดว่า “อย่าฆ่านางภายในวิหารของพระยาห์เวห์แห่งนี้”

16 พวกเขาจับตัวนางไว้ได้ ในขณะที่นางกำลังจะเข้าไปในวังทางประตูม้า และนางก็ถูกฆ่าตายที่นั่น

17 แล้วเยโฮยาดาก็ได้ทำข้อตกลงระหว่างกษัตริย์กับประชาชนว่าพวกเขาจะเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์ เขายังได้ทำข้อตกลงระหว่างกษัตริย์กับประชาชนอีกด้วย

18 ประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินนั้นได้ไปที่วิหารของพระบาอัลและโรมันทั้งไป พวกเขาทุบพวกแท่นบูชาและรูปเคารพทั้งหมดจนแตกเป็นชิ้นๆและฆ่ามัทธานที่เป็นนักบวชของพระบาอัลที่หน้าแท่นบูชาเหล่านั้น

แล้วนักบวชเยโฮยาดาให้ทหารยามอยู่เฝ้าที่วิหารของพระยาห์เวห์ 19 เขากับพวกผู้นำเหล่าทัพ คนคารี และทหารรักษาพระองค์ รวมทั้งประชาชนทั้งหมดของแผ่นดิน ได้พากษัตริย์ลงมาจากวิหารของพระยาห์เวห์ และเข้าไปในวัง ผ่านทางประตูสำหรับทหารรักษาพระองค์ แล้วกษัตริย์ก็ขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์ 20 และประชาชนทั้งหมดบนแผ่นดินนั้นต่างก็เฉลิมฉลองรื่นเริงกัน และบ้านเมืองก็สงบสุข เพราะนางอาธาเลียห์ถูกฆ่าด้วยดาบแล้วภายในวัง

21 โยอาชมีอายุเจ็ดปีเมื่อเขาขึ้นครองราชย์

โยอาชเริ่มปกครอง

(2 พศต. 24:1-16)

12 โยอาชขึ้นครองราชย์ ตรงกับปีที่เจ็ดที่เยชูเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล โยอาชครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบปี แม่ของเขาชื่อคิปียาห์ นางมาจากเมืองเบเออร์เซบา 2 โยอาชทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ตลอดชีวิตของเขา เขาทำตามที่นักบวชเยโฮยาดาได้สั่งสอนเขาไว้ 3 แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนยังคงไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมที่นั่นเหมือนเดิม

โยอาชสั่งให้ซ่อมแซมวิหาร

(2 พศต. 24:1-14)

4 โยอาชพูดกับพวกนักบวชว่า “เงินทั้งหมดที่คนเอาเข้ามาในวิหารของพระยาห์เวห์ เพื่อถวายเป็นของขัญยศักดิ์สิทธิ์ เช่น เงินที่กำหนดให้จ่ายตามรายบุคคล เงินที่ได้มาจากการเก็บเงิน คนเอามาถวายด้วยความสมัครใจให้กับวิหารแห่งนี้ 5 ให้นักบวชแต่ละคนรับเงินเหล่านั้นมาจากคนที่พวกเขาให้บริการนั้น และให้ใช้เงินเหล่านั้นในการซ่อมแซมจุดต่างๆในวิหารที่พวกเขาเห็นว่าเสียหาย”

6 แต่จนถึงปีที่สี่สิบสามของกษัตริย์โยอาช พวกนักบวชก็ยังไม่ได้ซ่อมแซมวิหารนั้น 7 กษัตริย์โยอาชจึงได้เรียกตัวนักบวชเยโฮ

ยาดาและนักบวชคนอื่นๆเข้ามาและถามพวกเขาว่า “ทำไมพวกท่านถึงยังไม่ได้ซ่อมแซมวิหาร พวกท่านหยุดรับเงินจากคนที่พวกท่านให้บริการได้แล้ว ให้มอบเงินนั้นให้กับคนอื่นซ่อมแซมวิหารได้แล้ว”

8 พวกนักบวชต่างเห็นด้วยที่จะไม่เก็บเงินจากประชาชนอีก และตัดสินใจที่จะไม่ซ่อมแซมวิหารเองด้วย 9 นักบวชเยโฮยาดาเอาหีบใส่เงินไปหนึ่งเจาะรูไว้บนฝาของมัน แล้วนำไปวางไว้ที่ด้านข้างทางขวาของแท่นบูชา หีบนี้อยู่ใกล้ประตูทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ นักบวชบางคนก็เฝ้าอยู่ที่ประตูทางเข้า 10 ได้เอาเงินที่คนเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ใส่ไว้ในหีบนั้น

10 เมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าเงินอยู่ในหีบใบนั้นมากแล้วเลขาของกษัตริย์และนักบวชชั้นสูงสุด ก็จะมานับเงินนั้นในวิหารของพระยาห์เวห์และใส่ไว้ในถุงหลายใบ 11 เมื่อมีจำนวนเงินมากแล้ว พวกเขา ก็เอาเงินนั้นไปให้กับผู้ควบคุมงานในวิหารแห่งนั้น พวกนั้นก็จะได้เอาเงินนี้ไปจ่ายให้กับคนงานที่ทำงานอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ เช่น ช่างไม้ ช่างก่อสร้าง 12 ช่างอิฐ และคนตัดหิน พวกเขาเอาเงินนั้นไปซื้อไม้และหินที่ตัดแต่งแล้วมาเพื่อใช้ในการซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์ รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่นๆที่จำเป็นในการซ่อมแซมวิหาร

13 เงินที่ได้มานี้ นักบวชไม่สามารถนำไปใช้ในการทำอ่างเงินกรรไกรตัดไล่ตะเกียง ขามสำหรับประพรม แตรเขาสัตว์ หรือข้าวของเครื่องใช้ที่ทำขึ้นจากทองคำหรือเงินสำหรับวิหารของพระยาห์เวห์ 14 แต่เขาจ่ายเงินนั้นสำหรับพวกคนงานที่ต้องใช้เงินในการซ่อมแซมวิหาร 15 พวกที่ให้เงินนี้ ไม่ได้ขอให้คนงานทำบัญชีค่าใช้จ่าย เพราะพวกคนงานเหล่านั้นล้วนไว้ใจได้

16 เงินที่ได้จากเครื่องบูชาชำระล้างและเครื่องบูชาตอบแทน ไม่ได้เอามาเก็บไว้ในวิหารเพราะมันเป็นของพวกนักบวช

โยอาชยอมสละของมีค่าให้ฮาซาเอล

17 ในเวลานั้น กษัตริย์ฮาซาเอลของอารัมได้ขึ้นมาโจมตีเมืองกัทและยึดเมืองไว้ได้ แล้วเขาก็ตั้งใจที่จะขึ้นมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม

18 แต่กษัตริย์โยอาช † ของยูดาห์ได้เอาของทั้งหมดที่บรรพบุรุษของเขาคือเยโฮซาฟัท เยโฮรัมและอาหิเศยาห์ ที่เคยเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ได้เอามาให้กับพระยาห์เวห์ รวมทั้งของที่ตัวท่านเองได้เอามาไว้ด้วย ตลอดจนทองคำทั้งหมดที่อยู่ในคลังของพระยาห์เวห์ และในวังของกษัตริย์ด้วย เขาเอาของมีค่าทั้งหมดนี้ส่งไปกับกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอารัม แล้วฮาซาเอลก็ได้ถอยทัพไปจากเมืองเยรูซาเล็ม

โยอาชตาย

(2 พศต. 24:23-27)

19 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของโยอาชและสิ่งที่เขาได้ทำไปทั้งหมด ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์

20 พวกข้าราชการของโยอาช ได้รวมหัวกันวางแผนกบฏและฆ่าเขาที่เบรทิมิลล บนทางที่จะลงไปสิลลา 21 พวกข้าราชการที่ได้ฆ่าเขาก็คือโยซาคาร์ลูกชายของซิมเออ์และเยโฮชาบาดลูกชายของโซเมอร์

เขาตายและถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด และอามาซียาห์ที่เป็นลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

† ข้อตกลง เป็นข้อตกลงระหว่างกษัตริย์กับพระเจ้า น่าจะหมายถึงสัญญาที่กษัตริย์ได้เคยทำไว้ว่าจะรับใช้พระเจ้า ดูบทที่ 17 และ 1 ซามูเอล 10:25

†† ทางเข้า หรือแปลตรงๆได้ “ธรณีประตู” ‡ โยอาช หรือ “เยโฮอาช” ซึ่งเป็นชื่อเต็มของโยอาช

เยโฮอาหาสปกครองอิสราเอล

13 เยโฮอาหาสลูกชายของเยชูซันเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่ยัสลิปสาม ที่กษัตริย์โยอาซปกครองยูดาห์ โยอาซเป็นลูกชายของอาหัสยาห์ เยโฮอาหาสครองราชย์อยู่ยัสลิปเจ็ดปี

² เยโฮอาหาสทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาทำบาปตามเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย เยโฮอาหาสไม่ยอมหันไปจากบาปเหล่านั้น ³ ดังนั้น ความโกรธของพระยาห์เวห์จึงลุกเป็นไฟขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทำให้พวกเขาต้องตกอยู่ใต้อาณาของกษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอาร์มีและของเบนฮาดัดลูกชายของเขาอยู่เรื่อยๆ

พระยาห์เวห์เมตตาชาวอิสราเอล

⁴ แล้วเยโฮอาหาสก็อ้อนวอนให้พระยาห์เวห์ช่วย และพระยาห์เวห์ฟังเขา เพราะพระองค์เห็นแล้วว่ากษัตริย์ของชาวอาร์มีได้กดขี่ข่มเหงอิสราเอลอย่างรุนแรง

⁵ พระยาห์เวห์ได้ส่งคนหนึ่งมาช่วยเหลืออิสราเอล แล้วอิสราเอลก็หลุดพ้นจากอำนาจของอาร์มี แล้วชาวอิสราเอลก็ได้อาศัยอยู่ในบ้านเมืองของพวกเขาอย่างเดิม

⁶ แต่อย่างไรก็ตาม ชาวอิสราเอลก็ยังไม่ได้เลิกทำตามพวกบาปต่างๆของครอบครัวเยโรโบอัม ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย พวกเขาอิสราเอลยังดำเนินในบาปนั้น และพวกเขาก็ยังเก็บเสาศักดิ์สิทธิ์ของพระนางอาซราห์ไว้ในเมืองสะมาเรียเหมือนเดิม

⁷ ในกองทัพของเยโฮอาหาสไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่เลย นอกจากทหารม้าห้าสิบคน รถรบสิบคันและทหารเดินเท้าหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์ของอาร์มีได้ทำลายพวกเขาไปอย่างกับแกลบที่ลอยไปตามลมตอนฝัดร่อนข้าว

⁸ ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮอาหาส สิ่งที่เขาได้ทำไปทั้งหมดและความสำเร็จของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ⁹ แล้วเยโฮอาหาสก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย และเยโฮอาซลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เยโฮอาซปกครองอิสราเอล

¹⁰ เยโฮอาซลูกชายของเยโฮอาหาสขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สามสิบเจ็ดที่กษัตริย์โยอาซปกครองยูดาห์ และเขาครองราชย์อยู่ยัสลิปหกปี ¹¹ เยโฮอาซได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์และไม่ยอมหันออกจากบาปทั้งสิ้นที่เยโรโบอัมลูกชายของเนบัททำ ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย เยโฮอาซยังคงใช้ชีวิตอยู่ในบาปเหล่านั้น ¹² ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเยโฮอาซ ทุกอย่างที่เขาได้ทำไปและความสำเร็จของเขา รวมทั้งสงครามระหว่างเขากับกษัตริย์อามาซียาห์ของยูดาห์นั้น ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ¹³ แล้วเยโฮอาซก็ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและเยโรโบอัมก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา ศพของเยโฮอาซถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรียกับพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล

เอลีซาตาย

¹⁴ เมื่อเอลีซาล้มป่วยไม่สบาย จนทำให้เขาตายในที่สุด กษัตริย์เยโฮอาซของอิสราเอลได้ลงไปเยี่ยมเยียนเขาและกษัตริย์ก็ร้องไห้ต่อหน้าเขา กษัตริย์ได้ร้องไปว่า “ท่านพ่อ ท่านพ่อ ท่านเป็นพวกถรบและพวกทหารม้าของอิสราเอล” †

¹⁵ เอลีซาพูดว่า “ขอคืนธนูหนึ่งคันกับลูกธนูจำนวนหนึ่งสิ”

† ท่านเป็น ... อิสราเอล หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกถรบและพวกทหารม้าของอิสราเอลจะมารับท่านแล้ว”

และเขาก็ทำตาม ¹⁶ เอลีซาพูดกับกษัตริย์ของอิสราเอลว่า “จับคืนธนูไว้ในมือของท่าน” เมื่อกษัตริย์ได้จับมันไว้แล้ว เอลีซาก็เอามือของเขาจับมือทั้งสองข้างของกษัตริย์ไว้ ¹⁷ เอลีซาพูดอีกว่า “เปิดหน้าต่างทางทิศตะวันออก” เขาก็ทำตามนั้น แล้วเอลีซาก็พูดว่า “ยิง”

และเขาก็ยิงลูกธนูออกไป เอลีซาก็ได้ประกาศออกมาว่า “นี่จะเป็นลูกธนูแห่งชัยชนะของพระยาห์เวห์ ลูกธนูแห่งชัยชนะเหนือพวกอาร์มี ท่านจะทำลายชาวอาร์มีได้อย่างราบคาบที่อาเฟก”

¹⁸ แล้วเอลีซาก็พูดว่า “หยิบลูกธนูพวกนั้นมา” แล้วกษัตริย์ได้หยิบลูกธนูเหล่านั้นมา เอลีซาบอกกับเขาว่า “ตกลงไปที่พื้นสิ” เขาตกลงไปที่พื้นสามครั้งแล้วหยุด ¹⁹ เอลีซาคนของพระเจ้าโกรธกษัตริย์ และพูดว่า “ท่านควรจะตีเขาหรือหูกครั้ง แล้วท่านจะได้ชัยชนะเหนือพวกอาร์มีและได้ทำลายพวกนั้นจนหมด แต่ตอนนี้ ท่านจะชนะพวกเขาได้แค่สามครั้งเท่านั้น”

กระดุกเอลีซาทำให้คนพิน

²⁰ เอลีซาตายและถูกฝังไว้ ปกติแล้วกองโจรชาวโมอับชอบมาปล้นชาวอิสราเอลในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ²¹ มีอยู่ครั้งหนึ่งในขณะที่ชาวอิสราเอลกำลังฝังศพชายคนหนึ่งอยู่ ทันใดนั้น พวกเขาได้เห็นกองโจรมา พวกเขาจึงโยนศพของชายคนนั้นลงไปในหลุมศพของเอลีซา เมื่อศพนั้นไปโดนกระดุกของเอลีซาเข้า ชายคนนั้นก็กลับมีชีวิตขึ้น และยืนขึ้นมา

เยโฮอาซยึดเมืองคืนจากเบนฮาดัด

²² ในสมัยของกษัตริย์เยโฮอาหาส กษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอาร์มีได้กดขี่ข่มเหงอิสราเอลตลอดเวลา ²³ แต่พระยาห์เวห์มีเมตตากรุณาต่ออิสราเอลและสงสารพวกเขา ที่พระองค์ห้วงใยพวกเขาก็เป็นเพราะข้อตกลงที่พระองค์ได้ทำไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ จนกระทั่งวันนี้ พระองค์ก็ยังไม่ทำลายพวกเขาหรือล้มล้างพวกเขาให้หมดไปจากหน้าของพระองค์

²⁴ กษัตริย์ฮาซาเอลของชาวอาร์มีตายไป และเบนฮาดัดลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา ²⁵ เมืองต่างๆของอิสราเอลที่ฮาซาเอลพ่อของเบนฮาดัดยึดไปตอนสมัยของเยโฮอาหาส ตอนนี้เยโฮอาซลูกชายเยโฮอาหาสได้ยึดคืนมาจากเบนฮาดัดลูกชายของฮาซาเอล เยโฮอาซชนะเบนฮาดัดสามครั้ง และได้ยึดเอาเมืองต่างๆของอิสราเอลคืนมาได้

อามาซียาห์ปกครองยูดาห์

(2 พศด. 25:1-26:2)

14 อามาซียาห์ลูกชายของกษัตริย์โยอาซของยูดาห์ ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ ตรงกับปีที่สองของเยโฮอาซ เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล เยโฮอาซเป็นลูกชายของเยโฮอาหาส ² อามาซียาห์มีอายุยี่สิบห้าปี ตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์และเขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลายี่สิบเก้าปี แม่ของเขามีชื่อว่า เยโฮชัดดี นางมาจากเมืองเยรูซาเล็ม ³ อามาซียาห์ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่ไม่เหมือนกับที่ดาวิดบรรพบุรุษของเขาเคยทำไว้ เขาทำตามตัวอย่างของโยอาซผู้เป็นพ่อของเขาทุกอย่าง ⁴ แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนก็ยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมที่นั่นเหมือนเดิม

⁵ หลังจากที่อามาซียาห์ได้ทำให้แผ่นดินมั่นคงเป็นปีกแผ่นแล้ว เขาได้สั่งฆ่าพวกข้าราชการที่เคยฆ่ากษัตริย์ผู้เป็นพ่อของเขา ⁶ แต่เขาไม่ได้ฆ่าพวกลูกชายของคนเหล่านั้น ตามสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือบัญญัติของโมเสส ที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ว่า “อย่าประหารพ่อแม่เพราะสิ่งที่ลูกๆเขาทำ และอย่าประหารลูกๆเพราะสิ่งที่พ่อแม่เขาทำ แต่ให้ประหารคนเพราะบาปที่ตนเองทำเอง” ††

†† อย่าประหาร ... นั่นทำเอง ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ 24:16

7 อามาซียาห์ได้ฆ่าชาวเอโดมถึงหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลีอและยึดเมืองเสลาไว้ได้จากการรบ เขาเรียกเมืองนั้นว่า โยกเชเอล ซึ่งเป็นชื่อของมันมาจนถึงทุกวันนี้

8 แล้วอามาซียาห์ได้ส่งพวกคนส่งข่าวไปหาเยโฮอาช กษัตริย์ของอิสราเอล ซึ่งเป็นลูกชายของเยโฮอาหาสที่เป็นลูกชายของเยชู ขอความนับหน้าตาหาเยโฮอาชว่า “มาสิ มาสู้กันซึ่งๆ หน้า”

9 แต่กษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอล ตอบกษัตริย์อามาซียาห์ของยูดาห์ว่า “ต้นหนามต้นหนึ่งในเลบานอนได้ส่งข่าวมาถึงต้นสนซีดาร์ต้นหนึ่งในเลบานอนว่า ให้ยกลูกสาวของเจ้าให้แต่งงานกับลูกชายของเรา แต่สัตว์ป่าตัวหนึ่งในเลบานอนผ่านมา และได้เหยียบย่ำต้นหนามต้นนั้นไป 10 จริงอยู่เจ้าได้ชนะพวกเอโดม และตอนนี้ใจของเจ้าก็พอใจ ให้พอใจในชัยชนะของเจ้าอยู่กับบ้านดีกว่า จะหาเรื่องใส่ตัวไปทำไม เดียวจะล้มลงเปล่าๆทั้งตัวเจ้าและเผ่ายูดาห์ด้วย”

11 แต่อามาซียาห์ไม่ยอมฟังคำเตือน ดังนั้น กษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอลจึงได้เข้าโจมตีกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ที่เบธเชเมชในยูดาห์ 12 และยูดาห์ก็พ่ายแพ้ต่ออิสราเอล และคนยูดาห์ที่ต่างก็หนีกลับบ้านของตน 13 กษัตริย์เยโฮอาชแห่งอิสราเอลจับตัวกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ได้ที่เบธเชเมช กษัตริย์อามาซียาห์เป็นลูกชายของโยอาช ซึ่งเป็นลูกชายของอาหัสยาห์ แล้วกษัตริย์เยโฮอาชก็ได้บุกเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มและทำลายกำแพงเมืองเยรูซาเล็มทิ้งไป ตั้งแต่ประตูอูฟราอิมไปจนถึงประตูตรงหัวมุม รวมความยาวได้สิริร้อยศอก 14 กษัตริย์เยโฮอาชเข้าไปเอาทองคำและเงินและเครื่องใช้ต่างๆที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ และที่อยู่ในคลังสมบัติของวังกษัตริย์ ไปจนหมดสิ้น กษัตริย์เยโฮอาชยังได้ถอนเชลยกลับไปเมืองสะมาเรียด้วย

15 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคนสมัยของเยโฮอาช สิ่งที่เขาได้ทำไปและความสำเร็จของเขา รวมทั้งสงครามระหว่างเขากับกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล 16 แล้วเยโฮอาชก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองสะมาเรีย ร่วมกับกษัตริย์องค์อื่นๆของอิสราเอล และเยโรโบอัมลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

17 หลังจากที่เยโฮอาชลูกชายของกษัตริย์เยโฮอาหาสแห่งอิสราเอลตายไปแล้ว อามาซียาห์ลูกชายของกษัตริย์โยอาชแห่งยูดาห์ก็มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสิบห้าปี 18 เหตุการณ์อื่นๆในยุคนสมัยของอามาซียาห์ ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ 19 พวกประชาชนได้กบฏต่อกษัตริย์อามาซียาห์ในเมืองเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ได้หลบหนีไปถึงเมืองลาคิซ แต่คนเหล่านั้นส่งคนไปตามล่าเขาถึงเมืองลาคิซและฆ่าเขาตายที่นั่น 20 ศพของอามาซียาห์ถูกนำกลับมาด้วยม้าและนำมาฝังไว้ในเมืองเยรูซาเล็มร่วมกับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด

อุสซียาห์ปกครองยูดาห์

21 แล้วประชาชนของยูดาห์ทั้งหมดก็ตั้งอุสซียาห์เป็นกษัตริย์องค์ใหม่แทนอามาซียาห์พ่อของเขา ตอนนั้นอุสซียาห์มีอายุสิบหกปี 22 กษัตริย์อามาซียาห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา แล้วกษัตริย์อุสซียาห์ได้ตีเอาเมืองเอลัทกลับคืนมาให้กับยูดาห์ และสร้างเมืองเอลัทขึ้นมาใหม่

เยโรโบอัมที่สองปกครองอิสราเอล

23 เยโรโบอัม ลูกชายของกษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอลขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สิบห้าของกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ที่เป็นลูกชายของโยอาช เยโรโบอัมครองราชย์อยู่สี่สิบเอ็ดปี 24 เขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ และไม่ยอมหันไปจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัม ลูกชายของเนบัท ที่

ได้ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย 25 เยโรโบอัมเป็นคนที่ยึดเอาดินแดนของอิสราเอลคืนมา ตั้งแต่เลโบฮามัทไปจนถึงทะเลอาราบาร์[†] ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ที่ได้พูดไว้ผ่านทางโยนาห์ลูกชายของอามิทาย โยนาห์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าที่มาจากกัทเฮเฟอร์ 26 พระยาห์เวห์เห็นความเดือดร้อนที่แสนขมขื่นของคนอิสราเอลทุกคน ไม่ว่าจะป็นทาสหรือคนที่ไม่ใช่ทาส แล้วก็ไม่มีใครช่วยพวกเขาด้วย 27 พระองค์จึงช่วยเหลือพวกเขาผ่านทางมือของเยโรโบอัมลูกชายของเยโฮอาช เพราะพระยาห์เวห์ไม่เคยพูดว่า พระองค์จะลบชื่อของอิสราเอลออกจากใต้ฟ้าสวรรค์

28 เหตุการณ์อื่นๆในยุคนสมัยของเยโรโบอัม สิ่งที่เขาได้ทำไปทั้งหมด และความสำเร็จด้านการทหารของเขา รวมทั้งการที่เขาได้ตีเอาเมืองดามัสกัสและเมืองฮามัทที่เคยเป็นของยูดาห์คืนมาได้นั้น ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล 29 เยโรโบอัมตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาคือพวกกษัตริย์ของอิสราเอล และเศคาริยาห์ลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อุสซียาห์ปกครองยูดาห์

(2 พศด. 26:3-23)

15 อุสซียาห์^{††} ลูกชายของกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ตรงกับปีที่สิบเจ็ด ที่เยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล 2 อุสซียาห์มีอายุสิบหกปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี แม่ของเขามีชื่อว่าเยโคสิยาห์ นางมาจากเมืองเยรูซาเล็ม 3 เขาได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่อามาซียาห์พ่อของเขาทำ 4 แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนยังคงไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ที่นั่นอยู่เหมือนเดิม

5 พระยาห์เวห์ทำให้กษัตริย์อุสซียาห์ต้องทนทุกข์ทรมานจากโรคผิวหนังร้ายแรงจนถึงวันตาย และอุสซียาห์ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่แยกออกมาต่างหาก โยธามลูกชายของเขา ได้ทำหน้าที่ดูแลวังและปกครองประชาชนในแผ่นดินนั้น

6 เหตุการณ์อื่นๆในยุคนสมัยของอุสซียาห์และทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ 7 อุสซียาห์ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังร่วมกับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด และโยธามลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เศคาริยาห์ปกครองอิสราเอล

8 เศคาริยาห์ลูกชายของเยโรโบอัมได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ในเมืองสะมาเรียของอิสราเอล ตรงกับปีที่สามสิบแปด ที่อุสซียาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ เศคาริยาห์ได้ครองราชย์อยู่หกเดือน 9 เศคาริยาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่บรรพบุรุษของเขาทำ เขาไม่ยอมหันไปจากพวกบาปของเยโรโบอัม ลูกชายของเนบัท ที่ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

10 ชลลูลูกชายของยาเบซได้กบฏต่อเศคาริยาห์ เขาได้ล้มเศคาริยาห์ลงต่อหน้าประชาชน และฆ่าเขา แล้วขึ้นเป็นกษัตริย์แทน 11 เหตุการณ์อื่นๆในยุคนสมัยของเศคาริยาห์ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล 12 เรื่องนี้เป็นไปตามคำสัญญาที่พระยาห์เวห์เคยให้ไว้กับกษัตริย์เยชู ที่ว่า “ลูกหลานของเจ้าจะได้นั่งอยู่บนบัลลังก์อิสราเอลถึงสี่ชั่วคน”

[†] ทะเลอาราบาร์ ทะเลตาย ^{††} อุสซียาห์ ตรงนี้ใช้อีกชื่อหนึ่งว่า “อาซาริยาห์”

ซัลลุมปกครองอิสราเอล

13 ซัลลุมลูกชายของยาเบซได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ ตรงกับปีที่สามสิบเก้าของกษัตริย์อัสซัซียาห์แห่งยูดาห์ และเขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองสะมาเรียเพียงหนึ่งเดือน

14 เมนาเฮมลูกชายของกาดีได้มาจากเมืองทีร์ซาร์ห์ขึ้นไปสู่เมืองสะมาเรีย เขาได้ล้มซัลลุมลูกชายของยาเบซลงและฆ่าเขาในสะมาเรีย และขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

15 เหตุการณ์อื่น ๆ ในสมัยของซัลลุมและการสมคบกันกบฏที่มีเขาเป็นผู้นำนั้น ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

เมนาเฮมปกครองอิสราเอล

16 ในเวลานั้น เมนาเฮมที่ออกเดินทางมาจากเมืองทีร์ซาร์ห์ได้เข้าโจมตีเมืองทิฟสาร์ห์และผู้คนที่อยู่ในเมืองนั้น รวมทั้งเมืองที่อยู่รอบๆ เพราะคนเหล่านั้นไม่ยอมเปิดประตูเมืองให้ เขาปล้นเมืองเหล่านั้นและแหวกท้องของหญิงมีครรภ์ทุกคน

17 เมนาเฮมลูกชายของกาดีได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ตรงกับปีที่สามสิบเก้าที่กษัตริย์อัสซัซียาห์ปกครองยูดาห์ เขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองสะมาเรียเป็นเวลาสิบปี 18 เขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ ตลอดเวลาที่เขาคครองราชย์อยู่ เขาไม่เคยหันไปจากพวกบาปของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ที่ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

19 แล้วกษัตริย์ปูล + แห่งอัสซัซียาห์ได้มานุกอิสราเอล กษัตริย์เมนาเฮมได้ให้เงินสามหมื่นสิฟนิกิโลกรัม ++ แก่กษัตริย์ปูล เพื่อให้กษัตริย์ปูลสนับสนุนเขา และช่วยให้เขาคุมอำนาจในการเป็นกษัตริย์ต่อไป 20 เมนาเฮมได้เรียกรายได้จากคนอิสราเอลที่เป็นคนรวย เขาให้คนรวยจ่ายภาษีคนละห้าสิบเซเชล † แล้วเอาเงินนั้นมาให้กับกษัตริย์ปูลของอัสซัซียาห์ ดังนั้น กษัตริย์ปูลของอัสซัซียาห์จึงยอมถอยทัพกลับ ไม่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอลอีกต่อไป

21 เหตุการณ์อื่น ๆ ในสมัยของเมนาเฮม และสิ่งที่เขาได้ทำทั้งหมด ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล 22 เมนาเฮมได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และเปคาห์ที่ยาห์ลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

เปคาห์ที่ยาห์ปกครองอิสราเอล

23 เปคาห์ที่ยาห์ลูกชายของเมนาเฮมได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลอยู่ในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่ห้าสิบที่กษัตริย์อัสซัซียาห์ปกครองยูดาห์ เปคาห์ที่ยาห์ได้ครองราชย์อยู่สองปี 24 เปคาห์ที่ยาห์ได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาไม่ได้หันไปจากพวกบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ที่ทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

25 แม่ทัพคนหนึ่งของเปคาห์ที่ยาห์ ชื่อเปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ได้คิดวางแผนกบฏต่อเขา เปคาห์ได้รวบรวมคนห้าสิบนคนมาจากกิเลอาด และได้ฆ่าเปคาห์ที่ยาห์พร้อมกับอาวูโกบและอารีเอห์ตายที่ป้อมของวังกษัตริย์ที่เมืองสะมาเรีย ดังนั้น เปคาห์ได้ฆ่าเปคาห์ที่ยาห์และขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

26 ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคสมัยของเปคาห์ที่ยาห์และทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล

เปคาห์ปกครองอิสราเอล

27 เปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่ห้าสิบสอง ที่กษัตริย์อัสซัซียาห์ปกครองยูดาห์ เปคาห์ได้ครองราชย์อยู่สิบปี 28 เขาได้ทำความชั่ว

† ปูล หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "ทีกิลท-บิลเสอร์" †† สามหมื่นสิฟนิกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า หนึ่งในพันตะลันต์ † †ห้าสิบเซเชล หรือ 575 กรัม

ในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาไม่ได้หันไปจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย

29 ในช่วงที่กษัตริย์เปคาห์ปกครองอิสราเอลอยู่นั้น กษัตริย์ทีกิลท-บิลเสอร์ †† แห่งอัสซัซียาห์ได้ลงมายึดเมืองอียอน อาเบล-เบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ เคเดช ฮาไซร์ กิเลอาด กาลิลี รวมทั้งแผ่นดินนพทาลีทั้งหมดและได้กวาดต้อนผู้คนไปที่อัสซัซียาห์

30 แล้วโฮเซยา ลูกชายของเอลาห์ก็ได้วางแผนกบฏต่อเปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ โฮเซยาฆ่าเปคาห์ตาย และขึ้นเป็นกษัตริย์แทนเขา ตรงกับปีที่ยี่สิบที่โยธามลูกชายของอัสซัซียาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์

31 ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคสมัยของเปคาห์และสิ่งที่เขาได้ทำไปทั้งหมด ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของอิสราเอล

โยธามปกครองยูดาห์

(2 พศต. 27:1-9)

32 โยธามลูกชายของกษัตริย์อัสซัซียาห์แห่งยูดาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ตรงกับปีที่สองที่กษัตริย์เปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ปกครองอิสราเอล 33 โยธามมีอายุยี่สิบห้าปี ตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบหกปี แม่ของเขามีชื่อว่าเยรูซา นางเป็นลูกสาวของดาโวก 34 โยธามได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่อัสซัซียาห์พ่อของเขาทำ 35 แต่สถานนมัสการต่างๆก็ยังไม่ได้ถูกรื้อทิ้ง ประชาชนยังคงไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมที่นั่นเหมือนเดิม โยธามได้สร้างประตูชั้นบนของวิหาร ของพระยาห์เวห์ขึ้นใหม่อีกครั้ง 36 ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคสมัยของโยธาม และสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์

37 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ได้ส่งกษัตริย์เรชินของชาวอาร์มี และเปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์มาสู้รบกับยูดาห์

38 โยธามตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังรวมอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด และอาหัสลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาหัสปกครองยูดาห์

(2 พศต. 28:1-27)

16 อาหัสลูกชายของโยธามขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สิบเจ็ด ที่เปคาห์ลูกชายของเรมาลียาห์ เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล 2 ตอนที่อาหัสขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุยี่สิบปี อาหัสครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มสิบหกปี เขาไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของเขา เพราะเขาไม่ยอมทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา 3 อาหัสเดินตามรอยกษัตริย์องค์อื่นๆของอิสราเอล ถึงขนาดที่เขา ลูกชายของตัวเองไปเผาไฟเป็นเครื่องบูชา †† เลียนแบบการกระทำอันน่าขยะแขยงของพวกชนชาติทั้งหลายที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปจากแผ่นดินตอนที่อิสราเอลย้ายเข้ามาอยู่ 4 อาหัสถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ในสถานนมัสการต่างๆและตามยอดเขาและได้ตั้งไม้ไปร้มทั้งหลาย

5 แล้วเรชินกษัตริย์ของชาวอาร์มีและกษัตริย์เปคาห์แห่งอิสราเอลลูกชายของเรมาลียาห์ ได้ยกทัพขึ้นมาสู้รบกับเมืองเยรูซาเล็ม และไปล้อมอาหัสไว้ แต่พวกเขาไม่สามารถเอาชนะอาหัสได้ 6 ในเวลานั้น กษัตริย์เรชินของชาวอาร์มีได้ยึดเมืองเอลัทคืนมาให้กับชาวอาร์มี และขับไล่คนยูดาห์ออกไปจนหมด แล้วชาวเอ

†† กษัตริย์ทีกิลท-บิลเสอร์ เป็นกษัตริย์ของอัสซัซียาห์ จากปี 745-727 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† เอลูกชาย ... เป็นเครื่องบูชา แปลตรงๆได้ว่า "ให้ลูกชายของเขาเข้าไปในกองไฟ"

โดมก็ไต่ย้ายเข้ามาในเมืองเอลัท และได้อาศัยอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

7 อาหัสสั่งพวกคนส่งข่าวไปหากษัตริย์ทีกัลท-ปิลเสอร์ของอัสซีเรีย บอกว่า “เราเป็นผู้รับใช้ และเป็นเหมือนลูกของท่าน ชินมาช่วยเหลือเราให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์ของอาร์มและกษัตริย์ของอิสราเอล ที่มาโจมตีเราด้วยเถิด”⁸ อาหัสเอาเงินและทองคำที่มีอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์และในคลังสมบัติในวัง ส่งไปให้เป็นของขวัญแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย⁹ กษัตริย์ของอัสซีเรียก็ฟังเขา แล้วยกทัพไปโจมตีเมืองตามสกัสและยึดเมืองไว้ได้ เขาได้กวาดต้อนเอาคนทีนั้นไปไว้ที่เมืองคิร์และได้ฆ่ากษัตริย์เรซิน

10 แล้วกษัตริย์อาหัสก็ลงไปที่เมืองตามสกัสเพื่อพบกับกษัตริย์ทีกัลท-ปิลเสอร์ของอัสซีเรีย เขาเห็นแท่นบูชาแท่นหนึ่งในเมืองตามสกัสและได้ส่งแบบจำลองและรายละเอียดของแท่นบูชานั้นไปให้กับนักบวชอูริยาห์¹¹ แล้วนักบวชอูริยาห์ก็ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นแท่นหนึ่งเหมือนกับแบบที่กษัตริย์อาหัสส่งมาให้เขาจากเมืองตามสกัสทุกอย่าง และสร้างมันเสร็จก่อนที่กษัตริย์อาหัสจะกลับมา

12 เมื่อกษัตริย์อาหัสกลับมาจากเมืองตามสกัสและเห็นแท่นบูชาแท่น เขาเข้าไปใกล้ๆ และขึ้นไปบนแท่นบูชาแท่นนั้น¹³ เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เขาเทเครื่องดื่มบูชาของเขาออกมาและสาตเลือดจากเครื่องสังสรรค์บูชาเข้าไปในแท่นบูชาแท่น

14 อาหัสไต่ย้ายแท่นบูชาที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ ออกไปจากด้านหน้าของวิหาร แท่นบูชาที่ตั้งอยู่ระหว่างแท่นบูชาใหม่ของอาหัสกับวิหารของพระยาห์เวห์ อาหัสย้ายแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์นี้ไปตั้งไว้ทางทิศเหนือของแท่นบูชาใหม่

15 แล้วกษัตริย์อาหัสสั่งนักบวชอูริยาห์ว่า “บนแท่นบูชาขนาดใหญ่แท่นใหม่นี้ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาในตอนเช้าและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชในตอนเย็น และเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของกษัตริย์ รวมทั้งเครื่องเผาบูชาของประชาชนและเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชของพวกเขา ตลอดจนเครื่องดื่มบูชาของพวกเขาทั้งหลาย และให้เอาเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาทั้งหลายและเครื่องสัตวบูชาต่างๆ สาดใส่แท่นบูชาใหม่นี้ ส่วนแท่นบูชาที่ทำจากทองสัมฤทธิ์นั้น เราจะใช้ตอนที่ขอคำแนะนำจากพระเจ้า”¹⁶ และนักบวชอูริยาห์ก็ทำตามที่กษัตริย์อาหัสได้สั่งเขาไว้

17 กษัตริย์อาหัสได้ตัดแฉกกันด้านข้างของรถเข็นที่เลื่อนได้ เหล่านั้นออกและยกพวกอย่างออกรูถเข็นพวกนั้น เขาได้เอาชิ้นตะเข้จากรูปปั้นวัวทองสัมฤทธิ์ที่รองอยู่ใต้มัน และเอามันไปตั้งไว้บนฐานหิน¹⁸ เขาได้รื้อศาลาวันหยุดทางศาสนาที่เคยสร้างเอาไว้ในบริเวณวิหารออก และรื้อทางเข้าสำหรับกษัตริย์ที่อยู่ด้านนอกของวิหารของพระยาห์เวห์ออก เขาทำทั้งหมดนี้เพื่อส่งของที่มีค่าทั้งหมดนี้ไปเป็นของขวัญให้กับกษัตริย์ของอัสซีเรีย

19 ส่วนเหตุการณ์อื่นในยุคนสมัยของอาหัสและสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์²⁰ อาหัสได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา เขาถูกฝังไว้กับพวกบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด และเฮเซคียาห์ลูกชายของเขา ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

โฮเซยาปกครองอิสราเอล

17 โฮเซยา ลูกชายของเอลาห์ ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลในเมืองสะมาเรีย ตรงกับปีที่สิบสองที่กษัตริย์อาหัสปกครองยูดาห์ โฮเซยาครองราชย์อยู่เก้าปี² เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่ไม่เลวร้ายเท่ากับกษัตริย์องค์อื่นๆ ของอิสราเอลที่เคยทำก่อนหน้าเขา

3 กษัตริย์แชลมานเนสอร์ ของอัสซีเรีย ได้ขึ้นมาสู้รบกับกษัตริย์โฮเซยาและเอาชนะเขาได้ กษัตริย์โฮเซยาจึงยอมตกเป็นเมืองขึ้นและยอมส่งส่วยให้กับกษัตริย์อัสซีเรีย⁴ แต่ต่อมากษัตริย์อัส-

ซีเรีย พบว่าโฮเซยาหักหลังเขา เพราะโฮเซยาได้ส่งทูตไปหากษัตริย์ไซของประเทศอียิปต์ และไม่ยอมส่งส่วยให้กับกษัตริย์อัสซีเรียเหมือนที่เคยทำมาทุกๆปี แชลมานเนสอร์ก็เลยจับตัวโฮเซยาขังไว้ในคุก

อัสซีเรียต้อนอิสราเอลไปเป็นเชลย

5 กษัตริย์อัสซีเรียได้บุกเข้าไปทั่วแผ่นดินอิสราเอล เข้าไปถึงเมืองสะมาเรียและล้อมเมืองไว้สามปี⁶ แล้วกษัตริย์อัสซีเรียก็ยึดเมืองสะมาเรียไว้ได้ ในปีที่เกิดที่โฮเซยาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล กษัตริย์อัสซีเรียกวาดต้อนเอาชาวอิสราเอลไปไว้ที่อัสซีเรีย เขาให้คนอิสราเอลตั้งรกรากอยู่ในอาลาห์ ในเมืองโกซานที่อยู่ติดกับแม่น้ำฮิวาโรและในเมืองต่างๆ ของชาวเมดัย

7 ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะชาวอิสราเอลทำบาปต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ผู้ที่นำพวกเขาออกมาจากประเทศอียิปต์ ออกจากภายใต้อำนาจของกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ แต่พวกอิสราเอลกลับไปนมัสการพระอื่น⁸ และไปทำตัวตามธรรมเนียมประเพณีของพวกชนชาติทั้งหลาย ที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไป ต่อหน้าพวกเขา รวมทั้งทำตัวตามธรรมเนียมประเพณีทั้งหลายที่บรรดากษัตริย์ของอิสราเอลได้นำเข้ามา⁹ ชาวอิสราเอลแอบทำสิ่งต่างๆ ที่ไม่ถูกต้องและขัดขึ้นต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาสร้างสถานที่นมัสการหลายแห่งขึ้นสำหรับตัวเอง ตามเมืองต่างๆ ของพวกเขา ตั้งแต่เมืองเล็กๆ ที่มีแค่หอเฝ้ายามไปจนถึงเมืองใหญ่ที่มีป้อมปราการ

10 พวกเขาจัดตั้งหินศักดิ์สิทธิ์และพวกเขาเจ้าแม่อาเซราห์บนเนินเขาสูงทุกแห่งและได้ตั้งไม้โบรม์ทุกต้น¹¹ พวกเขาเผาเครื่องหอมบนสถานนมัสการทุกแห่งเหมือนกับพวกชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าพวกเขา เคยทำกันมาก่อน พวกอิสราเอลทำสิ่งที่เลวร้ายที่ยั่วให้พระยาห์เวห์โกรธ¹² พวกเขาไปบูชาพวกรูปเคารพต่างๆ ที่พระยาห์เวห์เคยพูดเอาไว้ว่า “พวกเจ้าต้องไม่ทำอย่างนั้น”

13 พระยาห์เวห์เคยเตือนอิสราเอลและยูดาห์ ผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและพวกผู้ที่เห็นมิมิตทุกคนว่า “ให้หันไปจากทางที่ชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาคำสั่งต่างๆ และกฎทั้งหลายของเรา ให้ทำตามกฎทั้งหมดที่เราได้สั่งให้บรรพบุรุษของเจ้า เชื้อพงศ์ ที่เราได้ส่งให้กับเจ้าผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่เป็นผู้รับใช้ของเรา”

14 แต่พวกเขาไม่ยอมฟังและยังตั้งเหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเขาที่ไม่ยอมไว้วางใจในพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา¹⁵ พวกเขาดูหมิ่นกฎต่างๆ ของพระองค์และข้อตกลงที่พระองค์เคยทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา รวมทั้งคำเตือนต่างๆ ที่พระองค์เคยให้กับเขา พวกเขาได้ไปติดตามพวกรูปเคารพที่ไร้ค่าเหล่านั้น ซึ่งทำให้ตัวพวกเขาเองไร้ค่าไปด้วย พวกเขาไปเลียนแบบชนชาติต่างๆ ที่อยู่รอบๆ ถึงแม้พระยาห์เวห์จะเคยสั่งไว้แล้วว่า “อย่าทำตัวเหมือนกับที่พวกนูนุทำกัน”

16 พวกเขาละทิ้งคำสั่งทั้งหลายของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และได้หล่อรูปเคารพสำหรับตัวพวกเขาเองเป็นลูกวัวสองตัว และยังมีเสาเจ้าแม่อาเซราห์ด้วย พวกเขาไปก้มกราบพวกดวงดาวทั้งหลายและไปบูชาพระบาอัล¹⁷ พวกเขาเอาลูกชายลูกสาวของตัวเองมาเผาไฟเป็นเครื่องบูชาถวาย¹⁸ พวกเขาได้ดูหมอง ใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อทำในสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ ซึ่งยูให้พระองค์โกรธ¹⁸ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงโกรธอิสราเอลมาก และไล่พวกเขาให้พ้นไปจากสายตาของพระองค์ เหลือแต่คนเผ่ายูดาห์เท่านั้น

† กษัตริย์แชลมานเนสอร์ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย จากประมาณปี 727-722 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† พวกเขาเอา... เป็นเครื่องบูชาถวาย หรือปลดตรงๆ ได้ว่า “ให้ลูกชายลูกสาวของตัวเองลุยเข้าไปในกองไฟ”

19 และแม้แต่ยูดาห์เองก็ไม่ยอมรักษาคำสั่งต่างๆของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขามา พวกเขาได้ไปทำตามธรรมเนียมประเพณีที่อิสราเอลนำเข้ามา

20 พระยาห์เวห์ได้ละทิ้งชาวอิสราเอลทั้งหมด พระองค์ลงโทษพวกเขา และมอบพวกเขาไว้ในกำมือของคนที่มาปล้นพวกเขา ในที่สุดพระองค์ได้ผลึกใสโยนพวกเขาออกไปจากหน้าพระองค์ จนหมด 21 ตอนที่พระองค์ได้ฉีกอิสราเอลไปจากครอบครัวของดาวิด พวกเขาก็ได้ตั้งเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทซันเป็นกษัตริย์ของพวกเขา เยโรโบอัมได้ชักนำอิสราเอลให้หันเหไปจากพระยาห์เวห์ และทำให้พวกอิสราเอลทำบาปอย่างใหญ่หลวง 22 ชาวอิสราเอลทั้งหลายยกนิกรานที่จะทำบาปทั้งสิบของเยโรโบอัม และไม่ยอมหันออกจากบาปเหล่านั้น 23 จนกระทั่งพระยาห์เวห์ได้ไล่อิสราเอลให้พ้นไปจากสายตาคือพระองค์ ตามที่พระองค์เคยพูดไว้ล่วงหน้าแล้วผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหลาย ที่เป็นผู้ใช้ชื่อพระองค์ ประชาชนอิสราเอลจึงถูกกวาดต้อนไปจากแผ่นดินของพวกเขาตนไปเป็นเชลยในประเทศอัสซีเรีย และพวกเขาก็ยังคงอยู่ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้

อัสซีเรียส่งคนต่างชาติยึดสะมาเรีย

24 กษัตริย์ของอัสซีเรียได้กวาดต้อนคนอิสราเอลออกไปจากสะมาเรีย และนำเอาประชาชนเหล่านั้นเข้ามาอยู่แทน คือประชาชนจากบาบิโลน อูราห์ อัฟวา ฮามัท เซฟารวาม พวกเขาเข้ายึดเมืองสะมาเรียไว้และได้อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆเหล่านั้น 25 เมื่อคนพวกนี้เข้ามาอาศัยอยู่ในช่วงแรกๆ พวกเขาไม่ยอมนมัสการพระยาห์เวห์ พระองค์จึงได้ส่งพวกสิงโตเข้ามาท่ามกลางพวกเขา และพวกสิงโตได้ฆ่าพวกเขาไปบ้าง 26 จึงมีคนไปบอกกับกษัตริย์ของอัสซีเรียว่า “ชนชาติต่างๆที่ทานได้จับตัวไป และเอาไปใส่ไว้ในเมืองต่างๆของสะมาเรีย ไม่รู้ว่าพระของแผ่นดินนั้นต้องการอะไร พระองค์นั้นก็เลยส่งพวกสิงโตเข้าไปในท่ามกลางพวกเขา สิงโตเหล่านั้นกำลังฆ่าพวกเขาอยู่ เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าพระของแผ่นดินนั้นต้องการอะไร”

27 กษัตริย์ของอัสซีเรียจึงออกคำสั่งไปว่า “ไปเอานักบวชคนหนึ่งจากท่ามกลางนักบวชที่เจ้าจับตัวมาจากสะมาเรีย และส่งเขากลับไปอยู่ที่สะมาเรีย ให้เขาคอยส่งสอนประชาชนว่าพระของแผ่นดินนั้นต้องการอะไร”

28 นักบวชคนหนึ่งที่เคยถูกกวาดต้อนไปจากเมืองสะมาเรียจึงได้กลับมาอาศัยอยู่ในเมืองเบธเอล และได้สอนให้พวกนั้นรู้อาจะนมัสการพระยาห์เวห์อย่างไร

29 แต่อย่างไรก็ตาม แต่ละชนชาติก็ยังคงสร้างพระของพวกเขาเองไว้ตามเมืองต่างๆที่พวกเขาไปตั้งบ้านเรือนอยู่ และได้นำพระเหล่านั้นไปตั้งไว้ในศาลเจ้าที่ชาวเมืองสะมาเรียได้สร้างไว้ตามสถานที่สูงทั้งหลาย 30 คนจากบาบิโลนได้สร้างพระสุคตท-เบไนท ชาวคูทได้สร้างพระเนอร์กัล และชาวฮามัทได้สร้างพระอาซิมมา 31 ชาวอูฟาได้สร้างพระนิบหัสและพระทาร์ทัก ส่วนชาวเซฟารวามได้เผาลูกๆของพวกเขาคือเครื่องบูชาญให้กับพระอัครเมเลคและพระอานมเมเลคที่เป็นพระของชาวเซฟารวาม

32 และพวกเขาก็นมัสการพระยาห์เวห์ไปด้วย พวกเขาแต่งตั้งพวกนักบวชขึ้นจากคนทุกประเภทที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา เพื่อถวายเครื่องบูชาแทนพวกเขาในศาลเจ้าตามที่สูงเหล่านั้น 33 อย่างนี้ พวกเขาก็ได้นมัสการพระยาห์เวห์ แต่ก็ยังไม่บูชาพระของพวกเขาคือตามธรรมเนียมของชนชาติของพวกเขา ก่อนที่จะถูกจับมา

34 แล้วพวกเขาก็ยังทำตามประเพณีดั้งเดิมเหล่านั้นของพวกเขามาจนถึงทุกวันนี้ พวกเขาไม่ได้ยำเกรงพระยาห์เวห์อย่างที่ควรจะเป็น และไม่ทำตามคำสั่งสอน และข้อบังคับต่างๆรวมทั้งกฎและคำสั่งต่างๆที่พระยาห์เวห์ได้ให้ไว้กับพวกลูกหลานของยาโคบ ที่พระองค์ให้อีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล 35 พระยาห์เวห์ได้ทำข้อตกลงไว้กับชาวอิสราเอล พระองค์สั่งพวกเขาไว้ว่า “อย่าไป

นมัสการพระอื่นหรือไปก้มกราบพระเหล่านั้น อย่าไปรับใช้หรือบูชาพวกมัน 36 แต่ให้นมัสการพระยาห์เวห์ ผู้ที่นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธิอำนาจและแขนที่ยื่นออกมาช่วยพวกเขาเจ้าต้องก้มกราบพระองค์และถวายสัตวบูชาแก่พระองค์ 37 พวกเขาต้องระมัดระวังอยู่เสมอที่จะรักษาคำสั่งสอนและข้อบังคับต่างๆ รวมทั้งกฎและคำสั่งที่พระองค์ได้เขียนไว้เพื่อพวกเขา อย่าไปนมัสการพระอื่น 38 อย่าลืมข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับพวกเขา และอย่าไปนมัสการพระอื่น 39 พวกเขาต้องนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเท่านั้น แล้วพระองค์จะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากกำมือของศัตรูทั้งหมดของพวกเขา”

40 แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง พวกเขาจึงทำตามแบบเดิมๆที่พวกเขาทำมา 41 ชนชาติเหล่านั้นนมัสการพระยาห์เวห์ แต่พวกเขาก็ยังรับใช้รูปแกะสลักของพวกเขาไปด้วย จนถึงทุกวันนี้ ลูกหลานของพวกเขาก็ยังทำตามสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยทำกัน

เฮเซคียาห์ปกครองยูดาห์

(2 พศด. 29:1-2; 31:1)

18 เฮเซคียาห์ลูกชายของอาหัสซันเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่สาม ที่โฮเซยา ลูกชายของเอลาห์ เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล 2 ตอนที่เฮเซคียาห์ ขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุยี่สิบห้าปี และเขารองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบเก้าปี แม่ของเขามือชื่ออามิ + นางเป็นลูกสาวของเศคาริยาห์

3 เฮเซคียาห์ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่ดาวิดบรรพบุรุษของเขาเคยทำไว้

4 เขารื้อพวกสถานที่นมัสการต่างๆลง ทูบหินศักดิ์สิทธิ์เงินแดงโลหะเยียดและโค่นเสาเจ้าแม่อาเซราห์ลง เขาทำลายงูทองสมฤทธิที่ไม่เสสเคยสร้างไว้ เพราะในเวลานั้นชาวอิสราเอลเริ่มเผาเครื่องหอม ให้กับมันแล้ว (มันมีชื่อว่าเนหุซทาน ††)

5 เฮเซคียาห์ไว้วางใจในพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์องค์ไหนอีกแล้วในพวกกษัตริย์ของยูดาห์ที่เป็นเหมือนเขา ไม่ว่าจะทำก่อนหน้าหรือหลังจากนี้ไป 6 เขาได้ยึดพระยาห์เวห์ไว้แน่นและไม่ยอมหยุดที่จะติดตามพระองค์ เขาได้รักษาคำสั่งทุกข้อที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้กับโมเสส 7 และพระยาห์เวห์ก็สถิตอยู่กับเขา เขาประสบความสำเร็จในทุกสิ่งที่เขาทำ

เฮเซคียาห์ได้ยกปฏิธอกษัตริย์อัสซีเรียและไม่ยอมรับใช้เขาอีกต่อไป 8 เฮเซคียาห์เอาชนะชาวฟิลิสเตีย ตลอดทางไปจนถึงภูเขาและเขตแดนรอบๆมัน เขาชนะเมืองทั้งหมดของฟิลิสเตีย ตั้งแต่เมืองเล็กๆที่มีแค่ห่อฝ้ายไปจนถึงเมืองใหญ่ที่มีป้อมปราการ

ชาวอัสซีเรียยึดเมืองสะมาเรีย

9 ในปีที่สุดที่เฮเซคียาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่เจ็ด ที่โฮเซยาลูกชายของเอลาห์ เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล กษัตริย์แซลมานเนเซอร์ + ของอัสซีเรียได้ยกทัพมาสู้รบกับเมืองสะมาเรียและได้ปิดล้อมเมืองนี้เอาไว้ 10 เมื่อล้อมเมืองอยู่สามปี ชาวอัสซีเรียก็ยึดเมืองนี้ได้ เมืองสะมาเรียจึงถูกยึดไปในช่วงปีที่หกที่เฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ตรงกับปีที่เก้าที่โฮเซยาเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล 11 กษัตริย์ของอัสซีเรียได้กวาดต้อนเอาคนอิสราเอลไปไว้ที่อัสซีเรียและได้ให้พวกเขาตั้งรกรากอยู่ในเมืองฮาลาห์ ในเมืองโกซันที่ติดกับแม่น้ำฮาเบอร์และในเมืองต่างๆของชาวเมดัย 12 เรื่องนี้เกิดขึ้นเพราะพวกอิสราเอลไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา พวกเขาฝ่าฝืนข้อตกลงของพระองค์ทุก

+ อามิ หรืออามิยาห์ †† เนหุซทาน ชื่อภาษาฮีบรูซึ่งมีความหมายเหมือนกับ “ทองสมฤทธิ” และ “งู” † กษัตริย์แซลมานเนเซอร์ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ตั้งแต่ประมาณปี 727-722 ก่อนพระเยซูมาเกิด เขาได้ล้อมเมืองสะมาเรียไว้ในปี 722 แต่เขาก็ตายไป แล้วซากอง ที่สองขึ้นมาเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา แล้วตีสะมาเรียแตกในปี 721 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ข้อที่โมเสสผู้รับใช้พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้ พวกเขาไม่ยอมฟังคำสั่งเหล่านั้นและไม่ยอมทำตามด้วย

อัสซีเรียบุกยูดาห์

(2 พศต. 32:1-19; อสย. 36:1-22)

13 ในปีทีสิบสี่ที่เฮเซคียาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ กษัตริย์เซนนาเคอริบ † ของอัสซีเรียได้เข้าโจมตีเมืองทั้งหมดที่มีป้อมปราการของยูดาห์และสามารถยึดเมืองเหล่านั้นไว้ได้ 14 กษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์จึงได้ส่งข้อความมาถึงกษัตริย์อัสซีเรียที่ลาคิซว่า “เราผิดไปแล้ว ช่วยถอยทัพออกไป และเราจะซดใช้ทุกอย่างตามที่ท่านต้องการ”

กษัตริย์อัสซีเรียได้เรียกร้อยเอาเงินประมาณสิบตัน †† และทองคำประมาณหนึ่งตัน ‡ จากกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ 15 เฮเซคียาห์จึงเอาเงินที่มีอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์และในคลังสมบัติของวังกษัตริย์ไปมอบให้เขา 16 ในครั้งนี้ กษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ต้องลอกเอาแถบทองคำที่เขาเคยให้ติดไว้ตามประตูและเสาประตูในวิหารของพระยาห์เวห์ออกมามอบให้กับกษัตริย์อัสซีเรียไปด้วย

17 กษัตริย์อัสซีเรียส่งแม่ทัพสูงสุดของเขา เจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าและแม่ทัพพร้อมกับกองทัพขนาดใหญ่หนึ่งกองเดินทางจากลาคิซไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่เยรูซาเล็ม พวกเขามาถึงเยรูซาเล็มและได้มาหยุดอยู่ที่รางส่งน้ำของสระदानบน ตรงถนนที่มุ่งไปยังทุ่งของคนซึกข์ 18 พวกเขาได้เรียกหากษัตริย์ แต่เอลียาคิมผู้ดูแลวัง ซึ่งเป็นลูกชายของฮิลคียาห์ เชนนาที่เป็นเลขาและโยอาห์ผู้จัดบันทึกที่เป็นลูกชายของอาสาฟ ได้ออกมาพบพวกเขา

19 แม่ทัพพูดกับพวกเขาว่า “ไปบอกเฮเซคียาห์ว่า พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์อัสซีเรีย พูดอย่างนี้ว่า ‘ทำไมท่านถึงได้มีความเชื่อมั่นขนาดนี้ 20 ข้อตกลงกับพันธมิตรที่ท่านหวังพึ่งนั้นมันก็แค่เพียงคำพูด ท่านคิดว่ามันจะใช้แทนกลยุทธและกำลังทหารในสงครามได้หรือ เดียวนี้ท่านไปพึ่งใครหรือ ท่านถึงกล้ามากกับเรา 21 ดูตอนนี้ท่านกำลังพึ่งอียิปต์ซึ่งเป็นเหมือนไม้เท้าอ้อที่เดาะแล้ว ถ้าใครไปค้ำยันมัน มันก็จะแตกและเสียมือของคนนั้น ฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ ก็จะเป็นอย่างนั้นกับคนที่มาพึ่งพึ่งเขา 22 แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า ‘เราเชื่อฟังในพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา’ อ้าว เฮเซคียาห์ที่ได้อธิษฐานสถานที่นมัสการและแทนบูชาของพระนั้นทิ้งไปแล้วไม่ใช่หรือ และส่งคนยูดาห์และคนในเยรูซาเล็มว่า ‘พวกเจ้าต้องนมัสการที่แทนบูชาในที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเท่านั้น’”

23 ตอนนั้น มาทำข้อตกลงกับกษัตริย์ของอัสซีเรีย เจ้านายของชาติคิดว่า ข้าจะให้ไม้เท้ากับเจ้าสองพันตัว ถ้าเจ้ามีปัญญาหาคนมาขี่พวกมันได้ 24 ในเมื่อเจ้าและอียิปต์อ่อนแอซะขนาดนี้ ท่านยังจะปฏิเสธอำนาจของข้าราชการตัวเล็กๆของเจ้านายข้า แล้วไปหวังพึ่งรถรบและทหารม้าของอียิปต์อีกหรือ

25 และตอนนี้ เจ้าคิดว่าที่ข้าขึ้นมาโจมตีสถานที่นี้เพื่อทำลายมันโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพระยาห์เวห์อย่างนั้นหรือ เป็นพระยาห์เวห์เองที่พูดกับข้าว่า “ขึ้นไปโจมตีแผ่นดินนี้และทำลายมันซะ””

26 แล้วเอลียาคิมลูกชายของฮิลคียาห์ เชนนา และโยอาห์ ตอบกับแม่ทัพไปว่า “ช่วยพูดกับพวกเราผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารเมคด้วยเถิด เพราะพวกเราเข้าใจภาษานั้น อยู่ๆพูดกับพวกเราเป็นภาษาฮีบรูเลย เพราะไม่อยากจะให้พวกนั้นที่อยู่บนกำแพงได้ยิน”

27 แต่แม่ทัพนั้นตอบพวกเขาว่า “เจ้าคิดว่า เจ้านายข้าส่งข้ามาเพื่อพูดเรื่องพวกนี้กับเจ้านายเจ้ากับเจ้าท่านนั้นหรือยังงั้น เขาส่งให้ข้ามาพูดกับไอ้คนพวกนั้นที่นอนอยู่บนกำแพงด้วย ไอ้พวกนั้นก็

จะต้องกินขี้และเยี่ยวของตัวเอง †เหมือนกับพวกเจ้านั้นแหละ”

28 แล้วแม่ทัพก็ยืนขึ้นและร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า “นี่เป็นคำพูดของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์อัสซีเรีย 29 พระองค์พูดว่าอย่างนี้ ‘อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกหลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารรถช่วยกู้พวกเจ้าให้พ้นไปจากมือของเราได้หรอก 30 และอย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้พวกเจ้าคิดจะพึ่งพระยาห์เวห์’ เมื่อเขาพูดว่า ‘พระยาห์เวห์จะช่วยกู้พวกเราอย่างแน่นอน พระยาห์เวห์จะไม่ยอมให้เมืองนี้ตกไปอยู่ในกำมือของกษัตริย์อัสซีเรียเป็นอันขาด’ 31 อย่าไปพึ่งเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์อัสซีเรียพูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘มาทำสัญญาสงบศึกกับข้าและออกมาจากนอ์ฮูซา แล้วพวกเจ้าแต่ละคนก็จะได้กินจากต้นองุ่นและต้นมะเดื่อของตัวเอง และดื่มจากบ่อเก็บน้ำของตน 32 จนกว่าเราจะมาและพาพวกเจ้าไปยิงแผ่นดินที่เหมือนกับแผ่นดินของเจ้านี้ เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและเหล้าองุ่นใหม่ มีขนบปิ้งและสวนองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีต้นมะกอกและน้ำเชื่อมผลไม้ แล้วพวกเจ้าจะอาศัยอยู่ที่นั่นและไม่ต้องตาย และอย่าไปพึ่งเฮเซคียาห์ เมื่อเขาพูดว่าทำให้พวกเจ้าหลงผิดไป โดยพูดว่า ‘พระยาห์เวห์จะช่วยกู้พวกเรา’ 33 เราขอถามเจ้าว่า ‘มีพระของชาติไหนบ้างที่เคยช่วยแผ่นดินของพวกเราให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรีย’”

34 พวกพระของเมืองฮามัท ††กับเมืองอารบัด ††ไปไหนแล้ว พระของเมืองเสฟารวอิม เสนา และอิฟวาห์ไปไหนแล้ว พวกพระของเสมาเรียสามารถช่วยกู้เสมาเรียจากเงื้อมมือของข้าได้หรือ 35 ในพวกพระทั้งหมดของประเทศเหล่านี้ มีพระองค์ไหนบ้างได้ช่วยประเทศของพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของข้า แล้วเจ้ายังคิดว่าพระยาห์เวห์จะสามารถช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากเงื้อมมือข้าได้หรือ

36 แต่ประชาชนยังคงเงิบและไม่ได้ตอบเขาสักคำ เพราะกษัตริย์สั่งพวกเขาไว้ว่า “อย่าไปตอบมัน”

37 แล้วเอลียาคิมผู้ดูแลวังลูกชายของฮิลคียาห์ เชนนาที่เป็นเลขา รวมทั้งโยอาห์ผู้จัดบันทึกลูกชายของอาสาฟ ก็ไปพบเฮเซคียาห์พร้อมกับเสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่งที่พวกเขาฉีกด้วยความโศกเศร้า และได้รายงานกษัตริย์ถึงสิ่งที่แม่ทัพนั้นพูด

พระยาห์เวห์กู้ยูดาห์จากเซนนาเคอริบ

(2 พศต. 32:20-23; อสย. 37:1-7)

19 เมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ ††† ได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็ฉีกเสื้อผ้าด้วยความโศกเศร้า แล้วเอาผ้ากระสอบมาสวมแทน และพระองค์ก็เข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ 2 พระองค์ก็ได้ให้เอลียาคิมผู้ดูแลวัง เชนนาเลขาานุการของพระองค์ และพวกนักบวชอาวูส สวมผ้ากระสอบไปหาผู้พูดแทนพระเจ้าชื่ออิสยาห์ลูกชายของอามอส

3 พวกเขาพูดกับอิสยาห์ว่า “กษัตริย์เฮเซคียาห์ พูดอย่างนี้ว่า ‘นี่เป็นเวลาแห่งความเดือดร้อน การลงโทษ และความอับอาย พวกเราเป็นเหมือนผู้หญิงพร้อมคลอดแล้ว แต่ไม่มีแรงเบ่งลูกออกมา 4 ไม่แน่ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ยินคำพูดทั้งหมดของแม่ทัพนั้นแล้ว กษัตริย์อัสซีเรียเจ้านายของเขาได้ส่งขามามาเพื่อเยาะเย้ยพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ไม่แน่ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอาจจะลงโทษเขาเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ได้ อย่างนั้นช่วยอธิษฐานสำหรับคนของเรายังเหลือรอดอยู่”

5 เมื่อพวกเขากราบของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาหาอิสยาห์ 6 อิสยาห์บอกกับพวกเขาว่า “ให้บอกกับเจ้านายของพวกท่านว่า ‘พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่า ‘ไม่ต้องกลัวคำพูดต่างๆที่เจ้าได้ยินมา คือคำพูดที่พวกคนรับใช้ของกษัตริย์อัสซีเรียได้ลบลู่เจ้านั้น 7 ตัวเรา

† เซนนาเคอริบ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ในช่วงปี 706-681 ก่อนพระเยซูมาเกิด เขาได้ลงมาตียูดาห์ ในปี 701 และได้ช่วยชนะหลายเมือง และกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย †† ประมาณสิบตัน หรือ สามร้อยตะลันต์ ‡ ประมาณหนึ่งตัน หรือสามสิบตะลันต์

†† กิซซีและเยี่ยวของตัวเอง ข้อนี้หมายถึง พวกกองทัพของอัสซีเรียวางแผนจะล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้ ตัดขาดน้ำจากภายนอก จนผู้คนในเมืองอดอยาก หัวโหมกจนต้องกินขี้และเยี่ยวตัวเอง ††† เมืองฮามัท เมืองฮามัท เมืองอารบัด เมืองเสฟารวอิมเป็นสามเมืองที่อยู่ในประเทศซีเรียหรืออาร์มี †††† เฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี 706-681 ก่อนพระเยซูมาเกิด

เองจะใส่วิญญาณแห่งความกังวลเข้าในกษัตริย์อัสซีเรีย เพื่อว่าเมื่อเขาได้ยืมข้าวลือ เขาจะได้รับกลับไปไปยังแผ่นดินของเขา แล้วเราจะทำให้เขาล้มตายลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง”[†]

กองทัพอัสซีเรียถอยทัพจากเยรูซาเล็ม
(อสย. 37:8-13)

⁸ กษัตริย์ของอัสซีเรียได้ออกจากเมืองลาคีซไปยังเมืองลิบนาห์ เมื่อแม่ทัพของเขาได้ยืมอย่างนั้น เขาก็ตามไปเมืองลิบนาห์ และพบว่ากษัตริย์อัสซีเรียกำลังสู้รบอยู่กับเมืองนั้น ⁹ และเมื่อกษัตริย์อัสซีเรียได้ยืมเรื่องของกษัตริย์ที่ระหะการแห่งเอธิโอเปีย [†] ว่า “ดูสิ กษัตริย์ที่ระหะการได้ยกทัพมาทำสงครามกับท่าน”

พระองค์ก็ส่งพวกผู้ถือสารไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์อีกครั้งหนึ่ง และสั่งพวกเขาว่า ¹⁰ “ให้ไปบอกกับกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ ด้วยว่า อย่าให้พระเจ้าที่เจ้าไว้วางใจนั้น หลอกหลวงพวกเจ้า เมื่อพระองค์พูดว่า

‘เยรูซาเล็มจะไม่มีวันตกไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรีย’^{†††} ¹¹ ดูสิ เจ้าก็ได้ยินถึงสิ่งที่พวกกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทำกับแผ่นดินทั้งหมดเหล่านั้นแล้ว พวกเขาได้ทำลายพวกมันจนราบคาบ แล้วเจ้าคิดว่าเจ้าจะหนีรอดพ้นหรือ ¹² มีพวกพระของชนชาติไหนบ้าง ที่ช่วยพวกเขาให้รอด ตอนที่ถูกบรรพบุรุษของข้าทำลาย พวกเขาได้ทำลายเมืองโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดน [‡] ที่อาศัยอยู่ในเทลอัสซาร์ ¹³ แล้วกษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์ปัด กษัตริย์ของเมืองเสฟาราวิม กษัตริย์ของเฮนา หรือกษัตริย์ของอิฟวาท์ หายหัวไปไหนกันหมดแล้ว”

¹⁴ เฮเซคียาห์รับจดหมายจากพวกผู้ถือสารและอ่านมัน แล้วเขาก็ขึ้นไปทูลทูลของพระยาห์เวห์ แล้วเขาก็คลีจดหมายฉบับนั้นออกต่อหน้าพระยาห์เวห์ ¹⁵ แล้วเขาก็อธิษฐานต่อหน้าพระยาห์เวห์ แล้วพูดว่า

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ผู้หนึ่งประทับบนบัลลังก์เหนือพวกทูตสวรรค์ครบ มีแต่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าของอาณาจักรทั้งหมดในโลก พระองค์เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยเงี้ยวของพระองค์ฟังด้วยเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยเปิดตาของพระองค์ดูด้วยเถิด ช่วยฟังคำพูดของเซเนนาเคอริบที่เขาส่งมา เพื่อยะเยยพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ด้วยเถิด

¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ก็จริงอยู่ที่พวกกษัตริย์อัสซีเรียได้ทำลายชนชาติพวกนั้น รวมทั้งดินแดนของพวกเขาดูด้วย ¹⁸ และได้ยืมพวกพระของพวกนั้นลงในไฟ แต่พระพวกนั้นไม่ได้เป็นพระเจ้าจริง แต่เป็นฝีมือมนุษย์ที่ข้าขึ้นมาจากไม้และหิน พวกมันก็เลยถูกทำลายไป ¹⁹ ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา ข้าพเจ้าอ่อนน้อมพระองค์ว่า ตอนที่ช่วยกู้พวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรียด้วยเถิด เพื่ออาณาจักรทั้งหมดในโลกนี้จะได้รู้ว่า พระองค์พระยาห์เวห์คือพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว”

²⁰ จากนั้นอิสยาห์ลูกชายของอามอส ได้ส่งคนไปบอกเฮเซคียาห์ว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด คือ เราได้ยืมเรื่องที่เจ้าได้อธิษฐานถึงเราเกี่ยวกับเซเนนาเคอริบกษัตริย์ของอัสซีเรีย

²¹ ดังนั้น ให้รู้ว่านี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเขาว่า ‘เซเนนาเคอริบเอ๋ย ศิโยนสาวพรหมจรรย์ได้ดูถูกเจ้า เธอหัวเราะเยาะเจ้า นางสาวเยรูซาเล็ม สายหัวเยาะเจ้าในขณะที่เจ้าวิ้งหนี

²² เจ้าดูถูกใคร หรือพูดหมิ่นประมาทใครอยู่ รูรีเปลา

เจ้าขึ้นเสียงใส่ใครอยู่ รูรีเปลา เจ้าเหยียดตาใส่ใครอยู่ รูรีเปลา เจ้าได้ทำใส่ราฟาเอลศิษย์แห่งอิสราเอล ²³ เจ้าได้เยยพระยาห์เวห์ ผ่านทางพวกผู้ส่งข่าวที่เจ้าส่งมา เจ้าพูดว่า “ข้าได้ป็นขึ้นไปด้วยรถรบมากมายของข้า ถึงยอดเขา

ยอดที่สูงที่สุดในเลบานอน ข้าได้โค่นพวกต้นสนซีดาร์ที่สูงที่สุดของมัน และต้นสนที่ดีที่สุดของมัน ข้าได้เข้าไปถึงส่วนที่ลึกที่สุดของประเทศนั้น ข้าไปถึงป่าไม้ที่ทึบที่สุดของมัน ²⁴ ข้าได้ขุดบ่อน้ำไปทั่วในต่างแดน และดื่มจากบ่อน้ำพวกนั้น ข้าได้เหยียบบ้านในลำธารทั้งหลายของอียิปต์ จนมันเหือดแห้งไป”

²⁵ กษัตริย์ของอัสซีเรีย เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ เรื่องที่เราได้กำหนดไว้มานานมาแล้ว เรื่องที่เราได้วางแผนตั้งแต่สมัยโบราณ แล้วตอนนี้เรากำลังทำให้มันเกิดขึ้น คือเราได้ให้เจ้าทำให้ป้อมปราการของเมืองต่างๆ กลายเป็นกองซากปรักหักพัง

²⁶ ในขณะที่พลเมืองที่ขาดกำลังของเมืองเหล่านั้น กำลังตกใจกลัวและอับอาย พวกเขาเป็นเหมือนพืชที่ท้องทุ่ง เป็นเหมือนหญ้าอ่อน เป็นเหมือนหญ้าที่ขึ้นบนดาดฟ้า และถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันตก ^{††}

²⁷ แต่เรารู้แม้กระทั่งเวลาที่เจ้ายืนขึ้นหรือนั่งลง เวลาที่เจ้าออกไปหรือเข้ามา และเรารู้ตอนที่เจ้ากรียวกราดใส่เรา

²⁸ เพราะเจ้ากรียวกราดใส่เรา เราได้ยินคำพูดที่หยิ่งโสของเจ้า อย่างนั้น เราขอเอาขอกี้วยวมุกของเจ้า เอาบังเหียนของเราใส่ปากเจ้า และเราจะนำเจ้ากลับไปตามทางที่เจ้ามา”

²⁹ เฮเซคียาห์ นี่จะเป็นเรื่องที่พิสูจน์ว่าสิ่งที่เราพูดนี้จะเกิดขึ้นจริง คือในปีแรกนี้เจ้าจะปลุกอะไรไม่ได้เลย ให้เจ้ากินข้าวที่ออกขึ้นมาเองก่อน ในปีที่สอง ให้เจ้ากินสิ่งที่เกิดขึ้นเองอีก ในปีที่สาม ให้เจ้าหว่านข้าว และเก็บเกี่ยวมัน และให้เจ้าปลุกสวนองุ่นและกินผลของมัน ³⁰ คนในครอบครัวยูดาห์ที่ยังหลงเหลืออยู่ จะเป็นเหมือนต้นไม้แห้งรากลงข้างล่างและผลผลิตขึ้นข้างบน ³¹ แล้วคนที่ยังเหลืออยู่ก็จะแผ่ขยายออกไปจากเยรูซาเล็ม คนที่ยังรอดชีวิตบางคน ก็จะออกมาจากภูเขาศิโยน ความรักอันแรงกล้าของพระยาห์เวห์จะทำอย่างนี้

³² แล้วนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับกษัตริย์อัสซีเรีย “เขาจะไม่ได้เข้ามาในเมืองเยรูซาเล็ม เขาจะไม่ได้ยิงธนูใส่เมืองนี้หรือ เขาจะไม่ได้ถือโลมาเผชิญหน้ากับเมืองนี้ เขาจะไม่ได้สร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพง ³³ เขาจะต้องกลับไปทางเดิมที่เขามา เขาจะไม่ได้เข้าเมืองหรือ พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ³⁴ เพราะเราจะป้องกันเมืองนี้ เพื่อให้มันรอด เราจะทำสิ่งนี้เพื่อเห็นแก่หน้าเรา และเพื่อเห็นแก่สัญญาที่เราได้ให้ไว้กับดาวิดผู้รับใช้เรา”

[†] กษัตริย์ที่ระหะการแห่งเอธิโอเปีย คงเป็นคนเดียวกับ กษัตริย์ทาสระคาร์ ฟาโรห์ของอียิปต์ ในช่วงปี 690-664 ก่อนพระเยซูมาเกิด ^{††} เยรูซาเล็ม ... กษัตริย์อัสซีเรีย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระเจ้าจะไม่ยอมปล่อยให้กษัตริย์อัสซีเรียมีชัยเหนือเยรูซาเล็มหรือ” [‡] เอเดน หรือ เบธ เอเดน เป็นบริเวณหนึ่งในประเทศอาร์มี หรือซีเรีย

^{††} และถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันตก คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน และมันตรงกับอิสยาห์ 37:27 ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนสั้นๆว่า ก่อนที่มันเติบโต ซึ่งคงหมายถึง มันถูกทำลายก่อนที่มันเติบโต

35 แล้วในคืนนั้น ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ออกไป และฆ่าทหารในค่ายของอัสซีเรียไปหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน เมื่อคนตื่นขึ้นในตอนเช้า ก็เห็นศพเกลื่อนกลาดไปหมด 36 ดังนั้นเซนนาเคอริบ กษัตริย์ของอัสซีเรียก็กลับบ้าน และไปอาศัยอยู่ที่เมืองนั้นะเวห์

37 วันหนึ่ง ในขณะที่ท่านกำลังนมัสการอยู่ในวัดของนิรศพระของท่านอยู่นั้น ลูกชายของท่านคืออดริมเมเลค และซารเซออร์ ก็ได้ฆ่าท่านด้วยดาบ และพวกเขาหนีไปที่แผ่นดินอารารัต แล้วลูกของท่านคือ เอสารฮัดโดน ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอัสซีเรียแทนท่าน

เฮเซคียาห์ป่วยใกล้ตาย

(2 พศต. 32:24-26; อสย. 38:1-8, 21-22)

20 ในช่วงนั้นเฮเซคียาห์ป่วยใกล้ตายแล้ว อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าลูกชายของอามอสก็ได้อามาหาท่านและพูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ให้สิ่งเสียดคนในครัวเรือนของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้ากำลังจะตาย เจ้าจะไม่หายหรือ”

2 แล้วเฮเซคียาห์ก็หันหน้าเข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า 3 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอได้โปรดอย่าลืมว่าข้าพเจ้านั้นได้รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อด้วยสุดหัวใจของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าเป็นเรื่องดี” แล้วเฮเซคียาห์ก็ร้องไห้เสียงดัง

4 ก่อนที่อิสยาห์จะออกมาจากลานส่วนกลาง พระยาห์เวห์ก็ได้พูดกับเขาว่า 5 “กลับไปบอกกับเฮเซคียาห์ ผู้นำประชาชนของเราว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าของดาวิด ที่เป็นบรรพบุรุษของท่านพูดว่า เราได้ยื่นคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และได้เห็นน้ำตาของเจ้าด้วย เราจะรักษาเจ้า นับจากวันนี้ไปสามวัน เจ้าจะลุกขึ้นไปวิหารของพระยาห์เวห์ได้ 6 เราจะต่อชีวิตให้กับเจ้าอีกสิบห้าปี และเราจะช่วยกู้เจ้าและเมืองนี้ให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรีย และเราก็จะป้องกันเมืองนี้ไว้ เพื่อเห็นแก่หน้าเราและเพื่อเห็นแก่สัญญาที่เราได้ให้ไว้กับดาวิดผู้รับใช้เรา”

7 แล้วอิสยาห์ก็พูดว่า “ให้เอามะเดื่อมาบีบเข้าด้วยกัน แล้วโปะเข้าไปที่แผลเปื่อยของเขา แล้วเขาก็จะหาย”

8 แล้วเฮเซคียาห์ก็ได้ถามอิสยาห์ว่า “จะมีเหตุการณ์พิเศษอะไรที่พิสูจน์ว่าพระยาห์เวห์จะรักษาเรา แล้วเราจะได้อีกขึ้นไปวิหารของพระยาห์เวห์ในอีกสามวัน”

9 อิสยาห์ตอบว่า “ท่านต้องการอย่างไรล่ะ จะให้เงาทอดไปข้างหลังลิบซัน หรืออยากให้มันย้อนกลับไปข้างหลังลิบซัน เพราะนี่คือเหตุการณ์พิเศษที่พระยาห์เวห์จะทำให้กับท่านดู เพื่อท่านจะได้แน่ใจว่าพระองค์จะทำในสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้”

10 เฮเซคียาห์ตอบว่า “จะให้เงาทอดไปข้างหลังลิบซันนง่ายกว่าที่จะให้มันย้อนกลับไปข้างหลังลิบซัน”

11 แล้วอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้ร้องขอต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ทำให้เงาย้อนกลับไปด้านหลังลิบซัน มันย้อนกลับไปบนชนับันไดของอาหัท †

เฮเซคียาห์อวดทรัพย์สินสมบัติ

(อสย. 39:1-8)

12 หลังจากนั้นไม่นาน กษัตริย์เมโรดาค-บาลาดัน ลูกชายของบาลาดันแห่งบาบิโลนได้ส่งพวกทูตถือพวกจดหมายและของขวัญมาให้กับเฮเซคียาห์ เพราะเมโรดาค-บาลาดันได้ยินข่าวว่าเฮเซคียาห์ป่วย 13 เฮเซคียาห์ก็ได้ต้อนรับพวกทูตเหล่านั้น และพาพวกเขาไปดูคลังสมบัติทั้งหมดของเขา ทั้งเงินทองและเครื่องเทศต่างๆรวมทั้งน้ำมันที่มีค่า คลังอาวุธ และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ใน

† ชนับันไดของอาหัท ข้อความนี้อาจจะหมายถึงชนับันไดที่อยู่ด้านนอกของตึกพิเศษหลังหนึ่งที่เฮเซคียาห์ใช้เป็นนาฬิกา เมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงลงบนชนับันไดเหล่านั้น เงาของพวกมันจะบอกเวลาของวันนั้น

พวกคลังเก็บของ เฮเซคียาห์พาพวกเขาไปดูทุกซอกทุกมุมของวังและตำราราชอาณาจักรของเขา

14 แล้วอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ได้มาหากษัตริย์เฮเซคียาห์และพูดกับเขาว่า “คนพวกนี้มาพูดอะไร และพวกเขามาหาท่านจากที่ไหนกัน”

แล้วเฮเซคียาห์ตอบว่า “พวกเขามาหาข้าจากแดนไกลโน้น มาจากบาบิโลน”

15 อิสยาห์ถามอีกว่า “พวกเขาเห็นอะไรบ้างในวังของท่าน” เฮเซคียาห์ก็ตอบว่า “พวกเขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในวังของข้า ไม่มีอะไรเลยในพวกคลังเก็บของของข้า ที่ข้าไม่ได้ให้พวกเขาดู”

16 แล้วอิสยาห์ก็บอกกับเฮเซคียาห์ว่า “ฟังให้ดี นี่คือข่าวสารจากพระยาห์เวห์ 17 เวลานั้นกำลังจะมาถึง ที่ทุกสิ่งทุกอย่างในวังของท่าน รวมทั้งทุกสิ่งที่ยบรรพบุรุษของท่านได้เก็บสะสมมาให้จนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนย้ายไปที่บาบิโลน จะไม่มีอะไรเหลือเลย พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น 18 พวกเขาจะเอาลูกๆของท่านบางคนไป พวกผู้ชายของท่านเอง พวกลูกหลานชายของท่าน จะกลายเป็นพวกชนที่ในวังของกษัตริย์บาบิโลน”

19 แล้วเฮเซคียาห์ก็พูดกับอิสยาห์ว่า “ข่าวสารของพระยาห์เวห์ที่ท่านพูดมานั้นดี” เพราะเขาคิดว่า “ทำไมจะไม่ดีละ ถ้ามันจะมีสันติสุขและความมั่นคงปลอดภัยในยุคสมัยของข้า”

เฮเซคียาห์ตาย

(2 พศต. 32:32-33)

20 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของเฮเซคียาห์ ความสำเร็จทุกอย่างของเขาและวิธีที่เขาได้สร้างสรรณะและอุโมงค์ †† ที่ทำให้เขาสามารถนำน้ำเข้ามาใช้ในเมือง ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ 21 เฮเซคียาห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และมนัสเสห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

มนัสเสห์ปกครองยูดาห์

(2 พศต. 33:1-20)

21 มนัสเสห์มีอายุสิบสองปีเมื่อเขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาห้าสิบห้าปี แม่ของเขามีชื่อว่าเศฟูซิบาห์

2 มนัสเสห์ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาได้ทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่างๆเหมือนกับที่ชนชาติเหล่านั้นได้ทำคือพวกชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปตอนที่อิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดิน 3 มนัสเสห์ได้สร้างสถานนมัสการต่าง ๆ ขึ้นมาใหม่ ที่เฮเซคียาห์พ่อของเขาเคยทำลายไปแล้ว เขายังได้ตั้งแท่นบูชาทั้งหลายให้กับพระบaal และสร้างเสาเจ้าแม่อาเซราห์ขึ้นเหมือนกับที่กษัตริย์อาหับของอิสราเอลเคยทำไว้ เขากราบไหว้ดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้า และไปรับใช้พวกมัน 4 เขาได้สร้างพวกแท่นบูชาให้กับพวกพระต่างชาติขึ้นในวิหารของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระยาห์เวห์เคยพูดไว้ว่า “เราจะวางชื่อของเราไว้ในเมืองเยรูซาเล็ม” 5 มนัสเสห์ยังได้สร้างแท่นบูชาขึ้นสองแท่นให้กับดวงดาวทั้งหลายตรงลานทั้งสองในวิหารของพระยาห์เวห์ 6 เขาได้อาบลูกชายของเขาเข้ามาเผาไฟ † เป็นเครื่องบูชา เขาได้ทำเวทมนตร์คาถา และดูหม้อ และไปปรึกษากับพวกคนทรงเจ้า และพวกหมอผี †† เขาได้ทำความชั่วมากมายในสายตาของพระยาห์เวห์ ซึ่งยั่วยุให้พระองค์โกรธ 7 เขาได้ให้คนแกะสลักเสาของเจ้าแม่อาเซราห์ †† ขึ้นมา และนำมันไปวางไว้ในวิหารที่พระยาห์เวห์เคยพูดไว้กับดาวิดและซาโลมอนลูกของดาวิดว่า “

†† อุโมงค์ คูน้ำหรือท่อส่งน้ำที่เป็นทางให้น้ำไหลจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งได้ †† เอลูชชาย ... เผาไฟ แปลตรงๆได้ว่า “ให้ลูกชายเข้าไปในไฟ” †† หมอผี คนที่พยายามใช้วิญญาณชั่วในการสร้างเวทมนตร์ †† อาเซราห์ พระผู้หญิงที่สำคัญของชาวคานาอัน ในเวลานั้น ประชาชนคิดว่านางคือเมียของพระบaal

ในวิหารแห่งนี้และในเมืองเยรูซาเล็มที่เราได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล เราจะวางชื่อของเราไว้ที่นี่ตลอดไป 8 แล้วถ้าพวกเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะทำตามในสิ่งที่เราได้สั่งพวกเขาไว้ และรักษากฎทุกข้อที่โมเสสผู้รับใช้ของเราได้ให้กับพวกเขา เราก็จะไม่ทำให้พวกอิสราเอลต้องเดินเร่ร่อนพเนจรอีกต่อไปจากแผ่นดินที่เราได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา” 9 แต่ประชาชนไม่ยอมฟังพระเจ้า มนัสเสห์ได้นำพวกเขาให้หลงผิดไปทำชัวยิ่งกว่าพวกชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ทำลายไปตอนที่ชาวอิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดิน

10 พระยาห์เวห์พูดผ่านพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 11 “กษัตริย์มนัสเสห์แห่งยูดาห์ได้ทำบาปที่นาสะอิด-สะเอียนหลายเรื่อง เขาได้ทำสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าที่พวกอาโมไรต์ที่เคยอยู่ก่อนหน้าเขาได้ทำไว้ เขาทำให้ยูดาห์ทำบาปไปด้วย กับพวกรูปเคารพซึ่งทั้งหลายของเขา 12 ดังนั้น พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงพูดว่า เราจะนำเรื่องเลวร้ายมาสู่เยรูซาเล็มและยูดาห์ถึงขนาดที่ว่าถ้าใครได้ยื่นเข้า หูเขาจะต้องเสียวแปลบ

13 เราจะเอาสายวัดที่เคยใช้กับเมืองสะมาเรีย † และลูกตุ้มน้ำหนัก †† ที่เคยใช้กับครอบครัวของอาหับออกมาใช้กับเยรูซาเล็ม เราจะขีดล้างเยรูซาเล็มให้เรียบเหมือนกับขีดล้างซามเบหนึ่งแล้วคว้ามันลง 14 เราจะโยนผู้รับมรดกของเราที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดทิ้งไป และมอบพวกเขาให้ไปอยู่ในกำมือของพวกศัตรู เขาพวกเขาจะตกเป็นเหยื่อและเป็นของที่ถูกลักขโมยได้โดยศัตรู ทั้งสิ้นของพวกเขา 15 เพราะพวกเขาได้ทำสิ่งชั่วร้ายในสายตาของเราและมายั่วให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ 16 นอกจากบาปที่มนัสเสห์เป็นต้นเหตุให้ยูดาห์พลอยทำไปด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ มนัสเสห์ก็ยังทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ไหลนองไปทั่วเมืองเยรูซาเล็มจากด้านหนึ่งไปจดอีกด้านหนึ่ง”

17 ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคสมัยของมนัสเสห์ และทุกอย่างที่เขาได้ทำ รวมทั้งความบาปของเขา ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์ 18 มนัสเสห์ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในสวนอูสซุซาร์ซึ่งเป็นสวนที่อยู่ในวังของเขา และอาโมนลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

อาโมนปกครองยูดาห์
(2 พศต. 33:21-25)

19 เมื่ออาโมนขึ้นเป็นกษัตริย์ เขามีอายุยี่สิบสองปี เขาได้ครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสองปี แม่ของเขาชื่อว่าเมซูลเมท นางเป็นลูกสาวของฮารุสที่มาจากเมืองโยทบาห์

20 อาโมนได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่มนัสเสห์พ่อของเขาทำ 21 เขาได้เลียนแบบพ่อของเขาทุกอย่าง เขานมัสการรูปเคารพที่พ่อของเขานมัสการ และไปกราบไหว้รูปเคารพเหล่านั้น 22 เขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมเดินตามทางของพระยาห์เวห์

23 พวกข้าราชการของอาโมนได้วางแผนกันกับภู่ต่อเขาและได้ลอบฆ่าเขาในวังของเขา 24 แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็ได้ฆ่าพวกที่รวมหัวกันฆ่ากษัตริย์อาโมน และพวกเขาก็ได้ยกโยสิยาห์ลูกชายของอาโมนขึ้นเป็นกษัตริย์แทนพ่อของเขา

25 ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในยุคสมัยของอาโมนและสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ 26 เขาได้ถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพในสวนอูสซุซาร์ และโยสิยาห์ลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

† สายวัดที่เคยใช้กับเมืองสะมาเรีย พวกคนงานได้ใช้เชือกเส้นหนึ่งกับลูกตุ้มถ่วงน้ำหนักเพื่อทำเครื่องหมายเป็นเส้นตรงไว้ที่ส่วนปลายของกำแพงหิน ชั้นสวนของหินที่เกินออกมาจากเส้นนี้จะถูกตัดทิ้ง ข้อความนี้หมายความว่าพระเจ้าได้โยนสะมาเรียและครอบครัวของกษัตริย์อาหับทิ้ง ในปี 722 ก่อนพระเยซูมา, เกิด †† ลูกตุ้มน้ำหนัก ลูกตุ้มที่ถูกอยู่กับเชือกและใช้ในภารทดสอบว่าของสิ่งนั้นตั้งตรงหรือไม่ เหมือนลูกตุ้ม

โยสิยาห์ปกครองยูดาห์
(2 พศต. 34:1-2, 8-33)

22 โยสิยาห์มีอายุแปดขวบเมื่อเขาได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามสิบเอ็ดปี แม่ของเขาชื่อว่าเยดีดาห์ นางเป็นลูกสาวของอาดาياهو ชาวเมืองโบสคัท 2 โยสิยาห์ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ และได้เดินตามทางทุกทางของดาวิดบรรพบุรุษของเขา ไม่เคยหันซ้ายหรือหันขวา

โยสิยาห์สั่งให้ซ่อมแซมวิหาร
(2 พศต. 34:9-13)

3 ในปีที่สิบแปด ที่โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ เขาได้ส่งเลขานุการ ชื่อว่าซาฟานไปยังวิหารของพระยาห์เวห์ ซาฟานเป็นลูกชายของอาซาลิยาห์ ที่เป็นลูกชายของเมซูลลาม โยสิยาห์สั่งซาฟานว่า 4 “ขึ้นไปหาฮิลคิยาห์นักบวชสูงสุด บอกให้เขาเตรียมเงินที่ได้เก็บไว้ในวิหารของพระยาห์เวห์ ที่พวกคนเฝ้าประตูเก็บรวบรวมมาจากประชาชนนั้น 5 ให้เขาเอาเงินพวกนั้นไปให้กับพวกหัวหน้าคนงานที่ได้รับมอบหมายให้มาดูแลคนที่มาซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์ และให้หัวหน้าคนงานพวกนี้ เอาเงินไปจ่ายให้พวกคนงานที่มาซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์ 6 ซึ่งมีทั้งช่างไม้ ช่างก่อสร้าง ช่างอิฐ และให้พวกเขานำไปซื้อไม้และหินที่ตัดแต่งแล้ว เพื่อนำไปใช้ซ่อมแซมวิหาร 7 บอกพวกเขาว่าไม่ต้องทำบัญชีเกี่ยวกับเงินที่ให้พวกเขาไว้ เพราะพวกเขาล้วนทำงานด้วยความซื่อสัตย์”

พบหนังสือธรรมบัญญัติในวิหาร
(2 พศต. 34:14-21)

8 ฮิลคิยาห์นักบวชสูงสุดได้พูดกับซาฟานที่เป็นเลขานุการว่า “เราได้พบหนังสือธรรมบัญญัติ † อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์” เขาได้มอบหนังสือเล่มนั้นให้กับซาฟาน และซาฟานก็อ่านมัน

9 แล้วซาฟานที่เป็นเลขานุการก็ไปพบกษัตริย์และบอกกับกษัตริย์ว่า “พวกข้าราชการได้เอาเงินที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ไปมอบให้กับพวกคนงานและหัวหน้างานที่วิหารแล้ว” 10 แล้วเลขานุการก็บอกข่าวกับกษัตริย์ว่า “นักบวชฮิลคิยาห์ได้มอบหนังสือเล่มหนึ่งให้กับข้าพเจ้า” และซาฟานก็อ่านให้กษัตริย์ฟัง

11 เมื่อกษัตริย์ได้ฟังคำพูดต่างๆ ในหนังสือธรรมบัญญัติเล่มนั้นแล้ว เขาก็ฉีกเสื้อผ้าออกด้วยความโศกเศร้า 12 เขาได้สั่งนักบวชฮิลคิยาห์ อาหิคัมลูกชายของซาฟาน อักโบร์ลูกชายของมีคาياهو และเลขานุการ รวมทั้งอาสาฬห์ผู้รับใช้ของกษัตริย์ว่า 13 “ไปปรึกษาพระยาห์เวห์ดูสิว่าเราควรทำยังไงดี ไปปรึกษาให้กับเราให้กับประชาชนและให้กับชาวยูดาห์ทั้งหมดด้วย เกี่ยวกับสิ่งที่เขียนอยู่ในหนังสือที่ถูกพบเล่มนี้ เพราะที่ความโกรธอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ได้เผาผลาญพวกเรานี้ ก็เพราะบรรพบุรุษของพวกเราไม่ยอมเชื่อฟังคำพูดในหนังสือเล่มนี้ พวกเขาไม่ยอมทำตามทุกสิ่งที่ถูกเขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้ที่พวกเขาจะต้องทำ”

เรื่องกษัตริย์โยสิยาห์กับนางฮุดดาห์
(2 พศต. 34:22-28)

14 นักบวชฮิลคิยาห์ อาหิคัม อักโบร์ ซาฟานและอาสาฬห์ได้ไปพูดกับฮุดดาห์หญิงผู้พูดแทนพระเจ้า นางเป็นเมียของซัลลูมลูกชายของทิกวาห์ซึ่งเป็นลูกชายของฮารุส ซัลลูมมีหน้าที่ดูแลเรื่องเสื้อผ้าของนักบวช ฮุดดาห์อาศัยอยู่ในเขตที่สองของเมืองเยรูซาเล็ม

15 นางพูดกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่าอย่างนี้ ให้บอกกับชายที่ส่งพวกเจ้ามาหาเราว่า 16 “พระยาห์-

† หนังสือธรรมบัญญัติ น่าจะเป็นหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

เวห์พูดว่า เรากำลังจะนำความหายนะมาสู่สถานที่แห่งนี้และคนที่อาศัยอยู่ที่นั่นตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือกษัตริย์ของยูดาห์ที่ได้อ่านไปแล้วนั้น 17 ความโกรธของเราจะเผาผลาญสถานที่แห่งนี้และจะดับไม่ได้ เพราะพวกเขาละทิ้งเราและไปเผาเครื่องหอมให้กับพระอิชูบและมายาวยูให้เราโกรธด้วยพวกรูปเคารพที่พวกเขาได้สร้างขึ้นกับมือ”

18 ให้ออกกับกษัตริย์ของยูดาห์ ที่ได้ส่งพวกเจ้ามาปรึกษาพระยาห์เวห์ ให้ออกกับเขาว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดคำเหล่านี้ที่เจ้าได้ยินไปแล้ว 19 เมื่อเจ้าได้ยินถึงสิ่งที่เราพูดต่อต้านสถานที่แห่งนี้และคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น ว่าสถานที่นี้จะรกร้างและประชาชนเหล่านี้จะถูกสาปแช่ง เมื่อเจ้าได้ยินอย่างนี้ จิตใจของเจ้าก็สับสน และถ่อมตัวลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ เจ้าได้นึกเสียใจด้วยความโศกเศร้า และได้ร้องไห้ต่อหน้าเรา เราก็เลยฟังเจ้า” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ 20 ดังนั้นเราจะรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และศพของเจ้าจะถูกฝังอย่างสงบสุข ตาของเจ้าจะไม่ต้องเห็นความหายนะที่เรากำลังจะนำมาสู่สถานที่แห่งนี้” แล้วพวกเขาได้เอาข้อความนี้ไปบอกกับกษัตริย์

ประชาชนฟังหนังสือขอตกลง
(2 พศต. 34:29-32)

23 แล้วกษัตริย์โยสิยาห์เรียกพวกผู้ใหญ่ของยูดาห์และของเยรูซาเล็มทั้งหมดมารวมตัวกัน 2 เขาขึ้นไปทิวเขาของพระยาห์เวห์ที่กับคนเหล่านี้ของยูดาห์ และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม รวมทั้งพวกนักบวชและเหล่าผู้พูดแทนพระเจ้า คือประชาชนทั้งหมดตั้งแต่ชนชั้นระดับล่างไปจนถึงคนระดับสำคัญ โยสิยาห์ได้อ่านทุกคำในหนังสือขอตกลงที่พบในวิหารของพระยาห์เวห์นั้นให้กับทุกคนฟัง

3 กษัตริย์ยืนอยู่ข้างเสาและได้ทำขอตกลงใหม่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ว่าจะติดตามพระยาห์เวห์และจะรักษาคำสั่งทุกข้อของพระองค์ กฎและข้อบังคับต่างๆอย่างสุดจิตสุดใจ และจะทำตามคำพูดของขอตกลงที่เขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้ แล้วประชาชนทั้งหมดก็ได้ขานรับขอตกลงนั้น

กษัตริย์โยสิยาห์กำจัดรูปเคารพ
(2 พศต. 34:3-7)

4 กษัตริย์สั่งฮิลคียาห์ซึ่งเป็นนักบวชสูงสุด เหล่านักบวชคนอื่นๆที่มีตำแหน่งรองลงมาและพวกคนเฝ้าประตู ให้ออกเครื่องใช้ทุกอย่างที่สร้างขึ้นให้แก่พระบาอัล ให้แก่เจ้าแม่อาเซราห์และให้แก่พวกดวงดาวทั้งหลาย ออกจากวิหารของพระยาห์เวห์ โยสิยาห์ได้เผาสิ่งเหล่านั้นนอกเมืองเยรูซาเล็ม ในทุ่งของหุบเขาซิดโรน แล้วขนเอาขี้เถ้าของมันไปที่เมืองเบธเอล

5 โยสิยาห์ได้กำจัดพวกนักบวชที่รับใช้พวกรูปเคารพที่กษัตริย์ทั้งหลายของยูดาห์ได้แต่งตั้งให้มาทำหน้าที่เผาเครื่องหอม อยู่บนสถานนมัสการต่างๆในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ และเมืองที่อยู่รอบๆเมืองเยรูซาเล็ม รวมถึงพวกนักบวชที่เป็นคนเผาเครื่องหอมให้กับพระบาอัล ให้กับพระอาทิตย์และพระจันทร์ ให้กับพวกหมู่ดาวและดวงดาวทั้งหมดบนท้องฟ้า

6 โยสิยาห์เอาเสาเจ้าแม่อาเซราห์ ออกจากวิหารของพระยาห์เวห์ และเอาไปไว้ที่หุบเขาซิดโรนที่อยู่นอกเมืองเยรูซาเล็มและเผามันที่นั่น เขาทุบมันจนแตกละเอียดเป็นผุยผงและเอาขี้เถ้าของมันไปรยลงบนหลุมฝังศพของคน †

7 โยสิยาห์ยังทำลายที่ปักทั้งหลายของพวกโสเภณีผู้ชายซึ่งอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นที่เดียวกับที่พวกผู้หญิงใช้ขอผ้าให้กับพระแม่อาเซราห์

8 โยสิยาห์นำตัวพวกนักบวชทั้งหมดมาจากเมืองต่างๆของยูดาห์ แล้วมาไว้ที่เยรูซาเล็ม และทำให้สถานนมัสการทั้งหลาย

† ไปรยลงบนหลุมฝังศพของคน เป็นวิธีที่แข็งแกร่งที่แสดงให้เห็นว่าเสาเจ้าแม่อาเซราห์จะไม่ถูกนำมาใช้อีก

เชื่อมความศักดิ์สิทธิ์ลง ตั้งแต่ในเกบาไปจนถึงเบเออร์เซบา ซึ่งเป็นสถานที่ที่พวกนักบวชนั้นใช้เผาเครื่องหอม โยสิยาห์ทำลายพวกสถานที่ที่นมัสการรูปปั้นแพะ ที่ตั้งอยู่ทางด้านซ้ายของประตูเมือง ที่อยู่ตรงทางเข้าของประตูโยชูวาเจ้าเมือง 9 ถึงแม้ว่าเหล่านักบวชของสถานนมัสการเหล่านั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับใช้อยู่ที่แท่นบูชาของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม แต่พวกเขาก็ได้กินขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อเพลิงเหล่านักบวชญาติของเขา

10 โทเฟทเป็นสถานที่หนึ่งที่ตั้งอยู่ในหุบเขาของเบนอินโนม โยสิยาห์ทำให้สถานที่นี้เชื่อมความศักดิ์สิทธิ์ลง จึงไม่มีใครสามารถกลับมาใช้สถานที่นี้ เพื่อเอาลูกชายหรือลูกสาวของตัวเองมาเผาไฟเป็นเครื่องบูชาให้กับพระโมเลค † ได้อีกต่อไป 11 ในอดีต กษัตริย์ของยูดาห์ชอบเอาพวกรูปปั้นนมัสการมาตั้งอยู่ที่ทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ ที่อยู่ใกล้กับห้องของเจ้าหน้าที่ที่สำคัญคนหนึ่งชื่อ นาธันเมเลค ทั้งรูปปั้นนมัสการนั้นมีไว้เพื่อใช้กับดวงอาทิตย์ ‡ โยสิยาห์ย้ายพวกรูปปั้นนมัสการออกไป และเผาพวกพวกมันจนหมด

12 ในอดีต กษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างพวกแท่นบูชาไว้บนดาดฟ้าของตึกอาทิส กษัตริย์มนัสเสห์ก็ได้สร้างแท่นบูชาไว้ที่ลานทั้งสองข้างของวิหารของพระยาห์เวห์ โยสิยาห์หรือแท่นบูชาเหล่านั้นและหุบพวกมันทั้งจนแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยและก็โยนเศษหินลงในหุบเขาซิดโรน

13 ในอดีตกษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างพวกสถานนมัสการไว้ทางใต้เนินเขาแห่งการทำลาย ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม ที่อยู่ใกล้กับเมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์ซาโลมอนของอิสราเอลได้สร้างสถานนมัสการพวกนี้ให้กับพระอัชโทเรธอันน่าสะอิดสะเอียน ที่ชาวไซดอนนับถือกัน และสร้างให้กับพระเคโมช อันน่าสะอิดสะเอียน ที่พวกโมอับนับถือกัน และสร้างให้กับพระโมเลค อันน่าสะอิดสะเอียน ที่ชาวอัมโมนนับถือกัน 14 โยสิยาห์ทุบพวกหินศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยและโค่นพวกเสาเจ้าแม่อาเซราห์ลงและเอากระดูกคนมาทิ้งให้กระจัดกระจายในที่นั้น

15 โยสิยาห์ได้รื้อทิ้งแม่แต่แท่นบูชาที่เมืองเบธเอล สถานนมัสการที่เยโรโบอัมลูกชายของเนบัทได้สร้างขึ้น ซึ่งทำให้อิสราเอลพลอยทำบาปไปด้วย † เขาเผาสถานนมัสการ และทุบมันจนแตกละเอียดเป็นผุยผง และเผาเสาเจ้าแม่อาเซราห์ทิ้งด้วย 16 แล้วโยสิยาห์ก็มองไปรอบๆและเมื่อเขาเห็นหลุมฝังศพมากมายที่อยู่ด้านข้างเนินเขา เขาก็ให้อ้ายเอากระดูกออกจากที่นั้น และเผามันบนแท่นบูชาเพื่อทำให้แท่นบูชาเสื่อมไป ซึ่งเป็นไปตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่เคยทำนายไว้ผ่านทางคนของพระเจ้า ‡ ตอนที่กษัตริย์เยโรโบอัมยืนอยู่ข้างๆแท่นบูชาในช่วงเทศกาล แล้วโยสิยาห์ก็หันไปดูโมเมนต์ของคนของพระเจ้าคนนั้นที่ได้ทำนายถึงสิ่งเหล่านี้

17 กษัตริย์โยสิยาห์ถามว่า “ดินที่ระลึกที่เราเห็นนั่นคืออะไรหรือ”

พวกคนในเมืองบอกไปว่า “มันเป็นอิมงค์ฝังศพของคนของพระเจ้าที่มาจากยูดาห์ และได้ทำนายถึงสิ่งต่างๆที่ท่านได้ทำไปแล้วกับแท่นบูชาของเมืองเบธเอล”

18 กษัตริย์จึงพูดว่า “ปล่อยให้เขาพักอยู่ตรงนั้นแหละ อย่าให้ใครไปรบกวนกระดูกของเขาเลย” พวกเขาก็เลยไม่รบกวนกระดูกของคนของพระเจ้าคนนั้น และกระดูกของผู้พูดแทนพระเจ้าที่ออกมาจากเมืองสะมาเรีย

19 โยสิยาห์ก็ทำลายพวกศาลเจ้าตามสถานที่สูงในเมืองต่างๆของสะมาเรีย ซึ่งพวกกษัตริย์ของอิสราเอลเคยสร้างขึ้น แล้ว้วยูให้พระยาห์เวห์โกรธ เขาจัดการกับที่เหล่านั้นอย่างกับที่เขาทำกับสถานนมัสการของเบธเอล

† † ไม่มีใคร ... โมเลค แปลตรงๆได้ว่า “ประชาชนได้ให้ลูกชายและลูกสาวของเขาเข้าไปในกองไฟเพื่อพระโมเลค” ‡ รูปปั้นนมัสการ ... กับดวงอาทิตย์ ประชาชนคิดว่าพระอาทิตย์คือพระองค์หนึ่งที่ยับยั้ง (ดวงอาทิตย์) ข้ามท้องฟ้าไปในแต่ละวัน †† เยโรโบอัม ... ไปด้วย ดูใน 1 พงศกษัตริย์ 12:26-30 ††† เคยทำนายไว้ผ่านทางคนของพระเจ้า ดูใน 1 พงศกษัตริย์ 13:1-3

20 โยสิยาห์มานักบวชทุกคนของสถานนมัสการเหล่านั้นบนแท่นบูชา และเผากรวดคณบนแท่นบูชาเหล่านั้น แล้วเขาก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

ชาวยูดาห์ฉลองเทศกาลปลดปล่อย

(2 พศต. 35:1-19)

21 กษัตริย์โยสิยาห์มีคำสั่งถึงประชาชนทั้งหมดว่า “ให้เฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยเพื่อเป็นเกียรติให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า ตามที่ได้กำหนดไว้ในหนังสือขอตกลงนี้”

22 นับตั้งแต่สมัยพวกผู้นำวินิจฉัยยนาอิสราเอล ตลอดจนสมัยของพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอลและของพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ยังไม่เคยมีการเฉลิมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อยเลย 23 แต่ในปีที่สิบแปดที่โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ ก็ได้มีการเฉลิมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อยเพื่อเป็นเกียรติให้กับพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม

24 นอกจากนี้ โยสิยาห์ยังกำจัดพวกคนทรงเจ้าและหมอมผี บรรดาพระในบ้านและพวกรูปเคารพทั้งหลายรวมทั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายที่เห็นในยูดาห์และในเยรูซาเล็มออกไปจนหมด เขาได้ทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เพื่อให้เป็นไปตามกฎที่ได้เขียนไว้ในหนังสือที่นักบวชฮิลคียาห์ได้ค้นพบในวิหารของพระยาห์เวห์

25 ไม่เคยมีกษัตริย์องค์ไหนหันเข้ามาหาพระยาห์เวห์ด้วยสุดจิตสุดใจและสุดกำลัง อย่างที่กฎของโมเสสสั่งไว้ มากเท่ากับที่โยสิยาห์ได้ทำ ไม่ว่าจะก่อนหน้าเขาหรือหลังจากเขาก็ตาม

26 แต่อย่างไรก็ตาม พระยาห์เวห์ไม่ได้หันเหไปจากความดุติแห่งความโกรธเคืองมหาศาลของพระองค์ที่เผาผลาญต่อยูดาห์ เนื่องจากกรการยวทูตทั้งหมดที่มันสเสห์ได้ทำต่อพระองค์ 27 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะกำจัดยูดาห์ออกไปจากสายตาเรา เหมือนกับที่เราได้กำจัดอิสราเอลไปแล้ว และเราจะปฏิเสฐเมืองเยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองที่เราได้เลือกไว้ รวมทั้งวิหารแห่งนี้ที่เราเคยพูดไว้ว่า ‘เราจะให้ชื่อของเราอยู่ที่นั่น’”

28 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆ ในสมัยของโยสิยาห์ และทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์

ความตายของโยสิยาห์

(2 พศต. 35:20-36:1)

29 ในสมัยที่โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ ฟาโรห์เนโค กษัตริย์ของอียิปต์ได้ขึ้นมาที่แม่น้ำยูเฟรติสเพื่อช่วยเหลือกษัตริย์ของอัสซีเรีย กษัตริย์โยสิยาห์ยกทัพออกไปสู้กับฟาโรห์เนโค เมื่อฟาโรห์เนโคเห็นโยสิยาห์ ก็ฆ่าเขาตายที่เมืองเมกิดโด 30 พวกผู้รับใช้ของโยสิยาห์นำศพของเขาขึ้นรถรบคันหนึ่งและขับจากเมกิดโดไปจนถึงเยรูซาเล็มและฝังศพของโยสิยาห์ไว้ในหลุมศพของเขาเอง

และประชาชนของแผ่นดินนั้น ก็ยกเยโฮอาหาสลูกชายของโยสิยาห์ขึ้นมาและเจิมแต่งตั้ง ให้เขาเป็นกษัตริย์ต่อจากพ่อของเขา

เยโฮอาหาสปกครองยูดาห์

(2 พศต. 36:2-4)

31 เยโฮอาหาสมีอายุสี่สิบสามปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามเดือน แม่ของเขามีชื่อว่าฮามูทาล นางเป็นลูกสาวของเยเรมียาห์ที่มาจากลิบนาห์ 32 เยโฮอาหาสได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่บรรพบุรุษของเขาเคยทำ

33 ฟาโรห์เนโคซึ่งเยโฮอาหาสไว้ที่ริบลัทซึ่งอยู่ในดินแดนของฮามัท เพื่อไม่ให้เขาได้ครองบัลลังก์อยู่ในเยรูซาเล็ม และฟาโรห์ยังได้บังคับเก็บส่วยจากชาวยูดาห์เป็นเงินหนักประมาณสามตันครึ่ง และทองคำหนักสามสิบลีอกิลกรัม †

† สามสิบลีอกิลกรัม หรือแปดตรองได้ว่า หนึ่งตะลันต์

34 ฟาโรห์เนโคให้เอลียาคิมลูกชายของกษัตริย์โยสิยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์แทนที่โยสิยาห์ผู้เป็นพ่อและเปลี่ยนชื่อของเอลียาคิมเป็นเยโฮยาคิม แต่ฟาโรห์ได้พาเยโฮอาหาสไปอยู่ที่อียิปต์ และเยโฮอาหาสก็ตายที่นั่น 35 เยโฮยาคิมมอบเงินและทองคำให้กับฟาโรห์เนโค แต่เขาได้เรียกเก็บภาษีจากประชาชนของแผ่นดิน เพื่อเอาเงินไปมอบให้กับฟาโรห์ตามที่ฟาโรห์สั่งไว้ เขาบีบบังคับเอาเงินและทองจากประชาชนทุกคนของแผ่นดินตามสัดส่วนของทรัพย์สมบัติที่พวกเขา มี เพื่อเอาไปมอบให้กับฟาโรห์เนโค

เยโฮยาคิมปกครองยูดาห์

(2 พศต. 36:5-8)

36 เยโฮยาคิมมีอายุสี่สิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์และเขาคครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบเอ็ดปี แม่ของเขามีชื่อว่าเศบิธาห์ นางเป็นลูกสาวของเปดายาห์ที่มาจากรูมาห์ 37 เยโฮยาคิมทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่บรรพบุรุษของเขาทำ

เนบูคัดเนสซาร์มาที่ยูดาห์

24 ในช่วงยุคสมัยของเยโฮยาคิม กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลนบุกเข้ามาในแผ่นดิน และเยโฮยาคิมก็รับใช้

เขาเป็นเวลาสามปี แต่แล้วเยโฮยาคิมเปลี่ยนใจและกบฏต่อเนบูคัดเนสซาร์ 2 พระยาห์เวห์ส่งชาวบาบิโลน ชาวอาร์มี ชาวโมอับ และชาวอัมโมนให้เข้ามาสู้รบกับเยโฮยาคิม พระองค์ส่งพวกเขาให้มาทำลายยูดาห์ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่เคยประกาศไว้ผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

3 สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์แน่ ที่พระองค์สั่งให้กำจัดพวกเขาให้พ้นไปจากสายตาของพระองค์ เนื่องจากบาปทั้งหลายของมนัสเสห์และสิ่งต่างๆ ที่เขาได้ทำไป 4 รวมทั้งการทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ต้องไหลนองด้วย เพราะมนัสเสห์ได้ทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ได้ไหลนองไปทั่วเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์ก็เลยไม่ยอมยกโทษให้

5 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆ ในยุคสมัยของเยโฮยาคิมและทุกสิ่งที่เขาได้ทำไป ได้จดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์ 6 เยโฮยาคิมตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และเยโฮยาคินลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

7 กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ไม่ได้ยกทัพออกมาจากประเทศของเขาอีก เพราะกษัตริย์ของบาบิโลนเข้ายึดเอาดินแดนที่เคยเป็นของกษัตริย์อียิปต์ ตั้งแต่ลัษารของอียิปต์ไปจนกระทั่งถึงแม่น้ำยูเฟรติส

เนบูคัดเนสซาร์ยึดเยรูซาเล็ม

(2 พศต. 36:9-10)

8 เยโฮยาคินมีอายุสิบแปดปี เมื่อเขาเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มเป็นเวลาสามเดือน แม่ของเขามีชื่อว่าเนหุชทา นางเป็นลูกสาวของเอลนาธันที่มาจากเยรูซาเล็ม 9 เยโฮยาคินได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่พ่อของเขาทำ

10 ในเวลานั้น บรรดาข้าราชการของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลนเคลื่อนทัพเข้ามาใกล้เยรูซาเล็ม และได้ปิดล้อมเมืองไว้ 11 ตัวเนบูคัดเนสซาร์เองก็ขึ้นมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ในขณะที่พวกข้าราชการของเขากำลังปิดล้อมเมืองอยู่ 12 กษัตริย์เยโฮยาคินของยูดาห์ แม่ของเขา เหล่าผู้รับใช้ของเขา เหล่าขุนนางและบรรดาเจ้าหน้าที่ในวังของเขา ต่างก็มอบตัวต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ในปีที่แปด †† ที่กษัตริย์บาบิโลนครองราชย์ เขาจับตัวเยโฮยาคินไว้เป็นเชลย

†† ในปีที่แปด หรือ ปีที่ 597 ก่อนพระเยซูมาเกิด

13 เนบูกัดเนสซาร์ขึ้นเอาสมบัติทั้งหมดไปจากวิหารของพระยาห์เวห์ และจากวังของกษัตริย์ และเอาเครื่องใช้ทองคำที่กษัตริย์ซาโลมอนของอิสราเอลได้สร้างไว้ให้กับวิหารของพระยาห์เวห์ ตัดเป็นชิ้นๆ ทั้งหมดนี้ได้เกิดขึ้นตามที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้ล่วงหน้า 14 เนบูกัดเนสซาร์กวาดคนในเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยจนหมด ไม่ว่าจะเป็นพวกเจ้าหน้าที่ ภูกรม และพวกช่างแกะสลักและพวกช่างฝีมือทั้งหลาย รวมทั้งหมดหนึ่งหมื่นคนเหลือไว้แต่พวกคนที่ยากจนที่สุดของแผ่นดิน 15 เนบูกัดเนสซาร์จับตัวเยโฮยาคินไปไว้ที่บาบิโลน รวมทั้งแม่ของเขา พวกเมียทั้งหลายของเขา ตลอดจน พวกเจ้าหน้าที่ของเขา และคนระดับผู้ใหญ่ของแผ่นดิน เขาจับคนพวกนี้จากเยรูซาเล็มไปไว้ที่บาบิโลน 16 กษัตริย์บาบิโลนยังคงกวาดต้อนพวกนกรบที่แข็งแกร่ง ที่พร้อมสำหรับการศึกษา ทั้งหมดเจ็ดพันคน และพวกช่างแกะสลักและช่างฝีมือทั้งหลายรวมหนึ่งพันคนไปไว้ที่บาบิโลนด้วย 17 เนบูกัดเนสซาร์ได้ให้มหัศจรรย์ที่เป็นหน้าของเยโฮยาคินขึ้นเป็นกษัตริย์แทน และเปลี่ยนชื่อเขาเป็นเศเดคียาห์

เศเดคียาห์ปกครองยูดาห์
(2 พศต. 36:11-17; ยรม. 52:1-3)

18 เศเดคียาห์มีอายุยี่สิบเจ็ดปี ตอนที่ขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองราชย์อยู่ในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี แม่ของเขาชื่อว่าซามูทาล เป็นลูกสาวของเยเรมียาห์ นางมาจากลิบนาห์ 19 เศเดคียาห์ได้ทำ ความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่เยโฮยาคิมเคยทำมาก่อน 20 พระยาห์เวห์ไกรธเยรูซาเล็มและยูดาห์มาจนถึงกับขับไล่พวกเขาออกไปให้พ้นหน้าของพระองค์

เยรูซาเล็มแตก
(2 พศต. 36:18-21; ยรม. 52:3-30)

ในเวลานั้น เศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์บาบิโลน

25 ต่อมาในวันที่สิบ เดือนสิบ ปีที่เก้าที่เศเดคียาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์และกองทัพทั้งหมดของเขาได้ยกมาที่เยรูซาเล็มและล้อมเมืองเอาไว้ และได้สร้างเนินดินสำหรับบุกขึ้นโจมตีไว้รอบกำแพงเมือง

2 พวกเขาล้อมเมืองเยรูซาเล็มอยู่จนถึงปีที่สิบเจ็ดที่เศเดคียาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ 3 ในวันที่เก้า เดือนสี่ ความอดอยากในเมืองนั้นก็แสนสาหัส ถึงขั้นไม่มีอาหารให้กับประชาชนกินกัน 4 ในที่สุดกองทัพของกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ก็บุกทะลวงกำแพงเข้ามาได้ ในคืนนั้นกษัตริย์เศเดคียาห์และทหารทั้งหมดของเขาก็หนีออกไปทางประตูที่อยู่ระหว่างกำแพงสองชั้น ใกล้ตูสวนของกษัตริย์ ถึงแม้พวกเขาบิโลนจะปิดล้อมเมืองอยู่ แต่กษัตริย์เศเดคียาห์พร้อมกับพวกทหารของเขาก็หนีไปตามทางที่มุ่งไปสู่ทะเลทรายอาราบา

5 ทหารบาบิโลนไล่ตามกษัตริย์เศเดคียาห์ไป แล้วก็จับตัวเขาได้ในที่ราบของเมืองเยรีโค แล้วทหารของเขาต่างพากันทิ้งเขาหนีกระเจิดกระเจิงไป

6 พวกทหารบาบิโลนจึงจับกุมตัวกษัตริย์ไว้ และนำตัวไปให้กับกษัตริย์บาบิโลนที่ริบล่าห์ แล้วกษัตริย์บาบิโลนก็ตัดสินโทษเขา 7 พวกทหารบาบิโลนได้ฆ่าพวกลูกชายของเศเดคียาห์ต่อหน้าเขา และควักดวงตาทั้งสองข้างของเศเดคียาห์ แล้วเอาโซ่ล่ามเขาไว้พาไปที่บาบิโลน

8 ในวันที่เจ็ดเดือนที่ห้า † ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าที่เนบูกัดเนสซาร์เป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูกาธาดานหัวหน้าทหารองครักษ์ ที่เป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของกษัตริย์ ได้มาที่เยรูซาเล็ม 9 เขาได้เผาวินิจฉัยของพระยาห์เวห์ วังของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดในเยรูซาเล็ม เขาเผาบ้านที่ใหญ่โตทุกหลังลงหมด

10 แล้วกองทัพทั้งหมดของบาบิโลนที่มากับหัวหน้าองครักษ์ ก็ทำลายกำแพงรอบเมืองเยรูซาเล็มลง 11 แล้วเนบูกาธาดานก็กวาดต้อนคนที่ยังหลงเหลืออยู่ในเมือง และคนที่เคยทิ้งเมืองไปเข้ากับกษัตริย์บาบิโลน ไปบาบิโลนจนหมด 12 แต่เขาได้ทิ้งคนจนที่สุดไว้ในแผ่นดิน เพื่อดูแลไร่องุ่นและทุ่งนา

13 เสาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ รวมทั้งแท่นบูชาเคลื่อนที่ และขันทะเลทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ พวกทหารบาบิโลนก็ทุบเป็นชิ้นๆ แล้วขนเอาทองสัมฤทธิ์กลับไปบาบิโลน 14 แล้วพวกเขาบิโลนก็ขนเอา พวกหม้อ พลวงสำริดตัดใส่ตะเกียง ซามสำหรับเครื่องหอม และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ที่ใช้ในวิหารไปด้วย

15 รวมทั้งพวกกระถางใส่ซีอิ๊ว และพวกขามใส่เลือดของเครื่องสัตวบูชา หัวหน้าองครักษ์เอาทุกอย่างที่ทำจากทองและเงิน เพราะอยากได้ทองและเงินนั้น

16 ส่วนทองสัมฤทธิ์ที่ได้จาก เสาสองต้น ขันทะเล และพวกแท่นบูชาเคลื่อนที่ ที่กษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับวิหารของพระยาห์เวห์นั้นหนักเกินกว่าที่จะชั่งได้

17 เสาดันหนึ่งสูงสิบแปดศอก บนยอดเสายังมีหัวเสาทองสัมฤทธิ์สูงสามศอกวางอยู่ ประดับด้วยตาข่ายและพวกลูกทาบที่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ล้อมรอบ เสาดันหนึ่งกับตาข่ายของมันก็ทำแบบเดียวกัน

18 จากวิหาร เนบูกาธาดานหัวหน้าองครักษ์ ได้จับตัวเสโรอาห์ หัวหน้านักบวช และเศฟันยาห์รองหัวหน้านักบวช และผู้ดูแลประตูวิหารสามคน 19 จากในเมือง เขาได้จับแม่ทัพคนหนึ่งที่เคยดูแลทหาร พร้อมกับที่ปรึกษาห้าคนของกษัตริย์ที่เขาเจอในเมือง และเลขาคที่เป็นแม่ทัพที่เป็นคนเกณฑ์ทหาร และผู้ชายอีกหกสิบคนที่พบในเมืองนั้น

20 แล้วเนบูกาธาดานหัวหน้าองครักษ์ ก็ได้ต้อนคนพวกนี้ทั้งหมดไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบล่าห์ 21 กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ฆ่าพวกเขาในริบล่าห์ในเขตอามัทนั้นเอง อย่างนี้ พวกยูดาห์ก็ถูกกวาดต้อนออกไปจากแผ่นดินของตน

เกดาลิยาห์เจ้าเมืองยูดาห์
(ยรม. 40:5-41:3)

22 แล้วกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ก็ได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับที่เป็นลูกชายของซาฟาน ขึ้นเป็นเจ้าเมืองปกครองคนที่ยังเหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ที่กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ได้เหลือทิ้งไว้

23 เมื่อพวกแม่ทัพนายกองคือ อิซมาเอลลูกชายเนธานีอาห์ โยฮานันลูกชายคาโรอาห์ เสโรอาห์ลูกชายทันหุเมทชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาห์ลูกชายคนตระกูลมาอาดาห์ รวมทั้งคนของเขา ได้ข่าวว่ากษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์เป็นเจ้าเมือง พวกเขาและคนของพวกเขาต่างก็พากันมาหาเกดาลิยาห์ที่เมืองมิสปาห์ 24 แล้วเกดาลิยาห์ก็ได้สาบานกับพวกเขาและคนของพวกเขาว่า “อย่ากลัวพวกเจ้าหน้าที่คนบาบิโลนเลย มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และรับใช้กษัตริย์แห่งบาบิโลนเถิด แล้วพวกท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข”

25 แต่ต่อมาในเดือนที่เจ็ด อิซมาเอลลูกชายของเนธานีอาห์ที่เป็นลูกชายของเอลีซามา ที่มีเชื้อกษัตริย์ มาร่วมกับคนของเขาสิบคน ได้เข้าโจมตีเกดาลิยาห์และฆ่าเขาและคนยูดาห์พร้อมกับคนบาบิโลนที่อยู่กับเกดาลิยาห์ที่เมืองมิสปาห์ 26 แล้วพวกแม่ทัพนายกองรวมทั้งคนทั้งหมด ตั้งแต่คนดำต้อยไปจนถึงคนสำคัญ ต่างก็พากันหนีไปอยู่ที่อียิปต์ เพราะกลัวคนบาบิโลน

เยโฮยาคินได้รับเกียรติในบาบิโลน
(ยรม. 52:31-34)

27 ในวันที่ยี่สิบเจ็ด เดือนสิบสอง ซึ่งเป็นปีที่สามสิบเจ็ด †† ที่กษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์ถูกจับไปเป็นเชลยนั้น เอวิลเมโรดัก

† วันที่เจ็ดเดือนที่ห้า คงจะเป็น วันที่ 16 สิงหาคม ปี 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ขึ้นเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน เขาได้ปล่อยกษัตริย์เยโฮยาคินออกจากคุก

28 กษัตริย์เอวิลเมโรดักพบกับกษัตริย์เยโฮยาคินอย่างสุภาพ และให้เขานั่งในที่สำคัญกว่ากษัตริย์องค์อื่นๆที่อยู่กับกษัตริย์เอวิลเมโรดักในบาบิโลน

†† ปีที่สามสิบเจ็ด หมายถึง ปีที่ 561 ก่อนพระเยซูมาเกิด

29 กษัตริย์เยโฮยาคินถอดชุดนักโทษของพระองค์ออก แล้วได้กินอาหารร่วมกับกษัตริย์เอวิลเมโรดักทุกวันตลอดชีวิตของเขา

30 กษัตริย์เอวิลเมโรดักก็ให้เงินและอาหารกับกษัตริย์เยโฮยาคินใช้กินใช้จ่ายในทุกวัน ไปจนตลอดชีวิตของเขา

1 พงศาวดาร

คำนำ

หนังสือ 1 และ 2 พงศาวดาร เริ่มแรกเป็นหนังสือเล่มเดียวกัน เล่าถึงประวัติของชนชาติอิสราเอล หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นมาเพื่อให้กำลังใจกับชาวยูดาห์หลังจากที่กลับมาจากการเป็นเชลยในบาบิโลนและมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตนเองอีกครั้งหนึ่ง ข้อความในหนังสือเล่มนี้มีหลายตอนที่เหมือนกับหนังสือ 1 และ 2 ซามูเอล และ 1 และ 2 พงศกษัตริย์ แต่หนังสือเล่มนี้เน้นถึงความสำคัญของวิหารและระบบนิกบวช ส่วนใหญ่พูดถึงข้อดีของกษัตริย์ดาวิดมากกว่าข้อเสีย ตอนหลังเน้นแต่อาณาจักรฝ่ายใต้และแทบจะไม่พูดถึงอาณาจักรฝ่ายเหนือเลย

1 พงศาวดาร

บทที่ 1-9 พูดถึงเชื้อสายของอิสราเอล ไส่ลงมาตั้งแต่อาดัม มนุษย์คนแรกของโลก จนถึงสมัยที่พวกเขากลับมาจากการเป็นเชลยในบาบิโลน

บทที่ 10-29 พูดถึงการตายของกษัตริย์ซาโลมอนกษัตริย์องค์แรกของอิสราเอล และพูดถึงกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์องค์ที่สองของอิสราเอล กษัตริย์ดาวิดได้เตรียมสิ่งของต่างๆมากมายสำหรับสร้างวิหารให้กับพระยาห์เวห์ แต่ตัวดาวิดเองไม่ได้สร้าง กลับเป็นซาโลมอนลูกของเขาเป็นคนสร้าง

2 พงศาวดาร

บทที่ 1-9 พูดถึงสติปัญญาและความร่ำรวยของกษัตริย์ซาโลมอน พูดถึงการสร้างวิหารและการอุทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์

บทที่ 10-28 พูดถึงการกบฏของพวกสิบเผ่าของอิสราเอลที่อยู่ทางตอนเหนือ และพูดถึงพวกกษัตริย์ของยูดาห์

บทที่ 29-36:21 พูดถึงการปกครองยูดาห์ของกษัตริย์เฮเซคียาห์ พูดถึงกษัตริย์อัสซิริยาบุกยูดาห์ แต่พระยาห์เวห์ช่วยกู้ยูดาห์จากอัสซิริยา ต่อมาพูดถึงพวกกษัตริย์ของยูดาห์ซึ่งส่วนใหญ่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ จนในที่สุดพระยาห์เวห์ให้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนมาบุกทำลายเมืองเยรูซาเล็ม และกวาดต้อนชาวยูดาห์ไปเป็นเชลยที่บาบิโลน

บทที่ 36:22-23 เล่มนี้จบด้วยความหวัง ตอนที่กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียยอมปล่อยให้คนยูดาห์กลับไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่

เชื้อสายของอาดัม

(ปฐม. 5:1-32; 10:1-32; 11:10-32)

1 อาดัม เสท เอโนช

2 เคนัน มาหะลาเลล ยาเรด

3 เอโนค เมธูเสลาห์ ลามะค โนอาห์

4 ลูกชายของโนอาห์ คือ เชม ฮาม ยาเฟท

เชื้อสายของยาเฟท

(ปฐม. 10:2-4)

5 ลูกชายของยาเฟท คือ โกอเมอร์ มาโกก มาดัย ยาวาน ทุบัล เมเซคและทิวาส

6 ลูกชายของโกเมอร์ คือ อັชเคนัส ดีฟัท † และโทการมาห์

7 ลูกชายของยาวาน คือ เอลีซาห์ ทารชัช คิทธิมและโรदानิม

เชื้อสายของฮาม

(ปฐม. 10:6-8, 13-18)

8 ลูกชายของฮามคือ คูช มิสราอิม †† พูดและคานาอัน

9 ลูกชายของคูช คือ เซบา ฮาวิล่าห์ สับทา รากามาและสับเทคา

ลูกชายของรากามา คือ เชบาและเดดาน

10 คูชเป็นพ่อของนิมโรด นิมโรดเป็นนกรบที่เกรียงไกรคนแรกในโลก

11 มิสราอิมเป็นต้นตระกูลของชาวลูต ชาวอานามิม ชาวเลห์บ ชาวเนฟทูลิม 12 ชาวบัทรุ ชาวคัสลูห์ (พวกฟีลิสเตียเกิดมาจากคนเผ่านี้) และชาวคัฟโตร์

13 คานาอันเป็นพ่อของไซดอน ลูกชายหับบี ตามมาด้วยเฮท

14 และชาวเยบูน ชาวอาโมไรต์ ชาวเกอร์กาซี 15 ชาวฮีไวต์ ชาวอารตีและชาวสินี 16 ชาวอารวัต ชาวเศเมอร์และชาวฮามัท

เชื้อสายของเชม

(ปฐม. 10:22-29; 11:10-26)

17 ลูกชายของเชมคือ เอลาม อัสซุร อารบักซาด ลูต พวกลูกชายของอารัมคือ †† อูส ฮูล เกเธอร์และเมเซค

18 อารบักซาดเป็นพ่อของเซล่าห์ และเซล่าห์ก็เป็นพ่อของเอเบอร์

19 เอเบอร์มีลูกชายสองคน คนหนึ่งชื่อ เปเลก †† (เพราะว่าในช่วงชีวิตของเขา ได้มีการแบ่งดินแดนออกตามภาษาที่แตกต่างกัน) และน้องชายของเขาชื่อว่าโยกทาน 20 โยกทานเป็นพ่อของอัลโมดัด เซเลฟ ฮาซารมาเวท เยราห์ 21 ฮาโดรัม อูซาล ดิคลาห์ 22 เอบาล ††† อาบีมาเอล เชบา 23 โอฟีร์ ฮาวิล่าห์และโยบับ พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของโยกทาน

† เสท หรือ อิทไทต์ †† พวกลูกชายของอารัมคือ คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูหนึ่งฉบับ ฉบับกรีกโบราณบางฉบับ และในปฐมกาล 10:23 ของฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน แต่ในข้อนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า ลูกชายของเชมคือ เอลาม อัสซุร อารบักซาด ลูต อารัม อูส ฮูล เกเธอร์และเมเซค ††† เปเลก ชื่อนี้มีความหมายว่า "การแบ่งแยก" †††† เอบาล หรือ "โอบาล" ดูในปฐมกาล 10:28

† ดีฟัท หรือ รีฟัท †† มิสราอิม หรือ อียิปต์

เชื้อสายของเซม

(ปฐม. 11:10-26)

24 เซม อารบักซาด เชลาห์ 25 เอเบอร์ เปเลก เรอู 26 เสรุก นา
โสร เทราห์ 27 และอับราม (ก็คืออับราฮัม)

เชื้อสายอับราฮัม

(ปฐม. 25:1-4, 12-16)

28 ลูกชายของอับราฮัมคือ อิสอัคและอิซมาเอล

29 และต่อไปนี่ก็คือพวกลูกหลานของพวกเขา

ลูกหลานของนางฮักกากับอับราฮัม

(ปฐม. 25:13-15)

ลูกชายหัวปีของอิซมาเอล คือเนบาโยธ ต่อด้วยเคดาร์ อัดบีเอล
มิบซัม 30 มิซมา ดูมาห์ มัสสา ฮาดัด เทมา 31 เยซูร์ นาพิซและ
เคเดมาห์ พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของอิซมาเอล

ลูกหลานของนางเคตุราห์กับอับราฮัม

(ปฐม. 25:1-4)

32 เคตุราห์เป็นเมียผู้น้อยของอับราฮัม นางได้คลอดลูกชายออก
มา มีชื่อดังต่อไปนี้คือ คิมราน โยกซาน เมดาน มีเดีย นิชบาก
และชูอาห์

ลูกชายของโยกซานคือ เชบาและเดดาน

33 ลูกชายของมีเดียคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาบีดา และเอ
ลดอาห์

พวกเขาล้วนเป็นลูกหลานของนางเคตุราห์

ลูกหลานของนางซาร่าห์กับอับราฮัม

34 อับราฮัมเป็นพ่อของอิสอัค ลูกชายของอิสอัคคือ เอชวาและ
อิสราเอล

ลูกหลานของเอชวา

(ปฐม. 36:10-18)

35 ลูกชายของเอชวา คือ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูซ ยาลาม และโค
ราห์

36 ลูกชายของเอลีฟัสคือ เทมาน โอมาร์ เศโฟ † กาทาม เคนัส
ทิมนาและอามาเลค

37 ลูกชายของเรอูเอล คือ นาห์ท เศราห์ ซัมมาห์และมิสซาห์

ลูกหลานของเสอีร์

(ปฐม. 36:20-28)

38 ลูกชายของเสอีร์ คือ โลทาน โชบาล ติเบโอน อานาห์ ตีโชน
เอเซอร์ และตีซาน

39 ลูกชายของโลทาน คือ โฮรีและโฮมัม †† และน้องสาวของโล
ทานคือทิมนา

40 ลูกชายของโชบาลคือ เอลียัน มานาฮาท เอบาล เซฟีและโอ
นัม

ลูกชายของติเบโอน คืออัยยาห์และอานาห์

41 ลูกชายของอานาห์ คือ ตีโชน

ลูกชายของตีโชน คือ ฮัมราน เอชบาน อิธรานและเคราน

42 ลูกชายของเอเซอร์ คือ บิลฮาน ศวานและยาอาคาน

ลูกชายของตีซานคือ อูส และออรัน

† เศโฟ หรือ "เศฟี" †† โฮมัม หรือ "เฮมาน" ดูในปฐมกาล 36:22

พวกกษัตริย์ของเอโดม

(ปฐม. 36:31-43)

43 ต่อไปนี้คือบรรดากษัตริย์ที่ได้ปกครองอยู่ในแผ่นดินของเอ
โดม ก่อนที่จะมีกษัตริย์ปกครองชาวอิสราเอล

คือ เบลาคีเป็นลูกชายของเบออร์ เมืองของเขามีชื่อว่าดินฮา
บาห์

44 เมื่อเบลาคีตาย โยบับลูกชายของเศราห์ที่มาจากโบสราก็ได้
ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

45 เมื่อโยบับตาย หุซามที่มาจากแผ่นดินของชาวเทมานก็ได้
ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

46 เมื่อหุซามตาย ฮาดัดลูกชายของเบดัดก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์
แทน ฮาดัดเป็นผู้ที่รบชนะชาวมีเดียในประเทศของพวกเขาโม
อับ เมืองของเขามีชื่อว่าอาวีท

47 หลังจากที่ฮาดัดตาย สัมลาห์ที่มาจากมัสเรคาก็ได้ขึ้นเป็น
กษัตริย์แทน

48 เมื่อสัมลาห์ตาย ชาอูลที่มาจากเรโโบทซึ่งตั้งอยู่ติดกับแม่
น้ำยูเฟรติสก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

49 เมื่อชาอูลตาย บาลฮันลูกชายของอัครโบร์ก็ได้ขึ้นเป็น
กษัตริย์แทน

50 เมื่อบาลฮันตาย ฮาดัดก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์แทน เมือง
ของเขามีชื่อว่าปาอี † เมียของเขาชื่อว่าเมเททาเบล นางเป็น
ลูกสาวของนางมัทเรต ซึ่งเป็นลูกสาวของเมซาหับ 51 แล้วฮา
ดัดก็ตาย

พวกหัวหน้าเผ่าของเอโดมคือ ทิมนา อาลียาห์ เยเรท 52 โอโฮลี
บามาห์ เอลาห์ ปิโนน 53 เคนัส เทมาน มิบซาร์ 54 มกดีเอล อิ
ราม พวกเขาล้วนเป็นหัวหน้าเผ่าของเอโดม

ลูกชายของอิสราเอล

2 ต่อไปนี้คือพวกลูกชายของอิสราเอลคือ รูเบน สิเมโอน เลวี
ยูดาห์ อิสสาคาร์ เศบูลุน 2 ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี
กาดและอาเซอร์

เชื้อสายของยูดาห์

3 ลูกชายของยูดาห์ คือ เออร์ โอนันและเชลาห์ ทั้งสามคนนี้มีแม่
ชื่อนางบัทชัว † ซึ่ง เป็นชาวคานาอัน เออร์ซึ่งเป็นลูกชายหัวปี
ของยูดาห์นั้นได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ พระ
องค์จึงฆ่าเขา 4 ส่วนทามาร์ซึ่งเป็นลูกสะใภ้ของยูดาห์ได้คลอด
ลูกชายชื่อเปเรศและเศราห์ให้กับยูดาห์ †† ยูดาห์มีลูกชายทั้ง
หมดห้าคน

5 ลูกชายของเปเรศ คือ เฮสโรนและฮามูล

6 ลูกชายของเศราห์ คือ คิมรี เอธาน เฮมาน คาลโคลล์ และดารา
รวมทั้งหมดห้าคน

7 ลูกชายของคิมรี คือ คารมี ลูกชายของคารมีคืออาคาน †† อา
คานเป็นผู้ที่นำความยากลำบากมาให้กับอิสราเอล เมื่อเขาไม่
ซื่อสัตย์ เขาแอบยกยอกของที่ต้องเผ่าอุทิศให้กับพระยาห์เวห์
เอาไว้อีก

8 ลูกชายของเอธานคืออาซาริยาห์

9 ลูกชายของเฮสโรนที่เกิดจากเขา คือ เยราเมเอล ราม และเค
ลูป ††

† ปาอี หรือ "ปาอู" †† บัทชัว ชื่อนี้หมายถึง "ลูกสาวของชวา" ดูในปฐม
กาล 38:2 †† ทามาร์ ... ยูดาห์ ยูดาห์ได้มีเพศสัมพันธ์กับทามาร์ซึ่งเป็นลูกสะ
ใภ้ของเขาและทำให้นางตั้งท้อง ดูในปฐมกาล 38:12-30 ††† อาคาน หรือ "
อาคาร์" ดูในโยชูวา 7:11 ††† เกลูบัย หรือ "คาเลบ"

เชื้อสายของราม

10 รามเป็นพ่อของอัมมีนาดับ อัมมีนาดับเป็นพ่อของนาโชนซึ่งเป็นผู้นำของประชาชนชาวยูดาห์ 11 นาโชนเป็นพ่อของสัลมา สัลมาเป็นพ่อของโบอาส 12 โบอาสเป็นพ่อของโอบัด โอบัดเป็นพ่อของเจสซี 13 เจสซีเป็นพ่อของเอลีอัป ลูกชายหัวปีของเขา ลูกชายคนที่สองคืออาบีนาดับ และคนที่สามคือชิมเอา 14 ลูกชายคนที่สี่คือเนธันเอล คนที่ห้าคือออร์ดัย 15 คนที่หกคือโอเชม คนที่เจ็ดคือดาวิด 16 และพี่สาวของพวกเขาเป็นนางเศรฺยาห์ และอาบีเกิล ลูกชายของนางเศรฺยาห์ คือ อาบีชัย โยอาบ และอาสาเอล รวมทั้งหมดสามคน 17 นางอาบีเกิลมีลูกคืออามาสาและพ่อของอามาสาคือเยเธอร์ เป็นชาวอิซมาเอล

เชื้อสายของคาเลบ

18 คาเลบลูกชายของเฮสโรน มีลูกสาวกับนางอาชูปาห์เมียของเขา คือนางเยรีโอท † พวกลูกชายของนางเยรีโอท คือ เยเซอร์ โชบับและอาร์โดน 19 เมื่อนางอาชูปาห์ตาย คาเลบได้แต่งงานกับนางเอฟราธาห์และนางก็ได้คลอดลูกชายชื่อเฮอร์ 20 เฮอร์เป็นพ่อของอูรีและอูรีก็เป็นพ่อของเบซาเลล 21 ต่อมา เฮสโรนได้ไปมีเพศสัมพันธ์กับลูกสาวของมาคีร์ มาคีร์เป็นพ่อของกิเลอาด †† (เฮสโรนได้แต่งงานกับนางเมื่อเขามีอายุได้หกสิบปี) นางได้คลอดลูกชายชื่อว่าเสกบให้กับเขา 22 เสกบเป็นพ่อของยาอีร์ ยาอีร์ได้ครอบครองเมืองถึงยี่สิบสามเมืองอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด 23 แต่เกซุร์และอาร์มได้เข้ามายึดหมู่บ้านต่างๆของยาอีร์ และเมืองเคนาห์กับหมู่บ้านต่างๆของมัน รวมทั้งหมดถึงหกสิบหมู่บ้าน เมืองต่างๆเหล่านี้เป็นของพวกลูกชายของมาคีร์พ่อของกิเลอาด 24 ภายหลังจากที่เฮสโรนตาย คาเลบได้ไปมีเพศสัมพันธ์กับนางเอฟราธาห์ (เมียของเฮสโรนคือนางอาบียาห์) และนางเอฟราธาห์ได้คลอดลูกชายชื่ออัสซูร์ให้กับเขา อัสซูร์คือผู้ก่อตั้งเทโอา

เชื้อสายของเยราเมเอล

25 เฮสโรนมีลูกชายหัวปีคือเยราเมเอล เยราเมเอลมีลูกชายหัวปีคือ ราม ต่อจากรามคือ บุนาห์ โอรัน โอเชม และอาหิยาห์ 26 เยราเมเอลมีเมียอีกคนหนึ่งชื่ออาทาราห์ นางเป็นแม่ของโอนัน 27 ราม ลูกชายหัวปีของเยราเมเอล มีลูกชายคือมาอัส ยามิน และเอเคอร์ 28 ลูกชายของโอนันคือ ชัมมัยและยาดา ลูกชายของชัมมัยคือ นาดับและอาบีซัวร์ 29 เมียของอาบีซัวร์มีชื่อว่าอาบีฮาลิล นางคลอดลูกชายให้เขาสองคนคือ อัคบานและโมลิต 30 ลูกชายของนาดับคือ เสเลดและอัปปาอิม เสเลดตายไปโดยไม่มีลูก 31 ลูกชายของอัปปาอิมคือ อิซอี ลูกชายของอิซอีคือเชซัน และลูกชายของเชซันคืออัครัล 32 ลูกชายของยาดา ที่เป็นน้องชายของชัมมัย คือ เยเธอร์และโยนาธาน เยเธอร์ตายไปโดยไม่มีลูก 33 ลูกชายของโยนาธานคือ เปเลทและสะซา คนเหล่านี้คือลูกหลานของเยราเมเอล 34 เชซันไม่มีลูกชาย เขามีแต่ลูกสาว เขามีทาสชาวอียิปต์คนหนึ่งชื่อยารธา 35 เชซันจึงได้ยกลูกสาวของเขาให้เป็นเมียของยารธาซึ่งเป็นทาสของเขา และนางก็คลอดลูกชายชื่อว่าอัทัย

† ขอนี้มาจากสำเนาแปลโบราณในภาษาซีเรียโบราณ และในภาษาลาติน แต่อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า คาเลบมีลูกกับอาชูปาห์เมียของนูนากับนางเยรีโอท †† พ่อของกิเลอาด ในบางครั้ง พวกเขาจะเรียกผู้ก่อตั้งเมืองหรือประเทศว่า "พ่อ"

36 อัทัยเป็นพ่อของนาซัน และนาซันก็เป็นพ่อของคาบาด 37 คาบาดเป็นพ่อของเอฟาล และเอฟาลเป็นพ่อของโอบัด 38 โอบัดเป็นพ่อของเยสุ และเยสุเป็นพ่อของอาซาริยาห์ 39 อาซาริยาห์เป็นพ่อของเฮเลส และเฮเลสเป็นพ่อของเอลเอาสาห์ 40 เอลเอาสาห์เป็นพ่อของลิสสะมัย และลิสสะมัยเป็นพ่อของซัลลุม 41 ซัลลุมเป็นพ่อของเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์เป็นพ่อของเอลีซามา

เชื้อสายของคาเลบ

42 พวกลูกชายของคาเลบน้องชายของเยราเมเอล คือเมซาห์ บุตรหัวปี ผู้ที่ได้ก่อตั้งเมืองคีฟ และมาเรซาห์ลูกชายคนที่สองที่ได้ก่อตั้งเมืองเฮโบรน 43 ลูกชายของเฮโบรน คือ โครห์ ทับปูลาห์ เรคมและเชมา 44 เชมาเป็นพ่อของราธัม ราธัม เป็นผู้ก่อตั้งโยรเคอัม เรคมเป็นพ่อของซัมมัย 45 มาโอนเป็นลูกชายของซัมมัย และมาโอนเป็นผู้ก่อตั้งเบธซูร์ 46 นางเอฟาห์ซึ่งเป็นเมียน้อยของคาเลบ ได้คลอดลูกชายชื่อ ฮาราน โมซาและกาเชส ฮารานเป็นพ่อของกาเชส 47 ลูกชายของยาห์ดัย คือ เรเกม โยธาม เกซาน เปเลท เอฟาห์ และซาอ์ฟ 48 นางมาอาคาห์ซึ่งเป็นเมียน้อยของคาเลบ ได้คลอดลูกชายชื่อว่าเชเบอร์และทีระนะห์ 49 นางมาอาคาห์ยังเป็นแม่ของซาอ์ฟซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งมัดมันนาห์ และนางยังเป็นแม่ของเซวาซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งมัดเบนนาห์และกิเบอาด้วย ลูกสาวของคาเลบมีชื่อว่าอัครัล 50 คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบ พวกลูกชายของเฮอร์ที่เป็นลูกชายหัวปีของนางเอฟราธาห์ คือโซบาลผู้ก่อตั้งคิริยาทเยอริม 51 สัลมาผู้ก่อตั้งเบธเลเฮม และฮารเอฟผู้ก่อตั้งเบธกาเดอร์ 52 ลูกหลานของโซบาลผู้ก่อตั้งคิริยาท-เยอริม คือ ฮาโรเอห์ และประชาชนครึ่งหนึ่งของชาวมานาสาห์ 53 พวกตระกูลของคิริยาทเยอริม ประกอบไปด้วย ชาวอิทไรต์ ชาวฟู ชาวซุมมัท ชาวมิซรา คนเหล่านี้ได้มีลูกหลานสืบทอดเป็นชาวโคราห์ และชาวเอซทาโอล 54 พวกลูกหลานของสัลมาคือ ชาวเมืองเบธเลเฮม พวกเนโทฟาห์ ชาวเมืองอิทไรทเบธโยอาบ และครึ่งหนึ่งของพวกมานาสาห์ และพวกโคราห์ 55 คนในตระกูลผู้จัดบันทึก † ซึ่งอาศัยอยู่ในยาเบสประกอบด้วย ตระกูลทิวา ตระกูลชิมเอีและตระกูลสุดา พวกเขาเป็นชาวเคไนต์ที่สืบทอดมาจากอัมมัทซึ่งเป็นผู้ก่อตั้ง †† เบธเรคาบ

ลูกๆของดาวิด

(2 ซมอ. 3:2-5; 5:13-16; 1 พศด. 14:3-7)

3 ต่อไปนี้คือลูกชายของดาวิดที่เกิดในเมืองเฮโบรน คนแรกคือ อัมโนน มีแม่ชื่อ อาห์โนอัมเป็นชาวอิสเรเอล คนที่สองคือ ดาเนียล มีแม่ชื่อ อาบีกาอิล เป็นชาวคารเมล 2 คนที่สามคืออับซาโลม มีแม่ชื่อ มาอาคาห์ เป็นลูกสาวของกษัตริย์ทิลมัยแห่งเกซุร์ คนที่สี่คืออาโดเนียห์ มีแม่ชื่อฮักกิท 3 คนที่ห้าคือเซฟาทิยาห์ มีแม่ชื่อ อาบีตัล คนที่หกคือ อิทธิรัม จากเมียของดาวิดที่ชื่อเอกลาห์ 4 ลูกชายทั้งหกคนหนึ่งของดาวิดล้วนเกิดในเมืองเฮโบรน ซึ่งเป็นเมืองที่เขาเป็นกษัตริย์อยู่เป็นเวลาเจ็ดปีกับอีกหกเดือน

† ผู้จัดบันทึก คนที่ทำหน้าที่จัดบันทึกหรือคัดลอกบรรดาหนังสือหรือจดหมาย คนเหล่านี้ได้ใช้เวลาในการเขียนสิ่งต่างๆมากจนกระทั่งกลายเป็นผู้ชำนาญที่รู้ความหมายของตัวหนังสือเป็นอย่างดี †† ผู้ก่อตั้ง หรือแปลตรงๆคือ "พ่อ" หมายถึงผู้สร้างเมืองขึ้นมา

แก่มา) 23 พวกลูกหลานของเชลาห์นี้เป็นช่างปั้นหม้อและอาศัยอยู่ในเมืองเนทาอิมและเกเดธาห์ พวกเขาอยู่ที่นั่นเพื่อทำงานให้กับกษัตริย์

เชื้อสายของสิเมโอน

24 ลูกชายของสิเมโอนคือ เนมูเอล ยามีน ยาริบ เศราห์ และซาอูล 25 ลูกชายของซาอูลคือซัลลุม ลูกชายของซัลลุมคือมิบสั่ม ลูกชายของมิบสั่มคือมิชมา

26 ลูกชายของมิชมาคือ ฮัมมูเอล และลูกชายของฮัมมูเอลคือ คักเกอร์ ลูกชายของคักเกอร์คือซิเมอี 27 ซิเมอีมีลูกชายสิบหกคนและมีลูกสาวหกคน แต่พี่น้องของเขาไม่มีลูกมากมายเหมือนเขา ดังนั้น ตระกูลของพวกเขาจึงไม่ได้เป็นตระกูลที่มีคนมากนักในยูดาห์

28 ลูกหลานของซิเมอีได้อาศัยอยู่ในเบเออร์เซบา โมลาดาห์ ฮาซารซูอาล 29 บิลฮาห์ เอเซม โทลิต 30 เบธูเอล โฮรมาห์ คิกลาก 31 เบธูมาราโคท ฮาซารสุลิม เบธบีรี และที่ฮาอาราอิม เมืองเหล่านี้เป็นของพวกเขา จนกระทั่งดาวิดได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ 32 หมู่บ้านต่างๆในแถบนั้น ประกอบไปด้วย เอตมม อายิน รีมโมเน ไทเคนและอาซัน รวมทั้งหุบเขาเมือง 33 ยังมีหมู่บ้านอื่นๆอีกไกลไปจนถึงเมืองบาอัล นี่คือนิคมที่ที่พวกเขาได้ไปตั้งรกราก แล้วพวกเขาได้เก็บรักษารายชื่อของบรรพบุรุษไว้

34 นี่คือรายชื่อของผู้นำเผ่าต่างๆคือ เมโซบับ ยัมเลค โยซาห์ คือลูกชายของอามาซียาห์ 35 โยเอล และเยสุที่ เป็นลูกชายของโยซียาห์ที่เป็นลูกชายของเสโรอาห์ที่เป็นลูกชายของอาลีเอล 36 เอลิโอเอไนย ยาอาโคบาร์ เยโซฮายาห์ อาสยาห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เบไนยาห์ 37 และคีคาเป็นลูกชายของซิปที่ เป็นลูกชายของอาโลนที่เป็นลูกชายของเยดาเยาห์ที่เป็นลูกชายของซิมรีที่เป็นลูกชายของเซโมอาห์ 38 รายชื่อเหล่านี้เป็นรายชื่อของพวกผู้นำตระกูลต่างๆ

และตระกูลของพวกเขาได้ขยายเพิ่มขึ้นอย่างมาก 39 แล้วพวกเขาได้เดินทางไปยังบริเวณที่อยู่นอกเมืองเกโดร์ไปทางทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อค้นหาทุ่งหญ้าให้กับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา 40 และที่นั่นพวกเขาได้พบทุ่งหญ้าที่ดีและอุดมสมบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่กว้างขวาง เจียบสงบสุข ซึ่งพวกเชื้อสายของฮามเคยอยู่มาก่อน 41 ในสมัยของกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ พวกที่มีชื่ออยู่ดังกล่าวข้างต้นนั้นได้เข้ามา และได้มาโจมตีพวกฮามและทำลายเต็นท์ของพวกฮามทิ้ง และพวกนั้นก็ยังได้ต่อสู้กับพวกเมอูนิมด้วย และได้ทำลายพวกเมอูนิมจนสิ้นซากอย่างที่เห็นมาจนถึงทุกวันนี้ และพวกนั้นก็ตั้งรกรากอยู่ที่นั่นแทน เพราะว่ามันเป็นสถานที่ที่มีทุ่งหญ้าให้กับฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขา

42 มีพวกสิเมโอนประมาณห้าร้อยคนได้ไปที่ภูเขาเสอีร์ โดยมีเปลาทียาห์ เนออารียาห์ เรไฟยาห์และอุสซีเอล ลูกชายทั้งหลายของอิซอีเป็นผู้นำ 43 พวกเขาได้ทำลายพวกอามาเลคที่ยังหลงเหลืออยู่และหลบหนีอยู่ที่นั่น และชาวสิเมโอนเหล่านั้นก็ได้อาศัยอยู่ที่ภูเขาเสอีร์นั้นมาจนถึงทุกวันนี้

ลูกหลานของรูเบน

5 บรรดาลูกชายของรูเบน ที่เป็นลูกชายหัวปีของอิสราเอล (รูเบนเป็นลูกชายคนแรก แต่เขาต้องเสียสิทธิลูกชายหัวปีให้กับพวกลูกชายของโยเซฟ เพราะเขาไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียคนหนึ่งของพ่อเขา โยเซฟเป็นลูกอีกคนหนึ่งของอิสราเอล ชื่อของรูเบนจึงไม่ได้บันทึกอยู่ในบัญชีรายชื่อของลูกชายหัวปี 2 และถึงแม้ว่ายูดาห์จะเป็นคนที่โดดเด่นที่สุดในหมู่พี่น้องทั้งหลาย และผู้นำก็สืบทอดมาจากเขา แต่สิทธิพิเศษของลูกชายหัวปีก็ยังคงเป็นของโยเซฟอยู่) 3 บรรดาลูกชายของรูเบนผู้เป็นลูกชายหัวปีของอิสราเอล คือ

ฮาโนค บัลลูล เฮสโรนและคารมี

4 บรรดาลูกหลานของโยเอลคือ เซโมอาห์ ลูกชายของเซโมอาห์คือโกก ลูกชายของโกกคือซิเมอี 5 ลูกชายของซิเมอีคือมีคาห์ ลูกชายของมีคาห์คือเรออายาห์ ลูกชายของเรออายาห์คือบาอัล 6 ลูกชายของบาอัลคือเบเอราห์ กษัตริย์ที่กิลทาล-ปิลเสอร์ แห่งอัสซีเรีย ได้จับเบเอราห์ไปเป็นเชลย เบเอราห์เป็นหัวหน้าเผ่าของชาวรูเบน

7 พวกญาติๆของโยเอลตามตระกูล ได้ถูกจัดไว้ในบัญชีรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา คือเยอีเอลลูกชายหัวปี ต่อมาก็เศคาริยาห์ 8 และเวลาที่ เป็นลูกชายของอาซาห์ที่เป็นลูกชายของเซมาที่เป็นลูกชายของโยเอล เผ่ารูเบนได้อาศัยอยู่ในอาโรเออร์ไกลไปถึงเมืองเนโบและบาอัล-เมโอน 9 และทางด้านตะวันออก พวกเขาได้อาศัยอยู่ไกลออกไปถึงบริเวณที่เริ่มทะเลทรายที่อยู่ฝั่งนี้ของแม่น้ำยูเฟรติส เพราะสัตว์เลี้ยงของพวกเขาได้ทวีขึ้นอย่างมากในแผ่นดินกิลอาด 10 และในสมัยของซาอูล พวกเขาได้ทำสงครามกับชาวฮาการ์และได้เอาชนะคนเหล่านั้นได้ แล้วชาวรูเบนก็ได้อาศัยอยู่ในเต็นท์ของพวกฮาการ์ ทั่วแคว้นทางด้านตะวันออกของกิลอาด

บรรดาลูกหลานของกาต

11 บรรดาลูกหลานของกาตอาศัยอยู่ในพื้นที่ที่ติดกับเผ่ารูเบนในแผ่นดินของบาซาน ไกลไปจนถึงเมืองสาเลคาห์ 12 ในบาซาน โยเอลเป็นหัวหน้า ซาฟามเป็นรองหัวหน้า และยานัยเป็นผู้พิพากษา 13 และบรรดาญาติๆของพวกเขาก็นับตามตระกูลคือ มีตุาเอล เมซูลลาม เซบา โยรัย ยาคาน คีอาและเอเบอร์ รวมทั้งหมัดเจ็ดคน 14 พวกเขาเป็นลูกหลานของอาบิฮายิล ซึ่งเป็นลูกชายของหุรี ที่เป็นลูกชายของยาโรอาห์ ที่เป็นลูกชายของกิลอาด ที่เป็นลูกชายของมีคาเอล ที่เป็นลูกชายของเยซิชัย ที่เป็นลูกชายของยาโด ที่เป็นลูกชายของบูนัส 15 อาหิเป็นลูกชายของอับดีเอล ที่เป็นลูกชายของกุนี อาหิเป็นหัวหน้าของครอบครัวพวกเขา

16 บรรดาลูกหลานของกาตได้อาศัยอยู่ในกิลอาด ในบาซาน และตามหมู่บ้านชนเมืองบาซาน และอยู่ในดินแดนที่เป็นทุ่งหญ้าของซาโรนเรื่อยไปจนถึงเขตแดนของมัน

17 รายชื่อของคนเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกจัดไว้ในบัญชีรายชื่อเชื้อสายของพวกเขานี้ ในช่วงยุคสมัยของกษัตริย์โยรัมแห่งยูดาห์ และช่วงยุคสมัยของกษัตริย์เยโรโบอัมของอิสราเอล

ทหารส่วนหนึ่งที่ชำนาญศึก

18 ชาวรูเบน ชาวกาตและครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์ที่เป็นนักรบที่กล้าหาญ ผู้ถือโล่และดาบ ผู้ที่สามารถใช้ธนู และชำนาญศึก มีจำนวนทั้งสิ้น สี่หมื่นสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมทั้งจะเข้ารับใช้ในกองทัพ 19 พวกเขาได้ทำสงครามขับเคี่ยวกับชาวฮาการ์เยทุร์ นาฟิซและโนดบ 20 พวกเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือกับพระเจ้าในสนามรบ พระองค์ก็ได้ตอบคำอธิษฐานของพวกเขา เพราะพวกเขาไว้วางใจในพระองค์ พระองค์ยอมให้พวกเขาชนะชาวฮาการ์และพวกที่อยู่กับคนเหล่านั้นด้วย 21 พวกเขาได้เข้ายึดเอาฝูงสัตว์ของคนเหล่านั้นไว้ (มี อูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพันตัว) และจับหนึ่งหมื่นคนไปเป็นเชลย 22 ชาวฮาการ์มากมายถูกฆ่าตายในการสู้รบ เพราะว่าชัยชนะในสงครามนี้มาจากพระเจ้า และคนทั้งสองเผ่าครั้งนั้นก็ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของชาวฮาการ์จนถึงสมัยที่ชาวอิสราเอลถูกจับไปเป็นเชลย

23 คนของเผ่ามนัสเสห์ครึ่งหนึ่งก็ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งนั้นด้วย ตั้งแต่บาซานเรื่อยไปจนถึงบาอัลเฮอริโมน เสนีร์ และภูเขาเฮอริโมน พวกเขามีจำนวนมากมาย

24 ต่อไปนี่คือหัวหน้าของตระกูลต่างๆของพวกเขาคือ เอเฟอร์ อิซอี เอลีเอล อัสรีเอล เยเรมียาห์ โฮดาเวียห์และยาดีเอล หัวหน้าตระกูลพวกนี้ แข็งแรง กล้าหาญและมีชื่อเสียง 25 แต่พวกเขาได้

ทำบาปต่อพระเจ้าของบรรพบุรุษพวกเขา พวกเขาไปนมัสการพระต่างๆของคนในแผ่นดินนั้น ซึ่งเป็นคนที่พระเจ้าได้ทำลายไปแล้วต่อหน้าพวกเขา

²⁶ พระเจ้าของอิสราเอลจึงได้ปลุกเร้าความโกรธของกษัตริย์ปูลแห่งอัสซีเรีย ซึ่งก็คือกษัตริย์ทิกลท-ปิลเสอร์แห่งอัสซีเรียนตนเอง และเขาก็ได้มาสู้รบและได้ขับไล่ชาวรูเบน ชาวกาตและครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ออกไปจากแผ่นดิน เขาได้กวาดต้อนคนเหล่านั้นไปที่ฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮาราและที่แม่น้ำโกซาน ซึ่งเป็นสถานที่ที่ชนเผ่าเหล่านี้ยังคงอาศัยอยู่จนถึงทุกวันนี้

เหล่าลูกหลานของเลวี

6 บรรดาลูกชายของเลวีคือ เกอร์โชน โคซาทและเมรารี
² บรรดาลูกชายของโคซาทคือ อัมราม อิสซาร์ เฮโบรนและอุสซีเอล
³ ลูกๆของอัมรามคือ อาโรน โมเสสและมิเรียม พวกเขาเป็นพี่น้องของอาโรนคือ นาดับ อาบิฮู เอลเออาซาร์และอิธามาร์ ⁴ เอลเออาซาร์เป็นพ่อของฟีเนหัส ฟีเนหัสเป็นพ่อของอาบิฮู ⁵ อาบิฮูเป็นพ่อของบุคคี และบุคคีเป็นพ่อของอุสซี ⁶ อุสซีเป็นพ่อของเศราหิยาห์ เศราหิยาห์เป็นพ่อของเมรโยท ⁷ เมรโยทเป็นพ่อของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นพ่อของอาหิทูป ⁸ อาหิทูปเป็นพ่อของศาโดก และศาโดกก็เป็นพ่อของอาหิมาอัส ⁹ อาหิมาอัสเป็นพ่อของอาซาริยาห์ อาซาริยาห์เป็นพ่อของโยฮานัน ¹⁰ โยฮานันเป็นพ่อของอาซาริยาห์ (คนผู้นี้ได้เป็นนักบวชรับใช้อยู่ในวิหารที่ซาโลมอนได้สร้างขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม) ¹¹ อาซาริยาห์เป็นพ่อของอามาริยาห์ อามาริยาห์เป็นพ่อของอาหิทูป ¹² อาหิทูปเป็นพ่อของศาโดก และศาโดกก็เป็นพ่อของซัลลุม ¹³ ซัลลุมเป็นพ่อของฮิลคิยาห์ และฮิลคิยาห์เป็นพ่อของอาซาริยาห์ ¹⁴ อาซาริยาห์เป็นพ่อของเสโรอาห์ ส่วนเสโรอาห์ก็เป็นพ่อของเยโฮชาดัก ¹⁵ เยโฮชาดักถูกจับไปเป็นเชลยเมื่อครั้งที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ยูดาห์และเมืองเยรูซาเล็ม ด้วยนำมือของเนบู-คัตเนสซาร์

ลูกหลานของเลวี

¹⁶ บรรดาลูกหลานของเลวี คือ เกอร์โชน โคซาทและเมรารี
¹⁷ ต่อไปนี่คือชื่อของลูกๆเกอร์โชน คือ ลิบนิและซิมเออิ
¹⁸ บรรดาลูกชายของโคซาทคือ อัมราม อิสซาร์ เฮโบรนและอุสซีเอล
¹⁹ บรรดาลูกชายของเมรารีคือ มาห์ลีและมุซึ
 ต่อไปนี่จะเป็นเหล่าตระกูลของชาวเลวีซึ่งเรียงตามลำดับรายชื่อของบรรพบุรุษของพวกเขา
²⁰ ลูกชายของเกอร์โชน คือลิบนิ ลูกชายของลิบนิคือยาหาท ลูกชายของยาหาทคือคิมมาห์ ²¹ ลูกชายของคิมมาห์คือโยอาห์ ลูกชายของโยอาห์คืออิดโด ลูกชายของอิดโดคือ เศราห์ ลูกชายของเศราห์คือเยอาเธร์
²² ต่อไปนี่คือลูกหลานของโคซาท ลูกชายของโคซาทคือ อัมมีนาดับ ลูกชายของอัมมีนาดับคือโคราห์ ลูกชายของโคราห์ คืออัสสิร์ ²³ (ลูกชายของโคราห์ คือเอลคานาห์ เอบียาซาฟและอัสสิร์) ²⁴ ลูกชายของอัสสิร์คือทาห์ท ลูกชายของทาห์ทคืออูร์เอล ลูกชายของอูร์เอลคืออุสซียาห์ ลูกชายของอุสซียาห์คือซาอูล ²⁵ ลูกชายของเอลคานาห์คือ อามาสัยและอาหิโมท ²⁶ ลูกชายของอาหิโมทคือเอลคานาห์ ลูกชายของเอลคานาห์คือไศฟัย ลูกชายของไศฟัยคือนาห์ท ²⁷ ลูกชายของนาห์ท คือเอลีอับ ลูกชายของเอลีอับคือเยโรธัม ลูกชายของเยโรธัมคือเอลคานาห์ ลูกชายของเอลคานาห์คือซามูเอล ²⁸ ลูกชายของซามูเอลคือ โยเอลซึ่งเป็นลูกชายคนแรก คนที่สองคืออาบิยาห์ ²⁹ ลูกชายของเมรารีคือ มาห์ลี ลูกชายของมาห์ลีคือลิบนิ ลูกชายของลิบนิคือซิมเออิ ลูกชายของซิมเออิคืออุสซาร์ ³⁰ ลูกชาย

ของอุสซาร์คือซิมเออิ ลูกชายของซิมเออิ คือฮักกิยาห์ ลูกชายของฮักกิยาห์คืออัสยาห์

ดาวิดแต่งตั้งนักร้องของวิหาร

³¹ ต่อไปนี่คือคนที่ดาวิดได้แต่งตั้งให้ดูแลเรื่องการร้องเพลงในวิหารของพระยาห์เวห์ หลังจากที่หีบศักดิ์สิทธิ์ ได้มาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มแล้ว ³² และพวกเขาได้รับใช้ด้วยการร้องเพลงอยู่ต่อหน้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ หรือที่เรียกว่าเต็นท์นัดพบ พวกเขาได้รับใช้อยู่จนกระทั่งซาโลมอนได้สร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม และพวกเขาได้ทำงานรับใช้ตามที่ได้รับมอบหมายมา และตามกฎระเบียบทางพิธีกรรม

³³ ต่อไปนี่คือผู้ที่ได้รับใช้ในกการนมัสการพร้อมกับลูกหลานของพวกเขา

จากตระกูลโคซาท คือ เฮมานที่เป็นนักร้อง ที่เป็นลูกชายของโยเอลที่เป็นลูกชายของซามูเอล ³⁴ ที่เป็นลูกชายของเอลคานาห์ ที่เป็นลูกชายของเยโรธัม ที่เป็นลูกชายของเอลีเอล ที่เป็นลูกชายของโทอาห์ ³⁵ ที่เป็นลูกชายของศุฟ ที่เป็นลูกชายของเอลคานาห์ ที่เป็นลูกชายของมาสาท ที่เป็นลูกชายของอามาสัย ³⁶ ที่เป็นลูกชายของเอลคานาห์ที่เป็นลูกชายของโยเอล ที่เป็นลูกชายของอาซาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของเศฟีนยาห์ ³⁷ ที่เป็นลูกชายของทาห์ท ที่เป็นลูกชายของอัสสิร์ ที่เป็นลูกชายของเอบียาซาฟ ที่เป็นลูกชายของโคราห์ ³⁸ ที่เป็นลูกชายของอิสซาร์ ที่เป็นลูกชายของโคซาท ที่เป็นลูกชายของเลวี ที่เป็นลูกชายของอิสราเอล

³⁹ และเพื่อนร่วมงานของเฮมาน ที่ยืนอยู่ทางขวาของเขาคืออัสยาฟ ลูกชายของเบเรคิยาห์ ที่เป็นลูกชายของซิมเออิ ⁴⁰ ที่เป็นลูกชายของมีคาเอล ที่เป็นลูกชายของบาอาเสยาห์ ที่เป็นลูกชายของมัลคิยาห์ ⁴¹ ที่เป็นลูกชายของเอเฟไน ที่เป็นลูกชายของเศราห์ ที่เป็นลูกชายของอาดายาห์ ⁴² ที่เป็นลูกชายของเอธาน ที่เป็นลูกชายของคิมมาห์ ที่เป็นลูกชายของซิมเออิ ⁴³ ที่เป็นลูกชายของยาหาท ที่เป็นลูกชายของเกอร์โชน [†] ที่เป็นลูกชายของเลวี

⁴⁴ และลูกหลานของเมรารี เพื่อนร่วมงานของพวกเขา ที่ยืนอยู่ซ้ายมือ คือลูกหลานของเมรารี ประกอบด้วยเอธานลูกชายของคิซึ ที่เป็นลูกชายของอับดี ที่เป็นลูกชายของมัลลูล ⁴⁵ ที่เป็นลูกชายของฮาซาบิยาห์ ที่เป็นลูกชายของอามาซิยาห์ ที่เป็นลูกชายของฮิลคิยาห์ ⁴⁶ ที่เป็นลูกชายของอัมมี ที่เป็นลูกชายของบานี ที่เป็นลูกชายของเซเมอร์ ⁴⁷ ที่เป็นลูกชายของมาห์ลี ที่เป็นลูกชายของมุซึ ที่เป็นลูกชายของเมรารี ที่เป็นลูกชายของเลวี

⁴⁸ บรรดาญาติๆของชาวเลวี ได้อุทิศตัวให้กับงานบริการทุกอย่างในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นบ้านของพระเจ้า ⁴⁹ แต่อาโรนและบรรดาลูกหลานของเขา ได้ทำหน้าที่เผ่าสัตรีทั้งตัวถวายบนแท่นบูชาที่ใช้สำหรับเรื่องนี้ และเผ่าเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอมรวมทั้งทำงานทุกอย่างภายในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดด้วย และพวกเขาได้กำจัดบาปและความไม่บริสุทธิ์ให้กับชาวอิสราเอลตามที่โมเสสผู้รับใช้พระเจ้าได้สั่งเอาไว้

พวกลูกหลานของอาโรน

⁵⁰ ต่อไปนี่คือพวกลูกหลานของอาโรน อาโรนมีลูกชายชื่อเอลเออาซาร์ ที่มีลูกชายชื่อฟีเนหัส ที่มีลูกชายชื่ออาบิฮู ⁵¹ ที่มีลูกชายชื่อบุคคี ที่มีลูกชายชื่ออุสซี ที่มีลูกชายชื่อเศราหิยาห์ ⁵² ที่มีลูกชายชื่อเมรโยท ที่มีลูกชายชื่ออามาริยาห์ ที่มีลูกชายชื่ออาหิทูป ⁵³ ที่มีลูกชายชื่อศาโดก ที่มีลูกชายชื่ออาหิมาอัส

† เกอร์โชน หรือ เกอร์โชม ก็เป็นคนเดียวกัน

ที่พิภกอาศัยของครอบครัวชาวเลวี

(ยชว. 21:1-42)

54 ต่อไปนี่คือที่พิภกอาศัยของลูกหลานของอาโรนตามชุมชนของพวกเขา ในเขตแดนของพวกเขา

ตระกูลโคฮาตได้รับส่วนแบ่งส่วนแรกของที่ดินที่ได้มอบให้กับชาวเลวี 55 พวกเขาได้เมืองเฮโบรนที่อยู่ในแผ่นดินของยูดาห์และทุ่งหญ้าโดยรอบ 56 แต่บริเวณท้องทุ่งที่อยู่ไกลออกไปจากเมืองนั้นและพวกหมู่บ้านโดยรอบเป็นของคาเลบลูกชายของเยฟุนเนห์ 57 บรรดาลูกหลานของอาโรนได้รับเมืองสำหรับสิทธิ์ ๓ หลายเมือง เช่น เมืองเฮโบรน ลิบนาห์และทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองยาทัทร์ เมืองเอชเทโมอาและทุ่งหญ้ารอบๆ 58 เมืองฮีเลนและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองเดบิร์และทุ่งหญ้ารอบๆ 59 เมืองอาซันและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองยูทาทท์และทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองเบรเซเมซและทุ่งหญ้ารอบๆ 60 แล้วในเขตแดนของเผ่าเบนยามิน พวกชาวเลวีได้รับเมืองกิเบโอนและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองเกบาและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองอาเลเมทและทุ่งหญ้ารอบๆ เมืองอานาโททและทุ่งหญ้ารอบๆ

ตระกูลโคฮาตได้เมืองไปทั้งหมดสิบสามเมือง

61 และจากการจับสลาก ลูกหลานที่เหลือของโคฮาตก็ได้รับเมืองอีกสิบเมือง มาจากตระกูลทั้งหลายในเผ่าของเอฟราอิม เผ่าดาน และเผ่ามันัสเสห์ครึ่งเผ่า

62 ส่วนตระกูลต่างๆของเกอร์โซมได้รับเมืองสิบสามเมืองจากชนเผ่าอิสสาคาร์ อาเซอร์ นัฟทาลีและคนเผ่ามันัสเสห์ครึ่งหนึ่งที่อยู่ในบาซัน

63 ส่วนตระกูลต่างๆของเมรารี พวกเขาจับสลากได้รับเมืองสิบสองเมือง จากชนเผ่ารูเบน กาดและเศบูลุน

64 ดังนั้น ชาวอิสราเอลทั้งหลายจึงได้มอบเมืองต่างๆเหล่านั้นพร้อมกับทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์มากมายให้แก่ชาวเลวี 65 พวกชาวเลวีได้รับเมืองทั้งหมดเหล่านั้นมาจากชนเผ่ายูดาห์ สิเมโอนและเบนยามิน จากการจับสลากแบ่งกัน

66 มีตระกูลบางตระกูลในกลุ่มลูกหลานของโคฮาตที่ได้รับเมืองต่างๆมาเป็นเขตแดนของพวกเขา จากชนเผ่าเอฟราอิม 67 พวกเอฟราอิมได้ให้เมืองสำหรับสิทธิ์หลายเมืองแก่พวกเขา เช่น เมืองเซเคมและทุ่งหญ้าโดยรอบในแถบเนินเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์และทุ่งหญ้ารอบๆ 68 โยกเมอัมและทุ่งหญ้ารอบๆเมืองเบรโฮโรนและทุ่งหญ้ารอบๆ 69 และจากเผ่าดาน เอลเทเค และทุ่งหญ้ารอบๆและกิบเบไทนและทุ่งหญ้ารอบๆ 70 เมืองอัยยาโลนและทุ่งหญ้ารอบๆเมืองกัทริมโมนและทุ่งหญ้ารอบๆ 70 พวกชาวอิสราเอลยังได้ให้เมืองอาเนอร์และทุ่งหญ้ารอบๆเมืองบิลอัมและทุ่งหญ้ารอบๆที่เป็นของคนเผ่ามันัสเสห์ครึ่งหนึ่งนั้น ให้กับตระกูลต่างๆที่เป็นลูกหลานของโคฮาตด้วย

ที่พิภกอาศัยของครอบครัวชาวเลวีอื่นๆ

71 ส่วนลูกหลานของเกอร์โซม ได้รับโกลานที่อยู่ในเมืองบาซันและทุ่งหญ้ารอบๆรวมทั้งอัททาโรทและทุ่งหญ้ารอบๆมาจากครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามันัสเสห์

72 พวกเขาได้รับเคเดซกับทุ่งหญ้ารอบๆดาเบร์กับทุ่งหญ้ารอบๆ 73 ราโมทกับทุ่งหญ้ารอบๆและอานเมรรวมทั้งทุ่งหญ้ารอบๆจากเผ่าอิสสาคาร์

74 พวกเขาได้มาซาลกับทุ่งหญ้ารอบๆอับโดนกับทุ่งหญ้ารอบๆ หุกอกกับทุ่งหญ้ารอบๆและเรโหบกับทุ่งหญ้ารอบๆจากเผ่าอาเซอร์

† เมืองสำหรับสิทธิ์ เป็นเมืองพิเศษที่ชาวอิสราเอลสามารถวิ่งหนีเข้าไปและหลบซ่อนจากความโกรธของบรรดาญาติๆได้ถ้าหากเขาได้ไปฆ่าคนตายโดยไม่ตั้งใจ ดูใน โยชูวา 20:1-9 †† และจากเผ่าดาน ... และทุ่งหญ้ารอบๆ ข้อความนี้คนคัดลอกคงจะทำตกไป ดูเปรียบเทียบกับหนังสือโยชูวา 21:23

76 พวกเขาได้รับเคเดซในกาลิลีกับทุ่งหญ้ารอบๆอัมโมนกับทุ่งหญ้ารอบๆครีธาธาอิมกับทุ่งหญ้ารอบๆจากเผ่านัฟทาลี

77 ส่วนพวกลูกหลานของเมรารีที่เหลือ ต่างก็ได้เมืองมาจากชนเผ่าเศบูลุนหลายเมือง คือ รีมโมนกับทุ่งหญ้ารอบๆทาโบร์กับทุ่งหญ้ารอบๆ

78 แล้วในที่ดินที่อยู่ฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ที่อยู่ตรงข้ามกับเมืองเยรีโค พวกเขาได้รับเมืองเบเซอร์ในที่ตั้งแห่งแลงและทุ่งหญ้ารอบๆยาซาห์กับทุ่งหญ้ารอบๆ เคเดโมทกับทุ่งหญ้ารอบๆ รวมทั้งเมฟาอทกับทุ่งหญ้ารอบๆจากเผ่ารูเบน

80 พวกเขาได้รับเมืองราโมทที่อยู่ในกิเลอาด และทุ่งหญ้ารอบๆมาหะนาอิมกับทุ่งหญ้ารอบๆ เฮซโบนกับทุ่งหญ้ารอบๆและยาเซอร์กับทุ่งหญ้ารอบๆจากชนเผ่ากาด

พวกลูกหลานของอิสสาคาร์

7 พวกลูกหลานของอิสสาคาร์คือ โทลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโรน รวมทั้งหมดสี่คน

2 บรรดาลูกชายของโทลาคือ อูสซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบสัมและเซมูเอล หัวหน้าแต่ละครอบครัวในตระกูลโทลาล้วนเป็นนักรบที่กล้าหาญมาหลายชั่วอายุคน พอมาถึงสมัยของดาวิด พวกเขามีจำนวนคนถึงสองหมื่นสองพันหกร้อยคน

3 บรรดาลูกหลานของอูสซีคืออิสราหิยาห์ ลูกชายของอิสราหิยาห์คือมีคาเอล โอบาดียาห์ โยเอลและอิสซือฮาห์ รวมทั้งห้าคน พวกเขาทุกคนล้วนแต่เป็นผู้นำ 4 และนอกเหนือจากพวกเขาแล้ว ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีสามหมื่นหกพันคนที่พร้อมจะออกรบได้ ที่พวกเขามีคนมากอย่างนี้ก็เพราะพวกเขามีเมียหลายคนและมีลูกมาก

5 และญาติพี่น้องของพวกเขาจากตระกูลทั้งหลายของเผ่าอิสสาคาร์ ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีนักรบกล้าหาญทั้งหมดแปดหมื่นเจ็ดพันคน

พวกลูกหลานของเบนยามิน

6 เบนยามินมีลูกชายสามคนคือ เบลา เบเคอร์ และเยดียาเอล

7 เบลามีลูกชายห้าคนคือ เอสโบน อูสซี อูสซีเอล เยรีโมทและอิรี พวกเขาเป็นหัวหน้าครอบครัว ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีนักรบกล้าหาญทั้งหมดสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน 8 พวกลูกชายของเบเคอร์ คือ เสมิราห์ โยอาช เอลิเยเซอร์ เอลิโอเอเนย อมรี เยเรโมท อาบิยาห์ อานาโททและอาเลเมท พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของเบเคอร์ 9 ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา ซึ่งจัดบันทึกประชาชนของพวกเขาแต่ละรุ่น แบ่งออกตามชื่อหัวหน้าแต่ละครอบครัว พวกเขามีทหารกล้าทั้งหมดสองหมื่นสองร้อยคน

10 ลูกชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน ลูกชายของบิลฮานคือเยอูซ เบนยามิน เอซูด เคนาอะนาห์ เศธาน ทารซิชและอาหิชาฮารี

11 พวกเขาเหล่านี้ล้วนเป็นลูกชายของเยดียาเอลและเป็นหัวหน้าครอบครัว พวกเขามีทหารกล้าจำนวนทั้งหมดหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคนที่พร้อมออกรบ

12 และซุบปิมกับหุบปิมเป็นลูกชายของเอียร์ หุซิมเป็นลูกชายของอาเฮอร์

พวกลูกหลานของนัฟทาลี

13 บรรดาลูกชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์และซัลลุม

พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของนางบิลฮาร์ †

‡ บิลฮาร์ เป็นเมียของยาโคบและเป็นแม่ของดานและนัฟทาลี ดูใน ปฐมกาล 30:4-8

พวกลูกหลานของมนัสเสห์

14 พวกลูกชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งเกิดจากเมียน้อย ชาวอารัมของเขา นางได้คลอดมาคีร์ที่เป็นพ่อของกิเลอาด 15 และมาคีร์ก็หาเมียให้กับหุบปิมและซุบปิม พี่สาวของมาคีร์ชื่อ มาอาคาห์

ลูกชายคนที่สองของเขามีชื่อว่าเศโลเฟหัด เศโลเฟหัดมีแต่ลูกสาว 16 นางมาอาคาห์ที่เป็นเมียของมาคีร์ได้คลอดลูกชาย ออกมาและนางได้ตั้งชื่อเขาว่าเปเรช ส่วนน้องชายของเขาชื่อว่าเซเรช และลูกชายของเปเรชก็คืออูลามและราเคม 17 ลูกชายของอูลามคือเบदान

พวกเขาล้วนเป็นลูกหลานของกิเลอาดที่เป็นลูกชายของมาคีร์ที่เป็นลูกชายของมนัสเสห์ 18 ส่วนฮัมโมเลเคท † น้องสาวของเขาก็มีลูกชื่อ อิชโฮต อาบีเยเซอร์และมาลาห์

19 และลูกชายของเซมิดาชื่ออาหิยัน เซเคม ลิตฮีและอานียม

พวกลูกหลานของเอฟราอิม

20 พวกลูกหลานของเอฟราอิมคือ ซูเธลห์ และลูกชายของซูเธลห์คือเบเรต ลูกชายของเบเรตคือทาห์ท ลูกชายของทาห์ทคือเอลเอาดาร์ ลูกชายของเอลเอาดาร์คือทาห์ท 21 ลูกชายของทาห์ทคือศบาต ลูกชายของศบาตคือซูเธลห์ และลูกชายคนอื่นของเอฟราอิมก็คือเอเซอร์และเอเลอด

พวกชาวก็ทที่เกิดในดินแดนแห่งนั้นได้ฆ่าเอเซอร์และเอเลอด เพราะสองคนนั้นไปขโมยวัวของพวกเขา 22 เอฟราอิมที่เป็นพ่อของพวกเขาเศร้าโศกอยู่หลายวัน และพี่น้องทั้งหลายของเขาได้มาปลอบโยนเขา 23 แล้วเขาก็ไปมีเพศสัมพันธ์กับเมียของเขาและนางก็ตั้งท้องจนคลอดลูกชายออกมาคนหนึ่ง เขาตั้งชื่อเด็กว่าเบรียห์ † เพราะเรื่องเลวร้ายได้เกิดขึ้นกับครอบครัวของเขา 24 ลูกสาวของเอฟราอิมคือเซเอราห์ และนางได้สร้างเบธโฮโรนล่าง เบธโฮโรนบน และเมืองอุสเซนเซเอราห์ 25 เรฟาห์เป็นลูกชายของเอฟราอิม เรฟาห์มีลูกชายชื่อเรูเฟฟ ที่มีลูกชายชื่อเทลาห์ ที่มีลูกชายชื่อทาหาน 26 ที่มีลูกชายชื่อลาดาน ที่มีลูกชายชื่ออัมมีฮูด ที่มีลูกชายชื่อเอลิซามา 27 ที่มีลูกชายชื่ออุนน ที่มีลูกชายชื่อโยชวา

28 ต่อไปนี่คือเมืองต่างๆและที่ดินที่ลูกหลานของเอฟราอิมอาศัยอยู่ คือเบธเอลและตามหมู่บ้านต่างๆของมัน ทางตะวันออกไปสุดที่นาอาวัน และทางตะวันตกไปสุดที่เกเซอร์ เซเคมและอัยยาห์ รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆของมัน 29 เรื่อยไปตามเมืองต่างๆที่ติดกับเขตแดนของมนัสเสห์ คือเมืองเบธชาน ทาอานาค เมกิดโด และโดร์ พร้อมกับหมู่บ้านต่างๆของเมืองเหล่านั้นในบริเวณนั้น พวกลูกหลานของโยเซฟลูกชายของอิสราเอลได้อาศัยอยู่ตามสถานที่เหล่านี้

พวกลูกหลานของอาเซอร์

30 พวกลูกชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาห์ อิซวี เบรียห์ และเสราห์น้องสาวของพวกเขา

31 ลูกชายของเบรียห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอลที่เป็นพ่อของบิธอาอิธ

32 เฮเบอร์เป็นพ่อของยาเฟลัท โขเมอร์ โสธามและซุวาน้องสาวของพวกเขา

33 ลูกชายของยาเฟลัทคือปาสัก บิมฮาลและอัสวาท พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของยาเฟลัท

34 ลูกชายของเซเมอร์ คือ อาหิ โรกาห์ เยฮูบาห์ † และอารัม

† พ่อของกิเลอาด ในบางครั้ง พวกเขาจะเรียกผู้ก่อตั้งเมืองหรือประเทศว่า "พ่อ" †† ข้อ 14-15 ดูเหมือนว่าจะมีคำบางคำตกหายไป ในฉบับภาษาฮีบรู † † ฮัมโมเลเคท หรือ "ผู้หญิงที่ได้อุปการ" หรือ "ราชินี" †† เบรียห์ คำนี้เหมือนภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า "เลวร้าย" หรือ "เดือดร้อน" †† เยฮูบาห์ หรือ "ฮูบาห์"

35 ลูกชายของเฮเลมที่เป็นน้องชายของโซเมอร์ คือโศฟาห์ อิมนา เซเลชและอามัล

36 ลูกชายของโศฟาห์คือ สุอาห์ ฮารเนเฟอร์ ซูอัล เบริ อิมราห์

37 เบเซอร์ โฮต ซัมมา ซิลซาห์ อิธรานและเบเอรา

38 ลูกชายของเยเธอร์ คือ เยฟุนเนห์ ปิสปาและอารา

39 ลูกชายของอูลลา คือ อาราห์ ฮันเนเอล และรีเซีย

40 คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นลูกหลานของอาเซอร์ พวกเขาเป็นผู้นำครอบครัว พวกเขาเป็นสุดยอดคน เป็นนักรบที่กล้าหาญ เป็นผู้นำที่ยิ่งใหญ่ ตามบัญญัติรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา มีสองหมื่นหกพันคนที่พร้อมจะออกรบ

เชื้อสายของครอบครัวกษัตริย์ซาอูล

8 เบนยามินเป็นพ่อของเบลา ซึ่งเป็นลูกชายคนแรกของเขา คนที่สองคืออัสเบล คนที่สามคืออาหะระห์ 2 คนที่สี่คือโนอาห์ และคนที่ห้าคือราฟา

3 เบลามีลูกชาย คืออัสตาร์ เกรา อาบีสูด 4 อาบิซวา นาอามาน อาโหอาห์ 5 เกรา เซฟูฟาน และหุราม

6 ต่อไปนี่คือพวกลูกชายของเอสุด (พวกเขาล้วนเป็นหัวหน้าครอบครัวของพวกเขาในเมืองเกบา และพวกเขาถูกกวาดต้อนไปที่มานาธา) 7 พวกเขามีชื่อว่า นาอามาน อาหิยาห์และเกรา เกราได้กวาดต้อนพวกเขาไป เกราเป็นพ่อของอุสซาห์และอาหิฮูด

8 ภายหลังจากที่ซาหะราอิมได้หย่าขาดจากนางหุซิมและนางบาอาราเมียของเขาแล้ว ซาหะราอิมก็ได้มีลูกชายอีกหลายคนในประเทศของพวกโมอับ 9 เขาได้มีลูกชายกับนางโฮเดชเมียของเขา ลูกๆของเขามีชื่อว่า โยบับ คูเบีย เมซา มัลคาม 10 เยอูส สาเคีย และมิรมาร์ พวกเขาเหล่านี้ล้วนเป็นลูกชายของซาหะราอิมและเป็นผู้นำของครอบครัวด้วย 11 ซาหะราอิมยังได้มีลูกกับนางหุซิม ชื่ออาบิฮูบ และ เอลปาอัลด้วย

12 พวกลูกชายของเอลปาอัล คือ เอเบอร์ มิซฮัม และเซเมด เซเมดเป็นผู้ที่สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับพวกหมู่บ้านของมัน 13 เบรียห์และเซมาเป็นหัวหน้าครอบครัวที่อาศัยอยู่ในเมืองอัยยาโลน พวกเขาได้ขับไล่พวกชาวก็ทออกไปจากเมือง

14 พวกพี่น้องของพวกเขายังมี อาหิโย ซาซัค และเยโรเมท 15 เศบาดียาห์ อาราด เอเดอร์ มิกาเอล อิซปาร์ และโยฮา ล้วนเป็นลูกชายของเบรียห์ 17 เศบาดียาห์ เมซูลลาม ฮิสดี เฮเบอร์ อิซเมรีย ฮิสลียาห์ และโยบับ ล้วนเป็นลูกชายของเอลปาอัล

19 ยาคิม คิรี คับดี เอลิเยนัย คิลเลธีย เอลิเอล อาดาياهو เบริอาห์ และซิมราท ล้วนเป็นลูกชายของซิมเอี

22 อิซปาน เอเบอร์ เอลิเอล 23 อับโดน คิรี ฮานัน 24 ฮานันยาห์ เอลาม อันโรธียาห์ 25 อีฟเดยาห์และเปนูเอล ล้วนเป็นพวกลูกชายของซาซัค

26 ซัมเซรีย เซหะรียาห์ อาธาเลียห์ ยาอาเรชียห์ เอลียาห์และคิรี ล้วนเป็นลูกชายของเยโรฮัม

28 คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าครอบครัวของเขา พวกนี้ถูกบันทึกไว้ในฐานะผู้นำในบัญชีรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา พวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

29 เยอูเอลซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งเมืองกิเบโอนได้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น (เมียของเขามีชื่อว่ามาอาคาห์) 30 ลูกชายคนแรกของเขาชื่ออับโดน และตามมาด้วยศูร์ คิช บาอัล เนอร์ † † นาดีบ 31 เกโดร์ อาหิโย เซเคอร์ และมิกโลท 32 มิกโลทเป็นพ่อของซิมเออาห์ และพวกเขาทั้งหมดก็ได้อาศัยอยู่ใกล้ๆกับพวกพี่น้องของเขาในเมืองเยรูซาเล็ม

33 เนอร์เป็นพ่อของคิช คิชเป็นพ่อของซาอูล และซาอูลก็เป็นพ่อของโยนาธาน มัลคีซวา อาบิเนาดีบและเอชบาอัล

††† เนอร์ มาจากสำเนาฉบับแปลกรีก

34 ลูกชายของโยนาธานคือ เมริบบาอัลซึ่งต่อมาก็เป็นพ่อของมีคาห์

35 พวกลูกชายของมีคาห์คือปีโรน เมเลค ทาเรียและอาหิส

36 อาหิสเป็นพ่อของเยโฮอัดดาห์ เยโฮอัดดาห์เป็นพ่อของอาเลเมท อัสมาเวทและคิมรี คิมรีเป็นพ่อของโมซา 37 โมซาเป็นพ่อของบิเนอา บิเนอามีลูกชายชื่อราฟาห์ ที่มีลูกชายชื่อเอลเออาซาร์ ที่มีลูกชายชื่ออาเชล

38 อาเชลมีลูกชายหกคนคือ อัสรักม โบเคร อิชมาเอล เซอาริยาห์ โอบาดียาห์และฮานัน พวกเขาล้วนเป็นลูกชายของอาเชล

39 ส่วนพวกลูกชายของเอเชกน่องชายของอาเชล คือ อุลาม ลูกชายคนแรก เยอูชลูกชายคนที่สองและเอลีเฟเลทลูกชายคนที่สาม 40 พวกลูกชายของอุลาม เป็นพวกนักรบที่กล้าหาญที่ใช้ธนูและลูกศรเป็นอาวุธ พวกเขามีสูกชายและหลานชายมากมายถึงหนึ่งร้อยห้าสิบคน

คนเหล่านี้ล้วนเป็นคนเผ่าเบนยามิน

9 ชื่อของชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้จดไว้ในบัญชีรายชื่อเชื้อสายของพวกเขา ที่ได้บันทึกอยู่ในหนังสือประวัติของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล

ประชาชนในเมืองเยรูซาเล็ม

ประชาชนของยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน เพราะพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้า 2 คนกลุ่มแรกที่ได้ออกมาอาศัยอยู่ในแผ่นดินและเมืองต่างๆของบรรพบุรุษของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง คือชาวอิสราเอลบางคน พวกนักบวช พวกชาวเลวี และพวกผู้รับใช้วิหาร

3 ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็มีประชาชนบางส่วนที่เป็นชาวยูดาห์ ชาวเบนยามิน ชาวเอฟราอิม และชาวมนัสเสห์อาศัยอยู่ คือ

4 อุรัยลูกชายของอัมมีฮูด ที่เป็นลูกชายของอมรี ที่เป็นลูกชายของอมรี ที่เป็นลูกชายของบานี บานีเป็นลูกหลานของเปเรศ ที่เป็นลูกชายของยูดาห์

5 พวกคนชิลโธห์ คือ อาสาياهوลูกชายหับปี และพวกลูกชายของเขา

6 คนที่เป็นลูกหลานของเศราห์ คือ เยอูเอลและญาติๆของเขา รวม หกร้อยเก้าสิบคน

7 พวกคนเบนยามิน ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ สัลลูลูกชายของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของโฮตาวียาห์ ที่เป็นลูกชายของหัสเสนอาห์ 8 อิบเนยาห์ลูกชายของเยโรธัม เอลาห์ลูกชายของอุลซึ ที่เป็นลูกชายของมิกรี และเมซูลลามลูกชายของเซฟาเทียห์ ที่เป็นลูกชายของเรอูเอล ที่เป็นลูกชายของอิบเนียห์ 9 และบรรดาพี่น้องของเขาซึ่งนับได้ตามบัญชีรายชื่อเชื้อสายของพวกเขาทั้งหมดเก้าร้อยห้าสิบหกคน พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นหัวหน้าของครอบครัวของพวกเขา

10 พวกนักบวช ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ เยดาياهو เยโฮยาธิบ ยาซิน 11 และอาซาริยาห์ลูกชายของฮิลคิยาห์ ที่เป็นลูกชายของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของศาโดค ที่เป็นลูกชายของเมราโยท ที่เป็นลูกชายของอาหิทาบ อาหิทาบเป็นหัวหน้าดูแลงานอยู่ในวิหารของพระเจ้า 12 ยังมีอาดาياهوลูกชายของเยโรธัม ที่เป็นลูกชายของปาชเฮอร์ ที่เป็นลูกชายของมัลคิยาห์ และมาอาสียลูกชายของอาดีเอล ที่เป็นลูกชายของยาเซราห์ ที่เป็นลูกชายของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของเมซิลเลมิท ที่เป็นลูกชายของอิมเมอร์

13 รวมทั้งบรรดาญาติๆของพวกเขา บรรดาหัวหน้าครอบครัวของพวกเขาด้วย มีจำนวนทั้งสิ้นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน ที่สามารถทำงานรับใช้อยู่ภายในวิหารของพระเจ้า

14 พวกที่มาจากชาวเลวี ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ เซโมอาห์ลูกชายของหัสซูบ ที่เป็นลูกชายของอัสรัคัม ที่เป็นลูกชายของฮาซาบิยาห์ พวกเขาเป็นลูกหลานของเมารีย์ 15 ยังมี บัคบัคคาร์ เฮเรท กาลาลและมีทธานิยาห์ลูกชายของมีคาห์

เป็นลูกชายของคีรี ที่เป็นลูกชายของอาสาฟ 16 และยังมีโอบาดียาห์ลูกชายของเซโมอาห์ ที่เป็นลูกชายของกาลาลที่เป็นลูกชายของเยดูธุน และเบเรคยาห์ลูกชายของอาสา ที่เป็นลูกชายของเอลคานาห์ เบเรคยาห์อาศัยอยู่ท่ามกลางหมู่บ้านต่างๆของชาวเนโทพาห์

17 พวกคนเฝ้าประตู ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม คือ ชัลลุม อักซอบ ทิมโมน อาหิมาน ญาติของพวกเขาที่ชื่อ ชัลลุมเป็นหัวหน้า 18 พวกเขาได้เฝ้าอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ที่หันไปทางทิศตะวันออก และต่อไปนี้คือชื่อของคนเฝ้าประตูในพวกศิโยนของชาวเลวี 19 ชัลลุมลูกชายของโคเร ที่เป็นลูกชายของเอบียาสาฟ ที่เป็นลูกชายของโคราห์กับบรรดาญาติๆของครอบครัวเขา พวกเขาเฝ้าประตูที่รับผิดชอบงานรับใช้ และการเฝ้าทางเข้าเดินที่ศักดิ์สิทธิ์ เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยทำมาแต่เดิม คือทำหน้าที่เฝ้าดูแลทางเข้าค่ายของพระยาห์เวห์ 20 ในอดีต พี่เนห์สูลูกชายของเอลเออาซาร์ เป็นหัวหน้าคนเฝ้าประตู พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเขา 21 เศคาริยาห์ลูกชายของเมเซเลมียาห์ เป็นคนเฝ้าประตูทางเข้าเดินที่นัดพบ

22 คนที่ได้รับเลือกให้เป็นคนเฝ้าประตูทางเข้ามีจำนวนทั้งหมดสองร้อยสิบสองคน ชื่อของพวกเขาได้จดไว้ในบัญชีรายชื่อเชื้อสายของพวกเขาที่อยู่ตามหมู่บ้านต่างๆของพวกเขา ดาวิดและซามูเอลผู้ที่เห็นนิมิต ได้เลือกพวกเขาออกมาเพื่อให้ประจำการอยู่ในตำแหน่งเหล่านี้ ก็เพราะพวกเขาเป็นคนที่ไว้วางใจได้ 23 พวกเขาและบรรดาลูกหลานทั้งหลายของพวกเขาจึงได้ทำหน้าที่เป็นยามเฝ้าอยู่ที่ประตูทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ ซึ่งก็คือเดินที่ศักดิ์สิทธิ์ นั่นเอง 24 บรรดาคนเฝ้าประตูอยู่ประจำที่สี่ด้านคือ ด้านตะวันออก ด้านตะวันตก ด้านเหนือและด้านใต้ 25 และบรรดาญาติๆของพวกเขาที่อยู่ตามหมู่บ้านต่างๆก็ต้องมาช่วยพวกเขาเป็นระยะๆครั้งละเจ็ดวัน

26 แต่สำหรับหัวหน้าคนเฝ้าประตูทั้งสิ้นคนนี้จะต้องอยู่ประจำ พวกเขาเป็นชาวเลวีและพวกเขาก็ได้ทำหน้าที่ดูแลห้องต่างๆและห้องสมบัติทั้งหลายของวิหารของพระเจ้า 27 พวกเขาใช้เวลาตลอดทั้งคืนในการเดินตรวจตรารอบๆวิหารเพราะมันเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่ต้องเฝ้าวิหารไว้ในเวลากลางคืนและคอยเปิดมันในทุกๆเช้า

28 พวกเขาบางคนทำหน้าที่คอยดูแลพวกภาชนะต่างๆที่ใช้ในวิหาร พวกเขาจะคอยนับของเหล่านี้เมื่อมีคนนำมาคืน และเมื่อมีคนเอาออกไปใช้ 29 บางคนก็ทำหน้าที่ดูแลเครื่องใช้และภาชนะที่สงวนไว้สำหรับพระเจ้า และดูแลแบ่งอย่างดี เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก เครื่องหอมและเครื่องเทศ † ทั้งหมด 30 แต่ลูกหลานของเหล่านักบวชพวกนี้จะเป็นผู้ผสมน้ำมันสำหรับเครื่องเทศเหล่านั้น

31 ชาวเลวีคนหนึ่งชื่อ มีทที่ธิยาห์ เขามีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องการทำขนมปังแผ่น เขาเป็นลูกชายหับปีของชัลลุม ที่เป็นชาวโคราห์ 32 เพื่อนชาวโคราทของเขาบางคนมีหน้าที่ในการเตรียมขนมปังศักดิ์สิทธิ์วางไว้ถวายในทุกวันหยุดทางศาสนา

33 ต่อไปนี้คือพวกนักร้องซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัวต่างๆของชาวเลวี ที่อยู่ประจำในห้องต่างๆของวิหารโดยไม่ต้องทำหน้าที่อื่นๆเพราะพวกเขาต้องรับผิดชอบงานภายในวิหารตลอดทั้งวันทั้งคืน

34 คนพวกนี้คือหัวหน้าครอบครัวต่างๆของคนเลวี ซึ่งมีชื่ออยู่ในบัญชีรายชื่อเชื้อสายของพวกเขาในฐานะหัวหน้า พวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

ประวัติครอบครัวของซาอูล

(1 พศด. 8:29-38)

35 เยอียเอลซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งเมืองกิเบโอน ได้อาศัยอยู่ที่นั่น (เมียของเขามีชื่อว่ามาอาคาห์) 36 ลูกชายคนแรกของเขาชื่อว่าอับโดน

† เครื่องเทศ หรือ "น้ำหอม" หรือ "น้ำมันพิเศษ" น่าจะเป็นน้ำมันที่ใช้เจิมให้กับนักบวช ผู้พูดแทนพระเจ้าและกษัตริย์ ดูใน อพยพ 30:22-28

ตามมาด้วยศูร์ คีซ บาลล์ เนอร์ นาดับ³⁷ เกโดร์ อาหิโย เศคาริ-
ยาร์ห์ และมิกลีท³⁸ มิกลีทเป็นพ่อของซีเมอัม พวกเขาและ
ญาติๆของเขาก็ได้อาศัยอยู่ใกล้ๆกับบรรดาญาติพี่น้องของพวกเขา
ในเมืองเยรูซาเล็ม

³⁹ เนอร์เป็นพ่อของคีซ คีซเป็นพ่อของซาอูล ซาอูลเป็นพ่อของ
โยนาธาน มัลคีชวา อาบีนาดีบและเอซบาอัล

⁴⁰ ลูกชายของโยนาธานคือเมริบบาอัล และเมริบบาอัลก็เป็นพ่อ
ของมีคาห์

⁴¹ พวกลูกชายของมีคาห์คือ ปิโรน เมเลค ทาเรียและอาห์ส⁴²
อาห์สเป็นพ่อของยาดาร์ห์ † ยาดาร์ห์ †† เป็นพ่อของอาเลเมท อัสมา-
เวทและคิมรี ส่วนคิมรีเป็นพ่อของโมซา⁴³ โมซาเป็นพ่อของบิเน-
อา ที่มีลูกชายคือเรโฝยาร์ห์ ที่มีลูกชายคือเอลเอาสาร์ห์ ที่มีลูกชาย
คืออาเชล

⁴⁴ อาเชลมีลูกชายหกคน คือ อัสรัดัม โบเครุ อิชมาเอล เซอริ-
ยาร์ห์ โอบาดียาห์และฮานัน พวกเขาคือลูกชายของอาเชล

กษัตริย์ซาอูลตาย

(1 ซมอ. 31:1-13)

10 ชาวฟิลิสเตียได้สู้รบกับชาวอิสราเอล และคนอิสราเอลก็
ได้วิ่งหนีชาวฟิลิสเตีย และถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมากบน
ภูเขากิลโบอา² ชาวฟิลิสเตียไล่ติดตามซาอูลกับบรรดาลูกชาย
ของเขาไป และได้ฆ่าโยนาธาน อาบีนาดีบและมัลคีชวาที่เป็นลูก-
ชายของซาอูล³ ซาอูลไม่สามารถต้านทานการสู้รบได้อีกต่อไป
และพลธนูก็ยิงลูกธนูมาถูกเขา และตัวเขาก็เริ่มสั่นเทิ้มด้วย
ความกลัว † พลธนูเหล่านั้น

⁴ ซาอูลจึงพูดกับคนถืออาวุธ † ของเขาว่า “ตั้งดาบของเจ้าออก
มาแทงเราซะ เพื่อว่าคนที่ไม่ได้ขลิบ †† พวกนั้นจะได้ไม่มาทร-
มาณล้อเลียนเรา”

แต่คนถืออาวุธนั้นไม่ยอมทำตามเพราะกลัวมาก ซาอูลจึงชัก
ดาบของตนออกมา และล้มทับดาบนั้นจนตาย⁵ เมื่อคนถืออาวุธ
นั้นเห็นว่าซาอูลตายแล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาตายตามไป
ด้วย⁶ ซาอูลและลูกชายทั้งสามคนของเขา รวมทั้งครอบครัวของ
เขาจึงตายกันหมด

⁷ เมื่อคนทั้งหมดของอิสราเอลที่อยู่ในหุบเขาเห็นว่าซาอูลกับ
ลูกชายของเขาได้หนีไปและตายแล้ว พวกเขาจึงได้ละทิ้งเมือง
ต่างๆของพวกเขาและวิ่งหนีเอาตัวรอด แล้วพวกฟิลิสเตียก็เข้า
มาอยู่อาศัยในเมืองของพวกเขาแทน

⁸ วันต่อมา พวกฟิลิสเตียได้มาเก็บเอาสิ่งของมีค่าจากศพและ
พวกเขาก็ได้พบศพของซาอูลกับลูกชายของเขานอนตายอยู่บน
ภูเขากิลโบอา⁹ พวกเขาจึงถอดเสื้อผ้าของซาอูลออกและตัดหัว
ของเขา พวกเขาเอาหัวของซาอูลและเสื้อเกราะไป และให้คนส่ง
ข่าวออกไปทั่วแผ่นดินของฟิลิสเตีย เพื่อประกาศข่าวดีนี้กับพวก
รูปเคารพของพวกเขา และกับประชาชนทั้งหลาย¹⁰ และพวกเขา
ก็ได้เอาเสื้อเกราะไปไว้ในวิหารของพระของพวกเข และเอาหัว
ของซาอูลตอกไว้ในวิหารของพระดาโกน ††

¹¹ เมื่อประชาชนทั้งหมดในยาบซกิเลอาดได้ยินเรื่องที่พวก
ฟิลิสเตียได้ทำกับซาอูล¹² เหล่าผู้กล้าทั้งหมดจึงได้ไปแย่งศพ
ของซาอูลกับศพของบรรดาลูกชายของเขา และนำกลับมาที่ยา
เบซ-กิเลอาด แล้วพวกเขาก็ได้ฝังกระดูกของซาอูลกับลูกๆไว้ใต้
ต้นโอ๊คในยาเบซ-กิเลอาด และอดอาหารให้เป็นเวลาเจ็ดวัน

† อาห์สเป็นพ่อของยาดาร์ห์ ในฉบับภาษาฮีบรูเขียนไว้เพียงเท่านี้ †† ยา
ดาร์ห์ หรือ “ยาราห์” † † สั่นเทิ้มด้วยความกลัว หรือเจ็บปวด บาดเจ็บ † † คน
ถืออาวุธ ชายหนุ่มที่ทำหน้าที่ถืออาวุธให้ทหารคนหนึ่ง † † คนที่ไม่ได้ขลิบ หรือ
“ชาวต่างชาติ” คนที่มาจากประเทศอื่นที่ไม่ได้ผ่านการขลิบอวัยวะเพศก่อน คนนี้
แสดงให้เห็นว่าคนเหล่านั้นไม่ได้มีส่วนร่วมในข้อตกลงพิเศษกับพระเจ้า † † †
พระดาโกน ประชาชนชาวคานาอันสักการะพระเทียมเท็จนี้เพราะหวังว่าจะช่วย
ให้พวกเขาเก็บเกี่ยวพืชผลได้ดี พระดาโกนนี้น่าจะเป็นพระที่สำคัญที่สุดของชาว
ฟิลิสเตีย

¹³ ซาอูลตายก็เพราะความไม่ซื่อสัตย์ของเขาต่อพระยาห์เวห์
เขาไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์ และเขายังได้ไปขอคำ
ปรึกษาจากพวกคนทรงเจ้า †††¹⁴ แทนที่จะขอให้พระยาห์เวห์นำ
พระองค์จึงได้ฆ่าเขาตายและเอาแผ่นดินของเขามอบให้กับดาวิด
ลูกชายของเจสซี

ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด

(2 ซมอ. 5:1-3)

11 แล้วชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้รวมตัวกันมาหาดาวิดที่
เมืองเฮโบรนและพูดกับดาวิดว่า “ดูเถิด พวกเราก็เป็น
ญาติของท่าน² แม้ว่าเมื่อก่อนซาอูลจะเป็นกษัตริย์ แต่ตัวท่านก็
คือผู้นำที่แท้จริงของอิสราเอลในสนามรบ และพระยาห์เวห์พระ-
เจ้าของท่านก็ได้พูดกับท่านว่า “เจ้าจะเป็นอย่างผู้เลี้ยงอิสราเอล
ประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นผู้ปกครองเหนือประชาชนชาว
อิสราเอลของเรา”

³ พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลทั้งหมดได้มาหากษัตริย์ดาวิดที่เมือง
เฮโบรนและดาวิดก็ได้ทำข้อตกลงกับพวกเขาในเมืองนั้นต่อหน้า
พระยาห์เวห์ และพวกเขาก็ได้เจิมให้ดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือ
อิสราเอล เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ผ่านทางซามูเอล

ดาวิดเข้ายึดเมืองเยรูซาเล็ม

(2 ซมอ. 5:6-10)

⁴ ดาวิดและอิสราเอลทั้งหมดได้ยกทัพไปเมืองเยรูซาเล็ม ตอน
นั้นเยรูซาเล็มมีชื่อเรียกว่าเยบูน เพราะคนเยบูนอาศัยอยู่ที่นั่น
พวกคนเยบูนเป็นคนดั้งเดิมของแผ่นดินนั้น⁵ ชาวเมืองเยบูนพูด
กับดาวิดว่า “เจ้าบุกรุกเข้ามาไม่ได้หรอก” แต่ดาวิดก็สามารถยึด
ป้อมศิโยน ไว้ได้ (ซึ่งปัจจุบันเป็นเมืองของดาวิด)

⁶ ดาวิดจึงพูดว่า “ใครที่ใจมดีเยบูนได้ จะได้เป็นหัวหน้าและแม่-
ทัพ” โยอาบลูกชายของนางเศรยาห์ก็ขึ้นขึ้นไปได้เป็นคนแรก
เขาจึงได้กลายเป็นหัวหน้า

⁷ แล้วดาวิดก็ได้สร้างวังของเขาอยู่ในป้อมนั้น จึงได้เรียก
สถานที่แห่งนั้นว่าเมืองของดาวิด⁸ ดาวิดได้สร้างเมืองขึ้นมาใหม่
ล้อมรอบทุกด้าน ตั้งแต่มิสเล⁹ ไปจนตลอดโดยรอบ และโยอาบก็
ได้ซ่อมแซมเมืองส่วนที่เหลือทั้งหมด⁹ ดาวิดยังมีอำนาจมากขึ้น
เรื่อยๆและพระยาห์เวห์ผู้เมตตาธิทรงสืบสืบสถิตอยู่กับเขา

พวกนักรบของดาวิด

(2 ซมอ. 23:8-39)

¹⁰ คนเหล่านี้คือหัวหน้านักรบของดาวิด ที่สนับสนุนเขาอย่าง
เต็มที่ในแผ่นดินของดาวิดร่วมกับชาวอิสราเอลทั้งหมด เพื่อให้
เขาเป็นกษัตริย์ตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้เกี่ยวกับ
อิสราเอล

¹¹ ต่อไปนี้คือรายชื่อของเหล่านักรบของดาวิด
ยาไซเบอัมชาวฮัคโมนี่เป็นหัวหน้าของกองทหารของกษัตริย์ที่
แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน¹² เขาได้ใช้หอกของเขาต่อสู้กับคนสาม
ร้อยคนและได้ฆ่าพวกนั้นตายหมดในคราวเดียวกัน

¹² ต่อจากเขาคือ เอลเอซาร์ลูกชายของโดโด¹³ จากตระกูลอา
โหอาห์ ซึ่งเป็นหนึ่งในสุดยอดนักรบสามคนนั้น¹³ เขาเคยอยู่กับ
ดาวิดที่บีสตัมมิมเมื่อครั้งที่ชาวฟิลิสเตียได้รวมตัวกันขึ้นที่นั่น

††† คนทรงเจ้า คนที่พยายามจะติดต่อกับวิญญาณของคนที่ตายไปแล้ว
โดยทั่วไปจะถามถึงเรื่องที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ดูใน ซามูเอล 28:7-19 §
มิสเล น่าจะเป็นพื้นที่ยกสูงขึ้นซึ่งเป็นพื้นที่ที่อยู่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ซึ่ง
ต่อมาได้ใช้สร้างวิหารขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม § กองทหาร ... สามคน ทหาร
กลุ่มเล็กๆเหล่านี้ใช้ในงานพิเศษของกษัตริย์ ในบทนี้ มีหลายแห่งที่พวกฉบับฮีบรู
และฉบับแปลโบราณจะสับสนระหว่างคำว่า สาม สามสิบ และทหารกลุ่มละสาม
ในข้อนี้ฉบับฮีบรูบางฉบับ ฉบับแปลภาษาซีเรีย และ ละติน และบางฉบับของแปล
กรีกโบราณ เขียนว่า “พวกสามสิบ” แต่ฉบับแปลกรีกโบราณฉบับอื่นๆเขียนว่า “
พวกสาม” § † † เอลเอซาร์ลูกชายของโดโด หรือ “เอลเอซาร์ที่เป็นญาติของ
เขา”

เพื่อทำสงคราม สถานที่นั้นเต็มไปด้วยข้าวบาร์เลย์ คนอิสราเอลต่างหลบหนีเอาตัวรอดจากพวกฟิลิสเตีย¹⁴ แต่เอลเอซาร์กับคนของเขา กลับยืนอยู่ท่ามกลางทุ่งนาแห่งนั้นและต่อสู้กับพวกฟิลิสเตีย จนได้รับชัยชนะ พระยาห์เวห์ได้นำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาให้กับพวกอิสราเอล

¹⁵ ครึ่งหนึ่ง สามคนจากกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคนได้ปีนหน้าผาลงไปพบกับดาวิดที่ถ้ำอูดุลิม ในขณะที่ชาวฟิลิสเตียกำลังตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟาอิม

¹⁶ ในเวลานั้น ดาวิดอยู่ในป้อมกำบังและพวกกองทหารของชาวฟิลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม ¹⁷ ดาวิดรู้สึกคิดถึงบ้าน และเปรยออกมาว่า "ถ้ามีใครเอาน้ำจากบ่อน้ำของเบธเลเฮมที่อยู่ข้างประตูมาให้เราดื่มชะห่อน้อยก็คงจะดีนะ"

¹⁸ แล้วทหารทั้งสามคนนั้นก็ได้ตีฝ่าค่ายของพวกฟิลิสเตียออกไป และได้ตักน้ำจากบ่อน้ำของเบธเลเฮมที่อยู่ข้างประตูเมืองและนำมาหกกลับน้ำให้กับดาวิด แต่ดาวิดไม่ยอมดื่มมันน่ะ แต่เขากลับเทมันออกถวายให้กับพระยาห์เวห์ ¹⁹ เขาพูดว่า "ขอให้พระเจ้าของเราลงโทษเรา ถ้าเราทำอย่างนี้ จะให้เราดื่มเลือดของคนพวกนี้ที่ต้องเสียชีวิตเพื่อนำน้ำนี้มาให้กับเราได้ยังงั้น" ดาวิดจึงไม่ยอมดื่มมันน่ะ และนี่ก็คือสิ่งที่นักรบทั้งสามคนได้ทำไป

ทหารกล้าคนอื่นๆ
(2 ซมอ. 23:18-39)

²⁰ อาบีชัยที่เป็นน้องชายของโยอาบ เขาเป็นหัวหน้าของกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน[†] เขาได้ใช้หอกของเขาฆ่าคนสามร้อยคนตายจนหมด แต่เขาไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น ^{††} อาบีชัยได้รับเกียรติมากกว่าทหารคนอื่นๆ ในกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคนนั้น[‡] และเขาก็ได้กลายเป็นหัวหน้าของคนเหล่านั้น แต่ไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น

²² เบไนยาห์ลูกชายของเยโฮยาคบที่มาจากซับเซเอล เป็นคนกล้าหาญที่ได้ทำสิ่งที่น่าจดจำไว้เหมือนกัน เขาเป็นคนฆ่านักรบชาวโมอับที่เก่งที่สุดสองคนและยังได้ลงไปฆ่าสิงโตในบ่อน้ำในวันที่หิมะตกอีกด้วย ²³ เขายังได้ฆ่าชาวอียิปต์คนหนึ่งที่มีรูปร่างใหญ่โต สูงถึงห้าศอก^{‡‡} ชายคนนั้นถือหอกที่ใหญ่และหนักมาก แต่เบไนยาห์ได้ไปต่อสู้กับเขาด้วยไม้เท้าเพียงอันเดียว เขาแย่งหอกจากมือของอียิปต์ และฆ่าอียิปต์คนนั้นตายด้วยหอกของเขาเอง ²⁴ นี่คือนิสัยที่เบไนยาห์ลูกชายของเยโฮยาคบได้ทำไป เขาไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น ²⁵ เขาได้รับเกียรติมากกว่าทหารคนอื่นๆ ในกองทหารของกษัตริย์ที่แบ่งเป็นกลุ่มละสามคน แต่เขาไม่ได้รวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น ดาวิดได้แต่งตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าทหารรักษาพระองค์

- ²⁶ พวกนักรบที่กล้าหาญประกอบไปด้วย
- อาสาเฮลที่เป็นน้องชายของโยอาบ เอลฮานันลูกชายของโดโดจากเมืองเบธเลเฮม
- ²⁷ ซัมโมทชาวฮาโรด เฮเลสชาวเปโลน
- ²⁸ อีราลูกชายของอิกเชซจากเมืองเทโคอา อาบีเยเซอร์จากเมืองอานาโธท
- ²⁹ สิบเบดัยชาวหุซัท อิลัยชาวอาโโฮฮาห์
- ³⁰ มาหะรียจากเมืองเนโทฟาห์ เฮเลดลูกชายของบาอานาห์จากเมืองเนโทฟาห์
- ³¹ อิททัยลูกชายของริบัยจากเมืองกิเบอาห์ของชาวเบนยามิน
- เบไนยาห์ชาวปิราโธน
- ³² หุรยัที่มาจากกลุ่มแม่น้ำกาอัทซ์ อาบีเอลชาวอารบา

[†] กองทหาร ... สามคน ในข้อนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า "พวกสามคน" พวกฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณเขียนว่า "พวกสามสิบ" ^{††} เขาไม่ได้ ... สามคนนั้น สำเนาฮีบรูบางฉบับเขียนว่า "เขามีชื่อรวมอยู่ในทหารกล้าสามคนนั้น" ซึ่งคงหมายความว่า "เขามีชื่อเสียงพอๆกับทหารกล้าสามคนนั้น" ข้อ 24 ก็หมายความว่า "เขาได้ฆ่าสิงโต" [‡] สามคนนั้น ในข้อนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า "พวกสาม" ฉบับภาษาซีเรียโบราณเขียนว่า "พวกสามสิบ" ^{‡‡} ห้าศอก หรือ 2.6 เมตร

- ³³ อัสมาเวทชาวบาฮูริม เอลียาบาชาวฮาอัลบอน
- ³⁴ ฮาเซมชาวกิไซน โยนาธานลูกชายของฮากีชาวฮาราร์
- ³⁵ อาฮีอิมลูกชายของสาการ์ชาวฮาราร์ เอลีฟัลลูกชายของอูระ
- ³⁶ เฮเฟอร์ชาวเมเคราไรต์ อาหิยาห์ชาวเปโลน
- ³⁷ เฮสโรชาวคารเมล นาอารัยลูกชายของเอสบัย
- ³⁸ โยเอลน้องชายของนาฮัน มีบฮาร์ลูกชายของฮากรี
- ³⁹ เศเลกชาวอัมโมน นาหะรียจากเมืองเบเอโรท (เป็นคนถืออาวุธของโยอาบลูกชายของนางเศรฺยูยาห์)
- ⁴⁰ อีราชาวอิทไรต์ กาเรบชาวอิทไรต์
- ⁴¹ อูรียาห์ชาวฮิตไทต์ ศาบาตลูกชายของอัครัย
- ⁴² อาตินาลูกชายของชิชาชาวรูเบน (อาตินาเป็นหัวหน้าคนหนึ่งของชาวรูเบนและคนอีกสามสิบคนที่อยู่กับเขา)
- ⁴³ ฮานันลูกชายของมาอาคาห์ โยซาฟทชาวมิทเน
- ⁴⁴ อูสซียาชาวอัทธาโรท ซามาและเยอิลลูกชายของโฮธาม
- ชาวอาโรเออร์
- ⁴⁵ เยดียาเอลลูกชายชิมรีและน้องชายของเขาที่ชื่อโยฮาเป็นชาวทิไซต์
- ⁴⁶ เอลีเอลชาวมาหะไวต์ ทั้งเยริบัยและโยชาเวียห์ ที่เป็นลูกชายของเอลนาอัม อิทมาร์ชาวโมอับ
- ⁴⁷ เอลีเอล โอเบตและยาอาซีเอลชาวเมโซบัย

ผู้กล้าหาญที่เข้าร่วมกับดาวิด

12 ต่อไปนี่คือคนที่มาหาดาวิดที่คิกลากในขณะที่ดาวิดยังหลบซ่อนตัวจากซาอูลลูกชายของศิซ พวกเขาอยู่ในหุบเขานักรบทั้งหลายที่ช่วยเหลือดาวิดในสนามรบ ² พวกเขาเป็นนักธนูและสามารถยิงธนูหรือเหวี่ยงก้อนหินจากเชือกสลิงได้ทั้งมือซ้ายและมือขวา พวกเขามาจากเผ่าเบนยามิน ซึ่งเป็นญาติกับซาอูล ³ อาหิเยเซอร์ผู้นำของพวกเขา โยอาชลูกชายของเซมาอาห์ชาวเมืองกิเบอาห์ เยซีเอลและเปเลทลูกชายของอัสมาเวทเบราคาห์ และเยชูชาวอานาโธท ⁴ อิชมัยอาห์จากเมืองกิเบโอน (เขาเป็นนักรบคนหนึ่งในกลุ่มนักรบสามสิบคนและเป็นแม่ทัพของกองทหารสามสิบคนนั้นด้วย) เยเรมียาห์ ยาซาซีเอล โยฮานัน โยซาบาตชาวเมืองเกเดราห์ ⁵ เอลูซัย เยรีโมท เบอัลยาห์ เซมาริยาห์ เซฟาติยาห์จากตระกูลสาร์ฟ ⁶ และจากตระกูลโคราห์ มี เอลคานาห์ อิสซืออาห์ อาซารเอล โยเอเซอร์ และยาไซเบอัม ⁷ แล้วมีลูกชายของเยโรธัมจากเมืองเกโดร์ คือโยเอลาห์และเศบาติยาห์

ชาวภาค

⁸ จากชาวภาคที่ได้หลบหนีไปหาดาวิดที่ป้อม [‡] ในทะเลทราย มีทั้งพวกนักรบ คนที่พร้อมที่จะออกรบ ผู้ที่ชำนาญในการใช้โล่และหอก พวกเขาล้วนดูร้ายเหมือนกับสิงโตและรวดเร็วเหมือนเนื้อทราย ^{‡‡} บัญชีเขา คือ

⁹ เอเซอร์หัวหน้าของพวกเขา โอบาติยาห์เป็นรองที่สอง เอลีอับเป็นที่สาม ¹⁰ มิซมันนาห์เป็นคนทีสี่ เยเรมียาห์เป็นคนทีห้า ¹¹ อัททัยเป็นคนทีหก เอลีเอลเป็นคนทีเจ็ด ¹² โยฮานันเป็นคนทีแปด เอลซาบาตเป็นคนทีเก้า ¹³ เยเรมียาห์เป็นคนทีสิบ และมีคับันนัยเป็นคนทีสิบเอ็ด ¹⁴ ชาวภาคเหล่านี้ล้วนเป็นผู้นำของกองทัพ ซึ่งถ้าขนาดเล็กที่สุดก็คือผู้นำกองร้อย ใหญ่ที่สุดก็คือผู้นำกองพัน ¹⁵ คนเหล่านี้คือคนที่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนตอนเดือนที่หนึ่ง ที่มีน้ำไหลบ่าล้นตลิ่ง และพวกเขาได้ขับไล่ผู้คนที่อยู่ตามพวกหุบเขาทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตกของแม่น้ำกระเจ็ดกระเจิงไป

^{‡‡} ป้อม ดึกหรือเมืองที่มีกำแพงป้องกันที่สูงใหญ่และแข็งแรง ^{‡‡‡} เนื้อทราย สัตว์สี่เท้าชนิดหนึ่งลักษณะเหมือนกวาง

ทหารคนอื่นที่เข้าร่วมกับฝ่ายดาวิด

16 มีชาวเบนยามินบางกลุ่มและชาวยูดาห์ที่มาเข้าร่วมกับฝ่ายของดาวิดที่ป้อมด้วย 17 ดาวิดได้ออกไปพบกับพวกเขาและพูดว่า “ถ้าพวกท่านมาหาเราอย่างมิตร เพื่อที่จะมาช่วยเรา เราก็คงยินดีที่จะให้พวกท่านเข้าร่วมกับเรา แต่ถ้าพวกท่านจะมาเพื่อที่จะทรยศเรา ทั้งๆที่เราไม่ได้ทำอะไรผิด ขอพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา มองเห็นและลงโทษพวกท่าน”

18 แล้วพระวิญญาณก็ลงมาถึงตัวอามาสัยซึ่งเป็นหัวหน้าของกองทัพที่แบ่งทหารพิเศษออกเป็นหน่วยๆหน่วยละสามคน † และเขาก็พูดออกมาว่า

“พวกเรายู่ฝ่ายของท่าน ดาวิด

พวกเราล้วนอยู่กับท่าน ลูกชายของเจสซี

ความสงบสุข ความสงบสุขจงอยู่กับท่านเถิด

และความสงบสุขจงอยู่กับผู้ช่วยเหลือท่านเถิด

เพราะพระเจ้าของท่านได้ช่วยเหลือท่านแล้ว”

ดาวิดจึงต้อนรับพวกเขาและแต่งตั้งให้พวกเขาเป็นผู้นำของกองทหารของดาวิด

19 คนจากเผ่ามนัสเสห์บางคนได้หลบหนีไปเข้ากับพวกของดาวิดด้วย ตอนที่ดาวิดได้ยกทัพมาพบกับพวกฟีลิสเตียเพื่อต่อสู้กับชาอูล (แต่ดาวิดยังไม่ทันได้ช่วยพวกฟีลิสเตียรบ เพราะพวกหัวหน้าของชาวฟีลิสเตียได้ปรึกษากันแล้วเห็นว่าควรส่งตัวดาวิดกลับไป พวกเขาคุยกันแล้วว่า “ดาวิดจะหนีทัพไปหาซาอูลนายของเขา และมันจะทำให้หัวของพวกเราหลุดออกจากบ่าได้”) 20 เมื่อดาวิดไปถึงศิกลาก ก็มีคนจากเผ่ามนัสเสห์หลบหนีทัพมาเข้าร่วมกับเขา คือ อัดนัท โยซาบับ เยดียาเอล มีคาเอล โยซาบับ เอลีชู และซิลเลัยซึ่งเป็นบรรดาหัวหน้ากองพันของเผ่ามนัสเสห์ 21 และพวกเขาก็ได้ช่วยเหลือดาวิดในการต่อสู้กับกองทัพผู้บุกรุก เพราะพวกเขาล้วนเป็นนักรบที่กล้าหาญและพวกเขาก็ได้เป็นแม่ทัพอยู่ในกองทัพของดาวิด

22 มีคนเข้ามาร่วมอยู่ฝ่ายเดียวกับดาวิดเพิ่มขึ้นวันแล้ววันเล่า เพื่อที่จะช่วยเหลือเขา จนกระทั่งเขามีกองทัพที่ยิ่งใหญ่เหมือนกองทัพของพระเจ้า

พันธมิตรของดาวิดในเฮโบรน

23 ต่อไปนี้คือคนที่พร้อมออกรบ ที่มาอยู่ฝ่ายเดียวกับดาวิดในเมืองเฮโบรน เพื่อจะมอบอาณาจักรของชาอูลให้กับดาวิดตามที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้

24 จากเผ่าของยูดาห์ มีหกพันแปดร้อยคน

ที่ถือโล่และหอกเข้ามารับใช้ในกองทัพ

25 จากเผ่าสิเมโอน มีทหารกล้าเจ็ดพันหนึ่งร้อยคน

26 จากเผ่าเลวี มีสี่พันหกร้อยคน

27 และเยโฮยาคาซึ่งเป็นผู้นำของครอบครัวอาโรนก็นำคนมาด้วยสามพันเจ็ดร้อยคน

28 และนักรบหนุ่มศาคาโดกก็มาพร้อมกับแม่ทัพในครอบครัวของเขาอีกยี่สิบสองคน

29 จากเผ่าเบนยามิน ซึ่งเป็นพี่น้องของชาอูล มีจำนวนสามพันคน ซึ่งเกือบทั้งหมดยังคงจงรักภักดีกับครอบครัวของชาอูลจนกระทั่งเวลานั้น

30 จากเผ่าเอฟราอิม มีนักรบที่กล้าหาญจำนวนสองหมื่นแปดร้อยคน พวกเขาล้วนเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงในตระกูลของพวกเขา

31 จากครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์ มีจำนวนหนึ่งหมื่นแปดพันคน พวกเขาถูกขานชื่อออกมา เพื่อไปเชิญดาวิดให้มาเป็นกษัตริย์

32 จากเผ่าอิสสาคาร์ มีหัวหน้าสองร้อยคน ผู้ที่เข้าใจสถานะการณ์ในเวลานั้น และรู้ว่าอิสราเอลควรจะทำอะไรรวมทั้งญาติๆทั้งหมดที่อยู่ภายใต้คำสั่งของพวกเขา

33 จากเผ่าเศบูลุน มีจำนวนห้าหมื่นคน ที่ต่างก็มาด้วยจุดมุ่งหมายเดียวกัน พวกเขาพร้อมรบ ถูกฝึกให้ใช้อาวุธทุกชนิด

34 จากเผ่าเนฟทาลี มีแม่ทัพหนึ่งพันคนและคนในกองทัพที่มาพร้อมกับพวกเขาก็สามหมื่นเจ็ดพันคน ซึ่งมีโล่และหอกเป็นอาวุธ

35 จากเผ่าดาน มีจำนวนสองหมื่นแปดพันหกร้อยคนพร้อมอาวุธ

36 จากเผ่าอาเชอร์ มีจำนวนสี่หมื่นคน เตรียมพร้อมสำหรับงานรับใช้ในกองทัพ และพร้อมรบ

37 จากอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน จากคนเผ่ารูเบน เผ่ากาต และครึ่งหนึ่งของคนเผ่ามนัสเสห์ มีจำนวนหนึ่งแสนสองหมื่นคน มีอาวุธทุกชนิด

38 พวกนักรบทั้งหมดนี้ได้มารวมตัวกันเพื่อออกศึก พวกเขาได้ยกทัพไปถึงเมืองเฮโบรน และได้เห็นพ้องต้องกันที่จะยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และอิสราเอลที่เหลือทั้งหมดต่างก็เห็นด้วยที่จะยกดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ 39 พวกเขาได้ร่วมกันตั้งมอยู่ที่นั่นกับดาวิดเป็นเวลาสามวันเพราะญาติๆของพวกเขาได้จัดเตรียมอาหารไว้ให้แล้ว 40 ส่วนเพื่อนบ้านทั้งหลายที่มาจากแดนไกล อย่างเผ่าอิสสาคาร์ เผ่าเศบูลุนและเผ่าเนฟทาลี ต่างก็ได้บรรทุกเอาอาหารมาให้กับพวกเขา ด้วยขบวนลา อูฐ ล่อและวัว พวกเขาขนเอาแป้ง ขนมมะเดื่อ ลูกเกด เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอกวัวตัวผู้และแกะจำนวนมากมายมหศาลมาให้ เพราะในเวลานั้นชาวอิสราเอลต่างก็เฉลิมฉลองกันอย่างมีความสุข

การนำหีบข้อตกลงกลับมา

(2 ซมอ. 6:1-11)

13 ดาวิดได้ปรึกษาหารือกับบรรดาผู้นำกองพันและผู้นำกองร้อย รวมทั้งเหล่าผู้นำของอิสราเอลทั้งหลาย 2 เขาได้พูดในที่ประชุมของอิสราเอลทั้งหมดว่า “ถ้าพวกท่านเห็นดีด้วยและเป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราต้องการ เราจะส่งคนสูงช้าไปถึงญาติๆของพวกเราทั่วทั้งแผ่นดินของอิสราเอล รวมทั้งเหล่านักรบและชาวเลวีตามเมืองแห่งทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ทั้งหลายนั้น เพื่อพวกเขาจะได้มาร่วมกับพวกเรา 3 แล้วพวกเราจะได้นำหีบของพระเจ้าของเรามาไว้ท่ามกลางพวกเรา เพราะตั้งแต่ในสมัยของซาอูลแล้ว พวกเราไม่เคยไปหาพระเจ้าเพื่อขอคำปรึกษาจากพระองค์เลย” 4 ที่ประชุมทั้งหมดต่างเห็นดีด้วยเพราะพวกเขาทุกคนชอบความคิดนี้

5 ดาวิดจึงเรียกประชุมอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่แม่น้ำซีโรรีในประเทศอียิปต์ไปจนถึงเมืองเลโบฮามัท เพื่อที่จะร่วมกันนำหีบของพระเจ้ามาจากศิรียาห์-เออาริม 6 และดาวิดกับอิสราเอลทั้งหมดก็ได้ขึ้นไปในเมืองบาอาลาห์ซึ่งก็คือเมืองศิรียาห์-เออาริมที่เป็นของชาวยูดาห์ เพื่อจะนำหีบของพระเจ้ามาจากที่นั่น ซึ่งก็คือหีบของพระยาห์เวห์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์เหนือทูตสวรรค์มีปีกสององค์ เป็นหีบที่ได้รับการเรียกขานตามชื่อของพระองค์

7 พวกเขาได้ขนย้ายหีบไปบนมาจากบ้านของอาบีนาตบด้วยเกวียนเล่มใหม่ และอุสซาทูกับอาหิโยเป็นคนขับเกวียนเล่มนั้น

8 ดาวิดกับชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างก็เฉลิมฉลองกันอย่างสุดเหวี่ยงต่อหน้าพระเจ้า ด้วยการร้องเพลง เล่นพิณใหญ่ พิณเล็ก กลองรำมะนา ฉาบ และแตร

9 พวกเขามาถึงที่ลานนวดข้าวของคิโดน วัวเกิดเดินสะดุด อุสซาทูก็ได้ยื่นมือของเขาออกไปจับหีบนั้นไว้ 10 ความโกรธของพระยาห์เวห์ได้จุดพลังขึ้นต่ออุสซาทู พระองค์จึงฟาดเขาที่นั่น เพราะอุสซาทูได้ยื่นมือไปจับหีบศักดิ์สิทธิ์ อุสซาทูจึงตายอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระเจ้า 11 ดาวิดรู้สึกโกรธ เพราะพระยาห์เวห์ได้ระเบิดความโกรธใส่อุสซาทู สถานที่นั้นจึงมีชื่อเรียกว่าเปเรศ-อุสซาทู †† มาจนทุกวันนี้

12 ในวันนั้นดาวิดรู้สึกเกรงกลัวพระเจ้า เขาพูดว่า “อย่างนี้จะให้เรานำหีบของพระเจ้ากลับไปบ้านกับเราได้ยังไงกัน” 13 แล้วดาวิด

† สามคน หรือ “สาสิบคน” ดูใน 2 ซามูเอล 23:8

†† เปเรศ-อุสซาทู ชื่อนี้มีความหมายว่า “ระเบิดความโกรธใส่อุสซาทู”

ก็ไม่ยอมให้นำหินไปนั้นไปที่เมืองของดาวิดกับเขาด้วย แต่กลับทิ้งมันไว้ที่บ้านของโอบเอดเอโดมซึ่งเป็นชาวกัท¹⁴ ทิบบของพระเจ้ายังคงอยู่กับครอบครัวของโอบเอดเอโดมในบ้านของเขาเป็นเวลาสามเดือน และพระยาห์เวห์ก็ได้ช่วยพรให้กับครอบครัวของโอบเอดเอโดมและทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเขา

กษัตริย์ฮิรามส่งคนมาช่วยสร้างวัง

(2 ซมอ. 5:11-12)

14 กษัตริย์ฮิรามแห่งเมืองไทรซได้ส่งคนส่งข่าวมาหาดาวิด พร้อมกับส่งไม้ของสนซีดาร์มาหลายท่อน พวกช่างตัดแต่งหิน และพวกช่างไม้เพื่อมาสร้างวังให้กับเขา² ดาวิดรู้ว่าพระยาห์เวห์ได้ทำให้เขาเป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอล เพราะอาณาจักรของเขาเจริญรุ่งเรืองขึ้นอย่างมาก พระเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์

ลูกๆดาวิดที่เกิดในเยรูซาเล็ม

(2 ซมอ. 5:13-16)

³ ดาวิดมีเมียมูกขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม และมีลูกชาย ลูกสาวมากขึ้น⁴ ต่อไปนี่คือชื่อของลูกๆเขาที่เกิดในเยรูซาเล็ม คือซัมมู-อา ซัมบ นานัน ซาโลมอน⁵ อับซาร์ เอลีซูอา เอลเปเลท⁶ โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย⁷ เอลีซามา เบเอลยาดา และเอลีเฟเลท

ดาวิดชนะชาวฟิลิสเตีย

(2 ซมอ. 5:17-25)

⁸ ชาวฟิลิสเตียได้ยินว่าดาวิดได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด พวกฟิลิสเตียทั้งหมดจึงได้บุกขึ้นมาหาเขา เมื่อดาวิดได้ยินข่าวจึงได้ออกมาเผชิญหน้ากับพวกเขา⁹ พวกชาวฟิลิสเตียได้บุกขึ้นมาถึงหุบเขาเฟอาอิม¹⁰ ดาวิดได้ถามพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าควรจะขึ้นไปต่อสู้กับพวกฟิลิสเตียหรือไม่ และพระองค์จะมอบพวกเขาไว้ในกำมือของข้าพเจ้าหรือไม่”

พระยาห์เวห์ตอบดาวิดว่า “ไปต่อสู้กับพวกเขาเถิด และเราจะมอบพวกนั้นไว้ในกำมือของเจ้า”

¹¹ แล้วดาวิดกับคนของเขาก็ขึ้นไปสู้รบกับพวกฟิลิสเตียที่บาอัลเปราซิมและสามารถเอาชนะคนเหล่านั้นได้ ดาวิดพูดว่า “พระเจ้าได้ทะลวงลวงศัตรูของเราไปผ่านทางมือเราเหมือนกับน้ำที่ทะลวงลวงเขื่อนออกมา” ดังนั้นสถานที่นั้นจึงมีชื่อเรียกว่า บาอัล-เปราซิม¹² พวกฟิลิสเตียได้ละทิ้งพระทังหลายของพวกเขาวัวที่นั้น และดาวิดก็ได้สั่งให้เผาพวกมันทิ้งจนหมด

¹³ พวกฟิลิสเตียได้บุกมาที่หุบเขาอีกครั้งหนึ่ง¹⁴ และดาวิดได้ปรึกษากับพระเจ้าอีก และพระเจ้าบอกกับเขาว่า “อย่าโจมตีพวกเขาตรงหน้า แต่ให้อ้อมไปโจมตีพวกเขาจากทางด้านพุ่มบาคา¹⁵ เมื่อเจ้าได้ยินเสียงพิฆาตบนยอดของพุ่มบาคา ให้ออกไปสู้รบได้ทันที เพราะนั่นเป็นเสียงของพระเจ้าที่กำลังออกนำหน้าเจ้าไป มีชัยเหนือกองทัพของฟิลิสเตีย”¹⁶ ดาวิดทำตามที่พระเจ้าสั่งเขาไว้ และดาวิดกับกองทัพของเขาก็สามารถเอาชนะกองทัพชาวฟิลิสเตียได้ทั้งหมดตลอดเส้นทางจากเมืองกิเบโอนไปจนถึงเมืองเกเชอร์¹⁷ ดังนั้นชื่อเสียงของดาวิดก็แพร่กระจายออกไปยังประเทศทั้งหลายและพระยาห์เวห์ทำให้ทุกๆชนชาติเกรงกลัวเขา

การนำหินขัดกลงเข้าเมืองเยรูซาเล็ม

(2 ซมอ. 6:12-19)

15 ดาวิดได้สร้างวังของเขาเองขึ้นในเมืองของดาวิด และเขาได้เตรียมสร้างสถานที่สำหรับหีบของพระเจ้าด้วย เขา

† บาอัล-เปราซิม ชื่อนี้หมายถึง “พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้านายได้ทะลวงลวง” †† พุ่มบาคา ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นต้นไม้อะไรชนิดไหน บางคนเข้าใจว่าเป็นต้นไม้ประเภทที่มียางหอมหรือต้นสนชนิดหนึ่ง บางคนก็เข้าใจว่าเป็นต้นไม้อื่นๆ เป็นชื่อของสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า “บาคาอิม” มากกว่าที่จะเป็นชื่อของต้นไม้ประเภทหนึ่ง

† ได้ตั้งเต็นท์ขึ้นหลังหนึ่งสำหรับหีบไปนั้น² แล้วดาวิดพูดว่า “คนที่ไม่ใช่ชาวเลวีห้ามมาถือหีบของพระเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ได้เลือกพวกเลวีให้มาเป็นผู้ถือหีบของพระยาห์เวห์ และให้มารับใช้พระองค์ตลอดไป”

³ ดาวิดเรียกประชุมชาวอิสราเอลทั้งหมดที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะนำหีบของพระยาห์เวห์ไปไว้ยังสถานที่ที่เขาได้จัดเตรียมไว้

⁴ และดาวิดก็ได้รวบรวมบรรดากลุ่มหลานของอาโรนและชาวเลวี⁵ บรรดากลุ่มหลานของโคซาท มีอุรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับ

ญาติๆของเขาก่อนหนึ่งร้อยยี่สิบคน

⁶ จากบรรดากลุ่มหลานของเมารีย์ มีอาสยาห์เป็นหัวหน้า พร้อมกับญาติๆของเขาก่อนสองร้อยยี่สิบคน

⁷ จากบรรดากลุ่มหลานของเกอร์โซม มีโยเอลเป็นหัวหน้าพร้อมกับญาติๆของเขาก่อนหนึ่งร้อยสามสิบคน

⁸ จากบรรดากลุ่มหลานของเอลีซาฟาน มีเชโมอาห์เป็นหัวหน้าพร้อมกับญาติๆของเขาก่อนสองร้อยคน

⁹ จากบรรดากลุ่มหลานของเฮโบรน มีเอลีเอลเป็นหัวหน้าพร้อมกับญาติๆของเขาก่อนแปดสิบคน

¹⁰ จากบรรดากลุ่มหลานของอัสซึเอล มีอัมมีนาดับเป็นหัวหน้าพร้อมกับญาติๆของเขาก่อนหนึ่งร้อยยี่สิบสองคน

¹¹ แล้วดาวิดก็เรียกตัวนักบวชศากและนักบวชอาบียาธาห์ รวมทั้งชาวเลวีซึ่งประกอบด้วย อุรีเอล อาสยาห์ โยเอล เชโมอาห์ เอลีเอลและอัมมีนาดับเข้าพบ¹² และเขาก็ได้พูดกับคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านคือหัวหน้าครอบครัวของชาวเลวี พวกท่านและญาติๆของพวกท่านจะต้องชำระตัวเองให้บริสุทธิ์[†] เพื่อจะได้เป็นผู้นำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลไปไว้ยังสถานที่ที่เรูได้จัดเตรียมไว้ให้¹³ เพราะพวกท่านไม่ได้ไปกับพวกเราในครั้งแรกเพื่อไปหามหีบนั้น จึงทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ระเบิดความโกรธใส่พวกเรา เพราะพวกเราไม่ได้ปรึกษากับพระองค์ว่าจะทำเรื่องนี้อย่างไรดีถึงจะเหมาะสม”

¹⁴ ดังนั้นเหล่านักบวชและชาวเลวีจึงได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์เพื่อที่จะไปนำหีบของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา¹⁵ และชาวเลวีก็ได้เป็นผู้นำหีบของพระเจ้าไว้บนบ่าด้วยคานหามเหมือนกับที่โมเสสได้สั่งไว้ตามคำพูดของพระยาห์เวห์

¹⁶ ดาวิดยังได้บอกกับพวกหัวหน้าของชาวเลวี ให้แต่งตั้งญาติๆของพวกเขาคือเป็นนักร้อง เพื่อคอยเปล่งเสียงร้องเพลงอย่างชื่นชมยินดีไปพร้อมกับเสียงเครื่องดนตรีต่างๆ(มีทั้งเสียงพิณใหญ่ พิณเล็ก และฉาบ)

¹⁷ ดังนั้น ชาวเลวีจึงได้แต่งตั้งเสมานลูกชายโยเอล และอาสาฟลูกชายของเบเรคิยาห์ ออกมาจากบรรดาญาติๆของเขา และยังได้แต่งตั้งเอธานลูกชายของคูซายาห์ออกจากบรรดาพี่น้องชาวเมารีย์ของพวกเขว¹⁸ พวกเขาได้แต่งตั้งญาติๆของพวกเขาคือเป็นผู้ช่วยคนเหล่านี้ คือ เศคาริยาห์ ยาอาซึเอล เชมิราโมท เยฮีเอล อุหนี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัททิติยาห์ เอลีเฟเลทและมิกเนยาห์ และให้โอบเอดเอโดมกับเยฮีเอลเป็นคนเฝ้าประตู

¹⁹ เหล่านักร้องซึ่งประกอบไปด้วยเสมาน อาสาฟและเอธานต้องเล่นฉาบทองสัมฤทธิ์²⁰ เศคาริยาห์ อาซึเอล เชมิราโมท เยฮีเอล อุหนี เอลีอับ มาอาเสอาห์และเบไนยาห์เล่นพิณใหญ่ในแบบของอาลาโมท²¹ ส่วนมัททิติยาห์ เอลีเฟเลท มิกเนยาห์ โอบเอดเอโดม เยฮีเอลและอาซาซึยาห์เล่นพิณเล็กในแบบของเชมินิท²² เคนานิยาห์ที่เป็นผู้นำในการร้องเพลงของชาวเลวีเป็นคนร้องนำเพราะเขามีความชำนาญในด้านนี้

† ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ หมายถึง “การเตรียมตัวเพื่อรับใช้พระยาห์เวห์”

†† อาลาโมท ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่แน่ชัด มันเป็นการกล่าวอ้างถึงท่วงทำนองบางอย่างหรือลักษณะของการเล่นดนตรีแบบหนึ่ง แต่ตามธรรมดาจะแปลว่าพิณเสียงสูงหรือเสียงร้องหรือส่วนที่สูงแหลม ส่วน “เชมินิท” เข้าใจกันว่าเป็นเสียงพิณที่ต่ำหรือเสียงร้องหรือเสียงเบสที่ต่ำทุ้ม แต่ในที่นี้ไม่น่าจะมีความหมายอย่างนั้น เพราะว่าพิณใหญ่จะให้เสียงทุ้มมากกว่าเสียงสูง ส่วนของพิณเล็กน่าจะจะให้เสียงที่สูงกว่า †† เชมินิท ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่แน่นอน ดูที่ “อาลาโมท”

23 เบเรคิยาห์และเอลคานาห์เป็นนายประตู่เฝ้าหีบโบนั้น 24 เหล่านักบวช คือ เซบานิยาห์ โยซาฟัท เนธันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบนายาห์และเอลีเยเซอร์เป็นคนเป่าแตรต่อหน้าหีบของพระเจ้า โอบเบดเอโดมและเยฮิยาห์เป็นนายประตู่เฝ้าหีบโบนั้นด้วยเหมือนกัน

25 ดาวิด เหล่าผู้นำของอิสราเอลและบรรดาผู้นำกองพันก็ได้ไปนำหีบขอตกลงของพระยาห์เวห์มาจากบ้านของโอบเบดเอโดมด้วยความชื่นชมยินดี 26 และพระเจ้าก็ได้ช่วยเหลือพวกชาวเลวีที่กำลังแบกหีบขอตกลงของพระยาห์เวห์นั้น พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวตัวผู้เจ็ดตัวและแกะตัวผู้เจ็ดตัว 27 ดาวิด ชาวเลวีทั้งหมดที่แบกหีบกับพวกนักร้องและเคนานิยาห์ผู้นำวงนักร้อง ต่างก็สวมเสื้อชุดยาวที่ทำจากฝ้ายลินินอย่างดี และดาวิดก็สวมเออโปกด์ที่ทำจากลินินด้วยเหมือนกัน

28 ดังนั้นอิสราเอลทั้งหมดจึงได้รวมขบวนไปกับหีบขอตกลงของพระยาห์เวห์ พร้อมกับร้องตะโกนไปอย่างสนุกสนาน พวกเขาได้เป่าแตร เขาตีฉิ่ง ฉาบ พิณใหญ่และพิณเล็กไปด้วย

29 เมื่อหีบขอตกลงของพระยาห์เวห์กำลังจะเข้าไปในเมืองของดาวิด นางมีคาเอลภรรยาของซาอูลได้มองออกไปที่หน้าต่างและเห็นดาวิดกำลังเต้นรำและเล่นสนุกสนานอยู่ นางจึงคิดดูถูกเขาในใจ

16 พวกเขาได้นำเอาหีบของพระเจ้าเข้ามาวางไว้ภายในเต็นท์ที่ดาวิดได้จัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะ และพวกเขาก็ได้เผาสัตว์ทั้งตัวถวายเป็นเครื่องบูชา และถวายเครื่องสังสุกรรมบูชาต่อหน้าพระเจ้า 2 เมื่อดาวิดได้ถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นเสร็จแล้ว เขาก็ได้ถวายพรให้กับประชาชนในนามของพระยาห์เวห์ 3 และเขาก็ได้แจกจ่ายขนมปังหนึ่งก้อน แก้วกินนมพร้อมกับขนมลูกเกดอัดให้กับชาวอิสราเอลทุกคนทั้งชายและหญิง

4 ดาวิดได้แต่งตั้งชาวเลวีบางคนให้ไปรับใช้อยู่ต่อหน้าหีบของพระยาห์เวห์ เพื่อให้เฉลิมฉลองพระเกียรติ ขอบคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล 5 อาสาฟได้เป็นหัวหน้า และมีเศคาริยาห์เป็นผู้ช่วย ยังมี เยฮีเอล เซมิราโมท เยฮีเอล มัททิติยาห์ เอลีอับ เบนายาห์ โอบเบดเอโดม และเยฮีเอล เป็นผู้เล่นพิณใหญ่และพิณเล็ก ส่วนอาสาฟเป็นคนตีฉาบ 6 นักบวชเบนายาห์กับนักบวชยาฮาซียเอลเป็นคนเป่าแตรอยู่ต่อหน้าหีบแห่งคำสัญญาของพระเจ้าเป็นประจำ 7 แล้วในวันนั้นเอง ดาวิดก็ได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำในการขอบคุณพระยาห์เวห์ โดยอาศัยอาสาฟและญาติๆของอาสาฟคอยช่วยเหลือ

เพลงขอบคุณของดาวิด
(สดด. 105:1-15; 96:1-13; 106:47-48)

8 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์ ให้กระจายชื่อเสียงของพระองค์ออกไป

9 ให้ร้องเพลงให้กับพระองค์ ให้ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ ใคร่ครวญถึงสิ่งน่าทึ่งทั้งหมดที่พระองค์ได้ทำ
10 โอ้อวดถึงชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
ขอให้คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระยาห์เวห์มีความสุขเถิด
11 ให้แสวงหาพระยาห์เวห์และผลกำไรที่มาจากพระองค์เถิด
ให้แสวงหาหน้าของพระองค์อยู่เสมอ
12 ให้ระลึกถึงเรื่องน่าทึ่งทั้งหลายที่พระองค์ทำ
ให้ระลึกถึงการอัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ทำและคำตัดสินทั้งหลายที่ออกมาจากปากของพระองค์

13 ลูกหลานของอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์เอ๋ย
ลูกหลานของยาโคบพวกที่พระองค์ได้เลือกไว้เอ๋ย
14 พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
คำตัดสินทั้งหลายของพระองค์จะเป็นจริงอย่างนั้นในทุกแห่งทั่วโลก
15 อย่างนั้น ให้จดจำขอตกลงของพระองค์ตลอดไป

คือคำสัญญาที่พระองค์ทำไว้กับคนของพระองค์เป็นพันธัน
16 พระองค์จะรักษาคำสัญญาที่ทำไว้กับอับราฮัมและคำสาบานของพระองค์ที่ให้ไว้กับอิสอัค
17 พระองค์ทำให้มันเป็นกฎสำหรับยาโคบและเป็นขอตกลงให้กับอิสราเอลตลอดไป
18 พระองค์พูดว่า "เราจะมอบดินแดนคานาอันให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าตลอดไป"
19 พระองค์ได้ทำสิ่งนี้ตอนที่พวกเขายังมีกันอยู่ไม่กี่คนและยังเป็นคนต่างดาวแค่กระจุกเดียวในดินแดนนั้นอยู่เลย
20 พวกเขาเร่ร่อนพเนจรจากชนชาติหนึ่งไปอีกชนชาติหนึ่งจากอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง
21 แต่พระเจ้าไม่ยอมให้ใครข่มเหงพวกเขา พระองค์ได้เตือนพวกกษัตริย์ทั้งหลายว่า
22 "อย่าแตะต้องคนเหล่านั้นที่เราได้เลือกไว้แล้ว อย่าได้ทำร้ายพวกผู้พูดแทนเรา"
23 ทุกคนบนโลกนี้ ร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์เถิด ให้ประกาศวันแล้ววันเล่าถึงความรอดที่มาจากพระองค์
24 ประกาศให้ชนชาติต่างๆรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ประกาศให้ทุกคนรู้ถึงสิ่งน่าทึ่งต่างๆที่พระองค์ทำ
25 เพราะพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรได้รับการสรรเสริญอย่างยิ่ง

พระองค์นำยาเกรงกว่าพระเจ้าทั้งปวง
26 เพราะพระเจ้าทั้งสินของชนชาติเหล่านั้นเป็นแค่รูปเคารพ แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้ที่สร้างฟ้าสวรรค์
27 รัศมีและบารมีของพระองค์แผ่กระจายออกมาจากพระองค์ อำนาจและความชื่นบานอยู่ในบ้านของพระองค์
28 ตระกูลของชนชาติต่างๆทั่วโลกเอ๋ย ให้สรรเสริญพระยาห์เวห์สำหรับสง่าราศีและผลกำไรของพระยาห์เวห์เถิด
29 ให้สรรเสริญพระยาห์เวห์สำหรับชื่ออันมีสง่าราศีของพระองค์
ให้นำเครื่องบูชาเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระองค์
ให้ก้มกราบลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ในวิหารอันสง่างามของพระองค์

30 มนุษย์บนแผ่นดินโลกทุกคนเอ๋ย ให้ตัวสั่นเทิ้มเมื่ออยู่เบื้องหน้าพระองค์เถิด
โลกทั้งใบก็อยู่อย่างมั่นคงจะไม่มีวันสั่นคลอน
31 ขอให้ฟ้าสวรรค์เฉลิมฉลองกัน ขอให้แผ่นดินโลกชื่นชมยินดี
ให้คนพูดกันท่ามกลางชนชาติทั้งหลายๆว่า "พระยาห์เวห์ทรงครอบครอง"

32 ขอให้ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างในทะเลนั้นโห่ร้องยินดี
ให้ท้องทุ่งและทุกสิ่งทุกอย่างในมันรำเรงยินดี
33 ขอให้ต้นไม้ในป่าชื่นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์
เมื่อพระองค์กำลังเสด็จมา พระองค์กำลังมาตัดสินแผ่นดินโลกนี้
34 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์เพราะพระองค์นั้นดีแท้
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
35 ให้ท่านพูดว่า
"ข้าแต่พระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดของเรา ได้โปรดช่วยกู้พวกเราด้วยเถิด

โปรดรวบรวมและช่วยพวกเราให้รอดพ้นจากชนชาติต่างๆ เพื่อพวกเราจะได้ขอบคุณชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
แล้วจะได้โอ้อวดถึงสิ่งน่าสรรเสริญทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำ
36 ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้เป็นอยู่ตลอดมาและจะคงอยู่ตลอดไป
แล้วประชาชนทั้งหลายก็พูดว่า "อาเมน" และพวกเขาได้สรรเสริญพระยาห์เวห์"

37 ดาวิดได้ทิ้งให้อาสาฟกับญาติๆของเขาไว้ ให้อยู่ต่อหน้าหีบขอตกลงของพระยาห์เวห์ เพื่อรับใช้ประจำต่อหน้าหีบตามงานที่ต้องทำในแต่ละวันนั้น 38 ดาวิดก็ได้ให้โอบเบดเอโดมและเย

ฮียาห์กับญาติๆของพวกเขาอีกหกสิบแปดคน อยู่ที่นั่นด้วย โอบีดาเอโดมลูกชายของเยดูธูนกับโฮสาร์เป็นคนเฝ้าประตู³⁹ และที่หน้าเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ ของพระยาห์เวห์ ที่ตั้งอยู่ในสถานที่สูง ในกิเบโอน มีนักบวชศาโดกและเหล่านักบวชเพื่อนๆของเขา⁴⁰ ทำหน้าที่เผาสัตว์ทั้งตัวบนแท่นบูชาถวายเป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์เป็นประจำทุกเช้าเย็นตามทุกสิ่งที่ได้เขียนไว้ในกฎของพระยาห์เวห์ ที่พระองค์ได้ส่งไว้กับชนชาติอิสราเอล⁴¹ ยังมีเฮมาน เยดูธูนและคนอื่นๆที่ได้รับเลือกและถูกระบุชื่อไว้ให้อยู่ที่นั่นเพื่อร้องเพลงขอบคุณพระยาห์เวห์ อย่างเช่น “เพราะความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป”⁴² มีพวกแดร์และฉาบอยู่ที่นั่นกับเฮมานและเยดูธูนด้วย เพื่อให้คนเหล่านั้นใช้มันเล่นบรรเลงประกอบเพลงถวายให้กับพระเจ้า และบรรดาลูกชายของเยดูธูนเป็นคนเฝ้าประตู⁴³ แล้วประชาชนทั้งหมดก็กลับบ้าน และดาวิดก็กลับวังของเขา เพื่อที่จะไปอวยพรให้กับครอบครัวของเขา

พระเจ้าให้สัญญากับดาวิด (2 ซมอ. 7:1-17)

17 เมื่อดาวิดได้เข้ามาอยู่ในบ้านของเขาแล้ว เขาก็ได้พบกับนาธันผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ดูสิ เราได้ใช้ชีวิตอยู่ในบ้านที่สร้างจากไม้สนซีดาร์ แต่หีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์ยังอยู่ในเต็นท์เลย”
 2 นาธันจึงตอบดาวิดไปว่า “อยากทำอะไรก็ทำไปเถิด เพราะพระเจ้าสถิตอยู่กับท่าน”
 3 แต่ในคืนนั้นเอง คำพูดของพระเจ้าก็มาถึงนาธันว่า
 4 “ให้ไปบอกกับดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูดไว้ไม่ให้เจ้ารอกที่ว่าจะเป็นคนสร้างบ้านให้เราอยู่⁵ นับตั้งแต่วันที่เราได้นำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์มาจนถึงทุกวันนี้ เราจะไม่เคยอาศัยอยู่ในบ้านมาก่อน แต่เราได้ย้ายจากเต็นท์นี้ไปเต็นท์ใหม่ ย้ายจากที่พักนี้ไปที่พักใหม่⁶ ไม่ว่าเราได้ย้ายไปไหนก็ตาม ทั้งอิสราเอล เราเคยพูดกับพวกผู้นำของอิสราเอลที่เราได้ส่งให้คอยดูแลประชาชนของเราหรือเปล่าว่า ทำไมพวกเจ้าถึงไม่ได้สร้างบ้านที่ทำจากไม้สนซีดาร์ให้กับเรา”
 7 “เจ้าจะต้องไปพูดกับดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด’ เราได้นำเจ้ามาจากทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ จากการผลิตนมฝูงแพะแกะ มาเป็นผู้ปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลของเรา⁸ และเราได้อยู่กับเจ้าในทุกๆที่ที่เจ้าไป เราได้กำจัดศัตรูทั้งหมดของเจ้าออกไปต่อหน้าเจ้า เราจะทำให้เจ้าเป็นคนที่มีชื่อเสียงโด่งดังคนหนึ่งในบนโลกนี้⁹ และเราจะหาสถานที่ให้กับประชาชนชาวอิสราเอลของเรา เราจะปลูกฝังพวกเขาไว้ที่นั่นเพื่อพวกเขาจะได้อาศัยอยู่ที่นั่นและไม่ถูกรบกวนอีกต่อไป พวกคนชั่วที่เคยกดขี่พวกเขาจะไม่สามารถทำกับพวกเขาอย่างที่เคยทำมาก่อนได้อีก¹⁰ สิ่งเลวร้ายเหล่านั้นเกิดขึ้น แต่เราได้แต่งตั้งพวกผู้นำขึ้นเหนือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา และเราจะปราบปรามพวกศัตรูทั้งหมดของเจ้า แล้วเราขอบอกเจ้าว่า เป็นเราเองยาห์เวห์ที่จะสร้างบ้านให้กับเจ้า¹¹” เมื่อวันเวลาของเจ้าครบแล้ว และเจ้าได้ไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า แล้วเราจะทำให้เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า คือลูกชายคนหนึ่งของเจ้าได้ครองบัลลังก์สืบต่อจากเจ้า และเราก็จะตั้งให้อาณาจักรของเขามั่นคง¹² เขาจะเป็นคนที่สร้างบ้านให้กับเรา และเราก็จะตั้งให้บัลลังก์ของเขามั่นคงตลอดไป¹³ เราจะเป่าพู่ของเขามาและเขาก็จะเป็นลูกชายของเรา เราจะไม่เอาความรักมั่นคงของเราไปจากตัวเขาอย่างที่เราเคยเอาไปจากซาอูลผู้ที่เคยอยู่ก่อนหน้าเจ้า¹⁴ แต่เราจะแต่งตั้งเขาในบ้านและอาณาจักรของเราตลอดไป แล้วบัลลังก์ของเขา ก็จะมั่นคงตลอดไป”

† เพราะความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป ดูใน 2 พงศาวดาร 7:6 และใน สดุดี 118 และ 136 †† สร้างบ้านให้กับเจ้า บ้านในที่นี้ หมายถึง จะตั้งราชวงศ์ของดาวิดขึ้นมา

15 นาธันบอกดาวิดเรื่องนิมิตและทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าพูด

คำอธิษฐานของดาวิด (2 ซมอ. 7:18-29)

16 แล้วกษัตริย์ดาวิดก็ได้เข้าไปนั่งอยู่ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพูดว่า
 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครและครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นใครกันหรือ พระองค์จึงได้ทำสิ่งต่างๆให้กับข้าพเจ้ามากมายขนาดนี้¹⁷ แต่ดูเหมือนว่าฉันยังน้อยไปในสายตาของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ยังได้สัญญาเกี่ยวกับครอบครัวของผู้รับใช้ของพระองค์ที่ยังมาไม่ถึง และพระองค์ยังทำกับข้าพเจ้าราวกับเป็นคนสำคัญมาก¹⁸ มีอะไรใหม่ที่ข้าพเจ้าจะทำให้กับพระองค์ได้ ให้สมกับที่พระองค์ให้เกียรติกับข้าพเจ้าผู้รับใช้พระองค์ พระองค์เองก็รู้จักผู้รับใช้พระองค์ดี¹⁹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทั้งหมดนี้ไป พระองค์ทำเพื่อเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทำตามที่เราอยากจะทำ สิ่งที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้พระองค์ทำให้คนรุ่นกันต่อไป²⁰ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ไม่มีใครเหมือนกับพระองค์อีกแล้ว และไม่มีพระเจ้าองค์ไหนอีก นอกจากพระองค์เท่านั้น ทุกอย่างที่เราได้ยื่นมาทำให้เราเชื่อว่าเรื่องนั้นจริง²¹ และจะมีใครเป็นเหมือนอิสราเอลชนชาติของพระองค์เล่า เป็นชาติเดียวในโลกที่พระเจ้าได้ไถ่ออกมาจากการเป็นทาส เพื่อจะได้มาเป็นประชาชนของพระองค์เอง พระองค์ได้สร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์เองด้วยการกระทำอันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามเหล่านี้ โดยการขับไล่ชนชาติต่างออกไป เพื่อเปิดทางให้กับประชาชนของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้ไถ่ออกมาจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์²² ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทำให้ประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ เป็นชนชาติของพระองค์ตลอดไป และตัวพระองค์เองก็ได้มาเป็นพระเจ้าของพวกเขา²³ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้คำสัญญาที่พระองค์ได้พูดไว้เกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และครอบครัวของเขาน้อยอย่างมั่นคงตลอดไปเถิด และขอให้พระองค์ทำตามที่เราได้สัญญาไว้²⁴ เพื่อมีมันได้เป็นสิ่งที่ดีที่พิสูจน์ได้ และชื่อเสียงของพระองค์จะยิ่งใหญ่ตลอดไป เมื่อคนพูดกันว่า ‘พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของชาวอิสราเอลนั้น เป็นพระเจ้าของชนชาติอิสราเอลจริงๆ’ และเพื่อครอบครัวของข้าพเจ้าจะได้ตั้งมั่นคงอยู่ต่อหน้าพระองค์²⁵ เพราะพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าได้เปิดเผยกับผู้รับใช้ของพระองค์แล้วว่า พระองค์จะสร้างบ้านให้เขา ผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าที่จะมาอธิษฐานต่อหน้าของพระองค์²⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์คือพระเจ้า และตอนนี้ พระองค์ได้สัญญาสิ่งดีสิ่งนี้กับผู้รับใช้ของพระองค์²⁷ ตอนนั้น พระองค์เห็นดีด้วยที่จะอวยพรให้กับครอบครัวของผู้รับใช้พระองค์ ซึ่งมันจะคงอยู่ตลอดไปต่อหน้าพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ เพราะพระองค์อวยพรใครคนนั้นก็จะได้รับพระพรตลอดไป”

ดาวิดได้ชัยชนะเหนือชาติต่างๆ (2 ซมอ. 8:1-14)

18 ต่อมาภายหลัง ดาวิดได้โจมตีชาวฟิลิสเตียและเอาชนะพวกเขาได้และทำให้พวกนั้นอยู่ใต้บังคับ เขาได้ยึดเมืองกัทและหมู่บ้านโดยรอบไว้ได้จากพวกฟิลิสเตีย
 2 ดาวิดยังได้เอาชนะพวกโมอับ และประชาชนชาวโมอับก็กลายเป็นทาสของดาวิดที่ต้องคอยส่งส่วยให้กับเขา
 3 ดาวิดต่อสู้กับกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์แห่งเมืองโคบายห์ไปจนถึงฮามัท ตอนที่ดาวิดไปตั้งอนุสาวรีย์ให้กับตัวเองที่ลุ่มแม่น้ำยูเฟรติส⁴ ดาวิดยึดเอารถรบไว้ได้หนึ่งพันคัน ทหารม้าเจ็ดพันคน และทหารเดินเท้าสองหมื่นคนมาจากกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ และยังได้ตัดเส้นเอ็นที่ขาหลังของม้าทุกตัว เหลือไว้เพียงหนึ่งร้อยตัวสำหรับลากรถรบ

5 เมื่อชาวอาร์มแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ของเมืองไซบาร์ทาวิดได้ฆ่าทหารชาวอาร์มตายไปสองหมื่นสองพันคน 6 แล้วดาวิดก็ได้จัดกำลังทหารไว้จำนวนหนึ่งให้อยู่ในเขตของชาวอาร์มที่มีดามัสกัสเป็นเมืองหลวง และประชาชนชาวอาร์มก็กลายเป็นทาสของดาวิดที่ต้องส่งส่วยให้กับเขา พระยาห์เวห์ได้ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุกๆ ที่ที่เขาไป

7 ดาวิดได้ยึดเอาโลงทองคำที่พวกนายทหารของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ถือ แล้วเอาพวกมันไปไว้ที่เมืองเยรูซาเล็ม 8 และยังได้ยึดเอาทองสัมฤทธิ์จำนวนมากมายกมาศาลมาจากเมืองเทบัทและเมืองคูน ซึ่งเป็นเมืองของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์ไว้ด้วย ซึ่งต่อมาภายหลังซาโลมอนได้ใช้ทองสัมฤทธิ์นี้ทำซันทะเล † และเสาหลายต้น รวมทั้งขั้วของเครื่องใช้อีกหลายอย่างสำหรับวิหาร

9 เมื่อกษัตริย์ไทยแห่งเมืองฮามัทได้ยินข่าวว่า ดาวิดเอาชนะกองทัพทั้งหมดของกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์แห่งเมืองไซบาร์ทาวิดได้ 10 เขาจึงส่งฮาโดรมลูกชายของเขา มาพบกษัตริย์ดาวิดเพื่อถามทุกข์สุขและแสดงความยินดีกับดาวิด เพราะกษัตริย์ฮาดัดเอเซอร์เคยมาทำสงครามและเอาชนะกษัตริย์ไทยมาก่อน ฮาดัดเอเซอร์ทำสงครามกับไทยบ่อยๆ กษัตริย์ไทยยังให้ฮาโดรมชนของทุกชนิดที่ทำจากทอง เงินและทองสัมฤทธิ์ นำมาให้กับกษัตริย์ดาวิดด้วย 11 กษัตริย์ดาวิดได้เอาทองและเงินที่เขายึดมาได้จากชาติต่างๆ คือ เอโดม โมอับ ชาวอัมโมน ชาวฟิลิสเตียและชาวอามาลัค มาอุทิศให้กับพระยาห์เวห์

12 อาบีชัยลูกชายของนางเศรยาห์ได้ฆ่าชาวเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนตายในหุบเขาเกลือ 13 เขาได้จัดกำลังทหารจำนวนหนึ่งให้อยู่ในเอโดมและประชาชนชาวเอโดมทั้งหมดก็กลายเป็นทาสของดาวิด และพระยาห์เวห์ให้ชัยชนะกับดาวิดในทุกๆ ที่ดาวิดไป

ข้าราชการคนสำคัญของดาวิด

(2 ซมอ. 8:15-18; 20:23-26)

14 ดาวิดได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอลทั้งหมด และเขาได้ให้ความยุติธรรมและความถูกต้องกับประชาชนทั้งหมดของเขา 15 โยอาบลูกชายของนางเศรยาห์ได้เป็นแม่ทัพ เยโฮชาฟัทลูกชายของอาหิสิบเป็นเลขานุการ 16 ศาโดกลูกชายของอาหิซุบและอาหิเมเลคลูกชายของอาบียาซาร์เป็นนักบวช ชาวซาเป็นผู้จดบันทึก ††† เบนายาห์ลูกชายของเยโฮยาดาเป็นแม่ทัพของชาวเคเรธและชาวเปเลท ‡ และบรรดาลูกชายของดาวิดได้เป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่คอยอยู่เคียงข้างกษัตริย์

ดาวิดรบชนะอัมโมนกับอาร์ม

(2 ซมอ. 10:1-19)

19 ต่อมา กษัตริย์นาหาซของชาวอัมโมนตาย และลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์แทน 2 ดาวิดพูดว่า “เราจะตีกับฮานูนที่เป็นลูกชายของนาหาซ เพราะพ่อของเขาตีกับเรามาก่อน” ดังนั้น ดาวิดจึงส่งคนส่งข่าวหลายคนมาแสดงความเสียใจกับฮานูนที่พ่อของเขาตาย เมื่อบรรดาตัวแทนของดาวิดมาถึงเมืองของพวกอัมโมนและมาพบกับฮานูนเพื่อที่จะแสดงความเสียใจกับเขา

3 พวกเจ้าหน้าที่ชาวอัมโมนพูดกับฮานูนว่า “ท่านคิดว่าดาวิดกำลังให้เกียรติกับพ่อของท่าน เพราะเขาได้ส่งคนเหล่านี้มาปลอบโยนท่านอย่างนั้นหรือ ตัวแทนของเขามาพบกับท่านเพื่อจะมาสำรวจ และสอดแนมแผ่นดินของท่านเพื่อจะได้ทำลายมันต่างหากเล่า” 4 ฮานูนจึงจับบรรดาตัวแทนของดาวิดมาและโกน

† ซันทะเล ซันเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ในวิหาร ดูใน 2 พงศาวดาร 4:2-6 †† ผู้จดบันทึก คนที่ทำหน้าที่จดบันทึกหรือคัดลอกบรรดาหนังสือหรือจดหมาย คนเหล่านี้ได้ใช้เวลาในการเขียนสิ่งต่างๆ มากจนกระทั่งกลายเป็นผู้ชำนาญที่รู้ความหมายของตัวหนังสือเป็นอย่างดี ‡ ชาวเคเรธและชาวเปเลท พวกเขาคือทหารที่คอยปกป้องกษัตริย์

เครา †† พวกเขาและฮานูนก็ได้ตัดเสื้อผ้าของพวกเขาออกข้างหนึ่งตั้งแต่สะโพกลงไป และได้ขับไล่พวกเขาออกไป

5 มีคนมาบอกข่าวเกี่ยวกับคนเหล่านี้ให้ดาวิดฟัง และดาวิดก็ได้ส่งผู้ส่งข่าวหลายคนมาพบพวกเขา เพราะพวกเขารู้สึกอับอายมาก กษัตริย์ดาวิดได้พูดว่า “ให้อยู่ในเยรีโคต่อไปจนกว่าเคราของพวกท่านจะงอกออกมาใหม่ แล้วค่อยกลับมา”

6 เมื่อพวกอัมโมนรู้ว่าพวกเขาได้ทำให้ดาวิดเกลียด ฮานูนกับพวกอัมโมนจึงได้เอาเงินประมาณสามสิบลีตันไปจ้างรถรบกับทหารมาจากเมโสโปเตเมีย จากอาร์ม-มาอาคาร์ท และจากไซบาร์ทาวิด 7 พวกเขาจึงได้จ้างรถรบสามหมื่นสองพันคนและกษัตริย์ของมาอาคาร์ท รวมทั้งกองทัพของเขาไปด้วย และพวกเขาทั้งหมดก็ได้มาตั้งค่ายอยู่ใกล้กับเมืองเมเดบา พวกอัมโมนได้เรียกชุมนุมคนของพวกเขาทั้งหมดจากเมืองต่างๆ เพื่อมาสู้รบด้วย

8 เมื่อดาวิดได้ยินข่าวนี้ เขาก็ได้ส่งโยอาบและกองทัพทั้งหมดไปที่นั่น 9 พวกอัมโมนได้ออกมาตั้งแถวเตรียมสู้รบอยู่ที่ประตูเมือง ส่วนบรรดากษัตริย์ที่เข้าร่วมรบด้วยต่างก็ตั้งทัพอยู่ที่ห้องทุ่ง

10 โยอาบเห็นว่ามียกทัพตั้งขนาบเขาอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เขาจึงได้เลือกทหารที่มีฝีมือที่สุดของอิสราเอลมาจำนวนหนึ่ง และให้พวกเขาไปอยู่ในตำแหน่งที่ต้องเผชิญหน้ากับกองทัพของพวกอาร์ม 11 เขาให้กองทัพที่เหลืออยู่ภายใต้การควบคุมของอาบีชัยน้องชายของเขา และพวกเขาทั้งหมดต่างก็ตั้งทัพเผชิญหน้ากับพวกอัมโมน 12 โยอาบพูดว่า “ถ้าอาร์มแข็งแกร่งเกินไปสำหรับเรา ท่านต้องมาช่วยเหลือเรา และถ้าพวกอัมโมนแข็งแกร่งเกินไปสำหรับท่าน เราก็คงจะไปช่วยท่าน 13 กล่าวหาญไว้ให้เราสู้ให้สมกับชายชาติทหารเพื่อคนของเราและเพื่อเมืองทั้งหลายของพระเจ้าของเรา และขอให้พระยาห์เวห์ทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าดีเถิด”

14 โยอาบกับกองทัพของเขาบุกเข้าสู้รบกับพวกอาร์ม และพวกอาร์มต่างถอยหนีพวกเขา 15 เมื่อพวกอัมโมนเห็นว่าพวกอาร์มวิ่งหนี พวกเขาจึงวิ่งหนีจากอาบีชัยที่เป็นน้องชายของโยอาบด้วย และหนีเข้าเมืองของพวกเขาก็แล้ว โยอาบก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

16 เมื่ออาร์มเห็นว่าพวกเขาพ่ายแพ้แก่ชาวอิสราเอลแล้ว พวกเขาจึงได้ส่งพวกผู้ส่งข่าวเพื่อไปนำชาวอาร์มมาจากอีกฝั่งของแม่น้ำเฟรติส โดยมีโซฟัคที่เป็นแม่ทัพของกองทัพฮาดัดเอเซอร์มาเป็นผู้นำทัพ

17 มีคนมารายงานเรื่องนี้ให้กับดาวิด เขาจึงได้รวบรวมชาวอิสราเอลทั้งหมดเดินทางข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป และได้มาพบกับกองทัพของชาวอาร์มนั้น เขาได้จัดเตรียมกองทัพเผชิญหน้ากับพวกอาร์ม และได้สู้รบกับพวกเขา 18 พวกอาร์มต่างวิ่งหนีชาวอิสราเอล และดาวิดกับกองทัพของเขาได้ฆ่าทหารรถรบตายถึงเจ็ดพันคน ทหารเดินเท้าอีกสี่หมื่นคน และยังได้ฆ่าแม่ทัพโซฟัคตายด้วย

19 เมื่อพวกคนรับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าพวกเขาพ่ายแพ้แก่ชาวอิสราเอล จึงได้ขอสงบศึกกับดาวิดและยอมเป็นทาสของเขา ดังนั้นพวกอาร์มจึงไม่ยอมช่วยเหลือพวกอัมโมนอีก

โยอาบทำลายพวกอัมโมน

(2 ซมอ. 12:26-31)

20 เมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิของปีต่อไป ซึ่งเป็นช่วงที่บรรดากษัตริย์ต่างออกไปทำสงครามกัน โยอาบได้นำกองทัพออกไปทำลายแผ่นดินของพวกอัมโมนและได้ล้อมเมืองรับบาร์ทาวิดไว้ ส่วนดาวิดยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม โยอาบได้เข้าโจมตีเมืองรับบาร์ทาวิดและสามารถทำลายมันได้

2 ดาวิดได้ปลดเอามงกุฎออกจากหัวของกษัตริย์ของพวกเขา ††††† ดาวิดพบว่ามงกุฎทองคำหนักเกือบสามสิบลีหนัก ††† และ

††††† โคนเครา กฎของโมเสสห้ามไม่ให้ผู้ชายโกนเคราออก

มีพลอยมีค่ามากมายประดับอยู่ พวกเขาได้เอามงกุฎนี้มาสวมไว้บนหัวของดาวิด และดาวิดได้ขนเอาของมีค่าจำนวนมากมายมหาศาลไปจากเมืองนั้น 3 ดาวิดได้นำผู้คนที่อยู่ในเมืองริบบาห์ออกไปจากเมือง และบังคับให้ไปทำงานด้วยเลื่อย เหล็กขุด และขวาน ดาวิดทำอย่างเดียวกันกับทุกเมืองของพวกอัมโมน แล้วดาวิดจึงยกทัพกลับเมืองเยรูซาเล็ม

พวกยักษ์ชาวฟิลิสเตียถูกฆ่าตาย

(2 ซมอ. 21:18-22)

4 ต่อมาภายหลัง เกิดสงครามกับชาวฟิลิสเตียในเมืองเกเซอร์ ในเวลานั้นสิบเบดัยชาวหุซายห์ได้ฆ่าสิบเบดัยซึ่งเป็นลูกหลานของชาวเรฟาอิมร่วงยักษ์ตาย และพวกฟิลิสเตียยอมแพ้

5 หลังจากนั้น ก็เกิดสงครามกับชาวฟิลิสเตียขึ้นอีกครั้ง และเอลฮานันลูกชายยาอีร์ได้ฆ่าลามีน้องชายของโกลิอัทที่เป็นพวกยักษ์ตาย ลามีนนี้ใช้หอกที่มีตำหนักเหมือนกับไม้ฟันทอผ้า †

6 ในเวลาต่อมา ก็มีสงครามกับพวกยักษ์เกิดขึ้นอีก และได้มีชายร่างยักษ์คนหนึ่งที่มีนิ้วมือและนิ้วเท้าข้างละหกนิ้วรวมยี่สิบสี่นิ้ว เขาเป็นลูกหลานของเรฟาอิมร่วงยักษ์ด้วย 7 เขาได้มาพูดเหินแสมชาวอิสราเอล โยนธาณที่เป็นลูกชายของชิมเออาพีชายของดาวิดได้ฆ่าเขาตาย

8 คนเหล่านี้ล้วนเป็นลูกหลานของเรฟาอิมร่วงยักษ์ในเมืองกัท และพวกเขาที่ถูกฆ่าตายด้วยฝีมือของดาวิดและคนของเขา

ดาวิดบาปเพราะนับชาวอิสราเอล

(2 ซมอ. 24:1-25)

21 ซาตานได้ลุกขึ้นมาต่อสู้กับอิสราเอล และยู่ให้ดาวิดนับประชาชนชาวอิสราเอล 2 ดาวิดได้พูดกับโยอาบและพวกแม่ทัพว่า “ให้ไปนับประชาชนชาวอิสราเอลตั้งแต่เบเออร์เชบาไปจนถึงดาน แล้วกลับมารายงานเรา เราจะรู้จำนวนของพวกเขา”

3 แต่โยอาบพูดว่า “ขอให้พระยาห์เวห์เพิ่มจำนวนของประชาชนของพระองค์ขึ้นอีกร้อยเท่าจากที่พวกเขาเป็นอยู่ขณะนี้เถิด ท่านกษัตริย์ คนอิสราเอลทั้งหมดล้วนเป็นคนรับใช้ของท่านมิใช่หรือ ทำไมท่านถึงต้องการทำอย่างนี้ด้วย ทำไมถึงให้สิ่งนี้ต้องกลายเป็นความบาปของชนชาติอิสราเอลด้วยเล่า”

4 แต่กษัตริย์ยังคงยืนยันกรณาคำสั่งที่ให้กับโยอาบไป ดังนั้นโยอาบจึงได้ออกเดินทางไปที่ทั่วทั้งแผ่นดินอิสราเอล แล้วจึงกลับมาเมืองเยรูซาเล็ม 5 โยอาบได้เสนอรายงานการนับประชาชนให้กับดาวิด ชาวอิสราเอลทั้งหมดมีผู้ชายหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่สามารถใช้ดาบได้ และผู้ชายชาวยูดาห์ที่ใช้ดาบได้มีจำนวนสี่แสนเจ็ดหมื่นคน 6 โยอาบไม่ได้นับชาวเลวีและชาวเบนยามินรวมไปด้วย เพราะเขาไม่ชอบคำสั่งนี้ของกษัตริย์ 7 พระเจ้าก็ไม่พอใจคำสั่งนี้ด้วย ดังนั้นพระองค์จึงลงโทษชาวอิสราเอล

8 ดาวิดพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวงที่ได้ทำสิ่งนี้ลงไป แต่ตอนนี้ขอโปรดเอาความผิดของข้าพเจ้าผู้รับใช้พระองค์ไปด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าได้ทำตัวโง่เขลาไป”

9 พระยาห์เวห์ได้พูดกับกาด ผู้ที่เห็นนิมิตของดาวิดว่า 10 “ให้ไปบอกกับดาวิดว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า เรามีสามทางให้เลือกเลือกทางหนึ่ง แล้วเราจะทำกับเจ้าตามนั้น’”

11 ดังนั้น กาดจึงไปพบดาวิดและได้พูดกับเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด เลือกอย่างหนึ่ง 12 คือ อดอยากสามปี หรือ ริงหนี่ศัตรูที่เอาดาบไล่ล่าเจ้าสามเดือน หรือสามวันของดาบของพระยาห์เวห์ ซึ่งก็คือโรคระบาดร้ายแรงในแผ่นดินนี้ พร้อมกับทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ที่จะลงมาทำลายล้างประชาชนที่อยู่ทั่ว

ทั้งเขตแดนของชนชาติอิสราเอล ตอนนี้ให้ท่านคิดว่าจะให้ข้าพเจ้านำคำตบอันไหนไปให้กับผู้ที่ส่งข้าพเจ้ามา”

13 ดาวิดจึงตอบกาดไปว่า “เรากลัวใจมาก เราขอตกอยู่ในกำมือของพระยาห์เวห์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ แต่ขอยู่ให้เรตกไปอยู่ในกำมือของพวกมนุษย์เลย”

14 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงได้ส่งโรคระบาดร้ายแรงมาสู่ชนชาติอิสราเอลทำให้มีคนตายเจ็ดหมื่นคน 15 และพระเจ้าก็ได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาที่เยรูซาเล็มเพื่อทำลายมัน แต่เมื่อทูตสวรรค์ได้เริ่มต้นการทำลาย พระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจไม่ทำลายล้างเยรูซาเล็ม พระองค์พูดกับทูตสวรรค์ที่กำลังทำลายเยรูซาเล็มอยู่นั้นว่า “พอเถิด รามือของท่านเถิด” ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กำลังยืนอยู่ท่ามกลางชาวของโอรันนชาวเยบูนัส ††

16 ดาวิดมองขึ้นไปและได้เห็นทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ยืนอยู่ระหว่างสวรรค์กับพื้นโลก มือของท่านชักดาบออกมาและชี้ไปที่เมืองเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดกับพวกผู้ใหญ่ที่แต่งกายด้วยผ้ากระสอบ ‡ ก็ก้มหน้าลงถึงพื้นดิน 17 ดาวิดพูดกับพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสั่งให้นับประชาชนพวกนี้เอง ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้ทำบาป และได้ทำความผิดลงไป แต่พวกลูกแกะพวกนี้ได้ทำอะไรผิดเล่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดลงโทษข้าพเจ้ากับครอบครัวของข้าพเจ้าเถิด อย่าไปลงโทษประชาชนของพระองค์ด้วยโรคระบาดร้ายแรงอย่างนี้เลย”

18 (ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ได้บอกกับกาดให้ไปบอกกับดาวิดให้ไปตั้งแท่นบูชาให้แก่พระยาห์เวห์บนลานนวดข้าวของโอรันนชาวเยบูนัส 19 ดังนั้น ดาวิดจึงได้ขึ้นไปทำตามคำพูดของกาดซึ่งเขาได้พูดไว้ในนามของพระยาห์เวห์)

20 โอรันนกำลังนวดข้าวสาธิตอยู่ เขาได้เห็นมาเห็นทูตสวรรค์องค์นั้น พวกลูกชายทั้งสี่คนของเขาซึ่งอยู่กับเขาต่างก็วิ่งไปแอบ 21 เมื่อดาวิดมาหาเขา โอรันนเห็นดาวิด เขาก็เดินออกมาจากลานนวดข้าว ก็มลงกราบดาวิดจนหน้าจูดพื้น

22 ดาวิดพูดกับโอรันนว่า “ชายลานนวดข้าวแห่งนี้ให้กับเราเถิด ขยายให้กับเราเต็มราคาเลย เราจะได้สร้างแท่นบูชาให้แก่พระยาห์เวห์ขึ้นที่นี่ เพื่อที่ว่าโรคระบาดร้ายแรงจะได้หายไปจากประชาชน”

23 แล้วโอรันนก็ตอบดาวิดไปว่า “รับมันไปเถิด ขอให้กษัตริย์ผู้เป็นนายของข้าพเจ้าทำในสิ่งที่ท่านเห็นว่าดีเถิด ข้าพเจ้ายิ่งจะหวังว่าผู้ถือหลายตัวเป็นเครื่องเผาบูชา ให้เลื่อนนวดข้าวเป็นพื้น และให้ข้าวสาธิตเพื่อเป็นเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช ข้าพเจ้าขอมอบทั้งหมดนี้ให้”

24 แต่กษัตริย์ดาวิดได้พูดกับโอรันนว่า “อย่าเลย เราจะขอซื้อของเหล่านี้เต็มราคา เพราะเราจะไม่เอาของของท่านมาถวายบูชาพระยาห์เวห์ และเราจะไม่ยอมบูชาเครื่องเผาบูชาที่เราได้มาฟรีๆ”

25 ดังนั้น ดาวิดจึงจ่ายโอรันนไปด้วยทองคำหนักเจ็ดกิโลกรัม †† เป็นค่าสถานที่ 26 แล้วดาวิดก็ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นแท่นหนึ่งที่ตั้งให้กับพระยาห์เวห์ และได้บูชาเครื่องเผาบูชากับเครื่องบูชาอื่น ๆ เพื่อคืนดีกับพระเจ้า ดาวิดได้เรียกพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ได้ตอบเขาด้วยไฟจากสวรรค์ที่ลงมาบนแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชา 27 แล้วพระยาห์เวห์ได้ส่งทูตสวรรค์องค์นั้นให้เก็บดาบของท่านเข้าผู้

28 ในเวลานั้น ดาวิดเห็นว่าพระยาห์เวห์ตอบรับเขาแล้วที่ลานนวดข้าวของโอรันนชาวเยบูนัส หลังจากที่เขาได้ถวายเครื่องบูชาให้กับพระองค์ที่นั่น 29 (ขณะนั้น เติบศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ที่โมเสสได้สร้างขึ้นในทะเลทราย และแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ในสถานที่สูงที่กิเบโอน 30 แต่ดาวิดไม่สามารถไปอยู่ต่อ

†† ชาวเยบูนัส ชนชาติหนึ่งที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อนที่ชาวอิสราเอลจะเข้ายึดเมือง คำว่า “เยบูนัส” เป็นชื่อเก่าของเมืองเยรูซาเล็ม † ผ้ากระสอบ คือ ผ้าเนื้อหยาบ ทำจากขนสัตว์ ใช้สวมใส่เพื่อแสดงความโศกเศร้า †† เจ็ดกิโลกรัม หรือแปดตรังๆได้ว่า หกร้อยเซเชล

‡‡ กษัตริย์ของพวกเขา หรือ “มิลคอม” เป็นพระของพวกชาวอัมโมน ††† เกือบสามสิบห้ากิโลกรัม หรือ หกตัน † ไม้ฟันทอผ้า คานขนาดใหญ่เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องทอผ้า

หน้าแท่นนั้นเพื่อขอคำปรึกษาจากพระเจ้าได้ เพราะเขาเกรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์)

22 ดาวิดพูดว่า “สถานที่นี้จะได้เป็นบ้าน † ของพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้าและนี่จะเป็นแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาของชาวอิสราเอล”

ดาวิดวางแผนสำหรับการสร้างวิหาร

2 ดาวิดได้สั่งให้รวบรวมชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และได้แต่งตั้งพวกเขาให้เป็นช่างตัดหิน †† เพื่อไปตัดหินมาใช้สร้างวิหารที่จะเป็นบ้านของพระเจ้า **3** ดาวิดยังได้จัดเตรียมเหล็กจำนวนมากเพื่อใช้เป็นตะปู และบานพับสำหรับบานประตูเหล็กหีบและใช้ทองสัมฤทธิ์จำนวนมากมายมหาคาลเกินกว่าที่จะชั่งน้ำหนักได้ **4** และใช้ไม้ซุงจากสนซีดาร์จำนวนมากจนไม่สามารถนับได้ เพราะชาวไซดอนและชาวไทรส์ได้ส่งไม้ซุงจากสนซีดาร์จำนวนมากมายมาให้ดาวิด

5 ดาวิดคิดว่า “ซาโลมอนลูกชายของเรายังเด็กและยังไม่ประสึประสา และบ้านที่จะสร้างให้กับพระยาห์เวห์ต้องยิ่งใหญ่ รุ่งโรจน์และมีชื่อเสียงไปทั่วทุกประเทศ ดังนั้นเราจะต้องเตรียมการไว้ให้” แล้วดาวิดก็ได้จัดเตรียมสิ่งที่จะต้องใช้ในการก่อสร้างไว้มากมายก่อนที่เขาจะตาย

6 เขาได้เรียกตัวซาโลมอนลูกชายของเขาเข้ามา และสั่งเขาให้สร้างบ้านให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล **7** ดาวิดพูดกับซาโลมอนว่า “ลูกเอ๋ย พ่อเองตั้งใจที่จะสร้างบ้านให้กับชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพ่อ **8** แต่พระยาห์เวห์ได้ส่งข่าวมาถึงพ่อว่า ‘เจ้าได้ข่มขืนไปมากมายและตัวเจ้าเองก็ได้ต่อสู้ในสงครามหลายครั้ง ดังนั้นเจ้าจะไม่ได้เป็นผู้ที่สร้างบ้านให้กับชื่อของเรา เพราะเจ้าได้ทำให้เลือดมากมายต้องไหลนองบนแผ่นดินต่อหน้าเรา **9** ดูเถิด ลูกชายคนหนึ่งของเจ้าจะเกิดมาจากเจ้า เขาจะได้เป็นคนแห่งสันติภาพ และเราจะให้เขาได้หยุดพักจากการสู้รบกับศัตรูรอบด้าน เพราะเขาจะมีชื่อว่าซาโลมอน † และเราจะให้เกิดสันติภาพและความสงบสุขกับชนชาติอิสราเอลในช่วงเวลาของเขา **10** เขาจะได้สร้างบ้านให้กับชื่อของเรา และจะได้เป็นลูกชายของเรา และเราก็จะเป็นพ่อของเขา เราจะทำให้บัลลังก์ของอาณาจักรของเขามั่นคงอยู่เหนือชนชาติอิสราเอลตลอดไป’

11 ตอนนั้น ลูกพ่อ ขอให้พระยาห์เวห์อยู่กับลูก เพื่อที่ลูกจะได้ประสบความสำเร็จและได้สร้างบ้านของพระยาห์เวห์พระเจ้าของลูก เหมือนกับที่พระองค์ได้พูดไว้เกี่ยวกับตัวลูก **12** ขอเพียงพระยาห์เวห์มอบสติปัญญาและความเข้าใจให้กับลูก เมื่อพระองค์ว่าลูกไว้เหนือชนชาติอิสราเอลเพื่อว่าลูกจะได้เชื่อฟังกฎของพระยาห์เวห์พระเจ้าของลูก **13** แล้วลูกจะประสบความสำเร็จถ้าลูกระมัดระวังที่จะทำตามคำสั่งสอนและกฎที่พระยาห์เวห์ได้สั่งไว้กับโมเสสเพื่อชนชาติอิสราเอล ให้ลูกเข้มแข็งและกล้าหาญไว้อย่าได้กลัวหรือท้อถอย

14 ดูเถิด พ่อได้ทำงานหนักเพื่อเตรียมของไว้สำหรับบ้านของพระยาห์เวห์ มีทองคำประมาณสามพันสิร์ยห้าสิบตัน †† เงินประมาณสามหมื่นสี่พันห้าร้อยตัน และทองสัมฤทธิ์กับเหล็กอีกมากมายจนนับไม่ถ้วน ยังมีไม้และก้อนหินด้วย ลูกจะเพิ่มเติมลงไปอีกก็ได้ **15** ลูกก็มีคนงานมากมายอยู่แล้ว มีทั้งช่างตัดหินช่างก่อสร้าง ช่างไม้และช่างฝีมือประเภทอื่นอีกจำนวนมาก **16** พวกเขาล้วนแต่มีความชำนาญในด้านการใช้ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ลูกก็มีคนที่ชำนาญงานมากมายจนนับไม่ถ้วนอยู่แล้ว ให้ลงมือทำงานเถิด และขอให้พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับลูก”

17 ดาวิดได้สั่งเจ้าหน้าที่ทั้งหมดของอิสราเอลให้คอยช่วยเหลือซาโลมอนลูกชายของเขา ดาวิดสั่งว่า **18** “พระยาห์เวห์พระเจ้า

ของพวกท่านสถิตอยู่กับพวกท่านไม่ใช่หรือ และพระองค์ก็ได้ให้สันติภาพกับพวกท่านในทุกด้านแล้วไม่ใช่หรือ เพราะพระองค์ได้มอบคนในแผ่นดินนี้ให้อยู่ในมือเรา และเราก็ได้ช่วยชนะเหนือแผ่นดินนี้ต่อหน้าพระยาห์เวห์และประชาชนของพระองค์ **19** ตอนนี้ให้ตั้งใจตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน ให้ลูกขึ้นและสร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า †† เพื่อว่าหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์ และของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพระองค์จะได้มาอยู่ในบ้านที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นเกียรติกับชื่อของพระองค์”

ดาวิดรับใช้ของชาวเลวีในวิหาร

23 เมื่อดาวิดแก่ตัวลงและใกล้จะตาย เขาได้ให้ซาโลมอนลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล **2** ดาวิดได้รวบรวมพวกผู้นำของอิสราเอลทั้งหมดและบรรดานักบวชรวมทั้งชาวเลวี **3** ดาวิดได้นับจำนวนชาวเลวีที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปได้ทั้งหมดสามหมื่นแปดพันคน **4** ในจำนวนนี้มีสองหมื่นสี่พันคนที่จะต้องอยู่คอยกำกับดูแลงานภายในบ้านของพระยาห์เวห์ อีกหกพันคนเป็นพวกเจ้าหน้าที่ในศาลและพวกผู้พิพากษา **5** อีกสี่พันคนเป็นคนเฝ้าประตู และอีกสี่พันคนที่เหลือทำหน้าที่สรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยเครื่องดนตรีที่ดาวิดได้สร้างไว้สำหรับการสรรเสริญพระยาห์เวห์

6 และดาวิดได้สั่งงานให้แก่พวกเขาโดยแยกพวกเขาออกเป็นสามกลุ่ม ตามจำนวนลูกชายสามคนของเลวี คือ เกอร์โซม โคฮาทและเมราริ

กลุ่มครอบครัวของเกอร์โซม

7 คนที่มาจากชาวเกอร์โซมคือ ลาดานและซิเมอี **8** ลูกชายของลาดานมีสามคนคือ เยฮีเอลที่เป็นหัวหน้า เศรามและโยเอล **9** ลูกชายของซิเมอีมีสามคนคือ เซโลไมท ฮาซีเอลและฮาราน คนเหล่านี้ล้วนเป็นพวกหัวหน้าของตระกูลลาดาน **10** และเหล่าลูกชายของซิเมอีประกอบด้วย ยาฮาท คีนา เยอูช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้คือลูกชายของซิเมอี **11** และยาฮาทได้เป็นหัวหน้า รองลงมาคือคีซาห์ แต่เยอูชและเบรียห์มีลูกชายไม่กี่คน ดังนั้นพวกเขาจึงถูกนับรวมเป็นตระกูลเดียวกันให้ทำงานอย่างเดียวกัน

กลุ่มครอบครัวของโคฮาท

12 เหล่าลูกชายของโคฮาทมีสี่คน คือ อัมราม อิสซาร์ เฮโบรณ และอุสซึเอล

13 บรรดาลูกชายของอัมรามคืออาโรนและโมเสส อาโรนถูกแยกออกมา เขาและลูกหลานของเขาถูกสงวนไว้ตลอดไป เพื่อทำพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เพื่อเผาเครื่องสัตวบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพื่อรับใช้พระองค์และให้คำอวยพรในนามของพระองค์ตลอดไป

14 ส่วนโมเสสซึ่งเป็นคนของพระเจ้า พวกลูกชายของเขาถูกนับรวมเข้ากับเผ่าของเลวี **15** ลูกชายของโมเสสคือ เกอร์โซมและเอลียาเซอร์ **16** ลูกชายของเกอร์โซมคือ เซบูลเอนที่ได้เป็นหัวหน้า **17** ลูกชายของเอลียาเซอร์คือเรหับยาห์ที่เป็นหัวหน้า เอลียาเซอร์ไม่มีลูกชายคนอื่นอีกเลย แต่เรหับยาห์มีลูกชายหลายคน

18 ลูกชายของอิสซาร์ คือ เซโลมิทที่เป็นหัวหน้า

19 ลูกชายของเฮโบรณคือ เยรียาห์ที่เป็นหัวหน้า รองลงมาคือ อามารียาห์ คนที่สามคือยาฮาซีเอลและคนที่สี่คือเยคาเอมัม

† บ้าน วิหารของพระยาห์เวห์ คือตึกที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อใช้ในการนมัสการพระเจ้า †† ช่างตัดหิน คนที่ตัดหินและสร้างสิ่งต่างๆขึ้นจากหิน † ซาโลมอน ชื่อนี้คล้ายกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่า “สันติ” †† สามพันสิร์ยห้าสิบตัน หรือ หนึ่งในแสนตะลันต์

†† สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า คือวิหารของพระยาห์เวห์ เป็นตึกที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษในเมืองเยรูซาเล็มเพื่อให้ชาวยิวใช้สักการบูชาพระเจ้า

20 ลูกชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ที่เป็นหัวหน้าและรองลงมาคือ อิศซืออาห์

กลุ่มครอบครัวของเมาริ

21 ลูกชายของเมาริคือมาห์ลีและมุซึ ลูกชายของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์และคีซ

22 เอเลอาซาร์ตายไปโดยที่ยังไม่มีลูกชาย เขามีแต่ลูกสาวหลายคน พวกลูกชายของคีซที่เป็นญาติกับเขาจึงได้แต่งงานกับพวกนาง

23 ลูกชายของมุซึ มีสามคนคือมาห์ลี เอเดอร์และเยโรโมท

งานของชาวเลวี

24 ต่อไปนี้คือรายชื่อลูกหลานของเลวีตามตระกูลของพวกเขา พวกหัวหน้าตระกูลได้ลงทะเบียนไว้ตามจำนวนสมาชิกที่มีชื่อของแต่ละคนที่สามารถทำงานรับใช้ในบ้านของพระยาห์เวห์ คือทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป

25 เพราะดาวิดได้พูดไว้ว่า "พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ให้ประชาชนของพระองค์พักผ่อน และพระองค์ได้มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตลอดไป 26 ดังนั้นพวกชาวเลวีจึงไม่จำเป็นต้องแบกเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ หรือของใดก็ตามที่ใช้กับเต็นท์อีกต่อไป"

27 เพราะคำพูดสุดท้ายที่ดาวิดได้สั่งไว้คือ ให้นำจำนวนลูกหลานของชาวเลวีทุกคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป

28 แต่หน้าที่ของชาวเลวีเหล่านี้ คือการช่วยเหลือพวกลูกหลานของอาโรนในการรับใช้ภายในบ้านของพระยาห์เวห์ พวกเขาต้องทำหน้าที่ดูแลลานของวิหาร ห้องต่างๆด้านข้าง ต้องทำความสะอาดของศักดิ์สิทธิ์ทุกอย่าง และทำงานทุกอย่างที่เป็นกรรับใช้ภายในบ้านของพระเจ้า 29 รวมทั้งจัดการเกี่ยวกับเรื่องขนมปังศักดิ์สิทธิ์ที่วางอยู่บนโต๊ะที่อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เรื่องแบ่งสาลีสำหรับเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เรื่องขนมปังที่ไม่ใส่เชื้อฟู เรื่องขนมแผ่นปัง เรื่องขนมปังเคล้าน้ำมัน และเรื่องเครื่องตวงเครื่องวัดทุกขนาด 30 พวกเขามีหน้าที่ยืนขอขอบคุณและสรรเสริญพระยาห์เวห์ทุกเช้าเย็น 31 และทุกครั้งที่ประชาชนมาถวายเครื่องเผาบูชาทงตัวให้กับพระยาห์เวห์ในวันหยุดทางศาสนาวันพระจันทร์ใหม่ † และวันเทศกาลต่างๆพวกเขาจะต้องมาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์เป็นประจำตามจำนวนคนที่ได้กำหนดไว้ 32 และพวกเขาจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเต็นท์นัดพบ และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และพวกคำสั่งต่างๆที่ได้รับมาจากพวกลูกหลานของอาโรนญาติของพวกเขา ในเรื่องการรับใช้ภายในบ้านของพระยาห์เวห์

กลุ่มของพวกนักบวช

24 ต่อไปนี้เป็นพวกลูกชายของอาโรน คือ นาดับ อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์ 2 นาดับและอาบิฮูตายก่อนพ่อของพวกเขา โดยที่ยังไม่มีลูกชาย ดังนั้น เอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงรับหน้าที่เป็นนักบวช 3 ด้วยความช่วยเหลือจากศาสดาที่เป็นลูกหลานของเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคที่เป็นลูกหลานของอิธามาร์ ดาวิดได้แบ่งพวกนักบวชออกตามหน้าที่รับใช้ 4 มีหัวหน้าจากครอบครัวของเอเลอาซาร์มากกว่าหัวหน้าจากครอบครัวของอิธามาร์ หัวหน้าจากครอบครัวของเอเลอาซาร์มีสิบหกคน และจากครอบครัวของอิธามาร์มีแปดคน 5 พวกเขาได้จับสลากแบ่งกัน ดูว่าใครจะได้ทำหน้าที่อะไร บางคนก็ได้รับเลือกให้เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ บางคนก็มีหน้าที่เป็นนักบวช พวกเขาทุกคนต่างก็เป็นลูกหลานของเอเลอาซาร์และอิธามาร์

6 เซโไมท์ลูกชายของเนธันเอลซึ่งเป็นชาวเลวี ทำหน้าที่เลขานุการ †† คอยจดบันทึกรายชื่อของคนพวกนี้ต่อหน้ากษัตริย์ดาวิด

† วันพระจันทร์ใหม่ หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ เป็นวันแรกของเดือน จะมีการประชุมพิเศษเพื่อนมัสการพระเจ้าในวันนี้ †† เลขานุการ คนที่ทำหน้าที่เขียนและคัดลอกหนังสือและจดหมาย

ต่อหน้าพวกเจ้าหน้าที่ ต่อหน้านักบวชศาสดา ต่อหน้าอาหิเมเลค ลูกชายของอาบิยาซาร์และพวกผู้นำครอบครัวของพวกนักบวช และของพวกชาวเลวี พวกเขาจับสลากสลับกันไประหว่างครอบครัวของเอเลอาซาร์กับของอิธามาร์

7 สลากอันแรกเป็นของเยโฮยาวิบ

อันที่สองเป็นของเยดาياهو

8 อันที่สามเป็นของฮาริม

อันที่สี่เป็นของเสโอริม

9 อันที่ห้าเป็นของมัลคิยาห์

อันที่หกเป็นของมียามิน

10 อันที่เจ็ดเป็นของฮักไซส

อันที่แปดเป็นของอาบิยาห์

11 อันที่เก้าเป็นของเยซออา

อันที่สิบเป็นของเซคานิยาห์

12 อันที่สิบเอ็ดเป็นของเอลิยาซิบ

อันที่สิบสองเป็นของยาคิม

13 อันที่สิบสามเป็นของหุปปาห์

อันที่สิบสี่เป็นของเยเซเบอับ

14 อันที่สิบห้าเป็นของบิลกาห์

อันที่สิบหกเป็นของอิมเมอร์

15 อันที่สิบเจ็ดเป็นของเฮซึร์

อันที่สิบแปดเป็นของฮับบิเชส

16 อันที่สิบเก้าเป็นของเปธาหิยาห์

อันที่ยี่สิบเป็นของเยเซเชเคล

17 อันที่ยี่สิบเอ็ดเป็นของยาคิน

อันที่ยี่สิบสองเป็นของกามูล

18 อันที่ยี่สิบสามเป็นของเดไลยาห์

อันที่ยี่สิบสี่เป็นของมาอาชียาห์

19 คนพวกนี้ได้รับเลือกมาให้รับใช้ภายในบ้านของพระยาห์เวห์ ตามกฎที่อาโรนบรรพบุรุษของพวกเขาได้ตั้งไว้ให้กับพวกเขา พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลได้มอบกฎนี้ไว้กับอาโรน

ชาวเลวีคนอื่นๆ

20 ส่วนชาวเลวีคนอื่นๆที่เหลือ ประกอบไปด้วย

จากลูกหลานของอัมราม คือ ชูบาเอล

จากลูกหลานของชูบาเอล คือ เยเดยาห์

21 ส่วนเรหับยาห์ จากลูกหลานของเขาคืออิสซืออาห์ที่เป็นหัวหน้า

22 จากคนอิสฮาร์ คือ เซโไมท์

จากลูกหลานของเซโไมท์ คือ ยาหาท

23 ลูกชายของเฮโบรน คือ เยเรียห์ที่เป็นหัวหน้า

ลูกชายคนที่สองคืออามาริยาห์

ลูกชายคนที่สามคือยาฮาซึเอล

ลูกชายคนที่สี่คือเยคาเมอัม

24 จากลูกหลานของอุสซีเอลคือมีคาห์

จากลูกหลานของมีคาห์คือซามิรี

25 น้องชายของมีคาห์คืออิสซืออาห์

จากลูกหลานของอิสซืออาห์คือเศคาริยาห์

26 จากลูกหลานของเมาริ † คือ มาห์ลีและมุซึ และบรรดาลูกหลานของยาอาชียาห์ลูกชายของเขา

27 จากลูกหลานของเมาริ ที่มาจากยาอาชียาห์ลูกชายของเขา คือ โฮอัม ตักเกอร์และอิบรี

28 จากมาห์ลี คือ เอเลอาซาร์ซึ่งไม่มีลูกชาย

29 จากคีซ ลูกหลานของเขาคือเยราเมเอล

30 ลูกหลานของมุซึคือ มาห์ลี เอเดอร์และเยโรโมท

‡ เมาริ ภาษาฮีบรูในข้อที่ 26 และ 27 ยังเข้าใจได้ยาก

คนเหล่านี้คือพวกผู้นำของครอบครัวชาวเลวี³¹ คนเหล่านี้ได้จับสลากแบ่งหน้าที่กัน เหมือนกับญาติๆ ของพวกเขาที่เป็นพวกนักบวชซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรน พวกเขาจับสลากกันต่อหน้ากษัตริย์ดาวิด ศาโดก อาหิเมเลคและพวกผู้นำครอบครัวของพวกนักบวชและพวกชาวเลวี ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวของลูกหับบี หรือลูกคนสุดท้ายก็จับสลากเหมือนกันหมด

กลุ่มนักดนตรี

25 ดาวิดและพวกเจ้าหน้าที่ของกองทัพได้แบ่งงานด้านการร้องเพลงให้กับพวกลูกหลานของอาสาฟ ของเฮมานและของเยดูธุน ซึ่งพวกเขาจะได้พูดแทนพระเจ้าโดยร้องคลอไปกับพิณเล็ก, พิณใหญ่และฉาบ ต่อไปก็คือรายชื่อของคนที่ทำงานรับใช้ดังนี้

² จากลูกหลานของอาสาฟ คือ คักเกอร์ โยเซฟ เนธานิยาห์และอาซารเอล ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ พวกเขาจะพูดแทนพระเจ้าตามคำสั่งของกษัตริย์ดาวิด

³ จากเยดูธุน พวกลูกหลานของเขาคือ เกดาลิยาห์ เสรี เยซายาห์ ซิเมอีย ฮาซาบิยาห์และมัทธิยาห์ รวมทั้งหมดหกคน พวกเขาอยู่ภายใต้การนำของเยดูธุน พ่อของพวกเขา ผู้ที่พูดแทนพระเจ้าไปพร้อมกับพิณเล็ก และพวกเขารับผิดชอบในเรื่องการขบถและการสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วย

⁴ จากเฮมาน ลูกหลานของเขาคือ บุคคิยาห์ มัทธานิยาห์ อัสซึเอล เซบูเอล เยริโมท ฮานานิยาห์ ฮานานี เอลียาธาห์ กิดดาลที โรมัมทีเอเซอร์ โยชเบคาซาห์ มัลโลธีย์ โฮธีย์และมาหะซิโธ⁵ คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของเฮมานซึ่งเป็นผู้ทำนายของกษัตริย์ดาวิด พระเจ้าได้สัญญาที่จะทำให้เฮมานแข็งแรง พระเจ้าจึงให้เฮมานมีลูกชายถึงสิบสี่คนและมีลูกสาวสามคน

⁶ พวกเขาทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้การนำของพ่อของพวกเขาในเรื่องการร้องเพลงในวิหารของพระยาห์เวห์ โดยร้องคลอไปกับฉาบ พิณใหญ่และพิณเล็ก เป็นการรับใช้ในบ้านของพระเจ้าอาสาฟ เฮมานและเยดูธุนอยู่ภายใต้คำสั่งของกษัตริย์ดาวิด⁷ คนพวกนี้และญาติๆ ของพวกเขาที่มาจากเผ่าเลวี ได้รับการฝึกฝนในเรื่องดนตรีมา พวกเขาทุกคนล้วนมีความชำนาญในการร้องเพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ พวกเขาจะมีจำนวนทั้งหมดสองร้อยแปดสิบแปดคน⁸ พวกเขาทุกคน ทั้งหนุ่มและแก่ ทั้งครูและนักเรียนต่างก็ต้องจับสลากแบ่งหน้าที่กัน

⁹ สลากอันแรกตกเป็นของพวกอาสาฟคือโยเซฟ ญาติๆ และลูกหลานของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

อันที่สองตกเป็นของเกดาลิยาห์ ญาติๆ และลูกหลานของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹⁰ อันที่สามตกเป็นของคักเกอร์ ลูกหลานของเขาและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹¹ อันที่สี่ตกเป็นของฮิสรี ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹² อันที่ห้าตกเป็นของเนธานิยาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹³ อันที่หกตกเป็นของบุคคิยาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹⁴ อันที่เจ็ดตกเป็นของเยซายาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹⁵ อันที่แปดตกเป็นของเยซายาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹⁶ อันที่เก้าตกเป็นของมัทธิยาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹⁷ อันที่สิบตกเป็นของซิมเอีย ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹⁸ อันที่สิบเอ็ดตกเป็นของอาซารเอล ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

¹⁹ อันที่สิบสองตกเป็นของฮาซาบิยาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²⁰ อันที่สิบสามตกเป็นของเซบูเอล ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²¹ อันที่สิบสี่ตกเป็นของมัทธิยาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²² อันที่สิบห้าตกเป็นของเยริโมท ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²³ อันที่สิบหกตกเป็นของฮานานิยาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²⁴ อันที่สิบเจ็ดตกเป็นของโยชเบคาซาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²⁵ อันที่สิบแปดตกเป็นของฮานานี ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²⁶ อันที่สิบเก้าตกเป็นของมัลโลธีย์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²⁷ อันที่ยี่สิบตกเป็นของเอลียาธาห์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²⁸ อันที่ยี่สิบเอ็ดตกเป็นของโฮธีย์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

²⁹ อันที่ยี่สิบสองตกเป็นของกิดดาลที ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

³⁰ อันที่ยี่สิบสามตกเป็นของมาหะซิโธ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

³¹ อันที่ยี่สิบสี่ตกเป็นของโรมัมทีเอเซอร์ ลูกหลานและญาติๆ ของเขา รวมทั้งหมดสิบสองคน

พวกคนเฝ้าประตู

26 ในกลุ่มของพวกคนเฝ้าประตู จากชาวโคราห์ มีเมเชเลมียาห์ลูกชายของโคเร โครเป็นลูกชายคนหนึ่งของอาสาฟ² เมเชเลมียาห์มีลูกชาย คือ เศคาริยาห์เป็นลูกชายคนแรก เยติยาเอลเป็นคนที่สอง เศบาดียาห์เป็นคนที่สาม ยาทนีเอลเป็นคนที่สี่³ เอลามเป็นคนที่ห้า เยโฮฮานันเป็นคนที่หก เอลิโฮไนย์เป็นคนที่เจ็ด

⁴ โอเบตเอโดมมีลูกชาย คือ เซไมอาห์เป็นลูกคนแรก เยโฮซาบาดเป็นคนที่สอง โยอาห์เป็นคนที่สาม สาการ์เป็นคนที่สี่ เนธันเอลเป็นคนที่ห้า อัมมีเอลเป็นคนที่หก อิศสาการ์เป็นคนที่เจ็ด เปอูลเลธีย์เป็นคนที่แปด พระเจ้าได้ช่วยพรโอเบต-เอโดม[†] อย่างแท้จริง

⁶ เซไมอาห์ลูกชายของเขาก็มีลูกชายหลายคนที่เป็นผู้นำอยู่ในครอบครัวของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นคนที่มีความสามารถ⁷ บรรดาลูกชายของเซไมอาห์คือ โอทนี เรฟาเอล โอเบตและเอลซาบาด ยังมีบรรดาพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนที่มีความสามารถเหมือนกัน คือ เอลิสู กับ เสมาคิยาห์

⁸ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของโอเบต-เอโดม ทั้งตัวพวกเขาและลูกชายทั้งหลายรวมทั้งญาติๆ ของพวกเขาล้วนเป็นคนที่มีความสามารถและมีเรี่ยวแรงในการทำงาน รวมครอบครัวของโอเบต-เอโดมได้ทั้งหมดหกสิบสองคน

⁹ เมเชเลมียาห์ยังมีลูกชายและญาติๆ ที่มีความสามารถอีกสิบแปดคน

¹⁰ โฮสธาคนเมวารีกมีลูกหลานด้วย คือ ซิมรีที่เป็นหัวหน้า (เพราะถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่ลูกชายคนแรก แต่พ่อของเขาได้ให้เขาเป็นหัวหน้า)¹¹ ฮิลคิยาห์เป็นคนที่สอง เทบาลิยาห์เป็น

[†] โอเบต-เอโดม พระเจ้าได้ช่วยพรให้แก่โอเบต-เอโดมเมื่อครั้งที่หีบแห่งคำสัญญาได้มาอยู่ในบ้านของเขา ดูใน 1 พงศาวดาร 21

คนที่สาม เศคาริยาห์เป็นคนที่มี รวมจำนวนของลูกชายและ ญาติๆของโยสาห์ได้ทั้งหมดสิบสามคน

12 พวกผู้นำที่เป็นผู้ชายในแผนกคนเฝ้าประตูนี้ มีหน้าที่เหมือน ญาติๆของพวกเขาที่เป็นนักร้อง คือรับใช้ที่อยู่ภายในบ้านของพระ ยาร์เวห์ 13 พวกเขาได้จับสลากเลือกประตูที่ต้องเฝ้าเป็นกรอบ- ครวี่ๆไปจนครบทุกกรอบครวี่ ไม่ว่าจะเป็นกรอบครวี่ที่มีขนาด เล็กหรือขนาดใหญ่

14 สลากของประตูทางทิศตะวันออกตกเป็นของเมเชเลมียาห์ และพวกเขาก็ได้จับสลากให้กับเศคาริยาห์ลูกชายของเมเชเลมียาห์ เศคาริยาห์เป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด เขาจับสลากได้ประตู ทางทิศเหนือ 15 โอเบต-เอโดมได้ประตูทางทิศใต้และพวกลูกชาย ของเขามีหน้าที่เฝ้าประตูห้องเก็บของ 16 ส่วนรูปปั้นและโยสาห์ เฝ้าประตูทิศตะวันตกกับประตูซัลเลคทที่อยู่บนถนนที่ลาดชัน ขึ้นไป ยามจากแต่ละครอบครัวจะอยู่ตามตำแหน่งของตน 17 ใน แต่ละวัน ที่ประตูทิศตะวันออกมีชาวเลวีอยู่หกคน ที่ประตูทาง ทิศเหนือมีสี่คน ประตูทางทิศใต้มีสี่คนและที่ประตูห้องเก็บของ จะมีคนเฝ้าประจำอยู่ครั้งละสองคน 18 ส่วนที่ลาน † ทางทิศตะวัน ตกจะมีคนอยู่บนถนนสี่คนและมีอยู่ที่ลานสองคน 19 คนเหล่านี้ อยู่ในกลุ่มของคนเฝ้าประตู ที่เป็นชาวโคราห์และชาวเมราวี

คลังสมบัติและเจ้าหน้าที่แผนกอื่น

20 จากเฝ้าของเลวี อาหิยาห์ทำหน้าที่ดูแลคลังสมบัติของบ้าน ของพระเจ้า และสมบัติที่เป็นของศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ

21 ลูกหลานของลาดานเป็นลูกหลานของชาวเกอร์โซน เยฮีเอลี เป็นผู้นำคนหนึ่งของตระกูลลาดาน 22 ลูกหลานของเยฮีเอลี คือ เศรามและโยเอลน้องชายของเศราม พวกเขาทำหน้าที่ดูแลคลัง สมบัติในบ้านของพระยาร์เวห์

23 ผู้นำคนอื่นๆก็ได้รับเลือกมาจากคนอัมราม คนอิสฮาร์ คนเฮ โบรมและคนอุสซีเอล 24 เซบูเอลลูกหลานของเกอร์โซมที่เป็นลูก- ชายของโมเสสเป็นหัวหน้าดูแลคลังสมบัติในวิหาร 25 ต่อไปนี้คือ ญาติๆของซูบาเอล ญาติที่สืบเชื้อสายมาจากเอลิเยเซอร์ คือ เรห์บ ยาห์ลูกชายของเอลิเยเซอร์ เยชยาห์ลูกชายของเรห์บยาห์ โยรัม ลูกชายของเยชยาห์ ศิครีลูกชายของโยรัม และเซโลมโกลูกชาย ของศิครี 26 เซโลมโทคนนี้กับญาติๆของเขารับผิดชอบในการดู- แลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดที่กษัตริย์ดาวิด พวกผู้นำครอบครัวและ พวกผู้บังคับบัญชากองพันและกองร้อย รวมทั้งพวกแม่ทัพของ กองทัพ ได้อุทิศไว้ให้กับพระยาร์เวห์ 27 ของที่ถูกยึดมาได้จาก การทำสงครามนั้น พวกเขาได้อุทิศเป็นของขวัญ เพื่อใช้ในการ ซ่อมแซมบ้านของพระยาร์เวห์ 28 เซโลมโทคนนี้และญาติๆของ เขาจะต้องรับผิดชอบดูแลของทั้งหมดที่ซามูเอลผู้พี่เห็นนิมิต † ซาอูลลูกชายของคิซ อิบเนอร์ลูกชายของเนอร์ และโยอาบลูก- ชายของนางเศรยาห์ได้อุทิศไว้

29 เคนานียาห์กับพวกลูกชายของเขาได้รับมอบหมายจากคน อิสฮาร์ให้ทำงานอยู่ภายนอกวิหาร เป็นเจ้าหน้าที่ศาลและผู้ตัดสิน เหนือชนชาติอิสราเอล 30 ฮาซาบิยาห์กับญาติๆของเขาก็มีความ สามารถรวมหนึ่งพันเจ็ดร้อยคนได้รับมอบหมายจากคนเฮโบรม ให้รับผิดชอบชนชาติอิสราเอลที่อาศัยอยู่ทางฝั่งตะวันตกของแม่- นำจอร์แดนในงานทุกอย่างของพระยาร์เวห์และงานรับใช้ของ กษัตริย์ 31 ส่วนคนเฮโบรม มี เยรียาห์เป็นหัวหน้าตามบัญญัติราย- ชื่อเชื้อสายของครอบครัวพวกเขา (ในปีที่สิบปีที่ดาวิดครองราชย์ นั้นพวกเขาได้ตรวจบัญชีรายชื่อ และได้พบคนที่มีความสามารถ ในหมู่ของพวกเขาก็มีองยาเซอร์ในกิเลอาด) 32 เยรียาห์มีญาติ สองพันเจ็ดร้อยคนซึ่งล้วนเป็นคนที่มีความสามารถและเป็นผู้นำ ครอบครัวทั้งสิ้น กษัตริย์ดาวิดจึงได้แต่งตั้งพวกเขาขึ้นเหนือชาว รูเบน ชาวกาดและครึ่งหนึ่งของเผ่ามันสเสห์ ให้ดูแลและรักษาของ พระเจ้าและของกษัตริย์

† ลาน คำนี้ยังไม่สามารถระบุความหมายที่แน่นอน †† ผู้ที่เห็นนิมิต เป็น อีกคำหนึ่ง หมายถึงผู้พูดแทนพระเจ้า ดูใน 1 ซามูเอล 9:9-11

กองต่างๆของกองทัพ

27 ต่อไปนี้คือรายชื่อของชาวอิสราเอลที่เป็นผู้นำครอบครัว เป็นนายพันนายร้อย เป็นเจ้าหน้าที่ของพวกชาวอิสราเอล ที่รับใช้กษัตริย์ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกองทหาร ที่พลัดเปลี่ยน เวนในแต่ละเดือนตลอดปี แต่ละกองมีทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

2 ยาโฮเบอัมลูกชายของศับดีเอล เป็นผู้รับผิดชอบกองเวรกอง แรกสำหรับเดือนแรก ในกองเวรของเขามีทหารอยู่สองหมื่นสี่ พันคน 3 ยาโฮเบอัมเป็นลูกหลานของเปเรต เขาเป็นหัวหน้า ของผู้บังคับบัญชาทั้งหมดในกองทัพ เขาเข้าเวรในเดือนที่ หนึ่ง

4 โดตัยคนอาโหอาห์ เป็นผู้รับผิดชอบกองเวรสำหรับเดือนที่ สอง มิกโลทเป็นรองหัวหน้าของกองนั้น ในกองเวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

5 เบไนยาห์ลูกชายของหัวหน้านักบวชเยโฮยาดา เป็นผู้บังคับ บัญชากองเวรที่สามสำหรับเดือนที่สาม ในกองเวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน 6 ลูกชายของเขาคืออัมมีซาบาด เป็นรองหัวหน้าของกองเวรนี้ เบไนยาห์คนนี้เป็นทหารกล้าอยู่ใน หมู่วีรบุรุษสามสิบคน และเป็นผู้นำของสามสิบคนนั้นด้วย

7 อาสาเฮลที่เป็นน้องชายของโยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพ ที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศบาดียาห์ลูกชายของเขาเป็นรองหัว- หน้าที่ของกองเวรนี้ ในกองเวรของเขามีทหารอยู่สองหมื่นสี่พัน คน

8 ซัมหุทคนอิสราห์ เป็นผู้บังคับบัญชากองเวรที่ห้าสำหรับเดือน ที่ห้า ในกองเวรของเขามีทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

9 อีราลูกชายของอิกูเชซคนเทโคอา เป็นผู้บังคับบัญชากองเวร ที่หกสำหรับเดือนที่หก ในกองเวรของเขามีทหารอยู่สองหมื่น สี่พันคน

10 เฮเลสคนเบโลนจากเผ่าเอฟราอิม เป็นผู้บังคับบัญชากองเวร ที่เจ็ด สำหรับเดือนที่เจ็ด ในกองเวรของเขามีทหารอยู่สอง หมื่นสี่พันคน

11 สิบเบคัยคนหุซซาห์ จากครอบครัวของเศราห์ เป็นผู้บังคับ บัญชากองเวรที่แปด สำหรับเดือนที่แปด ในกองเวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

12 อาบิเยเซอร์คนอานาโธท จากเผ่าเบนยามิน เป็นผู้บังคับบัญ- ชากองเวรที่เก้า สำหรับเดือนที่เก้า ในกองเวรของเขามีทหาร อยู่สองหมื่นสี่พันคน

13 มาหะริยชาวเนโทฟาห์ จากครอบครัวเศราห์ เป็นผู้บังคับ บัญชากองเวรที่สิบ สำหรับเดือนที่สิบ ในกองเวรเขามีทหารอยู่ สองหมื่นสี่พันคน

14 เบไนยาห์คนปิราโธน จากเผ่าเอฟราอิม เป็นผู้บังคับบัญชา กองเวรที่สิบเอ็ด สำหรับเดือนที่สิบเอ็ด ในกองเวรของเขามี ทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

15 เฮลดียชาวเนโทฟาห์ จากครอบครัวของโอทนีเอล เป็นผู้บัง- คับบัญชากองเวรที่สิบสอง สำหรับเดือนที่สิบสอง ในกองเวร ของเขามีทหารอยู่สองหมื่นสี่พันคน

พวกผู้นำกลุ่มครอบครัว

16 ต่อไปนี้คือรายชื่อของพวกผู้นำเผ่าต่างๆของอิสราเอล สำหรับชาวรูเบน คือ เอลิเยเซอร์ลูกชายของศิครี

สำหรับชาวสิเมโอน คือ เซฟาทียาห์ลูกชายของมาอาคาห์

17 สำหรับชาวเลวี คือ ฮาซาบิยาห์ลูกชายของเดมูเอล สำหรับชาวอาโรนคือศาดอก

18 สำหรับชาวยูดาห์คือ เอลิชู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับชาวอิสสาคาร์ คือ อมรีลูกชายของมีคาเอล

19 สำหรับชาวเศบูลุน คือ อิซมัยอาห์ลูกชายของโอบาดียาห์ สำหรับชาวเนฟทาลี คือ เยเรโมทลูกชายอัสริเอล

20 สำหรับชาวเอฟราอิม คือ โยเซยา ลูกชายของอาซาซียาห์ สำหรับครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ คือ โยเอล ลูกชายของเปตา-
 ยาห์
 21 สำหรับอีกครึ่งหนึ่งของเผ่ามนัสเสห์ในกิเลอาด คือ อิดโด ลูก-
 ชายของเศคาริยาห์
 สำหรับชาวเบนยามิน คือ ยาอาซึเอล ลูกชายของอับเนอร์
 22 สำหรับชาวดาน คือ อาซารเอล ลูกชายของเยโรฮัม
 คนเหล่านี้เป็นผู้นำของเผ่าต่างๆในอิสราเอล

ดาวิดนับคนอิสราเอล

23 พระยาห์เวห์ได้ทำตามที่เราองค์ได้สัญญาไว้ คือทำให้ชน
 ชาติอิสราเอลมีจำนวนมากมายมหาศาลเหมือนกับดวงดาวบน
 ท้องฟ้า ดาวิดก็เลยไม่ได้นับคนที่มียายุต่ำกว่ายี่สิบปีลงมา 24 โย
 อาบ ลูกชายของนางเศรยาห์ได้เริ่มต้นนับชาวอิสราเอล แต่นับไม่
 เสร็จ † เพราะความโกรธของพระเจ้าในเรื่องนี้ได้ตกลงมาบนชาว
 อิสราเอลก่อน และจำนวนที่นับนั้นก็ไม่ได้ถูกจดบันทึกลงในหนังสือ
 เหตุการณ์ประจำวันของกษัตริย์ดาวิด

พวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์

25 ต่อไปนี้คือรายชื่อของผู้ที่ดูแลพวกคลังสมบัติของกษัตริย์
 คือ
 อัสมาวะ ลูกชายของอาดีเอล มีหน้าที่ดูแลพวกคลังสมบัติของ
 กษัตริย์
 โยนาธาน ลูกชายของอุสซียาห์ มีหน้าที่ดูแลคลังสมบัติในชน-
 บท ในเมืองต่างๆในหมู่บ้านทั้งหลายและในเมืองป้อมปราการ
 26 เอสะริ ลูกชายของเคลือบ มีหน้าที่ดูแลพวกขานาที่เป็นผู้เ
 หนา
 27 ซิเมออี ชวรามาร์ มีหน้าที่ดูแลสวนองุ่น
 ศับดี ชวเซฟาม มีหน้าที่ดูแลผลผลิตในสวนองุ่นสำหรับทำ
 เหล้าองุ่น
 28 บาลฮานัน ชาวเกเดอร์ มีหน้าที่ดูแลสวนมะกอกกับสวนมะ-
 เตื่อที่ภูเขาเซเฟลาห์ทางทิศตะวันตก
 โยอาซ มีหน้าที่เก็บรวบรวมน้ำมันมะกอก
 29 ซิตรัย ชาวซาโรน มีหน้าที่ดูแลฝูงวัวในทุ่งหญ้าซาโรน
 ชาฟิ ลูกชายของออดัลัย มีหน้าที่ดูแลฝูงวัวตามหุบเขาต่างๆ
 30 โอบิล ชาวอิชมาเอล มีหน้าที่ดูแลฝูงอูฐ
 เยเดยาห์ ชาวเมโรโนท มีหน้าที่ดูแลฝูงลา
 31 ยาซึส ชาวฮาการ์ มีหน้าที่ดูแลฝูงแกะ
 คนเหล่านี้คือเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ดาวิด
 32 โยนาธาน ลูกของดาวิด เป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาดและเป็นผู้
 จดบันทึก †† เยฮีเอล ลูกชายฮักโมเน็ดดูแลพวกลูกชายของกษัตริย์
 33 อาฮีไซเฟล เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัย ชาวอารคิ เป็น
 เพื่อนของกษัตริย์ 34 ผู้ที่สืบทอดต่อจากอาฮีไซเฟลคือเยโฮยาคา
 ลูกชายของเบไนยาห์ กับอาบียาธาไร ส่วนโยอาบ ได้เป็นแม่ทัพใน
 กองทัพของกษัตริย์ดาวิด

แผนงานของดาวิดเกี่ยวกับวิหาร

28 ดาวิดได้รวบรวมเอาพวกผู้นำทั้งหลายมาอยู่ในเมืองเยรู-
 ซาเล็ม คือ พวกผู้นำของอิสราเอล ผู้นำของแต่ละเผ่า ผู้-
 นำของหน่วยงานต่างๆที่รับใช้กษัตริย์ พวกนายพันนายร้อย
 พวกเจ้าหน้าที่ที่ดูแลทรัพย์สินสมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์ และ
 ของพวกลูกชายกษัตริย์ รวมทั้งพวกเจ้าหน้าที่วัง พวกจิวนุรุษนัก
 รบ และคนสำคัญทุกคน

† โยอาบ ... เสร็จ พระเจ้าได้หยุดเขาไว้ ดูใน 1 พงศาวดาร 21:1-30 ††
 †† จดบันทึก คนที่ทำหน้าที่จดบันทึกหรือคัดลอกบรรดาหนังสือหรือจดหมาย คน
 เหล่านี้ได้ใช้เวลาในการเขียนสิ่งต่างๆจากจนกระทั่งกลายเป็นผู้ชำนาญที่รู้ความ
 หมายของตัวหนังสือเป็นอย่างดี

2 กษัตริย์ดาวิดได้ยืนขึ้นและพูดว่า “พี่น้องและประชาชนทั้ง
 หลายของเรา ฟังทางนี้ เราได้ตั้งใจไว้แล้วที่จะสร้างที่พิงสำหรับ
 ทิบบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์เพื่อให้เป็นที่ยาวเท่า † สำหรับ
 พระเจ้าของเรา และเราได้เตรียมการที่จะสร้างมันไว้แล้ว 3
 แต่พระเจ้าได้พูดกับเราว่า ‘เจ้าจะไม่ได้เป็นผู้ที่สร้างบ้านสำหรับ
 ชื่อของเรา เพราะเจ้าได้ทำสงครามหลายครั้งและเจ้าได้ฆ่าคนไป
 เป็นจำนวนมาก’

4 แต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลได้เลือกเราออกมาจาก
 ครอบครัวของเรา ให้มาเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลตลอดไป
 เพราะพระองค์ได้เลือกยูดาห์ให้เป็นผู้นำ และในเผ่าของยูดาห์
 พระองค์ก็ได้เลือกครอบครัวของเรามา และในหมู่ลูกชายทั้ง-
 หลายของพ่อเรา พระองค์พอใจที่จะเลือกเราให้เป็นกษัตริย์เหนือ
 ชนชาติอิสราเอลทั้งหมด 5 และจากบรรดาลูกชายทั้งหมดของเรา
 ซึ่งพระยาห์เวห์ได้ให้ลูกชายไว้กับเราหลายคน พระองค์ได้เลือก
 ซาโลมอน ลูกชายของเราให้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของอาณาจักรของ
 พระยาห์เวห์เหนือชนชาติอิสราเอลทั้งหมด 6 พระองค์ได้พูดกับ
 เราว่า ‘ซาโลมอน ลูกชายของเจ้า จะเป็นผู้ที่สร้างวิหาร และพวก
 ลานวิหารของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกชายของเรา
 และเราจะป็นพ่อของเขา ††7 และเราจะทำให้อาณาจักรของเขา
 มั่นคงตลอดไป ถ้าเขายังตั้งใจที่จะเชื่อฟังคำสั่งและกฎทุกข้อ
 ของเราเหมือนที่เขาทำอยู่ในวันนี้’

8 และตอนนี้ ท่ามกลางสายตาของชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ใน
 ที่ประชุมของพระยาห์เวห์นี้ และต่อหูของพระองค์ เราขอกำชับ
 ให้พวกท่านทำตามคำสั่งทั้งหมดของพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
 พวกท่านอย่างระมัดระวัง เพื่อพวกท่านจะได้เป็นเจ้าของแผ่นดิน
 ที่ดีแห่งนี้ และมอบมันเป็นมรดกให้กับลูกกับหลานของท่าน
 ตลอดไป

9 ส่วนเจ้า ซาโลมอน ลูกพ่อ ให้ยอมรับพระเจ้าของพ่อเจ้าไว้
 และรับใช้พระองค์อย่างสุดใจ และด้วยความเต็มใจของเจ้า
 เพราะพระยาห์เวห์ตรวจสอบจิตใจทุกคน และเข้าใจความคิด
 ทุกความคิด ถ้าเจ้าค้นหาพระองค์ เจ้าก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้า
 ละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็ทอดทิ้งเจ้าตลอดไป 10 ดูเถิด พระยาห์-
 เวห์ได้เลือกเจ้าเพื่อจะให้สร้างวิหารไว้ให้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
 ของพระองค์ ให้กล้าหาญไว้และลงมือทำเถิด”

11 แล้วดาวิดก็ได้มอบแผนผังให้กับซาโลมอน ลูกชายของเขา
 เป็นแบบของห้องด้านหน้าของวิหาร กับพวกตึกของมัน พวก
 ห้องเก็บสมบัติ พวกห้องด้านบน พวกห้องด้านใน และห้องสำ-
 หรับทักทิดสิทธิ์ที่ความไม่บริสุทธิ์จากบาปจะถูกชำระ 12 ยังมี
 แผนผังสำหรับอย่างอื่นที่เขาได้คิดเอาไว้ คือ แผนผังสำหรับลาน
 ขอบวิหารของพระยาห์เวห์ และสำหรับห้องต่างๆที่อยู่รอบๆลาน
 นั้น พวกห้องเก็บสมบัติของวิหารของพระเจ้า และพวกห้องเก็บ
 ของขวัญที่อุทิศให้กับพระยาห์เวห์ 13 ผังสำหรับกลุ่มเวรของพวก
 นักบวช และชาวเลวี สำหรับงานรับใช้ทั้งหมดในวิหารของพระ
 ยาห์เวห์ สำหรับข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างที่ใช้ในงานรับใช้ในวิ-
 หารของพระยาห์เวห์ 14 และยังมีรายละเอียดนำหนักของทองคำ
 ที่ใช้สำหรับข้าวของเครื่องใช้ทุกอย่างที่ทำจากทองคำ ในงานรับ-
 ใช้แต่ละอย่าง และรายละเอียดของน้ำหนักเงินที่ใช้สำหรับเครื่อง
 ใช้ที่ทำจากเงิน ในงานรับใช้แต่ละอย่าง 15 และบอกถึงน้ำหนัก
 ทองคำของโคมไฟในทองคำ และตะเกียงที่อยู่บนนั้น บอกแม้แต
 นำหนักของทองคำที่ใช้กับโคมไฟในแต่ละอัน และตะเกียงแต่
 ละดวงของมัน และบอกถึงน้ำหนักของเงินที่ใช้กับโคมไฟใน
 ที่ทำจากเงิน โดยบอกน้ำหนักของเงินที่จะใช้สำหรับโคมไฟแต่ละ
 อัน และตะเกียงแต่ละดวงของมัน นำหนักของเงินขึ้นอยู่กับ
 การใช้งานของตะเกียงแต่ละดวง 16 มีรายละเอียดของน้ำหนัก

† ที่วางเท้า ปกติแล้วจะเป็นแท่นขนาดเล็กที่อยู่ด้านหน้าของเก้าอี้ แต่ในที่
 นี้หมายถึงวิหาร เหมือนกับว่าพระเจ้าคือกษัตริย์ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ของพระองค์และ
 พักเท้าของพระองค์ไว้บนตึกที่ดาวิดต้องการจะสร้างขึ้น †† เราได้เลือก ...
 ของเขา แสดงว่าพระเจ้าได้เลือกซาโลมอนให้เป็นกษัตริย์ ดูใน สดุดี 2:7

ของทองคำสำหรับโต๊ะของขนมปังศักดิ์สิทธิ์แต่ละตัว และนำ-
หนักของเงินสำหรับโต๊ะที่ทำจากเงิน¹⁷ และทองคำบริสุทธิ์สำหรับ
ทำล้อม ชามประพรม และเหยือก สำหรับชามที่ทำจากทอง-
คำ ดาวิดได้บอกน้ำหนักของชามแต่ละใบ และสำหรับชามที่ทำ
จากเงินก็ได้บอกน้ำหนักของชามแต่ละใบเหมือนกัน¹⁸ นำหนัก
ของทองคำอย่างดีที่ใช้ทำแท่นบูชาเผาเครื่องหอม ยังมีแบบสำ-
หรับสร้างรกรบทองคำ ซึ่งก็คือทูตสวรรค์ที่มีปีกสององค์ที่กางปีก
ของพวกท่านออกอยู่บนฝาของหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์-
เวห์ ทูตทั้งสององค์นี้ทำจากทองคำ

¹⁹ ดาวิดได้เขียนสิ่งเหล่านี้ให้กับซาโลมอนตามที่พระยาห์เวห์
ได้มอบให้กับเขา เพื่อให้ซาโลมอนเข้าใจรายละเอียดทั้งหมด
ของแผนผัง

²⁰ แล้วดาวิดพูดกับซาโลมอนลูกชายของเขาว่า “เข้มแข็งและ
กล้าหาญไว้ ลงมือทำเถิด อยู่ยากลำบากหรือที่อดอยู่เพราะพระยาห์-
เวห์พระเจ้าของพ่อจะอยู่กับเจ้า พระองค์จะไม่ทิ้งลูกและไม่จาก
ลูกไปไหน แต่พระองค์จะช่วยเหลือลูกจนกว่างานรับใช้ทุกอย่าง
ของวิหารของพระยาห์เวห์จะเสร็จสิ้นลง²¹ และนี่ก็คือกลุ่มเวร
ต่างๆของพวกนักบวชกับชาวเลวีสำหรับงานรับใช้ในวิหารของ
พระเจ้า และคนงานทุกคนที่มีความชำนาญในงานทุกประเภทจะ
มาอยู่กับเจ้า และพวกผู้นำกับประชาชนทั้งหมดจะอยู่ภายใต้คำ
สั่งทั้งสิบของเจ้า”

ของถวายสำหรับการสร้างวิหาร

²⁹ กษัตริย์ดาวิดได้พูดกับคนในที่ชุมนุมทั้งหมดว่า “ซาโลม
อนลูกชายของเราผู้ซึ่งพระเจ้าได้เลือกไว้แล้วแต่เพียงผู้
เดียวยังเด็กและไม่มีประสบการณ์ และงานครั้งนี้ก็ยิ่งใหญ่
เพราะวิหารแห่งนี้ไม่ใช่สร้างให้กับมนุษย์แต่ให้กับพระยาห์เวห์ผู้
เป็นพระเจ้า² เราได้จัดเตรียมสิ่งของสำหรับวิหารของพระเจ้า
ของเราอย่างสุดกำลังของเรา คือทองคำสำหรับสร้างสิ่งของที่ทำ
ด้วยทองคำ เงินสำหรับสร้างสิ่งของที่ทำด้วยเงิน ทองสัมฤทธิ์สำ-
หรับสร้างสิ่งของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ เหล็กสำหรับสร้างสิ่งของ
ที่ทำด้วยเหล็กและไม่สำหรับสร้างสิ่งของที่ทำด้วยไม้ หินโมรา[†]
และหินสำหรับฝัง[‡] กระเบื้องหลากสี[§] หินมีค่าทุกชนิดและหิน
อ่อน เป็นจำนวนมากมายมหาศาล³ นอกจากนี้เรายังมีทรัพย์สม-
บัติส่วนตัวที่เป็นทองคำและเงิน เราได้อุทิศตัวเราเองให้กับวิหาร
ของพระเจ้าของเราไปแล้ว เราก็กินและยกของพวกนี้ที่เราได้สะสม
ไว้ให้กับวิหารของพระเจ้าของเราด้วย นอกเหนือไปจากของ
ทั้งหมดที่เราได้จัดเตรียมไว้แล้วสำหรับวิหารศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้⁴
คือมีทองคำบริสุทธิ์ประมาณร้อยตันที่ได้มาจากเมืองโอฟีร์ และ
เงินบริสุทธิ์ประมาณสองร้อยสี่สิบตัน[‡] สำหรับหุ้มผนังห้อง⁵
ทองคำสำหรับสร้างสิ่งของที่ทำด้วยทองคำ เงินสำหรับสร้างสิ่ง-
ของที่ทำด้วยเงิน และสำหรับงานทุกอย่างที่ช่างฝีมือจะทำได้ ใน
วันนี้ไม่มีใครเต็มใจถวายตัวให้กับพระยาห์เวห์บ้าง”

⁶ แล้วพวกผู้นำของครอบครัวทั้งหลาย พวกผู้นำของเผ่าต่างๆ
ของชนชาติอิสราเอล พวกนายพันนายร้อย รวมทั้งพวกเจ้าหน้าที่
ที่ทำงานให้กับกษัตริย์ต่างก็ถวายตัวด้วยความเต็มใจ⁷ พวก
เขาได้มอบทองคำหนึ่งร้อยเจ็ดสิบตัน เงินประมาณสามร้อยสี่สิบ
ห้าตัน ทองสัมฤทธิ์หกร้อยสี่สิบตันและเหล็กสามพันสี่ร้อยห้าสิบ
ตันเพื่อใช้สำหรับวิหารของพระเจ้า⁸ และใครก็ตามที่มีพลอย
ต่างก็ได้มอบพลอยเหล่านั้นไว้ในห้องเก็บสมบัติในวิหารของพระ
ยาห์เวห์ให้อยู่ในความดูแลของเยโฮเอลชาวเกอร์ไซน⁹ ประช
ชนต่างมีความสุขมาก เพราะพวกเขาถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้ให้กับ
พระยาห์เวห์ด้วยความสมัครใจ และด้วยความเต็มใจ กษัตริย์ดา
วิดเองก็มีความสุขมากเหมือนกัน

† หินโมรา หินที่มีค่าที่มีสีฟ้าหรือเทาเป็นชั้นๆ ‡ ฝัง กรอบสำหรับฝัง
หินมีค่า § กระเบื้องหลากสี แปลตรงๆได้ว่า “พวกหินที่ติดไว้ด้วยปูนขาว”
‡† สองร้อยสี่สิบตัน หรือ เจ็ดพันตะลันต์

ดาวิดสรรเสริญพระเจ้า

¹⁰ แล้วดาวิดก็ได้สรรเสริญพระยาห์เวห์ท่ามกลางสายตาของ
คนในที่ชุมนุมทั้งหมด ดาวิดพูดว่า

“ข้าแต่ พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลบรรพบุรุษของเรา
เรา

ขอให้พระองค์ได้รับคำสรรเสริญตลอดเวลาและตลอดไป

¹¹ ข้าแต่ พระยาห์เวห์ ขอให้ความยิ่งใหญ่ พลังอำนาจ ความรุ่ง-
โรจน์ ความสง่างามและบารมีเป็นของพระองค์

เพราะทุกสิ่งทุกอย่างทั้งบนสวรรค์และในแผ่นดินโลกนี้ต่างก็
เป็นของพระองค์ทั้งสิ้น

ข้าแต่พระยาห์เวห์ อาณาจักรนี้เป็นของพระองค์

ขอพระองค์ได้รับการยกย่องสูงสุดเหนือทุกสิ่ง

¹² ความร่ำรวยและเกียรติยศมาจากพระองค์

พระองค์ปกครองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแข็งแรงและมีพลังด้วยมือของพระองค์

และพระองค์ก็มีพลังที่จะสร้างใครก็ได้ให้ยิ่งใหญ่และแข็งแรง-
แกร่ง

¹³ พระเจ้าของพวกเรา ตอนนี้ พวกเราขอขอบคุณพระองค์

และขอสรรเสริญชื่ออันรุ่งโรจน์ของพระองค์

¹⁴ สิ่งต่างๆเหล่านี้ไม่ได้มาจากข้าพเจ้าและประชาชนของข้าพ-
เจ้าหรอก ที่จริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมาจากพระองค์

และพวกเราขอมอบคืนให้กับพระองค์ในสิ่งที่พวกเราได้รับมา

¹⁵ ที่จริงแล้ว พวกเราเป็นชาวต่างชาติต่อหน้าพระองค์ และเป็น
เพียงผู้ผ่านทางเหมือนกับบรรพบุรุษทั้งหมดของพวกเรา

วันเวลาของพวกเราบนโลกนี้เป็นเหมือนเงาและไม่มีความ
หวัง

¹⁶ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้ที่พวก
เราได้รวบรวมมา

เพื่อที่จะมาสร้างวิหารให้กับพระองค์

เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

ล้วนแต่มาจากพระองค์และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น

¹⁷ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ตรวจสอบจิตใจและ
ยินดีกับความจริงใจ

ข้าพเจ้าเต็มใจให้สิ่งของทั้งหมดเหล่านี้ด้วยความจริงใจ

และตอนนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกชื่นชมยินดีที่ได้เห็น

ประชาชนของพระองค์ที่นี่ได้มาถวายของให้กับพระองค์ด้วย
ความเต็มใจ

¹⁸ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของ
พวกเรา

คือ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ

ขอพระองค์รักษาเจตนาแบบนี้ในจิตใจของคนของพระองค์
ตลอดไป

และนำหัวใจของพวกเราให้หันมาสู่พระองค์

¹⁹ ส่วนซาโลมอนลูกชายของข้าพเจ้า

โปรดให้เขาเต็มใจที่จะรักษาพวกคำสั่ง ความต้องการและกฎ
ต่างๆของพระองค์

เพื่อที่จะทำตามนั้นทั้งหมด

และเขาจะได้สร้างวิหารซึ่งข้าพเจ้าได้เตรียมของพร้อมที่จะทำ
อยู่แล้ว”

²⁰ แล้วดาวิดก็ได้พูดกับที่ชุมนุมทั้งหมดว่า “ให้สรรเสริญพระ
ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน” และที่ชุมนุมทั้งหมดก็สรรเสริญ

พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา และพวกเขา
ก็คำนับลงและหมอบกราบพระยาห์เวห์และกษัตริย์

ซาโลมอนได้เป็นกษัตริย์

(1 พกษ. 2:10-12)

²¹ ในวันต่อมา พวกเขาได้ถวายเครื่องสัตวบูชาให้แก่พระยาห์เวห์ พวกเขาก็ได้เผาสัตว์ทั้งตัวให้กับพระยาห์เวห์ เป็นวัวตัวผู้ พันธุ์ แกะตัวผู้ พันธุ์ และลูกแกะตัวผู้ พันธุ์ และยังได้ถวายเครื่องตีฆ้อง และเครื่องสัตวบูชาอื่น ๆ อย่างล้นเหลือ สำหรับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ²² และพวกเขาต่างกินและดื่มกันต่อหน้าพระยาห์เวห์ในวันนั้น ด้วยความสนุกสนานอย่างยิ่ง

พวกเขาได้ยกซาโลมอนลูกชายของกษัตริย์ดาวิดให้ขึ้นเป็นกษัตริย์อีกครั้งที่สอง † พวกเขาได้แต่งตั้งซาโลมอนให้เป็นเจ้าชายของพระยาห์เวห์ และแต่งตั้งศาคาโดกให้เป็นนักบวช

²³ แล้วซาโลมอนก็ได้ขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของพระยาห์เวห์ ได้เป็นกษัตริย์แทนที่ดาวิดพ่อของเขา และเขาก็ประสบความสำเร็จ ชาวอิสราเอลทั้งหมดต่างเชื่อฟังเขา ²⁴ พวกผู้นำ นักรบทั้งหมด และบรรดาลูกชายของกษัตริย์ดาวิดได้สัญญาที่จะจงรักภักดีกับ

† ได้ยกซาโลมอน ... ที่สอง ซาโลมอนได้รับเลือกให้เป็นกษัตริย์ครั้งแรก เมื่อครั้งที่อาโดเนียห์ที่เป็นพี่ชายห่างๆของเขาได้พยายามตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์ ดูใน 1 พกษัตริย์ 1:5-39

กษัตริย์ซาโลมอน ²⁵ และพระยาห์เวห์ก็ได้ทำให้ซาโลมอนยิ่งใหญ่ในสายตาของชนชาติอิสราเอลทั้งหมด และให้ความโอ้อวดระการการกับเขาอย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ไหนในอิสราเอลเคยมีมาก่อน

ดาวิดตาย

²⁶ ดาวิดลูกชายของเจสซีได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติอิสราเอล ²⁷ เขาครองบัลลังก์อยู่เหนือชนชาติอิสราเอลทั้งหมดสี่สิบปี เขาปกครองอยู่ในเมืองเฮโบรนเจ็ดปีและอยู่ในเยรูซาเล็มสามสิบสามปี ²⁸ เขาตายลงในวัยอันสมควร ด้วยอายุที่มากแล้ว ท่ามกลางความร่ำรวยและเกียรติยศ แล้วซาโลมอนที่เป็นลูกชายของเขาก็ได้เป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

²⁹ เหตุการณ์ต่างๆในยุคของกษัตริย์ดาวิดตั้งแต่ต้นจนจบได้เขียนไว้ในหนังสือบันทึกของซามูเอลผู้ที่เห็นนิมิต ในหนังสือบันทึกของนัธันผู้พูดแทนพระเจ้าและในหนังสือบันทึกของกาดผู้ที่เห็นนิมิต ³⁰ พร้อมกับรายละเอียดสิ่งที่เกิดขึ้นในสมัยของดาวิด อำนาจของเขา และเหตุการณ์ทั้งหมดที่มีผลกระทบต่อเขา และชนชาติอิสราเอล รวมทั้งอาณาจักรอื่นๆทั้งหลายด้วย

2 พงศาวดาร

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จากคำนำของหนังสือ 1 พงศาวดาร

ชาโลมอนขอความเฉลียวฉลาด (1 พกษ. 3:1-15)

1 ชาโลมอนลูกชายของดาวิดได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหนืออาณาจักรของเขาอย่างมั่นคง เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาสถิตอยู่กับเขาและทำให้เขายิ่งใหญ่

2 ชาโลมอนพูดกับชาวอิสราเอลทั้งหมด กับพวกนายพันนายร้อย พวกผู้พิพากษา และพวกผู้นำทั้งหมดของชนชาติอิสราเอลทั้งสิ้น รวมทั้งผู้นำครอบครัวทั้งหลาย³ และชาโลมอนกับคนที่มาชุมนุมทั้งหมดนี้ได้ขึ้นไปบนสถานที่สูงที่กิเบโอน เพราะเดวิดที่นัดพบ ของพระเจ้าตั้งอยู่บนเนินซึ่งเป็นเนินที่หลังเดียวกับที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้สร้างขึ้นในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล่ง 4 ขณะนั้น ดาวิดได้นำหีบของพระเจ้ามาจากศิรียาทุ-เยอาริมไปไว้ในที่ที่เขาได้จัดเตรียมเอาไว้แล้ว เพราะเขาได้ตั้งเต็นท์ขึ้นสำหรับหีบใบนี้ในเมืองเยรูซาเล็ม⁵ แต่แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่เบซาเลลลูกชายของอูรี ที่เป็นลูกชายของเฮอร์ ได้สร้างไว้แทน ตั้งอยู่ตรงหน้าของเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ที่กิเบโอน ดังนั้น ชาโลมอนและคนในที่ชุมนุมทั้งหมดจึงได้ไปสออบถามพระองค์ที่นั่น⁶ ชาโลมอนขึ้นไปถึงแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ตรงหน้าพระยาห์เวห์ ซึ่งอยู่ที่เต็นท์นัดพบ และถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น

7 ในคืนนั้น พระเจ้าปรากฏแก่ชาโลมอนและพูดกับเขาว่า “เจ้าอยากได้อะไรจากเรา ก็ขอมาเถิด”

8 ชาโลมอนตอบพระเจ้าไปว่า “พระองค์ได้แสดงความรักมั่นคงอันยิ่งใหญ่กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้า และได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา⁹ พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ขอให้คำสัญญาที่พระองค์ให้ไว้กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้า เป็นจริงในเวลานี้ด้วยเถิด เพราะพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มีจำนวนมากมายมหาศาลเหมือนฝุ่นบนแผ่นดินโลก¹⁰ ขอพระองค์ให้ความเฉลียวฉลาดและความรู้กับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะสามารถนำชนชาตินี้ได้ เพราะจะมีใครเล่าที่จะสามารถปกครองชนชาติที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้”

11 พระเจ้าตอบชาโลมอนว่า “เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้าไม่ได้ขอทรัพย์สมบัติ ความร่ำรวยหรือเกียรติยศ ไม่ได้ขอให้ศัตรูของเจ้าตาย และไม่ได้ขอให้ชีวิตที่ยืนยาว แต่กลับขอความเฉลียวฉลาดและความรู้ เพื่อที่จะปกครองชนชาติของเรา ที่เราได้ให้เจ้าเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา¹² ดังนั้น เราจะให้ความเฉลียวฉลาดและความรู้กับเจ้า และเราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความร่ำรวยและเกียรติยศกับเจ้าอย่างที่ไม่มียกษัตริย์องค์ไหนเคยได้รับมาก่อน ไม่ว่าจะก่อนหน้าหรือหลังจากนี้ก็ตาม”

13 แล้วชาโลมอนก็ออกจากสถานที่สูงในกิเบโอน จากที่หน้าเต็นท์นัดพบกลับไปในเมืองเยรูซาเล็ม และเขาก็ครองบัลลังก์อยู่เหนือชนชาติอิสราเอล

ชาโลมอนสร้างกองทัพและการค้า (1 พกษ. 10:26-29; 2 พศต. 9:25-28)

14 ชาโลมอนสะสมทรัพย์กับม้าไว้มากมาย เขามีรถรบอยู่หนึ่งพันสี่ร้อยคันและมีม้าอยู่หนึ่งหมื่นสองพันตัว เขาเก็บรักษาพวกมันไว้ตามเมืองต่างๆที่เขาได้สร้างขึ้นมา และเก็บไว้ในเมืองเยรูซาเล็มกับเขาด้วย¹⁵ ในเมืองเยรูซาเล็มกษัตริย์ได้ทำให้เงินและทองมีมากมายอย่างกับก้อนหิน และทำให้ไม้สนซีดาร์มีอย่างเกลื่อนกลาดเหมือนกับไม้มะเดื่อตามเชิงเขา¹⁶ พวกม้าของชาโลมอนก็เป็นม้านำเข้าจากอียิปต์และจากเมืองคูเอ โดยพวกพ่อค้าของกษัตริย์เป็นผู้ซื้อพวกม้าเหล่านั้นมาจากเมืองคูเอ¹⁷ พวกเขานำเข้ารถรบมาจากประเทศอียิปต์ รถรบหนึ่งคันเป็นเงินหกปีระมาณเจ็ดกิโลกรัม และม้าตัวหนึ่งเป็นเงินหกปีระมาณสองกิโลกรัม พวกเขาจึงส่งพวกมันออกไปขายต่อให้กับพวกกษัตริย์ของชาวฮิตไทต์และพวกกษัตริย์ของชาวอารัมด้วย

ชาโลมอนเตรียมสร้างวิหารและวัง (1 พกษ. 5:1-18; 7:13-14)

2 ชาโลมอนวางแผนสร้างวิหารขึ้นแห่งหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระยาห์เวห์ และวางแผนสร้างวังให้กับตัวเอง² เขาเกณฑ์คนเจ็ดหมื่นคนมาเป็นคนแบกหาม และแปดหมื่นคนมาเป็นช่างตัดหินในเนินเขา และอีกสามพันหกร้อยคนมาเป็นผู้ควบคุมคนงานเหล่านี้

3 ชาโลมอนได้ส่งข้อความไปถึงกษัตริย์ฮิรามของเมืองไทระ + ว่า

“ช่วยส่งไม้สนซีดาร์มาให้เราเหมือนกับที่ท่านเคยส่งมาให้ดาวิดพ่อของเรา ตอนที่พ่อเราสร้างวังสำหรับอยู่อาศัย⁴ ตอนนี้ เรากำลังจะสร้างวิหารขึ้นแห่งหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติแก่ชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา และจะอุทิศวิหารนี้ให้กับพระองค์ เพื่อเอาไว้ใช้เผาเครื่องหอมต่อหน้าพระองค์ และวางขนมปังศักดิ์สิทธิ์ทุกวัน และเอาไว้สำหรับเผาเครื่องเผาบูชาทุกเช้าเย็น และทุกวันหยุดทางศาสนา รวมทั้งทุกวันข้างขึ้น⁵ และสำหรับงานเทศกาลต่างๆของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราที่ได้กำหนดไว้ อย่างที่อิสราเอลถูกส่งให้รักษาตลอดไป

5 วิหารที่เรา กำลังจะสร้างขึ้นนี้จะยิ่งใหญ่ เพราะพระเจ้าของเรา เรานั้นยิ่งใหญ่กว่าพระองค์⁶ แต่ใครล่ะที่สามารถสร้างบ้านให้กับพระองค์ได้ ในเมื่อสวรรค์ทั้งหมด แม้แต่สวรรค์ชั้นสูงสุดก็ยังไม่สามารถจุพระองค์ได้เลย แล้วเราเป็นใครกันหรือ ที่จะมาสร้างบ้านให้กับพระองค์ได้ นอกจากว่ามันจะเป็นแค่สถานที่ไว้สำหรับเผาเครื่องบูชาต่อหน้าพระองค์

7 ดังนั้น ช่วยส่งชายคนหนึ่งมาให้เรา ที่มีความชำนาญเกี่ยวกับทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก มีความชำนาญเกี่ยวกับเส้น-

+ กษัตริย์ฮิรามของเมืองไทระ ปกครองตั้งแต่ปี 986-935 ก่อนพระเยซูมาเกิด เมืองไทระเป็นเมืองที่สำคัญที่สุดของอาณาจักรฟินิเซีย ซึ่งอยู่ทางทิศเหนือของอิสราเอล ++ วันข้างขึ้น เป็นวันที่หนึ่งของเดือนของชาวฮีบรู จะมีการชุมนุมพิเศษในวันเหล่านี้เพื่อสักการะบูชาพระเจ้า

โยสีฟ้า สีเลือดหมูและสีม่วง และมีประสบการณ์ด้านการแกะสลัก เพื่อให้มาทำงานในเยรูซาเล็มและในเมืองเยรูซาเล็มกับพวกช่างแกะสลักที่ชำนาญงานของเรา ที่ดาวิดพ่อของเราได้จัดหาไว้แล้ว⁸ ช่วยจัดส่งไม้สนซีดาร์ ไม้สนสามใบและไม่ประคุดจำนวนมากมาจากเลบานอน ให้กับเราด้วย เพราะเรารู้ว่าคนของท่านมีความชำนาญในการตัดไม้ของท่านนั้น คนของเราจะทำงานกับคนของท่าน⁹ เพื่อที่จะจัดหาท่านไม่จำนวนมากมายให้กับเรา เพราะวิหารที่เราจะสร้างจะต้องใหญ่โตและอลังการ¹⁰ เราจะให้ชาวสาลีไม้แล้วและข้าวบาร์เลย์อย่างละสิบล้านสิแสนลิตร เหล้าองุ่นสิแสนลิตร หินมน้ำ และน้ำมันมะกอกสิแสนลิตร หินมน้ำลิตร กับพวกคนรับใช้ของท่านที่เป็นช่างตัดไม้ซึ่งได้นำไม้มาให้เรา”

¹¹ กษัตริย์ซีรามแห่งเมืองไทระส่งจดหมายตอบซาโลมอนไปว่า “เป็นเพราะพระยาห์เวห์ที่รักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทำให้ท่านเป็นกษัตริย์ของเรา”¹² แล้วซีรามก็เขียนต่อไปอีกว่า “ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลผู้ซึ่งสร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ได้ให้ลูกชายที่เฉลียวฉลาดคนหนึ่งแก่กษัตริย์ดาวิด ลูกชายผู้ที่เต็มไปด้วยสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดที่จะได้เป็นผู้สร้างวิหารสำหรับพระยาห์เวห์และวังสำหรับตัวเขาเอง¹³ เราจะส่งหุราม † คนที่มีความชำนาญมากของเราไปพบท่าน¹⁴ แม้ของเขามาจากแดนและพ่อของเขาเป็นชาวเมืองไทระ เขาได้รับการฝึกฝนให้ทำงานเกี่ยวกับทองคำและเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก หินและไม้ รวมทั้งเส้นใยสีเลือดหมู สีฟ้าและสีม่วงกับผ้าลินินอย่างดี เขามีประสบการณ์ในการแกะสลักทุกประเภทและสามารถแกะสลักตามแบบที่เราให้กับเขาได้ทุกแบบ เขาจะทำงานร่วมกับพวกช่างแกะสลักของท่านและร่วมกับพวกคนของดาวิดเจ้านายของเราที่เป็นพ่อของท่าน¹⁵ ตอนนี ขอให้ท่านผู้เป็นเจ้านายของเราโปรดส่งข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์และน้ำมันมะกอกกับเหล้าองุ่นตามที่ท่านได้สัญญาไว้ มาให้กับพวกเราผู้รับใช้ของท่านด้วยเถิด¹⁶ และพวกเราจะตัดไม้ซุงมาจากเลบานอนตามที่ท่านต้องการและนำไม้เหล่านั้นผูกเป็นแพล่องไปตามทะเลลงไปยังยัฟฟา แล้วท่านก็จะนำพวกมันไปที่เมืองเยรูซาเล็มได้”

¹⁷ ซาโลมอนนับพวกชาวต่างชาติทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้ง หลังจากที่ได้ดาวิดผู้เป็นพ่อของเขาเคยนับมาแล้ว ชาวต่างชาติเหล่านั้นมีทั้งหมดหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน¹⁸ ซาโลมอนสั่งให้คนเจ็ดหมื่นคนมาทำงานแบกหาม และสั่งให้คนแปดหมื่นคนมาเป็นช่างตัดหินในเนินเขา ส่วนอีกสามพันหกร้อยคนให้มาเป็นผู้คุมคนงานเหล่านั้นให้ทำงาน

ซาโลมอนสร้างวิหาร

(1 พกษ. 6:1-38; 7:15-22)

3 แล้วซาโลมอนก็เริ่มสร้างวิหาร ของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม บนภูเขาโมริยาห์ซึ่งเป็นที่ที่พระยาห์เวห์ได้ปรากฏแก่ดาวิดพ่อของเขา มันตั้งอยู่บนลานขนาดข้าวของโอโรนัน † ชาวเยบุส และเป็นเป็นที่ที่ดาวิดพ่อของเขาได้ซื้อมา² ซาโลมอนเริ่มสร้างวิหารในวันที่สองของเดือนที่สอง ซึ่งเป็นปีที่สี่ที่เขาขึ้นครองบัลลังก์

³ ซาโลมอนวางรากฐานของตึกที่จะเป็นวิหารของพระยาห์ขนาดยาวหกสิบศอก ‡ กว้างยี่สิบศอก † (ใช้ศอกมาตรฐานการวัดแบบเก่า)⁴ ระเบียงด้านหน้าวิหารยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของวิหาร และสูงยี่สิบศอก เขาใช้ทองคำบริสุทธิ์ทับด้านใน⁵ เขาปูไม้สนสามใบไว้ที่ห้องโถงใหญ่และใช้ทองคำบริสุทธิ์ทับและตกแต่งด้วยลวดลายต้นปาล์มและลายโซ่⁶ ซาโลมอนประดับประดาวิหารด้วยพลอยที่มีค่า ส่วนทองคำที่เขาใช้ก็เป็นทองคำจากเมืองพาราอิม †⁷ เขาปูทองคำไว้ที่คาน กรอบประตู ผืน

† เราจะส่งหุราม หรือ “เราจะส่งช่างแกะสลักคนหนึ่งของซีรามผู้เป็นพ่อของเรา” †† โอโรนัน หรือ อารอนา † † ทกลีบศอก เท่ากับสามสิบเอ็ดเมตรครึ่ง

และประตูทุกแห่งของวิหารแห่งนั้น และเขายังได้แกะสลักรูปทูตสวรรค์มีปีกหลายองค์ไว้ตามพวกผนังอีกด้วย

⁸ เขาสร้างห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดขึ้น มีความยาวเท่ากับความกว้างของวิหาร คือยาวยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก ซาโลมอนปูทองคำอย่างดีนำหนกรวมยี่สิบเอ็ดตันไว้ที่ด้านในของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด⁹ พวกตะปูทองคำมีน้ำหนักรวมประมาณครึ่งกิโลกรัม เขายังปูทองคำไว้ที่พวกห้องชั้นบนด้วย¹⁰ ภายในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ซาโลมอนได้สร้างรูปปั้นของทูตสวรรค์มีปีก ขึ้นมาสององค์ และปูทองคำลงบนรูปปั้นทั้งสองนั้น¹¹ ปีกของทูตสวรรค์ทั้งสองที่กางออกเต็มที่มีความยาวทั้งหมดยี่สิบศอก ปีกด้านหนึ่งยาวห้าศอก †† ไปติดกับผนังวิหาร ในขณะที่ปีกอีกด้านหนึ่งยาวห้าศอกเหมือนกันและติดกับปีกของทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง

¹² ในลักษณะเดียวกัน ปีกข้างหนึ่งของทูตสวรรค์องค์ที่สองก็ยาวห้าศอกและไปติดกับผนังอีกด้านหนึ่งของวิหาร และอีกข้างหนึ่งก็ยาวห้าศอกและไปติดกับปีกอีกข้างหนึ่งของทูตสวรรค์องค์แรก¹³ ปีกของทูตสวรรค์ทั้งสององค์นี้เมื่อกางออกแล้วยาวยี่สิบศอก ทูตสวรรค์ทั้งสองยืนอยู่หันหน้าออกไปทางห้องโถงใหญ่

¹⁴ ซาโลมอนทำผ้าม่าน ††† ขึ้นจากเส้นใยสีเลือดหมู สีม่วงและสีฟ้า กับผ้าลินินอย่างดี โดยปักรูปทูตสวรรค์มีปีกลงบนนั้น

¹⁵ ที่ด้านหน้าของวิหาร เขาได้สร้างเสาขึ้นสองต้น สูงสามสิบห้าศอก † แต่ละต้นมีหัวเสาวางอยู่ด้านบนสูงอีกห้าศอก¹⁶ เขาได้สร้างโซ่ที่ร้อยต่อกันและได้วางโซ่เหล่านั้นไว้ที่ด้านบนของเสาสองต้นนั้น เขายังได้ทำผลทับทิมหนึ่งร้อยลูก และติดพวกมันไว้กับโซ่เหล่านั้น¹⁷ เขาได้จัดตั้งเสาสองต้นนั้นขึ้นที่ด้านหน้าของวิหาร ต้นหนึ่งอยู่ทางทิศใต้และอีกต้นอยู่ทางทิศเหนือ ต้นที่อยู่ทางใต้มีชื่อว่ายาซิน †† และต้นที่อยู่ทางเหนือมีชื่อว่าโบอาส †††

ข้าวของเครื่องใช้สำหรับวิหาร

(1 พกษ. 7:23-51)

4 ซาโลมอนสร้างแท่นบูชาจากทองสัมฤทธิ์ขึ้นแท่นหนึ่งยาวยี่สิบศอก † กว้างยี่สิบศอก และสูงสิบศอก² เขาได้สร้างชั้นทะเล ††† ขึ้นจากเหล็กหล่อ มีรูปร่างเป็นวงกลมวัดจากขอบด้านหนึ่งไปถึงขอบอีกด้านหนึ่งได้สิบศอก มีความสูงห้าศอก วัดเส้นรอบวงได้สามสิบศอก ††† ที่ใต้ขอบของชั้นทะเลนั้น เขาได้หล่อรูปนาค่าอยู่สองแถวล้อมรอบชั้นทะเลนั้น หล่อเป็นเนื้อเดียวกับชั้นทะเล⁴ ชั้นทะเลวางอยู่บนรูปปั้นวัวตัวผู้สิบสองตัว วัวสามตัวหันหน้าไปทางทิศเหนือ สามตัวหันไปทางทิศตะวันตก สามตัวหันไปทางทิศใต้และอีกสามตัวหันไปทางทิศตะวันออก ชั้นทะเลวางอยู่บนรูปปั้นวัวเหล่านี้ และส่วนหางของพวกมันหันเข้าด้านใน⁵ ชั้นทะเลมีความหนาหนึ่งฝ่ามือ †† ที่ขอบของมันมีลักษณะเหมือนขอบถ้วย คือคล้ายกับดอกลิลลี่ที่บานออก มันสามารถเก็บน้ำได้หกหมื่นหกพันลิตร †††

⁶ แล้วซาโลมอนก็ได้ทำอ่างขึ้นสิบใบไว้สำหรับชำระล้างและเอออ่างห้าใบไว้ทางทิศใต้ อีกห้าใบไว้ทางทิศเหนือ เพื่อไว้สำหรับชำระล้างสิ่งที่จะนำมาเป็นเครื่องเผาบูชา แต่ชั้นทะเลจะใช้สำหรับให้พวกนักบวชชำระล้างเท่านั้น

†† ยี่สิบศอก เท่ากับสิบเมตรครึ่ง †† พาราอิม เป็นสถานที่ที่มีทองคำอยู่มากมาย น่าจะอยู่ในประเทศอิหร่าน ††† หัวศอก หรือ 2.6 เมตร ††† ผ้าม่านนั้นนี้เป็นผ้าลินินขนาดใหญ่มากแขวนกันไว้ระหว่างสถานที่บริสุทธิ์กับสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดเพื่อว่าจะได้ไม่มีใครได้เห็นเห็นแห่งคำสัญญาของพระยาห์เวห์และเครื่องบูชาที่อยู่นั้น ††† สามสิบห้าศอก ประมาณสิบแปดเมตรกว่า ††† ยาคิน ในภาษาฮีบรู คำนี้คงจะมีความหมายว่า “เขาได้จัดตั้งขึ้น” ††† โบอาส ในภาษาฮีบรู คำนี้คงจะมีความหมายว่า “ความเข้มแข็งอยู่ในตัวเขา” ††† ยี่สิบศอก เท่ากับสิบเมตรครึ่ง ††† ชั้นทะเล ขึ้นเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ตั้งอยู่ในวิหาร ดูใน 2 พงศาวดาร 4:2-6 ††† สามสิบศอก หรือ 15.75 เมตร ภาษากรีกโบราณแปลไว้ว่า 25 ศอก ††† หนึ่งฝ่ามือ ประมาณ 7.6 เซนติเมตร ††† ทกหมื่นหกพันลิตร หรือ สามพันตัน

7 เขาสร้างโคมไฟขึ้นจากทองคำไว้สิบอัน สร้างตามแบบที่ได้กำหนดไว้สำหรับพวกมัน และวางโคมไฟขึ้นพวกนี้ไว้ในวิหาร วางไว้ทางทิศใต้ห้าอัน และไว้ทางทิศเหนือห้าอัน 8 เขาทำโต๊ะขึ้นสิบตัวและนำไปวางไว้ในวิหาร ทางทิศใต้ห้าตัว และทิศเหนือห้าตัว เขายังทำขามทองคำสำหรับประพรมไว้หนึ่งร้อยไปด้วย 9 เขาสร้างลาน * ของพวกนักบวช และลานขนาดใหญ่กับประตูลานอีกหลายประตู และได้บุทองสัมฤทธิ์ทับประตูเหล่านั้นไว้ 10 ชาโลมอนวางชั้นทะเลที่มุมทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของวิหาร

11 หุรามยังได้ทำหม้ออีกหลายใบ รวมทั้งทัพพีและชามประพรม แล้วหุรามก็ได้ทำงานทุกอย่างภายในวิหารของพระเจ้าที่กษัตริย์ได้ส่งเขาไว้จนเสร็จทั้งสิ้น นั่นก็คือ

12 เสาสองต้น

หัวเสาสองอันที่มีรูปร่างเหมือนอ่างเพื่อวางไว้บนยอดเสาด้ายสองชุดที่ใช้สำหรับประดับบนหัวเสารูปร่างที่อยู่บนยอดเสาสองต้นนั้น

13 ทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับตาข่ายสองชุด (ตาข่ายแต่ละชุดมีทับทิมอยู่สองร้อยลูกไว้สำหรับประดับหัวเสารูปร่างที่อยู่บนเสาสองต้น)

14 แท่นหลายแท่นพร้อมกับอ่างน้ำวางอยู่บนนั้น

15 ชั้นทะเลและรูปปั้นวัวตัวผู้สิบสองตัวที่แบกชั้นทะเลอยู่

16 หม้อ ทัพพี ส้อมและเครื่องใช้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด

ของทั้งหมดที่หุรามได้ทำขึ้นให้กับกษัตริย์ชาโลมอน เพื่อใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์นั้นทำจากทองสัมฤทธิ์ขัดมัน 17 กษัตริย์ได้ให้หล่อของเหล่านี้ขึ้นจากแม่พิมพ์ดินเหนียวที่นำมาจากหุบเขาจอร์แดนที่อยู่ระหว่างเมืองสุคคัทกับเมืองเศเรธาห์ 18 เครื่องใช้ทุกอย่างที่ชาโลมอนให้ทำขึ้นนี้ใช้ทองสัมฤทธิ์มากมายจนบอกน้ำหนักไม่ได้

19 ชาโลมอนยังทำของที่ใช้ในวิหารของพระเจ้าด้วย คือแท่นบูชาทองคำ พวกโต๊ะสำหรับวางขนมปังไว้ตรงหน้าพระเจ้า 20 โคมไฟขึ้นที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ที่สร้างตามแบบที่ได้กำหนดไว้พร้อมกับตะเกียงของพวกมัน เพื่อไขจุดไฟไว้ด้านหน้าของห้องศักดิ์สิทธิ์ ** ที่อยู่ด้านใน 21 ดอกไม้ทองคำ ตะเกียงและคิม † (พวกมันทำจากทองคำบริสุทธิ์ที่สุด) 22 กรรไกรตัดไม้ตะเกียงที่ทำจากทองคำบริสุทธิ์ ขามประพรม ขามกับกระถางไฟ และประตูทองคำหลายบานของวิหารคือประตูด้านในที่จะเข้าไปสู่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและประตูของห้องโถงใหญ่

5 เมื่อชาโลมอนทำงานสำหรับวิหาร ของพระยาห์เวห์เสร็จหมดแล้ว เขาก็นำเอาสิ่งของต่างๆที่ดาวิดผู้เป็นพ่อของเขาได้อุทิศไว้ เช่น เงิน ทองคำและเครื่องใช้ทั้งหมด เข้ามาวางไว้ในคลังสมบัติของวิหารของพระเจ้า

การแห่หีบศักดิ์สิทธิ์เข้าสู่วิหาร

(1 พกษ. 8:1-11)

2 แล้วชาโลมอนเรียกพวกผู้อาวุโสของอิสราเอล พวกหัวหน้าทั้งหมดของเผ่าต่างๆและพวกผู้นำครอบครัวทั้งหลายของชาวอิสราเอล ให้มาชุมนุมกันที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะนำหีบแห่งข้อตกลงของพระยาห์เวห์มาจากเมืองศิโยนหรือเมืองของดาวิด 3 และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ได้มารวมตัวกันต่อหน้ากษัตริย์ในช่วงเทศกาลของเดือนที่เจ็ด ††

4 เมื่อพวกผู้อาวุโสทั้งหมดของชาวอิสราเอลมาถึง ชาวเลวีก็ได้ยกหีบขึ้น 5 และพวกเขา †† ได้ยกหีบ และเดินที่นัดพบ รวมทั้งพวกข้าของเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ภายในเต็นท์ไปด้วย พวกนักบวชที่เป็นชาวเลวีเป็นผู้ถือของเหล่านั้น 6 และกษัตริย์ชาโลมอนกับ

† ลาน พื้นที่พิเศษที่อยู่ทางด้านนอกของวิหาร †† ห้องศักดิ์สิทธิ์ เป็นห้องในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และในวิหารที่พวกนักบวชใช้สำหรับรับใช้พระเจ้าเป็นประจำ † คิม ของที่ดูเหมือนกรรไกรใช้สำหรับตัดถ่านร้อนๆ †† เดือนที่เจ็ด ตรงกับเดือนกันยายน †† พวกเขา คือพวกนักบวชและชาวเลวี หรือ “พวกนักบวชซึ่งก็คือชาวเลวี”

ชาวอิสราเอลทั้งหมดที่รวมตัวกันอยู่กับเขาก็ไปอยู่ต่อหน้าหีบถวายเครื่องบูชาเป็นแกะและวัวมากมายจนนับไม่ถ้วน ไม่สามารถจดบันทึกลงได้ 7 แล้วพวกนักบวชก็นำหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์เข้าไปวางไว้ในที่ของมุน ที่อยู่ในห้องศักดิ์สิทธิ์ ด้านในสุดของวิหารซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและวางหีบนั้นไว้ใต้ปีกของทูตสวรรค์ทั้งสององค์นั้น 8 ทูตสวรรค์ที่มีปีกทั้งสององค์นั้นกางปีกออกเหนือที่วางหีบนั้น ปีกนั้นก็ปกคลุมอยู่เหนือหีบและคานหามของมุน 9 คานเหล่านี้ยาวมาก จนปลายของคานที่ยื่นออกมาจากหีบนั้น สามารถมองเห็นได้จากหน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุกคาน แต่ถ้ายืนนอกห้องศักดิ์สิทธิ์ก็มองไม่เห็น และคานเหล่านี้ก็ยังคงอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้ 10 ในหีบนั้นไม่มีสิ่งอื่นใดนอกจากแผ่นหินสองแผ่น †† ที่โมเสสได้ใส่เอาไว้ ตั้งแต่เมื่อครั้งที่เขาอยู่ที่ภูเขาไซเนบ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระยาห์เวห์ได้ทำข้อตกลงกับชนชาติอิสราเอล หลังจากที่พวกเขาได้ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว

11 แล้วพวกนักบวชก็ออกมาจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ †† นักบวชทั้งหมดที่อยู่ในที่นั้นได้ทำตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว ไม่ว่าจะอยู่กลุ่มเวรไหนก็ตาม 12 ชาวเลวีทั้งหมดที่เป็นนักดนตรี เช่น อาสาฟ เฮมานและเยชูธรวมทั้งพวกลูกชายและญาติของเขา ได้ยืนอยู่ทางด้านตะวันออกของแท่นบูชาพวกเขาแต่งตัวด้วยผ้าลินินอย่างดี และเล่นฉาบ พิณใหญ่และพิณเล็กโดยมีพวกนักบวชหนึ่งร้อยยี่สิบคนเป่าแตรคลอไปด้วยกัน 13 บรรดาคนเป่าแตรและนักร้องต่างทำหน้าที่เป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อที่จะสรรเสริญและขอบคุณพระยาห์เวห์ พวกเขาได้ประสานเสียงสรรเสริญพระยาห์เวห์และร้องเพลง 5 คลอไปกับเสียงของแตร ฉาบ และเครื่องดนตรีทั้งหมด พวกเขาร้องว่า

“สรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ทรงดี

ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป”

แล้ววิหารของพระยาห์เวห์ก็เต็มไปด้วยเมฆ 14 หมอกควันเหล่านั้นทำให้พวกนักบวชไม่สามารถหาพิธีรับใช้ของพวกเขาต่อไปได้ เพราะรัศมีของพระยาห์เวห์ได้เข้ามาอยู่ในวิหารของพระเจ้าแล้ว

6 แล้วชาโลมอนพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าพระองค์จะอาศัยอยู่ในเมฆสีดำ 2 ข้าพเจ้าได้สร้างวิหารอันสง่างามไว้ให้กับพระองค์เพื่อเป็นสถานที่สำหรับพระองค์ได้เข้ามาอยู่ตลอดไป”

คำพูดของชาโลมอน

(1 พกษ. 8:14-21)

3 แล้วกษัตริย์ก็หันไปหาคนอิสราเอลทั้งหมด ที่ยืนชุมนุมกันอยู่ที่นั่น และขอให้พระเจ้าอวยพรพวกเขา 4 พระองค์พูดว่า

“ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล มีชื่อพระองค์นั้นได้ทำให้สิ่งที่พระองค์เคยสัญญาไว้ด้วยปากของพระองค์กับดาวิดพ่อของข้าพเจ้านั้น เป็นความจริงขึ้นมา เพราะพระองค์ได้พูดว่า 5 “ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนของเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรายังไม่เคยเลือกเมืองหนึ่งเมืองใดจากเผ่าต่างๆของอิสราเอล เพื่อที่จะใช้สร้างวิหารเป็นเกียรติให้กับชื่อของเราเลย และเรายังไม่เคยเลือกใครสักคนให้เป็นผู้นำเหนือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา 6 แต่ตอนนี้ เราได้เลือกเมืองเยรูซาเล็มเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรา และเรายังได้เลือกดาวิดให้มาปกครองอิสราเอลชนชาติของเรา”

7 ดาวิดพ่อของเราเคยคิดอยู่ในใจว่า เขาจะสร้างวิหาร ขึ้นหลังหนึ่ง เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล 8 แต่พระยาห์เวห์พูดกับดาวิดพ่อของเราว่า “ที่เจ้าคิดอยู่ในใจ

††† แผ่นหินสองแผ่น เป็นแผ่นหินที่พระเจ้าได้เขียนบัญญัติสิบประการเอาไว้ †††† สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นห้องในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์และในวิหารที่พวกนักบวชใช้สำหรับรับใช้พระเจ้าเป็นประจำ 5 พวกเขา... เพลง หรือ “พวกเขาร้องเพลงฮาเลลและ” น่าจะเป็นบทสดุดี 111-118 และ สดุดี 136

ว่าจะสร้างวิหารขึ้นหลังหนึ่งเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรานั้น นับเป็นสิ่งที่ดี⁹ แต่อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่ได้เป็นคนสร้างวิหารนั้น แต่ลูกชายของเจ้าที่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าจะเป็นผู้สร้างวิหารนั้นเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของเรา¹⁰ พระยาห์เวห์ได้รักษาสัญญาที่พระองค์ได้ให้ไว้ เราได้สืบทอดบัลลังก์ต่อจากดาวิดพ่อของเรา และตอนนี้เราก็ยังอยู่บนบัลลังก์เหนือชนชาติอิสราเอล เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้ให้สัญญาไว้ และเราก็ได้สร้างวิหารหลังนั้นขึ้นเพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว¹¹ และในนั้น เราก็ได้วางหีบ[†] โยเนนไว้ เป็นหีบที่ใส่ข้อตกลงของพระยาห์เวห์ ที่ได้ทำไว้กับประชาชนชาวอิสราเอล”

คำอธิษฐานของซาโลมอน (1 พกษ. 8:22-53)

¹² ซาโลมอนสร้างประรำยกพื้นจากทองสัมฤทธิ์ขึ้น ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก และสูงสามศอก และวางมันไว้ตรงกลางของลานด้านนอก เขายืนอยู่บนประรำนั้นและก็คุกเข่าลงต่อหน้าซุ้มมูมิอิสราเอลทั้งหมด และชูแขนทั้งสองข้างขึ้นบนฟ้าสวรรค์¹⁴ เขาพูดว่า

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ไหนอีกแล้ว ที่จะเหมือนกับพระองค์ ไม่ว่าจะบนสวรรค์เบื้องบนหรือแผ่นดินโลกเบื้องล่าง พระองค์รักษาสัญญาแห่งความรักกับเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ที่เซฟิงพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจของเขา¹⁵ พระองค์ยังรักษาสัญญากับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ที่เป็นพ่อของข้าพเจ้า พระองค์สัญญาด้วยปากของพระองค์และในเวลานี้ พระองค์ได้ทำให้คำสัญญานั้นสำเร็จลุล่วงด้วยมือของพระองค์¹⁶ ตอนนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ขอพระองค์รักษาสัญญาอันหนึ่งที่พระองค์ได้ทำไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ที่เป็นพ่อของข้าพเจ้าด้วยเถิด เมื่อครั้งที่พระองค์ได้พูดว่า ‘ดาวิด ถ้าลูกหลานของเราจะมีบุตรไว้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เราทำ เพื่อจะทำตามกฎของเราเหมือนกับที่เจ้าได้ทำไว้ เจ้าจะไม่มีวันขาดคนที่จะมานั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอลต่อหน้าเราเลย’¹⁷ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ในตอนนั้น ขอให้พระองค์ทำให้คำพูดของพระองค์ที่ได้สัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เป็นจริงขึ้นมาด้วยเถิด

¹⁸ แต่พระเจ้า พระองค์จะอาศัยอยู่บนพื้นโลกกับมนุษย์ได้จริงๆ หรือ เพราะฟ้าสวรรค์หรือแม้แต่สวรรค์ชั้นสูงสุดยังไม่สามารถรองรับพระองค์ได้เลย แล้วนับประสาอะไรกับวิหารแห่งนี้ที่ข้าพเจ้าได้สร้างแล้ว¹⁹ ถึงกระนั้น ขอพระองค์โปรดฟังคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ด้วยเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดฟังเสียงร่ำร้องและคำอธิษฐานที่ผู้รับใช้ของพระองค์ กำลังอธิษฐานอยู่ต่อหน้าพระองค์²⁰ ขอให้ดวงตาของพระองค์ได้มองวิหารหลังนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน มันเป็นสถานที่ที่พระองค์ได้พูดไว้ว่าจะวางชื่อของพระองค์ไว้ที่นี่ ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานที่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานตอนหันหน้าเข้าหาสถานที่แห่งนี้ด้วยเถิด²¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์และอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อพวกเขาอธิษฐานหันหน้ามายังสถานที่นี้ด้วยเถิด ขอพระองค์ฟังคำอธิษฐานในฟ้าสวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ และเมื่อพระองค์ได้ยินแล้ว ขอให้โปรดยกโทษให้กับพวกเราด้วยเถิด

²² เมื่อคนหนึ่งคนใดทำผิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และต้องสาบานเมื่อเขามาสาบานต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในวิหารแห่งนี้²³ ขอให้โปรดรับฟังจากบนฟ้าสวรรค์ และตัดสินพวกผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด ขอพระองค์ตอบแทนคนที่ทำผิด โดยให้ความผิด

† หีบ เป็นหีบที่ใส่แผ่นหินสองแผ่นที่เขียนบัญญัติสิบประการเอาไว้รวมทั้งสิ่งของต่างๆเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าพระเจ้าได้อยู่กับประชาชนชาวอิสราเอลตลอดเวลาที่พวกเขาอยู่ในทะเลทรายซีนาย

ของเขาตกลงบนหัวของเขาเอง และขอให้พระองค์ประกาศความบริสุทธิ์ของคนที่มีบริสุทธิ์ โดยให้รางวัลกับเขาตามความบริสุทธิ์ของเขา

²⁴ ถ้าประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์พ่ายแพ้ต่อศัตรูเพราะทำความผิดบาปต่อพระองค์ และถ้าพวกเขาหันกลับมายอมรับชื่อของพระองค์ มาอธิษฐานร้องขอต่อพระองค์ในวิหารแห่งนี้²⁵ โปรดฟังพวกเขาจากฟ้าสวรรค์ และอภัยให้กับความบาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และนำพวกเขากลับมาสู่แผ่นดินที่พระองค์ได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาด้วยเถิด

²⁶ หรือเมื่อพระองค์ปิดสวรรค์ไม่ให้ฝนตกลงมา เพราะประชาชนของพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ถ้าพวกเขาหันหน้ามาทางวิหารอธิษฐาน และสรรเสริญชื่อของพระองค์ และหันกลับมาขอพรจากพระองค์ได้ลงโทษพวกเขา²⁷ ก็ขอโปรดฟังจากฟ้าสวรรค์ และอภัยบาปให้กับพวกผู้รับใช้พระองค์คืออิสราเอลชนชาติของพระองค์ด้วยเถิด โปรดสอนพวกเขาให้ใช้ชีวิตในทางที่ถูกต้อง และช่วยส่งฝนให้ตกลงมาบนแผ่นดินที่พระองค์ได้ให้ไว้เป็นมรดกกับประชาชนของพระองค์ด้วยเถิด

²⁸ เมื่อเกิดภาวะอดอยาก^{††} หรือเกิดโรคระบาดขึ้นในแผ่นดิน หรือเกิดโรคชืดในพืช หรือเกิดเชื้อราทำลายพืช หรือ เกิดตักแตน วัชพินหรือวัชพินคลานมาทำลายพืช หรือมีพวกศัตรูมาปิดล้อมเมืองทั้งหลายของพวกเขาไว้ ไม่ว่าจะด้วยความหายนะใดๆหรือโรคภัยใดๆที่เกิดขึ้นก็ตาม²⁹ และเมื่ออิสราเอลหรือคนหนึ่งคนใดได้สำนึกผิดเพราะได้รับความทุกข์ทรมานและความเจ็บปวด และเขาได้ยื่นมือไปยังวิหารแห่งนี้ และอธิษฐานหรืออ้อนวอนต่อพระองค์³⁰ ขอพระองค์ได้โปรดฟังจากสวรรค์ที่เป็นที่อาศัยของพระองค์ และโปรดยกโทษและช่วยพวกเขาด้วย มีแต่พระองค์เท่านั้นที่รู้จักใจของมนุษย์ทุกคน อย่างนั้นได้โปรดตอบแทนพวกเขาตามการกระทำของพวกเขาด้วยเถิด³¹ เพื่อว่าพวกเขาจะได้ยกเกรงพระองค์และจะได้เดินตามทางของพระองค์ตลอดเวลาที่พวกเขามีชีวิตอยู่ในแผ่นดินที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเรา

³² ส่วนคนต่างชาติที่ไม่ใช่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ พวกเขาจะเดินทางมาจากแดนไกล เพราะพวกเขาจะได้ยินชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และมือที่เต็มไปด้วยอำนาจกับแขนที่กางออกของพระองค์ เมื่อคนต่างชาตินั้นหันหน้ามาทางวิหารนี้และอธิษฐาน³³ ขอพระองค์โปรดฟังจากฟ้าสวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์ และโปรดทำตามสิ่งที่ชาวต่างชาติคนนั้นขอจากพระองค์ด้วยเถิด เพื่อชนทุกชาติบนโลกนี้จะได้รู้จักชื่อเสียงของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ เหมือนกับที่อิสราเอลชนชาติของพระองค์ทำ และเพื่อพวกเขาจะรู้ว่า วิหารหลังนี้ที่ข้าพเจ้าได้สร้างขึ้นมาเป็นของพระองค์

³⁴ เมื่อประชาชนของพระองค์ไปทำสงครามกับพวกศัตรูของพวกเขา ไม่ว่าพระองค์จะส่งพวกเขาไปก็ได้ก็ตาม และเมื่อพวกเขาอธิษฐานกับพระองค์ โดยหันหน้ามาทางเมืองนี้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระองค์แล้ว³⁵ ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของพวกเขาจากฟ้าสวรรค์และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด

³⁶ เมื่อพวกเขาทำบาปต่อพระองค์ เพราะคงไม่มีใครที่ไม่ทำบาปเลย และพระองค์ก็โกรธพวกเขา และได้ส่งพวกเขาไปตกอยู่ในกำมือของศัตรูที่เข้ามาจับตัวพวกเขาไปเป็นเชลยและนำตัวพวกเขาไปสู่ดินแดนอื่นไม่ว่าจะใกล้หรือไกลก็ตาม³⁷ และพวกเขาสำนึกผิดตอนอยู่บนแผ่นดินที่พวกเขาถูกจับตัวไปนั้น และพวกเขาได้กลับตัวกลับใจ และได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้ที่จับตัวพวกเขาไปนั้น และพวกเขาพูดว่า ‘พวกเราได้ทำบาปและทำผิดไปแล้ว พวกเราได้ทำตัวเลวมาก’³⁸ และถ้าพวกเขาหัน

†† ภาวะอดอยาก ช่วงเวลาที่ไม่มีฝนตกเลย พืชผลก็ไม่สามารถเจริญเติบโตได้ ทั้งคนและสัตว์ต่างล้มตายเพราะไม่มีอาหารและน้ำให้กิน

กลับมาหาพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจของพวกเขาในแผ่นดินที่พวกเขาถูกจับตัวไปนั้น และได้อธิษฐานโดยหันหน้าไปยังแผ่นดินที่พระองค์ได้ยกให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา และได้หันไปทางเมืองที่พระองค์ได้เลือกไว้ และหันไปทางวิหารที่ข้าพเจ้าได้สร้างไว้เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระองค์³⁹ ก็ขอให้พระองค์ฟังคำอธิษฐานและคำอ้อนวอนของพวกเขาจากบนฟ้าสวรรค์ ซึ่งเป็นที่อาศัยของพระองค์นั้น และช่วยเหลือพวกเขาด้วยเถิด และโปรดยกโทษให้กับชนชาติของพระองค์ ที่ได้ทำบาปต่อพระองค์ด้วย⁴⁰ และตอนนี้ พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอให้ดวงตาของพระองค์เปิดขึ้นและขอให้หูของพระองค์ได้รับฟังคำอธิษฐานที่ถวายให้ในที่นี่

⁴¹ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ตอนนี้ข้อลูกขึ้นเถิด และมาสู่สถานที่พักผ่อนของพระองค์

ทั้งพระองค์และหีบแห่งอำนาจของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า ขอให้เหล่านักบวชของพระองค์ได้สวมใส่ความช่วยเหลือ

ขอให้เหล่าศิษย์แห่งความจริงของพระองค์

ยินดีในความดีของพระองค์

⁴² ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้า ขอยาได้ปฏิเสศผู้ที่พระองค์ได้แต่งตั้งเลย

ขอดัดจำความรักอันยิ่งใหญ่ที่ได้สัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด”

อุทิศวิหารให้กับพระยาห์เวห์

(1 พกษ. 8:62-66)

7 เมื่อซาโลมอนอธิษฐานเสร็จ ก็มีไฟลงมาจากรสวรรค์ และมาเผาเครื่องเผาบูชา กับพวกเครื่องสัตวบูชาและรัศมีของพระยาห์เวห์ ก็เผ่อออกมาเต็มวิหาร² พวกนักบวชไม่สามารถเข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ได้ เพราะรัศมีของพระยาห์เวห์เต็มวิหารไปหมด³ เมื่อชาวอิสราเอลทั้งหมดได้เห็นไฟที่พุ่งลงมาและรัศมีของพระยาห์เวห์เหนือวิหารแห่งนั้น พวกเขาก็คุกเข่าลงและก้มหน้าลงกับพื้นหิน พวกเขามีสการและขอบคุณพระยาห์เวห์ โดยพูดว่า

“พระองค์ทรงดี

ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป”⁴

⁴ แล้วกษัตริย์กับประชาชนทั้งหมดก็ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อหน้าพระยาห์เวห์⁵ และกษัตริย์ซาโลมอนได้ถวายวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะกับแพะอีกหนึ่งแสนสองหมื่นตัว แล้วกษัตริย์กับประชาชนทั้งหมดก็ได้อุทิศวิหารนี้ให้กับพระเจ้า⁶

พวกนักบวชได้เข้าประจำตำแหน่งของตน เหมือนกับพวกชาวเลวี ซึ่งมีพวกเครื่องดนตรีของพระยาห์เวห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทำขึ้นไว้เพื่อใช้สรรเสริญพระยาห์เวห์ และใช้เมื่อเขาต้องการขอบคุณพระองค์ พวกเขาร้องเพลงว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป” แล้วพวกนักบวชที่ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเลวี ก็เป่าแตรขึ้น และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็กำลังยืนอยู่

⁷ ซาโลมอนได้อุทิศส่วนกลางของลานที่อยู่ด้านหน้าวิหารของพระยาห์เวห์นั้นให้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อจะได้ถวายเครื่องเผาบูชา และไขมันของเครื่องสังสรรค์บูชา เพราะแท่นบูชาทองคำที่เขาได้สร้างขึ้นนั้นไม่พอสำหรับวางเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช รวมทั้งส่วนไขมันเหล่านั้นได้ทั้งหมด

⁸ แล้วซาโลมอนก็ฉลองเทศกาลนั้นอยู่เจ็ดวัน และชาวอิสราเอลทั้งหมดก็อยู่กับเขา เป็นกลุ่มคนขนาดใหญ่หมื่นห้าหมื่นมาจากทุกที่ ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัท จนถึงลำธารแห่งอียิปต์⁹ ในวันที่แปดพวกเขามีการชุมนุมกัน เพราะพวกเขาได้เฉลิมฉลองการอุทิศแท่นบูชามาแล้วเจ็ดวัน แล้วฉลองเทศกาลต่อไปอีกเจ็ดวัน¹⁰ ในวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด ซาโลมอนได้ส่งประชาชนเหล่านั้นกลับไปบ้านของพวกเขาด้วยจิตใจที่ร่าเริงยินดี เพราะสิ่งดีๆที่

พระยาห์เวห์ได้ทำให้กับดาวิด กับซาโลมอนและกับชาวอิสราเอลประชากรของพระองค์

พระยาห์เวห์มาหาซาโลมอนครั้งที่สอง

(1 พกษ. 9:1-9)

¹¹ เมื่อซาโลมอนสร้างวิหารของพระยาห์เวห์และวังกษัตริย์เสร็จ และทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาคิดว่าว่าจะทำในวิหารของพระยาห์เวห์และในวังของเขาเองจนหมดแล้ว¹² พระยาห์เวห์ได้ปรากฏแก่เขาในตอนกลางคืนและพูดว่า

“เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับตัวเราให้เป็นวิหารสำหรับการถวายเครื่องบูชา¹³ เมื่อเราเปิดสวรรค์เพื่อไม่ให้มีฝนตก หรือสิ่งฝูงตักแตนให้มากลืนกินแผ่นดินของเจ้า หรือสิ่งโรคระบาดให้ลงมาในหมู่ประชาชนของเรา¹⁴ ถ้าประชาชนของเราผู้ที่เราได้ประทับชื่อเราไว้ ถ่อมตัวลงและอธิษฐานและเริ่มแสวงหาใบหน้าของเรา และหันเหออกจากวิถีทางชั่วทั้งหลายของพวกเขา เราก็จะรับฟังจากสวรรค์ และจะยกโทษบาปของพวกเขาและจะรักษาแผ่นดินของพวกเขา¹⁵ ตอนนี้ดวงตาของเราจะเปิดอยู่ และหูของเราจะรับฟังคำอธิษฐานที่พวกเขาอธิษฐานต่อเราในสถานที่แห่งนี้¹⁶ เราได้เลือกและอุทิศวิหารนี้ให้เป็นเกียรติกับชื่อของเราตลอดไป ดวงตาและหัวใจของเราจะอยู่ที่นั่นเสมอ

¹⁷ ส่วนตัวเจ้า ถ้าเจ้าเดินอยู่ต่อหน้าเรา เหมือนกับที่ดาวิดพ่อของเจ้าเคยทำ และทำตามทุกอย่างที่เราสั่ง และรักษาข้อบังคับกับกฎทุกข้อของเรา¹⁸ เราจะทำให้บัลลังก์ของราชวงศ์เจ้ามั่นคง เหมือนกับที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิดพ่อของเจ้า เมื่อครั้งที่เราพูดว่า ‘เจ้าจะไม่ขาดผู้สืบเชื้อสายที่จะมาปกครองเหนือชนชาติอิสราเอล’

¹⁹ แต่ถ้าพวกเจ้าหันเหไป และละทิ้งข้อบังคับต่างๆและกฎทั้งหลายที่เราได้ให้พวกเจ้าไว้ และไปรับใช้และนมัสการพระอื่นๆ²⁰ เราจะถอนรากชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินของเราที่เราได้ยกให้กับพวกเจ้าไว้ และจะขวางทิ้งวิหารแห่งนี้ที่เราได้อุทิศไว้ให้เป็นเกียรติกับชื่อของเราให้พ้นไปจากสายตาเรา เราจะทำให้มันเป็นที่หิวโหยและเย้ยหยันในหมู่ชนชาติทั้งหลาย²¹ ถึงแม้ว่าวิหารแห่งนี้จะใหญ่โตสง่างาม แต่ทุกๆคนที่ผ่านไปมาจะต้องกลัวและพูดว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์ต้องทำเรื่องขนาดนี้กับดินแดนและวิหารแห่งนี้’²² คนก็จะตอบว่า ‘เป็นเพราะพวกเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา พระเจ้าผู้ที่ได้นำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และพวกเขาได้ไปโอบกอดอยู่กับพระอื่นๆทั้งนมัสการและรับใช้พวกมัน นั่นเป็นเหตุที่พระองค์ถึงได้นำความหายนะทั้งหมดนี้มาสู่พวกเขา”

ความสำเร็จอื่นๆของซาโลมอน

(1 พกษ. 9:10-28)

8 ในตอนปลายปีที่ยี่สิบซึ่งเป็นช่วงที่ซาโลมอนได้สร้างวิหารของพระยาห์เวห์ กับวังของเขาเองนั้น² ซาโลมอนได้ซ่อมแซมหมู่บ้านต่างๆที่ฮิรามได้ให้เขาไว้และได้ให้ชาวอิสราเอลเข้าไปตั้งรกรากอยู่ในหมู่บ้านเหล่านั้น³ แล้วซาโลมอนก็ได้ไปตั้งฮามัทไซบาร์ทและไปยึดเอาเมืองนั้นไว้⁴ เขายังสร้างเมืองที่ดโมร์ซึ่งในทะเลทรายและเมืองสำหรับเก็บของหลายเมืองในฮามัท⁵ เขาสร้างเมืองเบธโฮโรบน กับเมืองเบธโฮโรนล่างขึ้นมาใหม่ ให้เป็นเมืองป้อมปราการที่มีกำแพงเมือง กับประตูเมือง และลูกกรงเหล็ก⁶ ยังมีเมืองบาอาลัท รวมทั้งสร้างเมืองต่างๆที่ใช้สำหรับเก็บข้าวของและเมืองทั้งหลายสำหรับไว้รถรบ และม้าศึกทั้งหลายของเขา และสร้างทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาอยากจะทำสร้าง ทั้งในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และตลอดทั่วทั้งเขตแดนที่เขาปกครองอยู่

⁷ ประชาชนทั้งหมดที่เป็นชาวฮิตไทต์ ชาวอาโมไรต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวฮิวไตต์และชาวเยบุสสัน (คนเหล่านี้ไม่ใช่คนอิสราเอล)⁸ คือ

† พระองค์... ตลอดไป ดูใน สดุดี 118 และ 136

ลูกหลานของคนเฝ้าเหล่านี้ ที่ชาวอิสราเอลไม่ได้ทำลายจนหมดสิ้น แต่ยังมีเหลืออยู่ในแผ่นดิน ชาวโลมอนได้เกณฑ์คนเหล่านี้มาเป็นทาสที่ใช้แรงงานจนถึงทุกวันนี้⁹ แต่ชาวโลมอนไม่ได้ใช้ชาวอิสราเอลมาทำงานเป็นทาสในงานของเขา ชาวอิสราเอลได้เป็นนักรบ แม้ทัพของกองทัพของเขา และเป็นแม่ทัพของกองทัพรบกับกองทัพของรถรบ¹⁰ มีเจ้าหน้าที่ระดับหัวหน้าที่คอยดูแลโครงการต่างๆของกษัตริย์ชาวโลมอน พวกเขามีทั้งหมดสองร้อยห้าสิบคน

¹¹ ชาวโลมอนพาลูกสาวของกษัตริย์ฟาโรห์ขึ้นมาจากเมืองของดาวิดไปอยู่ในวังที่เขาได้สร้างไว้ให้กับนาง เขาได้พูดว่า “เมียของเราต้องไม่อาศัยอยู่ในวังของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายที่เขาวางหีบของพระยาห์เวห์ นั้นเป็นที่ศักดิ์สิทธิ์”

¹² ชาวโลมอนเผาเครื่องบูชาให้แก่พระยาห์เวห์บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ ที่ชาวโลมอนได้สร้างไว้ที่ด้านหน้าของระเบียงทางเดิน¹³ ชาวโลมอนถวายเครื่องบูชาตามที่ได้กำหนดไว้สำหรับวันต่างๆอย่างที่ไม่เคยได้สั่งไว้ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาในทุกวันหยุดทางศาสนาวันข้างขึ้น[†] และวันเทศกาลประจำปีสามเทศกาลคือ เทศกาลกินขนมปังไม่ใส่เชื้อ เทศกาลสัปดาห์และเทศกาลอยู่เพิง¹⁴ แล้วเพื่อเป็นการรักษากฎของดาวิดผู้เป็นพ่อของเขาไว้ ชาวโลมอนจึงได้แต่งตั้งพวกนักรบขึ้นและแบ่งเวรตามหน้าที่ของพวกเขา และแต่งตั้งชาวเลวีให้คอยนำในการสรรเสริญและมาช่วยเหลือพวกนักรบในแต่ละวัน เขายังได้แต่งตั้งพวกคนเฝ้าประตูและแบ่งเวรสำหรับประตูแต่ละประตู เพราะนี่คือสิ่งที่ดาวิดคนของพระเจ้าได้สั่งไว้¹⁵ พวกอิสราเอลไม่ได้หันเหไปจากคำสั่งทั้งหลายของกษัตริย์ชาวโลมอนที่ให้กับเหล่าคนบวชหรือชาวเลวี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม รวมทั้งคำสั่งที่ให้ไว้เกี่ยวกับพวกคลังสมบัติด้วย

¹⁶ งานทุกอย่างของชาวโลมอนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ตั้งแต่วันที่เริ่มวางรากฐานของวิหารของพระยาห์เวห์ จนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ แล้ววิหารของพระยาห์เวห์ก็สร้างจนเสร็จ

¹⁷ ชาวโลมอนไปที่เมืองเอซีโอนเกเบอร์และเมืองเอลทบนชายฝั่งของเอโดม¹⁸ ฮีรามส่งเรือมาให้ชาวโลมอน โดยมีเจ้าหน้าที่ของเขาซึ่งเป็นผู้ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับทะเลเป็นอย่างดีมาเป็นผู้บังคับการเรือ คนเหล่านี้ได้แล่นเรือไปกับคนของชาวโลมอนจนถึงเมืองโอฟีร์[‡] และได้นำทองคำสิบหกตันกลับมาให้กับกษัตริย์ชาวโลมอน

ราชินีของเซบามาพบชาวโลมอน

(1 พกษ. 10:1-13)

9 เมื่อราชินีของเซบาได้ยินถึงชื่อเสียงของชาวโลมอน นางมาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อทดสอบเขาด้วยคำถามต่างๆหลายข้อ นางเดินทางมาพร้อมกับข้าราชการมากมาย และมีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศมากมาย ทองคำจำนวนมากและพลอยมีค่าหลายชนิด นางมาพบกับชาวโลมอนและคุยกับเขาเกี่ยวกับสิ่งต่างๆที่นางคิดไว้² ชาวโลมอนตอบคำถามทั้งหมดของนางได้ ไม่มีข้อใดเลยที่ยากเกินไปสำหรับชาวโลมอนที่จะอธิบายให้กับนางได้เข้าใจ³ เมื่อราชินีของเซบาเห็นความเฉลียวฉลาดของชาวโลมอน อีกทั้งเห็นวังที่เขาสร้างขึ้น⁴ ตลอดจนอาหารต่างๆบนโต๊ะของเขา ที่นั่งของพวกเขา เจ้าหน้าที่ของเขา พวกผู้รับใช้ของเขาและเสื้อผ้าที่พวกเขาใส่อยู่ พวกผู้ถือถ้วยของเขาและชุดที่พวกเขาใส่อยู่ และเครื่องเผาบูชาทั้งหลายที่เขาถวายอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ นางก็รู้สึกตกตะลึงจนลึมหายใจ⁵ นางพูดกับกษัตริย์ว่า “ชาวที่เราได้ยินในประเทศของเราเกี่ยวกับความสำเร็จต่างๆและความเฉลียวฉลาดของท่านล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น⁶ แต่เราไม่เคยเชื่อสิ่งเหล่านี้มาก่อน จนกระทั่งเราได้มาเห็นกับตาของเราเอง อันที่จริง

[†] วันข้างขึ้น เป็นวันที่หนึ่งของเดือนของชาวฮีบรู จะมีการชุมนุมพิเศษในวันเหล่านี้เพื่อสักการบูชาพระเจ้า [‡] โอฟีร์ สถานที่ที่มีทองคำอยู่มาก ปัจจุบันไม่มีใครรู้แน่นอนว่าโอฟีร์ตั้งอยู่ที่ไหน

ความเฉลียวฉลาดที่พวกเขาพูดนั้นยังไม่ถึงครึ่งหนึ่งของความเฉลียวฉลาดอันยิ่งใหญ่ที่ท่านมีเสียด้วยซ้ำ ท่านดีกว่าที่เราได้ยินมามากนัก⁷ คนของท่าน[‡] ช่างได้เกียรติจริงๆ พวกเจ้าหน้าที่ของท่านนั้นช่างได้เกียรติจริงๆ คนพวกนี้ได้ยืนอยู่ต่อหน้าท่านตลอดเวลา และได้ฟังความเฉลียวฉลาดของท่าน⁸ ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านผู้ซึ่งชมในตัวตนและวางท่านไว้บนบัลลังก์ของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ปกครองให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เป็นเพราะความรักของพระเจ้าของท่านที่มีให้กับชนชาติอิสราเอลและความต้องการของพระองค์ที่จะโอบอุ้มพวกเขาไว้ตลอดไป พระองค์ได้ทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขาเพื่อที่จะรักษาความยุติธรรมและความถูกต้องไว้”

⁹ แล้วนางก็มอบทองคำประมาณสี่ตัน เครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และพลอยมีค่าอีกหลายอย่างให้กับกษัตริย์ ไม่เคยมีใครนำเครื่องเทศมากมายเท่ากับราชินีแห่งเซบามาเอามาให้กับกษัตริย์ชาวโลมอน

¹⁰ (คนของฮีรามและคนของชาวโลมอนได้นำทองคำมาจากโอฟีร์[‡] พวกเขายังได้นำไม้แก่นจันทน์แดงและพลอยมีค่ามาด้วย

¹¹ กษัตริย์ใช้ไม้แก่นจันทน์แดงทำชั้นบันไดของวิหาร ของพระยาห์เวห์ กับบันไดของวังกษัตริย์ และยังใช้ทำพิณใหญ่กับพิณเล็ก สำหรับพวกนักร้อง ยังไม่เคยมีใครเคยเห็นของสวยเหมือนของพวกนี้มาก่อนในยูดาห์)

¹² กษัตริย์ชาวโลมอนให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ราชินีของเซบามาอยากได้ และที่นางขอจากเขา ชาวโลมอนให้ของกับนางมากกว่าของที่นางนำมาให้เขาเสียอีก แล้วนางก็จากไปและกลับประเทศของนางพร้อมกับพวกข้าราชการของนาง

ทรัพย์สมบัติของชาวโลมอน

(1 พกษ. 10:14-29; 2 พกศ. 1:14-17)

¹³ ชาวโลมอนรับทองคำในแต่ละปีหนักประมาณสี่สิบสามตัน¹⁴ ไม่รวมถึงทองคำที่ได้จากพวกพ่อค้าเร่ และพวกที่ค้าขายเป็นประจำ และกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอาระเบียและพวกผู้ว่าได้นำเงินและทองคำมาให้กับชาวโลมอนด้วย¹⁵ กษัตริย์ชาวโลมอนสร้างโถขนาดใหญ่สองร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ตีแล้ว โดยใส่แต่ละอันใช้ทองคำที่ตีแล้วหนักสามกิโลกรัม¹⁶ เขายังสร้างโถขนาดเล็กขึ้นสามร้อยอันที่ทำจากทองคำที่ตีแล้วด้วย โดยใส่แต่ละอันใช้ทองคำหนักหนึ่งกิโลกรัม กษัตริย์ได้เก็บพวกมันไว้ในวังที่มีชื่อว่า “ป่าแห่งเลบานอน”

¹⁷ แล้วกษัตริย์ก็สร้างบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ขึ้นบัลลังก์หนึ่ง โดยฝังงาช้างไว้และบุด้วยทองคำบริสุทธิ์¹⁸ บัลลังก์นี้มีบันไดหกชั้นและมีที่รองเท้า[‡] อันหนึ่งทำจากทองคำติดอยู่กับบัลลังก์ มีที่วางแขนอยู่ทั้งสองข้างของที่นั่ง มีรูปปั้นสิงห์สองตัวยืนอยู่ที่ด้านข้างของบัลลังก์¹⁹ บันไดทั้งหกชั้นนี้ ที่ปลายทั้งสองด้านของบันไดแต่ละชั้นมีรูปปั้นสิงห์อยู่ข้างละตัว รวมทั้งหมดสิบสองตัว ไม่มีอุณาจักรไหนเคยทำได้อย่างนี้มาก่อน²⁰ ถ้วยสำหรับดื่มเหล้าทั้งหมดของชาวโลมอนทำจากทองคำ และขาของเครื่องใช้ทุกอย่างในวังของป่าแห่งเลบานอนล้วนทำจากทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีอะไรที่ทำจากเงินเลย เพราะในยุคของชาวโลมอน เงินแทบจะไม่มีค่าอะไรเลย²¹ กษัตริย์มีกองเรือสำหรับค้าขายที่ควบคุมดูแลโดยคนของฮีราม เรือเหล่านี้จะกลับมาทุกสามปีโดยนำทองคำเงินและงาช้างรวมทั้งสิงห์ตัวใหญ่และสิงห์บาบูนกลับมาด้วย

²² กษัตริย์ชาวโลมอนล้าหน้ากษัตริย์ทุกองค์ในโลกนี้ในเรื่องความร่ำรวยและความเฉลียวฉลาด²³ กษัตริย์ทุกองค์ในโลกต่างพากันมาขอเข้าพบชาวโลมอน เพื่อที่จะได้ฟังความเฉลียวฉลาดของเขาที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของเขา²⁴ ปีแล้วปีเล่า ทุกๆคนที่

[‡] คนของท่าน เป็นคำแปลมาจากสำเนาฮีบรูที่นิยมใช้กัน ส่วนในสำเนาแปลกรีกโบราณแปลว่า “พวกเมียของท่าน” ^{††} โอฟีร์ สถานที่ที่มีทองคำอยู่มาก ปัจจุบันไม่มีใครรู้แน่นอนว่าโอฟีร์ตั้งอยู่ที่ไหน ^{‡‡} ที่รองเท้า แทนขนาดเล็กที่กษัตริย์สามารถใช้วางเท้าของเขาเมื่อเขานั่งอยู่บนบัลลังก์

มาต่างก็นำของขวัญมาให้เขา ไม่ว่าจะเป็นเงินหรือทองคำ เสื้อผ้า อาวุธ เครื่องเทศ ผ้าหรือล่อ

25 ซาโลมอนมีคอกม้าถึงสี่พันคอก กับรถรบอีกหลายคัน เขามีม้าทั้งหมดหนึ่งหมื่นสองพันตัวซึ่งได้เก็บอยู่ในเมืองที่เก็บรถรบ และส่วนหนึ่งอยู่กับเขาในเยรูซาเล็ม 26 เขาได้ปกครองอยู่เหนือกษัตริย์อีกหลายองค์ตั้งแต่แม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงแผ่นดินของพวกฟิลิสเตีย จนถึงเขตแดนของประเทศอียิปต์ 27 กษัตริย์ได้ทำให้เงินมีมากอย่างกับก้อนหินในเมืองเยรูซาเล็ม และทำให้ไม้สนซีดาร์มีอย่างเกลื่อนกลาดเหมือนกับไม้มะเดื่อตามเชิงเขา 28 ม้าของซาโลมอนถูกนำมาจากประเทศอียิปต์และจากประเทศอื่นๆ อีกหลายประเทศ

ซาโลมอนตาย

(1 พกษ. 11:41-43)

29 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆ ในสมัยของซาโลมอนตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงสิ้นสุดลงได้รับการจดบันทึกไว้แล้วในบันทึกของนาธานผู้พูดแทนพระเจ้า ในคำเผยแพร์ของอาหิยาห์ชาวเมืองซิลห์และในนิมิตของอิดโดผู้เห็นนิมิต † เกี่ยวกับเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท 30 ซาโลมอนได้ปกครองอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเหนือชนชาติอิสราเอลเป็นเวลาสี่สิบปี 31 แล้วเขาก็ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิดพ่อของเขา และเรโหโบอัมลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

สงครามกลางเมือง

(1 พกษ. 12:1-24)

10 เรโหโบอัมไปที่เซเคมเพราะชาวอิสราเอลทั้งหมดไปที่นั่นเพื่อที่จะแต่งตั้งเขาวขึ้นเป็นกษัตริย์ 2 เมื่อเยโรโบอัมลูกชายของเนบัทได้ยินเรื่องนี้เข้า (ตอนนั้นเขาอยู่ในประเทศอียิปต์ ซึ่งเป็นที่ที่เขาหลบหนีไปจากกษัตริย์ซาโลมอน) เขาจึงออกมาจากอียิปต์ กลับมาบ้านของเขา

3 คนอิสราเอลจึงไปหาเยโรโบอัม เยโรโบอัมพร้อมด้วยชาวอิสราเอลทั้งหมดก็ไปหาเรโหโบอัมและพูดกับเขาว่า 4 “พ่อของท่านบังคับให้เราต้องทำงานอย่างหนัก ตอนนี ช่วยทำให้งานที่หนักอึ้งและภาระอันหนักหน่วงที่พ่อท่านเคยวางไว้บนตัวพวกเรานั้นเบาลงด้วยเถิด แล้วพวกเราจะอยู่รับใช้ท่าน”

5 เรโหโบอัมตอบว่า “อีกสามวันค่อยกลับมาพบเราใหม่” ประชานจึงกลับออกไป

6 แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ปรึกษากับพวกผู้อาวุโสที่เคยรับใช้ซาโลมอนพ่อของเขาในช่วงที่ซาโลมอนยังมีชีวิตอยู่ เขาถามว่า “พวกท่านจะแนะนำให้เราตอบประชาชนพวกนั้นอย่างไรดี”

7 พวกเขาตอบว่า “ถ้าท่านจะใจดีกับประชาชนเหล่านั้นและเอาใจใส่พวกเขา และพูดดีกับพวกเขา พวกเขา ก็จะอยู่รับใช้ท่านตลอดไป”

8 แต่เรโหโบอัมไม่ยอมฟังคำแนะนำที่พวกผู้อาวุโสเหล่านั้นให้เขา เขากลับไปปรึกษากับพวกคนหนุ่มๆ ที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขา และทำงานให้กับเขาอยู่ 9 เขาถามคนหนุ่มพวกนั้นว่า “ประชาชนพวกนั้นพูดกับเราว่า ‘ช่วยทำให้แก่ที่พ่อของท่านวางไว้บนพวกเรามาขึ้นด้วยเถิด’ พวกเจ้ามีคำแนะนำอย่างไรดี พวกเราจะตอบประชาชนพวกนั้นอย่างไรดี”

10 คนหนุ่มๆ เหล่านี้ผู้ที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับเขาตอบว่า “บอกพวกประชาชนที่มาพูดกับท่านว่า ‘พ่อของท่านได้ทำให้แก่ที่แก่ของพวกประชนที่เหลือเกิน ขอให้ท่านช่วยทำให้มันเบาขึ้นด้วยเถิด’ บอกพวกเขาไปว่า ‘นิวก้อยของเรายังหนักกว่าเอวของเราเสียอีก 11 พ่อของเราได้ทำให้แก่ที่แก่ของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักยิ่งขึ้นไปอีก พ่อของเราเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง”

† ผู้ที่เห็นนิมิต อีกคำหนึ่งที่หมายถึงผู้พูดแทนพระเจ้า ดูใน 1 ซามูเอล 9:9-11

12 อีกสามวันต่อมา เยโรโบอัมและประชาชนทั้งหมดก็กลับมาหาเรโหโบอัมตามที่กษัตริย์ได้บอกกับพวกเขาไว้ที่ว่า “กลับมาหาเราใหม่ในอีกสามวันข้างหน้า” 13 กษัตริย์ตอบพวกเขาไปอย่างหยาบคาย เขาไม่ทำตามคำแนะนำของพวกผู้อาวุโส 14 กษัตริย์เรโหโบอัมไปทำตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มๆ และพูดไปว่า “พ่อของเราทำให้แก่ที่แก่ของพวกเจ้าหนัก เราจะทำให้มันหนักขึ้นไปอีก พ่อของเราเคยเขียนพวกเจ้าด้วยแส้ เราจะเขียนพวกเจ้าด้วยแส้หางแมงป่อง” 15 ดังนั้นกษัตริย์จึงไม่ยอมรับฟังประชาชนเลย เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจากพระเจ้า เพื่อพระยาห์เวห์จะทำให้คำพูดของพระองค์ที่ได้พูดไว้กับเยโรโบอัมลูกชายของเนบัท ผ่านทางอาหิยาห์ชาวเมืองซิลห์นั้นสำเร็จ

16 เมื่อคนอิสราเอลทั้งหมดเห็นว่ากษัตริย์ไม่ยอมฟังพวกเขา พวกเขาจึงตอบกษัตริย์ไปว่า “พวกเราเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวดาวิดอย่างนั้นหรือ พวกเราได้ส่วนแบ่งจากที่ดินของเจสซัหรือ เปลาเลเย อิสราเอลเอ๋ย ให้แต่ละคนกลับไปยังถิ่นที่ของพวกเราเถิดเถิด ปล่อยให้ ลูกของดาวิด ดูแลคนของพวกเราเอง” ดังนั้น พวกชาวอิสราเอลทั้งหมดจึงกลับไปยังถิ่นที่ของตน 17 แต่ส่วนชาวอิสราเอลที่อาศัยอยู่ในเมืองทั้งหลายของยูดาห์ เรโหโบอัมยังคงเป็นคนปกครองพวกเขาอยู่

18 กษัตริย์เรโหโบอัมส่งอาโดนิรัม †† ผู้ควบคุมคนงานที่ถูกเกณฑ์ไปพูดกับชาวอิสราเอล แต่ชาวอิสราเอลเอาหินขว้างเขาจนตาย ส่วนกษัตริย์เรโหโบอัมหนีขึ้นรถรบของเขาและขับหนีเข้าเมืองเยรูซาเล็มไป 19 ดังนั้น ชาวอิสราเอลจึงแข็งข้อต่อครอบครัวของดาวิดจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

11 เมื่อเรโหโบอัมมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้รวบรวมครอบครัวของยูดาห์และเบนยามิน ได้นักรบมาหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อมาทำสงครามกับชาวอิสราเอล เพื่อแย่งชิงอาณาจักรคืนมาให้กับตัวเอง 2 แต่แล้วคำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเซไมอาห์ที่เป็นคนของพระเจ้าว่า 3 “ไปพูดกับเรโหโบอัมลูกชายของกษัตริย์ซาโลมอนแห่งยูดาห์และกับชาวอิสราเอลทั้งหมดในยูดาห์และในเบนยามินว่า 4 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘อย่าขึ้นไปต่อสู้กับพี่น้องอิสราเอลของพวกเจ้าเลย ขอให้พวกเจ้าทุกคนกลับไปบ้านเถิด เพราะเราเองเป็นผู้ที่ทำให้เกิดเรื่องนี้ขึ้น’” ดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ และหันหลังกลับจากการเดินทางไปที่ต่อสู้กับเยโรโบอัม

เรโหโบอัมทำให้ยูดาห์แข็งแกร้ง

5 เรโหโบอัมอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มและสร้างเมืองต่างๆ ขึ้นในยูดาห์เพื่อใช้ป้องกันการโจมตี มีเมืองต่อไปนี้คือ 6 เมืองเบธเลเฮม เมืองเอตตาม เมืองเทโคอา 7 เมืองเบธชัวร์ เมืองโสโค เมืองอดุลลิม 8 เมืองกัท เมืองมาเรธาห์ เมืองศิฟ 9 เมืองอาโดราอิม เมืองลาซิช เมืองอาเซคาร์ห์ 10 เมืองโคราห์ เมืองอัยยาโลน และเมืองเฮโบรน เมืองเหล่านี้เป็นเมืองป้อมปราการในเขตยูดาห์และเขตเบนยามิน 11 เรโหโบอัมทำให้ป้อมปราการต่างๆ แข็งแกร้งและให้พวกแม่ทัพอยู่ประจำตามเมืองเหล่านั้น พร้อมกับสะสมเสบียงอาหาร นำมันมะกอกและเกลือของวันไว้ที่นั่น 12 เขาเอาโล่และหอกมาเก็บไว้ในเมืองเหล่านั้นทั้งหมด และทำให้เมืองเหล่านั้นแข็งแกร้ง ดังนั้น ยูดาห์และเบนยามินอยู่ในการครอบครองของเขา

13 พวกนักบวชและชาวเลวีมาจากทั่วทั้งอิสราเอล ได้มาอยู่ฝ่ายเดียวกับเรโหโบอัม 14 ชาวเลวีได้ละทิ้งดินแดนแห่งทุ่งหญ้าและที่ดินของพวกเขา และเดินทางมาที่ยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมกับพวกลูกชายของเขาไม่ยอมให้พวกนี้รับใช้ในฐานะนักบวชของพระยาห์เวห์ 15 และเยโรโบอัมกับพวกลูกชายของเขาก็ได้แต่งตั้งเหล่านักบวชของพวกเขาขึ้นมาเอง เพื่อให้รับใช้อยู่ตามสถานที่สูง กับรับใช้พวกรูปปั้นแพะและรูปปั้นลูกวัวที่

†† อาโดนิรัม พบในต้นฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับ (ดูใน 1 พกษ. กษัตริย์ 4:6 และ 5:14 ด้วย) ในฉบับภาษาฮีบรูคืออาโดรัม

พวกเขาได้สร้างขึ้นมา 16 คนอื่นๆที่มาจากเผ่าต่างๆของอิสราเอลที่ยังตั้งใจแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลนั้น ก็ได้ติดตามชาวเลวีเหล่านั้นมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อที่จะถวายเครื่องสัตวบูชาให้แก่พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา 17 พวกเขาทำให้อาณาจักรของยูดาห์แข็งแกร่งขึ้น และสนับสนุนเรโหโบอัมลูกชายของซาโลมอนอยู่เป็นเวลาสามปี ในช่วงเวลานี้พวกเขาใช้ชีวิตตามอย่างของดาวิดและซาโลมอน

ครอบครัวของเรโหโบอัม

18 เรโหโบอัมแต่งงานกับมาหะลัท นางเป็นลูกสาวของเยรีโมทกับนางอาบิฮายิล เยรีโมทเป็นลูกชายของดาวิด อาบิฮายิลเป็นลูกสาวของเอลีอับผู้เป็นลูกชายของเจสซี 19 มาหะลัทคลอดลูกชายให้เรโหโบอัม ชื่อ เยอูช เซมาริยาห์และศายัม 20 แล้วเรโหโบอัมแต่งงานกับมาอาคาห์หลานสาว ของอับซาโลม มาอาคาร์คลอดลูกชายให้เรโหโบอัม ชื่อว่า อาบิยาห์ อัททัย ศีศาและเซโลมิท 21 เรโหโบอัมรักมาอาคาห์ลูกสาวของอับซาโลมมากกว่าเมียและเมียน้อย ๓ คนในหน้ของเขา เขามีเมียทั้งหมดสิบแปดคน และมีเมียน้อยหกสิบคน มีลูกชายยี่สิบแปดคนและมีลูกสาวหกสิบคน

22 เรโหโบอัมแต่งตั้งอาบิยาห์ลูกชายของนางมาอาคาห์ขึ้นเป็นผู้สืบทอดบัลลังก์ในหมู่พี่น้องทั้งหลายของเขา เพื่อที่จะให้อาบิยาห์เป็นกษัตริย์ 23 เรโหโบอัมมีวิธีการที่ชาญฉลาด เขาแยกพวกลูกชายทั้งหลายของเขาให้ไปอยู่กระจัดกระจายตามเขตต่างๆของยูดาห์และเบนยามิน รวมทั้งตามเมืองที่เป็นป้อมปราการทั้งหลายด้วย เขาได้จัดส่งเสบียงอาหารให้กับลูกๆของเขาอย่างอุดมสมบูรณ์พร้อมทั้งหาเมียให้กับพวกเขาด้วย

กษัตริย์ซิชักโจมตีเยรูซาเล็ม

(1 พกษ. 14:21-31)

12 ภายหลังจากที่อาณาจักรของเรโหโบอัมตั้งมั่นคง และเขาแข็งแกร่งขึ้น ทั้งตัวเขาและชนชาติอิสราเอล † ทั้งหมดก็ละทิ้งกฎของพระยาห์เวห์ 2 เพราะพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์ ดังนั้นในปีที่ห้าที่เรโหโบอัมเป็นกษัตริย์ กษัตริย์ซิชักแห่งอียิปต์ได้ขึ้นมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม 3 กษัตริย์ซิชักนำรถรบหนึ่งหมื่นสองพันคัน ทหารม้าหกหมื่นคนและกองทัพชาวลีเบีย ชาวสุคิอิมและชาวคูชอีกนับจำนวนไม่ถ้วน มาด้วยจากอียิปต์ 4 เขาเข้ายึดเมืองต่างๆที่เป็นป้อมปราการของยูดาห์และบุกเข้ามาจนถึงเมืองเยรูซาเล็ม

5 แล้วเซโมอาห์ผู้พูดแทนพระเจ้ามาพบเรโหโบอัมกับพวกผู้นำของชาวยูดาห์ ซึ่งมาชุมนุมกันอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เพราะกลัวกษัตริย์ซิชัก เซโมอาห์พูดกับพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘พวกเจ้าได้ทิ้งเรา ดังนั้นเราก็ได้ทิ้งพวกเจ้าให้ตกอยู่ในกำมือของซิชัก’”

6 พวกผู้นำของชาวอิสราเอลและกษัตริย์ต่างต่อมตัวลงและพูดว่า “พระยาห์เวห์ทำถูกต้องแล้ว”

7 เมื่อพระยาห์เวห์เห็นว่าพวกเขาต่างต่อมตัวลง คำพูดต่อไปนี้ของพระยาห์เวห์จึงมาถึงเซโมอาห์ว่า “พวกเขาได้ต่อมตัวลง ดังนั้นเราจะไม่ทำลายพวกเขา แต่จะช่วยกู้พวกเขาในเร็ววัน เราจะไม่เหวความโกรธของเราลงบนเยรูซาเล็มผ่านทางกษัตริย์ซิชัก 8 แต่พวกเขาจะต้องตกเป็นเชลยของซิชัก เพื่อพวกเขาจะได้รู้ชะบ่างว่า การรับใช้เรากับการรับใช้พวกกษัตริย์ของแผ่นดินอื่นๆมันแตกต่างกันแค่ไหน”

9 เมื่อกษัตริย์ซิชักแห่งอียิปต์บุกเข้าเมืองเยรูซาเล็ม เขาได้ขนเอาทรัพย์สินสมบัติในวิหารของพระยาห์เวห์ และทรัพย์สินสมบัติในวังของกษัตริย์ไป เขาเอาทุกสิ่งทุกอย่างรวมทั้งพวกโล่ทองคำที่ซาโลมอนได้สร้างไว้ 10 ดังนั้นกษัตริย์เรโหโบอัมจึงได้สร้างพวกโล่

† หลานสาว ตามตัวอักษรคือ “ลูกสาว” †† เมียน้อย คือทาสหญิงที่เป็นเมีย ‡ อิสราเอล คือยูดาห์

ทองสัมฤทธิ์ขึ้นมาแทน และให้พวกทหารยามที่เฝ้ารักษาประตูดวงเฝ้าดูแล 11 เมื่อไหร่ก็ตามที่กษัตริย์ไปที่วิหารของพระยาห์เวห์ พวกทหารยามก็จะถือโล่เหล่านั้นตามกษัตริย์ไปด้วย หลังจากนั้นพวกเขาจะนำพวกมันไปเก็บรักษาไว้ในห้องยาม

12 ความโกรธของพระยาห์เวห์ได้หนีไปจากกษัตริย์เรโหโบอัม เพราะเขาต่อมตัวลง พวกยูดาห์ก็เลยไม่ถูกทำลายทั้งหมด ยูดาห์ก็ยังมีส่วนคืออยู่บ้าง

13 กษัตริย์เรโหโบอัมทำให้ตัวเองมั่นคงขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม และยังคงเป็นกษัตริย์ต่อไป เขามีอายุสี่สิบเอ็ดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่สิบเจ็ดปีในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นเมืองที่พระยาห์เวห์ได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระองค์ แม่ของเรโหโบอัมชื่อว่านาอามาห์เป็นชาวอัมโมน 14 เรโหโบอัมได้ทำความีชีวิต เพราะเขาไม่ได้ตั้งใจที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์

15 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในยุครของเรโหโบอัม ตั้งแต่แรกจนจบ ได้ถูกจัดไว้ในบันทึกของเซโมอาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า และในหนังสือบันทึกเชื่อพระวงศ์ที่ถือโดยผู้ที่เห็นนิมิตได้จัดไว้ เรโหโบอัมกับเยโรโบอัมยังคงทำสงครามกันตลอดเวลา 16 เรโหโบอัมตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และอาบิยาห์ลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาบิยาห์ปกครองยูดาห์

(1 พกษ. 15:1-8)

13 อาบิยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งตรงกับปีที่สิบแปดที่เยโรโบอัมเป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล †2 อาบิยาห์ครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสามปี แม่ของเขาชื่อว่ามีคายาห์ นางเป็นลูกสาวของอูรีเอลจากเมืองกิเบอาห์ ได้เกิดสงครามระหว่างอาบิยาห์และเยโรโบอัมขึ้น 3 อาบิยาห์ออกไปรบ พร้อมกองทัพทหารที่เก่งกล้าสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งทัพสู้กับเขา ด้วยกองทัพทหารที่เก่งกล้าแปดแสนคน

4 อาบิยาห์ยืนอยู่ในภูเขาศามราอิมในแถบเนินเขาเอฟราอิมและพูดว่า “เยโรโบอัมและชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ฟังเราให้ดี 5 พวกเจ้าไม่รู้หรือว่า พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลได้ให้ตำแหน่งกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอลแก่ดาวิด และลูกหลานของเขาตลอดไปแล้วด้วยคำสัญญาแห่งเกลือ †6 แต่เยโรโบอัมลูกชายแบปัทซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของซาโลมอนลูกชายของดาวิด ได้แข็งข้อกับเจ้านายของเขา 7 พวกเจ้าต้อยที่ไร้ค่าบางคนที่ได้ไปรวมตัวกับเขาและต่อต้านเรโหโบอัมลูกชายซาโลมอนตั้งแต่เขายังเป็นหนุ่มยังไม่ประสีประสาและไม่เข้มแข็งพอที่จะต้านทานพวกเขาได้

8 และตอนนี้ พวกเจ้ายังวางแผนที่จะต่อต้านอาณาจักรของพระยาห์เวห์ ที่อยู่ในมือของลูกหลานของดาวิดอีก จริงอยู่ที่พวกเจ้ามีกองทัพขนาดใหญ่ แถมยังมีพวกลูกวัวทองคำเหล่านั้นที่เยโรโบอัมได้สร้างให้เป็นพวกพระให้กับพวกเจ้า 9 แต่พวกนักบวชของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าได้ขับไล่ออกไป คือพวกลูกหลานของอาโรนและชาวเลวี และได้ไปแต่งตั้งพวกนักบวชให้กับตัวเอง เหมือนกับพวกชนชาติในแผ่นดินอื่นๆที่กัน ใครมีวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับแพะตัวผู้เจ็ดตัว ก็สามารถมาอุทิศตัวเป็นนักบวชให้กับพระพวกนี้ที่ไม่ใช่พระจริงได้แล้ว

10 ส่วนพวกเรา พระยาห์เวห์คือพระเจ้าของพวกเรา และพวกเราไม่ได้ละทิ้งพระองค์ และพวกนักบวชที่รับใช้พระยาห์เวห์เป็นลูกหลานของอาโรนและชาวเลวีที่ช่วยเหลือพวกเขา 11 ทุกเช้า

†† ตรงกับปี ... อิสราเอล อยู่ในช่วง 923 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด กษัตริย์เยโรโบอัมเป็นคนที่หันมาแข็งข้อต่อกษัตริย์เรโหโบอัมและเริ่มก่อตั้งอาณาจักรของเขาด้วยกลุ่มครอบครัวของชนชาติอิสราเอล 10 กลุ่ม ตูใน 1 พงศกษัตริย์ 12:20 †† คำสัญญาแห่งเกลือ สมัยนั้นการกินเกลือด้วยกัน เป็นการทำสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อกันและกันตลอดไป

เป็น พวกเขาถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องหอมบูชาให้แก่พระยาห์เวห์ พวกเขาจัดวางขนมปังบนโต๊ะที่ศักดิ์สิทธิ์ตามพิธีกรรม และจุดตะเกียงบนโคมไฟในทองคำทุกๆเย็น พวกเขารักษาข้อบังคับของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา แต่พวกเขาได้ทอดทิ้งพระองค์¹² พระเจ้าอยู่ฝ่ายพวกเขา และพระองค์เป็นผู้นำของพวกเขา พวกเขาหนักบวชของพระองค์ จะเป่าแตรของพวกเขา ส่งเสียงเข้าประจัญบาน ชายอิสราเอลเอ๋ย อย่าได้ต่อสู้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเราเลย เพราะพวกเขาจะทำไม่สำเร็จหรอก”

¹³ แล้วเยโรโบอัมได้ส่งกองทัพ อ้อมไปล้อมทางด้านหลัง เพื่อว่าในขณะที่เขายืนอยู่ทางด้านหน้าของยูดาห์ พวกที่อยู่ทางด้านหลังจะได้ตีกลุ่มโจมตีอีกทางหนึ่ง ¹⁴ ชาวยูดาห์หนีไปและเห็นว่าพวกเขาถูกโจมตีทั้งจากทางด้านหน้าและด้านหลัง[†] พวกเขาจึงร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ พวกเขาหนักบวชได้เป่าแตรของพวกเขาขึ้น ¹⁵ และพวกคนของยูดาห์ก็พากันโห่ร้องเข้าประจัญบาน เมื่อพวกเขาโห่ร้อง พระเจ้าก็โจมตีกองทัพของเยโรโบอัมและชาวอิสราเอลทั้งหมดแตกพ่ายไปต่อหน้าอาบียาห์และชาวยูดาห์ ¹⁶ พวกเขาอิสราเอลต่างหลบหนีชาวยูดาห์ และพระเจ้าได้ส่งพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของชาวยูดาห์ ¹⁷ อาบียาห์และคนของเขาทั้งหมดสร้างความสูญเสียอย่างหนักให้กับชาวอิสราเอล มีทหารอิสราเอลที่เก่งกล้าต้องตกเป็นเชลยห้าแสนคน ¹⁸ คนของอิสราเอลพ่ายแพ้ในการรบครั้งนี้ และคนของยูดาห์ได้รับชัยชนะเป็นเพราะพวกเขาไว้วางใจในพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

¹⁹ อาบียาห์ไล่ติดตามเยโรโบอัมไปและเข้ายึดเมืองต่างๆของเบธเอล เมืองเยซานาห์และเมืองเอโฟรนกับหมู่บ้านโดยรอบของมัน

²⁰ เยโรโบอัมไม่ได้อำนาจของเขากลับคืนมาอีกเลยในสมัยของอาบียาห์ และพระยาห์เวห์ก็ฆ่าเขาตาย ²¹ แต่อาบียาห์ก็กลับเข้มแข็งขึ้นเรื่อยๆ เขาแต่งงานมีเมียสิบสี่คนและมีลูกชายยี่สิบสองคน มีลูกสาวสิบหกคน ²² ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของอาบียาห์กับสิ่งที่เขาได้ทำและได้พูดไป ได้ถูกจดบันทึกไว้แล้วในหนังสือเรื่องเล่าของอิดโดผู้พูดแทนพระเจ้า

14 อาบียาห์ก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังอยู่ในเมืองของดวิด อาสาที่เป็นลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา ในสมัยของอาสาแผ่นดินก็มีความสุขอยู่ถึงสิบปี

กษัตริย์อาสาปกครองยูดาห์
(1 พกษ. 15:9-12)

² อาสาทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา ³ เขาหรือพวกแท่นบูชาของชาวต่างชาติและสถานที่นมัสการทั้งหลายออก เขาทุบหินศักดิ์สิทธิ์^{††}ทิ้ง และโค่นพวกเสาของพระอาเซราห์ลง ⁴ เขาสั่งให้ชาวยูดาห์แสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา และให้พวกเขารักษากฎและคำสั่งทุกข้อของพระองค์ ⁵ เขาหรือสถานนมัสการทั้งหลายและแท่นบูชาเครื่องหอมที่มีอยู่ในทุกๆเมืองของยูดาห์ทิ้ง และอาณาจักรแห่งนั้นก็สงบสุขอยู่ภายใต้การปกครองของเขา ⁶ เมื่อแผ่นดินสงบสุข เขาได้สร้างเมืองที่เป็นป้อมปราการของยูดาห์ไว้หลายเมือง ไม่มีการสู้รบเกิดขึ้นในช่วงนั้น เพราะพระยาห์เวห์ให้สันติภาพกับเขา

⁷ อาสาพูดกับชาวยูดาห์ว่า “เรามาสั่งสร้างเมืองเหล่านี้ขึ้นกันเถิด และสร้างกำแพงขึ้นล้อมรอบ มีหอคอย ประตูและกรงเหล็กด้วย แผ่นดินนี้ยังคงเป็นของเรา เพราะพวกเราแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พวกเราแสวงหาพระองค์และพระองค์ก็

[†] ยูดาห์... ด้านหลัง ในภาษาฮีบรูอ่านว่า “เกิดการต่อสู้ขึ้นทั้งด้านหน้าและด้านหลัง” ^{††} หินศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนมักจะจัดตั้งหินขึ้นมากมายเพื่อให้เป็นสถานที่พิเศษสำหรับบูชาพระเทียมเท็จ

ให้พวกเรา มีสันติภาพรอบด้าน” ดังนั้นพวกเขาจึงสร้างเมืองขึ้นและร่ำรวยมากขึ้นด้วย

⁸ อาสามีกองทัพชาวยูดาห์สามแสนคน ที่มีโล่ขนาดใหญ่และหอก และกองทัพชาวเบนยามินสองแสนแปดหมื่นคนมีโล่กับธนู เป็นอาวุธ พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นนักรบที่กล้าหาญ

⁹ เศราห์ที่เป็นชาวยูดาห์มาเป็นผู้นำ มาสู้รบกับพวกเขา พร้อมกับบรรดาสามร้อยคน พวกเขาเดินทางมาจนถึงเมืองมาเรซาห์ ¹⁰ อาสาออกไปสู้รบกับเขา พวกเขาทั้งหมดสู้กันที่สนามรบในหุบเขาเศฟาธาที่ใกล้กับเมืองมาเรซาห์

¹¹ แล้วอาสาที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์สามารถช่วยได้ทั้งคนที่มิปลั่งมากหรือคนที่อ่อนแอ มันไม่แตกต่างกันเลยไรกันเลยสำหรับพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา โปรดช่วยเราด้วยเถิด เพราะพวกเราพึ่งพระองค์และเรามาต่อสู้กับพวกที่มาพวกนี้ในนามของพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระเจ้าของเรา อย่าให้มนุษย์มีชัยเหนือพระองค์เลย”

¹² ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงทำลายพวกชาวยูดาห์ต่อหน้าอาสาและชาวยูดาห์ ชาวยูดาห์หลบหนีเอาตัวรอดไป ¹³ และอาสาถึงกองทัพของเขาที่ไล่ตามพวกนั้นไปไกลถึงเมืองเกราร์ ชาวยูดาห์จำนวนมากยอมหาศาลนนต้องล้มลงอย่างไม่เป็นท่า และไม่สามารถฟื้นตัวขึ้นมาได้อีก พวกเขาถูกทำลายลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ และกองทัพของพระองค์ พวกคนของยูดาห์ได้ขนของกลับไปจำนวนมาก ¹⁴ อาสาและกองทัพของเขาได้ทำลายหมู่บ้านทั้งหมดรอบๆเมืองเกราร์ เพราะพระยาห์เวห์ทำให้คนเหล่านั้นกลัวพวกเขา พวกเขาปล้นเมืองเหล่านั้น เพราะมีทรัพย์สินมบัติอยู่มากมายในนั้น ¹⁵ พวกเขาจึงโจมตีค่ายต่างๆของพวกคนเลี้ยงสัตว์และดอนเอาฝูงแกะและอูฐไป แล้วพวกเขาก็กลับเมืองเยรูซาเล็ม

การปฏิรูปทางด้านศาสนาของอาสา
(1 พกษ. 15:13-15)

15 พระวิญญูณของพระเจ้าลงมาสถิตกับอาชาริยาห์ลูกชายของไอเดด² เขาออกไปพบกับอาสาและพูดว่า “อาสา ชาวยูดาห์ทั้งหมด รวมทั้งชาวเบนยามิน พี่ชายพี่น้องน้อย พระยาห์เวห์อยู่กับพวกท่านเมื่อพวกท่านอยู่กับพระองค์ ถ้าพวกท่านแสวงหาพระองค์ พวกท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าพวกท่านละทิ้งพระองค์ พระองค์ก็จะละทิ้งพวกท่าน³ นานมาแล้วชาวอิสราเอลต้องอยู่โดยไม่มีพระเจ้าที่แท้จริง ไม่มีนักบวชคอยสั่งสอนและไม่มีมิกภู⁴ แต่เมื่อพวกท่านเดือดร้อน พวกเขาก็ได้หันไปหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล และแสวงหาพระองค์ และพวกเขาก็ได้พบกับพระองค์⁵ ในเวลานั้น มันไม่ปลอดภัยที่จะเดินทางไปไหนมาไหน เพราะประชาชนของแผ่นดินทั้งหลายกำลังตกอยู่ในสภาพสับสนวุ่นวาย⁶ ชนชาติหนึ่งถูกอีกชนชาติหนึ่งทำลาย และเมืองหนึ่งก็ถูกอีกเมืองหนึ่งทำลาย เพราะพระเจ้าทำให้พวกเขาเดือดร้อนไปซะทุกเรื่อง⁷ แต่ส่วนพวกท่าน ให้เข้มแข็งไว้และอย่าอ่อนแอไป เพราะงานของพวกท่านจะได้รับการตอบแทนเป็นอย่างดี”

⁸ เมื่ออาสาได้ยินคำพูดและคำเผยแผรเหล่านี้ของอาชาริยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นลูกชายของไอเดด อาสาก็เข้มแข็งขึ้น เขารื้อพวกรูปเคารพที่นำขยะมูลฝอยออกจากแผ่นดินทั้งหมดของชาวยูดาห์และเบนยามิน และรื้อรูปเคารพออกจากเมืองต่างๆที่เขาได้เข้ายึดครองในแถบเทือกเขาของเอฟราอิม เขาซ่อมแซมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ที่ตั้งอยู่ที่ด้านหน้าของระเบียงทางเดินในวิหารของพระยาห์เวห์

⁹ แล้วเขาก็เรียกชุมนุมชาวยูดาห์และชาวเบนยามินทั้งหมดรวมทั้งประชาชนจากเอฟราอิม มนัสเสห์และสิเมโอนที่ได้ตั้งรกรากอยู่ในหุบเขา คนเหล่านี้เป็นจำนวนมากได้ทิ้งอิสราเอล

มาอยู่กับอาสา เพราะพวกเขาเห็นว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอาสาสถิตอยู่กับอาสา

10 พวกเขาชุมนุมกันที่เมืองเยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าที่อาสาเป็นกษัตริย์ 11 ในเวลานั้น พวกเขาถวายเครื่องบูชาแก่พระยาห์เวห์ เป็นวัวเจ็ดร้อยตัว แกะและแพะเจ็ดพันตัวที่พวกเขาได้มาได้จากกรรบ 12 พวกเขาทำสัญญาที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขาด้วยสิ้นสุดจิตใจของเขา 13 และใครก็ตามที่ไม่ได้แสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลจะต้องตาย ไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่มสาวหรือคนแก่เฒ่าไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง 14 แล้วอาสาถึงประชาชนที่สาบานไว้กับพระยาห์เวห์ ด้วยการเปล่งเสียงอันดัง พวกเขาตะโกนและเป่าแตรกับแตรเขาสัตว์ 15 ชาวยูดาห์ทั้งหมดต่างชื่นชมยินดีกับการสาบานนั้น เพราะพวกเขาได้สาบานอย่างสิ้นสุดจิตใจของพวกเขา พวกเขาแสวงหาพระเจ้าอย่างกระตือรือร้น และก็ได้พบกับพระองค์แล้ว ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงให้พวกเขาพักผ่อนจากสงครามในทุกๆด้าน

16 กษัตริย์อาสา ยังได้ปลดนางมาอาคาห์ที่เป็นย่าของเขาออกจากตำแหน่งแม่ของกษัตริย์ เพราะนางสร้างเสาชของพระอาเซราห์ที่หน้าชะแบง อาสาโค่นเสาดันนั้นลง เขาทำลายมันและเผามันทิ้งในหุบเขาซีโดโรน 17 ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้รื้อสถานนมัสการทั้งหลายออกจากอิสราเอล แต่จิตใจของอาสาที่สตัยชื่อต่อพระองค์ตลอดชีวิตของเขา

18 อาสาได้เอาข้าวของเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินและทองคำที่เขาและพ่อของเขาได้อุทิศไว้ให้ที่วิหาร เขาม้วนไว้ในวิหารของพระเจ้า 19 ไม่มีสงครามเกิดขึ้นเลยในช่วงนั้น จนกระทั่งถึงปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา †

ช่วงท้ายๆของกษัตริย์อาสา
(1 พกษ. 15:16-22)

16 ในปีที่สามสิบหกที่อาสาเป็นกษัตริย์ †† กษัตริย์บาอาซาแห่งอิสราเอลยกขึ้นมาสู้รบกับชาวยูดาห์และสร้างป้อมรามาห์ขึ้น เพื่อป้องกันไม่ให้ใครเข้าออกในดินแดนของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์

2 อาสาจึงเอาเงินและทองคำออกมาจากคลังสมบัติของวิหารของพระยาห์เวห์ และจากวังของเขาเอง และส่งไปให้กับกษัตริย์เบนฮาดัดแห่งอารัม ซึ่งปกครองอยู่ในเมืองดามัสกัส 3 เขาพูดว่า "เรามาเป็นพันธมิตรกันเถิด ให้เหมือนกับที่พ่อของเราทำกับพ่อของท่านเคยทำกันไว้ ดูลิ เราส่งของขวัญเป็นเงินและทองคำมาให้ท่านขอท่านช่วยเลิกเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์บาอาซาของอิสราเอลด้วยเถิด เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปจากเรา"

4 เบนฮาดัดยอมทำตามที่กษัตริย์อาสาขอ และส่งพวกแม่ทัพของกองทัพทั้งหลายของเขาไปโจมตีเมืองต่างๆของชนชาติอิสราเอล พวกเขาเอาชนะเมืองอโยน เมืองดาน เมืองอาเบลมาอิม และเมืองเก็บเสบียงทั้งหลายของนัฟทาลี 5 เมื่อบาอาซาได้ยินเรื่องนี้เข้า เขาก็หยุดการสร้างป้อมรามาห์และงานทั้งหมด 6 แล้วกษัตริย์อาสาก็นำขบวนทัพออกมาที่ป้อมรามาห์เพื่อชนเขาหินและไม้ที่บาอาซาทำไว้ในการสร้างป้อม และพวกเขาก็ชนเขาไปสร้างเมืองเกบวาและเมืองมิสปาห์

7 ในตอนนั้นฮานานีผู้ที่เห็นนิมิตมาพบกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์และพูดว่า "เป็นเพราะท่านไปพึ่งกษัตริย์ของอารัม แทนที่จะพึ่งพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน กองทัพของกษัตริย์แห่งอารัมได้หนีไปจากมือของท่านแล้ว 8 จำไม่ได้หรือ ตอนนั้นพวกชาวคูซและชาวลิเบียก็มีกองรถรบ และทหารม้าที่มีพลกำลัง และมีจำนวนมากมายเหมือนกันไม่ใช่หรือ แต่ตอนนั้นท่านได้พึ่งในพระยาห์เวห์ พระองค์จึงได้มอบคนเหล่านั้นไว้ในกำมือของท่าน 9 เพราะตาของพระยาห์เวห์มองไปทั่วทั้งพื้นโลก เพื่อที่จะให้คน

มีใจสตัยชื่อกับพระองค์เข้มแข็ง แต่ที่ยาวนี้ท่านได้ทำเรื่องโง่เขลา และต่อไปนี้ท่านจะต้องทำสงคราม"

10 อาสาจึงโกรธผู้ที่เห็นนิมิตคนนั้น และสั่งให้ล่ามโซ่เขาและเอาไปขังไว้ในคุก เพราะเรื่องนี้ทำให้เขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟกับคนนั้น ในช่วงนั้นอาสาเริ่มกดขี่ประชาชนนบงคนอย่างโหดร้าย

11 ส่วนเหตุการณ์อื่นๆในสมัยของอาสา ตั้งแต่เริ่มจนจบได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือของพวกพงศกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล 12 ในปีที่สามสิบเก้า † อาสาเป็นกษัตริย์ เขาได้เป็นโรคที่เท้าทั้งสองข้าง ถึงแม้โรคของเขาจะรุนแรงมาก แต่เขาก็ไม่เคยขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์เลย มีแต่ให้หมอรักษาเท่านั้น 13 แล้วในปีที่สี่สิบเอ็ด † อาสาก็ได้ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา 14 พวกเขาได้ฝังศพของอาสาไว้ในหลุมฝังศพที่เขาได้เตรียมไว้สำหรับตัวเขาในเมืองของดาวิด พวกเขาวางศพของอาสาไว้บนแคร่วางศพและประพรมด้วยเครื่องเทศและน้ำหอมนานาชนิด และพวกเขา ก็ก่อกองไฟขนาดใหญ่ขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่อาสา ††

กษัตริย์เยโฮซาฟัทปกครองยูดาห์

17 เยโฮซาฟัทลูกชายของอาสาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากอาสา เยโฮซาฟัทได้ทำให้ยูดาห์แข็งแรง เพื่อต่อสู้กับชนชาติอิสราเอล 2 เขาจัดวางกองทัพไว้ประจำการตามเมืองต่างๆที่เป็นป้อมปราการของยูดาห์ และวางกองกำลังไว้ในยูดาห์และในเมืองอีกหลายเมืองของเอฟราอิมที่อาสาผู้เป็นพ่อของเขายึดมาได้

3 พระยาห์เวห์สถิตอยู่กับเยโฮซาฟัท เพราะเขาได้ทำตามสิ่งดีที่พ่อของเขาทำในช่วงแรกๆ เขาไม่ได้ขอความช่วยเหลือจากพวกพระบาอัล 4 แต่ไปหาพระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา และทำตามคำสั่งทุกอย่างของพระองค์ แทนที่จะทำตามสิ่งที่อิสราเอลทำกันอยู่ 5 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงทำให้อาณาจักรในเมืองของเขามั่นคง และชาวยูดาห์ทั้งหมดได้นำของขวัญมากมายมาให้กับเยโฮซาฟัท และเขามีทรัพย์สมบัติมากมายและมีชื่อเสียงมาก 6 จิตใจของเขาชื่นชมยินดีในวิถีทางของพระยาห์เวห์ นอกจากนั้นเขายังรื้อสถานนมัสการทั้งหลายและพวกเสาชของพระอาเซราห์ออกจากยูดาห์ด้วย

7 ในปีที่สาม †† ที่เขาเป็นกษัตริย์ เยโฮซาฟัทส่งพวกเจ้าหน้าที่ของเขา คือ เบนฮาดัล โอบาดียาห์ เศคาริยาห์ เนธันเอลและมีคายาห์ให้ไปสอนคนในเมืองต่างๆของยูดาห์ 8 พวกเขาพาชาวเลวีบางคนไปด้วย คือ เซไมอาห์ เนธานิยาห์ เศบาดียาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทอาโดเนียห์ และพวกนักบวชคือ เอลิซามาและเยโฮรัม 9 พวกเขาสั่งสอนคนไปทั่วทั้งยูดาห์ โดยได้นำหนังสือกฎหมายของพระยาห์เวห์ติดตัวไปด้วย พวกเขาเดินทางไปรอบๆทั่วทุกเมืองของยูดาห์และสั่งสอนประชาชนไปด้วย

10 พระยาห์เวห์ทำให้อาณาจักรทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบยูดาห์ยำเกรงพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้ไม่มาทำสงครามกับเยโฮซาฟัท 11 ชาวฟิลิสเตียบางพวกได้นำของขวัญมากมายและเงินมาให้กับเยโฮซาฟัท และพวกอาหรับนำแกะตัวผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะเจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาให้กับเขา

12 เยโฮซาฟัทมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ เขาได้สร้างพวกป้อมและพวกเมืองสำหรับเก็บเสบียงในยูดาห์ 13 มีเสบียงเก็บอยู่มากมายตามหัวเมืองต่างๆของยูดาห์ เขายังมีพวกทหารที่เก่งกล้าอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มด้วย 14 พวกเขาทหารเหล่านี้ได้รับการลงทะเบียนไว้ตามตระกูลของพวกเขา

จากชาวยูดาห์ พวกแม่ทัพกองพัน มี

† ปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา ประมาณ 880 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด
†† ปีที่สามสิบหกที่อาสาเป็นกษัตริย์ ประมาณ 879 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

† ปีที่สามสิบเก้า ประมาณ 875 ปีก่อน ค.ศ. †† ปีที่สี่สิบเอ็ด ประมาณ 873 ปีก่อน ค.ศ. ††† พวกเขา ... อาสา น่าจะหมายถึงประชาชนเผ่าเศบูลุนที่เศบูลุนเพื่อเป็นเกียรติแก่อาสา แต่อาจจะหมายความว่าพวกเขาได้เผาศพของอาสาด้วยก็ได้ †††† ในปีที่สาม ประมาณ 871 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

- อัครนาห์เป็นแม่ทัพ มีนักรบอยู่สามแสนคน
 15 ถัดไปคือแม่ทัพเยโฮอาันน มีนักรบอยู่สองแสนแปดหมื่นคน
 16 ต่อจากนั้นคือ อามัสยาห์ลูกชายของคีรีรี เขาสมัครเข้ามา
 รับใช้พระยาห์เวห์เอง เขามีนักรบอยู่สองแสนคน
 17 จากชาวเบนยามิน
 มี เอลียาดาซึ่งเป็นทหารกล้า มีนักรบสองแสนคน มีธนูและโล่
 เป็นอาวุธ
 18 ถัดไปคือเยโฮซาบาด กับคนหนึ่งแสนแปดหมื่นคนที่มีอาวุธ
 พร้อมรบ
 19 คนเหล่านี้คือทหารที่รับใช้กษัตริย์ และกษัตริย์ก็ยังมีพวก
 ทหารที่กษัตริย์ส่งไปอยู่ประจำการตามหัวเมืองต่างๆที่มีป้อม
 ปราบการทั่วแผ่นดินยูดาห์

มีคยาห์เดือนกษัตริย์อาหับ

(1 พกษ. 22:1-28)

18 ในเวลานั้น เยโฮซาฟัทมีทรัพย์สมบัติมากมายและมีชื่อเสียงมาก และเขาเป็นพันธมิตรกับกษัตริย์อาหับด้วยการ
 แต่งงาน กับราชวงศ์นั้น 2 อีกหลายปีต่อมา เขาลงไปเยี่ยมเยียน
 กษัตริย์อาหับในเมืองสะมาเรีย อาหับได้ฆ่า [†] แกะและวัวหลาย
 ตัวเพื่อเลี้ยงดูเขาและคนที่มากับเขา และได้ยุยงเขาให้โจมตีรา
 โมทกิเลอาด 3 กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลถามกษัตริย์เยโฮซาฟัท
 แห่งยูดาห์ว่า “ท่านจะไปสู้รบกับราโมทกิเลอาดด้วยกันกับเรา
 ไหม” เยโฮซาฟัทตอบว่า “เรากับท่านก็เป็นเหมือนคนๆเดียวกัน
 ทหารของเราก็เป็นเหมือนกับทหารของท่าน พวกเราจะเข้าร่วม
 สงครามกับท่านด้วย” 4 แต่เยโฮซาฟัทยังพูดกับกษัตริย์แห่งอิส
 ราเอลว่า “แต่ก่อนอื่น ให้เราไปขอคำปรึกษาจากพระยาห์
 เวย์ห์ก่อน”

5 ดังนั้น กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงพาพวกผู้พูดแทนพระเจ้ามาสี่
 ร้อยคนและถามพวกเขาว่า “พวกเราควรจะไปทำสงครามกับรา
 โมทกิเลอาดหรือไม่ หรือว่าให้รอไว้ก่อน” พวกเขาตอบว่า “ไป
 เกิด เพราะพระเจ้าชอบมันให้อยู่ในกำมือของท่าน”

6 แต่เยโฮซาฟัทถามว่า “ยังมีคนอื่นที่ เป็นผู้พูดแทนพระยาห์
 เวย์ห์อยู่ที่นี่หรือเปล่า ที่เราจะสอบถามเขาได้”

7 กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลตอบเยโฮซาฟัทไปว่า “ยังมีอยู่อีก
 คนหนึ่ง ชื่อ มีคยาห์ เขาเป็นลูกชายของอิมลาห์ เราจะถามพระ
 ยาห์เวห์ผ่านทางเขาได้ แต่เราเกลียดเขา เพราะเมื่อเขาพูดแทน
 พระเจ้า เขาไม่เคยพูดอะไรดีๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่เรื่องร้ายๆ”
 เยโฮซาฟัทตอบว่า “กษัตริย์ไม่ควรพูดอย่างนั้น”

8 ดังนั้น กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของเขา
 มาและสั่งว่า “เร็วเข้า ไปนำตัว มีคยาห์ลูกชายของอิมลาห์มา”

9 กษัตริย์ของอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮซาฟัทของยูดาห์ใส่ชุด
 กษัตริย์เต็มยศ นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพวกเขาที่ลานนวดข้าวตรง
 ทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย โดยมีเหล่าผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ต่อ
 หน้าพวกเขาที่กำลังอ้างว่าพูดแทนพระเจ้าอยู่ 10 ตอนนั้น เศเตคิ
 ยาห์ลูกชายของเคนาอะนาห์ได้ทำเขาสัตว์เหล็กขึ้นและมาประก
 ภาศว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘พวกท่านจะได้ใช้ของเหล่านี้
 ทิมแทงพวกอาร์มจนกระทั่งพวกนั้นถูกทำลายไป’”

11 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่เหลือทั้งหมดต่างทำนายเหมือนกัน
 หมด พวกเขาพูดว่า “บุกไปโจมตีราโมทกิเลอาดเลย แล้วท่านจะ
 ได้รับชัยชนะ เพราะพระยาห์เวห์จะให้มันตกอยู่ในกำมือของ
 กษัตริย์”

12 ผู้ส่งข่าวที่ไปเรียกมีคยาห์ พูดกับเขาว่า “ดูเถิด พวกผู้พูด
 แทนพระเจ้าต่างทำนายถึงความสำเร็จของกษัตริย์เหมือนกัน

หมด ขอให้ท่านพูดเหมือนกับพวกเขาและให้พูดแต่สิ่งที่ดีด้วย
 เกิด”

13 แต่มีคยาห์ก็กลับพูดว่า “พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน
 ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า พระเจ้าของพวกท่านจะอะไร ผมก็จะพูด
 อย่างนั้น”

14 เมื่อเขามาถึง กษัตริย์อาหับถามเขาว่า “มีคยาห์ พวกเรา
 ควรจะออกไปสู้รบกับราโมทกิเลอาด หรือจะหยุดอยู่ก่อนดี” เขา
 ตอบกษัตริย์ไปว่า “บุกไปเกิดและท่านจะได้รับชัยชนะ เพราะ
 พวกเราจะตกอยู่ในกำมือของท่าน”

15 กษัตริย์อาหับพูดกับเขาว่า “เราให้เจ้าสาบานไม่รู้กี่ครั้งแล้ว
 ว่าให้เจ้าพูดแต่ความจริงกับเรา ในนามของพระยาห์เวห์”

16 แล้วมีคยาห์ก็ตอบไปว่า “เราได้เห็นชนชาติอิสราเอลทั้ง
 หมดต้องกระจัดกระจายไปตามแถบเนินเขา เหมือนกับแกะที่ไม่มี
 มืดเลี้ยง และพระยาห์เวห์ได้พูดว่า ‘คนเหล่านี้ไม่มีเจ้านาย ให้
 พวกเขาทุกคนกลับบ้านไปอย่างสันติเกิด’”

17 กษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอลจึงพูดกับเยโฮซาฟัทว่า “เห็นไหม
 เรียบอกท่านแล้ว ว่าเขาไม่เคยพูดสิ่งดีๆเกี่ยวกับเราเลย มีแต่
 เรื่องร้ายๆ”

18 มีคยาห์พูดอีกว่า “ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี เราเห็น
 พระยาห์เวห์หนึ่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ พร้อมกับกองทัพ
 สวรรค์ทั้งหมดยืนอยู่ทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของพระองค์ 19
 และพระยาห์เวห์พูดว่า ‘ใครจะเป็นผู้ล่อลวงกษัตริย์อาหับแห่งอิส
 ราเอลให้ไปบุกรากิเลอาดและไปตายอยู่ที่นั่น’ พูดสวรรค์ผู้
 หนึ่งแนะนำวิธีหนึ่ง และอีกผู้หนึ่งก็แนะนำอีกวิธีหนึ่ง 20 ในที่สุด
 วิญญาณท่านหนึ่งก็ก้าวออกมายืนอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์และพูด
 ว่า ‘ข้าพเจ้าจะไปล่อลวงเขาเอง’ พระยาห์เวห์จึงถามเขาว่า ‘เจ้า
 จะใช้วิธีอะไรหรือ’ 21 วิญญาณท่านนั้นตอบไปว่า ‘ข้าพเจ้าจะไป
 เป็นวิญญาณที่โกหกอยู่ที่ปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเขา
 ทุกคน’ พระยาห์เวห์จึงพูดว่า ‘เจ้าจะล่อลวงเขาได้สำเร็จแน่ ไปลง
 มือเกิด’

22 ดังนั้น ในเวลานี้ พระยาห์เวห์ได้วางวิญญาณโกหกไว้ที่ปาก
 ของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้นของท่าน พระยาห์เวห์ได้ออก
 คำสั่งให้ความหายนะมาสู่ท่านแล้ว”

23 แล้วเศเตคิยาห์ลูกชายของเคนาอะนาห์ก็ขึ้นไปตบหน้าของมี
 คยาห์ เขาถามว่า “ถ้าอย่างนั้น พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ไป
 ทางไหน เมื่อพระองค์ออกจากเราเพื่อที่จะไปพูดกับเจ้า” 24 มีค
 ยาห์ตอบว่า “ท่านจะรู้เองในวันที่ท่านไปหลบซ่อนตัวอยู่ในห้อง
 ด้านในสุด”

25 กษัตริย์อาหับของอิสราเอลสั่งไปว่า “จับตัวมีคยาห์ส่งกลับ
 ไปให้กับอาโมนเจ้าเมืองและโยอาชลูกชายของเรา 26 และบอก
 กับพวกเขาว่า ‘กษัตริย์สั่งว่า ให้เอาตัวเจ้าหมอนี้ไปขังไว้ในคุก
 อย่าให้หะไรกับมัน นอกจากขนมปังและน้ำ จนกว่าเราจะกลับมา
 อย่างปลอดภัย’”

27 มีคยาห์ประกาศไปว่า “ประชาชนทั้งหลาย ฟังให้ดี ถ้าอาหับ
 กลับมาอย่างปลอดภัย ก็แสดงว่าพระยาห์เวห์ไม่ได้พูดผ่านเรา”

อาหับถูกฆ่าตายที่ราโมทกิเลอาด

(1 พกษ. 22:29-40)

28 กษัตริย์อาหับของอิสราเอลและกษัตริย์เยโฮซาฟัทของยูดาห์
 จึงยกขึ้นไปสู้รบกับชาวอาร์มที่เมืองราโมทกิเลอาด 29 กษัตริย์อา
 หับของอิสราเอลพูดกับกษัตริย์เยโฮซาฟัทว่า “เราจะปลอมตัวเข้า
 ไปรบ แต่ท่านสวมเสื้อกษัตริย์ของท่าน” กษัตริย์อาหับของอิสรา
 เอลจึงได้ปลอมตัวเป็นทหารธรรมดาและพวกเขาเข้าไปสู้รบ

30 ในขณะที่นั้น กษัตริย์ของชาวอาร์มส่งพวกผู้บัญชาการกองทัพ
 ทรบของเขาว่า “อย่าได้ไล่ตามใครไป ไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ ยก
 เว้นกษัตริย์ของอิสราเอลเท่านั้น” 31 เมื่อพวกผู้บัญชาการกองทัพ
 ทรบเห็นเยโฮซาฟัท พวกเขาพูดว่า “เขาต้องเป็นกษัตริย์ของ
 อิสราเอลแน่ๆ” พวกเขาจึงได้หันไปสู้กับเยโฮซาฟัท แต่เมื่อเยโฮ

† เขาเป็นพันธมิตร... แต่งงาน ลูกชายของเยโฮซาฟัทคือเยโฮรัมได้แต่ง
 งานกับอาธาลิยาห์ที่เป็นลูกสาวของอาหับ ดูใน 2 พงศาวดาร 21:6 †† มา คือ “
 บุชา” เป็นการฆ่าสัตว์พิเศษและถวายมันบนแท่นบูชาเพื่อให้เป็นของขวัญแก่
 พระเจ้า

ซาฟัทร้องออกมา และพระยาห์เวห์ได้ช่วยเขา พระองค์ตั้งพวก
 นั้นไปจากเขา ³² เพราะเมื่อพวกผู้บัญชาการกองทัพทราบรู้ว่าเขา
 ไม่ใช่กษัตริย์ของอิสราเอล จึงหยุดไล่ตามเขาไป ³³ แต่มีคนหนึ่ง
 โกงคั้นธนูของเขายิงออกไปแบบสุ่มๆ ไปถูกกษัตริย์ของอิสราเอล
 เข้าตรงช่องว่างของเสื้อเกราะ กษัตริย์บอกกับคนขับรถรบของ
 เขาว่า “กลัมนรดูไปและพาเรออกจากสนามรบ เราได้รับบาดเจ็บ”
³⁴ การรบครั้งนี้ยาวนานตลอดทั้งวันและดุเดือดมาก และกษัตริย์
 อาหับของอิสราเอลยืนตัวเองไว้กับรถรบของเขา เผอิญหน้ากับ
 พวกอาร์มี จนกระทั่งถึงเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกดินเขาก็ตาย

19

เมื่อกษัตริย์เยโฮซาฟัทแห่งยูดาห์กลับมาถึงวังของเขาน
 เมืองเยรูซาเล็มอย่างปลอดภัย ² เยชูผู้ทีเห็นนิมิต † ลูก-
 ชายของฮานานีออกมาพบกับกษัตริย์และพูดว่า “นี่ท่านไปช่วย-
 เหลือคนชั่วและไปรักคนที่เกลียดชังพระยาห์เวห์ ใช่ไหม เพราะ
 เรื่องนี้ ความโกรธของพระยาห์เวห์จึงตกลงบนท่าน ³ แต่ท่านก็
 ยิ่งพอมมีส่วนที่อยู่บ้าง เพราะท่านได้กำจัดพวกเสาของพระอาเช-
 ราห์ออกจากดินแดนนี้และตั้งใจที่จะแสวงหาพระเจ้า”

เยโฮซาฟัทเลือกบรรดาผู้พิพากษา

⁴ เยโฮซาฟัทอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และเขาจะออกไปอยู่
 ท่ามกลางประชาชนที่ยูดาห์ ตั้งแต่เบเออร์เชบาไปจนถึงแถบ
 เนินเขาของเอฟราอิม เขาไปช่วยนำประชาชนให้หันกลับมาหา
 พระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา ⁵ เขาได้แต่งตั้ง
 ผู้พิพากษาในแผ่นดินนั้น และตามเมืองที่เป็นป้อมปราการทั้งสิ้น
 ของชาวยูดาห์ ⁶ เขายกกับผู้พิพากษาเหล่านั้นว่า “ให้ระมัดระวัง
 ในสิ่งที่พวกท่านทำ เพราะท่านไม่ได้ตัดสินให้กับมนุษย์ แต่ท่าน
 กำลังตัดสินให้กับพระยาห์เวห์ พระองค์อยู่กับพวกท่านนะ ตอน
 ที่พวกท่านให้คำตัดสินนั้น ⁷ อย่างนั้น ให้พวกท่านเกรงกลัวพระ-
 ยาห์เวห์ ตัดสินอย่างระมัดระวัง เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
 พวกเรานั้น ไม่ปิดเบื้องความยุติธรรม ไม่ลำเอียง และไม่รับสิน-
 บนใดๆทั้งสิ้น”

⁸ ในเมืองเยรูซาเล็มก็เหมือนกัน เยโฮซาฟัทแต่งตั้งชาวเลวีบาง
 คน พวกนักบวช และพวกผู้นำครอบครัวชาวอิสราเอล ให้คำตัดสิน
 เพื่อพระยาห์เวห์ และให้ตัดสินคดีที่โต้แย้งกัน คนพวกนี้อาศัย
 อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ⁹ เยโฮซาฟัทได้กำชับพวกเขาว่า “พวกท่าน
 ต้องรู้ใช้ด้วยความยำเกรงพระยาห์เวห์ ด้วยความซื่อสัตย์และ
 ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน ¹⁰ ทุกๆคดีที่ญาติพี่น้องของท่านที่อาศัยอยู่
 ในเมืองต่างๆนำมา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องฆ่าฟันกัน หรือเรื่องที่เกี่ยว
 กับกฎ คำสั่ง ระเบียบหรือข้อบังคับ พวกท่านต้องตั้งเตือนพวก
 เขาไม่ให้ทาบปต่อพระยาห์เวห์ ไม่อย่างนั้น ความโกรธของ
 พระองค์จะตกอยู่กับพวกท่านและพี่น้องของพวกท่าน ให้ทำตาม
 นี้แล้วพวกท่านจะได้ไม่มีความผิดบาป ¹¹ อามาริยาห์ที่เป็นหัว-
 หน้านักบวชจะคอยให้คำแนะนำพวกท่านในทุกเรื่องเกี่ยวกับ
 พระยาห์เวห์ ส่วนเศบาดียาห์ลูกชายของอิซมาเอลผู้นำของเผ่ายู-
 ดาห์จะคอยให้คำแนะนำพวกท่านในทุกเรื่องเกี่ยวกับกษัตริย์
 และชาวเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ ¹² รับข้ออยู่ต่อหน้าพวกท่าน ให้ทำ
 อย่างกล้าหาญ ขอให้พระยาห์เวห์อยู่กับคนที่ทำความดีเถิด”

เยโฮซาฟัทต้องทำสงคราม

20

หลังจากนั้นชาวโมอับและชาวอัมโมนพร้อมกับชาวเมอูนี
 † ส่วนหนึ่งได้ยกทัพมาสู้รบกับเยโฮซาฟัท ² มีคนมาบอก
 กับเยโฮซาฟัทว่า “มีกองทัพขนาดมหึมาจะมาสู้รบกับท่าน พวก
 นั้นมาจากเอโดมจากอีกด้านหนึ่งของทะเลตาย ตอนนั้นมาอยู่ที่ซา-
 ซาไซน-ทามาร์แล้ว” (คือ เอนเกติ) ³ เยโฮซาฟัทตกใจมาก เขา
 ตัดสินใจที่จะไปถามพระยาห์เวห์ว่าจะทำอย่างไรดี เขาประกาศ

† ผู้ที่เห็นนิมิต เป็นคำเรียก ผู้พูดแทนพระเจ้า †† เจ้าหน้าที่ คนที่จัดและ
 คัดลอกหนังสือและจดหมาย คนเหล่านี้มักกลายเป็นผู้ชำนาญในเรื่องความหมาย
 ในพระคัมภีร์ †† เมอูนี ในฉบับแปลกรีกโบราณบางฉบับเขียนว่า “เมอูนี” ในภา-
 ษาฮีบรูเขียนว่า “อัมโมน”

ให้มีการอดอาหารทั่วทั้งยูดาห์ ⁴ ประชาชนของยูดาห์ได้มารวม
 กันเพื่อที่จะขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ พวกเขาพากัน
 มาจากทุกเมืองในยูดาห์ เพื่อแสวงหาพระยาห์เวห์

⁵ แล้วเยโฮซาฟัทยืนขึ้นในที่ชุมนุมของชาวยูดาห์และของเมือง
 เยรูซาเล็มที่วิหารของพระยาห์เวห์ ตรงด้านหน้าของลานแห่ง
 ใหม่ ⁶ และพูดว่า

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา พระองค์
 คือพระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ พระองค์ปกครองเหนืออาณาจักรของ
 ชนชาติทุกชนชาติ พลังและอำนาจอยู่ในมือของพระองค์ ไม่มี
 ใครที่จะต่อต้านพระองค์ได้ ⁷ ข้าแต่พระเจ้าของพวกเรา พระองค์
 ได้ขับไล่ประชาชนของแผ่นดินนี้ออกไปต่อหน้าชาวอิสราเอลที่
 เป็นประชาชนของพระองค์ และยกแผ่นดินนี้ให้กับลูกหลานของ
 อับราฮัมตลอดไป อับราฮัมที่เป็นเพื่อนของพระองค์ ⁸ ลูกหลาน
 ของเขาได้เข้ามาอาศัยอยู่ในดินแดนนี้ และได้สร้างวิหารอันศักดิ์-
 สิทธิ์ไว้เพื่อเป็นเกียรติให้กับชื่อของพระองค์ พวกเราพูดว่า ⁹ ‘ถ้า
 มีความหายนะอย่างใหญ่หลวงเกิดขึ้นกับพวกเรา ไม่ว่าจะเป็น
 ดาบแห่งการตัดสิน หรือโรคระบาดหรือความอดอยาก พวกเราจะ
 มายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ที่วิหารนี้ ซึ่งเป็นที่ที่ชื่อของพระองค์
 สถิตอยู่ และพวกเราจะร้องต่อพระองค์ถึงความทุกข์ของพวกเรา
 และพระองค์ก็จะได้ยินและช่วยกู้พวกเรา’

¹⁰ ตอนนี คนพวกนี้ที่มาจากอัมโมน โมอับและจากภูเขาเสอีร์ ซึ่ง
 เป็นดินแดนที่พระองค์ห้ามไม่ให้ชาวอิสราเอลไปบุกรุก ตอนที่
 พวกเราออกมาจากประเทศอียิปต์ †† ดังนั้น ชนชาติอิสราเอลจึง
 ได้หันเหไปจากชนชาติเหล่านั้นและไม่ได้ทำลายพวกมัน ¹¹ ดูสิว่า
 พวกเราตอบแทนพวกเราด้วยการมาขับไล่พวกเราออกจาก
 แผ่นดินที่พระองค์ให้พวกเราไว้เป็นมรดก ¹² ข้าแต่พระเจ้าของ
 พวกเรา พระองค์จะไม่ตัดสินพวกเราหรือ ลำพังพวกเราไม่มี
 พละกำลังเพียงพอที่จะไปเผชิญหน้ากับกองทัพขนาดมหึมาที่กำ-
 ลังจะเข้ามาโจมตีพวกเราได้ พวกเราไม่รู้อะไรจะทำแล้ว แต่
 ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือจากพระองค์” ††

¹³ ชาวยูดาห์ทั้งหมดกับเมียของพวกเขาและลูกๆรวมทั้งเด็ก
 เล็กๆได้มายืนอยู่ที่นั่นต่อหน้าพระยาห์เวห์ ¹⁴ แล้วพระวิญญาณ
 ของพระยาห์เวห์ก็ลงมาสถิตกับยาฮาซึเอลลูกชายของเศคาริยาห์
 ผู้เป็นลูกชายของเบเนยาห์ ผู้เป็นลูกชายของเยือเอล ผู้เป็นลูก-
 ชายของมัธธานียาห์ ที่เป็นชาวเลวีและเป็นลูกหลานของอาสาฟ
 ในขณะที่ยาฮาซึเอล ยืนอยู่ท่ามกลางที่ประชุม ¹⁵ เขาได้พูดว่า “
 ฟังให้ดี กษัตริย์เยโฮซาฟัท และทุกคนที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ และ
 เมืองเยรูซาเล็ม นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์พูดกับพวกท่าน ‘พวกเจ้า
 ไม่ต้องกลัวหรือท้อแท้ต่อกองทัพใหญ่นี้ เพราะการสู้รบไม่ใช่เป็น
 ของพวกเจ้า แต่เป็นเรื่องของพระเจ้า ¹⁶ ฟังนี่ ให้ยกทัพไปสู้กับ
 พวกเขา พวกเขาจะขึ้นไปตีบาบิลิสและพวกเจ้าจะพบพวกเขา
 อยู่ที่ปลายทางของหุบเขาคุมๆในทะเลทรายเยรูเอล ¹⁷ พวกเจ้า
 จะไม่ต้องต่อสู้ในการรบครั้งนี้เลย แค่อยู่ประจำที่ของพวกเจ้า
 ยืนอยู่อย่างมั่นคงและคอยดูชัยชนะที่พระยาห์เวห์จะทำให้กับ
 พวกเจ้า

ยูดาห์และเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่างกลัว อย่าท้อแท้ ออกไปเผชิญ-
 หน้ากับพวกเขาในวันพรุ่งนี้เถิด แล้วพระยาห์เวห์จะอยู่กับพวก
 เจ้า”

¹⁸ เยโฮซาฟัทก็มกราบหน้าเจดีย์ และประชาชนทั้งหมดของยู-
 ดาห์และเยรูซาเล็มก็คุกเข่าลงนมัสการอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์
¹⁹ แล้วชาวเลวีบางกลุ่มจากชาวโคซาทและโคราห์ได้ยืนขึ้นและ
 สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลด้วยเสียงอันดัง

²⁰ เช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น พวกเขาออกไปที่ทะเลทรายเทโคอา
 เมื่อพวกเขาออกเดินทาง เยโฮซาฟัทยืนขึ้นและพูดว่า “ชาวยูดาห์
 และประชาชนของเมืองเยรูซาเล็ม ฟังเราให้ดี ขอเพียงแต่เชื่อใน

†† พระองค์ห้าม ... อียิปต์ ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ 2:4-9, 19 †† แต่ตา ...
 จากพระองค์ ตามตัวอักษรคือ “พวกเรามาขอความช่วยเหลือจากพระองค์”

พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาก็จะตั้งมั่นคงให้เชื่อพวกผู้พูดแทนพระเจ้า”

21 หลังจากที่ได้อารมณ์ร่วมกับประชาชนแล้ว เยโฮชาฟัทได้แต่งตั้งคนหลายคนให้เป็นผู้ร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์และสรรเสริญพระองค์ถึงความสง่างามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ในขณะที่พวกเขาออกไปที่ด้านหน้าของกองทัพ พวกเขา ก็พูดว่า

“ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์

เพราะความรักมั่นคงของพระองค์นั้นจะคงอยู่ตลอดไป” †

22 เมื่อพวกเขาเริ่มร้องเพลงและสรรเสริญ พระยาห์เวห์ได้จัดกองกำลังไว้ชุมนุมโจมตีพวกคนอ้อมโมน โมอับและพวกคนจากภูเขาเสอิร์ที่มาบุกกรุงยูดาห์ และคนเหล่านั้นก็พ่ายแพ้ไป 23 คนของอ้อมโมนและโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับคนที่มาจากภูเขาเสอิร์เพื่อทำลายและกวาดล้างพวกเขา หลังจากนั้นพวกเขาฆ่าคนจากภูเขาเสอิร์หมดแล้ว พวกคนอ้อมโมนและคนโมอับก็ห็นมาทำลายล้างกันเอง

24 เมื่อพวกคนของยูดาห์มาถึงจุดที่สามารถมองกว้างออกไปในทะเลทราย และสามารถมองเห็นกองทัพขนาดมหึมาของพวกเขา นิน ชาวยูดาห์ก็ได้เห็นแต่ซากศพนอนเกลื่อนกลาดบนพื้นดิน ไม่มีใครหนีรอดไปได้ 25 เยโฮชาฟัทกับคนของเขาทั้งหมดจึงได้ลงไปยึดเอาสิ่งของของคนเหล่านั้นไว้ พวกเขา ก็ได้พบฝูงสัตว์เลื้อยมากมาย พบข้าวของเครื่องใช้ เสื้อผ้าและของมีค่าจำนวนมากมากมายเกินกว่าที่พวกเขาจะเก็บได้หมด มีของมากจนกระทั่งพวกเขาต้องใช้เวลาเก็บถึงสามวัน 26 ในวันที่สี่ พวกเขาได้ชุมนุมกันอยู่ในหุบเขาเบราคาห์ †† ซึ่งเป็นสถานที่ที่ใช้สรรเสริญพระยาห์เวห์ หุบเขาแห่งนี้จึงมีชื่อว่าหุบเขาเบราคาห์จนถึงทุกวันนี้

27 แล้วพวกคนจากยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งหมด ก็เยโฮชาฟัท นำอยู่นั้น ต่างก็กลับเมืองเยรูซาเล็มด้วยความยินดี เพราะพระยาห์เวห์ทำให้พวกเขาชื่นชมยินดีที่มีชัยเหนือศัตรูของพวกเขา 28 พวกเขาเข้าเมืองเยรูซาเล็มและไปที่วิหารของพระยาห์เวห์ พร้อมกับพวกพิณใหญ่ พิณเล็กและแดร

29 ผู้คนที่อยู่ในอาณาจักรรอบข้างต่างก็เกิดความเกรงกลัวพระเจ้า เมื่อพวกเขาได้ยินเสียงที่พระยาห์เวห์ได้ทำต่อศัตรูของชนชาติอิสราเอล 30 และอาณาจักรของเยโฮชาฟัทก็สงบสุขเพราะพระเจ้าของเขาได้ให้เขาหยุดพักจากสงครามรอบด้าน

การปกครองของเยโฮชาฟัทสิ้นสุดลง

(1 พงษ. 22:41-50)

31 ดังนั้นเยโฮชาฟัทปกครองอยู่เหนือยูดาห์ เขามีอายุสามสิบห้าปีเมื่อขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี แม่ของเขาคืออาซุบาห์ นางเป็นลูกสาวของชิลีห์ 32 เยโฮชาฟัทเดินทางของอาสาฟของเขาและไม่ออกนอกกลุ่มนอกทางเลย เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ 33 แต่เขาไม่ได้ริ้อสถานนมัสการต่างๆทิ้ง และประชาชนก็ยังไม่ได้พอใจของเขาให้กับพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

34 ส่วนเหตุการณ์อื่น ๆ ในสมัยของเยโฮชาฟัท ตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถูกจดบันทึกไว้ในบันทึกประจำปีของเยฮูลูกชายของฮานานี ซึ่งได้ถูกบันทึกลงในหนังสือพงศาวดารกษัตริย์แห่งอิสราเอล

35 ในเวลาต่อมา กษัตริย์เยโฮชาฟัทแห่งยูดาห์ไปคบค้ากับกษัตริย์อาหัสยาห์แห่งอิสราเอล อาหัสยาห์เป็นคนชั่วช้ามาก 36 เยโฮชาฟัทร่วมมือกับกษัตริย์อาหัสยาห์สร้างกองเรือเพื่อการค้าขายขึ้นในเมืองเอซีโอน-เกเบอร์ 37 มีชายคนหนึ่งมาจากเมืองมาเรซาห์ ชื่อว่าเอลียาห์เขาคือลูกชายของโอดาเวห์ เอลียาห์ได้พูดต่อต้านเยโฮชาฟัทว่า “พระยาห์เวห์จะทำลายสิ่งที่ท่านสร้างขึ้นมา เพราะท่านไปคบค้ากับอาหัสยาห์” กองเรือนั้นก็อับปางลงและไม่สามารถที่จะใช้แล่นเพื่อค้าขายได้อีก

† ให้ขอบคุณ... คงอยู่ตลอดไป ดูใน สดุดี 118 และ 136 †† เบราคาห์ ชื่อนี้หมายถึง “อวยพร” หรือ “สรรเสริญ”

กษัตริย์เยโฮรัมปกครองยูดาห์

(2 พงษ. 8:16-19)

21 แล้วเยโฮชาฟัทก็ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และเยโฮรัมลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา 2 พวกพี่น้องของเยโฮรัมที่เป็นลูกชายของเยโฮชาฟัทคือ อาซาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์ มีคาเอลและเซฟาทิยาห์ ทั้งหมดนี้คือลูกชายของกษัตริย์เยโฮชาฟัทแห่งอิสราเอล 33 พ่อของพวกเขาคือมอบของขวัญเป็นเงินและทองคำ รวมทั้งข้าวของที่มีค่ามากมาย และเมืองที่เป็นป้อมปราการทั้งหลายในยูดาห์ที่ให้กับพวกเขา แต่เยโฮชาฟัทได้มอบอาณาจักรนี้ให้กับเยโฮรัมเพราะเขาเป็นลูกชายคนแรก

4 เมื่อเยโฮรัมขึ้นครองบัลลังก์อย่างมั่นคงในอาณาจักรของพ่อเขา เขาใช้ดาบฆ่าพี่น้องทั้งหมดของเขา รวมทั้งผู้เฒ่าบางคนของอิสราเอลด้วย 5 ตอนที่เยโฮรัมขึ้นเป็นกษัตริย์นั้น เขามีอายุสามสิบสองปี เขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มแปดปี 6 เขาเจริญรอยตามพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล เขาใช้ชีวิตแบบเดียวกับครอบครัวของอาหับ เพราะเขาไปแต่งงานกับลูกสาวของอาหับ และเขาได้ทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ 7 อย่างไรก็ตาม พระยาห์เวห์ไม่ได้ทำลายครอบครัวของดาวิด เพราะพระองค์เคยทำสัญญาไว้กับดาวิดว่า พระองค์จะเก็บรักษาตะเกียงดวงหนึ่งไว้สำหรับเขาและลูกหลานของเขาตลอดไป ††

เอโดมกบฏ

(2 พงษ. 8:20-22)

8 ในยุคของเยโฮรัม เอโดมได้กบฏต่อการครอบครองของชาวยูดาห์และตั้งกษัตริย์ของพวกเขาขึ้นมาเอง 9 ดังนั้นเยโฮรัมจึงไปที่เอโดมพร้อมกับพวกผู้บังคับบัญชาและรถรบทั้งหมดของเขา ชาวเอโดมได้ล้อมเยโฮรัมกับพวกผู้บังคับบัญชารถรบของเขาไว้ แต่เยโฮรัมตีฝ่าวงล้อมออกมาได้ในตอนกลางคืน 10 พวกเอโดมก็ยังคงกบฏต่อการครอบครองของยูดาห์จนถึงทุกวันนี้ ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น พวกลิบนาห์ก็ได้กบฏต่อการครอบครองของเยโฮรัมเหมือนกัน เพราะเขาได้ละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา

จดหมายของเอลียาห์

11 เยโฮรัมยังได้สร้างสถานที่นมัสการหลายแห่งไว้ตามเนินเขาของยูดาห์ และเป็นต้นเหตุให้ประชาชนของเมืองเยรูซาเล็มไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ เขานำชาวยูดาห์ให้หลงผิดไป

12 เยโฮรัมได้รับจดหมายจากเอลียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เขียนว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของท่านพูด ‘เยโฮรัม เจ้าไม่ได้เดินทางของเยโฮชาฟัทพ่อของเจ้า หรือตามทางของกษัตริย์อาสาแห่งยูดาห์ 13 แต่เจ้ากลับไปเดินทางของพวกกษัตริย์แห่งอิสราเอล และทำให้ชาวยูดาห์และประชาชนของเมืองเยรูซาเล็มไม่สัตย์ซื่อ เหมือนกับที่ครอบครัวของอาหับเคยทำให้อิสราเอลไม่สัตย์ซื่อ เจ้ายังฆ่าพวกพี่น้องของเจ้าเองคือสมาชิกในครอบครัวของพ่อเจ้าซึ่งเป็นคนที่ดีกว่าเจ้า 14 ดังนั้นพระยาห์เวห์จะนำภัยพิบัติอย่างใหญ่หลวงมาสู่ประชาชนของเจ้า พวกลูกชายและพวกเมียของเจ้า รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของเจ้า 15 ตัวเจ้าเองก็จะเจ็บป่วยอย่างแสนสาหัสด้วยโรคลำไส้ จนลำไส้ทะลักออกมา และอยู่อย่างนั้นวันแล้ววันเล่าเพราะโรคนี้”

‡ อิสราเอล หรือ “ยูดาห์” †† พระองค์... ตลอดไป ในที่นี้ คนเขียนหมายความว่าลูกคนหนึ่งโนบรดาถูกหลานหลายคนของดาวิดจะได้ปกครองแผ่นดินเสมอ

16 พระยาห์เวห์ผู้ให้ชาวฟิลิสเตียกับชาวอาหรับที่อาศัยอยู่ใกล้กับพวกชาวคูชนันตั้งตัวเป็นศัตรูกับเยโฮรัม 17 พวกเขาเข้าโจมตียูดาห์ ได้บุกเข้าไปชนเอาทรัพย์สินที่อยู่ในวังของกษัตริย์ออกมาจนหมด รวมทั้งพวกลูกชายและเมียทั้งหลายของเขาด้วย เหลือไว้เพียงอาหัสยาห์ † ลูกชายคนสุดท้ายของเขา

เยโฮรัมเป็นโรคและตายไป
(2 พกษ. 8:23-24)

18 หลังจากเหตุการณ์นั้นเป็นต้นมา พระยาห์เวห์ทำให้เยโฮรัมต้องทนทุกข์ทรมานด้วยโรคทำให้เขาไม่สามารถรักษาให้หายได้ 19 อีกสองปีต่อมาลำไส้ของเขาได้ทะลักออกมาเพราะโรคที่เขาเป็นอยู่ แล้วเขาก็ได้ตายอย่างเจ็บปวดทรมาน ประชาชนของเขาไม่ได้ก่อกองไฟให้เกียรติกับเขาเหมือนกับที่เคยทำให้กับบรรพบุรุษของเขา 20 เยโฮรัมมีอายุสามสิบสองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาได้ครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มแปดปี เขาจากไปโดยไม่มีใครรู้สึกเสียใจเลย ศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิดแต่ไม่ได้ฝังในหลุมฝังศพของพวกกษัตริย์

กษัตริย์อาหัสยาห์ปกครองยูดาห์
(2 พกษ. 8:25-29; 9:14-16, 27-29)

22 ประชาชนในเมืองเยรูซาเล็มยกอาหัสยาห์ † ลูกชายคนเล็กของเยโฮรัมขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเยโฮรัม เพราะคนเหล่านั้นกับคนอาหรับที่มานุกรูกร้าย ได้ฆ่าลูกชายคนอื่น ๆ ของเยโฮรัมไปหมดแล้ว ดังนั้นอาหัสยาห์ลูกชายของกษัตริย์เยโฮรัมแห่งยูดาห์จึงได้เริ่มปกครองในยูดาห์ 2 อาหัสยาห์มีอายุยี่สิบสองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ † และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาหนึ่งปี แม่ของเขามีชื่อว่าอาธาเลียห์เป็นหลานสาวของอมรี 3 อาหัสยาห์เองก็เดินตามรอยของครอบครัวของอาหับ เพราะแม่ของเขาหนุนให้เขาทำในสิ่งที่ชั่ว 4 อาหัสยาห์ทำ ความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่ครอบครัวของอาหับเคยทำ เพราะหลังจากที่พ่อของอาหัสยาห์ตาย ครอบครัวของอาหับก็เป็นผู้แนะนำเขาให้ทำในสิ่งที่ชั่วร้าย 5 อาหัสยาห์ได้ทำตามคำแนะนำของครอบครัวอาหับ เขาไปกับโยรัมลูกชายของกษัตริย์อาหับแห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับกษัตริย์ฮาซาเอลแห่งอาร์มี ที่ราโมท-กิเลอาด พวกชาวอาร์มีทำร้ายโยรัมจนได้รับบาดเจ็บ 6 โยรัมจึงกลับไปอิสราเอลเพื่อรักษาบาดแผลของเขา ที่เกิดจากการต่อสู้กับกษัตริย์ฮาซาเอลแห่งอาร์มีที่เมืองราโมท-กิเลอาด

แล้วอาหัสยาห์ลูกชายของกษัตริย์เยโฮรัมแห่งยูดาห์ก็ลงไปที่ยิสเรเอลเพื่อเยี่ยมเยียนโยรัมลูกชายของอาหับ เพราะโยรัมบาดเจ็บอยู่

7 จากการที่อาหัสยาห์ไปเยี่ยมเยียนโยรัม พระเจ้าก็ได้ให้ความหมายแก่อาหัสยาห์ เมื่ออาหัสยาห์มาถึง เขาออกไปกับโยรัมเพื่อไปสู้รบกับเยสูลูกชายของนิมซี พระยาห์เวห์ได้แต่งตั้งเยสูลขึ้นมา เพื่อให้ทำลายครอบครัวของอาหับ 8 ในขณะที่เยสูลกำลังลงมือฆ่าครอบครัวของอาหับ เขาก็พบพวกผู้นำของยูดาห์และพวกญาติของอาหัสยาห์ที่เข้าร่วมกับอาหัสยาห์ เยสูลได้ฆ่าคนเหล่านั้นเสีย 9 แล้วเขาได้เข้าไปค้นหาตัวอาหัสยาห์ คนของเยสูลจับตัวอาหัสยาห์ไว้ได้ในขณะที่เขากำลังหลบซ่อนตัวอยู่ในเสมาเรีย อาหัสยาห์ถูกนำตัวมาพบกับเยสูล และพวกเขาที่ฆ่าอาหัสยาห์แต่เขาฝังศพให้กับอาหัสยาห์ เพราะพวกเขาพูดกันว่า "เขาเป็นลูกหลานของเยโฮซาฟัทผู้ที่แสวงหาพระยาห์เวห์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา" แล้วไม่มีใครในครอบครัวของอาหัสยาห์ที่จะมีอำนาจเพียงพอที่จะรักษาอาณาจักรยูดาห์ไว้ได้อีก

ราชินีอาธาเลียห์
(2 พกษ. 11:1-3)

10 เมื่อนางอาธาเลียห์ที่เป็นแม่ของอาหัสยาห์เห็นว่าลูกชายของนางตายแล้ว นางจึงฆ่าลูก ๆ ของกษัตริย์ทั้งหมดในยูดาห์ 11 แต่เยโฮชาเบอาทลูกสาวของกษัตริย์เยโฮรัมแอบอุ้มโยอาชลูกชายของอาหัสยาห์ออกไปจากเจิวชายทั้งหลายที่กำลังจะถูกฆ่า และนางได้ซ่อนตัวโยอาชกับพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องนอนห้องหนึ่ง เยโฮชาเบอาทเป็นลูกสาวของกษัตริย์เยโฮรัม และเป็นเมียของนักบวชเยโฮยาดา และนางก็ยังเป็นน้องสาวของอาหัสยาห์ นางซ่อนเด็กคนนั้นไว้จากนางอาธาเลียห์ นางอาธาเลียห์จึงไม่สามารถฆ่าโยอาชได้ 12 โยอาชยังคงซ่อนตัวอยู่กับพวกเขาในวิหารของพระเจ้าเป็นเวลาหกปี ในขณะที่นางอาธาเลียห์ปกครองแผ่นดินอยู่

นักบวชเยโฮยาดากับกษัตริย์โยอาช
(2 พกษ. 11:4-21)

23 ในปีที่เจ็ด นักบวชเยโฮยาดาได้แสดงความแข็งแกร่งของเขา เขาทำข้อตกลงกับพวกนายร้อยทั้งหลาย คือ อาซาริยาห์ลูกชายของเยโฮรัม อิซมาเอลลูกชายของเยโฮธานัน อาซาริยาห์ลูกชายของโอเบด มาอาเสอาห์ลูกชายของอาดาياهو และเอลีซาฟัทลูกชายของคีรี 2 พวกเขาไปทั่วทั้งยูดาห์ และไปรวบรวมชาวเลวีและพวกผู้นำครอบครัวชาวอิสราเอลมาจากทุกเมือง เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเยรูซาเล็ม 3 คนที่มาชุมนุมทั้งหมดได้ให้คำมั่นสัญญากับกษัตริย์ที่วิหารของพระเจ้า

เยโฮยาดาพูดกับพวกเขาว่า "ลูกชายของกษัตริย์จะต้องครองบัลลังก์เหมือนที่พระยาห์เวห์ได้สัญญาไว้เกี่ยวกับพวกคุณหลานของดาวิด 4 ต่อไปนี่คือสิ่งที่พวกท่านจะต้องทำ หนึ่งในสามของพวกท่านที่เป็นนักบวชและชาวเลวีที่กำลังอยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนาจะต้องเฝ้าดูแลอยู่ที่ประตูทั้งหลาย 5 อีกหนึ่งในสามของพวกท่านให้เฝ้าอยู่ที่วังกษัตริย์ และอีกหนึ่งในสามที่เหลือให้เฝ้าอยู่ตรงประตูสุสาน และคนอื่น ๆ ที่เหลือจะต้องอยู่ที่ลานของวิหารของพระยาห์เวห์ 6 ห้ามใครเข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ ยกเว้นพวกนักบวชและชาวเลวีที่อยู่เฝ้า พวกเขาได้รับอนุญาตให้เข้าไปได้ เพราะว่าพวกเขาบริสุทธิ์ แต่คนอื่น ๆ ต้องคอยเฝ้าตามจุดที่พระยาห์เวห์ได้มอบหมายให้พวกเขาอยู่ 7 พวกชาวเลวีต้องอยู่ใกล้กษัตริย์ ทุกคนจะต้องมีอาวุธอยู่ในมือ ใครก็ตามที่นุกรูกรเข้าไปในวิหารจะต้องถูกฆ่า อยู่ใกล้กับกษัตริย์ไว้ ไม่ว่าเขาจะไปที่ไหนก็ตาม"

8 พวกชาวเลวีและคนของยูดาห์ทั้งหมดทำตามคำสั่งของนักบวชเยโฮยาดา แต่ละคนพาคนของเขา มาคือทั้งพวกที่อยู่เฝ้าในวันหยุดทางศาสนา และพวกที่กำลังจะออกเฝ้า เพราะนักบวชเยโฮยาดาไม่ปล่อยให้ใครว่างเลย 9 แล้วเขาก็มอบทองคำกับโล่ใหญ่และโล่เล็กที่เคยเป็นของกษัตริย์ดาวิด ที่เก็บอยู่ในวิหารของพระเจ้าให้กับพวกนายร้อย 10 เขาได้วางกำลังคนทั้งหมดประจำที่แต่ละคนถืออาวุธพร้อมมือ เฝ้าอยู่รอบๆตัวกษัตริย์ ใกล้กับแท่นบูชาและวิหาร ตั้งแต่ทิศใต้จดทิศเหนือของวิหาร 11 เยโฮยาดากับพวกลูกชายของเขานำตัวโยอาชลูกชายของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎไว้บนหัวของโยอาช พวกเขามอบสำเนาข้อตกลง † ให้กับกษัตริย์ และประกาศให้โยอาชเป็นกษัตริย์ พวกเขาเจิมแต่งตั้งโยอาชและตะโกนออกมาว่า "ขอให้กษัตริย์จงเจริญ"

12 เมื่อนางอาธาเลียห์ได้ยินเสียงอีกที่กของประชาชนที่กำลังร้องและให้ร้องให้กับกษัตริย์ นางออกไปหาพวกเขาที่วิหารของพระยาห์เวห์ 13 นางมองออกไปและเห็นกษัตริย์องค์นั้นยืนอยู่ข้างเสา

† อาหัสยาห์ สะกดได้อีกอย่างหนึ่งคือ "เยโฮอาหาส" †† อาหัสยาห์ สะกดได้อีกอย่างหนึ่งคือ "เยโฮอาหาส" ดูใน 2 พงศาวดาร 21:17 † อาหัสยาห์... กษัตริย์ สำเนาฉบับบางฉบับเขียนว่า "42 ปี" ใน 2 พกษ. กษัตริย์ 8:26 พูดว่า อาหัสยาห์มีอายุ 22 ปีเมื่อเขาเริ่มปกครอง

†† สำเนาข้อตกลง อาจหมายถึง สำเนาฎของโมเสส ดูได้จากเฉลยธรรมบัญญัติ 17:18 หรือ อาจจะมีข้อตกลงพิเศษระหว่างพระเจ้ากับกษัตริย์ ดูได้จาก 1 ซามูเอล 10:25; 2 พกษ. กษัตริย์ 11:17 หรือ อาจจะมีเงื่อนไขเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง ที่เป็นเครื่องหมายของการเป็นกษัตริย์

ของเขาที่ทางเข้า มีพวกเจ้าหน้าที่และคนเฝ้าประตูอยู่ข้างๆ กษัตริย์ และประชาชนทั้งหมดบนแผ่นดินนั้นก็กำลังสนุกสนาน รื่นเริงและเป่าแตรกัน พวกนักร้องกับนักดนตรีก็กำลังร้องนำบทสรรเสริญ นางอาธาเลียห์จึงนึกเสียดใจของนางออก[†] และตะโกนว่า "พวกทรยศ พวกทรยศ"

¹⁴ นักบวชเยโฮยาดาได้ส่งพวกนายร้อยที่ดูแลกองทัพ เขาพูดกับพวกนั้นว่า "นำตัวนางออกไปจากท่ามกลางกองทัพและฆ่าทุกคนที่ติดตามนาง" เพราะนักบวชพูดว่า "อย่าฆ่านางในวิหารของพระยาห์เวห์"¹⁵ ดังนั้น พวกเขายิ่งจับตัวนางไว้ได้ ตอนที่นางวิ่งไปถึงทางเข้าของประตูมา ในเขตวัง พวกเขายึดนางและฆ่านางที่นั่น

¹⁶ แล้วเยโฮยาดาก็ได้ทำสัญญาว่า เขาและประชาชนทั้งหมด รวมทั้งกษัตริย์จะเป็นประชาชนของพระยาห์เวห์¹⁷ ประชาชนทั้งหมดไปที่วิหารของพระบาอัลและโรมันทั้ง พวกเขาทบพวกแท่นบูชา และรูปเคารพทั้งหลาย และฆ่ามีทธานที่เป็นนักบวชของพระบาอัลที่หน้าแท่นบูชาเหล่านั้น

¹⁸ แล้วเยโฮยาดาได้ตั้งให้นักบวชชาวเลวีดูแลวิหารของพระยาห์เวห์ ตามที่ดาวิดเคยมอบหมายงานนี้ให้กับพวกเขาทำ พวกนี้จะต้องถวายเครื่องเผาบูชาทั้งตัว ให้กับพระยาห์เวห์ ตามกฎของโมเสส ด้วยใจซื่อซื่อและร้องเพลงตามที่ดาวิดได้สั่งไว้¹⁹ เยโฮยาดายังจัดเวรยามไว้เฝ้าประตูต่างๆของวิหารของพระยาห์เวห์ เพื่อป้องกันไม่ให้คนที่ไม่บริสุทธิ์เข้ามาในวิหาร

²⁰ เยโฮยาดาพาพวกนายร้อย พวกขุนนาง พวกผู้ปกครองประชาชนและประชาชนของดินแดนนี้ทั้งหมดรวมทั้งกษัตริย์ลงมา จากวิหารของพระยาห์เวห์ พวกเขาเข้าไปในวังผ่านทางประตูด้านบนและให้กษัตริย์นั่งบนบัลลังก์²¹ และประชาชนทั้งหมดของแผ่นดินต่างก็รื่นเริงยินดีกัน เมืองทั้งเมืองก็สงบสุขเพราะนางอาธาเลียห์ถูกฆ่าตายด้วยดาบแล้ว

กษัตริย์โยอาชซ่อมแซมวิหาร

(2 พงศ. 11:21-12:21)

24 โยอาชมีอายุเจ็ดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสี่สิบปี แม่ของเขาชื่อวาซีบียาห์ นางมาจากเบเออร์เซบา² ตลอดชีวิตของนักบวชเยโฮยาดา เขาทำในสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์³ เยโฮยาดาเลือกเมียสองคนให้กับโยอาช และโยอาชก็มีลูกชายลูกสาวมากมาย

⁴ ต่อมาภายหลัง โยอาชตัดสินใจที่จะซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์⁵ เขาเรียกพวกนักบวชกับชาวเลวีมาชุมนุมกันและพูดกับพวกเขาว่า "ไปตามเมืองต่างๆของยูดาห์และไปรวบรวมเงินที่ชาวอิสราเอลทั้งหมดต้องจ่ายเป็นประจำทุกปี เพื่อที่จะนำมาซ่อมแซมวิหารของพระเจ้าของพวกท่าน ให้ไปเดี๋ยวนี้" แต่พวกชาวเลวีไม่ยอมทำในทันที

⁶ กษัตริย์จึงเรียกตัวเยโฮยาดาที่เป็นหัวหน้านักบวชมาและพูดกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงไม่สั่งให้พวกชาวเลวีไปนำเงินภาษีจากยูดาห์และเยรูซาเล็มมา เป็นภาษีที่โมเสสผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ได้กำหนดไว้ให้กับชุมชนอิสราเอล เพื่อใช้สำหรับเต็นท์ที่เก็บข้อตกลง"

⁷ ในอดีต พวกลูกชายของนางอาธาเลียห์หญิงชั่ว ได้บุกเข้าไปในวิหารของพระเจ้า และได้ชนเอาข้าวของเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นไปใช้กับพระบาอัล

⁸ กษัตริย์สั่งให้ทำหีบขึ้นมาใบหนึ่ง และให้นำมันไปวางไว้ที่ด้านนอกตรงประตูของวิหารของพระยาห์เวห์⁹ แล้วพวกเลวีก็ไปวางประกาศไปทั่วทั้งยูดาห์และเยรูซาเล็ม ให้พวกเขาเอาเงินภาษีมาให้กับพระยาห์เวห์ เงินภาษีนี้เป็นสิ่งที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าเคยเรียกจากราชอิสราเอลในช่วงที่พวกเขาอยู่ในทะเลทราย¹⁰ พวกเจ้าหน้าที่และประชาชนทั้งหมด ต่างนำเงินของพวกเขา

มาให้ด้วยความเต็มใจ พวกเขาใส่เงินเหล่านั้นไว้ในหีบใบนั้นจนเต็ม¹¹ เมื่อพวกเขาเห็นว่าหีบมาให้พวกเขาเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ และพวกเขาเห็นว่าเงินอยู่เต็มแล้ว เลขานุการของกษัตริย์และเจ้าหน้าที่ของหัวหน้านักบวช ก็จะเข้ามาและเอาเงินออกจากหีบ และนำหีบนั้นกลับไปไว้ที่เดิมอีกครั้ง พวกเขาทำอย่างนี้เป็นประจำและรวบรวมเงินได้เป็นจำนวนมาก¹² กษัตริย์และเยโฮยาดาเอาเงินนี้ไปจ่ายให้กับพวกคนที่ทำงานให้กับวิหารของพระยาห์เวห์ พวกเขาจ้างพวกช่างก่อสร้างและช่างไม้ และยังจ้างพวกคนงานที่ชำนาญเกี่ยวกับเหล็กและทองสัมฤทธิ์ให้มาซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์

¹³ พวกคนที่ทำงานล้วนแต่เป็นคนซื่อสัตย์ และการซ่อมแซมก้าวหน้าไปเรื่อยๆด้วยฝีมือของพวกเขา พวกเขาสร้างวิหารของพระเจ้าขึ้นใหม่อีกครั้ง ตามแบบเดิมและทำให้มันมั่นคงแข็งแรงขึ้น¹⁴ เมื่อพวกเขาทำเสร็จหมดแล้ว ก็นำเงินที่เหลือไปให้กับกษัตริย์และเยโฮยาดา พวกเขาเอาเงินนั้นไปทำเครื่องใช้สำหรับวิหารของพระยาห์เวห์ เป็นเครื่องใช้สำหรับงานรับใช้ และสำหรับเครื่องเผาบูชา พวกเขายังทำถ้วยและสิ่งอื่นๆจากทองคำและเงินตลอดระยะเวลาที่เยโฮยาดายังมีชีวิตอยู่ มีการถวายเครื่องเผาบูชาในวิหารของพระยาห์เวห์เป็นประจำ

¹⁵ ต่อมาเยโฮยาดาแก่ตัวลง และตายไปในขณะที่มีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี¹⁶ เป็นเพราะความดีที่เขาทำไปในอิสราเอลเพื่อพระเจ้าและวิหารของพระองค์ ศพของเขาจึงถูกฝังไว้กับพวกกษัตริย์ในเมืองของดาวิด

โยอาชหลงไปจากพระยาห์เวห์

¹⁷ ภายหลังที่เยโฮยาดาตายไปแล้ว พวกเจ้าหน้าที่ของยูดาห์ได้มากับกราบต่อกษัตริย์ และกษัตริย์ก็ฟังพวกเขา¹⁸ พวกเขาละทิ้งวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา และหันไปสักการบูชาพวกเสาของพระอาเซอร์ธา และรูปเคารพทั้งหลาย เป็นเพราะความผิดใจของพวกเขา ความโกรธของพระเจ้าจึงลงมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม¹⁹ ถึงแม้พระยาห์เวห์ได้ส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้ามาให้กับประชาชน เพื่อที่จะชักนำพวกเขา กลับมาหาพระองค์ และถึงแม้พวกผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้นจะต่อว่าพวกเขาแล้วก็ตาม แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง

²⁰ แล้วพระวิญญาณของพระเจาก็มาสถิตกับเศคาริยาห์ลูกชายของนักบวชเยโฮยาดา เขายืนอยู่ต่อหน้าประชาชนและพูดว่า "นี่คือสิ่งที่พระเจ้าพูด 'ทำไมพวกเจ้าจึงไม่เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระยาห์เวห์ พวกเจ้าจะไม่รุ่งเรืองอีกต่อไป เพราะพวกเจ้าละทิ้งพระยาห์เวห์ พระองค์ก็จะละทิ้งพวกเจ้าเหมือนกัน'"

²¹ แต่ประชาชนวางแผนต่อต้านเศคาริยาห์ และกษัตริย์สั่งให้ประชาชนเอาหินขว้างเขาจนตายที่ลานของวิหารของพระยาห์เวห์²² กษัตริย์โยอาชลืมนุญคุณที่เยโฮยาดาพ่อของเศคาริยาห์เคยมีต่อเขา และได้ฆ่าลูกชายของเยโฮยาดาตาย เมื่อเขาใกล้จะขาดใจตายนั้น เขาพูดว่า "ขอให้พระยาห์เวห์เห็นสิ่งนี้และลงโทษเจ้าด้วย"

²³ ในช่วงปลายปี กองทัพของชาวอาร์มัยยกมาสู้รบกับโยอาช พวกคนนบูกเข้ายูดาห์และเยรูซาเล็มและฆ่าพวกผู้นำทั้งหมดของประชาชน ชาวอาร์มัยสังหารของที่ยึดมาได้กลับไปให้กับกษัตริย์ของพวกเขาในดามัสกัส²⁴ ถึงแม้ว่ากองทัพของชาวอาร์มัยจะยกกันมาไม่มาก แต่พระยาห์เวห์ก็ทำให้กองทัพขนาดใหญ่ของโยอาชต้องตกไปอยู่ในกำมือของพวกอาร์มัย เพราะชาวยูดาห์ละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา คำตัดสินโทษได้ตกอยู่ที่โยอาช²⁵ เมื่อพวกชาวอาร์มัยถอยทัพไปแล้ว พวกเขา ก็ทิ้งโยอาชที่บาดเจ็บสาหัสไว้ พวกเจ้าหน้าที่ของโยอาชคบคิดกันทรยศเขา เพราะเขาได้ฆ่าลูกชายของนักบวชเยโฮยาดาตาย และคนพวกนั้นก็ฆ่าเขาตายบนเตียงของเขาเอง ศพของโยอาชถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด แต่ไม่ได้อยู่ในหลุมฝังศพของพวกกษัตริย์

[†] นึกเสียดใจของนางออก เป็นวิธีที่แสดงให้เห็นว่านางผิดหวังมาก

26 พวกคนที่รวมหัวกันต่อต้านเขา คือ ศาบาตลูกชายของนางซีเมอัททาวอัมโมน กับเยโฮชาบาคลูกชายของนางซิมริททาวอัมโมน 27 รายชื่อพวกลูกชายของโยอาช พวกคำพูดมากมายจากพระเจ้าที่ต่อต้านเขา และบันทึกการซ่อมแซมวิหารของพระเจ้า มีเขียนอยู่ในคำอธิบายในหนังสือพงศกษัตริย์ และอามาซียาห์ลูกชายของโยอาชก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อามาซียาห์ปกครองยูดาห์

(2 พกษ. 14:1-20)

25 อามาซียาห์มีอายุสี่สิบห้าปี ตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสี่สิบเก้าปี แม่ของเขามีชื่อว่า เยโฮัดดาน นางมาจากเมืองเยรูซาเล็ม 2 อามาซียาห์ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ แต่ไม่ได้ทำด้วยความจริงใจ 3 หลังจากทีอามาซียาห์ทำให้แผ่นดินมั่นคงเป็นปีกแผ่นแล้ว เขาได้ส่งพวกข้าราชการที่เคยฆ่ากษัตริย์ผู้เป็นพ่อของเขา 4 แต่เขาไม่ได้ฆ่าพวกลูกชายของคนเหล่านั้น เขาทำตามกฎที่เขียนไว้ในหนังสือของโมเสส ที่พระยาห์เวห์สั่งไว้ว่า “อย่าประหารพ่อแม่เพราะสิ่งที่ลูกๆ เขาทำ และอย่าประหารลูกๆ เพราะสิ่งที่พ่อแม่เขาทำ แต่ให้ประหารคนสำหรับบาปของเขาเองเท่านั้น” †

5 อามาซียาห์เรียกประชุมชาวยูดาห์ เขาได้จัดหมวดหมู่พวกเขาตามครอบครัว และตั้งพวกนายพันนายร้อยให้ดูแลหมวดหมู่เหล่านั้น พวกผู้นำมีหน้าที่ดูแลพวกทหารทั้งหมดที่มาจากเผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามิน เขาเกณฑ์คนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ซึ่งมีจำนวนสามแสนคน ที่พร้อมที่จะออกศึกพร้อมหอกและโล่ 6 อามาซียาห์ยังจ้างนักรบอีกหนึ่งแสนคนมาจากอิสราเอลด้วยเงินหนักประมาณสามตันครึ่ง 7 แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาหาเขาและพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ อย่าให้กองทัพอิสราเอลเหล่านี้ไปกับท่าน เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่กับชาวอิสราเอล และไม่ได้อยู่กับประชาชนของเอฟราอิม 8 ถึงแม้ว่าท่านจะออกไปสู้รบอย่างกล้าหาญ พระเจ้าก็จะทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะพระเจ้ามีฤทธิ์อำนาจที่จะช่วยเหลือท่านหรือจะทำให้ท่านพ่ายแพ้ก็ได้” 9 อามาซียาห์ถามคนของพระเจ้าคนนั้นว่า “แล้วเงินสามตันครึ่งที่เราได้จ่ายให้กับพวกกองทัพของชาวอิสราเอลไปแล้วล่ะ” คนของพระเจ้าตอบว่า “พระยาห์เวห์จะให้ท่านมากกว่านี้อีก”

10 อามาซียาห์จึงไล่กองทัพที่มาจากเอฟราอิมกลับบ้านไป พวกเขาโกรธชาวยูดาห์มากและกลับบ้านไปด้วยความเคียดแค้น 11 แล้วอามาซียาห์ก็แข็งแรงขึ้นและนำกองทัพของเขาไปที่หุบเขาเกลือ เขาฆ่าคนของเสอีร์ไปหนึ่งหมื่นคน 12 กองทัพของยูดาห์จับเป็นคนเสอีร์ได้หนึ่งหมื่นคน และนำตัวพวกเขาขึ้นไปบนหน้าผาและโยนพวกเขาลงมา เพื่อให้ร่างกายของพวกเขาแตกเป็นชิ้นๆ

13 ในเวลาเดียวกันนั้น กองทัพของอิสราเอลที่อามาซียาห์ไล่กลับไป และไม่ยอมให้มีส่วนร่วมในการรบครั้งนี้ ได้เข้าบุกกรุกเมืองต่างๆของชาวยูดาห์ ตั้งแต่สะมาเรียไปจนถึงเบธโฮโรน พวกเขาฆ่าประชาชนตายไปสามพันคนและขนเอาข้าวของต่างๆไปเป็นจำนวนมาก

14 เมื่ออามาซียาห์กลับมาจากการฆ่าพวกชาวเอโดม †† เขาได้นำเอาพระทั้งหลายของประชาชนชาวเสอีร์กลับมาด้วย เขาตั้งพระเหล่านั้นขึ้นเป็นพระประจำตัวของเขา และกราบไหว้ และเผาเครื่องหอมบูชาให้กับพระเหล่านั้นด้วย 15 ความโกรธของพระยาห์เวห์ได้เผาผลาญต่ออามาซียาห์ พระองค์ได้ส่งผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งมาพบเขา และพูดว่า “ทำไมเจ้าถึงไปปรึกษากับพวกพระของประชาชนเหล่านี้ ที่แม้แต่ประชาชนของพวกเขาเอง ก็ยังช่วยให้พ้นจากเงื้อมมือของเจ้าไม่ได้เลย”

† อย่าประหารพ่อแม่ ... บาปของเขาเองเท่านั้น ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ 24:16 †† ชาวเอโดม ประชาชนของเอโดมหรือเสอีร์

16 ในขณะที่เขายังพูดอยู่ กษัตริย์พูดกับเขาว่า “นี่เราแต่งตั้งให้เจ้าเป็นที่ปรึกษาของเราหรือยังไง หุบปากเดี๋ยวนี้ ไม่อย่างนั้นเจ้าจะต้องตาย” ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นจึงเงียบ แต่แล้วก็พูดขึ้นมาว่า “เรารู้ว่าพระเจ้าตั้งใจจะทำลายท่านแล้ว เพราะท่านได้ทำสิ่งนี้ลงไปและไม่ยอมฟังคำแนะนำจากเรา”

17 แล้วอามาซียาห์ก็กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปรึกษากับพวกที่ปรึกษาและส่งคนไปหาเยโฮอาช กษัตริย์ของอิสราเอล ที่เป็นลูกชายของเยโฮอาชที่เป็นลูกชายของเยชู ข้อความนั้นทำให้เยโฮอาชว่า “มาสิ มาสู้กันซึ่งๆหน้า”

18 แต่กษัตริย์เยโฮอาชของอิสราเอล ตอบกษัตริย์อามาซียาห์ของยูดาห์ว่า “ต้นหนามต้นหนึ่งในเลบานอนได้ส่งข่าวมาถึงต้นสนซีดาร์ต้นหนึ่งในเลบานอนว่า ‘ให้ยกลูกสาวของเจ้าให้แต่งงานกับลูกชายของเรา’ แต่สัตว์ป่าตัวหนึ่งในเลบานอนผ่านมา และได้เหยียบย่ำต้นหนามต้นนั้นไป 19 เจ้าว่า ‘ข้าชนะเอโดม’ และตอนนี้ใจของเจ้าก็พองโตโอ้อวด แต่เดี๋ยวนี้ เจ้าควรจะอยู่กับบ้านดีกว่า จะหาเรื่องใส่ตัวไปทำไม เดียวทั้งตัวเจ้าและเผ่ายูดาห์จะล้มลงเปล่าๆ”

20 แต่อามาซียาห์ไม่ยอมฟัง เพราะพระเจ้าตั้งใจว่าจะมอบพวกเขาไว้ในมือของเยโฮอาช เพราะคนยูดาห์ไปติดตามพวกพระของคนเอโดม

21 ดังนั้นกษัตริย์เยโฮอาชแห่งอิสราเอลจึงได้ยกมาเผชิญหน้ากับกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ที่เบธเซเมชในยูดาห์ 22 ยูดาห์ก็พ่ายแพ้ต่ออิสราเอล และคนยูดาห์ต่างก็หนีกลับบ้านของตน 23 กษัตริย์เยโฮอาชแห่งอิสราเอลจับตัวกษัตริย์อามาซียาห์แห่งยูดาห์ได้ที่เบธเซเมช กษัตริย์อามาซียาห์เป็นลูกชายของโยอาช ซึ่งเป็นลูกชายของอาหัสยาห์ แล้วกษัตริย์เยโฮอาชนำตัวกษัตริย์แห่งยูดาห์ไปถึงเมืองเยรูซาเล็ม และทำลายกำแพงเมืองเยรูซาเล็มทิ้งไป ตั้งแต่ประตูเฟราอิมไปจนถึงประตูตรงหัวมุม รวมความยาวได้สี่ร้อยศอก 24 เยโฮอาชเอาทองคำและเงินรวมทั้งเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบอยู่ในวิหารของพระเจ้าซึ่งโอเบด-เอโดมดูแลอยู่ กับทรัพย์สมบัติและคนในวังหลายคนกลับไปสะมาเรียด้วย

25 หลังจากที่เยโฮอาชลูกชายของกษัตริย์เยโฮอาชแห่งอิสราเอลตายไปแล้ว อามาซียาห์ลูกชายของกษัตริย์โยอาชแห่งยูดาห์ก็มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสิบห้าปี 26 เหตุการณ์อื่นๆในยุคสมัยของอามาซียาห์ตั้งแต่เริ่มจนจบ ได้ถูกจดบันทึกไว้แล้วในหนังสือประวัติของพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล 27 ตั้งแต่เวลาที่อามาซียาห์หันเหไปจากพระยาห์เวห์ พวกประชาชนได้กบฏต่อเขาในเมืองเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ได้หลบหนีไปถึงเมืองลาคิช แต่คนเหล่านั้นได้ส่งคนตามล่าเขาถึงเมืองลาคิชและฆ่าเขาตายที่นั่น 28 และพวกเขาได้นำศพของอามาซียาห์กลับมากับม้า และนำมาฝังไว้กับบรรพบุรุษของเขาในเมืองของดาวิด

กษัตริย์อุสซียาห์ปกครองยูดาห์

(2 พกษ. 15:1-7)

26 แล้วประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ก็ยกอุสซียาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากอามาซียาห์พ่อของเขา ในขณะที่นั้นอุสซียาห์มีอายุสิบหกปี 2 อุสซียาห์สร้างเมืองเอลทซันใหม่และเอากลับคืนมาให้กับชาวยูดาห์ หลังจากทีอามาซียาห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาแล้ว

3 อุสซียาห์มีอายุสิบหกปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี แม่ของเขามีชื่อว่าเยโกลียาห์ นางมาจากเมืองเยรูซาเล็ม 4 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่อามาซียาห์พ่อของเขาทำ 5 เขาแสวงหาพระเจ้าตลอดระยะเวลาที่เศคาริยาห์ยังอยู่ เศคาริยาห์เป็นคนสั่งสอนให้เขาเกรงกลัวพระเจ้า ตราบเท่าที่เขายังแสวงหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าก็จะให้เขาประสบความสำเร็จ

6 อูสซียาห์ไปสู้รบกับพวกชาวฟิลิสเตีย และทำลายกำแพงของเมืองกัท เมืองยบเนห์และเมืองอชโดดลง แล้วเขาก็สร้างเมืองอีกหลายเมืองขึ้นใหม่ ใกล้ๆกับอชโดดและที่อื่นๆที่อยู่ท่ามกลางชาวฟิลิสเตีย 7 พระเจ้าได้ช่วยเหลือเขาต่อสู้กับชาวฟิลิสเตียและสู้กับพวกอาหรับซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บาอัลและสู้กับชาวเมอณี 8 พวกชาวอัมโมนส่งส่วยมาให้กับอูสซียาห์และชื่อเสียงของเขาก็แพร่กระจายไปไกลถึงชายแดนของประเทศอียิปต์ เพราะเขามีอำนาจเพิ่มขึ้นอย่างมาก

9 อูสซียาห์สร้างป้อมปราการขึ้นหลายแห่งในเมืองเยรูซาเล็ม ที่ตรงประตูมูม ที่ประตูหุบเขา และที่มุมกำแพงและทำให้พวกมันแข็งแรง 10 เขายังสร้างป้อมปราการอีกหลายแห่งในทะเลทราย และได้ขุดบ่อน้ำขึ้นอีกหลายแห่ง เพราะเขามีสติวิเสียงมากมายที่เชิงเขาและในที่ราบ เขามีคนมากมายที่ทำงานให้กับเขาอยู่ตามทุ่งนาของเขา และในสวนองุ่นตามเนินเขา และในแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เพราะเขาเป็นคนที่รักการทำเกษตร

11 อูสซียาห์มีกองทัพที่ได้รับการฝึกมาเป็นอย่างดี มีความพร้อมที่จะออกศึกเป็นหมวดหมู่ ตามที่เยอเอลที่เป็นเลขาและมาอาเสอาห์ที่เป็นเจ้าหน้าที่ได้เกณฑ์ไว้ พวกเขาอยู่ภายใต้การควบคุมของฮานันยาห์ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของกษัตริย์ 12 พวกผู้นำครอบครัวที่อยู่เหนือนักรบพวกนั้นมีจำนวนสองพันหกร้อยคน 13 กองทัพที่อยู่ภายใต้คำสั่งของพวกเขา มีสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ทุกคนล้วนได้รับการฝึกในการรบมาแล้ว เป็นกองกำลังที่มีพลังกำลังที่สามารถช่วยเหลือกษัตริย์จากศัตรูของเขาได้ 14 อูสซียาห์ได้จัดหาโล่ หอก หมวกเหล็ก เลื่อยเกาะ ธนูและสลิงสำหรับเหยียดก่อนหิน ไว้ให้กับกองทัพทั้งหมด 15 ในเยรูซาเล็ม เขาสร้างเครื่องกลไกที่ได้รับการออกแบบโดยพวกคนที่มีความชำนาญ เพื่อใช้ตามป้อมปราการและจุดป้องกันตามมุมต่างๆเพื่อใช้ยิงลูกศรและยิงก้อนหินขนาดใหญ่ ชื่อเสียงของเขาแพร่กระจายไปไกลและกว้างขวางมาก เพราะเขาได้รับความช่วยเหลืออย่างมากมายมหาศาลจนกระทั่งเขาเป็นคนที่เต็มไปด้วยอำนาจ

16 แต่หลังจากที่อูสซียาห์มีอำนาจมากขึ้น ความหยิ่งของเขาทำให้ตกต่ำลง เขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาและเข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์เพื่อไปเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาเครื่องหอม 17 นักบวชอาซาริยาห์กับพวกนักบวชที่กล้าหาญอีกแปดสิบคนของพระยาห์เวห์ตามอาซาริยาห์เข้าไป 18 พวกเขาขัดขวางกษัตริย์และพูดว่า “ท่านอูสซียาห์ ท่านทำไมถูกที่เผาเครื่องหอมให้กับพระยาห์เวห์เอง การเผาเครื่องหอมเป็นหน้าที่ของพวกนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรนผู้ที่ได้รับการอุทิศให้เผาเครื่องหอม ให้ออกจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ ออกไปเถิด เพราะท่านไม่เชื่อสัตย์และพระยาห์เวห์ พระเจ้าจะไม่ให้เกียรติท่านอีกต่อไป”

19 อูสซียาห์ซึ่งถือกระดางไฟอยู่ในมือโกรธ ในขณะที่เขากำลังโกรธพวกนักบวชที่อยู่ต่อหน้าเขาตรงหน้าแท่นบูชาเครื่องหอมในวิหารของพระยาห์เวห์นั้น หน้าผากของอูสซียาห์ก็เกิดเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงขึ้นมา 20 เมื่ออาซาริยาห์ที่เป็นหัวหน้านักบวชและพวกนักบวชคนอื่นมองดูอูสซียาห์ พวกเขาก็เห็นว่าเขาเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงที่หน้าผาก ดังนั้นพวกเขาจึงได้รับนำตัวอูสซียาห์ออกมา ซึ่งจริงๆแล้วตัวเขาเองก็ตั้งใจที่จะออกมาอยู่แล้ว เพราะพระยาห์เวห์ได้ลงโทษเขาแล้ว 21 กษัตริย์อูสซียาห์กลายเป็นคนโรคผิวหนังร้ายแรงตราบนานตาย เขาอาศัยอยู่ในวังที่แยกออกมาต่างหากสำหรับคนที่ป่วยโรคผิวหนังร้ายแรง และถูกห้ามไม่ให้เข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ โยธามลูกชายของเขาทำหน้าที่ในวังและปกครองประชาชนในแผ่นดินนั้นแทนเขา

22 เหตุการณ์อื่นในสมัยของอูสซียาห์ตั้งแต่ต้นจนจบ อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าลูกชายของอามอสได้จดบันทึกไว้แล้ว 23 อูสซียาห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและถูกฝังไว้ในทุ่งนาใกล้ๆกับหลุมฝังศพของพวกกษัตริย์ เพราะประชาชนพูดว่า “เขาเป็น

โรคผิวหนังร้ายแรง” และโยธามลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์โยธามปกครองยูดาห์ (2 พกษ. 15:32-38)

27 โยธามมีอายุสี่สิบห้าปีตอนที่เขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาสิบหกปี แม้ของเขามีชื่อว่าเยรูซา นางเป็นลูกสาวของศาคโค 2 โยธามทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่อูสซียาห์พ่อของเขาทำ แต่ก็ไม่เหมือนพ่อของเขาทั้งหมด คือเขาไม่ได้ล่องลำเข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ แต่ประชาชนก็ยังคงทำผิดอยู่เหมือนเดิม 3 โยธามสร้างประตูด้านบนของวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นใหม่ และได้ทำการก่อสร้างมากมายที่กำแพงตรงเนินเขาโอเฟล 4 เขาสร้างเมืองหลายเมืองในแถบเนินเขาของยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่า 5 โยธามทำสงครามกับกษัตริย์ของพวกอัมโมนและสามารถเอาชนะพวกมันได้ในนั้น ชาวอัมโมนได้จ่ายเงินหนักประมาณสามตันครึ่ง แป้งสาลีและข้าวบาร์เลย์อย่างละสองล้านสองแสนลิตร ให้กับกษัตริย์โยธาม พวกอัมโมนได้นำสิ่งของจำนวนเดียวกันนี้มาให้เขอีกในปีที่สองและปีที่สาม 6 โยธามมีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆเพราะเขาเดินอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาอย่างซื่อสัตย์มั่นคง 7 เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของโยธาม รวมทั้งพวกสงครามและสิ่งต่างๆที่เขาทำ ได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือของพงศกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ 8 เขามีอายุสี่สิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์และครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบหกปี 9 โยธามตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขาและศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองของดาวิด และอาหัสลูกชายของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเขา

กษัตริย์อาหัสปกครองยูดาห์ (2 พกษ. 16:1-20)

28 อาหัสมีอายุสี่สิบปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบหกปี เขาไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของเขา เขาไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ 2 อาหัสเจริญรอยตามพวกกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล และยังหล่อพวกรูปเคารพขึ้นมา เพื่อสักการบูชาพระบาอัลด้วย 3 เขาเผาเครื่องบูชาในหุบเขาเบนอินโนม และเอาพวกลูกชายของเขาไปเผาไฟเป็นเครื่องบูชา เลียนแบบการกระทำอันน่าขยะแขยงของพวกชนชาติทั้งหลาย ที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปตอนที่อิสราเอลย้ายเข้ามาอยู่ 4 อาหัสถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมตามสถานนมัสการต่างๆตามยอดเขาและใต้ต้นไม้ปร่มทั้งหลาย

5 ดังนั้นพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา จึงมอบเขาไว้ในกำมือของกษัตริย์ชาวอารัม พวกชาวอารัมเอาชนะเขาและกวาดต้อนประชาชนจำนวนมากไปเป็นเชลยในเมืองดามัสกัส พระเจ้ายังมอบอาหัสให้ไปตกอยู่ในกำมือของกษัตริย์เปคาห์แห่งอิสราเอล ซึ่งได้ลงมือฆ่าคนของเขามากมาย 6 เปคาร์ลูกชายของเรมาลียาห์และกองทัพของเขาฆ่าทหารยูดาห์ตายไปหนึ่งแสนสองหมื่นคนในวันเดียว เพราะยูดาห์ละทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา 7 ศิครีนกรับผู้กล้าชาวเอเฟราอิมเข้ามาอาสาหาลูกชายของกษัตริย์อาหัส รวมทั้งอัสรีคัมที่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลคลัง กับเอลคานาห์ที่เป็นใหญ่รองลงมาจากกษัตริย์อาหัส

8 กองทัพอิสราเอลจับตัวญาติพี่น้องของเขาเองที่อาศัยอยู่ในยูดาห์ไว้เป็นจำนวนสองแสนคน มีทั้งผู้หญิง ลูกชายลูกสาวและยังขนเอาข้าวของจำนวนมากมายกกลับไปยังเมืองสะมาเรีย 9

+ สองล้านสองแสนลิตร หรือแปลตรงๆได้ว่า “หนึ่งหมื่นโคระ” ++ หุบเขาเบนอินโนม คือหุบเขาแห่งอินโนม ตั้งอยู่ทางทิศใต้และตะวันตกของเมืองเยรูซาเล็ม มีเด็กทารกและเด็กหนุ่มหลายคนถูกเผาที่หุบเขาแห่งนี้เพื่อให้เป็นเครื่องสังเวียงแก่พวกพระที่ยืมเท็จ

เมื่อกองทัพอิสราเอลกลับมาที่สะมาเรีย ก็มีผู้พูดแทนพระยาห์เวห์คนหนึ่งชื่อโอเต็ดออกมาพบกับพวกเขาและพูดว่า “เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกท่านนับถือ โกรธชาวยูดาห์มาก พระองค์จึงได้มอบพวกยูดาห์ไว้ในกำมือของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับสังหารหมู่พวกเขาด้วยความเคียดแค้นที่ไปถึงสวรรค์¹⁰ และตอนนี้พวกท่านยังกะจะเอาพวกผู้ชาย ผู้หญิง ชาวยูดาห์และเยรูซาเล็มมาเป็นทาสของพวกท่านอีก อย่างนี้ ตัวพวกท่านเองไม่ใช่หรือที่กำลังทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน¹¹ ตอนนี้ฟังเราให้ดี ให้ส่งพวกพี่น้องเหล่านี้ของท่านที่ท่านได้จับมาเป็นเชลยกลับมาของพวกเราไปเถิด เพราะความโกรธที่ดุเดือดของพระยาห์เวห์กำลังอยู่เหนือพวกท่านแล้ว”

¹² แล้วพวกผู้นำในเอฟราอิมบางคน เช่น อาซาริยาห์ลูกชายของโยฮานัน เบเรคิยาห์ลูกชายของเมซิลเลโมท เยอัสคิยาห์ลูกชายของซัลลุม และอามาสาลูกชายของหัดลีย ได้เข้ามาขวางกองทัพที่เพิ่งกลับมาจากสงคราม¹³ พวกเขาพูดว่า “พวกท่านต้องไม่เอาเชลยพวกนี้มาที่นี่ ไม่อย่างนั้นพวกเราจะทำผิดต่อหน้าพระยาห์เวห์ หรือพวกท่านกะจะเพิ่มความผิดบาปของเราให้มากยิ่งขึ้นไปอีกหรือ เพราะความผิดของพวกเราตอนนี้ก็ยิ่งใหญ่อยู่แล้ว และความโกรธอันดุเดือดของพระองค์กำลังอยู่เหนือชนชาติอิสราเอล”

¹⁴ ดังนั้นพวกทหารจึงปล่อยพวกเชลย และคืนของที่ยึดมาได้ ต่อหน้าพวกเจ้าหน้าที่และคนที่มาชุมนุมกันทั้งหมด¹⁵ ผู้นำทั้งสี่คนนี้พาพวกเชลยไป และเอาเสื้อผ้าที่ทหารอิสราเอลยึดมานอนมาให้กับพวกเชลยทุกคนที่กำลังเปลือยกายอยู่ได้สวมใส่ พวกเขาหารองเท้าให้ รวมทั้งจัดหาอาหารและเครื่องดื่มมาให้กิน และยังเอาน้ำมันมาทารักษาบาดแผลให้กับพวกเขาด้วย เชลยที่ร่างกายอ่อนแอก็ให้ขี่ลาไป แล้วพวกเขา ก็พาคนเหล่านี้กลับไปยังบ้านของพวกเขาที่เยรีโค ซึ่งเป็นเมืองแห่งต้นปาล์ม แล้วผู้นำทั้งสี่คนนี้ก็กลับสะมาเรีย

¹⁶ ในเวลาเดียวกันนั้น พวกชาวเอโดมมาโจมตียูดาห์อีกและกวาดต้อนเชลยไป ดังนั้น กษัตริย์อาหัสจึงได้ไปขอความช่วยเหลือจากกษัตริย์อัสซีเรีย¹⁸ พวกชาวฟิลิสเตียโจมตีเมืองต่างๆที่ตั้งอยู่แถบเชิงเขาและในเนเกบของยูดาห์ พวกเขายึดเมืองเบธเซเมช เมืองอัยยวลอน เมืองเกเดโรท เมืองโสโค เมืองทิมนาห์และกิมโซ รวมทั้งหมู่บ้านที่อยู่รอบๆเมืองเหล่านั้นไว้¹⁹ พระยาห์เวห์ทำให้ยูดาห์ต้องเจอกับปัญหา เพราะกษัตริย์อาหัสของยูดาห์เป็นต้นเหตุ เพราะเขาส่งเสริมความชั่วร้ายในยูดาห์และไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์²⁰ กษัตริย์ทิกลัท-ปิลเนสอร์แห่งอัสซีเรียมาหา กษัตริย์อาหัส แต่ไม่ได้มาช่วยกษัตริย์อาหัสหรอก แต่มาสร้างปัญหาให้²¹ อาหัสเอาของมีค่าจากวิหารของพระยาห์เวห์จากวังกษัตริย์ และจากพวกเจ้าชาย และนำมาไปให้กับกษัตริย์อัสซีเรีย แต่มันก็ไม่ได้ให้ความช่วยเหลืออะไรมาให้เขาเลย

²² ในช่วงที่กษัตริย์อาหัสเจอกับปัญหาความยุ่งยากนั้น กษัตริย์อาหัสกลับยังไม่ซื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์²³ เขาถวายเครื่องบูชาให้แก่พวกพระของดามัสกัสที่อาซนนะเขา เพราะกษัตริย์อาหัสคิดว่า “เป็นเพราะพวกพระเหล่านี้ได้ช่วยเหลือกษัตริย์ของพวกอารัม เราจะได้ถวายเครื่องสัตวบูชาให้กับพวกพระเหล่านี้ เพื่อพระเหล่านี้จะได้มาช่วยเหลือเราด้วย” แต่พระพวกนั้นก็กลับทำให้เขาและชนชาติอิสราเอลทั้งหมดล้มจม

²⁴ อาหัสได้รวบรวมข้าวของเครื่องใช้ในวิหารของพระเจ้าและขุนพวกมันออกมาหมด เขาปิดประตูวิหารของพระยาห์เวห์ และตั้งแท่นบูชาขึ้นตามหัวมุมถนนทุกเส้นในเมืองเยรูซาเล็ม²⁵ ในทุกๆเมืองของยูดาห์ เขาก็สร้างสถานที่นมัสการไว้มากมาย เพื่อเผาเครื่องสัตวบูชาให้กับพระอื่นๆซึ่งเป็นการยั่วความโกรธของพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา

²⁶ เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของกษัตริย์อาหัส และการกระทำทั้งหมดของเขา ตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล²⁷ อาหัสตายไปอยู่กับบรรพบุรุษ

ของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม แต่ไม่ได้รวมอยู่ในหลุมฝังศพของบรรดา กษัตริย์แห่งอิสราเอล แล้วเฮเซคิยาห์ลูกของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์เฮเซคิยาห์ปกครองยูดาห์

(2 พงศ. 18:1-3)

29 เฮเซคิยาห์มีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี แม่ของเขาชื่อว่าอาบิยาห์เป็นลูกสาวของเศคาริยาห์² เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์เหมือนกับที่ดาวิดบรรพบุรุษของเขาทำ³ ในเดือนที่หนึ่งของปีแรกที่เฮเซคิยาห์ขึ้นครองบัลลังก์ เขาเปิดประตูทั้งหลายของวิหารของพระยาห์เวห์ และซ่อมแซมประตูเหล่านั้น⁴ เขาเรียกพวกนักบวชและชาวเลวีให้มาชุมนุมกันที่ลานด้านตะวันออก⁵ และพูดว่า “ชาวเลวี ฟังทางนี้ เติริยมตัวท่านและวิหารนี้ของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษท่านให้พร้อมสำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์ให้ย้ายพวกของที่เสื่อมเสียทั้งหมดออกไปจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์⁶ บรรพบุรุษของพวกเราไม่ซื่อสัตย์ พวกเราทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา และละทิ้งพระองค์ พวกเราหันหน้าหนีไปจากสถานที่ที่อยู่อาศัยของพระยาห์เวห์[†] และหันหลังให้กับพระองค์⁷ พวกเขายังปิดประตูทุกบานที่ระเบียงทางเดินและดับตะเกียงเหล่านั้นลง พวกเขาไม่ยอมเผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชา ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระเจ้าของอิสราเอล⁸ ดังนั้นความโกรธของพระยาห์เวห์จึงตกอยู่บนชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม พระองค์ทำให้พวกเขากลายเป็นสิ่งที่น่ากลัว น่าสยดสยอง และน่าเยาะเย้ย เหมือนกับที่พวกท่านเห็นแล้วด้วยตาของพวกท่านเอง⁹ นี่ก็เป็นเหตุที่บรรพบุรุษของพวกเรา ถึงได้ล้มตายลงด้วยดาบ และลูกชายลูกสาวและเมียของพวกเราถึงได้ถูกจับตัวไป¹⁰ ตอนนี้ เราตั้งใจที่จะทำสัญญา กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล เพื่อความโกรธอันดุเดือดของพระองค์จะได้หันเหไปจากพวกเรา¹¹ ลูกๆเอ๋ย อย่าได้เสียเวลาอีกเลย เพราะพระยาห์เวห์ได้เลือกพวกท่านให้มายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์และรับใช้พระองค์ คอยทำพิธีและเผาเครื่องหอมให้กับพระองค์”

¹² แล้วชาวเลวีเหล่านี้ก็เริ่มทำงาน

พวกที่มาจากชาวโคซาทคือ มาธาตลูกชายของอามาสัย และโยเอลลูกชายของอาซาริยาห์

พวกที่มาจากชาวเมรารีคือ คีซลูกชายของอับดี และอาซาริยาห์ลูกชายของเยฮาลเลเลล

พวกที่มาจากชาวเกอร์โซนคือ โยอาห์ลูกชายของคิมมาห์ และเอเดนลูกชายของโยอาห์

¹³ พวกที่เป็นลูกหลานของเอลิชาฟานคือ ซิมรีและเยอูเอล

พวกที่เป็นลูกหลานของอาสาฟคือเศคาริยาห์และมัทธิยานีห์

¹⁴ พวกที่เป็นลูกหลานของเฮมานคือเยฮิเอลและซิมเออี

พวกที่เป็นลูกหลานของเยดูธุนคือเซไมอาห์และอัสซีเอล

¹⁵ เมื่อพวกเขาเรียกชุมนุมพวกพี่น้องของเขา และได้เตรียมตัวเองให้พร้อมสำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว พวกเขาจึงเข้าไปชำระวิหารของพระยาห์เวห์ให้บริสุทธิ์ตามที่กษัตริย์ได้สั่งไว้ตามคำสั่งของพระยาห์เวห์¹⁶ พวกนักบวชได้เข้าไปข้างในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์เพื่อชำระให้มันบริสุทธิ์ พวกเขานำของทุกอย่างที่เป็นมลทินที่พวกเขาพบในวิหารของพระยาห์เวห์ออกไปไว้ที่ลานของวิหารของพระยาห์เวห์ แล้วพวกชาวเลวีได้ขนของเหล่านี้ไปที่หุบเขาซิดโรน¹⁷ พวกเลวีก็เริ่มเตรียมวิหารของพระยาห์เวห์สำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์ขึ้นในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง พอวันที่แปดของเดือนเดียวกัน พวกเลวีก็เตรียมมาจนถึงที่ระเบียงทางเดินของพระยาห์เวห์ และภายในอีกแปดวัน พวกเขาก็เตรียมวิหารของพระยาห์เวห์สำหรับการงานอันศักดิ์สิทธิ์ จนทุกอย่างเสร็จสิ้นลงในวันที่สิบหกของเดือนที่หนึ่ง

† สถานที่อยู่อาศัยของพระยาห์เวห์ อีกชื่อหนึ่งของวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

18 แล้วพวกเขาก็ไปเข้าพบกษัตริย์เฮเซคียาห์และรายงานว่ “พวกเราได้ทำวิหาร ของพระยาห์เวห์ทั้งหมดบริสุทธิแล้ว ทั้งแท่นบูชาสำหรับเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ทั้งหมด รวมทั้งโต๊ะสำหรับวางขนมปังศักดิ์สิทธิ์ กับเครื่องใช้ทั้งหมดของมัน 19 พวกเราได้จัดเตรียมและทำให้เครื่องใช้ทั้งหมดพร้อมสำหรับการทำงานอันศักดิ์สิทธิ์ เครื่องใช้เหล่านี้ กษัตริย์อาหัสได้ย้ายออกไป เพราะความไม่เชื่อสัตย์ของเขาต่อพระยาห์เวห์ในขณะที่เขาเป็นกษัตริย์อยู่นั้น ตอนนั้นพวกเราได้อาของเหล่านั้นกลับมาไว้ต่อหน้าแท่นบูชาของพระยาห์เวห์แล้ว”

20 เชาตรูของวันต่อมา กษัตริย์เฮเซคียาห์รวบรวมเจ้าหน้าที่ในเมือง แล้วพากันขึ้นไปทำวิหารของพระยาห์เวห์ 21 พวกเขาเห็นว่าตัวผู้เจ็ดตัว แกะตัวผู้เจ็ดตัว ลูกแกะตัวผู้เจ็ดตัวและแพะตัวผู้เจ็ดตัว ไปเป็นเครื่องบูชาชำระล้างสำหรับราชวงศ์นี้ สำหรับสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และสำหรับราชทูต กษัตริย์สั่งพวกนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรนให้บูชาสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ 22 ดังนั้นพวกเขาจึงฆ่าตัวผู้เหล่านั้น แล้วพวกนักบวชก็เอาเลือดของพวกมันมาสดใส่แท่นบูชา ต่อจากนั้น พวกเขาก็ฆ่าแกะตัวผู้ทั้งหมด และสดเลือดของพวกมันใส่แท่นบูชา แล้วพวกเขาก็ฆ่าลูกแกะตัวผู้แล้วสดเลือดของพวกมันใส่แท่นบูชา 23 ส่วนพวกแพะตัวผู้ที่เป็นเครื่องบูชาชำระล้างถูกนำไปไว้ต่อหน้ากษัตริย์และคนในที่ชุมนุม แล้วพวกเขาก็วางมือลงบนตัวพวกมัน 24 แล้วพวกนักบวชก็ฆ่าแพะเหล่านั้น และถวายเลือดของพวกมันบนแท่นบูชา เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนอิสราเอลทั้งหมด เพราะกษัตริย์ได้สั่งให้มีการเผาเครื่องบูชาและถวายเครื่องบูชาชำระล้างสำหรับชาวอิสราเอลทั้งหมด

25 เฮเซคียาห์ได้ให้ชาวเลวีอยู่ประจำในวิหารของพระยาห์เวห์ โดยให้ถือฉาบ พิณใหญ่และพิณเล็ก อย่างที่กษัตริย์ดาวิด กาดที่ เป็นคนของกษัตริย์ที่เห็นนิมิตได้ และนาธันผู้พูดแทนพระเจ้า ได้กำหนดไว้ คำสั่งนี้มาจากพระยาห์เวห์ที่ส่งผ่านทางผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหลายของพระองค์ 26 ดังนั้นพวกชาวเลวีจึงยืนอยู่พร้อมด้วยพวกเครื่องดนตรีของดาวิด และพวกนักบวชก็ถือแตรอยู่ 27 เฮเซคียาห์ออกคำสั่งให้ถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาเมื่อเริ่มเผา ก็เริ่มร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์ไปด้วย พร้อมๆกับการเป่าแตร และเล่นเครื่องดนตรีของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล 28 คนในที่ชุมนุมทั้งหมด ก็ก้มกราบนมัสการ ในขณะที่พวกนักร้องร้องเพลง และพวกคนเป่าแตรก็เป่าแตรไป ทุกอย่างนี้ดำเนินไปเรื่อยๆจนกระทั่งการเผาเครื่องเผาบูชาสิ้นสุดลง

29 เมื่อการบูชาเสร็จสิ้นลงแล้ว กษัตริย์และทุกคนก็คุกเข่าลงและนมัสการ 30 กษัตริย์เฮเซคียาห์กับพวกเจ้าหน้าที่ของเขาสั่งให้ชาวเลวีสรรเสริญพระยาห์เวห์ด้วยบทเพลงที่ดาวิดและอาสาฟผู้ที่เห็นนิมิตได้เขียนไว้ พวกเขากร้องเพลงสรรเสริญด้วยความดีใจและก้มหัวลงนมัสการ 31 แล้วเฮเซคียาห์พูดว่า “ตอนนั้นพระเจ้าได้อุทิศตัวให้กับพระยาห์เวห์แล้ว ให้นำพวกเครื่องสัตวบูชา และเครื่องบูชาขอบคุณ มาทำวิหารของพระยาห์เวห์กันเถิด” ดังนั้นคนในที่ชุมนุมจึงได้ถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาขอบคุณ และทุกคนต่างก็ถวายเครื่องเผาบูชาด้วยความเต็มใจ 32 เครื่องเผาบูชาที่คนในที่ชุมนุมนำมานั้น มีวัวตัวผู้เจ็ดสิบตัว แกะตัวผู้หนึ่งร้อยตัว และลูกแกะตัวผู้สองร้อยตัว ของเหล่านี้เป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระยาห์เวห์ 33 พวกสัตว์ที่ได้อุทิศให้เป็นเครื่องสัตวบูชาแล้วมีวัวตัวผู้หกร้อยตัว แกะกับแพะสามพันตัว 34 แต่มีนักบวชไม่เพียงพอที่จะมาช่วยกันถลกหนังของพวกเครื่องเผาบูชา ดังนั้น พวกญาติเจ็ดสิบผู้ที่เป็นผู้ชายจึงมาช่วยพวกเขาจนเสร็จงาน และจนกว่านักบวชคนอื่นจะชำระตัวเอง เพราะในการชำระตัวชาวเลวีจริงจึงยิ่งกว่าพวกนักบวช 35 มีเครื่องเผาบูชาอย่างสิ้นเหลือ และพวกไขมันของเครื่องสังสรรค์บูชา และเครื่องดื่มบูชาที่มากับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนั้นนางูรับใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์จึงได้รับการฟื้นฟูกลับมาอีกครั้ง 36 เฮเซคิ-

ยาห์กับประชาชนทั้งหมดต่างก็ดีใจมาก กับสิ่งที่พระเจ้าได้ทำให้กับประชาชนของพระองค์ เพราะมันสำเร็จลงอย่างรวดเร็ว

เฮเซคียาห์ฉลองเทศกาลปลดปล่อย

30 เฮเซคียาห์ส่งข่าวสารไปถึงชาวอิสราเอล และชาวยูดาห์ทั้งหมด และยังเขียนจดหมายไปถึงชาวเอฟราอิม และชาวมนัสเสห์ โดยเชิญพวกเขาให้มาทำวิหารของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อมาร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย ให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล 2 กษัตริย์กับพวกเจ้าหน้าที่ของเขา และคนในที่ชุมนุมทั้งหมดในเมืองเยรูซาเล็มตัดสินใจที่จะเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยในเดือนที่สอง 3 พวกเขาไม่สามารถเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยในเวลาปกติได้ เพราะมีนักบวชที่ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์แล้วไม่เพียงพอ และประชาชนก็ไม่ได้มาชุมนุมกันในเมืองเยรูซาเล็ม 4 ทั้งกษัตริย์และคนในที่ชุมนุมต่างเห็นดีด้วยกับแผนการนี้ 5 พวกเขาเล็งมติให้ประกาศไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเบเออร์เชบาไปจนถึงเมืองดาน เพื่อเรียกประชาชนให้มาที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อมาเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล มีประชาชนไม่กี่คนที่เคยเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยนี้มาก่อน ตามอย่างที่กฎได้สั่งไว้ 6 กษัตริย์สั่งให้คนส่งข่าวเดินทางไปที่ทั่วแผ่นดินอิสราเอลและยูดาห์ พร้อมๆกับจดหมายของกษัตริย์และพวกเจ้าหน้าที่ของเขา จดหมายนี้มีข้อความว่า

“ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหลาย กลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลเถิด พระองค์จะหันกลับมาหาพวกท่านที่ยังเหลืออยู่ และหลบหนีจากพวกกษัตริย์อัสซีเรีย 7 อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษและพวกพี่น้องของพวกท่านที่ไม่ยอมเชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา พระองค์จึงได้ทำให้พวกเรากลายเป็นสิ่งน่าสยดสยอง อย่างที่พวกท่านเห็นแล้วนั้น 8 อย่ายึดถือเหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกท่านเป็น ให้ยอมฟังพระยาห์เวห์ และมาถึยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทำให้ศักดิ์สิทธิ์ตลอดไป ให้รับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่าน เพื่อว่าความโกรธอันดุเดือดของพระองค์ จะได้หันเหออกไปจากพวกท่าน 9 ถ้าพวกท่านกลับมาหาพระยาห์เวห์แล้ว คนที่จับพวกพี่น้องและลูกๆของพวกท่านไป จะเกิดความสงสารพวกเขา และพวกพี่น้องเหล่านั้นจะได้กลับมาสู่แผ่นดินแห่งนี้ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านนั้นมีความเมตตากรุณา พระองค์จะไม่หันหน้าไปจากพวกท่าน ถ้าพวกท่านกลับมาหาพระองค์”

10 พวกคนส่งข่าวได้ออกจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่งในเอฟราอิมและมนัสเสห์ ไปจนถึงเศบูลุน แต่ประชาชนกลับดูถูกและเยาะเย้ยพวกเขา 11 อย่างไรก็ตาม คนบางกลุ่มในเผ่าของอาเซอร์มนัสเสห์และเศบูลุน ก็ยอมตัวพวกเขาเอง และเดินทางไปที่เมืองเยรูซาเล็ม 12 ส่วนในยูดาห์ มือของพระเจ้าก็ได้มาอยู่บนประชาชน เพื่อทำให้พวกเขาเป็นใจเดียวกัน ที่จะทำสิ่งที่กษัตริย์และพวกเจ้าหน้าที่ได้สั่งไว้ในวันตามคำพูดของพระยาห์เวห์

13 ผู้ชนกลุ่มใหญ่มาชุมนุมกันในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเฉลิมฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ ในเดือนที่สอง 14 พวกเขาถือแท่นบูชาทั้งหลาย รวมทั้งแท่นเผาเครื่องหอมของพวกพระพลอมในเมืองเยรูซาเล็มออกไปทั้งในหุบเขาซิดโรน 15 พวกเขาฆ่าลูกแกะตัวผู้สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยในวันทีสิบสี่ของเดือนที่สอง พวกนักบวชและชาวเลวีต่างก็รู้สึกละอายใจ พวกเขาจึงชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาทำวิหารของพระยาห์เวห์ 16 แล้วพวกเขาก็ไปทำหน้าที่ตามปกติที่ได้กำหนดไว้ในกฎของโมเสสคนของพระเจ้า พวกนักบวชได้ประพรมเลือดที่ชาวเลวีนำมาให้ 17 เพราะมีคนอีกหลายคนในผู้ชนนี้ที่ยังไม่ได้

† เอฟราอิม เอฟราอิมและมนัสเสห์เป็นลูกชายของโยเซฟ พวกเขาเป็นกลุ่มครอบครัวที่มีขนาดใหญ่ที่สุด บางครั้งเอฟราอิมและมนัสเสห์ก็หมายถึงอาณาจักรทางเหนือทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล

ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ ชาวเลวีจึงต้องฆ่าลูกแกะตัวผู้ของเทศกาลปลดปล่อยสำหรับพวกที่ยังไม่ได้ผ่านพิธีชำระล้าง และไม่สามารรถถวายลูกแกะตัวผู้ให้กับพระยาห์เวห์ได้

18 ถึงแม้ว่าประชาชนส่วนใหญ่ที่มาจากเผ่าเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาคารและเศบูลุน ยังไม่ได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์ แต่พวกเขาก็เข้าร่วมกันในเทศกาลปลดปล่อยด้วย ซึ่งขัดกับกฎที่เขียนไว้ แต่เฮเซคียาห์ได้อธิษฐานอ่อนวอนให้กับพวกเขาว่า “ขอพระยาห์เวห์ผู้ทรงดี โปรดอภัยให้กับทุกคน”¹⁹ ที่ตั้งใจตั้งใจแสวงหาพระเจ้าคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้พวกเขาจะไม่บริสุทธิ์ตามกฎหมายทั้งหลายของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ก็ตาม”²⁰ และพระยาห์เวห์ก็ได้ยินเฮเซคียาห์และให้อภัยกับประชาชนพวกนั้น²¹ ชาวอิสราเอลที่มาชุมนุมกันในเมืองเยรูซาเล็มเฉลิมฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความรื่นเริงยินดี ในขณะที่ชาวเลวีและพวกนักบวชร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์ทุกวัน ตลอดไปกับการเล่นเครื่องดนตรีเพื่อสรรเสริญพระองค์²² เฮเซคียาห์พูดให้กำลังใจกับชาวเลวีทั้งหมด ผู้ที่มีความเข้าใจเป็นอย่างดีในงานรับใช้พระยาห์เวห์ เพราะในช่วงเจ็ดวันนั้น พวกเขาได้กินจากส่วนแบ่งที่เป็นของพวกเขา และได้ถวายเครื่องสังสรรค์บูชา และได้สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

23 แล้วคนในที่ชุมนุมทั้งหมด ต่างก็เห็นด้วยที่จะฉลองงานเทศกาลต่อไปอีกเจ็ดวัน ดังนั้น พวกเขาจึงฉลองกันต่ออีกเจ็ดวันอย่างสนุกสนาน²⁴ กษัตริย์เฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ ได้จัดหาวัวตัวผู้หนึ่งพันตัว และแกะกับแพะเจ็ดพันตัวมาให้กับคนในที่ชุมนุม และพวกเจ้าหน้าที่ก็ได้จัดหาวัวตัวผู้หนึ่งพันตัว และแกะกับแพะหนึ่งหมื่นตัวมาให้เหมือนกัน มีพวกนักบวชหลายคนได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว²⁵ คนในที่ชุมนุมทั้งหมดของยูดาห์ พร้อมทั้งพวกนักบวชและชาวเลวีและคนทั้งหมดที่มาชุมนุมกันจากทั่วทั้งอิสราเอล รวมทั้งพวกชาวต่างชาติที่มาจากอิสราเอลและพวกที่ได้อาศัยอยู่ในยูดาห์ ต่างก็พากันชื่นชมยินดี²⁶ พวกเขาสนุกสนานกันอย่างมากในเมืองเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่ยุคของซาโลมอนลูกชายของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอลเป็นต้นมา ยังไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้มาก่อนในเมืองเยรูซาเล็ม²⁷ พวกนักบวชกับชาวเลวียินให้พรประชาชน และพระเจ้าก็ได้ยินพวกเขา เพราะคำอธิษฐานของพวกเขาไปถึงสวรรค์ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่พระองค์อาศัยอยู่

เฮเซคียาห์ทำลายรูปเคารพ

31 เมื่องานเฉลิมฉลองสิ้นสุดลง ชาวอิสราเอลที่อยู่ที่นี่ต่างก็ออกไปยังเมืองต่างๆของยูดาห์ แล้วพวกเขาไปทุบรูปปั้นหินศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจนแตกละเอียด และไปโค่นพวกเสาของพระอาเซราห์ลง พวกเขาทำลายสถานที่นมัสการต่างๆและบรรดาแท่นบูชาที่มีอยู่ทั่วทั้งยูดาห์และเบนยามิน รวมทั้งในเอฟราอิมและในมนัสเสห์ด้วย หลังจากที่พวกเขาได้ทำลายพวกมันทั้งหมดแล้ว ชาวอิสราเอลก็กลับไปยังบ้านเมืองของพวกเขา

2 เฮเซคียาห์แบ่งพวกนักบวชกับชาวเลวีออกเป็นกลุ่มๆตามหน้าที่ของพวกเขาในฐานะนักบวชและชาวเลวี เพื่อคอยถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสังสรรค์บูชา คอยทำพิธีเพื่อขอขอบคุณ และร้องเพลงสรรเสริญอยู่ตามประตูของที่อยู่อาศัยของพระยาห์เวห์³ กษัตริย์ได้ให้สัตว์ของกษัตริย์เอง สำหรับใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในตอนเช้าและตอนเย็น และให้เป็นเครื่องเผาบูชาในวันหยุดทางศาสนาตามที่ได้เขียนไว้ในกฎของพระยาห์เวห์⁴ เฮเซคียาห์ส่งประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มให้แบ่งผลผลิตและสิ่งของของพวกเขาให้กับพวกนักบวชและชาวเลวี เพื่อพวกนักบวชและชาวเลวีจะได้อุทิศตัวเองอย่างเต็มที่ เพื่อทำในสิ่งที่กฎของพระยาห์เวห์สั่งให้พวกเขาทำ⁵ วันที่ที่คำสั่งนี้ออกมา

† ที่อยู่อาศัยของพระยาห์เวห์ หรือ “ค่ายของพระยาห์เวห์” ซึ่งก็คือลานของวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม

ชาวอิสราเอลก็ได้มอบพืชผลชุดแรก เหล้าองุ่นใหม่ น้ำมันและน้ำเชื่อมผลไม้ และผลผลิตทั้งหมดจากทุ่งนาของพวกเขาให้กับพวกนักบวชและชาวเลวีอย่างมากมาย พวกเขาได้แบ่งของหนึ่งในสิบของทุกสิ่งทุกอย่างมา⁶ พวกคนอิสราเอลและยูดาห์ที่อาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของยูดาห์ ได้นำหนึ่งในสิบของฝูงวัวและแกะและรวมทั้งหมดหนึ่งในสิบของผลผลิตของเขาให้เป็นของขวัญศกดิ์สิทธิ์ที่อุทิศให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา มาให้กับพวกนักบวชและชาวเลวีเป็นกองพะเนิน

7 ประชาชนเริ่มทำสิ่งนี้ในเดือนที่สามและสิ้นสุดในเดือนที่เจ็ด⁸ เมื่อเฮเซคียาห์กับพวกเจ้าหน้าที่ของเขาได้เห็นกองของเหล่านี้ พวกเขาก็สรรเสริญพระยาห์เวห์ และอวยพรให้ประชาชนชาวอิสราเอล

9 เฮเซคียาห์ถามพวกนักบวชและชาวเลวีเกี่ยวกับกองของเหล่านี้¹⁰ อาซาเรียห์หัวหน้านักบวชจากครอบครัวของศูโดกตอบว่า “เป็นเพราะประชาชนเริ่มที่จะเอาของขวัญเหล่านี้มาให้ที่วิหารของพระยาห์เวห์ พวกเราจึงมีพอกินและมีเหลือให้กับคนอื่น เพราะพระยาห์เวห์ได้อวยพรให้กับประชาชนของพระองค์ จึงมีของเหล่านี้มากมายจนล้นเหลือ”

11 เฮเซคียาห์สั่งให้พวกนักบวชเตรียมห้องเก็บของไว้ให้พร้อมในวิหารของพระยาห์เวห์ และพวกเขาเตรียมห้องไว้เรียบร้อย¹² แล้วพวกนักบวชก็นำของขวัญเหล่านี้เข้าไปเก็บไว้อย่างซื่อสัตย์ ของพวกนี้เป็นส่วนแบ่งที่คนนำมาถวาย คือหนึ่งในสิบของผลผลิตของพวกเขา โคนานียาห์ชาวเลวีทำหน้าที่ดูแลของเหล่านี้ และซิมเอียน้องชายของเขาอยู่ในตำแหน่งรองลงมา¹³ โคนานียาห์กับซิมเอียน้องชายของเขา เป็นผู้ควบคุมดูแลคนเหล่านี้ คือเยฮีเอล อาซาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีเมห์ โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคียาห์ มาฮาทและเบนยาห์ กษัตริย์เฮเซคียาห์และอาซาเรียห์ที่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลวิหารของพระเจ้า เป็นผู้เลือกคนเหล่านี้ขึ้นมา¹⁴ โคเรลูกชายของอิมมานาห์ชาวเลวี เป็นผู้ดูแลประตูฝั่งตะวันออก เขาทำหน้าที่ดูแลเครื่องบูชาที่ผู้คนสมัครใจเอามาถวายพระยาห์เวห์เอง และเขาก็ยังรับผิดชอบในการแจกของที่คนเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์และของขวัญที่อุทิศให้กับพระองค์¹⁵ เอเดน มินยามิน เยชูอา เซไมอาห์ อามาเรียห์ เซคานียาห์ เป็นผู้ช่วยของโคเร คนพวกนี้รับใช้อย่างสัตย์ซื่อในหัวเมืองต่างๆที่พวกนักบวชอาศัยอยู่ พวกเขาก็แจกของให้กับพี่น้องของเขาตามกลุ่มต่างๆของพวกเขา แจกให้กับทุกคนหนุ่มและคนแก่เท่ากัน¹⁶ ผู้ชายเหล่านี้ยังแจกของที่เก็บมานี้ให้กับผู้ชายที่มีอายุตั้งแต่สามปีขึ้นไป ที่มีชื่ออยู่ในรายชื่อตระกูลต่างๆของเลวี คือทุกคนที่เข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ เพื่อทำเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ได้รับมอบหมายและตามกลุ่มเวรของพวกเขา¹⁷ นักบวชก็ได้รับส่วนแบ่งของเขาจากของที่คนเอามาถวายพระยาห์เวห์ ตามครอบครัวที่ได้ลงทะเบียนไว้ตามรายชื่อตระกูลต่างๆของเลวี คนเลวีที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปก็จะได้รับส่วนแบ่งของเขาตามกลุ่มและความรับผิดชอบ¹⁸ ลูกเล็กๆของเลวี เมีย และลูกชายลูกสาวของเขา ก็จะได้รับส่วนแบ่งด้วย เลวีทุกคนที่มีรายชื่ออยู่ในประวัติครอบครัวเลวีก็จะได้รับส่วนแบ่งนี้ เพราะพวกเขาสัตย์ซื่อที่จะรักษาตัวเองให้บริสุทธิ์ และพร้อมที่จะรับใช้¹⁹ ลูกหลานของอาโรนบางคน คือพวกนักบวช มีเรือนอยู่ใกล้เมืองต่างๆที่พวกเขาอาศัยอยู่ และลูกหลานของอาโรนบางคนก็อาศัยอยู่ในเมือง แต่ละเมืองเหล่านี้ก็จะมีการเลือกชื่อพวกผู้ชายขึ้นมา เพื่อแบ่งของที่เก็บรวบรวมมานี้ให้กับลูกหลานของอาโรน และแบ่งให้กับพวกผู้ชายและคนที่ที่มีรายชื่อในประวัติครอบครัวของเลวี

20 อยางนี้ กษัตริย์เฮเซคียาห์ก็ทำสิ่งที่ดีเหล่านั้นในยูดาห์ เขาได้ทำสิ่งที่ดี ถูกต้องและสัตย์ซื่อต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา²¹ งานทุกอย่างที่เขาเริ่มก็สำเร็จด้วยดี ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรับใช้ในวิหารของพระเจ้า และการเชิ้อฟังกฎและคำสั่งต่างๆและการติดตามพระเจ้าของเขา เฮเซคียาห์ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดด้วยสิ้นสุดใจของเขา

กษัตริย์อัสซีเรียบุกยูดาห์ (2 พกษ. 18:13-37; อสย. 36:1-22)

32 หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นและสิ่งทั้งหลายที่เฮเซคียาห์ทำด้วยความซื่อสัตย์แล้ว กษัตริย์เซนนาเคอริบของอัสซีเรียได้ยกทัพมาบุกยูดาห์ เขาล้อมเมืองต่างๆที่เป็นป้อมปราการไว้ โดยคิดที่จะตีเมืองเหล่านั้นมาเป็นของเขา ² เมื่อเฮเซคียาห์รู้ว่าเซนนาเคอริบบุกเข้ามา กะจะสู้รบกับเมืองเยรูซาเล็ม ³ เฮเซคียาห์ก็ปรึกษากับพวกเจ้าหน้าที่และพวกทหารของเขา เกี่ยวกับภารกิจนั้นไม่ให้ไหลออกจากการดำเนินที่อยู่นอกเมือง แล้วพวกเขาก็ได้ช่วยเหลือเฮเซคียาห์ ⁴ คนจำนวนมากมาชุมนุมกันและพวกเขาก็ช่วยกันปิดคาน้ำทิ้งหมดและปิดลำธารที่ไหลผ่านแผ่นดินแห่งนั้น พวกเขาพูดว่า “เมื่อพวกกษัตริย์ของอัสซีเรียบุกเข้ามา เรื่องอะไรจะให้พวกมันมาเจอกับน้ำมากมาย” ⁵ แล้วเฮเซคียาห์ก็ทำางอย่างหนักในการซ่อมแซมส่วนที่แตกร้าวของกำแพงและหอคอย เขาสร้างกำแพงด้านนอกขึ้นอีกชั้นหนึ่ง และได้เสริมที่มั่นบนที่ลาดชันทางด้านตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็มทำให้แข็งแรงมากขึ้น เขายังทำอาวุธและโล่ขึ้นอีกจำนวนมาก ⁶ เขาได้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทางทหารขึ้นเหนือประชาชน และเรียกประชุมพวกเขาพร้อมกันที่ลานตรงประตูเมือง และพูดปลุกใจพวกเขาว่า ⁷ “ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้ อย่ากลัวหรือหวั่นไหวต่อกษัตริย์อัสซีเรีย หรือต่อกองทัพขนาดใหญ่ที่มาสู้กับเราเลย เพราะผู้ที่อยู่ฝ่ายเราหนีไปยังใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ฝ่ายเขา ⁸ ผู้ที่อยู่กับเราเป็นเพียงทหารที่มีเลือดเนื้อ แต่ผู้ที่อยู่กับพวกเราคือพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา พระองค์จะช่วยเหลือพวกเรา และจะต่อสู้ให้กับพวกเรา” ดังนั้นกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ก็ทำให้ประชาชนมีกำลังใจขึ้น

⁹ ต่อมา ขณะที่กษัตริย์เซนนาเคอริบของอัสซีเรียกับกองทัพทั้งหมดของเขากำลังล้อมเมืองลาคีซอยู่ เขาได้ส่งพวกเจ้าหน้าที่มาที่เมืองเยรูซาเล็ม พร้อมกับข้อความสำหรับกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์และประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ที่อยู่ที่นั่นว่า ¹⁰ “กษัตริย์เซนนาเคอริบของอัสซีเรียพูดอย่างนี้ว่า พวกเจ้ากำลังฟังอะไรหรือ ถึงยังคอยรับการโจมตีของเราอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ¹¹ เมื่อเฮเซคียาห์พูดว่า ‘พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะช่วยเหลือพวกเราให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรีย’ เขากำลังชักจูงให้พวกเจ้าหลงผิดไป และมอบพวกเจ้าให้ไปตายเพราะขาดอาหารและน้ำดื่ม ¹² ก็ตัวเฮเซคียาห์เองไม่ใช่หรือ ที่รื้อพวกสถานนมัสการ และแท่นบูชาทั้งหลายของพระองค์นั้นทิ้งไป และได้พูดกับชาวเมืองยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ‘พวกท่านต้องนมัสการและเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาที่เพียงแท่นเดียว’ ¹³ พวกเจ้าก็รู้อยู่แล้วนี่ว่าเรากับบรรพบุรุษของเราได้จัดการกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินอื่นๆยิ่งไปบ้าง พวกพระของชนชาติเหล่านั้นสามารถช่วยแผ่นดินของพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของเราได้ หรือ ¹⁴ บรรพบุรุษเราได้ทำลายชนชาติเหล่านั้น ไม่มีพระของชนชาติไหนสามารถช่วยเหลือประชาชนของเราให้พ้นจากเงื้อมมือของเราได้เลย แล้วพวกเจ้าคิดว่า พระของพวกเจ้าจะช่วยเหลือพวกเจ้า ให้พ้นจากเงื้อมมือเราได้หรือ ¹⁵ ตอนนี้อย่าปล่อยให้เฮเซคียาห์หลอกหลวงพวกเจ้า หรือชักนำพวกเจ้าให้หลงผิดไปอย่างนี้ อย่าไปเชื่อเขา เพราะไม่เคยมีพระของชนชาติไหนหรืออาณาจักรไหนที่สามารถช่วยเหลือประชาชนของมัน ให้พ้นจากเงื้อมมือของเรา หรือจากเงื้อมมือของบรรพบุรุษเรา อย่าคิดนะว่าพระของเจ้าจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของเราไปได้”

¹⁶ พวกเจ้าหน้าที่ของเซนนาเคอริบได้พูดตูดต่อพระยาห์เวห์ผู้เป็นพระเจ้า และต่อเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์ ¹⁷ กษัตริย์อัสซีเรียยังเขียนจดหมายหมิ่นประมาทพระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล และพูดต่อด้านพระองค์ว่า “พวกพระของชนชาติอื่นๆในแผ่นดินอื่นๆไม่ได้ช่วยกู้ประชาชนของพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของเรา พระของเฮเซคียาห์ก็จะไม่ช่วยกู้ประชาชนของ

มันจากเงื้อมมือของเราเหมือนกัน” ¹⁸ แล้วพวกเขาก็ได้ตะโกนเสียงดังใส่ประชาชนของเยรูซาเล็มที่อยู่บนกำแพง พวกเขาพูดเป็นภาษาฮีบรู เพื่อคนเยรูซาเล็มจะได้เข้าใจ แล้วตกใจกลัว และหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองได้ ¹⁹ พวกเขาพูดตูดต่อพระเจ้าของเยรูซาเล็ม อย่างกับว่าพระองค์เป็นเหมือนพวกพระของชนชาติอื่นๆในโลกซึ่งมนุษย์เป็นคนสร้างขึ้นกับมือ

พระเจ้าช่วยยูดาห์ (2 พกษ. 19:1-37; อสย. 37:1-38)

²⁰ กษัตริย์เฮเซคียาห์กับอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าลูกชายของอามอสอิซฐานต่อสวรรค์เกี่ยวกับเรื่องนี้ ²¹ และพระยาห์เวห์ได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่ง มาทำลายพวกนักรบ พวกผู้นำและพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหมดในค่ายของกษัตริย์อัสซีเรีย ดังนั้นเขาจึงต้องถอยทัพกลับแผ่นดินของเขาด้วยความอับอายขายหน้า และเมื่อเขาเข้าไปในวัดของพระของเขา พวกลูกชายบางคนของเขาก็เอาดาบฆ่าเขา ²² ดังนั้นพระยาห์เวห์ได้ช่วยเหลือเฮเซคียาห์และประชาชนชาวเยรูซาเล็ม ให้พ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์เซนนาเคอริบของอัสซีเรีย และจากเงื้อมมือของศัตรูทั้งหลายของเขาด้วย พระองค์ให้เขาพ้นจากการล้อมรอบด้าน ²³ มีคนหลายคนนำเครื่องบูชามากมายมาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อถวายให้กับพระยาห์เวห์ และนำของขวัญที่มีค่าหลายอย่างมาให้กับกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ ดังนั้นเขา ประชาชนอื่นๆทั้งหมดก็ให้ความเคารพนับถือกษัตริย์เฮเซคียาห์

เฮเซคียาห์ป่วย (2 พกษ. 20:1-11; อสย. 38:1-8)

²⁴ ต่อมาเฮเซคียาห์ป่วยและใกล้ตาย เขาได้อิซฐานต่อพระยาห์เวห์ พระองค์ตอบเขาและให้รางวัลกับเขาอย่างหนึ่ง ²⁵ แต่ใจของเฮเซคียาห์เยอหยิ่ง และไม่ระลึกถึงบุญคุณของพระเจ้าที่มีต่อเขา ดังนั้นความโกรธของพระยาห์เวห์จึงตกมาที่ตัวเขาและที่ชาวยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็ม ²⁶ แล้วเฮเซคียาห์ก็ได้สำนึกผิดในความเยอหยิ่งที่อยู่ในใจเขา ประชาชนในเมืองเยรูซาเล็มก็เหมือนกัน ดังนั้น ความโกรธของพระยาห์เวห์จึงไม่ได้ตกลงมาบนพวกเขาในช่วงที่เฮเซคียาห์ยังมีชีวิตอยู่

เฮเซคียาห์เฝ้าอดทรัพย์สมบัติ (2 พกษ. 20:12-19; อสย. 39:1-8)

²⁷ เฮเซคียาห์มีทรัพย์สินและเกียรติยศมากมาย เขาสร้างคลังเก็บสมบัติของเขาเพื่อใส่เงิน ทองคำและพลอยมีค่าทั้งหลาย รวมทั้งเครื่องเทศ โล่กับของมีค่าทุกอย่าง ²⁸ เขายังสร้างโรงเก็บข้าว เหล้าองุ่นใหม่และน้ำมัน และเขาทำคอกสัตว์ให้กับฝูงวัวนาหนานชนิด และฝูงแพะแกะ ²⁹ เขาสร้างหมู่บ้านหลายแห่ง และมีฝูงสัตว์เลี้ยงจำนวนมากมายูดาห์ เพราะพระเจ้าทำให้เขาร่ำรวยมาก ³⁰ เฮเซคียาห์เป็นผู้ที่กั้นทางนำด้านบนของบ่อน้ำกิโฮน และเปลี่ยนเส้นทางให้น้ำไหลลงไปที่ด้านตะวันตกของเมืองของดาวิด เขาประสบความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาลงมือทำ

³¹ ครึ่งหนึ่ง พวกผู้นำของบาบิโลนส่งทูตมาถามเขาเกี่ยวกับหมายสำคัญอันมหัศจรรย์ที่ได้เกิดขึ้นบนแผ่นดินแห่งนี้ ³² พระเจ้าปล่อยให้เขาทำตามใจตัวเองเพื่อทดสอบเขาและเพื่อที่จะได้รู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในใจของเขา ³³

เฮเซคียาห์ตาย (2 พกษ. 20:20-21)

³² เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเฮเซคียาห์และความดีที่เขาทำไว้นั้นได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล

† ให้รางวัลกับเขาอย่างหนึ่ง ดูใน อิสยาห์ 38:1-8 ในเรื่องเกี่ยวกับเฮเซคียาห์และสิ่งทีพระยาห์เวห์ได้ให้เขามีชีวิตอยู่ต่ออีก 15 ปี †† หมายถึง... แห่งนี้ ดูใน อิสยาห์ 38:1-8 † ในใจของเขา ดูใน 2 พกษกษัตริย์ 20:12-19

เอล ในส่วนที่เป็นนิมิตของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าที่เป็นลูกชายของอามอส 33 เฮเซคียาห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ที่เนินเขาอันเป็นที่ตั้งหลุมฝังศพของลูกหลานของดาวิด ชาวยูดาห์และประชาชนของเยรูซาเล็มทั้งหมดให้เกียรติกับเขาเมื่อเขาตาย และมนัสเสห์ลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์มนัสเสห์ปกครองยูดาห์
(2 พกษ. 21:1-18)

33 มนัสเสห์มีอายุสิบสองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเป็นเวลาห้าสิบห้าปี 2 มนัสเสห์ทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาของพระยาห์เวห์ เขาทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่างๆเหมือนกับที่ชนชาติที่พระยาห์เวห์ได้ขับไล่ออกไปตอนที่อิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดินนี้ได้ทำ 3 มนัสเสห์สร้างสถานนมัสการต่างๆขึ้นมาใหม่ ที่เฮเซคียาห์พ่อของเขาเคยพังทิ้งไปแล้ว เขายังได้ตั้งแท่นบูชาทั้งหลายให้กับพวกพระบาหลี และสร้างพวกเสาของพระอาเซราห์ขึ้น เขารูปไหว้ดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้าและรับใช้พวกมัน 4 เขาสร้างพวกแท่นบูชาให้กับพวกพระต่างชาติขึ้นในวิหารของพระยาห์เวห์ ซึ่งเป็นสถานที่ที่พระยาห์เวห์เคยพูดไว้ว่า "ชื่อของเราจะอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มตลอดไป" 5 มนัสเสห์ยังสร้างแท่นบูชาขึ้นสองแท่นให้กับดวงดาวทั้งหลายตรงลานทั้งสองในวิหารของพระยาห์เวห์ 6 เขาเอาพวกลูกชายของเขามาเผาไฟเป็นเครื่องบูชาในหุบเขาเบนอินโนม เขาถวายเวทมนตร์คาถา ดูหมิ่น และทำไสยศาสตร์ เขาไปปรึกษากับพวกคนทรงเจ้าและพวกหมอผี เขาทำความชั่วมากมายในสายตาของพระยาห์เวห์ ซึ่งช่วยให้พระองค์โกรธ 7 เขาให้คนแกะสลักรูปเคารพหินและนำไปวางไว้ในวิหารของพระเจ้า ที่พระเจ้าเคยพูดไว้กับดาวิดและซาโลมอนลูกของดาวิดว่า "ในวิหารแห่งนี้และในเมืองเยรูซาเล็มที่เราได้เลือกออกมาจากเผ่าทั้งหมดของชนชาติอิสราเอล เราจะวางชื่อของเราไว้ที่นี่ตลอดไป 8 ถ้าพวกเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะทำตามสิ่งที่เราได้สั่งพวกเขาไว้ และรักษากฎ พวกเข็บบังคับ และกฎเกณฑ์ต่างๆที่เราให้ไว้ผ่านทางโมเสส เราก็จะไม่ทำให้พวกอิสราเอลต้องเดินเร่ร่อนพเนจรอีกต่อไปเลย แผ่นดินที่เราได้กำหนดให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา"

9 แต่มนัสเสห์นำชาวยูดาห์และประชาชนชาวเยรูซาเล็มไปในทางที่ผิด พวกเขาทำในสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าพวกชนชาติเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์ได้ทำลายลงไปตอนที่ชาวอิสราเอลย้ายเข้ามาในแผ่นดิน

10 พระยาห์เวห์พูดกับมนัสเสห์และประชาชนของเขา แต่พวกเขาไม่สนใจฟัง 11 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงนำพวกแม่ทัพของกองทัพของกษัตริย์อัสซีเรีย มาสู้รบกับพวกเขา และจับตัวมนัสเสห์ไว้เป็นเชลย พวกเขาเอาหัวไม้ไข่มุกของมนัสเสห์ไว้และล่ามเขาไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และเอาไปที่บาบิโลน

12 เมื่อมนัสเสห์ตกอยู่ในความทุกข์ยาก เขาก็ร้องขอความเมตตาจากพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา และได้ถ่อมตัวลงอย่างมากต่อหน้าพระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา 13 เมื่อเขาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พระองค์ได้เปลี่ยนใจเพราะสงสารเขา แล้วพระองค์ได้ฟังคำร้องขอของเขา พระองค์จึงนำเขากลับเมืองเยรูซาเล็ม และกลับสู่อาณาจักรของเขา แล้วมนัสเสห์ก็ได้รู้ว่า พระยาห์เวห์คือพระเจ้าที่แท้จริง

14 ต่อมาภายหลัง เขาสร้างกำแพงด้านนอกเมืองของดาวิด กำแพงนี้ยาวไปทางตะวันตกของบ่อน้ำกิโฮนที่อยู่ในหุบเขา ทอดยาวไปจนถึงทางเข้าประตูปลาและล้อมรอบเนินเขาโอเฟล † เขาได้ต่อเติมกำแพงนี้สูงชันมาก เขาจัดวางกำลังพวกแม่ทัพไว้ประจำตามเมืองที่เป็นป้อมปราการทั้งหลายของยูดาห์ 15 เขาได้กำจัดพวกรูปปั้นพระต่างชาติและย้ายรูปปั้นออกจากวิหารของพระ

ยาห์เวห์ เขาขนพวกแท่นบูชาที่เขาเคยสร้างไว้บนเนินเขาของวิหารและในเมืองเยรูซาเล็มออกไปทิ้งที่นอกเมือง 16 มนัสเสห์ได้ซ่อมแซมแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ และถวายเครื่องสังสรรค์บูชา และเครื่องบูชาสำหรับขอบอกนมแทนบูชานัน เขาบอกให้ชาวยูดาห์รับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล 17 แต่ประชาชนก็ยังคงถวายเครื่องบูชาของพวกเขาตามสถานนมัสการต่างๆเหมือนเดิม แต่คราวนี้พวกเขาถวายให้กับพระยาห์เวห์เท่านั้นผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขา

18 เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของมนัสเสห์ รวมทั้งคำอธิษฐานของเขาต่อพระเจ้าของเขา และคำพูดของพวกผู้เห็นนิมิตที่พูดในนามของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประวัติของพงศกษัตริย์แห่งอิสราเอล 19 คำอธิษฐานของเขา และการที่พระเจ้าเปลี่ยนใจเพราะคำวิงวอนของเขา รวมทั้งความบาปและความไม่ซื่อสัตย์ทั้งหมดที่เขาได้ทำไป ตลอดจนสถานที่ต่างๆที่เขาได้สร้างสถานนมัสการ และจัดตั้งพวกเสาให้กับพระอาเซราห์ และพวกรูปเคารพต่างๆก่อนที่เขาจะถ่อมตัวเอง ทุกสิ่งทุกอย่างนี้ได้เขียนไว้แล้วในบันทึกของพวกผู้เห็นนิมิต 20 มนัสเสห์ตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา และศพของเขาถูกฝังอยู่ในวังของเขาเอง และอาโมนลูกชายของเขาก็ขึ้นเป็นกษัตริย์สืบต่อจากเขา

กษัตริย์อาโมนปกครองยูดาห์
(2 พกษ. 21:19-26)

21 อาโมนมีอายุสิบสองปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสองปี 22 เขาทำความชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ เหมือนกับที่มนัสเสห์พ่อของเขาทำ อาโมนกราบไหว้และถวายเครื่องสังสรรค์บูชาให้กับพวกรูปเคารพที่มนัสเสห์พ่อของเขาสร้างขึ้น 23 อาโมนไม่ได้ถ่อมตัวต่อหน้าพระยาห์เวห์เหมือนกับที่มนัสเสห์พ่อของเขาถ่อมตัวลง แต่อาโมนกลับยิ่งทำบาปเพิ่มมากขึ้น 24 พวกข้าราชการของอาโมนรวมหัวกันต่อต้านเขา และลอบฆ่าเขาในวังของเขา 25 แล้วประชาชนในแผ่นดินนั้นก็รวมหัวกันฆ่ากษัตริย์อาโมน และพวกเขาแยกโยสิยาห์ลูกชายของอาโมนขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากพ่อของเขา

กษัตริย์โยสิยาห์ปกครองยูดาห์
(2 พกษ. 22:1-2)

34 โยสิยาห์มีอายุแปดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี 2 เขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของพระยาห์เวห์ และเดินตามทางของดาวิดบรรพบุรุษของเขา โยสิยาห์ไม่ออกนอกอุลูนอกทางเลยแม้แต่นิดเดียว 3 ในปีที่แปดที่โยสิยาห์ปกครองนั้น ในขณะที่เขายังเป็นเด็กหนุ่มมาก เขาเริ่มค้นหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเขา ในปีสิบสองที่เขาปกครองนั้น เขาเริ่มกวาดล้างพวกสถานนมัสการ พวกเสาสำหรับพระอาเซราห์ พวกรูปเคารพแกะสลัก และรูปหล่อทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม 4 เขาสั่งให้ทำลายพวกแท่นบูชาของพวกพระบาหลี ตัดพวกแท่นบูชาเครื่องหอมที่อยู่ในที่เหล่านอกเป็นชิ้นๆ และหุบพวกเสาสำหรับพระอาเซราห์ พวกรูปเคารพและพวกรูปปั้นจนแตกละเอียด เขาเอาพวกเศษที่แตกละเอียดเหล่านี้ไปโปรยบนหลุมฝังศพของพวกที่เคยถวายสังสรรค์บูชาให้กับสิ่งเหล่านี้ 5 เขาเผากรุงดูของพวกนักบวชบนแท่นบูชาของเขาเอง และอย่งนี้เอง เขาก็ชำระล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มให้บริสุทธิ์ 6 ตามเมืองต่างๆของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน ไปจนถึงนัฟทาลีและในซากเมืองทั้งหลายรอบๆเมืองเหล่านี้ †† เขาได้รื้อทำลายพวกแท่นบูชาและพวกเสาสำหรับพระอาเซราห์ลง และได้บดขยี้พวกรูปเคารพจนเป็นผุยผง เขายังตัดพวกแท่นบูชาเครื่องหอมทั่วทั้งอิสราเอลออกเป็นชิ้นๆ แล้วเขาจึงกลับเมืองเยรูซาเล็ม

† โอเฟล ส่วนที่ตั้งอยู่บนเนินของเมืองของดาวิด อยู่ทางใต้ของบริเวณที่เป็นวิหาร

†† ในซาก ... เหล่านี้ ในภาษาฮีบรูความหมายยังไม่ชัดเจน

8 ในปีทีลืบแปดทีโยลียาห์ปกครอง โยลียาห์ส่งซาฟานลูกชายของอาชาลียาห์และมาอาเสอาห์เจ้าเมือง พร้อมกับโยอาห์ผู้จัดบันทีกูกชายของโยอาฮาส ให้ไปซ่อมแซมวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา เพื่อเป็นการชำระล้างแผ่นดินยูดาห์และวิหารให้บริสุทธิ์

9 คนพวกนี้ได้ไปหาฮิลคียาห์นักบวชชั้นสูง และมอบเงินทีคนเอามาถวายให้กับพระเจ้าทีวิหารให้กับฮิลคียาห์ มันเป็นเงินทีชาวเลวีทีทำหน้าทีเฝ้าประตูเป็นผู้เก็บรวบรวมมาจากประชาชนชาวมนัสเสห์ เอฟราอิมและจากอิสราเอลทีเหลือทั้งหมดนั้น รวมทั้งประชาชนทั้งหมดของยูดาห์ เบนยามิน และจากชาวเมืองยูดาห์ 10 แล้วพวกเลวีก็จ่ายเงินนี้ให้กับคนทีได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ควบคุมงานในวิหารของพระยาห์เวห์ แล้วผู้ควบคุมงานเหล่านี้ก็เอาเงินนี้ไปจ่ายให้กับพวกคนงานทีมาซ่อมแซมและบำรุงก่อสร้าง อีกต่อนึง 11 พวกเขายังให้เงินกับพวกช่างไม้และช่างก่อสร้าง เพื่อนำไปซื้อหินทีได้รับการตัดแต่งแล้ว และไปซื้อไม้เพื่อนำมาสร้างไม้รองรับ และคานสำหรับตักต่างๆทีพวกกษัตริย์ของยูดาห์ได้ปล่อยไว้จนทรุดโทรม 12 พวกคนงานต่างทำงานกันอย่างซื่อสัตย์ พวกเขาทำงานภายใต้การสั่งงานของยาหาทและโยาติยาห์พวกเขาชาวเลวีทีเป็นลูกหลานของเมารีย์ ยังมีเศคาริยาห์และเมซูลัมทีเป็นลูกหลานของโคฮาทด้วย พวกเขาชาวเลวีทุกคนมีความชำนาญในการเล่นเครื่องดนตรีต่างๆ 13 พวกเขาอยู่ดูแลพวกคนงานและสั่งงานพวกคนงานทั้งหมดในงานทุกชิ้น ชาวเลวีบางคนทำงานเป็นเลขานุการบ้าง เป็นผู้จัดบันทีกบ้าง และเป็นคนเฝ้าประตูบ้าง

การค้นพบหนังสือกฎของพระยาห์เวห์
(2 พกษ. 22:3-23:3)

14 ในขณะที่พวกเขากำลังนำเงินทีเก็บไว้ในวิหารของพระยาห์เวห์ออกมา นักบวชฮิลคียาห์ได้พบหนังสือกฎของพระยาห์เวห์ทีเคยให้ไว้กับโมเสส 15 ฮิลคียาห์พูดกับซาฟานทีเป็นเลขานุการว่า “เราได้พบหนังสือกฎบัญญัติอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์” แล้วเขาได้มอบหนังสือเล่มนั้นให้กับซาฟาน 16 แล้วซาฟานก็เอาหนังสือเล่มนั้นไปให้กับกษัตริย์และรายงานกับกษัตริย์ว่า “พวกเจ้าหน้าที่ของท่านได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างตามทีท่านได้มอบหมายให้กับพวกเขาทำ 17 พวกเขาเอาเงินทีอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ไปจ่ายให้กับพวกหัวหน้าคนงานและพวกคนงานเรียบร้อยแล้ว” 18 แล้วซาฟานทีเป็นเลขานุการก็แจ้งกับกษัตริย์ว่า “นักบวชฮิลคียาห์ให้หนังสือเล่มหนึ่งกับข้าพเจ้า” และซาฟานก็อ่านมันต่อนักกษัตริย์ 19 เมื่อกษัตริย์ได้ฟังข้อความในหนังสือกฎเล่มนั้น เขาก็ฉีกเสื้อคลุมของเขาออก 20 เขาสั่งฮิลคียาห์ อาห์คัมลูกชายของซาฟาน อับโดนลูกชายของมีคาห์ ซาฟานทีเป็นเลขานุการและอัสยาห์คนรับใช้ของเขาว่า 21 “ไปสอบถามพระยาห์เวห์ให้กับเราและให้กับประชาชนทีเหลืออยู่เป็นส่วนน้อยในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับสิ่งที่เขียนอยู่ในหนังสือทีถูกค้นพบเล่มนี้ ความโกรธอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ได้หลั่งไหลมาทีพวกเรา ก็เพราะบรรพบุรุษของพวกเราไม่ยอมรักษาคำพูดของพระยาห์เวห์ พวกเขาไม่ยอมทำตามสิ่งที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้”

22 ฮิลคียาห์กับพวกคนทีกษัตริย์ส่งไปนั้น ††ได้ไปพูดกับผู้หญิงทีพูดแทนพระเจ้า ชื่อฮุดดาห์ นางเป็นเมียของซัลลุมลูกชายของทกาททีเป็นลูกชายของหัสราห์ ซัมลุมมีหน้าทีดูแลเสื้อผ้าของกษัตริย์ ฮุดดาห์อาศัยอยู่ในเขตใหม่ของเมืองเยรูซาเล็ม 23 นางพูดกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดอย่างนี้ว่า 1 ให้บอกกับคนทีส่งพวกเจ้ามาหาเราว่า 24 “นี่คือสิ่งที่พระยาห์-

เวห์พูด เรากำลังจะนำความหายนะมาสู่สถานที่แห่งนี้ และสู่ประชาชนทีนี้ มันคือคำสาปแช่งทั้งหมดทีเขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ทีได้อ่านแล้วต่อนักของกษัตริย์ของยูดาห์ 25 เพราะพวกเขาละทิ้งเรา และเผาเครื่องหอมบูชาให้แก่พระอื่นๆและมาช่วยโยให้เราโกรธ ด้วยสิ่งต่างๆทีพวกเขาสร้างขึ้นมากับมือ ความโกรธของเราจะหลั่งไหลออกมาสู่สถานที่แห่งนี้และจะไม่ดับลงด้วย”

26 “ให้บอกกับกษัตริย์ของยูดาห์ทีส่งพวกท่านมาสอบถามพระยาห์เวห์ว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลพูดเกี่ยวกับความทั้งหลายทีเจ้าได้ยื่นเมื่อต่อนี้ 27 “โยลียาห์เป็นเพราะใจของเจ้าสนองตอบและพวกเจ้าได้ถ่อมตัวเองลงต่อนักพระเจ้า เมื่อได้ยื่นในสิ่งที่พระองค์พูดคัดค้านสถานที่แห่งนี้ และประชาชนทีนี้ และเป็นเพราะว่าเจ้าได้ถ่อมตัวเองลงมาต่อนักพระเจ้าและได้ฉีกเสื้อคลุมของเจ้าร้องไห้ต่อนักพระเจ้า พระยาห์เวห์ประกาศว่า เราได้ยื่นเจ้าแล้ว 28 ตอนนี เราจะรวมเจ้าไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า เจ้าจะถูกฝังอย่างสงบ ดวงตาของเจ้าจะไม่ได้เห็นความหายนะทั้งหลาย ทีเรากำลังจะนำมาสู่สถานที่แห่งนี้ และสู่ประชาชนทีอาศัยอยู่ทีนี้” ††† ดังนั้นพวกเขาจึงนำคำตอบของนางกลับไปบอกกับกษัตริย์

29 แล้วกษัตริย์โยลียาห์ได้เรียกพวกผู้ใหญ่ของยูดาห์และของเยรูซาเล็มทั้งหมดมารวมตัวกัน 30 เขาได้ขึ้นไปทีวิหารของพระยาห์เวห์กับคนเหล่านั้นของยูดาห์ และทุกคนทีอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม รวมทั้งพวกนักบวชและพวกเขาชาวเลวี คือประชาชนทั้งหมดตั้งแต่ชนชั้นระดับสำคัญๆไปจนถึงระดับล่าง โยลียาห์อ่านทุกคำในหนังสือข้อตกลงทีพบในวิหารของพระยาห์เวห์นั้น ให้กับทุกคนฟัง

31 กษัตริย์ยืนอยู่ในที่ของเขา และได้ทำข้อตกลงใหม่ต่อนักพระยาห์เวห์ว่าจะติดตามพระยาห์เวห์และจะรักษาคำสั่งทุกข้อของพระองค์ กฎและข้อบังคับต่างๆอย่างสุดจิตสุดใจ และจะทำตามคำพูดของข้อตกลงทีเขียนอยู่ในหนังสือเล่มนี้ 32 แล้วเขาก็ให้ทุกคนในเยรูซาเล็มและเบนยามินสาบานตนกับข้อตกลงนี้ ประชาชนของเยรูซาเล็มได้ทำอย่างนี้ ตามสิ่งที่เขียนไว้ในข้อตกลงของพระเจ้าทีเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษพวกเขา 33 โยลียาห์ยกเอาพวกรูปเคารพทีนำขยะแขยงออกไปจากเขตแดนทั้งหมดทีเป็นของชนชาติอิสราเอล และเขาก็ให้ทุกคนทีอยู่ในอิสราเอลรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ตราบเท่าทีกษัตริย์โยลียาห์ยังมีชีวิตอยู่ พวกเขาไม่ได้หันเหไปจากการติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา

โยลียาห์ฉลองเทศกาลปลดปล่อย
(2 พกษ. 23:21-23)

35 โยลียาห์เฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยถวายให้กับพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็ม และฆ่าลูกแกะตัวผู้ของเทศกาลปลดปล่อยในวันทีลืบสี่ของเดือนทีหนึ่ง 2 กษัตริย์โยลียาห์แต่งตั้งพวกนักบวชให้ทำงานตามหน้าที่ของพวกเขา และส่งเสริมให้พวกนักบวชรับใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์ 3 เขาพูดกับพวกเขาชาวเลวีทีคอยสั่งสอนชาวอิสราเอลทั้งหมดและได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์แล้วสำหรับรับใช้พระยาห์เวห์ว่า “ให้วางหีบศักดิ์สิทธิ์ไว้ในวิหาร ทีซาโลมอนลูกชายของกษัตริย์ดาวิดของอิสราเอลได้สร้างขึ้น พวกเขาจะไม่ต้องแบกมันอยู่บนบ่าอีก ตอนนีให้รับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาเจ้ากับประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์เถิด 4 ให้แบ่งพวกเขาออกเป็นกลุ่มๆตามครอบครัวอย่างทีกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอลและซาโลมอนลูกชายของเขาได้เขียนกำหนดไว้ 5 ให้ยืนอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์พร้อมกับกลุ่มของชาวเลวี ตามกลุ่มย่อยของแต่ละครอบครัวของญาติพี่น้องเจ้าทีไม่ได้เป็นนักบวช 6 ให้ฆ่าพวกลูกแกะของเทศกาลปลดปล่อย และชำระตัวพวกเขาเองให้บริสุทธิ์ และให้จัดเตรียมพวกลูกแกะสำหรับญาติพี่น้องของพวกเขาท่าน พระยาห์เวห์ได้สั่งทั้งหมดนีผ่านมาทางโมเสส”

† ฉีกเสื้อคลุมของเขาออก ในยุคของโยลียาห์ การฉีกเสื้อผ้าเป็นการแสดงว่ารู้สึกผิดหวังเสียใจเป็นอย่างมาก โยลียาห์รู้สึกผิดหวังเพราะว่าประชาชนของเขาไม่ยอมเชื่อฟังกฎของพระยาห์เวห์ †† พวกคนทีกษัตริย์ส่งไปนั้น ข้อความส่วนนี้ไม่มีในภาษาฮีบรู

7 โยสิยาห์ได้จัดเตรียมแกะกับแพะไว้รวมสามหมื่นตัวเพื่อเป็นเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลปลดปล่อยให้กับพวกคนที่ไม่ใช่คนกบวช และยังมิ่วสามพันตัว สัตว์ทั้งหมดนี้มาจากสมบัติส่วนตัวของกษัตริย์ 8 พวกเจ้าหน้าที่ของเขาสมัครใจนำของมาด้วย พวกเขาเอามาให้กับประชาชน พวกนักบวช และชาวเลวี ฮิลคียาห์ นักบวชสูงสุด เศคาริยาห์และเยฮีเอลเป็นผู้ทำพิธีในวิหารของพระเจ้า พวกเขาเอาลูกแกะสองพันหกร้อยตัวและวัวสามร้อยตัวให้กับพวกนักบวชเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลปลดปล่อย 9 โยนาธานียาห์ เซโมอาห์และเนธันเอลน้องชายทั้งสองของเขา รวมทั้งฮาซาบิยาห์ เยโฮเอลและโยชาบาดซึ่งเป็นผู้นำของชาวเลวี ก็ได้จัดหาพวกแกะและแกะรวมห้าพันตัว และวัวห้าร้อยตัวให้กับชาวเลวี เพื่อใช้เป็นเครื่องบูชาสำหรับเทศกาลปลดปล่อย

10 เมื่อทุกอย่างพร้อมที่จะเริ่มพิธี พวกนักบวชและชาวเลวีก็ได้ไปยืนอยู่ประจำที่ตามกลุ่มของตน ตามที่กษัตริย์ได้สั่งไว้ 11 มีการฆ่าพวกลูกแกะตัวผู้สำหรับเทศกาลปลดปล่อย แล้วพวกชาวเลวีก็ถลกหนังของสัตว์เหล่านั้น ส่วนเลือดของพวกมัน พวกเขาเอาไปให้กับพวกนักบวช พวกนักบวชก็เอาเลือดไปสาธน์บนแท่นบูชา 12 พวกเขาได้แบ่งสัตว์ที่จะเอาไปเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับแต่ละครอบครัว เพื่อเอาไปถวายพระยาห์เวห์ตามที่เขียนไว้ในหนังสือของโมเสส พวกเขาได้ทำอย่างเดียวกันกับพวกวัวด้วย 13 พวกเลวีใช้ไฟย่างสัตว์ที่ใช้สำหรับเทศกาลปลดปล่อยตามที่กฎสั่งไว้ และพวกเขาก็ต้มของถวายอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในหม้อในหม้อใบใหญ่และในกระทะ แล้วพวกเขาก็เอาเนื้อไปแบ่งให้กับประชาชนทันที 14 หลังจากนั้นพวกเลวีก็เอาเนื้อเก็บไว้สำหรับตัวพวกเขาเอง และสำหรับพวกนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรนด้วย เพราะนักบวชพวกนี้กำลังยุ่งอยู่กับการเผาเครื่องเผาบูชา และส่วนที่เป็นไขมันจนมีดีค่า 15 พวกนักดนตรีที่เป็นลูกหลานของอาสาฟ อยู่ประจำที่ตามที่ดาวิด อาสาฟ เฮมานและเยชูรูนคนของกษัตริย์ที่เห็นนิมิตได้นั้น ได้กำหนดให้กับพวกเขา พวกคนเฝ้าประตูก็อยู่ที่ประตูของตนโดยไม่ต้องออกไปที่ไหน เพราะพวกชาวเลวีด้วยกันได้จัดเตรียมของทุกอย่างไว้ให้กับพวกเขาแล้วสำหรับเทศกาลปลดปล่อย

16 ดังนั้น ในวันนั้น การนมัสการพระยาห์เวห์ก็สำเร็จลุล่วงไปตามคำสั่งของกษัตริย์โยสิยาห์ มีทั้งการเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อย และมีการเผาเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ 17 ชาวอิสราเอลที่อยู่ที่นี่ได้เฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยในเวลานั้น และพวกเขาได้เฉลิมฉลองเทศกาลขนมปังไร้เชื้อต่อไปอีกเป็นเวลาเจ็ดวัน 18 นับตั้งแต่สมัยของซามูเอลผู้พูดแทนพระเจ้าเป็นต้นมา ยังไม่เคยมีการเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยอย่างนี้ในอิสราเอลมาก่อน ไม่เคยมีกษัตริย์ของอิสราเอลองค์ไหนที่เคยเฉลิมฉลองเทศกาลปลดปล่อยอย่างกษัตริย์โยสิยาห์ พวกนักบวช ชาวเลวี ชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ที่นี่ รวมทั้งชาวเมืองเยรูซาเล็มเฉลิมฉลองกัน 19 งานเทศกาลปลดปล่อยนี้ได้จัดให้มีขึ้นในปีที่สิบแปดในสมัยของโยสิยาห์

โยสิยาห์ตาย (2 พกษ. 23:28-30)

20 เมื่อโยสิยาห์ได้จัดการวิหารให้อยู่ในระเบียบเรียบร้อยแล้ว ต่อมากษัตริย์เนโคของประเทศอียิปต์ได้ยกทัพขึ้นไปสู้รบกับเมืองคาร์เคมีชที่แม่น้ำยูเฟรติส โยสิยาห์ยกกองทัพออกไปสู้รบกับเขา 21 แต่เนโคสั่งพวกคนส่งข่าวมาหาโยสิยาห์โดยพูดว่า “กษัตริย์ของยูดาห์ ทำไมท่านกับเราจะต้องมาทะเลาะกันด้วย เราไม่ได้มาโจมตีท่าน แต่เราจะสู้กับครอบครัวที่เราจะสังหารด้วยต่างหาก พระเจ้าบอกให้เราเร่งมือด้วย ดังนั้น หยุดต่อต้านพระเจ้าที่อยู่กับเราซะ ไม่อย่างนั้นพระองค์จะทำลายท่าน”

22 แต่โยสิยาห์ก็ไม่ยอมถอยไปไหน และได้ปลอมตัวปะปนอยู่ในการสู้รบ เขาไม่ยอมฟังสิ่งที่เนโคพูดเกี่ยวกับคำสั่งของพระเจ้า แต่ยังออกไปสู้รบกับเขาในที่ราบเมกิดโด 23 พวกพลธนูยิงธนูถูก

กษัตริย์โยสิยาห์และเขาบอกกับพวกเจ้าหน้าที่ของเขาว่า “พาเราออกไป เราได้รับบาดเจ็บสาหัส”

24 ดังนั้นพวกเขาจึงนำตัวโยสิยาห์ออกจากกรบของเขา และวางเขาไว้ในกรูรบอีกคันหนึ่งที่มีอยู่ และนำตัวเขากลับเยรูซาเล็ม เขาตายที่นั่น ศพของเขาถูกฝังอยู่ในหลุมฝังศพของบรรพบุรุษของเขา และชาวยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มทั้งหมดก็ไว้อาลัยให้กับเขา 25 เยเรมียาห์แต่งเพลงไว้อาลัยให้กับโยสิยาห์และพวกนักร้องชายหญิงก็ยังคงร้องเพื่อระลึกถึงเขาอยู่จนถึงทุกวันนี้ เพลงนี้ได้กลายเป็นประเพณีอย่างหนึ่งในอิสราเอลและได้รับการเขียนรวมอยู่ในหนังสือเพลงไว้อาลัย

26 เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของโยสิยาห์และการกระทำต่างๆที่เขาทำตั้งแต่ต้นจนจบ ได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของอิสราเอลและยูดาห์ หนังสือนี้พูดถึงสิ่งที่เขาทำอย่างซื่อสัตย์ตามสิ่งที่เขียนไว้ในกฎของพระยาห์เวห์

กษัตริย์เยโฮอาหาสปกครองยูดาห์ (2 พกษ. 23:30-35)

36 และประชาชนชาวยูดาห์ก็ยกเยโฮอาหาสลูกชายของโยสิยาห์ขึ้นเป็นกษัตริย์ในเมืองเยรูซาเล็มต่อจากพ่อของเขา 2 เยโฮอาหาสมีอายุยี่สิบสามปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มได้สามเดือน 3 กษัตริย์เนโคของประเทศอียิปต์ได้ปลดเขาออกจากบัลลังก์ในเยรูซาเล็ม และบีบบังคับให้ชาวยูดาห์ส่งส่วยเป็นเงินหนักประมาณสามตันครึ่ง และทองคำหนักประมาณสามตันครึ่ง 4 กษัตริย์เนโคของประเทศอียิปต์ตั้งเอลียาคิมน้องชายของเยโฮอาหาสขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และเปลี่ยนชื่อของเอลียาคิมเป็นเยโฮยาคิม แต่เนโคได้เอาตัวเยโฮอาหาสพี่ชายของเอลียาคิมไปที่ประเทศอียิปต์

กษัตริย์เยโฮยาคิมปกครองยูดาห์ (2 พกษ. 23:36-24:7)

5 เยโฮยาคิมมีอายุยี่สิบห้าปีเมื่อเขาเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เขาได้ทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา

6 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้เข้าโจมตีเขาและจับตัวเขาล่ามโซ่ทองสัมฤทธิ์และพาไปที่บาบิโลน 7 เนบูคัดเนสซาร์ยังได้ขโมยเอาพวกเครื่องใช้ทองคำจากวิหารของพระยาห์เวห์ และขนไปไว้ที่วิหารของเขาที่บาบิโลนด้วย 8 เหตุการณ์อื่นๆในสมัยของเยโฮยาคิม สิ่งที่น่ารังเกียจที่เขาได้ทำและสิ่งต่างๆที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัวเขา ได้ถูกจดบันทึกไว้ในหนังสือพงศกษัตริย์ของอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคิมลูกชายของเขาก็ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ต่อจากเขา

กษัตริย์เยโฮยาคินปกครองยูดาห์ (2 พกษ. 24:8-17)

9 เยโฮยาคินมีอายุสิบแปดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาครองบัลลังก์อยู่ในเยรูซาเล็มสามเดือน † เขาทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์ 10 ในฤดูใบไม้ผลิ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ส่งคนไปพาตัวเขามาที่บาบิโลนพร้อมกับพวกเครื่องใช้ที่มีค่าจากวิหารของพระยาห์เวห์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ให้เศเดคียาห์ อาชของเยโฮยาคินขึ้นเป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มแทนเขา

† เยโฮยาคิน ... สามเดือน สำเนาฮีบรูบางฉบับ บอกว่า “เยโฮยาคินมีอายุแปดขวบ ... สามเดือนกับอีกสิบวัน”

กษัตริย์เศเดคียาห์ปกครองยูดาห์ (2 พกษ. 24:18-20; ยรม. 52:1-3)

11 เศเดคียาห์มีอายุยี่สิบเอ็ดปีเมื่อเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ และเขาคครองบัลลังก์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี 12 เขาทำชั่วในสายตาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมต่อมตัวและไม่ยอมเชื่อฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ที่ผ่านมาจากเยเรมียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า

เมืองเยรูซาเล็มถูกทำลาย

13 เศเดคียาห์กับภู่ต่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ก่อนหน้านั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์บังคับให้เขาสาบานโดยอ้างชื่อของพระเจ้าว่าเขาจะจงรักภักดีต่อบาบิโลน แต่ต่อมาเขาเริ่มถือดีและใจแข็งกระด้าง ไม่ยอมหันกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล 14 ยิ่งกว่านั้น พวกผู้นำทั้งหลายของเหล่าคนบวชและประชาชนก็ยังไม่เชื่อสัตย์มากนักเรื่อยๆ พวกเขาไปทำตามการกระทำที่นابخยะแยงของชนชาติอื่นๆและทำให้วิหารของพระยาห์เวห์ที่พระองค์ได้ทำให้ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองเยรูซาเล็มนั้นต้องเสื่อมไป 15 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษพวกเขา ส่งคำพูดมาถึงพวกเขาผ่านทางพวกผู้ส่งข่าวของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า เพราะพระองค์ไม่ยากทำลายประชาชนของพระองค์ และสถานที่อาศัยของพระองค์ 16 แต่พวกเขากลับล้อเลียนพวกผู้ส่งข่าวพระเจ้าเหล่านั้น พวกเขาดูถูกคำพูดของพระองค์ เย้ยหยันพวกผู้พูดแทนพระเจ้า จนในที่สุดพระยาห์เวห์ก็ทนไม่ไหว พระองค์โกรธประชาชนของพระองค์จนไม่มีอะไรสามารถหยุดความโกรธของพระองค์ได้ 17 พระองค์ได้ยกกษัตริย์ของชาวบาบิโลนขึ้นมาต่อต้านเขา กษัตริย์บาบิโลนได้ฆ่าพวกคนหนุ่มของพวกเขาดำด้วยดาบในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และไม่ไว้ชีวิตใครเลย แม้แต่คนเดียว ไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่มคนสาว คนชราหรือแม้แต่คน

แก่ พระเจ้าได้มอบพวกเขาทั้งหมดไว้ในเงื้อมมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ 18 เขาได้ขนเอาข้าวของเครื่องใช้ออกจากวิหารของพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นของชิ้นเล็กหรือชิ้นใหญ่ และยังเอาสมบัติในวิหารของพระยาห์เวห์และสมบัติของกษัตริย์กับพวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ไปจนหมดด้วย 19 พวกเขาจุดไฟเผาวิหารของพระเจ้าและทำลายกำแพงเยรูซาเล็มลง พวกเขาจึงเผาพวกวังทั้งหมดและทำลายของมีค่าทุกอย่าง 20 ที่นั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้กวาดต้อนเอาคนที่ยังมีชีวิตเหลือรอดจากคมดาบกลับไปทาบิโลนเพื่อเป็นทาสของเขา กับพวกลูกชายของเขา จนกว่าอาณาจักรเปอร์เซียจะมาตั้งแทนอาณาจักรบาบิโลน 21 ดังหนังสือที่พระยาห์เวห์ได้บอกกับคนอิสราเอลผ่านทางเยเรมียาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าก็เกิดขึ้นจริง ที่ว่า "สถานที่นี้จะต้องถูกทิ้งให้รกร้างอยู่เป็นเวลาเจ็ดสิบปี เพื่อแผ่นดินจะได้หยุดพัก ชดเชยให้กับปีที่เจ็ดเหล่านั้น † ที่คนยูดาห์ไม่ยอมหยุดหว่านพืช"

22 ในปีแรก †† ที่ไซรัสขึ้นมาเป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย พระยาห์เวห์ดลใจให้กษัตริย์ไซรัสออกคำสั่งไปทั่วอาณาจักรของเขาและจดมันไว้ เรื่องนี้เกิดขึ้นเพื่อให้สำเร็จตามคำพูดของพระยาห์เวห์ที่พูดผ่านทางเยเรมียาห์ ข้อความที่กษัตริย์ไซรัสข่าวประกาศออกไปนั้น คือ

23 "กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียพูดว่าอย่างนี้ 'พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ให้อาณาจักรทั้งหมดบนโลกนี้แก่เรา พระองค์ได้แต่งตั้งให้เราเป็นผู้สร้างวิหารให้กับพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็ม ที่อยู่ในยูดาห์ บัดนี้ ใครก็ตามท่ามกลางพวกเจ้าที่เป็นชนชาติของพระองค์ สามารถกลับไปเยรูซาเล็มได้ ขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าสถิตอยู่กับเจ้า'"

† ปีที่เจ็ดเหล่านั้น กฎของโมเสสสั่งว่า ทุกๆเจ็ดปีพวกเขาจะต้องไม่หว่านพืชลงบนแผ่นดินเพื่อให้แผ่นดินหยุดพัก ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ 25:1-7
†† ในปีแรก ตรงกับช่วง 539-538 ปี ก่อนพระเยซูมาเกิด

เอเสรา

คำนำ

ในพระคัมภีร์ฮีบรูและพระคัมภีร์ฉบับแปลกรีกโบราณ ได้รวมหนังสือเอเสรากับหนังสือเนหะมียาห์เข้าเป็นเล่มเดียวกัน หนังสือทั้งสองเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการดั่งสังคัมขึ้นมาใหม่ตามอย่างที่เคยเป็นมาแล้วในกฎของโมเสส เช่นให้มีระบบนบวช มีวิหาร มีเครื่องบูชาต่างๆ มีเทศกาลต่างๆ มีกำแพงเมือง และมีประชาชนที่ถูกอุทิศไว้สำหรับพระยาห์เวห์

เอเสรา บทที่ 1-6: หลังจากกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียชนะอาณาจักรบาบิโลน (ในปี 539 ก่อน ค.ศ.) ท่านอนุญาตให้พวกเชลยทั้งคนเฝ้ายูดาห์และเฝ้าเบนยามินโนบาบิโลนกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของตน (ในปี 538 ก่อน ค.ศ.) เซซบัสซาร์เป็นคนที่นำพวกเขากลับไปที่ยูดาห์ แล้วพวกเขาเริ่มสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ แต่พวกเขาท้อใจ เริ่มกลัวชนชาติอื่นๆก็เลยหยุดสร้างวิหารไปเป็นเวลาถึงสิบหกปี (ในปี 536-520 ก่อน ค.ศ.; เอเสรา 4:24) ต่อจากนั้นเศรูบบาเบลเจ้าเมืองเยรูซาเล็ม เยชวานักบวชสูงสุด อักกัยผู้พูดแทนพระเจ้า และเศคาริยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้นำประชาชนให้สร้างวิหารต่อจนเสร็จในปี 516 ก่อน ค.ศ.

เอเสรา บทที่ 7-10: ใน ปี 458 ก่อน ค.ศ. เอเสรานำคนเฝ้ายูดาห์อีกชุดหนึ่งที่กลับจากบาบิโลนไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาเอาของขวัญสำหรับตกแคว้งอาหารมาด้วย และเขาได้สอนประชาชนเรื่องคำสั่งสอนของโมเสส เหมือนกับที่เขียนไว้ในหนังสือเอเสรา 7:10 ว่า “เพราะว่าเอเสราได้อุทิศตัวในการศึกษากฎคำสอนของพระยาห์เวห์ ในการทำตามกฏนั้น และในการสั่งสอนกฏระเบียบและกฏหมายของพระองค์ในอิสราเอล”

ไซรัสช่วยเชลยกลับมา (2 พคต. 36:22-23)

1 ในปีแรก † ที่ไซรัส †† ขึ้นเป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย พระยาห์เวห์ได้กระตุ้นให้กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย ประกาศไปทั่วราชอาณาจักรของพระองค์ และเขียนออกมาเป็นกฎหมายด้วย เพื่อสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดผ่านมาทางปากของเยเรมียาห์ ‡ จะได้เกิดขึ้นจริง ประกาศนั้นว่าอย่างนี้ คือ

2 “กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย พูดว่าอย่างนี้ ‘พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์ ได้มอบอาณาจักรทุกแห่งบนโลกให้กับเรา พระองค์ยังได้มอบหมายให้เราสร้างวิหารให้กับพระองค์ที่เมืองเยรูซาเล็มในยูดาห์ 3 มิใครบ้างในกลุ่มพวกเจ้าทั้งหมดนี่ที่เป็นคนของพระองค์ ขอให้พวกเขาขึ้นไปที่เมืองเยรูซาเล็มในยูดาห์และสร้างวิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าที่อยู่ในเยรูซาเล็ม ขอให้พระเจ้าของพวกเขาอยู่กับพวกเขาด้วย 4 คนที่ไม่ใช่ชาวยิวที่อาศัยอยู่ตามที่ต่างๆที่มีคนยิวหลงเหลืออยู่ ††† จะต้องช่วยบริจาคเงิน และทองคำ ข้าวของเครื่องใช้และสัตว์ต่างๆรวมทั้งของถวายที่ได้ด้วยความสมัครใจ ให้แก่วิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม”

5 แล้วพวกหัวหน้าของตระกูลยูดาห์และเบนยามิน รวมทั้งนักบวชทั้งหลาย และพวกชาวเลวีต่างก็ลุกขึ้นเตรียมตัวจากไป คือทุกคนที่พระเจ้าได้กระตุ้นให้ขึ้นไปสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ 6 เพื่อนบ้านของชาวยิวทุกคนได้ช่วยพวกเขา ด้วยการให้สิ่งของต่างๆที่ทำจากเงินรวมทั้งทองคำ ข้าวของเครื่องใช้ และสัตว์ต่างๆตลอดจนของมีค่า และของถวายที่ได้ด้วยความสมัครใจ 7 กษัตริย์ไซรัสได้เอาพวกเครื่องใช้ต่างๆสำหรับวิหารของพระยาห์เวห์ออกมา เป็นเครื่องใช้ที่

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ††† ได้นำมาจากเมืองเยรูซาเล็ม และเอามากับรักษาไว้ในวิหารของเหล่าเทพเจ้าของพระองค์ 8 กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย ได้มอบสิ่งของเหล่านี้ให้กับมิทเรดาท ผู้ดูแลด้านการเงินของกษัตริย์ และมีทเรดาทก็ได้ตรวจนับของเหล่านั้น ให้กับเซซบัสซาร์ ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้นำของยูดาห์ 9 และนี่คือรายการทรัพย์สินเหล่านั้น

อ่างทองคำ สามสิบใบ
อ่างเงิน หนึ่งพันใบ
มิต ††† ยี่สิบเก้าเล่ม
10 ขามทองคำขนาดเล็ก สามสิบใบ
ขามเงินเข้าชุดกันขนาดเล็ก สี่ร้อยสิบใบ
ภาชนะอื่นๆหนึ่งพันใบ
11 มีภาชนะที่ทำด้วยทองคำและเงินรวมทั้งสิ้น ห้าพันสี่ร้อยใบ

เซซบัสซาร์ นำสิ่งของเหล่านี้ขึ้นมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ตอนที่พระเจ้าให้นำตัวพวกเชลยออกจากบาบิโลนมายังเมืองเยรูซาเล็ม

รายชื่อเชลยที่กลับมา (นหม. 7:4-73)

2 ต่อไปนี่คือรายชื่อของคนที่อยู่ในมณฑลยูดาห์ หลังจากที่ถูกจับไปเป็นเชลย ก่อนหน้านั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ได้จับครอบครัวพวกเขาไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ตอนที่พวกเขาได้กลับมาที่เมืองเยรูซาเล็มและยูดาห์ และต่างคนต่างก็กลับไปยังบ้านเมืองของตน 2 พวกเขาทั้งหลายกลับมาพร้อมกับเศรูบบาเบล 3 เยชูอา เนหะมียาห์ เสโรอาห์ เรอเอลยาห์ โมรเดคัย บิลชาน มิสปาร์ บิกวัย เรธูม และบาอานาห์

ต่อไปนี่คือจำนวนชายอิสราเอลของแต่ละตระกูลที่ได้กลับมา 4 3 ผู้สืบตระกูลปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

† ในปีแรก หมายถึงปี 538 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† ไซรัส กำลังพูดถึง ไซรัสที่สอง ที่ชนะบาบิโลน ในปี 539 ก่อนพระเยซูมาเกิด และอนุญาตให้ชาวยิวเริ่มกลับเมืองเยรูซาเล็มในปี 538 ก่อนพระเยซูมาเกิด ††† เยเรมียาห์ ดูที่หนังสือ เยเรมียาห์บทที่ 25:12-14 และบทที่ 51 ††† คนยิวหลงเหลืออยู่ คนที่หลบหนีจากความหายนะ ในที่นี้หมายถึง พวกชาวยิว ที่รอดพ้นจากการถูกทำลายโดยกองทัพของศัตรูของพวกเขาในยูดาห์และอิสราเอล ††† คนที่ไม่ใช่ชาวยิว ... หลงเหลืออยู่ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกชาวยิวที่เหลืออยู่ในทุกแห่งที่คนกลับมาอาศัยอยู่ ควรช่วยเหลือพวกเขา”

††† กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ กำลังพูดถึง กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ที่สอง ที่ครอบครองบาบิโลน ตั้งแต่ปี 605-562 ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์ได้เอาชนะเมืองเยรูซาเล็มสองครั้ง ครั้งแรกในปี 597 ครั้งนี้พระองค์ได้กวาดต้อนเอากษัตริย์เยโฮยาคิน กับประชาชนชั้นนำหนึ่งหมื่นคน พร้อมกับทรัพย์สินของวิหาร และของวังกลับไปเมืองบาบิโลน ครั้งที่สองในปี 586 ครั้งนี้พระองค์ได้ทำลายวิหาร และกวาดต้อนชนเฝ้ายูดาห์และเบนยามินที่เหลือไป †††† มิต ความหมายในภาษาฮีบรู ยังไม่ชัดเจน 5 เศรูบบาเบล เขามีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า เซซบัสซาร์

- 4 ผู้สืบทระกูลเซฟาதியาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน
- 5 ผู้สืบทระกูลอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน
- 6 ผู้สืบทระกูลปาห์ทโมบ คือ ตระกูลของเยชูอา และโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน
- 7 ผู้สืบทระกูลเอลาม หนึ่งในพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
- 8 ผู้สืบทระกูลศัทธู เก้าร้อยสี่สิบห้าคน
- 9 ผู้สืบทระกูลศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน
- 10 ผู้สืบทระกูลบานี หกร้อยสี่สิบสองคน
- 11 ผู้สืบทระกูลเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน
- 12 ผู้สืบทระกูลอสกาด หนึ่งในพันสองร้อยยี่สิบสองคน
- 13 ผู้สืบทระกูลอาโดนีศ หกร้อยหกสิบหกคน
- 14 ผู้สืบทระกูลบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน
- 15 ผู้สืบทระกูลอาดัน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน
- 16 ผู้สืบทระกูลอาเทอร์ คือเฮเซคียาห์ เก้าสิบแปดคน
- 17 ผู้สืบทระกูลเบไซ สามร้อยยี่สิบสามคน
- 18 ผู้สืบทระกูลโยราห์ หนึ่งในร้อยยี่สิบสามคน
- 19 ผู้สืบทระกูลฮาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน
- 20 ผู้สืบทระกูลกิบบาร์ เก้าสิบห้าคน
- 21 ชายจากเมืองเบธเลเฮม หนึ่งในร้อยยี่สิบสามคน
- 22 ชายจากเมืองเนโทฟาห์ ห้าสิบหกคน
- 23 ชายจากเมืองอานาโธท หนึ่งในร้อยยี่สิบแปดคน
- 24 ชายจากเมืองอัสมาเวท สี่สิบสองคน
- 25 ชายจากเมืองคิริยาทอาริม เคเฟิราห์ และ เบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
- 26 ชายจากเมืองรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
- 27 ชายจากเมืองมิกมาส หนึ่งในร้อยยี่สิบสองคน
- 28 ชายจากเมืองเบธเอล และอัย สองร้อยยี่สิบสามคน
- 29 ชายจากเมืองเนโบ ห้าสิบสองคน
- 30 ชายจากเมืองมักบิซ หนึ่งในร้อยห้าสิบหกคน
- 31 ชายจากเมืองเอลาม หนึ่งในพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
- 32 ชายจากเมืองฮาริม สามร้อยยี่สิบคน
- 33 ชายจากเมืองโลด ฮาดิด และโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน
- 34 ชายจากเมืองเยริโค สามร้อยสี่สิบห้าคน
- 35 ชายจากเมืองเสนาอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน
- 36 ต่อไปนี้คือพวกนักรบ
ผู้สืบทระกูลเยดาเยห์ คือครอบครัวของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
- 37 ผู้สืบทระกูลอิมเมอร์ หนึ่งในพันห้าสิบสองคน
- 38 ผู้สืบทระกูลปาซเซอร์ หนึ่งในพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
- 39 ผู้สืบทระกูลฮาริม หนึ่งในพันสิบเจ็ดคน
- 40 ต่อไปนี้คือพวกชาวเลวี
ผู้สืบทระกูลเยชูอา และซัดมีเอล คือครอบครัวโฮดาเวียห์ เจ็ดสิบสี่คน
- 41 ต่อไปนี้คือพวกนักรบ
ผู้สืบทระกูลอาสาฟ หนึ่งในร้อยยี่สิบแปดคน
- 42 ต่อไปนี้คือพวกตระกูลของคนเฝ้าประตูวิหารได้แก่
ผู้สืบทระกูลซัลลูม อาเทอร์ ทัลโมน อักซูป ฮาติธา โซบัย รวม
หนึ่งในร้อยสามสิบเก้าคน
- 43 ต่อไปนี้คือพวกตระกูลของคนรับใช้ประจำวิหารได้แก่
ผู้สืบทระกูลศิหะ ฮาสุฟา ทับบาโอท
- 44 ตระกูลเคโรส ลีอาฮา พาโดน
- 45 ตระกูลเลบานาห์ ฮากาบาร์ อักซูป
- 46 ตระกูลฮากาบ ซัมลัย ฮานัน
- 47 ตระกูลกิดเดล กาสาร์ เรออายาห์
- 48 ตระกูลเรซิน เนโคดา กัสซาม
- 49 ตระกูลอุซซาห์ ปาเสอาห์ เบสัย
- 50 ตระกูลอัสนาห์ เมอูนี เนฟิลิม
- 51 ตระกูลบักนูด ฮาคูฟา ฮารฮูร์

- 52 ตระกูลบัสลูท เมหิดา ฮารธา
- 53 ตระกูลบารโซส ลีเสรา เทมาห์
- 54 ตระกูลเนซียาห์ ฮาติฟา
- 55 ต่อไปนี้คือผู้สืบทระกูลจากข้าราชการของซาโลมอน
ตระกูลโสทย หัสโสเฟเรท เปรุดา
- 56 ตระกูลยาอาลาห์ ดาร์โคน กิดเดล
- 57 ตระกูลเซฟาதியาห์ ฮัทริล ไปเคเรทหัสซาบาอิม อามี
- 58 ผู้สืบทระกูลของคนรับใช้ของวิหารทุกคน และผู้สืบทระกูล
ข้าราชการของซาโลมอน รวมทั้งหมด สามร้อยเก้าสิบสองคน
- 59 คนต่อไปนี้มาจากเมืองเทลเมลาห์ เมืองเทลหารา เมืองเครูบ
เมืองอดตาน และเมืองอิมเมอร์ แต่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ว่า
บรรพบุรุษของพวกเขาเป็นชาวอิสราเอล
- 60 ผู้สืบทระกูลเดไลยาห์ ไทบืออาห์ เนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบ
สองคน
- 61 ผู้สืบทระกูลของพวกนักรบ คือ
ตระกูลของฮาบายาห์ ฮักโซส และบารซิลลัย (บารซิลลัยคนนี้ได้
ได้แต่งงานกับ ลูกสาวของบารซิลลัยชาวกิเลอาด แล้วใช้ชื่อ
ของพ่อตา)
- 62 คนพวกนี้เมื่อค้นหาประวัติครอบครัวในสามะโนครวัที่เป็น
ทางการ แต่หาไม่พบ ก็เลยถือว่าเป็นคนธรรมดา และชื่อของ
พวกเขาถูกตัดออกจากกลุ่มของพวกนักรบ
- 63 ผู้ว่าราชการเมืองบอกกับพวกเขาว่า จะต้องไม่กินอาหารที่
ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีนักรบที่สามารถจะปรึกษากับ อูริม
และทุมมิมว่าพวกนี้เป็นนักรบจริงหรือไม่
- 64 ชุมชนทั้งหมดรวมกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน ไม่
นับทาสชายหญิงของพวกเขา ที่มีจำนวนเจ็ดพันสามร้อยสามสิบ
เจ็ดคน นอกจากนั้นแล้วพวกเขายังมีนักรบทั้งหญิงและชายอีก
สองร้อยคน 66 พวกเขามีม้ารวมเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว มีล่อสอง
ร้อยสี่สิบห้าตัว มีอูฐสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และมีลาหกพันเจ็ดร้อยยี่
สิบตัว
- 68 หัวหน้าครอบครัวบางคน มาถึงวิหารของพระยาห์เวห์ใน
เมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาได้ถวายของด้วยความสมัครใจ ให้กับวิ
หารของพระเจ้า เพื่อเอาไปสร้างวิหารขึ้นมาใหม่บนสถานที่ตั้ง
เดิม 69 พวกเขาได้ถวายตามกำลังความสามารถ พวกเขาได้ถวาย
เพื่อใช้ในงานนี้ให้กับกองคลัง เป็นทองคำประมาณห้าร้อยกิโล
กรัม เงินประมาณสามพันสี่ร้อยกิโลกรัม
- 70 พวกนักรบ พวกชาวเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง พวกนักรบ
คนเฝ้าประตู และคนรับใช้ของวิหาร ได้ย้ายเข้ามาอยู่ตามเมือง
ของตน และชาวอิสราเอลที่เหลือทั้งหมด ก็ย้ายเข้ามาอยู่ตาม
เมืองของตนเหมือนกัน

สร้างแท่นบูชา

3 เมื่อถึงเดือนเจ็ด † และประชาชนชาวอิสราเอลได้อาศัยอยู่
ตามเมืองต่างๆแล้ว ประชาชนทั้งหมดได้เข้ามาชุมนุมกัน
ในเมืองเยรูซาเล็ม 2 เยชูอา ลูกชายของโยซาดก กับพวกเพื่อน
นักรบด้วยกัน และเศรุบบาเบล ลูกชายเซอลทีเอลกับญาติของเขา
ได้เริ่มสร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อพวกเขา
จะได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาทั้งตัวบนแท่นนั้น ตามที่เดบินทีก
ไว้ในกฎบัญญัติของโมเสส ผู้เป็นคนของพระเจ้า

3 พวกเขาสร้างแท่นบูชาขึ้นมาใหม่ไว้ตรงจุดเดิม เพราะกลัว
ประชาชนที่อยู่ล้อมรอบพวกเขา พวกเขาได้ถวายเครื่องเผาบูชา
ทั้งตัวบนแท่นบูชาต่อพระยาห์เวห์ ถวายทั้งเช้าและเย็น 4 แล้ว
พวกเขาจึงฉลองเทศกาลอยู่เพ็ง ตามที่เขียนไว้ในกฎบัญญัติ
พวกเขาถวายเครื่องเผาบูชาทั้งตัวตามจำนวนที่กำหนดไว้สำหรับ
เทศกาลแต่ละวัน 5 และหลังจากนั้น พวกเขาจึงถวายเครื่องเผา
บูชาทั้งตัวอย่างสม่ำเสมอ และถวายในวันพระจันทร์ใหม่ และ
ถวายเครื่องบูชาทั้งตัวสำหรับทุกเทศกาลอันศักดิ์สิทธิ์ของพระ

† เดือนเจ็ด หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม ปี 538 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ยาร์เวห์ที่ได้กำหนดไว้ และพวกเขาก็ถวายเครื่องบูชาทั้งตัวสำหรับทุกยุค ที่ตั้งถวายให้กับพระยาร์เวห์ด้วยความสมัครใจ 6 พวกเขาเริ่มถวายเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแด่พระยาร์เวห์ ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ดด้วย ถึงแม้ว่าพวกเขายังไม่ได้วางรากฐานของวิหารของพระยาร์เวห์

สร้างวิหารใหม่

7 แล้วพวกผู้คนที่ได้กลับมานั้นได้ให้เงินกับช่างตัดหินและช่างไม้ พวกเขายังส่งเสบียงอาหาร เหล้าองุ่น และน้ำมันมะกอกไปให้กับคนเฝ้าประตูและคนเฝ้าประตู เพื่อให้พวกเขาทำอาหารไม่สนศีลจารล่องทะเลจากเลบานอนไปยังยัฟฟา ตามคำอนุญาตที่พวกเขาได้รับจากกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย

8 ในเดือนที่สอง † ของปีที่สอง หลังจากที่พวกเขามาถึงวิหารของพระเจ้าในเยรูซาเล็ม เศรูบบาเบล ลูกชายของเฮลลิทเทิล และเยชูอา ลูกชายของโยซาตัก ก็เริ่มลงมือทำงานพร้อมกับพี่น้องทั้งหมดของพวกเขา คือพวกนักบวช พวกชาวเลวี และทุกคนที่เคยเป็นเชลยและได้กลับมายู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาแต่งตั้งชาวเลวีที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไป ให้เป็นหัวหน้าควบคุมงานเพื่อสร้างวิหารของพระยาร์เวห์ขึ้นมาใหม่ 9 เยชูอา กับพวกลูกชายและพี่น้องของเขา รวมทั้งซัดมีเอล บินนุย และโฮตาวียาห์ พวกนี้เป็นลูกหลานของยูดาห์ พวกเขาได้ช่วยกันดูแลคนงานที่สร้างวิหารของพระเจ้า รวมทั้งพวกลูกชายของเฮนาดัดและพวกลูกชายและพี่น้องของพวกเขาที่เป็นชาวเลวี 10 เมื่อช่างก่อสร้างวางรากฐานให้กับวิหารของพระยาร์เวห์ พวกนักบวชที่แต่งตั้งด้วยผ้าคลุมพิเศษพร้อมถือแตรอยู่ในมือ และพวกชาวเลวี ผู้เป็นลูกชายของอาสาฟ ซึ่งถือฉิ่งฉาบ ก็เข้าประจำที่เพื่อสรรเสริญพระยาร์เวห์ ตามคำสั่งของกษัตริย์ดาวิดแห่งอิสราเอล ††† พวกเขาต่างก็ร้องเพลงรับกันไปมา * ในขณะที่สรรเสริญและขอบคุณพระยาร์เวห์ โดยร้องว่า

“พระยาร์เวห์นั้นช่างดียิ่งนัก

ความรักมั่นคงของพระองค์ที่มีต่ออิสราเอล ยั่งยืนตลอดไป” แล้วประชาชนทั้งหมดก็ให้ร้องเสียงดังสรรเสริญพระยาร์เวห์ เพราะรากฐานวิหารของพระยาร์เวห์ได้วางเสร็จเรียบร้อยแล้ว

12 แต่มีพวกนักบวชแก่ๆหลายคน รวมทั้งชาวเลวี และพวกหัวหน้าครอบครัว คนเหล่านี้เคยเห็นวิหารหลังเดิม เมื่อพวกนี้เห็นรากฐานของวิหารหลังใหม่ที่ได้สร้างขึ้นมานี้ ต่างก็พากันร้องไห้เสียงดัง † ถึงแม้ว่าคนอื่นๆจำนวนมากจะให้ร้องด้วยความดีใจก็ตาม 13 ดังนั้นจึงไม่มีใครสามารถแยกออกว่าอันไหนเป็นเสียงให้ร้องด้วยความยินดี หรืออันไหนเป็นเสียงร้องไห้ เพราะ ประชาชนต่างพากันให้ร้องเสียงดังมาก จนสามารถได้ยินจากที่ไกลๆ

ศัตรูที่ไม่ต้องการให้สร้างวิหารใหม่

4 เมื่อพวกศัตรูของยูดาห์และเบนยามิน ได้ยินว่าพวกเชลยที่กลับมากำลังสร้างวิหารของพระยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมาใหม่ พวกเขาจึงมาพบเศรูบบาเบล และพวกหัวหน้าครอบครัว พวกเขาพูดว่า “ให้พวกเราช่วยท่านสร้างด้วยสิ เพราะเราก็มีสมการพระเจ้าของท่าน เหมือนกับท่าน และเราก็ได้ถวายเครื่องบูชาต่อพระองค์ ตั้งแต่วันที่กษัตริย์เอซราฮัดโดน †† แห่งอัสซีเรีย นำพวกเรามาที่นี่”

† เดือนที่สอง หมายถึงเดือนเมษายน-พฤษภาคม ปี 536 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† ตามคำสั่ง ... แห่งอิสราเอล ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ 1 พงศาวดาร 16:4-7 † † † ร้องเพลงรับกันไปมา หมายถึงกลุ่มหนึ่ง (พวกเลวี) ร้องก่อนแรก และอีกกลุ่มหนึ่ง (คนทั่วไป) ร้องรับท่อนที่สอง สลับกันไปมา ดูตัวอย่างเพลงประเภทนี้ได้จากหนังสือสดุดี 111-118: 136 †† † ร้องไห้เสียงดัง ที่คนเหล่านี้ร้องไห้เพราะเคยเห็นวิหารหลังเดิมที่ยิ่งใหญ่กว่านี้มากนัก จึงเสียใจมาก †† † เอสราฮัดโดน ได้ปกครองอัสซีเรีย ระหว่าง ปี 681-669 ก่อนพระเยซูมาเกิด ประชาชนพวกนี้อาจถูกนำมาปาเลสไตน์ในปี 677 หรือปี 676 ก่อนพระเยซูมาเกิด ตอนที่กษัตริย์เอซราฮัดโดนบุกซีเรีย

3 แต่เศรูบบาเบล เยชูอา รวมทั้งพวกหัวหน้าครอบครัวที่เหลือในอิสราเอล พูดกับพวกเขาว่า “ไม่ต้องมาช่วยพวกเราสร้างวิหารให้กับพระเจ้าของเราหรอก เพราะพวกเราจะสร้างวิหารให้พระยาร์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลเอง ตามที่กษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียสั่งพวกเราไว้”

4 เพราะอย่างนี้ ประชาชนที่อยู่ในแผ่นดินนั้น จึงได้พยายามทำให้คนยูดาห์หมดกำลังใจ และกลัวที่จะสร้างวิหาร 5 คนเหล่านั้นยังได้ตัดสินบนพวกเจ้าหน้าที่ของเปอร์เซีย ให้ขัดขวางพวกคนยิวมาตลอดตั้งแต่สมัยของกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย ไปจนถึงสมัยของกษัตริย์ดาริอัสแห่งเปอร์เซีย เพื่อไม่ให้คนยิวทำตามแผนของพวกเขาคือจะสร้างวิหาร 6 ในรัชกาลของกษัตริย์เซอร์ซีส ††† ในช่วงต้นรัชกาลของพระองค์ พวกศัตรูของคนยิว ได้เขียนคำฟ้องร้องพวกชาวยิว ที่อาศัยอยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็ม

ศัตรูต่อต้านการสร้างเยรูซาเล็มใหม่

7 เรื่องแบบนี้ต่อมา ก็เกิดขึ้นอีกในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ††† เมื่อ บิซลาม มิทเรดาท และทาเบเอล รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของพวกเขา ได้เขียนคำฟ้องต่อกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสแห่งเปอร์เซีย ข้อความนั้นเขียนเป็นภาษาอารเมค และได้รับการแปลออกมา (เรื่องราวต่อไปนี้เขียนเป็นภาษาอารเมค 9)

8 †† เรซุม ผู้เป็นเจ้าเมือง ††† และซิมซัยผู้เป็นเลขานุการ ได้เขียนจดหมายเพื่อต่อต้านเมืองเยรูซาเล็ม ส่งไปให้กับกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส มีใจความว่า

9 จากเรซุม ผู้เป็นเจ้าเมือง และซิมซัย ผู้เป็นเลขานุการ รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของพวกเขา พวกผู้พิพากษา พวกทูตทั้งหลาย พวกเจ้าหน้าที่ พวกชาวเปอร์เซีย ชาวเอเรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสาซังก็คือชาวเอลาม 10 และจากพวกที่เหลืออยู่ คือพวกที่อาเซอร์บานีปอล †† ผู้ยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียงได้ขับไล่ออกจากประเทศของพวกเขา อาเซอร์บานีปอลให้คนพวกนี้ไปตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองต่างๆของสะมาเรีย และในส่วนอื่นๆที่เหลือของแม่น้ำยูเฟรติสฝั่งตะวันตก

11 (นี่คือสำเนาจดหมาย ที่พวกเขาส่งไปให้กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส)

ถึง กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส

จาก พวกผู้รับใช้ของพระองค์ ประชาชนที่อยู่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส

12 ขอเรียนให้กษัตริย์ทราบ ว่า พวกชาวยิวที่มาจากพระองค์ได้มาหาพวกเราใน ตอนนี้พวกเขาได้ขึ้นไปตั้งเมืองเยรูซาเล็มและกำลังก่อสร้างเมืองซิวรัยอันขึ้นมาใหม่ เป็นเมืองที่ขอบกฏการกบฏ พวกเขากำลังสร้างกำแพงให้แล้วเสร็จ และกำลังซ่อมแซมพวกฐานรากอยู่

13 ขอเรียนให้กษัตริย์ทราบว่า ถ้าเมืองนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงเมืองถูกสร้างจนเสร็จสมบูรณ์แล้ว พวกเขาจะไม่ยอมส่งเครื่องบรรณาการ ภาษี และส่วย และในที่สุดคลังหลวงก็จะขาดรายได้ไป

14 เนื่องจากเราไม่เคยล้มข้าวแดงแกงร้อนที่พระองค์เลี้ยงดูเรามา ††† เราจึงเห็นว่าเป็นการไม่สมควรที่จะให้เกียรติของพระองค์ต้องเสื่อมเสียไป ด้วยเหตุนี้เราจึงส่งสารนี้มาถึงพระองค์

††† เซอร์ซีส หรืออีกชื่อหนึ่งว่า อาทูลุรัส เป็นกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ประมาณ ปี 485-465 ก่อนพระเยซูมาเกิด ††† ††† อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ช่วงประมาณปี 465-424 ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอร์ซีส S อารเมค คือภาษาที่ใช้อย่างเป็นทางการของอาณาจักรเปอร์เซีย S† ข้อ 8 จากบทที่ 4:8 นี้ไปจนถึงบทที่ 6:18 ต้นฉบับเขียนเป็นภาษาอารเมค S††† เจ้าเมือง เป็นข้าราชการชั้นสูงที่อาศัยอยู่ในเมืองหลวงของแต่ละมณฑลที่ต้องรายงานต่อกษัตริย์ S†† อาเซอร์บานีปอล เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ปี 669-633 ก่อนพระเยซูมาเกิด (หรืออาจจะถึง 627) ในข้อนี้ เขามีอีกชื่อหนึ่งในภาษาอารเมคว่า โอสันปาร์ แต่คนรู้จักเขาในชื่อ อาเซอร์บานีปอล S††† ไม่เคยล้มข้าว ... เรามา หรือแปลตรงๆได้ว่า “เกลียดของเราเป็นเกลียดของวัง”

15 เพื่อพระองค์จะได้ค้นดูสมุดบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ ในสมุดบันทึกนี้พระองค์จะได้ค้นพบและเรียนรู้อันหนึ่งว่า เมืองเยรูซาเล็มนั้น เป็นเมืองที่ขอบกอบการกบฏ ที่สร้างความเสียหายให้กับพวกกษัตริย์และประเทศต่างๆและมีการปลุกกระตุ้นให้กอบการกบฏภายในเมืองนั้นมาเป็นเวลาช้านานแล้ว นั้นเป็นเหตุที่เมืองเยรูซาเล็มถึงได้ถูกทำลายไป

16 เราขอรายงานให้พระองค์รู้ว่า ถ้าเมืองนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่ และกำแพงเมืองถูกสร้างจนเสร็จแล้ว พระองค์จะไม่ได้ครอบครองมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติสอีกต่อไป

17 กษัตริย์จึงส่งสารตอบกลับมาว่า "ถึงเรธูม ผู้เป็นญาติเมือง และซิมซัย ผู้เป็นเลขาธิการ รวมทั้งเพื่อนร่วมงานทั้งหลายของท่านที่อยู่ในสะมาเรีย และส่วนอื่นๆ ของอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำยูเฟรติส ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข

18 ตอนนี จดหมายที่ท่านส่งมาถึงพวกเรา ได้แปลและอ่านให้เราฟังแล้ว 19 เราได้สั่งให้ทำการตรวจสอบ และพวกเขา ก็พบว่า เมืองเยรูซาเล็มนั้นเคยถูกขึ้นต่อต้านพวกกษัตริย์มาช้านานแล้ว และเคยมีการกบฏรวมทั้งมีการก่อการจลาจลในเมืองนั้นด้วย 20 แต่เคยมีกษัตริย์ผู้เรืองอำนาจบางองค์ซึ่งปกครองเมืองเยรูซาเล็ม และควบคุมเมืองทั้งหมดที่อยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำ กษัตริย์เหล่านี้ได้รับเครื่องบรรณาการ ภาษี และส่วย

21 ตอนนี ให้ท่านทั้งหลายออกคำสั่งให้คนยิวพวกนั้นหยุดทำงานนี้ เพื่อไม่ให้เมืองนั้นถูกสร้างขึ้นใหม่ จนกว่าเราจะออกคำสั่งให้สร้างได้ 22 ระวังให้ดี อย่าได้เพิกเฉยกับเรื่องนี้ เพื่อกษัตริย์จะได้ไม่ขาดรายได้ไปอีกต่อไป"

23 พอได้อ่านสำเนาจดหมายของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ให้กับเรธูมและซิมซัย ผู้เป็นเลขาธิการ รวมทั้งพวกเพื่อนร่วมงานของพวกเขาฟังแล้ว พวกเขา ก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็มทันที †

พวกเขาเร่งการสร้างวิหาร

24 แล้วพวกเขาก็ใช้กำลังบีบบังคับให้พวกยิวหยุดทำงาน แล้วการสร้างวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มก็ถูกระงับลง และก็ไม่ได้สร้างต่ออีกเลย จนกระทั่งถึงปีที่สอง †† ของกษัตริย์ดาโรัสแห่งเปอร์เซีย

5 ต่อมาผู้พูดแทนพระเจ้า คือ ฮักกัย † และเศคาริยาห์ลูกชายของอิดโด †† ได้พูดแทนพระเจ้าต่อคนยิวที่อาศัยอยู่ในยูดาห์และในเมืองเยรูซาเล็ม ในนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ที่อยู่เหนือพวกเขาทั้งหลาย 2 แล้วเศรบบาเบล ลูกชายของเชอลทิเอล และเยชูอา ลูกชายของโยซาดัก ก็เริ่มสร้างวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ และผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองคนนั้นก็ได้อยู่และคอยสนับสนุนพวกเขา 3 ในเวลานั้น ทัทเรนัย ซึ่งเป็นเจ้าเมืองทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเซซาร์โบเซนัย รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของพวกเขา ก็ได้มาหาเศรบบาเบล และคนที่อยู่กับเศรบบาเบล และได้ถามพวกเขาว่า "ใครเป็นคนอนุญาตให้เจ้าสร้างวิหารนี้ขึ้นมาใหม่และทำงานไม่พวกนี้จนเสร็จ" 4 พวกเขาจึงถามต่อไปอีกว่า "พวกคนงานที่สร้างตึกนี้มีชื่อว่าอะไรบ้าง"

5 แต่พระเจ้าได้สอดส่องดูแลพวกผู้อาวุโสของชาวยิวอยู่ และทัทเรนัยกับพรรคพวกไม่สามารถหยุดชาวยิวเหล่านั้นให้เลิกทำงานได้ ในช่วงที่พวกเขาส่งรายงานไปยังกษัตริย์ดาโรัส และกษัตริย์มีคำสั่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ตอบกลับมา

6 นี่คือสำเนาจดหมายที่ ทัทเรนัย เจ้าเมืองทางฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเซซาร์โบเซนัย รวมทั้งบรรดาเพื่อนร่วมงาน

ที่เป็นผู้ตรวจราชการเมือง ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ ได้ส่งไปถึงกษัตริย์ดาโรัส 7 พวกเขาส่งรายงานไปให้กับกษัตริย์ และในจดหมายนั้นมิได้ใจความว่าอย่างนี้ คือ

ถึง กษัตริย์ดาโรัส ขอให้พระองค์อยู่เย็นเป็นสุข

8 ขอให้พระองค์รู้ว่า เราได้ไปยังมณฑลยูดาห์เพื่อไปยังวิหารของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งกำลังถูกสร้างขึ้นใหม่ด้วยหินก้อนใหญ่ ส่วนท่อนไม้ก็กำลังตัดตบบนผาผาง งานนี้กำลังดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและก้าวหน้าเป็นอย่างดี ในกำมือของพวกเขา

9 แต่เมื่อพวกเราได้ถามพวกผู้อาวุโสเหล่านั้นว่า "ใครเป็นคนอนุญาตให้สร้างวิหารนี้ขึ้นมาใหม่ และใครสั่งให้ทำงานไม่พวกนี้จนเสร็จ" 10 เราได้ถามชื่อคนงานเหล่านั้นด้วย เพื่อพวกเราจะได้แจ้งให้พระองค์ทราบ เพื่อว่าเราจะได้จดรายชื่อของพวกคนเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของพวกเขาไว้ 11 พวกเขาตอบพวกเรามาว่า

"พวกเราคือผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และพวกเรา กำลังสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ ซึ่งเคยสร้างมาแล้วเมื่อหลายปีก่อน โดยกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งอิสราเอล 12 แต่เป็นเพราะบรรพบุรุษของเรา ได้ทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์โกรธ พระองค์จึงมอบพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ †† แห่งบาบิโลนชาวเคลเดีย และกษัตริย์ก็ได้ทำลายวิหารแห่งนี้ลง และจับตัวประชาชนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน 13 แต่ในปีแรกของรัชกาลกษัตริย์ไซรัสแห่งบาบิโลน พระองค์ได้มีคำสั่งให้สร้างวิหารของพระเจ้าแห่งนี้ขึ้นมาใหม่ 14 ยังมีเครื่องใช้ทองคำและเงินของวิหารของพระเจ้า ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ขนย้ายออกมาจากวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม และเอาไปวางไว้ในวิหารของบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้เคลื่อนย้ายเครื่องใช้เหล่านั้นจากวิหารของบาบิโลน ไปมอบให้ชายที่ชื่อเซซาร์ซาร์ ซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมือง

15 กษัตริย์ไซรัสได้สั่งเซซาร์ซาร์ว่า "ให้เอาเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม และให้สร้างวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่บนสถานที่ที่ตั้งเดิม" 16 แล้วเซซาร์ซาร์คนนั้น ก็ได้มาวางรากฐานให้วิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบันนี้ วิหารก็ได้รับการก่อสร้างเรื่อยมาแต่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

17 ตอนนี ถ้าพระองค์อยากจะค้นดูบันทึกจากห้องเก็บเอกสารของวังที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อตรวจสอบว่าจริงหรือไม่ที่ กษัตริย์ไซรัสได้ออกคำสั่งให้สร้างวิหารของพระเจ้าในเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ แล้วจากนั้นพระองค์ก็ส่งจดหมายมาให้กับพวกเราว่า พระองค์ตัดสินใจอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้"

คำสั่งของกษัตริย์ดาโรัส

6 กษัตริย์ดาโรัสจึงได้ออกคำสั่ง ให้พวกเขาค้นห้องเก็บเอกสารที่บาบิโลนใช้เก็บทรัพย์สินสมบัติ 2 แล้วพวกเขาก็พบหนังสือม้วนหนึ่ง ที่บอุมปรการในเอกบาตานา ซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และในหนังสือม้วนนั้นเขียนไว้ว่าอย่างนี้

บันทึกความจำ 3 ในปีแรกของรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสได้มีคำสั่งที่เกี่ยวกับวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มว่าอย่างนี้ ให้สร้างวิหารขึ้นมาใหม่ ในสถานที่ที่พวกเขาเคยถวายเป็นเครื่องบูชา และให้วางรากฐานให้เหมือนกับสภาพเดิม ให้มีความสูงหกสิบศอก และกว้างหกสิบศอก 4 ให้สร้างด้วยหินใหญ่สามชั้น และสร้างด้วยไม้หนึ่งชั้น ให้คลังหลวงเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย 5 นอกจากนี้ พวกเครื่องใช้ทองคำและเงินของวิหารของพระเจ้า ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ออกมาจากวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม และเอามาไว้ที่บาบิโลนนั้น จะต้องส่งกลับคืนไปยังวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม เอาไปไว้ในที่ของมัน และเก็บรักษาไว้ในวิหารของพระเจ้า

† ข้อ 6-23 นี้ เป็นเรื่องแทรก ระหว่างข้อ 5 กับข้อ 24 ซึ่งพูดถึงเรื่องที่ดินต่างชาติมาต่อต้านการสร้างสิ่งต่างๆในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่งในภายหลัง ในเวลาที่ผู้เขียนเล่าให้ฟังนี้ ทั้งสองเหตุการณ์ก็เกิดขึ้นเรียบร้อยแล้ว †† ปีที่สองคือ ปีที่ 520 ก่อนพระเยซูมาเกิด † ฮักกัย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือฮักกัย บทที่ 1:1 †† เศคาริยาห์ลูกชายของอิดโด ดู เศคาริยาห์ บท 1:1

†† กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ 2 พงศกษัตริย์ 25:1-21 (ดูคำอธิบาย ได้จากบทที่ 1:7)

6 ดังนั้น ทัทเทเนียเจ้าเมืองมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และเซซาร์โบเซนัย รวมทั้งพวกท่านที่เป็นเพื่อนร่วมงานของ พวกเขา ที่เป็นผู้ตรวจราชการของมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ ยูเฟรติส อยู่ให้ห่างจากที่นั้น 7 ย่าไปปรบกวางงานสร้างวิหารของ พระเจ้า ปล่อยให้เจ้าเมืองของชาวยิวและพวกผู้อาวุโสของพวก เขา สร้างวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่บนพื้นที่เดิม

8 และตอนนี้ เราขอส่งพวกท่านให้ช่วยพวกผู้อาวุโสของชาวยิว เหล่านั้น ที่กำลังสร้างวิหารของพระเจ้าขึ้นมาใหม่ ค่าใช้จ่ายใน การก่อสร้างของพวกท่าน ให้จ่ายจากเงินหลวงทั้งหมด คือเงินที่ เก็บได้จากภาษีของมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อ พวกเขาจะได้ไม่ต้องหยุดงาน 9 ให้จัดหาทุกสิ่งให้กับพวกเขา ไม่ ว่าจะเป็นพวกวัวหนุ่ม แกะตัวผู้ หรือลูกแกะ ที่ต้องใช้สำหรับ ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ หรือจะเป็น ข้าวสาลี เกลือ เหล้าองุ่น หรือน้ำมัน ที่พวกนักรบวชในเมืองเยรู- ซาเล็มขอ ก็ให้จัดมาให้กับพวกเขาทุกฤดูวันอย่าให้ขาดเลย 10 เพื่อพวกเขาจะได้ถวายเครื่องบูชาอันมีกลิ่นหอมให้กับพระเจ้า แห่งฟ้าสวรรค์ และให้อริษฐานเมื่อเราผู้เป็นกษัตริย์และพวกลูก- ขายของเรา

11 และถ้าใครไม่เชื่อฟังคำสั่งนี้ เราขอส่งให้ตั้งเสาไม้ค้ำบ้านของ คนงานนั้นมาอันหนึ่ง และเอามาผูกคนงานนั้นและเชยยเขา และให้ เอาบ้านของเขามาทำเป็นส้วมสาธารณะ

12 ขอให้พระเจ้า ที่ได้เลือกสถานที่นั้นให้เป็นที่นมัสการพระองค์ ได้คนลี้ภัยกษัตริย์องค์ไหนๆหรือประชาชนกลุ่มใดก็ตาม ที่ฝ่าฝืนคำ สั่งนี้ และอยากจะทำลายวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม เรา กษัตริย์ดาร์อิัส เป็นผู้ออกคำสั่งนี้เอง ให้เชื่อฟังคำสั่งนี้อย่าง เกร็งครัด

วิหารสร้างเสร็จ

13 แล้วทัทเทเนีย เจ้าเมืองฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และ เซซาร์โบเซนัย รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของพวกเขาก็ทำทุกอย่าง ตามที่กษัตริย์ดาร์อิัสสั่ง 14 พวกผู้อาวุโสของชาวยิว ได้ก่อสร้างวิ- หารสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ภายใต้การพูดแทนพระเจ้าของฮักกัย ผู้ พูดแทนพระเจ้า และเศคาริยาห์ลูกชายของอิดโด พวกเขาสร้าง วิหารเสร็จตามคำสั่งของพระเจ้าแห่งอิสราเอล และตามคำสั่งของ พวกกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย คือไซรัส ดาร์อิัส และอารทาเซอร์ซีส 15 แล้ววิหารนี้ก็สร้างเสร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ † ในปีที่หก แห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์อิัส ††

16 แล้วประชาชนของอิสราเอล รวมทั้งพวกนักรบวช และพวก ชาวเลวี และเชลยทุกคนที่ได้กลับมา ได้อุทิศวิหารนี้ให้กับพระ- เจ้า และพวกเขาที่มีความสุขมากที่ได้ทำอย่างนั้น

17 ในการอุทิศวิหารนี้ พวกเขาได้ถวายเครื่องบูชาโดยมีวัวตัวผู้ หนึ่งร้อยตัว แกะตัวผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และเครื่องบู- ษาศักร่างสำหรับอิสราเอลทั้งหมด คือแพะตัวผู้สิบสองตัว เฝาละตัว 18 พวกเขาแต่งตั้งนักรบวชให้อยู่ในแผนกต่างๆของพวก เขา และแต่งตั้งชาวเลวีให้อยู่ในแต่ละหน่วย เพื่อรับใช้ในวิหาร ของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม ตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือของ โมเสส

เทศกาลปลดปล่อย

19 † พวกชาวยิวที่กลับมาจากการเป็นเชลย ได้เฉลิมฉลองเทศ- กาลปลดปล่อย ในวันที่สิบสี่ของเดือนแรก ††20 นักรบวชทุกคนได้ ชำระตัวเองให้สะอาดบริสุทธิ์แล้ว และชาวเลวีก็เป็นผู้บริสุทธิ์ ด้วยในสายตามผู้อื่น ดังนั้นชาวเลวีจึงฆ่าแกะในเทศกาลปลด-

† วันที่สามของเดือนอาดาร์ หมายถึงเดือนกุมภาพันธ์-มีนาคม นักเขียน สมัยโบราณ (เอสตราสที่หนึ่ง) ระบุไว้ว่า "วันที่ 23 ของอาดาร์" †† ปีที่หกแห่ง รัชกาลกษัตริย์ดาร์อิัส คือ ปีที่ 515 ก่อนพระเยซูมาเกิด † บทที่ 19 ในที่นี้ภา- ษาดั้งเดิมเปลี่ยนจากอารเมค กลับมาเป็นฮีบรู †† เดือนแรก หมายถึงเดือนมี- นาคม-เมษายน ปี 515 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ปล่อย เพื่อชาวยิวทุกคนที่กลับจากการเป็นเชลย เพื่อพี่น้องทั้ง- หลายของเขาที่เป็นนักรบวช และเพื่อตัวเขาเองด้วย 21 ประชาชน ของอิสราเอลที่กลับจากการเป็นเชลย ได้กินอาหารในเทศกาล ปลดปล่อยนี้ เหมือนกับคนอื่นๆทั้งหมดที่ได้แยกตัวเองออกจาก สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ ††ของพวกคนต่างชาติในแผ่นดิน เพื่อจะได้นมัส- การพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล 22 พวกเขาได้เฉลิมฉลอง เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวันด้วยความยินดี เพราะ พระยาห์เวห์ได้ทำให้พวกเขามีความสุข ที่พระองค์ได้เปลี่ยน ทัศนคติของกษัตริย์อัสซีเรีย †† ที่มีต่อพวกเขา ดังนั้นกษัตริย์ จึง ได้ช่วยพวกเขาในการสร้างวิหารของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสรา- เอล

เอสรามาเมืองเยรูซาเล็ม

7 หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ผ่านไป †† ในช่วงรัชกาลของ กษัตริย์อารทาเซอร์ซีส 5 แห่งเปอร์เซีย เอสราได้ขึ้นมาจาก บาบิโลนมาที่เมืองเยรูซาเล็ม เอสราเป็นลูกของเสโรอาห์ ที่เป็น ลูกของอาซาริยาห์ ที่เป็นลูกของฮิลคียาห์ 2 ที่เป็นลูกของซัลลูม ที่เป็นลูกของศาโดก ที่เป็นลูกของอาหิทูบ 3 ที่เป็นลูกของอามาริ ยาห์ ที่เป็นลูกของอาซาริยาห์ ที่เป็นลูกของเมรายัท 4 ที่เป็นลูก ของเศราหิยาห์ ที่เป็นลูกของอุสซึ ที่เป็นลูกของนุดี 5 ที่เป็นลูก ของออบิซวา ที่เป็นลูกของฟีเนหัส ที่เป็นลูกของเอลเออาซาร์ ที่ เป็นลูกของอาโรน ที่เป็นหัวหน้านักรบวช

6 เอสราคนนี้ขึ้นมาจากบาบิโลนมาที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาเป็นครู 5† เป็นผู้เชี่ยวชาญของโมเสสเป็นอย่างดี ซึ่งพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้มอบกฎนี้ให้กับอิสราเอล กษัตริย์ได้ให้ เอสราทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เขาขอ เพราะมือของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขาคอยช่วยเหลือเขา 7 มีประชาชนอิสราเอลบางคน รวมทั้งนักรบวชบางคน พวกชาวเลวี พวกนักร้อง บรรดาคนเฝ้า ประตู และพวกผู้รับใช้ในวิหาร ได้ขึ้นมาที่เมืองเยรูซาเล็มในปีที่ เจ็ดในรัชกาลของกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส 8 เอสรามายังเมืองเยรู- ซาเล็มในเดือนที่ห้า 5†† ของปีที่เจ็ด ในรัชกาลของกษัตริย์นี้ 9 เขา ได้เตรียมตัวที่จะออกเดินทางจากบาบิโลน ในวันที่หนึ่งของ เดือนแรก และได้มาถึงเมืองเยรูซาเล็มในวันที่หนึ่งของเดือนห้า เพราะมือของพระเจ้าคอยช่วยเหลือเขา 10 เพราะเอสราได้อุทิศ ตัวในการศึกษาภาคสอนของพระยาห์เวห์ ในการทำตัวตามกฎหมาย นั้น และในการสั่งสอนกฎระเบียบและกฎหมายของพระองค์ใน อิสราเอล

จดหมายอารทาเซอร์ซีสถึงเอสรา

11 นี่คือสำเนาจดหมาย ที่กษัตริย์อารทาเซอร์ซีส 5† มอบให้กับ เอสรา ผู้เป็นนักรบวชและครูผู้รอบรู้คำสอนของบัญญัติของพระ ยาห์เวห์ และกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ที่มีไว้สำหรับคนอิส- ราเอล

12 5†† จาก อารทาเซอร์ซีส ผู้เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง ถึง เอสรา ผู้เป็นนักรบวช ครูผู้รอบรู้กฎของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ขอให้อยู่เย็นเป็นสุขในทุกเรื่อง

†† สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ คือพวกสิ่งที่ทำให้ชาวยิวไม่สามารถเข้ามานมัสการพระ ยาห์เวห์ได้ ดูเพิ่มเติมได้จาก เลวีนิติ บทที่ 11-15 ††† กษัตริย์อัสซีเรีย คง หมายถึงดาร์อิัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ††† หลังจากเหตุการณ์เหล่านี้ผ่านไป ระหว่างเอสราบทที่ 6 กับบทที่ 7 เวลาผ่านไป 58 ปี เรื่องราวของเอสเธอร์ เกิดขึ้น ในช่วงเวลานี้ 5 อารทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ช่วงประมาณปี 465-424 ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอร์ซีส 5† ครู แปลตามตัวอักษรว่า "คนคัดลอก" คนผู้นี้เป็นคนคัดลอกหนังสือ เขาศึกษาจาก หนังสือเหล่านั้นและกลายมาเป็นครู 5†† เดือนที่ห้า หมายถึงเดือนกรกฎาคม- สิงหาคม ปี 458 ก่อนพระเยซูมาเกิด 5†† กษัตริย์อารทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์ แห่งเปอร์เซีย ปี 465-424 ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์ เซอร์ซีส 5†† ข้อนี้ ข้อความเปลี่ยนจากภาษาฮีบรูไปเป็นภาษาอารเมค

13 เราขอสิ่งว่า ใครก็ตามในอาณาจักรของเรา ไม่ว่าจะเป็ประชาชนของอิสราเอล หรือนักบวชของพวกเรา หรือชาวเลวี ที่สมัครใจจะไปยังเมืองเยรูซาเล็มกับเจ้า ก็ไปได้

14 เนื่องจากตัวเราและที่ปรึกษาทั้งเจ็ดของเราได้ส่งเจ้าไป เพื่อดูว่าประชาชนของยูดาห์และเยรูซาเล็ม เชื่อฟังกฎแห่งพระเจ้าที่อยู่ในมือของเจ้าหรือไม่

15 เราและพวกที่ปรึกษาของเรา ก็ยังส่งเจ้าไป เพื่อขนเอาเงินและทองคำที่พวกเราสมัครใจมอบให้กับพระเจ้าแห่งอิสราเอล ที่มีวิหารอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม 16 ให้เจ้ารวบรวมเงินและทองคำทั้งหมด ที่เจ้าหามาได้จากมณฑลบาบิโลน พร้อมกับพวกของถวายเป็นที่ประชาชนและพวกนักบวชเอามาให้ด้วยความสมัครใจ สำหรับถวายให้กับวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม

17 และด้วยเงินนี้แหละ เจ้าต้องเอาไปซื้อพวกวัวตัวผู้ แกะตัวผู้ และตัวแกะ รวมทั้งเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและเครื่องดื่มบูชา และเจ้าจะต้องถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้บนแท่นบูชาในวิหารของพระเจ้าของเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม 18 ส่วนเงินและทองคำที่เหลือ นั้น เจ้าและพี่น้องชาวยิวของเจ้า เห็นดีเห็นชอบที่จะทำอย่างไรก็ให้ทำไป ให้สอดคล้องกับความต้องการของพระเจ้าของพวกเจ้า 19 เครื่องใช้ต่างๆที่ได้มอบให้กับเจ้า สำหรับการบูชาในวิหารของพระเจ้าของเจ้านั้น ก็ให้เจ้าเอาไปวางไว้ต่อหน้าพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม 20 ส่วนสิ่งอื่นๆที่เหลือ ที่จำเป็นสำหรับวิหารของพระเจ้าของเจ้านั้น ก็ตกเป็นหน้าที่ของเจ้าแล้วที่จะจัดหา มา ก็ให้เจ้าเบิกจากเงินหลวงได้

21 นอกจากนี้แล้ว เรา กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ได้ออกคำสั่งนี้ให้กับผู้ดูแลเงินกองคลังทุกคนที่อยู่ในมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติสว่าอย่างนี้ คือไม่ว่าเอสราผู้เป็นนักบวช และครุผู้รอบรู้ กฎบัญญัติของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ จะขออะไรจากเจ้า ก็ให้ทำตามนั้นอย่างรวดเร็วและอย่างเต็มที 22 ให้ช่วยได้มากถึงจำนวนเงินสามตันครึ่ง ข้าวสาลี เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก อย่างละสองหมื่นสองพันลิตร ส่วนเกลือให้ได้ไม่อัน 23 ไม่ว่าพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะสั่งให้ทำอะไร ก็ให้เป็นไปตามนั้นอย่างรวดเร็วและอย่างเต็มที่ สำหรับวิหารของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าความโกรธของพระเจ้าจะได้ไม่ตกลงมาบนอาณาจักรของเราผู้เป็นกษัตริย์ และบนพวกลูกชายของเรา

24 เราขอแจ้งให้พวกเจ้าทั้งหลายรู้ว่า พวกคนเหล่านี้ทั้งหมดคือพวกนักบวช พวกชาวเลวี พวกนักร้อง พวกคนเฝ้าประตู พวกผู้รับใช้ในวิหาร และคนรับใช้อื่นๆในวิหารของพระเจ้า จะไม่ต้องเสียเครื่องบรรณาการ ภาษี และส่วยใดๆทั้งสิ้น 25 ส่วนตัวเจ้า เอสรา ตามสติปัญญาของพระเจ้าของเจ้า ที่เจ้ามีนั้น ก็ให้เจ้าแต่งตั้งผู้พิพากษา และผู้ปกครอง ให้มาตัดสินคนทั้งหมดที่อยู่ในมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส ซึ่งหมายถึงทุกคนที่รู้จักพวกกฎของพระเจ้าของเจ้า และเจ้าก็ควรที่จะสอนคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักกฎพวกนั้นด้วย 26 ใครก็ตามที่ไม่เชื่อฟังกฎของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้เขาได้รับโทษอย่างรวดเร็วอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็โทษตาย หรือเนรเทศไปอยู่เมืองอื่น หรือยึดทรัพย์ หรือจำคุก ก็ตาม

เอสราสรรเสริญพระเจ้า

27 † สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา ผู้ทำให้กษัตริย์ มีจิตใจที่อยากจะให้เกียรติกับวิหารของพระยาห์เวห์ในเมืองเยรูซาเล็มอย่างนี้ 28 พระองค์ได้แสดงความรักต่อข้าพเจ้า ต่อหน้ากษัตริย์ พวกที่ปรึกษา และข้าราชการชั้นสูงทั้งหลายของกษัตริย์ เนื่องจากมือของพระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้าคอยช่วยเหลือข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถึงมีกำลังใจที่จะรวบรวมพวกผู้นำจากประชาชนของอิสราเอลเพื่อเดินทางขึ้นไปยังเมืองเยรูซาเล็มกับข้าพเจ้า

† ข้อนี้ ตรงนี้ ต้นฉบับเปลี่ยนจากอารเมกมาเป็นฮีบรู

รายชื่อพวกผู้นำที่กลับมาพร้อมเอสรา

8 † ต่อไปนี้คือพวกหัวหน้าครอบครัว และเชื้อสายของพวกเรา ซึ่งเดินทางออกจากบาบิโลนไปกับข้าพเจ้า ในช่วงสมัยของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส

2 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากฟีเนหัส คือเกอร์โซม จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากอิธามาร์ คือดาเนียล จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากดาวิด คือฮัทธัซ 3 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากเชคานียาห์

จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากปาโรซ คือเศคาริยาห์ พร้อมกับชายที่ขึ้นทะเบียนกับเขาอีกหนึ่งร้อยห้าสิบคน

4 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากปาหัทโมอับ คือเอลีฮันัน ลูกชายของเศราหิยาห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกสองร้อยคน

5 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากศัทธู คือเชคานียาห์ลูกชายของยาฮาซึเอล พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกสามร้อยคน

6 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากอาติน คือเอเบคลูกชายของโยนาธาน พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกห้าสิบคน

7 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากเอลาม คือเยซายาห์ลูกชายของอาธาเลียห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกเจ็ดสิบคน

8 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากเซฟาติยาห์ คือเศบาติยาห์ ลูกชายของมีคาเอล พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกแปดสิบคน

9 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากโยอาบ คือโอบาติยาห์ลูกชายของเยฮีเอล พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกสองร้อยสิบแปดคน

10 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากบานี คือเซโลมิทลูกชายของโยสิฟิยาห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกหนึ่งร้อยหกสิบคน

11 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากเบบัย คือเศคาริยาห์ลูกชายของเบบัย พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกยี่สิบแปดคน

12 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากอัสกาต คือ โยฮานัน ลูกชายของฮักคาทาน พร้อมกับชายที่อยู่กับเขาอีกหนึ่งร้อยสิบคน

13 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากอาโดนิธัม พวกสุดท้ายที่ตามมาทีหลัง มีชื่อว่าเอลีเฟเลท เยอูเอล และเซไมยาห์ พร้อมกับชายที่อยู่กับพวกเขาอีกหกสิบคน

14 จากคนเหล่านั้นที่สืบเชื้อสายจากบิกวัย คือ อุซัยและศักเกอร์ พร้อมกับชายที่อยู่กับพวกเขาอีกเจ็ดสิบคน

การกลับมาเมืองเยรูซาเล็ม

15 ข้าพเจ้ารวบรวมพวกเขาไว้บริเวณแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหะวา พวกเราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน ข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและพวกนักบวช แต่ไม่พบพวกชาวเลวีเลยสักคนทีนั้น 16 ข้าพเจ้าจึงเรียกคนเหล่านั้นมาหา คือ เอลีเยเซอร์ อารีเอล เซไมยาห์ เอลนาธัน ยาริบ เอลนาธัน นาธัน เศคาริยาห์ และเมซูลลาม ซึ่งเป็นพวกผู้นำ พร้อมด้วยโยยาริบ และเอลนาธัน ซึ่งเป็นผู้มีสติปัญญาเฉียบแหลม 17 แล้วข้าพเจ้าก็ส่งพวกเขาไปหาอิดโด ซึ่งเป็นหัวหน้าของสถานที่ที่มีชื่อว่า คาลิเฟีย ข้าพเจ้าบอกพวกเขาว่าควรจะทำอะไรกับอิดโดและพี่น้องของเขา รวมทั้งพวกผู้รับใช้ในวิหารที่อยู่ในคาลิเฟีย เพื่อ

พวกเขาจะได้นำพวกผู้ช่วยมา เพื่อรับใช้ในวิหารของพระเจ้าของเรา 18 เนื่องจากมือของพระเจ้าของเราคอยช่วยเหลือเรา พวกเขาจึงส่งชายที่มีความเฉลียวฉลาดคนหนึ่ง ชื่อเซเรบิยาห์ พร้อมกับลูกๆและพี่น้องของเขา รวมทั้งหมดลิลิแปดคน มาให้กับพวกเรา เซเรบิยาห์ เป็นผู้สืบตระกูลมาจากมาห์ลี ที่เป็นลูกของเลวี ที่เป็นลูกชายของอิสราเอล

19 พวกเขาจึงส่งฮาซาบิยาห์ มาพร้อมกับเยชายาห์จากตระกูลของเมารวี พร้อมด้วยพี่น้องและพวกลูกชายของพวกเขา รวมทั้งหมดยีสิบคน 20 พวกเขาจึงส่งผู้รับใช้ในวิหารมาให้อีก รวมสองร้อยยีสิบคน กษัตริย์ดาวิดและพวกเจ้านายได้แต่งตั้งบรรพบุรุษของผู้รับใช้พวกนี้ ให้เป็นผู้ช่วยของพวกเลวี คนที่มาเหล่านี้มีรายชื่อบันทึกไว้ทุกคน

21 ที่ข้างแม่น้ำอาฮะวา ข้าพเจ้าก็ได้ประกาศให้ถือศีลอดอาหาร เพื่อเราจะได้อ้อมตัวลงต่อหน้าพระเจ้าของเรา และขอให้พระองค์ช่วยให้พวกเราเดินทางด้วยความปลอดภัย สำหรับตัวเราเอง ลูกหลาน และทรัพย์สินทั้งหมดของพวกเรา 22 ข้าพเจ้าอับอายที่จะขออาหารและเครื่องดื่มจากกษัตริย์ เพื่อปกป้องพวกเราจากศัตรูในระหว่างเดินทาง เพราะพวกเราได้พูดกับกษัตริย์ไปแล้วว่า “มือของพระเจ้าของเราคอยช่วยเหลือทุกคนที่แสวงหาพระองค์ เพื่อให้พวกเขาปลอดภัย แต่ฤทธิ์อำนาจและความโกรธของพระองค์จะต่อต้านทุกคนที่ละทิ้งพระองค์” 23 ดังนั้นเราจึงอดอาหารและอธิษฐานต่อพระเจ้า เพื่อขอให้การเดินทางนี้ปลอดภัย และพระองค์ก็ตอบคำอธิษฐานของพวกเรา

24 แล้วข้าพเจ้าได้เลือกผู้นำนักบวชมาสิบสองคน พร้อมกับเซเรบิยาห์ ฮาซาบิยาห์ และพี่น้องของพวกเขาอีกสิบคน 25 แล้วข้าพเจ้าก็ชั่งเงิน ทองคำ พร้อมด้วยเครื่องใช้ต่างๆให้กับพวกเขาทั้งสิบสองคน ซึ่งเป็นของถวายสำหรับวิหารของพระเจ้าของเรา ของพวกนี้เป็นของที่กษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์ รวมทั้งพวกเจ้าหน้าที่ และประชาชนทั้งหลายของอิสราเอลที่อยู่ที่นี่ได้ถวายไว้ 26 สิ่งที่ข้าพเจ้าชั่งและมอบให้พวกเขาประกอบด้วย เงินหนักประมาณยีสิบสองตัน เครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินหนักประมาณสามตันครึ่ง และทองคำประมาณสามตันครึ่ง 27 มีขามทองคำยีสิบใบ หนักแปดกิโลกรัมครึ่ง และเครื่องใช้สองชิ้นที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ขัดเงาอย่างดี ซึ่งมีมูลค่าเทียบเท่าทองคำ 28 แล้วข้าพเจ้าพูดกับพวกนักบวชว่า “พวกท่านถูกอุทิศไว้สำหรับพระยาห์เวห์ และข้าวของเครื่องใช้เหล่านี้ ก็ถูกอุทิศไว้สำหรับพระยาห์เวห์ด้วย เงินและทองคำพวกนี้เป็นของที่คนสมควรใจเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา 29 ขอให้เฝ้าระวังรักษาสิ่งของเหล่านี้ไว้ให้ดี จนกว่าจะถึงเวลาที่ท่านซึ่งสิ่งของเหล่านี้ ต่อหน้าพวกหัวหน้าของเหล่านั้นกับวช และชาวเลวี รวมทั้งหัวหน้าครอบครัวของอิสราเอลในเมืองเยรูซาเล็ม ภายในห้องของวิหารของพระยาห์เวห์”

30 ดังนั้น พวกนักบวชและพวกชาวเลวีจึงรับเงินและทองคำ รวมทั้งเครื่องใช้ต่างๆที่ชั่งแล้ว และนำสิ่งเหล่านั้นไปยังวิหารของพระเจ้าของเราในเมืองเยรูซาเล็ม

31 เราเดินทางออกจากบริเวณแม่น้ำอาฮะวา ในวันที่สิบสองของเดือนแรก † เพื่อไปยังเมืองเยรูซาเล็ม มือของพระเจ้าของเราคอยช่วยเหลือเรา และพระองค์ช่วยปกป้องเราให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูและพวกโจรในระหว่างทาง 32 แล้วในที่สุด เราก็มายังเมืองเยรูซาเล็ม และได้หยุดพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสามวัน 33 ในวันที่สี่เราได้อำนาจเงินและทองคำ รวมทั้งเครื่องใช้ภายในวิหารของพระเจ้าของเรา และมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของเมเรมท ลูกชายของอูริยาห์ ผู้เป็นนักบวช และเอลาซาร์ ลูกชายฟีเนหัส และคนอื่นๆที่อยู่กับพวกเขา คือ ชาวเลวี โยซาบาดลูกชายเยชูอา และโนอดยาห์ ลูกชายบิณนุย 34 ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการตรวจสอบ ด้วยการนับจำนวนและการชั่งน้ำหนัก แล้วจึงบันทึกนำหนักรวมทั้งหมดไว้ในเวลานั้น

† เดือนแรก หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน ปี 458 ก่อนพระเยซูมาเกิด

35 แล้วพวกชาวยิวที่กลับจากการเป็นเชลย ก็ถวายเครื่องเผาบูชาให้กับพระเจ้าของอิสราเอล ประกอบด้วยวัวตัวผู้สิบสองตัว สำหรับอิสราเอลทั้งหมด แกะตัวผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบสองตัว (และถวายเครื่องบูชาที่ข่าระล่างเป็นแพะตัวผู้สิบสองตัว) ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องเผาบูชาที่ถวายให้กับพระยาห์เวห์

36 พวกเขาจึงได้ส่งมอบพวกคำสั่งของกษัตริย์ ให้เจ้าหน้าที่ หลวงทั้งหลาย รวมทั้งพวกเจ้าเมืองมณฑลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส แล้วเจ้าหน้าที่และเจ้าเมืองพวกนี้ ต่างก็สนับสนุนประชาชนของอิสราเอล และวิหารของพระเจ้า

การแต่งงานกับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว

9 หลังจากเหตุการณ์เหล่านั้นเสร็จสิ้นลงแล้ว พวกหัวหน้าก็มาพบข้าพเจ้าและพูดว่า “ประชาชนชาวอิสราเอล พวกนักบวช รวมทั้งชาวเลวีทั้งหลาย ไม่ได้แยกตัวเองออกจากชนชาติอื่นๆในดินแดนที่อยู่รอบๆเขา ชาวอิสราเอลได้ทำในสิ่งที่น่ารังเกียจเหมือนกับคนเหล่านั้น คือชาวคานาอัน ชาวฮิตไทต์ ชาวเปอร์เซีย ชาวเยนุส ชาวอัมโมน ชาวโมอับ ชาวอียิปต์ และชาวอาโมไรต์ 2 เพราะคนอิสราเอล ได้รับเอาลูกสาวของชนชาติรอบข้างเหล่านั้น มาเป็นเมียของพวกเราและของพวกลูกชายของพวกเราด้วย และพวกเราได้ทำให้เชื้อสายที่อุทิศไว้สำหรับพระเจ้า ไปผสมปนเปกับชนชาติอื่นๆในดินแดนแถบนั้น พวกเจ้าหน้าที่ และพวกหัวหน้าเป็นผู้เริ่มลงมือทำก่อน ซึ่งเป็นการไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า” 3 เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้ฉีกทั้งเสื้อและเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และดึงผมและเคราของตัวเอง แล้วนั่งตกตะลึงอย่างมาก 4 ทุกคนที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ยืนถ้อยคำของพระเจ้าแห่งอิสราเอล ก็มาหาข้าพเจ้า เพราะประชาชนที่ได้กลับจากการเป็นเชลยนั้นไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า ข้าพเจ้านั่งตกตะลึงอยู่ จนถึงเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

5 เมื่อได้เวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น ข้าพเจ้าลุกขึ้นจากตรงที่ข้าพเจ้านั่งด้วยความอับอาย พร้อมกับเสื้อและเสื้อคลุมที่ฉีกขาด ข้าพเจ้าคุกเข่าลงกราบ และยื่นมือทั้งสองขึ้นต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า 6 และพูดว่า “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายและละอายใจเกินกว่าจะสู้หน้าพระองค์ได้ ข้าแต่พระเจ้า บาบยของพวกเราได้เพิ่มมากขึ้นจนสูงท่วมหัวของพวกเราแล้ว และความผิดของเรา ก็พอกพูนมากจนถึงสวรรค์แล้ว 7 ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของพวกเราจนถึงทุกวันนี้ เรามีความผิดที่ร้ายแรงมาก และเพราะบาบของเรา พวกเรา รวมทั้งพวกกษัตริย์ของเรา และพวกนักบวชของเราต้องตกไปอยู่ในกำมือของพวกกษัตริย์ต่างชาติทั้งหลาย ถูกด่าบ่นฆ่าฟัน ถูกจับไปเป็นเชลย ถูกปล้น และได้รับความอับอายขายหน้าจนถึงทุกวันนี้

8 แต่แล้วในช่วงระยะเวลาอันสั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา ก็ได้แสดงความเมตตาต่อเรา โดยยอมให้พวกเราบางคนพ้นจากการเป็นเชลย และมอบสถานที่ที่ปลอดภัยให้กับเรา ซึ่งเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ดังนั้นพระเจ้าของเราจึงให้ความหวังใหม่กับเรา และได้ช่วยกู้พวกเราบางคนให้พ้นจากการเป็นเชลยและให้เริ่มต้นชีวิตใหม่ 9 ใช่แล้ว เราเป็นทาสกัน แต่พระเจ้าของพวกเราไม่ได้ทอดทิ้งเรา ในขณะที่เราตกเป็นทาสนั้น พระองค์ได้แสดงความรักต่อเรา ต่อหน้าพวกกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ด้วยการมอบชีวิตใหม่ให้กับพวกเรา โดยให้สร้างวิหารของพระเจ้าของเราขึ้นมาใหม่ และให้ซ่อมแซมส่วนที่ปรักหักพัง รวมทั้งทำให้เราได้รับพวกคัมครอง ** ในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม 10 แต่บัดนี้ พระเจ้าของเรา พวกเราจะพูดอะไรได้อีกหลังจากเกิดเรื่องขึ้นแล้ว เนื่องจากเราได้ทอดทิ้งกฎบัญญัติของพระองค์ 11 ที่พระองค์ได้ให้ผ่านมาจากมือของผู้รับใช้ของพระองค์ คือ

†† ความคัมครอง แปลตรงๆได้ว่า “กำแพง” แต่ในที่นี้หมายถึงความคัมครองที่ได้รับจากการสนับสนุนของเจ้าหน้าที่ชาวเปอร์เซีย ไม่ได้หมายถึงตัวกำแพงเมืองจริงๆ

พวกผู้พูดแทนพระองค์ เมื่อพระองค์พูดว่า ‘แผ่นดินที่พวกเจ้ากำลังเข้าไปเป็นเจ้าของ คือแผ่นดินที่เคยเสื่อมเสีย เนื่องจากการกระทำอันชั่วร้ายของประชาชนที่อาศัยอยู่ที่นั่น แผ่นดินจึงถูกทำลายไป เพราะการกระทำอันน่าขยะแขยงที่พวกเขาได้ทำ พวกเขาได้ทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยการกระทำอันสกปรกทั้งหลายของพวกเขาจากด้านนี้ไปสุดอีกด้านหนึ่ง ¹² ดังนั้นอย่าได้ยกลูกสาวของเจ้าให้ไปเป็นเมียของลูกชายพวกนั้น และอย่าได้รับลูกสาวของพวกนั้นมาเป็นเมียของลูกชายเจ้าด้วย และอย่าได้ส่งเสริมให้พวกนั้นอยู่ดีมีสุข หรือเจริญรุ่งเรือง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้แข็งแรง และได้กินสิ่งดีจากแผ่นดิน และพวกเจ้าจะได้สืบทอดมรดกนี้ให้กับลูกหลานตลอดไป’

¹³ หลังจากเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นกับเรา เพราะการกระทำอันชั่วร้าย และความผิดอันใหญ่หลวงของเรา ถึงแม้ว่าพระองค์ พระเจ้าของเรา ได้ส่งโทษเพราะเราในสิ่งที่เราสมควรจะได้รับสำหรับบาปของเรา แล้วในเมืองพระองค์ได้ให้พวกเรามีกลุ่มที่เหลือรอดอย่างนี้ ¹⁴ เรา ยังจะกลับไปหักข้อบัญญัติของพระองค์อีกหรือ เรายังจะไปแต่งงานกับชนชาติต่างๆ ที่ทำสิ่งน่าขยะแขยงเหล่านี้หรือ หรือ ถ้าทำอย่างนั้น พระองค์คงจะโกรธเรา และทำลายเราจนไม่มีใครเหลือรอดเลยสักคนใช่ไหมพระองค์

¹⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ข้างตั้งนึกที่ปล่อยให้เราเป็นกลุ่มที่เหลือรอดจนถึงวันนี้ เราอยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยความผิดของเรา ความผิดนี้ทำให้เราไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ในฐานะผู้บริสุทธิ์ได้”

ประชาชนสารภาพบาปของตนเอง

10 ในขณะที่เอสราอธิษฐานและสารภาพบาป พร้อมทั้งร้อง-ให้และทิ้งตัวลงต่อหน้าวิหารของพระเจ้า ได้มีชาวอิสราเอล ผู้งุนงงมีทั้งชายหญิง และเด็ก เข้ามาหาเขา ประชาชนต่างพากันร้องไห้ด้วยความขมขื่น ² เซคานิยาห์ ลูกชายของเยฮีเอล ซึ่งเป็นผู้สืบทอดตระกูลหนึ่งของเอลาม ได้พูดกับเอสราว่า “พวกเราไม่ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของเรา ที่ไปแต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติต่างๆ ที่อยู่ในแผ่นดินนี้ แต่ตอนนี้ยังคงมีความหวังให้อิสราเอลในเรื่องนี้อยู่ ³ ดังนั้น ขอให้พวกเราทำข้อตกลงกับพระเจ้าของเราว่า จะส่งภรรยาเหล่านี้และลูกๆของพวกเขากลับไปตามคำแนะนำของเอสราผู้เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า และตามคำแนะนำของคนอื่นๆที่สนับสนุนเมื่อฟังคำสั่งของพระเจ้าของเรา ดังนั้นขอให้มันเป็นไปตามกฎเถิด ⁴ ลูกขึ้นเพราะเรื่องนี้เป็นความรับผิดชอบของท่าน แล้วเราจะสนับสนุนท่าน ให้มีความกล้าและลงมือทำเถิด”

⁵ เอสราก็ลุกขึ้น และเขาทำให้พวกหัวหน้านักบวช พวกชาวเลวี และชาวอิสราเอลทั้งหมดสัญญาว่าจะทำตามคำแนะนำดังกล่าวนี้ แล้วพวกเขาก็ให้สัญญาว่าจะทำตามนั้น ⁶ เอสราได้ออกไปจากหน้าวิหารของพระเจ้า แล้วเข้าไปในห้องของเยโฮธานลูกชายของเอลียาฮิบ แล้วเขาก็นอนค้างคืนที่นั่น ⁷ เอสราไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มน้ำเลยที่นั่น เนื่องจากเขายังเศร้าโศกเรื่องความไม่ซื่อสัตย์ของพวกที่กลับมาจากการเป็นเชลย ⁸ พวกเขาประกาศไปทั่วยูดาห์และเมืองเยรูซาเล็ม ให้ทุกคนที่กลับจากการเป็นเชลยมารวมตัวกันในเมืองเยรูซาเล็ม ⁹ ใครก็ตามที่ไม่มาภายในสามวันจะถูกยึดทรัพย์ที่มีทั้งหมด และถูกแยกออกจากสังคมของผู้ที่กลับมาจากการเป็นเชลยตามที่พวกเจ้าหน้าทีและพวกผู้ใหญ่ได้ตัดสินเอาไว้

⁹ ดังนั้นชายทุกคนของยูดาห์และเบนยามิน ก็มารวมตัวกันในเมืองเยรูซาเล็มภายในสามวัน ในวันที่สิบของเดือนที่เก้า ¹⁰ ทุกคนนั่งอยู่ที่ลานของวิหารแห่งพระเจ้า แต่ละคนต่างสนับสนุนเรื่องนี้ และเพราะฝนตกหนัก ¹⁰ แล้วเอสราผู้เป็นนักบวชก็ยืนขึ้น

† แล้วเขาก็นอนค้างคืนที่นั่น คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า แล้วเขาก็ไป †† เดือนที่เก้า หมายถึงเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม

และพูดกับพวกเขาว่า “พวกท่านไม่ซื่อสัตย์ที่ไปแต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงเพิ่มความผิดให้กับอิสราเอล ¹¹ ดังนั้น ตอนนี้ให้สารภาพต่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา และทำตามทีพระองค์ต้องการ นั่นคือ ให้แยกตัวออกจากชนชาติอื่นๆของแผ่นดินนี้ และไปจากพวกภรรยาต่างชาติของท่านซะ”

¹² ที่ชุมนุมทั้งหมดต่างตอบรับเสียงดังว่า “ถูกต้องแล้ว เราต้องทำตามที่ท่านพูด ¹³ แต่มีคนมากมายที่นี่ และตอนนี้ก็เป็นหน้าฝน เราจึงไม่สามารถยืนอยู่ข้างนอกนี้ได้ และงานนี้ก็ไม่ใช่งานที่จะทำให้เสร็จได้ในวันสองวัน เพราะเราได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่ในเรื่องนี้ ¹⁴ ขอให้หัวหน้าของเรายืนเป็นตัวแทนที่ชุมนุมทั้งหมดนี้ และให้ทุกคนในเมืองของเราที่แต่งงานกับหญิงต่างชาติ มาตามนัดที่กำหนดไว้ โดยมีพวกผู้ใหญ่ของแต่ละเมือง รวมทั้งพวกผู้พิพากษามากับพวกเราด้วย จนกว่าความโกรธที่เผาผลาญของพระเจ้าของเราในเรื่องนี้จะหนีไปจากพวกเรา”

¹⁵ มีแต่โยนาธาน ลูกชายของอาสาเฮล และยาโฮอาห์ ลูกชายของทิทวาทที่เท่านั้นที่ไม่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ และเมซูลลาม และซับบะธัย ผู้เป็นชาวเลวีสนับสนุนพวกเขา

¹⁶ แล้วพวกที่กลับมาจากการเป็นเชลยก็ทำตามนั้น นักบวชเอสรา จึงคัดเลือกพวกผู้ชายบางคนที่เป็นหัวหน้าครอบครัว เพื่อเป็นตัวแทนให้ครอบครัวของพวกเขา และให้พวกเขาทั้งหมดถูกระบุตามชื่อ ในวันที่แรกของเดือนที่สิบ † พวกเขาก็ได้นั่งลงเพื่อตรวจสอบเกี่ยวกับเรื่องนี้ ¹⁷ พวกเขาจัดการกับชายทุกคนที่แต่งงานกับหญิงต่างชาติเสร็จเรียบร้อย ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก †† ของปี

รายชื่อชายที่แต่งงานกับหญิงต่างชาติ

¹⁸ รายชื่อผู้สืบตระกูลของนักบวช ที่ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติมีดังนี้

รายชื่อจากผู้สืบตระกูลของเยชูอา ลูกชายของโยชาดัก และพี่น้องของเขาคือ มาอาเสอาห์ เอลิเยเซอร์ ยาริบ และเกดาลิยาห์ ¹⁹ (พวกเขาทุกคนสัญญาว่าจะหย่ากับภรรยาของตน และพวกเขาแต่ละคนได้มอบแกะตัวผู้จากฝูง เป็นของถวายชดเชยสำหรับความผิดของเขา)

²⁰ จากผู้สืบตระกูลของอิมเมอร์ มี ฮานานี และเศบาติยาห์

²¹ จากผู้สืบตระกูลของฮาริม มี มาอาเสอาห์ เอลิยาห์ เซโม่อาห์ เยฮีเอล และอุสซัยยาห์

²² จากผู้สืบตระกูลของปาซเซอร์ มี เอลีโอเอเนีย มาอาเสอาห์ อิซมาเอล เนธันเอล โยซาบาด และ เอลาสาห์

²³ จากชนชาวเลวี มี โยซาบาด ซิเมอี เคลยาห์ (นั่นคือ เคลีทา) เปธาหิยาห์ ยูดาห์ และเอลิเยเซอร์

²⁴ จากพวกนักร้อง มี เอลียาฮิบ

จากคนเฝ้าประตูมี ซัลลุม เทเลม และอูรี

²⁵ แล้วส่วนชาวอิสราเอลที่เหลือ ประกอบด้วย จากผู้สืบตระกูลของปาโรซ มี ราเมียห์ อิสซียาห์ มัคคิยาห์ มิยามิน เอลเออาซาร์ มัคคิอาห์ และเบนเียนาห์

²⁶ จากผู้สืบตระกูลของเอลาม มี มัทธานิยาห์ เศคาริยาห์ เยฮีเอล ออบดี เยเรไมท และเอลิยาห์

²⁷ จากผู้สืบตระกูลของศัทธู มี เอลีโอเอเนีย เอลียาฮิบ มัทธานิยาห์ เยเรไมท ศาบาด และอาซึชา

²⁸ จากผู้สืบตระกูลของเบบัย มี เยโฮฮานัน ฮานันยาห์ ศับบัย และอัทลัย

²⁹ จากผู้สืบตระกูลของบานี มี เมซูลลาม มัลลูด อาดาياهو ยาฮูบ เซอล และ เยเรไมท

³⁰ จากผู้สืบตระกูลของปาห์ทโมอับ มี อัธนา เคลาล เบนเียนาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานิยาห์ เบซาเลล บินนุย และ มนัสเสห์

‡ เดือนที่สิบ หมายถึงเดือนธันวาคม-มกราคม †† เดือนแรก หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน

31 จากผู้สืบตระกูลของฮาริม มี เอลีเยเซอร์ อัสซืออาห์ มัลคิยาห์
เซไมอาห์ ซิเมโอน 32 เบนยามิน มัลลูค และเซมาริยาห์
33 จากผู้สืบตระกูลของฮาซุม มี มัทเรนย มัทธิตาห์ ศาบาด เอ
ลีเฟเลท เยเรเมย มนัสเสห์ และซิเมอี
34 จากผู้สืบตระกูลของบานี มี มาอาดัย อัมราม อุเอล 35 เบไน-
ยาห์ เบดัยยาห์ เคลูอี 36 วานิยาห์ เมเรโมท เอลียาซิบ 37 มัทธา-
นียาห์ มัทเรนย และยาอาสุ

38 จากผู้สืบตระกูลของบิหนุนย มี ซิเมอี 39 เซเลมียาห์ นาธัน อา
ดาياهو 40 มคณาเดบัย ซาซัย ซารัย 41 อาซาเรล เซเลมียาห์ เซ-
มาริยาห์ 42 ซัลลุม อามาริยาห์ และโยเซฟ
43 จากผู้สืบตระกูลของเนโบ มี เยอีเอล มัททีธิยาห์ ศาบาด เศ-
บิเนา ยาตดูย โยเอล และเบไนยาห์
44 คนเหล่านี้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ โดยบางคนมีลูกกับ
ภรรยาเหล่านั้นของพวกเขาด้วย

เนหะมียาห์

คำนำ

ในพระคัมภีร์ฮีบรูและพระคัมภีร์ฉบับแปลกรีกโบราณ ได้รวมหนังสือเอสราเข้ากับหนังสือเนหะมียาห์เข้าเป็นเล่มเดียวกัน เนหะมียาห์ บทที่ 1-7: ในปี 444 ก่อน ค.ศ. เนหะมียาห์คนชิมเหล้าองุ่นของกษัตริย์เปอร์เซียได้รับอนุญาตให้กลับไปสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม เขานำชาวยิวอีกชุดหนึ่งกลับเยรูซาเล็ม แล้วสร้างกำแพงเมืองขึ้นมาใหม่ ทุ่งๆที่มีหลายคนต่อต้านเขา เขาจัดการเรื่องปัญหาหนี้สิน เขาช่วยเหลือผู้อนดด้วยใจกว้างขวาง และเขาไม่เก็บภาษีเหมือนกับที่เจ้าเมืองคนก่อนๆเคยเก็บ เนหะมียาห์ บทที่ 8-10: เอสราอ่านคำสั่งสอนของโมเสสให้ประชาชนฟัง แล้วพวกเขาส่วนใหญ่ตั้งอกตั้งใจทำตามคำสั่งเหล่านั้น ในเนหะมียาห์บทที่ 9 สรุปเหตุการณ์ในพระคัมภีร์เดิมได้อย่างดีเยี่ยม เนหะมียาห์ บทที่ 11-13: สามบทสุดท้ายนี้พูดถึงสิ่งอื่นๆที่เนหะมียาห์จัดการ เพื่อให้สังคมชาวยิวตั้งมั่นคง สัตย์ซื่อกับพระเจ้า และนมัสการพระเจ้าอย่างถูกต้อง ในปี 433 ก่อน ค.ศ. เขากลับมาที่เมืองเยรูซาเล็มอีกครั้ง แล้วต่อต้านอิทธิพลของบางคนที่ไม่สัตย์ซื่อกับพระเจ้า

คำอธิษฐานของเนหะมียาห์

1 นี่คือคำพูดของเนหะมียาห์ ลูกชายของฮาคาเลียห์ ในเดือนคิสเลฟ ปีที่ยี่สิบ + แห่งรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ++ ขณะที่ผมอยู่ในเขตวังเมืองสุสา #2 สถานานี้พี่น้องของผมนคนหนึ่ง กับชายบางคนจากยูดาห์ได้เข้ามาพบผม ผมได้ถามพวกเขาถึงพวกยิวที่เหลืออยู่ที่หิโรดมา ไม่ตกเป็นเชลย และได้ถามเกี่ยวกับเมืองเยรูซาเล็ม

3 พวกเขาบอกผมว่า “คนเหล่านั้นที่อยู่ในยูดาห์ ที่หิโรดมา ไม่ตกเป็นเชลยนั้นกำลังลำบากและอับอายมาก เพราะกำแพงเมืองเยรูซาเล็มได้พังลง และประตูเมืองต่างๆก็ถูกเผา”

4 เมื่อผมได้ฟังอย่างนั้น ก็ทรุดตัวลงนั่งร้องไห้ และไว้ทุกข์อยู่หลายวัน ผมได้อดอาหารพร้อมกับอธิษฐานต่อหน้าพระเจ้าแห่งสวรรค์ 5 ผมพูดว่า

“ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งสวรรค์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม พระองค์ผู้รักษาคำมั่นสัญญาอย่างสัตย์ซื่อกับคนเหล่านั้นที่รักพระองค์ และเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์

6 ขอให้หูของพระองค์รับฟังและตาเปิดออก เพื่อฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ตอนเช้าข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานต่อหน้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน สำหรับคนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพเจ้ากำลังสารภาพความบาปทั้งหลายของคนอิสราเอล ที่พวกเราได้ทำต่อพระองค์ แม้แต่ข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้าก็บาปด้วย 7 พวกเราชาวอิสราเอลได้ทำตัวชั่วช้ามากต่อพระองค์ และพวกเราก็ไม่เชื่อฟังพวกคำสั่ง บัญญัติ และกฎทั้งหลายที่พระองค์ให้ไว้กับโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์

8 ขอพระองค์ระลึกถึงคำพูดที่พระองค์ให้ไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ คือตอนที่พระองค์พูดว่า “ถ้าพวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อเรา เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆ 9 แต่ถ้าพวกเขาหันกลับมาหาเรา และทำตามคำสั่งต่างๆของเราอย่างเคร่งครัด เมื่อนั้นถึงแม้พวกเขาจะถูกจับไปเป็นเชลยจะกระจัดกระจายไปอยู่ถึงสุดขอบฟ้า เราก็จะรวบรวมพวกเขากลับมาจากที่นั้น เราจะนำพวกเขามาอยู่ในสถานที่ที่เราได้เลือกไว้ให้เป็นที่ตั้งถือนชื่อของเรา”

+ คิสเลฟ ... ปีที่ยี่สิบ คงหมายถึงปีที่ยี่สิบ ที่กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสที่หนึ่งเป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ประมาณเดือนธันวาคม ปี 446 ก่อนพระเยซูมาเกิด
++ กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซียช่วงประมาณปี 465-424 ก่อนพระเยซูมาเกิด พระองค์เป็นลูกชายของกษัตริย์เซอร์ซีส † สุสา กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย มีพระราชวังฤดูหนาวอยู่ที่เขตวัง หรือป้อมในเมืองสุสา

10 คนอิสราเอลเหล่านั้นเป็นผู้รับใช้และเป็นคนของพระองค์ ที่พระองค์ได้ช่วยให้พ้นจากการเป็นทาสด้วยฤทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ และมีอันแข็งแรงแรงของพระองค์ 11 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ขอให้หูของพระองค์รับฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ และรับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ทั้งหมดของพระองค์ ผู้ที่มีความสุขในการให้เกียรติกับพระองค์ ขอพระองค์มอบความสำเร็จให้กับข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ในวันนี้ด้วยเถิด และทำให้กษัตริย์องค์นี้ชอบข้าพเจ้าด้วยเถิด”

ในตอนนั้น ผมมีตำแหน่งเป็นคนชิมเหล้าองุ่น # ของกษัตริย์

กษัตริย์ส่งเนหะมียาห์ไปเยรูซาเล็ม

2 ในเดือนนิसान ของปีที่ยี่สิบ # ในสมัยรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ในช่วงทานอาหารเย็น ผมได้หยิบเหล้าองุ่นและยื่นให้กับกษัตริย์ ก่อนหน้านั้น เมื่อผมอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ผมไม่เคยสอเคราะห์เลย 2 กษัตริย์จึงพูดกับผมว่า “ทำไมใบหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมองนัก เจ้าคงไม่ได้ป่วยหรือกระนั้นคงเป็นเพราะเจ้ากลัวใจแน่?”

แล้วผมก็รู้สึกกลัวมาก 3 ผมพูดกับกษัตริย์ว่า “ขอให้กษัตริย์มีอายุยืนยาวตลอดไป จะไม่ให้ข้าพเจ้าเศร้าสอได้ยังไงครับท่าน ในเมื่อเมืองซึ่งเป็นที่พักพิงของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ถูกทิ้งเป็นซากปรักหักพังอยู่ และประตูเมืองต่างๆของมันก็ถูกไฟเผาจนวอดวาย”

4 แล้วกษัตริย์ก็พูดกับผมว่า “แล้วเจ้าต้องการอะไร”

ผมจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ 5 แล้วตอบกษัตริย์ว่า “ถ้าพระองค์เต็มใจและพอใจในตัวข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์ ช่วยส่งข้าพเจ้าไปยูดาห์ เมืองที่ฝังศพบรรพบุรุษของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไปสร้างมันขึ้นมาใหม่”

6 แล้วกษัตริย์ ซึ่งมีพระราชินีหนึ่งอยู่ข้างๆได้ถามผมว่า “เจ้าจะไปนานแค่ไหน และจะกลับมาเมื่อไหร่”

หลังจากผมบอกพระองค์ว่าจะไปนานแค่ไหน พระองค์ก็เต็มใจที่จะส่งผมไป 7 แล้วผมจึงพูดกับกษัตริย์ว่า “ถ้าเป็นที่พอใจของพระองค์ ขอพระองค์ได้โปรดมอบพวกจดหมายให้ข้าพเจ้า โดยจำหน้าถึงพวกผู้ว่าที่อยู่ ณ เมืองทลฝั่งตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส เพื่อพวกเขาจะได้ยอมให้ข้าพเจ้าเดินทางไปถึงยูดาห์อย่างปลอดภัย”

†† คนชิมเหล้าองุ่น เป็นงานที่มีความสำคัญมาก เพราะพนักงานผู้นี้ต้องอยู่ใกล้กษัตริย์ตลอดเวลา และต้องชิมเหล้าองุ่นก่อนพระองค์ดื่ม เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครลอบวางยาพิษ †† นิसान ... ปีที่ยี่สิบ หมายถึงเดือนมีนาคม-เมษายน ปี 445 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ภัย 8 และขอให้พระองค์มอบจดหมายฉบับหนึ่งให้ข้าพเจ้า โดย
 จำหน่ายอาสาฟ ผู้ดูแลป่าไม้ของพระองค์ เพื่อเขาจะได้มอบไม้
 ให้ข้าพเจ้า สำหรับสร้างไม้คานประตูป้อมที่ติดกับวิหาร สำหรับ
 สร้างกำแพงเมือง และสำหรับสร้างบ้านที่ข้าพเจ้าจะอยู่”
 กษัตริย์ได้ให้ผมตามตามที่ผมขอ เพราะมือของพระเจ้าคอยช่วย-
 เหลือผม

9 ดังนั้น ผมจึงไปหาพวกผู้ว่าของเมืองต่างๆที่อยู่ในมณฑลฝั่ง
 ตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส และมอบจดหมายทั้งหลายของ
 กษัตริย์ให้พวกเขา กษัตริย์ยังส่งพวกนายทัพนายกองและพวก
 ทหารม้ามากับผมด้วย 10 เมื่อสนับลัททชาวโฮโรนาอิม และไทป์
 อาร์ทเจ้าหน้าทีชาวอัมโมน ได้ยินเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกเขาไม่พอใจ
 มากที่มีคนมาช่วยประชาชนอิสราเอล

nehemyah 2:11-18

11 ดังนั้น ผมได้มาที่เมืองเยรูซาเล็มและอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสาม
 วัน 12 แล้วในตอนกลางคืน ผมได้ลุกขึ้นและออกไปพร้อมกับชาย
 ไม่กี่คน ผมไม่ได้บอกใครถึงเรื่องที่พระเจ้าได้ใส่ไว้ในใจของผม
 ที่จะทำให้กับเมืองเยรูซาเล็ม ผมไม่ได้เอาสัตว์อะไรไปด้วยเลย
 นอกจากตัวที่ผมขี่อยู่ 13 ในคืนนั้น ผมได้ออกไป ผ่านทางประตู
 หุบเขา ผ่านบ่อมัจกร ไปไกลถึงประตูกองขยะ ผมตรวจดูพวก
 กำแพงเมืองของเยรูซาเล็มที่หักพัง และพวกประตูเมืองที่ถูกไฟ
 เผาทำลาย 14 แล้วผมไปยังประตูน้ำพุและสระน้ำของกษัตริย์ แต่
 ไม่มีทางพอที่จะให้สัตว์ที่ผมขี่ผ่านไป 15 ดังนั้นผมจึงขึ้นไป
 ทางหุบเขาในตอนกลางคืน และผมได้ตรวจดูกำแพงเมือง แล้ว
 กลับมาเข้าทางประตูหุบเขา กลับมายังที่เดิม 16 พวกเจ้าหน้าที่ไม่
 รู้ว่าผมไปไหน หรือไปทำอะไรมา เพราะผมยังไม่ได้ออกปากบอกชาว
 ยิว พวกนักบวช พวกผู้นำ พวกเจ้าหน้าที่ หรือคนอื่นที่จะเป็น
 คนทำงาน

17 แต่ในที่สุดผมก็พูดกับพวกเขาว่า “ท่านก็เห็นแล้วถึงความ
 ยากลำบากที่เราได้อยู่ที่นี่ ที่เมืองเยรูซาเล็มตกอยู่ในสภาพซากปรัก
 หักพัง และพวกประตูเมืองถูกเผาไป มาเถอะ มาช่วยกันสร้างกำแพง
 เมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ เพื่อเราจะได้ไม่ต้องอับอายขายหน้า
 อีกต่อไป”

18 ผมบอกพวกเขาว่า มือของพระเจ้าของผมได้คอยช่วยเหลือ
 ผมอย่างไร และบอกสิ่งที่กษัตริย์ได้พูดกับผม แล้วพวกเขาจึงพูด
 ว่า “ให้เราลุกขึ้นมาสร้างกำแพงกันเถอะ” แล้วพวกเขาก็เตรียม
 ตัวลงมือทำงานที่คืนนี้ 19 เมื่อสนับลัททชาวโฮโรนาอิม และไทป์
 อาร์ทเจ้าหน้าทีชาวอัมโมน และเกเซมชาวอาหรับได้ยินเรื่องนี้
 พวกเขาต่างหัวเราะเยาะและดูถูกเหยียดหยามพวกเรา พวกเขา
 พูดว่า “พวกแกกำลังทำอะไรกันนี้ พวกแกกำลังกบฏต่อกษัตริย์
 หรือยัง?”

20 ผมตอบพวกเขาว่า “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทำให้เราสำเร็จ
 พวกเรา ผู้รับใช้ของพระองค์ จะลุกขึ้นมาสร้างมันขึ้นมาใหม่ แต่
 พวกเจ้าไม่มีที่دينสักแปลงในนี้ ไม่มีอำนาจทางกฎหมายในเมือง
 นี้ และบรรพบุรุษของเจ้าก็ไม่เคยมีส่วนเกี่ยวข้องกับเมืองเยรูซา-
 เล็มนี้”

สร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่

3 เอลียาซิบ หัวหน้านักบวชสูงสุด พร้อมทั้งพวกเพื่อนอื่นๆนัก-
 บวชของท่าน ได้ลงมือก่อสร้างประตูและขึ้นขึ้นมาใหม่ พวก
 เขาอุทิศมันให้กับพระเจ้า และพวกเขาได้ติดตั้งบานประตู พวก
 เขาสร้างกำแพงไปไกลถึงหอคอยร้อยพล และไปไกลจนถึงหอคอย
 ฮานันเอล แล้วพวกเขาได้อุทิศมันให้กับพระเจ้า

2 พวกคนเยริโคก็ลงมือสร้างกำแพงด้วย พวกเขาอยู่ถัดจากเอ-
 ลียาซิบออกไป ส่วนตักเกอร์ลูกชายของอิมรี ก็มาสร้างด้วยและ
 อยู่ถัดจากพวกคนเยริโคออกไป

3 พวกลูกชายของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา พวกเขาวาง
 วงกบประตู ติดตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู

4 ถัดจากพวกนี้ไป เมเรเมท ลูกชายของอูรียาห์ ที่เป็นลูกชาย
 ของฮักโซส มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป
 ถัดจากพวกนี้ไป เมซูลลาม ลูกชายเบเรคียาห์ ที่เป็นลูกชาย
 ของเมเซซาเบล มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป
 และศาโดค ลูกชายของบาอานา มาช่วยซ่อมแซมกำแพงช่วง
 ถัดไป

5 ต่อจากพวกเขาไป ก็มีพวกผู้ชายชาวเทโคอา มาช่วยซ่อม-
 ซ่อมกำแพงช่วงถัดไป แต่พวกผู้นำของพวกเขาไม่ยอมลงมือทำ-
 งานให้กับเจ้านายของพวกเขา

6 โยยาคดา ลูกชายของปาเสอาห์ และเมซูลลาม ลูกชายของเบ-
 โสได้อาห์ มาซ่อมแซมประตูเมืองเก่า † พวกเขาวางวงกบประตู
 ติดตั้งบานประตู ติดลูกสลักและดาลประตู 7 ถัดจากพวกเขาไป มี
 เมลาติยาห์ ซึ่งเป็นชาวกิบโอน และยาโดนซึ่งเป็นชาวเมโรโนท
 มาช่วยซ่อมแซมด้วย พร้อมกับพวกผู้ชายชาวเมืองกิบโอน และ
 ชาวเมืองมิสปาห์ มิสปาห์เป็นสำนักงานใหญ่ของผู้ว่ามณฑลฝั่ง
 ตะวันตกของแม่น้ำยูเฟรติส 8 ถัดจากเมลาติยาห์ มีอัสซึเอลช่าง
 ทอง ที่เป็นลูกชายของฮารฮายาห์ มาช่วยซ่อมแซมด้วย และถัด
 จากเขาไปก็มีฮานันยาห์ ซึ่งเป็นคนทำนาหอม มาช่วยซ่อมแซม
 ด้วย พวกเขาตัดส่วนหนึ่งของเยรูซาเล็มเก่าออกไป และซ่อม-
 ซ่อมไปจนถึงกำแพงกว้าง

9 ถัดจากพวกเขามีเรไฟยาห์ ลูกชายของเฮอร์ ซึ่งเป็นผู้ครอบ
 ครองครึ่งหนึ่งของเขตของเมืองเยรูซาเล็ม ได้มาช่วยซ่อมแซม
 กำแพงด้วย

10 ถัดจากพวกเขามี เยดาเยาห์ ลูกชายของฮารูมัพ ได้มาช่วย
 ซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้านตัวเอง และถัดจากเขามี ฮัทธัช
 ลูกชายของฮาซับเนยาห์ ได้มาช่วยซ่อมแซมด้วย

11 มัลคิยาห์ ลูกชายของฮาริม และหัสซูปลูกชายของปาห์โทม-
 อับ ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งรวมทั้งหอคอยเตอบ

12 ถัดจากมัลคิยาห์ มี ชัลลุมลูกชายของฮัลโลเฮซ ผู้ครอบครอง
 ครึ่งหนึ่งของเขตเมืองเยรูซาเล็ม ได้มาช่วยซ่อมแซมพร้อมกับ
 พวกภรรยาของเขา

13 ฮานูน และประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองศานาอาห์ ได้มาช่วย
 ซ่อมแซมประตูหุบเขา พวกเขาทำวงกบขึ้นใหม่ และติดตั้งบาน
 ประตู ติดลูกสลักและดาลประตู พวกเขาซ่อมกำแพงไปจนถึง
 ประตูกองขยะ รวมเป็นความยาวหนึ่งพันศอก

14 มัลคิยาห์ ลูกชายของเรคาบ ซึ่งปกครองเขตเบธธัคเคเรม
 เป็นผู้ซ่อมประตูกองขยะ รวมทั้งทำวงกบและติดตั้งบานประตู
 ลูกสลักประตู และดาลประตู

15 ชัลลุม ลูกชายของคลโฮเซห์ ซึ่งปกครองเขตมิสปาห์ เป็นคน
 ซ่อมแซมประตูน้ำพุ เขาสร้างหลังคาและยังติดตั้งบานประตู ติด
 ดาลและสลักประตู เขายังซ่อมกำแพงที่สระเซลาห์ ที่อยู่ในสวน
 ของกษัตริย์ เขาได้ซ่อมแซมไปจนถึงบันไดซึ่งลงมาจากนครดา
 วิด ††

16 ถัดเขาไปมี nehemyah ลูกชายของอัสบูก ซึ่งปกครองครึ่ง
 หนึ่งของเขตเมืองเบธซัวร์ เขาได้ซ่อมแซมขึ้นไปจนถึงสถานที่ที่
 อยู่ตรงข้ามกับบ่อโมงค์ฝั่งศพของดาวิด ตลอดไปจนถึงสระน้ำที่
 สร้างขึ้นและไปถึงโรงทหาร

17 ต่อจากเขามีชาวเลวี ได้มาช่วยซ่อมแซม มี เรฮูม ลูกชาย
 ของบานี และถัดจากเขาไปมี ฮาซาบิยาห์ ผู้ครอบครองครึ่งหนึ่ง
 ของเขตเคอิลาห์ เขาได้ซ่อมแซมเขตของเขา

18 ถัดจากเขามีพี่น้องของพวกเขา ที่มาช่วยซ่อมแซม มีบิบนูย
 † ลูกชายของเฮนาดัต ซึ่งครอบครองครึ่งหนึ่งของเขตเคอิลาห์

† ประตูเมืองเก่า หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “ประตูยาซันนา” †† นครดาวิด คือ
 ส่วนที่เก่าแก่ที่สุดของเมืองเยรูซาเล็ม เป็นบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
 ของเมือง † บิบนูย หรือ บางฉบับใช้คำว่า “บิฟเวีย”

19 ถัดจากเขามีเอเซอร์ ลูกชายของเยชูอา ซึ่งครอบครองเมืองมิสปาร์ ที่รับหน้าที่ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ที่อยู่ตรงข้ามทางขึ้นไปคลังอาวุธ ไปจนถึงส่วนหักมุมของกำแพง 20 ต่อจากเขามีบารุค ลูกชายของเศบบัย ซึ่งซ่อมแซมส่วนหนึ่งจากส่วนหักมุมของกำแพง ไปจนถึงทางเข้าบ้านของเอลียาซิบ ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

21 ถัดจากเขาก็มีเมโรท ลูกชายของอูริยาห์ ที่เป็นลูกชายของฮักโซส เมโรทได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งจากทางเข้าบ้านของเอลียาซิบ ไปจนถึงท้ายสุดของบ้านของเอลียาซิบ 22 ถัดจากเขาไป มีบรรดานักบวชที่ได้มาช่วยซ่อมแซม พวกเขามาจากบริเวณแถวรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม

23 ถัดจากพวกเขามีเบนยามิน และหัสซุบ ที่ซ่อมแซมกำแพงส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้านของพวกเขา

ถัดจากพวกเขามีอาซิริยาห์ ลูกชายของมาอาเสอาห์ ที่เป็นลูกชายของอานาเนียห์ อาซิริยาห์ได้ช่วยซ่อมแซมบริเวณที่อยู่ข้างบ้านของเขา

24 ถัดจากเขามีบิณยู ลูกชายของเฮนาดัด ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งของกำแพงบริเวณจากบ้านของอาซิริยาห์ ไปจนถึงมุมหักของกำแพงไปจนถึงมุม

25 ถัดจากเขาก็มีปาลาล ลูกชายของอูซัย ซึ่งซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นออกมาจากวังหลังที่อยู่สูงขึ้นไป ซึ่งมีทหารรักษาพระองค์อยู่ ต่อจากเขาก็มีเปดายาห์ ลูกชายของปาโรซ

26 พวกคนรับใช้ประจำวิหาร ซึ่งอาศัยอยู่ที่โอเฟล ได้ทำการซ่อมแซมไปจนถึงที่อยู่ตรงข้ามกับประตูนำทางทิศตะวันออก และหอคอยที่ยื่นออกมาจากวัง

27 ถัดจากเขา มีพวกชาวเทโคอา ที่ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งจากที่อยู่ตรงข้ามหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปจนถึงกำแพงเมืองโอเฟล

28 พวกนักบวชต่างก็ซ่อมแซมกำแพงส่วนที่อยู่เหนือประตูม้า แต่ละคนต่างซ่อมส่วนที่อยู่ตรงข้ามกับบ้านตัวเอง

29 ถัดจากพวกเขามีคาโดค ลูกชายของอิมเมอร์ ที่ซ่อมแซมส่วนที่อยู่ตรงข้ามบ้านของเขา ต่อจากเขาไป มี เซโมอาห์ ลูกชายของเศคานียาห์ ซึ่งเป็นคนเฝ้าประตูทิศตะวันออก เขาได้ซ่อมแซมกำแพงช่วงถัดไป

30 ผู้ที่ซ่อมแซมถัดจากเขามี ฮานันยาห์ ลูกชายของเซเลมียาห์ และฮานูน ลูกชายคนที่หกของศาลาฟ

เมซูลลาม ลูกชายของเบเรคียาห์ ซ่อมแซมส่วนตรงข้ามกับห้องของเขา

31 ต่อจากเขาไปมี มัลคียาห์ คนหนึ่งในพวกช่างทอง เขาได้ซ่อมแซมกำแพงไปจนถึงบ้านที่พวกคนรับใช้ประจำวิหาร และพวกพ่อค้าอยู่กัน บริเวณอยู่ตรงข้ามประตูตรวจการ เขาซ่อมแซมไปจนถึงห้องชั้นบนตรงมุม 32 บรรดาช่างทองและพวกพ่อค้าพากันซ่อมแซมส่วนที่อยู่ระหว่างห้องชั้นบนตรงมุมกับประตูแกะ

สันบาลัทและโทบิอาห์

4 เมื่อสันบาลัท ได้ยืนยันว่าเรากำลังสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก เขาหัวเราะเยาะพวกชาวยิว 2 ต่อหน้าเพื่อนร่วมงานและต่อหน้ากองทัพสะมาเรีย เขาพูดว่า "โอ้พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้กำลังทำอะไรกันหรือ พวกมันจะจัดการเรื่องนี้อย่างไร พวกมันจะถวายเครื่องบูชาหรือ พวกมันจะคิดว่าจะทำให้เสร็จภายในวันเดียวหรือ พวกมันจะเอาหินที่ถูกเผาอยู่ในกองขยะพวกมัน มาใช้ใหม่หรืออย่างไร"

3 โทบิอาห์ที่เป็นชาวอัมโมน ที่ยืนอยู่ข้างๆสันบาลัท พูดว่า "สิ่งที่พวกเรา กำลังสร้างอยู่นั้น แล่สุนัขจึงจอกตัวหนึ่งปีนขึ้นไปกำแพงหินพวกนั้นก็พังลงมาแล้ว"

4 ผม เนหะมียาห์จึงพูดว่า "ข้าแต่พระเจ้าของพวกเรา โปรดฟังเราด้วยเถิด พวกเราได้ดูถูกเหยียดหยามพวกเรา ขอพระองค์

ช่วยให้คำดูถูกเหยียดหยามของพวกเรา กลับไปตกลงบนหัวของพวกเราเอง ขอให้พวกเราโดนจับไปเหมือนของที่ถูกปล้นมาและถูกแบกเอาไปต่างแดน 5 ขอพระองค์อย่าได้ปกปิดความผิดของพวกเรา ขอพระองค์อย่าได้ลบล้างความบาปของพวกเราไปจากสายตาของพระองค์ เพราะพวกเราได้ทำให้พระองค์โกรธต่อหน้าพวกคนก่อสร้างเหล่านี้"

6 ดังนั้น เราจึงสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่ และกำแพงทั้งหมดได้ถูกก่อสร้างขึ้นไปครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนตื่นตื่นที่จะสร้างมันขึ้นมา

7 แต่เมื่อสันบาลัทและโทบิอาห์ รวมทั้งชาวอาหรับ ชาวอัมโมน และชาวอัสซูดได้ยืนยันว่า การซ่อมแซมกำแพงเมืองเยรูซาเล็มกำลังคืบหน้าไปด้วยดี และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆของกำแพงพวกเขาก็อกรวม

8 ดังนั้น พวกเขาร่วมกันวางแผนที่จะมาต่อสู้กับเมืองเยรูซาเล็ม และสร้างความสับสนวุ่นวายให้กับเมืองนี้ 9 แต่พวกเรารู้ได้ อุทิศฐานต่อพระเจ้าของเรา และจัดเวรยามบริเวณกำแพงทั้งวันทั้งคืน เพื่อป้องกันจากคนพวกนั้น

10 แต่คนยูดาห์พูดว่า "พวกคนงานนั้นกำลังหมดเรี่ยวแรง และมีเศษซากปรักหักพังมากเกินไป พวกเราไม่สามารถสร้างกำแพงขึ้นขึ้นมาใหม่ได้หรอก" 11 แล้วพวกศัตรูของเราก็ตู้อว "เราจะบุกเข้าไปก่อนที่พวกยิวนี้จะทันตั้งตัว และฆ่าพวกมันทิ้ง และหยุดงานก่อสร้างของพวกมัน"

12 เมื่อพวกชาวยิวที่อาศัยอยู่ใกล้ศัตรูของเรา ได้มาหาเราจากรอบทิศ พวกเราได้เตือนเราเป็นสิบๆครั้งว่า "พวกท่านกลับไปบ้านเสียเถอะ"

13 ผมยืนอยู่ในบริเวณที่ต่ำที่สุดหลังกำแพงที่เป็นที่โล่ง ผมได้จัดให้พวกเขาอยู่กันเป็นหมวดหมู่ตามครอบครัว ให้พวกเขาถือดาบ หอก และคันธนูไว้ 14 เมื่อผมตรวจดูพวกเขาแล้ว ผมได้พูดกับพวกผู้นำ พวกเจ้าหน้าที่ และคนที่เหลือว่า "ไม่ต้องกลัวพวกมัน ให้ระลึกถึงองค์เจ้าชีวิตที่ยิ่งใหญ่และนาเกรงขาม ต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน เพื่อลูกชายลูกสาวของท่าน เพื่อเมียและบ้านของท่าน"

15 เมื่อศัตรูของเราเห็นว่า เราลวงรู้แผนการของพวกมันแล้ว และพวกมันรู้ว่าพระเจ้าได้ทำลายแผนการของพวกมันแล้ว พวกเราจึงกลับไปทำกำแพง และทำงานของพวกเราแต่ละคนต่อ

16 หลังจากวันนั้น คนรับใช้ของผมครั้งหนึ่งไปทำงานก่อสร้างกำแพง ส่วนอีกครั้งหนึ่งก็ถือโล่ ถือหอก คันธนู และสวมเสื้อเกราะ และมีพวกผู้นำทางทหารยืนอยู่ตามตำแหน่งต่างๆด้านหลังของคนยูดาห์ 17 ผู้ที่กำลังสร้างกำแพงอยู่นั้น ส่วนพวกคนขนของ มือหนึ่งยกของ อีกมือหนึ่งก็ถืออาวุธอยู่

18 คนก่อสร้างแต่ละคน ในขณะที่ทำการก่อสร้าง ก็มีดาบเห็นอยู่ก็เอา ชายที่เป่าแตรยืนอยู่ข้างๆผม

19 ผมพูดกับพวกผู้นำ เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย พร้อมกับคนอื่นๆที่เหลือว่า "งานก็ใหญ่ และคนทำงานก็กระจายกันไปทั่ว พวกเราเริ่มอยู่ห่างจากกันมากขึ้นบนกำแพง 20 ถ้าได้ยินเสียงแตรเมื่อไหร่ ให้มารวมตัวกันที่นี่ พระเจ้าของเราจะต่อสู้เพื่อพวกเรา"

21 ดังนั้นพวกเราจึงทำงานกันต่อไป คนครึ่งหนึ่งถือหอก ตั้งแต่เช้ามีตจนดาวโผล่บนท้องฟ้า

22 ในตอนนั้น ผมพูดกับประชาชนอีกว่า "ขอให้ชายแต่ละคนและคนใช้ของเขา นอนค้างอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะได้เป็นทั้งคนงานในตอนกลางวัน และเป็นยามในตอนกลางคืนให้กับพวกเราด้วย" 23 ดังนั้น ผมและพวกญาติสนิท รวมทั้งพวกคนรับใช้ของผม และพวกยามทั้งหลายที่ติดตามผม ไม่มีใครถอดเสื้อผ้าออกเลยแม้แต่ตอนนอน มือขวาของแต่ละคนก็ถืออาวุธไว้ตลอด

nehemya ช่วยเหลือคนยากจน

5 แต่แล้วก็มีชาวบ้านทั้งชายและหญิง ต่างพากันบ่นต่อว่าพี่น้องชาวยิวของตน
 2 มีบางคนพูดว่า “เรามีลูกชายลูกสาวหลายคน แบ่งข้าวให้กับพวกเราหน่อย พวกเราจะได้อิ่มกินและมีชีวิตต่อไป”
 3 คนอื่นพูดว่า “เราต้องจำนองที่ไร่นา สวนองุ่นและบ้านของเราเพื่อให้ได้ข้าวมาในช่วงที่กินอาหาร”
 4 และยังมีบางคนพูดว่า “เราต้องเอาที่นาและสวนองุ่นของพวกเราไปจำนอง เพื่อกู้เงินมาจ่ายภาษีให้กับกษัตริย์ 5 เราก็มีสายเลือดเดียวกันกับพี่น้องพวกนั้นของเรา ลูกๆเราก็คือพวกเดียวกับลูกๆของพวกเขา แต่ดูเถิด เราตกอยู่ในสภาพที่จะต้องขายลูกชายลูกสาวของเราไปเป็นทาส อันที่จริงลูกสาวของเรบางคนได้กลายเป็นทาสไปแล้ว และเราก็ช่วยอะไรพวกเขาไม่ได้เลย เพราะไร่นาและสวนองุ่นของพวกเราได้ตกไปเป็นของคนอื่นแล้ว”
 6 เมื่อได้ยินเรื่องที่ว่าพวกเขาบ่นและคำพูดเหล่านี้ของพวกเขา ผมก็โกรธมาก 7 ผมได้คิดทบทวนเรื่องเหล่านี้ † และต่อว่าพวกเขาว่า “พวกเจ้าได้ยึดทั้งคนทั้งของจากคนของเจ้าเอง เพื่อเอามาค้ำประกันการกู้ยืม” แล้วผมจึงเรียกประชุมใหญ่เพื่อจัดการกับเรื่องนี้
 8 ผมพูดกับพวกเขาว่า “พวกเราได้พยายามซื้อพวกพี่น้องชาวยิวที่ถูกขายไปประเทศอื่นกลับมาอีกเท่าที่พวกเราทำได้ แต่ตอนนี้พวกเจ้ากลับขายพี่น้องของพวกเราเองไปเป็นทาสเลย ทำให้พวกเราต้องไปซื้อพวกเขาอีก”
 9 พวกเขาต่างเงยบ่นทั้งหมด พูดไม่ออก 9 แล้วผมจึงพูดว่า “สิ่งที่เจ้าทำนั้นมันไม่ถูกต้อง เจ้าจะทำตัวเคารพยำเกรงพระเจ้าของเรา เพื่อคนต่างชาติที่เป็นศัตรูของเราจะได้ไม่เยาะเย้ยพวกเรา ไม่ใช่หรือ”
 10 ผมเองรวมทั้งพวกพี่น้องของผม และคนใช้ของผมได้ให้พวกเขาเงินและข้าวสาร แต่ขอให้พวกเราเลิกเรียกของค้ำประกันจากคนเหล่านี้ที่มากู้ยืมเรา 11 ให้คืนไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และบ้านให้กับพวกเขา และให้คืนดอกเบี้ยหนึ่งเปอร์เซ็นต์ที่เจ้าคิดกับพวกเขาต่อเดือน สำหรับเงิน เมล็ดข้าว เหล้าองุ่น และน้ำมันที่เจ้าให้พวกเขายืมไป”
 12 แล้วพวกเขา ก็พูดว่า “พวกเราจะคืนทุกสิ่งทุกอย่างให้กับคนเหล่านั้น และจะไม่เรียกร้องอะไรเพิ่มอีก เราจะทำตามที่ท่านพูด”
 13 ผมจึงเรียกพวกนักบวชมา และให้พวกที่ปล่อยเงินกู้ สาบานว่าจะทำตามที่เราพูดไว้ 13 ผมได้สะบัดห่อผ้าของตัวเองและพูดว่า “สำหรับคนที่ไม่ทำตามคำสาบานนั้น ขอให้พระเจ้าสะบัดพวกเขาออกจากบ้านและที่ดินของเขาอย่างนี้เหมือนกัน ขอให้พวกเขาถูกสะบัดออกอย่างนี้จนไม่เหลืออะไรเลย”
 14 แล้วทุกคนในที่ประชุมก็พูดว่า “อาเมน” พร้อมกับสรรเสริญพระยาห์เวห์ แล้วทุกคนก็ทำตามคำสาบานของพวกเขา
 15 นอกจากนั้นแล้ว ตั้งแต่วันที่ผมได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองในแผ่นดินยูดาห์ จากปีที่ยิวสิบจนถึงปีที่สามสิบสอง ในรัชกาลของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส †† รวมสิบสองปี ผมและพี่น้องที่สนิท ไม่ได้กินอาหารที่จัดให้สำหรับผู้ว่าเลย 15 พวกเจ้าเมืองในอดีตที่อยู่ก่อนหน้าผม ได้ทำให้ประชาชนต้องรับภาระหนัก พวกเจ้าเมืองได้ริบไถเอาอาหารและเหล้าองุ่น รวมทั้งเงินหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม †† จากประชาชน แม้แต่คนใช้ของเจ้าเมืองพวกนี้ยังใช้อานาจข่มเหงผู้คนเลย แต่ผมไม่ได้ทำเรื่องพวกนี้ เพราะผมเคารพยำเกรงพระเจ้า

† คิดทบทวนเรื่องเหล่านี้ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผมควบคุมตัวเอง”
 †† ปีที่ยิวสิบ ... อาร์ทาเซอร์ซีส คือช่วงปี 445-433 ก่อนพระเยซูมาเกิด ‡ เงินหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม หรือแปลตรงๆได้ว่า “สิบลิบเชล”

16 แต่ผมได้ทุ่มเทในการสร้างกำแพง และพวกเราก็ไม่ได้ยึดเอาที่ดินของใคร คนของผมทั้งหมดได้รวมตัวกันสร้างกำแพงอยู่ที่นั่น
 17 ผมได้เลี้ยงอาหารเจ้าหน้าที่คนยิวทั้งหมดหนึ่งร้อยห้าสิบคนทุกวัน ยังไม่รวมถึงคนที่มาจากชนชาติต่าง ๆ รอบข้าง 18 ในแต่ละวัน ก็จะมีวัวหนึ่งตัว แกะอย่างดีหกตัว และเบ็ดไก่ที่จัดเตรียมไว้ให้กับผม และทุกๆสัปดาห์ จะมีเหล้าองุ่นจำนวนมาก ถึงแม้ผมจะเลี้ยงอาหารคนเหล่านี้ทั้งหมด แต่ผมก็ไม่เคยเรียกร้องเอาจากส่วนที่เป็นอาหารประจำตำแหน่งของเจ้าเมืองเลย เพราะแคว้นรับใช้ชนมนกัทหนกนาสาห์สต่อคนเหล่านี้อยู่แล้ว
 19 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดระลึกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับคนพวกนี้ด้วย และโปรดอวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด

ปัญหาอื่น

6 ตูอมา เมื่อมีคนไปรายงานให้สันบาลัทและโทบิอาห์ รวมทั้งเกเซม ซึ่งเป็นชาวอาหรับ และพวกศัตรูอื่นๆของเราว่า ผมได้สร้างกำแพงจนไม่มีรูโหว่เหลืออีกแล้ว (ถึงแม้ว่าในตอนนั้นผมยังไม่ได้ติดตั้งบานประตูที่กำแพงเมืองก็ตาม)
 2 สันบาลัทและเกเซม ได้ส่งสารมาให้กับผมว่า “ขอให้เรามาเจอกันที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งบนที่ราบโอโน” แต่พวกเขา กำลังวางแผนที่จะทำร้ายผม
 3 ผมจึงส่งพวกคนถือสารไปหาพวกเขา บอกว่า “ผมกำลังทำงานสำคัญอยู่ ไม่สามารถลงมามาหาได้ ถ้าผมทิ้งงานมาหาพวกท่านงานก็จะหยุดชะงักไป”
 4 พวกเขาส่งสารเดิมมาให้ผมถึงสี่ครั้ง และผมก็ตอบพวกเขาไปแบบเดิมทุกครั้ง
 5 สันบาลัทได้ส่งคนใช้ของเขามาหาผมอย่างเคยเป็นครั้งที่ห้า โดยถือจดหมายเปิดผนึกมา ‡
 6 ในจดหมายนั้นเขียนว่า
 “มีคนพูดไปทั่วชนชาติต่างๆและเกเซมเองก็ยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง ที่ว่า ท่านและพวกชาวยิวกำลังวางแผนจะก่อการกบฏ เพราะเหตุนี้ ท่านถึงได้สร้างกำแพงขึ้นมา และตามรายงานนี้แจ้งว่า ท่านกำลังจะขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา 7 ท่านยังได้แต่งตั้งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า เพื่อประกาศเกี่ยวกับตัวท่านในเมืองเยรูซาเล็มว่า ‘มีกษัตริย์ในยูดาห์แล้ว’
 8 ถ้อยคำเหล่านี้จะถูกรายงานให้กษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีสทราบ ดังนั้นขอให้เรามาพบกันหน่อย”
 9 ผมจึงส่งสารกลับไปให้เขาว่า “ไม่มีเรื่องอย่างที่ท่านพูดมานี้เกิดขึ้นเลย ท่านกษัตริย์เองตามความคิดของท่าน”
 10 พวกนั้นทุกคนพยายามขอให้เราตกใจกลัว พวกเขาคิดว่า “มือของพวกนั้นจะทิ้งงานไป งานจะได้ไม่เสร็จ” แต่ผมอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ตอนนี้ช่วยเพิ่มพลังให้กับมือของข้าพเจ้าด้วยเถิด”
 11 อยู่มาวันหนึ่ง ผมไปบ้านของเซโมอาห์ ลูกชายของเตโลยาห์ ที่เป็นลูกชายของเมเฮทาเบล เซโมอาห์กำลังวิตกกังวล เขาพูดว่า
 “ขอให้เราไปพบกันที่วิหารของพระเจ้า
 เข้าไปข้างในของวิหาร ให้เราปิดประตูวิหาร เพราะพวกเขา กำลังมาฆ่าท่าน
 พวกเขาจะมาฆ่าท่านในตอนกลางคืน”
 12 แต่ผมตอบว่า “ตอนอย่างผมควรจะหนีหรือ แล้วถ้าคนที่ไม่ใช่ข้าพเจ้าอย่างผมเข้าไปในวิหาร แล้วจะรอดชีวิตได้หรือ ผมจะไม่เข้าไปเด็ดขาด”
 13 ทันใดนั้น ผมก็รู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ส่งเซโมอาห์มาหอรอก แต่เขาแกล้งพูดแทนพระเจ้าเพื่อทำร้ายผม เพราะโทบิอาห์ และสันบาลัทได้จ้างเขา

‡ จดหมายเปิดผนึกมา เพื่อทำให้คนรู้กันไปทั่วถึงข้อความในจดหมายนั้น

13 ที่พวกนั้นว่าจ้างเซโมอาห์ เพื่อจะทำให้ผมกลัว และทำตามที่เขาแนะนำ เพื่อผมจะได้ทำบาป พวกเขาตั้งใจที่จะทำลายชื่อเสียงของผม และทำให้ผมอับอายขายหน้า

14 “ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดลงโทษโทบิอาห์และสันบาลลัท สำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป และโปรดลงโทษโนอดยาห์ ผู้หญิงที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า รวมทั้งคนอื่นๆที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า ที่พยายามจะให้ข้าพเจ้าตกใจกลัวด้วยเถิด”

กำแพงสร้างเสร็จ

15 ในที่สุดกำแพงก็ถูกสร้างจนเสร็จในวันที่ยี่สิบห้า ของเดือนเอ ลูล † ใช้เวลาในการสร้างทั้งสิ้นห้าสิบสองวัน

16 เมื่อศัตรูทุกคนของเราได้ยิน และชนชาติทั้งหมดที่อยู่รอบข้างเราได้เห็น พวกเขาทั้งหมดความตระหนงตัวไป พวกเขารู้ว่างานนี้เป็นผลงานของพระเจ้าของเรา

17 ในช่วงนั้นหลังจากสร้างกำแพงเสร็จ พวกบุคคลสำคัญของผู้ดาห์กำลังส่งจดหมายไปให้โทบิอาห์หลายฉบับ และโทบิอาห์กำลังส่งจดหมายตอบพวกเขา 18 เพราะมีหลายคนที่ยูด้า ได้ลาบานที่จะจงรักภักดีต่อโทบิอาห์ เพราะเขาเป็นลูกเขยของเซคานียาห์ ที่เป็นลูกชายของอาราห์ และเยโฮฮานันลูกชายของโทบิอาห์ ได้แต่งงานกับลูกสาวของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของเบเรคียาห์

19 พวกเขาได้แต่พูดเรื่องความดีของโทบิอาห์ให้ผมฟัง และพอผมทำอะไรไป พวกเขา ก็ไปรายงานให้โทบิอาห์รู้ โทบิอาห์จึงส่งจดหมายต่างๆมาให้ผม เพื่อจะให้ผมตกใจกลัว

7 เมื่อสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่แล้ว ผมได้ติดตั้งพวกบานประตูเข้าไปในที่ของมัน และได้มีการแต่งตั้งพวกคนเฝ้าประตู พวกนักร้องและพวกชาวเลวีขึ้น 2 หลังจากนั้น ผมได้ตั้งให้सानานี พี่น้องของผมคอยดูแลเมืองเยรูซาเล็มร่วมกับसानันยาห์ ผู้บังคับบัญชาขัอมปการกรของวิหารเพราะसानานีเป็นคนซื่อสัตย์ และเคารพยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนส่วนใหญ่

3 ผมพูดกับพวกเขาว่า “ประตูเมืองของเมืองเยรูซาเล็มจะต้องไม่เปิดจนกว่าแดดร้อน และในขณะที่มียามเฝ้าประตูอยู่ ก็ต้องปิดประตูและใส่กลอนไว้ ควรแต่งตั้งประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ให้ผลัดกันทำหน้าที่ยาม ให้จัดยามไว้ตามจุดต่างๆ รวมทั้งหน้าบ้านของพวกเขาด้วย”

รายชื่อพวกเชลยที่กลับมา

(อสจ. 2:1-70)

4 เยรูซาเล็ม เป็นเมืองที่กว้างขวางใหญ่โต แต่มีผู้คนอาศัยอยู่น้อย และยังมีบ้านที่สร้างขึ้นใหม่ไม่มากนัก 5 ดังนั้นพระเจ้าจึงตั้งใจผม ให้รวบรวมพวกบุคคลสำคัญ เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย และประชาชนทั่วไป ให้มาจดทะเบียนสำมะโนครัวเป็นครอบครัวไป ผมพบหนังสือสำมะโนครัวของเชลยพวกแรกที่กลับมา ผมเห็นมันเขียนไว้เป็นอย่างนี้ว่า

6 ต่อไปนี้คือ ประชาชนของมณฑลที่มาจากความเป็นเชลย ในครั้งที่ถูกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ แห่งบาบิโลนจับตัวไป พวกเขาได้กลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็มและยูดาห์ และต่างก็แยกย้ายกันกลับไปยังบ้านเมืองของตน 7 พวกเขา กลับมากับเศรูบบาเบล เยชูอา เนหะมียาห์ อาซารียาห์ ราอามียาห์ นาหะมานี เมเรเดคัย บิลชาน มิสเปเรท บิกวีย เนฮูม และ บานานาห์

จำนวนคนอิสราเอลมีดังนี้

8 ผู้สืบเชื้อสายจากปาโรซ รวมสองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

9 ผู้สืบเชื้อสายจากเซฟาธียาห์ รวมสามร้อยเจ็ดสิบสองคน

10 ผู้สืบเชื้อสายจากอาราห์ รวมหกร้อยห้าสิบสองคน

11 ผู้สืบเชื้อสายจากปาหัทโมอับ คือ ผู้สืบเชื้อสายจากเยชูอา

และโยอาบ รวมสองพันแปดร้อยสิบแปดคน

12 ผู้สืบเชื้อสายจากเอลาม รวมหนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน

† เอลูล หมายถึงเดือนสิงหาคม-กันยายน ปี 443 ก่อนพระเยซูมาเกิด

13 ผู้สืบเชื้อสายจากศัทธู รวมแปดร้อยสี่สิบห้าคน

14 ผู้สืบเชื้อสายจากศักคัย รวมเจ็ดร้อยหกสิบคน

15 ผู้สืบเชื้อสายจากบิโนย รวมหกร้อยสี่สิบแปดคน

16 ผู้สืบเชื้อสายจากบาบัย รวมหกร้อยยี่สิบแปดคน

17 ผู้สืบเชื้อสายจากอัสกาต รวมสองพันสามร้อยยี่สิบสองคน

18 ผู้สืบเชื้อสายจากอาโดเนคิม รวมหกร้อยหกสิบเจ็ดคน

19 ผู้สืบเชื้อสายจากบิกวีย รวมสองพันหกสิบเจ็ดคน

20 ผู้สืบเชื้อสายจากอาติน รวมหกร้อยห้าสิบห้าคน

21 ผู้สืบเชื้อสายจากอาเทอร์ คือเซเซคียาห์ รวมเก้าสิบแปดคน

††

22 ผู้สืบเชื้อสายจากฮาซุม รวมสามร้อยยี่สิบแปดคน

23 ผู้สืบเชื้อสายจากเบไซ รวมสามร้อยยี่สิบสี่คน

24 ผู้สืบเชื้อสายจากฮาริฟ รวมหนึ่งร้อยยี่สิบสองคน

25 ผู้สืบเชื้อสายจากกิเบโอน รวมเก้าสิบห้าคน

26 คนจากเมืองเบธเลเฮม และเมืองเนโทฟาห์ รวมหนึ่งร้อย

แปดสิบแปดคน

27 คนจากเมืองอานาโทท รวมหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน

28 คนจากเมืองเบธอัสมาเวท รวมสี่สิบสองคน

29 คนจากเมืองคิริยาทเยอาริม เมืองเคฟิธาห์ และเมืองเบเอ-

โรท รวมเจ็ดร้อยสี่สิบสามคน

30 คนจากเมืองรามาห์ และเมืองเกบา รวมหกร้อยยี่สิบเอ็ดคน

31 คนจากเมืองมิกมาส รวมหนึ่งร้อยยี่สิบสองคน

32 คนจากเมืองเบธเอล และเมืองอัย รวมหนึ่งร้อยยี่สิบสามคน

33 คนจากเมืองเนโบอีกแห่งหนึ่ง รวมห้าสิบสองคน

34 คนจากเมืองเอลามอีกแห่งหนึ่ง รวมหนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่

คน

35 คนจากเมืองฮาริม รวมสามร้อยยี่สิบคน

36 คนจากเมืองเยริโค รวมสามร้อยสี่สิบห้าคน

37 คนจากเมืองโลด เมืองฮาดิด และเมืองโอโน รวมเจ็ดร้อยยี่

สิบเอ็ดคน 38 คนจากเมืองเสนาอาห์ รวมสามพันเก้าร้อยสาม

สิบคน

39 จำนวนพวกนักบวชมีดังนี้คือ

มีผู้สืบเชื้อสายจากเยดาเยาห์ ซึ่งก็คือครอบครัวของเยชูอา รวมเก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน

40 ผู้สืบเชื้อสายจากอิมเมอร์ รวมหนึ่งพันห้าสิบสองคน

41 ผู้สืบเชื้อสายจากปาซเซอร์ รวมหนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน

42 ผู้สืบเชื้อสายจากฮาริม รวมหนึ่งพันสิบเจ็ดคน

43 จำนวนชาวเลวีมีดังนี้คือ

ผู้สืบเชื้อสายจากเยชูอา คือ ผ่านมาทางซัดมีเอล ที่มาจาก

ครอบครัวของโฮดีอาห์ † รวมเจ็ดสิบสี่คน

44 จำนวนพวกนักร้องมีดังนี้คือ

ผู้สืบเชื้อสายจากอาสาฟ รวมหนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน

45 จำนวนของคนเฝ้าประตูมีดังนี้คือ

ผู้สืบเชื้อสายจากซัลลูม ผู้สืบเชื้อสายจากอูเทอร์ ผู้สืบเชื้อสายจากทูลโมน ผู้สืบเชื้อสายจากอักซูป ผู้สืบเชื้อสายจากฮาธิธา ผู้

สืบเชื้อสายจากไซบัย รวมหนึ่งร้อยสามสิบแปดคน

46 จำนวนของคนรับใช้ประจำวิหารมีดังนี้คือ

ผู้สืบเชื้อสายจากคีหะ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาสุฟา ผู้สืบเชื้อสาย

จากทับบาโอท 47 ผู้สืบเชื้อสายจาก เคโรส ผู้สืบเชื้อสายจากสืออา

ผู้สืบเชื้อสายจากฟาโดน 48 ผู้สืบเชื้อสายจาก เลบานา ผู้สืบเชื้อ-

สายจากฮากาบา ผู้สืบเชื้อสายจากซัลมัย

49 ผู้สืบเชื้อสายจาก ฮานัน ผู้สืบเชื้อสายจากกิดเดล ผู้สืบเชื้อ-

สายจากกาซาร์

50 ผู้สืบเชื้อสายจาก เรอเยาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากเรชิน ผู้สืบเชื้อ-

สายจากเนโคดา

†† เก้าสิบแปดคน ดูคำอธิบายท้ายหน้า ของหนังสือเอสรา 2:16 † โฮดีอาห์ หรือสำเนาบางฉบับใช้คำว่า “โฮเดวาห์”

51 ผู้สืบเชื้อสายจากกัซซาม ผู้สืบเชื้อสายจากอุสซาร์ ผู้สืบเชื้อสายจากปาลาเสอาห์
 52 ผู้สืบเชื้อสายจากเบสัย ผู้สืบเชื้อสายจากเมอูนิม ผู้สืบเชื้อสายจากเนฟีสิม
 53 ผู้สืบเชื้อสายจากบับนุค ผู้สืบเชื้อสายจากฮาคุฟา ผู้สืบเชื้อสายจากฮูราฮูร์
 54 ผู้สืบเชื้อสายจากบัสลีท ผู้สืบเชื้อสายจากเมหิดา ผู้สืบเชื้อสายจากฮูราซา
 55 ผู้สืบเชื้อสายจากบารโซส ผู้สืบเชื้อสายจากสิเสรา ผู้สืบเชื้อสายจากเทมาห์
 56 ผู้สืบเชื้อสายจากเนซียาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮาทิฟา
 57 จำนวนผู้สืบเชื้อสายของครอบครัวใช้ของกษัตริย์ซาโลมอนมีดังนี้คือ
 ผู้สืบเชื้อสายจากโสทัย ผู้สืบเชื้อสายจากโสเฟเรท ผู้สืบเชื้อสายจากเปรีดา 58 ผู้สืบเชื้อสายจากยาอาลา ผู้สืบเชื้อสายจากดาโรคอน ผู้สืบเชื้อสายจากกิดเดล
 59 ผู้สืบเชื้อสายจากเซฟาทิยาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากฮัทธิล ผู้สืบเชื้อสายจาก โปเครทหัทซาบอิม และผู้สืบเชื้อสายจากอาโมน
 60 คนรับใช้ประจำวิหาร และผู้สืบเชื้อสายคนรับใช้ของซาโลมอน มีจำนวนรวมสามร้อยเก้าสิบสองคน
 61 ต่อไปนี้จะเป็นจำนวนคนที่ขึ้นมาเมืองเยรูซาเล็มจากเมืองเทลเมลลาห์ เมืองเทลหาราชา เมืองเครบ เมืองอัดโดน และเมืองอิมเมอร์ แต่พวกเขาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า พวกเขาสืบเชื้อสายมาจากชาวอิสราเอล
 62 ผู้สืบเชื้อสายจากเดไลยาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากโทปืออาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากเนโถดา รวมหกร้อยสี่สิบสองคน
 63 จำนวนนักรบทั้งหลายมีดังนี้คือ ผู้สืบเชื้อสายจากโฮบายาห์ ผู้สืบเชื้อสายจากอักโซส และผู้สืบเชื้อสายจากบารซิลลัย (บารซิลลัยคนนี้ได้แต่งงานกับลูกสาวคนหนึ่งของบารซิลลัย ซึ่งเป็นชาวกิเลอาด ดังนั้นเขาจึงใช้ชื่อเรียกตามชื่อพ่อตาเขา)
 64 พวกเขาตรวจดูรายชื่อในทะเบียนสำมะโนครัว แต่ไม่พบชื่อของตัวเอง ดังนั้นพวกเขาจึงถูกตัดชื่อออกจากพวกนักรบ เพราะถือว่าไม่บริสุทธิ์ 65 เจ้าเมืองบอกพวกเขาว่า ในช่วงนออย่าเพิกินอาหารที่บริสุทธิ์ที่สุดก่อน จนกว่านักรบสูงสุด จะใช้อูริมและทุมิมมีปฐักษาหาคำตอบจากพระเจ้าเสียก่อน
 66 รวมคนทั้งหมดที่พุดมาใต้สีหมันสองพันสามร้อยหกสิบคน
 67 ไม่นับพวกทาสชายหญิงของพวกเขาก็เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน นอกจากนั้นแล้วพวกเขายังมีนักรบชายหญิงอีกสองร้อยคน 68 พวกเขายังมีม้าทั้งหมดเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว และล่อสองร้อยสี่สิบห้าตัว 69 อูฐสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และมีลา รวมหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบห้าตัว
 70 บรรดาหัวหน้าครอบครัวบางคน ให้สิ่งของต่างๆเพื่อสนับสนุนงานนี้ เจ้าเมืองได้ถวายสิ่งต่างๆเหล่านี้เข้ากองคลัง คือทองคำจำนวนแปดกิโลกรัมครึ่ง 71 ซามประพรมทำลิบบ และเสื้อผ้าสำหรับนักรบห้าร้อยสามสิบชุด 72 หัวหน้าครอบครัวบางคนถวายทองคำหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม 73 และเงินหนึ่งพันสองร้อยกิโลกรัม 74 เข้ากองคลังสำหรับงาน 75 ประชาชนที่เหลือถวายทองคำหนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยกิโลกรัม และเสื้อผ้าหกสิบเจ็ดชุดให้กับพวกนักรบ
 76 พวกนักรบ บรรดาชาวเลวี คนเฝ้าประตู พวกนักร้อง และประชาชนบางคน รวมทั้งพวกคนรับใช้ประจำวิหาร และชาวอิสราเอลทั้งหมด ก็อาศัยอยู่ตามบ้านเมืองของตน

+ มีนักรบ ... สิบห้าตัว ข้อมูลนี้เป็นไปตามหนังสือเอสรา 2:66 แต่สำเนาฉบับฮีบรูเขียนว่า "มีนักรบชายหญิงสองร้อยสี่สิบห้าคน" และไม่ได้พูดถึงม้าหรือล่อ + แปดกิโลกรัมครึ่ง แปลตามตัวอักษรว่า "หนึ่งพันดริค" † หนึ่งร้อยเจ็ดสิบกิโลกรัม หรือแปลตามตัวอักษรว่า "สองหมื่นดริค" †† หนึ่งพันสองร้อยกิโลกรัม หรือ แปลตามตัวอักษรว่า "สองพันสองร้อยมินา"

เอสราอ่านกฏบัญญัติให้ประชาชนฟัง

เมื่อเดือนที่เจ็ด *มาถึง ประชาชนชาวอิสราเอลที่ได้ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของตน
 8 ทุกคนได้มาประชุมกันที่ลานเมือง ที่อยู่ตรงด้านหน้าของประตูน้ำ พวกเขายกเอสราผู้เป็นอาจารย์ ให้เอากฎบัญญัติของโมเสสมาด้วย ซึ่งพระยาห์เวห์ได้มอบไว้ให้กับคนอิสราเอล 2 ดังนั้น วันแรกของเดือนที่เจ็ด นักรบชาวเอสราได้เอากฎบัญญัตินั้นมาอยู่ต่อหน้ากลุ่มคนที่มาชุมนุมกันทั้งชายและหญิง รวมทั้งเด็กที่โตพอที่จะฟังรู้เรื่อง 3 เอสราอ่านกฏบัญญัตินั้นอยู่หน้าลานเมือง ซึ่งอยู่ตรงด้านหน้าของประตูน้ำ เขาอ่านต่อหน้าชายและหญิง รวมทั้งเด็กที่โตพอที่จะฟังรู้เรื่อง เขาอ่านตั้งแต่เช้าตรู่ไปจนถึงเที่ยงวัน ทุกคนต่างก็ตั้งใจฟังกฏบัญญัติเป็นอย่างดี
 4 เอสราผู้เป็นอาจารย์ยืนอยู่บนเวทีไม้ที่สร้างขึ้นมาสำหรับงานนี้โดยเฉพาะ ทางด้านขวาของเอสรา ก็มีมัทที่ียาห์ เซมา อานา ยาห์ อูริยาห์ ฮิลคียาห์ และมาอาเสอาห์ยืนอยู่ ส่วนทางด้านซ้าย ก็มีเปดา ยาห์ มิซาเอล มัลคียาห์ ฮาซุม อับซัดดานาห์ เศคาริยาห์ และเมซูลลามยืนอยู่
 5 เอสราเปิดหนังสือกฏบัญญัติออกต่อหน้าต่อตาประชาชนทั้งหลาย เพราะเขายืนอยู่สูงกว่าพวกเขา เมื่อเอสราเปิดหนังสือออก ประชาชนทุกคนต่างก็ยืนขึ้น 6 เมื่อเอสราสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทุกคนต่างตอบรับว่า "อาเมน อาเมน" พร้อมยกมือทั้งสองขึ้นและก้มกราบลง และนมัสการพระยาห์เวห์ ใบหน้าซบพื้น
 7 ในขณะที่ผู้คนยืนอยู่กับที่นั้น พวกชาวเลวี คือ เยชูอา บานี เซเรบิยาห์ ยามีน อักซูป ซับเบธัย โฮดียาห์ มาอาเสอาห์ เคลิทา อชาเรียห์ โยซาบาด ฮานัน และเปไลยาห์ ก็ได้มาสั่งสอนพวกเขาให้เข้าใจถึงกฏบัญญัตินั้น 8 ชาวเลวีเหล่านั้นได้อ่านหนังสือซึ่งเป็นกฏบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆและอธิบายให้ผู้คนเข้าใจในข้อความที่อ่านนั้น
 9 เนหะมียาห์ ผู้เป็นเจ้าเมือง และเอสรา ผู้เป็นทั้งนักรบและอาจารย์ รวมทั้งชาวเลวีทั้งหลายที่ช่วยสั่งสอนประชาชน ต่างพากันพูดกับทุกคนว่า "วันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ †† ของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นอย่าเศร้าโศกและร้องไห้เลย" เพราะประชาชนทุกคนกำลังร้องไห้ในขณะที่ฟังกฏบัญญัตินั้น
 10 เอสราพูดกับพวกเขาว่า "ไปกินอาหารที่เอร็ดอร่อย และดื่มเหล้าองุ่นรสหวาน และส่งบางส่วนของไปให้กับคนที่ไม่สามารถเตรียมของพวกนี้ เพราะวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ของเรา อย่าได้เศร้าโศกเลย เพราะความชื่นชมยินดีที่พวกท่านมีในพระยาห์เวห์นั้น เป็นผลกำลังของพวกท่าน"
 11 พวกชาวเลวีทำให้ประชาชนสงบเงียบลง โดยพูดว่า "เลิกร้องไห้เถอะ เพราะวันนี้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ อย่าเศร้าโศกเลย"
 12 หลังจากนั้นประชาชนทุกคนก็จากไป ไปกินและดื่มกัน และส่งอาหารบางส่วนของไปให้กับคนอื่น พวกเขาเฉลิมฉลองกันอย่างสนุกสนาน เพราะพวกเขาเข้าใจในถ้อยคำที่ชาวเลวีได้อ่านให้พวกเขาฟังนั้น
 13 ในวันที่สองของเดือน หัวหน้าครอบครัวของประชาชนทั้งหมด พวกนักรบ และพวกชาวเลวี ได้รวมตัวกันมาพบเอสราผู้เป็นอาจารย์ เพื่อศึกษาคำสอนของกฏบัญญัติ
 14 พวกเขาได้เจอบางส่วนของพระยาห์เวห์ ที่เขียนไว้ในกฏบัญญัติที่ผ่านมาจากโมเสส ที่ว่าคนอิสราเอลจะต้องอาศัยอยู่ในพิงชัควราว ในช่วงเทศกาลของเดือนเจ็ด ††† และพวกเขาควรจะทำประกาศและเผยแพร่ออกไปทั่วทุกเมือง รวมทั้งในเมืองเยรูซาเล็มด้วย ที่ว่า "ให้ออกไปที่เนินเขาในชนบท และให้

††† เดือนที่เจ็ด หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม †††† วันศักดิ์สิทธิ์ วันที่หนึ่งและวันที่สองในแต่ละเดือน เป็นวันที่พวกเขานมัสการพระเจ้าเป็นพิเศษ ประชาชนจะมาพบกันและรับประทานอาหารร่วมกัน ††††† เดือนเจ็ด หมายถึงเดือนกันยายน-ตุลาคม

เก็บกิ่งมะกอกเทศ กิ่งมะกอกป่า กิ่งต้นน้ำมันเขียว ไบปาล์ม และ กิ่งไม้จากต้นอื่นๆที่ให้ร่มเงา เพื่อเอามาสร้างเพิงชั่วคราว เหมือน กับที่ได้เขียนไว้ในกฎบัญญัติ”

16 ดังนั้นประชาชนจึงออกไปเอากิ่งไม้เหล่านั้นกลับมา และ สร้างเพิงชั่วคราวให้กับตัวเอง มีทั้งสร้างไว้บนดาดฟ้าบ้าน และที่ ลานบ้านของตัวเอง รวมทั้งที่ลานวิหารของพระเจ้า และที่ลาน เมืองใหญ่ๆประตูน้ำ และสร้างไว้ที่ลานเมืองของประตูเฟราอิม 17 คนในกลุ่มที่กลับมาจากการเป็นเชลย ได้สร้างเพิงชั่วคราว และอยู่ในเพิงเหล่านั้น คนอิสราเอลไม่ได้ทำอย่างนี้เลย ตั้งแต่ สมัยของเยชูอา ลูกชายของนูน จนกระทั่งถึงวันนี้ และพวกเขา ก็มีควมชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง

18 ดังนั้น ตั้งแต่วันแรกของเทศกาลจนถึงวันสุดท้าย เอสราได้อ่านหนังสือกฎบัญญัติของพระเจ้าทุกวัน พวกเขาเฉลิมฉลอง เทศกาลเป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่แปดก็เป็นวันชุมนุมพิเศษ ตามที่กฎบัญญัติบอกไว้

ประชาชนอิสราเอลสารภาพบาป

9 ในวันที่สี่สิบสี่ของเดือนนี้ ประชาชนชาวอิสราเอลมารวมตัวกันเพื่ออดอาหาร พวกเขาใส่ชุดผ้ากระสอบ และเอาดินโรยหัวของพวกเขา 2 บรรดาลูกหลานของอิสราเอล ได้แยกตัว-เองออกมาจากคนต่างชาติทั้งปวง พวกเขาขึ้นและสารภาพบาปของพวกเขา รวมทั้งสารภาพความชั่วช้าที่บรรพบุรุษของพวกเขาได้ทำไป 3 พวกเขาขึ้นในที่ของตน และฟังคนอ่านหนังสือกฎบัญญัติของพระเจ้าของพวกเขาเป็นเวลาสามชั่วโมง และอีกสาม ชั่วโมง พวกเขาใช้สารภาพและนมัสการพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

4 แล้วเยชูอา บานี ซัดมีเอล เซบานียาห์ นูนี เซเรบิยาห์ บานี และเคนานี ต่างก็ยืนอยู่บนบันไดสำหรับพวกเขา และ พวกเขาร้องด้วยเสียงดังต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา 5 แล้วเลวีพวกนี้ คือเยชูอา ซัดมีเอล บานี ฮาซันเนียห์ เซเรบิยาห์ โฮตียาห์ เซบานียาห์ และเปธาหิยาห์ ได้พูดขึ้นว่า “ลูกขึ้น และสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาท่านเถิด

ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา ขอพระองค์ได้รับการเชิดชูตลอดชั่วนิรันดร์ถึงชั่วนิรันดร์

ขอให้พวกเขาเชิดชูชื่ออันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งได้รับการยกย่องเหนือคำเชิดชูและคำสรรเสริญทั้งปวง

6 พระองค์เป็นพระเจ้า ข้าแต่พระยาห์เวห์ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้า พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า

สวรรค์ชั้นสูงสุด และดวงดาวทั้งสิ้นในท้องฟ้า พระองค์สร้างโลกและทุกสิ่งบนโลก

พระองค์สร้างทะเลและทุกอย่างที่อยู่ในทะเล พระองค์ให้ชีวิตกับทุกสิ่ง

และพวกดวงดาวทั้งหลายบนท้องฟ้านมัสการพระองค์

7 พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้เลือกอบราม

และนำตัวเขาออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และตั้งชื่อให้เขาว่าอับราฮัม †

8 พระองค์เห็นว่าเขามีจิตใจซื่อสัตย์ต่อพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทำข้อตกลงกับเขา

ที่จะยกแผ่นดินของคนเหล่านี้ให้กับลูกหลานของเขา คือแผ่นดินของคนคานอาน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปริส-

ซีคนเยบุส และคนเกอร์กาซึ

พระองค์ได้ทำตามคำพูดของพระองค์ เพราะพระองค์นั้นซื่อสัตย์

9 พระองค์ได้เห็นถึงความทุกข์ทรมานของบรรพบุรุษของเราในอียิปต์

และพระองค์ได้ยินเสียงร้องให้ช่วยของพวกเราที่ทะเลต้นอ้อ †

10 พระองค์ได้แสดงปรากฏการณ์ต่างๆและสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ เพื่อต่อต้านฟาโรห์ กษัตริย์ของอียิปต์ และต่อต้านพวกข้าราชการท่งสิน และประชาชนบนแผ่นดินของกษัตริย์ฟาโรห์

เพราะพระองค์รู้ว่าพวกเขาได้ข่มเหงบรรพบุรุษของพวกเรา พระองค์ก็เลยมีชื่อเสียงโด่งดังมาจนถึงทุกวันนี้

11 พระองค์ได้แยกทะเลออกต่อหน้าพวกเรา และพวกเราเดินผ่านทะเลไปบนพื้นแห้ง

แต่พระองค์ได้โยนพวกที่ไล่ตามพวกเราลงทะเลลึก เหมือนก้อนหินที่ถูกโยนลงไปในทะเลที่ปั่นป่วน

12 พระองค์ได้นำทางพวกเราด้วยเสาเมฆในตอนกลางวันและด้วยเสาไฟในตอนกลางคืน

เพื่อส่องทางให้พวกเราเดินไปในทางที่พวกเราควรไป

13 พระองค์ลงมาอยู่บนภูเขาซีนาย และพบกับพวกเราจากสวรรค์

และได้มอบกฎระเบียบที่ถูกต้องและกฎบัญญัติที่แท้จริง รวมทั้งพวกบัญญัติและคำสั่งต่างๆที่ดีให้กับพวกเรา

14 และพระองค์ได้บอกให้พวกเราเกี่ยวกับวันหยุดอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

และพระองค์ให้คำสั่งต่างๆกฎระเบียบ และบัญญัติกับพวกเรา ผ่านทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์

15 ในยามที่พวกเราหิว พระองค์ให้อาหารกับพวกเราจากสวรรค์ ในยามที่พวกเรากระหาย พระองค์ให้นำน้ำไหลออกจากหินมาให้

พวกเราดื่ม พระองค์บอกให้พวกเราไปยึดเอาแผ่นดินที่พระองค์ได้สัญญาว่าจะมอบให้กับพวกเรา

16 แต่พวกบรรพบุรุษของพวกเราทำตัวเยอหยิ่งจองหองและหัวแข็งดื้อรั้น

พวกเราไม่ยอมฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์

17 พวกเราไม่ยอมเชื่อฟังและพวกเราไม่ได้จดจำถึงการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ที่พระองค์ได้ทำไปท่ามกลาง

พวกเรา แต่พวกเรากลับหัวแข็งดื้อรั้นและได้แต่งตั้งหัวหน้าขึ้นมา

เพื่อนำพวกเรากลับไปเป็นทาสในอียิปต์อีก

แต่พระองค์เป็นพระเจ้าที่ให้อภัย มีใจเมตตาและกรุณา มีความอดทนและมีความรักอันมั่นคง

ดังนั้นพระองค์จึงไม่ได้ทอดทิ้งพวกเรา

18 ถึงแม้พวกบรรพบุรุษของพวกเราจะหลอโลหะรูปลูกวัวขึ้นมาสำหรับพวกเราเอง

และบอกว่า ‘นี่คือพระเจ้าของเราที่นำเจ้าออกมาจากอียิปต์’ ถึงแม้การกระทำนี้จะดูหมิ่นพระองค์อย่างยิ่ง

19 แต่พระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา พระองค์ก็เลยไม่ได้ทอดทิ้งพวกเราไว้ในทะเลทราย

เสาเมฆไม่ได้หยุดนำทางพวกเราในการเดินทางตอนกลางวัน และเสาไฟในตอนกลางคืน

ก็ไม่ได้หยุดส่องแสงให้กับพวกเราในทางที่พวกเราควรจะไป

20 พระองค์ได้ให้พระวิญญาณอันดีของพระองค์เพื่อสอนพวกเรา

21 พระองค์ไม่ได้เอาอาหารทิพย์ไปจากปากของพวกเรา และพระองค์ได้ให้นำเพื่อดับกระหายกับพวกเรา

22 พระองค์ดูแลพวกเราเป็นเวลาสี่สิบปีในทะเลทราย โดยที่พวกเราไม่ขาดอะไรเลย เสื้อผ้าของพวกเราก็ไม่ฉีกขาด และเท้าของเราก็ไม่บวม

† อับราฮัม แปลว่า “พ่อของคนจำนวนมาก”

†† ทะเลต้นอ้อ สำเนาแปลกรีกโบราณเขียนว่าทะเลแดง

พระองค์ได้ให้แผ่นดินเหล่านี้กลายเป็นแนวชายแดนให้กับพวกเขา พวกเขาได้ยึดครองแผ่นดินของกษัตริย์ซีโหนแห่งเมืองเฮชบอน และแผ่นดินของกษัตริย์โอกแห่งแคว้นบาซาน

23 พระองค์ทำให้พวกเขามีลูกหลานมากมายมหาศาลเหมือนดวงดาวบนท้องฟ้า

พระองค์นำพวกเขามาไปยังแผ่นดินที่พระองค์บอกบรรพบุรุษของพวกเขาให้เข้าไปยึดครอง

24 ดังนั้น พวกลูกหลานของพวกเขาจึงเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้น

และพระองค์ได้ปราบพวกชาวคานาอันที่อาศัยอยู่เดิมให้พ่ายแพ้ไป

และให้พวกชาวคานาอันตกอยู่ในกำมือของบรรพบุรุษของพวกเขา รวมถึงพวกกษัตริย์ และประชาชนของแผ่นดินนั้น

พวกบรรพบุรุษของพวกเขาสามารถจัดการกับพวกเขาได้ตามใจชอบ

25 พวกเขายึดเมืองที่มีป้อมปราการและแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ พวกเขายึดบ้านต่างๆที่เต็มไปด้วยของดีที่มีทั้งบ่อน้ำที่ขุดไว้แล้ว ไร่อุ่น ต้นมะกอกและต้นไม้มากมาย

พวกเขากินกันจนอิ่มแปล้และอ้วนท้วน

และพวกเขาต่างก็มีความสุขในความดีงามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

26 แต่พวกเขากลับไม่เชื่อฟัง และกบฏต่อพระองค์ และโยนบัญญัติของพระองค์ทิ้งไป

นอกจากนั้นพวกเขายังฆ่าพวกผู้พูดแทนพระองค์ที่ได้เตือนพวกเขาให้กลับมาหาพระองค์

พวกเขาได้ดูหมิ่นพระองค์อย่างใหญ่หลวง

27 ดังนั้นพระองค์จึงมอบพวกเขาให้ตกไปอยู่ในกำมือพวกศัตรู และศัตรูพวกนั้น ได้ข่มเหงพวกเขาอย่างทารุณโหดร้าย

ในยามที่พวกเขาทุกข์ยาก พวกเขาต่างร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

และพระองค์ได้ยินเสียงพวกเขาจากสวรรค์

พระองค์ก็ส่งผู้กู้ชาติมาช่วยพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่าให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรู

เพราะพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา

28 แต่ทันทีที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากพวกศัตรู พวกเขาก็ได้ทำในสิ่งที่พระองค์ถือว่าเป็นสิ่งชั่วร้ายอีก

ดังนั้นพระองค์จึงปล่อยให้พวกเขาตกไปอยู่ในกำมือของพวกศัตรูอีก

แล้วพวกศัตรูเหล่านั้นก็ได้ปกครองเหนือพวกเขา

แต่แล้วเมื่อพวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

พระองค์ก็ได้ยินพวกเขาจากสวรรค์

แล้วช่วยกู้พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า

เพราะพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา

29 พระองค์เตือนพวกเขาเพื่อให้พวกเขากลับมาหาคำสอนของพระองค์

แต่พวกเขากลับเยอหยิ่งจองหองและไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์

พวกเขาทำบาปต่อกฎของพระองค์ซึ่งเป็นกฎที่นำชีวิตมาให้กับคนที่รักษากฎเหล่านั้น

พวกเขายกไหล่อย่างดื้อรั้นและหัวแข็งดื้อดึง และไม่ยอมฟัง

30 พระองค์อดทนกับพวกเขาอยู่หลายปี

และพระองค์ได้เตือนพวกเขาด้วยพระวิญญาณผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระองค์

แต่พวกเขาก็ยังไม่ยอมฟัง

จนในที่สุดพระองค์ได้มอบพวกเขาให้กับพวกชนชาติต่างๆ

31 แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม พระองค์ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา

พระองค์ไม่ได้ทำลายพวกเขาอย่างสิ้นซาก และไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา

เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระคุณและความเมตตากรุณา

32 ข้าแต่พระเจ้าของเรา พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ผู้มีฤทธิ์อำนาจและน่าเกรงขาม

พระองค์รักษาคำมั่นสัญญาด้วยความรักอันสัตย์ซื่อ ขอพระองค์อย่าได้ถือว่าความทุกข์ยากทั้งหลายที่เกิดขึ้นกับพวกเราตรงแต่สมัยของกษัตริย์อัสซีเรียจนถึงตอนนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยเลย

คือ ความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นกับพวกกษัตริย์ของเรา กับพวกผู้นำเรา กับเหล่านักบวชของเรา กับคนเหล่านั้นที่พูดแทนพระองค์ให้กับเรา กับพวกบรรพบุรุษของเรา และกับประชาชนทุกคนของพระองค์

33 ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรานั้น พระองค์ทำอย่างยุติธรรมแล้ว

พระองค์ทำในสิ่งที่ซื่อสัตย์ ในขณะที่พวกเราทำแต่ความผิด

34 พวกกษัตริย์ พวกผู้นำ พวกนักบวช และพวกบรรพบุรุษของเรา ไม่ได้รักษาบัญญัติของพระองค์

พวกเขาไม่ใส่ใจกับคำสั่งต่างๆและคำตักเตือนที่พระองค์ให้กับพวกเขา

35 แม้แต่ตอนที่พวกเขาอยู่ในอาณาจักรของพวกเขาเอง และมีความสุขกับความเจริญรุ่งเรืองอันยิ่งใหญ่ และแผ่นดินอันกว้างใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ที่พระองค์มอบให้กับพวกเขา

พวกเขาก็ไม่ได้รับใช้พระองค์และไม่ได้หันไปจากการกระทำอันชั่วร้ายของพวกเขา

36 ดูสิ วันนี้พวกเราได้ตกเป็นทาส

พระองค์ได้ยกแผ่นดินนี้ให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้กินผลไม้และสิ่งดีต่างๆจากแผ่นดินนี้

แต่พวกเขากลับตกเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินนี้

37 แล้วผลผลิตมากมายของแผ่นดินนี้

ตอนนี้ได้ตกไปเป็นของพวกกษัตริย์ที่พระองค์ได้ตั้งไว้เหนือเราเนื่องจากบาปที่เราทำ

พวกเขาใช้อำนาจเหนือเราและผู้สัตว์ของเราตามความพอใจของพวกเขา

ในขณะที่เราต้องทนทุกข์อย่างใหญ่หลวง

38 แต่ถึงแม้ว่าเราจะเจอกับเรื่องทั้งหมดนี้ เราก็กำลังทำสัญญาอันมั่นคงกับพระองค์

และบันทึกไว้แล้วให้พวกผู้นำ พวกชาวเลวีและพวกนักบวชของเราลงชื่อและประทับตรา[†]ของพวกเขาไว้”

10 ในสัญญาซึ่งประทับตราไว้ มีชื่อ เนหะมียาห์เจ้าเมืองที่เป็นลูกชายของฮาคาลียาห์ พร้อมด้วยเศเดคียาห์ 2 เสโรอาห์ อาซารียาห์ เยเรมียาห์ 3 ปาซเซอร์ อามารียาห์ มัลคียาห์ 4 ฮัทซัท เซบานียาห์ มัลลุด 5 ฮาริม เมเรเมท โอบาดีห์ 6 ดาเนียล กิเนเนโธน บารูค 7 เมซูลลาม อาบียาห์ มียามิน 8 มาอาซียาห์ บิลกัย เซไมอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นรายชื่อของพวกนักบวช ที่มีอยู่ในสัญญา

9 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของชาวเลวี ที่มีชื่ออยู่ในสัญญา คือ เยชูอา ลูกชายของอาซันยาห์ บินนุย ผู้สืบเชื้อสายจาก เฮนาดัด ชัดมีเอล 10 และเพื่อนร่วมงานของพวกเขา คือ เซบานียาห์ โฮดียาห์ เคลิทา เป็ลยาห์ ฮานัน 11 มีคา เรโอบ ฮาซาบียาห์ 12 ตักเกอร์ เซเรบียาห์ เซบานียาห์ 13 โฮดียาห์ บานี เบนินู 14 ต่อไปนี้เป็นรายชื่อของพวกผู้นำประชาชน ที่มีชื่ออยู่ในสัญญา คือ ปาโรส ปาห์ทโมอับ เอลลาม ศัทธู บานี 15 นุนนี อัสกาด เบบัย 16 อาโดเนียห์ บิกวัย อาติน 17 อาเทอร์ เฮเซคียาห์ อัสซัวร์ 18 โฮดียาห์ ฮาซุม เป็ไซ 19 ฮาริฟ อานาโฮท เนบัย 20 มักบืออาซ เมซูลลาม เฮซึร์ 21 เมเซซาเบล ศาโดก ยาดตุวา 22 เปลาทียาห์ ฮานัน อานายาห์ 23 โฮเซยา ฮานันยาห์ หัส

† ประทับตรา เป็นหินก้อนเล็กๆหรือเป็นวงแหวนที่มีรูปร่างพิเศษ ซึ่งใช้กดลงบนดินเหนียวหรือซีเมนต์แล้วจะมีรอยประทับของเขาค้างไว้

ซุบ 24 ฮัลโลเฮซ บิลหา โซเบก 25 เรอสม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์ 26 อาอิอาร์ ฮานัน อานัน 27 มัลลุก ฮูรัม บาอานาห์

28 ส่วนประชาชนที่เหลือ รวมทั้งพวกนักบวช พวกชาวเลวี พวกคนเฝ้าประตู เหล่านักร้อง พวกคนรับใช้ประจำวิหาร รวมทั้งพวกภรรยาและลูกชายลูกสาวของพวกเขา คือทุกคนที่โตพอที่จะรู้เรื่อง ได้แยกตัวออกจากชนต่างชาติที่อยู่ตามดินแดนรอบข้าง เพื่อมาติดสนิทกับกฎของพระเจ้า 29 พวกเขาต่างสาบานร่วมกันกับญาติพี่น้องและพวกผู้นำของพวกเขา และพวกเขายอมถูกสาปแช่งถ้าไม่ทำตามคำสาบาน พวกเขาสาบานว่าจะทำตามกฎบัญญัติของพระเจ้า ที่ผ่านมาจากโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และจะทำตามคำสั่งต่างๆของพระยาห์เวห์องค์เจ้าของชีวิตของพวกเขา และทำตามกฎ และบัญญัติของพระองค์

30 เราสัญญาว่าจะไม่ยกลูกสาวของพวกเขาไปเป็นเมียคนต่างชาติในแผ่นดินนี้ และเราจะไม่ยอมรับลูกสาวของพวกเขามาเป็นเมียของลูกชายของเราด้วย

31 ถ้าชนต่างชาติในแผ่นดินนี้ นำสินคำหรือเมล็ดข้าวมาขายในวันหยุดทางศาสนา เราจะไม่ซื้อจากพวกเขาในวันหยุดทางศาสนาหรือในวันศักดิ์สิทธิ์ใดๆก็ตาม เราจะไม่เก็บเกี่ยวผลผลิตในปีที่เจ็ด † และจะยกเลิกหนี้สินทุกอย่างในปีนั้น

32 ในทุกๆปี เรายินดีที่จะให้เงินหนึ่งส่วนสามเซเชล †† สำหรับการรับใช้ในวิหารของพระเจ้าของเรา 33 เพื่อจ่ายสำหรับสิ่งต่างๆเหล่านี้ คือค่าขนมปังที่วางบนโต๊ะ ค่าเครื่องบูชาประจำวันจากเมล็ดพืช ค่าเครื่องเผาบูชาประจำวัน ค่าเครื่องถวายบูชาในวันหยุดทางศาสนา ในเทศกาลวันพระจันทร์ใหม่ † และในเทศกาลต่างๆที่กำหนดขึ้น และจ่ายสำหรับการถวายเครื่องบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ การถวายเครื่องบูชาชำระล้าง เพื่อชำระสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แทนประชาชนอิสราเอล และจ่ายสำหรับงานทุกอย่างในวิหารของพระเจ้าของเรา

34 พวกเรา ซึ่งหมายถึงพวกนักบวช พวกชาวเลวี และประชาชนทั้งหลาย ได้ทำการจับสลาก †† เพื่อดูว่าครอบครัวไหนบ้างจะต้องหาไม้ฟืนมาสำหรับเทศกาลไหนในแต่ละปี และนำไม้ฟืนนั้นเข้ามาในวิหารของพระเจ้าของเรา เพื่อเอามาเผาเครื่องบูชาบนแท่นบูชาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ตามที่ได้เขียนไว้ในกฎบัญญัติ

35 เราถือว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องเอาผลผลิตแรกของแผ่นดิน และผลผลิตแรกจากต้นผลไม้ทุกชนิด มายังวิหารของพระเจ้าเป็นประจำทุกปี

36 ตามที่ได้เขียนไว้ในกฎบัญญัติ เราถือว่าเป็นหน้าที่ของเราที่จะเอาบุตรชายคนแรก และสัตว์เลี้ยงตัวแรกจากฝูงของเรา รวมทั้งลูกของแพะแกะตัวแรก มายังวิหารของพระเจ้าของเรา เพื่อมอบให้พวกนักบวช ที่รับใช้อยู่ในวิหารของพระเจ้าของเรา

37 นอกจากนั้น เราจะนำแป้งสาลีนิมที่นวดแล้วส่วนแรก ผลไม้จากทุกต้น เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันของพวกเรา มาให้พวกนักบวชเพื่อเอาไปเก็บไว้ในห้องเก็บของในวิหารของพระเจ้าของเรา เราจะนำผลผลิตหนึ่งในสิบส่วนมาให้พวกชาวเลวี พวกชาวเลวีเป็นผู้เก็บรวบรวมหนึ่งในสิบส่วน จากทุกหมู่บ้านที่ทำสวนทำไร่ 38 และนักบวชที่เป็นลูกหลานของอาโรนจะต้องอยู่กับพวกชาวเลวี ในขณะที่พวกเขาเก็บรวบรวมหนึ่งในสิบส่วนของผลผลิต และพวกชาวเลวีจะนำส่วนที่เก็บได้เหล่านั้น มาไว้ยังพวกห้องเก็บของในวิหารของพระเจ้า 39 เพราะ ประชาชนชาวอิสราเอล และพวกชาวเลวี จะต้องนำของที่ถวายนี้ คือ เมล็ดข้าว เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันมาไว้ยังพวกห้องเก็บของ และเป็นที่อยู่ของพวกนักบวชที่อยู่เวร รวมทั้งพวกคนเฝ้าประตู และพวกนักร้อง

† ปีที่เจ็ด ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ อพยพ 23:10, 11 †† หนึ่งส่วนสามเซเชล คงเป็นเหรียญเงินที่ใช้กันในสมัยนั้น หนึ่งเซเชลเท่ากับประมาณสิบเอ็ดกรัมครึ่ง † วันพระจันทร์ใหม่ หรือวันขึ้นหนึ่งค่ำ เป็นวันแรกของเดือน จะมีการประชุมพิเศษเพื่อนมัสการพระเจ้าในวันนี้ †† จับสลาก คือการใช้ไม้ หิน หรือกระดูก เพื่อช่วยในการตัดสินใจ เหมือนกับการโยนลูกเต๋า

“พวกเราจะไม่ละเลยวิหารของพระเจ้าของเรา”

คนใหม่ย้ายไปอยู่เยรูซาเล็ม

11 พวกผู้นำของประชาชน พวกกันเข้าไปอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ส่วนประชาชนที่เหลือก็จับสลากกัน เพื่อเลือกเอาสิบเปอร์เซ็นต์ของประชาชนมาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเมืองอันศักดิ์สิทธิ์ ส่วนเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ที่เหลือก็ให้ไปอยู่ตามเมืองอื่นๆ

2 ประชาชนต่างพากันอวยพรคนเหล่านั้นที่สมควรจะมาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

3 คนเหล่านี้คือพวกผู้นำของมวลชนที่มาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม (พวกอิสราเอลบางคน พวกนักบวช พวกคนเลวี พวกคนรับใช้ในวิหาร และพวกลูกหลานของคนรับใช้ของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็พากันอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของแคว้นยูดาห์ พวกเขาอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในเมืองของตน 4 มีบางคนจากครอบครัวของยูดาห์ และของเบนยามิน อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม)

พวกลูกหลานของยูดาห์ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีดังต่อไปนี้คือ อาชายาห์ ลูกชายของอุสซียาห์ ที่เป็นลูกชายของเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของอามาริยาห์ ที่เป็นลูกชายของเซฟา-ทียาห์ ที่เป็นลูกชายของมาหะลาเลล ที่เป็นคนหนึ่งในพวกลูกหลานของเปเรศ 5 และมาอาเสอาห์ ลูกชายของบารุก ที่เป็นลูกชายของคลไฮเซห์ ที่เป็นลูกชายของฮาชายาห์ ที่เป็นลูกชายของอาดายาห์ ที่เป็นลูกชายของโยยาริบ ที่เป็นลูกชายของเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกหลานคนหนึ่งของซูลิห์ 6 พวกลูกหลานของเปเรศ ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีทั้งหมดสี่ร้อยหกสิบแปดคน ล้วนแต่เป็นผู้กล้าหาญ

7 พวกลูกหลานของเบนยามินที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีดังต่อไปนี้ คือ สัลลู ลูกชายของเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายของโยเอด ที่เป็นลูกชายของเปดายาห์ ที่เป็นลูกชายของโคลายาห์ ที่เป็นลูกชายของมาอาเสอาห์ ที่เป็นลูกชายของอิธิเอล ที่เป็นลูกชายของเยชายาห์ 8 และต่อจากเขาไปมีกัมบัย และสัลลัย รวมกันทั้งหมดมีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน 9 โยเอล ลูกชายของคีรี ได้รับการแต่งตั้งให้ปกครองพวกเขา ส่วนยูดาห์ ลูกชายของหัสเสนาอาห์ เป็นรองผู้บัญชาการของเมือง

10 พวกนักบวชที่มาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีดังต่อไปนี้คือ เยดายาห์ลูกชายของโยยาริบยาคิน 11 และเสไรอาห์ผู้ควบคุมดูแลวิหารของพระเจ้า เขาเป็นลูกชายฮิลคิยาห์ ที่เป็นลูกชายเมซูลลาม ที่เป็นลูกชายคาโดก ที่เป็นลูกชายเมวไรโยท ที่เป็นลูกชายอาทิบูบ 12 รวมทั้งเพื่อนร่วมงานทั้งหมดของพวกเขาที่ทำงานอยู่ในวิหาร มีจำนวนแปดร้อยยี่สิบสองคน นอกจากนี้ยังมีอาดายาห์ ลูกชายเยโรธัม ที่เป็นลูกชายเปไลยาห์ ที่เป็นลูกชายอัมซี ที่เป็นลูกชายเศคาริยาห์ ที่เป็นลูกชายปาซเซอร์ ที่เป็นลูกชายมัลคิยาห์ 13 รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของเขา ที่เป็นหัวหน้าครอบครัว มีสองร้อยสี่สิบสองคน และยังมีอามาซัยลูกชายของอาซาเรล ที่เป็นลูกชายอูดซัย ที่เป็นลูกชายเมเชิลเลโมท ที่เป็นลูกชายอิมเมอร์ 14 รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของเขา ที่เป็นนักรบเก่งกล้า มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน มีเจ้าหน้าที่ปกครองเหนือพวกเขาชื่อศับดีเอล ลูกชายของฮักเกโดลิม

15 พวกชาวเลวีที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีดังนี้ คือ เซโมอาห์ ลูกชายของหัสซูป ที่เป็นลูกชายอัสรักัม ที่เป็นลูกชายฮาชาบิยาห์ ที่เป็นลูกชายบุนัน 16 รวมทั้งซิบเบธกับโยซาบาด ผู้นำสองคนของชาวเลวี สองคนนี้ดูแลงานด้านนอกของวิหารของพระเจ้า 17 มีทธานิยาห์ ผู้เป็นหัวหน้านักรบร้องเพลงขอบคุณในช่วงเวลาอธิษฐาน เขาเป็นลูกชายเยราห์ ที่เป็นลูกชายศับดี ที่เป็นลูกชายอาสาฟ และมีบับคูดิยาห์ เป็นรองหัวหน้าในหมู่เพื่อนร่วมงานของเขา และอบดา ลูกชายของซัมมูอา ที่เป็นลูกชายของกาลาล ที่เป็นลูกชายของนยูคธูม 18 ดังนั้น มีพวกชาวเลวีที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เมืองศักดิ์สิทธิ์ทั้งสิ้นสองร้อยแปดสิบสี่คน

19 พวกเขาเข้าไปประตูที่เข้ามาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม มีตั้งต่าไปนี่คือ อักซูป ทัลโมน และเพื่อนร่วมงานที่เฝ้าประตูของ พวกเขา มีจำนวนหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน

20 ส่วนชาวอิสราเอลที่เหลือ พวกนักบวชที่เหลือ และพวกชาวเลวีที่เหลือนั้น ก็ได้ไปอาศัยอยู่ตามเมืองต่างๆของแคว้นยูดาห์ พวกเขาต่างก็ไปอยู่ในที่ดินของบรรพบุรุษของตน 21 พวกเขาบรับใช้ในวิหาร อาศัยอยู่บนเนินเขาโอเฟล โดยมีศิหะและกิชปาเป็นผู้ดูแลพวกคนรับใช้ในวิหารเหล่านั้น

22 หัวหน้าของพวกชาวเลวีในเยรูซาเล็ม คืออุสซึ ลูกชายบานี ที่เป็นลูกของฮาซาบิยาห์ ที่เป็นลูกชายมีทธานิยาห์ ที่เป็นลูกชายมีคา ที่เป็นคนหนึ่งในพวกลูกหลานของอาสาฟ ที่เป็นพวกนักร้องที่มีหน้าที่ร้องเพลงรับใช้อยู่ในวิหารของพระเจ้า 23 พวกนักร้องนี้รับคำสั่งจากษัตริย์ กษัตริย์จะบอกพวกเขาว่าให้ทำอะไรบ้างในแต่ละวัน 24 เปธาหิยาห์ เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ในทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับประชาชน เขาเป็นลูกชายเมเซซาเบล ที่เป็นลูกหลานคนหนึ่งของเศราห์ ที่เป็นลูกชายของยูดาห์

หมู่บ้านรอบเมืองเยรูซาเล็ม

25 คนยูดาห์บางคนไปอาศัยอยู่ตามหมู่บ้านและไร่นาต่างๆเหล่านี้ คือเมืองคิริยาทอารบา และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น เมืองดีบอนและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น และเมืองเยซอบเชเอลและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น 26 และเมืองเยซอบเชเอลและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น 26 และเมืองเยซอบเชเอลและหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น 27 ในเมืองฮาซารูซาล ในเมืองเบเออร์เซบา และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านั้น 28 ในเมืองตุ๊กลาถ ในเมืองเมโคนาห์ และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านั้น 29 ในเมืองเอเนริมโมน ในเมืองโคราห์ ในเมืองยารมูท 30 ในเมืองศานาอาห์ ในเมืองอดุลลิม และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านั้น ในเมืองลาติซและตามไร่นาของเมืองนั้น ในเมืองอุซาเซคห์ และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองนั้น พวกเขาพากันตั้งถิ่นฐาน ตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบา ไปจนถึงหุบเขาอินโนม

31 คนเบนยามิน บางคนก็ไปตั้งถิ่นฐานในเมืองเกบา ในเมืองมิกมาซ ในเมืองอูยยา ในเมืองเบธเอล และหมู่บ้านต่างๆที่ล้อมรอบเมืองเหล่านั้น 32 ในเมืองอานาโทท ในเมืองนอบ ในเมืองอานานิยาห์ 33 ในเมืองฮาซาร์ ในเมืองรามมา ในเมืองกิทาอิม 34 ในเมืองฮาติต ในเมืองเศโบอิม ในเมืองเนบัลลัท 35 ในเมืองโลด และในเมืองโอโน และในหุบเขาของบรรดาช่างฝีมือ 36 บางกลุ่มของครอบครัวเลวีที่อยู่ในแคว้นยูดาห์ ได้รับมอบหมายให้ย้ายไปอยู่กับเผ่าเบนยามิน

พวกนักบวชและพวกชาวเลวี

12 พวกนักบวช และพวกชาวเลวี ที่มาเมืองเยรูซาเล็ม พร้อมกับเศรบบาเบลลูกชายของเฮซัลทีเอล กับเยซอบเชโรอาห์ เยเรมียาห์ เอสรา 2 อามาริยาห์ มัลลูล อัทธัช 3 เซคานิยาห์ เรฮูม เมเรโมท 4 อิตโด กินเนธอย อาบิยาห์ 5 มียามิน มาอาติยาห์ บิลกาห์ 6 เซโมอาห์ โยยาริบ เยดาเยาห์ 7 สัลลู อาโมค ฮิลคิยาห์ และเยดาเยาห์ คนเหล่านี้คือพวกหัวหน้านักบวช และพี่น้องของพวกเขาในสมัยของเยซอบเช

8 พวกชาวเลวี ก็มี เยซอบเช บินนุย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมีทธานิยาห์ มีทธานิยาห์และเพื่อนร่วมงานของเขา มีหน้าที่จัดการเรื่องเพลงขอบคุณพระเจ้า 9 เพื่อนร่วมงานของพวกเขา คือ บัคคูคิยาห์ และอุนไน สองคนนี้อยู่ฝั่งตรงข้ามพวกเขา ในช่วงที่รับใช้ด้วยเสียงเพลงอยู่นั้น 10 เยซอบเชเป็นพ่อของโยยาคิม โยยาคิมเป็นพ่อของเอลียาซิบ เอลียาซิบเป็นพ่อของโยยาดา 11 และโยยาดาเป็นพ่อของโยนาธาน โยนาธานเป็นพ่อของยาดูดวา

12 ในสมัยของโยยาคิม ต่อไปนี่เป็นรายชื่อของหัวหน้าครอบครัวนักบวช คือ

เมรายาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวเศโรอาห์

ฮานันยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวเยเรมียาห์ 13 เมซูลลามเป็นหัวหน้าครอบครัวเอสรา เยโฮฮานันเป็นหัวหน้าครอบครัวอามาริยาห์ 14 โยนาธาน เป็นหัวหน้าครอบครัวมัลลูล โยเซฟ เป็นหัวหน้าครอบครัวเซคานิยาห์ 15 อัดนา เป็นหัวหน้าครอบครัวฮาริม เสดคาย เป็นหัวหน้าครอบครัวเมราโยท 16 เศคาริยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวอิดโด เมซูลลาม เป็นหัวหน้าครอบครัวกินเนโรน 17 ศิครี เป็นหัวหน้าครอบครัวอามิยาห์ † เป็นหัวหน้าครอบครัวมินยามิน บิลทัยเป็นหัวหน้าครอบครัวโมอัดยาห์ 18 ชัมมูอา เป็นหัวหน้าครอบครัวบิลกาห์ เยโฮนาธาน เป็นหัวหน้าครอบครัวเซโมอาห์ 19 มีทธานิย เป็นหัวหน้าครอบครัวโยยาริบ อูสซึเป็นหัวหน้าครอบครัวเยดาเยาห์ 20 คาลลัย เป็นหัวหน้าครอบครัวสัลลัย เอเบอร์ เป็นหัวหน้าครอบครัวอาโมค 21 ฮาซาบิยาห์ เป็นหัวหน้าครอบครัวฮิลคิยาห์ เนธันเอลเป็นหัวหน้าครอบครัวเยดาเยาห์ 22 ในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดูดวาได้มีการบันทึกรายชื่อของพวกหัวหน้าครอบครัวชาวเลวี ในสมัยของกษัตริย์ดาวิดอัส †แห่งเปอร์เซีย ได้มีการจดรายชื่อของพวกนักบวช 23 รายชื่อของพวกหัวหน้าครอบครัวชาวเลวี ได้จดบันทึกไว้ในหนังสือมาจากจนถึงสมัยของโยฮานัน ลูกชายของเอลียาซิบ 24 พวกหัวหน้าของพวกชาวเลวีได้แก่ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ เยซอบเช บินนุย ชัดมีเอล และเพื่อนร่วมงานของพวกเขาที่ยืนอยู่ตรงข้ามพวกเขาที่ร้องสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า ตามคำสั่งของดาวิดคนของพระเจ้า และมีอีกกลุ่มหนึ่งร้องตอบกลับมาจากฝั่งตรงข้าม 25 มีทธานิยาห์ บัคคูคิยาห์ โอบาดีห์ เมซูลลาม ทัลโมน และอักซูป เป็นยามเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ตามประตูทั้งหลายข้างๆพวกห้องเก็บของ 26 คนเหล่านี้รับใช้อยู่ในสมัยของโยยาคิม ลูกชายเยซอบเชที่เป็นลูกโยเซฟ และในสมัยที่เนหะมียาห์เป็นเจ้าเมือง และเอสราเป็นนักบวชและอาจารย์

พิธีมอบถวายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม

27 เมื่อถึงเวลามอบถวายกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาพากันค้นหาพวกชาวเลวีจากทั่วทุกหนแห่ง และพาพวกเขาไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเฉลิมฉลองพิธีมอบถวายกำแพงด้วยความยินดี มีคณะนักร้องขับร้องเพลงขอบคุณพระเจ้า และมีการร้องเพลงด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเล็ก

28 พวกเขาได้ไปรวบรวมพวกนักร้องมาจากมณฑลรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม และจากหมู่บ้านต่างๆของเมืองเนโทฟาห์ 29 เมืองเบธกิลกาล และจากทุ่งนาเกบา และอัสมาเวท เนื่องจากพวกนักร้อง ได้สร้างหมู่บ้านของตนขึ้นล้อมรอบเมืองเยรูซาเล็ม

30 บรรดานักบวชและพวกชาวเลวี ต่างชำระตนให้บริสุทธิ์ และชำระประชาชน รวมทั้งประตูและกำแพงเมืองให้บริสุทธิ์

31 จากนั้น ผมจึงนำพวกหัวหน้าของยูดาห์ ขึ้นไปบนกำแพงเมือง และแต่งตั้งคณะนักร้องใหญ่ขึ้นสองกลุ่ม ไว้ร้องเพลงขอบคุณพระเจ้า นักร้องกลุ่มแรกไปทางขวาของกำแพงไปจนถึงประตูกองขยะ 32 ถัดจากพวกเขาไปคือโฮซาเยาห์ และพวกหัวหน้ายูดาห์ ครึ่งหนึ่ง 33 รวมทั้งฮาซาริยาห์ เอสรา เมซูลลาม 34 ยูดาห์

† ชื่อของหัวหน้าครอบครัวมินยามินตกไปจากสำเนาต้นฉบับ เลยไม่รู้ว่าจะอะไร †† กษัตริย์ดาวิดอัส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ระหว่างปี 522-486 ก่อนพระเยซูมาเกิด "ปีที่สองของกษัตริย์ดาวิดอัส" ก็คือ ปีที่ 520 ก่อนพระเยซูมาเกิด เปอร์เซียก็คืออิหร่านในปัจจุบันนี้ พวกกษัตริย์เปอร์เซียปกครองยูดาห์ ระหว่างปี 538-331 ก่อนพระเยซูมาเกิด

เบนยามิน เซไมอาห์ และเยเรมียาห์³⁵ และมีพวกนักบวชบางคน ที่มีแตร รวมทั้งมีเศคาริยาห์ ลูกชายโยนาธาน ที่เป็นลูกชาย เซไมอาห์ ที่เป็นลูกชายมีธานยาห์ ที่เป็นลูกชายมีคายาห์ ที่เป็นลูกชายศักเกอร์ ที่เป็นลูกชายอาสาฟ³⁶ รวมทั้งพวกญาติพี่น้องของเขา คือ เซไมอาห์ อาซารเอล มิลาลัย กิลาลีย์ มายัย เนธันเอล ยูดาห์ และฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า เอสราผู้เป็นอาจารย์ เดินนำหน้าพวกเขา³⁷ พวกเขาเดินไปจนถึงประตูน้ำพุ แล้วพวกเขาเดินตรงขึ้นบันไดของเมืองดาวิด[†] ผ่านทางบันไดที่ขึ้นไปบนกำแพงเมือง ผ่านวังของดาวิด ไปถึงประตูน้ำที่อยู่ทางทิศตะวันออก

³⁸ คณะนักร้องกลุ่มที่สองที่ร้องขอขอบคุณพระเจ้า เดินไปทางซ้าย และผมกับอีกครึ่งหนึ่งของพวกผู้ชายได้เดินตามพวกเขา ไปบนกำแพง ผ่านหอคอยเตาอบ ไปจนถึงกำแพงกว้าง³⁹ ผ่านประตูเอฟราอิม และประตูคูเมืองเก่า[‡] ประตูปลา หอคอยฮานันเอล หอคอยรอยพล จนถึงประตูแกะ และมาหยุดที่ประตูยาม⁴⁰ นักร้องขอขอบคุณพระเจ้าทั้งสองกลุ่มยืนประจำที่ในวิหารของพระเจ้า เช่นเดียวกับผมและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งที่อยู่กับผม⁴¹ นักบวชที่มีแตร คือเอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลิโอเนนัย เศคาริยาห์ และฮานานยาห์⁴² และมีนักบวชชื่อ มาอาเสอาห์ เซไมอาห์ เอเลอาซาร์ อุลซึ โยฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์

บรรดานักร้องต่างร้องเพลง มีอิสราเอลเป็นหัวหน้าพวกเขา⁴³ ในวันนั้น พวกเขาพากันถวายเครื่องบูชาอันยิ่งใหญ่ด้วยความยินดี เพราะพระเจ้าทำให้พวกเขามีความสุขสนุกสนานรื่นเริงยิ่งนัก พวกผู้ใหญ่และเด็กต่างก็พากันรื่นเริงด้วย เสียงรื่นเริงในเยรูซาเล็มนั้นได้ยินไปไกล

⁴⁴ ในช่วงนั้น พวกเขาได้เลือกผู้ชายบางคนขึ้นมาเพื่อดูแลพวกห้องเก็บของ ที่เอาไว้เก็บของถวาย เก็บพวกผลผลิตแรกของปี เก็บของที่คนเอามาถวายจากสิบบอร์เซ็นต์ของผลผลิตของเขา ผู้ชายพวกนี้จะต้องเก็บรวบรวมผลผลิตจากพวกไร่นาที่เป็นของเมือง ตามที่กฎของโมเสสได้กำหนดไว้ให้ประชาชนเอามาให้กับพวกนักบวช และพวกเลวี คนยูดาห์พอใจกับพวกนักบวชและพวกเลวี เหล่านี้ที่รับใช้พระเจ้าของพวกเรา⁴⁵ พวกนักบวชและพวกเลวี ทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าของพวกเรา และทำพิธีชำระต่างๆ ส่วนพวกนักร้อง และพวกยามเฝ้าประตูก็ทำหน้าที่ของตนตามคำสั่งของดาวิดและซาโลมอนผู้เป็นลูกชายเขา⁴⁶ นานมาแล้ว ในสมัยของดาวิด และอาสาฟ พวกเขามีคณะผู้นำนักร้องและผู้นำสรรเสริญและขอบคุณพระเจ้า

⁴⁷ ดังนั้นในสมัยของเศรบบาเบล และในสมัยของเนหะมียาห์ คนอิสราเอลทั้งหมดจึงได้แบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้กับพวกนักร้อง และพวกยามเฝ้าประตูตามความต้องการในแต่ละวัน พวกเขาแบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้แก่พวกชาวเลวี และพวกชาวเลวีก็ได้แบ่งอาหารส่วนหนึ่งให้แก่ผู้สืบเชื้อสายมาจากอาโรน

คำสั่งสุดท้ายของเนหะมียาห์

13 ในวันนั้นพวกเขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง พวกเขาพบข้อความซึ่งเขียนไว้ว่า ไม่ควรให้ชาวอัมโมนหรือชาวโมอับเข้าในที่ประชุมเพื่อนมัสการพระเจ้า² เพราะชาวอัมโมนและชาวโมอับไม่ได้ให้ขนมปังและน้ำกับชาวอิสราเอล แต่กลับจ้างบาลาอมมาสาปแช่งพวกอิสราเอล แต่พระเจ้าได้เปลี่ยนคำสาปแช่งเป็นคำอวยพร³ เมื่อประชาชนได้ยินกฎบัญญัติ พวกเขาแยกคนต่างชาติออกจากคนอิสราเอล

† เมืองดาวิด คือบริเวณที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองเยรูซาเล็ม และเก่าแก่ที่สุดของเมืองเยรูซาเล็ม †† ประตูเมืองเก่า หรืออาจจะแปลได้ว่า "ประตูมัสเนย" ‡ พระเจ้า... เป็นคำอวยพร กษัตริย์บาร์ค แห่งโมอับ ได้จ้างบาลาอม ให้สาปแช่งชนชาติอิสราเอล เรื่องนี้อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกัณดารวิถี บทที่ 22-24

⁴ ก่อนหน้านั้น เอลียาซิบผู้เป็นนักบวช มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลห้องต่างๆในวิหารของพระเจ้า เขาได้แต่งงานกับญาติของโทบีอาห์ชาวอัมโมน⁵ เอลียาซิบได้ยกห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้กับโทบีอาห์ ซึ่งเป็นห้องที่มีไว้เพื่อเก็บเครื่องถวายจากเมล็ดพืช เครื่องหอม เครื่องใช้ต่างๆของวิหาร และใช้เก็บสิบบอร์เซ็นต์ของเมล็ดพืช ของเหล้าองุ่นใหม่ และของน้ำมัน สำหรับพวกชาวเลวี พวกนักร้อง และพวกยามเฝ้าประตู และเอาไว้เก็บของที่คนนำมาถวายให้กับพวกนักบวชด้วย ตามที่บัญญัติของโมเสสสั่งไว้

⁶ ตอนที่เกิดเรื่องทั้งหมดนี้ ผมไม่ได้อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เนื่องจากผมได้กลับไปหากษัตริย์อารทาทาเซอร์ซัสแห่งบาบิโลน ซึ่งตรงกับปีที่สามสิบบสองที่พระองค์ขึ้นครองราชย์[‡] แต่ต่อมา ผมได้ขออนุญาตกษัตริย์⁷ และกลับมายังเมืองเยรูซาเล็ม ผมได้รู้ถึงสิ่งที่เอลียาซิบผู้ช่วยได้ทำให้โทบีอาห์ นั่นคือเขาได้ยกห้องหนึ่งในวิหารของพระเจ้าให้กับโทบีอาห์⁸ ผมถือว่ามันเป็นเรื่องชั่วร้ายมาก ดังนั้น ผมจึงโยนข้าวของของโทบีอาห์ออกไปนอกห้อง⁹ แล้วผมสั่งให้ชำระห้องให้บริสุทธิ์ และเอาเครื่องใช้ต่างๆของวิหารของพระเจ้า รวมทั้งเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช และเครื่องหอม กลับไปไว้ในห้องนั้นอย่างเดิม

¹⁰ ผมยังได้รับรู้อีกว่า พวกชาวเลวีไม่ได้รับส่วนแบ่งของพวกเขา ดังนั้นพวกชาวเลวีและพวกนักร้องที่ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในวิหาร จึงกลับไปยังไร่นาของตน¹¹ ผมต่อว่าพวกเจ้าหน้าที่ว่า "ทำไมวิหารของพระเจ้าถึงได้ถูกทะเลาะอย่างนี้" แล้วผมจึงรวบรวมพวกชาวเลวี และพวกนักร้องกลับไปยืนอยู่ประจำที่ของพวกเขา¹² จากนั้นพวกคนยูดาห์ทั้งหมดจึงนำสิบบอร์เซ็นต์ของเมล็ดพืช สิบบอร์เซ็นต์ของเหล้าองุ่นใหม่ และสิบบอร์เซ็นต์ของน้ำมัน มาไว้ยังพวกห้องเก็บของของวิหาร

¹³ แล้วผมได้แต่งตั้งคนขึ้นมาดูแลห้องเก็บของเหล่านั้น คือ เซเลมียาห์ที่เป็นนักบวช ศาโดกที่เป็นอาจารย์ และเปดายาห์ที่เป็นชาวเลวี รวมทั้งแต่งตั้งฮานัน ลูกชายศักเกอร์ ที่เป็นลูกของมีธานยาห์ ให้เป็นผู้ช่วยพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์ ดังนั้นพวกเขาจึงมีหน้าที่แจกจ่ายส่วนแบ่งให้กับเพื่อนร่วมงานของพวกเขา

¹⁴ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอโปรดระลึกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับพระองค์ ขอพระองค์อย่าได้ลืมการดีที่ข้าพเจ้าได้ทำไปอย่างสัตย์ซื่อ เพื่อวิหารของพระเจ้าของข้าพเจ้า และเพื่อกรูรับใช้ทั้งหลายในวิหารนั้น

¹⁵ ในครั้งนั้น ผมเห็นประชาชนในยูดาห์ ได้เทียบบ่าองุ่นอยู่ในบ่อ ทั่วๆที่เป็นวันหยุดทางศาสนา แถมยังเอาเมล็ดข้าวมากมาใส่ไว้บนหลังลา รวมทั้งเหล้าองุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ และสัมภาระอื่นอีกหลายอย่าง แล้วพวกเขาก็นำของทั้งหมดนี้ไปยังเมืองเยรูซาเล็มในวันหยุดทางศาสนา ผมได้เตือนพวกเขาไม่ให้ขายอาหารในวันหยุดทางศาสนา

¹⁶ พวกชาวโทะระที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ได้นำปลาและของหลายอย่างมาขาย และพวกเขากำลังขายให้กับคนยูดาห์ และคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มในวันหยุดทางศาสนา¹⁷ ผมเถียงกับพวกขุนนางของยูดาห์ และพูดกับพวกเขาว่า "รู้ไหมว่าพวกเจ้ากำลังทำสิ่งชั่วร้ายอะไรอยู่ พวกเจ้ากำลังละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของวันหยุดทางศาสนา"¹⁸ บรรพบุรุษของพวกเจ้าก็ทำอย่างนี้เหมือนกัน พระเจ้าของเราถึงได้นำความหายนะมาสู่พวกเรา และเมืองนี้ พวกเจ้ากำลังละเมิดความศักดิ์สิทธิ์ของวันหยุดทางศาสนา พวกเจ้ากำลังนำโทษมาสู่อิสราเอลมากขึ้น

¹⁹ ผมก็เลยทำอย่างนี้คือ ในวันก่อนวันหยุดทางศาสนา เมื่อเริ่มมีด ผมได้สั่งให้ปิดประตูเมืองเยรูซาเล็มทั้งหมด และสั่งไม่ให้

‡ ตรงกับปีที่... ครองราชย์ นี้คงจะเป็นปี 433 ก่อนพระเยซูมาเกิด เนหะมียาห์ได้เป็นเจ้าเมืองเยรูซาเล็ม เป็นเวลาสิบบสองปี คือตั้งแต่ปี 445 ถึงปี 433 ก่อนที่เขาจะกลับไปอยู่บาบิโลนระยะหนึ่ง

เปิดจนกว่าจะเลยวันหยุดทางศาสนาไป ผมให้คนรับใช้ของผมเฝ้าเวรที่ประตู เพื่อไม่ให้มีการขนของเข้ามาในเมืองในวันหยุดทางศาสนา

20 มีครั้งหรือสองครั้งที่พวกพ่อค้าและคนขายสินค้าต่างๆมานอนค้างคืนอยู่นอกกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม 21 ผมเตือนพวกเขาว่า

“พวกเจ้ามานอนค้างคืนอยู่นอกกำแพงเมืองทำไม ถ้าพวกเจ้าทำอย่างนี้อีก เราจะใช้กำลังกับพวกเจ้า”

หลังจากนั้นพวกเขาก็ไม่กลับมาในวันหยุดทางศาสนาอีกเลย 22 หลังจากนั้น ผมบอกกับพวกชาวเลวีให้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ และให้ไปเฝ้าระวังประตูเมือง เพื่อรักษาวันหยุดทางศาสนาให้ศักดิ์สิทธิ์

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอโปรดระลึกถึงสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับพระองค์ ขอเมตตาข้าพเจ้าด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

23 ในครั้งนั้นผมเห็นชายชาวยูดาห์ แต่งงานกับหญิงชาวอัสซีโดตชาวอัมโมน และชาวโมอับ 24 ครั้งหนึ่งของลูกๆพวกเขา พูดภาษาอัสซีโดต หรือภาษาของชนชาติอื่น พวกเด็กๆเหล่านั้นพูดภาษายูดาห์ที่ไม่เป็น 25 ผมจึงบอกคนเหล่านั้นว่าพวกเขาทำผิด และสาปแช่งพวกเขา และผมได้ทุบตีพวกเขาบางคนและดึงผมของพวกเขา และทำให้พวกเขาสาบานในนามของพระเจ้า ผมพูดว่า “พวกเจ้าจะต้องไม่ยกลูกสาวให้เป็นเมียลูกชายของคนพวกนั้น และเจ้าเองก็ต้องไม่รับเอาลูกสาวของพวกเขามาเป็นเมียลูกชายของเจ้า หรือเป็นเมียตัวเอง 26 ที่กษัตริย์ซาโลมอน †แห่งอิสราเอลได้

ทำบาปนั้นเป็นเพราะพวกผู้หญิงอย่างพวกนี้ไม่ใช่หรือ ในพวกประเทศทั้งหลาย ไม่มีกษัตริย์องค์ไหนที่เป็นเหมือนกับกษัตริย์ซาโลมอน ที่พระเจ้าของพระองค์ได้รักพระองค์มากขนาดนั้น พระเจ้าทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งหมด แต่เมียต่างชาติพวกนั้นทำให้พระองค์ทำบาป

27 แล้วอย่างนี้พวกเรควรฟังเจ้าหรือ และทำความชั่วที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ และทรยศต่อพระเจ้าของเราโดยแต่งงานกับพวกหญิงต่างชาติอย่างนั้นหรือ”

28 เอลียาซิบผู้เป็นนภบวชสูงสุดมีลูกชายคนหนึ่งชื่อว่าเยโฮยาคา ที่เป็นลูกเขยของสันบาลทชาวเฮโรนาอิม ผมได้ไล่เยโฮยาคาให้ไปอยู่ห่างไกลจากผม

29 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอโปรดระลึกถึงสิ่งที่พวกเขาทำต่อพระองค์ และลงโทษพวกเขาด้วยเถิด เพราะพวกเขาได้ทำให้ความเป็นนภบวชเสื่อมไป พวกเขาได้ทำให้ข้อตกลงที่พระองค์ได้ทำไว้กับพวกนภบวช และพวกชาวเลวีเสื่อมไป

30 ดังนั้นผมจึงชำระพวกนภบวชและพวกชาวเลวีให้บริสุทธิ์ จากวิถีทางทั้งหมดของคนต่างชาติ แล้วให้พวกเขากลับไปทำหน้าที่ที่พวกเขาต้องรับผิดชอบ 31 ผมยังได้จัดการเรื่องการหาไม้ฟืนสำหรับแท่นบูชาตามเวลาที่ได้กำหนดไว้ และยังจัดการเรื่องการถวายผลแรกของปี

ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ขอโปรดระลึกถึงสิ่งนี้ที่ข้าพเจ้าได้ทำให้กับพระองค์ และขอโปรดอวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด

† กษัตริย์ซาโลมอน ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 11:1-8

เอสเธอร์

คำนำ

เอสเธอร์เป็นชื่อของหญิงสาวคนหนึ่ง นางเป็นหญิงกำพร้าชาวยิวที่อยู่ภายใต้การดูแลของโมรเดคัยลูกพี่ลูกน้องของนาง เมื่อ กษัตริย์อาหสุเออร์สแห่งเปอร์เซียได้หย่าขาดจากพระราชินีองค์แรก เขาก็ได้เลือกเอสเธอร์มาเป็นราชินีองค์ใหม่ แต่โมรเดคัยสั่งห้ามไม่ให้เอสเธอร์บอกใครว่านางเป็นคนยิว

มีชายคนหนึ่งชื่อฮามาน เขามีตำแหน่งสูงสุดรองจากกษัตริย์ เขาเกลียดคนยิวมาก จึงวางแผนหลอกให้กษัตริย์ออกกฎหมายที่ อนุญาตให้ฆ่าชาวยิวทุกคน เอสเธอร์ก็เลยต้องเสี่ยงชีวิตของนางและช่วยชีวิตคนยิวไว้ได้ในที่สุด อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้จากหนังสือเล่มนี้

จากเรื่องนี้เราจะเห็นว่าพระเจ้าสามารถทำงานหลังจากเพื่อปกป้องและดูแลคนของพระองค์ และเรายังเห็นอีกว่า หลายครั้งกรรมจะสนองกรรม เช่น ตัวอย่างของฮามาน เขาวางแผนและได้รับอำนาจที่จะฆ่าชาวยิว แต่ชาวยิวกลับได้รับอำนาจที่จะทำลายศัตรูของพวกเขา (อสธ. 3:10-14 และ 8:2-13) ฮามานคิดที่จะยกตัวเองให้ได้รับเกียรติ แต่กลับต้องยกผู้อื่นให้ได้รับเกียรติ (อสธ. 6:6, 11) ฮามานเตรียมไม้สำหรับเสียบประจานโมรเดคัย แต่กลับถูกเสียบเอง (5:14 และ 7:9-10)

ชาวยิวจะอ่านหนังสือเล่มนี้ทุกปีในเทศกาลปัสกา ที่เฉลิมฉลองเวลาที่พระเจ้าช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากแผนงานของศัตรูที่พยายามจะทำลายล้างพวกเขา หนังสือเล่มนี้ส่งเสริมและปลุกใจให้พวกเขาไว้ใจตามแบบอย่างของโมรเดคัย ที่แสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีให้ประชาชนของเขา และนำสันติสุขมาให้กับคนยิวทั้งหมด (อสธ. 10:4)

ราชินีวัชที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งกษัตริย์

1 เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นในสมัยของกษัตริย์อาหสุเออร์ส[†] พระองค์เป็นคนเดียวกับอาหสุเออร์สที่ครอบครองหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ตั้งแต่ประเทศอินเดียไปจนถึงคูช^{‡‡} ในเวลานั้น กษัตริย์อาหสุเออร์สหนึ่งอยู่นับล้านกึ่งในเขตวังของเมืองสุสา³ ในปีที่สามที่พระองค์ครองราชย์อยู่นั้น พระองค์ได้จัดงานเลี้ยงขึ้นให้กับเจ้าหน้าที่และพวกผู้นำทุกคนของพระองค์ รวมทั้งพวกแม่ทัพทั้งหลายของเปอร์เซียและมีเดีย ตลอดจนบรรดาขุนนางและพวกเจ้าหน้าที่ประจำมณฑลต่างๆ⁴ งานเลี้ยงนี้ได้จัดขึ้นหนึ่งร้อยแปดสิบวัน พระองค์ได้ออวดถึงความร่ำรวยอันมหาศาลของอาณาจักรของพระองค์ และสร้างราตรีและบุรมย์อันมีค่าอย่างยิ่งยวดของพระองค์⁵ หลังจากเสร็จสิ้นงานเลี้ยงนี้แล้ว พระองค์ก็ได้จัดงานเลี้ยงอีกงานหนึ่งขึ้นเป็นเวลาเจ็ดวัน งานนี้จัดขึ้นในสวนภายในเขตวังของพระองค์ พระองค์ได้เชิญทุกคนที่อยู่ในเขตวังของเมืองสุสา ตั้งแต่คนที่มืหน้ามีตาที่สุดไปจนถึงคนที่กระจององก้อยที่สุด⁶ ภายในสวนนั้นตกแต่งด้วยเชือกที่ทำจากลินินอย่างดีและขนแกะสีม่วง คล้องกับห้วงเงินที่ติดอยู่บนเสาหินอ่อน มีเก้าอี้หินอ่อนที่ทำจากทองคำและเงิน เก้าอี้เหล่านี้ตั้งอยู่บนพื้นที่ปูด้วยกระเบื้องเคลือบสลักที่ประกอบด้วยหินสีม่วง หินอ่อนสีขาว เปลือกหอยมุก และหินอ่อนสีเข้ม⁷ เครื่องดื่มต่างๆเสิร์ฟอยู่ในถ้วยทองคำ และถ้วยทุกใบก็แตกต่างกัน มีเหล้าองุ่นมากมายจากกษัตริย์ เพราะพระองค์ใจดี⁸ ไม่มีข้อห้ามสำหรับการดื่ม เพราะกษัตริย์ได้สั่งพวกพนักงานที่อยู่ในวังทุกคน ให้บริการเครื่องดื่มกับแต่ละคนมากเท่าที่เขาต้องการ

[†] อาหสุเออร์ส หรือ ในภาษากรีก เรียกว่า "เซอร์เชส" พระองค์เป็นกษัตริย์ของอาณาจักรเปอร์เซียปกครองในปี 486-465 ก่อนพระเยซูมาเกิด ต่อจากพ่อของเขามือชื่อ ดาโรัส ดาโรัส ได้อนุญาตให้คนยิวกลับไปอยู่ยูดาห์ และสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ในเมืองเยรูซาเล็ม แต่คนยิวส่วนใหญ่ยังคงกระจัดกระจายกันอยู่ตามเมืองต่างๆของอาณาจักรเปอร์เซีย เมื่อลูกของกษัตริย์อาหสุเออร์สขึ้นครองราชย์ พระองค์ก็ได้สนับสนุนให้เนหะมียาห์กลับไปสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่^{‡‡} ประเทศอินเดียไปจนถึงคูช ประเทศอินเดียในที่นี่ ปัจจุบันคือประเทศปากีสถาน "คูช" ในปัจจุบันคือประเทศซูดาน

⁹ ในขณะเดียวกัน ราชินีวัชก็ได้จัดงานเลี้ยงให้บรรดาผู้หญิงที่อยู่ในวังของกษัตริย์อาหสุเออร์สเหมือนกัน

¹⁰ ในวันที่เจ็ดของงานเลี้ยง เมื่อกษัตริย์เริ่มมีเมื่อยจากเหล้าองุ่นแล้ว พระองค์สั่งให้เมหุมาน บิสธา ฮาร์โบนา บิกธา อาบักธา เคธาร์ และคารคาส ผู้เป็นขันทีทั้งเจ็ดของพระองค์ว่า¹¹ ให้ไปนำตัวราชินีวัชที่เข้ามาเฝ้าพระองค์ ให้นางสวมมงกุฎมาด้วย เพื่อพระองค์จะได้อวดความงามของนางต่อประชาชนทั้งหลายและต่อบรรดาเจ้าหน้าที่ เพราะนางมีความมั่งคั่งยิ่งนัก

¹² แต่ราชินีวัชที่ไม่ยอมมัวเข้าเฝ้าตามคำสั่งของกษัตริย์ที่ส่งผ่านมาทางพวกขันทีเหล่านั้น กษัตริย์จึงโกรธและเดือดดาลมาก

¹³ ดังนั้นพระองค์จึงปรึกษาพวกผู้รู้ของพระองค์ ตามปกติกแล้ว กษัตริย์จะปรึกษาพวกผู้รู้เหล่านี้ ในเรื่องกฎหมายและขั้นตอนทางกฎหมาย¹⁴ ผู้รู้พวกนี้ใกล้ชิดกับกษัตริย์มาก พวกเขามีชื่อว่า คารูชนา เซธาร์ อุดมาธา ทารซิช เมเรส มาร์เสนา และเมมูดาน ผู้รู้ทั้งเจ็ดนี้เป็นเจ้าหน้าที่ที่สำคัญมากของเปอร์เซียและมีเดีย พวกเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์อยู่เป็นประจำ พวกเขามีอำนาจมากในอาณาจักร¹⁵ กษัตริย์อาหสุเออร์สถามพวกเขาว่า "ตามกฎหมายแล้ว เราควรจะทำอย่างไรดีกับราชินีวัชที่ ที่นางขัดขืนคำสั่งของกษัตริย์ที่ได้ส่งผ่านไปทางพวกขันที"

¹⁶ แล้วเมมูดานได้ตอบต่อกษัตริย์ ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ทั้งหลายว่า "ราชินีวัชที่ไม่เพียงแต่ทำผิดต่อกษัตริย์เท่านั้น พระนางยังทำผิดต่อเจ้าหน้าที่ทุกคนและประชาชนทั้งหลาย ที่อาศัยอยู่ในทุกมณฑลของพระองค์ด้วย¹⁷ เพราะพวกผู้หญิงทุกคนจะได้ยินถึงสิ่งที่พระนางได้ทำไป แล้วพวกเขาเหล่านั้นจะพากันดูถูกสามีมของตน พวกเขาจะอ้างว่า 'ตอนที่กษัตริย์อาหสุเออร์สสั่งให้ราชินีวัชที่เข้าเฝ้า พระนางยังไม่ยอมไปเข้าเฝ้ากษัตริย์เลย'

¹⁸ ในวันที่นั้น พวกภรรยาของเจ้าหน้าที่ในเปอร์เซียและมีเดีย ที่ได้ยินถึงสิ่งที่ราชินีวัชได้ทำไป ก็จะพูดอย่างนั้นเหมือนกันกับสามีมของพวกเขาที่เป็นเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ และการดูถูกและความโกรธเกรี้ยวก็จะเกิดขึ้นอย่างไม่รู้จักจบสิ้น

¹⁹ ดังนั้นถ้าพระองค์เห็นด้วย ข้าพเจ้าขอแนะนำว่า ให้พระองค์ออกคำสั่งและให้จับบันทึกไว้ในกฎหมายของเปอร์เซียและมีเดียที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ คือ ราชินีวัชที่ไม่อาจเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเออร์สได้อีกต่อไป และพระองค์จะมอบตำแหน่งราชินีของ

พระนาง ให้กับหญิงอื่นที่ดีกว่า²⁰ แล้วคำสั่งนี้ของพระองค์ จะถูกประกาศไปทั่วราชอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แล้วพวกผู้หญิงทั้งหลายจะได้ให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าสามีของเขาจะเป็นคนมีหน้ามีตาหรือคนต่ำต้อยก็ตาม”

²¹ ทั้งกษัตริย์และพวกเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของพระองค์ ต่างพอใจมากกับคำแนะนำนี้ ดังนั้นกษัตริย์จึงทำตามคำแนะนำของเมมukan ²² จดหมายได้ถูกส่งไปทั่วทุกมณฑลของพระองค์ โดยเขียนเป็นตัวอักษรของแต่ละมณฑล และเขียนถึงแต่ละชนชาติตามภาษาของพวกเขาเอง จดหมายเหล่านี้ได้เขียนประกาศว่า “ให้ผู้ชายแต่ละคนปกครองดูแลครอบครัวของตน และให้พูดภาษาของตนตามภาษาของตัวเอง”

เอสเธอร์ได้ขึ้นเป็นราชินี

2 หลังจากนั้น เมื่อกษัตริย์อาหสุเอรัสหายโกรธแล้ว พระองค์ก็คิดถึงพระนางวัชตี และสิ่งที่พระนางได้ทำไป รวมทั้งคำสั่งที่พระองค์ได้ออกมาเกี่ยวกับพระนาง ² พวกคนรับใช้พระองค์ได้เสนอกับกษัตริย์ว่า “น่าจะให้มีการค้นหาสาวบริสุทธิ์ทั้งหลายมาให้กับกษัตริย์ ³ ขอให้พระองค์แต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทุกมณฑลในอาณาจักรของพระองค์ ให้ออกไปรวบรวมสาวแรกรุ่นที่บริสุทธิ์ทั้งหลาย แล้วนำมาที่เขตวังในเมืองสุสา ให้ส่งพวกนางไปอยู่กับพวกผู้หญิงของกษัตริย์ และให้เสกยชนที่ของกษัตริย์ ทำหน้าที่ดูแลสาวงามเหล่านี้ ให้เขาบำรุงผิวให้กับสาวงามเหล่านี้ ⁴ สาวงามคนใดที่พระองค์ถูกใจ ก็จะได้เป็นราชินีแทนพระนางวัชตี” กษัตริย์ชอบข้อเสนอนี้ พระองค์จึงทำตามนั้น

⁵ มีชายวัยรุ่นคนหนึ่งอาศัยอยู่ในเขตวังในเมืองสุสา เขามีชื่อว่าโมเรเดย์เป็นลูกชายของยารี ที่ เป็นลูกชายของซีเมอ ที่ เป็นลูกชายของคิซ ชาวเบนยามิน ⁶ กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ของบาบิโลน ได้กวาดต้อนคิซ บุตรพวกรุ่นของโมเรเดย์ไปเป็นเชลยจากเมืองเยรูซาเล็ม พวกนั้นอยู่ในกลุ่มที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ ⁷ โมเรเดย์ได้ดูแลฮาดซาห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เอสเธอร์ ซึ่งเป็นลูกสาวของลุงเขา โมเรเดย์รับเอสเธอร์มาเป็นลูก เมื่อพ่อแม่ของเธอตาย เอสเธอร์มีรูปร่างหน้าตาที่สวยงามมาก

⁸ เมื่อคำสั่งของกษัตริย์ถูกประกาศออกไป ก็มีหญิงแรกรุ่นเป็นจำนวนมากถูกรวบรวมมาที่เขตวังในเมืองสุสา มาอยู่ภายใต้การดูแลของเฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกพามาที่วังของกษัตริย์ด้วย และอยู่ในความดูแลของเฮกัย ผู้ดูแลพวกผู้หญิงทั้งหลายของกษัตริย์ ⁹ เฮกัยชอบเอสเธอร์ และเธอก็กลายเป็นคนโปรดของเขา ดังนั้นเฮกัยจึงรีบบำรุงผิวพรรณให้กับเอสเธอร์ และให้อาหารที่พิเศษกับนาง เขายังได้คัดเลือกหญิงรับใช้เจ็ดคนจากวังของกษัตริย์ เพื่อให้มารับใช้เอสเธอร์ หลังจากนั้นเขาได้ย้ายเอสเธอร์และสาวใช้ทั้งเจ็ดคนไปอยู่ในที่ที่ติดที่สุดของบริเวณที่พวกผู้หญิงของกษัตริย์อยู่กัน ¹⁰ เอสเธอร์ไม่ได้เปิดเผยความเป็นมาของเธอ หรือบรรพบุรุษของเธอว่าเป็นใคร เพราะโมเรเดย์ได้สั่งห้ามเธอไว้ ¹¹ โมเรเดย์จะเดินเล่นอยู่หน้าลานที่พักของพวกผู้หญิงเหล่านั้นทุกวัน เพื่อจะได้รู้ความเป็นอยู่ของเอสเธอร์ และดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอบ้าง

¹² ก่อนที่หญิงสาวเหล่านี้จะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ พวกเธอจะต้องผ่านขั้นตอนการบำรุงผิวพรรณเป็นเวลาสิบสองเดือนเสียก่อน คือต้องอาบน้ำนํ้ากายนเป็นเวลาหกเดือน และอาบน้ำนํ้าหอมอีกหกเดือน พร้อมกับตกแต่งด้วยเครื่องสำอางต่างๆ ¹³ ถึงตอนนั้นหญิงสาวที่จะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ก็มีสิทธิ์ที่จะขออะไรก็ได้จากที่พักของพวกนาง ติดตัวไปยังวังของกษัตริย์ ¹⁴ สาวงามแต่ละคนจะถูกส่งเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ในเดือนเย็น และกลับออกมาในตอนเช้า นางจะเข้าไปอยู่ในที่พักแห่งใหม่ ภายใต้การดูแลของชาวอัชกาส ผู้เป็นชนที่ของกษัตริย์ เขาดูแลพวกนางสนมของกษัตริย์ นางจะ

ไม่ได้เข้าเฝ้ากษัตริย์อีก นอกจากกษัตริย์จะถูกใจนาง และเรียกหาชื่อนางอีกครั้งหนึ่ง

¹⁵ เมื่อถึงเวลาที่เอสเธอร์จะต้องไปเข้าเฝ้า เธอไม่ได้ขออะไรติดตัวไปเลย นอกจากที่เฮกัยบอกให้เธอขอ เฮกัยเป็นชนที่ของกษัตริย์ที่ดูแลพวกผู้หญิงเหล่านี้ เอสเธอร์ชนะใจทุกคนที่พบเห็นเธอ เอสเธอร์ผู้นี้คือลูกสาวของอาบิฮายิลที่เป็นลุงของโมเรเดย์ โมเรเดย์ได้รับเธอไว้เป็นลูกสาว ¹⁶ เอสเธอร์ถูกนำตัวไปเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในวังของพระองค์ ในเดือนที่สิบซึ่งเป็นเดือนเทเบท ตรงกับปีที่เจ็ดของรัชกาลของพระองค์

¹⁷ กษัตริย์รักเอสเธอร์มากกว่าหญิงอื่นใด เธอเป็นที่โปรดปรานของพระองค์ และพระองค์ก็ได้เอ็นดูนางมากกว่าหญิงบริสุทธิ์ทุกคน ดังนั้นพระองค์จึงสวมมงกุฎบนศีรษะนาง และแต่งตั้งให้นางเป็นราชินีแทนพระนางวัชตี ¹⁸ แล้วกษัตริย์ก็ได้จัดงานเลี้ยงอย่างใหญ่โตให้กับเอสเธอร์ เลี้ยงเจ้าหน้าที่และผู้นำทุกคนของพระองค์ พระองค์ประกาศให้วันนั้นเป็นวันหยุดสำหรับมณฑลทุกแห่ง และมอบของขวัญให้กับประชาชน เพราะพระองค์เป็นกษัตริย์ที่ใจดี

โมเรเดย์ล่วงรู้แผนชั่วร้าย

¹⁹ ในขณะที่พวกคนรับใช้ของกษัตริย์กำลังรวบรวมสาวแรกรุ่นที่บริสุทธิ์หรือรอบหนึ่ง โมเรเดย์ก็เป็นเจ้าหน้าที่รับใช้อยู่ในวังของกษัตริย์ ²⁰ เอสเธอร์ยังไม่ได้เปิดเผยสัญชาติหรือประวัติของครอบครัวเธอให้ใครรู้ ตามที่โมเรเดย์ได้สั่งเธอไว้ เธอยังคงเชื่อฟังโมเรเดย์เหมือนกับตอนที่เธออยู่ในความดูแลของเธอ

²¹ ในระหว่างที่โมเรเดย์ทำหน้าที่อยู่ในวังนั้น บิกธาน และเทเรซ ผู้เป็นชนที่สองคนของกษัตริย์ ที่เป็นยามเฝ้าทางเข้าห้องต่างๆของกษัตริย์ เกิดโกรธแค้นกษัตริย์อาหสุเอรัสขึ้นมา จึงวางแผนฆ่าพระองค์ ²² โมเรเดย์ล่วงรู้แผนนั้น เขาจึงบอกกับราชินีเอสเธอร์ และพระนางก็บอกกับกษัตริย์ นางบอกกษัตริย์ด้วยว่า โมเรเดย์เป็นคนบอกเรื่องนี้ให้เธอรู้ ²³ เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ และพบว่า เป็นความจริง ชนที่ทั้งสองจึงถูกเสียบประจาน เรื่องเหล่านี้ทั้งหมดได้ถูกจดบันทึกไว้ต่อหน้ากษัตริย์ในหนังสือเหตุการณ์รายวันของพระองค์

แผนของฮามานที่จะทำลายชาวยิว

3 หลังจากที่เกิดเหตุการณ์เหล่านี้ขึ้น กษัตริย์อาหสุเอรัสได้เลื่อนยศให้กับฮามาน ลูกชายของฮัมเมดธา ชาวอากัก พระองค์เลื่อนตำแหน่งให้กับเขาสูงกว่าเจ้าหน้าที่ทุกคนที่อยู่กับพระองค์ ² เจ้าหน้าที่ทุกคนของพระองค์ที่ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในวังต่างพากันคุกเข่าลงก้มกราบต่อฮามาน ตามคำสั่งของกษัตริย์ แต่โมเรเดย์ไม่ยอมคุกเข่าลงก้มกราบเขา ³ พวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ที่รับใช้อยู่ในวังจึงถามโมเรเดย์ว่า “ทำไมเจ้าถึงไม่คุกเข่าลงก้มกราบฮามานตามคำสั่งของกษัตริย์”

⁴ พวกเขาได้พูดเรื่องนี้กับโมเรเดย์หลายครั้งหลายหน แต่โมเรเดย์ก็ยังไม่ฟังพวกเขา พวกเขาจึงไปฟ้องฮามาน พวกเขาอยากรู้ว่าข้อแก้ตัวที่โมเรเดย์ให้นั้นฟังขึ้นหรือไม่ เพราะโมเรเดย์บอกกับพวกเขาว่าโมเรเดย์เป็นชาวยิว ⁵ เมื่อฮามานเห็นว่าโมเรเดย์ไม่ยอมคุกเข่าลงก้มกราบเขา เขาก็โกรธมาก ⁶ เพราะเขารู้ว่าโมเรเดย์เป็นคนยิว เขาจึงคิดว่าฆ่าแค่โมเรเดย์คนเดียวไม่พอ ต้องกำจัดคนของโมเรเดย์ด้วย คือชาวยิวทุกคนที่อาศัยอยู่ทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์อาหสุเอรัส

⁷ ในปีที่สิบสองที่กษัตริย์อาหสุเอรัสครองราชย์ ในเดือนแรก คือเดือนนิसान ฮามานได้ทำการเสี่ยงทายเพื่อหาวันและเดือนที่จะกำจัดชาวยิว และมันก็ตกเป็นวันที่สิบสามของเดือนสิบสองคือ

†† สาเหตุที่โมเรเดย์ไม่ยอมก้มกราบฮามาน คงเป็นเพราะฮามานสืบเชื้อสายมาจากอากักผู้เป็นกษัตริย์ของเผ่าอามาเลค ซึ่งเผ่านี้เป็นศัตรูของอิสราเอลที่พระเจ้าสาปแช่งมาตั้งแต่สมัยครั้งอิสราเอลอพยพออกมาจากอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสืออพยพ 17:8-16 และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 25:17-19

† เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี 597 ก่อนพระเยซูมาเกิด

เดือนอาดาร์ (ในสมัยนั้นสิ่งที่ใช้ในการเสี่ยงทายนี้ มีชื่อเรียกว่า “เปอร์”) 8 ฮามานพูดกับกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า “มีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่กระจัดกระจายอาศัยอยู่ทั่วทุกมณฑลในราชอาณาจักรของพระองค์ แต่พวกเขาแยกตัวออกจากคนอื่น กฎหมายของพวกเขาแตกต่างจากกฎหมายของคนอื่นๆทั้งหมด พวกนี้ไม่ยอมเชื่อฟังกฎหมายของพระองค์ ดึงนมมนไม่มีประโยชน์อะไรสำหรับพระองค์ที่จะเก็บคนพวกนั้นไว้

9 ถ้าพระองค์เห็นดีด้วย ขอพระองค์เขียนเป็นกฎออกมาให้ทำลายคนพวกนี้เสีย และข้าพเจ้าจะถวายเงินประมาณสามร้อยสี่สิบล้าน ให้กับเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์เพื่อเอาไปเก็บไว้ในคลังหลวง”

10 กษัตริย์จึงถอดแหวนจากนิ้วมือของพระองค์ มอบให้กับฮามาน ลูกชายของฮัมเมดธา ชาวอากัก ฮามานเป็นศัตรูของชาวยิว 11 กษัตริย์พูดกับฮามานว่า “เราจะมอบเงินและคนเหล่านี้ให้กับเจ้า เจ้าอยากจะทำอะไรกับพวกเขา ก็ไปทำได้เลย”

12 แล้วในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ฮามานได้เรียกพวกเสมียนของกษัตริย์มา และให้พวกเสมียนเขียนทุกอย่างตามที่เขาสั่ง พวกเขาเขียนเป็นภาษาของคนต่างๆเหล่านั้น และส่งไปยังพวกผู้ควบคุมภาค พวกผู้ว่าราชการของแต่ละมณฑล รวมทั้งเจ้าหน้าที่ของประชาชนทุกคนในทุกมณฑล คำสั่งนี้ได้เขียนขึ้นภายใต้ชื่อของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยแหวนของพระองค์

13 แล้วพวกผู้ส่งสารก็นำจดหมายเหล่านี้ไปแจกจ่ายตามมณฑลต่างๆทั่วทุกแห่งที่อยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ ในจดหมายเขียนว่า “ให้ทำลายล้างและฆ่าชาวยิวทุกคนให้พินาศสิ้นไป ทั้งคนหนุ่มและคนแก่ ทั้งผู้หญิงและเด็กเล็กๆ ให้ลงมือในวันที่สิบสามของเดือนสิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้ยึดข้าวของทั้งหมดของพวกเขาไว้

14 พวกसानาของจดหมายคำสั่งนี้ ให้ประกาศเป็นกฎหมายออกไปทั่วทุกมณฑล และประกาศออกไปให้กับทุกชนชาติได้รับรู้ เพื่อทุกคนจะได้เตรียมพร้อมสำหรับวันนั้น”

15 คนส่งสารเหล่านั้น จึงรีบออกไปทำตามคำสั่งของกษัตริย์ ในขณะที่กฎหมายนี้ก็ประกาศในเขตวังของเมืองสุสาเหมือนกัน พระองค์นั่งดื่มอยู่กับฮามาน ในขณะที่เมืองสุสาตกอยู่ในภาวะตื่นกลัว

โมรเดคัยเรียกร้องให้เอสเธอร์ช่วยเหลือชาวยิว

4 เมื่อโมรเดคัยรู้เรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้น เขาก็ฉีกเสื้อผ้าตัวเอง ใส่ชุดผ้ากระสอบ เอาซีเถ่ามาโรยหัว แล้วออกไปกลางเมือง ร้องไห้คร่ำครวญเสียงดังด้วยความขมขื่น 2 โมรเดคัยเดินไปได้แค่หน้าประตูวังเท่านั้น เพราะคนที่สวมชุดผ้ากระสอบไม่สามารถผ่านเข้าประตูวังไปได้ 3 ในทุกมณฑลที่ได้รับคำสั่งของกษัตริย์ มีแต่ความทุกข์ระทมอันใหญ่หลวงในหมู่ชาวยิว พวกเขาอดอาหาร ร้องไห้คร่ำครวญเสียงดัง พวกชาวยิวส่วนใหญ่ปูผ้ากระสอบและโรยซีเถ่าบนมัน แล้วนอนบนผ้านั้น

4 พวกสาวใช้และขันทีของเอสเธอร์มาเข้าเฝ้าพระนาง และรายงานเรื่องโมรเดคัยให้พระนางฟัง ทำให้พระนางเป็นทุกข์และกลุ่มใจมาก ดึงนมพระนางจึงส่งเสื่อผ้าไปให้โมรเดคัย แทนชุดผ้ากระสอบของเขา แต่โมรเดคัยไม่ยอมรับเสื่อผ้าที่ส่งมา 5 เอสเธอร์จึงเรียกฮาคมาพบ ฮาคมาเป็นคนที่กษัตริย์สั่งให้มารับใช้พระนาง และพระนางสั่งให้เขาไปดูว่าโมรเดคัยทำอยู่นั้นหมายถึงอะไร และทำไมถึงทำอย่างนั้น 6 ฮาคจึงไปพบโมรเดคัยที่ลานเมืองหน้าประตูวัง 7 โมรเดคัยเล่าทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้เขาฟัง และบอกถึงจำนวนเงินที่ฮามานสัญญาว่าจะถวายเข้าคลังหลวงเพื่อทำลายชาวยิว 8 โมรเดคัยยังมอบสำเนาจดหมายคำสั่งที่เขียนออกมาจากเขตวังของเมืองสุสาเรื่องทำลายชาวยิว ให้กับฮาคด้วย เพื่อฮาคจะได้นำไปให้เอสเธอร์ดู และจะได้อธิบายเรื่องทั้งหมดให้พระนางเข้าใจ โมรเดคัยได้กำชับให้ฮาคมาบอกให้

เอสเธอร์ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อวิงวอนขอความเมตตาจากกษัตริย์ให้กับโมรเดคัยและคนของพระนางด้วย

9 ฮาคจึงกลับไปเล่าให้เอสเธอร์ฟังถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่โมรเดคัยบอกเขา

10 เอสเธอร์จึงบอกกับฮาคให้ไปบอกกับโมรเดคัยว่า

11 “เจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ทุกคน และประชาชนทั้งหลายในมณฑลของกษัตริย์ ต่างก็รู้ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ที่ลานชั้นใน โดยไม่มีรับสั่งเรียก จะมีโทษถึงตาย ยกเว้นแต่ว่าพระองค์จะยื่นคทาทองคำให้ คนนั้นถึงจะรอดตาย แต่พระองค์ไม่ได้เรียกหาถูกเป็นเวลาสามสัปดาห์แล้ว”

12 เมื่อโมรเดคัยได้ฟังถึงสิ่งที่เอสเธอร์ส่งมาบอก 13 โมรเดคัยก็ตอบกลับไปว่า “เอสเธอร์เอ๋ย ในพวกยิวทั้งหมด เธอคิดว่าจะมีแต่เธอเท่านั้นหรือที่รอดเพราะอยู่ในวัง 14 ถ้าในครั้งนี้ เธอทำเป็นนิ่งเฉย ความช่วยเหลือและการปลดปล่อยของพวกชาวยิวก็จะมีมาจากที่อื่น แต่เธอและครอบครัวก็จะพินาศ ใครจะไปรู้ ที่เธอได้รับเลือกเป็นราชินี ก็อาจจะเพื่อเวลานี้ก็ได้”

15 จากนั้นเอสเธอร์ก็ส่งคำตอบนี้ไปยังโมรเดคัยว่า “ท่านโมรเดคัย ให้ไปรวบรวมชาวยิวทุกคนที่อยู่ในเมืองสุสา ให้ทุกคนอดอาหารเพื่อลูก อย่าได้กินอาหารและดื่มมาเป็นเวลาสามวันสามคืน ตัวลูกเองและพวกสาวใช้ ก็จะอดอาหารเหมือนกัน และหลังจากนั้น ลูกก็จะไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ แม้จะไม่ได้ถูกเรียกและเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายก็ตาม ตายเป็นตาย”

17 โมรเดคัยจึงข้ามคลอง † กลับไป และทำตามทีเอสเธอร์สั่งทุกอย่าง

เอสเธอร์พูดกับกษัตริย์

5 ในวันที่สาม เอสเธอร์แต่งชุดราชินีเต็มยศ และยืนอยู่ที่ลานชั้นในของวัง ตรงหน้าห้องโถงของกษัตริย์ ในขณะนั้น กษัตริย์กำลังนั่งอยู่บนบัลลังก์หันหน้าออกมายังทางเข้าห้องโถงนั้น 2 เมื่อกษัตริย์มองเห็นราชินีเอสเธอร์ยืนอยู่ที่ลานด้านนอก ก็ดีใจมาก พระองค์จึงยื่นคทาทองคำในมือให้เอสเธอร์ นางก็เข้ามาหากษัตริย์ในห้องโถงนั้น และนางก็จับที่ปลายคทาทองคำของกษัตริย์นั้น

3 แล้วกษัตริย์ก็ถามพระนางว่า “ราชินีเอสเธอร์ มีอะไรในใจหรือ เธอต้องการขออะไรจากเรา ขอมาได้เลย แม้แต่ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรเรา เราก็ยังจะยกให้เลย”

4 เอสเธอร์ตอบว่า “ถ้าพระองค์พอใจ ขอให้พระองค์พร้อมทั้งฮามาน มวงานเลี้ยงที่หม่อมฉันได้จัดเตรียมไว้แล้วสำหรับพระองค์ในวันนี้ด้วยเถิด”

5 กษัตริย์จึงพูดว่า “ไปตามฮามานมาเร็ว เราจะได้ทำตามสิ่งที่เอสเธอร์ขอ”

แล้วกษัตริย์และฮามานก็ไปงานเลี้ยงที่เอสเธอร์จัดให้กับพวกเขา 6 ในระหว่างที่พวกเขากำลังดื่มเหล้าอยู่นั้น กษัตริย์ถามเอสเธอร์ว่า “ว่ายังไง เอสเธอร์ บอกมาสิว่าเธอต้องการขออะไรจากเรา ขอมาได้เลย แม้แต่ครึ่งหนึ่งของอาณาจักรเรา เราก็ยังจะยกให้เลย”

7 เอสเธอร์ตอบว่า “สิ่งที่หม่อมฉันจะขอ คือ 8 ถ้าพระองค์พอใจในตัวหม่อมฉัน และเห็นดีด้วยที่จะมอบสิ่งที่หม่อมฉันจะขอนั้น ขอให้พระองค์และฮามานกลับมาอีกครั้งหนึ่งในวันพรุ่งนี้ หม่อมฉันจะจัดงานเลี้ยงให้อีก และหม่อมฉันจะบอกว่าหม่อมฉันจะขออะไร”

ฮามานโกรธโมรเดคัย

9 เมื่อฮามานออกจากวังมาในวันนั้น เขามีความสุขและสบายใจมาก แต่เมื่อเขาเห็นโมรเดคัยที่รับใช้อยู่ในวัง และโมรเดคัยไม่ยอมยืนขึ้นซึ่งเป็นการเคารพเขา และไม่ได้เกรงกลัวเขาจนตัว

† คลอง คลองนี้จะแยกเขตวังออกจากตัวเมืองสุสา

สิ้นด้วย เขาก็โกรธโมรเดคัย 10 แต่เขาได้ควบคุมอารมณ์ไว้และกลับบ้านไป แล้วฮามานให้คนไปตามพวกเพื่อน ๆ ของเขามา รวมทั้งเศเรชภรรยาของเขาด้วย 11 แล้วฮามานก็เริ่มคุยโม้อวดถึงความร่ำรวยของเขา อวดถึงจำนวนลูกชายที่เขา มี รวมทั้งเกียรติยศต่างๆที่กษัตริย์มอบให้ และโอ้อวดว่ากษัตริย์ได้เลื่อนตำแหน่งให้เขาอยู่เหนือเจ้าหน้าที่ทุกคนของพระองค์ 12 ฮามานยังไม้อีกว่า “นอกจากกษัตริย์แล้ว ก็มีแต่ข้าเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ราชินีเอสเธอร์ได้เชิญให้ไปร่วมงานเลี้ยงที่พระนางจัดขึ้นถวายกับกษัตริย์ และข้าก็ยิ่งได้รับเชิญให้ไปกับกษัตริย์อีกครั้งในวันพรุ่งนี้ 13 แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่ทำให้ข้ามีความสุขหรอก ตราบใดที่ข้ายังเห็นโมรเดคัยชาวยิว ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในวังของกษัตริย์” 14 แล้วเศเรชภรรยาของฮามาน รวมทั้งเพื่อน ๆ ของเขา จึงแนะนำเขาว่า “ให้คนเตรียมเสามาใส่สูงห้าสิบศอกขึ้นมาไว้เสียบมันสิ และพรุ่งนี้เช้า ให้ท่านขอให้กษัตริย์เสียบโมรเดคัยไว้บนไม้หน จากนั้นค่อยไปงานเลี้ยงกับพระองค์อย่างมีความสุข” ฮามานเห็นด้วยกับความคิดนี้ เขาจึงเตรียมเสามาไว้

โมรเดคัยได้รับเกียรติ

6 คึ่นั้น กษัตริย์อาหุสเอร์สนอนไม่หลับ พระองค์จึงสั่งให้คนใช้นาหนึ่งสือบนที่กเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นกับกษัตริย์มาอ่านให้ฟัง 2 เจ้าหน้าที่ได้อ่านให้กับกษัตริย์ฟังถึงเรื่องที่โมรเดคัยได้มาบอกให้รู้ถึงแผนการร้ายที่ บิกธานา และเทเรช ชั้นที่สองคนที่เฝ้าทางเข้าห้องส่วนตัวทั้งหลายของกษัตริย์ ร่วมกันวางแผนเพื่อทำร้ายกษัตริย์อาหุสเอร์ส 3 กษัตริย์จึงถามว่า “โมรเดคัยได้รับเกียรติและรางวัลอะไรบ้างจากการกระทำครั้งนั้น”

เขาตอบว่า “ไม่ได้รับอะไรเลยครับพระองค์” 4 ฮามานเพิ่งเข้ามาถึงลานด้านนอกของวัง เพื่อจะมาบอกให้กษัตริย์ เสียบโมรเดคัยกับเสามาไว้ที่เขาได้เตรียมไว้ กษัตริย์ถามคนเฝ้าว่า “นั่นใครหรือที่เพิ่งเข้ามาในลานวัง” 5 พวกเขาตอบกษัตริย์ว่า “เป็นฮามานครับพระองค์”

กษัตริย์จึงพูดว่า “ไปนำตัวเขาเข้ามาสิ” 6 ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์จึงถามเขาว่า “เราควรจะทำอย่างไรดีกับคนที่เราต้องการจะให้เกียรติ”

ฮามานคิดในใจว่า “จะมีใครเสียอีกที่กษัตริย์ต้องการจะให้เกียรติมากไปกว่าเรา”

7 ฮามานจึงตอบกษัตริย์ไปว่า “คนที่พระองค์ต้องการจะให้เกียรติหรือ 8 ก็ให้พวกผู้รับใช้นาเสื้อคลุมที่พระองค์เคยสวมใส่ และเอามาตัวหนึ่งที่พระองค์เคยขี่ และเอามงกุฎมาใส่บนหัวม้า 9 และให้ขุนนางชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งของพระองค์ นำสิ่งของเหล่านี้ไปให้กับคนที่พระองค์ต้องการให้เกียรตินั้น ให้ขุนนางสวมเสื้อคลุมของกษัตริย์ให้กับคนๆนั้น และให้เขาขึ้นขี่บนหลังม้า จากนั้นก็ให้ขุนนางคนนั้นร้องประกาศว่า “นี่คือสิ่งที่กษัตริย์ทำ สำหรับคนที่พระองค์อยากจะให้เกียรติ”

10 กษัตริย์จึงสั่งฮามานว่า “รีบไปเร็วเข้า ไปนำเสื้อคลุมกับม้า และให้ไปทำตามทุกอย่างที่เจ้าแนะนำให้กับโมรเดคัยชาวยิวที่ทำหน้าที่รับใช้อยู่ในวัง ไปทำตามทุกอย่างตามที่เจ้าบอก อย่าให้ขาดตกบกพร่องเลย”

11 ดังนั้นฮามานจึงนำเสื้อคลุมและม้า แล้วเขาก็เอาเสื้อคลุมไปสวมให้กับโมรเดคัย และจูงม้าที่โมรเดคัยขี่เดินไปที่ลานเมือง และเขาก็ป่าวประกาศไปทั่วว่า “นี่คือสิ่งที่กษัตริย์ทำให้กับคนที่พระองค์อยากจะให้เกียรติ”

12 จากนั้นโมรเดคัยก็กลับไปทำหน้าที่ในวัง แต่ฮามานรีบกลับบ้านด้วยความทุกข์ใจ พร้อมกับคลุมหัวด้วยความอับอาย 13 ฮามานเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เศเรช ภรรยาของเขาและพวกเพื่อน ๆ ฟังถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขา

เพื่อน ๆ ที่ซาอูลลาดและเศเรชภรรยาของเขา พูดว่า “ท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัย เนื่องจากเขาเป็นชาวยิว ท่านจะไม่มีวันเอาชนะเขาได้ แต่ท่านจะต้องล้มลงต่อหน้าเขาอย่างแน่นอน” 14 ในระหว่างที่พวกเขาคุยกันอยู่กับฮามานนั้น พวกชนที่ของกษัตริย์ก็มาถึง และรีบพาตัวฮามานไปยังงานเลี้ยงที่เอสเธอร์ได้จัดเตรียมไว้

ฮามานถูกเสียบประจาน

7 ดังนั้นกษัตริย์และฮามานจึงไปกินเลี้ยงกับราชินีเอสเธอร์ 2 และในวันที่สองของงานเลี้ยง ขณะที่พวกเขากำลังดื่มเหล้าองุ่นกันอยู่นั้น กษัตริย์ก็ถามเอสเธอร์อีกครั้งว่า “ราชินีเอสเธอร์ เธออยากจะขออะไร ขอมาได้เลย แม้เป็นเครื่องหนึ่งของอาณาจักรเรา เราก็จะยกให้”

3 ราชินีเอสเธอร์ตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่พอใจของพระองค์ และถ้าพระองค์เห็นด้วย หม่อมฉันขอให้พระองค์ไว้ชีวิตของหม่อมฉัน และชีวิตของคนของหม่อมฉันด้วยเถิด นี่-แหละคือสิ่งที่หม่อมฉันขอ 4 เนื่องจากหม่อมฉันและคนของหม่อมฉันได้ถูกขายเพื่อเอาไปทำลาย ไปฆ่า และไปทำให้พินาศสิ้น ถ้าพวกเราถูกขายให้ไปเป็นทาสชายทาสหญิง หม่อมฉันก็คงจะนั่งเสีย เพราะความทุกข์ยากนั้นมันเล็กน้อยเกินกว่าที่จะรบกวนพระองค์”

5 กษัตริย์อาหุสเอร์สถามราชินีเอสเธอร์ว่า “มันเป็นใครกัน ถึงได้บังอาจทำอย่างนั้นกับคนของเธอ ตอนนี้มีมันอยู่ที่ไหน”

6 เอสเธอร์ตอบว่า “ชายที่เป็นคู่อริ และศัตรูของพวกเรานั้น คือไอ้คนชั่วฮามานคนนั้น”

ฮามานก็กลัวสุดขีดต่อหน้ากษัตริย์และราชินี 7 กษัตริย์ก็ลุกขึ้นด้วยความโกรธ ingsงานเลี้ยงไป แล้วเดินออกไปในสวนของวัง แต่ฮามานอยู่ข้างใน อ้อนวอนขอชีวิตต่อราชินีเอสเธอร์ เพราะเขารู้ว่ากษัตริย์ได้ตัดสินใจแล้วว่าที่จะฆ่าเขา 8 เมื่อกษัตริย์กลับมาจากสวน เขามาที่ห้องงานเลี้ยง ฮามานกำลังหมอบอยู่บนม้านั่งยาวที่เอสเธอร์เอนกายอยู่ กษัตริย์จึงพูดว่า “นี่ขนาดเรายังอยู่ในตึกนี้ เจ้ายังกล้าลบลามราชินีหรือ”

ทันทีที่กษัตริย์พูดจบ คนของพระองค์ก็เข้ามาปิดหน้าฮามานไว้ 9 สารโบนาชนที่คนหนึ่งของกษัตริย์พูดว่า “ฮามานได้เตรียมเสามาใส่สูงห้าสิบศอกไว้ที่หน้าบ้านของเขา เพื่อเตรียมไว้เสียบโมรเดคัย ผู้ที่ได้เปิดโปงถึงแผนการร้ายและได้ช่วยชีวิตของพระองค์ไว้”

กษัตริย์จึงพูดว่า “เอาฮามานไปเสียบไว้ที่เสานั้น”

10 ดังนั้น พวกเขาจึงเสียบฮามานไว้บนเสามาไว้เสียบโมรเดคัย เตรียมไว้สำหรับเสียบโมรเดคัย หลังจากนั้นกษัตริย์จึงหายโกรธ

กษัตริย์มีคำสั่งให้ช่วยชาวยิว

8 ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์อาหุสเอร์สยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดของฮามานที่เป็นศัตรูของชาวยิวให้กับราชินีเอสเธอร์ และเอสเธอร์ก็ได้บอกให้กษัตริย์รู้ว่านางกับโมรเดคัยเป็นญาติกัน โมรเดคัยก็เลยได้มาเข้าเฝ้ากษัตริย์ 2 จากนั้น กษัตริย์จึงถอดแหวนตราประทับให้กับโมรเดคัย เป็นแหวนที่พระองค์เอาคืนมาจากฮามาน แล้วเอสเธอร์ได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของฮามานให้กับโมรเดคัยดูแล

3 เอสเธอร์ได้พบกับกษัตริย์อีกครั้งหนึ่ง นางล้มตัวลงแทบเท้าของพระองค์และร้องไห้ นางได้อ้อนวอนขอความเมตตาจากกษัตริย์ให้ยกเลิกแผนการชั่วร้ายของฮามานชาวอากัก ที่จะทำลายชาวยิว

4 กษัตริย์ได้ยื่นคทาทองคำให้กับเอสเธอร์ แล้วนางก็ลุกขึ้นมายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ 5 นางพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าพระองค์เห็นด้วย และพอใจในตัวของหม่อมฉัน และถ้าพระองค์เห็นว่าการคิดนี้ดี และถ้าพระองค์ชอบใจในตัวหม่อมฉัน ขอพระองค์

ช่วยเขียนคำสั่งออกไป เพื่อกลับคำสั่งเดิมของฮามาน ลูกชายของฮัมเมดธา ชาวอากัก เพราะฮามานได้ส่งจดหมายออกไป สั่งให้ทำลายล้างชาวยิวให้หมดสิ้นไปในทุกมณฑลที่อยู่ในอาณาจักรของพระองค์ 6 หม่อมฉันทนไม่ดูหมิ่นที่จะเห็นคนของหม่อมฉันทนได้รับความทุกข์ทรมานอย่างนั้น หม่อมฉันทนไม่ดูหมิ่นที่จะเห็นครอบครัวของหม่อมฉันทนต้องพินาศไป”

7 กษัตริย์อาหุสุเอรัสจึงตอบราชินีเอสเธอร์ และโมรเดคัยชาวยิวว่า “เรารู้ว่าฮามานวางแผนจะฆ่าชาวยิว นั่นเป็นเหตุที่เรายกทรัพย์สมบัติทั้งหมดของฮามานให้กับเอสเธอร์ และให้เสียบเขาไว้บนไม้หนาม 8 ตอนนีให้เจ้าทั้งสองเขียนจดหมายขึ้น พวกเจ้าเห็นสมควรจัดการเรื่องของชาวยิวอย่างไร ก็ให้เขียนไปตามนั้น แล้วเอาแหวนของเราประทับลงบนจดหมายนั้น เพราะคำสั่งที่ถูกเขียนโดยชื่อกษัตริย์และประทับตราด้วยแหวนนี้ จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

9 พวกเสนาของวังก็ถูกตามตัวมาอย่างรวดเร็ว ในวันที่ยี่สิบสามเดือนสิมา เป็นเดือนสี่วัน และคำสั่งใหม่ก็ถูกเขียนขึ้นตามคำสั่งของโมรเดคัย เพื่อส่งไปให้กับชาวยิว พวกผู้ควบคุมภาค พวกบรรดาผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่มณฑลต่างๆที่หนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล เริ่มตั้งแต่ประเทศอินเดียไปจนถึงประเทศคูซ จดหมายนี้เขียนเป็นอักษรของแต่ละมณฑล และเป็นภาษาของแต่ละชนชาติ และยังเขียนเป็นตัวอักษรยิวและเป็นภาษายิวด้วย 10 โมรเดคัย เขียนคำสั่งเหล่านี้ภายใต้ชื่อของกษัตริย์อาหุสุเอรัส และประทับตราด้วยแหวนของพระองค์ และส่งไปกับผู้ถือสารที่ใช้ม้าเร็ว เป็นม้าที่เลี้ยงไว้สำหรับกษัตริย์เท่านั้น

11 คำสั่งนั้นบอกว่า กษัตริย์อนุญาตให้ชาวยิวในทุกเมืองสามารถรวมตัวกันเพื่อปกป้องชีวิตของตนได้ พวกเขาได้รับสิทธิที่จะทำลาย ฆ่า และกวาดล้างให้สิ้นซากต่อพวกศัตรูไม่ว่าจะมาจากมณฑลหรือชาติใดๆก็ตาม และพวกเขาก็ยังได้รับอนุญาตให้ฆ่าลูกหลาน และผู้หญิงของศัตรูเหล่านั้น พวกยิวมีสิทธิที่จะยึดหรือทำลายทรัพย์สิ้นของพวกศัตรูได้

12 พวกยิวมีสิทธิที่จะทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้ในทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหุสุเอรัส ในวันที่สิบสาม เดือนสิบสอง ซึ่งคือเดือนอาดาร์ 13 พวกสำเนาของจดหมายนี้จะออกเป็นกฎหมายในทุกมณฑล และประกาศให้กับทุกชนชาติได้รู้ เพื่อให้ชาวยิวเตรียมพร้อมที่จะแก้แค้นศัตรูของพวกเขาในวันนั้น 14 พวกผู้ถือสาร จึงขี่ม้าทั้งหลายของกษัตริย์ออกไปอย่างรวดเร็วเท่าที่จะทำได้ ตามคำสั่งของกษัตริย์ นอกจากนี้ กฎหมายนี้ยังประกาศใช้ในเขตวังของเมืองสุสาด้วย

15 แล้วโมรเดคัยก็ได้ออกไปจากการเข้าเฝ้ากษัตริย์ และแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าของราชวงศ์ ซึ่งเป็นสีม่วงและสีขาว และใส่มงกุฎทองคำอันใหญ่ และเสื้อคลุมสีขาวและสีม่วง ซึ่งทำจากผ้าลินินอย่างดี ในขณะที่ชาวเมืองสุสาต่างร้องตะโกนด้วยความยินดี 16 ฝ่ายพวกชาวยิวก็ชื่นชมยินดี มีความสุขและมีเกียรติ

17 ในทุกมณฑล ทุกเมือง ทุกแห่งที่คำสั่งและกฎหมายของกษัตริย์ไปถึง ก็จะมีความยินดี มีความสุข มีการเลี้ยงฉลอง และเป็นวันหยุดของพวกชาวยิว หลายคนจากชนชาติต่างๆที่อยู่ในแผ่นดินนั้นได้เปลี่ยนเป็นชาวยิว เนื่องจากพวกเขาเริ่มกลัวชาวยิว

ชัยชนะของชาวยิว

9 เมื่อถึงวันที่สิบสามของเดือนสิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ นี้เป็นวันที่คำสั่งของกษัตริย์เริ่มมีผลบังคับใช้ เป็นวันที่พวกศัตรูของชาวยิวหวังจะเอาชนะชาวยิว แต่มันกลับกลายเป็นว่าชาวยิวได้ชนะพวกศัตรูของพวกเขาแทน

2 บรรดาชาวยิวต่างมารวมตัวกันตามเมืองต่างๆของตน ในทุกมณฑลของกษัตริย์อาหุสุเอรัส เพื่อมาต่อต้านคนเหล่านั้นที่อยากจะทำลายพวกเขา ไม่มีใครสามารถต่อต้านการโจมตีของชาวยิวได้ เพราะคนเหล่านั้นล้วนเกรงกลัวพวกยิว 3 เจ้าหน้าที่ทั้งหลาย

ตามมณฑลต่างๆ พวกผู้ควบคุมภาค รวมทั้งผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ในวัง ต่างก็สนับสนุนชาวยิว เพราะพวกเขาเกรงกลัวโมรเดคัย 4 เนื่องจากโมรเดคัยเป็นคนสำคัญของวัง ซึ่งมีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะเขามีอำนาจมากขึ้นเรื่อยๆ

5 แล้วชาวยิวก็โจมตีศัตรูทั้งหมดของพวกเขาด้วยดาบ พวกยิวฆ่าและทำลายพวกนั้น ชาวยิวทำกับคนที่เกลียดชังพวกเขาตามความพอใจ 6 พวกยิวได้ฆ่าและทำลายผู้ชายห้าร้อยคนที่เป็นศัตรูของพวกเขาในเขตวังของเมืองสุสา 7 ในจำนวนนี้มี ปารซันดาธา ดาลโฟน อัสปาธา 8 ไปราธา อาดัลยว อาริตธา 9 ปูรามซทา ออริสย อาริตย และไวซาธา 10 คนพวกนี้เป็นลูกชายทั้งสิบคนของฮามาน ลูกชายของฮัมเมดธา ศัตรูของพวกยิว แต่พวกยิวไม่ได้ปล้นข้าวของของพวกศัตรูนั้น

11 ในวันเดียวกันนั้น กษัตริย์ก็ได้รับรายงานถึงจำนวนคนที่ถูกฆ่าในเขตวังของเมืองสุสา 12 พระองค์ได้พบกับราชินีเอสเธอร์ว่า “พวกชาวยิวได้ฆ่าและทำลายผู้ชายไปห้าร้อยคนในเขตวังของเมืองสุสานี้ รวมทั้งลูกชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย พวกเขาคงจะทำมากยิ่งขึ้นอีกในมณฑลอื่นๆของเรา มีอะไรอีกใหม่ที่เจ้าอยากจะทำให้จัดการ บอกเรามา แล้วเราจะจัดการให้”

13 เอสเธอร์ตอบว่า “ถ้าพระองค์พอใจ ขออนุญาตให้พวกชาวยิวที่อาศัยอยู่ในเขตวังของเมืองสุสา ทำอย่างเดียวกันอีกในวันพรุ่งนี้ และขอให้เสียบลูกทั้งสิบคนของฮามานบนเสาไม้”

14 กษัตริย์จึงสั่งให้เป็นไปตามที่เอสเธอร์ขอ และได้ประกาศให้มันเป็นกฎหมายในเขตวังของเมืองสุสา และพวกเขาก็ได้เสียบลูกชายทั้งสิบคนของฮามาน 15 จากนั้นพวกยิวที่อยู่ในเมืองป้อมสุสาก็ได้รวมตัวกันอีกครั้งในวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์ และได้ฆ่าคนในเมืองป้อมสุสาไปอีกสามร้อยคน แต่ไม่ได้ปล้นข้าวของของพวกเขา

16 ส่วนพวกยิวที่อาศัยอยู่ตามมณฑลต่างๆของกษัตริย์ ก็ได้รวมตัวกันเพื่อปกป้องตัวเองให้รอดพ้นจากศัตรู พวกเขาได้ฆ่าศัตรูไปเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่ไม่ได้ปล้นข้าวของของพวกเขา 17 เหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นในมณฑลต่างๆในวันที่สิบสาม ของเดือนอาดาร์ แล้วในวันที่สิบสี่ คนยิวก็ได้หยุดพักและเลี้ยงเฉลิมฉลองกันในวันนั้น

เทศกาลปริม

18 แต่พวกชาวยิวที่อยู่ในเขตวังของเมืองสุสาได้รวมตัวกันเพื่อปกป้องตัวเองในวันที่สิบสามและสิบสี่ของเดือนอาดาร์ แล้วหยุดพักในวันที่สิบห้า และชาวยิวเหล่านั้นก็ได้เลี้ยงเฉลิมฉลองกันในวันนั้น 19 นั่นเป็นเหตุที่พวกชาวยิวที่อาศัยอยู่ตามชนบทต่างๆที่ไม่มียิวในเมือง ถือเอาวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์ เป็นวันหยุดเพื่อเลี้ยงเฉลิมฉลองกัน และตั้งกึ่งอาหารเป็นของขวัญให้แก่กันและกันในวันนั้น

20 โมรเดคัยได้บันทึกเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ทั้งหมด และเขาได้ส่งจดหมายไปถึงชาวยิวทุกคน ที่อาศัยอยู่ในมณฑลทุกแห่งของกษัตริย์อาหุสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล 21 เขาเขียนไปให้กับชาวยิวทุกคน ให้ถือวันที่สิบสี่และวันที่สิบห้าของเดือนอาดาร์ เป็นวันหยุดประจำปี 22 เพราะวันเหล่านั้นเป็นวันที่บรรดาชาวยิวได้กำจัดพวกศัตรูของพวกเขา และเป็นเดือนที่ความทุกข์โศกของพวกเขาก็กลายเป็นความชื่นชมยินดี การคร่ำครวญของพวกเขากลายเป็นการเลี้ยงฉลอง เขาบอกให้พวกเขาให้เฉลิมฉลองเลี้ยงกันในวันเหล่านั้น และส่งอาหารเป็นของขวัญให้แก่กันและกัน และส่งอาหารเป็นของขวัญให้กับคนยากจนด้วย

23 ดังนั้นชาวยิวจึงตั้งกฎที่จะรักษาเทศกาลนี้ที่พวกเขาได้เริ่มต้นไว้ตลอดไป ตามที่โมรเดคัยได้เขียนมา

24 ฮามาน ลูกชายฮัมเมดธา ชาวอากัก ศัตรูของพวกชาวยิว ได้วางแผนชั่วเพื่อทำลายชาวยิว เขาได้ทำการเสียดาย ที่เรียกว่า “เปอร์” เพื่อทำลายพวกยิวให้พินาศสิ้น 25 แต่เมื่อกษัตริย์ได้ล่วงรู้แผนการนั้น พระองค์พุดว่า “ขอให้คำสั่งชั่วร้ายที่ฮามานเขียน

เพื่อทำลายชาวยิวนี้ เกิดขึ้นกับเขาแทน” ดังนั้นฮามานและลูกชายจึงถูกเสียบที่เสาไม้

²⁶ ดังนั้น ประชาชน จึงเรียกวันเหล่านั้นว่า “ปูริม” ซึ่งมาจากคำว่า “เปอร์” โมรเดคัยได้เขียนจดหมายบอกให้ชาวยิวเฉลิมฉลองเทศกาลนี้ในสองวันที่กำหนดนี้ของทุกปี เพื่อให้ระลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเขา ดังนั้นชาวยิวจึงถือเป็นประเพณีสำหรับพวกเขา และลูกหลานของพวกเขาตามที่โมรเดคัยบอก ²⁸ เพื่อพวกเขาจะถือเทศกาลนี้ไว้ และรักษาไว้สืบต่อไปในทุกยุคทุกสมัย ในทุกครอบครัว ในทุกมณฑล และในทุกเมือง คนยิวจะต้องเฉลิมฉลองเทศกาลปูริมนี้ทุกปีไม่หยุดหย่อน และรักษาเทศกาลนี้ตลอดไป และไม่ปล่อยให้มันหมดสิ้นไปจากผู้สืบเชื้อสายของชาวยิว

²⁹ จากนั้น ราชนีเอสเธอร์ ลูกสาวอาบิฮาล กับโมรเดคัยชาวยิว ก็เขียนจดหมายออกมาอย่างเป็นทางการ เพื่อรับรองเทศกาลปูริม นี้เป็นจดหมายฉบับที่สอง ³⁰ ซึ่งถูกส่งไปยังชาวยิวทั้งหลาย ในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ในอาณาจักรของกษัตริย์อาสุเอรัส ในจดหมายนั้น พวกเขาบอกว่า “ขอให้พวกท่านอยู่เย็นเป็นสุข และมีความมั่นคง ³¹ พวกท่านและลูกหลานของพวกท่านต้องไม่

ลืมที่จะเฉลิมฉลองเทศกาลปูริมในเวลาที่กำหนดไว้และตามอย่างที่เราสั่ง และพวกท่านก็ต้องทำตามคำแนะนำเกี่ยวกับการคูรักรวมและอดอาหารที่เราสั่งด้วย” ³² กฎเกี่ยวกับเทศกาลปูริมนี้ได้ถูกเขียนขึ้นมาตามคำสั่งของราชนีเอสเธอร์ และได้ถูกจดไว้ในหนังสือบันทึกเหตุการณ์ต่างๆ

โมรเดคัยได้รับเกียรติ

10 ต่อมา กษัตริย์อาสุเอรัสได้เรียกเก็บภาษีจากทั่วแผ่นดินของพระองค์ รวมไปถึงชายฝั่งทะเลด้วย ² เรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับอำนาจ และความยิ่งใหญ่ของพระองค์ รวมทั้งสาเหตุที่พระองค์ได้เลื่อนยศให้โมรเดคัยได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือประจำวันของกษัตริย์แห่งมีเดีย และเปอร์เซีย ³ เนื่องจากโมรเดคัยมีตำแหน่งรองจากกษัตริย์อาสุเอรัส เขาเป็นที่นับถือของพวกชาวยิว และมีชื่อเสียงโด่งดังในหมู่พี่น้องชาวยิวทั้งหลาย เขาแสวงหาความเป็นอยู่ที่ดีให้ประชาชนของเขา และนำสันติสุขมาให้กับคนยิวทั้งหมด

โยบ

คำนำ

บทที่ 1-2 ของหนังสือโยบเป็นเรื่องเล่าว่า โยบเป็นคนหนึ่งที่ร่ำรวยมาก มีทรัพย์สมบัติมากมาย ทั้งสัตว์เลี้ยงและข้าทาสบริวาร มีลูกชายลูกสาวหลายคน โยบเป็นคนที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และพระเจื่อก็ก็นำใจในตัวโยบเหมือนกัน วันหนึ่งในที่ประชุมของพระเจ้า ผู้ฟังได้มาทูลทูลพระเจ้าว่าที่โยบยังคงสัตย์ซื่อต่อพระองค์ ก็เพราะพระองค์อวยพรเขา แต่ถ้าเมื่อไหร่ที่พระองค์ปล่อยให้เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นกับเขา เขาจะสาปแช่งพระองค์อย่างแน่นอน พระเจ้าจึงอนุญาตให้ผู้ฟังไปทดลองโยบได้ เพื่อจะได้พิสูจน์ว่าโยบเป็นคนที่สัตย์ซื่อที่ยังตรงเหมือนกับที่พระองค์บอก

บทที่ 3-31 เป็นคำกลอนที่พูดโต้ตอบกันไปมาถึงสามรอบระหว่างโยบกับเพื่อนทั้งสามคนของเขา พวกเขาเพื่อนโยบคิดว่าที่โยบเจอกับเรื่องเลวร้ายต่างๆเป็นเพราะโยบทำบาป แต่โยบยืนยันยืนยันว่าตัวเองไม่ผิด

บทที่ 32-37 เป็นคำกลอนที่เอลีชูพูดโต้ตอบทั้งโยบและเพื่อนของโยบ เขาว่าโยบผิดและโทษเพื่อนของโยบที่ไม่สามารถปิดปากโยบได้

บทที่ 38:1-42:6 เป็นคำกลอนที่พระยาห์เวห์พูดเพื่อปิดปากโยบ ด้วยคำถามมากมาย จนโยบยอมจำนน

บทที่ 42:7-17 สรุปตอนจบของโยบ

โยบคนดี

1 มีชายคนหนึ่งชื่อโยบ เขาอาศัยอยู่ในดินแดนอุส เขาเป็นคนดีพร้อม และสัตย์ซื่อ เขายำเกรงพระเจ้า และไม่ยอมทำ ความชั่วเลย

2 เขามีลูกชายเจ็ดคน และลูกสาวสามคน 3 เขามีแกะและแพะ เจ็ดพันตัว อุฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ ลาตัวเมียห้าร้อยตัว และมีคนใช้มากมาย

เขาก็เลยเป็นคนที่ร่ำรวยที่สุดในหมู่คนที่อาศัยอยู่ทางทิศตะวันออก

4 ลูกชายของเขาแต่ละคนจะจัดงานเลี้ยงที่บ้านของพวกเขา หมุนเวียนกันไปตามเวรของพวกเขา และพวกเขาจะเชิญชวนพี่น้องหญิงทั้งสามคนให้มากินและดื่มร่วมกับพวกเขา 5 เมื่อพวกเขาจัดงานเลี้ยงเวียนกันไปจนครบรอบแล้ว โยบก็จะทำพิธีชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ โยบจะลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับลูกแต่ละคนของเขา เพราะโยบคิดว่า "ลูกๆของข้าอาจจะทำบาป ด้วยการสาปแช่งพระเจ้าในใจก็เป็นได้"

โยบทำอย่างนี้เสมอมา

6 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อพวกเขาทูลสรรคัมมาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์และผู้ฟังร้อง † ก็อยู่กับพวกเขาทูลสรรคัม †† นั่นด้วย

7 พระยาห์เวห์ถามผู้ฟังร้องว่า "เจ้าไปทำอะไรมา"

ผู้ฟังร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า "ไปเที่ยวตรวจตราในแผ่นดินโลก และเดินสำรวจไปมาบนแผ่นดินนั้น"

8 พระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟังร้องว่า "เจ้าได้สังเกตเห็นตัวโยบ ผู้รับใช้ของเราหรือเปล่า ไม่มีใครเลยในโลกนี้ที่เหมือนกับเขา เขาเป็นคนดีพร้อม สัตย์ซื่อ ยำเกรงพระเจ้า และไม่ยอมทำชั่ว"

9 ผู้ฟังร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า "เขายำเกรงพระองค์เพราะได้สิ่งดีๆตอบแทนไม่ใช่หรือ"

10 พระองค์ได้กินรวบปกป้องรอบตัวเขา คราวเรือนของเขา ตลอดจนทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ ไม่ใช่หรือ พระองค์อวยพรการงานที่เขาทำ ไม่ใช่หรือ จนทำให้ทรัพย์สมบัติของเขาได้ขยายเพิ่มขึ้นอย่างมหาดศาลไปทั่วทั้งแผ่นดิน 11 ลองยื่นมือของพระองค์ออกไป

ทำลายทุกสิ่งของเขาดูสิ เขาจะสาปแช่งพระองค์ต่อหน้าอย่างแน่นอน"

12 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟังร้องว่า "เอสิ ทุกอย่างของเขาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้ว แต่ห้ามทำร้ายตัวเขา" แล้วผู้ฟังร้องก็ออกไปจากเบื้องหน้าของพระยาห์เวห์

โยบสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่าง

13 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อพวกเขาลูกชายและลูกสาวของโยบมารวมกินและดื่มเหล้าองุ่นที่บ้านพี่ชายคนโตของพวกเขา 14 อยู่ๆก็มีผู้ส่งข่าวคนหนึ่งมาหาโยบและบอกว่า "ขณะที่ฝูงวัวกำลังไถดิน และพวกลาตัวเมียกำลังกินหญ้าอยู่ข้างๆฝูงวัวนั้น 15 ก็มีพวกลูกเข้าเข้ามากวาดต้อนเอาพวกมันไป และพวกมันใช้ดาบฆ่าฟันคนเฝ้าฝูงสัตว์ตายหมด เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาส่งข่าวกับท่าน"

16 ชายคนนี้พูดยังไม่ทันจบ ก็มีชายอีกคนหนึ่งเข้ามา พูดว่า "มีฟ้าผ่าจากพระเจ้าลงมาจากฟ้า เผาไหม้ฝูงแกะและแพะ รวมทั้งคนเฝ้าฝูงสัตว์นั้นจนหมดเกลี้ยง เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาส่งข่าวกับท่าน"

17 ชายคนนี้พูดยังไม่ทันจบ ก็มีชายอีกคนหนึ่งเข้ามาพูดว่า "มีชาวเคลเดีย † สามกลุ่มบุกเข้าปล้นฝูงอูฐ และกวาดต้อนเอาพวกมันไป แล้วพวกมันก็เอาดาบฆ่าฟันคนเฝ้าฝูงอูฐตายหมด เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาบอกข่าวกับท่าน"

18 ชายคนนี้พูดยังไม่ทันจบ ก็มีชายอีกคนหนึ่งเข้ามาพูดว่า "ในขณะที่ลูกชายและลูกสาวของท่านกำลังกินและดื่มเหล้าองุ่นในบ้านพี่ชายคนโตนั้น 19 ก็เกิดพายุลูกใหญ่พัดมาจากทะเลทราย พัดตีบ้านทั้งสี่ด้าน แล้วบ้านก็พังลงมาทับลูกๆของท่านตายหมด เหลือแต่ข้าพเจ้าที่หนีรอดมาส่งข่าวกับท่าน"

20 โยบก็ลุกขึ้นฉีกเสื้อคลุมของเขา โคนหัว †† และล้มกราบลงกับพื้น 21 เขาพูดว่า "ข้าพเจ้าออกจากท้องแม่มาตัวเปล่า ข้าพเจ้าก็จะกลับสู่ผืนดินตัวเปล่า พระยาห์เวห์ให้มา และพระยาห์เวห์ก็เอากลับไป

† ผู้ฟังร้อง คำนี้ในภาษาฮีบรู คือ "ซาตาน" †† ทูลสรรคัม หรือแปลตรงๆได้ว่า "บุตรทั้งหลายของพระเจ้า"

† เสบา เป็นประชาชนที่อาศัยอยู่ทางอาหรับตอนเหนือ †† เคลเดีย เป็นเผ่าที่เร่ร่อนไปมาระหว่างแม่น้ำยูเฟสตีกับแม่น้ำจอร์แดน †† ฉีกเสื้อคลุมของเขา โคนหัว เป็นการแสดงความเศร้าโศกอย่างมาก

ขอให้ชื่อของพระยาห์เวห์ได้รับการสรรเสริญเถิด”
 22 ถึงแม้จะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้กับโยบ โยบก็ไม่ได้ทำบาป เขาไม่ได้กล่าวหาพระเจ้าว่าพระองค์ทำผิด

ผู้ฟ้องร้องเล่นงานสุขภาพของโยบ

2 อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อพวกทูตสวรรค์มาปรากฏตัวอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ผู้ฟ้องร้องก็มาอยู่กับพวกทูตสวรรค์นั้นด้วย เพื่อมารายงานตัวต่อพระยาห์เวห์² พระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟ้องร้องว่า “เจ้าไปไหนมา”

ผู้ฟ้องร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า “ไปเที่ยวตรวจตราในแผ่นดินโลก และเดินสำรวจไปมาบนแผ่นดินนั้น”

3 พระยาห์เวห์พูดกับผู้ฟ้องร้องว่า “เจ้าสังเกตตัวโยบ ผู้รับใช้ของเราหรือเปล่า ไม่มีใครเลยในโลกนี้ที่เหมือนกับเขา เขาเป็นคนดีพร้อม สัตย์ซื่อ ยำเกรงพระเจ้า และไม่ยอมทำชั่ว เขาก็ยังยึดมั่นในความดีพร้อมของเขา ทั้งๆที่เจ้าพยายามโน้มน้าวให้เราต่อต้านเขา และให้กลืนกินเขาเสียโดยไม่มีเหตุ”

4 ผู้ฟ้องร้องตอบพระยาห์เวห์ว่า “หนึ่งแทนหนึ่ง[†] แนนอนมนุษย์จะสละทุกสิ่งทุกอย่างที่เขามีเพื่อแลกกับชีวิตของเขา⁵ ลองยื่นมือของพระองค์ออกไปทำร้ายกระดูกและเนื้อของเขาดูสิ เขาจะสาปแช่งพระองค์ต่อหน้าอย่างแนบเนียน”

6 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผู้ฟ้องร้องว่า “เอาสิ ทุกอย่างของเขาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้ว แต่ให้ไว้ชีวิตเขา”

7 ผู้ฟ้องร้องก็ออกไปจากเมืองหน้าของพระยาห์เวห์ ผู้ฟ้องร้องทำให้โยบเกิดแผลพุพองตั้งแต่หัวจรดเท้า⁸ โยบนั่งอยู่กลางกองขี้เถ้าและใช้เศษหม้อดินแตกเกาครูดตามตัว⁹ เมียของเขาพูดกับเขาว่า “แกยังจะยึดมั่นในความดีพร้อมของแกอยู่อีกหรือ สาปแช่งพระเจ้า แล้วไปตายซะ”

10 โยบพูดกับนางว่า “เจ้าพูดเหมือนกับหญิงโง่ไม่มีมิด เราจะรับแต่สิ่งดีจากพระเจ้าเท่านั้น สิ่งเลวร้ายจะไม่ยอมรับเลยหรือ” ถึงแม้จะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้กับโยบ โยบก็ไม่ได้ทำบาปด้วยริมฝีปากของเขาเลย

เพื่อนทั้งสามคนของโยบ

11 ต่อมาเมื่อเพื่อนสามคนของโยบคือ เอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัดชาวซุอาห์ และโซฟาร์ชาวฮามาท ได้ยินเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับโยบ พวกเขานัดกันที่จะไปร่วมทุกข์และปลอบโยนโยบ พวกเขาต่างออกจากบ้านเรือนของตนมา¹² เมื่อพวกเขาเห็นโยบแต่ไกล พวกเขาแทบจะจำโยบไม่ได้เลย พวกเขาร้องไห้เสียงดัง และต่างฉีกเสื้อคลุมของตน แล้วต่างโยนฝุ่น¹³ขึ้นไปในอากาศให้ตกลงบนหัวของพวกเขา

13 แล้วเพื่อนทั้งสามก็ได้มานั่งอยู่กับโยบที่พื้นดิน เป็นเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน โดยไม่ได้พูดอะไรกับโยบสักคำ เพราะพวกเขาเห็นว่าความเจ็บปวดของโยบนั้นแสนสาหัสนัก

โยบสาปแช่งวันที่เขาเกิด

3 หลังจากนั้น โยบอัปากและพูดสาปแช่งวันที่เขาเกิดมา²
 3 โยบพูดว่า

3 “วันที่ข้าเกิดมานั้น
 น่าจะถูกทำลายไปซะก่อน
 และไม่น่าจะมีคตินั้นที่พูดว่า
 ‘มีการตั้งท้องเด็กชายคนหนึ่งขึ้นแล้ว’

† หนึ่งแทนหนึ่ง ประโยคนี้เป็นคำสุภาษิตแน่ แต่ความหมายยังไม่แน่ชัด อาจจะหมายความว่า “คนผู้หนึ่งจะให้อะไรก็ได้เพื่อรักษาผิวหนังของตนไว้” ส่วนข้อเสนอนั้นอื่น ก็คือ วิธีการที่โยบจะปฏิบัติต่อพระยาห์เวห์ ถ้าหากพระยาห์เวห์ทำอันตรายต่อตัวเขา เช่นถ้าหากพระยาห์เวห์ขีดข่วนผิวหนังของโยบ เขาก็จะโจมตีพระองค์ด้วยการสาปแช่ง ซึ่งเป็นวิธีการแก้แค้นทางเดียวที่สามารถทำได้ ในกรณีนี้ “หนึ่งต่อหนึ่ง” มีความหมายใกล้เคียงกับ “ตาต่อตา” †† ฉีกเสื้อคลุม ... โยนฝุ่น เป็นการกระทำที่แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจ

4 วันนั้นน่าจะมีมืดมืดไป
 พระเจ้าที่อยู่เบื้องบนไม่น่าจะคิดถึงวันนั้น
 หรือให้แสงสว่างส่องลงมาในวันนั้นเลย
 5 ความมืดและเงาแห่งความตายน่าจะทำอัมฤทธิ์เหนือวันนั้น
 เมฆหนาที่บนน่าจะทำปกคลุมวันนั้นไว้
 ความมืดมืดของดวงอาทิตย์น่าจะทำให้วันนั้นตมึนแจกแล้ว
 6 ความหมองหม่นน่าจะทำยึดเอาคตินั้นที่ข้าก่อเกิดขึ้นในท้องไป

๗ คตินั้นไม่น่าจะเชื่อมต่อกับวันอื่นๆของปีเลย
 วันนั้นไม่น่าจะถูกห่อหุ้มรวมอยู่ในเดือนต่างๆเลย
 8 ความจริงแล้วคตินั้นน่าจะเป็นหมื่นไป
 ไม่น่าจะมีเสียงร้องอย่างมีความสุขในคตินั้นเลย
 9 คนที่สาปแช่งวันน่าจะทำร้ายเวทมนตร์ใส่คตินั้นด้วย
 คนที่เก่งในการปลุกเรียกตัวเลวอิธาน ‡ ขึ้นมา
 น่าจะสาปแช่งคตินั้นด้วย

10 ดวงดาวในยามรุ่งสางน่าจะมีมืดไป
 คตินั้นที่รอแสงสว่างอย่างตื่นเต้นไม่น่าจะได้พบแสงสว่างเลย
 คตินั้นไม่น่าจะได้พบกับแสงสว่างแห่งยามรุ่งสางเลย

11 เพราะคตินั้นไม่ได้ปิดครรภ์ของแม่ข้าไว้
 เพราะคตินั้นไม่ได้ซ่อนความทุกข์ยากไปจากสายตาข้า

12 ทำไม่ข้าถึงไม่ตายตั้งแต่เกิด
 ทำไม่ข้าถึงไม่คลอดออกมาแล้วสิ้นใจไปเลย

13 ทำไม่ตักของแม่จึงรองรับข้าไว้
 และทำไม่ถึงมีเต้านมให้ข้าดูด

14 เพราะถ้าข้าตายไปเสียตั้งแต่แรกเกิด
 ตอนนี้อยู่คงนอนเหยียดยาวอยู่และไม่ถูกรบกวน

15 ข้าคงนอนหลับอยู่และคงได้พักผ่อน
 16 อยู่ร่วมกับพวกกษัตริย์และบรรดาที่ปรึกษาแห่งแผ่นดินที่

เคยสร้างเมืองปรั๊กหักพังขึ้นใหม่สำหรับพวกเขาเอง
 17 หรืออยู่กับพวกเจ้านายในวัง
 ที่เคยมีทองคำและเงินเต็มบ้าน

18 ทำไม่ข้าถึงไม่ถูกฝังเหมือนกับเด็กที่ตายในท้อง
 หรือเป็นทารกที่ไม่เคยเห็นแสงสว่าง

19 ที่หลุมศพนั้นคนชั่วจะหยุดก่อปัญหา
 ที่นั่นผู้ที่เหนียวล้าจะได้พักผ่อน

20 ที่นั่นเหล่าเชลยจะอยู่กันอย่างสบาย
 เพราะพวกเขาจะไม่ได้ยินเสียงร้องตะโกนของผู้คุม

21 ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น
 ส่วนทาสก็เป็นอิสระจากเจ้านาย

22 ทำไม่ถึงให้แสงสว่างกับคนที่ทุกข์ทรมาน
 ทำไม่ถึงให้ชีวิตกับคนที่จมอยู่กับความขมขื่น

23 ทำไม่ไม่ยอมให้คนที่อยากตายได้ตายซะ
 พวกเขาขุดหาความตายยิ่งกว่าขุดหาทรัพย์สมบัติเสียอีก

24 พวกเขาดีใจแทบตายเมื่อเขาพบหลุมศพของตน
 พวกเขาร้องเพลงกันอย่างสนุกสนาน

25 ทำไม่ถึงให้ชีวิตกับคนที่ไม่รู้ว่าจะอยู่ไปทำไม
 คือคนที่พระเจ้าได้ปิดกั้นรอบด้าน

26 อาหารของข้าคือการถอนหายใจ
 น้ำดื่มของข้าคือเสียงร้องคร่ำครวญ

27 เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากที่สุดนั้นก็เกิดขึ้นกับข้า
 สิ่งที่ข้าหวาดผวาก็ได้ตกอยู่บนข้า

28 ข้าไม่มีความสุข ไม่มีความเจ็บปวด
 ข้าไม่ได้พักผ่อน ข้ามีแต่ความว้าวุ่นใจ”

‡ ตัวเลวอิธาน เป็นสัตว์ทะเลที่ชาวคานาอันล่าสืบทอดกันมา เมื่อสัตว์นี้ถูกรบกวน มันก็จะขึ้นมาทำร้ายมนุษย์

เอลีฟัสพูดกับโยบ

- 4 แล้วเอลีฟัส ชาวเทมานตอบว่า
 2 “ถ้าหากมีใครสักคนจะลองพูดกับท่าน
 ท่านจะรำคาญไหม
 เมื่อฟังท่านพูด ใครจะอดพูดได้
 3 ท่านเคยสั่งสอนผู้คนมากมาย
 ท่านเคยเสริมกำลังให้กับมือที่อ่อนล้า
 4 คำแนะนำของท่าน
 ทำให้คนที่ล้มลุกเข็นยืนได้อย่างมั่นคง
 ท่านทำให้เข้าที่อ่อนล้ากลับแข็งแรง
 5 แต่มาตอนนี้มันได้เกิดขึ้นกับท่าน
 ท่านก็หมดความอดทนไป
 พอมาถึงตาท่าน ท่านก็ท้อแท้
 6 ความยาเกรงที่ท่านมีต่อพระเจ้านั้น
 ไม่ได้ช่วยให้ท่านมีความเชื่อมั่นเลยหรือ
 ความดีพร้อมของท่านนั้น
 ไม่ได้ให้ความหวังอะไรกับท่านเลยหรือ
 7 ลองคิดดูสิ เคยเห็นคนบริสุทธิถูกทำลายไปไหม
 เคยเห็นคนที่ซื่อตรงพินาศไหม
 8 ที่ข้าเคยเห็นมาคนที่เฝ้าพรวนความชั่วร้าย
 และคนที่ปลุกความทุกข์ยาก
 ก็จะได้เก็บเกี่ยวสิ่งเหล่านั้น
 9 พวกเขาถูกทำลายด้วยลมหายใจของพระเจ้า
 พวกเขาพบจุดจบด้วยลมจากช่องจมูกของพระองค์
 10 เสียงคำรามของสิงห์และเสียงร้องลนของสิงโตร้าย
 จะเจียบหายไป
 และฟันของสิงห์หนุ่มจะถูกหักไป
 11 สิ่งທີ່แข็งแรงจะถูกกำจัดไป เพราะขาดเหยื่อ
 ส่วนลูกสิงห์ก็จะกระจัดกระจายไป
 12 ข้าได้รับข่าวลือ
 ข้าได้ยินแค่เสียงหนึ่ง
 13 มันมาจากฝั่งร้ายในตอนกลางคืน
 เมื่อผู้คนหลับสนิท
 14 ข้ากลัวจนตัวสั่น
 มันทำให้กระดูกทั้งสันของข้าสั่นเทิ้ม
 15 เมื่อลมมันพัดผ่านหน้าข้าไป
 ขนตามตัวข้าก็ลุกขึ้น
 16 มีสิ่งหนึ่งยืนอยู่ที่นั่น
 ข้ามองไม่ออกว่ามันคืออะไร
 รูปร่างมันอยู่ต่อหน้าต่อตาข้า
 แล้วทุกอย่างก็เจียบเขียน
 อยู่ๆข้าก็ได้ยินเสียงขึ้นว่า
 17 ‘มนุษย์จะเป็นผู้บริสุทธิต่อหน้าพระเจ้าได้หรือ
 มนุษย์จะสะอาดหมดจดต่อหน้าพระเจ้าผู้สร้างของเขาได้หรือ
 18 ดูสิ ขนาดผู้รับใช้ของพระองค์
 พระองค์ยังไม่ไว้ใจเลย
 ขนาดทูตสวรรค์ของพระองค์
 พระองค์ยังบอกว่าทำผิดเลย
 19 แล้วจะนับประสาอะไรกับเรา
 ที่อยู่ในบ้านดินเหนียวเหล่านี้
 ที่มีฐานรากตั้งอยู่บนฝุ่น
 ที่สามารถถูกบดขยี้เหมือนแมลงที่กัดกินเสื้อผ้า
 20 มนุษย์นั้นสามารถถูกบดเป็นผงฝุ่นภายในวันเดียว
 พวกเขาสามารถพินาศตลอดไปโดยไม่มีใครสังเกตเห็น
 21 เชือกผูกเดินที่ของพวกเขาก็สามารถถูกดึงออก
 แล้วพวกเขาก็พุบตายไปอย่างไม่เห็นได้สติปัญญาเลย’

- 5 ร้องเรียกสิ จะมีใครสักคนที่ตอบท่านใหม่
 ท่านจะหันไปหาทูตสวรรค์องค์ไหนให้มาช่วยหรือ
 2 คนโง่ตายเพราะความโกรธ
 คนเขลาตายเพราะความอิจฉา
 3 ข้าเคยเห็นคนโง่หลงหลักปักฐาน
 แต่ข้าพูดได้เลยว่าบ้านคนนั้นถูกสาปแช่งแล้ว
 4 ส่วนลูกๆของเขาอยู่ห่างไกลจากความปลอดภัย
 พวกเขาถูกบดขยี้ที่ประตูเมืองโดยไม่มีใครช่วยพวกเขาเลย
 5 ส่วนพืชผลของพวกเขาที่ถูกคนหิวโซเอาไปกิน แม้แต่พืชผลที่
 ล้อมรอบด้วยพวงหนามก็มีคนเอาไปกิน
 ส่วนทรัพย์สมบัติของพวกเขา พวกคนกระหายก็เฝ้ารอสูบเอา
 6 เพราะความทุกข์ลำบากไม่ได้เกิดมาจากผงฐิดิน
 ความทุกข์ยากนั้นก็ไม่ได้งอกเงยขึ้นจากผิวดิน
 7 แต่มนุษย์นั้นแหละที่คลอดความทุกข์ยากนั้นออกมา
 เหมือนลูกไฟที่ยอมแตกฟุ้งขึ้นบน
 8 ถ้าเป็นข้า ข้าจะแสวงหาพระเจ้า
 และจะยื่นคำร้องของข้าต่อพระองค์
 9 พระเจ้าทำเรื่องยิ่งใหญ่เกินกว่าที่พวกเขาจะเข้าใจได้
 กิจการอันน่ายำเกรงที่พระองค์ทำนั้นเกินกว่าที่จะนับได้
 10 พระเจ้าคือผู้ที่ให้ฝนตกลงมาบนแผ่นดินโลก
 พระองค์คือผู้ที่ให้น้ำไหลลงมาสู่ทุ่งนา
 11 พระองค์ยกผู้ที่ต่ำต้อยให้สูงขึ้น
 พระองค์ทำให้คนทุกข์ยากอยู่อย่างปลอดภัย
 12 พระองค์ขีดขวางแผนการของคนเจ้าเล่ห์
 คนพวกนั้นจึงทำการไม่สำเร็จ
 13 พระองค์จับคนฉลาดด้วยกลอุบายของเขาเอง
 แผนการของคนเหลี่ยมจัดพวกนี้จึงจบลงอย่างรวดเร็ว
 14 คนเหล่านั้นเผชิญกับความมืดมิดในยามกลางวัน
 พวกเขาต้องเดินคลำทางไปในยามเที่ยงวันราวกับเป็นเวลา
 กลางคืน
 15 แต่พระเจ้าช่วยคนยากไว้ให้พ้นจากคมดาบของคนชั่ว
 และจากเงื้อมมือของผู้มีอำนาจ
 16 คนยากไร้จึงมีความหวัง
 และความอธรรมก็ต้องหุบปากไป
 17 คนที่พระเจ้าตัดเตือนนั้นได้รับเกียรติจริงๆ
 ดังนั้นอย่าดูถูกการตีสอนจากพระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 18 เพราะพระองค์ทำให้เกิดบาดแผลและพระองค์ก็พันแผลให้
 พระองค์ทำให้บาดเจ็บและมือของพระองค์เยียวยาให้
 19 จะทุกข์ยากหกลครั้ง พระองค์ก็จะช่วยกู้ท่าน
 จะเจ็ดครั้งก็เถอะ เรื่องเลวร้ายก็จะไม่แตะต้องท่าน
 20 ในยามขาดแคลนอาหาร
 พระองค์จะไถ่ท่านให้รอดจากความตาย
 ในยามสงคราม
 พระองค์จะไถ่ท่านให้พ้นจากคมดาบ
 21 เมื่อคนใส่ร้ายท่าน พระองค์จะปกป้องท่าน
 เมื่อหายนะมาถึง ท่านจะไม่ต้องเกรงกลัว
 22 ท่านจะหัวเราะเยาะใส่ความุหายนะ และการขาดแคลนอาหาร
 ท่านจะไม่เกรงกลัวสัตว์ป่าทั้งหลาย
 23 เพราะท่านจะทำสัญญาสงบสุขกับหินผาแห่งผิวดิน
 และสัตว์ป่าก็จะอยู่กับท่านอย่างสงบสุข
 24 ท่านจะรู้ว่าเดินที่ของท่านนั้นปลอดภัย
 ท่านจะไปตรวจทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของท่าน
 แล้วจะไม่มီးอะไรหายไปสักอย่าง
 25 ท่านจะรู้ว่าท่านจะมีลูกหลานมากมาย
 เชื้อสายของท่านจะมากมายเหมือนหญ้าบนผิวดิน
 26 ท่านจะมาถึงหลุมศพเมื่อแก่ห้อม
 เหมือนกับฟ่อนข้าวมาถึงลานนวดในฤดูเก็บเกี่ยว
 27 ดูสิ พวกเราได้ไตร่ตรองเรื่องนี้แล้ว

และมันก็เป็นจริงอย่างนั้น
ฟังและเข้าใจไว้ เพื่อประโยชน์ของท่านเอง”

โยบพูดตอบเอลีฟัส

6 แล้วโยบก็ตอบว่า
2 “ข้าอยากจะได้ความทุกข์ใจของข้า
ไปซึ่งเสียเหลือเกิน
และเอาความทุกข์ยากทั้งหลายของข้านี้
ไปกองรวมกันบนตาชั่ง
3 มันคงหนักกว่าทรายในทะเล
ข้าถึงพูดโพล่งออกไปโดยไม่ทันยั้งคิด
4 เพราะพวกลูกธนูของพระองค์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ปักอยู่ในตัวข้า
และวิญญาณของข้าตีมีพิษของลูกธนูเหล่านั้น
เรื่องน่ากลัวทั้งหลายจากพระเจ้าจัดขบวนทัพเข้าต่อสู้กับข้า
5 ลาป่าจะร้องบ่นเมื่อมีเหย้ากินหรือ
วัวผู้จะร้องบ่นเมื่อมีอาหารกินหรือ
6 คนกินอาหารที่จิตซัดจะไม่ใส่เกลือหรือ
ไข่ขาวมีรสชาติหรือ
7 อาหารพวกนั้นข้าแต่จะไม่ลงหรือ
เพราะมันเหมือนของเน่าบูดสำหรับข้า
8 ข้าหวังเหลือเกินว่าจะได้ในสิ่งที่ข้าขอ
ข้าหวังเหลือเกินว่าพระเจ้าจะให้ในสิ่งที่ข้าหวังไว้
9 ข้าหวังเหลือเกินว่าพระเจ้าจะยอมบดขยี้ข้า
ข้าหวังเหลือเกินว่าพระองค์จะปล่อยมือและตัดข้าออกไป
10 แต่สิ่งที่ข้าจะปลอบใจข้าได้คือ
ถึงข้าจะดิ้นรนอยู่ในความเจ็บปวดแสนสาหัส
อย่างน้อยข้าก็ได้เปิดโปงเรื่องที่พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้ตัดสิน
ใจทรمانข้า
11 ข้ายังมีเรี่ยวแรงอะไรเหลืออยู่อีก
ที่จะรอคอยต่อไป
ข้ายังมีอนาคตอะไรเหลืออยู่อีก
ที่จะอดทนคอยต่อไป
12 ข้าแข็งแรงเหมือนหินหรือ
เนื้อหนังของข้าทำจากทองสัมฤทธิ์หรือยัง
13 อันที่จริงข้าหมดแรงที่จะช่วยเหลือตัวเองแล้ว
และหนทางที่จะสำเร็จนั้นถูกยึดไปจากข้าแล้ว
14 คนที่ไม่จงรักภักดีต่อเพื่อน
คนผู้นั้นก็ทอดทิ้งความยำเกรงต่อพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ †
15 เพื่อนๆของข้าหนีไปไม่ได้
เหมือนลำธารที่เติบวักมีน้ำล้นแต่ยวก็แห้งขอด
16 เหมือนลำธารที่ตัดคอกเมื่อหน้าแข็งละลาย
และไหลเชี่ยวตอนหิมะละลาย
17 แต่พอหน้าแล้งพวกมันก็หายไป
เมื่อร้อนพวกมันก็เหือดแห้งไป
18 ขบวนพ่อค้าเลี้ยวออกจากทางของพวกเขา
เพื่อไปหาน้ำในดินแดนรกร้างและพินาศไป
19 ขบวนพ่อค้าจากตำบลเทมามองหาน้ำ
พวกนักเดินทางจากเมืองเชมาหวังจะเจอน้ำ
20 พวกเขาต่างผิืดหวังเพราะเชื่อมั่นว่าจะเจอน้ำ
แต่พอไปถึงที่นั่นต่างก็อดคอก
21 ตอนนั้นพวกท่านเป็นเหมือนสายน้ำเหล่านั้นสำหรับข้า
เมื่อพวกท่านเห็นความทุกข์ยากของข้า พวกท่านก็พากัน
หวาดกลัว
22 ข้าเคยขอของขวัญจากท่านหรือ
หรือเคยขอให้ท่านใช้ความร่ำรวยตัดสินบนเพื่อช่วยเหลือข้า
หรือ

† คนที่ไม่ ... พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพื่อนควรจะจงรักภักดีกับเจ้าในยามทุกข์ แม้เจ้าจะหันเหไปจากพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์”

23 ข้าเคยบอกท่านหรือว่า
‘ช่วยให้ข้ารอดพ้นจากเงื้อมมือของศัตรู’
หรือ ‘ช่วยให้ข้าให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกที่กดขี่ข่มเหงข้า’
24 สอนข้าสิ แล้วข้าจะเงี้ยว
และช่วยให้ข้าเข้าใจด้วยว่าข้าทำผิดตรงไหน
25 คำพูดที่ตรงไปตรงมาอาจทำให้คนสะดุ้งได้
แต่คำติเตียนของพวกท่านนี้ ดีเถียนเรื่องอะไรก็ไม่รู้
26 ท่านคิดว่าคำพูดของท่านนั้นน่าเชื่อถือมากจนหรือ
แต่คำพูดของคนสิ้นหวังเป็นแค่ลมอย่างนั้นหรือ
27 พวกท่านคงกล้าจับสลากเพื่อให้ได้เด็กกำพร้ากัน
และประมูลขายเพื่อนของตน
28 แต่ตอนนี้ช่วยมองดูข้าหน่อย
ข้าจะไม่พูดโกหกต่อหน้าท่าน
29 เอาใหม่อย่าทำผิดกับข้าอย่างนี้
คิดใหม่ และให้รู้ว่าข้าบริสุทธิ์
30 ลินของข้าพูดอะไรผิดไปหรือ
หรือว่าปากของข้าไม่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรจริงอะไรไม่
จริง
7 มนุษย์ต่างก็ต้องทำงานหนักในโลกนี้ไม่ใช่หรือ
และชีวิตของเขาเหมือนชีวิตลูกจ้างรายวันไม่ใช่หรือ
2 พวกเขาต่างรอคอยเวลาเย็นเหมือนกับทาส
เขารอคอยค่าจ้างเหมือนกับลูกจ้างรายวัน
3 ในท่านองเดียวกัน
ส่วนแบ่งของข้าคือเดือนแห่งความว่างเปล่าทั้งหลาย
ส่วนที่ข้าได้รับนั้นคือคำคืนอันทุกข์ระทมทั้งหลาย
4 เมื่อข้านอนลง ข้าพูดว่า
‘เมื่อไหร่จะถึงเวลาลุกขึ้น’
แต่คืนก็ยิ่งยืดยาวออกไปอีก
ข้าพเจ้าพลิกตัวไปมาจนถึงเช้า
5 ร่างกายข้าห่อหุ้มไปด้วยตัวหนอนและดิน
ผิวหนังของข้าแห้งแข็ง แล้วก็แตกเป็นหนองอีก
6 วันเวลาของข้าผ่านไปรวดเร็วยิ่งกว่ากระสวยทอผ้า
และถึงจุดจบอย่างสิ้นหวัง
7 ข้าแต่พระเจ้า อย่าลืมนะว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นแค่ลมหายใจ
ดวงตาข้าพเจ้าจะไม่มีโอกาสเห็นสิ่งดีงามอีกต่อไป
8 ดวงตาของพระองค์ที่มองเห็นข้าพเจ้าตอนนี้
ก็จะไม่ได้เห็นข้าพเจ้าอีกต่อไป
พระองค์จะมองหาข้าพเจ้า
แต่ข้าพเจ้าจะไม่อยู่แล้ว
9 คนที่ร่วงลงสู่หลุมศพจะไม่ได้ลุกขึ้นมาอีก
เขาเป็นเหมือนกับเมฆที่กระจัดกระจาย และสูญหายไป
10 เขาจะไม่ไต่กลับไปยังบ้านเรือนของเขาอีก
และบ้านเรือนของเขาก็ไม่รู้จักเขาแล้ว
11 ดังนั้นข้าพเจ้าจะไม่ยังปากข้าพเจ้าไว้
ข้าพเจ้าจะพูดถึงความทุกข์ทรمانในวิญญาณข้า
ข้าพเจ้าจะบ่นเรื่องความขมขื่นในใจข้า
12 ข้าพเจ้าเป็นทะเลหรือเป็นมังกรทะเล †† อย่างนั้นหรือ
พระองค์ถึงต้องตั้งยามเฝ้าดูข้าพเจ้าไว้
13 เมื่อข้าพเจ้าพูดว่า
‘เตียงนอนของข้าพเจ้าจะทำให้ข้าพเจ้าสบาย
ที่นอนของข้าพเจ้าจะช่วยทำให้เรื่องที่ข้าพเจ้ารำบ่นนั้นเบา
บางลง’
14 แต่แล้วพระองค์ก็ใช้ความฝันทำให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว
และใช้นิมิตทำให้ข้าพเจ้าตกใจกลัว
15 ดังนั้นข้าพเจ้าอยากจะถูกรัดคอและตายไป

†† ทะเลหรือเป็นมังกรทะเล ในภาษาเดิมคือ “แยม” หรือ “แทนนิน” เป็นชื่อของเทพเจ้าสององค์ ในเทพนิยายของชาวคานาอัน ซึ่งมีชื่อเสียงที่สุดเกี่ยวกับพลังอำนาจและสามารถทำลายชีวิตด้วยการก่อความวุ่นวาย

มากกว่าที่จะมีชีวิตอยู่อย่างนี้
 16 ข้าพเจ้าเบื่อชีวิต
 ข้าพเจ้าไม่ต้องการอยู่นาน
 อย่างกับข้าพเจ้าเลย
 เพราะวันเวลาของข้าพเจ้านั้นสั้นแค่ลมหายใจอยู่แล้ว
 17 มนุษย์เป็นอะไรหรือ
 พระองค์ถึงให้ความสำคัญและสนใจมันมากขนาดนี้
 18 ทำไมพระองค์ต้องมาตรวจตราพวกเราทุกเช้า
 และทดสอบพวกเราตลอดเวลา
 19 ทำไมพระองค์ไม่หันหน้าไปทางอื่นบ้าง
 พระองค์จะไม่ยอมปล่อยให้ข้าพเจ้านานพอที่ข้าพเจ้าจะกลืนน้ำ-
 ลายได้เลยหรือ
 20 พระองค์ผู้เฝ้าจับผิดมนุษย์
 ถ้าข้าพเจ้าได้ทำบาป ข้าพเจ้าทำให้พระองค์เดือดร้อนตรงไหน
 หรือ
 ทำไมพระองค์ถึงจับข้าพเจ้าเป็นเป้าของพระองค์
 ทำไมพระองค์ถึงมองว่าข้าพเจ้าเป็นภาระให้กับพระองค์
 21 ทำไมพระองค์ไม่ยกโทษให้กับความผิดบาปของข้าพเจ้า
 และมองข้ามความผิดบาปของข้าพเจ้าไปเสีย
 เพราะตอนนี้ข้าพเจ้ากำลังจะนอนลงในดิน
 พระองค์จะตามหาข้าพเจ้าแต่ข้าพเจ้าจะไม่อยู่แล้ว”

บิลัดพูดกับโยบ

8 จากนั้นบิลัด คนซุฮาร์ ก็ตอบโยบว่า
 2 “ท่านจะพูดแบบนี้ไปอีกนานแค่ไหน
 คำพูดของท่านจะเป็นเหมือนลมพายุ
 ไปอีกนานแค่ไหน
 3 พระเจ้าบิดเบือนความยุติธรรมหรือ
 หรือว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพบิดเบือนความถูกต้องหรือ
 4 พระองค์มอมลูกๆของท่านให้รับโทษ
 เพราะพวกเขาทำบาปต่อพระองค์
 5 ถ้าท่านจะแสวงหาพระองค์
 และร้องขอความเมตตาจากพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพ
 6 ถ้าท่านเป็นคนบริสุทธิ์และซื่อตรง
 แน่نون พระองค์จะลุกขึ้นมาเพื่อช่วยท่าน
 พระองค์จะคืนครอบครัวให้ท่านเป็นรางวัล
 7 จุดเริ่มต้นของท่านอาจจะเล็กน้อย
 แต่อนาคตของท่านจะใหญ่โตมโหฬาร
 8 ท่านลองถามคนรุ่นก่อนดู
 และพิจารณาถึงสิ่งที่บรรพบุรุษของพวกเราได้ค้นพบ
 9 เพราะพวกเราเพิ่งมาอยู่บนโลกนี้และไม่รู้อะไรเลย
 เพราะวันเวลาของเราเป็นแค่เงา
 10 พวกบรรพบุรุษเหล่านั้นสามารถสอนท่านไม่ใช่หรือ
 พวกเขาสามารถบอกอะไรบางอย่างกับท่านไม่ใช่หรือ
 พวกเขาสามารถบอกสิ่งที่เขาเข้าใจให้กับท่านไม่ใช่หรือ
 11 ดินนกจะเติบโตในที่ที่ไม่มีปลุกตมได้หรือ
 ดินอ้อจะเจริญงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ
 12 ขนาดตอนที่ต้นไม้เหล่านั้นยังเขียวสดอยู่และยังไม่มีใครมาตัด
 มันก็ยังสามารถเหี่ยวเฉาเร็วกว่าต้นไม้ประเภทอื่นได้
 13 ทางทั้งหลายของคนทีหลงลืมพระเจ้าจะเป็นอย่างนั้นแหละ
 เพราะความหวังของคนที่ไม่นับถือพระเจ้าจะถูกทำลายไป
 14 สิ่งที่เขามั่นใจในหน้าตากระจุยเหมือนเส้นด้ายบาง
 สิ่งที่เขาไว้วางใจในหนักี่เปราะบางดุจโยแมงมุม
 15 ถ้ามีใครฟังโยบนั้น เขาก็จะลืมน
 ถ้าเขาไปจับฉวยมัน มันก็ไม่ช่วยให้เขาลุกขึ้นมาได้
 16 คนชั่วอาจจะจะเป็นเหมือนพืชที่อุดมด้วยน้ำ ที่งอกอยู่ต่อหน้า
 ดวงอาทิตย์
 และแตกหน่อแพร่กระจายไปทั่วสวน

17 รากของพวกเขาอาจจะเลื้อยพันรอบๆกองหิน
 และหยั่งลงไปในซอกหิน
 18 แต่ถ้าพืชนั้นถูกทำลายไปจากที่ของมัน
 ที่นั่นก็จะปฏิเสธมันว่า ‘ข้าไม่เคยเห็นเจ้ามาก่อน’
 19 ความสุขของมันก็แค่นั้นแหละ
 แล้วเดี๋ยวก็จะมีพืชอื่นงอกขึ้นมาแทนที่
 20 ดูลี พระเจ้าไม่เคยละทิ้งคนดีพร้อม
 พระองค์ไม่เคยพองคนชั่วไว้
 21 พระองค์จะทำให้ปากของท่านเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ
 และจะทำให้ริมฝีปากท่านร้องเพลงอย่างมีความสุข
 22 ส่วนคนที่เกลียดชังท่านก็จะอับอายขายหน้า
 และเต็นท์ของคนชั่วก็จะมีอีกต่อไป”

โยบตอบบิลัด

9 แล้วโยบก็กล่าวตอบว่า
 2 “ข้ารู้แน่ว่า
 ไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะชนะคดีต่อพระเจ้าได้หรอก
 3 ถ้าหากเขาต้องการเอาพระองค์ขึ้นศาล
 พระองค์จะย้อนกลับมาค้ำเขาเป็นพยานเรื่อง
 คนนั้นก็ไม่สามารถตอบพระองค์ได้แม้แต่เรื่องเดียว
 4 พระเจ้าฉลาดล้ำเลิศและเปี่ยมด้วยพลังอำนาจ
 มีผู้ใดบ้างที่ฟ้องร้องพระองค์แล้วชนะ
 5 พระองค์ย้ายพวกภูเขาสู่ทะเลและภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีรู้ตัว
 พระองค์คิดว่าภูเขาลงได้เมื่อพระองค์โกรธเกรี้ยว
 6 พระองค์เขย่าโลกให้เคลื่อนไปจากที่ของมัน
 ทำให้พวกเสาหลักทั้งหลายของมันต้องสั่นไหว
 7 พระองค์สามารถสังดวงอาทิตย์ไม่ให้ขึ้นและมันก็เป็นอย่างนั้น
 พระองค์สามารถขังหมู่ดาวไม่ให้ออกมา
 8 พระองค์ได้กางแผ่นฟ้าออก
 และสามารถเดินอยู่บนคลื่นในทะเล
 9 พระองค์ได้สร้างหมู่ดาวหมี
 หมู่ดาวไถ ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้
 10 พระองค์ทำการยิ่งใหญ่มากมายเกินกว่าที่เราจะเข้าใจได้
 พระองค์กระทำการอันน่าทึ่งมากมายเกินกว่าจะนับได้
 11 ถ้าพระเจ้าผ่านหน้าข้าไป ข้าพเจ้าก็ไม่อาจมองเห็นพระองค์
 ถ้าพระองค์เคลื่อนผ่านข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไม่อาจสังเกตเห็น
 12 ถ้าพระองค์หยิบอะไรไป ใครจะไปห้ามพระองค์ได้
 ใครจะกล้าไปถามพระองค์ว่า ‘พระองค์กำลังทำอะไรอยู่นั้น’
 13 พระเจ้าไม่ยั้งความโกรธของพระองค์
 แม้แต่พวกลูกสมุนของราหับ † ยังต้องมาราบอยู่แทบเท้า
 พระองค์
 14 แล้วอย่างนั้นข้าจะตอบพระองค์ได้ยังไง
 ข้าจะเลือกคำพูดอะไรไปโต้แย้งกับพระองค์ได้
 15 ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก แต่ข้าก็สามารถตอบพระองค์ได้
 ข้าได้แต่ขอความเมตตาจากคุณกรณีนี้นี่
 16 ถึงแม้ข้าจะเชิญพระองค์มาที่ศาลและพระองค์ก็มา
 ข้าก็ยังไม่เชื่อว่าพระองค์จะฟังเรื่องของข้า
 17 พระองค์คงจะบดขยี้ข้าด้วยพายุ
 และทำให้ข้ามีบาดแผลเพิ่มทวีขึ้น ทั้งๆที่ข้าไม่ได้ทำอะไรผิด
 18 พระองค์คงจะไม่ยอมให้ข้าหยุดพักให้หายเหนื่อย
 แต่คงจะไล่ความขมขื่นให้ข้าจนอึด
 19 ถ้าพูดถึงอำนาจ แน่نونพระองค์ย่อมเป็นผู้แข็งแกร่งกว่า
 ถ้าพูดถึงความยุติธรรม ใครจะไปบังคับให้พระองค์มาขึ้นศาล
 ได้
 20 ข้าเป็นฝ่ายถูก แต่ปากข้าคงทำให้ข้าดูเหมือนเป็นฝ่ายผิด

† ราหับ นางเป็นสัตว์ประหลาดในทะเลในเทพนิยายของชาวคานาอัน ที่เชื่อว่าก่อความอลหม่านสับสนุ่นวาย นางราหับเป็นสัญลักษณ์ของพวกศัตรูของพระเจ้าหรือสิ่งชั่วร้าย

ข้าไม่มีที่ติ แต่พระองค์คงทำให้ข้าดูเหมือนเป็นคนขี้โกง
 21 ข้าเป็นคนที่ไม่มีความผิด แต่ข้าไม่สนใจแล้วว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตข้า
 ข้าเบื่อชีวิตของข้าเต็มทีแล้ว
 22 ข้าไม่เห็นมีอะไรแตกต่างกันเลย
 ข้าว่า 'พระเจ้าทำลายทั้งคนถูกและคนผิด'
 23 ยิ่งกว่านั้นเมื่อภัยพิบัตินำความตายมาให้อย่างกระทันหัน
 พระองค์ยังหวเราะเยาะกับความทุกข์ทรมานที่พวกผู้บริสุทธิ์
 ต้องเจอ
 24 ในขณะที่แผ่นดินถูกยกไปอยู่ในกำมือของคนชั่ว
 และพระองค์ได้ปิดตาของผู้พิพากษาไม่ให้เห็นความจริง
 ถ้าไม่ใช่พระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ แล้วใครทำละ
 25 วันเวลาของข้าผ่านไปเร็วกว่านกวิ่งส่งข่าว
 มันทิ้งหนินไป โดยไม่เห็นสิ่งดี ๆ อะไรเลย
 26 มันผ่านไปรวดเร็วราวกับเรือที่ท่าจากต้นอ้อ
 เหมือนนกอินทรีที่โฉบลงมาเอาเหยื่อ
 27 ถึงข้าจะพูดว่า 'ข้าจะลืมน้ำที่ดื่มของข้า
 จะถอดหน้าเศร้าทิ้งไปและป็นสีหน้าให้มีความสุข'
 28 แต่ข้าก็ยังกลัวความเจ็บปวดทั้งหมดของข้าอยู่ดี
 เพราะข้ารู้ว่าพระองค์จะไม่ยอมถือว่าข้าเป็นฝ่ายถูก
 29 ถึงยังงั้นข้าก็ยังคงถูกตัดสินว่าผิด
 แล้วข้าจะดิ้นรนสู้คดีไปให้เหนื่อยเปล่าทำไมกัน
 30 ถึงข้าจะล้างตัวเองด้วยหิมะ
 และขัดถูเนื้อตัวให้สะอาดด้วยสบู่
 31 พระเจ้าก็ยังคงหย่อนตัวข้าลงไปในหลุมโคลนอยู่ดี
 จนแม้แต่เสื้อผ้าของข้ายังขยะแซยงตัวข้า
 32 พระเจ้าไม่ใช่মনุษย์อย่างข้าที่ข้าจะไปโต้ตอบกับพระองค์ได้
 ที่จะไปขึ้นศาลด้วยกันได้
 33 แล้วไม่มีใครจะสามารถมาเป็นคนกลางระหว่างเราได้ที่
 ที่จะมาสั่งให้เราทั้งสองยอมรับการตัดสินของเขา †
 34 และมาเอาไม้เรียวของพระองค์ไปจากตัวข้า
 เพื่อข้าจะได้ไม่ต้องกลัวฤทธิ์อำนาจอันน่าสะพรึงกลัวของพระ-
 องค์อีกต่อไป
 35 แล้วเมื่อนั้นข้าจะพูดและจะไม่กลัวพระองค์
 แล้วข้าจะได้เป็นตัวของตัวเองซะที ††

10

“ข้าเบื่อชีวิตของข้า
 ดังนั้นข้าจะบ่นอย่างไม่ยั้ง
 ข้าจะพูด เพราะจิตวิญญาณข้าขมขื่น
 2 ข้าจะพูดกับพระเจ้าว่า 'อย่าเพิ่งตัดสินว่าข้าพเจ้าผิด
 ช่วยบอกหน่อยว่าพระองค์มีข้อกล่าวหาอะไรกับข้าพเจ้าบ้าง
 3 พระองค์ชอบหรือที่จักกดขี่และทอดทิ้ง
 ผลงานที่พระองค์ทุ่มเทสร้างขึ้นมา
 ในขณะที่พระองค์อวยพรแผนการทั้งหลายของคนชั่วหรือ
 4 พระองค์มีตาอย่างกับตามนุษย์หรือ
 พระองค์มองแคบๆเหมือนกับที่มนุษย์มองหรือ
 5 วันคืนของพระองค์เหมือนกับวันคืนของคนหรือ
 เดือนปีของพระองค์สั้นเหมือนกับเดือนปีของมนุษย์หรือ
 6 ที่พระองค์จะต้องรับมาค้นหา
 ความชั่วช้าและความผิดบาปของข้าพเจ้า
 7 พระองค์รู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไร
 แต่ไม่มีใครสามารถช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นไปจากเงื้อมมือของ
 พระองค์ได้อยู่ดี
 8 มือของพระองค์ปั้นและสร้างข้าพเจ้าขึ้นมา
 แต่ตอนนี้พระองค์กลับหันมาทำลายข้าพเจ้า
 9 ขอย้ำลืมน้ำว่าพระองค์ปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาเหมือนปั้นดินเหนียว

† มาสั่งให้เราทั้งสองยอมรับการตัดสินของเขา หรือแปลตรงๆได้ว่า “มาวางมือของเขากับเราทั้งสอง” †† แล้วข้าจะได้เป็นตัวของตัวเองซะที หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพราะข้ารู้ว่าข้าไม่ผิดอย่างที่คนอื่นว่า”

แต่ตอนนี้ พระองค์จะทำให้ข้าพเจ้ากลับไปเป็นผงคลีดินอีก
 อย่างนั้นหรือ
 10 พระองค์เทข้าพเจ้าออกมาราวกับนม
 และทำให้ข้าพเจ้าแข็งตัวราวกับเนยแข็ง ไม่ใช่หรือ
 11 พระองค์ห่อหุ้มข้าพเจ้าไว้ด้วยหนังและเนื้อ
 พระองค์สานทอข้าพเจ้าไว้ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น
 12 พระองค์ให้ชีวิตและความรักกับข้าพเจ้า
 และการเอาใจใส่ดูแลของพระองค์ได้ปกป้องจิตวิญญาณของ
 ข้าพเจ้าไว้
 13 แต่พระองค์มีแผนการเหล่านี้แอบแฝงอยู่ในใจ
 ข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือความตั้งใจของพระองค์
 14 คือถ้าข้าพเจ้าทำบาป พระองค์จะจับตาดูข้าพเจ้า
 และจะไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าพ้นผิดจากความผิดบาปของข้าพ-
 เจ้า
 15 ถ้าข้าพเจ้าผิด วิบัติก็จะเกิดกับข้าพเจ้า
 ถึงข้าพเจ้าถูก ข้าพเจ้าก็ไม่สามารถเซ็ดหน้าขึ้นมาได้
 เพราะข้าพเจ้าจะเต็มมือไปด้วยความอับอายและความทุกข์ยาก
 16 ถ้าข้าพเจ้ายกตัวเองขึ้น
 พระองค์ก็จะไล่ล่าข้าพเจ้าอย่างสิงโต
 และแผลงฤทธิ์อันอัศจรรย์ของพระองค์ใส่ข้าพเจ้าอีก
 17 พระองค์จะหาพยานมาเพิ่มเพื่อปรักปรำข้าพเจ้าใหม่
 และเพิ่มความโกรธเคืองใส่ข้าพเจ้า
 พระองค์ส่งกองทัพชุดใหม่มาสู้กับข้าพเจ้า
 18 ทำไมพระองค์จึงนำข้าพเจ้าออกมาจากท้องแม่
 ข้าพเจ้าน่าจะตายไปก่อนที่จะมีสายตาใครได้เห็น
 19 ข้าพเจ้าน่าจะเป็นเหมือนกับคนที่ไม่เคยมีชีวิต
 คือถูกนำจากท้องแม่ตรงไปสูหลุมฝังศพ
 20 ข้าพเจ้ามีเวลาเหลืออยู่ไม่กี่วัน ไม่ใช่หรือ
 อย่ายามุ่งกับข้าพเจ้าได้ไหม หันไปจากข้าพเจ้าหน่อยเพื่อข้าพ-
 เจ้าจะได้มีความสุขสักนิด
 21 ก่อนที่ข้าพเจ้าจะจากไปและไม่กลับมาอีก
 จะไปสู่ดินแดนแห่งความมืดและเงาแห่งความตาย
 22 ไปสู่ดินแดนแห่งความมืดทึบ
 และเงาแห่งความตาย ดินแดนแห่งความยุ่งเหยิงไร้ระเบียบ
 ที่ความสว่างของมันเป็นเหมือนความมืด”

โศฟาร์พูดกับโยบ

11 แล้วโศฟาร์ชาวนาอามาทตอบโยบว่า
 2 “คำพูดที่มากมายขนาดนี้จะปล่อยให้ไม่มีคำตอบหรือ
 คนนี้ที่พูดมากจะต้องเป็นฝ่ายถูกอย่างนั้นหรือ
 3 ท่านคิดว่าคำบ่นพึมพำอันไร้สาระของท่าน
 จะทำให้คนอื่นเจียบบังไปอย่างนั้นหรือ
 เมื่อท่านพูดเยาะเย้ยมากขนาดนี้
 จะไม่มีใครมาทำให้ท่านเสียหน้าเลยหรือ
 4 ท่านพูดว่า ‘คำสอนของข้ามันถูกต้อง’
 และพูดว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้านั้นสะอาดบริสุทธิ์ในสายตา
 ของพระองค์’
 5 แต่ข้าอยากให้พระเจ้าพูดเหลือเกิน
 คือเปิดริมฝีปากของพระองค์พูดกับท่าน
 6 และข้าอยากจะให้พระองค์
 เปิดเผยความลับแห่งสติปัญญาให้กับท่าน
 เพราะสติปัญญาที่มนุษย์มีอีกแง่มุมหนึ่งที่ท่านคิดไม่ถึง
 แล้วท่านจะได้รู้ว่าพระเจ้าได้ลงโทษท่านน้อยกว่าที่ท่านสม-
 ควรจะได้รับเสียอีก
 7 ท่านสามารถค้นพบสติปัญญาอันลึกกลับของพระเจ้าได้หรือ
 ท่านสามารถค้นพบขอบเขตแห่งความรู้ของพระองค์ผู้ทรง
 ฤทธิได้หรือ
 8 มันสูงยิ่งกว่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะไปทำอะไรได้

มันลึกยิ่งกว่าแดนคนตาย ท่านจะไปรู้อะไรได้
 9 สติปัญญาของพระเจ้านั้น
 10 วัดได้ยาวไกลกว่าผืนโลกและกว้างยิ่งกว่าทะเล
 11 ถ้าพระองค์ผ่านมฆและคุมซึ่งใครไว้
 และเรียกตัวผู้หนีขึ้นตัดสินความ ใครจะไปห้ามพระองค์ได้
 12 เพราะพระองค์รู้ว่าใครทำตัวไร้ค่า
 แล้วเมื่อพระองค์เห็นความชั่วร้าย พระองค์จะมองข้ามมันไป
 หรือ
 13 คนสมองกลางจะมีสติปัญญาได้
 ก็ต่อเมื่อลาป่าเกิดลุกออกมาเป็นคน
 14 ถ้าท่านมอบจิตใจของท่านให้กับพระเจ้า
 และยื่นมือของท่านไปยังพระองค์
 15 ถ้าท่านเอาความชั่วร้ายในมือของท่านทิ้งไป
 และไม่ยอมให้ความผิดบาปอาศัยอยู่ในพวกเต็นท์ของท่าน
 16 เมื่อนั้น ท่านจะเชิดหน้าขึ้นได้แน่นอนไม่มีที่ติ
 ท่านจะมั่นคงและไม่หวั่นกลัวต่อสิ่งใด
 17 เพราะท่านจะลืมนความทุกข์ยากของท่าน
 เหมือนสายน้ำที่ไหลผ่านไปแล้ว
 18 ชีวิตของท่านจะส่องสว่างสดใสยิ่งกว่ายามเที่ยงวัน
 แม้แต่ความมืดในชีวิตของท่านก็จะเป็นเหมือนแสงสว่างใน
 ยามเช้า
 19 ท่านจะรู้สึกปลอดภัย เพราะมีความหวัง
 ท่านจะได้รับการป้องกันอย่างแน่นหนา และนอนพักอย่าง
 ปลอดภัย
 20 เมื่อท่านนอนลง จะไม่มีใครทำให้ท่านกลัว
 ผู้คนมากมายจะมาร้องขอความช่วยเหลือจากท่าน
 21 แต่ดวงตาของคนชั่วร้ายจะมีดมัวไป
 มันหาทางหนีไม่เจอ
 ความหวังของมันก็คือความตายนั่นเอง”

โยบตอบเพื่อน ๆ

12 แล้วโยบก็กล่าวตอบว่า
 2 “ไม่ต้องสงสัยเลย
 พวกท่านเป็นคนฉลาดที่สุดสุดท้าย
 เมื่อพวกท่านตาย
 โลกนี้ก็ใหม่หลงเหลือความฉลาดไว้อีกแล้ว
 3 แต่ข้าก็มีความเข้าใจเหมือนนั้น ไม่ได้ด้อยไปกว่าท่านหรอก
 ใครบ้างจะไม่รู้เรื่องพวกนี้ที่ท่านพูด
 4 แต่ตอนนั้นข้าได้กลายเป็นตัวตลกให้เพื่อนๆ หัวเราะเยาะ
 แต่ก่อนข้าเคยอธิษฐานต่อพระเจ้าและพระเจ้าก็ตอบข้าด้วย
 ข้าเป็นคนมีคุณธรรมและไม่มีที่ติ แต่เดี๋ยวนี้กลายเป็นตัวตลก
 ไปแล้ว
 5 คนที่อยู่สบายๆพูดว่า ‘คนนี้เคราะห์ร้ายอยู่แล้ว ข้าเต็มลงไป
 เลย’
 พวกนี้พูดว่า ‘คนนั้นโชเซออยู่แล้วผลึกให้มันล้มไปเลย’
 6 แต่เต็นท์ของโจรอยู่อย่างสงบสุข
 และคนที่ยิวเยาพระเจ้าก็อยู่อย่างปลอดภัย
 ทั้งๆที่ชีวิตของพวกมันอยู่ในกำมือพระเจ้าอยู่แล้ว
 7 แต่พวกท่านพูดว่า
 8 ‘ไปปรึกษาพวกสัตว์ดุสิ แล้วมันจะสอนท่าน
 ไปปรึกษาพวกนกในอากาศดุสิ แล้วมันจะบอกท่าน
 หรือ ไปปรึกษากับแผ่นดินโลกดุสิ แล้วมันจะเล่าให้ท่านฟัง’
 9 ในบรรดาสัตว์เหล่านี้ มีสิ่งไหนบ้างที่รู้ว่า
 10 ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นฝีมือของพระยาห์เวห์เอง
 11 ชีวิตของสิ่งมีชีวิตทั้งปวงและลมหายใจของมนุษย์ทุกคน
 อยู่ในมือของพระองค์
 12 หูทดสอบคำพูด

เหมือนที่ปากแยกแยะรสชาติอาหารไม่ใช่หรือ
 13 สติปัญญาย่อมอยู่กับผู้สูงวัย
 และความเข้าใจก็มากับชีวิตที่ยืนยาวไม่ใช่หรือ
 14 ข้าว่าสติปัญญาและฤทธิ์อำนาจเป็นของพระเจ้า
 คำปรึกษาและความเข้าใจเป็นของพระองค์
 15 ถ้าพระองค์หรืออะไรอง จะไม่มีใครสร้างมันขึ้นมาใหม่ได้อีก
 ถ้าพระองค์ซึ่งใครไว้ จะไม่มีใครปล่อยคนหนีออกมาได้
 16 ถ้าพระองค์หยุดยั้งน้ำฝนไว้ แผ่นดินก็จะเหือดแห้งไป
 ถ้าพระองค์ส่งน้ำฝนลงมา มันจะท่วมท้นแผ่นดิน
 17 ถ้าพลังและสติปัญญาเป็นของพระองค์
 18 ทั้งคนที่ถูกหลอกและคนที่หลอกลงล้วนอยู่ใต้อำนาจของ
 พระองค์
 19 พระองค์เปลื้องผ้าพวกที่ปรึกษาของแผ่นดิน แล้วนำพวกเขา
 ออกไปแต่ตัวล่อนจ้อน
 พระองค์ทำให้พวกผู้พิพากษากลายเป็นคนโง่
 20 พระองค์ปลดสายสะพายของเหล่ากษัตริย์ออก
 แล้วให้พวกกษัตริย์นั้นใส่แค่ผ้าคาดเอว
 21 พระองค์เปลื้องผ้าพวกนักบวช แล้วนำพวกเขาออกไปตัว
 ล่อนจ้อน
 พระองค์โค่นอำนาจของผู้ที่ปกครองมาช้านาน
 22 พระองค์ปิดปากของพวกที่ปรึกษาที่ได้รับความไว้วางใจ
 พระองค์แย่งความเข้าใจไปจากพวกผู้นำอาวุโส
 23 พระองค์เทการเย้ยหยันลงบนพวกเจ้านาย
 และปลดดาบคาดเอวของนักรบที่แข็งแกร่ง
 24 พระองค์เปิดเผยพวกเรื่องลับที่แอบซ่อนอยู่ในความมืด
 และนำความมืดมาสู่แสงสว่าง
 25 พระองค์ทำให้ชนชาติต่างๆยิ่งใหญ่
 แต่ต่อมาก็ทำลายมันลง
 พระองค์ขยายอาณาเขตของชนชาติต่างๆ
 แต่ต่อมาก็นำพวกเขาออกไปเป็นเชลย
 26 พระองค์ริบเอาความรู้ของพวกผู้นำประชาชนบนแผ่นดินโลก
 แล้วทำให้พวกเขาเดินพลัดหลงเข้าไปในดินแดนอันรกร้างที่
 ไม่มีถนนหนทาง
 27 ผู้นำเหล่านั้นเดินคลำทางในความมืดมืดที่ไร้แสงสว่าง
 พระองค์ทำให้พวกเขาเดินโซเซอย่างกับคนเมา
13 “ดูสิ ตาของข้าได้เห็นเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว
 หูของข้าได้ยินและเข้าใจมันแล้ว
 2 ท่านรู้อะไรข้าก็รู้ด้วย
 ข้าไม่ได้ด้อยไปกว่าท่านหรอก
 3 แต่ข้าอยากจะพูดกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
 และอยากจะทำคู่หูกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
 4 แต่พวกท่านใช้คำโกหกทั้งหลายมาเป็นยาทาข้าพเจ้า
 พวกท่านทั้งหมดเป็นหมอกที่ห่วยแตก
 5 พวกท่านน่าจะนั่งเจียบชะ
 นั่นจะเป็นทางเลือกที่ฉลาดที่สุดสำหรับท่าน
 6 ตอนนีให้ฟังคำโต้แย้งของข้า
 ให้ฟังคดีของข้า
 7 พวกท่านจะพูดโกหกเพื่อพระเจ้าหรือ
 หรือพูดหลอกลวงเพื่อพระองค์หรือ
 8 พวกท่านจะลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ
 พวกท่านจะสู้คดีเพื่อพระเจ้าหรือ
 9 เมื่อถึงคราวที่พระองค์ตรวจสอบพวกท่าน
 พวกท่านคิดว่าจะออกมาดีหรือ
 หรือพวกท่านคิดว่าจะหลอกพระองค์ได้
 เหมือนกับที่มนุษย์คนหนึ่งสามารถหลอกอีกคนหนึ่งได้
 10 พระองค์จะฟ้องร้องพวกท่านแน่
 ถ้าพวกท่านแอบลำเอียง

11 เมื่อความโอา้ดำตระการตาของพระองค์ปรากฏ ท่านจะไม่หวาดหวั่นหรือ
 ความน่าเกรงขามของพระองค์ไม่ทำให้ท่านสะทกสะท้านหรือ
 12 คำคมและพวงสุภาภิตของพวกท่านไร้ค่าอย่างซีดำ
 คำแก้ต่างของพวกท่านเปราะบางอย่างหม้อดิน
 13 เจียบชะ แล้วปล่อยให้ข้าพุด
 อะไรจะเกิดขึ้นกับข้าก็ให้มันเกิดเถอะ
 14 ข้าจะยอมกตเหนือตัวเอง
 ยอมเสี่ยงชีวิต
 15 พระองค์อาจจะฆ่าข้า แต่ข้าไม่มีอะไรจะสูญเสียดีกแล้ว
 ข้าจะต้องพุดแก้ตัวของข้าต่อหน้าพระองค์
 16 ความกล้าของข้านี้อาจจะเป็นความรอดของข้า
 เพราะคนชั่วจะไม่กล้ามายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์หรือ
 17 ให้ฟังถ้อยคำของข้าให้ตี
 ให้คำพุดของข้าอยู่ในหูของท่าน
 18 ข้าได้เตรียมคดีของข้าพร้อมแล้ว
 ข้ารู้ว่าข้าเป็นฝ่ายถูก
 19 มีใครเล่าสามารถพิสูจน์ว่าข้าผิด
 ถ้ามี ข้าจะหุบปากและตายไป
 20 ข้าแต่พระเจ้า ขอช่วยทำสองสิ่งนี้ให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องซ่อนตัวไปจากหน้าของพระองค์
 21 คือช่วยเอามือของพระองค์ออกจากข้าพเจ้าหน่อย
 และขออย่าให้ความหนักกลัวของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าหวาด-
 หวั่น
 22 แล้วเบิกตัวข้าพเจ้ามาเถิด แล้วข้าพเจ้าจะตอบข้อกล่าวหา
 หรือไม่อย่างนั้นก็ให้ข้าพเจ้าพุดก่อน แล้วพระองค์ค่อยแย้ง
 23 ไหน มีกี่เรื่องที่ข้าพเจ้าทำผิดทำบาป
 ช่วยให้ข้าพเจ้ารู้หน่อยว่าความละเมิดและความผิดบาปของ
 ข้าพเจ้าคืออะไร
 24 ทำไมพระองค์ถึงซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า
 และถือว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรู † ของพระองค์
 25 อะไรกัน พระองค์จะขู่ข้าพเจ้า
 ผู้เป็นแคใบไม้ใบเดียวที่ปลิวตามลมนี้ละ
 พระองค์จะไล่กวัดเศษฟางแห้งอันเดียวนี้ละ
 26 พระองค์ได้เขียนคำตัดสินต่าง ๆ ที่ขมขื่นให้กับชีวิตข้าพเจ้า
 และพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ทรมานเพราะความ
 บาปที่ข้าพเจ้าได้ทำในวัยหนุ่ม
 27 พระองค์เอาโซ่ตรวนใส่เท้าข้า
 แล้วพระองค์เฝ้ามองทุกฝีก้าวของข้า
 และสะกดรอยทุกอย่างก้าวของข้า
 28 ถึงแม้ว่าข้าจะเป็นแค่มนุษย์ที่ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า
 เหมือนเสื้อผ้าที่ถูกแมลงกัดกิน”
14 มนุษย์ที่เกิดมาจากหญิง
 ชีวิตก็สั้นและเต็มไปด้วยความยุ่งยาก
 2 เขาผลิบานราวกับดอกไม้ แล้วก็เหี่ยวแห้งไป
 เขาหายไปอย่างกับเงา ชีวิตเขาไม่ยั่งยืน
 3 ทำไมพระองค์จะต้องมาเฟ่งดูผู้ที่มีลักษณะอย่างนี้
 และนำเข้ามาสู่คดีกับพระองค์ด้วย
 4 ใครเล่าจะทำการที่สกปรกให้กลับสะอาดได้อีก
 ไม่มีหรือ
 5 เพราะวันเวลาของคนได้ถูกกำหนดไว้แล้ว
 และพระองค์ก็ล่วงรู้จำนวนเดือนที่พวกเขาจะมีชีวิตอยู่
 พระองค์ได้กำหนดขอบเขตของเวลา
 ที่พวกเขาไม่สามารถข้ามไปได้
 6 เลิกมองเขาได้แล้ว อย่าไปยุ่งกับเขาเลย
 เผื่อบางทีเขาอาจจะมีความสุขบ้างสักเล็กน้อยเหมือนลูกจ้าง
 ราววัน

7 ขนาดต้นไม้ก็ยังมีความหวังเลย
 ถึงจะถูกโค่นลง มันก็ยังงอกขึ้นมาใหม่ได้
 และหน่อของมันก็มีชีวิตต่อไป
 8 ถึงรากของมันจะแก่อยู่นในดิน
 และตอก็เริ่มตายอยู่บนพื้น
 9 แต่พอมันได้กลิ่นของน้ำ
 มันก็จะแตกหน่อและแตกกิ่งก้านออกมาเหมือนต้นไม้อ่อน
 10 แต่สำหรับมนุษย์ เมื่อตายแล้ว เรียวแรงก็หมดไป
 มนุษย์สิ้นลม และก็ไม่อยู่แล้ว
 11 เหมือนกับน้ำที่ระเหยไปจากทะเลสาบ
 เหมือนกับแม่น้ำที่ขาดแหล่งน้ำของมันไป
 12 มนุษย์นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก
 เขาจะไม่ตื่น ทรบเท่าฟ้าสวรรค์ยังมีอยู่
 ปลุกก็ไม่ตื่น
 13 ข้าอยากให้พระองค์ซ่อนข้าไว้ในแดนคนตายเสียเถิด
 จะได้แอบข้าไว้จนกว่าพระองค์จะหายโกรธ
 แล้วกำหนดเวลาที่จะนึกถึงข้าและนำข้าออกมา
 14 ถ้ามนุษย์ตาย เขาจะฟื้นขึ้นมาได้อีกหรือ
 ถ้าเป็นอย่างนั้น ข้าจะคอยและสู้ทนต่อการฝึกหนักเยี่ยงทหาร
 ของข้าไม่ว่าจะนานแค่ไหนก็ตาม
 จนกว่าจะถึงเวลาที่ข้าจะได้รับการปลดปล่อย
 15 ถ้ามีการฟื้นขึ้น เมื่อพระองค์ร้องเรียกข้า ข้าก็จะโต้ตอบ
 พระองค์จะตั้งตาคอยผู้ที่พระองค์ได้สร้างขึ้นมา
 16 พระองค์จะได้เฝ้าดูแลอย่างก้าวของข้า
 ไม่ใช่มาจ้องจับผิดข้า
 17 ความละเมิดของข้าจะถูกปิดไว้ในถุง
 พระองค์จะกลบความผิดของข้า
 18 แต่เวลานี้ ภูเขาก็ถูกพังทลายและผุกร่อนไป
 หินผาถูกเคลื่อนไปจากที่ของมัน
 19 พวกขีดหินถูกนำเขาจะจนกร่อน
 ผิวดินของแผ่นดินถูกนำขัดไป
 และความหวังของคนถูกพระองค์ทำลายไป
 20 พระองค์ปราบเขาอย่างราบคาบตลอดไป
 และเขาก็สูญสิ้นไป
 พระองค์ใช้ความตายเปลี่ยนโฉมหน้าของเขา
 และผลึกเขาออกไป
 21 ลูกๆของเขาอาจจะได้รับเกียรติ แต่เขาก็ไม่รู้เรื่อง
 หรือลูกๆของเขาอาจจะตกต่ำลง เขาก็ไม่อาจรับรู้ได้
 22 เขารู้สึกได้เพียงความเจ็บปวดในร่างของเขาเท่านั้น
 และเขาคำครวญเรื่องของตัวเองเท่านั้น”

เอลีฟัสตอบโยบ

15 แล้วเอลีฟัสแห่งเทมานก็กล่าวตอบว่า
 2 “คนมีปัญญา เขาจะฟังคำพุดใส่คนให้หงายหลังตั้งไป
 อย่างนั้นหรือ
 คนมีปัญญา เขาจะอัดอันลมตะวันออกไว้ในท้องอย่างนั้นหรือ
 3 เขาจะสูดดีด้วยคำพุดที่ไร้ประโยชน์
 และไม่เป็นผลดีกับใครเลยอย่างนั้นหรือ
 4 ท่านกำลังทิ้งความยำเกรงพระเจ้า
 และกำลังลดความสำคัญของการมีสมาธิจดจ่ออยู่ต่อหน้าพระ-
 เจ้า
 5 เพราะความผิดของท่านชักนำให้ปากของท่านพุดอย่างนี้
 และท่านเลือกใช้ลิ้นที่เคลือบแฉ่งไปด้วยเล่ห์
 6 ปากของท่านนั้นแหละที่กล่าวโทษตัวท่าน ไม่ใช่ข้า
 7 ริมฝีปากของท่านต่างหากที่ปรักปรำท่าน
 8 ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือยัง
 ท่านเกิดก่อนพวกภูเขา หรือยัง
 8 ท่านได้ร่วมฟังอยู่กับสภาที่ปรึกษาของพระเจ้า หรือยัง

† ศัตรู ในที่นี้กำลังเล่นคำ มันสะกดเหมือนคำว่า “โยบ”

มีแต่ท่านเท่านั้นหรือที่มีสติปัญญา
 9 มีอะไรบ้างที่ท่านรู้ แต่พวกเราไม่รู้
 มีอะไรบ้างที่ท่านเข้าใจ แต่พวกเราไม่เข้าใจ
 10 ในพวกเรา มีคนหนึ่งที่ผมหงอกและสูงอายุ
 แก่ยิ่งกว่าพ่อท่านเสียอีก
 11 ท่านเห็นว่าคำพูดของพระเจ้าที่ให้กำลังใจท่านนั้น เป็นเรื่องซึ่ง
 ผงสำหรับท่านหรือ
 คือคำพูดที่เรากำลังพูดกับท่านอย่างสุภาพนี้
 12 ทำให้ท่านถึงปล่อยให้ความคิดนำท่านออกนอกกลุ่มนอกรทาง
 ทำไมตาของท่านถึงมองไม่เห็นความจริง
 13 จนทำให้ท่านเกรี้ยวกราดต่อพระเจ้า
 และปล่อยคำพูดอย่างนี้ออกมาจากปากท่าน
 14 มนุษย์เป็นใครกัน เขาจะสะอาตบริสุทธิ์ได้หรือ
 มนุษย์ที่เกิดจากผู้หญิงนั้นจะ จะดีรอบคอบได้หรือ
 15 ดูเถิด ขนาดทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ยังไม่
 ไว้วางใจเลย
 ขนาดดวงสว่างบนท้องฟ้า พระเจ้าก็ยังเห็นว่ายังไม่สะอาตบริ-
 สุทธิ์เลย
 16 แล้วจะนับประสาอะไรกับมนุษย์ที่หน้าขะแยงและเสื่อม-
 ทราม
 ที่ดื่มความชั่วร้ายเข้าไปเหมือนน้ำ
 17 ฟังข้าให้ดี ข้าจะอธิบายให้ท่านฟังว่าอะไรเป็นอะไร
 ข้าจะเล่าให้ฟังถึงสิ่งทั้งหลายที่ข้าเห็นมา
 18 เป็นเรื่องที่มีปัญญาได้เล่าให้ฟัง
 ที่บรรพบุรุษของเขาไม่ได้ปิดบังไว้
 19 พระเจ้าได้มอบแผ่นดินให้กับบรรพบุรุษพวกท่านเท่านั้น
 ไม่มีคนต่างชาติผ่านเข้าไปท่ามกลางพวกเขาเลย †
 20 คนชั่วเป็นทุกข์ก็กังวลถึงนักตลอดวันเวลาของเขา
 ส่วนคนที่กตขี้ข่มเหงนั้นก็ทุกข์ก็กังวลตลอดปีตลอดชาติ
 21 ในหูเขามีแต่เสียงอันน่าสะพรึงกลัวก็ง้องอยู่
 และเมื่อเขารุ่งเรืองก็กังวลว่าจะมีโจรมาปล้นเขา
 22 เขาไม่เชื่อว่าเขาจะหนีรอดจากความมิดมิดนั้น
 และเขาเชื่อว่ามีดาบกำลังถอยฆ่าเขาอยู่
 23 เขาเชื่อว่าเขาจะถูกโยนทิ้งออกไปเป็นอาหารให้ฝูงนกแร้ง
 เขารู้ว่าเขาจะเจอกับความหายนะแน่
 24 ความทุกข์ใจและกลัดกลุ้มใจทำให้เขาหวาดหวั่น
 มันถาโถมเข้าหาเขาราวกับกษัตริย์ที่เตรียมพร้อมประจัญบาน
 25 เพราะเขาซุกกำปั่นใส่พระเจ้า
 และโจมตีพระองค์ผู้ทรงฤทธิอย่างนักรบ
 26 เพราะเขาก็หมิ่นก้มตาวิ่งเข้าใส่พระองค์
 ด้วยโล่ที่แข็งแกร่งหนาที่
 27 ถึงแม้ว่าเขาจะมีกินจนอ้วน
 และประสบความสำเร็จในชีวิต
 28 แต่เขาจะได้อาศัยอยู่ในเมืองร้าง
 ในบ้านที่ใกล้จะพังเป็นกองซากปรักหักพังอยู่แล้ว
 29 ดังนั้น คนนั้นจะไม่ร่ำรวยอีกต่อไป ทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่
 ยั่งยืน
 ทรัพย์สินของเขาจะไม่ออกเงยไปทั่วแผ่นดิน
 30 เขาจะหนีความมิดมิดไปไม่พ้น
 เปลวไฟจะทำให้ดินอ่อนของเขาเหี่ยวแห้ง
 ลมหายใจจากปากของพระเจ้าจะพัดพาตัวเขาไป
 31 อย่าให้เขาหลงเชื่อในสิ่งที่ไร้ค่าซึ่งจะทำให้เขาหลอกตัวเอง
 เพราะเขาจะได้สิ่งไร้ค่าเป็นผลตอบแทน
 32 เขาจะได้รับกรรมอย่างเต็มที่และตายก่อนเวลาอันควร
 แล้วกิจการของเขาจะไม่เขียนอีกแล้ว
 33 เขาจะเป็นเหมือนเงาอุ้งนที่ผลร่วงก่อนสุก

† ไม่มีคน ... ท่ามกลางพวกเขาเลย ประโยคนี้คงหมายถึง ไม่มีคนต่างชาติ
 มาทำให้ความคิดหรือสติปัญญาของบรรพบุรุษพวกนี้และเอะอะไป

เป็นเหมือนต้นมะกอกที่ช่อดอกร่วงหล่นไป
 34 เพราะกลุ่มคนที่ไม่นับถือพระเจ้าจะเป็นหมัน
 และไฟก็จะเผาผลาญเต็นท์ของคนรับสินบน
 35 พวกเขาตั้งท้องปัญหา และคลอดความชั่วร้ายออกมา
 ครรภ์ของเขาให้กำเนิดความหลอกลวง”

โยบตอบเอลีฟัส

16 แล้วโยบก็กล่าวตอบว่า
 2 “ข้าเคยได้ฟังเรื่องอย่างนี้มามากแล้ว
 พวกท่านช่างเป็นผู้ปลอบประโลมที่สร้างความทุกข์ใจเสีย
 จรุงๆ
 3 ลมปากของท่านไม่มีที่สิ้นสุดหรือยัง
 มีอะไรทวนใจท่านหรือถึงต้องพูดไม่หยุดอย่างนี้
 4 ข้าก็พูดอย่างที่พวกท่านพูดได้
 ถ้าพวกท่านมาอยู่จุดนี้แทนข้า
 ข้าก็สามารถเรียงร้อยถ้อยคำมาต่อว่าพวกท่าน
 และสายหิวใส่พวกท่านได้
 5 แต่ข้ากลับจะให้กำลังใจพวกท่านด้วยปากข้ามากกว่า
 และปลอบประโลมพวกท่านด้วยริมฝีปากของข้า เพื่อช่วยให้
 ท่านคลายจากความเจ็บปวด
 6 แต่ตอนนี้ถึงข้าจะพูด ความเจ็บปวดก็ไม่ได้คลายไป
 ถึงข้าจะเจิบ ความเจ็บปวดก็ไม่ได้ทิ้งข้าไปอยู่ดี
 7 พระเจ้าทำให้ข้าพเจ้าหมดเรี่ยวแรง
 พระองค์ทำลายทั้งครอบครัวของข้าพเจ้า
 8 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าชูปนม
 ซึ่งคนเอามาเป็นหลักฐานเอาผิดกับข้าพเจ้า
 ความหอมแห่งของข้าพเจ้าลุกขึ้นมาต่อว่าข้าพเจ้า
 เป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าซึ่งอยู่หน้า
 9 พระองค์ฉีกข้าพเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด และอาฆาตแค้นข้า-
 พเจ้า
 พระองค์ขับฟันใส่ข้าพเจ้า
 พระองค์เป็นศัตรูของข้าพเจ้าที่จ้องข้าพเจ้าเขม็ง
 10 ชาวบ้านอ้าปากกว้างหัวเราะเยาะข้าพเจ้า
 และตบหน้าเยาะเย้ยข้าพเจ้า เขารวมหัวกันต่อต้านข้าพเจ้า
 11 พระเจ้ามอบข้าพเจ้าไปอยู่ใต้อำนาจของคนชั่ว
 พระองค์โยนข้าพเจ้าให้ไปตกอยู่ในกำมือของคนเลว
 12 เมื่อข้าพเจ้ากำลังสุขสบาย พระองค์หักข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ
 พระองค์คว่ำคอของข้าพเจ้าและทุบข้าพเจ้าจนละเอียด
 พระองค์จับตัวข้าพเจ้ายืนขึ้นเป็นเป้า
 13 นกยิงธนูของพระองค์รายล้อมตัวข้าพเจ้าอยู่
 พระองค์แทงไตของข้าพเจ้าจุมมิตอย่างโหดเหี้ยม
 และเหน็บตัวของข้าพเจ้าลงสู่พื้น
 14 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนกำแพงที่พระองค์ทะลวงเป็นช่องซ้ำแล้ว
 ซ้ำเล่าจากทุกด้าน
 และพระองค์วิ่งโถมเข้าใส่ข้าพเจ้าราวกับนักรบ
 15 ข้าพเจ้าเย็บผ้ากระสอบติดกับหนัง † ข้าพเจ้า
 และกำลังข้าพเจ้าก็จมดินไปแล้ว
 16 ใบหน้าของข้าพเจ้าแดงก่ำเพราะรำไห
 ขอบตาของข้าพเจ้าดำคล้ำไปหมดแล้ว
 17 ถึงแม้ว่ามือข้าพเจ้าไม่เคยก่อความรุนแรง
 และคำอธิษฐานของข้าพเจ้าบริสุทธิ์
 18 แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปกปิดเลือดของข้าพเจ้าไว้เลย
 ขออย่าให้เสียงร้องของข้าพเจ้าหยุดลงเลย แต่ให้มันไปจนทั่ว
 19 เดียวนี้เอง พยานของข้าพเจ้าก็อยู่ในสวรรค์
 ผู้ที่พูดแทนข้าพเจ้าก็อยู่เบื้องบนนั้น
 20 เพื่อนๆของข้าพเจ้าเย้ยหยันข้าพเจ้า ‡

† เย็บผ้ากระสอบติดกับหนัง หมายถึงว่าโยบใส่ผ้ากระสอบไว้ทุกซอกตลอดมา
 ตั้งแต่ต้น และคิดว่าจะใส่อีกตลอดไป ‡ เพื่อนๆของข้าพเจ้าเย้ยหยันข้าพเจ้า

ดาของข้าพเจ้าเทน้ำตาออกให้กับพระเจ้า
 21 แต่พยานของข้าพเจ้าจะสู้คดีให้กับพระเจ้า
 อย่างที่เพื่อนควรจะทำให้กับเพื่อนของตน
 22 เพราะว่าอีกไม่กี่ปี
 ข้าพเจ้าก็จะไปตามทางที่ไปแล้วไปลับ
17 วิญญาณของข้าพเจ้าใกล้แตกดับแล้ว วันเวลาของข้าพ-
 เจ้าใกล้จะมอดแล้ว
 หลุมศพรอคอยข้าพเจ้าอยู่
 2 ใช่แล้ว มีแต่คนเยาะเย้ยอยู่รอบตัวข้าพเจ้า
 และข้าพเจ้าก็ต้องมองพวกนี้สบประมาทข้าพเจ้า
 3 ข้าแต่พระเจ้า
 โปรดยอมรับคำยืนยันของข้าพเจ้าที่ว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์ด้วยเถิด
 เพราะไม่มีผู้อื่นมายืนยันให้กับข้าพเจ้า
 4 เพราะพระองค์ได้ปิดกั้นความคิดของพวกเราไม่ให้เข้าใจ
 พระองค์จะไม่ได้รับการยกย่องจากการทำอย่างนั้น
 5 คนพูดกันว่า
 ‘ผู้ที่ปรักปรำเพื่อนเพราะเห็นแก่ได้
 ลูกๆของเขาก็จะหิวห้ำหืด’
 6 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าตกเป็นขี้ปากของชาวบ้าน
 และเขาต่างถ่มน้ำลายรดหน้าข้าพเจ้า
 7 ดวงตาของข้าพเจ้าพร่ามัว เนื่องจากความเศร้าโศก
 และแขนขาของข้าพเจ้าพอมหือแต่เงา
 8 คนดีจะตกตะลึงกับเรื่องนี้
 คนบริสุทธิ์ก็จะปลุกเร้าตนเองให้ต่อต้านคนที่ไม่มีพระเจ้า
 9 คนที่ทำในสิ่งที่ถูกต้องก็จะยึดมั่นในทางของเขา
 และคนมือสะอาดก็จะยิ่งแข็งแกร่งมากขึ้น
 10 มาสิ พวกท่านทุกคน โจมตีข้าพเจ้าอีกสิ
 ข้าพเจ้าไม่เห็นใครในหมู่พวกท่านฉลาดสักคน
 11 วันเวลาของข้าพเจ้าผ่านพ้นไปแล้ว
 แผนการของข้าพเจ้าแตกหักแล้ว
 คือสิ่งต่างๆที่ข้าพเจ้าหวังไว้วันนั้น
 12 ความหวังเหล่านั้นทำให้กลางคืนเป็นกลางวัน
 และนำแสงสว่างมาสู่ความมืด
 13 ถ้าข้าพเจ้าคาดหวังว่าแดนคนตายจะเป็นบ้านของข้าพเจ้า
 ถ้าข้าพเจ้ากางเตียงนอนในความมืดมิดนั้น
 14 ถ้าข้าพเจ้าพูดกับหลุมลึกว่า ‘เจ้าเป็นพ่อของข้า’
 และพูดกับหนอนว่า ‘แม่เจ้า หรือ พี่สาวเจ้า’
 15 ถ้าข้าพเจ้าทำอย่างนั้น
 ความหวังของข้าพเจ้าอยู่ที่ไหนกัน และใครจะเห็นอนาคตที่
 สดใสสำหรับข้าพเจ้า
 16 ความหวังของข้าพเจ้าจะลงไปสู่แดนคนตาย ไม่ใช่หรือ
 ทั้งข้าพเจ้าและความหวังของข้าพเจ้า จะลงไปสู่ฝังคลีดินด้วย
 กัน ไม่ใช่หรือ”

บิลัดพูดกับโยบ

18 แล้วบิลัดแห่งซุอาห์ก็กล่าวตอบ
 2 “อีกนานไหมท่านถึงจะหยุดพูด
 หยุดใคร่ครวญสักหน่อยดีไหม
 แล้วเราจะได้พูดกันรู้เรื่อง
 3 ทำไมท่านถึงมองพวกเราเหมือนวัวควาย
 ทำไมท่านถึงได้มองพวกเราไปง่าเอาตุ่น
 4 ท่านนั้นแหละที่นึกตัวเองเป็นชินๆด้วยอารมณ์โมโหร้ายของ
 ตน
 จะให้โลกนี้ถูกทั้งร้างหรือหินผาถูกเคลื่อนไป
 เพื่อให้มันเข้ากับความคิดของท่านหรือ
 5 ไม่ว่าท่านจะคิดยังไงความสว่างของคนชั่วจะถูกดับไป

หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่พูดแก่ต่างให้กับข้าพเจ้า (บนสวรรค์) เป็นเพื่อน
 ของข้าพเจ้า”

และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องสว่างอีก
 6 แสงสว่างในเต็นท์ของเขาจะมีดลง
 โคมไฟที่อยู่เหนือเขาจะถูกดับลง
 7 ก้าวย่างที่แข็งแกร่งของเขาจะสั่นลง
 ส่วนแผนการของเขาจะกลับคืนเขาเองให้ล้มลง
 8 ใช่แล้ว เท้าของเขาก้าวสู่ดาข่าที่เขาได้เตรียมไว้
 และก้าวสู่หลุมพรางที่ปิดซ่อนไว้
 9 สันเท้าของเขาดูดกับดัก
 และบ่วงแร้วนั้นรัดเขาไว้แน่น
 10 มีเชือกซ่อนไว้บนพื้นเพื่อมัดตัวเขา
 มีกับดักซ่อนอยู่บนทางเดินเพื่อดักเขา
 11 เรื่องน่ากลัวจากทุกด้านทำให้เขาหวาดหวั่น
 และพวกมันไล่ตามสันเท้าของเขาไป
 12 ความหิวโหยกัดกร่อนกำลังของเขา
 ความหายนะรอคอยโอกาสที่เขาจะสะดุดล้ม
 13 โรคกัดกินผิวหนังของเขา
 โรคระบาด † กัดกินแขนขาของเขา
 14 เขาถูกกระชากออกมาจากเต็นท์อันปลอดภัย
 และถูกนำตัวไปเข้าเฝ้ากษัตริย์แห่งความน่าสยของขวัญทั้ง-
 หลาย
 15 ไฟก็มาอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา
 ไฟกำมะถันถูกหว่านไปทั่วที่พักของเขา
 16 รากเบื้องล่างของเขาก็เหี่ยวแห้งไป
 กิ่งต้นบนของเขาก็เหี่ยวเฉาลง
 17 ความทรงจำถึงเขาก็สูญหายไปจากแผ่นดินโลก
 และชื่อของเขาก็ไม่เป็นที่กล่าวถึงตามถนนหนทางอีกต่อไป
 18 เขาถูกโยนออกมาจากความสว่างเข้าสู่ความมืด
 และถูกขับไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก
 19 เขาไม่มีลูก ไม่มีผู้สืบสกุลในหมู่ประชาชนของเขา
 ในที่ต่างๆที่เขาเคยพัก ไม่มีลูกหลานของเขารอดชีวิตเหลืออยู่
 20 คนทางตะวันตกเมื่อได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาต่างพากันตก
 ตะลึง
 ส่วนคนทางตะวันออกฟังแล้วสยของขวัญ
 21 ที่อยู่อาศัยทั้งหลายของคนชั่วก็เป็นอย่างนี้แหละ
 ส่วนที่อยู่ของคนที่ดีมีพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ”

โยบพูดอีก

แล้วโยบก็ตอบว่า
19 2 “พวกท่านจะทรมานข้าไปอีกนานแค่ไหน
 พวกท่านพยายามจะบดขยี้ข้าเป็นชินๆด้วยคำพูดอย่างนี้ไปอีก
 นานไหม
 3 พวกท่านพยายามฉีกหน้าข้ามาตั้งสิบครั้งแล้ว
 ยังไม่รู้สึกอายนี่ทำผิดต่อข้าอย่างนี้หรือ
 4 สมมุติว่าข้าได้ทำผิดจริง
 ข้าเองจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ
 5 ถ้าพวกท่านพอคิดว่าข้าผิดว่าข้า
 และถือเอาความตกต่ำของข้าเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าข้าผิด
 6 ก็สู้ไว้เถิดว่าเป็นพระเจ้าที่ทำให้ข้าดูเหมือนเป็นคนผิด
 แล้วปิดล้อมโจมตีข้าอย่างนี้
 7 ถึงข้าจะร้องว่า ‘ช่วยด้วย ข้าถูกโยบตี’
 ก็ไม่มีใครฟังข้าอยู่ดี
 ถึงข้าจะร้องให้ช่วย
 ก็ยังไม่มีความยุติธรรมเกิดขึ้น
 8 พระองค์กันทางข้าไม่ให้ผ่าน
 และทำให้เส้นทางทั้งหลายของข้ามืดไป
 9 พระองค์ปลดศกัถิตรีของข้าไปหมด
 และถอดมงกุฎไปจากหัวข้า

† โรคระบาด หรือ แปลตรงๆได้ว่า “ลูกหัวบีของความตาย”

10 พระองค์รื้อข้าลงจากทุกด้าน จนข้าสูญสิ้นไป
ความหวังของข้าถูกพระองค์ถอนรากถอนโคนเหมือนต้นไม้
11 พระองค์จืดความโกรธเกรี้ยวต่อข้า
และนับว่าข้าเป็นศัตรูของพระองค์
12 กองทัพทั้งหลายของพระองค์เรียงหน้าบุกเข้ามาพร้อมกัน
พวกเขาสร้างเนินดินไว้บุกกำแพงข้า
และตั้งค่ายล้อมรอบเต็นท์ของข้า
13 พระองค์ทำให้พี่น้องของข้าเห็นห่างจากข้า
ส่วนเพื่อนๆ ของข้าทำตัวเป็นคนแปลกหน้ากับข้า
14 ญาติพี่น้องและพวกเพื่อนสนิทของข้าได้ทอดทิ้งข้าไป
แขกทั้งหลายที่เคยมาบ้านข้าหลังล้มข้าหมดแล้ว
15 สาวใช้ของข้ามองข้าเป็นคนแปลกหน้า
ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาวงศ์พวกเขา
16 ข้าเรียกทาสชายของข้า แต่เขาไม่ตอบ
แม้ข้าจะอ่อนน้อมให้เขามาช่วยก็ตาม
17 กลืนปากของข้าเป็นที่น่ารังเกียจแก่เมียข้า
และพี่น้องต้องเดือดร้อนกับข้าก็สะอิดสะเอียนข้า
18 แม้แต่เด็กเล็กๆ ก็ดูหมิ่นข้า
เมื่อข้ายืนขึ้นพูด พวกเขา ก็พูดต่อว่าข้า
19 พวกเขาเพื่อนสนิททุกคนของข้าต่างก็สะอิดสะเอียนข้า
ส่วนคนเหล่านั้นที่ข้ารักก็หักหลังข้า
20 กระดูกของข้าอ่อนปวกเปียกชะง่อนต้องเกาะหนังและเนื้อไว้
ข้ารอดตายอย่างหวุดหวิดเหลือแต่หนังหุ้มพิน
21 เพื่อนๆ ของข้า สงสารข้าด้วย สงสารข้าด้วยเถิด
เพราะมือของพระเจ้าได้ตบตีข้า
22 ทำไมพวกท่านต้องไล่ล่าข้าเหมือนกับที่พระเจ้าทำอยู่นั้น
กินเนื้อข้ายังไม่อิ่มหรือ
23 ข้าอยากให้มีคนบันทึกคำพูดของข้าเหลือเกิน
ข้าอยากให้การจารึกไว้บนแผ่นหิน
24 ข้าอยากให้มีสลักคำพูดทั้งหมดของข้าไว้บนแผ่นหินตลอดไป
ด้วยสิ่วเหล็กและเคียวบดตะกั่ว
25 เพราะข้ารู้ว่าผู้ที่จะแก้ต่างให้กับข้านั้นมีชีวิตอยู่
เขาจะยืนขึ้นในที่สุดเพื่อพูดแทนข้าบนแผ่นดินนี้
26 แม้ว่าหนึ่งของข้าจะถูกถลกออกไปแล้วก็ตาม
แต่ข้าก็ยังอยากเห็นพระเจ้าในขณะที่ข้ายังอยู่ในเนื้อหนังนี้
27 ข้าอยากเห็นพระองค์ด้วยตัวข้าเอง
ด้วยตาของข้าเอง ไม่ใช่มีแต่คนอื่นเห็น
ข้าคอยจนเหนื่อยใจแล้ว
28 เมื่อพวกท่านพูดว่า 'ไล่ล่ามันไป'
และกล่าวว่า 'ปัญหาของมันก็อยู่ที่ตัวมันนั่นแหละ'
29 ให้ระวางดาบไว้ให้ตี
เพราะความโกรธเกรี้ยวของพวกท่าน สมควรจะถูกลงโทษ
ด้วยดาบ
แล้วพวกท่านจะได้รู้ว่าการพิพากษามีจริง"

โศฟาร์ตอบโยบ

20 แล้วโศฟาร์ชาวนาอามาห์ตอบว่า
2 "เรื่องนึรับกวนใจเหลือเกิน
ความคิดของข้าบีบให้ข้าต้องโต้ตอบออกมา
3 ข้าต้องทนฟังคำว่ากล่าวตักเตือนที่ดูถูกข้า
ความเข้าใจของข้าตกลงใจให้ข้าต้องตอบท่านไป
4 ตั้งแต่สมัยโบราณมา
ตั้งแต่เมื่อครั้งที่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก
ท่านไม่รู้หรือว่า
5 เสี่ยงให้ร้องแห่งชัยชนะของคนชั่วอยู่ไม่นาน
ความยินดีของคนไม่นับถือพระเจ้าก็อยู่แค่ประเดี๋ยวเดียว
6 แม้ความเย่อหยิ่งของเขาสูงเสียดฟ้า
และหัวของเขาขึ้นไปถึงหมู่เมฆ

7 แต่เขาจะหายไปตลอดกาลอย่างกับขี้ของเขเอง
คนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า 'พวกนั้นอยู่ในไหนแล้ว'
8 พวกเขาจะบินไปเหมือนกับความฝันและจะไม่มีใครพบเขาอีก
แล้ว
เขาจะถูกไล่ไปเหมือนกับภาพฝันในยามค่ำคืน
9 ดวงตาที่เคยเห็นพวกเขา จะไม่เห็นพวกเขาอีก
ที่ที่พวกเขาอยู่จะไม่เห็นพวกเขาอีก
10 เมื่อมือของคนชั่วเหล่านั้นจะต้องคืนความร่ำรวยที่โกงมา
กลับไป
ลูกๆ ของพวกเขาจะต้องหันไปขอความช่วยเหลือจากคนยาก-
จน
11 ในขณะที่พวกเขายังเป็นหนุ่มและแข็งแรง
พวกเขาจะต้องนอนตายลงในฝังคลีดิน
12 แม้ความชั่วร้ายจะหอมหวานในปากของพวกเขา
แม้พวกเขาจะให้มันละลายอยู่ใต้ลิ้น
13 แม้พวกเขาจะไม่ยอมปล่อยมันไป
และอมไว้ในปาก
14 แต่อาหารประเภทนั้นจะกลับบูดเปรี้ยวในท้องของพวกเขา
มันจะเป็นเหมือนพิษงูในร่างกายของพวกเขา
15 ความมั่งคั่งที่พวกเขาเกล็นเข้าไปนั้น พวกเขาจะต้องอ้วกออก
มา
พระเจ้าจะโยนมันออกมาจากท้องของพวกเขา
16 พวกเขาจะดูดดื่มพิษงู
เขี้ยวของงูพิษจะฆ่าพวกเขาเสีย
17 พวกเขาจะไม่ได้เห็นธรรนามันมะกอก
และธรรนาเชื่อมผลไม้
18 พวกเขาจะต้องคืนสิ่งที่เขาโกงมา เขาจะไม่สามารถกลืนมัน
ลงไปได้
พวกเขาจะไม่ได้สนุกสนานกับผลกำไรจากการค้าของเขา
19 เพราะพวกเขาได้กดขี่และทอดทิ้งคนยากจน
พวกเขาได้ยึดบ้านที่เขาไม่ได้สร้างขึ้นมา
20 พวกเขาไม่ยอมปล่อยยให้สิ่งที่พวกเขาอยากได้หลุดลอยไป
เพราะท้องของเขา ร้องหิวตลอดเวลา
21 พวกเขา กินอย่างตะกละตะกลามจนไม่เหลืออะไรเลย
ดังนั้นความเจริญรุ่งเรืองของเขาจะไม่ยั่งยืน
22 ในยามที่คนชั่วอิมหนาสำราญนั้น ความทุกข์ยากจะเกิดขึ้น
กับพวกเขา
ความเดือดร้อนจะถาโถมเข้าใส่พวกเขาอย่างสุดฤทธิ์
23 พระเจ้าจะยึดเยียดความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ให้กับคน
ชั่วเหล่านั้นจนอิมแบล้
พระองค์จะเทศความเกรี้ยวโกรธอย่างฝนให้เป็นอาหารพวกเขา
24 คนชั่วจะวิ่งหนีอาวุธเหล็ก
แต่ลูกธนูทองสัมฤทธิ์จะแทงทะลุตัวเขา
25 เขาจะตั้งลูกธนูออกจากแผ่นหลัง
เขาดึงหัวลูกธนูที่อาบเลือดมันวิ่งออกจากถุงน้ำดีของเขา
แล้วเรื่องน่าสะพรึงกลัวทั้งหลายตกลงบนพวกเขา
26 แคนมีดมีดนั้นได้สำรองที่ไว้แล้วสำหรับทรัพย์สมบัติของเขา
ไฟที่ไม่ต้องไหม้พัดโดยมนุษย์ จะเผาผลาญพวกเขาไป
ไฟจะเผาผลาญทุกสิ่งที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขา
27 ฟาสวรรค์จะเปิดเผยความชั่วร้ายของพวกเขา
และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นต่อต้านเขา
28 กระแสน้ำท่วมจะกวาดบ้านเขาไป
น้ำจะลากมันไปในวันที่พระเจ้าเกรี้ยวโกรธ
29 นี่คือส่วนแบ่งที่พระเจ้าให้กับคนชั่ว
นี่คือมรดกที่พระองค์กำหนดไว้ให้กับพวกเขา"

โยบตอบอีกแล้ว

- 21 แล้วโยบก็ตอบว่า
 2 “ตั้งใจฟังคำพูดของข้าพเจ้าน้อย
 นั้นแหละเป็นวิธีที่พวกท่านจะปลอบใจข้า
 3 อดทนกับข้าพเจ้าน้อย ปลอบใจให้ข้าพเจ้าน้อย
 แล้วเมื่อข้าพเจ้าน้อยพูดจบแล้ว อยากจะเยาะเย้ยข้าต่ออีกเชิญ
 4 คำปณของข้าไม่ได้ต่อว่ามนุษย์ซุกหน้อย
 แล้วเรื่องอะไรข้าจะต้องอดทนกับพระองค์ต่อไป
 5 มองดูข้าสิ แล้วให้ท่านตกตะลึง
 อ้าปากค้างพูดไม่ออก
 6 เมื่อข้าคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นกับข้านี้
 ข้าก็ตกใจ สิ้นสะท้านไปทั้งตัว
 7 ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตอยู่
 ทำไมพวกเขาอยู่จนแก่เฒ่าและมีอิทธิพลมากขึ้น
 8 พวกเขาเห็นลูกๆเติบโตขึ้น
 พวกเขาอยู่จนได้เห็นหน้าของหลานๆ
 9 บ้านของพวกเขารอดภัย พวกเขาไม่ต้องกลัวอะไร
 พระเจ้าไม่ได้เอาไม้เรียวตีพวกเขา
 10 วัวผู้ของพวกเขาก็ให้ตัวเมียตั้งท้อง ไม่เคยพลาด
 วัวตัวเมียของพวกเขาคอตลอดลูก ไม่เคยแห้ง
 11 พวกคนชั่วส่งลูกๆออกไปเล่นกันเหมือนพวกลูกแกะ
 เด็กๆเหล่านั้นต่างพากันกระโดดโลดเต้น
 12 พวกเขาร้องเพลง ตีกลองรำมะนา และตีตีพิณ
 เณลิมนล่องกันด้วยเสียงปี
 13 ตลอดวันเวลาของเขาผ่านไปอย่างรุ่งโรจน์
 เขาหลงไปสู่นแดนคนตายอย่างสงบสุข
 14 พวกเขาพูดกับพระเจ้าว่า ‘อย่ามายุ่งกับพวกเรา
 พวกเราไม่ต้องการเรียนรู้อะไรทั้งหลายของพระองค์
 15 พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เป็นใคร ที่เราจะต้องไปบูชา
 ถ้าเราอธิษฐานต่อพระองค์แล้วจะได้อะไร’
 16 ที่พวกเขารวยก็มาจากความสามารถของพวกเขาเองไม่ใช่
 หรือ
 เขาวางแผนชั่วร้ายอย่างไรพระเจ้าก็ไม่สน †
 17 มีสักกี่ครั้งที่ตะเกียงของคนชั่วโดนดับไป
 มีสักกี่ครั้งที่ความพิณาศเกิดขึ้นกับพวกเขา
 มีสักกี่ครั้งที่พระเจ้าแจกจ่ายความเจ็บปวดให้กับพวกเขาตอนที่
 พระเจ้าเกรี้ยวโกรธ
 18 มีสักกี่ครั้งที่พวกเขาถูกพัดปลิวไปเหมือนฟาง
 มีสักกี่ครั้งที่พวกเขาถูกพายุหอบไปเหมือนแกลบ
 19 ท่านอาจแย้งว่า ‘พระเจ้าจะสะสมโทษให้ไปตกที่ลูกๆของพวก
 เขา’
 แต่ข้าว่า ‘พระองค์น่าจะให้โทษนั้นตกกับพวกเขา เพื่อพวกเขา
 จะได้เจอกับตัวเอง’
 20 ขอให้ดวงตาของคนชั่วเห็นความพิณาศของตัวเอง
 และให้เขาตีความโกรธของพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
 21 เพราะคนพวกนี้ไม่ได้สนใจอยู่แล้วว่า จะเกิดอะไรขึ้นกับ
 ครอบครัวหลังจากที่ตัวเขาจากไป
 คือเมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดเสียแล้ว
 22 ใครจะไปสั่งสอนพระเจ้าได้
 ขนาดพวกเทพเจ้า พระองค์ก็ยังพิพากษาเลย
 23 มนุษย์คนหนึ่งตาย
 ตอนที่ยังร่ำรวย อยู่สุขสบายและมั่นคง
 24 ยังมีนายอายุอยู่เลย
 และกระดูกของเขาก็ยังแข็งแรงอยู่

† เขาวางแผนชั่วร้ายอย่างไรพระเจ้าก็ไม่สน มาจากแปลกรีกโบราณ ส่วนสำเนา
 ฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า “แต่ข้าถือว่าความคิดของคนชั่วเหล่านั้นเป็นเรื่องน่ารัง
 เกียจ”

- 25 แต่มนุษย์อีกคนหนึ่งตายไปด้วยความขมขื่น
 ในชีวิตเขาไม่เคยได้ชิมของดีอะไรเลย
 26 ทั้งสองคนนั้นนอนตายด้วยกันในหลุมดิน
 และตัวหนอนก็มาห่อหุ้มเขาทั้งสอง
 27 ข้ารู้แน่ๆว่าพวกท่านคิดอะไรอยู่
 และรู้ถึงแผนการร้ายของท่านที่มีต่อข้า
 28 เพราะพวกท่านว่า ‘บ้านที่ผู้ทรงอิทธิพลเคยอยู่นั้นหายไปไหน
 แล้ว
 และเต็นท์ที่พวกคนชั่วเคยอยู่กันหายไปไหนแล้ว’
 29 ท่านไม่เคยถามพวกคนเดินทางหรือ
 ไม่เคยฟังเรื่องที่พวกเขาเล่าหรือ ที่ว่า
 30 มีคนชั่วเยาะเย้ยที่ไม่เจอกับวันหาญนะ
 พวกเขารอดพ้นจากวันแห่งความเกรี้ยวโกรธ
 31 มีใครบ้างที่กล้าไปเตือนเขาต่อหน้าถึงสิ่งที่เขาทำ
 มีใครบ้างที่ตอบแทนเขาสำหรับสิ่งที่พวกเขาทำลงไป
 32 เมื่อเขาถูกแห่ไปที่หลุมฝังศพ
 ก็มิยามดูแลอุโมงค์ให้
 33 ดินที่ถมทับพวกเขาก็หอมหวาน
 และทุกคนต่างเดินตามหลังขบวนแห่ศพของเขา
 และมีฝูงชนจำนวนนับไม่ถ้วนเดินนำหน้า
 34 แล้วพวกท่านยังจะเอาคำพูดไร้สาระอย่างนี้ มาปลอบใจข้า
 หรือ
 คำตอบของพวกท่านนี้มันทรยศเพื่อนซัดๆ”

เอลีฟัสตอบโยบ

- 22 แล้วเอลีฟัสชาวเทมานก็ตอบว่า
 2 “พระเจ้าจะได้ผลประโยชน์จากมนุษย์ได้หรือ
 แม้แต่คนที่ฉลาดที่สุดจะมาช่วยเหลือพระองค์ได้หรือ
 3 ถ้าเจ้าทำดี พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ได้อะไรพิเศษขึ้นมาหรือ
 ถ้าเจ้าทำตัวไม่มีที่ติ มันเพิ่มกำไรให้กับพระองค์หรือ
 4 ที่พระองค์คิดเทียบเจ้า และฟ้องร้องเจ้าในศาลนี่นะ
 เป็นเพราะเจ้ายำเกรงพระเจ้าหรือ
 5 ไม่ใช่ เป็นเพราะความชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่
 และความผิดบาปที่ไม่มีที่สิ้นสุดของเจ้าต่างหาก
 6 เพราะเจ้ายึดของประกันจากพี่น้องด้วยกันโดยไม่มีเหตุ
 และเจ้ายังเปลืองผ้าของคนที่ไม่มีอะไรจะใส่อยู่แล้ว
 7 เจ้าไม่ให้น้ำกับคนที่เหนื่อยล้าดื่ม
 และหวังเหนียวขนมปังไว้ไม่ให้คนที่หิวโหยกิน
 8 เจ้ามองว่าแผ่นดินเป็นของผู้มีอำนาจ
 เจ้ามองว่าผู้มีอิทธิพลเท่านั้นที่มีสิทธิถือครอง
 9 เจ้าไล่แม่หูนัยออกไปตัวเปล่าๆ
 และบดขยี้พวกเด็กกำพร้า
 10 นั่นเป็นเหตุที่มีกับตั้งอยู่รายล้อมตัวเจ้า
 อันตรายที่เจ้าคิดไม่ถึงทำให้เจ้ากลัวขึ้นมาอย่างจับจืดจับใจ
 11 แสงสว่างคือความมืดมิดสำหรับเจ้า เจ้าจึงมองไม่เห็น
 และมีน้ำท่วมท้นตัวเจ้า
 12 พระเจ้าอยู่ในที่สูงบนฟ้าสวรรค์ไม่ใช่หรือ
 มองดูหมู่ดาวที่อยู่สูงสุดพวกมันสิ มันสูงจริงๆ
 13 แต่เจ้ากลับพูดว่า ‘พระเจ้าจะรู้อะไร
 พระองค์จะมองทะลุผ่านเมฆอันมืดทึบนั้นลงมาตัดสินได้หรือ
 14 เมฆหนาทึบเหล่านั้นเป็นเหมือนผ้าคลุมหน้าพระองค์ไว้ ที่ทำ
 ให้พระองค์มองไม่เห็นอะไร
 ในขณะที่พระองค์เดินไปมาบนโถมแห่งฟ้าสวรรค์’
 15 เจ้ายังจะเดินตามเส้นทางเก่า
 ที่คนชั่วเคยเดินมาแล้วหรือ
 16 คนชั่วพวกนั้นถูกกระชากไปก่อนเวลาของพวกมัน
 รากฐานของพวกเขาถูกนำท่วมซัดไป
 17 คนชั่วเหล่านั้นเคยพูดกับพระเจ้าว่า

‘ไปให้พ้นจากพวกเรา’ และ
 ‘พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์จะทำอะไรกับพวกเราได้’
 18 ings ที่ เป็น พระองค์เอง ที่ ทำให้ บ้าน ของ พวก เขา เติม ไป ด้วย
 ของ ดิจ
 19 เขา วาง แขน ขั้ว ยัง ไง พระองค์ ก็ ไม่ สน †
 คน ดิจ จะ เห็น ความ พิ นาศ ของ คน ขั้ว และ จะ ดี ใจ
 คน บริ สุ ทริ จะ หั ว เราะ เยา เขา พวก เขา
 20 และ พู ด ว่า ‘พวก ศ ตริ ของ เรา โดน ตัด ไป แล้ว แน่
 ไฟ ได้ เผา ทุก อย่าง ที่ พวก เขา น ได้ เหลือ ไว้’
 21 ให้ ป ร อ ง ด อ ง กับ พระ เจ้า ชะ และ อยู่ อย่าง สง บ สุข
 แล้ว สิ่ง ดิจ ก็ จะ เกิด กับ เจ้า
 22 รับ คำ ส ่ง สอน จาก ปาก ของ พระ องค์ เกิด
 และ เก็บ คำ พู ด ของ พระ องค์ ไว้ ใน ใจ
 23 ถ้า เจ้า กลับ มา หา พระ องค์ ผู้ ทรง ฤ ทิ เจ้า จะ ถูก สร้าง ขึ้น ใหม่
 ถ้า เจ้า นำ สิ่ง ชั้ว ร้าย ไป ให้ ห่าง จาก พวก เติ น ที่ ของ เจ้า
 24 ถ้า เจ้า ถู ก ว่า ทอง คำ เป็น ผุ ่น
 และ มอง ทอง คำ แห่ง โอ พิ ร ัว เป็น หิน กลาง แม่ น ้า
 25 ถ้า เจ้า เอา พระ องค์ ผู้ ทรง ฤ ทิ เป็น ทอง คำ ของ เจ้า
 และ เป็น เงิน กอง พระ เนิน ของ เจ้า
 26 เมื่อนั้น เจ้า จะ ได้ ชื่น ชม ยิน ดี ใน พระ องค์ ผู้ ทรง ฤ ทิ
 และ เจ้า จะ ได้ เงย หน้า ชื่น หา พระ เจ้า
 27 เจ้า จะ อธิษฐาน ต่อ พระ องค์ และ พระ องค์ จะ ฟัง เจ้า
 และ เจ้า จะ ได้ แก่ บ น ของ เจ้า
 28 แล้ว ไม่ว่า เจ้า จะ ตัด สิ้น ใจ ทำ อะไร เจ้า ก็ จะ ประสบ ผล สำ ร ็จ
 และ แสง สว่าง จะ ส่อง ลง มา บน เส้น ทาง ทั้ง หลาย ของ เจ้า
 29 เมื่อ คน อื่น ๆ ตก ต่ำ เจ้า จะ ได้ พู ด ว่า ‘เซิด หน้า ไว้’
 และ พระ องค์ ก็ จะ ช่วย คน ที่ ถ่อม สุ ภาพ ให้ รอด พ้น ††
 30 พระ องค์ ช่วย กู้ แม่ แต่ คน ที่ มีความ ผิด
 และ คน เหล่า นั้น ที่ มีความ ผิด จะ ได้ รับ การ ช่วย กู้ ผ่าน ทาง มือ ที่
 สะอาด สะอาด ของ เจ้า”

โยบตอบอีกแล้ว

23 แล้วโยบก็ตอบว่า
 2 “แม้แต่ตอนนี้ ข้าก็ยังร้องบ่นด้วยความขมขื่น
 มือของพระองค์หนักอึ้งอยู่บนตัวข้า ings ที่ ข้า ร้อง ครวญ คราง
 3 อยากรู้เหลือเกินว่า จะไปหาพระองค์ได้ที่ไหน
 จะได้เข้าไปถึงที่พิทของพระองค์
 4 ข้าจะยืนคดของข้าต่อหน้าพระองค์
 และจะให้ปากข้าเต็มไปด้วยข้อพิสูจนว่าข้าถูก
 5 แล้วจะได้รู้ว่าพระองค์จะตอบข้าว่ายังไง
 จะได้เข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์จะพูดกับข้า
 6 พระองค์จะได้แย้งคดกับข้าด้วยฤทธานาจอันยิ่งใหญ่ของ
 พระองค์หรือ
 ไม่หรือก พระองค์จะต้องฟังข้าแน่
 7 คนชื่อตรงมีสิทธิที่จะชี้แจงเหตุผลให้กับพระองค์ได้
 แล้วข้าจะได้หลุดพ้นจากคดนี้ของข้าตลอดไป
 8 ถ้าข้าไปทางทิศตะวันออก พระองค์ก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น
 หรือถ้าข้าไปทางทิศตะวันตก ข้าก็มองไม่เห็นพระองค์เหมือน
 9 ถ้าข้าไปทางเหนือ พระองค์ซ่อนตัว ข้าก็หาพระองค์ไม่เจอ
 ถ้าข้าหันไปทางใต้ ข้าก็ไม่พบพระองค์เหมือนกัน
 10 แต่พระองค์รู้ว่าข้าไปตามเส้นทางไหน
 เมื่อพระองค์ทดสอบข้า ก็ จะ เห็น ว่า ข้า เป็น เหมือน ทอง คำ บริ-
 สุ ทริ

† เขา วาง แขน ... ไม่ สน มา จาก แปล กรีก โย บ ร าย ๓ ส่วน สำ นاء ฮีบรู ที่ นิยม ใช้
 กัน เขียน ว่า “แต่ ข้า ถู ก ว่า ความ คิด ของ คน ขั้ว เหล่า นั้น เป็น เรื่อง น่า รัง เกียจ” ††
 เมื่อ คน อื่น ๆ ... ให้ รอด พ้น หรือ อาจ แปล ได้ ว่า “เมื่อ คน อื่น ตก ต่ำ เป็น เพราะ ว่า พวก
 เขา ยัง ยโส แต่ พระ องค์ จะ ช่วย คน ที่ ถ่อม สุ ภาพ ให้ รอด พ้น”

11 ทำ ของ ข้า ได้ เติ น ตาม รอย ทำ ของ พระ องค์ ไป
 ข้า ได้ ยึด มน ใน เส้น ทาง ของ พระ องค์ นั้น ข้า ไม่ ได้ ออ ก นอก ลู
 นอก ทาง เลย
 12 ข้า ไม่ ได้ ละ ไป จาก คำ ส ่ง ที่ ออ ก จาก ริม ฝี ปาก ของ พระ องค์ เลย
 แต่ ข้า ได้ สะ สม คำ พู ด จาก ปาก ของ พระ องค์ มากกว่า ที่ กำหนด ให้
 ชะ อี ก
 13 แต่ พระ องค์ ได้ ตัด ขาด ไม่ มี ใคร ทำ ให้ พระ องค์ เปลี่ยน ใจ ได้
 เมื่อ พระ องค์ ยาก จะ ทำ อะไร พระ องค์ ก็ จะ ทำ สิ่ง นั้น
 14 สิ่ง ที่ พระ องค์ ได้ กำหนด ไว้ ให้ กับ ข้า พระ องค์ จะ ทำ ให้ สำ ร ็จ
 แล้ว พระ องค์ มี แผน การ อย่าง นี้ มาก มาย ใน ใจ ดี ใจ ของ พระ องค์
 15 ข้า ก็ เลยก ลัว เมื่อ อยู่ ต่อ หน้า พระ องค์
 แค คิด ข้า ก็ ก ลัว พระ องค์ แล้ว
 16 พระ เจ้า ทำ ให้ ใจ ดี ใจ ข้า ชา ลาด กลั ว
 พระ องค์ ผู้ ทรง ฤ ทิ ทำ ให้ ข้า หวาด หวั น
 17 แต่ ถึง อย่าง นั้น ก็ ตาม ข้า จะ ไม่ ให้ ความ มี ด บิด ปาก ข้า
 ถึง แม้ ว่า ความ มี ด อัน หนา ที่ บ จะ มา ปก คลุม หน้า ข้า ไว้
 ทำ ไ ม พระ องค์ ผู้ ทรง ฤ ทิ ถึง ไม่ ได้ กำหนด วัน ต่าง ๆ ที่ จะ ตัด -

24 สิ้น คดี ต่าง ๆ
 ทำ ไ ม คน เหล่า นั้น ที่ รู้ จัก พระ องค์ ถึง มอง ไม่ เห็น วัน เหล่า นั้น ที่
 พระ องค์ ลง โทษ คน ขั้ว
 2 คน ขั้ว ย้าย หลั ก เขต ที่ ดิน
 พวก เขา ขโมย ผุ ง แพะ แกะ ไป รวม เข้า กับ ผุ ง ตัว เอง
 3 เขา ต้อน เอลา ของ เด็ก ก่า พร ้า ไป
 และ ยึด เอา วัว ตัว ผุ ง ของ แม่ หมาย เป็น ประ กัน
 4 เขา ผลั ก คน ชัด สน ไป จาก ถนน หน ทาง
 คน ยาก จน ของ แผ่น ดิน ต่าง ต้อง ไป ซ่อน ตัว ไว้
 5 คน ยาก จน ต้อง ออ ก ไป ทำ งาน หนัก
 คู้ ยหา อาหาร ให้ ลูก กิน ใน ที่ รกร้าง ว่าง เปลา เหมือน ลา ป่า ใน ทะ-
 เล ทรา ย
 6 พวก เขา ต้อง ไป เก็บ เกี ยว ใน ทุ่ง นา ของ คน อื่น
 และ เก็บ เศษ ผล อุ่น ใน สวน อุ่น ของ คน ขั้ว
 7 ใน ตอน กลาง คิน พวก เขา ต้อง นอน ตัว เปลี ย เปลา
 ไม่ มี เสื้อ ผ้า ใส่ ไม่ มี ผ้า ห่ม กัน หนาว
 8 ผ น จาก เทือก เขา ทำ ให้ พวก เขา เปีย ก
 พวก เขา ยึด เอา ชอก หิน เพราะ ไม่ มี ที่ อื่น ที่ จะ ไป หลบ
 9 พวก คน ขั้ว กระจาก เด็ก ที่ ก่า พร ้า ไป จาก ออ ก แม่
 และ เอา ทาร ก ของ อุน ยาก จน เป็น ประ กัน
 10 พวก คน จน เหล่า นั้น เติ น เปลี ย เปลา ไม่ มี เสื้อ ผ้า ใส่
 พวก เขา ต้อง แบ ก ฟอน ขั้ว ให้ กับ คน อื่น ings ที่ ตัว เอง หิว ไซ้ ไม่ มี
 อะไร จะ กิน
 11 พวก เขา ต้อง คั้น น ้า ม น มะ กอก ใน สวน ของ คน ขั้ว
 และ ต้อง เหยี ย บย ่า อุ่น อยู่ ใน บ่อ ings ที่ ตัว เอง กระจาก ไม่ มี อะไร
 จะ ดื่ ม
 12 ส่วน ใน เมือง นั้น คน ที่ ก่า ลัง จะ ตาย ต่าง ร้อง ครวญ คราง
 และ ล่า คอ ของ ผู้ บาด เจ็บ ร ้า ร้อง ขอ ความ ช่วย เหลือ
 แต่ พระ เจ้า ก็ ไม่ ได้ สน ใจ ต่อ คำ ร้อง ขอ ของ พวก เขา †
 13 มี บาง คน ที่ เกลี ย ด แสง สว่าง ใน ตอน กลาง วัน
 พวก เขา ไม่ คู้ น กับ หน ทาง ที่ มี แสง สว่าง
 และ ไม่ ชอบ อยู่ บน เส้น ทาง ทั้ง หลาย ที่ มี แสง สว่าง
 14 เขา ตกร ลู ก ขึ้น มา ตอน ไกล คำ
 เพื่อ ไป ฆ่า คน จน และ คน ชัด สน
 แล้ว ใน กลาง คิน เขา ก็ ทำ ตัว เป็น ขโม ย
 15 สาย ตา ของ คน เล่น ชู้ นั้น ก็ เฝ ารอ ให้ ดวง อาทิตย์ ตก
 และ พู ด ว่า ‘ไม่มี สาย ตา ไหน เห็น ข้า หรอก’
 และ เขา ก็ บิด บัง หน้า ของ เขา
 16 ตอน มี ด ขโม ย ก็ ขู ด ของ ข้า ไป ใน บ้าน ของ คน อื่น

† แต่ พระ เจ้า ... พวก เขา อาจ จะ แปล ได้ ว่า “แต่ พระ เจ้า ไม่ ได้ สน ใจ ว่า คน จะ
 ก ด ชี้ ข่ม เหน คน จน ขนาด ไหน”

ในตอนกลางวันขโมยพวกนี้ก็เก็บตัวไว้
 พวกเขาไม่คืนกับแสงสว่าง
 17 สำหรับคนพวกนี้ ความมืดอันลึกล้ำนั้นก็เปรียบเหมือนเวลา
 เช้า
 พวกเขาเป็นเพื่อนกับเรื่องน่าสยดสยองทั้งหลายของความมืด
 มืดอันลึกล้ำ
 18 ขอให้คนชั่วเหล่านี้ลอยละลิวไปเหมือนฟางแห้งที่ลอยอยู่บน
 น้ำ
 ขอให้ทรัพย์สมบัติของเขาบนแผ่นดินถูกสาปแช่ง
 ขออย่าให้มีใครไปทำงานในสวนองุ่นของพวกเขา
 19 ขอให้แดนคนตายลึกเอาคนที่ทำบาปเหล่านี้ไป
 เหมือนกับความแห้งแล้งและความร้อนระอุลึกล้ำที่ละลาย
 จากหิมะไป
 20 ขอให้แม่ของพวกเขาลืมเขาไป
 ขอพวกเขาหอนมองพวกเขาเป็นของหวาน
 ขอให้คนลืมพวกเขาอย่างสนิท
 ขอให้คนชั่วช้าถูกหักลงเหมือนต้นไม้
 21 คนชั่วเขาเปรียบผู้หญิงที่ไม่มีลูก
 พวกเขาไม่ยอมช่วยเหลือแม่หม้าย
 22 แต่พระเจ้าใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ต่อชีวิตให้กับพวกผู้
 มีอิทธิพลเหล่านี้
 ถึงแม้ในยามที่พวกเขาคิดว่าจะต้องตายแล้ว พวกเขาก็ยังลุก
 ขึ้นมาใหม่ได้อีก
 23 พระเจ้าปกป้องและค้ำจุนพวกเขา
 พระองค์เฝ้าดูแลทุกอย่างก้าวของพวกเขา
 24 แต่ถึงแม้พวกคนชั่วจะอยู่ในตำแหน่งสูงระยะหนึ่ง
 ขอให้เขาสูญสิ้นไป
 ขอให้เขาตกต่ำลง
 ขอให้เขาเหี่ยวแห้งไปอย่างวัชพืช
 ขอให้เขาเฉาตายไปอย่างยอดรวงข้าว
 25 เรื่องนี้ไม่มีใครพิสูจน์ได้หรอกว่าข้าโกหก
 ไม่มีใครชี้ได้หรอกว่าข้าผิดผิด”

บิลัดตอบโยบ

25 แล้วบิลัดชาวซุอาห์ก็ตอบว่า
 2 “พระเจ้าทรงครอบครอง พระองค์นำยาเกรง
 พระองค์สร้างสันติในสวรรค์ชั้นฟ้าของพระองค์
 3 ทหารในกองทัพของพระองค์นั้นนับไม่ถ้วน
 แสงสว่างของพระองค์สาดส่องลงมายังทุกคน
 4 มนุษย์จะเป็นผู้บริสุทธิ์ต่อหน้าพระเจ้าได้หรือ
 คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดบริสุทธิ์ได้หรือ
 5 ขนาดดวงจันทร์ก็ยังไม่สุกใส
 และหมู่ดาวก็ยังไม่บริสุทธิ์ในสายตาของพระองค์เลย
 6 แล้วนับประสาอะไรกับมนุษย์
 ที่เป็นเพียงแมลงหนอน
 และนับประสาอะไรกับคนเราที่เป็นแค่ตัวหนอน”

โยบพูดอีก

26 แล้วโยบก็ตอบว่า
 2 “ท่านนี้ช่างช่วยเหลือผู้ที่ย่ำแย่ได้ดีมาก
 ท่านนี้ช่างเป็นผู้ช่วยให้รอดจริงๆสำหรับผู้ที่ย่ำแย่
 3 ท่านช่างให้คำปรึกษาที่มหัศจรรย์กับผู้ที่ขาดปัญญาเสียจริง
 ท่านช่างให้คำแนะนำที่แสนจะวิเศษมากมายเสียจริงๆ
 4 ใครกันนี่ที่มาช่วยให้ท่านเปล่งคำพูดออกมาอย่างนี้
 5 วิชาญาณของใครกันนี่ที่กำลังออกมาจากพวกท่าน
 6 วิชาญาณคนตายทั้งหลายตัวสั้นเต็มด้วยความกลัว
 ในแดนคนตายที่อยู่ใต้ชั้นน้ำซึ่งอยู่ใต้แผ่นดินโลก

6 ต่อหน้าพระเจ้า แม้แต่แดนคนตายก็เปลือยอยู่
 ดินแดนแห่งความพินาคนั้นไม่มีอะไรปกปิด
 7 พระองค์คลี่ฟ้าทางเหนือออกเหนือที่เวียงวัง
 และแขวนโลกเอาไว้บนความว่างเปล่า
 8 พระองค์หอน้ำไว้ในเมฆอันหนาที่บของพระองค์
 และน้ำนั้นไม่ได้ทำให้เมฆฉีกขาด
 9 พระองค์เอาเมฆของพระองค์
 ปูคลุมหน้าของดวงจันทร์เต็มดวง
 10 พระองค์ขีดเส้นขอบฟ้าไว้เหนือทะเล
 แบ่งเขตแดนระหว่างความสว่างกับความมืด
 11 เมื่อพระองค์ตะโกน
 พวกเสาหลักของฟ้าสวรรค์ก็สะดุ้งสั่นไหว
 12 พระองค์ใช้พละกำลังปราบทะเลให้สงบลง
 และใช้ปัญญาของพระองค์บังคับยิวราห์ †
 13 ลมหายใจของพระองค์ทำให้ฟ้าสว่างสดใส
 มีมือของพระองค์แทงงูใหญ่ ‡ ที่กำลังเลื้อยหนีไป
 14 นี่เป็นแค่เสี้ยวเดียวของสิ่งที่พระองค์ทำ
 ที่เราได้ยินนี้เป็นแค่เสียงกระซิบของฤทธิ์อำนาจพระองค์เท่า-
 นั้น
 ส่วนฤทธิ์อำนาจทั้งหมดที่กึกก้องเหมือนฟ้าร้องนั้น ใครจะไป
 เข้าใจได้”

27 โยบเริ่มพูดต่ออีกว่า
 2 “ถึงแม้ว่าพระองค์เอาความยุติธรรมไปจากข้า
 ถึงแม้ว่าพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ทำให้ชีวิตข้าขมขื่น
 ข้าขอสาบานว่า พระองค์มีชีวิตอยู่ในแผ่นดิน
 ข้าจะไม่ปล่อยให้ริมฝีปากของข้าพูดโกหก
 ลิ้นของข้าจะไม่พูดคำหลอกลวง
 3 トラบเท่าที่ข้ายังมีชีวิตอยู่
 トラบเท่าที่ลมหายใจจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกข้า
 4 ไม่มีวันที่ข้าจะพูดว่าพวกท่านถูก
 ข้าจะไม่วันพูดโกหกกว่าข้าผิดหรือ トラบเท่าวันตาย
 5 ข้าจะยืนหยัดในความบริสุทธิ์ของข้าและจะไม่ยอมปล่อยมัน
 จิตใจของข้าไม่ได้ฟ้องข้าสำหรับสิ่งทั้งหลายที่ข้าทำในชีวิต
 6 ขอให้ศัตรูของข้าถูกลงโทษเหมือนคนชั่วร้าย
 ขอให้ผู้ที่ต่อต้านข้าถูกลงโทษเหมือนคนทำชั่ว
 7 ผู้ที่ไม่นับถือพระเจ้าจะมีความหวังอะไรเมื่อพระเจ้าตัดเขา
 ออกไป
 8 เมื่อพระเจ้าเอาชีวิตของเขาไป
 9 เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา
 พระเจ้าจะฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือของเขาหรือ
 10 เขาจะชื่นชมยินดีในพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์หรือ
 เขาจะร้องเรียกหาพระองค์ตลอดเวลาหรือ
 11 ข้าจะสอนพวกท่านถึงเรื่องพลังอำนาจของพระเจ้า
 ข้าจะไม่ปิดบังความจริงเกี่ยวกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
 12 อันที่จริง พวกท่านก็ได้เห็นเองแล้ว
 ทำไมพวกท่านยังพูดเรื่องไร้สาระอยู่อีก
 13 นี่เป็นส่วนแบ่งที่คนชั่วได้รับจากพระเจ้า
 นี่คือมรดกที่คนกตัญญูซึ่งได้รับจากพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์
 14 ถึงเขามีลูกเพิ่มทวีขึ้นมากมาย ดาบก็จะมาฆ่าพวกเขา
 ส่วนลูกหลานของพวกเขาจะไม่มียาอาหารพอกิน
 15 คนของเขายังเหลือรอดชีวิตก็จะถูกฝังเพราะโรคระบาด
 และเมื่อยหม้ายของพวกเขาก็จะไม่ไว้ทุกข์
 16 ถึงคนชั่วกองเงินมากมายเหมือนฝุ่น
 และกองเสื่อผ้าราวกับดินเหนียว

† ข้อ 5-14 มีนักวิชาการหลายท่านเชื่อว่าเป็นคำพูดของบิลัด เขาพูดต่อจาก
 บทที่ 25 †† ราห์บ นางเป็นสัตว์ประหลาดในทะเลในเทพนิยายของชาวคานา
 อันที่เชื่อว่าการก่อความอลูหม่าน สืบสวนนวนาย นางราห์บเป็นสัญลักษณ์ของพวก
 ศัตรูของพระเจ้าหรือสิ่งชั่วร้าย ‡ งูใหญ่ ให้อูคูว่า “เลวีอาธาน” ท้ายหน้าของ
 บทที่ 3:8

17 เขาอาจจะเป็นคนกองมันขึ้นมาก็จริง แต่จะเป็นคนที่ซื้อตรง
 ที่ได้ใส่มัน
 และคนบริสุทธิ์จะแบ่งปันเงินนั้น
 18 พวกบ้านที่คนชั่วสร้างจะเปราะบางเหมือนรังนก
 เปราะบางเหมือนเพิงของยามเฝ้าสวนองุ่น
 19 ในคืนหนึ่ง เขาอาจล้มตัวลงนอนอย่างคนมั่งคั่ง แต่คืนต่อไป
 อาจจะไม่เป็นอย่างนั้น
 พอเขาลืมตาขึ้น ความมั่งคั่งนั้นได้สูญหายไปหมดแล้ว
 20 เรื่องสยดสยองต่างๆท่วมทับเขาราวกับน้ำท่วม
 ในตอนกลางคืนลมพายุก็หอบเขาไป
 21 ลมตะวันตกยกเขาขึ้น แล้วเขาก็จากไป
 มั่นกวาดเขาไปจากที่ของเขา
 22 พายุพัดกระแทกใส่เขาอย่างไม่มีปราณี
 พวกเขาพยายามวิ่งหนีฤทธิ์ของพายุนั้น
 23 ลมตบมือเยาะเย้ยพวกเขา
 และผิวปากใส่เขาจากที่อยู่ของมัน”

บทกลอนสรรเสริญปัญญา

28 “ใช่แล้ว มีเหมืองสำหรับเงิน
 มีที่สำหรับหลอมทองคำ
 2 เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน
 และหลอมทองแดงจากหินแร่
 3 คนทำเหมืองแร่สำรวจจุดปลายของความมืด
 ค้นหาเข้าไปในจุดที่ไกลที่สุด
 ค้นหาหินแร่ที่มีดีคริมและที่มีดีมิดอันลึก
 4 คนงานขุดช่องลงไปห่างไกลจากที่ผู้คนอาศัยกัน
 พวกเขาถูกลืมไปแล้วในที่ห่างไกลจากทางเดินเท้า
 เขาใช้เชือกห้อยตัวแกว่งไปแกว่งมาทำงานไกลจากผู้คน
 5 บนแผ่นดินโลกมีอาหารรอกงามขึ้น
 แต่ส่วนใต้ดินอย่างกับมีไฟเผาจนยุ่งเหยิงไปหมด †
 6 พวกหินของแผ่นดินโลกเป็นที่มาของพลอยสีน้ำเงินเข้ม
 ส่วนฝุ่นของมันมีทองคำอยู่
 7 พวกเหยี่ยวไม่รู้ทางที่จะไปเหมืองพลอยนั้น
 ส่วนตาของเหยี่ยวดำไม่สามารถมองเห็นมัน
 8 พวกสัตว์ป่าไม่เคยเหยียบเส้นทางนั้น
 สิ่งโตก็ไม่เคยผ่านที่นั้น
 9 คนงานเหมืองแร่ดีหินเหล็กไฟ
 และพลิกดูพวกภูเขาทั้งหลาย
 10 เขาขุดคูโมงค์เข้าไปในหิน
 และตาของเขาก็เห็นหินล้ำค่าทุกชนิด
 11 เขาสำรวจ †† แถวๆต้นน้ำ
 และนำสิ่งต่างๆที่ซ่อนเร้นออกมาในที่สว่าง
 12 แต่จะพบปัญญาได้ที่ไหน
 แหล่งของความเข้าใจอยู่ที่ไหนกันเล่า
 13 มนุษย์ไม่รู้ทางไปสู่มัน
 ไม่อาจหาพบในแผ่นดินของคนเป็น
 14 มหาสมุทรพูดว่า ‘มันไม่ได้อยู่ในข้า’
 ส่วนทะเลก็กล่าวว่า ‘มันไม่ได้อยู่ในฉัน’
 15 ทองคำก็ไม่อาจซื้อมันได้
 จะซึ่งเงินไปจ่ายมันก็ไม่ได้ด้วย
 16 ทองคำแห่งโอฟีร์ หรือพลอยไมราหรือแม้แต่พลอยสีน้ำเงิน
 เข้มมัน
 ก็ไม่อาจเอามาซื้อมันได้
 17 ทองคำและแก้วล้ำค่าไม่อาจมาเปรียบกับมันได้
 ภาชนะทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่อาจเอามาแลกเปลี่ยนกับมันได้

† แต่ส่วนใต้ดิน ... ไปหมด หรือ อาจแปลได้อีกว่า “แต่ส่วนใต้ดินค้นหา
 เหมืองใช้ไฟเผาให้หินหลุดออกมา” †† สำรวจ คำนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ
 และสำเนาละติน แต่คำนี้ในภาษาฮีบรู อาจจะไม่แปลได้อีกอย่างว่า “กินเขื่อน”

18 ไม่ต้องพูดถึงเรื่องคุณค่าของปัญญานั้น
 มันมีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าหินปะการังและแก้วผลึกราคาแพงนั้น
 และมีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าไข่มุกเสียอีก
 19 พลอยเหลืองจากเอธิโอเปียนั้นก็เปรียบกับปัญญาไม่ได้เลย
 จะเอาทองคำบริสุทธิ์มาซื้อมันก็ไม่ได้
 20 ถ้าอย่างนั้น ปัญญาหนีมาจากไหนเล่า
 แหล่งของความเข้าใจนั้นอยู่ที่ไหน
 21 มันซ่อนเร้นจากสายตาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง
 รวมทั้งนกในอากาศด้วย
 22 ดินแดนแห่งความพินาศและความตายพูดว่า
 ‘หูของเราได้ยินแต่ข่าวลือเรื่องของปัญญาเท่านั้น’
 23 แต่พระเจ้าเข้าใจทางที่นำไปสู่ปัญญา
 และพระองค์รู้จักที่อยู่ของมัน
 24 เพราะพระองค์สามารถเห็นถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
 พระองค์มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์
 25 พระองค์กำหนดน้ำหนักให้กับลม
 พระองค์วางน้ำด้วยถ้วยดวง
 26 เมื่อพระองค์ออกกฎให้ฝน
 และเตรียมทางให้กับพายุฝนฟ้าคะนอง
 27 แล้วพระองค์สังเกตดูปัญญาและประเมินคุณค่ามัน
 พระองค์ก่อตั้งมันขึ้นและพระองค์ก็ตรวจสอบมัน
 28 และพระองค์ก็พูดกับมนุษย์ว่า
 ‘การยำเกรงองค์เจ้าชีวิตนั้นแหละคือปัญญา
 และการไม่ยอมทำความชั่วนั้นแหละคือความเข้าใจ”

โยบสรุปคำแก้ต่าง

29 แล้วโยบก็เริ่มพูดต่ออีกครั้ง
 2 “ข้าอยากให้อายุขัยของข้าเป็นเหมือนเมื่อก่อน
 ตอนที่พระเจ้าเฝ้าดูแล้ว
 3 ตอนนั้นโคมไฟของพระองค์ได้ส่องอยู่เหนือหัวข้า
 และแสงสว่างของพระองค์นำทางข้าในความมืด
 4 ข้าอยากกลับไปอยู่ในช่วงที่ข้ารุ่งเรืองที่สุดเหลือเกิน
 ตอนที่พระเจ้าเป็นเพื่อนกับข้าและปกป้องเต็นท์ของข้า
 5 ตอนที่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ยังอยู่กับข้า
 ตอนที่ลูกๆห้อมล้อมข้าอยู่
 6 ตอนที่ฝูงแกะของข้าผลิตนมจนท่วมทับทางเดิน
 และนำมนมะกอกไหลตั่งแม่น้ำจากแท่นหินที่คั่นมัน
 7 ตอนที่ข้าไปที่ประตูเมือง
 และนั่งในที่อันมีเกียรติของข้าตรงลานเมือง
 8 คนหนุ่มเห็นข้าและเปิดทางให้
 คนแก่เฝ้าลูกยืนให้เกียรติข้า
 9 เจ้าหน้าที่พากันหยุดพูด
 พวกเขายกมือขึ้นปิดปากตนเอง
 10 เสียงของพวกขุนนางก็เจีบบง
 ลินพวกเขาติดเพดานปาก
 11 เมื่อหูใครได้ยินข้า เขาก็บอกว่าข้านี้มีเกียรติจริงๆ
 เมื่อตาใครได้เห็นข้า เขาก็พูดว่าข้าดี
 12 เพราะข้าช่วยกู้คนยากจนที่ร้องให้ช่วย
 และเด็กกำพร้าที่ไม่มีที่พึ่ง
 13 คนใกล้ตายก็อวยพรข้าที่ช่วยเหลือพวกเขา
 และข้าทำให้หัวใจของหญิงหม้ายร้องเพลงอย่างเป็นสุข
 14 ข้าสวมใส่ความชอบธรรมและมันก็ห่อหุ้มตัวข้า
 ความยุติธรรมของข้า ก็เป็นเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกหัว
 15 ข้าเป็นดวงตาให้กับคนตาบอด
 และเป็นเท้าให้กับคนง่อย
 16 ข้าเป็นพ่อของคนขัดสน
 ข้าช่วยผู้คดีให้แม้กับคนที่ข้าไม่รู้จัก
 17 ข้าหักเชียวของคนชั่ว

และทำให้เขาปล่อยเหยื่อออกจากปาก
 18 ข้าคิดว่า 'วันเวลาของข้าจะทวีเหมือนเม็ดทราย
 ข้าจะตายในวังของข้า'
 19 รูกของข้าจะแผ่เลื้อยไปถึงน้ำ
 มีน้ำค้างจับอยู่บนกิ่งของข้าตลอดคืน
 20 จะมีเกียรติใหม่ ๆ มาสู่ข้าครั้งแล้วครั้งเล่า
 คันธนูในมือของข้าจะใหม่อยู่เสมอ'
 21 ตอนนั้น ผู้คนคอยฟังข้าอย่างตั้งใจ
 พวกเขาเจียบ คอยฟังคำแนะนำจากข้า
 22 พอข้าพูดจบ เรื่องทุกอย่างก็ยุติ
 คำพูดของข้าเหมือนฝนพร่างพรอมลงมาบนตัวเขา
 23 พวกเขาคอยทำข้าเหมือนคอยฝนและอำปากคอยดื่มคำพูด
 ของข้า
 เหมือนแผ่นดินคอยดื่มน้ำฝนในฤดูใบไม้ผลิ
 24 ตอนนั้น เมื่อข้ายิ้มให้กับพวกเขา พวกเขาตื่นเต้นทำตัวไม่ถูก
 ใบหน้าอันน้อมเอมของข้าทำให้พวกเขาใจกำลังใจ
 25 ข้าเลือกทางให้กับพวกเขา ข้านั่งเป็นหัวหน้าอยู่ท่ามกลาง
 พวกเขา
 ข้าอยู่อย่างกษัตริย์ในท่ามกลางกองทัพของตน
 และเป็นเหมือนผู้ปลอบโยนคนที่ทุกข์โศก
 30 แต่ตอนนี้ คนที่อ่อนกว่าข้าหลายปีต่างพากันเยาะเย้ยข้า
 ทั่วทั้งที่เมื่อก่อนพ่อของพวกมัน
 ข้ายังไม่ยอมแม้แต่จะให้มาอยู่กับพวกหมาที่เฝ้าดูแลฝูงแพะ
 และของข้าเลย
 2 ในตอนนั้นข้ามองว่า 'พวกมันอ่อนแอเกินไปที่จะช่วยอะไรข้า
 ได้'
 3 เรี่ยวแรงของพวกมันหายหมดแล้ว
 4 พวกมันยากจนขัดสน และหิวโหยจนต้องทะเลาะร้าวไม่แห่ง
 กิ่งกัน
 ในคำคืนก่อนที่จะมีการทำลายล้างและพิณาศเกิดขึ้น
 4 พวกมันเก็บผักเค็มท่ามกลางพุ่มไม้
 และกินรากของพุ่มไม้ในทะเลทราย
 5 พวกมันถูกขับไล่ออกไปจากสังคม
 ผู้คนตะโกนใส่พวกมันราวกับเป็นโจร
 6 พวกมันพากันไปอยู่ตามลำน้ำแห่ง
 ในถ้ำและซอกหิน
 7 พวกมันส่งเสียงร้องเหมือนลาตามพุ่มไม้
 และพากันเบียดเสียดกันอยู่ใต้ต้นหนาม
 8 พวกมันเป็นคนถ้อย พวกกระจอก
 ถูกแสร้งไล่ออกไปจากแผ่นดิน'
 9 แต่ตอนนี้ ลูกๆของพวกมันกลับมาร้องเพลงหัวเราะเยาะข้า
 และข้าตกเป็นขี้ปากของพวกมัน
 10 พวกมันสะอิดสะเอียนข้าและหนีห่างจากข้า
 และไม่ลังเลที่จะถ่มน้ำลายรดข้า
 11 เพราะพระเจ้าได้คลายสายธนูของข้าทำให้ข้าหมดสภาพไป
 และให้ข้าตกต่ำ
 พวกมันอยากจะทำอะไรข้า พวกมันก็ทำไป
 12 พวกอันธพาลลุยเข้ามาทางขวามือของข้า
 ผลักข้าล้มคว่ำลงกับพื้น
 ข้าเป็นเหมือนูเมื่องที่พวกมันสร้างเนินดินขึ้นบน
 13 พวกมันปิดกั้นทางหนีของข้า
 และทำลายล้างข้าลงได้
 ไม่มีใครช่วยข้าต่อสู้กับพวกมันเลย
 14 พวกมันบุกเข้ามาหาข้าอย่างกับศัตรูที่ทะลวงผ่านช่องกวาง
 ของกำแพงเมืองเข้ามา
 บุกเข้ามาเป็นระลอกๆท่ามกลางซากปรักหักพัง
 15 เรื่องสยดสยองต่างๆท่วมทับตัวข้า
 พวกมันไล่ต้อนศักดิ์ศรีข้าไปอย่างกับลมพัด

ความรุ่งเรืองของข้าหายไปราวกับเมฆ
 16 ตอนนั้นชีวิตของข้าได้ไหลออกจากข้า
 วันเวลาแห่งความทุกข์ได้ยึดตัวข้าไว้
 17 ในตอนกลางคืนพระเจ้าทิ่มแทงกระดูกในร่างข้า
 ความเจ็บปวดไม่เคยหยุดแตะข้าเลย
 18 พระองค์ใช้ความรู้แรงกว่าเสือผ้าข้า
 พระองค์ตะครุบคอเสื้อของชุดคลุมข้า
 19 พระเจ้าเหวี่ยงข้าลงในโคลน
 ข้าก็กลายเป็นเหมือนผงธุลีดินและเศษขี้เถ้า
 20 พระองค์เจ้าข้า
 ข้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ แต่พระองค์ไม่ตอบข้า
 ข้ายืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ แต่พระองค์ได้แต่มองข้าเฉยๆ
 21 พระองค์โหดร้ายต่อข้า
 พระองค์โจมตีข้าด้วยมืออันทรงฤทธิ์ของพระองค์
 22 พระองค์ยกตัวข้าขึ้นไปบนลม
 และทำให้ข้าต้องซีมันไป
 พระองค์เหวี่ยงข้าไปมาด้วยลมพายุนั้น
 23 ข้ารู้ว่าพระองค์จะนำข้าไปสู่ความตาย
 ไปถึงบ้านนั้นที่คนเป็นทั้งหลายต้องไป
 24 แน่นอน ข้าไม่เคยโจมตีคนยากจน
 ตอนที่เขาร้องขอความช่วยเหลือในยามหายหนะ
 25 ข้าไม่ได้ร้องให้สงสารคนทุกข์ยากหรือ
 ข้าไม่ได้โสโคร้าให้กับคนยากจนหรือ
 26 แต่พอข้ามองหาสิ่งดี ของร้ายก็มา
 ในขณะที่ข้าคอยแสงสว่าง ความมืดก็มา
 27 ภายในข้าปั่นป่วนไม่หยุดหย่อน
 ข้าได้พบกับวันคืนแห่งความทุกข์ทรมาน
 28 ข้าเดินไปมาในความมืดอันหมองเศร้า ไม่มีแสงแดดคอยให้
 กำลังใจข้า
 ข้ายืนขึ้นในที่ประชุมและทำเสียงโหยหวนให้ช่วย
 29 ข้าเลยกลายเป็นพี่น้องกับพวกหมาใน
 และเพื่อนพ้องกับนกฮูก
 30 ผิวของข้าดำคล้ำเพราะความเจ็บป่วย
 และกระดูกของข้าถูกเผาด้วยพิษไข้
 31 พิณของข้ารับเสียงให้เข้ากับเพลงร้องทุกข์
 ขลุ่ยของข้ารับเสียงให้เข้ากับเสียงร้องไห้
 ข้าทำข้อตกลงกับดวงตาของข้าว่า
 31 ข้าจะไม่มองหญิงสาวด้วยความใคร่
 2 ถ้าทำผิดในเรื่องนี้
 ข้าจะได้รับส่วนแบ่งอะไรจากพระเจ้าที่อยู่เบื้องบน
 ข้าจะได้รับมรดกอะไรจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ในที่สูงส่งนั้น
 3 พระองค์จะให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับคนชั่วไม่ใช่หรือ
 และจะให้ความหายนะเกิดกับคนที่ทำผิดบาปไม่ใช่หรือ
 4 พระเจ้าเห็นทุกสิ่งที่ข้าทำ
 และจับตาทุกอย่างก้าวของข้าไม่ใช่หรือ
 5 ข้าได้เดินในทางที่โกหกหรือ
 เท้าของข้ารีบไปหลอกผู้คนหรือ
 6 ก็ให้พระเจ้าเอาข้าไปซึ่งบรรดาซังที่เที่ยงตรงดู
 แล้วพระเจ้าจะรู้ว่าข้านั้นดีรอบคอบ
 7 ถ้าอย่างก้าวของข้าหันออกนอกกลุ่มออกไป
 ถ้าใจของข้าไปตามกิเลสทางตาของข้า
 หรือถ้ามือของข้าเบือนความผิด
 8 ก็ขอให้คนอื่นได้กินพืชผลที่ข้าปลูกไว้
 ขอให้พืชของข้าที่งอกออกมาถูกถอนทิ้งไป
 9 ถ้าข้าถูกผู้หญิงยั่วยวนหลงไป
 หรือถ้าข้าไปซุ่มอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านเพื่อแอบเข้าหาเมียเขา
 10 ก็ขอให้เมียของข้าไปบริการ ให้กับชายอื่น
 และขอให้ชายอื่นคร่อมทับเธอ

11 เพราะถ้าข้าทำอย่างนั้น มันเป็นเรื่องน่าอับอายจริงๆ และเป็นความผิดบาปที่สมควรจะได้รับการลงโทษ
 12 การมีชู้นั้นเป็นเหมือนไฟที่ผลาญไปถึงแดนพินาศ มันจะเผาพืชผลทั้งหมดของข้าถึงราก
 13 ถ้าข้าไม่ให้ความเป็นธรรมกับคนใช้ชายหญิงของข้า ตอนที่พวกเขาเรียกร้องสิทธิของเขาจากข้า
 14 เมื่อพระเจ้าลุกขึ้นมากล่าวโทษข้า ข้าจะทำอย่างไร เมื่อพระองค์สอบสวนข้า ข้าจะตอบพระองค์อย่างไร
 15 พระองค์ผู้สร้างข้าในครรภ์แม่ไม่ได้สร้างพวกเขาด้วยหรือ เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันไม่ใช่หรือที่ปั้นพวกเขาทุกคนไว้ในครรภ์แม่
 16 ถ้าข้าไม่ยอมให้สิ่งที่คนยากจนจำเป็น ถ้าข้าทำให้แม่หม้ายผิดหวังที่ข้าไม่ช่วย
 17 ถ้าข้ากินอาหารของข้าคนเดียว และไม่ยอมแบ่งให้กับเด็กกำพร้ากินด้วย
 18 จริงๆแล้ว ตั้งแต่หนุ่มๆมาแล้ว ข้าได้เลี้ยงดูเด็กกำพร้าเหมือนเป็นพ่อของพวกเขา และข้าได้ดูแลหญิงหม้ายตั้งแต่ข้าเกิดเลย
 19 ถ้าข้าได้แต่มองดูคนที่กำลังจะตายเพราะไม่มีเสื้อผ้าใส่เฉยๆ หรือมองคนจนที่ไม่มีผ้าคลุมกายเฉยๆ
 20 ถ้าพวกนั้นไม่ได้ขอให้พระเจ้าอวยพรข้า ที่ได้ให้เสื้อผู้ขมแค้นจากฝูงของข้าให้พวกเขาอุ่นกาย
 21 ถ้าข้าขู่กำปั้นข่มขู่เด็กกำพร้า เพราะข้ารู้ว่ามีคนสนับสนุนข้าในศาลตรงประตูเมือง
 22 ถ้าข้าได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ชั่วช้าเหล่านี้ ก็ขอให้กระดูกไหลปลาร้าข้าหลุดจากปาก และขอให้แขนของข้าหักออกจากข้อต่อเถิด
 23 ข้าไม่สามารถทำผิดเหล่านั้นได้ เพราะข้ากลัวฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและความหายนะที่มาจากพระองค์
 24 ถ้าข้าเอาทองคำเป็นที่พึ่ง ถ้าข้าเรียกทองคำบริสุทธิ์ว่า ‘ความมั่นคงของข้า’
 25 ถ้าข้าชื่นชมยินดีในทรัพย์สมบัติมากมายของข้า หรือเพราะมือของข้าหามาได้มากมาย
 26 ถ้าตอนที่ข้ามองดูดวงอาทิตย์ส่องแสง หรือดูดวงจันทร์เคลื่อนไปอย่างงดงาม
 27 แล้วจิตใจของข้าแอบหลงไหล และปากข้าส่งจูบสักการะไปให้กับดวงสว่างเหล่านั้น
 28 นั่นก็จะเป็นความผิดบาปที่สมควรได้รับโทษ และเป็นการทรยศต่อพระเจ้าที่อยู่เบื้องบน
 29 ถ้าข้าชื่นชมยินดีเมื่อคนเหล่านั้นที่เกลียดชังข้าเจอกับความหายนะ ถ้าข้าดีใจเมื่อเขาเจอกับเรื่องร้ายๆ
 30 แต่จริงๆแล้ว ข้าไม่ได้ปล่อยให้ปากข้าทำบาป โดยขอให้พวกเขาถูกแช่งตาย
 31 ถ้าพวกผู้ชายในครัวเรือนของข้าไม่ได้ตามกันอยู่เรื่อยๆว่า ‘เนื้อที่นายให้มา ยังมีใครกินไม่อิ่มบ้าง’
 32 แต่จริงๆแล้ว แม้แต่คนแปลกหน้า ข้าก็ไม่ได้ปล่อยให้พวกเข้างาน แต่เปิดประตูบ้านต้อนรับคนเดินทางทุกคน
 33 ถ้าข้าพยายามปกปิดความผิดของข้าเหมือนกับที่คนอื่นทำกัน
 † ด้วยการเก็บซ่อนความผิดบาปข้าไว้ในอก
 34 เพราะข้ากลัวความคิดชาวบ้าน หรือกลัวตระกูลต่างๆจะดูถูกข้า แล้วเก็บเงียบไว้ ไม่ยอมออกไปนอกเต็นท์

35 ข้าอยากมีผู้ตัดสินสักคนที่จะมารับฟังคดีของข้าเหลือเกิน ดูลี ข้าได้ลงชื่อในค้ายืนยันว่าข้าบริสุทธิ์แล้ว ขอให้พระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพของข้า ย้ายอาชญากรรมที่ข้าคิดเขียนขึ้นเหลือเกิน
 36 ข้ากลัวแบกมันไว้บนบ่า และมัดมันไว้ที่หัวข้าเหมือนมงกุฎ
 37 ข้าจะแจ้งในทุกเรื่องที่ทำไป ข้าจะเดินอย่างราชาไปเข้าเฝ้าพระองค์
 38 ถ้าที่ดินของข้าร้องขึ้นฟ้องข้า และรอยไถบนที่ดินนั้นต้องรำให้
 39 ถ้าข้าเคยกินผลผลิตของมันโดยไม่จ่ายค่าแรงคนงาน หรือปล่อยให้ผู้เช่าที่ต้ออดตาย
 40 ก็ขอให้ต้นหนามงอกแทนข้าวสาลี และขอให้วัชพืชงอกแทนข้าวบาร์เลย์” คำพูดของโยบได้จบลงตรงนี้

เอลีชู ต่อว่าเพื่อนของโยบ

32 ดังนั้น ชายทั้งสามคนจึงหยุดโต้ตอบโยบ เพราะเห็นว่าโยบมั่นใจในความบริสุทธิ์ของตนเอง ² แต่เอลีชูลูกชายของบาราเคลคนบุชจากตระกูลรามกิโธธ เขาโกรธโยบเพราะว่าโยบอ้างว่าตนเองถูกและพระเจ้าผิด ³ เอลีชูยังโกรธเพื่อนทั้งสามคนของโยบด้วย เพราะพวกเขาไม่สามารถหาคำตอบให้กับโยบ ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าพระเจ้าผิด ⁴ เอลีชูคอยที่จะตอบโยบ เพราะเพื่อน ๆ ของโยบทั้งสามคนนั้นมีอายุมากกว่าเขา ⁵ แต่เมื่อเอลีชูเห็นว่าเพื่อน ๆ ทั้งสามของโยบไม่มีคำตอบในปากให้กับโยบ เขาก็เลยโกรธ ⁶ แล้วเอลีชูลูกชายของบาราเคลคนบุชจึงพูดว่า “ผมยังอายุน้อยอยู่ แต่พวกท่านนั้นสูงอายุล่วง ผมก็เลยไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็นให้กับพวกท่าน ผมบอกกับตัวเองว่า ‘ให้คนเหล่านั้นที่มีประสบการณ์พูด และให้ผู้สูงวัยสอนสติปัญญา’
 8 แต่ความจริงแล้ว เป็นวิญญูณที่อยู่ในมนุษย์ คือลมหายใจของพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพและที่ให้ความเข้าใจ
 9 คนแก่ก็อาจจะไม่ฉลาดก็ได้ คนสูงอายุก็น่าจะยังไม่เข้าใจว่าอะไรถูกต้องก็ได้
 10 ผมจึงพูดว่าช่วยฟังผมหน่อย ใช้แล้ว ผมจะบอกในสิ่งที่ผมรู้
 11 ดูลี ผมได้คอยฟังคำพูดของพวกท่านแล้ว ผมได้ฟังเหตุผลของพวกท่านแล้ว ในขณะที่ท่านวนอยู่กับการหาคำมาพูด
 12 ผมได้ให้ความสนใจกับสิ่งที่พวกท่านพูดมา แต่ไม่มีใครพิสูจน์ได้ว่าโยบผิด และในพวกท่านไม่มีใครตอบคำพูดของโยบ
 13 พวกท่านอย่าเพิ่งพูดว่า “เขาฉลาดเกินไปสำหรับพวกเรา คงจะต้องเป็นพระเจ้าเองที่ชี้ความผิดให้กับเขาเห็น มนุษย์ทำไม่ได้หรอก”
 14 แต่โยบพูดกับพวกท่านไม่ได้พูดกับผม แล้วผมก็จะไม่เอาคำพูดของพวกท่านไปตอบเขาหรอก
 15 พวกเขาถึงกับนิ่งอึ้งไปและไม่ตอบอีก พวกเขาไม่เหลือคำพูดให้โต้แย้งอีกแล้ว
 16 ผมคอยให้พวกเขาตอบอยู่ แต่พวกเขานิ่งเงียบ พวกเขาอยู่นิ่งตรงนั้นไม่พูดอะไร
 17 ตอนที่ถึงตาผมแล้วที่จะตอบ ผมจะบอกถึงสิ่งที่ผมรู้
 18 ผมมีคำพูดมากมาย วิญญูณภายในผมบังคับให้ผมต้องพูด

† ไปบริการ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ไม่แบ่ง” อาจจะเป็นสำนวนว่าให้บริการทางเพศ † เหมือนกับที่คนอื่นทำกัน หรืออาจจะแปลได้ว่า “เหมือนกับที่อาดัมทำ”
 †† ซึ่งทำให้ดูเหมือนว่าพระเจ้าผิด สำเนาฉบับเขียนว่า “ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบผิด” ผู้คิดลอกพระคัมภีร์บอกว่า พวกเขาไม่กล้าเขียนว่า “พระเจ้าผิด” พวกเขาจึงเปลี่ยนจาก “พระเจ้า” มาเป็น “โยบ”

19 ไซ้แล้ว ใจผมเหมือนกับเหล้าองุ่นที่ปิดหมักอยู่
เหมือนองุ่นหนึ่งเหล้าองุ่นใหม่ที่พร้อมจะระเบิดแล้ว
20 ผมต้องพูด จะได้บรรเทา
ผมต้องเปิดริมฝีปาก และตอบเขาไป
21 ผมจะไม่ลำเอียงเข้าข้างใคร
และจะไม่ประจบประแจงใคร
22 เพราะผมประจบประแจงไม่เป็น
แล้วถ้าผมทำอย่างนั้น ผู้สร้างผมคงจะกำจัดผมในไม่ช้า

33 ลุงโยบครับ ตอนนี้อยู่ฟังคำพูดของผมหน่อย
ขอให้ตั้งใจฟังทุกๆคำที่ผมพูดด้วย

2 ผมเปิดปากแล้วนะ
ลิ้นในปากของผมจะพูดแล้วนะ
3 คำพูดของผมกลั่นมาจากจิตใจที่ซื่อตรง
ริมฝีปากของผมจะพูดออกมาอย่างชัดเจนในสิ่งที่ผมรู้
4 พระวิญญูญาณของพระเจ้าได้สร้างผมขึ้นมา
และลมหายใจของพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ให้ชีวิตกับผม
5 ถ้าหากท่านตอบผมได้ ก็ตอบผมเลย
เรียงถ้อยคำของท่านไว้ต่อหน้าผมและตั้งหลักไว้
6 คูสิ ต่อหน้าพระเจ้า ผมกับท่านก็ไม่ได้แตกต่างกัน
ผมก็ถูกสร้างขึ้นมาจากดินเหนียวเหมือนกัน
7 ไม่ต้องกลัวผมหรอก
ผมจะไม่ใช้กำลังข่มขู่ท่านหรอก
8 แต่คำพูดของท่านยังก้องอยู่ในหูของผม
และยังติดอยู่ในหัวใจของผม
9 ท่านพูดว่า ‘ข้าบรสิฐติ’ ไม่ได้ล่วงละเมิด
ข้ามันชาวสะอาด ไม่มีกรรมผิดอะไร
10 แต่คูสิ พระองค์ก็ยิ่งหาเรื่องกับข้า
และนับว่าข้าเป็นศัตรูของพระองค์
11 พระองค์เอาตรวนใส่เท้าข้า
และไม่ว่าข้าจะไปที่ไหน พระองค์ก็คอยจับตาดูข้า’
12 แต่สิ่งที่ท่านพูดนี้ไม่ถูกต้อง ผมขอตอบท่านว่า
พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์คนหนึ่งคนใด
13 ทำไมท่านถึงฟ้องร้องพระองค์ว่า
‘พระองค์ไม่ยอมตอบคำพูดของข้าพเจ้าสักคำ’
14 พระเจ้าพูดแล้วพูดอีก
ถึงแม้มนุษย์อาจจะไม่สังเกตเห็นก็ตาม
15 ในความฝัน และภาพฝันยามคำคืน
เมื่อมนุษย์หลับสนิท เมื่อพวกเขาเคลิ้มหลับอยู่บนเตียง
16 ในเวลานอนเอง พระองค์เปิดหูพวกเขา
และเตือนพวกเขา ทำให้พวกเขาตกใจกลัว
17 เพื่อพระองค์จะได้เห็นพวกเขาไปเสียจากการกระทำชั่วของ
พวกเขา
และเพื่อไม่ให้พวกเขาหยิ่งโส
18 เพื่อป้องกันไม่ให้พวกเขาตกลงไปในหลุมลึกนั้น
เพื่อชีวิตของพวกเขาจะได้ไม่ต้องข้ามแม่น้ำแห่งความตายนั้น
19 อาจมีคนหนึ่งถูกทดสอบด้วยความเจ็บปวดอยู่บนเตียงของเขา
และด้วยความปวดร้าวเรื้อรังในกระดูกของเขา
20 จนเขาเบื่ออาหาร
และไม่อยากกินแม้แต่อาหารที่เอร็ดอร่อยที่สุด
21 เนื้อหนังของเขาเหี่ยวไป ไม่เห็นอีกเลย
แต่กระดูกที่เมื่อก่อนมองไม่เห็น ก็โผล่ออกมา
22 เขาก็รีบเข้าไปใกล้หลุมลึกนั้น
ชีวิตของเขา ก็เข้าไปใกล้ความตาย
23 แล้วสมมุติว่ามีทูตสวรรค์องค์หนึ่ง
จากหลายพันองค์ของพระองค์มาพูดให้กับเขา
และบอกว่าคนนี่ซื่อตรง
24 ทูตองค์นั้นเมตตาต่อกับเขาและพูดกับพระเจ้าว่า
‘ช่วยปกป้องคนนี่ด้วย อย่าให้เขาต้องลงไปสู่หลุมลึกนั้น

ข้าพเจ้ามีค่าไถ่ตัวเขาแล้ว
25 ขอเนื้อหนังของเขากลับไปเหมือนเด็ก
ขอให้กำลังของเขากลับคืนมาเหมือนวัยหนุ่ม’
26 แล้วต่อจากนั้นคนนั้นอธิษฐานต่อพระเจ้าและพระองค์ยอมรับเขา
เขาเข้าเฝ้าพระองค์ ด้วยความชื่นชมยินดี
และพระองค์ทำให้เขากลับไปอยู่ในฐานะดีเหมือนเดิม

27 เขาร้องเพลงให้คนฟังว่า
‘ข้าทำบาป และเห็นผิดเป็นชอบ
แต่ผมไม่คุ้มค่าเลย
28 พระองค์ไถ่ชีวิตข้า ไม่ให้ลงไปสู่หลุมลึกนั้น
เพื่อชีวิตของข้าจะได้พบแสงสว่างอีก’
29 พระเจ้าเคยทำแบบนี้ในชีวิตของคนบางคน
ครึ่งแล้วครึ่งเล่า
30 เพื่อนำชีวิตของเขากลับจากปากหลุมลึกนั้น
เพื่อเขาจะได้เห็นแสงสว่างแห่งชีวิตอีก

31 ลุงโยบครับ
ตั้งใจฟังผมให้ดี เจริบก่อน ฟังผมพูดก่อน
32 หรือถ้าท่านมีอะไรจะพูดก็ตอบผมมาได้เลย พูดได้ครับ
เพราะผมอยากจะทำให้ท่านได้รับการตัดสินว่าถูกอยู่แล้ว
33 ถ้าไม่มีนั้นก็ฟังผมก่อน
เจริญก่อน แล้วผมจะสอนปัญญาให้กับท่าน”

34 2 “ท่านผู้มีปัญญาทั้งหลาย ขอฟังคำพูดผมหน่อย
ท่านผู้มีความรู้ ขอเชิญฟังผมหน่อย
3 ทูตสอดคำพูดได้
เหมือนกับปากแยกแยะรสชาติอาหาร
4 อย่างนั้นขอให้พวกเราช่วยกันเลือกว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้อง
และช่วยกันหาข้อสรุปว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดี
5 เพราะโยบพูดว่า ‘ข้าบรสิฐติ’
แต่พระเจ้าไม่ได้ให้ความยุติธรรมกับข้า
6 ข้าถูกนับว่าเป็นคนโกหก ทั้งๆที่ข้าเป็นฝ่ายถูก
แผลของข้ารักษาไม่หาย ทั้งๆที่ข้าไม่ได้ทำอะไรผิดเลย’
7 มีใครเหมือนโยบบ้าง
เขากระหายที่จะเยาะเย้ยพระเจ้าเหมือนกระหายน้ำ
8 เขาคบกับคนชั่ว
เขาเดินกับคนเลว
9 เพราะเขาพูดว่า ‘ไม่มีประโยชน์อะไรเลย
ที่พยายามจะทำให้พระเจ้าพอใจ’
10 ดังนั้น ท่านผู้มีความเข้าใจ ฟังผมเถิด
ไม่มีวันที่พระเจ้าจะทำชั่วหรอก
พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ไม่ทำผิดหรอก
11 เพราะพระองค์ตอบแทนมนุษย์ตามการกระทำของพวกเขา
และให้สิ่งต่างๆเกิดขึ้นกับพวกเขาตามการใช้ชีวิตของพวกเขา
12 แน่แน่นอน พระเจ้าไม่ทำชั่วแน่
พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ไม่บิดเบือนความยุติธรรม
13 มีคนแต่งตั้งให้พระเจ้าปกครองโลกหรือยัง
มีคนมอบโลกทั้งใบนี้ไว้กับพระองค์หรือยัง
14 ถ้าพระองค์ตัดสินใจที่จะเอาวิญญูญาณ
และลมหายใจที่พระองค์ให้ไปกลับคืนมา
15 ทุกชีวิตก็ต้องพินาศกันหมด
และมนุษย์ทุกคนก็จะกลับไปเป็นดิน
16 ถ้าท่านมีความเข้าใจ ฟังเรื่องนี้เถิด
ช่วยฟังสิ่งที่ผมพูดเถอะ
17 เป็นไปได้หรือที่พระเจ้าผู้ปกครองโลกนี้จะเกลียดชังความ
ยุติธรรม
แล้วท่านจะประณามพระองค์ผู้ชอบธรรมและมีอำนาจว่าทำผิด
หรือ

18 พระองค์เป็นผู้ที่พูดกับกษัตริย์ว่า ‘เจ้านั้นไร้ค่า’
หรือพูดกับเหล่าขุนนางว่า ‘พวกเจ้าชั่วร้าย’
19 พระองค์ไม่เข้าข้างพวกเจ้านาย
และไม่ลำเอียงเห็นแก่คนรวยมากกว่าคนจน
เพราะพวกเขาทุกคนเป็นฝีมือของพระองค์ทั้งนั้น
20 ในชั่วพริบตาพวกเขา ก็ตายได้
ในเที่ยงคืน พวกเขาชกกระดูก และตายไป
แม้แต่ผู้ที่มีฤทธิ์อำนาจก็ยิ่งถูกเอาไป แล้วก็ไม่ใช้ด้วยฝีมือ
มนุษย์
21 สายตาของพระองค์จับจ้องอยู่บนทางของมนุษย์
และพระองค์มองเห็นทุกอย่างก้าวของพวกเขา
22 ไม่มีความมืดมิดหรือความมืดที่
ที่คนทำชั่วจะใช้เป็นที่หลบซ่อนตัวจากพระองค์ได้
23 แนนอน มนุษย์ไม่มีสิทธิที่จะกำหนดเวลา
ให้พระองค์ไปเจอที่ศาล
24 พระองค์บังคับผู้ที่มีอำนาจโดยไม่ไต่สวน
และตั้งคนอื่นขึ้นแทน
25 พระองค์รู้การกระทำของพวกเขา
และคว่ำเขาในคำคืนเดียวและพวกเขา ก็แตกละเอียดไป
26 พระองค์จะทบทวนเขาในที่สาธารณะ
เพราะความชั่วร้ายของพวกเขา
27 เพราะพวกเขาเลือกติดตามพระองค์
และไม่สนใจทางทั้งหลายของพระองค์
28 ซึ่งเป็นเหตุที่คนยากจนต้องร้องขอความช่วยเหลือจากพระ-
องค์
และพระองค์ฟังเสียงร้องของคนยากไร้เหล่านั้น
29 ถ้าพระองค์เงียบไม่ตอบ ใครจะประณามพระองค์ได้
ถ้าพระองค์ซ่อนหน้าไม่ออกมา ใครจะได้เห็นพระองค์เล่า
ไม่ว่าชนชาติใดหรือคนหนึ่งคนใดก็ตามพระองค์ครอบครอง
หมด
30 เพื่อคนที่ชั่วร้ายจะได้ไม่สามารถครอบครอง
หรือวางกับดักให้กับชนชาติ
31 ท่านน่าจะพูดกับพระเจ้าว่า
‘ข้าบาปไปแล้ว ข้าจะไม่ทำผิดอีก
32 ช่วยสอนข้าเรื่องความผิดที่ข้ามองไม่เห็น
ถ้าข้าได้ทำบาปอะไรไป ข้าจะไม่ทำอีกแล้ว’
33 พระเจ้าต้องตอบสนองท่านตามข้อกำหนดของท่านหรือ
ในเมื่อท่านยังปฏิเสธข้อกำหนดของพระองค์เลย
แต่อย่างไรก็ตามท่านต้องเป็นคนเลือกไม่ใช่ผม
ท่านคิดอย่างไรก็ว่ามา
34 ผู้ที่มีสติปัญญาจะพูดกับผม
คือคนที่ฉลาดจะฟังผมและพูดว่า
35 โยบพูดโดยขาดความเข้าใจ
คำพูดของเขาไร้สาระ’
36 ผมอยากให้โยบถูกสอบสวนจนถึงที่สุด
เพราะว่าเขาตอบเหมือนกับคนชั่วตอบ
37 เพราะนอกจากเขาจะทำบาป
เขายังกบฏอยู่เรื่อยๆ เขาตบมือเย้ยพวกเรา
และทวีถ้อยคำต่อว่าพระเจ้า”
เอลีฮูพูดต่อไปว่า
35 2 “ท่านคิดว่าถูกแล้วหรือ
ที่ท่านพูดว่า ‘ข้าถูก พระเจ้าผิด’
หรือเมื่อท่านถามว่า ‘ข้าจะได้เปรียบอะไร
ข้าจะได้ประโยชน์อะไร จากการไม่ทำบาป’
4 ข้าจะตอบท่าน
และเพื่อนๆที่อยู่กับท่าน
5 มองขึ้นไปบนท้องฟ้า ดูลี
ดูเมฆพวกนั้นที่อยู่สูงกว่าท่านมากนัก

6 ถ้าท่านทำบาป มันจะกระทบกระเทือนพระองค์ตรงไหน
ถ้าท่านละเมิดกฎหลายครั้งหลายครา พระองค์จะเป็นอะไรไป
หรือ
7 ถ้าท่านทำดี ท่านได้ให้ความช่วยเหลืออะไรกับพระองค์หรือ
หรือพระองค์ได้รับอะไรจากมือของท่านหรือ
8 ความชั่วร้ายของท่านส่งผลกระทบต่อมนุษย์ด้วยกันเท่านั้น
ส่วนความดีของท่านก็เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์เท่านั้น
9 ดูลี เมื่อคนถูกกดขี่ข่มเหงอย่างหนัก พวกเขา ก็ร้องบ่นกัน
พวกเขา ร้องขอความช่วยเหลือให้พ้นจากแขนของพวกผู้มีอำนาจ
10 แต่ไม่มีใครสักคนคิดจะพูดว่า ‘พระเจ้าอยู่ที่ไหน คือพระองค์ที่
สร้างข้า
พระองค์ที่มอบเพลงให้ร้องในยามค่ำคืน
11 พระองค์ที่สอนเราให้มีความเข้าใจมากกว่าพวกสัตว์บนแผ่นดิน
ดิน
พระองค์ที่ทำให้เราฉลาดกว่าพวกนกในอากาศ’
12 ดังนั้น พวกคนชั่วร้องบ่นกัน
แต่พระองค์ไม่ตอบ เพราะพวกเขาหยิ่งโสม
13 พระองค์ไม่ฟังเสียงร้องที่เป็นแค่ลมปาก
พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ไม่สนใจมันเลย
14 แล้วนับประสาอะไรกับท่านที่พระองค์จะต้องมาสนใจ
ตอนที่ท่านบ่นว่าไม่เห็นพระองค์
และบ่นว่าคดีอยู่ต่อหน้าพระองค์แล้ว
และตัวท่านเองยังรอคอยพระองค์อยู่
15 และยิ่งกว่านั้น ท่านยังว่าพระเจ้าไม่เคยโกรธคนชั่วและลง-
โทษพวกเขา
และยังว่าพระองค์ไม่สนใจเลยว่าใครจะทำอะไรผิด
16 ลุงโยบคนนี้ก็เลยอ้าปากพูดคำลมๆแล้งๆ
พูดพร่ำมามายอย่างขาดความเข้าใจ”
แล้วเอลีฮูก็พูดต่อไปว่า
36 2 “ท่านฟังผมอีกสักหน่อย ผมจะอธิบายเรื่องราวให้ท่าน
ฟัง
ผมยังมีคำพูดที่จะว่าความให้กับพระเจ้า
3 ผมจะนำความรู้อันกว้างไกลของผมมา
และผมจะพิสูจน์ให้เห็นว่าพระเจ้าผู้สร้างของผมนั้นเป็นฝ่ายถูก
4 คำพูดของผมนี้ไม่ผิดแน่
ผู้รอบรู้ที่อยู่ท่ามกลางพวกท่านแล้ว
5 ดูลี พระเจ้านั้นทรงฤทธิ์ แต่ไม่ได้ดูหมิ่นใครเลย
พระองค์ทรงฤทธิ์ และเด็ดขาดในการตัดสินต่างๆ
6 พระองค์ไม่ปล่อยให้คนชั่วมีชีวิตอยู่
แต่พระองค์ให้ความยุติธรรมกับคนที่ถูกกดขี่
7 พระองค์ไม่ละสายตาจากคนดี
แต่จะยกพวกเขาขึ้นไปอยู่บนบัลลังก์กับพวกกษัตริย์ตลอดไป
8 ถ้าหากว่า พวกเขาถูกล้มด้วยโชครวน
หรือถูกมัดด้วยเชือกแห่งความทุกข์ทรมาน
9 พระองค์ก็จะบอกพวกเขาถึงความผิดที่เขาได้ทำ
และกฎต่างๆที่เขาได้ละเมิดเพราะพวกเขาทำตัวหยิ่งโสม
10 พระองค์เปิดหูของพวกเขาก็รับฟังคำว่ากล่าวตักเตือน
และสั่งให้พวกเขาหันกลับจากความชั่ว
11 หากว่าพวกเขาเชื่อฟังและรับใช้พระองค์
เขาก็จะได้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างเจริญรุ่งเรือง
และเดือนปีของเขา ก็จะอยู่อย่างสุขสบาย
12 แต่หากพวกเขาไม่เชื่อฟัง เขาจะต้องข้ามแม่น้ำแห่งความ
ตาย †
เพราะพวกเขาขาดความเข้าใจ
13 ส่วนคนที่ไม่นับถือพระเจ้า พวกเขา ก็จะสั่งสมความโกรธไว้ในใจ

† ข้ามแม่น้ำแห่งความตาย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ตายโหง”

ไม่ร้องขอความเมตตาตอนที่พระองค์มัดเขา
 14 พวกเขาจะตายในขณะที่ยังหนุ่มอยู่
 ชีวิตของพวกเขาจะสั้นเหมือนกับการผู้ชายชรา
 15 พระเจ้าช่วยทุกคนทุกข์ผ่านทางความทุกข์ของพวกเขา
 พระองค์ใช้ความทุกข์ยากเปิดหูของพวกเขา
 16 พระองค์นำท่านให้ออกมาจากความทุกข์ยากไปสู่ที่โล่งกว้าง
 ไม่แออัดคับแคบ
 และโต๊ะของท่านจะพูนล้นไปด้วยอาหารเลิศหรู
 17 แต่ท่านนี้คิดแต่เรื่องเอาชนะคดี ทั้งๆที่ตัวเองเป็นฝ่ายผิด
 ท่านหมกมุ่นอยู่กับการฟ้องร้องพระเจ้า
 18 ระวังนะ อย่าให้ความร้ายรวยหลอกเอาได้
 อย่าให้สินบนอันยิ่งใหญ่ทำให้ท่านหันเหไปจากสิ่งที่ถูกต้อง
 19 ความร้ายและความพยายามสุดแรงเกิดของท่าน
 จะช่วยให้ท่านพ้นจากความทุกข์ยากได้หรือ
 20 อย่าคิดว่าท่านจะปลอดภัยในกลางคืนที่ท่านรอคอยนั้น
 เพราะชาวชนชาติต่างๆสามารถหายวับไปในชั่วข้ามคืนเดียว
 21 ระวัง อย่าหันหน้าไปสู่ความชั่ว
 เพราะความทุกข์ยากนี้เป็นการทดสอบท่านเพื่อท่านจะไม่ได้
 ทำอย่างนั้น
 22 คูสิ พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่และทรงพลัง
 ใครจะเป็นครุเหมือนกับพระองค์ได้
 23 ใครจะสั่งให้พระองค์ต้องรายงานสิ่งที่พระองค์ทำมา
 และใครจะบังอาจพูดกับพระองค์ว่า 'ท่านทำผิด'
 24 อย่าลืมนะ เชิดชูผลงานของพระองค์
 เหมือนกับที่คนเอามาร้องเป็นเพลง
 25 มนุษย์ทุกคนได้เห็นสิ่งที่พระองค์สร้าง
 พวกเขาสามารถได้เห็นแต่ไกล
 26 คูสิ พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ เราไม่สามารถเข้าใจพระองค์ได้หรอก
 อายุของพระองค์นั้นเกินกว่าที่เราจะค้นพบได้
 27 พระองค์ตั้งหยดน้ำจากทะเล
 แล้วกลั่นเป็นฝนจากเมฆ
 28 หมูเมฆเทน้ำฝนลงมา
 พวกมันไปปรียมนันลงมาบนหมู่มนุษย์อย่างเหลือเฟือ
 29 ใครจะเข้าใจการแผ่ของเมฆ
 และเสียงร้องครืนๆจากเต็นท์ของพระองค์ในฟ้าสวรรค์
 30 คูสิ พระองค์กระจายฟ้าแลบไปรอบพระองค์
 และสว่างจ้าไปถึงก้นทะเล
 31 พระองค์ใช้ฝนฟ้าเพื่อเลี้ยงอาหารให้กับชนชาติทั้งหลาย
 เพื่อให้เขามีอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์
 32 พระองค์กำสายฟ้าไว้ไม่มี
 และสั่งให้สายฟ้าผ่าลงไปที่เป้า
 33 เสียงฟ้าร้องประกาศว่าพระองค์อยู่ที่นี้
 พายุประกาศถึงความโกรธอันแรงกล้าของพระองค์
 37 พายุฝนฟ้าคะนองทำให้หัวใจของผมนั่น
 และเต็นท์ออกมานอกอก
 2 พังสิ พังเสียงอันก็ก้องของพระองค์
 และพังเสียงคำรามที่ออกมาจากปากของพระองค์
 3 สายฟ้าของพระองค์สว่างจ้าไปทั่วใต้ฟ้า
 และสว่างจ้าไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก
 4 แล้วเสียงของพระองค์ก็คำรามตามไป
 พระองค์แผดเสียงก็ก้องอย่างน่าเกรงขาม
 เมื่อได้ยินแล้ว ไม่มีใครหยิ่งรู้ว่ามันจะไปไหนต่อ
 5 พระองค์แผดเสียงก็ก้องด้วยวิธีการอันน่าอัศจรรย์
 และพระองค์ทำสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่เราไม่อาจเข้าใจได้
 6 พระองค์พูดกับหิมะว่า "ตกลงมาสู่แผ่นดินสิ"
 พระองค์บอกกับหิมะว่า "ตกลงมาอย่างหนัก"
 7 พระองค์ทำให้ทุกคนต้องถูกกักไว้ข้างใน
 เพื่อทุกคนจะได้รู้ถึงสิ่งที่พระองค์ทำ

8 ส่วนสัตว์ก็กลับไปยังที่ซ่อนของมัน
 และเมื่อออกมาจากรังของมัน
 9 ลมพายุก็พัดมาจากคลังของมัน
 ความหนาวเหน็บก็มาจากลมเหนือ
 10 นำแข็งมาจากลมหายใจของพระเจ้า
 และทะเลกว้างใหญ่ก็เริ่มแข็งตัว
 11 พระองค์บรรจุกความชุ่มชื้นไว้ในเมฆที่หนาทึบ
 และทำให้สายฟ้าแลบของพระองค์กระจายออกจากหมู่มเมฆ
 12 หมูเมฆหม่นวนไปรอบๆตามการนำของพระองค์
 เพื่อพวกมันจะได้ทำให้คำสั่งของพระองค์สำเร็จบนผิวโลกที่
 มนุษย์อาศัยอยู่
 13 ไม่ว่าพระองค์จะให้ฝนตกเพื่อการติสอนหรือเพื่อเป็นประ-
 โยชนต่อแผ่นดินของพระองค์
 หรือเพื่อแสดงความรักอันมั่นคงของพระองค์ พระองค์ก็เป็นผู้
 ทำให้มันเกิดขึ้นทั้งนั้น
 14 ลุงโยบครับ ฟังเรื่องนี้ให้ดี
 ปล่อยให้มันอยู่อย่างถาวรอย่างถาวรถึงการกระทำต่างๆอันน่า
 ทึ่งเหล่านี้ของพระองค์
 15 ท่านรู้หรือว่าพระเจ้าประกาศสั่งหมู่มเมฆ
 และทำให้สายฟ้าแลบออกมาจากหมู่มเมฆของพระองค์ได้ยังไง
 16 ท่านรู้หรือว่าหมู่มเมฆแผ่กระจายไปได้ยังไง
 ท่านรู้ถึงการกระทำต่างๆอันน่าทึ่งของพระองค์ผู้รอบรู้หรือยัง-
 17 เมื่อลมร้อนจากทิศใต้พัดมาทุกคนในแผ่นดินต่างก็หยุดนิ่ง
 แล้วท่านก็เหวี่ยงแตกอยู่ในเสื้อของท่าน
 18 แล้วแบบท่านนี่นะ จะมาคลีหมู่มเมฆออกเหมือนกับที่พระองค์
 ทำได้หรือ
 คือให้มันแข็งราวกับกระจกที่ทำจากเหล็กที่เทลงในแม่พิมพ์
 19 ไหน ช่วยสอนเราหน่อยสิว่าเราควรพูดอะไรกับพระองค์ดี
 เพราะพวกเราอยู่ในความมืดและไม่รู้จะรวบรวมคติพ้องพระ-
 องค์ได้ยังไง
 20 เหมาะแล้วหรือที่จะให้ใครไปบอกพระองค์ว่า มนุษย์อย่างผม
 นี่นะจะฟ้องร้องพระองค์
 สืบสนออย่างนี้จะไปพูดในศาลได้ยังไง
 21 แค่ว่าแสงสว่างเจิดจ้าในท้องฟ้าตอนที่ลมพัดกวาดเอาหมู่มเมฆ
 ไป
 มนุษย์ก็ยังมีมองดูไม่ได้เลย
 22 แต่พระองค์นั้นมาจากทางเหนือด้วยแสงทองสว่างไสว
 พระเจ้าสวมใส่แสงที่แผ่รัศมีอันน่าเกรงขาม
 23 พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์นั้นพวกเราไม่สามารถเข้าใจได้
 พระองค์ยิ่งใหญ่ด้วยพลังอำนาจ ความยุติธรรม และความถูกต้อง
 ซึ่งพระองค์ไม่มีวันฝ่าฝืน †
 24 ดังนั้น มนุษย์จึงยำเกรงพระองค์
 แม้แต่คนฉลาดทั้งหลายก็ยังไม่สามารถมองเห็นพระองค์ได้"

พระยาห์เวห์ตอบโยบ

38 แล้วพระยาห์เวห์ตอบโยบออกมาจากพายุว่า
 2 "ใครกันนี่ที่ทำให้แบบแผนของเรามืดมนไป
 ด้วยคำพูดที่ขาดความเข้าใจ
 3 เตรียมตัวของเจ้าให้พร้อมราวกับนักรบเถิด
 เราจะสอบสวนเจ้า และเจ้าจะต้องตอบเรา
 4 เจ้าอยู่ที่ไหน เมื่อครั้งที่เราวางรากฐานให้กับแผ่นดินโลก
 ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรา
 5 ใครเป็นผู้กำหนดขนาดของโลก และนั่นนอ เจ้าต้องรู้สิ
 หรือใครซึ่งเชือกวัดขนาดของโลกนั้น

† ซึ่งพระองค์ไม่มีวันฝ่าฝืน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "พระองค์ไม่ตอบ
 พวกเราเมื่อพวกเราพยายามจะฟ้องพระองค์ เพื่อขอความยุติธรรม"

6 พวกเสาหลักของโลกตั้งอยู่บนอะไร
หรือใครวางหินหัวมุมของมัน
7 ตอนที่เหล่าดวงดาวในยามเช้าร้องเพลงร่วมกัน
และพวกทูตสวรรค์ † ทั้งหมู่ดึกก็โห่ร้องด้วยความสุข
8 หรือใครเอาประตูไปปิดกั้นน้ำทะเลไว้
ตอนที่มันพุ่งทะลักออกไป เหมือนเด็กที่คลอດออกจากห้องแม่
9 ตอนที่เราเอาพวกเมฆมาเป็นเสื้อผ้าให้กับทะเล
และใช้ความมืดทึบเป็นผ้าอ้อมของมัน
10 และได้กำหนดขอบเขตให้กับมัน
และตั้งโครงและประตูให้กับมัน
11 และพูดว่า 'เจ้ามาได้ไกลแค่ไหน ห้ามเลยจากนี้ไป
คลื่นอันมโหฬารของเจ้าจะต้องหยุดอยู่แค่นี้'
12 ตั้งแต่เจ้าเกิดมา เจ้าเคยสั่งให้ยามเข้าขึ้นมาใหม่
หรือทำให้ยามรุ่งสว่างที่ของมันไหม
13 เพื่อมันจะได้ยึดจับปลายของของโลก
และสะบัดคนชั่วออกไปจากโลก
14 แสงอรุณเปลี่ยนหน้าตาของโลกไป เหมือนดินเหนียวเปลี่ยน
รูปไปตามตราประทับ
แสงอรุณย่อมสีโลกเหมือนเสื้อผ้า
15 ส่วนแสงสว่างของคนชั่ว (คือความมืด) ก็ถูกยึดไปจากมัน
และแขนของคนชั่วที่เงือสูงเพื่อทำร้ายคน ก็ถูกหักไป
16 เจ้าเคยไปที่ตาน้ำแห่งท้องทะเลหรือ
หรือเจ้าเคยเดินท่องไปในที่ลึกกลับของมหาสมุทรหรือ
17 เจ้าเคยเห็นประตูของดินแดนแห่งความตายหรือ
หรือเจ้าเคยเห็นประตูของความดำมืดมืดหรือ
18 เจ้าได้หยั่งรู้ถึงความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกแล้วหรือ
ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ ก็บอกมา
19 ทางที่จะนำไปสู่ที่อยู่อาศัยของแสงสว่างอยู่ที่ไหน
และที่พักของความมืดมันอยู่ที่ไหน
20 เพื่อเจ้าจะได้พาพวกมันกลับยังเขตแดนของพวกมัน
และจะได้รู้เส้นทางไปบ้านของพวกมัน
21 เจ้าคงต้องรู้แน่ เพราะเจ้าเกิดก่อนพวกมันเสียอีก
และจำนวนวันปีของเจ้าก็มากมายมหาศาล
22 เจ้าเคยไปที่คลังเก็บหิมะแล้วหรือ
หรือว่าเจ้าเคยเห็นคลังเก็บลูกเห็บ
23 ที่เราได้เก็บไว้ใช้ในยามยากลำบาก
คือในวันศึกสงคราม
24 หนทางที่นำไปสู่จุดที่สายฟ้าแลบกระจายออกมาอยู่ที่ไหน
หรือจุดที่ลมตะวันออกพัดกระจายออกไปบนแผ่นดินโลก
อยู่ที่ไหน
25 ใครขุดร่องให้ฝนห่าใหญ่ไหลลงมา
และทำทางสำหรับพายฝนฟ้าคะนอง
26 เพื่อให้ฝนตกลงสู่ดินแดนที่ไม่มีคนอยู่
และถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่
27 ซึ่งจะทำให้ความชุ่มฉ่ำกับดินแดนร้าง
และทำให้หญ้าผลิต้นขึ้น
28 ฝนมีฟ่อหรือ
หรือว่าใครเป็นฟ่อของหยาดน้ำค้างหรือ
29 นำแข็งออกมาจากครรภ์ของใครหรือ
หรือใครได้คลอດน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์หรือ
30 นำจับตัวแข็งราวกับหิน
ส่วนพื้นผิวของทะเลลึกก็จับตัวแข็ง
31 เจ้าสามารถเอาไข่มืดดาวลูกไก่ไว้เป็นกลุ่มได้หรือ
เจ้าสามารถแกะเชือกที่ร้อยดาวไทได้หรือ
32 เจ้าสามารถนำหมู่ดาวออกมาปรากฏตามเวลาของมันได้หรือ
เจ้าสามารถนำหมู่ดาวหม้อออกมาพร้อมกับดาวลูกๆของมันได้
หรือ

† พวกทูตสวรรค์ หรือแปลตรงๆได้ว่า "พวกบุตรของพระเจ้า"

33 เจ้ารู้ถึงกฎทั้งหลายของฟ้าสวรรค์หรือ
เจ้าสามารถทำให้โลกทำตามกฎต่างๆนั้นได้หรือ
34 เจ้าตะเบ็งสังหมู่เมฆ
ให้นำตกลงมาท่วมทันเจ้าได้หรือ
35 เจ้าสามารถส่งพวกสายฟ้าผ่าออกไป
และให้มันรายงานกับเจ้าว่า "เราอยู่ที่นั่นแล้วท่าน" ได้หรือ
36 ใครสอนพวกเมฆให้รู้จักปล่อยฝนลงมา
ใครสอนหมอกให้รู้จักลอยขึ้นมา
37 ใครมีสติปัญญาพอที่จะไปนับหมู่เมฆได้
ใครสามารถเทน้ำออกจากไหทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ได้
38 เพื่อทำให้ฝนละอองจับตัวกันเป็นก้อนดิน
และก้อนดินจับตัวกันแน่น
39 เจ้าล่าเหยื่อให้กับสิงโตได้หรือ
เจ้าสามารถทำให้พวกสิงห์หนุ่มอิ่มได้หรือ
40 ตอนที่พวกมันพากันหมอบอยู่ตามถ้ำ
หรือดักซุ่มตัวอย่างลับๆล่อๆ
41 ใครให้อาหารกับกาหรือ ในยามที่ลูกๆของมันร้องขอความ
ช่วยเหลือจากพระเจ้า

39 เจ้ารู้เวลาที่แพะภูเขาออกลูกหรือ
เจ้าคอยเฝ้าดูวางตัวเมียตอนที่มันคลอດลูกหรือ
2 เจ้านับเดือนที่พวกมันตั้งท้องจนครบได้หรือ
เจ้ารู้เวลาที่พวกมันจะออกลูกหรือ
3 ตอนที่พวกมันนั่งยองๆเบ่งลูกน้อย
และตกลูกอ่อนของมันออกมา
4 เมื่อลูกๆของมันแข็งแรง และเติบโตใหญ่ขึ้นในทุ่งกว้าง
พวกมันทิ้งแม่กว้างไป และไม่กลับมาอีก
5 ใครปลดปล่อยลาป่าให้เป็นอิสระ
และใครแกะเชือกลาเปลี่ยว
6 เราให้ทุ่งโล่งเป็นบ้านของมัน
และให้เขตดินเค็มเป็นที่พักอาศัยของมัน
7 มันหัวเราะเยาะความวุ่นวายในเมือง
และไม่ได้ยินเสียงตะโกนของผู้เป็นนายของมัน
8 มันท่องไปตามเนินเขาต่างๆเพื่อหาทุ่งหญ้า
และแสวงหาทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นสีเขียว
9 วัวป่ายักษ์ †† ยอมรับใช้เจ้าหรือ
มันยอมนอนอยู่ข้างๆรางหญ้าของเจ้าหรือ
10 เจ้าสามารถเทียมวัวป่าให้เถื่อนเจ้าได้หรือ
หรือทำให้มันไถคราดพรวนดินตามหลังเจ้าได้หรือ
11 เจ้าจะไปฟังเรียวแรงมากมายของมันได้หรือ
เจ้าจะมอบงานหนักของเจ้าให้กับมันทำได้หรือ
12 เจ้าจะฟังมัน ให้มันเก็บเกี่ยว
และลากฟ่อนข้าวมาไว้ที่ลานนวดข้าวของเจ้าได้หรือ
13 นกกระจอกเทศกระพือปีกอย่างเรียว
แต่มันก็ไม่สามารถบินได้เหมือนนกกระสาหรือนกเหยี่ยว
14 นกกระจอกเทศออกไข่บนพื้น
และทำให้ไข่ของมันอบอุ่นอยู่ในดิน
15 แล้วมันลี้มไปว่าอาจมีดินหนึ่งเหยียบไข่ของมันได้
และพวกสัตว์ป่าอาจจะย่ำไข่ของมันได้
16 มันทำกับลูกอ่อนของมันอย่างรุนแรงอย่างกับไม่ใช่ลูกมัน ถึง
ลูกมันจะตายไป
มันก็ไม่สน แม้มันจะเหนื่อยเปล่าก็ตาม
17 เพราะพระเจ้าสร้างมันมาแบบไม่รู้จักริด
และพระองค์ไม่ได้แบ่งปันความเข้าใจให้กับมันเลย
18 แต่เมื่อมันเริ่มวิง
มันหัวเราะเยาะทั้งม้าและคนขี่

†† วัวป่ายักษ์ เป็นวัวชนิดที่ใหญ่ที่สุด อาจตัวใหญ่เท่าฮิปโป มีเขายาว มันสูญพันธุ์ไปในปี ค.ศ. 1627

19 เจ้าเป็นผู้ให้พละกำลังกับม้าหรือ
เจ้าตกแต่งคอของมันด้วยแผงคอกพลั่วไสวหรือ
20 เจ้าทำให้มันกระโดดอย่างกบตักแดนหรือ
เสียงหายใจฟัดฟาดอย่างหึ่งทะนงของมันทำให้ผู้คนหวาด-
กลัว
21 มันตะกุกพื้นดินอย่างตุตัน
และภาคภูมิใจในพละกำลังของตนเอง มันโถมตัวเข้าสู่ศึกสง-
คราม
22 มันหัวเราะเยาะความกลัว ไม่ประหวั่นพรั่นพรึง
มันไม่ถอยหนีจากดาบ
23 ซอญุ่ส่งเสียงสะท้อนข้างตัวมัน
อีกทั้งหอกและทวนส่องประกายวูบวาบอยู่ข้างตัวมัน
24 มันพุ่งกราดไปข้างหน้าเต็มฝีเท้า ตื่นเต้นสะท้านไปทั้งตัว
และไม่อาจอยู่นิ่งได้เมื่อเสียงแตรรบดังขึ้น
25 เมื่อได้ยินเสียงแตร มันก็ส่งเสียงร้องขึ้นด้วยความดีใจ และ
มันได้กลืนสงครามแต่ไกล
มันได้ยินเสียงร้องตะโกนของพวกผู้บังคับบัญชา และเสียงสั่ง
ลุย
26 เขี้ยวบินได้เพราะรับสติปัญญาจากเจ้าหรือ
มันกางปีกบินไปทางใต้เพราะเจ้าอย่างนั้นหรือ
27 เจ้าเป็นคนสั่งให้นกอินทรีบินอยู่สูง
และสร้างรังไว้บนที่สูงหรือ
28 มันอาศัยอยู่บนหน้าผา และนอนที่นั่น
มันอยู่ตามแนวขอบของหน้าผา ซึ่งเป็นที่หลบภัยของมัน
29 มันมองหาอาหารจากที่นั่น
ตาของมันมองเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
30 ลูกๆของมันดูดกินเลือด
มีซากศพอยู่ที่ไหน มันก็อยู่ที่นั่น”
40 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับโยบว่า
2 “คนที่มิดคืบกับเราจะมาแก้ไขเราผู้ทรงฤทธิ์หรือ
คนที่มาฟ้องร้องพระเจ้าจะตอบไหม”

โยบตอบพระยาห์เวห์

3 แล้วโยบก็ตอบพระยาห์เวห์ว่า
4 “ดูสิ ข้าพเจ้านั้นก็กระจองอกง่อย
ข้าพเจ้าจะให้คำตอบกับพระองค์ได้ยังไง
ข้าพเจ้าจะเอามือปิดปากเจี๊ยบ
5 ข้าพเจ้าพูดไปครึ่งหนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ตอบอีก
ข้าพเจ้าพูดไปตั้งสองครั้งแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่พูดอีกแล้ว”

พระยาห์เวห์พูดกับโยบต่อ

6 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับโยบออกมาจากพายุว่า
7 “เตรียมตัวของเจ้าให้พร้อมราวกับนั้นกรบเถิด
เราจะสอบสวนเจ้า และเจ้าจะต้องตอบเรา
8 เจ้าจะบังอาจว่าเราไม่ยุติธรรมหรือ
เจ้าจะประณามว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะได้เป็นฝ่ายถูกหรือ
9 เจ้ามีพละกำลังเหมือนกับพระเจ้าหรือ
เจ้าทำเสียงร้องก็ก้องเหมือนฟ้าร้องอย่างกับพระเจ้าได้หรือ
10 ให้เอาความยิ่งใหญ่ และศักดิ์ศรีตกแต่งตัวเจ้าเถิด
ให้เอาเกียรติยศและความสง่างามสวมไว้บนตัวเจ้า
11 ระบายความเกรี้ยวโกรธของเจ้าออกมาเลย
มองดูคนหยิ่งยโสทุกคน และทำให้พวกเขาเสียหน้าสิ
12 มองดูคนหยิ่งยโสทุกคน และทำให้พวกเขาตกต่ำลงไปสิ
ให้เหยียบย่ำคนชั่วตรงที่ที่เขายืนอยู่เถิด
13 ฟังพวกนี้ไว้ในดินด้วยกัน
ห่อพวกเขาไว้ในโลกเบื้องล่างสิ
14 ถ้าเจ้าทำได้ เราจะยินดีด้วยกับเจ้า

ที่แขนขาของเจ้าเองได้ให้ชัยชนะกับเจ้า
15 พิจารณาดูตัวเบเฮโมท † ที่เราสร้างขึ้นมาเหมือนกับที่เราสร้าง
เจ้า
มันกินหญ้าเหมือนวัวควาย
16 ดูสิ กำลังของมันอยู่ที่ต้นขา
และฤทธิ์ของมันอยู่ที่กล้ามเนื้อท้อง
17 มันทำหางแข็งๆเหมือนต้นสนซีดาร์
กล้ามเนื้อต้นขาของมันสานเข้าด้วยกันแน่น
18 กระดูกของมันเหมือนท่อทองสัมฤทธิ์
ขาของมันเหมือนท่อนเหล็ก
19 มันเป็นสัตว์ตัวเอกท่ามกลางสัตว์ทั้งหลายที่พระองค์สร้าง
มีแต่ผู้สร้างมันเท่านั้นที่สามารถใช้ดาบบุกเข้าโจมตีมัน
20 พวกเนินเขานำอาหารมาให้กับมัน
เป็นที่ที่พวกสัตว์ป่าทั้งหลายมาเล่นกัน
21 มันนอนอยู่ใต้ต้นปัว
และแอบซ่อนอยู่ในหนองน้ำที่ปกคลุมไปด้วยต้นอ้อ
22 ต้นปัวทอดเงามาปกคลุมตัวของมันไว้
ต้นไม้อื่นที่อยู่ตามธารน้ำรายล้อมตัวมัน
23 ถึงแม้มันจะซัดใส่มันอย่างแรง มันก็ไม่ตกใจ
มันไม่หวั่นไหว แม้ว่าแม่น้ำจอร์แดนจะกระแทกใส่หน้ามัน
24 ใครจะสามารถทำให้ตามันบอดและจับมันได้
ใครจะเอาตะขอไปเกี่ยวจุกของมันได้หรือ

41 เจ้าจะเอาตะขอลากตัวเลวีอาธาน †† ออกมาได้หรือ
หรือเอาเชือกมัดปากมันได้
2 เจ้าจะเอาเชือกไปคล้องจุกมันได้หรือ
หรือใช้ตะขอเกี่ยวคางมันได้
3 มันจะวิ่งวอนเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า
หรือพูดอ่อนหวานกับเจ้าหรือ
4 มันจะทำสัญญากับเจ้า
หรือยอมเป็นข้ารับใช้เจ้าตลอดไปหรือ
5 เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนเล่นกับนก
หรือเอาเชือกมาผูกให้พวกเด็กหญิงของเจ้าจูงเล่นหรือ
6 พวกพ่อค้าจะต่อราคาของมัน
หรือแบ่งสันปันส่วนขายกันหรือ
7 เจ้าจะใช้ฉมวกทิ่มแทงหนังของมัน
หรือใช้หอกแทงหัวของมันได้หรือ
8 เอามือจับมันสิ ลองคิดดูสิว่าการต่อสู้กับมันจะออกมาเป็นยังไง
เจ้าจะไม่ทำครั้งที่สองแน่
9 ความหวังที่มนุษย์จะปราบมันได้นั้นต้องพังทลายลง
แค่เห็นมันก็ล้มลงแล้ว
10 พอปลุกเร้ามันขึ้นมา มันดุร้ายไม่ใช่หรือ
แล้วใครจะบ้าบินไปยืนต่อหน้ามัน
11 จะมีใครกล้ามาเผชิญหน้ากับมันและออกมาได้อย่างปลอดภัย
ไม่มีสิ่งใดภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้ทำได้หรอก †
12 จะให้เราเจี๊ยบไม่พูดถึงขาอันแข็งแรงของมัน
หรือพละกำลังอันมหัศจรรย์ของมัน หรือรูปร่างที่สง่างามของ
มันก็ได้
13 ใครจะถอดเสื่อนอกของมันออกได้
ใครจะเจาะทะลวงผิวเกราะสองชั้นของมันไปได้
14 ใครจะจ้ำจกรรไกรอันแข็งแรง
ที่มีฟันอันน่าสยดสยองล้อมรอบอยู่ของมันได้
15 ส่วนหลังของมันเหมือนแผงของพวกโล่ที่เรียงกันเป็นแถวๆ
ซึ่งปิดแน่นสนิทต่อกัน

† เบเฮโมท มักคิดกันว่าเป็นตัวอูฐไป แต่ ผู้รับงานท่านคิดว่าตัวนี้เป็นสัตว์ใน
นียบายโบราณ †† เลวีอาธาน อาจจะเป็นจระเข้ หรือพระเจ้าอาจกำลังพูดถึงสัตว์
ประหลาดในทะเลที่เล่าขานกันมาแต่โบราณ † จะมีใคร... ได้หรอก แต่บาง
ฉบับเขียนว่า “แล้วใครเล่าจะกล้ามาทำหายเรา จะมีใครกล้ามาเผชิญหน้ากับเรา
แล้วสั่งให้เราต้องจ่ายค่าเสียหาย ทุกสิ่งทุกอย่างใต้ฟ้าสวรรค์ล้วนเป็นของเราอยู่
แล้ว”

16 แต่ละอันอยู่ชิดกันมาก
 แม้แต่ลมก็ยิ่งผ่านไม่ได้
 17 โລ้แต่ละอันเชื่อมต่อกันไป มันเกาะติดกันแน่น
 ไม่สามารถแยกมันจากกันได้
 18 เมื่อมันจาม ก็เกิดแสงแลบออกมา
 ดาของมันเป็นเหมือนอย่างแสงในยามรุ่งสาง
 19 เปลวไฟพุ่งออกจากปากของมัน
 ปรະกายไฟแตกออกมา
 20 ควีนออกจากรูจมูกของมัน
 อย่างกับไอพวยพุ่งจากหม้อน้ำเดือด
 21 ลมหายใจของมันทำให้ถ่านลุกเป็นไฟ
 และเปลวไฟพุ่งออกจากปากของมัน
 22 ลำคอของมันมีพลังทำลายมหาศาล
 ใครเจอมันก็กลัวจนลนลาน
 23 ใต้ท้องมันไม่ได้มีไขมันเป็นชั้นๆ
 แต่แข็งอย่างกับเหล็ก
 24 มันใจแกร่งกล้าอย่างกับหิน
 ไซ้แล้ว แข็งอย่างกับหินโม่แป้ง
 25 เมื่อมันยกตัวขึ้น แม้แต่เทพเจ้าก็พากันหวาดกลัว
 เมื่อมันหันมาพาดหาง พวกเทพเจ้าต่างถอยหนี
 26 แม้ดาบจะเข้าถึงตัวมัน ก็ไม่อาจแทงทะลวงผิวหนังมันได้
 ทั้งหอก ลูกธนู และทวนก็เหมือนกัน
 27 มันมองว่าอาวุธเหล็กนั้นเป็นแค่เส้นฟาง
 และทองสัมฤทธิ์เป็นแค่ไม้ผุ
 28 ลูกธนูก็ไม่อาจทำให้มันหนีไปได้
 หินที่ซัดจากสลิงใส่มันก็เหมือนแกลบ
 29 ไม้กระบองมันมองเป็นเพียงแกลบ
 มันหัวเราะเยาะใส่เสียงทวนที่กระเด็นจากหลังมัน
 30 ส่วนท้องของมันคมอย่างกับพวกเศษหม้อแตก
 มันครูดเป็นทางบนโคลนตมอย่างกับเลือนนวดข้าว
 31 มันทำให้น้ำลึกเดือดอย่างกับน้ำในหม้อ
 และทำให้ทะเลปั่นป่วนเหมือนหม้อต้มยา
 32 รอยที่มันว่ายผ่านไปส่องประกายแวววาว
 จนคนคิดว่าทะเลผุดงอก
 33 ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ที่เหมือนมัน
 มันเป็นสิ่งที่ถูกสร้างที่ไม่รู้จักความกลัว
 34 มันมองไปทั่วทุกสิ่งที่สูงส่ง
 มันเป็นราชาเหนือสัตว์ป่าทั้งหลาย”

โยบพูดกับพระยาห์เวห์

42 แล้วโยบก็ตอบพระยาห์เวห์ว่า
 2 “ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์สามารถทำทุกสิ่งทุกอย่างได้
 และแผนการของพระองค์ไม่มีวันถูกขัดขวาง
 3 พระองค์พูดว่า ‘ใครกันนี่ ที่ปิดบังแบบแผนของเราโดยขาด
 ความรู้’
 ไซ้แล้ว ข้าพเจ้าแกล้งถึงสิ่งต่างๆออกไปโดยไม่เข้าใจ
 เป็นสิ่งลึกลับต่างๆที่ข้าพเจ้าคิดไม่ถึง”

เป็นสิ่งข้าพเจ้าไม่รู้
 4 พระองค์พูดว่า ‘ฟังให้ดี เราจะพูด
 เราจะสอบสวนเจ้า และเจ้าจะต้องตอบเรา’
 5 หูข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องของพระองค์
 แต่ตอนนี้ตาของข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์แล้ว
 6 ข้าพเจ้าก็เลยขอลงอนคดี
 และจะไม่นั่งในผองคัลลีและชี้เก้านี้่อีกแล้ว” †

คำตัดสินของพระยาห์เวห์

7 หลังจากที่พระยาห์เวห์พูดสิ่งต่างๆเหล่านี้กับโยบแล้ว พระ
 ยาห์เวห์ก็พูดกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า “เราโกรธเจ้าและเพื่อนทั้ง
 สองของเจ้ายิ่งนัก เพราะพวกเจ้าไม่ได้พูดความจริงเกี่ยวกับเรา
 อย่างที่โยบผู้รับใช้ของเราได้พูด
 8 ตอนนีให้พวกเจ้าเอว้าวตัวผู้เจ็ดตัวและแกะตัวผู้เจ็ดตัวไปพบ
 โยบผู้รับใช้ของเรา ให้ถวายสัตว์เหล่านั้นเป็นเครื่องเผาบูชาสา
 หรับพวกเจ้าเอง แล้วโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานให้กับพวก
 เจ้า เพราะเราจะยอมรับเฉพาะคำอธิษฐานของโยบเท่านั้น แล้ว
 เราจะไม่มีฉิกหนำพวกเจ้าตามที่พวกเจ้าสมควรจะได้รับ เพราะ
 พวกเจ้าไม่ได้พูดถึงเราอย่างถูกต้อง อย่างที่โยบผู้รับใช้ของเรา
 ได้พูด”
 9 แล้วเอลีฟัสชาวเทมาน บิลดัตตระกูลชูอาห์ และโซฟาร์ชาวนา
 อามาห์ ก็ไปทำตามสิ่งที่พระยาห์เวห์สั่ง และพระยาห์เวห์ยอมรับ
 คำอธิษฐานของโยบ

ชีวิตใหม่ของโยบ

10 เมื่อโยบอธิษฐานให้กับเพื่อนๆของเขา พระยาห์เวห์ทำให้โย
 บกลับคืนสู่สภาพดี และพระองค์ให้โยบมีมากกว่าเดิมเป็นสอง
 เท่า
 11 พี่น้องชายหญิงของท่าน และคนที่รู้จักท่านมาก่อน ต่างมา
 ร่วมกินอาหารกับโยบที่บ้าน และต่างแสดงความเห็นอกเห็นใจโย
 บ พร้อมทั้งปลอบประโลมท่านในเรื่องเลวร้ายทั้งหลายที่พระ
 ยาห์เวห์เคยนำมาสู่ท่าน แต่ละคนต่างมอบเงินขึ้นหนึ่ง และ
 แหวนทองหนึ่งวงให้กับโยบ 12 แล้วพระยาห์เวห์ได้วยพรชีวิต
 บนปลายของเขามากกว่าชีวิตในช่วงต้น โยบมีแกะและแพะหนึ่ง
 หมื่นสี่พันตัว อูฐหกพันตัว วัวหนึ่งพันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพันตัว
 13 ท่านมีลูกชายเจ็ดคน และลูกสาวสามคน 14 ท่านตั้งชื่อลูกสาว
 คนแรกว่า เยมีมาห์ คนที่สองชื่อว่า เคสิยาห์ ส่วนคนที่สามชื่อว่า
 เคเรนหับปุก
 15 ไม่มีสาวใดทั่วแผ่นดินที่สวยเท่ากับลูกสาวของโยบ พ่อของ
 พวกเธอได้มอบมรดกให้กับพวกเธอพร้อมกับพวกพี่ชายน้องชาย
 ของเธอ
 16 และหลังจากนั้น โยบก็มีชีวิตต่อไปอีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี เขาได้
 เห็นลูกหลานไปสี่ชั่วรุ่น
 17 แล้วโยบก็ตายเมื่อแก่ชรา

† ข้าพเจ้าก็เลย ... ชี้เก้านี้่อีกแล้ว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ข้าพเจ้าก็
 เลยหลอมละลายไป แต่ได้รับการปลอบใจทั้งๆที่ยังนั่งอยู่ในผองคัลลีและชี้เก้านี้”

สดุดี

คำนำ

หนังสือสดุดีเป็นหนังสือที่ยาวที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งหมด เป็นหนังสือที่เต็มไปด้วยคำอธิษฐานและเพลงที่ชาวอิสราเอลใช้ร้องกันในการนมัสการพระเจ้า และต่อมาคริสเตียนก็ใช้ร้องกันด้วย หนังสือสดุดีใช้เวลาในการแต่งและรวบรวมหลายร้อยปี กว่าครึ่งหนึ่งของหนังสือสดุดีเป็นคำอธิษฐานร้องขอให้พระเจ้าช่วยให้พ้นจากปัญหา ความเดือดร้อนและการขาดแคลน โดยปกติแล้วคำอธิษฐานเหล่านี้จะจบด้วยความไว้วางใจและความเชื่อมั่นในพระเจ้า ส่วนใหญ่คำอธิษฐานขอความช่วยเหลือและเพลงขอบพระคุณพระเจ้าจะมาจากประสบการณ์ของคนหนึ่งคนใด แต่บางครั้งก็มาจากประสบการณ์ของกลุ่มคน หนังสือสดุดีแบ่งออกเป็นห้าเล่มย่อย ประกอบด้วยเพลงหลายประเภท เช่น เพลงสอนใจที่ยกย่องกฎ คำสั่งสอน และสติปัญญาที่มาจากพระเจ้า (เช่น สดุดี 1, 19, 49 และ 119) เพลงสรรเสริญภักดิ์ของอิสราเอล (เช่น สดุดี 2, 20-21, 72 และ 110) เพลงฝากความไว้วางใจ เพลงประเภทนี้แสดงความไว้วางใจในพระองค์ล้วนๆ ไม่ได้พูดถึงปัญหาที่กำลังประสบอยู่ (เช่น สดุดี 11, 23, 73 และ 139) เพลงขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระองค์ดูแลอย่างดี หรือที่พระองค์ช่วยให้ออกจากศัตรู หรือจากโรค หรือจากสถานการณ์อันตรายอื่นๆ (เช่น สดุดี 18 และ 107) เพลงสรรเสริญพระเจ้า บ่อยครั้งจะสรรเสริญพระองค์ในฐานะผู้สร้าง (เช่น สดุดี 8, 19, 104 และ 148) และในฐานะภักดิ์ (เช่น สดุดี 47 และ 93-99) เพลงประเภทนี้มักจะเริ่มต้นด้วยคำเชิญชวนให้สรรเสริญพระเจ้า และต่อมาจะพูดถึงความดีงามของพระองค์ที่นำมายัง (เช่น สดุดี 8, 100 และ 103) เพลงในหนังสือสดุดีเหล่านี้ จะช่วยให้เราเปิดใจกับพระเจ้า เพราะไม่ว่าคุณจะรู้สึกอย่างไร คุณคงจะพบกับความรู้สึกนั้นในหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มที่หนึ่ง

(สดุดี 1-41)

คนดีและคนชั่ว

- 1 คนอย่างนี้มีเกียรติจริงๆคือ คนที่ไม่ทำตามคำแนะนำของคนชั่ว คนที่ไม่เดินในทางของคนผิดบาป คนที่ไม่เข้าไปนั่งอยู่ในที่ของคนที่ยังยโส
- 2 แต่ เขามีความสุขในคำสอนของพระยาห์เวห์ เขาเฝ้าครุ่นคิดถึงแต่คำสอนของพระองค์ทั้งวันทั้งคืน
- 3 เขาเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล ใบจะไม่เหี่ยวเฉา ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาทำ จะประสบผลสำเร็จ
- 4 แต่คนชั่วจะไม่ใช่เป็นอย่างนั้น พวกเขาจะเป็นเหมือนแกลบที่ลมพัดปลิวฟุ้งไป
- 5 ดังนั้น คนชั่วจะไม่รอดในวันแห่งการพิพากษา พวกคนบาปจะไม่มีส่วนในชุมชนของพวกคนบริสุทธิ์
- 6 เพราะพระยาห์เวห์ เฝ้าดูแลทางของคนบริสุทธิ์ แต่ทางของคนชั่วจะนำไปสู่ความพินาศ

ภักดิ์ที่พระยาห์เวห์ทรงเลือก

- 2 ทำไมชนชาติอื่นถึงซุลมนุ่นวายเหลือเกิน ทำไมคนเหล่านั้นถึงวางแผนโกงๆ
- 2 พวกภักดิ์ในโลกร่างเตรียมพร้อมรบ พวกผู้นำของประเทศเหล่านั้น

ร่วมกันต่อต้านพระยาห์เวห์และภักดิ์ที่พระองค์ทรงเลือกไว้

†

3 พวกเขาพูดว่า “ให้พวกเราหักโค่นถรณ์ที่พระยาห์เวห์และภักดิ์ที่พระองค์ได้เอามามัดเราไว้

และโยนมันทิ้งไป”

4 แต่องค์เจ้าชีวิตนั่งอยู่บนสวรรค์

พระองค์หัวเราะเยาะใส่พวกเขา

5 แล้ว พระองค์ ก็ถือว่าพวกเขาด้วยความเกรี้ยวกราด

จนทำให้พวกนั้นตกใจขวัญกระเจิง

6 พระองค์พูดว่า

“เราได้แต่งตั้งภักดิ์ที่เราได้เลือกมาไว้บนศิโยน ภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

7 ภักดิ์ที่ยิ่งยศจึงพูดว่า “ให้เราอธิบายให้เจ้าฟัง ถึงประกาศิตของพระยาห์เวห์

พระองค์บอกกับเราว่า ‘เจ้าคือลูกชายของเรา ในวันนี้ เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว’

8 แค่ออเรามา แล้วเราจะมอบชนชาติต่างๆให้กับเจ้าเป็นมรดก เราจะมอบโลกทั้งโลกให้เจ้าเป็นเจ้าของ

9 เจ้าจะทำลายชนชาติเหล่านั้นด้วยกระบองเหล็ก เจ้าจะฟาดพวกเขา ให้แตกกระจายเหมือนห่มอดิน”

10 ตอนนั้น พวกเจ้า ภักดิ์ทั้งหลาย ให้ฉลาดขึ้น

พวกผู้นำทั้งหลาย ให้ฟังคำตักเตือนของเรา

11 ให้รับใช้พระยาห์เวห์ด้วยความเคารพยำเกรง

ให้กราบลงต่อหน้าพระองค์ด้วยตัวสันเทิม

ไม่อย่างนั้นพระองค์จะโกรธ แล้วเจ้าจะต้องพินาศทันที

ให้ทำอย่างนี้ เพราะความโกรธของพระองค์ถูกเป็นไฟได้ใน

พระบิดา

คนที่ลี้ภัยในพระองค์นั้น ก็เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ

† ภักดิ์ที่พระองค์ทรงเลือกไว้ แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม” ดูคำว่า “เจิม” เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม

วางใจในพระยาห์เวห์ในยามคับขัน

บทเพลงของกษัตริย์ดาวิด เขียนในขณะที่พระองค์หนีจากอับซาลอมลูกชายของพระองค์

- 3 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมายเหลือเกิน ผู้คนมากมายต่างลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้า
- 2 มีหลายคนพูดต่อต้านข้าพเจ้าว่า “พระเจ้าจะไม่ช่วยเจ้าให้รอดพ้นหรอก” *เซลาห์*
- 3 แต่พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์เป็นโล่กำบังของข้าพเจ้า พระองค์เป็นศักดิ์ศรีของข้าพเจ้า พระองค์เป็นผู้ที่ยกหัวของข้าพเจ้าขึ้น †
- 4 ข้าพเจ้าเปล่งเสียงเรียกพระยาห์เวห์ พระองค์ตอบข้าพเจ้าจากภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ *เซลาห์*
- 5 ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป แล้วก็ตื่นขึ้นมาอีก เพราะพระยาห์เวห์ปกป้องข้าพเจ้าไว้
- 6 ข้าพเจ้าจึงไม่หวาดกลัว ผู้คนนับหมื่นที่รายล้อมโจมตีข้าพเจ้า
- 7 ลุกขึ้นเถิด พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นด้วยเถิด เมื่อพระองค์ดับแค้นศัตรูทั้งหลายของข้าพเจ้า ฟันของคนชั่วช้าเหล่านั้นจะหักจนหมดปาก
- 8 ความรอดพ้นมาจากพระยาห์เวห์ ขอพระองค์อวยพรคนของพระองค์ด้วยเถิด *เซลาห์*

คำอธิษฐานก่อนนอน

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องสายประกอบการร้องด้วย เพลงสดุดีของดาวิด

- 4 ข้าแต่พระเจ้า ผู้พิสูจน์ว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วยเถิด เมื่อข้าพเจ้าเรียกหาพระองค์ ตอนที่ข้าพเจ้าจนตรอก พระองค์ได้ช่วยให้ข้าพเจ้าออกมาเป็นอิสระ
- ขอเมตตาข้าพเจ้า ช่วยฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าด้วยเถิด
- 2 ใจพวกมนุษย์ เจ้าจะพูดใส่ร้ายเราไปอีกนานแค่ไหน เจ้ารักการซุบซิบนินทาที่ไร้สาระ แล้วจึงพูดโกหกเกี่ยวกับเราอยู่เรื่อยๆ *เซลาห์*
- 3 พวกเจ้าทั้งหลาย ให้รู้ไว้เถอะว่า พระยาห์เวห์เอาใจใส่คนที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์เป็นพิเศษ
- พระองค์จะฟังเสียงของเรา เมื่อเราร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
- 4 ให้กลัวจนตัวสั่น และหยุดทำบาปซะ †† ให้คิดทบทวนเรื่องนี้อย่างเงียบๆในใจ ตอนที่เจ้านอนอยู่บนเตียง *เซลาห์*
- 5 ให้ถวายเครื่องบูชาที่พระองค์กำหนด และให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์
- 6 หลายคนพูดว่า “พวกเราอยากจะทำอะไรกับสิ่งดีๆบ้าง พระยาห์เวห์เจ้าข้า ให้แสงจากใบหน้าพระองค์ส่องลงมาบนพวกเราด้วยเถิด”
- 7 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขยิ่งกว่าความสุขของคนเหล่านั้น
- ตอนที่เขาเก็บเกี่ยวข้าวและเหล้าองุ่นอย่างล้นหลาม
- 8 ดังนั้น ข้าพเจ้านอนลงและหลับไปอย่างสงบสุขยิ่งนัก

† ยกหัวของข้าพเจ้าขึ้น หมายถึงพระองค์ให้กำลังใจตอนที่สิ้นหวัง หรือคืนศักดิ์ศรีให้ †† ให้กลัวจนตัวสั่น และหยุดทำบาปซะ หรือ สำเนาฉบับกรีกแปลว่า “โกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป”

เพราะ พระยาห์เวห์ พระองค์แต่เพียงผู้เดียวเป็นผู้ที่ทำให้ข้าพเจ้านอนลงอย่างปลอดภัย

คำอธิษฐานยามเข้าขอการคุ้มครอง

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้ขลุ่ยประกอบการร้องด้วย เพลงสดุดีของดาวิด

- 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอโปรดรับฟังคำพูดต่างๆของข้าพเจ้า ขอโปรดเข้าใจเสียงถอนใจของข้าพเจ้า
- 2 ข้าแต่พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพเจ้า โปรดรับฟังเสียงร้องเรียกของข้าพเจ้า
- เพราะพระองค์เป็นผู้เดียวที่ข้าพเจ้าอธิษฐานถึง
- 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ทุกเช้าพระองค์จะได้ยินเสียงของข้าพเจ้า ทุกเช้าข้าพเจ้าจะวางคำร้องขอของข้าพเจ้าต่อหน้าพระองค์ และข้าพเจ้าเฝ้าคอยคำตอบของพระองค์อย่างใจจดใจจ่อ
- 4 พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าที่ชอบใจความชั่วร้าย พระองค์ไม่ต้อนรับคนชั่วในบ้านของพระองค์ พวกที่ยังโง่ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ได้ พระองค์เกลียดทุกคนที่ทำชั่ว
- 6 พระองค์จะทำลายคนที่พูดโกหก พระยาห์เวห์ขยะแขยงคนกระหายเลือดที่คดโกง
- 7 แต่ ด้วยความรักมั่นคงเหลือล้นของพระองค์ ข้าพเจ้าก็เข้าบ้านของพระองค์ได้ ข้าพเจ้าก็มกรับลงด้วยความยำเกรงในวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
- 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอช่วยนำข้าพเจ้าไปในทางที่พระองค์ชอบใจ
- เพราะมีพวกศัตรูคอยจ้องข้าพเจ้าอยู่ทุกฝีก้าว โปรดช่วยทำทางที่พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้าไปในนั้นราบรื่นด้วยเถิด
- 9 ปากของศัตรูข้าพเจ้าไม่มีความจริงอยู่เลย ใจพวกเขามีแต่แผนทำลายคน ล้อคอของพวกเขาเหมือนเหมือนหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ ลินของเขาประดับสอพลอ
- 10 ข้าแต่พระเจ้า โปรดลงโทษพวกเขาด้วยเถิด ขอให้แผนร้ายของพวกเขา ทำลายพวกเขาเอง โปรดขับไล่พวกเขาออกไปด้วยเถิด เพราะความผิดบาปมากมายของพวกเขา
- เพราะพวกเขาบงการต่อพระองค์
- 11 แต่ขอให้คนเหล่านั้นที่ลี้ภัยในพระองค์มีความสุข ขอให้พวกเขาให้ร้องด้วยความยินดีเสมอ ขอให้พระองค์คุ้มครองพวกเขา ขอให้คนเหล่านั้นที่รักชื่อของพระองค์ชื่นรื่นในพระองค์
- 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์อวยพรคนที่ทำตามใจพระองค์ พระองค์ปกป้องพวกเขาเหมือนโล่กำบัง เพราะความเมตตาของพระองค์

คำอธิษฐานให้ช่วยในยามทุกข์ยาก

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องสายประกอบการร้อง ตามทำนองเซมิไนท์ † เพลงสรรเสริญของดาวิด

- 6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าลงโทษข้าพเจ้า ตอนที่พระองค์โกรธ
- ขออย่าตีสอนข้าพเจ้า ตอนที่พระองค์โกรธแค้น
- 2 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาต่อข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าอ่อนแอ

† ตามทำนองเซมิไนท์ ในภาษาฮีบรู คำนี้แปลว่า “อันที่แปด” ไม่น่าจะเป็นเครื่องดนตรีที่มีสายแปดสาย

ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดรักษาข้าพเจ้าด้วย เพราะกระดูกของข้าพเจ้าสิ้นเต็ม
 3 ข้าพเจ้าตัวสิ้นเต็มด้วยความกลัว
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ จะปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์หันกลับมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด
 ขอช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะเห็นแก่ความรักมั่นคงของพระองค์
 5 เพราะเมื่อคนตายไป เขาก็จะระลึกถึงพระองค์ไม่ได้อีกแล้ว ในแดนคนตาย จะมีใครสรรเสริญพระองค์ได้หรือ
 6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องคร่ำครวญจนหมดแรง ข้าพเจ้าร้องให้ทั้งคืน จนที่นอนและหมอนชุ่มไปด้วยน้ำตา
 7 ข้าพเจ้าร้องไห้จนตาบวมเพราะความทุกข์โศกตาของข้าพเจ้าอ่อนล้าไปหมด เพราะพวกศัตรูของข้าพเจ้า
 8 พวกเจ้าที่ทำชั่วทั้งหลาย ไปให้ห่างจากข้าพเจ้าซะ เพราะพระยาห์เวห์ได้ยินเสียงร่ำไห้ของข้าพเจ้า
 9 พระองค์ได้ยินคำร้องขอให้ช่วยของข้าพเจ้า พระองค์จะยอมรับและตอบคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
 10 พวกศัตรูของข้าพเจ้าทั้งหมด จะอับอายขายหน้าและสิ้นเต็มอย่างยิ่ง
 แล้วพวกเขาจะต้องหันหลังวิ่งหนีไปในทันทีด้วยความอับอายขายหน้า

คำอธิษฐานขอความยุติธรรม

เพลงซิกกาโยน † ของดาวิดซึ่งทำนองถวายพระยาห์เวห์ เกี่ยวกับคนจากเผ่าของเบนยามิน

7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์
 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ไล่ล่าข้าพเจ้าด้วยเถิด ช่วยข้าพเจ้าด้วย
 2 ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะฉีกข้าพเจ้าออกเป็นชิ้นๆเหมือนสิงโต แล้วจะดิ่งทิ้งข้าพเจ้าโดยไม่มีใครช่วยข้าพเจ้า
 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์, พระเจ้าของข้าพเจ้า
 ถ้าหากข้าพเจ้าทำสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้ คือมือของข้าพเจ้าทำสิ่งชั่วหรือทำชั่วต่อเพื่อนของข้าพเจ้า
 หรือปล้นเอาสิ่งของจากศัตรูโดยไม่มีเหตุ
 5 ก็ขอให้ศัตรูไล่ล่าเอาชีวิตข้าพเจ้าให้เขาจับข้าพเจ้าและกระต๊อบข้าพเจ้าจนติดดิน ให้เขาผลักข้าพเจ้าลงสู่หลุมศพ *เขลาห์*
 6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยลุกขึ้นด้วยความโกรธของพระองค์ด้วยเถิด
 ช่วยยืนขึ้นต่อสู้กับความเกรี้ยวกราดของศัตรูพวกนั้นด้วยเถิด พระเจ้าของข้าพเจ้า ตื่นขึ้นด้วยเถิด โปรดให้ความยุติธรรมกับข้าพเจ้าด้วย
 7 ขอให้ชนชาติต่างๆมาชุมนุมกันอยู่รอบๆพระองค์ ขอให้พระองค์นั่งอยู่บนบัลลังก์เหนือพวกเขาด้วยเถิด
 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ตัดสินชนชาติต่างๆด้วยเถิด ข้าแต่ พระยาห์เวห์ ขอให้ตัดสินคดีของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้านั้นเป็นฝ่ายถูก
 พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไร
 9 ข้าแต่พระเจ้าผู้ยุติธรรม พระองค์สำรวจจิตใจและนิสัยใจคอของคน
 ขอช่วยหยุดความชั่วช้าที่คนชั่วทำ
 ขอช่วยสนับสนุนคนที่ทำตามใจพระเจ้าให้มั่นคง

† เพลงซิกกาโยน ซิกกาโยนเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้อาไรที่แน่นอน คิดว่าเป็นแนวเพลงชนิดหนึ่ง ที่เต็มไปด้วยอารมณ์

10 พระเจ้าเป็นโล่ของข้าพเจ้า พระองค์ช่วยคนที่ซื่อตรงให้รอด
 11 พระเจ้าเป็นผู้ตัดสินที่ยุติธรรม พระองค์ลงโทษคนชั่วทุกวัน
 12 แล้วถ้าคนชั่วคนนั้นไม่กลับใจหันมาหาพระองค์ พระองค์ก็จะลงโทษของพระองค์ไว้
 พระองค์จะโง่งมคนชั่วเพื่อคลั่งงาย และเลี้ยงไปที่คนชั่วคนนั้น
 13 พระเจ้าได้จัดเตรียมอาหารสูงส่งให้แก่กระต๊อบคนชั่วเพื่อลงโทษคนชั่วคนนั้น
 14 ดูเถิด คนชั่วเริ่มตั้งท้องการกระทำชั่วช้าทั้งหลาย อุ้มท้องสิ่งที่จะทำให้คนอื่นเดือดร้อน
 และมันก็จะคลอดการหลอกลวงออกมา
 15 คนที่ขูดหลุมพรางเพื่อดักคนอื่น เขาจะตกลงไปในหลุมนั้นเอง
 16 แผนสร้างความเดือดร้อนที่เขาวางไว้ก็จะหล่นลงมาบนหัวของเขาเอง
 แผนการที่ทารุณโหดร้ายของเขานั้นก็จะตกลงบนกบาลของเขาเอง
 17 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์นั้นยุติธรรม ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญ ชื่อของพระยาห์เวห์ ผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด

สง่าราศีพระเจ้าและศักดิ์ศรีมนุษย์

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตามทำนองกัททิส # เพลงสดุดีของดาวิด

8 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของเรา
 ชื่อเสียงอันเกรียงไกรของพระองค์นั้น ดังกระฉ่อนไปทั่วโลก
 ชื่อของพระองค์ ได้รับการยกย่องไปทั่วสวรรค์ชั้นฟ้า
 2 มีเสียงร้องสรรเสริญพระองค์ออกจากปากของเด็กอ่อนและเด็กทารก
 เด็กพวกนี้ร้องถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เพื่อปิดปากพวกที่ต่อต้านพระองค์ ศัตรูที่เต็มไปด้วยความแค้น
 3 เมื่อข้าพเจ้าแหงนดูฟ้าสวรรค์ที่นิ้วของพระองค์สร้างขึ้นมารวมทั้งดวงจันทร์ และหมู่ดาวที่พระองค์ตั้งไว้
 4 ข้าพเจ้าสงสัยว่า มนุษย์เป็นใครกันพระองค์ถึงหว่านโยมนุษย์ เป็นใครกัน พระองค์ถึงเอาใจใส่รัก
 5 พระองค์สร้างเขาให้ด้อยกว่าพระเจ้าแค่นี้ดูเดียวเท่านั้น พระองค์ได้สวมมงกุฎแห่งเกียรติและศักดิ์ศรีให้กับเขา
 6 พระองค์ตั้งเขาให้ครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น
 พระองค์วางทุกสิ่งทุกอย่างไว้ได้เท่าของเขา
 7 เขาได้ครอบครอง ผึ้งแกะ วัวควาย และพวกสัตว์ป่าในท้องทุ่งทั้งสิ้น
 8 รวมทั้งนกในท้องฟ้า ปลาและสิ่งมีชีวิตทั้งปวงที่แหวกว่ายไปมาในท้องทะเล
 9 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของเรา
 ชื่อเสียงอันเกรียงไกรของพระองค์นั้น ดังกระฉ่อนไปทั่วโลก

คำอธิษฐานเพื่อขอให้กำจัดคนชั่ว

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตามทำนองมุสลีเบน เพลงสดุดีของดาวิด #

†† ตามทำนองกัททิส กัททิสเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้อาไรที่แน่นอน อาจจะเป็นเครื่องดนตรี ทำนอง หรือวิธีเล่นดนตรีแบบหนึ่ง ‡ มนุษย์ คำนี้แปล

9 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดหัวใจของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะบอกเล่าถึงสิ่งต่างๆอันอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทำ
 2 ข้าพเจ้าจะมีความสุข และชื่นชมยินดีในพระองค์
 พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งสูงสุด ข้าพเจ้าจะร้องบทเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์
 3 เป็นเพราะพระองค์ พวกศัตรูของข้าพเจ้าถึงได้หันหลังวิ่งหนีไป
 พวกเขาล้มลงและพินาศไป
 4 พระองค์ตัดสินคดีของข้าพเจ้าและประกาศว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์
 พระองค์ให้คำตัดสินที่ยุติธรรมจากบัลลังก์ของพระองค์
 5 พระองค์ประณามชนชาติต่างๆ
 พระองค์ทำลายคนชั่วและลบชื่อของพวกเขาออกไปตลอดกาล
 6 เมืองของพวกศัตรูจะพังทลายอยู่อย่างนั้นตลอดไป
 พระองค์ถอนรากถอนโคนเมืองของพวกเขา
 จะไม่มีใครระลึกถึงพวกเขาอีกตลอดไป
 7 แต่พระยาห์เวห์จะครอบครองตลอดไป
 พระองค์ก่อตั้งบัลลังก์ของพระองค์ขึ้นมาเพื่อนำความยุติธรรมมาสู่โลกนี้
 8 พระองค์ตัดสินโลกนี้อย่างยุติธรรม
 พระองค์ตัดสินชนชาติต่างๆอย่างเที่ยงธรรม
 9 พระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ภัยของคนพวกนั้นที่ถูกกดขี่ข่มเหง
 ในยามทุกข์ยากลำบาก
 10 เพื่อว่าคนเหล่านั้นที่รู้จักชื่อของพระองค์จะได้ไว้วางใจในพระองค์
 เพราะพระยาห์เวห์ไม่ทอดทิ้งคนที่มาขอความช่วยเหลือจากพระองค์
 11 ร้องเพลงสรรเสริญให้กับพระยาห์เวห์ พระองค์ผู้หนึ่งอยู่บนบัลลังก์บนภูเขาศิโยน
 ขอให้บอกผู้คนถึงสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำ
 12 พระยาห์เวห์ผู้แก้แค้นแทนเลือดของผู้บริสุทธิ์ พระองค์ไม่ลืมพวกเขา
 พระองค์ไม่เพิกเฉยต่อคนยากจนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วย
 ดูลี คนเหล่านั้นที่เกลียดชังข้าพเจ้ากำลังทำร้ายข้าพเจ้าอยู่
 โปรดยกข้าพเจ้าขึ้นมาจากประตูของแดนคนตาย
 14 แล้วข้าพเจ้าจะได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสรรเสริญทั้งหมด
 ของพระองค์
 ที่ประตูแห่งเมืองศิโยนและชื่นชมยินดีที่พระองค์ได้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด
 15 ชนชาติของศัตรูเหล่านั้นต่างตกลงในหลุมพรางที่พวกเขาขุดไว้
 เเท้าของพวกเขาติดตาข่ายที่พวกเขาซ่อนไว้ดักคนอื่น
 16 พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยให้คนรู้ว่าพระองค์รักษาความยุติธรรม
 ดังนั้น พวกคนชั่วจึงติดกับดักด้วยการกระทำของพวกเขาเอง
ฮิกกาโยน † เซลลาห์
 17 ขอให้คนชั่ว ลงไปสู่แดนคนตาย
 คือคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ได้หลงลืมพระเจ้า
 18 แต่ คนขัดสนจะไม่ถูกลืมตลอดไปหรือ
 และความหวังของคนจนจะไม่สิ้นสลายอยู่อย่างนั้นตลอดไป
 19 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ลูกขึ้นเถิด อย่าปล่อยให้มนุษย์ทั้งหลาย
 คิดว่าจะเอาชนะพระองค์ได้
 ขอให้ชนชาติต่างๆถูกพิพากษาอยู่ต่อหน้าพระองค์

ได้ตรงกว่า บุตรของอาดัม †† แต่ก่อนสดุดีบทที่เกี่ยวกับบทที่สิบเป็นสอง
 ส่วนของเพลงเดียวกัน † ฮิกกาโยน เป็นคำในภาษาฮีบรู อาจหมายถึง การ
 หยุดเพื่อทบทวนสิ่งที่พูดมา

20 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ทำให้พวกเขาตกใจกลัวเถิด
 เพื่อว่า ชนชาติเหล่านั้นจะได้รู้ว่า พวกเขาเป็นเพียงแค่มนุษย์
 เท่านั้น **เซลลาห์**
 10 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ในเวลาที่มีปัญหาอย่างนี้ ทำไมพระ
 องค์ถึงยืนอยู่ห่างไกลเหลือเกิน
 และซ่อนพระองค์เอง
 2 พวกคนชั่วไล่ล่าคนยากไร้อย่างหยิ่งผยอง
 ขอให้คนชั่วเหล่านั้นติดกับในแผนการชั่วร้ายที่พวกเขาถักขึ้น
 ด้วยเถิด
 3 พวกคนชั่วใ้อวดกิเลสตัณหาของตัวเอง
 และคนโลกที่ซีโกงจะสาบแช่งและเหยียดหยามพระเจ้า
 4 คนชั่วไม่แสวงหาพระเจ้า เพราะพวกเขาเหยียดหยาม
 พระเจ้าไม่ได้อยู่ในความคิดของพวกเขาเลย
 5 คนชั่วประสบความสำเร็จในทุกอย่างที่ทำ
 การตัดสินใจของพระองค์ สูงกว่าที่พวกเขาจะเข้าใจได้
 พวกเขาเย้ยหยันศัตรูของพวกเขา
 6 คนชั่วพวกนั้นคิดอยู่ในใจว่า พวกเขาจะไม่มีวันล้มเหลว
 พวกเขาคิดว่า จะไม่มีสิ่งเลวร้ายใดๆเกิดขึ้นกับพวกเขา
 7 ปากของคนชั่วเต็มไปด้วยคำสาบแช่ง คำโกหก และคำขู่
 ภายใต้ลิ้นของเขามีความมุ่งร้าย และแผนการชั่วอยู่
 8 คนชั่วเหล่านั้นจะดักขุมอยู่ตามหมู่บ้านที่ไม่มีกำแพง
 แอบขุมอยู่ในที่ซ่อนเพื่อฆ่าคนบริสุทธิ์
 พวกเขาขุมคอยคนที่ไซคร้ายเดินผ่านมา
 9 พวกเขาหมอบคอย เหมือนกับสิงโตในพุ่มหญ้าที่พร้อมจะตะ
 ครุบเหยื่อ
 พวกเขาเฝ้าคอยจับตัวคนยากไร้ ที่มาติดกับของพวกเขาลแล้ว
 ลากตัวไป
 10 พวกคนช้วนั้นแข็งแกร่งมาก
 มันตะครุบเหยื่อที่ไม่มีทางสู้ ขบขยจับบันแบนติดพื้น
 11 แล้วคนช้วนึกในใจว่า “พระเจ้าเพิกเฉย
 พระองค์หันหน้าไปทางอื่น และไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น”
 12 พระยาห์เวห์ ลูกขึ้นเถิด พระเจ้า ยกมือขึ้นมาทำโทษคนชั่ว
 เหล่านี้ด้วยเถิด
 ขออย่าได้เพิกเฉยต่อผู้ยากไร้เลย
 13 ทำไมคนช้วนึงถึงได้เหยียดหยามพระเจ้า
 พวกคนช้วนึกในใจว่า “พระเจ้าจะไม่ลงโทษข้า สำหรับสิ่งที่ข้า
 ทำหรือ”
 14 แต่พระองค์เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น พระองค์เห็นความทุกข์ยาก
 และปัญหาทั้งสิ้น
 และพระองค์ได้ยื่นมือออกไปช่วยเหลือ
 เหยื่อผู้ไซคร้ายเหล่านั้นที่เชื่อฟังในพระองค์
 พระองค์เป็นผู้ที่ช่วยเหลือเด็กกำพร้า
 15 พระเจ้า ช่วยหักแขนของคนช้วนด้วยเถิด
 ช่วยลงโทษเขาสำหรับความชั่วร้ายที่เขาทำ ที่เขาคิดว่าพระ
 องค์จะไม่มีทางรู้
 16 พระยาห์เวห์คือกษัตริย์ตลอดชั่วนิจนิรันดร์
 ชนชาติที่ชั่วช้าเหล่านั้นจะถูกกำจัดออกไปจากแผ่นดินของ
 พระองค์
 17 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ยื่นคำร้องขอของคนยากจน
 แล้ว
 พระองค์จะให้กำลังใจกับพวกเขา พระองค์จะเจียหูฟังพวกเขา
 18 แล้วพระองค์จะให้ความเป็นธรรมกับเด็กกำพร้าและคนที่ถูก
 กดขี่ข่มเหง
 เพื่อจะได้ไม่มีใครในโลกนี้ทำให้พวกเขาหวาดกลัวอีกต่อไป

พระยาห์เวห์ยุติธรรม

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

- 11 ข้าพเจ้าจะลี้ภัยในพระยาห์เวห์ แล้วเจ้ามาบอกเราได้ยังไม่ว่า
 “ให้บินหนีไปยังภูเขามีนอนก
 2 หนีไปซะ เพราะคนชั่วกำลังแอบอยู่ในความมืด พวกคนชั่วกำลังไถ่คนธนูเพื่อคล้องสาย และเล็งลูกศรตรงไปที่คนซื่อตรง
 3 เมื่อรากฐานที่ติของสิ่งคมถูกทำลายไปหมดแล้ว แล้วคนดีจะทำอะไรได้”
 4 แต่พระยาห์เวห์ยังสถิตอยู่ในวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ พระยาห์เวห์หนึ่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ในสวรรค์ พระองค์มองเห็นทุกอย่าง พระองค์ตรวจสอบมนุษย์
 5 พระองค์ตรวจสอบทั้งคนดีและคนชั่ว พระองค์เกลียดคนเหล่านั้นที่รักความโหดร้าย
 6 แล้วพระองค์จะทำให้ถ่านเพลิง และไฟกำมะถันตกลงทับถมคนชั่วเหล่านั้นตั้งห้าฝน
 คนชั่วเหล่านั้นก็จะไม่ได้อะไรเลย นอกจากลมร้อนที่เผาผลาญ
 7 พระยาห์เวห์หนึ่งผู้ยุติธรรม พระองค์รักความยุติธรรม คนซื่อตรงเท่านั้นถึงจะได้เห็นใบหน้าของพระองค์

ขอพระยาห์เวห์ช่วยเมื่อสิ่งคมชั่วร้าย

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตามทำนองเซมินิท † เพลงสดุดีของดาวิด

- 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยด้วยเถิด เพราะผู้ที่ติดตามพระองค์อย่างแท้จริง ไม่มีเหลืออีกแล้ว
 คนที่ซื่อสัตย์กับพระองค์ หายไปหมดแล้วจากหมู่มนุษย์
 2 ทุกคนพูดโกหกกับเพื่อนบ้าน พวกเขาพูดประจบสอพลอ หน้าไหว้หลังหลอก
 3 ข้าพเจ้าหวังเหลือเกินว่าพระยาห์เวห์จะตัดทุกริมฝีปากที่พูดสอพลอมนุษย์
 รวมทั้งลิ้นของคนพวกนั้นที่คุยโวโอ้อวด
 4 คนเหล่านั้นพูดว่า “ลิ้นของเราจะทำให้เรามีอำนาจยิ่งใหญ่ ริมฝีปากเป็นของเรา เราอยากจะทำอะไรก็ได้ ใครจะมาเป็นนายห้ามเราได้”
 5 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “เราจะลุกขึ้นมาแล้ว เพราะคนยากจนถูกกดขี่ข่มเหง คนขี้ดสนธิ์ร้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวด เราจะให้ความปลอดภัยกับพวกเขา ตามที่พวกเขาร้องขอ”
 6 คำพูดต่างๆของพระยาห์เวห์นั้นเป็นจริงและบริสุทธิ์ เหมือนเงินที่ถูกหลอมอยู่ในเตา ที่หลอมให้บริสุทธิ์ถึงเจ็ดครั้ง
 7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะคุ้มครองพวกเรา พระองค์จะปกป้องพวกเราให้รอดพ้นจากคนชั่วเหล่านั้นตลอดไป
 8 ในขณะที่พวกคนชั่วเดินวงมาดกันไปทั่วทุกหนแห่ง และความชั่วช้าได้รับการยกย่องในหมู่มนุษย์

อธิษฐานให้รอดพ้นจากศัตรู

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

- 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะลืมนำข้าพเจ้าไปอีกนานแค่ไหน ตลอดไปหรือ
 พระองค์จะซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้าอีกนานแค่ไหน
 2 ข้าพเจ้าจะต้องข้องใจอยู่อย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน ข้าพเจ้าจะต้องทุกข์ใจวันแล้ววันเล่าอยู่อย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน
 พวกศัตรูจะถูกยกย่องเหนือข้าพเจ้าไปอีกนานแค่ไหน

† ตามทำนองเซมินิท ในภาษาฮีบรู คำนี้แปลว่า “อันที่แปด” ไม่น่าจะเป็นเครื่องดนตรีที่มีสายแปดสาย

- 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า สนใจข้าพเจ้าหน่อย ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วยเถิด
 โปรดฟังพลังให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด †† ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะหลับอยู่ในความตาย
 4 แล้วพวกศัตรูจะพูดได้ว่า “เราชนะมันแล้ว” และพากันดีใจ เมื่อข้าพเจ้าล้มลง
 5 แต่ข้าพเจ้าวางใจในความรักที่มั่นคงของพระองค์ จิตใจของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดี เพราะพระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอด
 6 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญให้กับพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์รักข้าพเจ้า

ความชั่วช้าของมนุษย์

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

- 14 คนโง่เขลาพูดในใจว่า “ไม่มีพระเจ้าหรอก” พวกเขาเสื่อมทราม พวกเขาทำแต่สิ่งที่น่าขยะแขยง ไม่มีสักคนที่ทำดี
 2 พระยาห์เวห์มองลงมาจากสวรรค์ดูพวกมนุษย์ เพื่อดูว่ายังมีมนุษย์สักคนใหม่ที่ทำสิ่งที่ฉลาด และแสวงหาพระเจ้า
 3 แต่พวกเขาต่างนอกกลุ่มออกทางกันไปหมด เสื่อมทรามกันทุกคน ไม่มีใครเลย
 ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่ทำความดี
 4 คนทำชั่วเหล่านั้นทั้งหมดกลืนกินคนของเราเหมือนกินขนมปัง พวกเขาไม่เคยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ พวกเขาไม่รู้เรื่องขนาดนี้เชียวหรือ
 5 แต่เมื่อพระเจ้าลงโทษพวกคนชั่ว พวกเขาจะพากันตื่นกลัวสุดขีด เพราะพระเจ้ายืนอยู่กับคนที่ทำถูกต้อง
 6 เจ้าพวกคนชั่วพยายามขัดขวางแผนงานของคนยากไร้ แต่พระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ภัยของพวกเขา
 7 ข้าพเจ้าหวังว่าชัยชนะของชาวอิสราเอลจะมาถึงในไม่ช้านี้จากพระยาห์เวห์ที่ช่วยชนของชาวอิสราเอลมาตั้งแต่สมัยโนอาห์
 เมื่อพระยาห์เวห์ทำให้คนของพระองค์กลับไปมีความสุขเหมือนเมื่อก่อน
 ครอบครัวของยาโคบจะชื่นชมยินดี ชาวอิสราเอล † จะดีใจ

คนที่พระยาห์เวห์ต้อนรับ

เพลงสดุดีของดาวิด

- 15 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ใครจะได้มาเป็นแขกในเต็นท์ † ของพระองค์
 ใครจะได้มาอาศัยบนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 2 คือคนเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตอย่างไม่มีที่ติ ทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง พูดความจริงจากใจ
 3 ไม่ใช่ลิ้นใส่ร้ายป้ายสี ไม่ทำผิดต่อเพื่อน ไม่ด่าเพื่อนบ้าน
 4 รังเกียจคนชั่วที่พระเจ้าไม่ยอมรับ ยกย่องคนที่ยำเกรงพระเจ้า ทำตามสิ่งที่เขาได้สัญญาไว้แม้จะทำให้เขาเดือดร้อนก็ตาม

†† โปรดฟัง ... ด้วยเถิด แปลตรงๆได้ว่า “ทำให้ตาสว่างขึ้น” ตัวอย่างที่ใช้คำนี้ อยู่ในหนังสือ 1 ซามูเอล 14:27, 29 ตอนที่โยนาธานกินน้ำผึ้งหลังจากสู้รบมาทั้งวัน † ยาโคบ ... อิสราเอล สองคำนี้ เป็นชื่อของคนๆเดียวกัน ในที่นี้หมายถึงประเทศอิสราเอล ชาวอิสราเอลสืบเชื้อสายมาจากยาโคบ †† เต็นท์ หมายถึงวิหาร

5 ไม่คิดดอกเบียเมื่อให้ยืมเงิน
 ไม่ยอมรับสินบนเพื่อปกป้องคนบริสุทธิ์
 คนที่ทำอย่างนี้จะยืนหยัดมั่นคงเสมอ

ความเชื่อมั่นในพระยาห์เวห์

มิตทาม † บทหนึ่งของดาวิด

16 ข้าแต่พระเจ้า ได้โปรดคุ้มครองข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์
 2 เจ้าพูด †† กับพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์คือองค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า
 สิ่งดีๆทั้งหลายที่ข้าพเจ้ามีส่วนมาจากพระองค์ทั้งสิ้น”
 3 แล้วเจ้าก็พูดด้วยว่า “ข้าพเจ้าก็รักพระเจ้าทั้งหลาย † ของแผ่นดินนี้
 พวกเขาช่างเลอเลิศเสียเหลือเกิน”
 4 แต่คนที่แสวงหาพระเจ้าอื่นนั้น จะพบแต่ความทุกข์ยาก
 ข้าพเจ้าจะไม่เข้าร่วมพิธีถวายเลือดเป็นเครื่องบูชากับพวกเขา
 และข้าพเจ้าจะไม่เอ่ยชื่อของพระเจ้าอื่นเลย
 5 พระยาห์เวห์คือมรดกของข้าพเจ้า พระองค์คือถ้ำแห่งพระพรของข้าพเจ้า
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ชะตาชีวิตของข้าพเจ้าอยู่ในกำมือของพระองค์
 6 ข้าพเจ้าได้รับที่ดินผืนงามจากพระองค์
 ข้าพเจ้าได้ส่วนแบ่งที่สวยเหลือเกิน
 7 ข้าพเจ้าสรรเสริญพระยาห์เวห์ พระองค์ให้คำปรึกษากับข้าพเจ้า
 แม้ในยามค่ำคืน จิตใจข้าพเจ้าก็ยังสอนเตือนข้าพเจ้า
 8 ข้าพเจ้าตั้งพระยาห์เวห์ที่อยู่ตรงหน้าเสมอ ข้าพเจ้าจะไม่หันเห
 เพราะพระองค์อยู่ข้างขวาของข้าพเจ้า
 9 เพราะอย่างนี้เอง หัวใจของข้าพเจ้าถึงเบิกบาน จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็เป็นสุขยิ่งนัก
 ร่างกายของข้าพเจ้าก็อยู่อย่างปลอดภัยด้วย
 10 เพราะพระยาห์เวห์จะไม่ทอดทิ้งข้าพเจ้าให้อยู่ในแดนคนตาย
 พระองค์จะไม่ยอมปล่อยให้ผู้ติดตามที่จงรักภักดีของพระองค์ต้องลงไปหลุมศพ
 11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์สอนให้ข้าพเจ้ารู้จักทางที่นำไปสู่ชีวิต
 เมื่อข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้าพระองค์ ข้าพเจ้ามีความสุขอย่างเต็มที่
 เมื่อข้าพเจ้าอยู่เคียงข้างพระองค์ ข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเสมอ

ผู้บริสุทธิ์อธิษฐานขอความเป็นธรรม

คำอธิษฐานของดาวิด

17 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าสำหรับความยุติธรรม
 โปรดฟังเสียงเรียกให้ช่วยของข้าพเจ้า
 โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าที่ออกมาจากริมฝีปากที่ไม่หลอกลวง
 2 ขอให้ประกาศว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก
 ขอให้ดวงตาของพระองค์มองเห็นว่าอะไรถูกต้องในเรื่องนี้
 3 พระองค์เป็นผู้ตรวจสอบจิตใจของข้าพเจ้า พระองค์ตรวจดูข้าพเจ้าในตอนกลางคืน
 พระองค์ได้ทดสอบข้าพเจ้าแต่ไม่พบความผิดใดๆ

† มิตทาม เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่รู้อาจะหมายถึงคำจารึก †† เจ้าพูด หรืออาจแปลได้ว่า “ข้าพเจ้าพูด” † พระเจ้าทั้งหลาย คำนี้แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย” หรือ ในที่นี้อาจจะหมายถึง “คนทั้งหลายที่เป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ”

ข้าพเจ้าตั้งใจที่จะไม่ทำบาปด้วยปาก
 4 ไม่ว่าคนอื่นจะทำอะไรก็ช่าง
 ข้าพเจ้าเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์และหลีกเลี่ยงทางของคนโหดเหี้ยม
 5 เท้าของข้าพเจ้ายึดติดอยู่บนทางของพระองค์
 อย่างเท้าของข้าพเจ้าไม่ได้หลุดไปจากทางของพระองค์
 6 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
 เพราะพระองค์จะตอบข้าพเจ้า
 โปรดเอียงหูของพระองค์มาหาข้าพเจ้าเพื่อฟังเสียงอธิษฐานของข้าพเจ้า
 7 โปรดแสดงความรักมั่นคงอันอัศจรรย์ของพระองค์ให้ข้าพเจ้าเห็นด้วยเถิด
 เพราะพระองค์เป็นผู้ใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ช่วยคนเหล่านั้นที่มาลี้ภัยในพระองค์จากคนที่โจมตีพวกเขา
 8 โปรดคุ้มครองข้าพเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้าเป็นดังแก้วตาของพระองค์
 โปรดซ่อนตัวข้าพเจ้าไว้ เหมือนแม่คนที่ซ่อนลูกน้อยไว้ใต้ร่มเงาปีกของมัน ด้วยเถิด
 9 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนชั่วที่พยายามทำลายข้าพเจ้า
 จากศัตรูที่ร้ายล้อมคอบเช่นฆ่าข้าพเจ้าอยู่
 10 คนพวกนี้ไม่มีความสงสาร
 ปากของพวกเขาพูดโอ้อวดในสิ่งที่เขาทำ
 11 คนชั่วพวกนั้นไล่ล่าข้าพเจ้า ตอนนี้อยู่ได้รายล้อมข้าพเจ้าอยู่ และพร้อมที่จะเหยียดข้าพเจ้าลงกับพื้น
 12 ศัตรูของข้าพเจ้าเป็นเหมือนสิงโตที่พร้อมจะฉีกเนื้อเหยื่อออกเป็นชิ้นๆ
 เป็นเหมือนสิงห์หนุ่มที่หิวโหยจุ่มโจมต้อยู่
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ลูกขึ้นเถิด ปะทะกับเขา โคนพวกเขาหลงใช้ดาบของพระองค์ช่วยเหลือนข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนชั่วเหล่านั้นด้วยเถิด
 14 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ใช้มือของพระองค์ฆ่าพวกเขา ฆ่าพวกเขาไปเสียจากโลกนี้
 ขจัดพวกเขาออกไปจากท่ามกลางคนที่มีชีวิตอยู่
 แต่ส่วนคนเหล่านั้นที่มีค่าสำหรับพระองค์ โปรดให้อาหารกับพวกเขากินอย่างเหลือเฟือ
 เพื่อว่าแม้แต่ลูกๆของพวกเขาก็จะมีอาหารกินอย่างอิ่มหนำ และจะมีเหลือเฟือเพียงพอไว้เลี้ยงหลานเหลนของเขา
 15 ข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูก และข้าพเจ้าจะเห็นใบหน้าของพระองค์
 เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้น ข้าพเจ้าจะเห็นพระองค์ และอิมเอมใจยิ่งนัก

ขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับชัยชนะ

(2 ซมอ. 22:1-51)

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงของดาวิด ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ ดาวิดร้องเพลงบทนี้ให้กับพระยาห์เวห์ ในวันที่พระองค์ช่วยท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกศัตรูทั้งหมด และจากเงื้อมมือของซาอูล

18 ดาวิดพูดว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้เป็นกำลังของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้ารักพระองค์
 2 พระยาห์เวห์ คือหินกำบังของข้าพเจ้า คือบ่อมปรการของข้าพเจ้า คือผู้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้า
 พระเจ้าของข้าพเจ้า คือหินกำบังที่ข้าพเจ้าเข้าไปลี้ภัย คือโล่กำบังของข้าพเจ้า
 คือฤทธิ์อำนาจ † ที่ช่วยกู้ชีวิตข้าพเจ้า คือที่ซ่อนที่ปลอดภัยของข้าพเจ้า

† ฤทธิ์อำนาจ ในที่นี้ แปลตรงๆได้ว่า “เขาสัตว์” เป็นสัญลักษณ์ของความแข็งแกร่ง

3 ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ผู้ที่ควรค่าแก่การสรรเสริญ
แล้วพระองค์ก็ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพวกศัตรู
4 เชือกแห่งความตายได้มัดตัวข้าพเจ้าไว้
และกระแสน้ำแห่งความตายกำลังจะทำให้ข้าพเจ้าจม
5 เชือกแห่งแดนคนตายพันอยู่รอบตัวข้าพเจ้า
กับดักแห่งความตายอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า
6 เมื่อข้าพเจ้าตกอยู่ในความทุกข์ยาก ข้าพเจ้าร้องเรียกพระยาห์เวห์
ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า
พระองค์ได้ยินเสียงของข้าพเจ้าจากวังของพระองค์
เสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยินไปถึงหูของพระองค์
7 แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือน
พวกภูเขารากของภูเขาที่สั่นไหวเพราะพระเจ้าไกรธ
8 มีควันพุ่งออกมาจากจมูกของพระองค์
ไฟที่เผาผลาญพุ่งออกมาจากปากของพระองค์
ถ่านหินลุกแดงพุ่งออกมา
9 พระองค์แหวกท้องฟ้า และเสด็จลงมา
พร้อมด้วยเมฆที่บีบอัดได้ทำของพระองค์
10 แล้วพระองค์ก็ขึ้นขึ้นที่ตอสวรรค์ที่มีปีก แล้วเหาะลงมา
พระองค์ก็ร่อนอยู่บนปีกของลม
11 พระองค์ทรงซ่อนตัวอยู่ในหมู่เมฆฝนที่มีดคริม
ที่ปกคลุมพระองค์ไว้เหมือนกับเต็นท์
12 แล้วรัศมีอันเจิดจ้าของพระองค์ก็ส่องทะลุหมู่เมฆลงมา
พร้อมกับลูกเห็บ และถ่านหินลุกแดง
13 แล้วพระยาห์เวห์ทำให้ฟ้าร้องดังกึกก้องท้องฟ้า
พระเจ้าผู้ใหญ่งามสง่าก็เปล่งเสียงดังไปทั่ว †
14 พระเจ้ายิ่งใหญ่ของพระองค์ออกไปซึ่งทำให้พวกศัตรูแตกกระเจิง
พระองค์ทำสายฟ้าผ่าหลายหนจนพวกนั้นแตกกระเจิง สับสน
วุ่นวายไปทั่ว
15 ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ตะโกนคำสั่งของพระองค์
ออกไป
เมื่อลมที่พวยพุ่งออกมาจากจมูกของพระองค์
ทำให้น้ำทะเลถอยร่นกลับไป
ก้นทะเลและรากฐานของโลกปรากฏขึ้น
16 พระองค์เอื้อมมือลงมาจากเบื้องบนมาช่วยข้าพเจ้าไว้
พระองค์ดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากกระแสน้ำเขี้ยวกรากนั้น
17 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากศัตรูที่มีพลัง
พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากพวกศัตรูที่แข็งแรงกว่าข้าพเจ้า
18 พวกเขาปะทะกับข้าพเจ้าตอนที่ข้าพเจ้าเจอกับภัยพิบัติ
แต่พระยาห์เวห์ช่วยสนับสนุนคำจูนข้าพเจ้า
19 พระองค์นำข้าพเจ้าออกไปยังที่โล่งกว้าง
พระองค์ช่วยชีวิตข้าพเจ้า เพราะพระองค์ชื่นชมยินดีในข้าพเจ้า
20 พระยาห์เวห์ให้รางวัลกับข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง
พระองค์ตอบแทนข้าพเจ้าเพราะมือของข้าพเจ้าสะอาดบริสุทธิ์
21 ข้าพเจ้าใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังอย่างที่พระยาห์เวห์ต้องการ
ให้ข้าพเจ้าเป็น
ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากพระเจ้าของข้าพเจ้าเพื่อจะได้ไปทำ
สิ่งที่ชั่วร้าย
22 เพราะข้าพเจ้าคิดถึงกฎเกณฑ์และข้อบังคับต่างๆของพระองค์อยู่เสมอ

† แล้วพระยาห์เวห์ ... ดังไปทั่ว สำเนาฮีบรูส่วนใหญ่มีข้อความนี้เพิ่มเติมคือ "พร้อมกับลูกเห็บ และถ่านหินลุกแดง" เหมือนปลายข้อ 12 แต่สำเนากรีกและ 2 ซามูเอล 22:14 ไม่มีข้อความนี้

และข้าพเจ้าไม่ได้ทอดทิ้งพวกภรรยาของพระองค์
23 ข้าพเจ้าไม่มีที่ติดหน้าพระองค์
ข้าพเจ้าได้รักษาตัวเองให้พ้นจากบาป
24 พระยาห์เวห์ตอบแทนข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้าทำสิ่งที่ถูกต้อง
เพราะพระองค์เห็นว่ามือของข้าพเจ้านั้นสะอาดบริสุทธิ์
25 พระองค์จะจงรักภักดีกับคนที่จงรักภักดีกับพระองค์
และพระองค์จะไว้ทุกข์กับคนที่ไว้ทุกข์
26 พระองค์จะบริสุทธิ์กับคนที่บริสุทธิ์กับพระองค์
แต่กับคนที่เหลื่อมจิต พระองค์จะรู้ทัน และลงโทษเขาอย่างที่เขาขาดไม่ถึง
27 เพราะพระองค์ช่วยกู้คนต่ำต้อย
แต่พระองค์ทำให้คนหยิ่งยโสตกต่ำลง
28 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จุดตะเกียงของข้าพเจ้า
พระเจ้าของข้าพเจ้า ตอนที่ข้าพเจ้าอยู่ในความมืด พระองค์นำ
ความสว่างมาให้
29 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถลุยเข้าไปสู่กับกองทัพได้
พระเจ้าของข้าพเจ้าช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถกระโดดข้ามกำแพงของศัตรูไปได้
30 ทางของพระเจ้าไม่มีที่ดู
สัญญาของพระยาห์เวห์นั้นได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเชื่อถือได้
พระองค์เป็นโล่ให้กับทุกคนที่ลี้ภัยในพระองค์
31 ใครเป็นพระเจ้า นอกจากพระยาห์เวห์
ใครเป็นหินกำบัง นอกจากพระเจ้าของเรา
32 พระเจ้าเป็นผู้ที่เอาความแข็งแกร่งรัดเอวของข้าพเจ้าไว้
พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้าไม่มีอุปสรรคขัดขวาง
33 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ามั่นคงเหมือนนกเขา
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าสามารถยืนหยัดมั่นคงได้แม้บนที่สูง
34 พระองค์ฝึกมือของข้าพเจ้าสำหรับสงคราม
พระองค์ใส่พลังเข้าไปในแขนของข้าพเจ้าเพื่อจะงัดคันธนูที่
แข็งแกร่งที่สุดได้
35 พระองค์ได้มอบโล่ของพระองค์ที่ช่วยปกป้องข้าพเจ้า
มือขวาของพระองค์หนุนข้าพเจ้าไว้
ความช่วยเหลือของพระองค์ ทำให้ข้าพเจ้ามีชัยชนะ
36 พระองค์ทำให้ทางของข้าพเจ้ากว้างขวาง
เท้าของข้าพเจ้าจึงไม่พลาดล้ม
37 ข้าพเจ้าได้ไล่ตามจับศัตรูจนทัน
และไม่ได้หันกลับจนได้ทำลายพวกมันจนหมดสิ้น
38 ข้าพเจ้าบดขยี้พวกเขาจนพวกเขาไม่มีวันลุกขึ้นมาได้อีก
พวกเขาล้มลงอยู่แทบเท้าของข้าพเจ้า
39 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าแข็งแกรุ่นพร้อมออกรบ
พระองค์ทำให้คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นมาต่อสู้กับข้าพเจ้าต้องยอม
หมอบลงต่อข้าพเจ้า
40 พระองค์ทำให้ศัตรูของข้าพเจ้าหันหลังหนีไป
ข้าพเจ้าก็โค่นคนพวกนั้นที่เกลียดชังข้าพเจ้าลง
41 พวกเขาร้องไห้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วย
พวกเขาร้องต่อพระยาห์เวห์ แต่พระองค์ไม่ตอบพวกเขา
42 ข้าพเจ้าบดขยี้พวกเขาแหลกละเอียดเหมือนฝุ่นที่ถูกลมพัด
ปลิวไป
ข้าพเจ้าเหยียบย่ำพวกเขาเหมือนโคลนตามท้องถนน
43 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากกองทัพศัตรูที่เข้ามาโจมตี
44 ทันทันทีที่พวกเขาได้ยินเรื่องของข้าพเจ้า พวกเขาต่างยอมสยบ
ต่อข้าพเจ้า
คนต่างชาติหมอบลงต่อหน้าข้าพเจ้า
45 คนต่างชาติพวกนั้นขวัญหนีดีฝ่อ
พากันออกมาจากที่ซ่อนตัวสั่นงันงกด้วยความกลัว

46 ไข้แล้ว พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่ ให้สรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นหิน
 กำบังของข้าพเจ้า
 ให้ยกย่องพระเจ้าผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดพ้น
 47 พระองค์ เป็นพระเจ้าผู้ลงโทษศัตรูของข้าพเจ้า
 และทำให้ชนชาติต่าง ๆ ยอมสยบอยู่ใต้ข้าพเจ้า
 48 พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า
 ไข้แล้ว พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นเหนือคนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นมา
 ต่อสู้กับข้าพเจ้า
 พระองค์ช่วยให้ข้าพเจ้ารอดจากศัตรูที่โหดร้าย
 49 ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่าม-
 กลางชนชาติทั้งหลาย
 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์
 50 พระองค์ให้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่กับกษัตริย์ของพระองค์
 พระองค์ให้ความรักอันมั่นคงกับกษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ +
 ซึ่งก็คือดาวิดและลูกหลานของเขาตลอดไป

เพลงสรรเสริญสิ่งที่พระองค์สร้างและกฎของพระองค์

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

19 สวรรค์ประกาศถึงสง่าราศีของพระเจ้า
 ท้องฟ้าบ่งบอกถึงงานฝีมือของพระองค์
 2 มันพูดถึงพระเจ้าวันแล้ววันเล่า
 มันให้ความรู้เกี่ยวกับพระองค์คืนแล้วคืนเล่า
 3 ถึงมันจะไม่มีคำพูดเล็ดลอดออกมา
 ถึงไม่มีเสียงใดๆ ให้ได้ยิน
 4 แต่แท้จริงแล้ว เสียงของมันก็แพร่ออกไปทั่วโลกแล้ว
 และคำพูดของมันก็ไต่ย่นไปถึงสุดโลกแล้ว
 พระเจ้าตั้งเต็นท์ให้กับดวงอาทิตย์ในท้องฟ้า
 5 ดวงอาทิตย์ออกมามีความสุขเหมือนเจ้าบ่าวที่ออกมา
 จากห้องหอ
 ดวงอาทิตย์เป็นเหมือนนักร้อง มันมีความสุขที่จะวิ่งตามทาง
 ของมันข้ามท้องฟ้า
 6 ดวงอาทิตย์เริ่มจากปลายฟ้าฟากหนึ่ง
 วิ่งไปตลอดจนสุดปลายฟ้าอีกฟากหนึ่ง
 และไม่มีอะไรหลบพ้นจากร้อนของมันได้
 7 คำสอนของพระยาห์เวห์นั้น ช่างดีพร้อม ให้ความสดชื่นกับชี-
 วิต
 กฎเกณฑ์ของพระยาห์เวห์นั้น เชื่อถือได้ ทำให้คนอ่อนต่อโลก
 ฉลาดได้
 8 พวกกฎระเบียบของพระยาห์เวห์นั้นถูกต้อง
 ทำให้หัวใจมนุษย์มีความสุข
 พวกคำสั่งของพระยาห์เวห์นั้นบริสุทธิ์
 พื้นพลังให้กับชีวิต ++
 9 ความยำเกรงพระเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์ และยั่งยืนอยู่ตลอดไป
 กฎพระยาห์เวห์นั้นถูกต้องและยุติธรรมครบถ้วน
 10 สิ่งเหล่านี้มีค่ามากกว่าทองคำ มากยิ่งกว่าทองคำบริสุทธิ์
 หลายเท่านัก
 หวานกว่าน้ำผึ้ง หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งจากรัง
 11 ไข้แล้ว สิ่งเหล่านี้ดีเกินผู้รับใช้ของพระองค์
 และผู้ที่รักษาสีเหล่านี้จะได้รับรางวัลอันยิ่งใหญ่
 12 ใครจะเห็นความผิดพลาดทั้งหมดของตัวเองได้
 ดังนั้นโปรดอภัยให้กับความผิดบาปที่ข้าพเจ้าทำไปโดยไม่รู้ตัว
 13 ช่วยยับยั้งข้าพเจ้าจากบาปที่ทำทั้งๆที่รู้ว่าบาป

+ กษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ แปลตรงๆได้ว่า "ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม" คำว่า "เจิม" เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม ++ พื้นพลังให้กับชีวิต แปลตรงๆได้ว่า "ทำให้ตาสว่างขึ้น" ตัวอย่างที่ใช้คำนี้ อยู่ในหนังสือ 1 ซามูเอล 14:27, 29 ตอนที่โยนาธานกินน้ำผึ้งหลังจากสู้รบมาทั้งวัน แต่ว่าในข้อ 19:3 นี้ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ทำให้เข้าใจแจ่มแจ้ง"

อย่าให้ความบาปอย่างนั้นมาครอบงำข้าพเจ้า
 แล้ว ข้าพเจ้าจะได้ไม่มีที่ติ จะบริสุทธิ์ และจะไม่ทำการทรยศอัน
 ยิ่งใหญ่
 14 พระยาห์เวห์ ผู้เป็นหินกำบัง และผู้ปกป้องข้าพเจ้า
 ขอให้คำพูดจากปาก และความคิดในใจของข้าพเจ้าเป็นสิ่งที่
 พระองค์ชอบใจ

อธิษฐานขอชัยชนะให้กับกษัตริย์

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

20 เมื่อท่านตกอยู่ในความทุกข์ยาก ขอให้พระยาห์เวห์ตอบ
 คำร้องขอของท่าน
 ขอให้พระเจ้าแห่งยาโคบปกป้องคุ้มครองท่าน
 2 ขอให้พระองค์ส่งความช่วยเหลือมาให้กับท่านจากวิหารอัน
 ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ขอพระองค์สนับสนุนคำจูนท่านจากภูเขาศิโยน
 3 ขอให้พระองค์ระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสินของท่าน
 ขอให้พระองค์ยอมรับเครื่องเผาบูชาของท่าน *เฮลาห์*
 4 ขอให้พระองค์ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ใจท่านอยากได้
 ขอให้พระองค์ทำให้แผนการของท่านประสบความสำเร็จ
 5 แล้วเราจะร่วมฉลองยินดีกับชัยชนะของท่าน
 สรรเสริญชื่อของพระเจ้าของเรา
 และขอให้พระยาห์เวห์ให้ทุกสิ่งที่ท่านร้องขอด้วยเถิด
 6 ตอนนี้อย่าพ้อใจแล้วว่า พระยาห์เวห์จะนำชัยชนะมาสู่
 กษัตริย์ที่พระองค์เลือก
 พระองค์จะตอบกษัตริย์องค์นั้นจากสวรรค์อันศักดิ์สิทธิ์ของ
 พระองค์
 พระองค์จะนำชัยชนะอันยิ่งใหญ่มาสู่เขาด้วยมือขวาของพระ-
 องค์
 7 บางคนโอ้อวดทรบของพวกเรา บางคนโอ้อวดม้าของเขา
 แต่พวกเราโอ้อวดพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
 8 คนพวกนั้นจะล้มลงและพ่ายแพ้
 แต่พวกเราจะลุกขึ้นและยืนหยัดมั่นคง
 9 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยให้ชัยชนะกับกษัตริย์ด้วยเถิด
 และช่วยตอบพวกเราด้วย เมื่อเราร้องขอความช่วยเหลือจาก
 พระองค์

ขอขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับชัยชนะของกษัตริย์

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

21 ข้าแต่พระยาห์เวห์ กษัตริย์องค์นั้นดีใจมากในพระกำลัง
 ของพระองค์
 ท่านชื่นชมยินดีมากที่พระองค์ช่วยให้ท่านได้รับชัยชนะ
 2 พระองค์ให้กับท่านตามที่ใจท่านอยากได้
 พระองค์ไม่ได้หวังเหนียวสิ่งที่ริมฝีปากท่านขอ *เฮลาห์*
 3 พระองค์ให้พระพรที่ดีกับท่าน
 พระองค์สวมมงกุฎทองคำบนศีรษะของท่าน
 4 กษัตริย์องค์นั้นขอชีวิตจากพระองค์
 พระองค์ก็มอบชีวิตที่ยืนยาวไปตลอดให้กับท่าน
 5 เกียรติยศของท่านนั้นยิ่งใหญ่เพราะชัยชนะที่พระองค์มอบให้
 แก่ท่าน
 พระองค์สวมรัศมีและบารมีให้กับท่าน
 6 พระองค์ช่วยพรให้กับท่านอยู่ตลอดเวลา
 ที่พระองค์อยู่กับท่านนั้นทำให้ท่านมีความสุขอย่างล้นพ้น
 7 กษัตริย์ไว้วางใจในพระยาห์เวห์
 ความรักมั่นคงของพระเจ้าผู้ใหญ่งามยิ่งสูงสุดทำให้ท่านไม่หวั่น-
 ไหว
 8 ท่านจะใช้มือของท่านจับพวกศัตรูของท่าน

และใช้มือขวาของท่านจับคนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่าน
 9 เมื่อท่านมาถึง ท่านจะเผาผลาญพวกเขาเหมือนกับเตาไฟ
 พระยาห์เวห์จะเผาผลาญพวกเขาด้วยความโกรธ ไฟนั้นจะ
 กลืนพวกเขา
 10 ท่านจะทำลายพวกลูกหลานของเขาจนหมดไปจากโลกนี้
 ท่านจะทำลายเผ่าพันธุ์ของเขาจนหมดไปจากมนุษยชาติ
 11 ถึงแม้ว่าเขาได้วางแผนร้ายต่อท่าน
 และวางแผนทำร้ายท่าน แต่พวกเขาจะไม่สำเร็จ
 12 ท่านจะทำให้พวกเขาหันหลังหนีไป
 เมื่อท่านยิงลูกธนูใส่หน้าพวกเขา
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ลูกชิ้นด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วยเถิด
 เราจะร้องเพลงและสรรเสริญความยิ่งใหญ่เกรียงไกรของพระ-
 องค์

คำอธิษฐานของคนที่ยกทุกข์ทรมาน

*ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตามทำนองกวางในยามรุ่งเช้า † เพลง
 สดุดีของดาวิด*

22 พระเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำไมพระองค์
 ถึงได้ละทิ้งข้าพเจ้าเสีย
 ทำไมพระองค์ถึงได้อยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้าเสียเหลือเกิน
 ทำไมไม่ช่วยข้าพเจ้าให้รอด ทำไมไม่ได้ยินเสียงร้องขอให้ช่วย
 ของข้าพเจ้า
 2 พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์ตลอดทั้งวัน
 แต่พระองค์ก็ไม่ตอบข้าพเจ้า
 และข้าพเจ้าก็ยังร้องเรียกต่อไปตลอดทั้งคืน ข้าพเจ้าก็ไม่ได้
 รับการบรรเทาทุกข์
 3 แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์ก็ยังเป็นองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์
 พระองค์นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ และชาวอิสราเอลสรร-
 เสริญพระองค์
 4 บรรพบุรุษของเราไว้วางใจในพระองค์
 และพระองค์ช่วยกู้พวกเขา
 5 พวกเขาตะโกนร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ และได้รับ
 การช่วยเหลือจากพระองค์
 พวกเขาวางใจในพระองค์ พวกเขาจึงไม่ผิดหวัง
 6 ข้าพเจ้ามั่นใจแค่ตัวหนอน ไม่ใช่คน
 ข้าพเจ้ามั่นใจแค่ตัวอะไร ที่ผู้คน
 พุดดูหมิ่น
 7 ทุกคนที่เห็นข้าพเจ้า ต่างก็เย้ยหยันข้าพเจ้า
 พวกเขาพากันทำหน้าและส่ายหัวใส่ข้าพเจ้า
 แล้วพุดว่า
 8 “เขาวางใจในพระยาห์เวห์ไม่ใช่หรือ ให้พระยาห์เวห์ช่วยให้เขา
 รอดสิ
 ถ้าพระยาห์เวห์ชื่นชอบเขา ก็ให้พระยาห์เวห์ปลดปล่อยเขาสิ”
 9 พระเจ้าของข้าพเจ้า ความจริงแล้ว พระองค์คือผู้ที่ตั้งข้าพเจ้า
 ออกจากครรภ์
 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดภัยในอ้อมอกของแม่
 10 ตอนที่ข้าพเจ้าเกิดมา ข้าพเจ้าก็ถูกวางไว้ในอ้อมแขนของ
 พระองค์แล้ว
 พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าตั้งแต่ข้าพเจ้าคลอดออกมา
 จากท้องแม่แล้ว
 11 ดังนั้น โปรดอย่าได้อยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 เพราะความทุกข์ยากอยู่ใกล้ตัวข้าพเจ้า และก็ไม่มีใครช่วย
 ด้วย
 12 มีวัวตัวผู้จำนวนมากที่ล้อมรอบข้าพเจ้าอยู่
 วัวตัวผู้ที่ดุร้ายของบาชานกำลังรายล้อมข้าพเจ้าอยู่

† กวางในยามรุ่งเช้า คงจะเป็นชื่อของทำนองเพลง แต่อาจจะเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งก็ได้

13 พวกมันอ้าปากกว้างใส่ข้าพเจ้า
 เหมือนกับสิงโตที่กำลังร้องคำรามฉีกกินเหยื่อของมัน
 14 กำลังของข้าพเจ้าถูกเทออกเหมือนน้ำ
 กระดูกของข้าพเจ้าหลุดออกจากข้อ
 จิตใจของข้าพเจ้าได้หลอมละลาย
 เหมือนขี้ผึ้งภายในตัวข้าพเจ้า
 15 พลังกำลังของข้าพเจ้าเหือดแห้งไปเหมือนหม้อดินแตก
 ลิ่นของข้าพเจ้าจุกอยู่ที่เพดานปาก
 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์วางข้าพเจ้าไว้ในฝุ่นของหลุมศพ
 16 พวกหมาได้รายล้อมข้าพเจ้าไว้
 กลุ่มคนชั่วร้ายได้รุมล้อมข้าพเจ้าไว้
 พวกมันได้แทงมือแทงเท้าของข้าพเจ้า ††
 17 ข้าพเจ้าฝ่ายผอมจนนับกระดูกของข้าพเจ้าได้หมด
 พวกเขากำลังมองข้าพเจ้าตาเขม็ง
 18 พวกเขาก็เอาพวกเสื่อผ้าของข้าพเจ้ามาแบ่งปันกัน
 พวกเขาเอาชุดของข้าพเจ้ามาจับสลากว่าใครจะได้
 19 ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าได้อยู่ห่างไกลข้าพเจ้า
 พระองค์ผู้เป็นพลังกำลังของข้าพเจ้า รีบมาช่วยเหลือข้าพเจ้า
 ด้วยเถิด
 20 ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคมดาบ
 ช่วยชีวิตเดียวที่ข้าพเจ้ามีอยู่จากฝูงหมาพวกนั้นด้วยเถิด
 21 ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากปากสิงโต
 พ้นจากคมเขี้ยวของฝูงวัวกระทิงเปลี่ยวด้วยเถิด พระองค์ได้
 ตอบข้าพเจ้าแล้ว
 22 ดังนั้นข้าพเจ้าจะบอกพี่น้องของข้าพเจ้าถึงสิ่งต่างๆที่พระองค์
 ทำ ที่สร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์
 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุม
 23 พวกเจ้าที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์ สรรเสริญพระองค์เถิด
 พวกเจ้าที่เป็นลูกหลานของยาโคบ ถวายเกียรติให้กับพระองค์
 เถิด
 พวกเจ้าที่เป็นลูกหลานของอิสราเอล ยาเกรงพระองค์เถิด
 24 เพราะพระยาห์เวห์ไม่ได้ดูถูกหรือรังเกียจความทุกข์ของคน
 เดือดร้อนคน
 พระองค์ไม่ได้ซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า
 แต่เมื่อข้าพเจ้าร้องให้พระองค์ช่วย พระองค์ฟังข้าพเจ้า
 25 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมใหญ่สำหรับสิ่งที่
 พระองค์ได้ทำ
 ข้าพเจ้าจะถวายพวกเครื่องบูชาแก่นต่อหน้าคนทั้งหลายที่
 ยาเกรงพระองค์
 26 คนยากจนทั้งหลาย มาเถิด มากินเครื่องบูชาแก่นเหล่านั้น
 ให้อิ่มหนำสำราญ
 พวกเจ้าที่แสวงหาพระยาห์เวห์ สรรเสริญพระองค์เถิด
 และขอให้จิตใจของพวกเจ้ามีความสุขตลอดไป
 27 ขอให้คนทั่วทุกมุมโลก ระลึกถึงพระยาห์เวห์และหันมาหา
 พระองค์
 ขอให้คนทุกชาติ ก้มกราบนมัสการต่อหน้าพระองค์
 28 เพราะพระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์
 และครอบครองอยู่เหนือชนชาติทั้งหลาย
 29 คนเหล่านั้นที่มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง จะกินเลี้ยงกันและ
 ก้มกราบลงต่อหน้าพระองค์
 ส่วนคนที่กำลังจะตายกลับไปสู่ผงคลีดิน และแม้แต่คนเหล่าน
 นั้นที่ตายไปแล้วก็จะก้มกราบลงต่อหน้าพระเจ้าเหมือนกัน
 30 เหล่าลูกหลานของพวกเขาจะรับใช้พระองค์
 คนจะพากันพุดถึงชื่อเสียงขององค์เจ้าชีวิตให้กับคนรุ่นหลังฟัง

†† พวกมันได้แทงมือแทงเท้าของข้าพเจ้า คำเหล่านี้อยู่ในฉบับแปลภาษากรีกโบราณ ฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณและฉบับฮีบรูบางฉบับ หรือถ้าเปลี่ยนตัวอักษรตัวเดียวประโยคนี้จะอ่านว่า มือและเท้าของข้าพเจ้าลึบไป ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันดูเหมือนจะขาดคำกริยา มันเขียนว่า เหมือนสิงโตมือและเท้าของข้าพเจ้า

31 พวกเขาจะเล่าให้กับคนรุ่นหลังที่ยังไม่ได้เกิดมา ฟังเกี่ยวกับการช่วยผู้ที่พระองค์ได้ทำไป

พระยาห์เวห์เป็นผู้เลี้ยงแกะ

เพลงสดุดีของดาวิด

23 พระยาห์เวห์เลี้ยงดูข้าพเจ้าเหมือนเลี้ยงแกะ ดังนั้น ข้าพเจ้าไม่ขาดอะไรเลย
 2 พระองค์นำข้าพเจ้าไปนอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวขจี พระองค์นำข้าพเจ้าไปยังลำธารที่สงบเงียบ
 3 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ากลับมีเรี่ยวแรงเหมือนเดิม พระองค์นำข้าพเจ้าเดินไปบนหนทางที่ถูกต้องทั้งหลายเพื่อรักษาชื่อเสียงที่ดีของพระองค์
 4 แม้ในยามที่ข้าพเจ้าเดินไปตามหุบเขาที่มีดมิตอย่างความตาย †
 ข้าพเจ้าก็ไม่เกรงกลัวอันตรายใดๆทั้งนั้น เพราะพระองค์อยู่กับข้าพเจ้า ไม่ทิ้งพระองค์และไม่ทำให้เลี้ยงแกะของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกปลอดภัย
 5 พระองค์จัดโต๊ะสำหรับข้าพเจ้าต่อหน้าพวกศัตรูของข้าพเจ้า พระองค์ต้อนรับข้าพเจ้าอย่างแขกผู้มีเกียรติ †† ถ้วยของข้าพเจ้าเต็มจนเอ่อล้น
 6 ความดีและความรักมั่นคงของพระองค์ จะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดชีวิตอย่างแน่นอน และข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ในบ้านของพระยาห์เวห์ไปนานแสนนาน

การเข้าสู่วิหาร

เพลงสดุดีของดาวิด

24 พระยาห์เวห์เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกนี้และทุกอย่างที่อยู่ในมัน
 พระองค์เป็นเจ้าของโลกนี้และมนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่บนมัน
 2 ด้วยว่า พระองค์ คือผู้ที่ได้ตั้งแผ่นดินโลกนี้ไว้บนน้ำ พระองค์สร้างมันไว้อย่างมั่นคงบนมหาสมุทร
 3 ใครเล่าจะขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์ได้ ใครเล่าจะยืนในวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้
 4 ก็มีแต่คนมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ คนที่ไม่ได้รุกรานโกหก † คนที่ไม่ได้ผิดคำสาบาน
 5 คนอย่างนี้จะได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ พระเจ้าจะช่วยคนอย่างนี้ให้รอด และประกาศว่า “เขาเป็นฝ่ายถูก”
 6 คนพวกนี้แหละที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริง พวกนี้แหละที่สามารถเข้ามาอยู่ต่อหน้าพระเจ้าของยาโคบ †† ได้ *เฮลาห์*
 7 ประดุจทั้งหลาย ยกหัวของเจ้าขึ้นมา ประดุจโบราณเอ๋ย เปิดออก เพื่อกษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีจะได้เข้ามา
 8 กษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีองค์นี้คือใครกัน คือพระยาห์เวห์ผู้ทรงพลังและแข็งแกร่งเกรียงไกร คือพระยาห์เวห์ นักรบผู้แข็งแกร่งเกรียงไกร
 9 ประดุจทั้งหลาย ยกหัวของเจ้าขึ้นมา ประดุจโบราณเอ๋ย เปิดออกเถิด

† หุบเขา ... ความตาย หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “หุบเขามืดมืดที่สุด” †† พระองค์ ... แขกผู้มีเกียรติ แปลตรงๆได้ว่า “พระองค์ขโมยศีรษะข้าพเจ้าด้วยน้ำมนต์” † คนที่ไม่ได้รุกรานโกหก หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่ไม่ได้บุชราบุเคราะห์” †† ต่อหน้าพระเจ้าของยาโคบ ประโยคนี้แปลมาจากสำเนากรีกกับสำเนาซีเรีย แต่ตัวสำเนาฮีบรูนั้น แปลว่า “หน้าของท่าน ยาโคบ”

เพื่อกษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีจะได้เข้ามา
 10 กษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีองค์นี้คือใครกัน คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิพิภพ
 พระองค์คือกษัตริย์ผู้เต็มไปด้วยสง่าราศีองค์นั้น *เฮลาห์*

อธิษฐานขอให้พระยาห์เวห์นำและคุ้มครอง

เพลงสดุดีของดาวิด

25 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ายกจิตใจของข้าพเจ้าให้กับพระองค์
 2 พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพเจ้าอับอายขายหน้า ขออย่าให้พวกศัตรูเฉลิมฉลองความพ่ายแพ้ของข้าพเจ้า
 3 ทุกคนที่ฝากความหวังไว้กับพระองค์จะไม่อับอายขายหน้าอย่างแน่นอน แต่พวกที่ทรยศจะต้องอับอายขายหน้าและจะไม่ได้อะไรจากการทรยศนั้น
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดให้ข้าพเจ้าเห็นหนทางต่างๆของพระองค์ โปรดสอนเส้นทางต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้า
 5 โปรดนำข้าพเจ้าตามทางแห่งความจริงของพระองค์และสอนข้าพเจ้า ††
 เพราะพระองค์คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าฝากความหวังไว้กับพระองค์วันยังค่ำ
 6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดนึกถึงความเมตตากรุณาและความรักมั่นคงของพระองค์ที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว
 7 โปรดอย่านึกถึงความบาปและความผิดทั้งหลายที่ข้าพเจ้าทำในวัยหนุ่ม
 ข้าแต่พระยาห์เวห์โปรดนึกถึงข้าพเจ้าตามความรักมั่นคงของพระองค์
 เพราะพระองค์นั้นดี
 8 พระยาห์เวห์นั้นช่างดีและสัตย์ซื่อ พระองค์จึงสั่งสอนทางที่ถูกต้องให้กับพวกคนบาป
 9 พระองค์นำคนถ่อมสุภาพให้ทำสิ่งที่ถูกต้องยุติธรรม พระองค์สอนทางของพระองค์ให้กับคนถ่อมสุภาพ
 10 พระยาห์เวห์ทำทุกสิ่งด้วยความรักและความสัตย์ซื่อต่อคนเหล่านั้น ที่รักษาคำมั่นสัญญาของพระองค์และทำตามกฎต่างๆของพระองค์
 11 ข้าพเจ้าทำผิดบาปอันใหญ่หลวงนัก ดังนั้น โปรดยกโทษให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงอันดีของพระองค์
 12 พระยาห์เวห์จะสั่งสอนคนที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะนำคนนั้นไปตามทางที่พระองค์เลือกไว้
 13 เขาคนนั้นจะอยู่อย่างสุขสบาย และลูกหลานของเขาจะได้รับส่วนแบ่งของแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับพวกเขา
 14 พระยาห์เวห์เปิดเผยความลับต่างๆของพระองค์ให้กับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะสอนพวกเขาให้รู้ถึงความหมายของคำมั่นสัญญาที่พระองค์ให้
 15 ข้าพเจ้ามองหาความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์เสมอ เพราะพระองค์จะช่วยเอาเท้าของข้าพเจ้าออกจากบ่วง

†† แต่ละข้อ เริ่มต้นกับอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เรียงลำดับไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมด 22 ตัว (เหมือน ก ถึง จ) ††† โปรดนำข้าพเจ้า ... สอนข้าพเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “โปรดชี้หนทาง และฝึกฝนข้าพเจ้าให้จงรักภักดี และพูดความจริง”

- 16 ข้าแต่พระเจ้า โปรดหันมามองข้าพเจ้าและเมตตากรุณาข้าพเจ้าด้วยเถิด
- เพราะข้าพเจ้าโดดเดี่ยวและถูกข่มเหง
- 17 โปรดช่วยให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นจากความทุกข์ใจด้วยเถิด
- ช่วยดึงข้าพเจ้าออกไปจากปัญหาต่างๆของข้าพเจ้าด้วยเถิด
- 18 โปรดมองดูความทุกข์ทรมานและความลำบากที่ข้าพเจ้าเจออยู่
- และโปรดยกโทษให้กับบาปทั้งหมดของข้าพเจ้าด้วยเถิด
- 19 ดูเถิด ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมาย
- พวกเขาเกลียดข้าพเจ้ามากและอยากทำร้ายข้าพเจ้า
- 20 โปรดรักษาชีวิตของข้าพเจ้าและช่วยกู้ข้าพเจ้าด้วยเถิด
- ข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ โปรดอย่าทำให้ข้าพเจ้าผิดหวัง
- 21 ขอให้ความบริสุทธิ์และความซื่อตรงของข้าพเจ้า
- คุ้มครองข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าฝากความหวังไว้กับพระองค์
- 22 ข้าแต่พระเจ้า ช่วยขวาทอสูรเอล
- ให้พ้นจากความทุกข์ร้อนทั้งหลายของเขาด้วยเถิด

คนบริสุทธิ์อธิษฐานขอความยุติธรรม

เพลงสดุดีของดาวิด

- 26 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตัดสินคดีข้าพเจ้า
- พิสูจน์ว่า ข้าพเจ้าเดินในทางที่บริสุทธิ์
- ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระยาห์เวห์ อย่างไม่รวนเร
- 2 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดทดสอบ และลองใจข้าพเจ้าดู
- ตรวจสอบดูอารมณ์และความคิดที่อยู่ภายในใจของข้าพเจ้า
- 3 ข้าพเจ้าไม่เคยลืมนิยามความรักมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อข้าพเจ้า
- ความสัตย์ซื่อที่พระองค์มีต่อข้าพเจ้านำทางข้าพเจ้า
- 4 ข้าพเจ้าไม่คบหากับคนชั่ว
- ข้าพเจ้าไม่มีส่วนร่วมกับคนหน้าไหว้หลังหลอก
- 5 ข้าพเจ้าเกลียดที่มั่วสุมของคนชั่ว
- ข้าพเจ้าไม่คบหาคนเลว
- 6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าล้างมือเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า
- และเพื่อข้าพเจ้าจะได้เดินรอบแท่นบูชาของพระองค์
- 7 แล้วข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
- และป่าวประกาศถึงสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหลายที่พระองค์ทำ
- 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารักที่จะอยู่ในวิหารที่พระองค์สถิตอยู่
- คือ เต้นที่รัศมีของพระองค์ † ปรากฏอยู่
- 9 โปรดอย่าทำลายข้าพเจ้าไปพร้อมกับพวกคนบาป
- โปรดอย่าเอาชีวิตของข้าพเจ้าไปพร้อมกับพวกกระหายเลือด
- 10 คือ คนพวกนั้นที่มีมือเต็มไปด้วยแผนการร้าย
- และคนพวกนั้นที่มีมือขวาเต็มไปด้วยสินบน
- 11 ส่วนข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าเดินในทางที่บริสุทธิ์
- โปรดเมตตากรุณาข้าพเจ้าและช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด
- 12 เท้าของข้าพเจ้ายืนหยัดมั่นคงอยู่บนพื้นราบ
- ข้าพเจ้าสรรเสริญพระยาห์เวห์อยู่กับฝูงชนในวิหาร

เพลงแห่งความมั่นใจในพระยาห์เวห์

เพลงสดุดีของดาวิด

- 27 พระยาห์เวห์คือแสงสว่างและผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
- ข้าพเจ้าจะต้องไปหาพวกกลัวใครอีก
- พระยาห์เวห์คือที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
- ข้าพเจ้าจะต้องไปหวนเกรงใครอีก

† รัศมีของพระองค์ หรือ "รัศมีของพระเจ้า" คือ แสงสว่างที่พระเจ้าแสดงให้ประชาชนเห็น เพื่อให้รู้ว่าพระองค์อยู่กับพวกเขา

- 2 ถ้าคนชั่วโจมตีข้าพเจ้าและพยายามที่จะกินเลือดกินเนื้อข้าพเจ้า
- พวกปรักษัและศัตรูเหล่านั้นก็จะสะดุดล้มลง
- 3 แม้ว่าจะมีกองทัพต่งค่ายล้อมข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าจะไม่กลัว
- ถึงแม้พวกเขามานุกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยังคงไว้วางใจพระยาห์เวห์อยู่ดี
- 4 ข้าพเจ้าขอเพียงสิ่งหนึ่งจากพระยาห์เวห์ เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้า
- อยากได้มากที่สุด คือ
- ขอให้ได้อยู่ในวิหารของพระองค์ทุกวันตลอดชีวิต
- เพื่อข้าพเจ้าจะได้สัมผัสถึงความปราณีของพระยาห์เวห์
- และแสวงหาการทรงนำของพระองค์ในวิหารของพระองค์
- 5 เพราะพระองค์จะได้ปกป้องข้าพเจ้าไว้ในที่กำบังของพระองค์
- ในวันที่มีภัยอันตราย
- พระองค์จะซ่อนข้าพเจ้าไว้ในเต็นท์ของพระองค์
- พระองค์จะยกข้าพเจ้าไว้ในที่ปลอดภัยบนผาสูง
- 6 และตอนนี้ พระยาห์เวห์จะยกหัวของข้าพเจ้าขึ้นเหนือพวก
- ศัตรูที่ล้อมรอบข้าพเจ้าอยู่
- ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาพร้อมเสียงโห่ร้องยินดีในวิหารของ
- พระองค์
- และข้าพเจ้าจะร้องเพลงและเล่นดนตรีเพื่อถวายเกียรติให้กับ
- พระยาห์เวห์
- 7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังเสียงของข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าร้อง
- เรียกพระองค์
- โปรดเมตตา และตอบข้าพเจ้าด้วยเถิด
- 8 จิตใจของข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า "แสวงหาหน้าของพระยาห์-
- เวห์สิ"
- ดังนั้น พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจึงแสวงหาหน้าของพระองค์อยู่
- 9 ดังนั้น ขออย่าซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า
- โปรดอย่าผลักไสข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ไปด้วยความ
- โกรธ
- พระองค์ผู้ช่วยข้าพเจ้าเสมอ โปรดอย่าทอดทิ้งข้าพเจ้าไป
- พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า โปรดอย่าละทิ้งข้าพเจ้าไป
- 10 ถึงแม้พ่อแม่จะทิ้งข้าพเจ้าไป
- แต่พระยาห์เวห์ก็จะรับเลี้ยงข้าพเจ้า
- 11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดสอนทางของพระองค์ให้กับข้าพเจ้า
- โปรดนำข้าพเจ้าไปตามทางที่ราบรื่น เพราะข้าพเจ้ามีศัตรูมาก-
- มาย
- 12 ออย่ามอบข้าพเจ้าไปให้ศัตรูทำตามใจชอบ
- พยานเท็จยืนขึ้นใส่ร้ายข้าพเจ้า และพวกเขาพยายามทำลาย
- ข้าพเจ้า
- 13 แต่ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่า ข้าพเจ้าจะได้เห็นพระพรทั้งหลาย
- ที่พระยาห์เวห์จะให้กับข้าพเจ้าในแผ่นดินของคนเป็นนี้
- 14 ให้ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์
- ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้
- ให้ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์

อธิษฐานให้รอดจากศัตรู

เพลงสดุดีของดาวิด

- 28 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจาก
- พระองค์
- พระองค์ผู้เป็นหินกำบังของข้าพเจ้า ขออย่าทำเป็นหูหนวกต่อ
- ข้าพเจ้า
- ถ้าพระองค์ไม่ตอบข้าพเจ้า
- ข้าพเจ้าจะต้องไปอยู่กับคนเหล่านั้นที่ลงไปในหลุมศพแน่ๆ
- 2 โปรดฟังเสียงของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ
- จากพระองค์

เมื่อข้าพเจ้ายกมือของข้าพเจ้าขึ้นและหันหน้าไปทางห้อง
ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในวิหารของพระองค์
3 โปรดอย่าล้าหลังข้าพเจ้าออกไปลงโทษร่วมกับคนที่ทำชั่ว
ปากของพวกเขาพูดอย่างเป็นมิตรกับเพื่อนบ้านแต่ใจคิดร้าย
กับเขา
4 ลงโทษพวกเขาให้สาสมกับสิ่งที่พวกเขาทำ
และ สิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาทำ
ลงโทษพวกเขาให้สาสมกับสิ่งที่มือเขาทำ
ตอบแทนเขาตามที่เขาสวมควรจะได้รับ
5 พวกเขาไม่โยกในสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำหรือสร้างขึ้น
พระองค์ก็เลยจะรื้อพวกเขาลงและจะไม่สร้างพวกเขาขึ้นมา
ใหม่
6 สรรเสริญพระยาห์เวห์
เพราะพระองค์ได้ยื่นคำร้องขอความช่วยเหลือของข้าพเจ้า
7 พระยาห์เวห์เป็นพลังกำลังและโล่ของข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าจึงวางใจในพระองค์
พระองค์ได้ช่วยเหลือข้าพเจ้า หัวใจของข้าพเจ้าจึงชื่นชมยินดี
และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
8 พระยาห์เวห์เป็นพลังกำลังของคนทั้งหลายของพระองค์
พระองค์เป็นป้อมปราการแห่งความรอดของกษัตริย์ที่พระองค์
ได้เลือกไว้ †
9 โปรดช่วยคนทั้งหลายของพระองค์ให้รอด โปรดอวยพรพวก
เขาที่เป็นสมบัติของพระองค์
โปรดเลี้ยงดูพวกเขาเหมือนผู้เลี้ยงแกะ และโปรดโอบอุ้มพวก
เขาไว้ตลอดไป

สง่าราศีของพระยาห์เวห์ในพายุ

เพลงสดุดีของดาวิด

29 ชาวสวรรค์ทั้งหลาย ให้สรรเสริญพระยาห์เวห์
สรรเสริญสง่าราศีและพลังกำลังของพระยาห์เวห์เถิด
2 สรรเสริญพระยาห์เวห์สำหรับชื่ออันมีสง่าราศีของพระองค์
ให้กัมกรับบงต่อหน้าพระยาห์เวห์ในวิหารอันสง่างามของ
พระองค์ ††
3 เสียงของพระยาห์เวห์ตั้งกึกก้องอยู่เหนือน้ำ
พระเจ้าแห่งสง่าราศีแปลงเสียงฟ้าร้อง
พระยาห์เวห์แปลงเสียงฟ้าร้องอยู่เหนือมหาสมุทร
4 เสียงของพระยาห์เวห์นั้นทรงพลัง
เสียงของพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่ในกรุงนากองขาม
5 เสียงของพระยาห์เวห์นั้นทำให้ต้นสนซีดาร์หักกระจุย
พระยาห์เวห์หักโค่นต้นสนซีดาร์แห่งเลบานอน
6 พระองค์ทำให้เทือกเขาเลบานอน กระโดดโลดเต้นเหมือนกับ
พวกลูกวัว
และทำให้ภูเขาเฮอรัมอน * กระโดดดุจดั่งกระทิงหนุ่ม
7 เสียงของพระยาห์เวห์
ทำให้ฟ้าผ่า
8 เสียงของพระยาห์เวห์ ทำให้ทะเลทรายสิ้นสะเทือน
พระยาห์เวห์ทำให้ทะเลทรายคาเดช †† สิ้นสะเทือน
9 เสียงของพระยาห์เวห์ทำให้พวกต้นโอ๊กสิ้นไหว ††
และทำให้ใบไม้ร่วงหมดป่า
ขณะเดียวกันในวิหารของพระองค์ ทุกคนต่างกำลังพากันร้อง
ตะโกนว่า "สง่าราศี"

† กษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ แปลตรงๆได้ว่า "ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม" ดูคำ
ว่า "เจิม" เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม †† ในวิหารอันสง่างามของ
พระองค์ หรือ อาจแปลได้อีกอย่างว่า "ด้วยการสวมชุดอันศักดิ์สิทธิ์" ซึ่งคงหมายถึง
ถึงชุดของพวกนักบวช † ภูเขาเฮอรัมอน ตามภาษาดั้งเดิม คือ "ภูเขาซีเรียน"
†† ทะเลทรายคาเดช คงจะเป็นทะเลทรายในประเทศซีเรีย †† เสียงของ ...
สิ้นไหว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เสียงของพระยาห์เวห์ทำให้แมกวางคลอเคลียด
ลูกก่อนกำหนด"

10 พระยาห์เวห์หนึ่งปกครองอยู่เหนือน้ำที่ท่วมอยู่
พระยาห์เวห์จะนั่งปกครองอย่างกษัตริย์ตลอดไป
11 ขอให้พระยาห์เวห์มอบพลังกำลังให้กับคนทั้งหลายของพระ-
องค์
ขอพระยาห์เวห์อวยพรคนทั้งหลายของพระองค์ให้มีสันติสุข

เพลงขอบพระคุณที่รอดตาย

เพลงสดุดีของดาวิด บทเพลงที่ใช้ในการอุทิศวิหาร

30 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ เพราะพระ-
องค์ตั้งข้าพเจ้าออกมาจากหลุมลึก
พระองค์ไม่ได้ปล่อยให้พวกศัตรูของข้าพเจ้าได้เฉลิมฉลองกัน
2 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าร้องขอความ
ช่วยเหลือจากพระองค์
แล้วพระองค์ก็รักษาเยียวข้าพเจ้า
3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ยกข้าพเจ้าออกมาจากหลุมศพ
พระองค์รักษาชีวิตของข้าพเจ้าไว้และไม่ให้ข้าพเจ้าตกลงไป
ในหลุมแห่งความตาย
4 ท่านทั้งหลายที่ชื่อสัตย์ต่อพระยาห์เวห์ ให้ร้องเพลงสรรเสริญ
ต่อพระยาห์เวห์
ให้ขอบพระคุณแต่ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
5 ความโกรธเกรี้ยวของพระองค์อยู่เพียงชั่วคราว
แต่ความปรานีของพระองค์นำชีวิตมาให้
เราอาจจะร้องไห้ในยามคำคืน
แต่ในวันรุ่งขึ้น เราจะชื่นบาน
6 ในยามที่ข้าพเจ้ามั่นคงปลอดภัย
ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่มีอะไรสั่นคลอนข้าพเจ้าได้
7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ตอนที่พระองค์ปราณีต่อข้าพเจ้า
พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามั่นคงเหมือนภูเขา
แต่ตอนที่พระองค์ซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าก็กลัวจนตัวสั่น
8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระ-
องค์
ข้าพเจ้าร้องขอความเมตตากรุณาจากพระองค์
9 ข้าพเจ้าพูดว่า ถ้าข้าพเจ้าตายไป มันจะมีประโยชน์อะไรหรือ
พวกที่อยู่ในหลุมศพจะสรรเสริญพระองค์ได้หรือ
พวกเขาจะพูดกันถึงความซื่อสัตย์ของพระองค์ได้หรือ
10 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าและแสดง
ความเมตตากรุณาต่อข้าพเจ้า
ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้าด้วยเถิด
11 แล้วพระองค์ก็เปลี่ยนการคร่ำครวญของข้าพเจ้าให้กลายเป็น
การโลดเต้น
พระองค์ถอดเสื้อผ้าไว้ทุกข์ของข้าพเจ้าออกและเอาความสุข
มาสวมใส่ข้าพเจ้าแทน
12 เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ไม่หนึ่งเจียบบอก
ต่อไป
ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญ
พระองค์ตลอดไป

พระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ภัย

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

31 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์
โปรดอย่าทำให้ข้าพเจ้าต้องอับอายเลย
โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเพราะพระองค์ทำในสิ่งที่ถูกต้อง
เสมอ
2 โปรดเจียบของพระองค์ฟังข้าพเจ้า
รับมาช่วยกู้ข้าพเจ้าด้วย

ขอเป็นป้อมปราการบนภูเขาแก่ข้าพเจ้า
 เป็นวังที่เป็นป้อมปราการ ขอบปกป้องข้าพเจ้า
 3 เพราะพระองค์ คือหินกำบังและป้อมปราการของข้าพเจ้า
 โปรดนำทาง พาชข้าพเจ้าไปด้วยเถิด เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงอันดี
 ของพระองค์
 4 โปรดดึงข้าพเจ้าออกจากตาข่ายที่พวกเขาซ่อนไว้ดักข้าพเจ้า
 เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 5 ข้าพเจ้าขอมอบจิตวิญญาณนี้ไว้ในมือของพระองค์
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเถิดข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะพระองค์
 เป็นพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ
 6 ข้าพเจ้าเกลียดชังคนเหล่านั้นที่รับใช้พวกรูปเคารพที่ไร้ค่า
 ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระยาห์เวห์
 7 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีและเฉลิมฉลองความรักมั่นคงของพระ-
 องค์
 เพราะพระองค์สังเกตเห็นถึงความทุกข์ยากของข้าพเจ้า
 และรู้ถึงปัญหาที่รุมเร้าชีวิตของข้าพเจ้าอยู่นี้
 8 พระองค์ไม่ได้มอบข้าพเจ้าให้ไปอยู่ในกำมือของศัตรู
 พระองค์นำข้าพเจ้าออกมาเป็นอิสระ †
 9 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าตกอยู่ในความทุกข์ ดังนั้น โปรด
 เมตตากรุณาต่อข้าพเจ้าด้วย
 ข้าพเจ้าเศร้าโศกมาก ร้องไห้จนเจ็บไปหมด
 ทั้งตา คอ และท้อง
 10 ชีวิตของข้าพเจ้าเกือบจะจบลงแล้ว ตอนนี้มีแต่ความโศก-
 เศร้า
 วันปีของข้าพเจ้ากำลังจะจบลงแล้ว ตอนนี้มีแต่การคร่ำครวญ
 ความทุกข์ยาก †† กำลังกัดกร่อนผละกำลังของข้าพเจ้า
 กระดูกของข้าพเจ้าเจ็บปวดไปหมดแล้ว
 11 พวกศัตรูต่างดูถูกข้าพเจ้ารวมทั้งพวกเพื่อนบ้านด้วย
 เมื่อเพื่อนฝูงเห็นสภาพของข้าพเจ้าต่างพากันกลัวที่จะเข้าใกล้
 เมื่อคนเห็นข้าพเจ้าตามท้องถนน
 พวกเขาต่างพากันหลีกหนี
 12 ผู้คนพากันหลงลืมข้าพเจ้าเหมือนกับว่าข้าพเจ้าตายไปแล้ว
 หรือเป็นของที่สูญหายไปแล้ว
 13 ข้าพเจ้าได้ยินคนจำนวนมากใส่ร้ายป้ายสีข้าพเจ้า
 รอบด้านของข้าพเจ้ามีแต่เรื่องน่ากลัว
 พวกเขามารวมหัวกันวางแผนทำร้ายข้าพเจ้า
 พวกเขาวางแผนจะเอาชีวิตของข้าพเจ้า
 14 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ส่วนข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระ-
 องค์
 ข้าพเจ้าพูดว่า "พระองค์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า"
 15 วันเวลาของข้าพเจ้าอยู่ในกำมือของพระองค์
 ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากพวกศัตรูและคนพวกนั้นที่ตามล่า
 ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 16 ขอให้ใบหน้าของพระองค์ส่องประกายลงบนผู้รับใช้ของพระ-
 องค์
 เพราะความรักมั่นคงที่พระองค์มีต่อข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้า
 ให้รอดด้วยเถิด
 17 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระ-
 องค์
 ขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องอับอาย
 แต่ขอให้พวกคนชั่วเหล่านั้นต้องอับอาย
 ขอให้พวกเขาไร้เกียรติคร่ำครวญ † ไปตลอดทางสู่แดนคนตาย
 18 ขอให้คนโกหกพวกนั้นเป็นไม้เสีย

† พระองค์นำข้าพเจ้าออกมาเป็นอิสระ หรือแปลตรงๆได้ว่า "พระองค์วาง
 เท้าทั้งสองของข้าพเจ้าบนที่กว้าง" †† ความทุกข์ยาก หรือแปลได้อีกอย่าง
 หนึ่งว่า "ความผิดบาป" † ร้องคร่ำครวญ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เจ็บ-
 กริบ"

คือคนพวกนั้น ที่เยอหยิ่งจองหอง คนที่มั่งร่ำรวย และคนที่คอย
 พูดใส่ร้ายคนดี
 19 แต่พระองค์ได้ดูสิ่งดีๆไว้มากมายสำหรับคนที่ยำเกรงพระ-
 องค์
 พระองค์ทำหลายสิ่งหลายอย่างต่อหน้าต่อตามนุษย์ทั้งหลาย
 เพื่อช่วยคนเหล่านั้นที่มาลี้ภัยในพระองค์
 20 พระองค์ซ่อนคนดีๆพวกนี้ไว้กับพระองค์
 เพื่อให้พ้นจากคนเหล่านั้นที่ปองร้ายพวกเขา
 พระองค์ซ่อนพวกเขาไว้ในที่กำบังของพระองค์
 เพื่อให้รอดพ้นจากลื่นไถลใส่ร้ายพวกเขา
 21 สรรเสริญพระยาห์เวห์
 เพราะพระองค์แสดงความรักมั่นคงที่แสนอัศจรรย์
 ที่ปกป้องข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าถูกโจมตี †
 22 ข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าเลยพูดว่า
 "ข้าพเจ้าถูกตัดออกไปจากสายตาของพระองค์" †
 แต่พระองค์ได้ยินคำร้องขอให้ช่วยของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้า
 ร้องเรียกพระองค์
 23 ท่านทั้งหลายที่จงรักภักดีต่อพระองค์ ให้รักพระยาห์เวห์เถิด
 พระยาห์เวห์คุ้มครองคนทั้งหลายที่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์
 พระองค์จะตอบแทนคนที่เยอหยิ่งจองหองอย่างทบดอกทบ
 ดัน
 24 ดังนั้น ท่านทั้งหลายที่ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์
 ให้เข้มแข็งและกล้าหาญไว้เถิด

สารภาพและได้รับการยกโทษ

บทกวีแห่งมัสคิล ## ของกษัตริย์ดาวิด

32 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนที่พระยาห์เวห์ยกโทษความผิด
 ต่างๆให้
 และคนที่พระองค์กลบเกลื่อนความบาปต่างๆให้
 2 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนที่พระยาห์เวห์ไม่ได้นับความผิดของ
 เขา
 และคนที่ไม่มีกลอุบายในจิตใจ
 3 ตอนที่ข้าพเจ้าไม่ได้สารภาพความผิดบาป กระดูกของข้าพเจ้า
 ก็อ่อนแอลง
 ข้าพเจ้าคร่ำครวญอย่างเจ็บปวดตลอดวันยังค่ำ
 4 มือของพระองค์ว่างหนักอึ้งบนตัวข้าพเจ้าทั้งวันทั้งคืน
 ผละกำลังของข้าพเจ้าเหี่ยวแห้งไปเหมือนน้ำในหน้าแล้งของ
 ฤดูแล้ง *เฮลาห์*
 5 ดังนั้น พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าขอสารภาพความบาปต่อพระองค์
 โดยไม่ได้ซ่อนความผิดบาปอะไรไว้เลย
 ข้าพเจ้าพูดว่า "ข้าพเจ้าจะสารภาพต่อพระยาห์เวห์ถึงการกบฏ
 ทั้งหมดที่ทำไป"
 แล้วพระองค์ก็ได้ยกโทษให้กับความผิดบาปของข้าพเจ้า *เฮ-
 ล่าห์*
 6 ด้วยเหตุนั้น ผู้ติดตามที่จงรักภักดีทุกคนควรจะอธิษฐานต่อ
 พระองค์เมื่อพบว่าตัวเองทำบาป
 เมื่อปัญหาต่างๆสูงขึ้นเหมือนน้ำท่วม น้ำนั้นก็จะมีขึ้นมาไม่ถึง
 คนนั้นหรอก
 7 พระองค์คือที่หลบซ่อนของข้าพเจ้า
 พระองค์ปกป้องข้าพเจ้าจากปัญหา
 พระองค์โอบล้อมข้าพเจ้าด้วยเสียงโห่ร้องของคนเหล่านั้นที่
 ฉลองความรอดของข้าพเจ้า *เฮลาห์*

†† เมื่อข้าพเจ้าถูกโจมตี แปลตรงๆได้ว่า "ในเมืองที่ถูกปิดล้อม" †† ถูก
 ตัดออกไปจากสายตาของพระองค์ อาจจะหมายถึง "ถูกขัดขวางไม่ให้เข้าไปนมัส-
 การพระเจ้าในวิหาร" ††† มัสคิล เป็นภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน
 อาจหมายถึง "บทกวีแห่งการคร่ำครวญ" "บทกวีแห่งการสั่งสอน" หรือ "บทกวีที่
 เขียนขึ้นด้วยความชำนาญ"

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะสั่งสอนเจ้าและให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะใช้ชีวิตอย่างไร
เราจะคอยเฝ้ามองดูเจ้าและคอยแนะนำเจ้า”
9 อย่าได้เป็นเหมือนหมาหรือสัตว์ที่ไม่มีควมเข้าใจอะไรเลย
จะต้องใช้เหล็กขวางปากและเชือกบังเหียนในการบังคับควบคุมมัน
ไม่อย่างนั้นมันจะไม่ยอมมาใกล้เจ้า
10 พวกคนชั่วจะพบกับความทุกข์ยากมาก
แต่คนที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ ความรักอันมั่นคงของพระองค์จะล้อมรอบเขาไว้
11 ดังนั้น พวกที่ทำตามใจพระยาห์เวห์ทั้งหลาย ให้ชื่นชมยินดี
และมีความสุขในพระองค์เถิด
พวกเจ้าทั้งหลาย ที่มีจิตใจซื่อตรง ให้ให้ร้องด้วยความยินดี

เพลงสรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้สร้างและผู้ครอบครองโลกนี้

33 พวกเจ้าที่ทำตามใจพระเจ้า ให้ชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์เถิด
สมควรแล้วที่คนซื่อตรงจะสรรเสริญพระองค์
2 สรรเสริญพระยาห์เวห์ ด้วยการเล่นพิณลีสายเกิด
ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยการเล่นพิณลีสายเกิด
3 ร้องเพลงบทใหม่ให้กับพระยาห์เวห์
ให้เล่นพิณอย่างขานีซาฮานูญ และให้ร้องด้วยความยินดี
4 พระคำของพระยาห์เวห์นั้นซื่อตรง
และพระองค์สัตย์ซื่อต่อคนของพระองค์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทำ
5 พระยาห์เวห์รักความดีและความยุติธรรม
โลกนี้เต็มไปด้วยความรักมั่นคงของพระองค์
6 โดยคำสั่งของพระยาห์เวห์ สวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้น
โดยคำพูดจากปากของพระองค์ ดวงดาวทั้งหมดก็เกิดขึ้น
7 พระองค์ได้รวบรวมน้ำทะเลมาอยู่ด้วยกัน
และเคลื่อนน้ำในมหาสมุทรไปไว้ในคลังเก็บน้ำ
8 พลเมืองทุกคนของโลกเอ๋ย ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์เถิด
พวกเจ้าทุกคนที่อยู่บนโลกนี้ ให้เกรงกลัวพระองค์เถิด
9 เพราะว่า เมื่อพระองค์พูด มันก็เกิดขึ้น
เมื่อพระองค์ออกคำสั่ง โลกก็ตั้งขึ้น
10 พระองค์สามารถทำให้แผนการต่างๆที่ชนชาติทั้งหลายวางไว้นั้นไม่สำเร็จ
และพระองค์สามารถทำให้โครงการต่างๆของชาติต่างๆล้มเหลวได้
11 แต่แผนการต่างๆของพระยาห์เวห์นั้นยังยืนตลอดไป
โครงการต่างๆในใจของพระองค์นั้นจะอยู่ไปตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
12 ชนชาติที่มีพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของพวกเขา นั้นถือว่ามึเกียรติจริงๆ
ชนชาติที่พระองค์ได้เลือกมาเป็นคนของพระองค์เองนั้น ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
13 พระยาห์เวห์มองลงมาจากสวรรค์
มองเห็นมนุษย์ทุกคน
14 พระองค์มองลงมาจากบัลลังก์ของพระองค์
เห็นมนุษย์ทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลก
15 พระองค์คือผู้สร้างจิตใจของพวกเราขึ้นมาทุกคน
และพระองค์เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราทำลงไป
16 ชัยชนะของกษัตริย์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งของเขา
ชัยชนะของนักรบก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความแข็งแกร่งของเขา
17 ความแข็งแกร่งของม้าศึกไม่ได้ช่วยชนะมาให้หรอก
พลังอันแข็งแกร่งของม้าไม่ช่วยให้ใครรอดได้หรอก
18 ดูเถิด พระยาห์เวห์เฝ้าดูคนที่ยำเกรงพระองค์
พระองค์ดูแลคนที่ฝากความหวังไว้กับความรักมั่นคงของพระองค์

19 พระองค์ช่วยให้พวกเรารอดพ้นจากความตาย
และช่วยให้เรามีชีวิตอยู่ได้ในยามที่ขาดแคลนอาหาร
20 พวกเราเฝ้ารอพระยาห์เวห์มาช่วย
เพราะพระองค์คือผู้ช่วยให้รอดและโล่กำบังของเรา
21 เพราะจิตใจของเราชื่นชมยินดีในพระองค์
เพราะพวกเราไว้วางใจในชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
22 ข้าแต่พระยาห์เวห์ขอให้ความรักอันมั่นคงของพระองค์อยู่กับพวกเรา
เพราะพวกเราฝากความหวังไว้กับพระองค์

มาลองชิมความดีของพระยาห์เวห์ดู

† บทเพลงสดุดีของดาวิด ในขณะที่พระองค์กำลังทำเป็นบ้า เพื่อให้อาบีเมเลคเห็น จนไล่พระองค์ออกไป และกษัตริย์ดาวิดก็ออกไป

34 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เวห์เสมอ
คำสรรเสริญพระองค์จะติดอยู่ที่ริมฝีปากของข้าพเจ้าเสมอ
2 จิตวิญญาณของข้าพเจ้าโอดแอดเกี่ยวกับพระยาห์เวห์
ขอให้ พวกคนที่ทุกข์ยากได้ยินคำสรรเสริญของข้าพเจ้าและชื่นชมยินดี
3 ขอให้พวกเรามาร่วมกันถวายเกียรติให้กับพระยาห์เวห์
ขอให้พวกเรามาเชิดชูพระนามของพระองค์ด้วยกันเถิด
4 ข้าพเจ้าแสวงหาพระยาห์เวห์เพื่อขอความช่วยเหลือและพระองค์ก็ตอบข้าพเจ้า
พระองค์ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากทุกสิ่งที่ข้าพเจ้ากลัวนั้น
5 คนที่แสวงหาพระองค์เพื่อขอความช่วยเหลือจะมีหน้าตาเป้งบาน
พวกเขาจึงไม่อับอายขายหน้าเพราะว่าพระองค์ตอบพวกเขา
6 ข้าพเจ้าเองผู้ทุกข์ยากคนนั้นร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์และพระองค์ก็ได้ยิน
และช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความทุกข์ยากทุกเรื่อง
7 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์สร้างค่ายล้อมรอบพวกที่ยำเกรงพระองค์
และคอยช่วยเหลือพวกเขาให้รอด
8 ลองชิมพระยาห์เวห์ดูสิ แล้วจะเห็นว่าพระองค์นั้นดีแท้
คนที่ลี้ภัยในพระองค์ก็มีเกียรติจริงๆ
9 พวกเจ้า ผู้ที่เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์เถิด
เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดอะไรเลย
10 แม้แต่พวกสิงห์หนุ่มที่แข็งแรงเหล่านั้นก็ยังขาดแคลนและหิวโหยได้
แต่คนเหล่านั้นที่ขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์จะไม่ขาดของดีอะไรเลย
11 มาเถิด ลูกๆเอ๋ย ฟังเราให้ดี
แล้วเราจะสอนเจ้าให้รู้จักยำเกรงพระยาห์เวห์
12 ใครอยากมีชีวิตที่สนุกสนาน
ใครอยากมีชีวิตยืนยาวที่มีความสุขกับความรุ่งเรือง
13 ระวังอย่าให้ลื่นพลัดสิ่งชั่วร้าย
ระวังอย่าให้ริมฝีปากพูดโกหก
14 หลีกเลียงความชั่ว และทำแต่ความดี
ให้แสวงหาสันติสุขและไล่ตามมันไปติดๆ
15 สายตาของพระยาห์เวห์เฝ้าดูแลคนที่ทำตามใจพระเจ้า
และหูของพระองค์ก็เปิดฟังเสียงร้องเรียกให้ช่วยของพวกเขา
16 แต่ใบหน้าของพระยาห์เวห์ต่อต้านคนเหล่านั้นที่ทำชั่ว

† เรื่องนี้เพิ่มเติมได้จากหนังสือ 1 ซามูเอล 21:10-22:1 †† นี้ แต่ละข้อเริ่มต้นกับอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เรียงลำดับไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมด 22 ตัว (เหมือน ก ถึง ฮ)

เพื่อคนในโลกนี้จะได้ลืมพวกคนชั่วเหล่านั้นตลอดไป
 17 เมื่อคนที่ทำตามใจพระเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ พระองค์
 18 และช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากความทุกข์ยากทั้งหมดของเขา
 19 พระยาห์เวห์อยู่ใกล้ และพร้อมที่จะช่วยคนที่หมดกำลังใจ
 และพระองค์ช่วยกู้คนที่สิ้นหวัง
 20 คนที่ทำตามใจพระเจ้า อาจจะมีทุกข์ยากมากมาย
 แต่พระยาห์เวห์จะช่วยให้เขารอดพ้นไปได้หมด
 21 พระองค์ปกป้องกระดูกทุกชิ้นของเขา
 22 ไม่ให้แตกหักแม้แต่ชิ้นเดียว
 23 แต่ความชั่วช้าของคนชั่วก็จะฆ่าตัวพวกเขาเอง
 และพวกที่เกลียดคนที่ทำตามใจพระเจ้าจะถูกลงโทษ
 24 พระยาห์เวห์ให้ชีวิตให้กับพวกผู้รับใช้ของพระองค์
 25 ทุกคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์จะไม่ถูกลงโทษ

อธิษฐานขอให้พระยาห์เวห์แก้คดีให้

เพลงของดาวิด

35 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยต่อต้านคนเหล่านั้นที่ต่อต้านข้าพ-
 1 เจ้า
 2 ช่วยรบกับคนเหล่านั้นที่รบกับข้าพเจ้า
 3 ช่วยคว่ำโล่เล็กและโล่ใหญ่ของพระองค์
 4 และลุกขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 5 ช่วยใช้หอกและทวนต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่ไล่ล่าข้าพเจ้าด้วย
 6 เถิด
 7 ช่วยบอกข้าพเจ้าด้วยว่า “ตัวเราเองได้มาช่วยกู้เจ้าแล้ว”
 8 ขอให้คนเหล่านั้นที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพเจ้า ได้พ่ายแพ้และอับ-
 9 อายชายหน้า
 10 ขอให้คนเหล่านั้นที่วางแผนทำร้ายข้าพเจ้า สับสนอลหม่าน
 11 และถูกไล่หนีไป
 12 ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนแกลบที่ถูกลมพัดไป
 13 และถูกหูดสวรรค์ของพระยาห์เวห์ขับไล่ไป
 14 ขอให้ช่องทางหนีของพวกเขานั้นมืดมิดและสิ้นเปลือง
 15 และถูกหูดสวรรค์ของพระยาห์เวห์ไล่ล่าไป
 16 เพราะพวกเขาวางแผนดักข้าพเจ้า ทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ
 17 ใดๆพวกเขา
 18 พวกเขาขุดหลุมพรางสำหรับข้าพเจ้า
 19 ขอให้พวกเขาเจอกับความพินาศอย่างไม่ทันรู้ตัว
 20 ขอให้พวกเขาติดตาข่ายที่เขาวางไว้ดักข้าพเจ้า
 21 และตกลงไปในหลุมพรางของตัวเองและพินาศไป
 22 แล้วข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำไป
 23 และมีความสุขที่พระองค์ช่วยกู้ข้าพเจ้า
 24 แล้วกระดูกทั่วตัวของข้าพเจ้าจะพูดว่า
 25 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ จะมีใครเหมือนกับพระองค์อีก
 26 พระองค์ช่วยคนยากจนให้รอดพ้นจากคนที่เอาเปรียบเขา
 27 และช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้นจากคนเหล่านั้นที่คอย
 28 ปล้นพวกเขา”

11 พยานที่มุ่งร้ายต่อข้าพเจ้า
 12 ยืนขึ้นกล่าวหาข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่รู้เรื่อง
 13 พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพเจ้าด้วยความชั่ว
 14 คอยดักข่มฆ่าข้าพเจ้า †
 15 เมื่อพวกเขาเจ็บป่วย ข้าพเจ้าใส่ชุดที่แสดงความเสียใจ
 16 และถ่อมใจลงอดอาหาร เมื่อคำอธิษฐานของข้าพเจ้าไม่ได้รับ
 17 คำตอบ
 18 ข้าพเจ้าทำเหมือนกับว่าพวกเขาเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้า-
 19 พเจ้าเอง

ข้าพเจ้าก็มลงด้วยความโศกเศร้าราวกับว่าเป็นแม่ของข้าพเจ้า
 20 เอง
 21 แต่เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาพวกเขากลับพากันดีใจ
 22 คนที่ข้าพเจ้าไม่รู้จักรุมเข้ามาโจมตีข้าพเจ้า
 23 พวกเขาฉีกเนื้อข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน
 24 พวกเขาได้กัดฟันกรอดๆใส่ข้าพเจ้า
 25 พากันหัวเราะเยาะและตะโกนใส่ข้าพเจ้าอย่างหยาบคาย
 26 พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะมองดูอยู่เฉยๆไปอีกนานแค่ไหน
 27 ช่วยเหลือข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากการทำลายล้างของพวกเขา
 28 ด้วยเถิด

โปรดช่วยชีวิตที่มีค่าของข้าพเจ้านี้ให้รอดพ้นจากฝูงสิงโตเหล่าน
 29 นั้นด้วยเถิด
 30 แล้วข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่
 31 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ในฝูงชนที่มากมายนั้น
 32 ขออย่าให้ศัตรูที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวกเขาเนน เอาชนะ
 33 และหัวเราะเยาะข้าพเจ้าได้

ขออย่าให้คนเหล่านั้นที่เกลียดข้าพเจ้า ทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ
 34 ใดๆพวกเขา ขยิบตาส่งสัญญาณกันเพื่อต่อต้านข้าพเจ้า
 35 พวกเขาไม่พยายามที่จะสร้างสันติกับผู้อื่น
 36 แต่พวกเขากำลังวางแผนการชั่วร้ายต่อผู้คนที่อยู่อย่างสงบสุข
 37 บนแผ่นดินนี้
 38 พวกเขาอ้าปากกว้างพูดใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า
 39 “นี่ไง นี่ไง เราเห็นกับตาในสิ่งที่เจ้าทำ”
 40 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น อย่าได้นิ่งเฉย
 41 อยู่

42 พระองค์เจ้าข้า อายอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 43 พระเจ้าของข้าพเจ้า ดินเกิด ลุกขึ้นมา แก่ต่างให้กับข้าพเจ้า
 44 ด้วย
 45 พระองค์เจ้าข้า แก่คดีให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
 46 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ยุติธรรม
 47 โปรดให้ความยุติธรรมกับคดีของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพื่อพวก
 48 นั้นจะได้ไม่ชนะและหัวเราะเยาะข้าพเจ้าได้
 49 อย่าให้พวกเขาพูดได้ว่า “ไชโย พวกเราได้สิ่งที่เราต้องการ
 50 แล้ว”

อย่าให้พวกเขาพูดได้ว่า “พวกเราได้กินกินมันเข้าไปแล้ว”
 51 ขอให้คนเหล่านั้นที่มีความสุขในความทุกข์ของข้าพเจ้า ได้
 52 ได้รับความอับยศและอับอายชายหน้า
 53 ขอให้คนเหล่านั้นที่อ้างว่าตัวเองดีกว่าข้าพเจ้า สวมความอับ-
 54 ยศและเสื่อมเสียเกียรติ
 55 ขอให้คนเหล่านั้นที่อยากให้ข้าพเจ้าพินาศชื่นชมยินดีและม
 56 ีความสุขเถิด
 57 ขอให้พวกเขาพูดอยู่เสมอว่า “ขอสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของ
 58 พระยาห์เวห์
 59 พระองค์มีความสุข เมื่อผู้รับใช้ของพระองค์อยู่เย็นเป็นสุข”
 60 ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าพูดถึงความยุติธรรมของพระองค์
 61 และสรรเสริญพระองค์ตลอดวันยังค่ำ

คนชู้กับพระเจ้าที่แสนดี

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงของดาวิดผู้รับใช้พระยาห์เวห์

36 การกบฏพบกับคนชั่วลึกเข้าไปในจิตใจของเขา
 1 เขาไม่เห็นจะต้องกลัวพระเจ้า
 2 เขาหลอกลวงตัวเอง
 3 เขาจึงมองไม่เห็นความผิดบาปของเขาและไม่เกลียดบาปนั้น
 4 ด้วย ††
 5 คำพูดในปากเขานั้นเป็นความชั่วและการหลอกลวง

†† ข้อนี้ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาหลอกตัวเองว่าพระเจ้ามองไม่เห็นความบาปของเขาและไม่เกลียดด้วย”

† คอยดักข่มฆ่าข้าพเจ้า หรือ “ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกหดหู่”

เขาไม่ได้ทำตัวเฉลียวฉลาดหรือทำดีอะไรเลย
 4 เขานอนคิดแผนชั่วอยู่คนเดียว
 เขายืนกรานที่จะเดินในทางที่ชั่ว
 เขาไม่ปฏิเสธความชั่วใดๆเลย
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความรักมั่นคงของพระองค์สูงเท่าฟ้า
 สวรรค์
 ความสัตย์ซื่อที่พระองค์มีต่อคนของพระองค์สูงเสียดฟ้า
 6 คุณความดีของพระองค์เหมือนยอดเขาที่สูงลิบ
 ความยุติธรรมของพระองค์เหมือนก้อนสมุทรที่ลึกล้ำ
 พระยาห์เวห์ปกป้องดูแลทางคนและสัตว์
 7 ข้าแต่พระเจ้า ไม่มีสิ่งใดมีค่าเทียบได้กับความรักมั่นคงของ
 พระองค์
 มนุษย์ต่างลี้ภัยภายใต้ร่มเงาปีกของพระองค์
 8 พระองค์เลี้ยงดูพวกเราอย่างอิมหนาสารธาญ ด้วยอาหารที่ดีเลิศ
 จากบ้านของพระองค์ อาหารที่พระองค์ให้อย่างเหลือเฟือ
 พระองค์ให้เราดื่มเราดื่มน้ำจากแม่น้ำแห่งความสูงของพระองค์
 9 เพราะตาน้ำแห่งชีวิตก็ไหลออกมาจากพระองค์นั้น
 และแสงสว่างของพระองค์ก็ให้แสงสว่างกับพวกเรา
 10 ดังนั้น โปรดแสดงความรักมั่นคงให้กับคนเหล่านั้นที่รู้จัก
 พระองค์
 และโปรดแสดงคุณความดีของพระองค์ให้กับคนเหล่านั้นที่มี
 จิตใจซื่อตรง
 11 อย่าให้เท้าของคนหยิ่งโสเหยียบย่ำข้าพเจ้า
 อย่าให้มือของคนชั่วขบไล่ข้าพเจ้าไป
 12 ดูนั่นสิ พวกคนชั่วล้มลงแล้ว
 พวกเขาถูกเหวี่ยงลงไปแล้วและลุกขึ้นมาไม่ได้อีก

อย่าอิจฉาคนชั่วแต่ให้วางใจในพระยาห์เวห์

† เพลงของดาวิด

37 อย่าได้โกรธเป็นพินเป็นไฟเพราะคนชั่ว
 อย่าได้อิจฉาคนที่ทำสิ่งชั่วร้าย
 2 เพราะพวกนี้จะเหี่ยวเฉาและตายไปในไม่ช้า
 เหมือนหญ้าที่ขึ้นตามท้องทุ่ง
 3 ให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ และทำดี
 แล้วเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเจ้า และพระองค์จะเลี้ยงดู
 เจ้าอย่างซื่อสัตย์
 4 ให้มีความสุขกับการรับใช้พระยาห์เวห์
 แล้วพระองค์จะให้สิ่งที่ใจเจ้าต้องการ
 5 ให้มอบทั้งชีวิตของเจ้ากับพระยาห์เวห์
 ไว้วางใจในพระองค์ แล้วพระองค์จะจัดการเรื่องของเจ้าให้
 6 พระองค์จะทำให้ความบริสุทธิ์ของเจ้าเห็นแจ่มแจ้งเหมือนดวง
 อาทิตย์
 พระองค์จะทำให้ความถูกต้องของคดีเจ้าเห็นแจ่มแจ้งเหมือน
 กลางวัน
 7 ให้ออดทนและรอคอยพระยาห์เวห์ลงมือ
 ไม่ต้องโกรธเป็นพินเป็นไฟ
 เมื่อคนชั่วประสบความสำเร็จตามแผนชั่วของเขา
 8 ไม่ต้องโมโห ไม่ต้องโกรธ
 ไม่ต้องโกรธเป็นพินเป็นไฟ ซึ่งมีแต่จะสร้างปัญหา
 9 เพราะคนชั่วจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดิน
 แต่คนที่รอคอยพระยาห์เวห์จะได้รับการสรรเสริญในแผ่นดินที่พระ-
 องค์สัญญาไว้กับพวกเขา
 10 รอคอยไม่นาน คนชั่วก็จะหมดสิ้นไป
 เมื่อเจ้ามองไปในที่ที่เขาเคยอยู่ เจ้าก็จะไม่เห็นเขาอีกแล้ว

† นี้ ข้อดีแต่ละข้อ เริ่มต้นกับอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เรียงลำดับไปจนถึงตัว
 สุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมด 22 ตัว (เหมือน ก ถึง ฮ)

11 แต่คนที่มีจิตใจอ่อนโยนจะได้รับการสรรเสริญในแผ่นดินที่พระองค์
 สัญญาไว้กับพวกเขา
 พวกเขาจะได้ชื่นชมยินดีในสันติสุขและความเจริญรุ่งเรือง
 มหาศาล
 12 พวกคนชั่วมักวางแผนร้ายต่อต้านคนดี
 และแยกเขี้ยวใส่พวกเขา
 13 แต่องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า หัวเราะเยาะใส่คนพวกนั้น
 เพราะพระองค์รู้ว่า วันแห่งการตัดสินโทษคนชั่วกำลังจะมา
 แล้ว
 14 พวกคนชั่วชกตาบอด และโง่งมคนธนู
 เพื่อยิงใส่คนยากจนและคนขัดสน และฆ่าฟันคนที่ซื่อตรง
 15 แต่คนนั้นจะแทงหัวใจที่ชั่วร้ายของพวกเขาเอง
 และคนธนูนั้นก็หักกระจุย
 16 นิดๆหน่อยๆที่คนคิดคนหนึ่งมี
 ก็ยิ่งดีกว่าความร้ายของคนที่ชั่วหลายคน
 17 เพราะพระยาห์เวห์จะหักแขนของคนชั่ว
 แต่พระองค์จะดูแลคนดี
 18 พระยาห์เวห์จะเอาใจใส่คนที่ไว้ที่ด
 และรางวัลของพวกเขาจะคงอยู่ตลอดกาล
 19 ในยามวิกฤติพวกเขาจะไม่ต้องอับอาย
 ในเวลาที่เกิดกันดารอาหาร พวกเขาจะมีกินอย่างเหลือเฟือ
 20 แต่คนชั่วจะถูกทำลายล้าง และศัตรูของพระยาห์เวห์จะสูญไป
 เหมือนดอกไม้ในทุ่ง †† และหายไปเหมือนควัน
 21 คนชั่วขี้ม แต่ไม่คิน
 แต่คนดีนั้นใจกว้างและแจกจ่ายให้กับผู้อื่น
 22 คนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์อวยพร จะได้รับการสรรเสริญในแผ่นดิน
 ส่วนคนเหล่านั้นที่พระองค์สาปแช่ง จะถูกตัดออกจากแผ่นดิน
 23 พระยาห์เวห์จะนำคนที่พระองค์พอใจไปตามทางที่ดีที่สุด
 24 ถ้าคนดีสะดุด เขาก็จะไม่ล้มหรือ
 เพราะพระยาห์เวห์จับมือของเขาอยู่
 25 ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นหนุ่มจนแก่
 ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนดีถูกทอดทิ้ง
 ไม่เคยเห็นลูกหลานของเขาต้องไปขอคนอื่นกิน
 26 คนดีมักใจกว้างและให้คนอื่นหยิบยืม
 และลูกๆของเขาเป็นพระพร
 27 ดังนั้นให้หลีกเลี่ยงสิ่งชั่วร้ายและให้ทำดี
 แล้วเจ้าจะได้อยู่ในแผ่นดินตลอดไป
 28 เพราะพระยาห์เวห์รักความยุติธรรม
 พระองค์ไม่ทอดทิ้งคนเหล่านั้นที่จงรักภักดีต่อพระองค์
 พระองค์จะคุ้มครองพวกเขาอยู่เสมอ
 แต่ลูกหลานของคนชั่วจะถูกตัดออกไปจากแผ่นดิน
 29 คนดีจะได้รับการสรรเสริญในแผ่นดิน
 และพวกเขาจะได้อาศัยอยู่บนแผ่นดินนั้นตลอดไป
 30 ปากคนดีพูดอย่างเฉลียวฉลาด
 และลิ้นเขาสนับสนุนความยุติธรรม
 31 คำสั่งสอนของพระเจ้าของเขาอยู่ในใจเขา
 และเขาจะไม่ลื่นไถลออกจากทางของเขา
 32 คนชั่วคอยดักข่มคนดี
 เพื่อหาโอกาสที่จะฆ่าเขา
 33 แต่พระยาห์เวห์จะไม่ปล่อยให้คนดีตกไปอยู่ในกำมือของคน
 ชั่ว
 พระองค์จะไม่ยอมให้พวกเขาแพ้คดีในศาล
 34 ให้ออดทนรอคอยพระยาห์เวห์และทำตามทีพระองค์บอก
 แล้วพระองค์จะยกเจ้าขึ้น เจ้าจะได้รับการสรรเสริญในแผ่นดิน
 เจ้าจะได้เห็นคนชั่วถูกตัดออกไป
 35 ข้าพเจ้าเคยเห็นคนชั่วที่อ้ามहित

†† สูญไป เหมือนดอกไม้ในทุ่ง แต่มีสำเนาฉบับหนึ่งที่ค้นพบจากถ้ำที่อยู่
 แถวทะเลตาย เขียนว่า "เหมือนถูกเผาในเตาไฟ"

อิทธิพลของเขาแผ่ออกไปเหมือนต้นไม้เขียวสด
 36 แต่หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ผ่านทางนั้นอีก †
 เขาหายไปแล้ว ข้าพเจ้ามองหาเท่าไรก็ไม่พบ
 37 ให้สิ่งเกิดตุคนไว้ที่ตี และคนซื่อตรง
 คนที่รักสันติ จะมีอนาคตที่สดใส
 38 แต่ทุกคนที่ฝ่าฝืนกฎของพระเจ้าจะถูกทำลาย
 อนาคตของคนเลวจะถูกตัดออกไปแน่
 39 ความรอดของคนดีมาจากพระยาห์เวห์
 ในยามทุกข์ยาก พระองค์เป็นป้อมปราการของพวกเขา
 40 พระยาห์เวห์ช่วยพวกเขาและช่วยกู่พวกเขา
 พระองค์ช่วยกู่พวกเขาให้รอดพ้นจากคนชั่ว
 เพราะพวกเขาถือภัยในพระองค์

คำอธิษฐานสำหรับการรักษาและการอภิโทษ

เพลงสดุดีของดาวิด เพื่อเรียกความสนใจจากพระเจ้า

38 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าลंगโทษข้าพเจ้าตอนที่พระองค์
 โกรธ
 ขออย่าตีสอนข้าพเจ้าตอนที่พระองค์เกรี้ยวกราดเลย
 2 ลูกธนูของพระองค์ได้แทงเข้าไปในตัวข้าพเจ้า
 มือของพระองค์คดข้าพเจ้าลंग
 3 ความโกรธของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าปวดรวดร้าวไปทั่วตัว
 ความบาปของข้าพเจ้าเองทำให้แม้แต่กระดูกก็ปวดร้าวไปหมด
 4 ความบาปทั้งหลายของข้าพเจ้าสูงท่วมหัว
 พวกมันหนักอึ้งจนแบกไม่ไหว
 5 เรื่องโง่งงที่ข้าพเจ้าทำไป
 ทำให้เกิดบาดแผลเป็นหนองเน่าเหม็นในตัวข้าพเจ้า
 6 ข้าพเจ้าเจ็บปวดจนดวงอ นอนคว่ำไปกับพื้น
 เดินไปร้องไป เหมือนกับคนไร้ทุกข์
 7 บริเวณห้องร้อนผัวเพราะพิษไข้
 เจ็บปวดไปหมดหัวร่าง
 8 ข้าพเจ้าเจ็บจนขาและถูกบีบจนบีบแบน
 ข้าพเจ้าคร่ำครวญจนกรีดร้องออกมา
 9 องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากได้อะไรพระองค์ก็รู้
 หมด
 ข้าพเจ้าถอนหายใจก็เสือกพระองค์ก็ได้ยินหมด
 10 หัวใจข้าพเจ้าเต้นระรัว พลละกำลังของข้าพเจ้าหายไปหมด
 แล้ว
 และแม้แต่ประกายตาของข้าพเจ้าก็สูญสิ้นไป ††
 11 เพื่อนฝูงและมิตรสหายไม่กล้าเข้ามาใกล้เพราะกลัวเชื้อโรค
 ของข้าพเจ้า
 แม้แต่เพื่อนบ้านของข้าพเจ้าเองก็ยงอยู่ห่างๆเลย
 12 พวกคนที่ไล่ล่าข้าพเจ้าต่างวางกับดักไว้
 พวกที่จ้องจะทำร้ายข้าพเจ้าก็ตามขู่จะทำลายข้าพเจ้า
 วันทั้งวันพวกเขาได้แต่หาวิธีที่จะหลอกลวงข้าพเจ้า
 13 แต่ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนหูหนวก
 ข้าพเจ้าไม่ได้ยินอะไรเลย เป็นคนใบ้ที่พูดไม่ได้
 14 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้ยิน
 เป็นเหมือนคนที่ไม่สามารถพูดแก้ต่างให้กับตัวเองได้
 15 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารอดอยพระองค์อยู่
 องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์เป็นผู้ที่จะตอบข้าพ-
 เจ้า
 16 ข้าพเจ้าได้อธิษฐานว่าอย่าให้พวกเขาได้สะใจ
 หรือพูดซ้ำเติมเพราะเห็นข้าพเจ้าล้มลง
 17 ข้าพเจ้าเกือบจะยอมแพ้แล้ว

† ข้าพเจ้าก็ผ่านทางนั้นอีก ประโยคนี้เหมือนกับสำเนาในภาษากรีก ซีเรีย และลาติน แต่ในสำเนาฮีบรู เขียนว่า "เขาผ่านไป" †† ปรกกายตาของข้าพเจ้า ก็สูญสิ้นไป หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ตาของข้าพเจ้ากำลังจะบอด"

ข้าพเจ้ายังคงเจ็บปวดอยู่ตลอด
 18 ข้าพเจ้าสารภาพความผิดที่ข้าพเจ้าทำไป
 ข้าพเจ้าวิตกกังวลเกี่ยวกับบาปของข้าพเจ้า
 19 ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมาย ทั้งๆที่ไม่ได้ทำอะไรเลย
 มีคนเกลียดข้าพเจ้ามากมาย ทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด
 ต่อเขา
 20 และคนพวกนั้นที่ตอบแทนความดีของข้าพเจ้าด้วยความชั่ว
 ก็ยังคงกล่าวหาข้าพเจ้าต่อไป ในขณะที่ข้าพเจ้ามุ่งทำแต่ความ
 ดี
 21 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดอย่าทอดทิ้งข้าพเจ้า
 พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดอย่าอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 22 รับมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 องค์เจ้าชีวิต พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า

ชีวิตที่แสนสั้น

ถึงหัวหน้านักร้อง ถึงเยอชูธัน † เพลงของดาวิด

39 ข้าพเจ้าพูดว่า "ข้าพเจ้าจะระวังในสิ่งที่ข้าพเจ้าทำ
 และข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ลิ้นของข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้า
 บาบ"
 เมื่ออยู่ในกลุ่มคนชั่ว ข้าพเจ้าจะเอาตะกร้อสวมปากข้าพเจ้า
 เอง
 2 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงไม่ได้พูดอะไรเลยแม้แต่เรื่องที่ตีจ
 แต่ก็ทำให้ข้าพเจ้ายิ่งหงุดหงิดใจ
 3 ข้าพเจ้าโกรธเป็นฟืนเป็นไฟอยู่ภายใน
 ยิ่งคิดถึงเรื่องนี้ก็ยิ่งโกรธ
 ข้าพเจ้าจึงต้องพูดออกมาว่า
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยบอกข้าพเจ้าหน่อยว่าตอนนี้จะเกิดอะ-
 ไรขึ้นกับข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะมีชีวิตไปอีกนานแค่ไหน
 ช่วยบอกข้าพเจ้าด้วยว่าชีวิตของข้าพเจ้านั้นจะสั้นแค่ไหน
 5 ดูเถิด พระองค์ให้ชีวิตกับข้าพเจ้ายาวไม่เกินฝ่ามือเดียว
 ชีวิตอันแสนสั้นของข้าพเจ้านี้แค่พริบตาเดียวในสายตาพระ-
 องค์
 ชีวิตของคนเปรียบเหมือนไอน้ำที่จางหายไปอย่างรวดเร็ว เช
 ลาก
 6 ชีวิตของคนเป็นเหมือนเงาที่ผ่านไป
 ชีวิตผู้คนที่ยุ่งกับเรื่องโน้นเรื่องนี่ แต่เกิดผลที่ไม่ยั่งยืน
 ผู้คนต่างก็พากันสะสมทรัพย์สมบัติมากมาย ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่า
 ใครจะได้ไป เมื่อเขาตายไป
 7 องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีความหวังอะไรหรือ
 ความหวังทั้งหมดของข้าพเจ้าอยู่ที่พระองค์
 8 ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความผิดทั้งสิ้นของข้าพเจ้าด้วย
 อย่าให้ข้าพเจ้าต้องอดทนต่อคำเย้ยหยันของคนโง่เขลา
 9 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนใบ้
 ข้าพเจ้าไม่ปริปากพูด เพราะพระองค์คือผู้ที่ลंगโทษข้าพเจ้า
 อย่างนี้
 10 โปรดหยุดลงโทษข้าพเจ้าเถิด
 เพราะมืออันทรงพลังของพระองค์กำลังจะฆาข้าพเจ้าอยู่แล้ว
 11 พระองค์ว่ากล่าวและลงโทษมนุษย์สำหรับความผิดที่เขาทำ
 พระองค์ทำลายสิ่งที่พวกเขา รักหวงแหน เหมือนกับมอดกัด
 กินเสื้อผ้า
 ชีวิตของคนเปรียบเหมือนไอน้ำที่จางหายไปอย่างรวดเร็ว เช
 ลาก
 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
 โปรดฟังเสียงร้องให้ช่วยของข้าพเจ้า

† เยอชูธัน เป็นหนึ่งในสามของหัวหน้านักร้อง ที่กษัตริย์ดาวิดแต่งตั้ง ดูได้ จาก พงศาวดาร 16:38-42

อย่าทำเป็นหูหนวกต่อน้ำตาของข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าเป็นคนเดินทาง † ที่มาพักอยู่กับพระองค์
 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าคือเป็นคนต่างด้าวที่
 ต้องพึ่งพระองค์
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์หันสายตาที่โกรธเคืองไปจากข้าพเจ้าได้
 แล้ว
 ข้าพเจ้าจะได้รับความสุขสักหน่อย
 ก่อนที่ข้าพเจ้าจะจากไป และไม่มีข้าพเจ้าอีกแล้ว

สรรเสริญและขอความช่วยเหลือ

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงของดาวิด

40 ข้าพเจ้าคอยพระยาห์เวห์อย่างอดทน
 พระองค์หันมาหาข้าพเจ้าและฟังเสียงร้องขอให้ช่วย
 ของข้าพเจ้า
 2 พระองค์ดูข้าพเจ้าขึ้นจากหลุมศพที่เต็มไปด้วยโคลนตม
 แล้ววางเท้าข้าพเจ้าลงบนหินและทำให้ข้าพเจ้าก้าวเท้าอย่าง
 มั่นคง
 3 พระองค์ใส่เพลงใหม่เข้าในปากของข้าพเจ้า
 เป็นเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา
 หลายคนจะได้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทำ
 พวกเขาจะได้ยำเกรงและไว้วางใจในพระยาห์เวห์
 4 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนที่ฝากความไว้วางใจในพระยาห์เวห์
 และไม่ได้หันไปขอความช่วยเหลือจากภูตผีปิศาจและรูปเคารพ
 ทางหลาย
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทำสิ่งที่
 มหัศจรรย์มากมายจริงๆ
 พระองค์มีแผนการที่ยอดเยี่ยมสำหรับพวกเราจนไม่มีใครจด
 พวกมันได้หมด
 ถ้าข้าพเจ้าจะเล่าก็คงพูดไม่หมดหรอก
 เพราะมีมากเสียจนนับไม่ถ้วน
 6 พระองค์ไม่ใช่อยากได้แค่เครื่องบูชาหรือเมล็ดพืชบูชา
 พระองค์ไม่ได้แสวงหาแค่เครื่องเผาบูชาหรือเครื่องบูชาชำระตัว
 แต่พระองค์ได้เปิดหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ข้าพเจ้าได้ยินและเชื่อ-
 ฟัง ††
 7 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงพูดว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้ามาแล้ว
 ในหนังสือม้วนก็ได้เขียนถึงเรื่องราวของข้าพเจ้าไว้แล้ว
 8 พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอยากจะทำตามใจของพระองค์
 คำสั่งสอนของพระองค์ก็อยู่ในใจของข้าพเจ้าแล้ว”
 9 ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องข่าวดีในที่ชุมนุมใหญ่แล้ว
 คือได้บอกถึงสิ่งดีที่พระองค์ได้ทำ
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ก็รู้อยู่แล้วว่า
 ข้าพเจ้าจะไม่มีวันปิดริมฝีปากของข้าพเจ้าเลย
 10 ข้าพเจ้าไม่ได้ปิดบังเรื่องคุณความดีของพระองค์ไว้ในใจข้าพ-
 เจ้า
 ข้าพเจ้าได้พูดถึงความซื่อสัตย์และความรอดของพระองค์
 ข้าพเจ้าไม่เคยซ่อนเรื่องความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ของ
 พระองค์
 จากที่ชุมนุมใหญ่เลย
 11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าได้ยับยั้งความเมตตาของพระองค์
 ต่อข้าพเจ้าเลย
 ช่วยปกป้องข้าพเจ้าด้วยความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ของ
 พระองค์ตลอดไปด้วยเถิด
 12 เพราะมีปัญหามากมายจนนับไม่ถ้วนล้อมรอบข้าพเจ้าอยู่
 ความผิดบาปทั้งหลายของข้าพเจ้าไล่ทันข้าพเจ้า

† คนเดินทาง หรือ คนแปลกหน้า คือ ผู้ที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ ไม่มีบ้าน
 ไม่มีครอบครัว และไม่มีใครคอยดูแลเอาใจใส่ †† แต่พระองค์... เชื่อฟัง สำเนา
 กรีกเขียนว่า “แต่พระองค์ได้เตรียมร่างกายสำหรับข้าพเจ้า”

ดังนั้นข้าพเจ้าจึงมองไม่เห็นทางหนี
 ความบาปพวกนั้นมีมากกว่าเส้นผมบนหัวของข้าพเจ้าเสีย
 อีก
 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงหมดกำลังใจแล้ว
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยกู้ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ รีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 14 ขอให้คนเหล่านั้นที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพเจ้าได้รับความอับอาย
 และพบกับความพ่ายแพ้
 ขอให้คนเหล่านั้นที่อยากจะทำร้ายข้าพเจ้า พากันล่าถอยกลับไป
 ไปและได้รับความอับอายตลอด
 15 ขอให้คนพวกนั้นที่พูดเยาะเย้ยข้าพเจ้าว่า “เสร็จแน่ เสร็จแน่”
 ได้รับความอับอายมากซะจนพูดไม่ออก
 16 ขอให้คนเหล่านั้นที่เสาะแสวงหาพระองค์ มีความชื่นชมยินดี
 และมีความสุข
 ขอให้คนเหล่านั้นที่รักความรอดที่มาจากพระองค์
 ได้พูดแล้วพูดอีกว่า “พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่”
 17 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า
 โปรดนึกถึงข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้านั้นยากจนและไม่มีใครช่วย
 พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์เป็นผู้ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้า
 เป็นผู้ช่วยกู้ของข้าพเจ้า อย่าได้ชักช้าอยู่เลย

คำอธิษฐานของคนป่วย

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

41 คนที่เอาใจใส่คนยากจน ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
 เมื่อคนนั้นตกทุกข์ได้ยาก พระยาห์เวห์จะช่วยเหลือเขา
 2 พระยาห์เวห์จะปกป้องเขาและช่วยรักษาชีวิตเขาไว้
 เขาจะได้รับพระพรในแผ่นดินนี้
 และพระองค์จะไม่มอบเขาไปให้พวกศัตรูของเขาทำตามใจ
 ชอบ
 3 เมื่อเขาอ่อนป่วยอยู่บนเตียง พระยาห์เวห์จะทำให้เขาแข็งแรง
 เมื่อเขาป่วย พระองค์ก็รักษาให้เขาหายเหมือนเดิม
 4 ข้าพเจ้าพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าได้ทำบาปต่อพระ-
 องค์
 แต่โปรดเมตตาข้าพเจ้าและรักษาข้าพเจ้าด้วยเถิด”
 5 แต่พวกศัตรูพากันพูดเรื่องร้ายๆเกี่ยวกับข้าพเจ้าว่า
 “เมื่อไหร่มันจะตายสักที จะได้ถูกลืมไปซะ”
 6 และถ้ามีใครมาเยี่ยมเยียนข้าพเจ้า
 พวกเขาแกล้งพูดอย่างเป็นห่วงเป็นใย
 แต่อันที่จริงมาเพื่อเก็บรวบรวมข่าวร้ายเกี่ยวกับข้าพเจ้า
 เพื่อออกไปกระจายข่าวลือ
 7 ทุกคนที่เกลียดข้าพเจ้าซุบซิบกัน
 คาดหวังว่าข้าพเจ้าจะต้องแย่งๆ
 8 พวกเขาพูดว่า
 “เขาถูกโรคภัยซัดเข้า ไม่มีทางลุกขึ้นมาจากเตียงนั้นได้แน่”
 9 ขนาดเพื่อนสนิท ที่ข้าพเจ้าเคยไว้วางใจ
 คนที่เคยกินอยู่กับข้าพเจ้า ยังหักหลังข้าพเจ้าเลย †
 10 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอโปรดเมตตาด้วยเถิด
 ช่วยข้าพเจ้าให้ลุกขึ้น เพื่อกลับไปแก้แค้นคนพวกนั้น
 11 แล้วข้าพเจ้าจะรู้ว่าพระองค์พอใจข้าพเจ้า
 เพราะศัตรูไม่ได้ให้เรื่องมีชัยเหนือข้าพเจ้า
 12 พระองค์ฟังข้าพเจ้าไว้ เพราะข้าพเจ้าบริสุทธิ์
 และตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ต่อหน้าพระองค์ตลอดไป
 13 สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 ผู้ที่ดำรงอยู่มาตั้งแต่ในอดีตกาลและจะดำรงอยู่ตลอดไปชั่วนิ-
 รันตร์

อาเมน และ อาเมน
 † ยังหักหลังข้าพเจ้าเลย หรือแปลตรงๆได้ว่า “ยังยกสันตินใส่ข้าพเจ้าเลย”

หนังสือเล่มที่สอง

(สดุดี 42-72)

คิดถึงบ้านพระเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง บทกวีแห่งมัสดิค † สำหรับคนของตระกูลโคราห์

42 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์ เหมือนกับกวางที่กระหายหาน้ำในลำธารที่ไหลเย็น

2 ข้าพเจ้าโหยหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ เมื่อโหยหาข้าพเจ้าถึงจะได้เข้าไปหาพระเจ้าอีก

3 ข้าพเจ้าต้องกินน้ำต่างอาหารทั้งวันทั้งคืน ในขณะที่คนเหล่านั้นถามข้าพเจ้าไม่หยุดหย่อนว่า “พระเจ้าของแกอยู่ไหนล่ะ”

4 ข้าพเจ้าคิดถึงเรื่องเหล่านี้ และระบายความในใจออกมา ข้าพเจ้าคิดถึงตอนที่เดินอยู่กับฝูงชน และนำหน้าขบวนพวกเขาขึ้นไปยังวิหารของพระเจ้า ข้าพเจ้าฟังเสียงโห่ร้องยินดีและเพลงที่ร้องสรรเสริญพระเจ้า ในขณะที่ฝูงชนกำลังเฉลิมฉลองงานเทศกาลกัน

5 ข้าพเจ้าถามตัวเองว่าทำไมข้าพเจ้าถึงโศกเศร้าหนัก ทำไมข้าพเจ้าถึงวุ่นวายใจอย่างนี้ ข้าพเจ้าควรจะฝากความหวังไว้กับพระเจ้า ใช่แล้ว ข้าพเจ้าจะได้มีเหตุที่จะสรรเสริญพระองค์อีกครั้ง พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าและเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า

6 ข้าพเจ้าโศกเศร้าเหลือเกิน ข้าพเจ้าถึงระลึกถึงพระองค์จากยอดเขามิซาร์ซึ่งอยู่ในเทือกเขาเฮอริโมน

ในแคว้นอันเป็นที่เริ่มต้นของแม่น้ำจอร์แดน

7 พวกมหาสมุทรลึกร้องเรียกหากัน ร่วมกันกับเสียงของน้ำตก คลื่นปัญหาใหญ่ไต่จากพระองค์กระหน่ำซัดลงบนหัวของข้าพเจ้า

8 พระยาห์เวห์แสดงความรักมั่นคงของพระองค์ต่อข้าพเจ้าวันแล้ววันเล่า แล้วข้าพเจ้าร้องเพลงให้กับพระองค์ในตอนกลางคืน และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าผู้ให้ชีวิตข้าพเจ้า

9 ข้าพเจ้าจะพูดกับพระเจ้าผู้เป็นหินกำบังของข้าพเจ้าว่า “ทำไมพระองค์ถึงลืมข้าพเจ้า ทำไมข้าพเจ้าถึงต้องร้องไห้คร่ำครวญ เพราะความโหดร้ายของศัตรูข้าพเจ้า”

10 พวกศัตรูพากันเยาะเย้ยข้าพเจ้า แล้วมันแทงเข้าไปในกระดูกดำของข้าพเจ้า เมื่อพวกเขาถามอยู่ตลอดเวลา “พระเจ้าของแกอยู่ไหน”

11 ข้าพเจ้าถามตัวเองว่า ทำไมข้าพเจ้าถึงโศกเศร้าหนัก ทำไมข้าพเจ้าถึงวุ่นวายใจอย่างนี้ ข้าพเจ้าควรจะฝากความหวังไว้กับพระเจ้า ใช่แล้ว ข้าพเจ้าจะมีเหตุที่จะสรรเสริญพระองค์อีกครั้ง พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าและเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ††

† มัสคิล เป็นภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวีแห่งการไคร่ครวญ” “บทกวีแห่งการสั่งสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความชำนาญ” †† ข้อนี้เหมือนกับข้อที่ 42:5

43 † ข้าแต่พระเจ้า ช่วยตัดสินคดีว่าข้าพเจ้าเป็นฝ่ายถูกด้วย ช่วยสู้คดีให้กับข้าพเจ้ากับคนต่างชาติพวกนี้ที่ไม่ได้จงรักภักดีต่อพระองค์ด้วย

ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนพวกนี้ที่เหลื่อมจัดและชั่วช้าด้วยเถิด

2 เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า

ทำไมพระองค์ถึงทอดทิ้งข้าพเจ้า ทำไมข้าพเจ้าถึงต้องร้องไห้คร่ำครวญ เพราะความโหดร้ายของศัตรูข้าพเจ้า

3 โปรดแสดงแสงสว่างของพระองค์และความซื่อสัตย์ของพระองค์

เพื่อสิ่งเหล่านั้นจะได้นำทางข้าพเจ้า ขอให้สิ่งเหล่านั้นนำข้าพเจ้าไปยังวิหารของพระองค์ ที่อยู่นอกเขื่อนอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

4 แล้วข้าพเจ้าจะได้เข้าถึงแท่นบูชาของพระเจ้า และเข้าถึงพระเจ้าผู้ทำให้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีด้วยความสุขสันต์

ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณ

5 ข้าพเจ้าถามตัวเองว่าทำไมข้าพเจ้าถึงโศกเศร้าหนัก ทำไมข้าพเจ้าถึงวุ่นวายใจอย่างนี้ ข้าพเจ้าควรจะฝากความหวังไว้กับพระเจ้า ใช่แล้ว ข้าพเจ้าจะมีเหตุที่จะสรรเสริญพระองค์อีกครั้ง พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าและเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า

อธิษฐานให้พระเจ้าปกป้องชาติ

ถึงหัวหน้านักร้อง บทกวีแห่งมัสดิค † สำหรับคนของตระกูลโคราห์

44 ข้าแต่พระเจ้า พวกเราได้ยินกับหูของเราเอง ถึงเรื่องราวต่างๆที่บรรพบุรุษเล่าให้พวกเราฟัง พวกเขาเล่าถึงสิ่งต่างๆที่พระองค์ทำในชีวิตของเขา ในสมัยก่อนโน้น

2 พวกเขาเล่าให้ฟังว่า ด้วยมือของพระองค์ พระองค์ขับไล่ชนชาติต่างๆออกไป และปลุกฝังบรรพบุรุษของเราแทน

พระองค์ทำลายชนชาติเหล่านั้น และปล่อยให้บรรพบุรุษของเราเป็นอิสระ

3 พวกเขาเล่าว่าไม่ใช่ดาบหรือแขนอันแข็งแกร่งของพวกเขาหรือคน

ที่ทำให้พวกเขาชนะและได้แผ่นดินมา แต่เป็นมือขวาและแขนของพระองค์ และรัศมีจากใบหน้าของพระองค์ต่างหาก

เพราะพระองค์พอใจในพวกเขา

4 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์เป็นกษัตริย์ของข้าพเจ้า ขอพระองค์ออกคำสั่งที่จะทำให้ยาโคบชนะ

5 เราสามารถปลุกดันคนเหล่านั้นให้ถอยกลับไปโดยพึ่งในพระองค์

เราเหยียบย่ำคนเหล่านั้นที่ลุกฮือขึ้นต่อต้านเราโดยพึ่งชื่อของพระองค์

6 ข้าพเจ้าไม่ได้ฝากความไว้วางใจไว้กับชนของข้าพเจ้า และมันก็ไม่ใช่ดาบของข้าพเจ้าที่นำชัยชนะมาให้กับข้าพเจ้า

7 ข้าแต่พระองค์ พระองค์ทำให้เรามีชัย

† ตอนเริ่มบท หนังสือสดุดี 42 และ 43 น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของเพลงเดียวกัน †† มัสคิล เป็นภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวีแห่งการไคร่ครวญ” หรือ “บทกวีแห่งการสั่งสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความชำนาญ”

พระองค์ทำให้คนพวกนั้นที่เกลียดพวกเราอับอายขายหน้า
 8 ข้าแต่พระเจ้า พวกเราถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ
 และเราสรรเสริญชื่อของพระองค์อย่างไม่หยุดหย่อน *เซลาห์*
 9 แต่พระองค์ได้ทอดทิ้งพวกเราทำให้พวกเราอับอาย
 และไม่ยอมออกไปสนามรบด้วยกันกับพวกเรา
 10 พระองค์ทำให้เราต้องถอยหนีจากศัตรู
 พระองค์ทำให้คนเหล่านั้นที่เกลียดเราปล้นสะดมของเราไป
 11 พระองค์ปล่อยให้พวกเราเป็นเหมือนแกะที่จะถูกนำไปฆ่า
 พระองค์ทำให้พวกเรากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติ
 อื่นๆ
 12 พระองค์ขายประชาชนของพระองค์ให้ไปเป็นทาส
 ขายไปถูกๆอย่างกับให้เปล่า พระองค์ไม่ต่อรองราคาเสียด้วย
 13 พวกเพื่อนบ้านของพวกเรา เห็นสิ่งที่พระองค์ทำ
 แล้วตอนนี้ พวกเขาพากันเยาะเย้ยและหัวเราะเยาะพวกเรา
 14 พระองค์ทำให้พวกเรากลายเป็นตัวตลกในท่ามกลางประเทศ
 เพื่อนบ้านของเรา
 พวกเขาพากันหัวเราะเยาะและส่ายหัวใส่เรา
 15 ข้าพเจ้ารู้สึกอับอายทั้งวัน
 ความอับอายตลอดสลุคของข้าพเจ้าไว้
 16 ข้าพเจ้าซ่อนอยู่ในความอับอาย เพราะเสียงเยาะเย้ย
 และคำดูหมิ่นของพวกศัตรู ที่เฝ้ารอคอยแค้นข้าพเจ้า
 17 ข้าแต่พระเจ้า สิ่งทั้งหมดนี้เกิดขึ้นกับพวกเรา
 ทั้งๆที่พวกเราไม่ได้ลืมนะหรือทำผิดต่อสัญญาของพระ-
 องค์
 18 จิตใจของพวกเราไม่ได้หันไปจากพระองค์
 และย่างเท้าของเราไม่ได้หันเหไปจากทางของพระองค์
 19 แต่พระองค์กลับบดขยี้เราในถิ่นของฝูงหมาป่า
 และปกคลุมเราด้วยความมืดมิด
 20 ถ้าพวกเราลืมนะชื่อพระเจ้าของพวกเรา
 แล้วยกมือขึ้นอธิษฐานต่อพระอื่น
 21 พระเจ้าจะไม่รู้เขี้ยวหรือ
 เพราะพระองค์หยั่งรู้ถึงความลับในจิตใจ
 22 แต่เพราะเราเป็นของพระองค์ พวกเราถูกฆ่าไม่หยุด
 และเพราะเราเป็นของพระองค์ คนมองว่าเราเป็นเหมือนแกะ
 ที่จะถูกนำไปฆ่า
 23 ดินเกิด องค์เจ้าชีวิต พระองค์นอนหลับอยู่ไฉน
 ลูกขึ้นเกิด อย่าได้ละทิ้งพวกเราตลอดไป
 24 ทำไมพระองค์ถึงได้เมินหน้าไปจากเรา
 ทำไมพระองค์ถึงได้เมินเฉยต่อความทุกข์และการกดขี่ข่มเหง
 ที่พวกเราได้รับ
 25 พวกเราจมน้ำแล้ว
 ท้องแนบไปกับพื้นแล้ว
 26 ช่วยลูกขึ้นและรีบมาช่วยเหลือพวกเรา
 ช่วยกู้พวกเราด้วยเถิดเพื่อแสดงความรักที่มั่นคงของพระองค์

เพลงงานวิวาท์ของกษัตริย์

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนองเพลงดอกพลับพลึง สําหรับคนของตระกูลโคราห์ บทกวีแห่งมัสคิล เพลงรัก

45 จิตใจของข้าพเจ้าเต็มล้นไปด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ
 ในขณะที่ข้าพเจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ให้กับกษัตริย์
 ลีนของข้าพเจ้าเป็นเหมือนปากกาของนักเขียนผู้เชี่ยวชาญ
 2 พระองค์หล่อเหลากว่าชายอื่นใด
 ถ้อยคำที่ไพเราะออกมาจากปากของพระองค์
 เห็นชัดๆว่าพระเจ้าอวยพรพระองค์ตลอดกาล
 3 กษัตริย์ผู้เกรียงไกร เหน็บดาบของพระองค์ไว้ข้างกายเถิด
 พระองค์ใส่ชุดเต็มยศเต็มไปด้วยสง่าราศีและบารมี

4 ด้วยบารมีของพระองค์ ให้ซึ่งรถม้ามุ่งออกไปสู่ชัยชนะ
 เพื่อคงความสัตย์ซื่อไว้ ปกป้องคนต่ำต้อย และรักษาความยุติ-
 ธรรม
 ขอให้มือขวาของพระองค์ทำกิจกรรมอันน่าเกรงขาม
 5 ลูกธนูของพระองค์ได้ลั่นมาจากแหลมคม
 แทะทะลุเข้าไปในหัวใจของเหล่าศัตรูของกษัตริย์
 ชนชาติต่างๆพากันล้มลงใต้เท้าของพระองค์
 6 ข้าแต่พระเจ้า † บัลลังก์ของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
 พระองค์จะปกครองคนของพระองค์อย่างยุติธรรม
 7 พระองค์รักความยุติธรรมและเกลียดชังความชั่วร้าย
 นั้นเป็นเหตุที่พระเจ้า พระเจ้าของพระองค์ถึงแต่งตั้งพระองค์
 ††เป็นกษัตริย์
 และเทหามันลงบนศิระชะของพระองค์ทำให้พระองค์มีความสุข
 มากกว่าเพื่อน
 8 เสื้อผ้าของพระองค์มีกลิ่นหอมของกำยาน ว่านหางจระเข้
 และการบูร
 เหล่านักดนตรีบรรเลงเพลงให้พระองค์ฟังอย่างมีความสุข
 ภายในวังที่ตกแต่งด้วยงาช้าง
 9 บุตรสาวของเหล่ากษัตริย์ ก็อยู่ในหมู่หญิงสาวผู้สูงศักดิ์ของ
 พระองค์
 และราชินีก็ยืนอยู่เบื้องขวาของพระองค์ นางสวมเครื่องประ-
 ดับทองคำจากเมืองโอฟีร์
 10 ลูกสาวสุดที่รักเอ๋ย ฟังเราไว้ สังเกตดีๆ เอียงหูมาฟัง
 ตอนนี้ เธอจะต้องลืมนชาติของเธอ และครอบครัวของพ่อ
 เธอ
 11 แล้วกษัตริย์ก็จะได้หลงใหลในความงดงามของเธอ
 เพราะตอนนี้ พระองค์เป็นนายของเธอแล้ว และเธอต้องก้ม
 กราบพระองค์
 12 ผู้คนจากเมืองไทระ จะนำของกำนัลมาให้
 เศรษฐีจากชนชาตินั้นพยายามจะเอาใจเธอ
 13 เจ้าหญิงอยู่ในห้องของนาง
 แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ถักทอด้วยทองคำ
 14 เจ้าหญิงในชุดสวยงามนี้ จะถูกนำตัวไปเข้าเฝ้ากษัตริย์
 และนางก็จะมีเพื่อนเจ้าสาวที่ยังเป็นสาวพรหมจารีตามหลัง
 เธอไปด้วย พวกเขาถูกนำตัวมาเข้าเฝ้าพระองค์
 15 พวกเขาถูกนำเข้าไปในวังของกษัตริย์
 ด้วยความชื่นชมยินดี
 16 พระองค์จะมีบุตรชายหลายคน
 เพื่อเป็นกษัตริย์สืบทอดบัลลังก์ที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ
 ของพระองค์
 พระองค์จะตั้งพวกเขาแต่ละคนให้ไปครอบครองแผ่นดิน
 17 ข้าพเจ้าจะทำให้ผู้คนรุ่นต่อไปจดจำชื่อของพระองค์
 เพื่อว่าชนชาติต่างๆจะสรรเสริญพระองค์ตลอดไป

พระเจ้าเป็นป้อมปราการ

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีอาลามอธ * สำหรับคนของตระกูลโคราห์ บทเพลง

46 พระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยและเป็นแหล่งกำลังของพวกเรา
 ในยามเดือดร้อน พระองค์พร้อมจะช่วยเหลือเสมอ
 2 ดังนั้น พวกเราจะไม่หวาดกลัว
 แม้เกิดแผ่นดินไหว หรือภูเขาพังทลายลงสู่ทะเล
 3 แม้ท้องทะเลจะแผดเสียงคำรามและปั่นป่วน
 และภูเขาสั่นสะเทือนด้วยความบ้าดลิ่งของทะเลนั้น †† *เซลาห์*

† พระเจ้า ในที่นี้อาจจะเป็นตำแหน่งของกษัตริย์ หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "บัลลังก์ของพระองค์ที่มาจากพระเจ้า" †† แต่งตั้งพระองค์ หรือแปลตรงๆได้ว่า "เจิมพระองค์" ดูคำว่า "เจิม" เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม
 * อาลามอธ อาจจะเป็นพิณเสียงสูง หรืออาจจะเป็นชื่อของทำนองเพลง ††

- 4 แต่ยังมีแม่น้ำสายหนึ่งที่มีคลองชลประทานหลายสายนำความ
สุขไปสู่นครของพระเจ้า
- อันเป็นที่ตั้งของวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
- 5 พระเจ้าสถิตอยู่ในเมืองนั้น ดั่งหน เมืองนั้นจึงไม่มียิวพังทลาย
พระองค์จะอยู่ที่เมืองนั้น เพื่อช่วยปกป้องเมืองนั้นจากการถูก
โจมตีในตอนรุ่งสว่าง †
- 6 ประชาชาติต่าง ๆ ป็นปวนและอาณาจักรต่าง ๆ พังทลายลง
พระเจ้าตะโกน แผ่นดินโลกก็ละลายไป
- 7 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นอยู่กับพวกเรา
พระเจ้าแห่งยาโคบเป็นป้อมปราการของพวกเรา *เซลาห์*
- 8 มาเถิด มาดูให้เห็นกับตาตัวเองถึงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่พระยาห์-
เวห์ทำ
- มาดูสิ่งต่างๆที่น่าเกรงขามที่พระองค์ทำในโลกนี้
- 9 พระเจ้าทำให้สงครามทั้งหลายที่เกิดขึ้นทั่วโลกสงบ
พระองค์หักค้อนธนู ทำลายหอกทวนหักกระสวย และเผาโล่ †† ทั้ง
- 10 พระองค์พูดว่า "หยุดรบกันซะ" และให้รู้ว่า เราคือพระเจ้า
เราจะได้รับการยกย่องเหนือชนชาติทั้งหลาย
และเราจะได้รับการยกย่องเหนือโลกนี้
- 11 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นอยู่กับพวกเรา
พระเจ้าของยาโคบเป็นป้อมปราการของพวกเรา *เซลาห์*

พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติทั้งหลาย

ถึงหัวหน้านักร้อง สำหรับคนของตระกูลโคราห์ บทเพลงสดุดี

47 ชนชาติทั้งหลายให้ปรบมือ
ให้ร้องยินดีต่อพระเจ้า

- 2 เพราะ พระยาห์เวห์ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดน่าเกรงขามยิ่งนัก
พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่ปกครองทั้งโลกนี้
- 3 พระองค์ทำให้ชนชาติต่างๆอยู่ใต้อำนาจของพวกเรา
พระองค์ปราบชนชาติต่างๆจนให้สยบอยู่แทบเท้าของพวกเรา
- 4 พระองค์เลือกแผ่นดินนี้ให้เป็นมรดกของพวกเรา
แผ่นดินนี้เป็นความภาคภูมิใจของยาโคบผู้ที่พระองค์รัก *เซ-
ลาห์*
- 5 พระเจ้าขึ้นบนบัลลังก์ของพระองค์ท่ามกลางเสียงโห่ร้องยินดี
พระยาห์เวห์ขึ้นพร้อมกับเสียงเป่าแตรเขาแกะ
- 6 ร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้า ร้องเพลงสรรเสริญเกิด
ร้องเพลงสรรเสริญแด่กษัตริย์ของพวกเรา ร้องเพลงสรรเสริญ
เกิด
- 7 เพราะพระเจ้าคือกษัตริย์ของทั้งโลก
ดังนั้น มาร้องเพลงอันไพเราะ † ถวายเกียรติแด่พระองค์เกิด
- 8 พระเจ้าปกครองอย่างกษัตริย์เหนือทุกชนชาติ
พระเจ้านั่งอยู่บนบัลลังก์อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
- 9 พวกผู้นำของชนชาติต่างๆมารวมตัวกันกับคนของพระเจ้า
ของอับราฮัม ††
เพราะพวกผู้ครอบครองของโลกนี้อยู่ภายใต้อำนาจของพระ-
เจ้า
พระเจ้าคือผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด

เยรูซาเล็มเมืองของพระเจ้า

สำหรับคนของตระกูลโคราห์ บทเพลงสดุดี

ประโยคที่สองอาจหมายถึงความพินาศที่เกิดจากคลื่นยักษ์ ซึ่งเป็นผลจาก
แผ่นดินไหวในทะเล † ประโยคสุดท้ายนี้ หมายถึงว่า ตามปกติแล้ว กองทัพ
ศัตรูจะล้อมกำแพงเมืองไว้ แล้วโจมตีในตอนรุ่งสว่าง †† โล่ หรืออาจแปลได้ว่า
รถรบ † ร้องเพลงอันไพเราะ หรือ มัสคิล มัสคิลเป็นภาษาฮีบรู เราไม่รู้อา
หมายที่แน่นอน อาจหมายถึง "บทกวีแห่งการไคร้ครวญ" "บทกวีแห่งการสั่งสอน"
หรือ "บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความชำนาญ" †† กับคนของพระเจ้าของอับราฮัม
หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เป็นคนของพระเจ้าของอับราฮัม"

- 48** พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่สมควรได้รับการสรรเสริญยิ่งนัก
ในเมืองของพระเจ้าของข้าพเจ้า
- บนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
- 2 ภูเขาศิโยนสูงตระหง่านและงามสง่า
มันให้ความสุขกับคนทั่วโลก
มันเป็นเหมือนยอดเขาซาโฟน ††
มันเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
- 3 พระเจ้าเป็นป้อมปราการต่างๆของเมืองเยรูซาเล็ม
พระองค์ได้สำแดงตนเองว่าเป็นที่ลี้ภัย
- 4 พวกกษัตริย์ต่างชาติรวบรวมพล
ยกทัพขึ้นมาโจมตีเมืองนั้น
- 5 แต่เมื่อพวกเขาเห็นเมืองนั้นพวกเขาถึงกับตะลึงงัน
พากันแตกตื่นตกใจกลัวและวิ่งหนีกระเจิงไป
- 6 ความกลัวและความเจ็บปวดจับใจพวกเขา
ความกลัวและความเจ็บปวดจับใจพวกเขาเหมือนผู้หญิงที่กำลัง
คลอเคลีย
- 7 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ใช้ลมพายุจากทางทิศตะวันออก
มาทำลายเรือสินค้าใหญ่ ††† ของพวกเขาจนแตกกระเจือ
- 8 พวกเราได้ยินเรื่องฤทธิ์ของพระเจ้ามาอย่างไร ตอนนั้นพวกเรา
ก็ได้เห็นกับตาเราอย่างนั้นในเมืองของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง-
สิ้น

- คือเมืองของพระเจ้าของพวกเรา
พระเจ้าจะทำให้มันปลอดภัยตลอดไป *เซลาห์*
- 9 ข้าแต่พระเจ้า ในวิหารของพระองค์
พวกเราระลึกถึงความรักมั่นคงของพระองค์
- 10 ชื่อเสียงของพระองค์แพร่กระจายไปทั่วอย่างไร
ผู้คนต่างพากันสรรเสริญพระองค์ไปทั่วโลกอย่างนั้น
มือขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความยุติธรรม
- 11 ขอให้ผู้คนบนภูเขาศิโยนต่างชื่นชมยินดี
ขอให้เมืองทั้งหลาย ††† ของยูดาห์ต่างชื่นชมยินดีเพราะการ
ตัดสินอันยุติธรรมของพระองค์
- 12 ให้เดินไปรอบๆเมืองศิโยน
มองดูเมืองให้ทั่ว แล้วนับหอคอยทั้งหมด
- 13 เฟ่งดูกำแพงเมือง ชื่นชมป้อมปราการทั้งหลาย
เพื่อว่าท่านจะได้เล่าให้กับรุ่นต่อไปฟัง
- 14 เพราะ พระเจ้าองค์นี้คือพระเจ้าของพวกเราตลอดไป
พระองค์จะนำทางพวกเราตลอดกาล †

อย่างวางใจในความร่ำรวย

ถึงหัวหน้านักร้อง สำหรับคนของตระกูลโคราห์ เพลงสดุดี

49 ชนชาติทั้งหลาย ฟังทางนี้
ทุกคนที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ ฟังให้ดี

- 2 ทุกคน ทุกชนชั้น
ทั้งคนรวยและคนจน
- 3 ปากของข้าพเจ้าจะให้สติปัญญา
ความคิดในใจข้าพเจ้าจะให้ความเข้าใจ
- 4 ข้าพเจ้าจะหันไปให้ความสนใจกับปัญหาเรื่องหนึ่ง
และอธิบายนปริศนาเรื่องนั้นในขณะที่ข้าพเจ้าเล่นพิณ
- 5 ทำไมข้าพเจ้าจะต้องกลัวในยามที่เจอกับความทุกข์ยาก
เมื่อคนชั่วร้ายโลเลและล้อมตัวข้าพเจ้า
- 6 พวกเขาไว้วางใจในกำลังของตน
และโอ้อวดในความร่ำรวยของตน

†† ยอดเขาซาโฟน เป็นภูเขาที่อยู่ทางทิศเหนือของแผ่นดินคานาอัน ถือว่า
เป็นภูเขาที่ศักดิ์สิทธิ์ เพราะชาวคานาอันถือว่าเป็นที่สถิตของพระต่างๆของ
พวกเขา ††† เรือสินค้าใหญ่ แปลตรงๆได้ว่า "เป็นเรือจากทาร์ซัส" ทาร์ซัสอาจ
จะเป็นเมืองท่าในประเทศสเปน ††† เมืองทั้งหลาย หรือแปลตรงๆได้ว่า "ลูก-
สาวทั้งหลาย" † พระองค์จะนำทางพวกเราตลอดกาล หรือ แปลได้อีกอย่าง
หนึ่งว่า "พระองค์จะนำพวกเราต่อต้านความตาย"

7 ไม่มีมนุษย์คนไหนสามารถไถ่ชีวิตของคนอื่นจากความตายได้
 ไม่มีใครจ่ายค่าไถ่ให้กับพระเจ้าได้
 8 ราคาค่าไถ่หนี้สูงเกินไป
 ไม่มีใครมีเงินมากพอที่จะจ่าย
 9 เพื่อจะได้มีชีวิตอยู่ตลอดไป
 และไม่ต้องเจอกับหลุมฝังศพ
 10 ใครก็รู้ว่าคนที่เฉลียวฉลาดก็จะต้องตายและเน่าเปื่อยไป
 เหมือนกับคนที่โง่งอย่างกับควาย
 แล้วพวกเขาจะต้องทิ้งทรัพย์สมบัติของตนไว้ให้กับคนอื่น
 11 หลุมศพจะกลายเป็นบ้านชั่วคราวนรีนรีของเขา
 มันจะกลายเป็นที่อยู่ของเขาไปชั่วลูกชั่วหลาน
 แม้ว่าพวกเขาจะถือกรรมสิทธิ์ในแปลงที่ดินต่างๆของตน มันก็
 ไม่แตกต่างกันอะไร
 12 ถึงเขาจะรวย แต่เขาก็จะไม่ยั่งยืนตลอดไป
 เขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่ถูกทำลายไป
 13 นั่นแหละคือจุดจบของคนโง่
 คือคนที่หลงระเหิงอยู่กับความร่ำรวยของตน † *เซลาห์*
 14 ความตายจะนำพวกเขาไปยังหลุมศพ
 เหมือนกับผู้เลี้ยงแกะนำทางแกะ
 แล้วในเช้าวันนั้น คนซื้อตรงจะมีชัยชนะเหนือพวกเขา
 ศพของพวกเขาจะเปื่อยเน่าในหลุมฝังศพ
 ห่างไกลจากบ้านที่หอรูราของพวกเข
 15 แต่พระยาห์เวห์จะไถ่ชีวิตของข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของ
 ความตาย
 พระองค์จะเอาข้าพเจ้าไปแน่ๆ †† *เซลาห์*
 16 ไม่ต้องไปกลัว
 เมื่อคนอื่นร่ำรวยขึ้น หรือมีทรัพย์สมบัติเพิ่มมากขึ้น
 17 เพราะเมื่อพวกเขาตายและลงไปนอนอยู่ในหลุมศพ
 ก็ไม่สามารถเอาความร่ำรวยติดตัวไปได้
 18 ตอนที่พวกเขามีชีวิตอยู่ พวกเขาให้พรตัวเองว่า
 “ขอให้ทุกคนยกย่องข้า เพราะข้าประสบความสำเร็จ”
 19 แต่พวกเขาจะตายไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา
 เขาจะไม่เห็นแสงสว่างอีกแล้ว
 20 ถึงแม้เขาอาจจะร่ำรวยแต่เขาก็ไม่มีความเข้าใจ
 เขาเป็นเหมือนกับสัตว์ที่ถูกทำลายไป

เครื่องบูชาที่พระเจ้ายอมรับ

บทเพลงสดุดีของอาสาฟ †

50 พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่
 กำลังเรียกทุกคนบนโลกนี้จากทิศตะวันออกไปจนถึง
 ทิศตะวันตก
 2 พระองค์เปล่งแสงสว่างออกมาจากศิโยน
 เมืองที่สวยงามเลิศ
 3 พระเจ้าของพวกเรากำลังมา แต่ไม่ได้มาอย่างเงียบๆ
 มีเพลิงเผาผลาญนำอยู่หน้าพระองค์
 และมีพายุหมึมาพัดอยู่รอบๆพระองค์
 4 พระองค์เรียกฟ้าสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินโลกเบื้องล่าง
 ให้มาเป็นพยานในการตัดสินคนของพระองค์
 5 พระเจ้าพูดว่า “ให้รวบรวมคนพวกนั้นที่ผูกมัดตัวเองกับเรา
 คนพวกนั้นที่ทำการข้อตกลงกับเราผ่านทางสัตว์บูชา”
 6 แล้วฟ้าสวรรค์ก็ได้ประกาศถึงความยุติธรรมของพระองค์
 เพราะพระเจ้ากำลังจะตัดสิน *เซลาห์*

† คนที่หลง ... ของตน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้ใส่ตามกิเลสของตน
 เอง” †† พระองค์จะเอาข้าพเจ้าไปแน่ๆ ประโยคนี้อาจจะหมายถึง “พระองค์จะ
 ดึงข้าพเจ้าให้ไปอยู่ที่ปลอดภัย” หรือ “พระองค์จะเอาข้าพเจ้าไปอยู่กับพระ
 องค์” (เหมือนกับที่พระเจ้าเอาเอโนคไปอยู่กับพระองค์ ดูจากหนังสือปฐมกาล
 5:24) † อาสาฟ คือ หนึ่งในหัวหน้านักดนตรีของกษัตริย์ดาวิด และลูกหลาน
 ของเขารับใช้ในฐานะนักดนตรีอยู่ในวิหารของพระเจ้าเป็นเวลานานหลายร้อยปี

7 “ประชาชนของเรา ฟังให้ดี แล้วเราจะพูด
 อิสราเอล ฟังให้ดี เพราะเราจะเป็นพยานต่อต้านเจ้า
 เราคือพระเจ้า พระเจ้าของเรา
 8 เราจะไม่ได้เทียบเจ้าเกี่ยวกับเครื่องบูชาและเครื่องเซ่นไหว้
 ต่างๆของเจ้า
 เพราะเจ้าได้ถวายสิ่งเหล่านี้ให้กับเราเป็นประจำ
 9 แต่เราจะไม่รับวัวผู้จากบ้านของเจ้า
 และไม่รับแพะจากคอกของเจ้า
 10 เพราะสัตว์ป่าทุกตัวเป็นของเรา
 รวมทั้งวัวทุกตัวตามเทือกเขานับพันๆลูก
 11 เรา รู้จักนกทุกตัวบนภูเขาทั้งหลาย
 รวมทั้งแมลงทุกตัวที่เคลื่อนไหวอยู่ตามท้องทุ่ง
 12 ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า
 เพราะเราเป็นเจ้าของโลกนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนมัน
 13 เราไม่กินเนื้อวัว
 และไม่ดื่มเลือดแพะ
 14 แต่ให้การขอบพระคุณเป็นเครื่องบูชาที่พวกเจ้าเอามาถวาย
 เรา †
 และให้กับนของเจ้าต่อพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดด้วย
 15 เมื่อเจ้าพบกับความทุกข์ยาก ก็ให้เรียกหาเรา
 แล้วเราจะช่วยเจ้า แล้วเจ้าจะได้สรรเสริญเรา”
 16 แต่กับคนชั่ว พระเจ้าพูดว่า
 “เจ้ามีสิทธิอะไรมาทอ้งกฏต่างๆของเรา
 เจ้ามีสิทธิอะไรมาพูดถึงบัญญัติต่างๆของเรา
 17 ในเมื่อเจ้าเกลียดชังการฎกอบรมสั่งสอน
 และโยนคำสั่งสอนของเราทิ้งไปข้างหลังเจ้า
 18 เจ้าคบกับโจรทุกคนที่เจ้าพบ
 และยังมีส่วนร่วมกับคนที่เล่นชู้
 19 เจ้าปล่อยให้ปากของเจ้าพูดเรื่องชั่วช้า
 และปล่อยให้ลิ้นของเจ้าหลอกลวง
 20 เจ้ากล่าวโทษน้องชายของเจ้า
 และเจ้าพูดใส่ร้ายพี่น้องท้องเดียวกัน
 21 เจ้าทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และเราก็ไม่ได้ทำอะไร
 ดังนั้น เจ้าจึงพลอยคิดว่าเราเป็นเหมือนกับเจ้า
 แต่ตอนนี้ เรากำลังวางข้อกล่าวหาเหล่านี้ไว้ต่อหน้าต่อตาเจ้า
 และเราจะประณามเจ้าในสิ่งที่เจ้าได้ทำ
 22 พวกเจ้าทั้งหลายที่หลงลืมพระเจ้า ให้เข้าใจในสิ่งที่เราพูดไป
 ไม่อย่างนั้น เราจะฉีกเนื้อของเจ้าออกเป็นชิ้นๆแล้วจะไม่มีใคร
 สักคนมาช่วยพวกเจ้า
 23 คนที่นำการขอบคุณมาถวายเป็นเครื่องบูชา † คนๆนั้นก็ให้
 เกียรติกับเรา
 คนที่ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง
 เราจะให้เขาเห็นพลังของเราในการช่วยกู้”

คำอธิษฐานขอการยกโทษ

*ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด เขียนตอนที่นาธันผู้พูด
 แทนพระเจ้ามาหาดาวิด หลังจากดาวิดไปมีเพศสัมพันธ์กับบัท
 เชบาแล้ว ††*

51 ข้าแต่พระเจ้า โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์
 และมีเมตตาปราณีต่อข้าพเจ้าด้วยเถิด

†† แต่ให้... ถวายเรา หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้ถวายเครื่องบูชา
 ขอบคุณแต่เรา” ซึ่งเครื่องบูชาขอบคุณนั้น เป็น เครื่องบูชาที่ประชาชนเอามาถวาย
 เพื่อสรรเสริญและขอบพระคุณพระเจ้า ที่พระองค์ได้ทำสิ่งดีให้กับพวกเขา บาง
 ส่วนของสัตว์เอาไปเผาบนแท่นบูชา และส่วนที่เหลือพวกเขาเอาไปทำอาหารกิน
 ด้วยกันในวิหาร †† คนที่นำ ... เครื่องบูชา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่
 ถวายเครื่องบูชาขอบพระคุณ” ††† ดาวิด ... บทเชบาแล้ว อ่านเพิ่มเติมได้จาก
 หนังสือ 2 ซามูเอล บทที่ 11-12

โปรดแสดงความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์และจัดการ
 กบฏของข้าพเจ้าด้วยเถิด
 2 ช่วยขจัดความผิดของข้าพเจ้าให้หมดไป
 และชำระข้าพเจ้าจากบาปของข้าพเจ้า
 3 เพราะข้าพเจ้ารู้ถึงการกบฏที่ได้ก่อไว้
 ข้าพเจ้ายังคิดถึงบาปของข้าพเจ้าอยู่เรื่อย
 4 ข้าพเจ้าทำบาปต่อพระองค์ต่อพระองค์ผู้เดียว
 ข้าพเจ้าทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าชั่วร้าย
 ดังนั้นพระองค์ทำถูกต้องแล้วที่ประณามข้าพเจ้า
 พระองค์ตัดสินโทษข้าพเจ้าอย่างยุติธรรม
 5 ดูก่อน ข้าพเจ้าเกิดมาในความผิดบาป
 และแม่ของข้าพเจ้าก็ตั้งท้องข้าพเจ้ามาในบาป
 6 พระองค์ต้องการให้ความจริงฝังลึกเข้าไปภายในข้าพเจ้า
 พระองค์ต้องการให้ข้าพเจ้ารู้จักสถับัญญาภายในส่วนลึกนั้น
 ของข้าพเจ้า
 7 โปรดกำจัดความบาปของข้าพเจ้าด้วยกิ่งหุสบ † เพื่อข้าพเจ้าจะ
 ได้รับความบริสุทธิ์
 ขจัดข้าพเจ้าให้สะอาดและทำให้ข้าพเจ้าขาวยิ่งกว่าหิมะด้วย
 เกล็ด
 8 ช่วยพุดสิ่งที่จะนำความยินดีและความสุขมาให้กับข้าพเจ้า
 ด้วยเถิด
 โปรดทำให้กระดูกพวกนี้ที่พระองค์หักเป็นชิ้นๆ ได้กลับขึ้นชม
 ยินดีอีกครั้ง
 9 เมินหน้าไปจากบาปทั้งหลายของข้าพเจ้า
 ขจัดความผิดทั้งหมดของข้าพเจ้าด้วยเถิด
 10 ข้าแต่พระเจ้า โปรดสร้างใจอันบริสุทธิ์ให้กับข้าพเจ้า
 โปรดใส่จิตวิญญาณใหม่ที่จะรักภักดีลงไปภายในข้าพเจ้า
 11 โปรดอย่าได้ผลึกใส่ข้าพเจ้าให้หันไปจากหน้าของพระองค์
 โปรดอย่าเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพเจ้า
 12 โปรดคืนความชื่นชมยินดีที่ข้าพเจ้าได้รับตอนที่พระองค์ช่วย
 ข้าพเจ้าให้รอด
 โปรดช่วยคำซู่ข้าพเจ้าโดยให้จิตวิญญาณที่เต็มใจเชื่อฟังพระ-
 องค์
 13 แล้วข้าพเจ้าจะสอนพวกที่ชอบกบฏให้รู้จักทางต่างๆ ของพระ-
 องค์
 แล้วคนบาปพวกนั้นจะได้หันกลับมาหาพระองค์
 14 ข้าแต่พระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นโทษตายด้วยเถิด ††
 แล้วข้าพเจ้าจะได้ร้องเพลงถึงความดีของพระองค์อย่างมี
 ความสุข
 15 องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดเปิดริมฝีปากของข้าพเจ้า
 แล้วปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
 16 รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ไม่ยินดีในเครื่องบูชา
 ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็นามถวายให้แล้ว พระองค์ไม่พอใจใน
 เครื่องเผาบูชา
 17 แต่เครื่องบูชาที่พระองค์ต้องการคือจิตวิญญาณที่อ่อนน้อม
 พระองค์จะไม่ดูถูกคนที่มิใจที่อ่อนน้อมและเสียใจกับบาปที่
 เขาทำ
 18 ข้าแต่พระเจ้า ด้วยความกรุณาของพระองค์ ขอพระองค์ช่วย
 ทำสิ่งดีๆ ให้กับเมืองศิโยน
 และสร้างกำแพงเมืองเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ด้วยเถิด
 19 แล้วเมื่อนั้น พระองค์จะยกยอรับเครื่องบูชาที่คนถวายอย่าง
 ถูกต้อง
 และเครื่องเผาบูชาทั้งตัว

† โปรดกำจัด ... กิ่งหุสบ เป็นพิธีกรรมในการนำเอาใบหุสบจุ่มลงในเลือดหรือ
 น้ำ และนำมาพรมบนคนที่นำเครื่องบูชาชำระบาปมาถวาย เพื่อแสดงว่าบาปของ
 เขาได้รับการยกโทษแล้ว †† ข้าแต่พระเจ้า ... พ้นโทษตายด้วยเถิด หรือ “ข้า
 แต่พระเจ้าโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความผิดที่มาจากคนอื่น” ซึ่งก็คือ “ข้าพเจ้ามีความ
 ผิดที่ไปมาจากคน โปรดอย่าให้ข้าพเจ้าถูกประหารชีวิต”

และเมื่อนั้นประชาชนจะสามารถถวายพวกวัวผู้บนแท่นบูชา
 ของพระองค์ได้อีกครั้งหนึ่ง

ที่ลี้ภัยที่เป็นภัย

ถึงหัวหน้านักร้อง บทกวีแห่งมัสคิล † ของกษัตริย์ดาวิด จากตอนที่
 โดเอก คนเอโดมไปบอกกับกษัตริย์ซาอูลว่า “ดาวิดได้เข้าไปใน
 บ้านของอาคีเมเลค”

52 เฮีย เจ้านักเลงโต ทำไมเจ้าถึงได้อ้าวตถึงเรื่องชั่วๆ ที่เจ้า
 ทำ
 ในขณะที่พระเจ้าแสดงความรักมั่นคงของพระองค์ตลอดเวลา
 2 ใจจอมลวงโลก เจ้าชอบวางแผนทำลายล้างผู้อื่น
 ลินของเจ้าอันตรายเหมือนมีดโกนที่คมกริบ
 3 เจ้ารักความชั่วมากกว่าความดี
 และพูดโกหกมากกว่าพูดความจริง เซลาห์
 4 ตัวเจ้าและลิ้นอันปลิ้นปล้อนของเจ้า
 รักที่จะทำร้ายผู้อื่น
 5 ดังนั้นพระเจ้าจะรื้อเจ้าลงตลอดกาล
 พระองค์จะคว่ำและกระชากตัวเจ้าออกไปจากเต็นท์ของเจ้า
 พระองค์จะถอนรากถอนโคนเจ้าให้พ้นจากแผ่นดินของคนเป็น
 เซลาห์
 6 คนตีจะเห็นสิ่งนี้และตลิ่งงัน
 และจะหัวเราะเยาะคนชั่ว แล้วพุดว่า
 7 “ดูคนที่แข็งแรงนั่นสิ เขาไม่ได้เอาพระเจ้าเป็นที่ลี้ภัย
 แต่กลับพึ่งความร้ายร้ายของตน
 เขาพยายามทำให้ตัวเองเข้มแข็งขึ้น ด้วยการทำลายล้างผู้อื่น”
 8 แต่ข้าพเจ้าเปรียบเหมือนต้นมะกอกสีเขียวที่เจริญเติบโตอยู่
 ในลานในวิหารของพระเจ้า
 ข้าพเจ้าจะฟังฟังความรักมั่นคงของพระเจ้าตลอดไป
 9 ต่อหน้าผู้ที่จงรักภักดีต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระ-
 องค์ตลอดกาล
 สำหรับสิ่งที่พระองค์ทำ
 และข้าพเจ้าจะฝากความหวังของข้าพเจ้า
 ไว้ในชื่อของพระองค์ เพราะพระองค์นั้นดี

ความชั่วช้าของมนุษย์

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องตามทำนองเพลงของมาฮาลา †† บทกวี
 มัสคิลของดาวิด

53 คนโง่พุดอยู่ในใจของตัวเองว่า “ไม่มีพระเจ้าหรอก”
 พวกเขาเสื่อมทราม พวกเขาทำความบาปที่นายยะ-
 แชง
 ไม่มีสักคนที่ทำดี
 2 พระเจ้ามองลงมาจากสวรรค์ดูพวกมนุษย์ เพื่อหาว่ายังมี
 มนุษย์สักคนไหม
 ที่ทำสิ่งที่ฉลาดและแสวงหาพระเจ้า
 3 แต่พวกเขาต่างหลงทางกันไปหมด เสื่อมทรามกันทุกคน
 ไม่มีใครเลย ไม่มีแม้แต่คนเดียว ที่ทำสิ่งที่ดี
 4 คนทำชั่วเหล่านั้นกลืนกินคนของเราเหมือนกินขนมปัง
 พวกเขาไม่เคยอธิษฐานต่อพระเจ้า
 พวกเขาไม่รู้เรื่องขนาดนี้เขี้ยวหรือ
 5 แต่เมื่อพระเจ้าลงโทษพวกคนชั่ว
 พวกเขาจะพากันตื่นกลัวสุดขีดอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

† มัสคิล เป็นภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจหมายถึง “บทกวี
 แห่งการใคร่ครวญ” “บทกวีแห่งการสั่งสอน” หรือ “บทกวีที่เขียนขึ้นด้วยความซื่อ-
 นานู” †† มาฮาลา หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ตามที่มาฮาลาธระบุ
 ไว้” มาฮาลาเป็นคำฮีบรู ไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจจะหมายถึงแนวเพลงหรือ
 เครื่องดนตรีชนิดหนึ่ง

คนเหล่านั้นที่โจมตีพวกเขา พระเจ้าจะทำให้กระดูกของพวกเขา
เขาระงับกระจายไป
พวกเขาจะทำให้พวกเขาอับอายขายหน้าเพราะพระเจ้าทอดทิ้ง
พวกเขาแล้ว
6 ข้าพเจ้าหวังว่าชัยชนะของชาวอิสราเอลจะมาถึงในไม่ช้านี้จาก
พระเจ้าที่อยู่นบนภูเขาศิโยน
เมื่อพระยาห์เวห์ทำให้คนของพระองค์กลับไปมีความสุข
เหมือนเมื่อก่อน
ครอบครัวของยาโคบจะชื่นชมยินดี ชาวอิสราเอลจะดีใจ

พระเจ้าเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีประกอบาร้อง บทกวีมีส-
คิลของดาวิด ในเวลาที่พวกคิฟิมไปหากษัตริย์ซาอูล และบอกเขา
ว่า "ดาวิดกำลังซ่อนตัวอยู่ในกลุ่มพวกเรา" †

- 54** ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยอำนาจของ
พระองค์
โปรดช่วยผู้ศรัทธาของข้าพเจ้า ด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
2 ข้าแต่พระเจ้า โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
โปรดเงี่ยหูฟังคำพูดจากปากของข้าพเจ้า
3 คนแปลกหน้า ต่างลุกฮือขึ้นต่อต้านข้าพเจ้า
พวกคนโหดร้ายไล่ล่าชีวิตข้าพเจ้า
พวกเขาไม่แยแสต่อพระเจ้า *เฮลาห์*
4 ดูก่อนพระเจ้าคือผู้ที่ช่วยเหลือข้าพเจ้า
องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้าคือผู้ที่ดูแลรักษาชีวิตของข้าพเจ้าอยู่
5 ขอให้สิ่งชั่วร้ายที่พวกศัตรูวางแผนจะทำกับข้าพเจ้าเกิดขึ้นกับ
พวกเขาเอง
โปรดแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่าพระองค์ซื่อสัตย์ต่อข้าพเจ้าโดย
ทำลายพวกเขาด้วยเถิด
6 แล้วข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาที่สมัครใจเอามาเองให้กับพระ-
องค์
ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระองค์เพราะ
พระองค์นั้นดี
7 เพราะพระเจ้าช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความทุกข์ยากต่างๆ
ข้าพเจ้าได้เห็นศัตรูล้มลงต่อหน้าต่อตา

โดนเพื่อนหักหลัง

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีประกอบเพลง บทกวีมีสคิล
ของดาวิด

- 55** ข้าแต่พระเจ้า โปรดเงี่ยหูฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
โปรดอย่าเพิกเฉยต่อคำอธิษฐานขอความเมตตาของข้า-
พเจ้าเลย
2 โปรดรับฟังและตอบข้าพเจ้าด้วย
เมื่อข้าพเจ้าเล่าถึงสิ่งที่ทำให้จิตใจข้าพเจ้าว่าวุ่น
3 ข้าพเจ้ากลัวมากเพราะศัตรูของข้าพเจ้าข่มขู่ข้าพเจ้าอยู่
และคนชั่วกดขี่ข้าพเจ้า
เขาเอาเรื่องร้ายๆมาโยนใส่หัวข้าพเจ้า
พวกเขาโกรธแค้นข้าพเจ้า
4 หัวใจของข้าพเจ้าเต้นแรงอยู่ภายใน
ข้าพเจ้ากลัวจะต้องตาย
5 ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น
กลัวจับใจ
6 และข้าพเจ้าคิดในใจว่า ถ้าข้าพเจ้ามีปีกอย่างนกเขา
ข้าพเจ้าจะบินหนีไปสู่ที่ที่ปลอดภัย
7 ข้าพเจ้าจะไปไกลลิบ
ถึงทะเลทรายและอาศัยอยู่ที่นั่น *เฮลาห์*

† ดาวิด ... กลุ่มพวกเรา อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ 1 ซามูเอล 23:19; 26:1

- 8 ข้าพเจ้าจะหนีไปสู่ที่ที่ปลอดภัย
ข้าพเจ้าจะหนีจากมารมรุมร้ายในชีวิต
9 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ช่วยทำให้คำพูดและแผนของพวกเขาสับ-
สนอลหม่านไป
เพราะข้าพเจ้าเห็นความรุนแรงและการขัดแย้งกันในเมือง
10 ความรุนแรงและความขัดแย้งนั้นเป็นเหมือนยามเดินตรวจ
เวรอยู่บนกำแพงทงวันทงคืน
ในขณะที่เมืองเต็มไปด้วยอาชญากรรมและการกระทำชั่วร้าย
11 มีแต่อาชญากรรมทั่วเมือง
คนที่พูดโกหกและคิดโกงไม่เคยขาดหายไปจากท้องถนน
12 ถ้าศัตรูถูกเหยียดหยามข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ทนได้
ถ้าคนที่เกลียดข้าพเจ้ารังแกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไปแอบซ่อนได้
13 แต่นั่นเป็นเจ้า เพื่อนที่มีใจตรงกัน
เพื่อนสนิทและเพื่อนรู้ใจ ที่กำลังโจมตีข้าพเจ้า
14 ในอดีต เราสนุกสนานกับการพูดคุยกันอย่างสนิทสนม
และเดินด้วยกันท่ามกลางฝูงชนในวิหารของพระเจ้า
15 ข้าพเจ้าอยากให้พวกศัตรูของข้าพเจ้าตายอย่างไม่ทันรู้ตัว
ข้าพเจ้าอยากให้แผ่นดินแยกออก และกลืนพวกเขาทิ้งเป็น ††
เพราะสิ่งชั่วร้ายทั้งหลายฝังสถิตอยู่ในใจของพวกเขา
16 ส่วนข้าพเจ้าจะร้องขอให้พระเจ้าช่วย
และพระยาห์เวห์จะช่วยกู้ข้าพเจ้า
17 ข้าพเจ้าร้องทุกข์และคร่ำครวญทั้งเช้า เทียง เย็น
และพระองค์ก็ได้ยินเสียงของข้าพเจ้า
18 พระองค์นำข้าพเจ้ากลับมาจากการบอบช้ำปลอดภัย
ถึงแม้มีข้าศึกมากมายต่อสู้กับข้าพเจ้า
19 พระเจ้าผู้ครอบครองเป็นกษัตริย์มาตั้งแต่โบราณกาลนั้น
พระองค์จะฟังเสียงของข้าพเจ้าและพระองค์จะทำให้คนพวก
นั้น อับอายขายหน้า *เฮลาห์*
ศัตรูของข้าพเจ้าไม่ยอมเปลี่ยนวิถีทางของเขา
และไม่ยำเกรงพระเจ้า
20 เพื่อนของข้าพเจ้าหักหลังข้าพเจ้า
เขาไม่ได้รักษาคำพูดเลย
21 คำพูดของเขานุ่มเหมือนเนยแต่ใจของเขามีแต่สงคราม
คำพูดของเขาลิ้นเหมือนน้ำมัน แต่เขือตเหมือนหนวด
22 มอบภาระของเจ้าไว้กับพระยาห์เวห์สิ แล้วพระองค์จะดูแล
เจ้า
พระองค์ไม่เคยปล่อยให้คนดีสูญล้ม
23 ข้าแต่พระเจ้า ส่วนพระองค์นั้นพระองค์โยนพวกเขาตกร
และพวกโกหกหลอกลวงทั้งหลายลงไปในหลุมศพให้เน่าเปื่อย
ทั้งๆที่เขาจะใช้ชีวิตไม่ถึงครึ่งหนึ่งเลย
ส่วนข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าจะไว้วางใจในพระองค์

ไว้วางใจในพระเจ้าเมื่อถูกตามรังควาน

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงนี้ตามทำนอง "นกเขาบนต้นโอ๊กที่
ไกลโพ้น" เพลง มีคทาม * ของดาวิด เมื่อครั้งที่ชาวฟิลิเตียจับ
ดาวิดในเมืองกัท †

- 56** ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะคนตาม
รังควานข้าพเจ้า
ศัตรูของข้าพเจ้าโจมตีข้าพเจ้าตลอดเวลา
2 คนพวกนั้นที่คอยจับตาดูข้าพเจ้า ตามรังควานข้าพเจ้าตลอด
เวลา
มีหลายคนสู้รบกับข้าพเจ้าอยู่

†† ข้าพเจ้า ... กลืนพวกเขาทิ้งเป็น แปลตรงๆได้ว่า "ข้าพเจ้าอยากให้พวก
เขาลงไปแดนคนตายทั้งเป็น" ซึ่งเหมือนกับตอนที่พระเจ้าลงโทษโคราห์ซึ่งเป็น
ศัตรูของโมเสสในหนังสือ กันดารวิถี 16:31-33 † มีคทาม เป็นคำในภาษาฮีบรู
เราไม่มีความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก †† เมื่อครั้งที่ ... เมืองกัท
อ่านเรื่องของดาวิดและชาวเมืองกัท ได้จากหนังสือ 1 ซามูเอล 21:11-22:1;
27:1-29:11

พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
 3 เมื่อข้าพเจ้าหวาดกลัว
 ข้าพเจ้าจะไว้วางใจในพระองค์
 4 ข้าพเจ้าไว้วางใจพระเจ้า และโอ้อวดในคำสัญญาของพระองค์
 ข้าพเจ้าไว้วางใจพระเจ้า ข้าพเจ้าก็เลยไม่กลัว
 มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้
 5 พวกเขาต่างบิดเบือนคำพูดของข้าพเจ้าตลอดเวลา
 พวกเขาคิดแต่เรื่องที่จะทำร้ายข้าพเจ้ายิ่ง
 6 ศัตรูของข้าพเจ้ารวมตัวกันเฝ้าติดตามดูข้าพเจ้าอยู่ทุกฝีก้าว
 เพื่อหวังจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย
 7 ข้าแต่พระเจ้า อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าที่ชั่วนั้นลอยนวลไปได้
 เหยี่ยวพวกเขาลงกับพื้นด้วยความโกรธของพระองค์
 8 พระองค์จับน้ตึกความทุกข์โศกของข้าพเจ้า
 พระองค์เก็บน้ำตาทุกหยดของข้าพเจ้าไว้ในขวดของพระองค์
 เรื่องนี้จดอยู่ในหนังสือม้วนของพระองค์ ไม่ใช่หรือ
 9 เมื่อข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พวกศัตรูของ
 ข้าพเจ้าก็จะหันหลังวิ่งหนีไป
 ข้าพเจ้ารู้ดีว่าพระเจ้าอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า
 10 ข้าพเจ้าไว้วางใจพระเจ้าและโอ้อวดในคำสัญญาของพระองค์
 ข้าพเจ้าไว้วางใจพระยาห์เวห์และโอ้อวดในคำสัญญาของพระ-
 องค์
 11 ข้าพเจ้าไว้วางใจพระเจ้า
 ข้าพเจ้าไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้
 12 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าจะแก้บนทั้งหลายที่บนบานไว้กับพระ-
 องค์
 ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาขอบคุณแด่พระองค์
 13 เพราะพระองค์ได้ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากความตาย
 พระองค์ช่วยให้เท้าของข้าพเจ้าไม่สะดุดล้ม
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้เดินอยู่ต่อหน้าพระเจ้าในความสว่างที่ส่องลง
 มายังคนที่มีชีวิต

อธิษฐานขอให้รอดพ้นจากศัตรูที่ร้าย
 (สดด. 108:1-5)

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงด้วยทำนอง "อย่าทำลาย" เพลงมิก
 ทาม [†]ของดาวิด เมื่อครั้งที่ดาวิดหนีซาอูลไปอยู่ในถ้ำ

57 ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาด้วย โปรดเมตตาด้วยเถิด
 เพราะข้าพเจ้าแสวงหาที่ลี้ภัยในพระองค์
 และแสวงหาที่กำบังภายใต้ปีกของพระองค์
 จนกว่าเรื่องอันตรายนี้จะผ่านพ้นไป
 2 ข้าพเจ้าร้องเรียกหาพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด
 ข้าพเจ้าอธิษฐานถึงพระเจ้าผู้แก้แค้นแทนข้าพเจ้า
 3 ขอให้พระองค์ส่งความช่วยเหลือมาจากสวรรค์มาช่วยข้าพ-
 เจ้า
 ขอให้พระองค์ทำให้ศัตรูของข้าพเจ้าอับอาย *เซลาห์*
 ขอให้พระเจ้าส่งความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ที่เชื่อถือได้
 ของพระองค์ลงมาให้
 4 ข้าพเจ้าจะต้องนอนลงท่ามกลางศัตรูที่เหมือนสิงโตกินคน
 พวกเขามีฟันเหมือนคมหอกคมธนูและมีลิ้นเหมือนดาบที่คม
 กริบ
 5 ข้าแต่พระเจ้า ขอให้พระองค์ขึ้นมาเหนือฟ้าสวรรค์
 ขอให้รัศมีของพระองค์ส่องไปทั่วโลก
 6 พวกศัตรูวางดาบข้างตัวข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้ารู้สึกเกรี้ยวมาก
 พวกเขาขุดหลุมพรางให้ข้าพเจ้าตกลงไป
 แต่พวกเขากลับตกลงไปในกับดักของเขาเอง *เซลาห์*

[†] มิกทาม เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก

7 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว
 ใจของข้าพเจ้าเตรียมพร้อมแล้ว
 ข้าพเจ้าจะร้องเพลง และเล่นดนตรีเพื่อสรรเสริญพระองค์
 8 จิตวิญญาณของข้า ตื่นเถิด
 พิณใหญ่ และพิณโบราณ ตื่นเถิด
 แล้วข้าพเจ้าจะใช้เพลงปลุกอรุณรุ่ง
 9 องค์เจ้าชีวิต ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติ
 ทั้งหลาย
 และจะร้องเพลงเกี่ยวกับพระองค์ให้ทุกคนฟัง
 10 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์นั้นสูงเทียมฟ้าสวรรค์
 ความสัตย์ซื่อของพระองค์นั้นสูงเสียดเมฆ
 11 ข้าแต่พระเจ้า ขอให้พระองค์ขึ้นมาเหนือฟ้าสวรรค์
 ขอให้รัศมีของพระองค์ส่องไปทั่วโลก

การเรียกร้องความยุติธรรม

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนอง "อย่าทำลาย" เพลงมิก
 ทาม ^{††}ของดาวิด

58 พวกเจ้าพวกผู้นำที่ยิ่งใหญ่ พวกเจ้าตัดสินคดีอย่างยุติ-
 ธรรมหรือเปล่า
 พวกเจ้าให้คำตัดสินกับคนอย่างยุติธรรมหรือเปล่า
 2 เปล่าเลย เจ้าได้วางแผนที่จะทำสิ่งชั่วร้ายมากมายด้วยจิตใจที่
 ไร้ความยุติธรรม
 เจ้าได้ก่ออาชญากรรมที่โหดร้ายในแผ่นดินด้วยมืออันชั่วช้า
 3 คนชั่วพวกนั้นทำผิดตั้งแต่คลอดออกมา
 คนโกหกพวกนั้นหลงผิดไปตั้งแต่เกิด
 4 ความโกรธแค้นของพวกเขาเหมือนพิษงูร้ายแรง †
 พวกเขาเป็นเหมือนงูเห่าหุนทากที่อุดหูของมึน
 5 ที่ไม่ยอมฟังเสียงสะกดของหมองู
 ไม่ว่าหมองูจะแก่งแค้นไหนก็ตาม
 6 ข้าแต่พระเจ้า ช่วยหักฟันในปากของพวกเขาให้แตกละเอียด
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยดึงเขี้ยวออกจากปากสิงโตเหล่านั้น
 ด้วย
 7 ขอพละกำลังของพวกเขาถูกระบายไปเหมือนน้ำ
 ขอให้พวกเขาถูกเหยียบยำเหมือนต้นหญ้าที่เหี่ยวเฉา ††
 8 ขอให้พวกเขาหายไปเหมือนพวกหอยทาก ††ที่กำลังหลอมละ-
 ลายไปในขณะที่มันคืบคลาน
 ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนทารกที่ตายในท้องแม่ซึ่งไม่มีวันได้
 เห็นแสงของอาทิตย์
 9 ขอให้พระเจ้ากวาดพวกเขาทิ้งไปอย่างรวดเร็วเหมือนกับพายุ
 เร็วกว่าที่หม้อจะทันร้อนตอนที่ตั้งอยู่บนกองกิงหนามที่ติดไฟ
 ไม่ว่าจะเป็ กิงสดหรือกิงแห้งก็ตาม †††
 10 ขอให้คนดีได้จิตใจ เมื่อเห็นคนที่ไร้ความยุติธรรมถูกลงโทษ
 และขอให้คนดีคนนั้นได้ล้างเท้าในเลือดของคนชั่ว
 11 แล้วผู้คนก็จะพูดว่า "เห็นไหม คนที่ทำถูกต้องได้รับรางวัล
 เห็นไหม มีพระเจ้าที่ตัดสินอย่างยุติธรรมอยู่ในโลกนี้"

ขอปกป้องข้าพเจ้าจาก "ไอ้พวกหมา"

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนอง "อย่าทำลาย" เพลงมิก
 ทาม ^{†††}ของดาวิด ที่เขียนตอนที่ซาอูลส่งคนไปเฝ้าบ้านของดาวิด
 เพื่อฆ่าเขา [§]

^{††} มิกทาม เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก
[†] ความโกรธแค้น ... ร้ายแรง คำว่า "ความโกรธแค้น" กับคำว่า "พิษงู"
 เป็นคำๆเดียวกันในภาษาฮีบรู †† ขอให้พวกเขา ... ที่เหี่ยวเฉา อาจแปลได้อีก
 อย่างหนึ่งว่า "ขอให้พระองค์ยิงลูกธนูใส่พวกเขาให้ล้มลง เหมือนหญ้าที่เหี่ยวเฉา"
^{†††} หอยทาก มักทิ้งรอยเบี่ยงแฉะไว้ที่พื้นเวลาคืบคลาน จึงดูเหมือนว่าตัว
 มันกำลังละลายขณะที่คืบคลานไปมา ††† ภาษาฮีบรู ข้อนี้เข้าเฝ้ายาก †††

59 พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูของข้าพเจ้าด้วยเถิด
 โปรดช่วยปกป้องข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากผู้ที่ลุกขึ้นต่อต้านข้าพเจ้าด้วยเถิด
 2 โปรดช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนชั่วร้าย
 โปรดช่วยกู้ข้าพเจ้าจากคนกระหายเลือดเหล่านั้นด้วยเถิด
 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเขาดักข่มคอยฆ่าข้าพเจ้า คนโหดร้ายพวกนั้นด้อมตามคอยตะครุบข้าพเจ้า
 ทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดหรือทำบาปอะไรเลย
 4 ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด แต่พวกเขาที่ริบเร่งมาที่นี้และเตรียมโจมตีข้าพเจ้า

โปรดลุกขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด ช่วยมาดูว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล

โปรดลุกขึ้นมาลงโทษชนชาติเหล่านั้น โปรดอย่าได้มีเมตตาต่อคนทรยศที่ชั่วร้ายพวกนั้น *เซลาห์*

6 พวกเขากลับมาในตอนเย็น ชูค้ำรามเหมือนฝูงหมา และเดินด้อมๆมองๆหาเหยื่อไปทั่วเมือง
 7 ฟังเสียงของพวกเขาคูสิ เพื่อออกมาเป็นคำเย้ยหยันริมฝีปากเชือดเฉือนอย่างดาบ และพวกเขาก็พูดว่า "ไม่มีคนอื่นไต่ยีนหรือ"
 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์หัวเราะเยาะพวกเขา และทำให้พวกเขาทุกคนอับอายด้วยเถิด
 9 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์เป็นพละกำลังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะคอยให้พระองค์มาช่วย †

เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 10 พระเจ้าของข้าพเจ้ารักข้าพเจ้าและจะมาช่วยข้าพเจ้า พระองค์จะให้ข้าพเจ้าเห็นพวกศัตรูของข้าพเจ้าพ่ายแพ้
 11 โปรดอย่าฆ่าพวกศัตรูของข้าพเจ้าให้หมดในที่เดียว ไม่อย่างนั้น คนของข้าพเจ้าอาจจะลืมนึกว่าพระองค์เป็นผู้ที่ทำให้พวกเขาชนะ

ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ผู้เป็นโล่ของพวกเรา
 โปรดใช้พลังอำนาจของพระองค์ทำให้ศัตรูแตกกระเจิงและล้มลง

12 สิ่งที่เขาพูดทำให้ริมฝีปากเขาเป็นบาป ขอให้เขาตกลงไปในกับดักแห่งความเยอหยิ่งจองหอง คำสาปแช่งและคำโกหกของเขาเอง
 13 ทำลายพวกเขาด้วยความโกรธของพระองค์ ทำลายพวกเขาให้หมดเกลี้ยงตลอดไป แล้วคนทั่วโลกจะได้รู้ว่า

พระเจ้าครอบครองอยู่เหนือชนชาติของยาโคบ *เซลาห์*
 14 พวกเขากลับมาในตอนเย็นชูค้ำรามเหมือนฝูงหมา และเดินด้อมๆมองๆหาเหยื่อไปทั่วเมือง

15 พวกเขาจะเร่ร่อนหาอาหารไปมา และถ้าพวกเขากินไม่อิ่ม พวกเขาคงจะอยู่ทั้งคืน ††

16 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงพลังของพระองค์ ในตอนเช้าข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีในความรักมั่นคงของพระองค์

เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 พระองค์เป็นที่กำบังในยามทุกข์ยาก

17 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์เป็นพละกำลังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

มิตทาม เป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายแน่นอน อาจหมายถึงคำจารึก 5 ตอนที่ขาด ... ฆ่าเขา ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 1 ซามูเอล 19:11-17 † ข้าแต่พระเจ้า ... มาช่วย หรือ "ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์" หรืออาจจะหมายถึง "พระเจ้าผู้เป็นกำลังของข้าพเจ้า ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังเฝ้ารอพระองค์อยู่เพื่อให้ช่วยเหลือข้าพเจ้า" †† ถ้าพวกเขา... จะอยู่ทั้งคืน หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ถ้าพวกเขาไม่กินไม่อิ่ม พวกเขาจะร้องครวญคราง"

เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า และเป็นพระเจ้าที่มีความรักมั่นคงต่อข้าพเจ้า

อธิษฐานขอชัยชนะหลังจากสู้รบแพ้
 (สดด. 108:6-13)

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงโดยใช้ทำนอง "ดอกลิลลี่แห่งสัญญา" เพลงมิตทามของดาวิด สำหรับการสวดมนต์ เขียนในช่วงที่ดาวิดต่อสู้กับชาวอารัมนาหะราอิมและชาวอารัมโซบาร์ท ตอนเช้ากลับโยอาบได้ฆ่าทหารชาวเอโดมไปหนึ่งหมื่นสองพันคนที่หุบเขาเกลีอ †

60 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทอดทิ้งพวกเรา และทลายกำแพงของพวกเรา

พระองค์โกรธพวกเรา
 โปรดนำพวกเรากลับไปสู่สภาพเดิมด้วยเถิด

2 พระองค์ทำให้แผ่นดินไหวและแยกแผ่นดินออก
 โปรดซ่อมรอยร้าวด้วยเถิด เพราะมันกำลังจะพังทลาย
 3 พระองค์ทำให้คนของพระองค์เดือดร้อนจนล้มโซเซไป เหมือนกับพระองค์มอมเหล้าองุ่นเราจนโซเซโซเซไป
 4 พระองค์ยกธงให้กับคนที่เกรงกลัวพระองค์เห็น เพื่อพวกเขาจะได้หนีคมธนูที่วิ่งเข้าไปหา *เซลาห์*
 5 ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วยและใช้มือขวาอันทรงพลังของพระองค์ช่วยพวกเราให้รอดด้วยเถิด เพื่อคนที่พระองค์รักจะหนีไปได้

6 ในวิหารของพระองค์ พระเจ้าพูดว่า "เราจะชนะและเราจะวัดและจัดสรรปันส่วนเมืองเซเคม และหุบเขาสุคคทให้กับคนของเรา

7 ดินแดนกิเลอาดเป็นของเรา ดินแดนมนัสเสห์เป็นของเรา
 8 แผ่นเอฟราอิมเป็นหมวกเหล็กของเรา ส่วนเผ่ายูด้า เป็นคทา † ของเรา

9 ชนชาติโมอับเป็นอ่างล้างของเรา เราโยนรองเท้าของเราให้ชนชาติเอโดมที่เป็นทาสของเรา เราให้ร้องอย่างผู้มีชัยเหนือดินแดนฟิลิสเตีย"

10 ใครเล่าจะนำข้าพเจ้าไปยึดเมืองที่มีกำแพงแน่นหนานั้น
 11 ใครเล่าจะนำข้าพเจ้าไปไกลถึงดินแดนเอโดม

12 เพราะพระองค์ทอดทิ้งพวกเราแล้ว ไม่ใช่หรือ
 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ไปร่วมทัพกับพวกเราแล้ว

13 ข้าแต่พระเจ้า ช่วยเหลือพวกเราต่อสู้กับศัตรูด้วยเถิด เพราะความช่วยเหลือจากมนุษย์ ไม่มีประโยชน์

14 ต้องเป็นความช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้นพวกเราถึงจะชนะ
 15 พระองค์จะเหยียบย่ำศัตรูของพวกเรา

การปกป้องภายใต้ปีกของพระองค์

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีประเภท เป็ลของดาวิด

61 ข้าแต่พระเจ้า โปรดฟังเสียงร้องให้ช่วยของข้าพเจ้า
 โปรดรับฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าด้วยเถิด

2 ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้สิ้นหวังอยู่ที่สุดปลายโลกนี้
 ข้าพเจ้าจึงร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

ขอพระองค์นำข้าพเจ้าไปอยู่ที่ป้อมปราการสูง

3 เพราะพระองค์เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
 พระองค์เป็นหอสุนัขเฝ้าที่ปกป้องข้าพเจ้าจากศัตรู

4 ข้าพเจ้าขอพักอาศัยอยู่ในเต็นท์ของพระองค์ตลอดไป และหลบภัยอยู่ใต้ปีกของพระองค์ *เซลาห์*

5 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไต่ยีนคำสาบานของข้าพเจ้า

† โยอาบเป็นผู้นำทางทหารของดาวิด ดูรายละเอียดในบทที่ 2 ซามูเอล 8:3-8; 10:6-28; 1 พศาวดาร 18:3-11; 19:16-19 †† คทา เป็นไม้ขนาดสั้น ที่กษัตริย์ถือ เล็งถึงอำนาจในการปกครอง

พระองค์ให้ข้าพเจ้ามีส่วนในมรดกที่เป็นของคนเหล่านั้นที่ยาเกรงพระองค์
 6 ขอพระองค์ช่วยต่ออายุให้กับกษัตริย์
 ขอพระองค์ช่วยเพิ่มจำนวนวันปีของกษัตริย์ให้ออกไปอีกหลายชั่วอายุคน
 7 ขอให้กษัตริย์หนึ่งอยู่บนบัลลังก์ต่อหน้าพระเจ้าตลอดไป
 ขอให้ความสตัยซื่อและความรักมั่นคงของพระองค์ปกป้องกษัตริย์
 8 แล้วข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์เสมอ และจะเก็บนิตายๆของข้าพเจ้าในแต่ละวัน

ฟังในความแข็งแกร่งของพระยาห์เวห์

ถึงหัวหน้านักร้อง ตามแนวเพลงของเยดูธุน † เพลงสดุดีของดาวิด

62 แน่นอน ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเจ้าอย่างอดทน เพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่สามารถช่วยข้าพเจ้าให้รอดได้
 2 แน่นอน พระองค์เป็นหินกำบัง เป็นผู้ช่วยให้รอด และเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
 3 พวกเจ้าฆาตกรจะโจมตีข้าพเจ้าไปอีกนานแค่ไหน ข้าพเจ้าเป็นเหมือนนกกาแฟที่เอนเอียงจนจะล้มอยู่แล้ว
 4 แน่นอน พวกเขาวางแผนที่จะโค่นล้มข้าพเจ้าจากตำแหน่งสูง พวกเขารอคอยโกหก
 พวกเขาวัยพรข้าพเจ้าด้วยปาก แต่สาปแช่งข้าพเจ้าในใจ *เซลาห์*
 5 แน่นอน ข้าพเจ้าจะรอคอยพระเจ้าอย่างอดทน เพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่ให้ความหวังกับข้าพเจ้า
 6 แน่นอน พระองค์เป็นหินกำบัง เป็นผู้ช่วยให้รอด และเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้าดังนั้น ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
 7 พระเจ้าช่วยข้าพเจ้าให้รอดและให้เกียรติกับข้าพเจ้า
 พระเจ้าเป็นหินกำบังอันแข็งแกร่งและเป็นที่ยึดของข้าพเจ้า
 8 ท่านทั้งหลาย ให้ไว้วางใจในพระองค์ตลอดเวลา ให้เปิดเผยทุกอย่างที่อยู่ในใจเจ้ากับพระเจ้าอย่างเต็มที่ พระเจ้าคือที่ยึดของพวกเรา *เซลาห์*
 9 แน่นอน มนุษย์นั้นไม่เที่ยงเหมือนลมแควบหนึ่ง มนุษย์นั้นฟังไม่ได้
 บนตราซึ่งนั้น มนุษย์ทั้งหมดรวมกันก็ยิ่งเบาว่าลม
 10 อย่าไว้วางใจในความร้ายร้ายที่ได้มาจากการริดไถคนอื่น
 อย่าได้หวังลมๆแล้งๆกับสิ่งที่ขโมยมา
 ถ้าเจ้าร้ายร้ายขึ้นอย่าได้ไปยึดติดกับมัน
 11 พระเจ้าพูดสิ่งหนึ่ง
 อันที่จริงพระองค์พูดสองสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ยิน คือ
 พระเจ้าเป็นผู้ที่มีความแข็งแกร่ง
 12 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นผู้ที่มีความรักมั่นคง เพราะพระองค์ตอบแทนแต่ละคนตามสิ่งที่พวกเขาทำ

ใจที่หิวกระหายพระเจ้า

เพลงสดุดีของดาวิด เมื่อครั้งที่เขาอยู่ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแห่งของยูดาห์ ††

63 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์อย่างจริงจัง
 ใจของข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์

† เยดูธุน เป็นหนึ่งในสามของหัวหน้ากนคนตรี ที่กษัตริย์ดาวิดแต่งตั้ง ดูได้จาก พงศาวดาร 16:38-42 †† เมื่อครั้งที่... ของยูดาห์ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ 1 ซามูเอล 23:14; 2 ซามูเอล 15:23

รูปร่างของข้าพเจ้าโหยหาพระองค์ในแผ่นดินที่แห้งแล้งขาดน้ำนี้ ที่ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกอ่อนเปลี้ยเหลือเกิน
 2 ใช่แล้ว ข้าพเจ้าเคยเห็นพระองค์ในวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ข้าพเจ้าเคยเห็นความแข็งแกร่งและสง่าราศีของพระองค์
 3 ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์
 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์ดียิ่งกว่าชีวิตเสียอีก
 4 ข้าพเจ้าขอสรรเสริญพระองค์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่
 ข้าพเจ้าก็มีมือของข้าพเจ้าขึ้นเรียกชื่อของพระองค์
 5 จิตวิญญาณของข้าพเจ้าพอใจยิ่งนักเหมือนเพิ่งได้กินอาหารที่ดีที่สุด
 ปากของข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่เป็นสุขนั้น
 6 ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์
 ในขณะที่นอนอยู่บนเตียงและคิดถึงพระองค์ในตอนดึก
 7 เพราะพระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าร้องเพลงอย่างมีความสุขอยู่ภายใต้เงาปีกของพระองค์
 8 ข้าพเจ้าตามอยู่หลังพระองค์
 มือขวาของพระองค์จับข้าพเจ้าไว้แนบ
 9 ส่วนคนพวกนั้นที่อยากจะทำร้ายข้าพเจ้า
 ก็จะถูกส่งลงไปในหลุมศพเสียเอง
 10 พวกเขาจะถูกฆ่าตายด้วยคมดาบ
 และกลายเป็นอาหารของหมาป่า
 11 แต่กษัตริย์จะมีความสุขในพระเจ้า
 ทุกคนที่สับสนโดยอ้างชื่อของพระเจ้าจะพากันสรรเสริญพระเจ้า
 เพราะพระองค์จะปิดปากคนที่พูดโกหก

พระเจ้าจะลงโทษพวกวางแผนชั่ว

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

64 ข้าแต่พระเจ้า โปรดฟังข้าพเจ้าด้วยเมื่อข้าพเจ้าร้องทุกข์
 โปรดปกป้องข้าพเจ้าจากการขู่ขู่ของศัตรู † ด้วยเถิด
 2 โปรดปกป้องคุ้มครองข้าพเจ้าจากแผนการของคนชั่วร้ายเหล่านี้
 โปรดซ่อนข้าพเจ้าจากกลุ่มชนที่อึกทึกชว้ชว้นั้น
 3 ลินพวกเขาเหมือนดาบแหลมคม
 คำพูดอันขมขื่นของพวกเขาเหมือนธนูที่จางพร้อมยิง
 4 อยู่ๆพวกเขาที่ยิงธนูใส่คนบริสุทธิ์
 พวกเขายิงจากที่หลบซ่อนอย่างไม่กลัวใคร
 5 พวกเขาชั่วให้กำลังใจต่อกันในการทำชั่ว
 พวกเขาพูดกันถึงเรื่องการวางกับดัก
 เขาพูดกันว่า "ไม่มีใครเห็นสิ่งที่พวกเรา † กำลังทำอยู่นี้หรอก"
 6 พวกเขาวางแผนทำเรื่องร้ายๆที่ไม่ยุติธรรม
 แล้วพูดกันว่า "เราคิดแผนการที่ไม่มีช่องโหว่เลย"
 จิตใจของมนุษย์นั้นสุดลึกล้ำอย่างยิ่ง
 7 แต่พระเจ้าจะยิงธนูใส่พวกเขา
 และคนเหล่านั้นจะถูกยิงในพริบตา
 8 พระองค์จะทำให้คนพวกนั้นสะดุดลื่นของตัวเอง
 และทุกคนที่พบเห็นพวกเขาก็จะสั่นสะท้าน
 9 ทุกคนจะเกรงกลัว
 พวกเขาจะคิดถึงและเล่าเรื่องสิ่งที่พระเจ้าได้ทำไปนั้น
 10 คนที่ทำตามใจพระยาห์เวห์จะชื่นชมยินดีและสัจในพระองค์

† การขู่ขู่ของศัตรู หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "สิ่งที่ข้าพเจ้าหวาดกลัวจากศัตรู" †† พวกเขา มาจากฉบับภาษาซีเรีย แต่ฉบับฮีบรูใช้คำว่า "พวกมัน" ซึ่งคงหมายถึงพวกกับดักพวกนั้น

ทุกคนที่มีใจซื่อตรงจะโอ้อวดเรื่องพระองค์

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับการเก็บเกี่ยวอันอุดม

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

65 ข้าแต่พระเจ้า ถูกต้องแล้วที่พวกเขาจะร้องเพลงสรรเสริญ
พระองค์บนภูเขาศิโยน

และถวายเครื่องบูชาตามที่พวกเขาได้สาบานไว้กับพระองค์

2 พระองค์รับฟังคำอธิษฐาน

มนุษย์ทุกคนสามารถมาอยู่ต่อหน้าพระองค์

3 เมื่อการกระทำผิดทั่วมั่นพวกเขา

พระองค์คือผู้ที่กลบเกลื่อนการกบฏของพวกเขา

4 ข้ามีเกียรติจริงๆคนที่พระองค์เลือกให้เข้าไปใกล้พระองค์ และ

พักอาศัยในลานของพระองค์

ขอให้เราร่วมใจกับสิ่งดีๆในบ้านของพระองค์ซึ่งคือวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

5 ข้าแต่พระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

พระองค์ตอบคำอธิษฐานของเราและนำชัยชนะมาสู่พวกเขาด้วยอำนาจอันน่าเกรงขามของพระองค์

ทุกคนที่อาศัยอยู่ในทั่วทุกมุมโลกรวมทั้งคนที่อยู่ข้ามน้ำข้ามทะเลอันไกลโพ้น

ต่างก็พากันไว้วางใจในพระองค์

6 พระองค์ตั้งภูเขามากมายในที่ของพวกมันด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์

พระองค์สำแดงให้เห็นถึงพลังของพระองค์

7 พระองค์สามารถทำให้ทะเลและคลื่นที่คำรามอย่างสนั่นหวั่นไหว

และชนชาติต่างๆที่จุลาจลุ่นวาย สงบลงได้

8 คนที่อยู่ในแผ่นดินทั้งหลายที่อยู่ไกลโพ้นต่างตกตะลึงในสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ทำ

พระองค์ทำให้ผู้คนที่อยู่ทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตกร้องเพลงฉลองกัน

9 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเอาใจใส่แผ่นดินและรดน้ำให้มัน พระองค์ทำให้สาธารเต็มไปด้วยน้ำซึ่งทำให้แผ่นดินอุดมสมบูรณ์

พระองค์จัดหาเมล็ดข้าวให้กับผู้คนกินกัน

พระองค์เตรียมแผ่นดินให้เกิดพืชผล

10 พระองค์ส่งฝนหาใหญ่ลงมาในทุ่งนาที่ไถพรวนแล้ว

น้ำฝนทำให้ก้อนดินที่พรวนแล้วนั้นอ่อนนุ่มราบเรียบเสมอกัน พระองค์อวยพรให้ต้นพืชในทุ่งนั้นเจริญเติบโต

11 พระองค์สวมมงกุฎให้กับปิ่นนัด้วยพืชผลอย่างล้นหลาม ไม่ว่าพระองค์จะไปที่ไหนก็ตาม พระองค์ก็ทิ้งความอุดมสมบูรณ์ไว้ให้

12 ทุ่งหญ้าในชนบท มีน้ำค้างหยาดเอี่ยม

เนินเขาก็ปกคลุมไปด้วยความชื่นชมยินดี

13 ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ เต็มไปด้วยฝูงแกะ

หุบเขาถูกปกคลุมไปด้วยเมล็ดข้าว

พวกมันต่างเปล่งเสียงร้องออกมาเป็นเพลง

คำเชิญให้มาฉลองสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทำ

ถึงหัวหน้านักร้อง บทเพลงสดุดี

66 ทั่วทั้งแผ่นดินโลกเอ๋ย

ให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดีให้กับพระเจ้าเถิด

2 เล่นดนตรีและร้องเพลง ถวายเกียรติแด่ชื่อของพระองค์

ถวายเกียรติแด่พระองค์ด้วยการสรรเสริญเถิด

3 ศัตรูของพระองค์จะกลัวจนลนลานคลานเข้ามาหาพระองค์ เพราะฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

4 ทั่วทั้งโลกก็จะก้มกราบลงบูชาพระองค์

พวกเขาจะร้องเพลงสรรเสริญให้กับพระองค์

และร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์ *เฮลาห์*

5 มาดูสิว่าพระเจ้าได้ทำอะไรไปบ้าง

สิ่งน่าทึ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำไปท่ามกลางมนุษย์

6 พระองค์เปลี่ยนทะเลแดงให้กลายเป็นแผ่นดินแห้ง †

คนของพระองค์เดินข้ามแม่น้ำจอร์แดน ††

อย่างไร้ให้พวกเราเฉลิมฉลองสิ่งที่พระองค์ได้ทำไป

7 พระองค์ปกครองตลอดกาลด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

พระองค์จับตาดูชนชาติต่างๆ

ตั้งนออย่าให้พวกกบฏคิดลุกฮือขึ้นต่อต้านพระองค์ *เฮลาห์*

8 ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ให้สรรเสริญพระเจ้าของเราเถิด

เปล่งเสียงสรรเสริญพระองค์เถิด

9 พระองค์รักษาชีวิตของเราไว้

พระองค์ไม่ให้เท้าของเราลื่นล้ม

10 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทดสอบพวกเรา

พระองค์ได้หลอมพวกเราให้บริสุทธิ์เหมือนช่างเงินหลอมเงิน

11 พระองค์นำพวกเราไปติดกับดัก

และเอาภาระหนักใส่หลังของเรา

12 พระองค์ทำให้รถรบของศัตรูวิ่งทับหัวเราไป พวกเราลุยน้ำลุยไฟ

แต่ในที่สุด พระองค์นำพวกเราไปสู่ที่โล่งกว้างอันปลอดภัย

13 เมื่อข้าพเจ้าเจอกับความทุกข์ยาก

ข้าพเจ้าได้บนบานไว้กับพระองค์

และตอนนี้ ข้าพเจ้านำเครื่องเผาบูชา

มาแก้บนของข้าพเจ้าที่วิหารของพระองค์

15 ข้าพเจ้าถวายพวกสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระ-

องค์

พร้อมกับควันจากการเผาพวกแกะตัวผู้

ข้าพเจ้าถวายพวกวัวตัวผู้กับแพะให้กับพระองค์ *เฮลาห์*

16 ท่านทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า เข้ามาสิ

แล้วข้าพเจ้าจะเล่าให้ฟังว่าพระองค์ทำอะไรให้กับข้าพเจ้าบ้าง

17 ปากของข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์

ลิ้นของข้าพเจ้ายกย่องพระองค์

18 ถ้าข้าพเจ้าเพิกเฉยต่อบาปในจิตใจของข้าพเจ้า

องค์เจ้าชีวิตก็คงไม่ได้ฟังข้าพเจ้าหรอก

19 แต่ความจริงแล้ว พระเจ้าได้ยินข้าพเจ้า

พระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า

20 สรรเสริญพระเจ้า เพราะพระองค์ไม่ได้เมินเฉยต่อคำอธิษฐาน

ของข้าพเจ้า และไม่ได้ยับยั้งความรักมั่นคงของพระองค์ไปจากข้าพเจ้า

ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีประกอบการเล่น บทเพลงสดุดี

67 ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาและอวยพรพวกเราด้วยเถิด
โปรดให้ใบหน้าของพระองค์ส่องสว่างมาบนพวกเรา

ด้วยเถิด *เฮลาห์*

2 ขอให้ทางของพระองค์เป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

ขอให้ทุกชนชาติรู้จักอำนาจที่จะช่วยให้รอดของพระองค์

3 ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์

ขอให้ทุกชนชาติสรรเสริญพระองค์ด้วยเถิด

4 ชนชาติทั้งหลายควรชื่นชมยินดีและมีความสุข

† แผ่นดินแห้ง เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนที่พระเจ้านำชนชาติอิสราเอลออกมาจากการเป็นทาสในประเทศอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ อพยพ 14:21-29 †† แม่น้ำจอร์แดน เรื่องนี้เกิดขึ้นตอนที่พระเจ้านำชนชาติอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ดูเพิ่มเติมได้จาก โยชูวา 3:14-17

เพราะพระองค์ตัดสินพวกข้าอย่างยุติธรรม
 พระองค์ปกครองชนชาติทั้งหลายบนโลกนี้ *เฮลาห์*
 5 ข้าแต่พระเจ้า ขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
 ขอให้ทุกชนชาติสรรเสริญพระองค์ด้วยเถิด
 6 แผ่นดินโลกนี้ให้ความอุดมสมบูรณ์
 ข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของพวกเรา ขอโปรดอวยพรให้กับพวก
 เราต่อไป
 7 ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดอวยพรพวกเรา
 และขอให้คนทั่วทุกมุมโลกยำเกรงพระองค์

ขบวนแห่แห่งชัยชนะของพระเจ้า

ถึงหัวหน้าร้อง บทเพลงสดุดีของดาวิด

68 ข้าแต่พระเจ้า ลูกขึ้นเถิด และทำให้ศัตรูของพระองค์กระ-
 ใจตกกระจายไป
 ขอให้คนที่เกลียดชังพระองค์วิ่งหนีไปจากพระองค์
 2 ไล่พวกเขาไป เหมือนลมไล่ควัน
 ขอให้คนชั่วพินาศไปต่อหน้าพระเจ้า
 เหมือนกับขี้ผึ้งหลอมละลายต่อหน้าไฟ
 3 ขอให้คนดีมีความสุขและชื่นชมยินดีต่อหน้าพระเจ้า
 ขอให้พวกเขาเฉลิมฉลองอย่างมีความสุข
 4 ร้องเพลงแด่พระเจ้า และสรรเสริญชื่อของพระองค์ด้วยบท-
 เพลง
 สรรเสริญพระองค์ผู้ที่อยู่บนหมู่เมฆ †
 ให้ชื่นชมยินดีต่อหน้าพระองค์ผู้มีชื่อว่า "ยาห์เวห์"
 5 พระเจ้าสถิตอยู่ในที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 พระองค์เป็นพ่อของเด็กกำพร้าและเป็นผู้ปกป้องบรรดาหญิง
 หามาย
 6 พระองค์จัดให้ผู้โดดเดี่ยวเดี๋ยวเดียวเข้าไปอยู่ในครอบครัว
 พระองค์ให้เสรีภาพกับนกโทษและทำให้พวกเขาเจริญรุ่งเรือง
 แต่คนที่กบฏต่อพระองค์นั้นจะต้องอาศัยอยู่ในถิ่นที่แผดเผา
 แห่งแล้ง
 7 ข้าแต่พระเจ้า ในยามที่พระองค์นำพาประชาชนของพระองค์
 ออกจากอียิปต์
 เมื่อพระองค์เดินลุยเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง *เฮลาห์*
 8 โลกก็สิ้นไหว ท้องฟ้าก็เหินลงมา
 ต่อหน้าพระเจ้าแห่งภูเขาซีนาย
 ต่อหน้าพระเจ้าแห่งอิสราเอล
 9 พระองค์ทำให้ฝนตกลงมาอย่างเหลือเฟือบนแผ่นดินของพระ-
 องค์
 พระองค์ฟื้นฟูดินแดนที่หมดสภาพขึ้นมาใหม่
 10 คนของพระองค์มาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่น
 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์เอื้อเฟื้อแก่คนยากจนเหล่านั้น
 11 องค์เจ้าชีวิตออกคำสั่งรบ
 และคนจำนวนมากกระจายข่าวแห่งชัยชนะออกไปว่า
 12 "พวกกษัตริย์ของฝ่ายตรงข้าม รวมทั้งกองทัพของพวกเขา
 หนีไปแล้ว
 และตอนนี้พวกผู้หญิงของอิสราเอลก็แบ่งทรัพย์สมบัติที่ยึดมา
 ได้กัน
 13 แม้แต่พวกเจ้าที่เฝ้าอยู่ที่บ้านคอยดูแลฝูงแกะ
 ก็จะได้รับนกเขาเหล็กที่มีปีกเคลือบด้วยเงิน
 และขุนนกที่เคลือบทองคำเป็นประกาย"
 14 สิ่งนี้เกิดขึ้น เมื่อพระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ทำให้พวกกษัตริย์
 เหล่านั้นแตกกระเจิงไป
 เหมือนหิมะที่กระจายไปทั่วทั้งภูเขาอัลโมน
 15 ภูเขาบาซานเป็นภูเขาที่ทรงพลังยิ่งใหญ

ที่มียอดเขามากมาย
 16 ภูเขาที่มียอดเขามากมายเอ๋ย
 ทำไมพวกเจ้าถึงได้มองอย่างอิจฉาริษยา
 ต่อภูเขาที่พระเจ้าเลือกเป็นที่พักของพระองค์
 เป็นที่ที่พระยาห์เวห์จะสถิตตลอดไป
 17 องค์เจ้าชีวิตเสด็จมาจากภูเขาซีนาย
 พร้อมกับรถม้าอันทรงพลังเป็นหมื่นเป็นแสน
 เข้าไปยังสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 18 พระยาห์เวห์ ผู้เป็นพระเจ้า พระองค์ขึ้นไปบนที่สูง
 และนำขบวนหมู่เชลยตามไปด้วย
 พระองค์รับของขวัญจากผู้คน †† รวมทั้งคนที่เคยต่อต้านพระ-
 องค์ด้วย
 พระองค์ขึ้นไปอาศัยอยู่ที่นั่น
 19 สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต
 พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา
 ผู้ที่แบกภาระของพวกเราทุกวัน *เฮลาห์*
 20 พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าผู้ช่วยกู้พวกเรา
 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ช่วยให้เรารอดพ้นจากความตาย
 21 แต่พระเจ้าโปรดช่วยหัวของพวกศัตรูของพระองค์
 พระองค์บดขยี้กะโหลกคนเหล่านั้นที่ยังคงเดินอยู่ในความมืด
 บาบของเขา
 22 องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
 "เราจะนำศัตรูเหล่านั้นมาจากบาซาน และมาจากกันทะเลเล็ก
 23 เพื่อเจ้าจะได้เหยียบยาเลือดของพวกเขา
 และหมาของพวกเจ้าจะได้เลียกินส่วนแบ่งของพวกมันจาก
 เลือดของศัตรูพวกนั้น"
 24 ข้าแต่พระเจ้า คนเห็นขบวนแห่แห่งชัยชนะของพระองค์
 พวกนั้นได้เห็นขบวนแห่แห่งชัยชนะของพระเจ้าผู้เป็นกษัตริย์
 ของข้าพเจ้าที่กำลังแห่เข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 25 นำหน้าด้วยพวกนักร้อง ตามหลังด้วยเหล่านักดนตรี
 ในท่ามกลางหญิงสาวที่เล่นกลองร่ามะนอันเล็ก
 26 สรรเสริญพระเจ้าในที่ชุมนุมเถิด
 ลูกหลานของอิสราเอลเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
 27 ดูนั่นสิ เฝ้าน้อยๆของเบนยามินเดินนำหน้า
 พร้อมทั้งพวกผู้นำของยูดาห์จำนวนมาก
 พวกผู้นำของเศบูลุน รวมทั้งพวกผู้นำของนัฟทาลี
 28 พระเจ้าออกคำสั่งว่า เจ้าอิสราเอลจะมีอำนาจ
 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ช่วยเราในอดีตดั่งเงา โปรดแสดงอำนาจ
 ของพระองค์ให้เราได้เห็นอีกครั้งอย่างนั้น
 29 จากวิหารของพระองค์ ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม
 แล้วกษัตริย์ทั้งหลายก็จะนำเครื่องบรรณาการมาถวายแด่พระ-
 องค์
 30 ข้าแต่พระเจ้า สิ่งประจัญบานเลย ลุยเข้าไปรบกับสัตว์ร้ายที่
 อยู่ในพงอ้อ †
 และกับชนชาติทั้งหลายที่รวมตัวกันเหมือนฝูงลูกวัวที่มีพวก
 วัวผู้น้อย
 ขอให้พวกเขาถ่อมตัวลงและนำเงินมาเป็นเครื่องบรรณาการ
 ถวายต่อพระองค์
 ขอให้ชนชาติเหล่านั้นที่กระหายสงครามถูกทำให้แตกกระเจิง
 กระเจิงไป
 31 พวกที่ถือเครื่องบรรณาการ จะมาจากอียิปต์
 ส่วนชาวเอธิโอเปีย จะรีบเร่งนำของขวัญมาให้กับพระองค์
 32 อาณาจักรทั้งหลายบนโลกเอ๋ย ให้ร้องเพลงให้กับพระเจ้าเถิด
 สรรเสริญองค์เจ้าชีวิตด้วยบทเพลงสดุดีเถิด *เฮลาห์*

†† พระองค์รับของขวัญจากผู้คน อาจหมายถึง "พระองค์รับผู้คนไว้เป็น
 ของขวัญ" หรืออาจหมายถึง "พระองค์ให้ของขวัญแก่ผู้คน" เหมือนสำเนาพระ
 คัมภีร์ที่แปลเป็นภาษาซีเรีย และภาษาอารามิก เหมือนกับที่เขียนในหนังสือ เอ
 เฟซัส 4:8 † สัตว์ร้ายที่อยู่ในพงอ้อ คงจะหมายถึง "ตัวอึปไป" ใช้เป็นสัญลักษณ์แทนประเทศอียิปต์ ประเทศอียิปต์ต้องพึ่งแม่น้ำไนล์ ที่มีตัวอึปไปอาศัยอยู่

† สรรเสริญ... หมู่เมฆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เตรียมถนนหนทางให้
 กับพระองค์ที่กำลังชี้ผ่านมาจากทะเลทรายพวกนี้"

33 ร้องเพลงแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งรณมาข้ามฟ้าสวรรค์ที่มีมาแต่โบราณกาล
 พระองค์เปล่งเสียงอันทรงพลังก้องกังวาน
 34 ประกาศว่าพระเจ้านั้นทรงพลัง
 พระบารมีของพระองค์ปกคลุมอยู่เหนืออิสราเอล
 และพลังอำนาจของพระองค์ปกคลุมอยู่เหนือฟ้าสวรรค์
 35 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์นั้นน่าเกรงขามในสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์
 ของพระองค์
 พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 พระองค์เป็นผู้ที่มอบฤทธิ์อำนาจและพลังกำลังแก่ประชาชน
 ของพระองค์
 สรรเสริญพระเจ้า

คำอธิษฐานของคนที่ถูกข่มเหง

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องด้วยทำนอง "ดอกลิลลี่" เพลงของดาวิด

69 ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด
 เพราะนำขึ้นมาสวมถึงคอข้าพเจ้าแล้ว
 2 ข้าพเจ้าจมลงสู่โคลนลึกและหาที่หยั่งเท้าไม่เจอ
 ข้าพเจ้าอยู่ในน้ำลึกและนำท่วมท้นข้าพเจ้า
 3 ข้าพเจ้าร้องขอให้ช่วยจนหมดแรง
 ตะโกนจนแทบคอ มองหาจนตาพร่ามัว
 เพราะข้าพเจ้ารอคอยให้พระเจ้าของข้าพเจ้ามาช่วย
 4 คนเหล่านั้นที่เกลียดข้าพเจ้าทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวก
 เขามีมากยิ่งกว่าเส้นผมบนหัวของข้าพเจ้าเสียอีก
 ศัตรูเหล่านั้นที่พยายามจะทำลายข้าพเจ้า
 ทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวกเขา มีจำนวนมากมาย
 ข้าพเจ้าถูกบังคับให้ซัดไซในสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ได้ขโมยมา
 5 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ล่วงรู้ถึงความผิดอย่างโง่งงของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าไม่อาจซ่อนความผิดไปจากพระองค์ได้
 6 องค์เจ้าชีวิต พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 ขออย่าปล่อยให้คนเหล่านั้นที่ฝากความหวังไว้กับพระองค์ต้อง
 อับอายเพราะข้าพเจ้าเลย
 พระเจ้าแห่งอิสราเอล
 ขออย่าปล่อยให้คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์ต้องเสียหน้า
 เพราะข้าพเจ้าเลย
 7 ความอับอายปกคลุมใบหน้าของข้าพเจ้า
 แต่ข้าพเจ้าก็ทนอับอายเพื่อพระองค์
 8 ข้าพเจ้ากลายเป็นเหมือนคนแปลกหน้าสำหรับพี่น้องของข้าพ
 เจ้า
 พี่น้องต้องเดียวกับข้าพเจ้าทำกับข้าพเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า
 เป็นคนต่างชาติ
 9 เพราะความร้อนใจที่ข้าพเจ้ามีต่อวิหารของพระองค์ได้เผา
 ผลาญข้าพเจ้า
 และคำดูถูกต่างๆของคนเหล่านั้นที่ดูถูกพระองค์ได้ตกลงมา
 อยู่บนข้าพเจ้า
 10 ข้าพเจ้าร้องไห้และอดอาหาร แต่พวกเขากลับดูถูกข้าพเจ้า
 เพราะทำสิ่งเหล่านี้
 11 เมื่อข้าพเจ้าสวมใส่ผ้ากระสอบไว้ทุกข์
 ข้าพเจ้าก็กลายเป็นตัวตลกสำหรับพวกเขา
 12 ผู้คนที่อยู่แถวประตูเมืองต่างพากันนินทาข้าพเจ้า
 และคนตีมเบียร์ก็แต่งเพลงล้อเลียนข้าพเจ้า
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ แต่ส่วนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเพียงอธิษฐานขอ
 ให้พระองค์ยอมรับข้าพเจ้าเท่านั้น
 ข้าแต่พระเจ้าโปรดตอบข้าพเจ้าด้วยความรักมั่นคงของพระ
 องค์
 และด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งการช่วยกู้ที่พึงพิงได้ของพระองค์
 14 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากโคลนตมนี้ด้วยเถิด

เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่จมลึกไปกว่านี้
 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้หนีรอดจากคนเหล่านั้นที่เกลียดชังข้าพเจ้า
 และจากน้ำที่ลึกนี้ด้วยเถิด
 15 ขออย่าให้น้ำท่วมท้นข้าพเจ้า
 และอย่าให้น้ำลึกดูดกลืนข้าพเจ้าลงไป
 ขออย่าให้หลุมฝังศพงับข้าพเจ้าเลย
 16 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพเจ้าด้วย เพราะความรักม
 ั่น
 คงของพระองค์คนดี
 โปรดหันหน้าของพระองค์มาทางข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะความ
 เมตตาของพระองค์คนหนึ่งใหญ่
 17 โปรดอย่าได้ซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์เลย
 ข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในความทุกข์ยาก ดั่งนั้น ช่วยตอบข้าพเจ้า
 โดยเร็วด้วยเถิด
 18 โปรดเข้ามาใกล้ และไถ่ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 โปรดช่วยปลดปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระจากศัตรูของข้าพเจ้า
 ด้วยเถิด
 19 พระองค์รู้ว่า ข้าพเจ้านั้นอดสู อับอาย และถูกเหยียดหยาม
 พระองค์รู้เรื่องของศัตรูของข้าพเจ้าทุกคน
 20 ที่ข้าพเจ้าถูกเหยียดหยามอย่างนี้ ทำให้ข้าพเจ้าชายหน้า
 และข้าพเจ้าก็สิ้นหวัง
 ข้าพเจ้ารอคอยความสงสาร แต่กลับไม่มีเลย
 ข้าพเจ้าหวังจะมีคนมาปลอบโยนบ้าง แต่หาไม่เจอ
 21 แต่พวกเขากลับใส่ยาพิษลงในอาหารของข้าพเจ้า
 และในนยามที่ข้าพเจ้ากระหายน้ำพวกเขากลับยื่นน้ำส้มสายชู
 ให้
 22 ข้าพเจ้าอยากได้เฒ่าอาหารตรงหน้าพวกเขากลายเป็นกับดัก
 ขอให้อาหารที่มาจากเครื่องบูชาทั้งหลายที่พวกเขากินร่วมกัน
 กลายเป็นบ่วงแร้ว
 23 ขอให้ดวงตาของพวกเขามืดบอดไป
 ทำให้ร่างของเขาสิ้นอยู่ตลอดเวลา
 24 ข้าแต่พระเจ้า ขอให้พระองค์เทความโกรธลงบนพวกเขา
 ขอให้ความโกรธของพระองค์ที่เผาผลาญอยู่ไล่เขาทัน
 25 ขอให้ค่ายของเขาว่างเปล่า
 และขออย่าให้มีใครอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายของเขา
 26 พวกเขาไปเข้าเตมคนเหล่านั้นที่พระองค์ตีสอนไปแล้ว
 และพวกเขาพูดนินทากันปากต่อปาก เรื่องความเจ็บปวดของ
 คนเหล่านั้นที่พระองค์ทำให้บาดเจ็บ
 27 ขอให้พระองค์จับบันทึกความบาปของพวกเขทั้งหมด
 และอย่าปล่อยให้พวกเขาหลยนวล
 28 โปรดลบชื่อของพวกเขาออกจากทะเบียนของคนที่ยังมีชีวิต
 อยู่ †
 และอย่าได้จับบันทึกชื่อของพวกเขาพร้อมกับชื่อของคนที่ดี
 ตามใจพระองค์
 29 ส่วนข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าเป็นทุกข์และเจ็บปวด
 ข้าแต่พระเจ้า ช่วยกู้และปกป้องข้าพเจ้าด้วยเถิด
 30 แล้วข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระเจ้าเป็นเพลง
 ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ด้วยเพลงขอบพระคุณ
 31 และสิ่งนี้จะทำให้พระยาห์เวห์มีความสุขมากกว่าการที่ข้าพ
 เจ้า
 ถวายวัวตัวผู้ ตั้งแต่เขาบนหัวจดกีบที่เท้า เป็นเครื่องบูชาเสีย
 อีก
 32 คนยากจนจะได้เห็นและมีความสุข
 พวกท่านที่มานมัสการพระเจ้า ขอให้สิ่งนี้เป็นกำลังใจให้กับ
 พวกท่าน
 33 เพราะพระยาห์เวห์สดับฟังคนยากจน
 และพระองค์ไม่เคยดูถูกคนของพระองค์ที่ถูกขังคุก

† ทะเบียนของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "หนังสือแห่งชี
 วิต"

34 ขอให้ฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ท้องทะเล และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด
 ที่อยู่ในพวกมัน
 สรรเสริญพระยาห์เวห์
 35 เพราะพระเจ้าจะช่วยกัมเมืองศิโยน และพระองค์จะสร้างเมือง
 ต่างๆของยูดาห์ขึ้นมาใหม่
 เพื่อคนของพระองค์จะได้ตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นั่นและได้เป็นเจ้าของ
 ของแผ่นดินนั้น
 36 ดังนั้น ลูกหลานของพวกผู้รับใช้ของพระองค์จะได้แผ่นดิน
 นั้นเป็นมรดก
 คนเหล่านั้นที่รักชื่อของพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น

พระยาห์เวห์รีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วย
 (สดด. 40:13-17)

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงของดาวิด เพื่อเรียกความสนใจจากพระเจ้า

70 ข้าแต่พระเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ รีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 2 ขอให้คนเหล่านั้นที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพเจ้าได้รับความอับอาย
 และพบกับความพ่ายแพ้
 ขอให้คนเหล่านั้นที่อยากจะทำร้ายข้าพเจ้าพากันล่าถอยกลับไป
 และได้รับความอับอายตลอด
 3 ขอให้คนพวกนั้นที่พูดเยาะเย้ยว่า “เสร็จแน่ เสร็จแน่”
 ได้รับความอับอายจนจะจนพูดไม่ออก
 4 ขอให้คนเหล่านั้นที่เสาะแสวงหาพระองค์ มีความชื่นชมยินดี
 และมีความสุข
 ขอให้คนเหล่านั้นที่รักความรอดที่มาจากพระองค์ ได้พูดแล้ว
 พูดอีกว่า “พระเจ้านั้นยิ่งใหญ่”
 5 ข้าพเจ้านั้นยากจนและไม่มีใครช่วยเหลือ
 ข้าแต่พระเจ้า รีบมาหาข้าพเจ้าด้วย
 พระองค์ เป็นผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้าและผู้ช่วยกู้ข้าพเจ้า
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าได้ชักช้าอยู่เลย

คนแก่อธิษฐานขอความช่วยเหลือ

71 ข้าแต่พระยาห์เวห์
 ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์ อย่าให้ข้าพเจ้าต้องเสียหน้า
 เลย
 2 ขอช่วยข้าพเจ้าและกู้ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะพระองค์ทำในสิ่ง
 ที่ถูกต้อง
 โปรดเอียงหูฟังคำร้องขอให้ช่วยของข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้า
 ให้รอดด้วยเถิด
 3 ขอให้พระองค์เป็นหินกำบัง และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
 เป็นป้อมปราการที่ช่วยข้าพเจ้าให้รอด †
 เพราะพระองค์คือหินผาและป้อมปราการของข้าพเจ้า
 4 พระเจ้าของข้าพเจ้า ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากมือคนชั่ว
 และพ้นจากเงื้อมมือของคนเลวและคนโหดเหี้ยม
 5 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นความหวังของข้าพเจ้า
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าไว้วางใจในพระองค์ตั้งแต่ข้าพเจ้า
 เป็นเด็ก
 6 ข้าพเจ้าพึ่งพาพระองค์ตั้งแต่ออยู่ในท้องแล้ว
 พระองค์ช่วยตั้งข้าพเจ้าออกมาจากท้องแม่
 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์อยู่เสมอ
 7 มีหลายคนเอาข้าพเจ้าเป็นแบบอย่าง
 เพราะพระองค์เป็นที่ลี้ภัยอันมั่นคงของข้าพเจ้า
 8 ปากของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยคำสรรเสริญต่อพระองค์

† เป็นป้อมปราการ ... ให้รอด มาจากฉบับแปลภาษากรีก แต่ฉบับฮีบรู
 เขียนว่า “ที่จะไปหาเสมอ พระองค์สั่งให้ช่วยข้าพเจ้าให้รอด”

ปากข้าพเจ้าพูดถึงความสง่างามยิ่งใหญ่ของพระองค์ตลอดทั้ง
 วัน
 9 ตอนที่ข้าพเจ้าแค้นแล้ว ขออย่าได้โยนข้าพเจ้าทิ้งไป
 ขออย่าได้ทอดทิ้งข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าหมดเรี่ยวแรง
 10 พวกศัตรูของข้าพเจ้า
 จ้องเอาชีวิตข้าพเจ้า ต่างปรึกษาวางแผนกันทำร้ายข้าพเจ้า
 11 พวกเขาพากันพูดว่า “พระเจ้าทอดทิ้งมันแล้ว
 ดังนั้นให้เราไล่ล่าและตะครุบมันไว้เพราะไม่มีใครช่วยมัน
 หนีหรอก”
 12 ข้าแต่พระเจ้า อย่าได้อยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 พระเจ้าของข้าพเจ้า รีบมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
 13 ขอให้คนเหล่านั้นที่กล่าวหาข้าพเจ้าได้รับความอับอายชาย-
 หน้าที่และพบกับจุดจบ
 ขอให้ผู้ที่จ้องจะทำร้ายข้าพเจ้าต้องทนทุกข์กับความอับอาย
 และเสื่อมเกียรติ
 14 แต่ข้าพเจ้ายังจะหวังในพระองค์ต่อไป
 และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น
 15 ปากของข้าพเจ้าจะเล่าถึงความยุติธรรมอันถูกต้องของพระ-
 องค์
 ข้าพเจ้าจะเล่าทั้งวันถึงกิจกรรมการช่วยกู้ของพระองค์
 ถึงแม้ว่ามันจะมีมากกว่าที่ข้าพเจ้ารู้จักตาม
 16 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะมาพูดถึงเรื่องการกระทำอัน
 ทรงฤทธิ์ของพระองค์
 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์สำหรับความยุติธรรมอันถูกต้อง
 ของพระองค์
 จะสรรเสริญแต่พระองค์เพียงผู้เดียว
 17 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ฝึกสอนข้าพเจ้าตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็น
 เด็ก
 แล้วจนถึงวันนี้ข้าพเจ้ายังคงบอกคนอื่นเกี่ยวกับการกระทำที่
 นำทิ้งของพระองค์
 18 ข้าแต่พระเจ้า โปรดอย่าทอดทิ้งคนแก่คนหนึ่งที่ผมหงอกแล้ว
 โปรดให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสประกาศเรื่องพลังอำนาจของพระ-
 องค์กับคนรุ่นต่อไปด้วยเถิด
 และได้เล่าถึงฤทธิ์เดชของพระองค์กับทุกคนที่มาภายหลัง
 19 ข้าแต่พระเจ้า ความยุติธรรมอันถูกต้องของพระองค์ขึ้นไปถึง
 ฟ้าสวรรค์เบื้องบน
 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ มีใครเล่าเป็นเหมือน
 พระองค์
 20 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเจอกับความทุกข์ยากและความเดือด
 ร้อนหลายครั้ง
 โปรดให้ชีวิตใหม่กับข้าพเจ้าอีกที โปรดดึงข้าพเจ้าขึ้นมาจากที่
 เหวลึกของโลกอีกครั้ง
 21 โปรดให้ข้าพเจ้ามีเกียรติมากกว่าเดิม
 โปรดหันกลับมาช่วยปลอบโยนข้าพเจ้าอีกครั้ง
 22 พระเจ้าของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะเล่นพิณลีสายและ สรร-
 เสริญความซื่อสัตย์ของพระองค์ที่มีต่อเรา
 ข้าแต่องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรร-
 เสริญพระองค์ด้วยพิณลีสาย
 23 ริมฝีปากของข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีและร้องเพลงสรรเสริญ
 พระองค์
 เพราะพระองค์ได้ช่วยกู้ข้าพเจ้า
 24 ลิ้นของข้าพเจ้าจะเล่าทั้งวันถึงความยุติธรรมอันถูกต้องของ
 พระองค์
 เพราะคนที่จ้องจะทำร้ายข้าพเจ้านั้นต่างได้รับความอับอาย
 และเสื่อมเสียเกียรติ

คำอธิษฐานให้พระเจ้าอวยพรกษัตริย์

เพลงสำหรับซาโลมอน

72 ข้าแต่พระเจ้า ช่วยกษัตริย์ตัดสินอย่างยุติธรรม เหมือนที่พระองค์ทำ
 ช่วยลูกชายของกษัตริย์ให้เป็นคนดีและเที่ยงธรรมเหมือนกับพระองค์ด้วยเถิด
 2 ขอให้กษัตริย์ปกครองคนของพระองค์อย่างตรงไปตรงมา และปกครองคนยากจนของพระองค์อย่างยุติธรรม
 3 แล้วภูเขาต่างๆจะนำความเจริญรุ่งเรืองมาให้กับคนของพระเจ้า
 และเนินเขาต่างๆก็จะให้ผลดีที่มาจากทำตามใจพระเจ้า
 4 ขอให้กษัตริย์ตัดสินคนยากจนอย่างยุติธรรมและช่วยเหลือผู้ขัดสน
 แต่ขอให้กษัตริย์ลงโทษคนเหล่านั้นที่กดขี่พวกเขา
 5 ขอให้ผู้คนยำเกรงและนับถือพระองค์ † ตลอดชั่วลูกชั่วหลาน ตราบเท่าที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ยังมีอยู่
 6 ขอให้กษัตริย์เป็นเหมือนฝนที่ตกลงมาบนทุ่งหญ้าที่ตัดจนโล่งเตียนแล้ว
 ขอให้เขาเป็นเหมือนห่าฝนที่ตกลงมาทำให้พื้นดินชุ่มชื้น
 7 ขอให้คนดีเบ่งบานขึ้น ในช่วงที่เขาปกครองนั้น และขอให้มีความเจริญรุ่งเรืองอย่างเหลือล้นตราบเท่าที่ดวงจันทร์ยังมีอยู่
 8 ขอให้เขาปกครองจากทะเลหนึ่งไปถึงอีกทะเลหนึ่ง จากแม่น้ำยูเฟรติสไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
 9 ขอให้คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในดินแดนที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ก้มกราบลงต่อหน้าเขา
 ขอให้พวกศัตรูของเขาเลี้ยวหน้าของเขา
 10 ขอให้พวกกษัตริย์แห่งทาร์ซัส และหมู่เกาะที่อยู่ห่างไกลนำเครื่องบรรณาการมาให้กับเขา
 ขอให้กษัตริย์แห่งเมืองเซบา †† และเสบา † นำเครื่องบรรณาการมาให้ด้วย
 11 ขอให้กษัตริย์ทั้งปวงก้มกราบเขา และขอให้ชนชาติทั้งปวงมารับใช้เขา
 12 เพราะว่าเขาช่วยผู้ขัดสนที่ร้องขอความช่วยเหลือ และคนยากจนที่ไม่มีใครช่วย
 13 กษัตริย์องค์นี้ให้ความเมตตาแก่คนอ่อนแอ และขัดสน และช่วยชีวิตของผู้ที่ขัดสน
 14 เขาจะไล่ชีวิตของคนพวกนั้นจากการกดขี่ข่มเหงและความโหดเหี้ยม
 เพราะชีวิตของคนเหล่านั้นมีค่ามากในสายตาเขา
 15 ขอให้กษัตริย์มีอายุยืนนานและได้รับทองคำที่มีค่าสูงสุดจากเซบา
 ขอให้ประชาชนอธิษฐานเมื่อเขาเป็นประจําและอวยพรให้กับเขาวันยังค่ำ
 16 ขอให้มัตันข้าวขึ้นอุดมและชูรวงไหวพลิวไปมาแม้บนยอดเขา
 ขอให้ผลไม้ของงามดูจัดป่าแห่งเลบานอน
 ขอให้ผู้คนบานสะพรั่งเต็มเมืองเหมือนกับหญ้าในท้องทุ่ง
 17 ขอให้ชื่อเสียงของกษัตริย์คงอยู่ตลอดไป และขอให้ชื่อเสียงของเขาคงอยู่ต่อไปตราบเท่าที่ดวงอาทิตย์ยังมีอยู่

† ขอให้ผู้คน ... พระองค์ ฉบับแปลกรีกโบราณ แปลเป็นอีกอย่างหนึ่งว่า "ขอให้พระองค์ (กษัตริย์) มีชีวิตยืนยาว" †† เซบา เป็นประเทศที่อยู่ในคาบสมุทรอาราเบียตอนใต้ †† เสบา อาจหมายถึงอาณาจักรอาหรับใกล้กับรัฐเยเมนในปัจจุบัน หรือ อาจหมายถึงเมืองขึ้นของอาหรับบนชายฝั่งด้านตะวันออกของแอฟริกา

ขอให้ชนชาติต่างๆใช้ชื่อของเขาอวยพรให้แก่กันและกัน และขอให้ผู้คนถือว่าเขามีเกียรติจริง ๆ
 18 ขอให้พระยาห์เวห์ พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้รับคำสรรเสริญ
 มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ทำการที่น่าทึ่งต่างๆได้
 19 ขอสรรเสริญชื่ออันยิ่งใหญ่ของพระองค์ตลอดกาล ขอให้ทั้งโลกเต็มไปด้วยรัศมีของพระองค์
 อาเมน อาเมน
 20 คำอธิษฐานต่างๆของดาวิดบุตรชายของเจสซี ก็จบลงเพียงเท่านี้

หนังสือเล่มที่สาม

(สดุดี 73-89)

ดูเหมือนคนชั่วได้ดีคนดีได้ชั่ว

บทเพลงสดุดีของอาสาฟ #

73 แน่หนอน พระเจ้าทรงดีต่ออิสราเอล
 คือดีต่อคนอิสราเอลเหล่านั้นที่มีจิตใจบริสุทธิ์
 2 แต่เท้าของข้าพเจ้าเองเกือบลื่นล้ม
 3 เพราะข้าพเจ้าเริ่มจะอิจฉาคนที่หยิ่งจองหอง
 4 พวกเขาไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอะไรเลย
 ร่างกายพวกเขาแข็งแรงและพวกเขาอยู่ดีกินดี †
 5 พวกเขาไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้เหมือนคนอื่น
 และไม่ต้องตร้อนเหมือนคนอื่น
 6 ดังนั้นพวกเขาใส่ความเยอหยิ่งเหมือนสร้อยคอ
 และสวมความทารุณโหดร้ายเหมือนเสื้อผ้า
 7 พวกเขาอ้วนจนตาถลน
 8 พวกเขาเย้ยหยันผู้อื่นและวางแผนการร้ายต่อผู้อื่น
 พวกเขาใช้ฐานะทางสังคมที่สูงกว่าวางแผนเอาเปรียบผู้คน
 9 ปากของพวกเขาพูดราวกับว่าเป็นผู้ครอบครองฟ้าสวรรค์
 10 ดังนั้น แม้แต่คนของพระเจ้าก็หันไปหาพวกเขา
 และยินดีทำตามที่เขาบอก
 11 คนหยิ่งจองหองพวกนั้นพูดว่า "พระเจ้าจะรู้ได้ยังไงว่าพวกเขาทำอะไรอยู่
 พระเจ้าสูงส่งนั้นจะรู้ได้ยังไงว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่"
 12 ดูเอาเถอะ คนชั่วยกก็เป็นอย่างนั้นแหละ
 พวกเขาอยู่กันอย่างสบายๆและยังรวยเอารวยเอา
 13 ดังนั้น ข้าพเจ้าคิดในใจว่า "มันจะมีประโยชน์อะไร ที่ข้าพเจ้าจะต้องรักษาใจให้บริสุทธิ์
 และล้างมือของข้าพเจ้าเพื่อแสดงว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์
 14 ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์ตลอดเวลา
 และถูกลงโทษทุกๆเข้าอยู่"
 15 แต่ถ้าข้าพเจ้าตั้งใจที่จะพูดอย่างนั้น
 ก็จะเป็นการหักหลังคนของพระองค์
 16 ข้าพเจ้าพยายามอย่างหนักที่จะเข้าใจถึงสิ่งเหล่านี้

†† บทเพลงสดุดีของอาสาฟ หรือ "บทเพลงสรรเสริญที่อุทิศต่ออาสาฟ" "อาสาฟ" คือ หนึ่งในหัวหน้านักดนตรีของกษัตริย์ดาวิด และลูกหลานของเขาได้รับใช้ในฐานะนักดนตรีอยู่ในวิหารของพระเจ้าเป็นเวลาหลายร้อยปี †† ร่างกาย ... อยู่ดีกินดี หรือ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "พวกเขาตายอย่างไม่เจ็บปวดและพุงพู่"

แต่มันยากเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้
 17 จนกระทั่งข้าพเจ้าได้เข้าไปยังวิหารของพระเจ้า
 ตอนนั้นแหละข้าพเจ้าถึงได้เข้าใจจุดจบของพวกเรา
 18 ข้าแต่พระเจ้า แน่หนอน พระองค์ได้วางพวกเราไว้บนทางลื่น
 และพระองค์พร้อมที่จะให้พวกเราตกลงไปสู่ความพินาศ
 19 แล้วพวกเราจะถูกทำลายในชั่วพริบตา
 พวกเราจะพบกับจุดจบจากความตายอันน่าสะพรึงกลัว
 20 พวกเราจะเป็นเหมือนกับฝุ่นที่พอเราตื่นขึ้นมาก็ล้มหมด
 องค์เจ้าชีวิต เมื่อพระองค์ลุกขึ้นมา
 พระองค์จะทำให้พวกเราหายไปเหมือนภาพในฝันนั้น
 21 เมื่อจิตใจของข้าพเจ้าขมขื่น
 และความเจ็บปวดเสียบแทงเข้าในใจ
 22 ตอนนั้นข้าพเจ้าช่างโง่เขลาเบาปัญญา
 และสิ้นคิดเหมือนสัตว์ต่อหน้าพระองค์
 23 แต่ข้าพเจ้ายังคงอยู่กับพระองค์เสมอ
 พระองค์จับมือของข้าพเจ้าไว้
 24 พระองค์นำทางข้าพเจ้าด้วยคำชี้แนะของพระองค์
 และหลังจากนั้นพระองค์จะนำข้าพเจ้าเข้าไปสู่เกียรติยศ †
 25 ในฟ้าสวรรค์ ข้าพเจ้าไม่มีใครเลยนอกจากพระองค์
 ในโลกนี้ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่ข้าพเจ้าอยากได้
 26 ภายใจของข้าพเจ้าอาจอ่อนแอลง
 แต่พระเจ้าคือหินกำบังแห่งจิตใจของข้าพเจ้าและเป็นมรดก
 ของข้าพเจ้าตลอดไป
 27 แต่คนเหล่านั้นที่อยู่ห่างไกลจากพระองค์จะพบกับความหายนะ
 เพราะพระองค์จะทำลายล้างคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อสัตย์ต่อพระ
 องค์
 28 แต่ส่วนข้าพเจ้านั้น มันช่างดีจริงที่ได้อยู่กับพระองค์
 ข้าพเจ้าเอาพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตเป็นที่ลี้ภัย
 และข้าพเจ้าจะเล่าถึงทุกสิ่งที่คุณได้ทำ

อธิษฐานให้พระเจ้ากู้ชาติ

เพลงมัสคิลของอาสาฟ

74 ข้าแต่พระเจ้า ทำไมพระองค์ถึงได้ทอดทิ้งพวกเรานานนัก
 ทำไมถึงปล่อยให้ความโกรธของพระองค์เผาผลาญต่อ
 ฟุ้งแคะของพระองค์
 2 โปรดระลึกถึงคนที่พระองค์ได้ชื่อมาตั้งนานมาแล้ว
 โปรดระลึกถึงเผ่าที่พระองค์ได้มาและครอบครองไว้
 โปรดระลึกถึงภูเขาศิโยนที่พระองค์สถิตอยู่
 3 โปรดเดินเข้ามาดูซากปรักหักพังเก่าแก่เหล่านั้น
 โปรดกลับมายังวิหารที่พวกศัตรูทำลายจนย่อยยับ
 4 พวกศัตรูได้ให้ร้องเฉลิมฉลองชัยชนะของพวกเราในสถานที่
 ชุ่มนุมนของพระองค์
 พวกเขาชูธงแห่งชัยชนะทั้งหลายกัน
 5 พวกเขานุกใจมดี
 ราวกับคนตัดไม้ใช้ขวานโค่นป่า
 6 แล้วตอนนี้ พวกเขากำลังใช้ชะแลง
 และขวานรื้อทำลายไม้แกะสลักในวิหารลง
 7 พวกเขาเผาสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ด้วยดววยลงกับดิน
 และทำให้เป็นที่ที่คนสรรเสริญชื่อของพระองค์เสื่อมความ
 ศักดิ์สิทธิ์ไป
 8 พวกเขาคิดในใจว่า “พวกเราจะบดขยี้พวกมันให้แหลกละ
 เอียด”
 พวกเขาเผาสถานที่ชุ่มนุมนของพระเจ้าทั่วแผ่นดิน
 9 พวกเราไม่เห็นการอัศจรรย์ใดๆ †† อีกแล้ว

† และหลังจากนั้น ... เกียรติยศ หรือ “และหลังจากนั้น พระองค์จะรับข้าพเจ้าเข้าสู่สวรรค์”

ไม่มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้าหลงเหลืออีก
 และไม่มีใครรู้ว่าจะเป็นอย่างไรไปอีกนานแค่ไหน
 10 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะปล่อยให้พวกศัตรูหมิ่นประมาท
 พระองค์ไปอีกนานแค่ไหน
 พระองค์จะปล่อยให้พวกเราดูหมิ่นชื่อของพระองค์ตลอดไป
 หรือ
 11 ทำไมพระองค์ถึงยืนกอดอกอยู่เฉยๆ
 ยืนมือขวาของพระองค์ออกไปทำลายพวกเราให้สิ้นซากไป
 เลย
 12 พระเจ้าคือกษัตริย์ของข้าพเจ้ามาตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว
 พระองค์ช่วยให้พวกเราชนะหลายต่อหลายครั้งแล้วในแผ่นดิน
 นี้
 13 ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระองค์ได้แยกทะเลแดงออก
 พระองค์พัดหัวท่งหลายของสัตว์ประหลาดในท้องทะเล
 14 พระองค์ทุบหัวท่งหลายของเลวีอาธาน ‡
 แล้วเอาเนื้อของพวกมันมาเป็นอาหารเลี้ยงสัตว์ต่างๆในทะเล-
 ทราย
 15 พระองค์ทำให้ตาน้ำและลำธารผุดขึ้นมาและไหลไป
 แล้วพระองค์ก็ทำให้แม่น้ำที่ไหลอยู่เสมอเหือดแห้งไป
 16 วันและคืนเป็นของพระองค์
 พระองค์คือผู้สร้างดวงจันทร์และดวงอาทิตย์
 17 พระองค์กำหนดเขตแดนทั้งหมดบนแผ่นดินโลก
 พระองค์สร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว
 18 ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าลืมนะ พวกศัตรูเย้ยหยันพระองค์
 ชนชาติที่โง่เขลานั้นดูหมิ่นชื่อของพระองค์
 19 อย่าปล่อยให้สัตว์ป่าพวกนี้เช่นหมาจิ้งจอกของพระองค์
 โปรดอย่าลืมนะชีวิตของคนที่ถูกกดขี่ของพระองค์ตลอดไป
 20 โปรดระลึกถึงคำมั่นสัญญาของพระองค์และปกป้องพวกเรา
 ไว้
 เพราะความทารุณโหดร้ายมีอยู่ทั่วทุกมุมมีดบนแผ่นดินของ
 พวกเรา
 21 อย่าปล่อยให้คนทุกข์ยากต้องอับอายขายหน้า
 ขอให้คนยากจนและผู้ขัดสน สรรเสริญชื่อของพระองค์
 22 ข้าแต่พระเจ้า ลูกขึ้นเถิด มาแก้หน้าของพระองค์
 พระองค์อย่าลืมนะว่าไอ้คนโง่พวกนั้นหมิ่นประมาทพระองค์ทุก
 ี่วัน
 23 พระองค์ ขออย่าได้ลืมนะเสียงโห่ร้องของศัตรูเหล่านั้นของพระ
 องค์
 และเสียงโกลาหลวุ่นวายที่มีอยู่ตลอดเวลาจากคนเหล่านั้นที่
 ลูกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์

สรรเสริญพระเจ้าผู้พิพากษา

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงนี้ตามทำนอง “อย่าทำลาย” เพลง
 สดุดีของอาสาฟ

75 ข้าแต่พระเจ้า พวกเราสรรเสริญพระองค์ พวกเราสรร-
 เสริญพระองค์ พระองค์นั้นอยู่ใกล้
 ผู้คนต่างพูดถึงสิ่งน่าทึ่งต่างๆที่พระองค์ทำ
 2 พระเจ้าพูดว่า “เมื่อเวลาที่เรากำหนดไว้ นั้นมาถึง
 เราจะพิพากษาอย่างยุติธรรม
 3 เมื่อแผ่นดินโลกและคนที่อาศัยอยู่ในมันสิ้นไหว
 เรานี้แหละเป็นผู้ที่ทำให้ฐานรากของมันมั่นคง *เขลาห์*
 4 เราบอกพวกที่ย่อยหยิ่งจ้องมอง ‘เลิกโอ้อวดได้แล้ว’

†† การอัศจรรย์ใดๆ หรือ อาจจะแปลได้ว่า “สัญญาไฟ” ซึ่งคนในสมัยนั้นใช้
 ไฟส่งสัญญาณจากเมืองหนึ่งไปสู่อีกเมืองหนึ่ง ‡ เลวีอาธาน เป็นสัตว์ขนาดใหญ่
 ในตำนานที่เก่าแก่เกี่ยวกับการสร้างโลก ผู้คนเชื่อว่าสัตว์เหล่านี้จะทำให้
 แผ่นดินโลกวุ่นวายและไม่ปลอดภัย ในข้อนี้หมายถึงว่า พระเจ้าหยุดความชุลมุน
 วุ่นวายไว้ และควบคุมพลังอำนาจทั้งหมดไว้ สัตว์ในที่นี้อาจหมายถึงประเทศอียิปต์

เราบอกคนชั่วช้า 'เลิกวางกล้ำมใหญ่โตได้แล้ว
 5 เลิกวางท่าราวกับว่ามีอำนาจสูงสุดเสียเหลือเกิน †
 "ไม่ต้องเซ็ดหน้าพุดจาโอ้อวดหรอก"
 6 เพราะการยกย่องไม่ได้มาจากทางทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก
 หรือมาจากที่เปล่าเปลี่ยว
 7 แต่พระเจ้าเป็นผู้ตัดสิน
 ทำให้คนหนึ่งตกต่ำ และทำให้อีกคนหนึ่งได้รับการยกย่อง
 8 เพราะพระยาห์เวห์ถือजूอกแห่งการพิพากษาอยู่ในมือ จอคนั้น
 เต็มไปด้วยเหล่าอู้งนฤทธิแรงที่ผสมเครื่องเทศ
 เมื่อพระองค์เทเหล่าอู้งนแห่งความโกรธ-เกรี้ยวจากจอคนั้น
 คนชั่วทุกคนในโลกนี้จะต้องดื่มมันจนเกลี้ยง ไม่เหลือแม้แต่ตะ-
 กอนก้นถ้วย
 9 ส่วนข้าพเจ้านั้นจะเล่าเรื่องราวของพระองค์อยู่เสมอ
 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแห่งยาโคบ
 10 พระเจ้าพุดว่า "เราจะตัดกำลังของพวกคนชั่ว
 และเพิ่มกำลังให้กับคนดี" ††

พระเจ้าผู้นำเกรงขาม

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ใช้เครื่องดนตรีประกอบ เพลงสดุดีของอาสาฟ

76 ในยูดาห์ พระเจ้าเป็นที่รู้จักกันทั่ว
 ในอิสราเอล ชื่อของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่
 2 ที่พิัก † ของพระองค์อยู่ในเมืองซาเล็ม †
 ส่วนที่ประทับของพระองค์อยู่บนภูเขาไซโยน
 3 ที่นั่น พระองค์ได้หักลูกธนูไฟ
 โล่กำบังและดาบของศัตรูที่ใช้รบจนหมดสิ้น เซลาห์
 4 พระองค์ส่งอรัสมิ์เจ็ดจ้า
 และมีบารมีสูงส่งยิ่งกว่าภูเขาที่พระองค์ได้ฆ่าเหยื่อของพระ-
 องค์ ††
 5 ทหารที่มีใจกล้าหาญเหล่านั้นถูกยึดของไปในขณะที่นอนตาย
 อยู่
 นักรบพวกนั้นไม่สามารถยกมือขึ้นมาปกป้องตัวเองได้อีกแล้ว
 6 ข้าแต่พระเจ้าแห่งยาโคบเมื่อพระองค์ออกคำสั่งให้บุก
 ทิ้งม้าและคนขี่รถรบของศัตรูก็ล้มตายเหมือนกับหลับไป
 7 ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ข้างนำเกรงขาม
 ไม่มีใครสามารถยืนหยัดอยู่ต่อหน้าพระองค์ได้ตอนที่พระองค์
 โกรธเกรี้ยว
 8 พระองค์ประกาศคำพิพากษาของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ตอนที่
 พระเจ้ายืนขึ้นมาพิพากษา
 เพื่อช่วยเหลือคนยากจนทุกคนในแผ่นดินโลกให้รอด
 แผ่นดินโลกก็เงิบกอบริบด้วยความกลัว เซลาห์
 10 แนนอน ความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ต่อมนุษย์ทำให้มนุษย์
 สรรเสริญพระองค์
 คนเหล่านั้นที่รอดพ้นจากความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ถูก
 ยับยั้งไว้จากความชั่ว
 11 ให้บนบานและแก่นทั้งหลายนั้นที่ได้ทำไว้กับพระยาห์เวห์
 พระเจ้าของเจ้า
 ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทุกคนนำของขวัญมาให้พระองค์ผู้
 นำเกรงขาม
 12 พระเจ้าเป็นผู้ที่ทำให้จิตใจของพวกผู้นำถ่อมลง

† เลิกวางท่า ... เสียเหลือเกิน หรือแปลตรงๆได้ว่า "อย่าชูเขาสัตว์สูง" เขา
 สัตว์ หมายถึง อำนาจ หรือพลังกำลัง †† เราจะตัด ... ให้กับคนดี หรือแปล
 ตรงๆได้ว่า "เราจะตัดเขาสัตว์ของคนชั่วทิ้งไป และเราจะยกเขาสัตว์ของคนดีขึ้น"
 † ที่พิัก หรือ "ที่ประทับ" สองคำนี้ ในภาษาฮีบรูมีความหมายว่า "วังของสิ่งใด"
 †† ซาเล็ม เป็นชื่อย่อของ "เยรูซาเล็ม" ซึ่งหมายถึง "สงบสุข" หรือ "อยู่เย็น
 เป็นสุข" หรือ "ความบริบูรณ์" ††† ที่พระองค์ได้ฆ่าเหยื่อของพระองค์ ข้อนี้แปล
 มาจากสำเนาฮีบรู แต่สำเนาที่เป็นภาษากรีกกับซีเรีย แปลได้ว่า "ภูเขานิวรันดร์"

กษัตริย์ทั้งหลายบนแผ่นดินโลกยำเกรงพระองค์
พระเจ้าจะทอดทิ้งคนของพระองค์ตลอดไปหรือ
 ถึงหัวหน้านักร้อง ตามทำนองเพลงของเยดูธุน †† เพลงสดุดีของ
 อาสาฟ

77 ข้าพเจ้าร้องต่อพระเจ้า ร้องขอความช่วยเหลือจากพระ-
 องค์
 ข้าพเจ้าร้องต่อพระเจ้า และหวังว่าพระองค์จะฟังข้าพเจ้า
 2 ในวันที่ทุกข์ยาก ข้าพเจ้าแสวงหาองค์เจ้าชีวิต
 ข้าพเจ้ายืนมือขึ้นอธิษฐานโดยไม่วางมือลงเลยตลอดทั้งคืน
 ข้าพเจ้าไม่ยอมรับการปลอบโยนจนกว่าพระเจ้าจะช่วย
 3 ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้าและร้องคร่ำครวญ
 ข้าพเจ้าบ่นแล้วก็สิ้นหวัง เซลาห์
 4 พระองค์ต่างหนั่งตาข้าพเจ้าไว้ ทำให้นอนไม่หลับ
 ข้าพเจ้าทุกข์ใจมากจนพุดไม่ออก
 5 ข้าพเจ้าคิดถึงวันเวลาที่ผ่านไป
 และปีอันแสนยาวนานที่ผ่านไป
 6 ในยามคำคืน ข้าพเจ้าหวนคิดถึงเพลงที่เคยร้อง
 ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงสิ่งเหล่านี้อยู่ในใจ จิตวิญญาณของข้าพเจ้า
 แสงหาคำตอบ
 7 องค์เจ้าชีวิตจะทอดทิ้งพวกเราตลอดไปหรือ
 พระองค์จะไม่ยินยอมรับพวกเราอีกแล้วหรือ
 8 ความรักมั่นคงของพระองค์สูญหายไปตลอดกาลแล้วหรือ
 สัญญาของพระองค์จะถูกยกเลิกไปตลอดชั่วลูกชั่วหลานหรือ
 9 พระเจ้าลืมนี่จะเมตตาแล้วหรือ
 พระองค์ดับความเมตตาเพราะพระองค์โกรธหรือ เซลาห์
 10 ข้าพเจ้าพุดกับตัวเองว่า "สิ่งที่ทิมแทงใจข้าพเจ้าที่สุด
 คือ พระเจ้าผู้ใหญ่งสูงสุดหยุดแสดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์"
 ††
 11 ข้าพเจ้าระลึกถึงสิ่งต่างๆที่พระยาห์เวห์ทำ
 ข้าพเจ้าจำได้ถึงสิ่งนำที่ต่างๆที่พระองค์เคยทำในสมัยก่อน
 นานมาแล้ว
 12 ข้าพเจ้าครุ่นคิดถึงการงานต่างๆของพระองค์
 และพิจารณาการกระทำทั้งหลายของพระองค์
 13 ข้าแต่พระเจ้า ทางทั้งหลายของพระองค์ช่างบริสุทธิ์ยิ่งนัก
 ไม่มีพระเจ้าใดยิ่งใหญ่เท่ากับพระเจ้าของเรา
 14 พระองค์คือพระเจ้าผู้ทำสิ่งที่น่าทึ่งทั้งหลาย
 พระองค์ทำให้ชนชาติต่างๆเห็นฤทธิ์อำนาจของพระองค์
 15 พระองค์ได้ไถ่คนของพระองค์
 คือพวกลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ ^s ด้วยแขนอันทรง
 พลังของพระองค์ เซลาห์
 16 ข้าแต่พระเจ้า นำทั้งหลายได้เห็นพระองค์
 นำเห็นพระองค์ก็สิ้นไหวด้วยความกลัว
 แม้แต่นำในทะเลลึกก็สิ้นสะท้านไปด้วย
 17 ฝนตกลงมาจากก้อนเมฆหนาทึบ
 ฟ้าได้ร้องคำรามออกมาจากหมู่เมฆ
 แม้แต่สายฟ้าก็แลบแปลบปลาบออกมาจากเมฆ
 18 เสียงกึกก้องของพระองค์อยู่ในลมพายุ
 สายฟ้าแลบได้ทำให้ทั้งโลกสว่าง แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือน
 19 พระองค์เดินทะเลผ่านทะเลใหญ่
 ถนนของพระองค์แหวกผ่านน้ำอันยิ่งใหญ่

††† เยดูธุน เป็นหนึ่งในสามของหัวหน้านักร้อง ที่กษัตริย์ดาวิดแต่งตั้ง ดูได้
 จาก พงศาวดาร 16:38-42 ††† พระเจ้า ... พระองค์ หรือ แปลตรงๆได้ว่า "มือ
 ขาวของผู้ใหญ่งสูงสุดเปลี่ยนไป" ^s ยาโคบและโยเซฟ ยาโคบ (ซึ่งมีอีกชื่อ
 หนึ่งว่าอิสราเอล) ยาโคบมีลูกชายสิบสองคน ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของเผ่าต่างๆสิบ
 สองเผ่า และโยเซฟเป็นลูกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้นของยาโคบ และโยเซฟ เป็น
 พ่อของมนัสเสห์กับเอฟอิม ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของสองเผ่าที่ยิ่งใหญ่ในทางภาค
 เหนือ

แต่พระองค์ไม่ได้ทิ้งรอยเท้าไว้
 20 พระองค์นำคนของพระองค์เหมือนฝูงแกะ
 ด้วยมือของโมเสสและอาโรน

บทเรียนที่ได้รับจากประวัติของอิสราเอล

บทเพลงมัสคิลของอาสาฟ

78 คนของเราเอ๋ย ให้ฟังคำสั่งสอนของเรา
 เอียงหูของเจ้ามาฟังคำพูดต่างๆที่ออกมาจากปากของเรา
 2 เราจะอำพากร้องเพลงที่ก่อให้เกิดสติปัญญา
 เราจะอธิบายบทเรียนต่างๆที่ได้จากเหตุการณ์ทั้งหลายในอดีต
 3 ซึ่งเป็นเรื่องที่พวกเราเคยได้ยินและรู้จักกันดี
 เพราะพ่อแม่และคนรุ่นก่อนๆได้เล่าให้พวกเราฟัง
 4 พวกเราจะไม่ซ่อนเรื่องเหล่านี้ไปจากลูกหลานของพวกเรา
 พวกเราจะไม่เล่าให้กับคนรุ่นต่อไปฟัง
 ถึงการกระทำอันน่าสรรเสริญของพระยาห์เวห์
 ถึงพลังอำนาจของพระองค์และถึงสิ่งน่าทึ่งต่างๆที่พระองค์ได้
 ทำ
 5 พระเจ้าทำข้อตกลงไว้กับยาโคบ
 พระองค์ให้กฎกับชาวอิสราเอลทำตาม
 และพระองค์สั่งบรรพบุรุษของพวกเรา
 ให้สั่งสอนสิ่งเหล่านี้กับลูกๆของพวกเรา
 6 เพื่อว่าคนรุ่นต่อไป คือเด็กที่ยังไม่ได้เกิดมาจะได้รู้ถึงสิ่งเหล่านี้
 และเมื่อพวกเขาโตขึ้น พวกเขาจะได้เล่าเรื่องเหล่านี้ให้กับลูกๆ
 ของพวกเขาฟัง
 7 แล้วพวกเขาจะได้ไว้วางใจในพระเจ้า
 และไม่ลืมสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทำ
 แต่จะรักษาคำสั่งต่างๆของพระองค์ไว้
 8 พวกเขาจะได้ไม่เป็นเหมือนบรรพบุรุษของพวกเรา
 ซึ่งเป็นรุ่นที่บกพร่องและไม่เชื่อฟัง
 ซึ่งใจของพวกเขาไม่ได้มั่นคงในพระเจ้า
 และจิตวิญญาณของพวกเขาไม่ได้ซื่อสัตย์ต่อพระองค์
 9 เช่น คนเอเฟราอิมที่มีธนู พร้อมมือ
 แต่กลับวิ่งหนีในวันของการสู้รบมาถึง
 10 พวกเขาไม่ได้รับรักษาข้อตกลงที่ทำไว้กับพระเจ้า
 พวกเขาไม่ยอมทำตามกฎต่างๆของพระองค์
 11 พวกเขาลืมสิ่งต่างๆที่พระองค์ทำให้พวกเขาเห็น
 คือสิ่งน่าทึ่งต่างๆที่พระองค์ทำให้พวกเขาเห็น
 12 พระเจ้าทำสิ่งน่าทึ่งต่างๆต่อหน้าต่อตาบรรพบุรุษของพวกเรา
 ในแคว้นโคอันในแผ่นดินอียิปต์
 13 พระเจ้าแหวกทะเลออกและนำพวกเราเดินทะเลไป
 พระองค์ทำให้น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงทั้งสองข้าง
 14 พระองค์นำทางพวกเราด้วยเมฆในตอนกลางวัน
 และนำด้วยแสงไฟตลอดคืน
 15 พระองค์ทบทุนในทะเลทรายแยกออก
 และนำก็ไหลพุ่งออกมามากมายให้พวกเราดื่มเหมือนกับมา
 จากทะเลลึก
 16 พระองค์ทำให้พวกถ้ำธารไหลออกมาจากหินผา
 พระองค์ทำให้น้ำไหลเหมือนพวกแม่น้ำ
 17 แต่พวกบรรพบุรุษยังคงทำบาปต่อพระองค์ต่อไป
 และกบฏต่อพระองค์ผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดในแผ่นดินที่แห้งแล้งนั้น
 18 แล้วพวกเขาตั้งใจลอบตีพระเจ้า
 พวกเขาขออาหารเพื่อสนองความอยากของตน
 19 พวกเขาพูดต่อว่าพระเจ้าว่า

“ในที่เปล่าเปลี่ยวอย่างนี้ พระเจ้าสามารถหาอาหารให้กับพวก
 เราได้หรือ
 20 ถึงแม้พระองค์ทบทุนให้น้ำไหลออกมาจนล้นหุบเหวลึกได้
 แต่พระองค์จะมีปัญญาหาอาหารมาให้ได้จริงหรือ
 พระองค์จะเอาเนื้อมาให้คนของพระองค์กินด้วยได้หรือ”
 21 เมื่อพระยาห์เวห์ได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็โกรธ
 และไฟก็ปะทุขึ้นใส่คนของยาโคบ
 ความโกรธของพระองค์เผาอิสราเอล
 22 เพราะพวกเขาไม่ได้ไว้วางใจในพระเจ้า
 และไม่เชื่อว่า พระองค์มีฤทธิ์ที่จะช่วยพวกเขาให้รอดได้
 23 แล้วพระเจ้ายิ่งประกาศสั่งเมฆบนฟ้าเบี่ยงบน
 และพระองค์เปิดประตูท้องฟ้า
 24 แล้วพระองค์ก็เทมานาลงมาให้พวกเขากิน
 พระองค์ให้อาหารที่พียงจากสวรรค์กับพวกเขา
 25 คนพวกนี้พากันกินขนมปังของพวกเทพเจ้า ††
 พระองค์ให้อาหารพวกเขา กินอย่างอิ่มหนำพิ่มัน
 26 แล้วพระเจ้ายิ่งทำให้ลมจากทิศตะวันออกเฉียงใต้พัดมาตรงที่
 พวกเขาอยู่
 และให้ฝูงนกตกลงมาจากท้องฟ้า
 27 พระองค์เทเนือลงบนพวกเขาอย่างพายุฝุ่น
 มีนกกมากมายเหมือนเม็ดทรายที่ชายทะเล
 28 นกพวกนี้ตกลงไปในค่าย
 รอบๆเต็นท์ของพวกเขา
 29 พระเจ้าให้สิ่งๆที่พวกเขาอยากได้
 และพวกเขาก็กินจนอิ่มต่อ
 30 แต่ในระหว่างที่เขาังกินอาหารที่อยากกินอยู่นั้น
 ขณะที่ยังค้างคาอยู่ในปาก
 31 จู่ๆความโกรธของพระเจ้ายิ่งพุ่งขึ้นใส่พวกเขา
 พระองค์ฆ่าคนที่แข็งแรงที่สุดของพวกเขางานคน
 พระองค์โค่นพวกคนหนุ่มที่ดีที่สุดของอิสราเอล
 32 ขนาดเกิดเรื่องอย่างนี้แล้ว พวกเขาก็กังคังทำบาป
 และยังไม่ยอมเชื่อในฤทธิ์อันน่าทึ่งของพระเจ้า
 33 พระองค์ทำให้ชีวิตของพวกเขาจบลงอย่างลึ้มเหลว
 เดือนปีของเขาจบลงด้วยความหวาดกลัวและสั่นเทิ้ม
 34 เมื่อไหร่ก็ตามที่พระเจ้าฆ่าคนเหล่านั้น คนที่เหลือก็จะมาขอ
 ความช่วยเหลือจากพระองค์
 พวกเขาจะกลับมาหาพระองค์และแสวงหาพระเจ้าด้วยใจร้อน-
 รน
 35 พวกเขาจะระลึกได้ว่าพระเจ้าเป็นหินกำบังของพวกเขา
 พระเจ้าผู้สูงสุดเป็นผู้ที่ไถ่ชีวิตของพวกเขา
 36 พวกเขาพยายามหลอกพระองค์ด้วยปาก
 และโกหกพระองค์ด้วยลิ้น
 37 พวกเขาไม่จริงใจต่อพระเจ้า
 และไม่สัตย์ซื่อต่อข้อตกลงที่ทำไว้กับพระองค์
 38 แต่พระเจ้านั้นมีความเมตตา
 พระองค์ลบความผิดของพวกเขากลับไป
 พระองค์ไม่ได้ทำลายล้างพวกเขา
 พระองค์ระงับความโกรธของพระองค์ไว้ครั้งแล้วครั้งเล่า
 พระองค์ไม่ยอมกว่นความโกรธของพระองค์ให้พุ่งขึ้นมา
 39 พระเจ้าระลึกอยู่เสมอว่าพวกเขาเป็นแค่มนุษย์
 พวกเขาเป็นเหมือนกับลมที่พัดผ่านไปและไม่หวนกลับมาอีก
 40 พวกเขา กบฏต่อพระองค์หลายครั้งหลายคราในที่เปล่าเปลี่ยว
 แห้งแล้งนั้น
 พวกเขาทำให้พระองค์เสียใจในดินแดนนั้น
 41 พวกเขาหลงตีกับพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า
 และทำให้องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลต้องเจ็บปวดใจ
 42 พวกเขาไม่เคยจดจำฤทธิ์อำนาจของพระองค์

† ธนู หรืออาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “นวมเมอแรง” ซึ่งเป็นวัตถุรูปโค้งใช้
 ขว้างออกไป และมันจะวกกลับมาหาคนขว้าง

†† พวกเทพเจ้า แปลตรงๆได้ว่า “พวกผู้มีอิทธิฤทธิ์”

หรือจดจำวันที่พระองค์ช่วยกู้พวกเขาให้รอดพ้นจากศัตรู
 43 หรือเวลาที่พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ในประเทศอียิปต์
 หรือที่พระองค์ได้แสดงสิ่งน่าพิศวงในแคว้นไคอัน
 44 พระองค์เปลี่ยนแม่น้ำให้กลายเป็นเลือด
 พวกเขาจึงไม่สามารถดื่มน้ำจากลำธารได้
 45 พระองค์ให้เหลือบมากที่สุดพวกเขา
 และส่งกบทั้งหลายมาทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง
 46 พระองค์ยกพิษผลของพวกเขาให้กบตกแด่นัยคลาน
 และยกผลผลิตของพวกเขาให้กับตกแด่นัยคลาน
 47 พระองค์ทำให้ลูกเห็บตกลงมาทำลายเถาองุ่นของชาวอียิปต์
 พระองค์ทำให้ฝนตกห่าใหญ่ทำลายผลมะเดื่อของพวกเขา
 48 พระองค์ส่งลูกเห็บลงมาฆ่าฝูงวัวของพวกเขา
 และให้ฟ้าผ่าฝูงสัตว์ของเขา
 49 พระองค์แสดงความเคืองแค้นอันร้อนแรงของพระองค์ต่อชน
 ชาวอียิปต์
 พระองค์ส่ง ความเกรี้ยวโกรธ ความเดือดดาล และความอา-
 มาตแค้นเป็นคณะทูตมาทำลายล้างพวกเขา
 50 พระองค์ระบายนัยคลานของพระองค์ออกมาอย่างเต็มที่
 พระองค์ไม่ได้ไว้ชีวิตของชาวอียิปต์แต่กลับยกพวกเขาให้ตาย
 ด้วยโรคระบาด
 51 พระเจ้าฆ่าลูกชายหัวปีทั้งหมดในอียิปต์
 พระองค์ทำลายสิ่งที่พิสุจน์ถึงความเป็นชายของครอบครัวทั้ง-
 หลายของฮาม †
 52 แต่พระเจ้านำทางคนของพระองค์ออกจากที่นั่นเหมือนน้ำ
 และพระองค์นำทางพวกเขาในที่เปล่าเปลี่ยวเหมือนน้ำผึ้งสัตว์
 53 พระเจ้านำพวกเขาสู่ความปลอดภัย พวกเขาจึงไม่ต้องหวาด-
 กลัว
 เพราะพระเจ้าทำให้ศัตรูของพวกเขาถูกน้ำทะเลซัดกลบตาย
 54 แล้วพระเจ้านำพวกเขาไปถึงพรมแดนของแผ่นดินอันศักดิ์-
 สิทธิ์ของพระองค์
 คือดินแดนแห่งเนินเขาที่พระองค์ยึดมาด้วยมือขวาอันทรง
 ฤทธิของพระองค์
 55 แล้วพระองค์ก็ขับไล่ชนชาติต่างๆออกไปต่อหน้าคนของพระ-
 องค์
 พระองค์แบ่งปันดินแดนนั้นให้กับเผ่าต่างๆของอิสราเอลและ
 ให้พวกเขาตั้งถิ่นฐานอยู่ในบ้านทั้งหลายของศัตรู
 56 แต่พวกอิสราเอลก็ยังลงดีกับพระเจ้าผู้ใหญ่มิ่งสูงสุด
 กบฏต่อพระองค์และไม่ได้เชื่อฟังกฎทั้งหลายของพระองค์
 57 ชาวอิสราเอลไม่จงรักภักดีและทรยศต่อพระเจ้า เหมือนกับที่
 บรรพบุรุษของพวกเขาเคยทำ
 พวกเขาเชื่อถือไม่ได้เหมือนคันทันนุที่ใช้การไม่ได้
 58 พวกเขาทำให้พระองค์โกรธด้วยการสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์
 มากมาย
 และทำให้พระองค์หึงหวงด้วยการสร้างรูปเคารพมากมาย
 59 เมื่อพระเจ้าได้ยินเรื่องราวเหล่านี้ พระองค์โกรธ
 และพระองค์ทอดทิ้งอิสราเอลอย่างสิ้นเชิง
 60 พระองค์ละทิ้งเทินท์ศักดิ์สิทธิ์ในเมืองซิลโฮไป
 ซึ่งเคยเป็นที่สถิตของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์
 61 พระองค์ยอมปล่อยให้เทินท์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ถูกยึดไป
 พระองค์ยอมปล่อยให้ศัตรูยึดเอาสัญลักษณ์แห่งฤทธิ์อำนาจ
 และสง่าราศีของพระองค์ไป
 62 พระองค์เกรี้ยวโกรธคนของพระองค์
 และปล่อยให้คนของพระองค์ตายด้วยคมดาบ
 63 พวกทหารหนุ่มถูกไฟเผาตายหมด

† ฮาม ตามหนังสือปฐมกาล 10:6-10 ชาวอียิปต์สืบเชื้อสายมาจากคนที่ชื่อ ฮาม

และพวกสาวบริสุทธิ์ยังคงไม่ได้แต่งงาน ††
 64 พวกนักบวชล้มตายด้วยคมดาบ
 แต่ภรรยาหม้ายของพวกเขาไม่สามารถไว้ทุกข์ได้ตามปกติ
 65 แล้วองค์เจ้าชีวิตก็ตื่นขึ้นมาเหมือนคนที่เพิ่งตื่นนอน
 เหมือนกับนักรบที่เพิ่งตื่นขึ้นจากการเมาเหล้าองุ่น
 66 พระองค์ตีเหล่าศัตรู ขับไล่พวกเขาออกไป
 และทำให้พวกเขาอายุชราหน้าตาดูชราไป
 67 แล้วพระองค์ทอดทิ้งครอบครัวของโยเซฟ
 และไม่ได้เลือกเผ่าของเอฟราอิม
 68 แล้วพระองค์ก็เลือกเผ่ายูดาห์ขึ้นปกครอง
 และเลือกภูเขาศิโยนที่พระองค์รัก เป็นที่ตั้งของวิหาร
 69 พระองค์สร้างสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เหมือนกับภูเขาส่งต่าง ๆ
 เหมือนโลกนี้ที่พระองค์ตั้งให้อยู่ตลอดไป
 70 พระองค์เลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
 และเอาเขาออกมาจากคอกแกะทั้งหลาย
 71 พระองค์เอาดาวิดมาจากการติดตามดูแลแม่แกะและลูกของ
 มัน
 มาเป็นผู้เลี้ยงยาโคบคนของพระองค์
 และเป็นผู้เลี้ยงอิสราเอลสมบัติของพระองค์
 72 ดาวิดดูแลพวกเขาด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์
 และนำพวกเขาด้วยมือที่ชำนาญยิ่ง

อธิษฐานให้พระองค์เมตตาเมืองเยรูซาเล็ม

เพลงสดุดีของอาสาฟ

79 ข้าแต่พระเจ้า คนต่างชาติได้บุกรุกเข้ามาในแผ่นดินของ
 พระองค์
 พวกเขาทำให้วิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์มัวหมอง
 และทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
 2 พวกเขาทิ้งซากศพของผู้รับใช้พระองค์ให้เป็นอาหารของฝูง
 นกในอากาศ
 และทิ้งเนื้อหนังของคนที่ยึดสัตย์ต่อพระองค์ให้เป็นอาหารของ
 สัตว์ป่า
 3 พวกศัตรูทะเลาะของคนของพระองค์
 อย่างกับน้ำไปทั่วเยรูซาเล็มจนไม่เหลือใครที่จะอยู่ฝั่งศพ
 4 พวกเขากลายเป็นสิ่งที่เพื่อนบ้านพากันดูหมิ่นดูแคลน
 กลายเป็นตัวตลกให้ผู้คนรอบข้างหัวเราะเยาะ
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะโกรธพวกเราไปอีกนานแค่ไหน
 ตลอดไปหรือ
 ความหึงหวงของพระองค์จะเผาผลาญเหมือนไฟไปอีกนานแค่ไหน
 6 เทความโกรธเกรี้ยวของพระองค์ใส่ชนชาติต่างๆที่ไม่ยอมรับ
 สิทธิอำนาจของพระองค์ด้วยเถิด
 เทใส่อาณาจักรต่างๆที่ไม่ได้อธิษฐานต่อพระองค์
 7 เพราะคนเหล่านั้นแหละเขมือบคนของยาโคบ
 และทำลายแผ่นดินของพวกเขา
 8 ขออย่าได้ลงโทษเราเพราะความผิดบาปของบรรพบุรุษเรา
 ได้โปรดรับมาแสดงความเมตตาต่อพวกเราเถิด
 เพราะพวกเราหมดสิ้นหนทางแล้ว
 9 ข้าแต่พระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ช่วยพวกเราด้วยเถิด
 เพื่อคนจะได้ให้เกียรติกับชื่อของพระองค์
 ช่วยกู้ชีวิตและลบความผิดบาปของพวกเราด้วยเถิด
 เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงของพระองค์
 10 ทำไมพระองค์ปล่อยให้ชนชาติเหล่านั้นพุดกันว่า

†† ยังคงไม่ได้แต่งงาน แปลตรงๆได้ว่า "ไม่ได้รับการสรรเสริญ" หมายถึง ไม่มีใครร้องเพลงสรรเสริญให้กับพวกเขาในงานแต่งงาน เพราะพวกหนุ่มๆถูกฆ่าตายหมดแล้ว

“ไหนละ พระเจ้าของพวกมัน”
 ขอพระองค์ช่วยแก้แค้นชนชาติเหล่านั้นให้เราเห็นกับตา
 คนเหล่านั้นที่ทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์ต้องหลงเลือด
 11 ขอพระองค์ฟังเสียงคร่ำครวญของผู้ถูกกักขังเถิด
 ขอช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกตัดสินประหารให้รอดชีวิตด้วย
 แขนอันทรงพลังของพระองค์
 12 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ขอลงโทษเพื่อนบ้านของพวกเราที่ดูหมิ่น
 ดูแคลนพระองค์
 ถึงเจ็ดเท่าที่เขากระทำต่อพระองค์ด้วยเถิด
 13 แล้วพวกเราที่เป็นคนของพระองค์ที่เป็นฝูงแกะในทุ่งหญ้า
 ของพระองค์
 จะได้ขอบคุณพระองค์ตลอดไป
 แล้วพวกเราจะได้ถึงการกระทำอันน่าสรรเสริญของพระองค์

ข้าแต่พระเจ้าช่วยส่งไพบรุษของพระองค์ลงบนพวกเรา

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนองเพลงดอกพลับพลึง คำ
 พยาน เพลงสดุดีของอาสาฟ

80 ข้าแต่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล โปรดฟังพวกเราด้วยเถิด
 พระองค์เป็นผู้ที่นำคนของโยเซฟเหมือนน่านาฝูงแกะ
 พระองค์ผู้หนึ่งอยู่เหนือทูตสวรรค์ที่มีปีก
 ขอปรากฏตัวให้พวกเราเห็นด้วยเถิด
 2 ลูกขึ้นเถิด แสดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์
 ต่อหน้าประชาชนของเอฟราอิม เบนยามิน และมนัสเสห์
 มาช่วยกู้พวกเราด้วยเถิด
 3 ข้าแต่พระเจ้า ช่วยทำให้เรากลับมาเข้มแข็งเหมือนเดิมด้วย
 เถิด
 ช่วยส่งไพบรุษของพระองค์ลงมาบนพวกเรา † และช่วยกู้
 พวกเราด้วยเถิด
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 พระองค์จะโกรธคนของพระองค์ที่อธิษฐานต่อพระองค์ไปอีก
 นานแค่ไหน
 5 พระองค์เลี้ยงพวกเขา ด้วยน้ำตาต่างข้าว
 และให้พวกเขาดื่มน้ำตาเป็นถึง ๆ
 6 พระองค์ทำให้เรากลายเป็นสิ่งที่ประเทศเพื่อนบ้านต่างต่อสู้
 แย่งชิงกัน
 และพวกศัตรูก็หัวเราะเยาะพวกเรา
 7 ข้าแต่พระเจ้า ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ช่วยทำให้เรากลับมาเข้มแข็ง
 เหมือนเดิมด้วยเถิด
 ช่วยส่งไพบรุษของพระองค์ลงมาบนพวกเราและช่วยกู้พวก
 8 พระองค์นำพวกเราที่เป็นแกะของพระองค์ออกจากอียิปต์
 พระองค์ขับไล่ชาวต่างชาติออกไปและปลุกพวกเราที่เป็นต้น
 9 พระองค์กำจัดหินและหมุ่รากให้ต้นองุ่นนั้นมีที่เติบโต
 แล้วต้นองุ่นนั้นก็หยั่งรากลึกและแผ่ขยายไปทั่วแผ่นดิน
 10 เงามองมันปกคลุมไปทั่วเนินเขาต่างๆ
 ส่วนกิ่งก้านของมันปกคลุมต้นสนซีดาร์อันสูงใหญ่
 11 แกะของงูได้แตกกิ่งก้านแผ่ขยายออกไปทางทิศตะวันตกสู่ทะเล
 ทางทิศตะวันออกสู่แม่น้ำยูเฟรติส
 12 แต่ตอนนี้ ทำไมพระองค์ถึงได้ฟังร่ำก่ำพวงที่ป้องกันสวนองุ่น
 13 และปล่อยให้คนที่เดินผ่านไปมาเด็ดลูกมัน

13 พวกหมูปากก็พากันมาแทะกิน
 และแมลงจากท้องทุ่งพากันมากัดกิน
 14 ข้าแต่พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น โปรดกลับมาเถิด

† ช่วยส่งไพบรุษ ... บนพวกเรา หมายถึง โปรดมีเมตตาต่อเราด้วย

โปรดมองลงมาจากสวรรค์ และดูว่าเกิดอะไรขึ้น
 ลงมาดูแลแกะงูต้นนี้ด้วยเถิด
 15 พระองค์ปลุกรากเง่าของมุ่นด้วยมือขวาของพระองค์เอง
 พระองค์เลี้ยงดูต้นองุ่นนั้นให้เป็นของพระองค์เอง
 16 แต่ตอนนี้ แกะของงูของพระองค์ถูกโค่นลงและเผาทิ้ง
 ขอให้พวกศัตรูถูกทำลายด้วยสีหนาทที่เกรี้ยว-โกรธของพระ-
 17 ขอให้มือของพระองค์หนูนคนที่พระองค์เลือกสรรไว้ ††
 คือผู้ที่พระองค์ได้เลี้ยงดูให้แข็งแรงเป็นของพระองค์เอง
 18 แล้วพวกเราจะได้ไม่หนีหายไปจากพระองค์
 ขอพระองค์ให้ชีวิตใหม่กับพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้สรรเสริญ
 ชื่อของพระองค์
 19 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 ช่วยทำให้เราเข้มแข็งเหมือนเดิมด้วยเถิด
 ช่วยส่งไพบรุษของพระองค์ลงมาบนพวกเราและช่วยกู้พวก
 14 เราด้วยเถิด

เพลงแห่งเทศกาล

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องเพลงนี้ตามทำนองกัททิส ๘ บทเพลง
 ของอาสาฟ

81 ให้ร้องเพลงด้วยความยินดีให้กับพระเจ้าผู้ให้ผลกำลัง
 กับพวกเรา
 ให้ให้ร้องคำสรรเสริญให้กับพระเจ้าของยาโคบ
 2 ให้เริ่มบรรเลงดนตรี ตีกลองรำมะนา
 ให้ตีพิณสี่สายและพิณสิบสายเถิด
 3 ให้เป่าแตรเขาแกะทั้งในคืนวันเพ็ญใหม่ †† และในคืนวันเพ็ญ
 เต็มดวง ††
 ซึ่งเป็นคืนที่งานเทศกาลของพวกเราเริ่มต้น
 4 การเฉลิมฉลองเทศกาลนี้เป็นกฎสำหรับคนอิสราเอล
 และเป็นคำสั่งจากพระเจ้าของยาโคบ
 5 พระเจ้าให้กฎเกณฑ์กับครอบครัวของโยเซฟ
 ตอนที่พวกเขาออกมาจากอียิปต์
 ข้าพเจ้าได้ยินเสียงที่ข้าพเจ้าไม่เคยรู้จักมาก่อน
 6 เสียงนั้นพูดว่า “เราปลดภาระออกจากปากของเจ้า
 และเอาตะกร้าที่หนักอึ้งออกจากมือทั้งสองข้างของเจ้า
 7 เมื่อเจ้าเจอกับความทุกข์ยาก เจ้าเรียกหาเราและเราก็ช่วยกู้
 8 เราต่อเจ้าจากเมฆครึ้มฟ้าคะนอง
 เราได้ทดลองเจ้าที่แหล่งน้ำเมรีบาห์” เซสซาห์
 8 คนของเรา ฟังเราให้ดี เราจะให้คำเตือนกับเจ้า
 อิสราเอลเอ๋ย เราหวังเหลือเกินว่าเจ้าจะฟังเรา
 9 อย่าได้มีพระเจ้าอื่นในหมู่พวกเรา
 อย่าได้กราบไหว้บูชาพระเจ้าของคนต่างชาติ
 10 เราคือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
 เราคือผู้ที่นำเจ้าออกมาจากอียิปต์
 อ้าปากของเจ้าให้กว้าง และเราจะเติมให้เต็ม
 11 แต่คนของเราไม่ยอมฟังเสียงของเรา
 ชาวอิสราเอลไม่ยอมทำตามสิ่งที่เราบอก
 12 เราก็กินปล่อยให้พวกเขาไปตามทางที่คือรันของพวกเขา
 และทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาอยากทำ
 13 ถ้าเพียงแต่คนของเราฟังเสียงเรา
 ถ้าเพียงแต่คนอิสราเอลจะเดินในทางทั้งหลายของเรา

†† คนที่พระองค์เลือกสรรไว้ คงจะหมายถึงอิสราเอล หรือ กษัตริย์ก็ได้ †
 ตามทำนองกัททิส กัททิสเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจ
 จะเป็นเครื่องดนตรี ทำนอง หรือวิธีเล่นดนตรีแบบหนึ่ง †† วันเพ็ญใหม่ คนฮีบ-
 รูถือว่า เป็นวันแรกของเดือนใหม่ ซึ่งแต่ละครอบครัวหรือชุมชนจะมาร่วมกัน
 จากครอบครัวแห่งการเฉลิมฉลองนี้ †† วันเพ็ญเต็มดวง คนฮีบรูถือว่าเป็นวัน
 ที่สิบห้าของทุกๆเดือน มีหลายเทศกาลของอิสราเอลที่เฉลิมฉลองกันในวันนี้

- 14 เราก็จะปราบศัตรูของพวกเขาในไม่ช้า และจะลงโทษคู่ต่อสู้ของพวกเขา
- 15 เราจะบีบบังคับคนที่เกลียดชังเรา ให้ต้องมายอมจำนนต่อเรา และพวกเขาจะต้องอับอายขายหน้าตลอดไป
- 16 แต่อิสราเอล เราจะเลี้ยงเจ้าด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด และเราจะให้เจ้าอิ่มหนำด้วยน้ำเชื่อมผลไม้ที่ไหลออกมาจากหิน

พระเจ้าตัดสินเทพเจ้าของคนต่างชาติ

เพลงสดุดีของอาสาฟ

- 82** พระเจ้ายืนอยู่ในที่ชุมนุมสวรรค์ท่ามกลางเทพเจ้าทั้งหลาย †
- 1 พระองค์ได้ประกาศคำตัดสิน
 - 2 พระเจ้าพูดว่า "อีกนานแค่ไหน ที่เจ้าจะตัดสินอย่างไม่ยุติธรรม อีกนานไหม ที่เจ้าจะเข้าข้างคนชั่ว" *เซลาห์*
 - 3 "ให้ตัดสินคดีของคนยากจน และเด็กกำพร้าอย่างยุติธรรมด้วย
 - 4 แก่ต่างให้กับคนยากจนและคนขัดสนด้วย
 - 5 ช่วยผู้คนยากจนและคนขัดสนด้วย
 - 6 ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากอ้อมมือของคนชั่ว
 - 7 เทพเจ้าพวกนี้ไม่รู้ และไม่เข้าใจอะไรเลย พวกเขาเดินอยู่ในความมืด ในขณะที่รากฐานของสังคมโลกนี้กำลังสั่นคลอน"
 - 8 เราว่าพวกเจ้าเป็นเทพเจ้า พวกเจ้าต่างก็เป็นลูกของพระเจ้าผู้สูงสุด
 - 9 แต่ความจริงแล้ว เจ้าจะต้องตายเหมือนกับมนุษย์ เจ้าจะล้มตายไปเหมือนกับผู้นำทุกคน
 - 10 ข้าแต่พระเจ้าลุกขึ้นเถิด และมาตัดสินโลกนี้ เพราะพระองค์นั้นแหละเป็นพระเจ้าของชนชาติทั้งสิ้น

คำอธิษฐานให้พระเจ้าชนะพวกศัตรูของอิสราเอล

เพลงสดุดีของอาสาฟ

- 83** ข้าแต่พระเจ้า โปรดอย่านิ่งเฉย อย่าทำเป็นหูหนวก
- 1 ข้าแต่พระเจ้า อย่าเจียบบเฉยอีกต่อไปเลย
 - 2 คูสิ พวกศัตรูของพระองค์ ส่งเสียงโกลาหลวุ่นวาย พวกคนเหล่านั้นที่เกลียดชังพระองค์เซ็ดหัวขึ้นต่อต้าน
 - 3 พวกเขาวางแผนลับต่อต้านคนของพระองค์ พวกเขาสมรู้ร่วมคิดกันต่อต้านคนเหล่านั้นที่พระองค์รักใคร่หวังแทน
 - 4 พวกเขาพูดว่า "มาเถิด ไปกวาดล้างพวกมันให้สิ้นจนไม่เหลือเป็นชนชาติอีกต่อไป
 - 5 จงไม่มีใครจดจำชื่อของอิสราเอลได้อีก"
 - 6 พวกเขาเห็นด้วยกันต่อแผนร้ายที่วางนั้น และทำข้อตกลงร่วมกันที่จะต่อต้านพระองค์
 - 7 "คนพวกนี้คือตระกูลต่างๆของเอโดม คนอิซมาเอล คนโมอับ และคนฮาการ์
 - 8 คนเกบาล คนอัมโมน คนอามาเลค คนฟีลิสเตีย และชาวเมืองไทย"
 - 9 แม่แต่อัสซิริ่เรียกพร้อมกับพวกเขา และเสริมกำลังให้กับลูกหลานของโลท †† *เซลาห์*
 - 10 ขอพระองค์ทำลายพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์ทำกับมีเดียน เหมือนกับที่พระองค์ทำกับสิเสราและยาบินที่แม่น้ำคิไซน
 - 11 สองคนนั้นถูกทำลายที่เอนโดร์

† เทพเจ้าทั้งหลาย บางคนเข้าใจว่าประโยคนี้พูดถึง "พวกทูตสวรรค์" หรือ "พวกผู้พิพากษาที่เป็นมนุษย์" †† โลท เป็นบรรพบุรุษของคนโมอับและคนอัมโมน

- 11 และซาคศพที่เน่าเปื่อยของพวกเขากลายเป็นปุ๋ยสำหรับดิน
- 12 ขอพระองค์ทำลายล้างพวกผู้นำของเขาเหมือนกับที่พระองค์ทำกับโอเรบและเศเอบ
- 13 ขอพระองค์ทำกับผู้ปกครองทุกคนของเขาเหมือนกับที่พระองค์ทำกับเศบาร์ และศัลมุนนา
- 14 คนพวกนี้พูดว่า "ไปยึดเอาทุ่งหญ้าของพระเจ้า มาเป็นของพวกเราเถิด"
- 15 พระเจ้าของข้าพเจ้า ทำให้พวกเขาเป็นเหมือนฝูงที่หมุนวนเถิด
- 16 ทำให้พวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ปลิวไปตามลมด้วยเถิด
- 17 ขอพระองค์เป็นเหมือนไฟที่เผาป่า เป็นเหมือนไฟที่เผาผลาญไปตามเนินเขาต่างๆ
- 18 ขอพระองค์ไล่กวาดพวกเขาด้วยลมแรงของพระองค์ และทำให้พวกเขาตกใจกลัวด้วยพายุของพระองค์
- 19 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอปกคลุมใบหน้าข้าด้วยความละอาย เพื่อว่าเขาจะแสวงหาพระองค์
- 20 ขอให้พระองค์ทำให้พวกเขากลัวและอับอายขายหน้าตลอดไป
- 21 ขอให้พวกเขาเสียหน้าและเสียชีวิตไป
- 22 แล้วพวกเขาจะรู้ว่าพระองค์ผู้ที่มีชื่อว่ายาห์เวห์ เป็นเพียงผู้เดียวที่เป็นพระเจ้า ผู้ทรงครอบครองทั้งโลก

อยากอยู่ในวิหารของพระเจ้า

ถึงหัวหน้านักร้อง ให้ร้องโดยใช้ทำนองกิททึช † เพลงสดุดีของตระกูลโคราห์

- 84** ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
- 1 เติ่นที่สถิตของพระองค์ข้างดงมามิงนัก
 - 2 ข้าพเจ้าปรารถนาอย่างแรงกล้าและรอไม่ไหวแล้วที่จะได้เข้าไปในลานวิหารของพระองค์
 - 3 ทั้งจิตใจและร่างกายของข้าพเจ้าจะให้ร้องด้วยความยินดีแด่พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่
 - 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าและกษัตริย์ของข้าพเจ้า
 - 5 แม่แต่คนกระจะออกก็ยังไม่พอใจในวิหารของพระองค์
 - 6 แม่แต่คนนางแอ่นก็ยังมาทำรังเลี้ยงลูกอ่อนของมันใกล้แท่นบูชาทั้งหลายของพระองค์
 - 7 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนเหล่านั้นที่ได้อาศัยในวิหารของพระองค์
 - 8 และได้สรรเสริญพระองค์อยู่เสมอ *เซลาห์*
 - 9 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนเหล่านั้นที่แสวงหาพระลละกำลังจากพระองค์
 - 10 คนที่ได้ตั้งใจแน่วแน่ที่จะเดินทางไปสู่วิหารของพระองค์
 - 11 ในขณะที่พวกเขาเดินผ่านหุบเขาแห่งแล้งแห่งบาคานัน มันก็กลับกลายเป็นบริเวณที่มีตาน้ำมากมาย
 - 12 ฝนดันทูกก็ตกลงมาทำให้หุบเขานั้นเกิดแอ่งน้ำเต็มไปหมด
 - 13 พวกเขาเดินทางจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง † เพื่อไปเข้าเฝ้าพระเจ้าบนภูเขาศิโยน
 - 14 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าเถิด
 - 15 ข้าแต่พระเจ้าแห่งยาโคบ โปรดฟังข้าพเจ้าด้วยเถิด *เซลาห์*
 - 16 ข้าแต่พระเจ้า โปรดให้ความสนใจโล่ของพวกเราด้วย และเอาใจใส่กษัตริย์ที่พระองค์ได้เจิมไว้ด้วยเถิด
 - 17 วันเดียวในลานวิหารของพระองค์ยิ่งดีกว่าพันวันในที่อื่น

† กิททึช กิททึชเป็นคำในภาษาฮีบรู เราไม่มีความหมายที่แน่นอน อาจเป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งก็ได้ †† จากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง หรือ "พวกเขา ยิ่งเดินไปก็ยิ่งแข็งแรงมากขึ้น"

ยื่นอยู่ที่ประตูบ้านของพระเจ้าของข้าพเจ้ายังดีกว่าอาศัยอยู่ในบ้านของคนชั่ว

- 11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นดวงอาทิตย์ และเป็นโล่กำบัง พระองค์ให้ความดีความชอบและเกียรติยศ
- 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้น คนที่ไว้วางใจในพระองค์ ถือว่ามีเกียรติจริงๆ

โปรดให้เราใช้ชีวิตใหม่อีกครั้ง

ถึงหัวหน้าร้อง เพลงสดุดีของตระกูลโคราห์

85 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์แสดงความชอบต่อแผ่นดินของพระองค์

- และทำให้คนของยาโคบกลับมา มีสภาพดีเหมือนเดิม
- 2 พระองค์อภัยให้กับความผิดของคนที่พระองค์ และกลบเกลื่อนความบาปทั้งหมดของพวกเขา *เซลาห์*
 - 3 พระองค์ถอนความโกรธทั้งหมดของพระองค์ไป พระองค์กลับหันหลังให้กับความเดือดดาลของพระองค์
 - 4 ตอนนี พระเจ้า องค์เจ้าชีวิตของพวกเรา โปรดช่วยให้เรากลับไป มีสภาพดีเหมือนเดิม
 - หยุดโกรธเถิด พวกเราด้วยเถิด
 - 5 พระองค์จะเกรี้ยวกราดพวกเรายู้อย่างนี้ไปตลอดหรือ พระองค์จะกริ้วโกรธไปตลอดชั่วลูกชั่วหลานหรือ
 - 6 พระองค์จะให้ชีวิตใหม่กับเราอีกครั้ง ไซ้ใหม่ แล้วคนของพระองค์จะมีความสุขในพระองค์
 - 7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์ต่อพวกเรา และช่วยพวกเราให้รอดด้วยเถิด
 - 8 ข้าพเจ้าจะฟังสิ่งที่พระเจ้าพูด
 - แน่นอน พระยาห์เวห์จะสัญญาให้คนที่จงรักภักดีต่อพระองค์ อยู่เย็นเป็นสุข
 - แต่พวกเขาจะต้องไม่หันกลับไปทำเรื่องโง่ๆของพวกเขากอีก
 - 9 ในไม่ช้าพระองค์จะช่วยกู้คนที่ยำเกรงพระองค์อย่างแน่นอน และแผ่นดินของเราจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระองค์
 - 10 ความรักมั่นคงของพระเจ้าและความสัตย์ซื่อของพระองค์จะมาพบกัน
 - ความชอบธรรมและสันติสุขของพระองค์จะมาจับกัน
 - 11 ความสัตย์ซื่อของพระองค์จะงอกขึ้นมาจากฟ้าสวรรค์ และความดีงามของพระองค์จะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์
 - 12 พระยาห์เวห์เองจะให้สิ่งดีกับพวกเรา และแผ่นดินของเราจะผลิตผลของมัน
 - 13 ความชอบธรรมจะเดินอยู่เบื้องหน้าพระองค์ และจัดเตรียมทางให้กับเท้าของพระองค์

อธิษฐานขอความช่วยเหลือให้ชนะศัตรู

คำอธิษฐานของดาวิด

- 86** ข้าแต่พระเจ้า โปรดเงี่ยหูฟังข้าพเจ้าด้วยเถิด ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าเป็นคนยากจน และขัดสน
- 2 ปกป้องชีวิตของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าจงรักภักดีต่อพระองค์
 - ช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ที่ฝากความไว้วางใจในพระองค์
 - 3 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ตลอดทั้งวัน

4 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต โปรดทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์มีความสุขด้วยเถิด

- เพราะข้าพเจ้ายกชีวิตของข้าพเจ้าให้กับพระองค์
- 5 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์ช่างดีเลิศ และพร้อมที่จะให้อภัย พระองค์เต็มไปด้วยความรักมั่นคงต่อทุกคนที่ร้องเรียกหาพระองค์
 - 6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าด้วยเถิด โปรดให้ความสนใจกับคำขอร้องของข้าพเจ้าด้วยเถิด
 - 7 ข้าพเจ้าร้องหาพระองค์ ในยามที่มีความทุกข์ยาก เพราะพระองค์ตอบข้าพเจ้า
 - 8 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ไม่มีพระเจ้าอื่นใดเหมือนกับพระองค์ ไม่มีสักองค์ที่สามารถทำสิ่งที่พระองค์ทำได้
 - 9 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์สร้างคนทุกชาติทุกภาษา พวกเขาทุกคนจะมาราบอยู่ต่อหน้าพระองค์ และให้เกียรติกับชื่อของพระองค์
 - 10 เพราะพระองค์นั้นยิ่งใหญ่และทำสิ่งต่างๆที่เหลือเชื่อ มีแต่พระองค์เท่านั้นที่เป็นพระเจ้า
 - 11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยสอนแนวทางต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้า
 - เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตที่สัตย์ซื่อเหมือนกับพระองค์ โปรดรวบรวมจิตใจของข้าพเจ้าให้ยำเกรงชื่อของพระองค์สุดจิตสุดใจ
 - 12 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ และข้าพเจ้าจะให้เกียรติต่อชื่อของพระองค์ตลอดไป
 - 13 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์นั้นยอดเยี่ยมสำหรับข้าพเจ้า และพระองค์ก็ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดจากแดนคนตาย
 - 14 ข้าแต่พระเจ้า พวกคนหยิ่งยโสใจมดข้าพเจ้า พวกอันธพาลตามล่าชีวิตข้าพเจ้า และคนเหล่านี้ไม่ยำเกรงพระองค์
 - 15 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์ช่างเป็นพระเจ้าที่อดทน มีเมตตา กรุณา
 - เต็มไปด้วยความรักมั่นคงและความสัตย์ซื่อ
 - 16 ดังนั้น โปรดหันมาหาข้าพเจ้าและเมตตากรุณาข้าพเจ้าด้วยเถิด
 - ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนั้นขอให้ผลกำลังกับข้าพเจ้าด้วยเถิด
 - ข้าพเจ้าเป็นทาสของพระองค์เหมือนกับที่แม่ของข้าพเจ้าเป็น อย่างนั้น ขอช่วยกู้ข้าพเจ้าด้วยเถิด
 - 17 โปรดแสดงให้เห็นว่าพระองค์ยอมรับข้าพเจ้า เพื่อคนเหล่านั้นที่เกลียดข้าพเจ้าจะได้เห็นและอับอาย พวกเขาจะรู้ว่า พระองค์ พระยาห์เวห์เป็นผู้ที่ช่วยเหลือและปลอบโยนข้าพเจ้า

ศิโยนบ้านสำหรับชนชาติทั้งหลาย

บทเพลงสรรเสริญ แห่งตระกูลโคราห์

- 87** พระยาห์เวห์ตั้งเมืองของพระองค์บนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น
- 2 พระยาห์เวห์รักประตูเมืองศิโยน มากกว่าที่อื่นใดในอิสราเอล
 - 3 เมืองของพระเจ้าอยู่เย้ย ทุกคนต่างก็พูดถึงสิ่งยอดเยี่ยมเกี่ยวกับเจ้า *เซลาห์*
 - 4 พระเจ้าพูดว่า “เราจะบันทึกรายชื่อ และบาบิโลน ในรายชื่อของคนเหล่านั้นที่ยอมรับเรา
 - รวมทั้งฟิลิสเตีย ไทระ และเอธิโอเปียด้วย
 - เราจะพูดว่า คนเหล่านี้เป็นพลเมืองของเมืองศิโยน” †

5 ไซ้แล้ว พระเจ้าจะพูดถึงเมืองศิโยนว่า
 “ประชาชนของชนชาติเหล่านั้น จะกลายเป็นพลเมืองของเมืองนี้
 และพระเจ้าสูงสุด จะทำให้เมืองนี้มั่นคง”
 6 เมื่อพระยาห์เวห์ลงทะเลเป็นภูเขาชาติต่างๆ
 พระองค์จะบันทึกไว้ว่า อนึ่งกลายเป็นพลเมืองของศิโยนแล้ว
ซอลาห์
 7 ในงานเทศกาลต่างๆพวกนักร้องและนักเต้น จะพูดว่า
 “ศิโยน แหล่งพระพรทั้งหมดของข้าอยู่ในเจ้า”

เสียงร้องจากหลุมลึก

บทเพลงสรรเสริญของเหล่าบุตรชายแห่งตระกูลโคราห์ ถึงผู้ควบคุมวง บทเพลงเกี่ยวกับโรคภัยที่ให้อ่อนแอ บทเพลงมัสคิลของเฮมาน ตระกูลเอศราด

88 พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าเรียกหาพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
 2 ขอให้คำอธิษฐานของข้าพเจ้าไปอยู่ต่อหน้าพระองค์
 โปรดเจียหูของพระองค์ฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าด้วยเถิด
 3 เพราะชีวิตของข้าพเจ้าเต็มไปด้วยเรื่องเลวร้าย
 ชีวิตของข้าพเจ้าเข้าใกล้แดนผู้ตายแล้ว
 4 พวกเขาถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งในกลุ่มเหล่านั้นที่กำลังลงไป
 ในหลุมฝังศพ
 ข้าพเจ้าเปรียบเหมือนคนที่หมดเรี่ยวแรง
 5 ข้าพเจ้าถูกปลงอยู่ไว้ท่ามกลางคนตาย
 เหมือนซากศพทั้งหลายที่นอนอยู่ในหลุม
 เหมือนคนเหล่านั้นที่พระองค์ลืมนิท
 เหมือนคนเหล่านั้นที่ถูกตัดขาดจากความช่วยเหลือของพระองค์
 6 พระองค์วางข้าพเจ้าไว้ในหลุมที่ลึกที่สุด
 อยู่ในเหวลึกอันมืดมิด
 7 ความโกรธของพระองค์กดทับข้าพเจ้าไว้อย่างหนัก
 คลื่นทั้งหลายของพระองค์ซัดใส่ข้าพเจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า *ซอลาห์*
 8 พระองค์แยกเพื่อนๆของข้าพเจ้าให้ห่างไกลจากข้าพเจ้า
 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าน่าขยะแขยงในสายตาพวกเขา
 ข้าพเจ้าถูกขังไว้ ออกไปไม่ได้
 9 ดวงตาข้าพเจ้าล้ามัวเพราะร้องไห้ด้วยความเจ็บปวด
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์ทุกวัน
 ข้าพเจ้าขมื่อขึ้นอธิษฐานถึงพระองค์
 10 พระองค์ทำการอัศจรรย์ทั้งหลายให้กับคนตายหรือ
 พวกเขาฟื้นมาจากหลุมเพื่อสรรเสริญพระองค์ได้หรือ ไม่เลย
ซอลาห์
 11 คนตายเป็นพยานถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในหลุมศพ
 หรือ
 พวกเขาเล่าถึงความสัตย์ซื่อของพระองค์ในดินแดนพินาศนั้น
 หรือ
 12 พวกเขาจะรู้จักการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ในความมืดมิด
 นั้นหรือ
 พวกเขาจะรู้จักความดีงามของพระองค์ในดินแดนที่ไร้ความ
 ทรงจำหรือ
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
 คำอธิษฐานของข้าพเจ้าลอยขึ้นไปอยู่ต่อหน้าพระองค์ในทุกๆ
 เข้า
 14 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ทำไมพระองค์ถึงทอดทิ้งข้าพเจ้า
 ทำไมพระองค์ถึงซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า

† พลเมืองของเมืองศิโยน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เกิดที่นั่น”

15 ข้าพเจ้าอ่อนแอและใกล้ตายมาตั้งแต่เป็นเด็ก
 ข้าพเจ้าต้องทนเรื่องน่าสยดสยองทั้งหลายจากพระองค์ ข้าพ
 เจ้าหมดสิ้นทุกอย่างแล้ว
 16 ความเดือดดาลของพระองค์ท่วมทับข้าพเจ้าแล้ว
 และเรื่องน่าสยดสยองทั้งหลายของพระองค์ทำลายล้างข้าพ
 เจ้าเสียแล้ว
 17 เรื่องน่าสยดสยองทั้งหลายเหล่านั้นล้อมรอบข้าพเจ้าเหมือน
 น้ำท่วมตลอดวัน
 พวกมันดันใส่ข้าพเจ้าจากทุกด้าน
 18 พระองค์แยกคนที่ข้าพเจ้ารักและเพื่อนบ้านให้ห่างไกลจาก
 ข้าพเจ้า
 มีแต่ความมืดเท่านั้นที่เป็นเพื่อนข้าพเจ้า

พระยาห์เวห์จะรักษาคำมั่นสัญญาที่ให้กับดาวิดหรือเปล่า

บทเพลงมัสคิลของเฮซาน จากตระกูลเอศราด

89 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์อยู่
 เสมอ
 ข้าพเจ้าจะป่าวประกาศด้วยปากของข้าพเจ้าถึงความสัตย์ซื่อ
 ของพระองค์ให้กับคนรุ่นแล้วรุ่นเล่า
 2 เพราะข้าพเจ้าว่า “ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 ความสัตย์ซื่อของพระองค์จะอยู่นานตราบเท่าท้องฟ้า”
 3 พระองค์พูดว่า “เราทำข้อตกลงกับผู้ที่เราเลือกไว้
 เราให้คำสัตย์สาบานไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า
 4 เราจะตั้งราชวงศ์ของเจ้าตลอดไป
 เราจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าให้คงอยู่ตลอดชั่วลูกชั่วหลาน” *ซอลาห์*
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ชาวสวรรค์จะสรรเสริญพระองค์สำหรับการ
 อัศจรรย์ต่างๆที่พระองค์ทำ
 ที่ชุมนุมของทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์จะสรรเสริญความสัตย์ซื่อของ
 พระองค์
 6 มีใครบ้างในฟ้าสวรรค์ที่จะมาเท่าเทียมกับพระยาห์เวห์ได้
 มีใครท่ามกลางเทพเจ้าทั้งหลายที่จะมาเปรียบกับพระยาห์เวห์
 ได้
 7 เมื่อทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์มาชุมนุมกันที่สภา พวกเขาต่างยา
 เกรงพระยาห์เวห์
 พระองค์นั้นยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามกว่าทูตสวรรค์เหล่านั้นที่
 อยู่ล้อมรอบพระองค์
 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ไม่มีผู้ใดเหมือนกับ
 พระองค์
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์มีฤทธิ์อำนาจและสัตย์ซื่อในทุก
 เรื่อง
 9 พระองค์ปกครองทะเลที่ปั่นป่วน
 และเมื่อคลื่นโหมกระหน่ำพระองค์ปราบพวกมันให้สงบลง
 10 พระองค์บังคับยีสต์วิประหลาดในทะเลที่ซื่อ ราหับ †
 พระองค์ทำให้พวกศัตรูของพระองค์แตกกระเจิงด้วยแขนอัน
 ทรงพลังของพระองค์
 11 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ รวมทั้งทุกสิ่งในโลกเป็นของพระ
 องค์
 พระองค์สร้างพวกมันขึ้นมาทั้งสิ้น
 12 พระองค์สร้างทิศเหนือและทิศใต้
 ภูเขาทาโบร์ และภูเขาเฮอร์โมนเด่นและร้องสรรเสริญชื่อของ
 พระองค์ด้วยความยินดี
 13 พระองค์มีแขนอันทรงพลัง

† ราหับ นางเป็นสัตว์ประหลาดในทะเล ในเทพนิยายของชาวคานาอัน ที่เชื่อว่าก่อความอลูหม่าน สับสนุนุ่นวาย นางราหับเป็นสัญลักษณ์ของพวกศัตรูของพระเจ้าหรือสิ่งชั่วร้าย

มือของพระองค์เต็มเปี่ยมไปด้วยฤทธิเดช มือขวาของพระองค์ชูขึ้นในชัยชนะ

14 อาณาจักรของพระองค์ตั้งอยู่บนความดีงามและความยุติธรรม

ความจงรักภักดีและความเชื่อถือได้เดินแถวอยู่ตรงหน้าพระองค์

15 คนเหล่านั้นที่เรียนรู้ที่จะร้องสรรเสริญพระองค์ มีเกียรติจิ่งๆ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเขาดำเนินชีวิตในความสว่างที่ส่องออกมาจากใบหน้าของพระองค์

16 พวกเขาชื่นชมยินดีที่จะสรรเสริญชื่อของพระองค์ตลอดทั้งวัน

พวกเขาได้รับชัยชนะเนื่องจากความยุติธรรมของพระองค์

17 เพราะพระองค์เป็นพลังอันทรงเกียรติของพวกเขา และพวกเราได้รับชัยชนะ † เมื่อพระองค์พอใจพวกเขา

18 เพราะโล่กำบัง †† ของพวกเรามาจากพระยาห์เวห์ กษัตริย์ของพวกเรามาจากองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล †

19 ครึ่งหนึ่ง พระองค์พูดในนิมิตกับพวกที่สัตย์ซื่อกับพระองค์ว่า “เราได้ให้ความช่วยเหลือกับนักรบคนหนึ่ง

เรายกย่องคนหนุ่มคนหนึ่งจากคนธรรมดาทั่วไป

20 เราพบดาวิด ผู้รับใช้ของเรา

และเราเจิมเขาด้วยน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

21 มือของเราจะกำจุนเขาไว้

แขนของเราจะทำให้เขาแข็งแกร่ง

22 พวกศัตรูของเขาจะไม่ชนะเขาด้วยเล่ห์เพทุบาย

ไม่มีทางที่คนชั่วจะสามารถชนะเขาได้

23 เราจะบดขยี้ศัตรูของเขาต่อหน้าเขา

เราจะฟาดคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเขาให้ล้มลง

24 ความสัตย์ซื่อและความรักมั่นคงของเราจะคงอยู่กับเขา

และเขาจะได้รับชัยชนะจากฤทธิ์อำนาจของเรา

25 เราจะแผ่ขยายอำนาจของเขาให้อยู่เหนือทะเลและแม่น้ำ ††

26 เขาจะพูดกับเราว่า ‘พระองค์คือพ่อของข้าพเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้าและหินกำบังที่ช่วยข้าพเจ้าให้รอด’

27 เราจะให้เขาเป็นลูกชายหู่ปีของเรา

เป็นผู้สูงสุดเหนือกษัตริย์ทั้งปวงบนโลกนี้

28 ความรักมั่นคงของเราจะอยู่กับเขาตลอดไป

ข้อตกลงระหว่างเรากับเขาจะมั่นคง

29 เราจะตั้งราชวงศ์ของเขาไว้ตลอดไป

อาณาจักรของเขาจะคงอยู่ต่อไปนานตราบเท่ากับฟ้าสวรรค์

30 ถึงแม้ลูกหลานของเขาจะละทิ้งกฎของเรา

และไม่เชื่อฟังกฎระเบียบของเรา

31 ถึงแม้พวกเขาจะละเมิดกฎเกณฑ์ต่างๆของเรา

และไม่รักษาคำสั่งต่างๆของเรา

32 แล้วเราจะลงโทษพวกเขาสำหรับความผิดต่างๆของเขา

และหวดเขาสำหรับความผิดบาปของเขา

33 แต่เราก็จะไม่วันเอาความรักมั่นคงของเราไปจากดาวิด

เราจะไม่มีวันหักหลังหรือไม่สัตย์ซื่อต่อเขา

34 เราจะไม่มีวันละเมิดคำมั่นสัญญาที่เราทำกับเขา

เราจะไม่มีวันกลับคำพูดในสิ่งที่เราสัญญาไว้กับเขา

35 เราได้สาบานครั้งเดียวตลอดไปโดยอ้างความศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นประกัน

และเราจะไม่โกหกดาวิด

36 ราชวงศ์ของเขาจะคงอยู่ตลอดไป

† ชัยชนะ หรือแปลตรงๆได้ว่า “พระองค์ยกเขาศัตรูของเรามาขึ้น” †† โล่กำบัง หมายถึง “กษัตริย์” † เพราะโล่กำบัง ... องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “โล่กำบังของเราคือพระยาห์เวห์ กษัตริย์ของเราคือองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล” †† ทะเลและแม่น้ำ หรือ ทางทิศตะวันตกและตะวันออกนี้อาจหมายถึงพื้นที่ชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ตลอดไปจนถึงประเทศแถบแม่น้ำไนล์ และแม่น้ำยูเฟรติส

บัลลังก์ของเขาจะคงอยู่ต่อหน้าเราตลอดไปเหมือนดวงอาทิตย์

37 มันจะคงอยู่ตลอดไปเหมือนดวงจันทร์

มันจะมั่นคงเหมือนท้องฟ้า” *เซลาห์*

38 แต่พระเจ้า พระองค์ได้ละทิ้งกษัตริย์และจากไป

พระองค์โคจรผู้ที่พระองค์ได้เจิมไว้

39 พระองค์ยกเล็กช่อตกลงที่ทำไว้กับผู้รับใช้ของพระองค์

พระองค์ลบหลู่มงกุฏของเขาด้วยการโยนทิ้งลงดิน

40 พระองค์ฟังก่าแพงรอบเมืองของเขาจนหมดสิ้น

พระองค์ทำให้พวกป้อมปราการของเขากลายเป็นซากปรักหักพัง

41 คนที่เดินผ่านไปมาก็ได้ปล้นเขา

ชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบต่างพากันพูดเหยียดหยามเขา

42 พระองค์ทำให้พวกศัตรูของเขาชือมือ-ขวาขึ้นในชัยชนะ

และทำให้ศัตรูทั้งหลายของเขาเฉลิมฉลองกัน

43 พระองค์หันคมดาบของเขาไปจากศัตรูของเขา

และไม่ยอมช่วยเขาสู้รบ

44 พระองค์ทำให้สง่าราศีของเขาจบสิ้นลง

และขว้างบัลลังก์ของเขาจากที่ของมันลงบนดิน

45 พระองค์ทำให้เขาแก่ก่อนวัย

และห่อเขาไว้ในความระทม *เซลาห์*

46 ข้าแต่พระยาห์เวห์ มันจะเป็นอย่างนี้ไปอีกนานแค่ไหน พระ-

องค์จะช้อนตัวพระองค์ตลอดไปหรือ

ความโกรธของพระองค์จะแผ่ผลาญไปอีกนานแค่ไหน

47 อย่าลืมนะว่า ชีวิตข้าพเจ้านั้นสิ้นเหลือเกิน

พระองค์สร้างมนุษย์ทุกคนให้มาพบกับจุดจบที่ว่างเปล่า

48 จะมีใครมีชีวิตอยู่โดยไม่ต้องตาย

ใครจะเอาตัวรอดจากอำนาจของความตาย *เซลาห์*

49 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ความรักมั่นคงของพระองค์ที่พระองค์

แสดงในอดีตหายไปไหน

เป็นความรักที่พระองค์เคยสาบานไว้กับดาวิดด้วยความสัตย์

ซื่อ

50 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต โปรดระลึกถึงความอับอายที่พวกผู้รับใช้

ของพระองค์ต้องทน

คำเยาะเย้ยจากชนชาติทั้งหลายที่ข้าพเจ้าต้องแบกรับไว้ได้

อก

51 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ศัตรูของพระองค์เยาะเย้ย

พวกเขาเยาะเย้ยกษัตริย์ที่พระองค์ได้เจิมไว้

52 สรรเสริญพระยาห์เวห์ ตลอดไป

เอเมน †† และเอเมน

หนังสือเล่มที่สี่

(สดุดี 90-106)

พระเจ้าคงอยู่ตลอดไปมนุษย์นั้นชั่วครว

คำอธิษฐานของโมเสสคนของพระเจ้า

90 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระองค์ได้เป็นที่ลี้ภัยของพวกเราตลอดมาทุกรุ่น

2 ก่อนที่ภูเขากันจะเกิดมา

ก่อนที่พระองค์จะทำให้โลกนี้เกิดขึ้น

ตั้งแต่อดีตกาล ตราบจนชั่วนี้จนถึงวันสุดท้าย พระองค์คือพระเจ้า

3 พระองค์ทำให้มนุษย์กลับไปเป็นผงคลิดิน

†† เอเมน เป็นภาษาฮีบรู หมายถึง ความจริง ความสัตย์จริง ซึ่งถูกกล่าวขึ้นเพื่อแสดงการเห็นด้วย

พระองค์พูดว่า “มนุษย์กลับไปเป็นดินซะ”
 4 ข้าแต่พระเจ้า สำหรับพระองค์แล้วพินีบึกก็เหมือนกับแคว้นวานที่ผ่านไป
 เหมือนกับแคว้นเดียวหนึ่งของค้ำคิน †
 5 และอีกพินีบึกก็จะเป็นเหมือนหญ้าที่เปลี่ยนสีเท่านั้น พวกมนุษย์นั้นเป็นเหมือนหญ้าที่ออกขึ้นในตอนเช้า
 6 หญ้าออกขึ้นในตอนเช้า และเขียวไปทั่วในตอนเช้าแล้วในตอนค่ำก็เหี่ยวแห้งไป
 7 พวกเราตัวสั่นเทิ้มเพราะกลัวความเกรี้ยวโกรธของพระองค์ พวกเราถูกทำลายเพราะความโกรธของพระองค์
 8 พระองค์วางความผิดทั้งหมดของเราไว้ต่อหน้าพระองค์ บ้างทั้งหลายที่เราซ่อนเร้นไว้ก็ถูกตีแผ่อยู่ในความสว่างต่อหน้าพระองค์
 9 วันทั้งหลายของพวกเราจบสิ้นลงเพราะความโกรธของพระองค์
 เดือนปีของพวกเราจบสิ้นลงอย่างรวดเร็วเหมือนถอนหายใจ
 10 ชีวิตเราก็แค่เจ็ดสิบปี ถ้าเราแข็งแรง อาจจะอยู่ถึงแปดสิบปี
 แม้แต่วันปีที่ดีที่สุดก็เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบาก
 ชีวิตก็ผ่านไปอย่างรวดเร็ว และเราก็หายวับไป
 11 ใครเล่าได้สัมผัสความเกรี้ยวโกรธอย่างเต็มที่ของพระองค์ ใครเล่าได้สัมผัสความโกรธของพระองค์และความกลัวที่เกิดจากมัน
 12 โปรดช่วยเราให้รู้จักนับวันเวลาอันแสนสั้นของพวกเรา เพื่อเราจะได้ใช้ชีวิตอย่างชาญฉลาด
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดกลับมาหาพวกเรา พระองค์จะถ่วงเวลาไปอีกนานแค่ไหน
 โปรดส่งสารพวกผู้รับใช้ของพระองค์
 14 โปรดให้เราอิมไปด้วยความรักมั่นคงของพระองค์ทุกๆเช้า แล้วพวกเราจะได้ให้ร้องด้วยความยินดีและมีความสุขไปชั่วชีวิต
 15 โปรดให้เรามีความสุขนานเท่ากับวันเวลาแห่งความทุกขที่พระองค์เคยหยิบบี้นให้กับเรานั้น
 นานเท่ากับปีแห่งความทุกข์ระทมที่เราเจอมา
 16 โปรดให้เราผู้รับใช้ของพระองค์ได้เห็นการกระทำต่างๆของพระองค์
 ให้ลูกหลานของพวกเราได้เห็นถึงฤทธิอำนาจอันอัศจรรย์ของพระองค์
 17 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของพวกเรา โปรดอวยพรพวกเราด้วยเถิด
 โปรดให้ทุกสิ่งที่เราทำนั้นประสบผลสำเร็จ
 ใช่แล้ว โปรดให้ทุกสิ่งที่เราทำนั้นประสบผลสำเร็จ

ปลอดภัยอยู่ในพระเจ้า

91 พวกเจ้าที่พักอยู่ในที่กำบังแห่งพระเจ้าผู้ใหญ่งามที่สุด พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ใต้ร่มเงาของพระเจ้าผู้มฤตพิทังสิน
 2 ให้พูดกับพระยาห์เวห์ว่า “พระองค์คือที่ลี้ภัยและบ่อมปรากรของข้าพเจ้า
 เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้าไว้วางใจ”
 3 พระองค์จะช่วยท่านให้พ้นจากตาข่ายของนักล่า
 พระองค์จะช่วยท่านให้พ้นจากโรคร้ายแรง
 4 พระองค์จะกางปีกออกเหนือท่านและให้ท่านหลบภัยอยู่ใต้ปีกของพระองค์นั้น
 ความสัตย์ซื่อของพระองค์จะเป็นโล่และกำแพงป้องกันภัยให้กับท่าน
 5 ท่านจะไม่ต้องกลัวการโจมตีในตอนกลางคืน

† เสียชีวิตหนึ่งของค้ำคิน ในอดีต หนึ่งในนั้นมักแบ่งออกเป็น 3-4 ช่วงการเฝ้ายาม ซึ่งกินเวลา 3-4 ชั่วโมงต่อหนึ่งช่วง

หรือการโจมตีด้วยลูกธนูในตอนกลางวัน
 6 ท่านจะไม่ต้องกลัวโรคที่ย่องเข้ามาตอนกลางคืน หรือความเจ็บป่วยที่เข้ามาปล้นในตอนกลางวัน
 7 คนเป็นพิน้ออาจจะล้มตายอยู่ข้างท่าน
 คนเป็นหมื่นอาจจะล้มตายอยู่ทางขวาของท่าน แต่จะไม่มีอันตรายย่างกรายเข้ามาหาท่านเลย
 8 ใช่แล้ว ท่านจะเห็นสิ่งเหล่านี้กับตาตนเอง
 ท่านจะได้เห็นคนชั่วร้ายได้รับผลตอบแทนอย่างสาสม
 9 เพราะท่านเอาพระยาห์เวห์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน
 ท่านให้พระเจ้าผู้ใหญ่งามที่สุดเป็นที่ปลอดภัยของท่าน
 10 ดังนั้น จึงไม่มีความหายนะใดๆแต่ต้องทำ
 ไม่มีโรคระบาดใดๆเข้าไปในตีนเท้าของท่านได้
 11 เพราะไม่ว่าท่านจะไปที่ไหนก็ตาม
 พระเจ้าจะมอบหมายให้พวกทูตสวรรค์คอยคุ้มครองท่าน
 12 ทูตสวรรค์เหล่านั้นจะเอามือยกท่านขึ้น
 เพื่อทำท่านจะได้ไม่ต้องกระแทกก้อนหิน
 13 ท่านจะเดินบนพวกสิงโตและงูเห่า
 และเหยียบย่ำพวกสิงโตร้ายและพวกงูพิษได้
 14 พระยาห์เวห์พูดว่า “เขารักเรา ดังนั้น เราจะช่วยเหลือเขา
 เราจะวางเขาไว้บนที่สูงที่ปลอดภัยเพราะเขารู้จักเราจริงๆ
 15 เมื่อเขาร้องขอความช่วยเหลือจากเรา เราจะตอบเขา
 เราอยู่กับเขาในยามที่เขาทุกข์ยาก
 เราช่วยให้เขาพ้นภัยและทำให้เขามีเกียรติ
 16 เราจะทำให้เขาเต็มอิมด้วยชีวิตที่ยืนยาว
 แล้วให้เขาเห็นว่าเราสามารถช่วยให้เขารอดได้”

ชื่นชมยินดีในความดีงามของพระองค์

บทเพลงสดุดี เพลงสำหรับวันหยุดทางศาสนา

92 ข้าแต่พระยาห์เวห์ มันเป็นเรื่องที่ดีที่จะสรรเสริญพระองค์
 ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่งามที่สุด มันเป็นเรื่องที่ดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์
 2 มันเป็นเรื่องที่ดีที่จะพูดถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในตอนเช้า
 และเล่าถึงความสัตย์ซื่อของพระองค์ในตอนค่ำคืน
 3 คลอไปกับเสียงของพิณสิบสาย พิณลีสาย และทำนองของพิณเขาคู่
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ การกระทำของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีความสุข
 ข้าพเจ้าจะให้ร้องด้วยความยินดีในผลงานต่างๆจากมือของพระองค์
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ การกระทำของพระองค์ช่างยิ่งใหญ่เหลือเกิน
 ความคิดของพระองค์ก็ช่างลุ่มลึกเกินกว่าจะเข้าใจได้
 6 คนที่โง่เหมือนควายไม่รู้เรื่องนี้ คนโง่ไม่เข้าใจเรื่องนี้
 7 คือถึงจะมีคนชั่วมุขขึ้นมามากมายเหมือนหญ้าและคนทำชั่วจะรุ่งเรือง
 พวกมันจะต้องถูกทำลายตลอดไป
 8 แต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะได้รับการยกย่องตลอดไป
 9 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ดุศัตรฐของพระองค์เกิด ดูลิ พวกมันจะต้องถูกทำลาย
 คนที่ทำชั่วทุกคนจะต้องกระจัดกระจายไป
 10 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้าแข็งแรง †† เหมือนกระต๊องป่า พระองค์ชโลมข้าพเจ้าด้วยน้ำมันอันสดชื่น

†† แข็งแรง แปลตรงๆได้ว่า ยกเขาข้าพเจ้า

11 ตาของข้าพเจ้าได้เห็นการพ่ายแพ้ของคนเหล่านั้นที่พยายาม
 ชும்โจมตีข้าพเจ้า
 หูของข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกศัตรูชั่วๆของ
 ข้าพเจ้า
 12 แต่คนดีจะผลิบานดุดตันปาล์ม
 เขาจะไผ่สูงขึ้นมามาก เหมือนกับต้นสนซีดาร์แห่งเลบานอน
 13 คนเหล่านั้นเป็นเหมือนกับต้นไม้ที่ปลุกไว้
 ในวิหารของพระยาห์เวห์
 พวกเขาจะเจริญงอกงามในลานทั้งหลายของพระเจ้าของเรา
 14 พวกเขาจะยังคงผลิดอกออกผลแม้นิยามแก่เฒ่า
 พวกเขาจะยังคงสดชื่นแข็งแรงและเขียวสด
 15 แล้วพวกเขา ก็จะประกาศได้ว่า พระยาห์เวห์ ผู้เป็นหินกำบัง
 ของข้าพเจ้านั้นยุติธรรม
 และพระองค์ไม่เคยทุจริตเลย

พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ผู้ทรงบารมี

93 พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์
 พระยาห์เวห์สวมบารมี พระองค์ใส่พละกำลัง
 พระองค์ตั้งโลกนี้อย่างมั่นคงและมั่นคงจะไม่สั่นคลอน
 2 บัลลังก์ของพระองค์ตั้งไว้อย่างมั่นคงแล้วตั้งแต่ดึกดำบรรพ์
 มา
 ยิ่งกว่านั้น พระองค์เป็นอยู่แล้วตลอดมา
 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ คลื่นสั่นเสียด
 ไซ้แล้ว คลื่นสั่นเสียดตั้งขึ้น
 เสียงคลื่นกระทบฝั่งตั้งขึ้นเรื่อยๆ
 4 เสียงร้องของมหาสมุทรข้างดังกึกก้องมาก
 เสียงนำทะเลแตกกระจาย ข้างทรงพลังเหลือเกิน
 แต่พระยาห์เวห์ผู้อยู่เบื้องบนก็ยังทรงพลังยิ่งกว่า
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์
 พระบัญญัติต่างๆของพระองค์นั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ตลอดไป
 วิหารของพระองค์จะเป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ไปตราบนานเท่า
 นาน

พระยาห์เวห์ผู้พิพากษาของคนทั้งโลก

94 ข้าแต่พระเจ้าผู้ลงโทษคนผิดบาป ข้าแต่พระยาห์เวห์
 ข้าแต่พระเจ้าผู้ลงโทษคนผิดบาป ขอให้เราได้เห็นสง่า-
 ราศีของพระองค์ด้วยเถิด
 2 พระองค์ผู้พิพากษาโลก โปรดลุกขึ้น
 ขอให้ตอบแทนคนหยิ่งโสมยอย่างสาสมด้วยเถิด
 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ อิกนานแค้ไหน
 อิกนานแค้ไหนที่พระองค์จะปล่อยให้คนชั่วพวกนั้นเฉลิมฉลอง
 กัน
 4 อิกนานแค้ไหน ที่พระองค์จะปล่อยให้คนชั่วพวกนั้นพุดจา
 เย่อหยิ่งจองหอง
 และปล่อยให้คนเลวคุยโวโอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องชั่วๆที่พวกเขา
 ทำ
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ คนพวกนี้ขี้คนของพระองค์
 พวกเขาข่มเหงชนชาตินั้นที่เป็นของพระองค์
 6 พวกเขาฆ่าแม่หม้าย และคนต่างด้าว
 และพวกเขาข่มเหงเด็กกำพร้า
 7 คนชั่วเหล่านั้นพุดว่า “พระยาห์เวห์ไม่เห็นสิ่งที่เรากำลังทำอยู่
 หรือ
 พระเจ้าแห่งยาโคบไม่รู้หรือว่าเกิดอะไรขึ้น”
 8 เจ้าพวกสุดยอดโง่ของคนทั้งหลาย ให้ฉลาดเสียทีเถอะ
 เจ้าพวกคนโง่เอ๋ย เมื่อไหร่จะเรียนรู้เสียที
 9 เจ้าคิดว่า พระองค์ผู้สร้างหูก จะไม่ได้ยินหรือยัง
 เจ้าคิดว่าพระองค์ผู้สร้างตา จะมองไม่เห็นหรือยัง

10 เจ้าคิดว่าพระองค์ผู้สอนชนชาติทั้งหลายจะไม่ลงโทษพวก
 เจ้าหรือยัง
 เจ้าคิดว่าผู้สอนมนุษย์ทั้งหลายจะไม่รู้เรื่องอะไรเลยหรือยัง
 11 พระยาห์เวห์รู้จักความคิดของมนุษย์
 และพระองค์รู้ว่ามันไร้สาระ
 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ คนที่พระองค์สอนนั้น ถือว่ามีเกียรติ
 จริงๆ
 คือคนที่พระองค์ถือว่าด้วยกฎของพระองค์
 13 พระองค์ให้เขาได้รับการบรรเทาในช่วงที่มีปัญหา
 จนกว่าพระองค์จะขุดหลุมของคนชั่วให้เสร็จ
 14 พระยาห์เวห์จะไม่ทอดทิ้งคนของพระองค์
 พระองค์จะไม่ละทิ้งชนชาติของพระองค์
 15 แล้วการพิพากษาก็จะกลับมายุติธรรมเหมือนเดิม
 และคนซื่อตรงทุกคนก็จะทำตามมัน
 16 ใครเล่าจะยืนขึ้นช่วยข้าพเจ้าต่อต้านคนชั่วเหล่านี้
 ใครเล่าจะยืนหยัดเพื่อข้าพเจ้าในการต่อต้านคนที่ทำชั่วนั้น
 17 หากพระยาห์เวห์ไม่มาช่วยข้าพเจ้าในเร็ววัน
 ข้าพเจ้าคงนอนสงบนิ่งอยู่ในหลุมฝังศพเป็นแน่
 18 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะพุดว่า “เท้าข้าพเจ้ากำลังจะลื่นล้ม”
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความรักมั่นคงของพระองค์ได้ช่วยพยุงข้า-
 พเจ้าไว้
 19 เมื่อข้าพเจ้าเต็มไปด้วยความกังวล
 พระองค์ก็ปลอบโยนข้าพเจ้าและทำให้ข้าพเจ้ามีความสุข
 20 ผู้พิพากษาที่ชั่วร้ายจะเป็นฝ่ายเดียวกับพระองค์ได้หรือ
 พวกเขาใช้กฎหมายกดขี่ข่มเหงคนอื่น
 21 ผู้พิพากษาชั่วร้ายพวกนี้รวมหัวกันต่อต้านคนดี
 และตัดสินประหารชีวิตคนบริสุทธิ์
 22 แต่พระยาห์เวห์มาเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
 พระเจ้าของข้าพเจ้า เป็นหินหลบภัยของข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้าจะ
 วิ่งเข้าไปลี้ภัย
 23 พระองค์จะลงโทษผู้พิพากษาชั่วร้ายพวกนั้นสำหรับสิ่งที่เขา
 ก่อขึ้น
 พระองค์จะทำลายพวกเขา สำหรับความชั่วร้ายที่พวกเขาทำ
 พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราจะทำลายพวกเขา

นมัสการและเชื้อฟังพระยาห์เวห์

95 มาเถิด ให้พวกเรามาร้องเพลงด้วยความชื่นบานให้กับ
 พระยาห์เวห์กันเถิด
 ให้ให้ร้องสรรเสริญหินกำบังผู้ช่วยให้รอดของเราเถิด
 2 ให้พวกเราเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยการขอบพระคุณเถิด
 ให้ร้องเพลงและเล่นดนตรีให้กับพระองค์เถิด
 3 เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่
 พระองค์เป็นกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เหนือพระเจ้าทั้งปวง
 4 เพราะโลกนี้ทั้งหมดเป็นของพระองค์
 ตั้งแต่พวกถ้ำที่ลึกที่สุด จนถึงพวกยอดเขาที่สูงที่สุด
 5 ทะเลทั้งหลายที่พระองค์สร้าง
 และแผ่นดินทั้งหลายที่พระองค์ปั้นแต่งขึ้น ล้วนเป็นสมบัติของ
 พระองค์
 6 มาเถิด ให้พวกเรากราบลงนมัสการพระองค์
 และคุกเข่าลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ ผู้สร้างพวกเรา
 7 เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของเรา
 และเราเป็นชนชาติที่พระองค์เลี้ยงดู
 คือแกะที่พระองค์นำด้วยมือของพระองค์
 ขอเพียงแต่เจ้าฟังเสียงของพระองค์ในวันนี้
 พระองค์พุดว่า
 8 “อย่าได้มีใจต่อฉันเหมือนกับที่บรรพบุรุษของเจ้าทำที่เมรีบาห์
 และเหมือนกับในวันนั้นที่มีสาห์ † ในที่เปเลาเปเลียแห่งแล้ง

† เมรีบาห์ ... มีสาห์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสืออพยพ 17:1-7

- 9 ที่นั่น พวกเขาลองดีกับเราและทดสอบเรา
 ทั้งๆที่พวกเขาเคยเห็นสิ่งที่เราทำไปแล้วก็ตาม
- 10 เราสะอิดสะเอียนคนรุ่นนั้นนานถึงสี่สิบปี
 เราว่า "คนพวกนั้นมีใจที่หลงผิดไป ไม่เคยเรียนรู้ทางต่างๆของ
 เรา"
- 11 ดังนั้น ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า
 "พวกเขาจะไม่มีวันได้เข้าไปในที่พิภพของเราเลย"

ให้ทุกชนชาติสรรเสริญพระยาห์เวห์
 (1 พตด. 16:23-33)

- 96** ร้องเพลงบทใหม่ให้กับพระยาห์เวห์
 ทุกคนบนโลกนี้ ร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์กันเถิด
- 2 ร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์ สรรเสริญชื่อของพระองค์
 ให้ประกาศวันแล้ววันเล่าถึงความรอดที่มาจากพระองค์
 - 3 ประกาศให้ชนชาติต่างๆรู้ถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
 ประกาศให้ทุกคนรู้ถึงสิ่งน่าทึ่งต่างๆที่พระองค์ทำ
 - 4 เพราะพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรได้รับการสรรเสริญ
 อย่างยิ่ง
 - พระองค์นำเกรงขามกว่าพระเจ้าทั้งปวง
 - 5 เพราะพระเจ้าทั้งสิบของชนชาติเหล่านั้นเป็นรูปเคารพที่ไร้ค่า
 แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้ที่สร้างฟ้าสวรรค์
 - 6 รัศมีและบารมีของพระองค์แผ่กระจายออกมาจากพระองค์
 อำนาจและความงดงามอยู่ในวิหารของพระองค์
 - 7 ตระกูลของชนชาติต่างๆทั่วโลกเอ๋ย ให้สรรเสริญพระยาห์เวห์
 สำหรับสง่าราศีและผละกำลังของพระยาห์เวห์เถิด
 - 8 ให้สรรเสริญพระยาห์เวห์สำหรับชื่ออันมีสง่าราศีของพระองค์
 ให้นำเครื่องกำนันมาให้พระองค์ในลานวิหารของพระองค์เถิด
 - 9 ให้ก้มกราบลงต่อหน้าพระยาห์เวห์ในวิหารอันสง่างามของ
 พระองค์ †
 - มนุษย์บนแผ่นดินโลกทุกคนเอ๋ย ให้ตัวสั่นเทิ้มเมื่ออยู่เบื้อง-
 หน้าพระองค์เถิด
 - 10 ประกาศให้ทุกชนชาติรู้ว่า "พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ พระองค์
 ตั้งโลกนี้ไว้อย่างมั่นคง
 มันจะไม่มีการสั่นคลอน พระองค์ตัดสินชนชาติต่างๆอย่างยุติ-
 ธรรม"
 - 11 ขอให้ฟ้าสวรรค์เฉลิมฉลองกัน ขอให้แผ่นดินโลกชื่นชมยินดี
 ขอให้ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างในทะเลนั้นโห่ร้องยินดี
 - 12 ขอให้ท้องทุ่งและทุกสิ่งทุกอย่างในมันรำเริงยินดี
 และขอให้ต้นไม้ทุกต้นในป่าชื่นชมยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์
 - 13 เพราะพระองค์กำลังเสด็จมา พระองค์กำลังมาตัดสินแผ่นดิน
 โลกนี้
 พระองค์จะตัดสินโลกนี้อย่างยุติธรรมและตัดสินชนชาติต่างๆ
 อย่างสัตย์ซื่อ

พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์เหนือทุกสิ่ง

- 97** พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์
 ขอให้แผ่นดินโลกชื่นชมยินดี ขอให้หมู่เกาะทั้งหลาย
 เฉลิมฉลองกัน
- 2 หมู่เมฆและความมืดที่บอญล้อมรอบพระองค์
 ความยุติธรรมและความเป็นธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์
 ของพระองค์
 - 3 เปลวไฟนำอยู่เบื้องหน้าพระองค์
 และเผาไหม้ศัตรูของพระองค์ทุกด้าน
 - 4 สายฟ้าของพระองค์ทำให้โลกสว่างไสว
 แผ่นดินโลกเห็นและสั่นเทิ้ม
 - 5 ภูเขาทั้งหลายละลายราวกับขี้ผึ้งอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์

† ในวิหารอันสง่างามของพระองค์ หรือ อาจแปลได้อีกอย่างว่า "ด้วยการสวม
 ชุดอันศักดิ์สิทธิ์" ซึ่งคงหมายถึงชุดของพวกนักบวช

- ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของแผ่นดินโลก
- 6 ฟ้าสวรรค์เล่าขานคุณความดีของพระองค์
 และทุกชนชาติเห็นรัศมีของพระองค์
- 7 คนเหล่านั้นที่นมัสการรูปบูชาและภาคภูมิใจในรูปเคารพของ
 เขาจะถูกทำให้บอญชายนานา
 และพวกพระเจ้าทั้งหลายจะต้องก้มลงกราบพระองค์
- 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ศิโยนได้ยินพวกคำตัดสินต่างๆของพระ-
 องค์และเฉลิมฉลอง
 หมู่บ้านทั้งหลายของยูดาห์ต่างชื่นชมยินดีด้วยเหมือนกัน
- 9 เพราะ พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งสูงสุด
 เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
 พระองค์นั้นยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าทั้งปวงมากนัก
- 10 พวกเจ้าที่รักพระยาห์เวห์ ให้เกลียดชังความชั่ว
 พระองค์ปกป้องชีวิตของคนที่ยังรักภักดีต่อพระองค์
 พระองค์ช่วยกู้เขาจากเงื้อมมือของคนชั่ว
- 11 แสงสว่างส่องลงมายังคนที่ทำสิ่งถูกต้อง
 และคนใจซื่อตรงจะมีความสุข
- 12 พวกเจ้าคนดีทั้งหลาย ให้เฉลิมฉลองกันในพระยาห์เวห์
 ให้สรรเสริญชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

ให้ทุกสิ่งทุกอย่างสรรเสริญพระยาห์เวห์

บทเพลงสดุดี

- 98** ร้องเพลงบทใหม่ให้กับพระยาห์เวห์เพราะพระองค์ทำสิ่ง
 น่าทึ่งทั้งหลาย
- เมื่อชาวอันทรงฤทธิและชนอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้นำชัย
 ชนะมาสู่พระองค์
 - 2 พระยาห์เวห์แสดงอำนาจในการช่วยกู้ของพระองค์
 พระองค์ได้แสดงความยุติธรรมของพระองค์ให้ชนชาติต่างๆ
 เห็น
 - 3 พระองค์ระลึกถึงความรักมั่นคงและความซื่อสัตย์ที่พระองค์มี
 ต่ออิสราเอล
 - ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลกต่างก็เห็นอำนาจในการช่วยกู้ของพระ-
 เจ้าของเรา
 - 4 ชาวโลกทั้งหลายให้ตะโกนเรียกพระยาห์เวห์
 ให้เปล่งเสียงออกมาเป็นเพลงแห่งความสุขและเล่นดนตรีกัน
 เถิด
 - 5 ให้เล่นดนตรีเพื่อเป็นเกียรติแด่พระยาห์เวห์
 โดยใช้พิณและเครื่องดนตรีอื่นๆ
 - 6 ให้เป่าปี่และแดร์เขาสัตว์
 ต่อหน้าพระยาห์เวห์ผู้เป็นกษัตริย์
 - 7 ให้ท้องทะเลและทุกชีวิตในทะเลนั้นร้องคำราม
 ให้แผ่นดินโลกและทุกชีวิตบนโลกนั้นโห่ร้อง
 - 8 ให้แม่น้ำทั้งหลายปรบมือ
 ให้ภูเขาทั้งหลายเต้นรำด้วยความยินดีต่อหน้าพระยาห์เวห์
 - 9 พระองค์กำลังมาตัดสินแผ่นดินโลกนี้ พระองค์จะตัดสินโลกนี้
 อย่างยุติธรรม
 และตัดสินชนชาติต่างๆอย่างเป็นธรรม

พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรานั้นศักดิ์สิทธิ์

- 99** พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ ให้ชนชาติต่างๆสั่นเทิ้มด้วย
 ความกลัว
- พระยาห์เวห์หนึ่งอยู่บนบัลลังก์เหนือทูตสวรรค์ที่มีปีก ให้โลก
 สั่นเทิ้มด้วยความกลัว
 - 2 พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่ในเมืองศิโยน
 พระองค์นั้นมีอำนาจสูงส่งเหนือชนชาติทั้งสิ้น
 - 3 ให้พวกเขาสรรเสริญชื่ออันยิ่งใหญ่และน่าเกรงขามของพระ-
 องค์

พระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์
 4 ข้าแต่กษัตริย์ผู้มีฤทธิ์เกรียงไกร ผู้ที่รักความยุติธรรม
 พระองค์ได้ก่อตั้งความเที่ยงธรรม
 พระองค์ทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้องให้กับคนของยาโคบ
 5 ให้ยกย่องพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
 และกราบลงต่อหน้าทิวาแห่งของพระองค์
 พระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์
 6 โมเสสและอาโรนอยู่ในกลุ่มของนักบวชของพระเจ้า
 ซามูเอลก็อยู่ในพวกคนเหล่านั้นที่เรียกชื่อของพระองค์
 คนเหล่านั้นอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์และพระองค์ก็ตอบพวก
 เขา
 7 พระองค์พูดกับพวกเขาจากเสาเมฆ
 และพวกเขาก็เชื่อฟังกฎ
 และบัญญัติต่างๆที่พระองค์มอบให้กับพวกเขา
 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา พระองค์ตอบพวกเขา
 แล้ว
 พวกเขาเห็นว่าพระองค์เป็นทั้งพระเจ้าที่ให้อภัย
 และพระเจ้าที่ลงโทษด้วย สำหรับสิ่งชั่วๆที่พวกเขาทำ
 9 ให้ยกย่องพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา
 และก้มกราบลงไปทางภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรานั้นศักดิ์สิทธิ์

นมัสการพระยาห์เวห์ด้วยความรำเริง

บทเพลงสดุดี แห่งการขอบพระคุณ

100 **100** ทิวทัศน์แผ่นดินโลกเอ๋ย
 ให้ร้องด้วยความยินดีให้กับพระยาห์เวห์
 2 ให้นมัสการพระยาห์เวห์ด้วยความรำเริง
 และเข้ามาร้องเพลงด้วยความชื่นบานต่อหน้าพระองค์
 3 ให้รู้ไว้เถิดว่า พระยาห์เวห์ เป็นพระเจ้า
 พระองค์สร้างเราขึ้นมา เราจึงเป็นของพระองค์
 เราเป็นชนชาติของพระองค์ เป็นแกะในทุ่งหญ้าของพระองค์
 4 ให้ผ่านประตูทั้งหลายของพระองค์เข้ามาด้วยการขอบคุณ
 ให้เข้ามาในลานวิหารทั้งหลายของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ
 ให้ขอบคุณพระองค์และสรรเสริญชื่อของพระองค์เถิด
 5 เพราะพระยาห์เวห์นั้นดี
 ความรักมั่นคงของพระองค์อยู่ตลอดไป
 ความสัตย์ซื่อของพระองค์จะคงอยู่ทุกชั่วอายุ

กษัตริย์สัญญาที่จะรักษาความยุติธรรม

บทเพลงสดุดีของดาวิด

101 **101** ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องเพลงสรรเสริญนี้ให้กับ
 พระองค์
 และสรรเสริญพระองค์สำหรับความรักมั่นคง และความยุติ-
 ธรรมของพระองค์
 2 ข้าพเจ้าตั้งใจใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์
 เมื่อไหร่หนอพระองค์จะมาหาข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะทำหน้าที่ต่างของข้าพเจ้า
 ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ในวงของข้าพเจ้า
 3 ข้าพเจ้าจะไม่ยอมวางสิ่งชั่วร้ายใดๆไว้ต่อหน้าต่อตาข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าเกลียดการกระทำที่ผิดโกงทั้งหลายและข้าพเจ้าจะไม่
 ยอมให้สิ่งเหล่านั้นติดตัวข้าพเจ้าเลย
 4 ขอให้จิตใจที่ผิดโกง ไปให้พ้นจากข้าพเจ้า
 เพราะข้าพเจ้าจะไม่ยอมมีส่วนร่วมกับสิ่งชั่วร้าย
 5 ข้าพเจ้าจะไม่คบกับคนที่ชอบแอบใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขา
 ข้าพเจ้าจะไม่ยอมอดกลืนกับคนที่หยิ่งโสและหลงตัวเอง

6 ข้าพเจ้ามองหากคนที่ไว้วางใจได้ในแผ่นดินที่จะมาทำงานให้กับ
 ข้าพเจ้า
 เฉพาะคนที่ใช้ชีวิตที่บริสุทธิ์เท่านั้นถึงจะให้มารับใช้ข้าพเจ้า
 7 คนที่ชอบหลอกลวงและชอบหักหลังจะไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้าน
 ของข้าพเจ้า
 และคนขี้โกหกก็จะมีทางได้รับใช้ข้าพเจ้า
 8 ทุกๆเช้า ข้าพเจ้าจะกำจัดคนชั่วทั้งหมดไปจากแผ่นดิน
 ข้าพเจ้าจะขับไล่คนชั่วพวกนอกรออกไปจากเมืองของพระยาห์-
 เวห์

*คำอธิษฐานของคนเดือดร้อน ในยามที่เขาย่อแอและระบายน
 ความทุกข์ใจออกมา ต่อหน้าพระยาห์เวห์*

102 **102** ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้าด้วย
 ใจดี

ขอให้เสียงร้องให้ช่วยของข้าพเจ้าไปถึงพระองค์ด้วยเถิด
 2 โปรดอย่าซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้าในยามทุกข์ยากอย่างนี้เลย
 โปรดเงี่ยหูฟังข้าพเจ้า
 โปรดตอบข้าพเจ้าเร็วๆด้วยตอนที่ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ
 3 วันเวลาของข้าพเจ้าหายไปอย่างฉับพลัน
 กระดูกของข้าพเจ้าถูกเผาเหมือนอยู่ในเตาไฟ
 4 ใจของข้าพเจ้าห่อเหี่ยวไป † เหมือนหญ้าที่ถูกตัด
 ข้าพเจ้าเบื่ออาหาร
 5 ข้าพเจ้าร้องคร่ำครวญด้วยความทุกข์ใจ
 จนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก
 6 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนนกฮูกที่โอดเดี่ยวอยู่ในทะเลทราย
 เป็นนกฮูกที่อยู่ท่ามกลางซากปรักหักพัง
 7 ข้าพเจ้านอนไม่หลับ
 ข้าพเจ้าเป็นเหมือนนกที่โอดเดี่ยวกระโดดไปมาอยู่บนหลังคา
 8 วันทั้งวัน พวกศัตรูของข้าพเจ้าต่างพากันดูหมิ่นเหยียดหยาม
 ข้าพเจ้า
 คนพวกนั้นที่หัวเราะเยาะข้าพเจ้าใช้ชื่อข้าพเจ้าเป็นคำสาปแช่ง
 9 ข้าพเจ้าได้กินขี้เถ้าแทนอาหาร
 และนำตาหยดลงไปผสมกับเครื่องต้มของข้าพเจ้า
 10 ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นก็เพราะพระองค์โกรธข้าพเจ้า
 พระองค์เหยียดข้าพเจ้าขึ้น แล้วโยนข้าพเจ้าทิ้งไป
 11 ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นแค่งูที่กำลังเลือนรางไป
 ข้าพเจ้ากำลังเหี่ยวแห้งไปเหมือนหญ้า
 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะครอบครองบัลลังก์ตลอดไป
 ชื่อเสียงของพระองค์จะคงอยู่ทุกยุคทุกสมัย
 13 พระองค์จะลุกขึ้น และจะสงสารเมืองศิโยน
 ถึงเวลาแล้วที่จะปลอบโยนนาง เวลาที่ได้กำหนดไว้มาถึงแล้ว
 14 พวกผู้รับใช้ของพระองค์รักแม่แต่ก่อนหินของเมืองศิโยน
 พวกเขาสงสารแม่แต่ฝุ่นบนถนนของนาง
 15 แม่แต่ชนชาติอื่นๆก็ยกเกรงกลัวชื่อของพระยาห์เวห์
 และกษัตริย์ของพวกเขาสรรเสริญพระบารมีของพระองค์
 16 สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เมื่อพระยาห์เวห์สร้างเมืองศิโยนขึ้นมาใหม่
 ตอนที่พระองค์ปรากฏตัวขึ้นที่นั่นในสง่าราศีของพระองค์
 17 พระยาห์เวห์จะใส่ใจในคำอธิษฐานของผู้ยากไร้
 พระองค์ไม่ได้ถูกคำอธิษฐานของพวกเรา
 18 ให้บันทึกเรื่องต่อไปนี้ไว้ให้กับคนรุ่นหลังอ่าน
 เพื่อคนที่ยังไม่ได้เกิดมาจะได้สรรเสริญพระยาห์เวห์
 19 ให้บันทึกว่าพระยาห์เวห์มองลงมาจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของ
 พระองค์ที่อยู่เบื้องบน
 พระองค์มองลงมาจากสวรรค์ลงมายังโลกนี้
 20 เพื่อฟังเสียงร้องคร่ำครวญของพวกนักโทษ
 และปลดปล่อยพวกนักโทษประหารให้เป็นอิสระ

† ใจของข้าพเจ้าห่อเหี่ยวไป หมายถึง หมดกำลังใจที่จะต่อสู้ต่อไป

21 แล้วประชาชนจะได้ประกาศในเมืองศิโยน
ถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำและสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม
22 ตอนที่ชนชาติและอาณาจักรทั้งหลาย
มารวมตัวกันเพื่อนมัสการพระยาห์เวห์
23 พระองค์ตัดกำลังของข้าพเจ้าลงในวัยกลางคน
และชีวิตของข้าพเจ้าก็ถูกตัดให้สั้นลง
24 ดึงนข้าพเจ้าจึงพูดว่า “พระเจ้าของข้าพเจ้า ชีวิตของพระ-
องค์นั้นจะยังคงอยู่ต่อไปทุกยุคทุกสมัย
ดังนั้นอย่าเพิ่งฆ่าข้าพเจ้าเลยเมื่อชีวิตข้าพเจ้ามาถึงแค่ครั้งทาง
25 นานมาแล้ว พระองค์ได้ก่อตั้งโลกนี้ขึ้นมา
และได้สร้างฟ้าสวรรค์ขึ้นด้วยมือของพระองค์เอง
26 สิ่งเหล่านี้จะสูญสิ้นไปแต่พระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
พวกมันทั้งหมดจะเปื่อยยุ่ยเหมือนเครื่องนุ่งห่ม
พระองค์จะเปลี่ยนมันเหมือนเสื้อผ้าและโยนมันทิ้งไป
27 แต่พระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
และวันปีของพระองค์จะไม่สิ้นวันสิ้นสุด
28 ลูกๆของพวกผู้รับใช้ของพระองค์จะตั้งรกรากอยู่ที่นี้
ลูกหลานของพวกเขาก็จะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยต่อหน้าพระ-
องค์”

คำสรรเสริญสำหรับความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์

บทเพลงของดาวิด

103 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
หัวใจที่ดวงของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญชื่ออันศักดิ์-
สิทธิ์ของพระองค์เถิด
2 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
และอย่าลืมบุญคุณทั้งสินของพระองค์
3 พระองค์คือผู้ที่ทอภัยให้กับความผิดบาปทั้งสินของเจ้า
พระองค์คือผู้ที่รักษาเจ้าให้หายจากความเจ็บป่วยทั้งสิน
4 พระองค์คือผู้ที่ไถ่ชีวิตเจ้าจากหลุมศพ
พระองค์คือผู้ที่เอาความรักมั่นคงและความเมตตากรุณา
สวมเป็นมงกุฎให้กับเจ้า
5 พระองค์คือผู้ที่ทำให้ชีวิตของเจ้าเต็มอ้อมไปด้วยของดีๆ
และพระองค์ทำให้เจ้าเป็นหนุ่มอีกครั้งหนึ่งเหมือนกับนกอิน-
ทรีหนุ่ม
6 พระยาห์เวห์ให้ความยุติธรรมและความเป็นธรรม
กับทุกคนที่ถูกข่มเหง
7 พระองค์สั่งสอนหนทางทั้งหลายของพระองค์ให้กับโมเสส
และแสดงการกระทำอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ให้อิสราเอลเห็น
8 พระยาห์เวห์นั้นใจดี มีเมตตา โกรธชั่ว
และเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักมั่นคง
9 พระองค์จะไม่คอยกล่าวหาเราอยู่ตลอด
และถ้าโกรธพระองค์ก็จะไม่โกรธตลอดไปหรอก
10 พระองค์ไม่ได้จัดการกับเราตามความผิดบาปของเรา
พระองค์ไม่ได้ลงโทษพวกเราให้สาสมกับความผิดของเรา
11 ฟ้าสวรรค์อยู่สูงเหนือโลกยิ่ง
ความรักมั่นคงของพระองค์ที่มีต่อคนที่ยำเกรงพระองค์ก็ยิ่ง-
ใหญ่ขนาดนั้น
12 ทิศตะวันออกห่างจากทิศตะวันตกขนาดไหน
พระองค์ก็ยกความผิดที่เกิดจากการกบฏต่างๆของเราให้ห่าง
ไกลจากเราขนาดนั้น
13 พอใจดีต่อลูกยิ่ง
พระยาห์เวห์ก็ใจดีต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์อย่างนั้น
14 พระองค์รู้ว่าเราทำมาจากอะไร
พระองค์รู้ว่าเราเป็นแค่ดิน
15 ชีวิตของมนุษย์นั้นสั้นเหมือนกับต้นหญ้า
หรือเหมือนกับดอกไม้ในทุ่งที่ออกดอกอย่างรวดเร็ว

16 แต่เมื่อฤดูกาลร้อนพัด มันก็หายวับไป
และไม่มีใครบอกได้ว่ามันเคยอยู่ตรงไหน
17 ส่วนคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ พระองค์รักพวกเขา
ตลอดมา และจะรักพวกเขาตลอดไป
และพระองค์จะสถิตย์ชื้อต่อลูกหลานของพวกเขาดังเดิม
18 คือคนเหล่านั้นที่รักษาคำมั่นสัญญาของพระองค์
และไม่ล้มที่จะทำตามคำสั่งต่างๆของพระองค์
19 พระยาห์เวห์ตั้งบัลลังก์ของพระองค์อยู่บนฟ้าสวรรค์
และพระองค์ครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง
20 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ทั้งหลาย
คือพวกนกรบอินทรียิงไกรที่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์
ให้สรรเสริญพระองค์เถิด
21 กองทัพสวรรค์ทั้งหมด คือพวกผู้รับใช้พระองค์ที่ทำตามความ
ต้องการของพระองค์
ให้สรรเสริญพระองค์เถิด
22 ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้นมา ให้สรรเสริญพระยาห์-
เวห์เถิด
ในที่ทุกหนแห่งในอาณาจักรของพระองค์
จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

สรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สร้าง

104 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ยิ่งใหญ่
มาก
พระองค์ปกคลุมไปด้วยรัศมีและบารมี
2 พระองค์คลุมพระองค์เองด้วยแสงสว่างเหมือนใส่เสื้อคลุม
พระองค์กางท้องฟ้าออกเหมือนกางเต็นท์
3 พระองค์สร้างห้องชั้นบนของพระองค์อยู่เหนือเมฆ +
พระองค์ใช้เมฆที่หนาทึบเป็นร่มมาและเข้ามาขอบฟ้าไปบนปีก
ของลม
4 พระองค์ทำให้สายลมทั้งหลายเป็นพวกผู้ส่งข่าวของพระองค์
และทำให้เปลวไฟเป็นพวกผู้รับใช้ของพระองค์
5 พระองค์วางโลกนี้บนรากฐานของมัน
เพื่อโลกนี้จะได้ไม่เคลื่อนหลุดไป
6 น้ำลึกคลุมโลกนี้เหมือนกับผ้าห่ม
น้ำได้ครอบคลุมภูเขาทั้งหลายไว้
7 เมื่อพระองค์ตะโกน น้ำนั้นก็หนีไป
เสียงของพระองค์ที่ตั้งกึกก้องเหมือนฟ้าร้องทำให้น้ำไหลเชี่ยว
ไป
8 ภูเขาทั้งหลายโผล่ขึ้นมา หุบเขาทรุดลงไป
น้ำก็ไหลไปอยู่ตามที่ที่พระองค์จัดไว้ให้กับมัน
9 พระองค์กำหนดขอบเขตไว้ไม่ให้น้ำไหลล้นขึ้นมา
เพื่อมันจะได้ไม่มาครอบคลุมโลกอีก
10 พระองค์ทำให้น้ำไหลออกมาจากตาน้ำลงไปบนภูเขา
น้ำนั้นก็ไหลไปในระหว่างภูเขา
11 ก่อให้เกิดแหล่งน้ำแก๊สตัวป่าทั้งหลาย
แม้แต่พวกปลาที่ยังมาดับกระหายที่นั่น
12 พวกนกปากก็สร้างรังขึ้นริมน้ำ
และส่งเสียงร้องตามกิ่งไม้ที่อยู่ใกล้ๆนั้น
13 พระองค์ให้น้ำกับภูเขาทั้งหลายจากน้ำที่อยู่ในห้องชั้นบนของ
พระองค์
แผ่นดินโลกจึงเต็มอ้อมไปด้วยผลงานจากน้ำมือของพระองค์
14 พระองค์ทำให้น้ำพุพุ่งออกมาเพื่อเป็นอาหารแก๊สตัวทั้ง-
หลาย

+ อยู่เหนือเมฆ หรือแปลตรงๆได้ว่า “น้ำที่อยู่เหนือท้องฟ้า” เหมือนหนังสือปฐมกาล 1:7 ซึ่งเป็นการมองโลกในสมัยโบราณของคนบาบิโลน “ห้องชั้นบน” เป็นการเปรียบเทียบสวรรค์เหมือนกับห้องใต้หลังคา เป็นรูปแบบของบ้านในแถบเมดิเตอร์เรเนียน เอาไว้เก็บของ หรือนอนเย็นสบายในหน้าร้อน

และให้พืชพันธุ์กับมนุษย์มาเพาะปลูก
 เพื่อพวกเขาจะได้ผลิตอาหารจากผืนดิน
 15 รวมถึงเหล่าอุนที่[†]ทำให้พวกเขาสุขใจ
 นำมันที่ทำให้ใบหน้าผ่องใส
 และขนมปังที่ทำให้ร่างกายแข็งแรง
 16 พวกต้นไม้มะพร้าว[‡]ต่างก็อิมเอิบด้วยน้ำ
 รวมถึงพวกต้นสนซีดาร์แห่งเลบานอนที่พระองค์ปลูกไว้
 17 พวกนกกระจอกก็ได้มาทำรังที่นั่น
 ส่วนนกกระสา[‡]ก็เฝ้าต้นสนสามใบมาเป็นบ้านของมัน
 18 ภูเขาสูงทั้งหลายคือบ้านของบรรดาแพะภูเขา
 ในขณะที่หินผาคือที่ลี้ภัยของพวกเขา †
 19 พระองค์สร้างดวงจันทร์ขึ้นมาเพื่อกำหนดเดือน
 และดวงอาทิตย์ก็รู้เวลาตกของมัน
 20 พระองค์สร้างความมืดเพื่อจะได้มีกลางวัน
 เพื่อให้สัตว์ป่าออกมาหากินกัน
 21 พวกสิงห์หนุ่มคำรามในขณะที่ล่าเหยื่อ
 แสงหาอาหารที่พระเจ้าประทานให้
 22 เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น
 พวกสัตว์ที่ออกมาหากินตอนกลางวันก็กลับร้องนอน
 23 แล้วผู้คนก็ออกไปทำมาหากิน
 และพวกเขาทำงานจนถึงตอนเย็น
 24 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์สร้างสิ่งต่างๆขึ้นมามากมาย
 เหลือเกิน
 พระองค์ใช้สติปัญญาสร้างพวกมันแต่ละอย่าง
 แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยสิ่งต่างๆที่พระองค์สร้างขึ้น
 25 ดูอย่างทะเลลึก มันใหญ่โตและกว้างขวาง
 เต็มไปด้วยบรรดาสัตว์น้อยใหญ่มากมายจนนับไม่ถ้วน
 26 พวกเรือต่างแล่นไปบนผิวน้ำของมัน
 และที่นั่นมีเลวีอาธาน[‡] สัตว์ทะเลขนาดใหญ่ ที่พระองค์สร้าง
 ขึ้นให้มาแหวกว่ายน้ำเล่นอยู่ในทะเลลึก
 27 สัตว์ทุกตัวพึ่งพาพระองค์
 เพื่อรับส่วนแบ่งอาหารของมันตามเวลาที่กำหนดไว้
 28 เมื่อพระองค์ให้ พวกมันก็เก็บรวบรวม
 เมื่อพระองค์แถมมือออกเลี้ยงพวกมัน
 พวกมันต่างก็อิมหน้าสำราญด้วยสิ่งดีๆมากมาย
 29 แต่เมื่อไหร่ก็ตามที่พระองค์ซ่อนหน้าไปจากพวกมัน พวกมัน
 จะพากันหวาดกลัว
 เมื่อพระองค์เอาลมหายใจไปจากพวกมัน พวกมันก็จะตายและ
 กลับไปสู่ดิน
 30 แต่เมื่อพระองค์ส่งลมหายใจให้ชีวิตของพระองค์มา สัตว์
 ต่างๆเหล่านั้นก็ถูกสร้างขึ้น
 และพระองค์ก็ให้ชีวิตใหม่กับแผ่นดินโลก
 31 ขอให้บารมีของพระยาห์เวห์คงอยู่ตลอดไป
 ขอให้พระองค์มีความสุขกับสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์สร้างขึ้น
 32 เพราะเมื่อไหร่ก็ตามที่พระองค์จ้องเขม็งไปยังโลก โลกก็สั่น
 คลอน
 และเมื่อพระองค์ตีภูเขาทั้งหลาย ควันก็พวยพุ่งขึ้นมาจากภู-
 ภูเขาเหล่านั้น
 33 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงให้กับพระยาห์เวห์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังมี
 ชีวิตอยู่
 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้าตราบเท่าที่
 ข้าพเจ้ายังคงอยู่
 34 ขอให้พระองค์ชื่นชมคำพูดเหล่านี้ของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าชื่นชมพระยาห์เวห์
 35 ขอให้พวกคนบาปถูกกำจัดให้หมดไปจากโลกนี้

† ตัวซัพพาน เป็นสัตว์ตัวเล็กๆเลี้ยงลูกด้วยนม ลักษณะคล้ายกระต่ายตัว
 ใดก็ตามที่อยู่ตามซอกหิน †† เลวีอาธาน ดูเพิ่มเติมได้จาก คำอธิบายศัพท์ท้าย
 หน้าในหนังสือ สดุดี 74:14

ขอให้พวกคนชั่วไม่มีตัวตนอีกต่อไป
 จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

บุญคุณของพระยาห์เวห์ต่อชาวอิสราเอล

105 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์ ให้กระจายชื่อเสียงของพระ-
 องค์ออกไป
 ให้บอกกับชนชาติทั้งหลายถึงสิ่งที่พระองค์ทำ
 2 ร้องเพลงให้กับพระองค์ ร้องเพลงสรรเสริญให้กับพระองค์เถิด
 ใคร่ครวญถึงสิ่งน่าทึ่งทั้งหมดที่พระองค์ได้ทำ
 3 โอ้อวดถึงชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เถิด
 ขอให้คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระยาห์เวห์มีความสุขเถิด
 4 แสวงหาพระยาห์เวห์ และผละกำลังที่มาจากพระองค์เถิด
 แสวงหาหน้าของพระองค์อยู่เสมอ
 5 ลูกหลานของอับราฮัมผู้รับใช้ของพระเจ้าเอ๋ย
 ลูกหลานของยาโคบพวกที่พระเจ้าเลือกเอ๋ย
 ขอให้ท่านระลึกถึงเรื่องน่าทึ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทำ
 ระลึกถึงการอัศจรรย์ต่างๆและคำตัดสินทั้งหลายที่ออกมาจาก
 ปากของพระองค์
 7 พระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
 คำตัดสินทั้งหลายของพระองค์จะเป็นจริงอย่างนั้นในทุกหน
 แห่งทั่วโลก
 8 พระองค์ไม่เคยลืมน้ำขอดกลองของพระองค์
 คือคำสัญญาที่พระองค์ทำไว้กับคนของพระองค์ตลอดไปเป็น
 พันรุ่น
 9 พระองค์จะรักษาคำสัญญาที่ทำไว้กับอับราฮัม
 และคำสาบานของพระองค์ที่ไว้กับอิสอัค
 10 พระองค์ทำให้มันเป็นกฎสำหรับยาโคบ
 และเป็นข้อตกลงให้กับอิสราเอลตลอดไป
 11 พระองค์พูดว่า “เราจะมอบดินแดนคานาอันให้เป็นกรรมสิทธิ์
 ของเจ้าตลอดไป”
 12 พระองค์ทำสิ่งนี้ตอนที่พวกเขายังมีกันอยู่ไม่กี่คน
 และยังเป็นคนต่างดาวแค่กระจุกเดียวในดินแดนนั้นอยู่เลย
 13 พวกเขาเร่ร่อนพเนจรจากชนชาติหนึ่งไปอีกชนชาติหนึ่ง
 จากอาณาจักรหนึ่งไปยังอีกอาณาจักรหนึ่ง
 14 แต่พระเจ้าไม่ยอมให้ใครข่มเหงพวกเขา
 พระองค์เตือนพวกกษัตริย์ทั้งหลายว่า
 15 “อย่าแตะต้องคนเหล่านั้นที่เราได้เลือกไว้ †
 อย่าได้ทำร้ายพวกผู้พูดแทนเรา”
 16 พระองค์ทำให้เกิดการก่อกวนอาหารขึ้นในแผ่นดิน
 พระองค์ตัดเสบียงทั้งหมดของพวกเขา
 17 แล้วพระองค์ได้ส่งชายคนหนึ่งไปยึดปิดกั้นคนอื่นๆ
 นั่นคือ โยเซฟ ผู้ถูกขายไปเป็นทาส
 18 คนพวกนั้นทำร้ายเขาด้วยการล้ามโซ่ไว้ที่ข้อเท้า
 และใส่ปลอกเหล็กไว้ที่คอของเขา
 19 จนกระทั่งสิ่งที่ยอเซฟได้ทำนายไว้เป็นจริง
 และพระคำของพระยาห์เวห์ก็ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาพูดถูก
 20 แล้วกษัตริย์ก็มีคำสั่งให้ไปนำตัวโยเซฟมาและหักข้อศอก
 ของเขา
 ผู้นำชนชาตินั้นก็ปล่อยเขาออกจากคุก
 21 กษัตริย์แต่งตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแล
 และให้เป็นผู้ดูแลจัดการทรัพย์สินสมบัติของเขาทั้งหมด
 22 กษัตริย์ให้อำนาจกับโยเซฟอย่างเต็มที่เหนือข้าราชการของ
 เขา
 โยเซฟสอนพวกที่ปรึกษาอาวุโสของกษัตริย์

† คนเหล่านั้นที่เราได้เลือกไว้ หรือแปลตรงๆได้ว่า “คนเหล่านั้นที่เราได้เจิม
 ไว้แล้ว” “เจิม” เป็นการเทน้ำมันมะกอกลงบนหัวเพื่อแสดงว่าคนนั้นถูกเลือกออก
 มาเป็นพิเศษ สำหรับรับใช้พระยาห์เวห์

23 หลังจากนั้น อิสราเอลก็เข้ามาอยู่ที่อียิปต์
 ยาโคบอยู่อย่างคนต่างด้าวในดินแดนของฮาม †
 24 พระองค์ทำให้คนของพระองค์ทวีคูณขึ้นอย่างมหาศาล
 จนมีจำนวนมากกว่าศัตรูของเขา
 25 พระยาห์เวห์เปลี่ยนใจของคนอียิปต์ให้หันมาเกลียดชังคน
 ของพระองค์
 และให้พวกเขาพากันวางแผนร้ายต่อพวกผู้รับใช้ของพระองค์
 26 แล้วพระองค์ก็ส่งโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์
 และอาโรนผู้ที่พระองค์ได้เลือก
 27 พระองค์ให้สองคนนี้ทำการอศจรรย์ต่างๆของพระองค์ให้ชน
 ชาติของพระองค์เห็น
 พวกเขาทำสิ่งที่น่าทึ่งต่างๆในดินแดนของฮาม
 28 พระองค์ส่งความมืดที่ปลงมา
 แต่ชาวอียิปต์ก็ไม่ยอมฟังพระองค์
 29 พระองค์ทำให้น้ำของพวกเขากลายเป็นเลือด
 และฆ่าพวกปลาของพวกเขา
 30 แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยศพเต็มไปหมด
 ไม่เว้นแม้แต่พวกห้องส่วนตัวของกษัตริย์
 31 เมื่อพระองค์ออกคำสั่ง
 ฝูงเหยี่ยวก็มา ฝูงริวกู้รกล้าเข้ามาทั่วแผ่นดิน
 32 พระองค์ทำให้ฝูงชนพวกเขากลายเป็นลูกเห็บ
 และทำให้เกิดสายฟ้าแลบในแผ่นดินของเขา
 33 พระองค์ทำลายไร่ธัญ และต้นมะเดื่อ
 พระองค์ทำให้ต้นไม้แตกเป็นเสี่ยงๆไปทั่วเขตแดนของพวกเขา
 34 เมื่อพระองค์ออกคำสั่ง พวกตึกแดนวัยบินและตึกแดนวัย
 กระโดด
 ก็รูกันเข้ามาอย่างมิดฟุ้งมัวดิน
 35 พวกตึกแดนกินพืชผักทั้งหมดในแผ่นดินของพวกเขา
 และกินพืชผลทั้งหลายจากดินเสียสิ้น
 36 แล้วจากนั้น พระองค์ก็ฆ่าลูกชายหัวปีของพวกเขาทั้งหมดใน
 แผ่นดินของพวกเขา
 ลูกที่พิสุจน์ถึงความเป็นชายของพ่อ
 37 พระองค์นำพวกอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองไป
 ด้วย
 พระองค์ไม่ปล่อยให้ใครสักคนในพวกเผ่าของพระองค์สะดุด
 ล้ม
 38 ชาวอียิปต์ต่างดีใจที่ชาวอิสราเอลออกไปได้
 เพราะพวกเขาารู้สึกกลัวพวกอิสราเอล
 39 พระองค์กางก้อนเมฆของพระองค์ออกปกคลุมอยู่เหนือคน
 อิสราเอล
 และยังให้เพลิงไฟไว้ส่องสว่างในตอนกลางคืน
 40 เมื่ออิสราเอลร้องขออาหาร พระองค์ก็นำนกกระทามาให้
 นอกจากนี้พระองค์ก็ยังให้อาหารจากสวรรค์กับพวกเขากิน
 จนอิ่มหนำ
 41 พระองค์ตีก้อนหินแตกเป็นช่อง
 น้ำก็ไหลพุ่งออกมาสู่แผ่นดินที่แห้งแล้งเหมือนกับแม่น้ำ
 42 เพราะพระองค์ระลึกถึงคำสั่งสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 ที่ให้ไว้กับอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์
 43 พระองค์นำชนชาติของพระองค์ออกจากอียิปต์อย่างมีความ
 สุข
 คนเหล่านี้ที่พระองค์เลือกมาให้ร้องด้วยความยินดี
 44 แล้วพระองค์ก็มอบแผ่นดินต่างๆของชนชาติอื่นๆให้กับพวก
 เขา
 พวกเขาได้กรรมสิทธิ์ในไร่นาที่คนต่างชาติลงมือลงแรงทำไว้

† ฮาม ตามหนังสือปฐมกาล 10:6-10 ชาวอียิปต์สืบเชื้อสายมาจากคนที่ชื่อ ฮาม

45 ที่พระองค์ทำอย่างนี้ก็เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อฟังกฎทั้งหลาย
 ของพระองค์
 และรักษาคำสั่งสอนของพระองค์อย่างระมัดระวัง
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

การเนรคุณของคนอิสราเอลต่อพระยาห์เวห์

106 สรรเสริญพระยาห์เวห์
 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์เพราะพระองค์นั้นดี
 และความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
 2 ใครจะบรรยายถึงการกระทำอันทรงฤทธิ์ทั้งหลายของพระ
 ยาห์เวห์ได้หมด
 ใครจะเล่าถึงการกระทำอันน่าสรรเสริญของพระองค์ได้หมด
 3 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนเหล่านั้นที่รักษาความยุติธรรม
 และทำแต่สิ่งถูกต้องอยู่เสมอ
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ เมื่อพระองค์แสดงความเมตตากรุณาต่อ
 คนของพระองค์ โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าด้วย
 โปรดนับข้าพเจ้าเข้าไปกับหมู่คนที่พระองค์ช่วยให้รอดด้วย
 5 ขอให้ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในพระพรต่างๆของคนที่คุณได้
 เลือกไว้
 และมีส่วนร่วมในความยินดีที่คนของพระองค์มี
 และร่วมสรรเสริญพระองค์กับคนเหล่านั้นที่เป็นสมบัติของ
 พระองค์
 6 พวกเราทำผิดบาปเหมือนกับบรรพบุรุษของเรา
 พวกเราทำผิดและทำตัวชั่วร้าย
 7 พวกบรรพบุรุษของเราในอียิปต์
 ไม่ได้เรียนรู้อะไรเลยจากการอศจรรย์ของพระองค์
 พวกเขาไม่ได้คิดถึงสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำไปด้วยความรัก
 ที่มั่นคงของพระองค์
 พวกเขาบฏต่อพระองค์ที่ทะเลแดง
 8 แต่พระองค์ก็ยังช่วยเหลือพวกเขาเพื่อเห็นแก่หน้าของพระ
 องค์เอง
 และเพื่อแสดงพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
 9 เมื่อพระองค์ตะโกนใส่ทะเลแดง ทะเลแดงก็เหือดแห้งไป
 และพระองค์ก็นำพวกเขาเดินผ่านทะเลลึกเหมือนเดินผ่านทะเล
 ทราย
 10 พระองค์ช่วยพวกเขาให้พ้นจากคนที่เกลียดชังพวกเขา
 พระองค์ไถ่พวกเขาให้เป็นอิสระจากศัตรูของพวกเขา
 11 แล้วพระองค์ก็ทำให้น้ำกลบท่วมศัตรูของพวกเขา
 ไม่มีใครรอดสักคนเดียว
 12 แล้วพวกเขาก็เชื่อในสิ่งทั้งหลายที่พระองค์สัญญา
 และร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
 13 แต่ไม่นานนักพวกเขาก็ลืมสิ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำให้กับ
 พวกเขา
 และไม่ยอมคอยฟังว่าพระองค์จะให้พวกเขาทำอะไร
 14 พวกเขาก็ใคร่อยากจะกินเนื้อจนตัวสิ้นในทะเลทรายนั้น
 และทำทนายพระเจ้าในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนั้น
 15 ดังนั้นพระองค์จึงให้สิ่งที่พวกเขาร้องขอ
 แต่พระองค์ก็แถมโรคร้ายมาให้ด้วย
 16 บางคนในค่ายพักอิจจาริชยาโมเสส
 และอาโรนนักบวชผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์
 17 ดังนั้นแผ่นดินได้แยกออกตูดกลืนดาธานลงไป
 และกลบพรรคพวกของอาบีรัม
 18 มีไฟลุกไหม้ใหญ่โตท่ามกลางพรรคพวกที่เหลือของเขา
 เปลวไฟได้เผาผลาญคนชั่วเหล่านั้น
 19 แล้วบรรพบุรุษก็สร้างลูกวัวทองคำขึ้นมาที่ภูเขาไซเน
 และก้มกราบนมัสการรูปที่หล่อจากโลหะนั้น
 20 พวกเขาเอาพระเจ้าผู้เติมไปด้วยบาร์มี
 ไปแลกกับรูปหล่อของวัวตัวผู้ที่กินหญ้า

21 พวกเขาลืมนพระเจ้าผู้ช่วยชีวิตพวกเขาให้รอด และผู้ที่ทำสิ่งยิ่งใหญ่ทั้งหลายในอียิปต์
 22 พระเจ้าทำสิ่งที่น่าทึ่งทั้งหลายในดินแดนของฮาม และทำสิ่งที่น่ายำเกรงหลายอย่างที่ทะเลแดง
 23 พระเจ้าบอกว่าพระองค์จะทำลายอิสราเอล แต่โมเสส ผู้นำที่พระองค์เลือกมาได้มายืนขวางไว้ ทำให้อารมณ์โกรธแค้นของพระองค์สงบลง พระองค์ก็เลยไม่ทำลายล้างอิสราเอล
 24 แล้วพวกเขาภิปฏิเสศไม่ยอมเข้าไปในดินแดนคานาอันที่นำ
 อยู่ พวกเขาไม่เชื่อคำสัญญาของพระองค์ที่จะช่วยเขา
 25 พวกเขาบ่นต่อว่าพระเจ้าอยู่ในเต็นท์ของพวกเขา และไม่ยอมฟังเสียงของพระยาห์เวห์
 26 ดังนั้นพระองค์จึงขโมยซีนซาบานาว่า พระองค์จะทำให้พวกเขาล้มตายไปในทะเลทราย
 27 และพระองค์ทำให้ลูกหลานของพวกเขากระจัดกระจายไปตามชนชาติต่างๆ และไล่พวกเขาให้ไปอยู่ตามดินแดนต่างๆที่ห่างไกล
 28 แล้วพวกเขาก็ไปร่วมนมัสการพระบาอัลที่เมืองเปโลร์ และกินเครื่องเซ่นไหว้คนตาย †
 29 การกระทำของพวกเขาก็ทำให้พระยาห์เวห์โกรธ พระองค์จึงทำให้เกิดโรคระบาดขึ้นในหมู่พวกเขา
 30 แล้วฟีเนหัสได้จัดการกับคนที่ทำผิด แล้วโรคระบาดนั้นก็หยุดลง
 31 สิ่งที่ฟีเนหัสทำนั้น ทำให้พระเจ้าพอใจ และเป็นที่ยึดจำไปตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
 32 แต่แล้ว พวกอิสราเอลก็ทำให้พระองค์โกรธอีกที่ตานาเมรีบาร์ท และพวกเขาแก้ปัญหาให้กับโมเสสด้วย
 33 คนพวกนั้นทำให้โมเสสโกรธ เขาจึงพูดโดยไม่ได้ยั้งคิด
 34 แล้วพวกอิสราเอลก็ไม่ได้ทำลายชนชาติอื่นๆ ตามที่พระยาห์เวห์บอกให้พวกเขาทำ
 35 แต่พวกเขากลับไปคลุกคลีอยู่กับคนพวกนั้น และไปหัดทำตามสิ่งที่คนพวกนั้นทำ
 36 พวกเขาเริ่มไปบูชาพวกเทวรูปทั้งหลายของคนพวกนั้น และสิ่งนี้ได้กลายเป็นกับดักที่ทำให้พวกเขาล้มไป
 37 พวกเขายอมแม้กระทั่งเอาลูกชายลูกสาวของตัวเอง มาบูชาญพวกปีศาจ
 38 พวกเขาทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ต้องหลั่งไหล คือเลือดของลูกชายลูกสาวของพวกเขาเอง ที่เอามานบูชาญต่อพวกเทวรูปของคนอานัน และแผ่นดินของพวกเขาก็เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไปเพราะเลือดของคนเหล่านั้น
 39 และพวกเขาเองก็เป็นมลทินเพราะการกระทำของพวกเขา พวกเขาไม่สัตย์ซื่อเหมือนกับหญิงโสเภณี
 40 ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงโกรธคนของพระองค์ และสะอิดสะเอียนพวกเขา
 41 พระองค์จึงมอบคนพวกนั้นให้กับชนชาติอื่นๆ และคนเหล่านั้นก็เกลียดพวกเขาเริ่มปกครองเหนือพวกเขา
 42 พวกศัตรูข่มเหงพวกเขา และปราบพวกเขาให้ตกอยู่ใต้อำนาจ
 43 พระองค์ช่วยกู้พวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเขาก็กับฏและทำตามใจตัวเอง พวกเขาตกต่ำลงเพราะความผิดบาปของพวกเขา

44 แต่เมื่อพวกเขาตกอยู่ในความทุกข์ยากและอธิษฐานต่อพระองค์ พระองค์ก็ฟังและดูแลพวกเขา
 45 พระองค์ระลึกถึงข้อตกลงที่กำกับพวกเขา และด้วยความรักอันมั่นคงของพระองค์ พระองค์จึงสงสารพวกเขา
 46 พระองค์ทำให้ทุกคนที่กวาดต้อนพวกเขาไป เกิดความเมตตาต่อกับพวกเขา
 47 ตอนนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา โปรดช่วยกู้พวกเราด้วยเถิด รวบรวมพวกเราจากชนชาติต่างๆ เราจะขอบคุณชั่วนิรันดร์ถึงสิริของพระองค์ และโอ้อวดถึงสิ่งที่น่าสรรเสริญทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำ
 48 ขอสรรเสริญพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้เป็นอยู่ตลอดมาและจะคงอยู่ตลอดไป ขอให้ชนชาติทั้งหมดพูดว่า "อาเมน" สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

หนังสือเล่มที่ห้า

(สดุดี 107-150)

ขอบคุณพระยาห์เวห์ที่ช่วยให้พ้นจากความเดือดร้อนทั้งหลาย

107 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์เพราะพระองค์ดี ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
 2 ให้พูดอย่างนี้แหละ พวกคนที่พระยาห์เวห์ได้ไถ่ไว้แล้ว คือพวกคนที่พระองค์ได้ไถ่จากเงื้อมมือของศัตรู
 3 พระองค์รวบรวมพวกเขามาจากดินแดนต่างๆของชนชาติต่างจากทั่วทุกสารทิศ ออกถึงตก เหนือถึงใต้ ††
 4 พวกเขาบางคนเร่ร่อนอยู่ในทะเลทราย เพื่อมองหาเมืองที่จะอยู่อาศัย แต่ก็หาไม่พบ
 5 พวกเขาหิวโหยและกระหายน้ำ และเหนื่อยอ่อนแทบขาดใจตาย
 6 ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ และพระองค์ช่วยเหลือพวกเขาให้พ้นจากความเดือดร้อนต่างๆนั้น
 7 พระองค์ก็นำพวกเขาตรงไป ยังเมืองที่พวกเขาจะอยู่อาศัยได้
 8 ขอให้พวกเขาขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับความรักมั่นคงของพระองค์ และสิ่งน่าทึ่งทั้งหลายที่พระองค์ทำให้กับมวลมนุษย์
 9 เพราะพระองค์ทำให้คนที่กระหายได้ดับกระหาย และพระองค์ทำให้คนที่หิวโหยอิ่มหนำด้วยของดี
 10 พวกเขาบางคนอยู่ในห้องขังที่มีมืดมิดราวกับความตาย ถูกล่ามด้วยโซ่ตรวนและมีปลอกเหล็กอยู่รอบคอ
 11 เพราะพวกเขาบฏต่อคำสั่งของพระเจ้า และดูหมิ่นคำแนะนำสั่งสอนของพระเจ้าผู้ใหญ่มิ่งสูงสุด
 12 พระองค์ทำให้จิตใจของพวกเขาถ่อมลงด้วยงานหนัก และพวกเขาล้มลงโดยไม่มีใครช่วย
 13 ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ และพระองค์ช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากความเดือดร้อนต่างๆนั้น
 14 พระองค์เอาพวกเขาออกมาจากความมืดมิดราวกับความตาย และตัดโซ่ตรวนที่มัดตัวเขาออกเสีย

† กินเครื่องเซ่นไหว้คนตาย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เครื่องบูชาญที่นำไปถวายให้กับรูปเคารพต่างๆที่ไม่มีชีวิต"

†† ไต่ คำนี้อาจจะอ่านได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ทะเล"

15 ขอให้พวกเขาขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับความรักมั่นคงของพระองค์
 และสิ่งน่าทึ่งทั้งหลายที่พระองค์ทำให้กับมวลมนุษย์
 16 เพราะพระองค์ฟังประท้วงของสัมฤทธิ์ทั้งหลายของคุณ และทำลายกลอนเหล็กของพวกเขาจนแหลกละเอียด
 17 พวกเขาบางคนก็กลายเป็นคนโง่ไปเพราะกบฏต่อพระเจ้า และต้องทนทุกข์ทรมานเพราะสิ่งชั่วร้ายที่พวกเขาทำ
 18 พวกเขาเบียดเบียนอาหารทุกอย่าง และเนียดใกล้ประตูแห่งความตาย
 19 ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์
 และพระองค์ช่วยกู้พวกเขาให้พ้นจากความเดือดร้อนต่าง ๆ นั้น
 20 เมื่อพระองค์สั่ง พวกเขา ก็ได้รับการรักษา พวกเขาจึงรอดพ้นจากหลุมศพของพวกเขา
 21 ขอให้พวกเขาขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับความรักมั่นคงของพระองค์
 และสิ่งน่าทึ่งทั้งหลายที่พระองค์ทำให้กับมวลมนุษย์
 22 ให้พวกเขาถวายเครื่องบูชาต่างๆ เพื่อขอบคุณพระองค์ และเล่าด้วยความชื่นชมยินดีถึงเรื่องที่คุณได้ทำ
 23 พวกเขาบางคนลงเรือไปในทะเล เพื่อไปทำมาหากินอยู่ในท้องทะเลอันกว้างใหญ่
 24 พวกเขาเห็นถึงกฎทรงงานต่างๆ ของพระยาห์เวห์ และเห็นสิ่งน่าทึ่งทั้งหลายที่คุณได้ทำในทะเลลึก
 25 เมื่อพระองค์สั่ง พายุก็พัดเข้ามา และคลื่นในทะเลก็ก่อตัวสูงขึ้น
 26 ลำเรือต่างๆ ถูกพัดขึ้นไปบนท้องฟ้าแล้วตกลงมาอย่างรวดเร็วจนหัวทะเลลึก
 พวกเขาขวัญหนีดีฝ่อไปในขณะที่ตกอยู่ในอันตรายนี้
 27 พวกเขาโศกเศร้าไปมาราวกับคนเมา และความเป็นลูกเรือที่ชำนาญก็ช่วยอะไรพวกเขาไม่ได้
 28 ในช่วงทุกข์ยากนั้น พวกเขาร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์
 และพระองค์นำพวกเขาออกมาจากความเดือดร้อนต่าง ๆ นั้น
 29 พระองค์ทำให้พายุหยุดนิ่ง และทำให้คลื่นสงบลง
 30 พวกเขาต่างก็ดีใจที่มันสงบลงได้ และพระองค์นำพวกเขาไปสู่ท่าเรือที่พวกเขาอยากไป
 31 ขอให้พวกเขาขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับความรักมั่นคงของพระองค์
 และสิ่งน่าทึ่งทั้งหลายที่พระองค์ทำให้กับมวลมนุษย์
 32 ขอให้พวกเขายกย่องเชิดชูพระองค์ต่อหน้าที่ขมขื่นของประชาชน
 และสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าสภาผู้นำอาวุโสของเมือง
 33 พระองค์เปลี่ยนพวกแม่น้ำให้กลายเป็นทะเลทราย และเปลี่ยนตาน้ำให้กลายเป็นผืนดินที่แห้งผาก
 34 พระองค์ทำให้แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์กลายเป็นดินเค็ม เพราะความชั่วช้าที่ผู้อาศัยอยู่ที่นั่นได้ทำ
 35 และพระองค์ยังสามารถเปลี่ยนทะเลทรายให้กลายเป็นทะเลสาบ และผืนดินแห้งกลับกลายเป็นตาน้ำ
 36 พระองค์ให้พวกผู้หิวโหยตั้งรกรากอยู่ที่นั่น และพวกเขาก็ได้สร้างเมืองขึ้นมาอยู่กัน
 37 พวกเขาหว่านพืชในท้องนา พวกเขาปลูกสวนองุ่น แล้วพวกมันก็ออกผลมากมาย
 38 พระองค์ช่วยพวกเขาและพวกเขา ก็เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล และพระองค์ไม่ได้ปล่อยให้สัตว์เลื้อยคลานของพวกเขาลดน้อยลงเลย
 39 พวกคนกลุ่มอื่นอ่อนแอและลดจำนวนลง

เนื่องจากการถูกกดขี่ข่มเหงและความหายนะที่ทุกข์ทรมาน
 40 พระองค์ทำให้พวกผู้นำของพวกเขาต้องอับอายขายหน้า และบังคับให้พวกเขาออกเรือเร็วเข้าไปในทะเลเปลาเบลิยวแห่ง
 แล้งที่ยังไม่มีดินบนหนทาง
 41 แต่พระองค์ได้ยกย่องพวกคนขัดสนให้พ้นจากความเดือดร้อนทุกข์ยาก
 และให้ครอบครัวต่างๆ ของพวกเขาเพิ่มขึ้นเหมือนฝูงแกะ
 42 เมื่อพวกคนตีมองเห็นสิ่งนี้ ต่างก็เฉลิมฉลองกัน แต่เมื่อคนชั่วทุกคนเห็น ต่างก็อึ้งงีบไป
 43 ให้คนที่ฉลาดไตร่ตรองถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ และพิจารณาถึงความรักมั่นคงของพระยาห์เวห์

อธิษฐานขอชัยชนะเหนือศัตรู
 (สดด. 57:7-11; 60:5-12)

บทเพลงสดุดีของดาวิด

108 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว ใจของข้าพเจ้าเตรียมพร้อมแล้ว
 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและเล่นดนตรีเพื่อสรรเสริญพระองค์
 2 จิตวิญญาณของข้า ตื่นเถิด พิณใหญ่ และพิณโบราณ ตื่นเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้เพลงปลุกอรุณรุ่ง
 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
 และจะร้องเพลงเกี่ยวกับพระองค์ให้ทุกคนฟัง
 4 เพราะความรักมั่นคงของพระองค์นั้นสูงกว่าฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์นั้นขึ้นสูงเสียดเมฆ
 5 ข้าแต่พระเจ้า ขอให้พระองค์ขึ้นมาเหนือฟ้าสวรรค์ ขอให้รัศมีของพระองค์ส่องไปทั่วโลก
 6 ช่วยตอบข้าพเจ้าด้วย และใช้มือขวาอันทรงพลังของพระองค์ช่วยพวกเราให้รอดด้วยเถิด เพื่อคนที่พระองค์รักจะหนีไปได้
 7 พระเจ้าพูดอย่างนี้ในวิหารของพระองค์ว่า "เราจะชนะ เราจะวัดและจัดสรรปันส่วนเมืองเซเคม และหุบเขาสุคคทให้กับคนของเรา
 8 ดินแดนกิเลอาดเป็นของเรา ดินแดนมนัสเสห์เป็นของเรา ฝ่าเอฟราอิมเป็นหมวกเหล็กของเรา ส่วนเผ่ายูด้า เป็นคทา † ของเรา
 9 ชนชาติโมอับเป็นอ่างล้างของเรา เราโยนรองเท้าของเราให้ชนชาติเอโดมที่เป็นทาสของเรา เราให้ร้องอย่างผู้มีชัยเหนือดินแดนฟิลิสเตีย"
 10 ใครเล่าจะนำข้าพเจ้าไปยึดเมืองที่มีกำแพงแน่นหนานั้น ใครเล่าจะนำข้าพเจ้าไปไกลถึงดินแดนเอโดม
 11 เพราะพระองค์ทอดทิ้งพวกเราแล้ว ใช้ไหม ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ไปร่วมทัพกับพวกเราแล้ว ใช้ไหม
 12 ข้าแต่พระเจ้า ช่วยเหลือพวกเราต่อสู้กับศัตรูด้วยเถิด เพราะความช่วยเหลือจากมนุษย์ไม่มีประโยชน์
 13 ต้องเป็นความช่วยเหลือจากพระเจ้าเท่านั้น พวกเราถึงจะชนะ
 พระองค์จะเหยียบย่ำศัตรูของพวกเรา

อธิษฐานขอให้พระเจ้าลงโทษพวกศัตรู

ถึงหัวหน้าร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

109 ข้าแต่พระเจ้า ผู้ที่ข้าพเจ้าสรรเสริญ โปรดอย่าทำเป็นหูหนวก
 2 เพราะปากของคนชั่วร้ายและคนหลอกลวงพูดใส่ร้ายข้าพเจ้า

† คทา เป็นไม้ขนาดสั้น ที่กษัตริย์ถือ เล็งถึงอำนาจในการปกครอง

และล้นของพวกเขาก็ยกเกี่ยวกับข้าพเจ้า
 3 พวกเขาพากันรุมล้อมข้าพเจ้าและพูดถึงข้าพเจ้าอย่างเกลียดชัง
 และโจมตีข้าพเจ้าทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวกเขา
 4 พวกเขาตอบแทนความรักของข้าพเจ้าด้วยความร้ายกาจกล่าวหาถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอธิษฐานเผื่อพวกเขา
 5 พวกเขาตอบแทนความดีของข้าพเจ้าด้วยความชั่ว
 6 ข้าพเจ้าตอบแทนความรักของข้าพเจ้าด้วยความเกลียดชัง
 7 † ขอแต่งตั้งผู้พิพากษาที่ชั่วร้ายเหนือเขา
 8 ขอให้ผู้กล่าวหาขโมยของขโมยมือของเขา
 9 เมื่อเขาถูกพิพากษา ขอให้ผลออกมาว่าเขาผิด
 10 และแม้แต่คำอธิษฐานของเขาก็ขอให้ถือว่าบาปด้วย
 11 ขอให้เขามีชีวิตสั้น
 12 ขอให้คนอื่นมารับตำแหน่งของเขาแทน
 13 ขอให้ลูกๆของเขาก็อพ
 14 และภรรยาของเขาเป็นม่าย
 15 ขอให้ลูกๆของเขาเดินเร่ร่อนขอทาน
 16 และถูกไล่ออกไปจากบ้านปรักหักพังของเขา
 17 ขอให้เจ้าหนียึดทุกสิ่งทุกอย่างของเขาไป
 18 และขอให้พวกคนแปลกหน้ามาปล้นทุกสิ่งที่เขาทำงานหามาได้
 19 ขออย่าให้มีใครมีน้ำใจต่อเขาเลย
 20 และขออย่าให้มีใครสงสารลูกๆที่กำพร้าของเขา
 21 ขอให้ลูกหลานของเขาถูกตัดขาดไปจากโลกนี้
 22 ขอให้ชื่อของเขาถูกลบเลือนไปจากคนรุ่นต่อไป
 23 ขอให้พระยาห์เวห์จดจำความบาปของบรรพบุรุษของเขาอยู่เสมอ
 24 ขอให้บาปของแม่เขาไม่มีวันถูกลบเลือนไป
 25 ขอให้ความบาปเหล่านั้นของพวกเขายู่ต่อหน้าต่อตาพระยาห์เวห์ตลอดเวลา
 26 และขอให้พระองค์ทำให้โลกนี้ลี้มเลือนครอบครัวของเขาไปจนหมดสิ้น
 27 เพราะเขาไม่เคยมีน้ำใจต่อใครเลย
 28 เขาข่มเหงรังแกคนยากจนและคนขัดสนและตามเข่นฆ่าคนที่สิ้นหวัง
 29 เขาชอบสาปแช่งคนอื่น ก็ขอให้คำสาปแช่งตกกับตัวเขาเอง
 30 เขาไม่ชอบอวยพรคนอื่น ก็ขอให้พระพรห่างไกลจากตัวเขา
 31 เขาสาปแช่งคนอื่นบ่อยเท่าที่สวมเสื้อผ้านั้น
 32 ดังนั้นขอให้คำสาปแช่งเหล่านั้นเข้าไปในตัวเขาเหมือนน้ำที่เขาดื่ม
 33 และซึมเข้าไปในกระดูกของเขาเหมือนน้ำมันมะกอก
 34 ขอให้คำสาปแช่งเหล่านั้นติดตัวเขาเหมือนเสื้อผ้าที่เขาใส่
 35 และเป็นเข็มขัดที่รัดเอวเขาอยู่เสมอ
 36 ขอให้พระยาห์เวห์ลงโทษผู้กล่าวหาของข้าพเจ้า
 37 ด้วยสิ่งเหล่านั้น คือลงโทษคนเหล่านั้นที่พูดชั่วร้ายเกี่ยวกับข้าพเจ้า
 38 ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าเพื่อรักษาชื่อเสียงอันดีของพระองค์
 39 โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดตามความรักมั่นคงที่มีอย่างล้นเหลือของพระองค์
 40 เพราะข้าพเจ้ายากจนและขัดสน
 41 ใจของข้าพเจ้าสิ้นระริวอยู่ภายใน
 42 ข้าพเจ้ากำลังเลือกรางไปเหมือนเงาในตอนค่ำคืน
 43 ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนตุ๊กแตนที่โดนบดทิ้งไป
 44 เข้าของข้าพเจ้าสิ้นเติมเพราะถือศีลอด
 45 และร่างกายของข้าพเจ้าก็ซูบผอมไป
 46 พวกเขาเหยียดหยามข้าพเจ้า

† ข้อ 6-19 อาจจะเป็นคำพูดของศัตรูที่เกี่ยวกับคนเขียนเพลงนี้

พวกเขามองข้าพเจ้าแล้วก็ส่ายหัว
 26 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย
 27 โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วย โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด
 28 แล้วพวกเขาจะคิดว่า นี่แหละเป็นฝีมือของพระองค์
 29 พวกเขาจะคิดว่า เป็นพระองค์เองพระยาห์เวห์ ที่ทำสิ่งนี้
 30 พวกเขาอาจจะสาปแช่ง แต่พระองค์จะอวยพร
 31 พวกเขาอาจจะรุกรับมาต่อตาข้าพเจ้า แต่พวกเขาจะได้รับความอับอายขายหน้า
 32 และข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เฉลิมฉลอง
 33 ขอให้พวกเขาผู้กล่าวหาข้าพเจ้า สวมใส่ความอับอายเหมือนเสื้อผ้า
 34 ขอให้ความอับอายห่อหุ้มพวกเขาเหมือนเสื้อคลุม
 35 ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระยาห์เวห์เป็นอย่างสูง
 36 ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าคนเป็นจำนวนมาก
 37 เพราะพระองค์ยืนอยู่ทางขวามือของคนขัดสน
 38 เพื่อช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากคนเหล่านั้นที่พยายามจะให้เขาถูกตัดสินประหาร

พระยาห์เวห์ให้คำสัญญาแก่กษัตริย์

เพลงสดุดีของดาวิด

110 พระยาห์เวห์ พุดกับกษัตริย์องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้าว่า
 “นั่งลงทางขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้ากลายเป็นที่รองเท้าของเจ้า”
 2 พระยาห์เวห์จะแผ่ขยายอำนาจของท่านออกไปจากเมืองศิโยน
 และท่านจะได้ปกครองอยู่เหนือพวกศัตรูของท่าน
 3 คนของท่านจะสมัครใจเข้าร่วมกับท่านในวันศึกสงครามบนพวกเนินเขาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น
 4 คนหนุ่มของท่านจะมาหาท่านเหมือนกับน้ำค้างในตอนเช้า ††
 5 พระยาห์เวห์ได้สาบานไว้และพระองค์จะไม่เปลี่ยนใจ ที่ว่า
 “ท่านจะเป็นนักบวชตลอดไปเหมือนกับเมลคีเซเดค”
 6 องค์เจ้าชีวิตยืนอยู่ทางด้านขวาของท่าน
 7 พระองค์จะฟาดพวกกษัตริย์ให้แตกกระจายในวันที่พระองค์ไถ่
 8 พระองค์จะลงโทษชนชาติทั้งหลาย
 9 และทำให้ชนชาติเหล่านั้นเต็มไปด้วยซากศพ
 10 พระองค์จะฟาดหัวคนทั่วแผ่นดินโลกให้แตกกระจาย
 11 กษัตริย์จะตีมน้ำจากลำธารข้างทาง
 12 แล้วท่านก็จะเช็ดหน้าในชายชนะ

สรรเสริญพระยาห์เวห์สำหรับการกระทำต่างๆของพระองค์

‡
111 สรรเสริญพระยาห์เวห์
 ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระยาห์เวห์อย่างสุดจิตสุดใจ
 ในที่ชุมนุมของคนที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์
 2 พระยาห์เวห์ทำสิ่งต่างๆอันยิ่งใหญ่
 และคนที่ชื่นชมยินดีในสิ่งต่างๆเหล่านั้นพยายามที่จะเข้าใจมัน
 3 การกระทำของพระองค์ช่างสูงส่งและมีบารมี
 ความยิ่งใหญ่ของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
 4 พระองค์ได้ชื่อเสียงจากการกระทำอันน่าทึ่งทั้งหลายของพระองค์
 5 พระยาห์เวห์มีน้ำใจและมีความเมตตากรุณา
 6 พระองค์ให้อาหารกับคนที่ยากจนพระองค์

†† บนพวกเนินเขา ... น้ำค้างในตอนเช้า ประโยคนี้ในภาษาฮีบรูแปลยากมาก ‡ ในภาษาฮีบรู แต่ละบรรทัดของเพลงสดุดีบทนี้ จะเริ่มต้นด้วยตัวอักษรตัวแรกเรียงเรียงไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมดยี่สิบสองตัว เช่น ก ถึง ฮ

พระองค์ระลึกถึงคำมั่นสัญญาของพระองค์เสมอ
 6 พระองค์แสดงให้เห็นคนของพระองค์เห็นแล้วว่าพระองค์นั้นมิ
 ฤทธิอำนาจขนาดไหน
 ตอนทีพระองค์มอบแผ่นดินของชนชาติอื่นๆให้กับพวกเขา
 7 พระองค์สัตย์ซื่อและยุติธรรมในทุกสิ่งที่พระองค์ทำ
 และคำสั่งสอนต่างๆของพระองค์ก็เชื่อถือได้
 8 คำสั่งสอนต่างๆนี้จะคงอยู่ตลอดไป
 และสมควรที่จะรักษาพวกมันไว้อย่างสัตย์ซื่อและซื่อตรง
 9 พระองค์ปลดปล่อยคนของพระองค์ให้เป็นอิสระ
 และพระองค์มอบคำมั่นสัญญาของพระองค์กับพวกเขาตลอด
 ไป
 ชื่อของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์และน่าเกรงขามยิ่งนัก
 10 การยำเกรงพระยาห์เวห์คือจุดเริ่มต้นแห่งสติปัญญา
 ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ก็จะเป็นคนที่มีสติรอบคอบ
 พระองค์จะได้รับการสรรเสริญตลอดไป

คนที่ถือว่ามิเกียรตรึจริง ๆ

†
112 สรรเสริญพระยาห์เวห์
 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์
 และเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยความเต็มใจ
 2 ลูกหลานของเขาจะมีอำนาจในแผ่นดิน
 คนที่ทำในสิ่งที่ถูกต้องจะได้รับพระพร
 3 ความมั่งมีและความร่ำรวยจะเต็มบ้านของเขา
 ความดีงามของเขาจะคงอยู่ตลอดไป
 4 แสงสว่างจะสาดส่องเข้ามาในที่มืดให้กับคนสัตย์ซื่อแต่ละคน
 ที่มีน้ำใจ มีความเมตตากรุณาและมีความเป็นธรรม
 5 ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีสำหรับคนที่มีความน้ำใจและให้ยืมอย่าง
 เต็มใจ
 และทำธุรกิจอย่างตรงไปตรงมา
 6 เขาคนนั้นจะไม่มีวันล้มเหลว
 คนที่ทำในสิ่งที่ถูกต้องจะไม่มีวันถูกลืม
 7 เขาจะไม่กลัวชาวร้าย
 เขามีจิตใจที่มั่นคงเพราะเขาไว้วางใจในพระยาห์เวห์
 8 เขาจะยังคงมั่นใจและไม่หวาดกลัว
 ในที่สุดเขาจะเห็นศัตรูของเขาพ่ายแพ้
 9 เขาแจกจ่ายให้กับคนยากจนด้วยใจกว้างขวาง
 ความดีงามของเขาจะคงอยู่ตลอดไป
 เขาจะได้รับเกียรติยศอันยิ่งใหญ่
 10 พวกเขาคนแล้วจะเห็นสิ่งเหล่านี้และโกรธ
 พวกเขาเกิดพินกรอดๆและละลายไป
 และแผนการณ์ของเขาจะไม่มีวันเป็นจริง

สรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้ดูแลคนขัดสน

113 สรรเสริญพระยาห์เวห์
 พวกผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ สรรเสริญพระองค์
 สรรเสริญชื่อของพระยาห์เวห์ที่เกิด
 2 ขอให้ชื่อของพระยาห์เวห์ได้รับการยกย่อง
 ทั้งตอนนี้และตลอดไป
 3 ขอให้ชื่อของพระยาห์เวห์ได้รับการสรรเสริญ
 จากทิศตะวันออกไปจนถึงทิศตะวันตก
 4 พระยาห์เวห์นั้นสูงสุดเหนือชนชาติทั้งปวง
 รัศมีของพระองค์สูงกว่าฟ้าสวรรค์
 5 ไม่มีใครเท่าเทียมพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
 พระองค์นั้นอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์ในที่สูงเบื้องบนนั้น

† ในภาษาฮีบรู แต่ละบรรทัดของเพลงสดุดีบทนี้ จะเริ่มต้นด้วยตัวอักษรตัว
 แรกเรียงร้อยไปจนถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมดยี่สิบสองตัว เช่น ก ถึง ย

6 แล้วพระองค์ก็ลงมา
 ดูฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
 7 พระองค์ยกพวกคนจนขึ้นมาจากดิน
 และยกผู้ขัดสนจากกองขยะ
 8 เพื่อจะให้พวกเขา นั่งรวมอยู่กับพวกเจ้าขุนมูลนาย
 คือพวกผู้นำที่นำคนของพระองค์
 9 พระองค์จัดหาบ้านให้แกหญิงที่เป็นหมัน
 ให้นางเป็นแม่ที่มีความสุข
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

การอัศจรรย์ของพระยาห์เวห์ตอนนำอิสราเอลออกจากอียิปต์

114 เมื่อคนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
 เมื่อครอบครัวของยาโคบออกมาจากดินแดนต่างชาติ
 นั้น
 2 ยูดาห์ก็กลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
 และอิสราเอลก็กลายเป็นอาณาจักรของพระองค์
 3 ทะเลเห็นพวกเขา และวิ่งหนีไป
 ส่วนแม่น้ำจอร์แดนก็หันกลับไป
 4 ส่วนพวกภูเขาก็ตกโลดเต้น ราวกับพวกแกะตัวผู้
 พวกเนินเขาก็ตกโลดเต้น ราวกับพวกลูกแกะ
 5 ทะเลเอ๋ย เกิดอะไรขึ้น เจ้าถึงต้องวิ่งหนีไป
 แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เกิดอะไรขึ้น เจ้าถึงต้องหันกลับไป
 6 พวกภูเขายเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าถึงโลดเต้น
 ราวกับพวกแกะตัวผู้
 พวกเนินเขายเอ๋ย ทำไมพวกเจ้าถึงโลดเต้น
 ราวกับพวกลูกแกะ
 7 แผ่นดินโลกเอ๋ย ให้สันคลอนอยู่ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต
 ต่อหน้าพระเจ้าของยาโคบ
 8 พระองค์คือผู้ที่เปลี่ยนหินให้กลายเป็นน้ำ
 พระองค์เปลี่ยนหินผาให้กลายเป็นตาน้ำ

ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ไม่ใช่ในรูปเคารพ

115 ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าให้เกียรติกับพวกเราเลย เกียรติ
 นั้นเป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียว
 เพราะพระองค์มีความรักมั่นคงและมีความสัตย์ซื่อ
 2 คนต่างชาติพวกนั้น พุดกันได้อย่างโง่
 “พระเจ้าของพวกมันอยู่ที่ไหน”
 3 พระเจ้าของเราอยู่ในสวรรค์
 และพระองค์อยากจะทำอะไรพระองค์ก็จะทำอย่างนั้น
 4 แต่พวกพระเจ้าของชนชาติต่างๆนั้น
 เป็นแค่รูปปั้นทองและเงิน เป็นแค่มือมนุษย์
 5 พวกเราปั้นมัน
 มีปากแต่พูดไม่ได้ มีตาแต่มองไม่เห็น
 6 มีหูแต่ฟังไม่ได้
 มีจมูกแต่ดมกลิ่นไม่ได้
 7 มีมือแต่รู้สึกไม่ได้ มีเท้าแต่เดินไม่ได้
 และไม่มีเสียงออกมาจากลิ้นของพวกมัน
 8 คนเหล่านั้นที่สร้างพวกเรูปปั้นนั้น ในที่สุดก็จะเป็นอย่างรูปปั้น
 นั้น
 คนเหล่านั้นที่ไว้วางใจในพวกเรูปปั้นนั้น ก็จะจบลงอย่างนั้น
 เหมือนกัน
 9 อิสราเอลเอ๋ย ฝากความไว้วางใจในพระยาห์เวห์เถิด
 พระองค์เป็นผู้ช่วยและโล่ของเจ้า
 10 ครอบครัวอาโรนเอ๋ย ฝากความไว้วางใจในพระยาห์เวห์เถิด
 พระองค์เป็นผู้ช่วยและโล่ของเจ้า

11 พวกที่ย้าเกรงพระยาห์เวห์เอ๋ย ผাগความไว้วางใจในพระยาห์เวห์เถิด
 พระองค์เป็นผู้ช่วยและโล่ของเจ้า
 12 พระยาห์เวห์ระลึกถึงพวกเรา พระองค์จะอวยพรเรา
 พระองค์จะอวยพรครอบครัวของอิสราเอล
 พระองค์จะอวยพรครอบครัวของอาโรน
 13 พระยาห์เวห์จะอวยพรพวกนุที่ย้าเกรงพระองค์
 ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุด ไปถึงคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
 14 ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้พวกเจ้าเพิ่มพูน
 ทั้งพวกเจ้าและลูกหลานของเจ้า
 15 ขอให้พวกเจ้าได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์ ผู้สร้างฟ้าสวรรค์
 และแผ่นดินโลก
 16 ฟ้าสวรรค์เป็นของพระยาห์เวห์
 แต่พระองค์มอบแผ่นดินโลกให้กับพวกเราที่เป็นมนุษย์
 17 คนตายแล้ว จะไม่สรรเสริญพระยาห์เวห์
 คือทุกคนที่ล่วงลงสู่โลกแห่งความเงียบบนนั้น
 18 แต่พวกเราจะสรรเสริญพระยาห์เวห์ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ ไปจนตลอดกาล
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

คำสรรเสริญจากคนที่พระยาห์เวห์ช่วยกู้จากความตาย

116 ข้าพเจ้ารักพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ฟังเสียงของข้าพเจ้า
 และฟังคำอ้อนวอนต่างๆของข้าพเจ้า
 2 พระองค์เงี่ยหูฟังข้าพเจ้า
 ดั่งนั้นข้าพเจ้าจะร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ตราบเท่า
 ที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่
 3 ครั้งหนึ่งเชือกแห่งความตายได้มัดตัวข้าพเจ้าไว้
 ข้าพเจ้าติดอยู่ในบ่วงแห่งแดนผู้ตาย
 ข้าพเจ้าเดือดร้อนและทนทุกข์ทรมาน
 4 ดั่งนั้น ข้าพเจ้าจึงร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ว่า
 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ได้โปรดเกิดช่วยชีวิตของข้าพเจ้าด้วย”
 5 พระยาห์เวห์นั้นผู้มีน้ำใจและทำในสิ่งที่ถูกต้อง
 พระเจ้าของเราหนีภัยไปด้วยความเมตตากรุณา
 6 พระองค์ปกป้องคนที่อ่อนต่อโลก
 และเมื่อข้าพเจ้าหมดสิ้นหนทาง พระองค์ก็ช่วยกู้ข้าพเจ้าไว้
 7 ดั่งนั้นจิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย
 สงบนิ่งอย่างเต็มที่แล้ว เพราะพระยาห์เวห์นั้นได้ดูแลเจ้าแล้ว
 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้พ้นจากความ
 ตาย
 ช่วยดวงตาของข้าพเจ้าให้พ้นจากหยาดน้ำตา
 ช่วยเท้าของข้าพเจ้าให้พ้นจากการสะดุดล้ม
 9 ข้าพเจ้าจะรับใช้พระยาห์เวห์ต่อไป
 ในดินแดนของคนเป็นนี่
 10 ข้าพเจ้าได้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ แม้แต่ตอนที่ข้าพเจ้าพูด
 ว่า
 “ข้าพเจ้าเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส”
 11 หรือแม้แต่ในตอนเช้าที่ข้าพเจ้ากอดลูกล้ม
 และพูดว่า “มนุษย์ทุกคนหลอกหลวง”
 12 ข้าพเจ้าจะตอบแทนพระยาห์เวห์อย่างไรดี
 ให้สมกับสิ่งดีๆที่พระองค์ทำให้กับข้าพเจ้า
 13 พระองค์ช่วยกู้ข้าพเจ้า ดั่งนั้นข้าพเจ้าจะถวายเหล้าองุ่นเป็น
 เครื่องบูชา
 ข้าพเจ้าจะประกาศถึงสิ่งต่างๆที่พระยาห์เวห์ได้ทำให้
 14 ข้าพเจ้าจะแกลบบททั้งหลายต่อพระยาห์เวห์
 ต่อนานาคันทั้งหมดของพระองค์
 15 ชีวิตของคนที่มีชื่อเสียงต่อพระยาห์เวห์นั้นมีค่ามากในสายตา
 ของพระองค์

เมื่อพวกเขาเผชิญกับความตาย พระองค์ก็เป็นห่วงมาก
 16 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์
 ใช้แล้ว ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของพระองค์ เป็นเด็กที่เกิด
 จากสาวใช้คนหนึ่งของพระองค์
 พระองค์ได้ปลดปล่อยข้าพเจ้าจากโซ่ตรวนแห่งความตาย
 17 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาขอบคุณแด่
 พระองค์
 ข้าพเจ้าจะให้เกียรติกับชื่อของพระยาห์เวห์
 18 ข้าพเจ้าจะแกลบบททั้งหลายต่อพระยาห์เวห์
 ต่อนานาคันทั้งหมดของพระองค์
 19 ข้าพเจ้าจะทำอย่างนี้
 ในบริเวณลานวิหารของพระยาห์เวห์ที่อยู่ใจกลางเมืองเยรูซาเล็ม
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

117 ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
 ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย ถวายเกียรติแด่พระองค์เถิด
 2 เพราะความรักมั่นคงที่พระองค์มีต่อพวกเรานั้นยิ่งใหญ่
 และความสัตย์ซื่อของพระยาห์เวห์นั้นจะคงอยู่ตลอดไป
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

ขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับชัยชนะ

118 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดี
 ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
 2 ให้ชนชาติอิสราเอล พูดว่า
 “ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป”
 3 ให้ครอบครัวของอาโรน พูดว่า
 “ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป”
 4 ให้พวกที่ย้าเกรงพระยาห์เวห์ พูดว่า
 “ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป”
 5 ตอนที่ข้าพเจ้าจนตรอก ข้าพเจ้าร้องเรียกพระยาห์เวห์
 แล้วพระองค์ตอบและช่วยให้ข้าพเจ้าหลุดพ้นออกมา
 6 พระยาห์เวห์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงไม่หวาดกลัว
 มนุษย์จะทำอะไรข้าพเจ้าได้
 7 พระยาห์เวห์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า เป็นผู้ช่วยเหลือข้าพเจ้า
 และข้าพเจ้าจะเห็นคนที่เกลียดชังข้าพเจ้าพ่ายแพ้
 8 ลี้ภัยในพระยาห์เวห์
 ย่อมดีกว่าพึ่งพาในมนุษย์
 9 ลี้ภัยในพระยาห์เวห์
 ย่อมดีกว่าพึ่งพาในพวกผู้นำที่ยิ่งใหญ่
 10 ชนชาติทั้งหมดเคยล้อมข้าพเจ้าไว้
 แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าได้ขับไล่พวกมัน
 ไปหมด
 11 ถูกแล้ว พวกมันเคยล้อมข้าพเจ้าไว้ทุกด้าน
 แต่ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าขับไล่พวกมันไป
 หมด
 12 พวกศัตรูล้อมรอบข้าพเจ้าไว้เหมือนกับฝูงผึ้ง
 แต่แล้ว พวกมันก็มอดดับไปอย่างรวดเร็วเหมือนกับไฟไหม้พง
 หนาม
 ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ข้าพเจ้าขับไล่พวกมันไปหมด
 13 พวกมันพยายามอย่างหนักที่จะทำลายข้าพเจ้า
 แต่พระยาห์เวห์ช่วยข้าพเจ้าไว้
 14 พระองค์เป็นพละกำลังและเป็นที่ยึดเหนี่ยวของข้าพเจ้า
 พระองค์มาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
 15 เสียงโห่ร้องชื่นชมยินดีและเสียงเพลงแห่งชัยชนะตั้งอยู่ใน
 เต็นท์ของพวกผู้ที่ทำตามใจพระเจ้า

มือขวาของพระยาห์เวห์ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร
 16 มือขวาของพระยาห์เวห์นำชัยชนะมาให้
 มือขวาของพระยาห์เวห์ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร
 17 ข้าพเจ้าจะไม่ตายแต่จะอยู่ต่อไป
 แล้วข้าพเจ้าจะเล่าถึงสิ่งต่างๆที่พระยาห์เวห์ทำ
 18 พระยาห์เวห์ลงโทษข้าพเจ้าอย่างหนัก
 แต่ไม่ถึงตาย
 19 เปิดประตูสำหรับผู้ที่ทำตามใจพระเจ้า † ให้กับข้าพเจ้าด้วย
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปและขอบคุณพระยาห์เวห์
 20 นี่คือประตูของพระยาห์เวห์
 เฉพาะพวกคนที่ทำตามใจพระเจ้าเท่านั้นที่จะผ่านเข้าไปได้
 21 ข้าแต่พระยาห์เวห์ข้าพเจ้าขอบคุณพระองค์
 เพราะพระองค์ตอบข้าพเจ้าและช่วยกู้ข้าพเจ้า
 22 ก่อนหน้าที่พวกผู้ก่อสร้างโยนทิ้งไป
 ตอนนีกลายเป็นหินห่มมไปเสียแล้ว
 23 พระยาห์เวห์ทำให้มันเป็นอย่างนั้น
 และเป็นเรื่องน่าทึ่งในสายตาเรา
 24 พระยาห์เวห์ได้ทำให้วันนี้เกิดขึ้น
 ให้พวกเราชื่นชมยินดีและมีความสุขในวันนี้เถิด
 25 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยเราให้รอดด้วย
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดให้เราประสบความสำเร็จด้วยเถิด
 26 ขอให้คนที่มาในนามของพระยาห์เวห์ได้รับการอวยพร
 พวกเราอวยพรให้กับพวกท่านจากวิหารของพระยาห์เวห์
 27 พระยาห์เวห์คือพระเจ้า พระองค์ได้ส่งไปหน้าของพระองค์
 ลงมาบนพวกเรา
 ดังนั้น ให้มีดลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาและนำมาถวายที่แทน
 28 พระองค์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์
 ข้าแต่พระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องเชิดชูพระองค์
 29 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ดี
 ความรักมั่นคงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป

เพลงยกย่องคำสั่งสอนของพระยาห์เวห์

อาเลฟ ††

119 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนเหล่านั้นที่เดินตามทางอันบริสุทธิ
 และคนเหล่านั้นที่ทำตามคำสั่งสอนของพระยาห์เวห์
 2 ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนเหล่านั้นที่รักษากฎต่างๆของพระองค์
 และแสวงหาพระองค์อย่างสุดหัวใจ
 3 พวกเขาไม่ทำผิดต่อใคร
 พวกเขาเดินในทางต่างๆของพระองค์
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ให้คำสั่งต่างๆกับพวกเรา
 พระองค์ต้องการให้พวกเราทำตามอย่างเคร่งครัด
 5 ข้าพเจ้าได้แต่หวังว่า
 ข้าพเจ้าจะรักษากฎระเบียบต่างๆของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ
 6 แล้วข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องอับอาย
 เมื่อข้าพเจ้าศึกษาบัญญัติทั้งหมดของพระองค์
 7 ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์
 เมื่อข้าพเจ้าเรียนเรื่องกฎเกณฑ์ที่ยุติธรรมของพระองค์
 8 อย่าทอดทิ้งข้าพเจ้าไปอย่างสิ้นเชิง
 เพราะข้าพเจ้าเชื่อฟังกฎระเบียบต่างๆของพระองค์

เบธ

9 คนหนุ่มๆจะรักษาชีวิตของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร

† ประตูสำหรับผู้ทำตามใจพระเจ้า หมายถึง ประตูวิหาร †† อาเลฟ เป็นตัวอักษรตัวแรกในภาษาฮีบรู เหมือนกับ ก. ในภาษาไทย ในสดุดีบทนี้ จะเริ่มหัวข้อย่อยแต่ละหัวข้อด้วยตัวอักษรฮีบรู ซึ่งมีทั้งสิ้น 22 ตัว

ก็ด้วยการรักษาคำบัญชาของพระองค์
 10 ข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์อย่างสุดหัวใจ
 อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าหลงไปจากบัญญัติต่างๆของพระองค์เลย
 11 ข้าพเจ้าเก็บรักษาคำสัญญาของพระองค์ไว้
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ทำบาปต่อพระองค์
 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญ
 โปรดส่งสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้าด้วย
 เถิด
 13 ริมฝีปากของข้าพเจ้าท่องกฎเกณฑ์ทุกข้อ
 ที่ออกมาจากปากของพระองค์
 14 ข้าพเจ้ามีความสุขที่ติดตามทางแห่งกฎต่างๆของพระองค์
 เหมือนความสุขของคนที่ได้ทรัพย์สมบัติมากมาย
 15 ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงคำสั่งต่างๆของพระองค์
 และจับตาดูวิถีทางทั้งหลายของพระองค์
 16 ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในกฎระเบียบต่างๆของพระองค์
 และข้าพเจ้าไม่ลืมคำบัญชาของพระองค์

กิเมิล

17 ให้รางวัลกับผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย
 เพื่อข้าพเจ้าจะมีชีวิตอยู่และเชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์
 18 โปรดเปิดตาของข้าพเจ้าให้สังเกตเห็นสิ่งน่าทึ่งทั้งหลาย
 ในคำสั่งสอนของพระองค์ด้วยเถิด
 19 ข้าพเจ้าอยู่ในโลกนี้แค่ชั่วคราว
 ขออย่าได้ซ่อนบัญญัติต่างๆของพระองค์ไปจากข้าพเจ้าเลย
 20 จิตใจของข้าพเจ้ากระหายอยากที่จะเรียนรู้
 กฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์อยู่ตลอดเวลา
 21 พระองค์ประณามคนที่เยอหยิ่งจองหองพวกนั้น
 พวกเขาถูกสาปแช่งเพราะหลงไปจากบัญญัติต่างๆของพระ-
 องค์
 22 ข้าพเจ้ารักษากฎต่างๆของพระองค์
 ดังนั้น โปรดเอาความอับอายและความอับอายสุดสุดไปจากข้าพ-
 เจ้าด้วยเถิด
 23 ถึงแม้เหล่าผู้นำทั้งหลายจะนั่งจับกลุ่มกันพูดใส่ร้ายข้าพเจ้า
 แต่ข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์จะยังคงใคร่ครวญอยู่กับกฎ
 ระเบียบต่างๆของพระองค์
 24 กฎต่างๆของพระองค์ให้ความสุขกับข้าพเจ้า
 มันให้คำแนะนำดีกับข้าพเจ้า

ดาลิช

25 แต่ตอนนี้ ข้าพเจ้ากำลังจะตาย
 โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปตามคำสัญญาของพระองค์
 26 ข้าพเจ้าได้เล่าเรื่องชีวิตของข้าพเจ้าให้พระองค์ฟังและพระ-
 องค์ก็ตอบมา
 โปรดส่งสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้าด้วย
 เถิด
 27 ช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจคำสั่งต่างๆของพระองค์ด้วยเถิด
 เพื่อข้าพเจ้าจะได้ใคร่ครวญถึงคำสอนอันน่าทึ่งต่างๆของพระ-
 องค์
 28 ข้าพเจ้าเศร้าโศกจนหมดเรี่ยวแรงเลย
 โปรดยกข้าพเจ้าขึ้น ตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ด้วยเถิด
 29 ขออย่าให้ข้าพเจ้าเป็นคนคดโกง
 โปรดเมตตาให้คำสั่งสอนของพระองค์กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
 30 ข้าพเจ้าเลือกหนทางแห่งความสัตย์ซื่อ
 ข้าพเจ้าจัดจกกับกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์
 31 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ายึดมั่นในกฎต่างๆของพระองค์
 อย่าทำให้ข้าพเจ้าต้องอับอายเลย
 32 ข้าพเจ้าวิ่งในทางแห่งบัญญัติต่างๆของพระองค์

เพราะพระองค์ได้ขยายความเข้าใจของข้าพเจ้า

เฮ

- 33 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดสอนวิถีทางแห่งกฎระเบียบของพระองค์ให้กับข้าพเจ้า
- แล้วข้าพเจ้าจะทำตามนั้นตลอดไป
- 34 โปรดให้ความเข้าใจกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รักษาคำสั่งสอนของพระองค์
- และทำตามอย่างสุดหัวใจ
- 35 นำข้าพเจ้าไปตามทางแห่งบัญญัติต่างๆของพระองค์ เพราะข้าพเจ้ามีความสุขในทางนั้น
- 36 โปรดหันใจของข้าพเจ้าไปหากฎต่างๆของพระองค์ ไม่ใช่ความร่ำรวย
- 37 โปรดหันสายตาของข้าพเจ้าไปจากสิ่งที่ไร้ค่า โปรดให้ชีวิตใหม่กับข้าพเจ้าในขณะที่เดินในทางของพระองค์
- 38 โปรดรักษาคำสัญญาที่พระองค์ให้ไว้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อคุณจะได้นับถือพระองค์
- 39 ช่วยเอาคำเยาะเย้ยที่ข้าพเจ้ากลัวนั้นไปด้วย เพราะกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์นั้นดี
- 40 ข้าพเจ้าอยากจะทำตามคำสั่งต่างๆของพระองค์ยิ่งนัก โปรดตีกับข้าพเจ้าและให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปด้วย

วา

- 41 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์ต่อข้าพเจ้าด้วย
- ช่วยข้าพเจ้าให้รอดตามที่พระองค์สัญญาด้วยเถิด
- 42 แล้วข้าพเจ้าจะได้มีคำตอบให้กับคนเหล่านั้นที่เยาะเย้ยข้าพเจ้า
- เพราะข้าพเจ้าเชื่อฟังในคำสัญญาของพระองค์
- 43 ขอให้ข้าพเจ้าสามารถพูดความจริงเกี่ยวกับพระองค์เสมอ เพราะข้าพเจ้าฝากความหวังของข้าพเจ้าไว้กับกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์
- 44 ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์ ตลอดไปเป็นนิตย์
- 45 ข้าพเจ้าจะได้อยู่อย่างอิสระ เพราะข้าพเจ้าพยายามรักษาคำสั่งต่างๆของพระองค์
- 46 ข้าพเจ้าจะอธิบายกฎต่างๆของพระองค์ให้กับพวกกษัตริย์ และข้าพเจ้าจะไม่อับอายขายหน้า
- 47 ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดี ในบัญญัติต่างๆของพระองค์ที่ข้าพเจ้ารักยิ่ง
- 48 ข้าพเจ้ายำเกรงต่อบัญญัติต่างๆของพระองค์ที่ข้าพเจ้ารักยิ่ง และข้าพเจ้าจะใคร่ครวญอยู่กับกฎระเบียบต่างๆของพระองค์

ไซอิน

- 49 โปรดระลึกถึงคำสัญญาที่ให้กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ คำสัญญานั้นทำให้ข้าพเจ้ามีความหวัง
- 50 คำสัญญาของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้ามีชีวิต นี่แหละคือคำปณิธานของข้าพเจ้าในยามทุกข์ยาก
- 51 แม้ว่า คนหยิ่งยโสจะหัวเราะเยาะข้าพเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อนก็ตาม
- แต่ข้าพเจ้าก็ไม่เคยหันไปจากคำสั่งสอนของพระองค์
- 52 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ายังระลึกถึงกฎเกณฑ์ต่างๆที่พระองค์ให้นานมาแล้วนั้น
- และมันก็ปลอบใจข้าพเจ้า
- 53 ข้าพเจ้าโกรธจับใจต่อคนชั่วช้าเหล่านั้น ที่ละทิ้งคำสั่งสอนของพระองค์ไป
- 54 ข้าพเจ้าร้องเพลงเรื่องกฎระเบียบต่างๆของพระองค์

ในทุกหนแห่งที่ข้าพเจ้าพักอาศัย
 55 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ในยามค่ำคืน ข้าพเจ้ายังระลึกถึงชื่อเสียงของพระองค์
 ข้าพเจ้าก็เลยรักษาคำสั่งสอนของพระองค์
 56 ชีวิตของข้าพเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ คือที่ข้าพเจ้ารักษาคำสั่งต่างๆของพระองค์

เฮธ

- 57 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นส่วนแบ่งของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าสัญญาว่าจะเชื่อฟังคำบัญชาทั้งหลายของพระองค์
- 58 ข้าพเจ้าอ่อนน้อมพระองค์อย่างสุดจิตสุดใจ โปรดเมตตาข้าพเจ้าอย่างทีพระองค์ได้สัญญาไว้
- 59 ข้าพเจ้าคิดถึงทางทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงตัดสินใจหันเท้าของข้าพเจ้ากลับมาหากฎต่างๆของพระองค์
- 60 ข้าพเจ้ารีบทำตามบัญญัติต่างๆของพระองค์ อย่างไม่รอช้า
- 61 ถึงข้าพเจ้าจะติดอยู่ในกับดักของคนชั่ว ข้าพเจ้าก็ไม่เคยลืมคำสั่งสอนของพระองค์
- 62 ในตอนกลางคืน ข้าพเจ้าลุกขึ้นมา เพื่อขอบคุณพระองค์สำหรับกฎเกณฑ์ต่างๆอันยุติธรรมของพระองค์
- 63 ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนกับทุกคนที่ยำเกรงพระองค์ เป็นเพื่อนกับทุกคนที่เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์
- 64 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โลกนี้เต็มไปด้วยความรักมั่นคงของพระองค์ โปรดสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้าด้วย

เทธ

- 65 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ดีต่อข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้
- 66 โปรดสอนสติปัญญาและความรู้ให้กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าวางใจในบัญญัติของพระองค์
- 67 เมื่อก่อนนั้น ข้าพเจ้าทุกข์ทรมานและกำลังหลงทางไป แต่เดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าเชื่อฟังสิ่งที่พระองค์บอก
- 68 พระองค์ดีและทำดี ช่วยสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
- 69 คนหยิ่งจ้องมองที่โกหกใส่ร้ายป้ายสีข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ายังรักษาคำสั่งต่างๆของพระองค์อย่างสุดหัวใจ
- 70 คนพวกนั้นโง่เขลา แต่ข้าพเจ้าเพลิดเพลินกับคำสั่งสอนของพระองค์
- 71 มันเป็นเรื่องที่ดี ที่ข้าพเจ้าต้องทนทุกข์นั้น เพราะมันทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้กฎระเบียบต่างๆของพระองค์
- 72 คำสั่งสอนจากปากของพระองค์ ก็มีค่ายิ่งกว่าทองคำและเงินหลายพันชั่ง

โยด

- 73 มือของพระองค์สร้างข้าพเจ้าและคำจูนข้าพเจ้าไว้ โปรดให้ความเข้าใจกับข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าจะได้เรียนรู้บัญญัติทั้งหลายของพระองค์
- 74 คนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระองค์จะดีใจเมื่อเห็นข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าฝากความหวังไว้ในคำสัญญาของพระองค์
- 75 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารู้ว่ากฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์นั้นยุติธรรม
- พระองค์ดีสอนข้าพเจ้าเพราะพระองค์ซื่อสัตย์ต่อข้าพเจ้า
- 76 แต่ตอนนี้ โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์ต่อข้าพเจ้า และปลอบโยนข้าพเจ้าด้วยเถิด

เหมือนกับที่พระองค์ได้สัญญาไว้กับข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์

77 ช่วยส่งความเมตตาของพระองค์มายังทางของข้าพเจ้าด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตต่อไป

เพราะข้าพเจ้าเพลิดเพลินกับคำสั่งสอนของพระองค์
82 ขอให้พวกเยอหยิงจงหองพวกนนั้นได้รับความอภัยเพราะ พวกเขาใส่ร้ายข้าพเจ้า

แต่ข้าพเจ้ายังใคร่ครวญอยู่กับคำสั่งต่างๆของพระองค์

79 ขอให้คนเหล่านั้นที่ยาเกรงพระองค์และรู้จักกฎต่างๆของ พระองค์

กลับมาหาข้าพเจ้าด้วยเถิด

80 ขอให้ข้าพเจ้ารักษากฎระเบียบของพระองค์ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์

เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องอภัย

คัฟ

81 ข้าพเจ้าอ่อนระโหยโรยแรง ในขณะที่รอคอยให้พระองค์มา ช่วยกู้

แต่ข้าพเจ้าฝากความหวังของข้าพเจ้าไว้ในคำสัญญาของพระ- องค์

82 ดวงตาของข้าพเจ้าเหนื่อยล้าเพราะเฝ้ามองว่าเมื่อไหร่คำสัญญาของพระองค์จะเกิดขึ้นเสียที

เมื่อไหร่หนอ พระองค์จะปลอบโยนข้าพเจ้า

83 แม้ว่า ข้าพเจ้าจะเปรียบเหมือนกับถุงหนังเหลืองที่แขวน รมควันจนเหี่ยวแห้ง

แต่ข้าพเจ้าก็จะไม่ลืมกฎระเบียบต่างๆของพระองค์

84 ข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์จะต้องรอไปอีกนานแค่ไหน เมื่อไหร่พระองค์จะตัดสินคนที่ขมเหงข้าพเจ้า

85 พวกคนหยิงโยโสหนั้นได้ขุดพวกหลุมพรางดักข้าพเจ้า พวกเขาไม่ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์

86 บัญญัติทุกข้อของพระองค์เชื่อถือได้ พวกเขาไล่ล่าข้าพเจ้าทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรพวกเขา

โปรดช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด

87 คนพวกนั้นเกือบจะดับข้าพเจ้าไปจากแผ่นดินโลก แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้ละทิ้งคำสั่งต่างๆของพระองค์

88 โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์ต่อข้าพเจ้าเพื่อข้าพ- เจ้าจะได้มีชีวิตต่อไป

เพื่อข้าพเจ้าจะได้รักษาทุกสิ่งทุกอย่างจากปากของพระองค์

ลาเม็ธ

89 ข้าแต่พระยาห์เวห์ คำบัญชาของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป มันยืนหยัดมั่นคงในฟ้าสวรรค์

90 ความซื่อสัตย์ของพระองค์จะคงอยู่ทุกชั่วอายุคนตลอดไป เหมือนกับโลกนี้ที่พระองค์สร้างขึ้นมา

91 ทุกสิ่งทุกอย่างคงอยู่มาจนถึงทุกวันนี้เพราะกฎเกณฑ์ต่างๆ ของพระองค์

ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

92 ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ได้เพลิดเพลินในคำสั่งสอนของพระองค์ ข้าพเจ้าก็คงพินาศไปแล้วด้วยความทุกข์ทรมาน

93 ข้าพเจ้าจะไม่วันลืมนคำสั่งต่างๆของพระองค์ พระองค์ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตโดยทำตามคำสั่งเหล่านั้น

94 ข้าพเจ้าเป็นของพระองค์ ช่วยกู้ข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าอยากจะทำตามคำสั่งต่างๆของพระองค์

95 คนชั่วช้าดักข่มท่าลายข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้ายังใคร่ครวญถึงกฎต่างๆของพระองค์

96 ข้าพเจ้าเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างมีชีวิตจำกัด แต่บัญญัติต่างๆของพระองค์นั้นไม่มีชีวิตจำกัด

เม็ม

97 ข้าพเจ้ารักคำสั่งสอนของพระองค์เหลือเกิน และใคร่ครวญถึงคำสั่งสอนนั้นตลอดเวลา

98 บัญญัติต่างๆของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าฉลาดกว่าพวกศัตรู ของข้าพเจ้า

เพราะบัญญัติเหล่านั้นอยู่กับข้าพเจ้าเสมอ

99 พระองค์ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกซึ่งกว่าพวกครูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงกฎต่างๆของพระองค์

100 ข้าพเจ้ามีความเข้าใจมากกว่าพวกผู้อาวุโส เพราะข้าพเจ้าเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์

101 ข้าพเจ้ายิ่งเท่าของข้าพเจ้าจากทางซ้ายทุกอย่าง เพื่อข้าพเจ้าจะได้เชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์

102 ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์เลย เพราะพระองค์เองสอนข้าพเจ้า

103 คำพูดต่างๆของพระองค์นั้นช่างมีรสชาติดีจริงๆ หวานยิ่งกว่าน้ำเชื่อมผลไม้

104 ข้าพเจ้าได้ความเข้าใจจากคำสั่งต่างๆของพระองค์ ข้าพเจ้าจึงเกลียดชังการกระทำที่หลอกลวงทั้งปวง

หุน

105 คำบัญชาของพระองค์เป็นโคมไฟให้กับเท้าของข้าพเจ้า เป็นแสงสว่างให้กับทางของข้าพเจ้า

106 ข้าพเจ้าสาบานและยืนยันว่าจะรักษาศาสนาสาบานนั้น ที่ว่าข้าพเจ้าจะเชื่อฟังกฎเกณฑ์ต่างๆที่ยุติธรรมของพระองค์

107 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าทนทุกข์ยิ่งนัก ช่วยให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปตามที่พระองค์สัญญาไว้ด้วยเถิด

108 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดยอมรับพวกเครื่องบูชาแห่งการ สรรเสริญที่ออกจากปากของข้าพเจ้าด้วยเถิด

ช่วยสอนกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด

109 ชีวิตของข้าพเจ้าตกอยู่ในอันตรายเสมอ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยลืมนคำสั่งสอนของพระองค์

110 คนชั่ววางกับดักข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าไม่เคยหลงไปจากคำสั่งต่างๆของพระองค์

111 กฎทั้งหลายของพระองค์เป็นมรดกของข้าพเจ้าตลอดไป เพราะใจของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในกฎเหล่านั้น

112 ข้าพเจ้าจะมุ่งมั่นในการเชื่อฟังกฎระเบียบของพระองค์อยู่ เสมอ จนกว่าข้าพเจ้าจะตายไป

ซาเมค

113 ข้าพเจ้าเกลียดชังคนสองใจ แต่ข้าพเจ้ารักคำสั่งสอนของพระองค์

114 พระองค์เป็นที่ซ่อนและเป็นโล่งของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าฝากความหวังไว้กับคำสัญญาของพระองค์

115 โอ้พวกทำชั่วทั้งหลาย ไปให้ห่างจากข้า เพื่อข้าจะได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของพระเจ้าของข้า

116 พระยาห์เวห์เจ้าข้า โปรดคำจูนข้าพเจ้าอย่างทีพระองค์สัญญาไว้

แล้วข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป อย่าทำให้ข้าพเจ้าผิดหวังเลย

117 ช่วยเหลือข้าพเจ้าด้วยเถิดเพื่อข้าพเจ้าจะได้รอด และจะได้เรียนรู้กฎระเบียบของพระองค์เป็นประจำ

118 พระองค์ไม่ยอมรับคนเหล่านั้นที่หลงไปจากกฎระเบียบของ พระองค์

การหลอกลวงของพวกเราไม่สามารถหลอกพระองค์ได้

119 คนชั่วทุกคนบนโลกนี้เป็นเหมือนขี้เถ้าที่พระองค์เขี่ยทิ้งไป ข้าพเจ้าจึงรักกฎต่างๆของพระองค์

120 ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่นอยู่ต่อหน้าพระองค์
ข้าพเจ้าเคารพยำเกรงกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์

ไอเยน

121 ข้าพเจ้าทำในสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง
อย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าไว้กับคนพวกนั้นที่กดขี่ข่มเหงข้าพเจ้า
122 โปรดรับประกันว่าพระองค์จะดูแลข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์
อย่าปล่อยให้คนหยิ่งยโสพวกนั้นกดขี่ข่มเหงข้าพเจ้าเลย
123 ดวงตาของข้าพเจ้าเหนื่อยล้าเพราะเฝ้ามองว่าเมื่อไหร่พระองค์จะมาช่วยเสียดี
และเฝ้าคอยความยุติธรรมที่พระองค์สัญญาว่าจะให้
124 ได้โปรดแสดงความรักมั่นคงของพระองค์กับข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด

และสั่งสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
125 ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์โปรดให้ความเฉลียวฉลาดกับข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าใจกฎต่างๆของพระองค์

126 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ถึงเวลาที่พระองค์จะทำอะไรสักอย่างแล้ว
เพราะผู้คนกำลังฝ่าฝืนคำสั่งสอนของพระองค์

127 แน่นนอนข้าพเจ้ารักบัญญัติต่างๆของพระองค์
มากกว่าทองคำและรักยิ่งกว่าทองคำบริสุทธิ์เสียอีก
128 ดังนั้นข้าพเจ้าจึงทำตามคำสั่งต่างๆของพระองค์
และเกลียดชังการกระทำที่หลอกลวงทั้งปวง

เพ

129 กฎต่างๆของพระองค์นั้นน่าทึ่ง
ดังนั้นข้าพเจ้าทำตามกฎเหล่านั้น
130 คำอธิบายในเรื่องที่เกี่ยวกับคำบัญชาทั้งหลายของพระองค์
ให้ความกระจ่างแจ้งกับผู้คนและให้ความเข้าใจกับคนที่อ่อนต่อโลก

131 ข้าพเจ้าอ้าปากหอบ
เพราะข้าพเจ้ากระหายที่จะเรียนรู้บัญญัติต่างๆของพระองค์
132 โปรดหันมาเมตตาต่อข้าพเจ้า
เหมือนกับที่พระองค์ทำเป็นประจำกับคนเหล่านั้นที่รักพระองค์ด้วยเถิด

133 โปรดนำทางข้าพเจ้าตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้
โปรดอย่าให้ความชั่วใดจะมีอำนาจเหนือข้าพเจ้า
134 โปรดช่วยไถ่ข้าพเจ้าจากคนทั้งหลายที่กดขี่ข่มเหงข้าพเจ้า
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์
135 โปรดให้ใบหน้าของพระองค์ส่องลงมายังข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์

และสอนกฎระเบียบต่างๆของพระองค์ให้กับข้าพเจ้าด้วยเถิด
136 น้ำตาไหลนองเป็นสายธารบนใบหน้าของข้าพเจ้า
เพราะไม่มีใครเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์

ซาเด

137 ข้าแต่พระยาห์เวห์
พระองค์นั้นยุติธรรมและกฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์นั้นเที่ยงตรง

138 พระองค์ให้กฎต่างๆที่ยุติธรรม
พวกเราสามารถไว้วางใจมันได้อย่างเต็มที่
139 ความรื้อร่นเผาผลาญข้าพเจ้าอยู่
เพราะพวกศัตรูของข้าพเจ้าลืมนึกถึงคำบัญชาทั้งหลายของพระองค์เสียแล้ว

140 คำสัญญาทั้งหลายของพระองค์ได้รับการพิสูจน์อย่างถี่ถ้วนแล้ว
ข้าพเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์จึงรักคำพูดพวกนั้นของพระองค์

141 ข้าพเจ้าอาจจะยังหนุ่มและไม่มีใครนับถือ
แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ลืมนึกคำสั่งต่างๆของพระองค์

142 ความยุติธรรมของพระองค์นั้นจะคงอยู่ตลอดไป
และคำสั่งสอนของพระองค์นั้นก็เป็นความจริงและเชื่อถือได้

143 ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเจอกับความหายนะและความทุกข์ยาก
แต่บัญญัติต่างๆของพระองค์ก็ยังคงเป็นความสุขของข้าพเจ้า
144 กฎต่างๆของพระองค์นั้นยุติธรรมเสมอ
โปรดช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจพวกมันด้วยเพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตต่อไป

โคฟ

145 ข้าพเจ้าร้องออกมาอย่างสุดใจว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพเจ้าด้วย
ข้าพเจ้าจะเชื่อฟังกฎระเบียบต่างๆของพระองค์”

146 ข้าพเจ้าร้องออกมาต่อพระองค์ว่า “โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วย
เพื่อข้าพเจ้าจะได้เชื่อฟังกฎต่างๆของพระองค์”

147 ข้าพเจ้าตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์
ข้าพเจ้าฝากความหวังไว้กับคำสัญญาของพระองค์

148 ถึงแม้จะตีกัดดิน ข้าพเจ้าก็ยังตื่นอยู่
เพื่อจะใคร่ครวญถึงคำสัญญาของพระองค์
149 โปรดฟังเสียงข้าพเจ้า เพราะพระองค์มีความรักมั่นคง
ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะพระ-

องค์ยุติธรรม
150 คนเหล่านั้นที่ไล่ตามความชั่วได้เข้ามาใกล้แล้ว
พวกเขาอยู่ห่างไกลจากคำสั่งสอนของพระองค์

151 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์นั้นอยู่ใกล้
และบัญญัติทุกข้อของพระองค์นั้นเป็นความจริงและเชื่อถือได้
152 นานมาแล้ว ข้าพเจ้าได้เรียนรู้กฎต่างๆของพระองค์
เป็นกฎที่พระองค์ตั้งไว้ให้อยู่ตลอดไป

เวษ

153 โปรดมองดูความทุกข์ของข้าพเจ้าและช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด
เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ลืมนึกคำสั่งสอนของพระองค์

154 โปรดสวดให้กับข้าพเจ้าและไถ่ชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด
โปรดช่วยให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้
155 ความรอดอยู่ห่างไกลจากคนชั่วช้า
เพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังกฎระเบียบของพระองค์

156 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความเมตตาการุณของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่
ขอโปรดช่วยชีวิตของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะพระองค์นั้นยุติ-

ธรรม
157 ข้าพเจ้ามีศัตรูมากมายที่ไล่ล่าข้าพเจ้าอยู่
แต่ข้าพเจ้าไม่ได้หันเหไปจากกฎทั้งหลายของพระองค์

158 เมื่อข้าพเจ้ามองดูคนทรยศเหล่านั้นข้าพเจ้ารู้สึกสะอิดสะเอียน
เพราะพวกเขาไม่เชื่อฟังคำพูดของพระองค์

159 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ดูเอาเถิดว่าข้าพเจ้ารักคำสั่งทั้งหลายของพระองค์ขนาดไหน
ดังนั้น ช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะพระองค์มีความรักมั่นคง

160 คำบัญชาทั้งหมดของพระองค์นั้นเชื่อถือได้
กฎเกณฑ์อันยุติธรรมทุกข้อของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป

นิน

161 เหล่าผู้นำที่มีอำนาจโจมตีข้าพเจ้าทั้งๆที่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพวกเขา

แต่ข้าพเจ้ากลัวอย่างเดียวคือกลัวทำผิดต่อคำบัญชาของพระองค์

162 ข้าพเจ้ามีความสุขกับคำสัญญาของพระองค์ เหมือนอาหารที่พบกับสิ่งที่จะยึดได้จำนวนมากมาย

163 ข้าพเจ้าเกลียดชังและขบะแหยงการหลอกลวง แต่ข้าพเจ้ารักคำสั่งสอนของพระองค์

164 ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง

สำหรับพวกภูฏาณที่อื่นยุคธรรมของพระองค์

165 คนเหล่านั้นที่รักคำสั่งสอนของพระองค์จะมีชีวิตที่เป็นสุขปลอดภัย

และไม่มีสิ่งใดจะทำให้เขาสะดุดล้มได้

166 ข้าแต่พระยาห์เวห์ข้าพเจ้าเฝ้ารอคอยความรอดจากพระองค์

ข้าพเจ้าทำตามบัญญัติทั้งหลายของพระองค์

167 ข้าพเจ้ารักษากฎต่างๆของพระองค์

เพราะข้าพเจ้ารักมันมูก

168 ข้าพเจ้ารักษาคำสั่งทั้งหลายและกฎทั้งหลายของพระองค์

เพราะพระองค์เห็นการกระทำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า

ทาฟ

169 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์โปรดฟังเสียงร้องให้ช่วยของข้าพเจ้า

โปรดให้ความเข้าใจกับข้าพเจ้าตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้

170 ขอให้คำอธิษฐานของข้าพเจ้ามาอยู่ต่อหน้าพระองค์

ช่วยกู้ข้าพเจ้าตามที่พระองค์สัญญาด้วยเถิด

171 ขอให้ริมฝีปากของข้าพเจ้าเทศน์สรรเสริญออกมา

เพราะพระองค์สอนกฎระเบียบทั้งหลายของพระองค์ให้กับข้าพเจ้า

172 ขอให้ลิ้นข้าพเจ้าร้องเพลงถึงคำพูดของพระองค์

เพราะบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์นั้นเที่ยงตรง

173 ขอให้มือของพระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้า

เพราะข้าพเจ้าเลือกที่จะเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของพระองค์

174 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าอยากให้คุณช่วยกู้ข้าพเจ้า

เหลือเกิน

เพราะข้าพเจ้ามีความสุขในคำสั่งสอนของพระองค์

175 ขอให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อจะได้สรรเสริญพระองค์

ขอให้กฎเกณฑ์ต่างๆของพระองค์ช่วยข้าพเจ้า

176 ข้าพเจ้าเสี่ยงอันตรายมากเหมือนแกะที่หลงทาง โปรดตามหาข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยเถิด

เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ลืมบัญญัติต่างๆของพระองค์

พวกศัตรูของสันติภาพ

บทเพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

120 เมื่อข้าพเจ้าพบกับความทุกข์ยาก ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์

และพระองค์ตอบข้าพเจ้า

2 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยชีวิตข้าพเจ้าให้รอดพ้น

จากคนเหล่านั้นที่ใช้ริมฝีปากโกหก

และใช้ลิ้นหลอกลวงด้วยเถิด

3 เจ้าลินปลินปลี่ยน

เจ้ารู้ไหมว่าพระยาห์เวห์จะให้อะไรกับเจ้า

เจ้ารู้ไหมว่าเจ้าจะได้รับอะไร

4 เจ้าจะได้รับลูกธนูของพวกนักรบ

ที่มีหัวธนูแหลมคมจากการถูกตีบนถ่านไฟร้อนๆ

5 มันแย่งชิงๆสำหรับข้าพเจ้าที่จะต้องอยู่กับคนพวกนี้ไม่ต่างอะไรกับการอยู่ท่ามกลางคนเมเซค[†]ที่โหดร้าย

หรืออยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคดาร์^{††}ที่ป่าเถื่อน

6 ข้าพเจ้าใช้ชีวิตอยู่กับคนที่เกลียดชังสันติภาพ

นานเกินไปเสียแล้ว

7 ข้าพเจ้าเป็นคนรักสันติภาพ

แต่เมื่อข้าพเจ้าพูดให้เกิดสันติภาพ

พวกเขาจะเอาแต่สงครามทำเดี๋ยวนั้น

พระยาห์เวห์ปกป้องคนของพระองค์

บทเพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

121 ข้าพเจ้าแหงนหน้ามองขึ้นไปยังภูเขาทั้งหลาย

ความช่วยเหลือของข้าพเจ้าจะมาจากที่ไหนกัน

2 ความช่วยเหลือของข้าพเจ้ามาจากพระยาห์เวห์

ผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก

3 พระองค์จะไม่ยอมปล่อยให้ข้าของเจ้าสิ้นไกล

พระองค์ผู้ปกป้องเจ้าจะไม่เคลิมหลับไป

4 พระองค์ผู้ปกป้องอิสราเอล

จะไม่มีวันเคลิมหรือหลับไป

5 พระยาห์เวห์ เป็นผู้หนุนที่ปกป้องเจ้า

พระองค์เป็นร่มเงาที่อยู่ทางขวามือของเจ้า

6 ดวงอาทิตย์จึงไม่อาจทำอันตรายเจ้าได้ในตอนกลางวัน

หรือดวงจันทร์ในตอนกลางคืน

7 พระยาห์เวห์จะปกป้องเจ้าจากอันตรายทั้งปวง

พระองค์จะปกป้องชีวิตของเจ้า

8 พระยาห์เวห์จะปกป้องเจ้าตอนที่เจ้าออกไปหรือกลับมา

ทั้งเดี๋ยวนั้นและตลอดไป

คำอธิษฐานสำหรับเมืองเยรูซาเล็ม

บทเพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

122 ข้าพเจ้าดีใจ เมื่อมีคนพูดกับข้าพเจ้าว่า "ให้พวกเราขึ้นไปที่วิหารของพระยาห์เวห์กันเถิด"

2 เยรูซาเล็มเอ๋ย

พวกเรากำลังยืนอยู่ข้างในประตูทั้งหลายของเจ้าแล้ว

3 เยรูซาเล็มได้รับการสร้างขึ้นตามแบบที่เมืองใหญ่ควรจะเป็น คือสร้างติดกันแน่น ก่อกันขึ้นอย่างมั่นคง

4 เป็นเมืองที่เผ่าต่างๆของพระยาห์เวห์มารวมตัวกัน

กฎได้กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลมาสรรเสริญชื่อของพระยาห์เวห์ที่นั่น

5 ที่นั่นราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิดได้ตั้งบัลลังก์ต่างๆไว้

เพื่อพิพากษาคคนอย่างยุติธรรม

6 อธิษฐานให้เยรูซาเล็มมีสันติภาพ

"เยรูซาเล็ม ขอให้คนเหล่านั้นที่รักเจ้า ปลอดภัย

7 ขอให้สันติภาพภายในกำแพงทั้งหลายของเจ้า

และขอให้มีความปลอดภัยในป้อมปราการของเจ้า"

8 เพื่อเป็นประโยชน์แก่พี่น้องและเพื่อนของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะพูดว่า "เยรูซาเล็ม ขอให้สันติภาพในเจ้า"

9 เพื่อเป็นประโยชน์แก่วิหารของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเรา

ข้าพเจ้าจะอธิษฐานให้เจ้าเจริญรุ่งเรือง

† เมเซค อยู่ทางทิศเหนือของอิสราเอล ตอนนี้เป็นประเทศตุรกี †† เคดาร์ อยู่ในทะเลทรายทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของอิสราเอล

อธิษฐานขอความเมตตา

บทเพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

- 123** ข้าพเจ้ามองขึ้นไปยังพระองค์
 พระองค์ผู้หนึ่งอยู่บนบัลลังก์ในสวรรค์นั้น
 2 เหมือนทาสที่มองไปยังเจ้านายเพื่อเจ้านายจะได้ให้ในสิ่งที่เขาต้องการ
 เหมือนสาวใช้ที่คอยฟังนายหญิง
 พวกเราก็เหมือนกันที่เฝ้ามองพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา
 คอยให้พระองค์เมตตาพวกเรา
 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาพวกเราด้วย โปรดเมตตาพวกเราด้วยเถิด
 เพราะพวกเราเต็มกลืนแล้วกับคำดูถูกนั้น
 4 พวกเราเต็มกลืนกับคำเยาะเย้ยจากพวกคนที่เยอหยิ่ง
 และคำดูถูกจากคนจองหอง

พระยาห์เวห์อยู่ฝ่ายเรา

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร บทเพลงของดาวิด

- 124** “ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา”
 ขอให้อิสราเอลพูดว่า
 2 “ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา
 ตอนที่ผู้คนโจมตีพวกเรานั้น
 3 ศัตรูของพวกเราก็คงกลืนกินเราทั้งเป็น
 ตอนที่พวกเขาโกรธเกรี้ยวเรา
 4 แล้วพวกเขาก็คงจะซัดเราซะเรียบเหมือนน้ำท่วม
 ทุกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยวก็คงท่วมทันหัวเรา
 5 น้ำที่ไหลเชี่ยวกรากก็คงท่วมทันหัวเราไปแล้ว”
 6 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
 ที่พระองค์ไม่ปล่อยให้เราเป็นเหยื่อของเขี้ยวศัตรู
 7 เราเป็นเหมือนนกที่หนีรอดออกมาจากตาข่ายดักนกของนาย-
 พราน
 ดาข่ายนั้นฉีกขาด เราจึงหนีออกมาได้
 8 ความช่วยเหลือของเรามาจากพระยาห์เวห์
 ผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก

พระยาห์เวห์ปกป้องคนของพระองค์

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

- 125** คนเหล่านั้นที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์จะเป็นเหมือนภู-
 เขาศิโยน
 ที่ไม่สั่นคลอนและคงอยู่ตลอดไป
 2 พระยาห์เวห์ล้อมรอบและปกป้องคนของพระองค์ทั้งเด็ยวนี้
 และตลอดไป
 เหมือนที่ภูเขาล้อมรอบเยรูซาเล็ม
 3 พวกคนชั่วช้าจะไม่ได้ครอบครองแผ่นดินของคนดีเสมอไป
 เพราะไม่อย่างนั้นคนดีจะเริ่มทำชั่ว
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์
 ขอช่วยทำดีกับคนดีด้วยเถิด คือคนที่มีความซื่อตรง
 5 ข้าแต่พระยาห์เวห์
 ช่วยกำจัดคนคดโกง พร้อมกับคนอื่น ๆ ที่ทำชั่วด้วยเถิด
 ขอให้อิสราเอลมีความสงบสุขเถิด

ขอให้ความรุ่งเรืองกลับมา

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

- 126** เมื่อพระยาห์เวห์ทำให้ศิโยนเจริญรุ่งเรืองเหมือนเดิม
 พวกเราคิดว่าเราฝันไป
 2 ตอนนั้นพวกเรามีความสุขมากและให้ร้องด้วยความยินดี
 แม้แต่คนต่างชาติก็ยิ่งพูดว่า “พระยาห์เวห์ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่
 ให้กับคนพวกนี้”
 3 ใช่แล้ว พระยาห์เวห์ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่
 ให้กับพวกเราและพวกเราได้ฉลองกัน
 4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยนำความเจริญรุ่งเรืองกลับมาให้กับ
 พวกเราอีกครั้ง
 เหมือนฝนน้ำมาสู่ล้าธารที่แห้งขอดอีกครั้ง
 5 ขอให้คนเหล่านั้นที่หว่านพืชพร้อมน้ำตา
 ได้เก็บเกี่ยวพร้อมกับเสียงให้ร้องยินดี
 6 ขอให้คนเหล่านั้นที่แบกถุงที่ใส่เมล็ดพืชออกไปหว่านในทุ่ง
 ด้วยน้ำตา
 ได้ให้ร้องยินดีเมื่อแบกฟ่อนข้าวกลับมาเป็นมัดๆ

ของดีทุกอย่างมาจากพระยาห์เวห์

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร บทเพลงของโซโลโมน

- 127** ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้สร้างบ้าน
 พวกคนสร้างก็เสียเวลาเปล่าๆ
 ถ้าพระยาห์เวห์ไม่ได้เฝ้าดูแลเมืองแล้ว
 พวกยามที่เฝ้าเวรอยู่ก็เสียเวลาเปล่าๆ
 2 มันเป็นการเหนื่อยเปล่าที่จะตื่นแต่เช้าตรู่
 และทำงานหาเลี้ยงชีพจนตีกินเพียงดิน
 เพราะพระยาห์เวห์จัดหาให้กับคนที่พระองค์รัก
 แม้ในขณะที่เขาอนหลับอยู่
 3 ลูกชายทั้งหลายเป็นของขวัญมาจากพระยาห์เวห์
 เดกจากครรภ์เป็นรางวัลจากพระเจ้า
 4 พวกลูกชายที่เกิดจากพ่อตอนที่เขาเป็นหนุ่ม
 เป็นเหมือนพวกลูกศรในมือของนักรบ
 5 ชายที่มีลูกชายอยู่เต็มแ่งธนูนั้นถือว่ามิเคยจริงใจ
 เมื่อเขาต้องประจันหน้ากับพวกผู้กล้าหาที่ประตุมือง เขาจะ
 ได้ไม่อับอายขายหน้า

คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์จะได้รับพระพร

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

- 128** ถือว่ามีเกียรติจริงๆคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระยาห์เวห์
 คือคนที่เดินในหนทางทั้งหลายของพระองค์
 2 เจ้าจะได้กินจากผลงานจากมือเจ้า
 เจ้าจะมีเกียรติจริงๆและจะเจริญรุ่งเรือง
 3 ภรรยาของเจ้าจะเป็นเหมือนเถาองุ่นที่มีลูกตกในบ้านของเจ้า
 ส่วนลูกๆที่อยู่รอบโต๊ะอาหารนั้นก็เปรียบเหมือนต้นมะกอกที่
 ปลูกอยู่ริมธารน้ำ
 4 ดังนั้น จ้าไว้เถิดว่า
 ผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ จะได้รับพระพรอย่างนั้นแหละ
 5 ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรเจ้าจากวิหารบนภูเขาศิโยน
 ขอให้เจ้ามีความสุขกับความเจริญรุ่งเรืองของเยรูซาเล็มตลอด
 วันเวลาของเจ้า
 6 ขอให้เจ้ามีชีวิตอยู่ได้เห็นหน้าหลานของเจ้า
 ขอให้อิสราเอลมีความสงบสุขเถิด

อธิษฐานให้ศัตรูพ่ายแพ้

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

129 พวกศัตรูข่มเหงข้าพเจ้ามาเรื่อยตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว
ให้อิสราเอลพูดว่า

- 2 “พวกศัตรูได้ข่มเหงข้าพเจ้ามาเรื่อยตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว
แต่ไม่เคยชนะข้าพเจ้าได้เลย
- 3 พวกเขาดูข้าพเจ้าอย่างรุนแรง
ทำให้เกิดบาดแผลมากมาย
หลังข้าพเจ้าดูเหมือนรอยไถอันยาว
- 4 แต่พระยาห์เวห์ผู้ยุติธรรม
ได้ตัดเชือกเหล่านั้นที่พวกคนชั่วใช้ผูกมัดข้าพเจ้า”
- 5 ขอให้ทุกคนที่เกลียดชังศิโยน
ได้รับความอับอาย และพ่ายแพ้ล่าถอยไป
- 6 ขอให้พวกเขาเป็นเหมือนหญ้าบนดาดฟ้า
ที่เหี่ยวแห้งไปก่อนที่มันจะทันจะขึ้น
- 7 เป็นหญ้าที่คนเก็บเกี่ยวได้ไม่ถึงกำมือ
ไม่พอที่จะรวบรวมได้เต็มอก
- 8 ขออย่าให้ผู้คนที่เดินผ่านมาตะโกนอวยพรให้กับพวกเขาว่า
“ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรเจ้า”
หรือ “พวกเราอวยพรเจ้าในนามของพระยาห์เวห์”

ให้รอดคอยพระยาห์เวห์มาได้

เพลงที่ร้องในระหว่างทางขึ้นไปยังวิหาร

130 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ตอนที่ข้าพเจ้าจมอยู่ในความทุกข์
ข้าพเจ้าร้องขอให้พระองค์ช่วย

- 2 ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต โปรดฟังเสียงของข้าพเจ้า
โปรดฟังเสียงของข้าพเจ้า โปรดเงี้ยวหูของพระองค์ ฟังเสียง
ร้องอ้อนวอนให้ช่วยของข้าพเจ้า
- 3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ถ้าพระองค์จะจดบันทึกความ
ผิดบาปของพวกเราไว้
ใครจะรอดจากการถูกลงโทษได้
- 4 แต่พระองค์ให้อภัย
เพื่อว่าคนจะได้ยำเกรงพระองค์
- 5 ข้าพเจ้ารอดคอยพระยาห์เวห์ จิตใจของข้าพเจ้ารอดคอยพระองค์
ข้าพเจ้าฝากความหวังไว้ในคำสัญญาของพระองค์
- 6 จิตใจของข้าพเจ้ารอดคอยองค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า
ยิ่งกว่าพวยยามรอดคอยรุ่งเช้า
ยิ่งกว่าพวยยามรอดคอยรุ่งเช้า
- 7 อิสราเอลเอ๋ย ฝากความหวังไว้ในพระยาห์เวห์เถิด
เพราะพระยาห์เวห์มีความรักที่มีมั่นคง
และฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่จะไถ่เจ้าได้
- 8 พระองค์จะไถ้อิสราเอล
ให้รอดพ้นจากความบาปทั้งหมดของเขา

สงบนิ่งในพระยาห์เวห์

เพลงที่ร้องในระหว่างทางขึ้นไปยังวิหาร เพลงของดาวิด

131 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นคนเย่อหยิ่ง
ไม่วางมรดกใหญ่โต

- 1 ไม่ชอบทำงานที่เพ้อฝันใหญ่โต
หรือทำในสิ่งที่ยากเกินตัว
- 2 ใช่แล้ว ข้าพเจ้าทำให้จิตใจตัวเองสงบนิ่ง
เหมือนเด็กที่หย่านมอยู่ในอ้อมแขนของแม่
จิตใจของข้าพเจ้าสงบนิ่งเหมือนเด็กคนนั้น
- 3 อิสราเอลเอ๋ย ฝากความหวังของเจ้าไว้กับพระยาห์เวห์ทั้ง
เตี้ยวันและตลอดไป

คำสัญญาที่พระยาห์เวห์ให้กับกษัตริย์ดาวิดและศิโยน

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

132 ข้าแต่พระยาห์เวห์โปรดระลึกถึงดาวิด
และความทุกข์ยากลำบากทั้งหมดของเขา

- 2 เขาได้สาบานต่อพระยาห์เวห์
และบนบานต่อผู้ทรงฤทธิแห่งยาโคบ
- 3 ดาวิดพูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไปในบ้านของตัวเอง
และจะไม่นอนลงบนเตียงของตัวเอง
4 ข้าพเจ้าจะไม่ยอมหลับตา
จะไม่ยอมให้หนังตาปิดลง
5 จนกว่าจะพบสถานที่สำหรับก่อตั้งแท่นอันศักดิ์สิทธิ์ให้กับ
พระยาห์เวห์
เพื่อพระองค์ผู้ทรงฤทธิแห่งยาโคบจะได้พักอาศัยอยู่ที่นั่น”
- 6 ดาวิด ตอนที่เรานั่งอยู่ที่เอเฟราธา พวกเราได้ยินเรื่องหีบศักดิ์-
สิทธิ์
และเราได้พบหีบศักดิ์สิทธิ์นั้นในท้องทุ่งแห่งศิโยน ยออาร์
- 7 พวกเราพูดกันว่า “ไปตั้งแท่นอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์กัน
ไปกราบลงตรงที่วางเท้าของพระองค์กันเถิด”
- 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ลูกขึ้นและไปยังที่พักผ่อนแห่งใหม่ของ
พระองค์เถิด
ทั้งพระองค์และหีบที่แสดงถึงฤทธิ์อำนาจของพระองค์
- 9 ขอให้พวกนักรบของพระองค์สวมใส่ชัยชนะ
ขอให้พวกที่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์ให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดี
- 10 แล้วเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
ขออย่าปฏิเสธกษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้แล้ว †
- 11 พระยาห์เวห์ได้สาบานต่อดาวิด
และพระองค์จะไม่คืนคำ ที่ว่า “เราจะให้ลูกหลานของเจ้าสืบต่อ
บัลลังก์จากเจ้า
12 ถ้าหากลูกหลานของเจ้าจะยังคงรักษาข้อตกลงและคำสั่ง
ต่างๆที่เราสอนพวกเขาไว้
ลูกหลานของพวกเขาก็จะได้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของเจ้าตลอด
ไป”
- 13 พระยาห์เวห์ได้เลือกศิโยน
พระองค์ตัดสินใจที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น
- 14 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ตลอดไป
เราจะอยู่ที่นี้เพราะเราได้เลือกสถานที่นี้มา
15 เราจะอวยพรให้ศิโยน
อุดมสมบูรณ์ไปด้วยอาหารและเราจะทำให้คนยากจนอ้อมหน้า
16 เราจะสวมใส่ความรอดให้กับพวกนักรบของศิโยน
และผู้ซื่อสัตย์ของศิโยนจะให้ร้องด้วยความชื่นชมยินดี
17 และที่นั่นเราจะทำให้ราชวงศ์ของดาวิดแข็งแกร่ง
ราชวงศ์ของกษัตริย์ที่เราได้เลือกไว้ นั้นจะคงอยู่ตลอดไป
เหมือนตะเกียงที่ไม่มีวันดับ
18 เราจะสวมใส่ความอับอายให้กับพวกศัตรูของเขา
แต่เราจะทำให้มงกุฏของเขาส่องประกายเจิดจ้า”

พี่น้องอยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียว

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร เพลงของดาวิด

133 มันช่างวิเศษและน่ายินดีจริงๆ

- 1 เมื่อพี่น้องอยู่ด้วยกันอย่างกลมเกลียว
- 2 มันเหมือนหมอนนุ่มหอมชนิดที่เทลงมาเต็มหัวของอาโรน
แล้วไหลลงมาอบเคราของเขา
แล้วไหลเรื่อยลงมาบนเสื้อคลุมของเขา

† กษัตริย์ที่พระองค์ได้เลือกไว้แล้ว แปลตรงๆได้ว่า “ผู้ที่พระองค์ทรงเจิม”
ดูคำว่า “เจิม” เพิ่มเติมได้จากคำอธิบายศัพท์ท้ายเล่ม

3 มັນเป็นเหมือนน้ำค้างมากมายบนภูเขาเซอร์โมน
ที่ตกลงมาบนเทือกเขาศิโยนด้วย
ที่ศิโยนนั้น พระยาห์เวห์ได้สัญญาที่จะให้พระพรแม้แต่ชีวิตที่
แสนจะยืนยาว

ผู้รับใช้ในวิหารสรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

เพลงที่ร้องในระหว่างทางที่ขึ้นไปยังวิหาร

134 สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด พวกผู้รับใช้ทุกคนของพระ-
องค์
ผู้ที่ยืนทำหน้าที่อยู่ในวิหารในตอศูนย์กลางคืน
2 ยกมือของท่านขึ้นต่อสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
และสรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด
3 ขอให้พระยาห์เวห์ ผู้สร้างสวรรค์และแผ่นดินโลก
อวยพรท่านจากศิโยน

พระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่กว่าพระทั้งปวง

135 สรรเสริญพระยาห์เวห์
สรรเสริญพระนามของพระยาห์เวห์เกิด
สรรเสริญพระองค์ พวกผู้รับใช้ของพระองค์
2 ผู้ที่ยืนทำหน้าที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์
และยืนอยู่ในบริเวณลานวิหารของพระเจ้าของเรา
3 สรรเสริญพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์นั้นดี
ร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เพราะเป็นเรื่องที่น่า
ยินดี
4 เพราะพระยาห์เวห์เลือกยาโคบมาเป็นของพระองค์โดยเฉพาะ
เลือกอิสราเอลมาเป็นของรักของหวงของพระองค์
5 ข้าพเจ้ารู้ว่าพระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่
องค์เจ้าชีวิตของพวกเรานั้นยิ่งใหญ่กว่าพระทั้งปวง
6 พระยาห์เวห์อยากจะทำอะไรพระองค์ก็ทำอย่างนั้น
ไม่ว่าจะในสวรรค์หรือโลก
ไม่ว่าจะในทะเลหรือที่ลึกของมหาสมุทร
7 พระองค์ทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากสุดปลายโลก
พระองค์ทำให้เกิดฟ้าแลบมาพร้อมกับฝน
และพระองค์นำลมออกมาจากคลังของพระองค์
8 พระองค์ฆ่าลูกหัวบีบของอียิปต์
ทั้งของคนและของสัตว์
9 พระองค์ทำสิ่งน่าทึ่งต่างๆและการอัศจรรย์ทั้งหลายไปทั่วอียิปต์
เพื่อต่อต้านฟาโรห์และข้าราชการทั้งหมดของเขา
10 พระองค์ยังปราบปรามชนชาติต่างๆ
และฆ่าพวกกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร
11 เช่น ลีโชน กษัตริย์ของคนอามไรต์
โอก กษัตริย์ของบาซัน
และอาณาจักรทั้งหลายในแผ่นดินคานาอัน
12 แล้วพระองค์มอบแผ่นดินของกษัตริย์เหล่านั้น
ให้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของอิสราเอลคนของพระองค์
13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ชื่อเสียงของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
ผู้คนจะจดจำชื่อของพระองค์ไปทุกยุคทุกสมัย
14 พระยาห์เวห์จะให้ความเป็นธรรมกับคนของพระองค์
และมีความเมตตาต่อพวกผู้รับใช้ของพระองค์
15 รูปเคารพของชนชาติต่างๆ
เป็นแค่เงินและทองที่มีมนุษย์สร้างขึ้น
16 มีปากแต่พูดไม่ได้
มีตาแต่มองไม่เห็น
17 มีหูแต่ไม่ได้ยิน
และไม่มีลมหายใจในปากของพวกมัน

18 คนที่สร้างรูปเคารพเหล่านั้นและทุกคนที่ไว้วางใจในรูปเคารพเหล่านั้น
ก็จะเป็นเหมือนกับพวกมัน
19 ชาวอิสราเอลทั้งหลาย สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด
ครอบครัวของอาโรน สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด
20 ครอบครัวของเลวี
สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด
ผู้ที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ทั้งหลาย สรรเสริญพระองค์เกิด
21 ให้พระยาห์เวห์ผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม
ได้รับคำสรรเสริญจากศิโยน
สรรเสริญพระยาห์เวห์เกิด

ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป

136 ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์นั้นดี
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
2 ให้ขอบคุณพระเจ้าผู้อยู่เหนือพระเจ้าทั้งปวง
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
3 ให้ขอบคุณองค์เจ้าชีวิตผู้อยู่เหนือเจ้าทั้งปวง
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
4 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ทำสิ่งมหัศจรรย์อันยิ่งใหญ่แต่เพียงผู้เดียว
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
5 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์อย่างขมูจลัด
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
6 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้แผ่ขยายแผ่นดินออกไปเหนือผืนน้ำ
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
7 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้สร้างดวงอาทิตย์และดวงจันทร์
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
8 พระองค์สร้างดวงอาทิตย์เพื่อให้ปกครองกลางวัน
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
9 พระองค์สร้างดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายเพื่อให้ปกครองกลางคืน
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
10 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ฆ่าพวกลูกชายหัวบีบของอียิปต์
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
11 พระองค์ได้นำคนอิสราเอลออกจากอียิปต์นั้น
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
12 พระองค์ทำเรื่องนี้ด้วยมืออันทรงพลังและแขนที่เหยียดออกมา
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
13 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ที่แยกทะเลแดงออกเป็นสองส่วน
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
14 พระองค์นำอิสราเอลเดินฝ่าไปกลางทะเลแดง
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
15 พระองค์เหวี่ยงฟาโรห์และกองทัพของเขาทิ้งไปในทะเลแดง
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
16 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้นำคนของพระองค์ตอนอยู่ในทะเลทราย
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
17 ให้ขอบคุณพระองค์ผู้ปราบกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
18 พระองค์ฆ่าพวกกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
19 พระองค์ฆ่า ลีโชน กษัตริย์ของคนอามไรต์
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
20 และได้ฆ่าโอก กษัตริย์ของบาซัน
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป

21 จากนั้น พระองค์ได้ยกแผ่นดินของกษัตริย์เหล่านั้นให้เป็น
กรรมสิทธิ์ของอิสราเอล
เพราะความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
22 พระองค์ยกแผ่นดินของพวกเขาให้กับอิสราเอล ผู้รับใช้ของ
พระองค์
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
23 ให้ขอบคุณพระองค์ที่ระลึกถึงเราตอนที่เรตกอยู่ในความ
เดือดร้อน
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
24 พระองค์ช่วยเหลือพวกเราให้รอดพ้นจากเหล่าศัตรูของเรา
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
25 พระองค์ให้อาหารกับสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
26 ให้ขอบคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป

เยรูซาเล็มตอนเป็นเชลยในบาบิโลน

137 พวกเรานั่งอยู่ริมแม่น้ำทั้งหลายในบาบิโลน
และร้องไห้เมื่อระลึกถึงศิโยน †

2 พวกเราได้แควนพิณไว้
บนต้นหลิวในเมืองนั้น
3 และที่นั่น พวกผู้จับกุมพวกเราเรียกให้พวกเราร้องเพลง
พวกที่เยาะเย้ยพวกเราสั่งให้พวกเราสร้างความบันเทิงให้กับ
พวกเขา
พวกเขาสั่งว่า
“ร้องเพลงเกี่ยวกับศิโยนให้พวกเราฟังสักเพลงซิ”
4 แต่พวกเราจะร้องเพลงของพระยาห์เวห์
ในแผ่นดินของคนต่างชาตินี้ได้ยังไง
5 เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าหากข้าพเจ้าลืมเจ้า
ก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้านี้ลืมวิธีเล่นพิณเสีย
6 ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าติดอยู่ที่เพดานปาก
ถ้าหากข้าพเจ้าลืมเจ้า
หรือ ถ้าหากข้าพเจ้าไม่ได้ยกเจ้าให้สำคัญยิ่งกว่าสิ่งที่ทำให้ข้า-
พเจ้ามีความสุขที่สุด
7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ให้ระลึกถึงสิ่งที่คนเอโดมทำในวันที่เยรูซา-
เล็มพินาศ
พวกเขาตะโกนว่า “พึงมันลงมา พึงมันลงมา ให้ถึงรากถึงโคน”
8 นางสาวบาบิโลนเอ๋ย ผู้ที่กำลังจะถูกทำลายไป
คนที่ตอบแทนเจ้าอย่างสามมกกับที่เจ้าทำกับเรานั้นถือว่ามิ
เกียรติจริง ๆ
9 คนที่จับพวกทารกของพวกเจ้าไปฟาดกับก้อนหินนั้น
ถือว่ามิเกียรติจริง ๆ

ขอบคุณพระยาห์เวห์สำหรับการปกป้อง

เพลงของดาวิด

138 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์อย่างสุด
จิตสุดใจ
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าพระเจ้าทั้งหลาย
2 ข้าพเจ้าจะกราบลงหันหน้าตรงไปยังวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของ
พระองค์ ข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระองค์
สิ่งที่พระองค์สัญญาว่าจะทำนั้นจะสร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์
มาก ยิ่งกว่าชื่อเสียงที่พระองค์มีอยู่ตอนนี้เสียอีก
3 เมื่อข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ พระองค์ตอบ
พระองค์ทำให้จิตใจของข้าพเจ้ากล้าหาญและเข้มแข็ง

† บทเพลงนี้เขียนขึ้นโดยชาวยูดาห์คนหนึ่ง ซึ่งถูกเนรเทศไปบาบิโลน หลั่ง
จากชาวบาบิโลนเอาชนะยูดาห์ และได้ทำลายวิหารของพระยาห์เวห์ ในเมืองเยรู-
ซาเล็ม

4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้กษัตริย์ทั้งหมดบนแผ่นดินโลกนี้พากัน
สรรเสริญพระองค์
เมื่อพวกเขาได้ยินคำพูดจากปากของพระองค์
5 ขอให้พวกเขาร้องเพลงเรื่องหนทางทั้งหลายของพระยาห์เวห์
เพราะสง่าราศีของพระยาห์เวห์ยิ่งใหญ่
6 ถึงแม้พระยาห์เวห์จะได้รับการยกย่องสูงสุด พระองค์ก็ยิ่งสน-
ใจคนที่ต่ำต้อย
พระองค์รู้ว่าคนเยอหยิ่งทำอะไรแม้ว่าพระองค์จะอยู่ห่างไกล
7 หากว่าข้าพเจ้าเดินอยู่ในท่ามกลางอันตราย
พระองค์ก็จะรักษาชีวิตของข้าพเจ้าไว้
พระองค์ก็จะยื่นมือของพระองค์ออกมาต่อต้านพวกศัตรูที่โกรธ
เกรี้ยวข้าพเจ้า
มือขวาของพระองค์ก็จะช่วยกู้ข้าพเจ้า
8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะแก้แค้นแทนข้าพ-
เจ้า
ข้าแต่พระยาห์เวห์ ความรักมั่นคงของพระองค์คงอยู่ตลอดไป
ขออย่าได้ทอดทิ้งพวกเราผู้ที่พระองค์สร้างขึ้นมากับมือ

พระยาห์เวห์รู้ทุกเรื่อง

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

139 ข้าแต่พระยาห์เวห์
พระองค์ได้สำรวจข้าพเจ้า และรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับข้า-
พเจ้า
2 ข้าพเจ้าจะนั่งลงหรือลุกขึ้น พระองค์ก็รู้
ข้าพเจ้าคิดอะไรอยู่ พระองค์ก็เข้าใจแม้พระองค์จะอยู่ห่างไกล
3 ไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปที่ไหนหรือนอนที่ไหน พระองค์ก็เฝ้ามองอยู่
ข้าพเจ้าทำอะไร พระองค์ก็รับรู้หมด
4 ข้าแต่พระยาห์เวห์
พระองค์รู้ว่าข้าพเจ้าจะพูดอะไรก่อนที่ลิ้นของข้าพเจ้าจะพูด
เสียอีก
5 พระองค์อยู่รอบตัวข้าพเจ้าทั้งหน้าหลัง
พระองค์วางมืออยู่บนข้าพเจ้า
6 ความรู้ของพระองค์น่าทึ่งเหลือเกินสำหรับข้าพเจ้า
สูงส่งเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้
7 ข้าพเจ้าจะหนีพระวิญญาณของพระองค์ไปไหนพ้น
ข้าพเจ้าหนีหน้าพระองค์ไปไหนได้
8 ถ้าข้าพเจ้าจะขึ้นไปบนสวรรค์พระองค์ก็อยู่ที่นั่น
ถ้าข้าพเจ้าจะลงไปที่แดนคนตายพระองค์ก็อยู่ที่นั่น
9 ถ้าข้าพเจ้าจะขึ้นมาพร้อมกับดวงอาทิตย์ทางตะวันออก
และข้ามขอบฟ้าไปตกอีกฟากหนึ่งของทะเล
10 แม้แต่ที่นั่น มือของพระองค์ก็ยังนำข้าพเจ้า
และมือขวาของพระองค์พยุงข้าพเจ้าไว้
11 ถ้าข้าพเจ้าขอให้ความมืดซ่อนตัวข้าพเจ้าไว้
และขอให้กลางวันกลายเป็นกลางคืนรอบตัวข้าพเจ้า
12 มันก็ยังไม่มืดเกินไปสำหรับพระองค์
สำหรับพระองค์แล้วกลางวันก็สว่างเหมือนกลางวัน
สำหรับพระองค์แล้วกลางคืนและกลางวันไม่แตกต่างกันเลย
13 พระองค์สร้างทั้งจิตและใจของข้าพเจ้า
พระองค์ทอข้าพเจ้าเข้าด้วยกันในท้องแม่
14 ข้าพเจ้าจึงขอบคุณพระองค์เพราะงานของพระองค์นั้นช่างน่า
เกรงขามและน่าทึ่ง
พระองค์รู้จักข้าพเจ้าอย่างทะลุปรุโปร่ง
15 ตอนที่ข้าพเจ้าถูกก่อกำเนิดขึ้นในที่ลับในท้องแม่
ตอนนั้นที่ข้าพเจ้าประกอบเข้าด้วยกันในสถานที่ที่มองไม่เห็น
ไม่มีกระดูกสักชิ้นหนึ่งของข้าพเจ้าที่รอดพ้นสายตาของพระ-
องค์ไปได้

16 ดวงตาของพระองค์มองดูข้าพเจ้าก่อนที่ข้าพเจ้าจะเป็นรูป
เป็นร่าง
ทุกวันคืนที่พระองค์ให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่
พระองค์ได้จัดบันทึกลงไว้แล้วในสมุดของพระองค์ก่อนที่มันจะ
เกิดขึ้นเสียอีก
17 ข้าแต่พระเจ้า ความคิดทั้งหลายของพระองค์นั้นยากเกินกว่า
ที่ข้าพเจ้าจะเข้าใจได้
รวมเข้าด้วยกันแล้วมันมากมายจนนับไม่ถ้วน
18 ถ้าข้าพเจ้านับความคิดเหล่านั้นได้ก็คงมีมากกว่าเม็ดทราย
ถ้าจะให้ข้าพเจ้านับหมด ข้าพเจ้าคงจะต้องมีชีวิตยืนยาวเท่า-
กับพระองค์
19 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าหวังจะเห็นพระองค์ฆ่าคนชั่วเหลือเกิน
โอ้พวกฆาตกรไปให้พ้นจากข้า
20 คนพวกนั้นพูดสิ่งไม่ดีเกี่ยวกับพระองค์
พวกศัตรูของพระองค์อ้างชื่อของพระองค์ในคำสาบานที่
หลอกลวง
21 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเกลียดชังคนเหล่านั้นที่เกลียดชัง
พระองค์
ข้าพเจ้ารังเกียจคนเหล่านั้นที่กบฏต่อพระองค์
22 ข้าพเจ้าเกลียดชังคนเหล่านั้นเข้ากระดูกดำ
ศัตรูของพระองค์คือศัตรูของข้าพเจ้าด้วย
23 ข้าแต่พระเจ้า โปรดสำรวจข้าพเจ้าโปรดรู้ถึงจิตใจของข้าพ-
เจ้า
โปรดทดสอบ โปรดรู้ถึงสิ่งต่างๆที่ข้าพเจ้าเป็นห่วง
24 ดูสิว่า ข้าพเจ้าเดินผิดทางหรือเปล่า
โปรดนำข้าพเจ้าไปบนหนทางอันเก่าแก่ที่ถูกต้องมาตลอด

ขอให้รอดพ้นจากศัตรู

ถึงหัวหน้านักร้อง เพลงสดุดีของดาวิด

140 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจาก
พวกคนชั่ว
โปรดปกป้องข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนโหดร้ายด้วยเถิด
2 จากคนเหล่านั้นที่ขอบวางแผนทำสิ่งชั่วร้าย
และวันหนึ่งขอบก่อเรื่องทะเลาะวิวาท
3 ลิ่นของพวกเขาก็แหลมคมเหมือนลิ่นงู
คำพูดของเขาเหมือนพิษงู *เซลาห์*
4 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยปกป้องข้าพเจ้า ให้รอดพ้นจากคนชั่ว
เหล่านั้นด้วย
ช่วยปกป้องข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากคนโหดร้ายผู้ที่ขอบวางแผน
ทำให้ข้าพเจ้าสะดุดล้ม
5 คนหยิ่งยโสช้อนกับดักให้กับข้าพเจ้า
พวกเขาตั้งเชือกวางตาข่าย
พวกเขาวางพวกบ่วงแร้วตามทางไว้ดักข้าพเจ้า *เซลาห์*
6 ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็น
พระเจ้าของข้าพเจ้า”
ดังนั้นพระยาห์เวห์ โปรดฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าด้วยเถิด
7 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้ช่วยให้รอดอันแข็งแกร่งของข้าพ-
เจ้า
พระองค์ปกป้องหัวของข้าพเจ้าในวันทำศึกสงคราม
8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่ายอมให้คนชั่วเหล่านั้นได้สิ่งที่พวกมัน
อยากได้
อย่ายอมให้แผนการของพวกมันสำเร็จเมื่อพวกมันโจมตี *เซ-
ลาห์*
9 ขอให้แผนการร้ายที่พวกศัตรูวางต่อข้าพเจ้า
กลับทำลายพวกมันเอง
10 ขอให้ถ่านหินร้อนดกใส่หัวพวกมัน
โยนพวกมันเข้าไปในกองไฟด้วย

โยนมันลงไปให้ติดอยู่ในหลุมทั้งหลายซึ่งปืนออกมาไม่ได้
11 ขอให้ความหายนะตามลำพวกคนโหดร้ายพวกนั้น
และตีพวกมันให้ล้มลง
12 ข้าพเจ้ารู้ว่าพระยาห์เวห์จะเข้าข้างคนยากจน
และนำความยุติธรรมมาให้กับคนขัดสน
13 แล้วคนดีจะขอบคุณพระองค์
และคนสัตย์ซื่อจะอาศัยอยู่ต่อหน้าพระองค์

คำอธิษฐานขอการปกป้อง

เพลงสดุดีของดาวิด

141 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือจาก
พระองค์ รีบเร่งมาช่วยข้าพเจ้าด้วยเถิด
โปรดรับฟังเมื่อข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์
2 ขอพระองค์ยอมรับคำอธิษฐานของข้าพเจ้าเหมือนกับกลิ่น
ของเครื่องหอมบูชา
ขอพระองค์ยอมรับมือที่ชูขึ้นของข้าพเจ้าเหมือนกับเครื่อง
ถวายในยามเย็น
3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยตั้งยามให้ระวังปากของข้าพเจ้า
ช่วยเฝ้าประตูแห่งริมฝีปากของข้าพเจ้าด้วยเถิด
4 ขออย่าได้เห็นจิตใจของข้าพเจ้าไปสู่สิ่งชั่วร้าย อย่าปล่อยให้ข้า-
พเจ้าไปร่วมมือกับคนชั่วทำสิ่งเลว
และอย่าให้ข้าพเจ้าไปมีส่วนร่วมในงานเลี้ยงของพวกมัน
5 ขอให้คนดิ่งโทะข้าพเจ้าเพราะหวังดีต่อข้าพเจ้า
ขอให้เขาติเตียนข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเหมือนน้ำมันที่ชะโลมหัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
จะไม่ปฏิเสธเลย
แต่ข้าพเจ้ายังคงอธิษฐานต่อต้านสิ่งชั่วร้ายต่างๆที่คนชั่วทำอยู่
6 ขอให้พวกผู้นำของพวกเขาก็โยนลงมาจากหน้าผา
แล้วทุกคนจะได้รู้ว่าพระองค์ฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
7 กระดุกของพวกเขาก็แตกกระจายกระจายที่ปากหลุมศพ
เหมือนกับดินที่ถูกขวานาไถพรวนจนแตกกระจาย †
8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามองหา
ความช่วยเหลือจากพระองค์
ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์ ดังนั้น ขออย่าปล่อยให้ข้าพเจ้าต้อง
ตาย
9 ปกป้องข้าพเจ้าจากหลุมพราง
และจากพวกตาข่ายของคนที่ทำชั่วพวกนั้น
10 ขอให้คนชั่วพวกนั้นตกลงไปในกับดักของเขาเอง
ในขณะที่ข้าพเจ้าเดินผ่านมันไปอย่างปลอดภัย

พระองค์เป็นที่ลี้ภัยของคนลี้หนทาง

บทเพลงมัสคิลของดาวิด เป็นคำอธิษฐานตอนที่ท่านอยู่ในถ้ำ

142 ข้าพเจ้าร้องตะโกนต่อพระยาห์เวห์
ข้าพเจ้าร้องต่อพระยาห์เวห์เพื่อขอความเมตตา
2 ข้าพเจ้าระบายความทุกข์ทั้งหลายออกมาต่อหน้าพระองค์
ข้าพเจ้าเล่าให้พระองค์ฟังถึงความทุกข์ยากทั้งหมดของข้าพ-
เจ้า
3 เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกท้อใจ พระองค์เฝ้าดูทางเดินของข้าพเจ้าอยู่
พวกศัตรูวางกับดักไว้ตามทางที่ข้าพเจ้ากำลังเดินไปนั้น
4 ดูสิ ข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนสักคนที่อยู่เคียงข้าง
ข้าพเจ้าไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครสนใจว่าข้าพเจ้าจะอยู่หรือจะ
ตาย
5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าร้องเรียกพระองค์
และบอกกับพระองค์ว่า “พระองค์คือที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า พระ-
องค์คือทุกสิ่งทุกอย่างที่ข้าพเจ้าต้องการในโลกนี้”

† *สำเนาภาษาฮีบรูเข้าใจยากมาก*

6 โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าหมดสิ้นหนทาง
ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากผู้ไล่ตามข้าพเจ้าเพราะพวกเขา
แข็งแรงกว่าข้าพเจ้า

7 ช่วยปล่อยข้าพเจ้าออกจากคุกแห่งความทุกข์ยากนี้ เพื่อข้าพเจ้า
จะได้ขอบคุณพระองค์
แล้วพวกคนต้อยจะได้มาร่วมเฉลิมฉลองกับข้าพเจ้าเพราะพระ
องค์ดูแลข้าพเจ้า

พระยาห์เวห์ขอให้ข้าพเจ้ามีชีวิตต่อไป

บทเพลงสดุดีของดาวิด

143 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
โปรดฟังคำร้องขอของข้าพเจ้าด้วย
โปรดตอบข้าพเจ้าตามความดีและความสัตย์ซื่อของพระองค์
ด้วยเถิด

2 โปรดอย่านำตัวข้าพเจ้าผู้รับใช้ของพระองค์ไปขึ้นโรงขึ้นศาล
เลย

เพราะไม่มีมนุษย์คนไหนหรือที่บริสุทธิ์ตามมาตรฐานของ
พระองค์

3 พวกศัตรูของข้าพเจ้าไล่ตามข้าพเจ้า
พวกเขาบดขยี้ข้าพเจ้าติดดิน
พวกเขาทำลายผลึกข้าพเจ้าลงไปในหลุมศพที่มีมิติร่วมกับคน
ที่ตายไปนานแล้ว

4 ข้าพเจ้าจึงท้อใจ
และข้าพเจ้าตัวขาไปหมด

5 ข้าพเจ้าระลึกถึงวันเวลาอันเก่าแก่ที่ผ่านมา
ข้าพเจ้าคิดถึงทุกสิ่งทีพระองค์ได้ทำ

ข้าพเจ้าใคร่ครวญถึงงานทั้งหลายทีพระองค์ทำ

6 ข้าพเจ้ายกมือขึ้นอธิษฐานต่อพระองค์
ข้าพเจ้ากระหายหาพระองค์เหมือนผืนดินแห้งที่กระหายหาน้ำ

เชลย
7 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตอบข้าพเจ้าโดยเร็วเถิด เพราะข้าพ
เจ้าสิ้นหวังแล้ว

โปรดอย่าซ่อนหน้าไปจากข้าพเจ้า
ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าจะกลายเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นที่ลงไปสู่

หลุมฝังศพ

8 ขอให้ข้าพเจ้าได้ยืนถึงความรักมั่นคงของพระองค์ในเวลาเช้า
เพราะข้าพเจ้าเชื่อฟังในพระองค์

ช่วยบอกข้าพเจ้าด้วยเถิดว่าข้าพเจ้าควรจะไปทางไหน
เพราะข้าพเจ้าได้ยกจิตใจของข้าพเจ้าให้กับพระองค์แล้ว

9 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูของข้าพ
เจ้าด้วยเถิด

เพราะข้าพเจ้าลี้ภัยอยู่ในพระองค์

10 โปรดช่วยสอนข้าพเจ้าให้ทำตามใจพระองค์ด้วย
เพราะพระองค์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า

ขอให้พระวิญญาณที่ดีของพระองค์นำทางข้าพเจ้าในแผ่นดินที่
ราบเรียบ

11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยเพื่อ
รักษาชื่อเสียงของพระองค์

โปรดตั้งชีวิตข้าพเจ้าออกจากความทุกข์ยากด้วยเถิดเพราะ
พระองค์ยุติธรรม

12 ช่วยทำลายล้างศัตรูทุกคนของข้าพเจ้าด้วยเพราะความรักที่
พระองค์มีต่อข้าพเจ้านั้นมั่นคง

โปรดกำจัดคนที่พยายามฆ่าข้าพเจ้าด้วยเถิด
เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระองค์

อธิษฐานขอให้มิชยาและเจริมูรุ่งเรือง

เพลงของดาวิด

144 สรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า
ผู้ฝึกปรือมือของข้าพเจ้าในการสู้รบ

และฝึกฝนนิ้วของข้าพเจ้าทำสงคราม

2 สำหรับข้าพเจ้าแล้ว พระองค์เป็นความรักที่มั่นคง
เป็นป้อมปราการ เป็นภูผาหลบภัย

เป็นผู้ช่วยให้รอด และเป็นโล่คุ้มกัน ข้าพเจ้าลี้ภัยในพระองค์
พระองค์ทำให้คนของข้าพเจ้าอยู่ภายใต้อำนาจของข้าพเจ้า

3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ มนุษย์เป็นใครกันพระองค์ถึงได้สังเกต
พวกเขา

และคนเป็นอะไรพระองค์ถึงได้เอาใจใส่รัก

4 มนุษย์เปรียบเหมือนหมอกที่เหือดหายไปอย่างรวดเร็ว
ชีวิตของพวกเขาเปรียบเหมือนเงาที่จางหายไป

5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ แหวกท้องฟ้าของพระองค์ แล้วลงมาสัมผัส
ผืนพวกภูเขา

แล้วควันก็จะพวยพุ่งออกมาจากภูเขาเหล่านั้น

6 ใช้สายฟ้าตีเหล่าศัตรูของข้าพเจ้าให้กระจัดกระจายไป
ยิงลูกธนูของพระองค์ใส่พวกเขาและทำให้พวกเขาวิ่งหนีไป

คนละทิศคนละทาง

7 ช่วยยื่นมือของพระองค์ลงมาจากสวรรค์
และช่วยข้าพเจ้าให้รอดด้วยเถิด

ช่วยดึงข้าพเจ้าให้ขึ้นมาจากน้ำลึก ให้รอดจากเงื้อมมือของคน
ต่างชาติ

8 คือจากคนที่ใช้ปากพูดโกหก
และยกมือขวาขึ้นสาบานอย่างหลอกลวง

9 ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงบทใหม่ให้กับพระองค์
และจะเล่นดนตรีด้วยพิณสิบลายให้พระองค์ฟัง

10 พระองค์เป็นผู้ให้ชัยชนะกับพวกกษัตริย์
พระองค์ผู้ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จากดาบที่ฆ่าฟัน

11 ดังนั้น ช่วยปลดปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นอิสระ และช่วยข้าพเจ้า
ให้รอดพ้นจากคนต่างชาติ

ที่ปากพูดโกหกและยกมือขวาขึ้นสาบานอย่างหลอกลวง

12 ขอให้ลูกชายของพวกเราเป็นเหมือนพืชที่เติบโตเต็มขนาด
อย่างรวดเร็ว

และขอให้ลูกสาวของพวกเราเป็นเหมือนเสาแกะสลักตามหัว
มุมต่างๆของวัง

13 ขอให้ยุงฉางของพวกเราเต็มไปด้วยผลผลิตนานาชนิด
ขอให้แกะของพวกเราเกิดลูกเป็นพันเป็นหมื่นในท้องทุ่งของ

พวกเรา

14 ขอให้ฝูงวัวของเราแบกผลผลิตมากมายบนหลังของพวกมัน
ขออย่าให้ศัตรูของเราเจาะกำแพงบุกเข้ามา

ขอให้ไม่มีใครถูกต้อนไปเป็นเชลย
ขออย่าให้มีเสียงกรีดร้องตกใจกลัวข้าศึกตามถนนต่างๆของ

พวกเรา

15 ชนชาติที่ได้รับพระพรอย่างนี้ และมีพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้า
ของเขา

ถือว่ามีเกียรติจริงๆ

ขอให้ทุกชีวิตสรรเสริญพระยาห์เวห์

† บทเพลงสรรเสริญจากดาวิด

145 พระเจ้าของข้าพเจ้าผู้เป็นกษัตริย์ ข้าพเจ้าจะยกย่อง
พระองค์

† ในภาษาฮีบรู แต่ละข้อในบทนี้ เริ่มต้นด้วยตัวอักษรตัวแรกเรียงเรื่อยไปจน
ถึงตัวสุดท้าย ซึ่งมีทั้งหมดยี่สิบสองตัว เช่น ก ถึง ฮ

ข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระองค์ไปตลอดกาล
 2 ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์ทุกวัน
 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระองค์ไปตลอดกาล
 3 พระยาห์เวห์นั้นยิ่งใหญ่และควรค่าแก่การสรรเสริญยิ่งนัก
 ไม่มีใครสามารถเข้าใจความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้ทั้งหมด
 4 คนรุ่นแล้วรุ่นเล่า จะสรรเสริญพระองค์ สำหรับสิ่งที่พระองค์ทำ
 พวกเขาจะประกาศถึงการกระทำอันทรงฤทธิ์ทั้งหลายของ
 พระองค์
 5 ข้าพเจ้าจะใคร่ครวญครุ่นคิดถึงพระบารมีและสง่าราศีอันรุ่ง-
 โรจน์ของพระองค์
 และการกระทำอันน่าทึ่งทั้งหลายของพระองค์
 6 ผู้คนจะกล่าวถึงฤทธิ์อำนาจที่พระองค์ใช้ทำสิ่งอันน่าเกรงขาม
 ทั้งหลาย
 ข้าพเจ้าจะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
 7 พวกเขาจะเฉลิมฉลองคุณความดีอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
 พวกเขาจะร้องเพลงเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระองค์ด้วยความ
 ยินดี
 8 พระยาห์เวห์ใจดีและมีเมตตา
 พระองค์ไกรธซ้ำ และเต็มไปด้วยความรักที่มั่นคง
 9 พระยาห์เวห์ดีกับทุกคน
 และพระองค์มีเมตตากับทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้น
 10 ข้าแต่พระยาห์เวห์ทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้น จะขอบคุณ
 พระองค์
 ทุกคนที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ จะสรรเสริญพระองค์
 11 พวกเขาจะเล่าถึงอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์
 พวกเขาจะพูดถึงความเกรียงไกรของพระองค์
 12 เพื่อให้ทุกคนรู้ถึงการกระทำอันทรงฤทธิ์ทั้งหลายของพระ-
 องค์
 และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งอาณาจักรของพระองค์
 13 อาณาจักรของพระองค์จะคงอยู่ตลอดไป
 พระองค์จะปกครองไปตลอดรุ่นแล้วรุ่นเล่า
 คำพูดทุกคำของพระยาห์เวห์นั้นเชื่อถือได้
 การกระทำทุกอย่างของพระองค์นั้นเปิดเผยถึงความรักมั่นคง
 ของพระองค์ †
 14 พระยาห์เวห์ช่วยประคองคนเหล่านั้นที่กำลังจะล้มลง
 พระองค์ช่วยยกคนเหล่านั้นที่หลังคดงอให้ยืนตรง
 15 ทุกชีวิตเฝ้ามองพระองค์อย่างรอคอย
 และพระองค์ก็ให้อาหารในเวลาอันเหมาะ
 16 พระองค์แบมือออก
 และทำให้ทุกชีวิตอิมหนักกับอาหารที่พวกมันอยากกิน
 17 ทางทั้งสิ้นของพระยาห์เวห์นั้นยุติธรรม
 การกระทำทุกอย่างของพระยาห์เวห์นั้นเปิดเผยถึงความรัก
 มั่นคงของพระองค์
 18 พระยาห์เวห์อยู่ใกล้ชิดกับทุกคนที่เรียกหาพระองค์
 คือ ทุกคนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยใจจริง
 19 คนที่ยำเกรงพระองค์อยากได้อะไร พระยาห์เวห์ก็ทำให้
 พระองค์ฟังเสียงร้องขอความช่วยเหลือของพวกเขาและช่วย
 พวกเขาให้รอด
 20 พระยาห์เวห์เฝ้าดูแลทุกคนที่รักพระองค์
 แต่พระองค์จะทำลายคนชั่วทุกคน
 21 ปากข้าพเจ้าพูดสรรเสริญพระยาห์เวห์
 และสิ่งมีชีวิตทั้งหมดจะยกย่องชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ไป
 ตลอดกาล

สรรเสริญพระยาห์เวห์ที่ช่วยคนอ่อนแอ

146

สรรเสริญพระยาห์เวห์

จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย สรรเสริญพระองค์เถิด
 2 ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระยาห์เวห์ตราบเท่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิต
 อยู่
 ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเจ้าของข้าพเจ้าตราบเท่า
 ที่ข้าพเจ้ายังมีลมหายใจอยู่
 3 อย่าได้เชื่อฟังในพวกผู้นำทั้งหลาย
 เพราะพวกเขาเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆ ไม่มีฤทธิ์อำนาจที่จะ
 ช่วยให้เรารอดได้
 4 จิตวิญญาณของพวกเราจะออกจากร่างและร่างกายของเรา
 เราจะกลับสู่ดิน
 แล้วในวันนั้น แผนงานทั้งหลายของพวกเรา ก็จะสูญสิ้นไป
 5 คนที่มีพระเจ้าของยาโคบเป็นผู้ช่วยให้รอด ถือว่ามีเกียรติ
 จริงๆ
 พวกเขาฝากความหวังไว้ในพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
 6 พระองค์สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่าง
 ที่อยู่ในพวกมัน
 พระองค์ยังคงรักษาความสัตย์ซื่อของพระองค์ตลอดกาล
 7 พระองค์ให้ความยุติธรรมกับคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง
 พระองค์ให้อาหารกับคนเหล่านั้นที่หิวโหย
 พระยาห์เวห์ปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่ถูกขังคุก
 8 พระยาห์เวห์ช่วยคนตามבודให้มองเห็น
 พระยาห์เวห์ช่วยคนเหล่านั้นที่หลังคดงอให้ยืนตรง
 พระยาห์เวห์รักคนเหล่านั้นที่ทำถูกต้อง
 9 พระยาห์เวห์คุ้มครองคนต่างด้าว
 พระองค์ค้ำจุนเด็กกำพร้าและหญิงหม้าย
 และพระองค์ทำลายแผนการของคนชั่ว
 10 พระยาห์เวห์จะปกครองตลอดไป
 คิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเราจะปกครองไปตลอดรุ่นแล้วรุ่นเล่า
 สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้สร้างช่วยคนของพระองค์

147

สรรเสริญพระยาห์เวห์ มันเป็นการดีที่จะร้องเพลงสรร-
 เสริญพระเจ้าของเรา

เป็นสิ่งที่น่ายินดีและถูกต้องที่จะสรรเสริญพระองค์
 2 พระยาห์เวห์กำลังสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่
 และพระองค์กำลังนำพวกชาวอิสราเอลที่ถูกต้อนไป กลับมา
 3 พระองค์เยียวยาผู้ที่ใจแตกสลาย
 และฟื้นฟูให้พวกเขา
 4 พระองค์นับจำนวนดวงดาว
 และตั้งชื่อให้กับดวงดาวทุกดวง
 5 องค์เจ้าชีวิตของพวกเรานั้นยิ่งใหญ่และเกรียงไกร
 และความเข้าใจของพระองค์นั้นไม่มีขีดจำกัด
 6 พระยาห์เวห์ค้ำจุนคนต่ำต้อย
 แต่พระองค์ผลึกใสคนชั่วลงสู่ดิน
 7 ให้ร้องเพลงขอบคุณพระยาห์เวห์
 ร้องเพลงสดุดีแด่พระเจ้าด้วยพิณสี่สาย
 8 พระองค์คลุมท้องฟ้าด้วยเมฆ พระองค์ให้ฝนตกบนแผ่นดิน
 พระองค์ให้หญ้างอกขึ้นตามเนินเขาต่างๆ
 9 พระองค์ให้อาหารกับสัตว์ทั้งหลาย
 และเลี้ยงแม่แต่ลูกกาตัวเล็กๆที่ร้องขออาหารจากพระองค์
 10 พระองค์ไม่สนใจเรื่องพลังกำลังของม้า
 ไม่ชื่นชมกับพลังขาของนักรบ
 11 แต่พระยาห์เวห์ชื่นชมในคนเหล่านั้นที่ยำเกรงพระองค์

† คำพูด ... พระองค์ ชื่อความนี้มาจากสำเนาต้นฉบับภาษาฮีบรูฉบับหนึ่งที่
 พบในถ้ำคูมรัน และมาจากสำเนาฉบับภาษากรีกโบราณ และฉบับภาษาซีเรีย

คือคนเหล่านั้นที่ฝากความหวังไว้กับความรักร่มนงค์ของพระองค์

- 12 เยรูซาเล็มเอ๋ย ยกย่องพระยาห์เวห์เถิด
- ศิโยนเอ๋ย สรรเสริญพระเจ้าของเจ้าเถิด
- 13 เพราะพระองค์ทำให้สลักประตูเมืองของเจ้าแข็งแรง
- พระองค์ได้ช่วยพรวนของเจ้าภายในเมืองของเจ้า
- 14 พระองค์ทำให้สันติภาพเกิดขึ้นในเขตแดนของเจ้า
- และให้เมล็ดพืชขึ้นดีกับเจ้าอย่างเหลือเฟือ
- 15 พระองค์ส่งคำสั่งของพระองค์ออกไปทั่วโลก
- และคำสั่งนั้นก็วิ่งไปยังจุดหมายของมันอย่างรวดเร็ว
- 16 พระองค์ทำให้หิมะตกขาวเหมือนกับขนแกะ
- พระองค์หว่านน้ำค้างที่แข็งขาวไปทั่วเหมือนขี้เถ้า
- 17 พระองค์โยนลูกเห็บลงมาเป็นก้อนๆ
- จะมีใครทนความหนาวเหน็บที่พระองค์ส่งมาได้
- 18 พระองค์ส่งคำสั่งของพระองค์ออกไป แล้วสิ่งเหล่านี้ก็เริ่มละลาย
- พระองค์ระบายลมหายใจออกมา สายน้ำก็เริ่มไหล
- 19 พระองค์ให้บัญญัติต่างๆของพระองค์กับคนของยาโคบ
- พระองค์ให้พวกกฎหมายและกฎระเบียบต่างๆของพระองค์กับคนอิสราเอล
- 20 พระองค์ไม่ได้ทำอย่างนั้นกับชนชาติอื่นๆ
- ไม่มีชนชาติไหนที่รู้จักระเบียบของพระองค์
- สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

ทุกสิ่งในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

- 148 สรรเสริญพระยาห์เวห์ สรรเสริญพระยาห์เวห์จากฟ้าสวรรค์เถิด
- สรรเสริญพระองค์ในที่สูงเบื้องบนเถิด
- 2 พวกทูตสวรรค์ทั้งปวงของพระองค์เอ๋ย สรรเสริญพระองค์เถิด
- ทุกท่านในกองทัพแห่งฟ้าสวรรค์เอ๋ย สรรเสริญพระองค์เถิด
- 3 ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เอ๋ย สรรเสริญพระองค์เถิด
- ดวงดาวระยิบระยับทั้งปวงเอ๋ย สรรเสริญพระองค์เถิด
- 4 ฟ้าสวรรค์ชั้นสูงสุดและน้ำที่อยู่เหนือฟ้าสวรรค์เอ๋ย
- สรรเสริญพระองค์เถิด
- 5 ขอให้ทั้งหมดนี้ สรรเสริญชื่อของพระยาห์เวห์เถิด
- เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมาตามคำสั่งของพระองค์
- 6 พระองค์ตั้งให้สิ่งเหล่านั้นอยู่ในที่ของมันตลอดกาล
- พระองค์ตั้งกฎต่างๆให้กับสิ่งเหล่านั้นที่มีน้ไม่อาจฝ่าฝืนได้
- 7 เจ้าที่เป็นสัตว์ยักษ์ในทะเลและทะเลลึกทั้งปวงเอ๋ย
- สรรเสริญพระยาห์เวห์จากแผ่นดินโลกเถิด
- 8 ฟ้าแลบ ลูกเห็บเอ๋ย หิมะและควัน † เอ๋ย
- ลมพายุที่ทำตามคำสั่งของพระองค์เอ๋ย
- 9 พวกภูเขาและเนินเขาทุกลูกเอ๋ย
- พวกต้นผลไม้ และสนขี้ตาวีร์ทุกต้นเอ๋ย
- 10 พวกสัตว์ป่าและสัตว์เลื้อยทุกชนิดเอ๋ย
- พวกสัตว์เลื้อยคลานและพวกนกทั้งหลายเอ๋ย
- 11 กษัตริย์ทั้งหลายของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งปวงเอ๋ย
- พวกเจ้าฟ้าและพวกผู้พิพากษาทั้งหมดของโลกเอ๋ย
- 12 หนุ่มสาวทั้งหลายเอ๋ย
- พวกคนแก่และเด็ก ๆเอ๋ย

† คำนวณในที่นี้อาจจะหมายถึง "เมฆ" หรือ "ควันที่เกิดจากภูเขาไฟ"

- 13 ขอให้ทั้งหมดนี้ สรรเสริญชื่อของพระยาห์เวห์เถิด
- เพราะมีแต่ชื่อของพระองค์เท่านั้นที่สมควรจะได้รับการยกย่องเชิดชู
- พระบารมีของพระองค์สูงเหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์
- 14 พระองค์ทำให้คนของพระองค์เข้มแข็ง
- ขอให้คนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ สรรเสริญพระองค์เถิด
- ขอให้พระองค์ได้รับการสรรเสริญจากชาวอิสราเอลซึ่งเป็นชนชาติที่ใกล้ชิดพระองค์ที่สุด
- สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

เฉลิมฉลองชัยชนะที่มาจากพระยาห์เวห์

- 149 สรรเสริญพระยาห์เวห์ ร้องเพลงบทใหม่ให้กับพระยาห์เวห์เถิด
- ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมของคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์
- 2 ชาวอิสราเอลเอ๋ย ให้เฉลิมฉลองผู้สร้างของเจ้าเถิด
- พลเมืองของศิโยนเอ๋ย ให้ชื่นชมยินดีในกษัตริย์ของเจ้าเถิด
- 3 ให้พวกเขาสรรเสริญพระองค์ด้วยการเต้นรำ
- ร้องเพลงให้กับพระองค์ด้วยกลองรำมะนาและพิณ
- 4 พระยาห์เวห์ชื่นชมคนของพระองค์
- พระองค์ให้เกียรติกับคนต่ำต้อยของพระองค์โดยให้พวกเขามีชัยเหนือศัตรู
- 5 ให้คนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ดีใจในเกียรตินี้
- ให้พวกเขาร้องเพลงด้วยความยินดีแม้แต่ตอนที่นอนอยู่บนเตียง
- 6 ขอให้เสียงสรรเสริญพระเจ้าอยู่ในลำคอของเขา
- และให้ตาทั้งสองคมอยู่ในมือของเขา
- 7 พร้อมทั้งจะแก้แค้นต่อชนชาติอื่นๆ
- และลงโทษพวกคนต่างชาติ
- 8 ให้พวกเขาจับกับกษัตริย์ของคนเหล่านั้นล่ามโซ่
- และจับคนสำคัญของคนเหล่านั้นใส่ขื่อเหล็ก
- 9 ให้พวกเขาลงโทษคนเหล่านั้นตามคำตัดสินที่พระเจ้าได้ให้ไว้
- เรื่องนี้นำเกียรติยศมาให้กับคนเหล่านั้นที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์
- สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

บทสรรบุที่เรียกให้สรรเสริญพระยาห์เวห์

- 150 สรรเสริญพระยาห์เวห์ สรรเสริญพระเจ้าในวิหารของพระองค์
- สรรเสริญพระองค์ในฟ้าสวรรค์อันเป็นป้อมปราการของพระองค์
- 2 สรรเสริญพระองค์สำหรับการกระทำอันทรงฤทธิ์ทั้งหลายของพระองค์
- สรรเสริญพระองค์ให้สมกับความยิ่งใหญ่ของพระองค์
- 3 สรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร
- สรรเสริญพระองค์ด้วยการเล่นพิณใหญ่และพิณเล็ก
- 4 สรรเสริญพระองค์ด้วยการตีกลองรำมะนาและการเต้นรำ
- สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและขลุ่ย
- 5 สรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบอันดัง
- สรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบอันกึกก้องเถิด
- 6 ขอให้ทุกสิ่งที่มีลมหายใจ สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด
- สรรเสริญพระยาห์เวห์เถิด

สุภาษิต

คำนำ

หนังสือสุภาษิตเขียนขึ้นมาเพื่อช่วยให้คนเรามีสติปัญญา เพื่อจะได้ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง ซึ่งจะนำไปสู่ความสุขและความสำเร็จ หนังสือเล่มนี้เน้นให้คนเรารู้ว่า การยำเกรงและเชื่อฟังพระยาห์เวห์นั้น เป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ปัญญา คำคมในหนังสือเล่มนี้พูดถึงชีวิตในทุกด้าน เช่น ครอบครัว เพื่อนบ้าน สังคมรอบข้าง การศึกษา การงาน การทำมาค้าขาย และรัฐบาล คำคมเหล่านี้เน้นให้หนีบถือพ่อแม่ ให้ถ่อมตัวยอมรับการตักเตือนสั่งสอน ให้ระวังเรื่องการผิดประเวณี ให้ขยันขันแข็ง ให้ทำธุรกิจอย่างตรงไปตรงมา ให้ช่วยเหลือคนยากจน และให้ระวังคำพูด คำคมในเล่มนี้ส่วนใหญ่เขียนขึ้นโดยกษัตริย์ซาโลมอน ลูกชายของกษัตริย์ดาวิด พระองค์ปกครองประเทศอิสราเอลประมาณหนึ่งพันปีก่อนพระเยซูมาเกิด หนังสือเล่มนี้ยังมีคำคมที่เขียนขึ้นโดยนักปราชญ์คนอื่นๆด้วย (22:17-24:22 และ 24:23-34) รวมทั้งคำคมของอากูร์ (30:1-33) และคำคมของกษัตริย์เรมูเอลที่ไม่ใช่คนอิสราเอล (31:1-31) ในสมัยของกษัตริย์เฮเซคียาห์ ประมาณเจ็ดร้อยปีก่อนพระเยซูมาเกิด ก็ได้มีการคัดลอกและรวบรวมคำคมทั้งหลายเหล่านี้มาไว้ในเล่มเดียวกัน

บทเริ่มต้น

- 1 สุภาษิตเหล่านี้มาจากซาโลมอน ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด และเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล
- 2 สุภาษิตเหล่านี้มีไว้เพื่อให้คนได้เรียนรู้เกี่ยวกับปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อทำให้คนเข้าใจถึงคำพูดที่นำความเข้าใจลึกซึ้งมาให้
- 3 สุภาษิตเหล่านี้มีไว้เพื่อสั่งสอนให้คนใช้ชีวิตอย่างฉลาดรอบคอบ คือทำในสิ่งที่ถูกต้อง ยุติธรรม และเป็นธรรม
- 4 สุภาษิตเหล่านี้มีไว้เพื่อให้คนที่อ่อนต่อโลก กลายเป็นคนฉลาดหลักแหลม เพื่อให้คนหนุ่มมีความรู้และมีความคิดรอบคอบ
- 5 ขอให้คนที่ฉลาดอยู่แล้ว ฟังเรื่องนี้ด้วย จะได้ไปเสริมคำสั่งสอนของเขา คนที่รู้จักแยกแยะว่าอะไรเป็นอะไรอยู่แล้ว จะได้มีความสามารถในการชี้แนะทั้งต่อตนเองและผู้อื่น
- 6 สุภาษิตเหล่านี้มีไว้เพื่อให้คนเข้าใจสุภาษิตและคำพูดที่เข้าใจยาก รวมทั้งคำคมทั้งหลายของคนที่ฉลาดล้ำและพวกคำพูดที่เป็นปริศนาซ่อนเงื่อนของพวกเข
- 7 การยำเกรงพระยาห์เวห์คือจุดเริ่มต้นของความรู้ แต่คนโง่เกลียดชังปัญญาและคำสั่งสอน

เชื่อฟังพ่อแม่และหลีกเลี่ยงชั่ว

- 8 ลูกเอ๋ย ให้เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าได้ละทิ้งคำสอนของแม่เจ้าด้วย
- 9 เพราะคำสั่งสอนของท่านทั้งสองนั้น มีเสน่ห์ดึงดูด มันจะเป็นมงกุฎดอกไม้สำหรับหัวเจ้า และเป็นสร้อยสำหรับคอเจ้า
- 10 ลูกเอ๋ย ถ้าพวกคนบาปพยายามล่อลวงเจ้าให้ไปกับพวกมัน ก็อย่าได้ไปเลย
- 11 ถ้าพวกมันพูดว่า “มากับพวกเราสิ ให้เราไปดักข่มฆ่าคนกันเถอะ ไปดักข่มฆ่าคนบริสุทธิ์เล่นๆกันเถอะ

- 12 ให้พวกเราไปกลืนกินคนพวกนั้นทั้งเป็นเหมือนแดนคนตาย กลืนกินคนเป็น ถึงเขาจะแข็งแรงดี เราก็จะกลืนกินเขาเหมือนคนที่กำลังใกล้ตาย
- 13 พวกเราจะได้ของมีค่ามากมายหลายอย่าง บ้านของพวกเขาจะเต็มไปด้วยข้าวของที่ปล้นมาได้
- 14 มาร่วมกับเราสิ เราจะแบ่งของที่ปล้นมาได้ให้เท่าๆกัน”
- 15 ลูกเอ๋ย อย่าได้ไปเดินตามทางของพวกมัน ยิ่งทำของเจ้าจากทางเหล่านั้นของพวกมัน
- 16 เพราะเท้าของพวกมันวิ่งไปทำชั่ว พวกมันรีบเร่งไปทำให้เกิดการนองเลือด
- 17 มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะชิ่งตาข่าย ในขณะที่นกกำลังจ้องมองอยู่
- 18 แต่คนชั่วพวกนี้ไม่รู้ตัวว่ากำลังวางกับดักตัวเอง พวกมันดักข่มชีวิตตัวเอง
- 19 นี่แหละคือชะตากรรมของคนที่ทำทรัพย์สมบัติมาได้จากการทำบุญโหดร้าย ทรัพย์สมบัตินั้นก็จจะคร่าชีวิตของพวกมันไป

สติปัญญาร้องเตือนผู้คน

- 20 สติปัญญาร้องเสียงดังอยู่บนถนน เธอแผดเสียงร้องที่ลานเมือง
- 21 เธอส่งเสียงร้องตามหุ้มมถนนที่พลุกพล่าน เธอเปล่งเสียงพูดออกมาตรงทางเข้าประตูเมืองว่า
- 22 “เจ้าคนอ่อนต่อโลกทั้งหลาย เจ้าจะรักที่จะอ่อนต่อโลกอย่างไร ไปอีกนานแค่ไหน เจ้าคนชอบเยาะเย้ย เจ้าจะยินดีอยู่กับการเยาะเย้ยไปอีกนานแค่ไหน เจ้าคนโง่ เจ้าจะเกลียดความรู้ไปอีกนานแค่ไหน
- 23 ถ้าพวกเจ้าจะหันมาสนใจคำตักเตือนของเรา เมื่อนั้นเราก็จะบอกให้เจ้ารู้ถึงสิ่งที่อยู่ในจิตใจของเรา และจะแสดงความคิดต่างๆของเราให้กับเจ้า
- 24 เพราะเราได้ร้องเรียก แต่เจ้าไม่ยอมฟัง เราได้ก่อกวนมือเรียก แต่ไม่มีใครสนใจ
- 25 พวกเจ้าเพิกเฉยต่อคำแนะนำของเรา

และไม่ยอมรับฟังคำตักเตือนของเรา
 26 ดั่งนั้นเมื่อเจ้าเจอกับความหายนะ เราเองจะหัวเราะเยาะเจ้า
 เมื่อสิ่งที่เจ้าหวาดกลัวเกิดขึ้นกับเจ้า เราจะเยาะเย้ยซ้ำเติมเจ้า
 27 เมื่อสิ่งที่เจ้าหวาดกลัวถ้าโถมใส่เจ้าเหมือนกับพายุ
 และความหายนะจะโจมตีเจ้าเหมือนกับลมมรสุม
 เมื่อความทุกข์ยากและความเจ็บปวดรวดร้าวเกิดขึ้นกับเจ้า
 28 เมื่อนั้นแหละ พวกเขาคงร้องเรียกหาเรา แต่เราจะไม่ตอบ
 พวกเขาคงมองหาเรา แต่จะไม่พบ
 29 เพราะพวกเขาเกลียดความรู้
 และไม่ยอมเลือกที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์
 30 เพราะพวกเขาไม่ยอมฟังคำแนะนำของเรา
 และพวกเขาทิ้งคำตักเตือนของเรา
 31 พวกเขาจะต้องกินผลที่เกิดจากวิถีชีวิตของเขา
 และจะถูกเนรไปด้วยแผนการร้ายต่างๆของพวกเขาเอง
 32 คนอ่อนต่อโลกจะตาย เพราะเขาหันไปจากสติปัญญา
 คนโง่จะถูกทำลาย เพราะเขาพอใจกับความโง่งนั้น
 33 แต่ใครก็ตามที่ฟังเรา จะได้อยู่อย่างปลอดภัย
 และสุขสบายโดยไม่ต้องหวาดกลัวอันตรายใดๆ”

แสวงหาสติปัญญา

2 ลูกเอ๋ย ถ้าเจ้ายอมรับคำพูดต่างๆของเรา
 และเก็บรักษาคำสั่งต่างๆของเราไว้กับตัว
 2 ด้วยการเงี่ยหูฟังสติปัญญา
 และตั้งใจตั้งใจใฝ่หาความเข้าใจ
 3 นั่นล่ะ เมื่อเจ้ารำร้อหาความหยิ่งอ้วนลึกลับซึ่ง
 และรำร้อหาความรู้และความเข้าใจ
 4 เมื่อเจ้าแสวงหาความเข้าใจเหมือนกับแสวงหาเงิน
 และเสาะหาหมิ่นเหมื่อนหาขุมทรัพย์ที่ซุกซ่อนอยู่
 5 เมื่อนั้นเจ้าก็จะเข้าใจว่าความยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นอย่างไร
 และเจ้าจะได้มีความรู้ที่มาจากพระเจ้า
 6 เพราะพระยาห์เวห์ให้สติปัญญา
 ความรู้และความเข้าใจออกมาจากปากของพระองค์
 7 พระองค์จะสะสมวิธีแก้ปัญหามาไว้ให้กับผู้ซื่อสัตย์
 พระองค์เป็นโล่กำบังให้กับผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่ในทางที่ดีพร้อม
 8 พระองค์เฝ้าระวังทางของคนที่ยุติธรรม
 และเฝ้าปกป้องทางของคนที่จงรักภักดีต่อพระองค์
 9 แล้วเจ้าจะเข้าใจว่าสิ่งไหนถูกต้อง ยุติธรรม และเป็นธรรม
 คือหนทางอันดีงามทั้งสิ้น
 10 เพราะปัญญาจะซึมซับเข้าไปในใจของเจ้า
 ความรู้จะให้ความสุขกับจิตวิญญาณของเจ้า
 11 ความสุขุมรอบคอบจะปกป้องตัวเจ้า
 ความคิดรอบคอบจะเฝ้าดูแลตัวเจ้าไว้
 12 เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางของคนชั่ว
 และให้พ้นจากคนพุดร้าย
 13 เจ้าจะได้พ้นจากคนที่ละทิ้งทางตรงทั้งหลาย
 เพื่อไปเดินในทางมืดมิดเหล่านั้น
 14 เจ้าจะได้พ้นจากคนที่ชอบทำชั่ว
 ที่สนุกสนานกับทางชั่วที่วิปริตผิดเพี้ยนไปนั้น
 15 เจ้าจะได้พ้นจากคนที่มึนงงทางคดเคี้ยว
 และคนที่เจ้าเล่ห์ในทางทั้งหลายของเขา
 16 เจ้าจะได้พ้นจากภรรยาของผู้อื่น †
 จากหญิงเล่นชู้ที่พุดหวานหู
 17 ผู้ที่ทอดทิ้งสามีที่นางแต่งด้วยตอนเป็นสาว
 และลืมนัดตกลงที่เธอทำไว้กับสามีต่อหน้าพระเจ้าของเธอ
 18 ทางที่ไปหาเธอนั้น ลาดไปสู่แดนคนตายอย่างแน่นอน
 และรอยเท้าทั้งหลายของเธอจะนำไปสู่เมืองผี

† ภรรยาของผู้อื่น ... หญิงเล่นชู้ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า หญิงต่างประเทศ ... หญิงต่างดาว

19 ทุกคนที่ไปหาเรา ไม่เคยได้กลับมาอีก
 ไม่มีใครในพวกนั้นพบเห็นหนทางแห่งชีวิตอีกเลย
 20 ดั่งนั้นให้เดินบนหนทางของคนดี
 และยึดมั่นในหนทางของคนเหล่านั้นที่ทำตามใจพระเจ้า
 21 เพราะคนสัตย์ซื่อจะได้อาศัยอยู่บนแผ่นดิน
 และคนบริสุทธิ์ก็จะยังคงอยู่ที่นั่น
 22 แต่คนชั่วจะถูกตัดออกจากแผ่นดิน
 และคนไม่สัตย์ซื่อก็จะถูกถอนรากถอนโคน

ชีวิตที่พระเจ้าพอใจจะยืนยาว

3 ลูกเอ๋ย อย่าลืมนำคำสั่งสอนของเรา
 ให้ใจของเจ้าเก็บรักษาคำสั่งต่างๆของเราไว้
 2 เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มพูนจำนวนวันและปีของชีวิตเจ้า
 แถมจะทำให้เจ้าอยู่เย็นเป็นสุขด้วย
 3 อย่าให้ความจงรักภักดีและความซื่อสัตย์ละทิ้งเจ้าไป
 ผูกมันไว้รอบคอของเจ้าเหมือนกับสร้อยคอ
 เขียนมันลงไปบนแผ่นใจของเจ้า
 4 แล้วเจ้าจะเป็นที่ยอมรับและประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง
 ในสายตาของพระเจ้าและผู้คนทั่วไป
 5 ให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์ด้วยสุดใจของเจ้า
 และอย่าได้พึ่งพาความเข้าใจของตัวเอง
 6 ให้เชื่อฟังพระองค์ในทุกหนทางของเจ้า
 แล้วพระองค์จะทำให้เส้นทางของเจ้าราบรื่น
 7 อย่าได้คิดว่าตัวเองฉลาด
 แต่ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์และหันไปจากสิ่งชั่วร้าย
 8 เมื่อเจ้าทำอย่างนี้ มันจะช่วยเยี่ยวยารักษาสุขภาพของเจ้า
 และทำให้กระดูกของเจ้าสดชื่น
 9 ให้ถวายเกียรติกับพระยาห์เวห์ด้วยทรัพย์สมบัติของเจ้า
 และด้วยผลผลิตแรกจากพืชผลทุกชนิดที่เจ้าปลูกไว้
 10 แล้วยั้งฉางของเจ้าจะเต็มเปี่ยมไปด้วยเมล็ดข้าว
 และถึงเหล่าอู่ของเจ้าก็จะเต็มล้นไปด้วยเหล่าอู่ใหม่
 11 ลูกเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระยาห์เวห์
 และอย่าได้ขุ่นเคืองเมื่อพระองค์ตักเตือน
 12 เพราะพระยาห์เวห์จะตักเตือนคนที่พระองค์รัก
 เหมือนกับพ่อที่เตือนลูกที่เขามาคดโกงใจ

คุณค่าของสติปัญญา

13 คนที่ค้นพบสติปัญญา มีเกียรติจริงๆ
 คนที่มีความเข้าใจก็มีเกียรติจริงๆ
 14 กำไรที่เกิดจากสติปัญญานั้น มีค่ายิ่งกว่าเงิน
 รายได้ที่เกิดจากเธอ มีค่ายิ่งกว่าทองคำ
 15 สติปัญญานั้นมีค่ายิ่งกว่าทับทิม
 สิ่งทั้งหลายที่เจ้าอยากได้ไม่อาจจะเทียบได้กับสติปัญญา
 16 ชีวิตที่ยืนยาวก็อยู่ในมือขวาของเธอ
 ความมั่งคั่งและเกียรติยศก็อยู่ในมือซ้ายของเธอ
 17 ทางเดินของสติปัญญานั้นนำความสุขมาให้
 และหนทางทั้งหมดของเธอคือสันติสุข
 18 สติปัญญาคือต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่สวมกอดเธอไว้
 ผู้ที่ยึดเธอไว้ ถือว่ามีเกียรติจริงๆ
 19 พระยาห์เวห์ใช้สติปัญญาในการวางรากฐานของโลกนี้
 พระองค์ใช้ความเข้าใจในการจัดวางฟ้าสวรรค์ในที่ของมัน
 20 ด้วยความรู้ของพระองค์ ก็มีน้ำพุขึ้นจากใต้ดิน
 และหมู่เมฆก็โปรยปรายฝนลงมา

สติปัญญาจะสอนให้ยุติธรรม

21 ลูกเอ๋ย เฝ้าระวังวิธีการแก้ปัญหาคำสั่งสอนของเรา
 และความสุขุมรอบคอบของ
 เจ้าไว้

อย่าปล่อยให้สองสิ่งนี้ หลุดรอดสายตาของเจ้าไปได้
 22 แล้วสองสิ่งนี้จะให้ชีวิตกับเจ้า
 และเป็นเครื่องประดับอยู่บนคอของเจ้า
 23 เจ้าจะเดินตามทางของเจ้าอย่างปลอดภัย
 เท้าของเจ้าจะไม่มีวันสะดุดล้ม
 24 ถ้าเจ้านอนลง เจ้าก็จะไม่ต้องหวาดกลัว
 เมื่อเจ้าล้มตัวลงนอน เจ้าจะหลับอย่างมีความสุข
 25 อย่าไปกลัวความหายนะที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน
 หรือกลัวเมื่อลมพายุโหมกระหน่ำเข้าใส่คนชั่ว
 26 เพราะพระยาห์เวห์จะเป็นความเชื่อมั่นของเจ้า
 และจะดูแลรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากกับดัก
 27 อย่าได้หวงของดีจากคนที่มิสืบทิฐะจะได้มัน
 เมื่อเจ้าสามารถที่จะให้กับเขา
 28 อย่าได้บอกกับเพื่อนบ้านว่า
 “ไปก่อน คอยมาใหม่ พรุ่งนี้ถึงจะให้”
 เมื่อเจ้ามีจะให้อยู่แล้ว
 29 อย่าได้วางแผนทำร้ายเพื่อนบ้าน
 ที่อยู่ใกล้ๆ และไว้วางใจในตัวเจ้า
 30 อย่าได้ดูนิเคียดกับใครโดยไม่มีสาเหตุ
 เมื่อคนๆ นั้นไม่ได้ทำร้ายอะไรเจ้าเลย
 31 อย่าอิจฉาคนที่ชอบความรุนแรง
 อย่าไปเลือกทำตามอย่างเขา
 32 เพราะพระยาห์เวห์ชวยแหยงคนคดโกงเหล่านั้น
 แต่พระองค์จะเป็นเพื่อนกับคนสัตย์ซื่อ
 33 คำสาปแช่งของพระยาห์เวห์จะตกอยู่ในเรือนคนชั่ว
 แต่พระองค์จะอวยพรบ้านของคนที่ทำตามใจพระเจ้า
 34 พระองค์จะเยาะเย้ยคนที่ชอบบยาเย้ย
 แต่พระองค์เมตตาปราณีกับคนที่อ่อนน้อมถ่อมตน
 35 คนฉลาดจะได้รับการเกียรติ
 แต่คนโง่คือวันจะอับอายขายหน้า

คำแนะนำของพ่อเกี่ยวกับสติปัญญา

4 ลูกๆเอ๋ย ฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้าเกิด
 และเอาใจใส่ให้ดี เพื่อเจ้าจะได้รับความรู้ความเข้าใจ
 2 เพราะเราได้ให้คำแนะนำที่ดีกับเจ้า
 ดั่งนั้นอย่าได้ลืมคำสอนของเรา
 3 สมัยที่เรายังเป็นเด็กอยู่ในบ้านของพ่อ
 เป็นลูกเพียงคนเดียวของแม่ ที่แม่ทะนุถนอม
 4 พ่อเริ่มสอนเราและพูดกับเราว่า
 “ขอให้ใจของเจ้ายึดมั่นในคำพูดต่างๆของพ่อ
 ให้รักษาคำสั่งต่างๆของพ่อไว้ แล้วชีวิตเจ้าจะยั่งยืน
 5 ให้เอาสติปัญญาและความรู้ความเข้าใจเกิด
 อย่าได้ลืมคำพูดเหล่านี้ที่ออกจากปากของพ่อและอย่าหันหนี
 ไปจากมันเลย
 6 อย่าได้หันหลังให้กับสติปัญญา แล้วเธอจะเฝ้ารักษาเจ้า
 รักเธอ แล้วเธอจะปกป้องเจ้า
 7 ก้าวแรกที่จะเป็นฉลาด ก็คือ การรับเอาคำสอนที่เฉลียว
 ฉลาด
 แม้ว่าจะต้องเสียทรัพย์สมบัติทั้งหมดที่มีอยู่ก็ตาม ก็ให้รับเอา
 ความเข้าใจเกิด
 8 ให้เห็นคุณค่าของสติปัญญาเกิด แล้วเธอจะยกย่องเจ้า
 เธอจะให้เกียรติกับเจ้า เมื่อเจ้าสวมกอดเธอไว้
 9 สติปัญญาจะสวมมงกุฎดอกไม้อันงดงามไว้บนหัวของเจ้า
 เธอจะมอบมงกุฎอันแสนวิเศษแก่เจ้า”

เลือกหนทางแห่งสติปัญญา

10 ฟังเถิด ลูกเอ๋ย ให้ยอมรับคำพูดทั้งหลายของเรา

แล้วเดือนปีแห่งชีวิตของเจ้าจะยืนยาว
 11 เราสอนเจ้าในทางแห่งสติปัญญา
 เรานำเจ้าสู่หนทางที่ถูกต้องทั้งปวง
 12 เมื่อเจ้าเดิน อย่างก้าวของเจ้าจะไม่ถูกกีดขวาง
 ถ้าเจ้าวิ่ง เจ้าก็จะไม่สะดุดล้ม
 13 ให้ยึดคำสั่งสอนไว้ อย่าปล่อยให้หลุดไป
 14 ใฝ่ดูแลรักษาสติปัญญาไว้ เพราะเธอคือชีวิตของเจ้า
 15 อย่าเข้าไปในทางของคนชั่ว
 อย่าเดินตามทางของพวกคนชั่วช้า
 16 หลีกเลียงมนเสีย อย่าตามมันไปเลย
 หนีไปจากมันและเดินไปทางอื่น
 17 เพราะถ้าคนชั่วพวกนั้นไม่ได้ทำชั่ว พวกมันก็จะนอนไม่หลับ
 ถ้าพวกมันยังไม่ได้ทำให้คนหนึ่งคนใดสะดุดล้มลง เวลานอน
 ของพวกมันก็จะถูกขโมยไป
 18 พวกมันกินขนมปังแห่งความชั่วร้าย
 และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความรุนแรง
 19 แต่ทางเดินของคนที่ทำตามใจพระเจ้าก็เปรียบเหมือนแสง
 อรุณรุ่ง
 ที่ส่องสว่างมากขึ้นเรื่อยๆจนสว่างเต็มที่ของวันนั้น
 20 หนทางของคนชั่วเปรียบเหมือนความมืดมิด
 พวกมันไม่รู้ว่าจะตัวเองสะดุดอะไรล้ม

ให้เดินในทางที่ถูก

20 ลูกเอ๋ย ตั้งใจฟังคำพูดทั้งหลายของเราเกิด
 เอียงหูมาฟังสิ่งที่เราพูดให้ดี
 21 อย่าปล่อยให้คำพูดเหล่านี้เล็ดรอดไปจากสายตาเจ้า
 เก็บรักษาพวกมันไว้ในใจ
 22 เพราะคำสอนเหล่านี้ นำชีวิตมาให้กับคนที่ค้นพบพวกมัน
 มันจะเยียวรักษาทั้งกายและใจของคนทีพบพวกมัน
 23 ยิ่งกว่าสิงใจ ให้เฝ้าระวังใจ
 เพราะใจเป็นแหล่งชีวิต
 24 ให้เอาคำพูดที่คดโกงห่างจากปากของเจ้าเถอะ
 ให้เอาคำพูดที่ลือกอลวงห่างไปจากริมฝีปากเจ้า
 25 ขอให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า
 ให้ดูหนทางที่กำลังก้าวไป
 26 ให้สนใจทางที่เจ้าจะก้าวไป
 แล้วเจ้าจะปลอดภัยในทุกหนทางที่เจ้าไป
 27 อย่าได้ออกนอกเส้นทางไปทางขวาหรือทางซ้าย
 ให้ยังเท้าของเจ้าไว้จากความชั่ว

สติปัญญาจะพาให้พ้นการผิดประเวณี

5 ลูกเอ๋ย ให้สนใจสติปัญญาของเรา
 เจียหูฟังความรู้ความเข้าใจของเราให้ดี
 2 แล้วเจ้าจะได้คิดรอบคอบ
 และริมฝีปากของเจ้าจะพูดด้วยความรู้แท้จริง
 3 เพราะริมฝีปากของเมียคนอื่นนั้น † หยาดเยิมด้วยน้ำผึ้ง
 และคำพูดของเธอก็สิ้นยิ่งกว่าน้ำมันมะกอก
 4 แต่สุดท้ายแล้วเธอจะขมเหมือนกับบอระเพ็ด
 และเจ็บปวดเหมือนดาบสองคม
 5 เท้าของเธอเดินไปสู่ความตาย
 ทุกย่างก้าวของเธอตรงดิ่งไปยังแดนคนตาย
 6 เธอไม่ยอมเดินตรงไปยังหนทางที่นำไปสู่ชีวิต
 หนทางของเธอคนเดียว แต่เธอก็ไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำ
 7 ดังนั้น ลูกเอ๋ย ฟังเราให้ดี
 และอย่าได้หันหนีไปจากคำพูดทั้งหลายของเรา

† เมียคนอื่นนั้น หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “หญิงแปลกหน้า” หรือ “หญิงต่างถิ่น”

8 อยู่ให้ห่างไกลจากผู้หญิงอย่างนั้น
และอย่าเข้าไปใกล้ประตูบ้านของเธอ
9 ไม่อย่างนั้น ชื่อเสียงเกียรติยศของเจ้าก็จะตกไปเป็นของคนอื่น
และเจ้าจะสูญเสียเดือนปีของเจ้าให้กับคนที่โหดร้าย
10 พวกเขาคนแปลกหน้าจะขบถทรัพย์สินสมบัติของเจ้าจนอิมมหนา
ทรัพย์สินสมบัติที่เจ้าหามาได้ด้วยความยากลำบากก็จะต้องตกไปอยู่ในบ้านของคนอื่น
11 ในที่สุดเจ้าจะร้องครวญคราง
เมื่อเนื้อหนังและร่างกายของเจ้าถูกทำลาย
12 แล้วเจ้าจะพูดว่า “ข้าเคยเกลียดชังคำสั่งสอน
และใจข้าก็เหยียดหยามการว่ากล่าวตักเตือน
13 ข้าไม่เชื่อฟังพวกครูบา
และไม่ยอมเงี้ยวฟังครูผู้แนะนำข้า
14 ข้าก็เลยเจอกับปัญหาเรื่อยแปดอย่างรวดเร็ว
แล้วต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าทีซุมมุนมชน”
15 ดังนั้นให้ตีมน้ำ จากบ่อเก็บน้ำของเจ้าเอง
เป็นน้ำใสบริสุทธิ์จากบ่อของเจ้าเอง
16 ไม่อย่างนั้น ดาน้ำของเจ้าอาจจะไหลนองไปตามท้องถนน
และสายน้ำของเจ้าอาจจะไหลนองไปในที่ลานเมือง
17 ให้สายน้ำนั้นเป็นของเจ้าแต่เพียงผู้เดียว
อย่าแบ่งปันกับคนอื่น
18 ขอให้ตาน้ำของเจ้าได้รับพร
ขอให้เสพสุขกับภรรยาที่เจ้าแต่งงานเป็นหนุ่ม
19 เธอเป็นเหมือนนางกวางเพศเมียที่เฝ้าชวนใจ หรือเสียงผาที่ส่งางาม
ขอให้เต้าของเธอนั้นดับกระหายเจ้าเสมอ
ขอให้เมามันกับการร่วมรักกับนางอยู่สม่ำเสมอ
20 ลูกพ่อ ทำไมจะต้องไปเมามันกับหญิงอื่น
และโอบกอดสองเต้าของหญิงขี้เล้า
21 เพราะวิถีทางของแต่ละคน นั้นไม่พ้นสายตาของพระยาห์-เวห์หรือ

อย่าค้าประกันหนี้ให้คนอื่น

6 ลูกเอ๋ย หากเจ้าไปค้าประกันหนี้ให้กับเพื่อนบ้านของเจ้า
คือไปจับมือรับปากประกันหนี้ให้กับคนอื่น
2 เจ้าได้ตักหลุมพรางแล้วที่ไปรับปากเขาอย่างนั้น
คำพูดของเจ้าทำให้เจ้าติดกับดักแล้ว
3 ลูกเอ๋ย ให้เจ้าทำอย่างนี้ เพื่อเจ้าจะได้รอดตัวไปจากเรื่องนี้
ให้ไปหาเพื่อนบ้านคนนั้นอย่างต่อมสุภาพ
และขอร้องเพื่อนบ้านคนนั้นของเจ้า
เพราะเจ้าตกอยู่ในกำมือของเขาแล้ว
4 อย่าเดินอนตาคลับ
หรือปล่อยให้หนึ่งตาปริบ
5 เอาตัวรอดไว้ก่อน เหมือนกับกวางที่หนีจากนายพราน
หรือเหมือนกับนกที่หนีจากเงื้อมมือของนายพรานล่าเนื้อ

ระวังอย่าเกียจคร้าน

6 เจ้าคนขี้เกียจ ไปดูมดไป
ไปดูชีวิตของมันซะ จะได้ฉลาดขึ้น
7 มดไม่มีผู้สั่งการ

+ น้ำ ในที่นี้กำลังเปรียบเทียบกับเมีย

ไม่มีเจ้าหน้าที่ หรือผู้ปกครอง
8 แต่มันหาอาหารในช่วงฤดูร้อน
และเก็บสะสมในช่วงฤดูเก็บเกี่ยว
9 เจ้าคนขี้เกียจ เจ้าจะนอนอยู่ตรงนั้นอีกนานแค่ไหน
เมื่อไหร่เจ้าถึงจะลุกขึ้นจากที่นอน
10 คนเกียจคร้านพูดว่า “ขอนอนอีกสักงีบ ขอพักอีกสักหน่อย
ขอนอนนุกอดอกอีกสักนิด”
11 แล้วเมื่อมัน ความยากจนก็จะจู่โจมเข้าใส่เจ้าเหมือนกับโจร
บุกปล้น
และความอดอยากก็จะจู่โจมเข้ามาเหมือนนักรบ

ระวังคนที่ชอบก่อเรื่อง

12 คนชอบก่อเรื่อง
คือคนชั่วร้ายที่ชอบพูดโกหกไปทั่ว
13 พร้อมทั้งขีปนหุหิปปตา
ส่งสัญญาณด้วยมือและเท้า
14 เขาก่อการทะเลาะวิวาทอยู่เสมอ
ด้วยจิตใจดโกงที่วางแผนการชั่วร้าย
15 ดังนั้น ความหายนะจะเกิดขึ้นกับเขาทันทีทันใด
และเขาจะถูกทำลายอย่างย่อยยับภายในพริบตา เกินกว่าที่จะ
เยียวยารักษาได้

สิ่งที่พระยาห์เวห์เกลียดชัง

16 มีหกสิ่งทีพระยาห์เวห์เกลียดชัง
อันที่จริงมีเจ็ดสิ่งที่พระองค์สะอิดสะเอียน
17 คือดวงตาที่หยิ่งยโส
ลิ้นที่พูดโกหก
มือที่ฆ่าคนบริสุทธิ์
18 จิตใจที่คิดแผนการชั่วร้าย
เท้าที่รีบวิ่งไปทำความชั่ว
19 อีกทั้งพยานเท็จที่พูดโกหก
และคนที่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกันในหมู่พี่น้อง

ระวังเรื่องการเล่นชู้

20 ลูกเอ๋ย ให้รักษาคำสั่งของพ่อเจ้าไว้
และอย่าละทิ้งคำสั่งสอนของแม่เจ้า
21 ให้เอามันคล้องคอของเจ้าไว้
ให้มันห้อยอยู่ใกล้ใจของเจ้าตลอดเวลา
22 ไม่ว่าเจ้าจะเดินไปที่ไหน คำสั่งสอนนั้นจะนำทางเจ้า
จะคอยดูแลเจ้าเมื่อเจ้านอนลง
และจะคอยพุดคุยกับเจ้าเมื่อเจ้าตื่นขึ้น
23 เพราะคำสั่งนั้นเป็นตะเกียง
คำสั่งสอนนั้นเป็นแสงสว่าง
และการตักเตือนตีสอนนั้นเป็นทางที่นำไปสู่ชีวิต
24 คำสอนของพ่อแม่จะช่วยรักษาเจ้าให้รอดพ้นจากหญิงชั่ว
และรอดพ้นจากคำพุดยั่วชวนของหญิงที่เล่นชู้ +
25 อย่าปล่อยให้ใจของเจ้ากระสันในความงามของเธอ
และอย่าปล่อยให้เธอสะกดเจ้าด้วยหางตาของเธอ
26 เพราะไปเที่ยวโสเภณี จ่ายค่าตัวเท่าขนหมูปังแค่ก้อนเดียว
แต่ถ้าไปยุ่งกับเมียคนอื่น เจ้าจะต้องเสียทั้งชีวิตไป
27 ใครบ้างที่ใส่ไฟเข้าไปในกระเป่าหน้าอกเสื้อ
แล้วเสื่อไม่ไหม้
28 ใครบ้างที่เดินบนถ่านไฟ
แล้วเท้าไม่พอง
29 คนที่ไปร่วมหลับนอนกับเมียของเพื่อนบ้านก็เหมือนกัน

+† หญิงที่เล่นชู้ หรืออาจแปลได้อีกว่า “หญิงแปลกหน้า” หรือ “หญิงต่างถิ่น”

ไม่มีใครที่ไปและต้องตัวเธอ แล้วพันโทษไปได้
 30 คนจะไม่เหยียดหยามหัวขโมยหรือ
 ถ้าเขาขโมยไปเพื่อดับความหิวหาย
 31 แต่ถ้าหากเขาถูกจับได้ เขาจะต้องจ่ายคืนถึงเจ็ดเท่า
 เขาอาจจะต้องชดใช้ด้วยทุกสิ่งที่เขาได้อยู่
 32 ส่วนคนที่เป็นอย่างนี้ทำหลายตัวเอง †
 คนที่ทำอย่างนี้ทำลายตัวเอง †
 33 เขาจะถูกโยยตี และเสื่อมเสียเกียรติ
 ความอับอายของเขาไม่อาจถูกลบล้างไปได้
 34 เพราะความหึงหวงจะกระตุ้นให้สามของหญิงนั้นโกรธแค้น
 และในวันที่เขาแก้แค้นนั้น เขาจะไม่ปรานีเลย
 35 เขาจะไม่ยอมรับเงินชดใช้ใดๆ
 และไม่ยอมรับค่าทำขวัญด้วย ไม่ว่าเจ้าจะพยายามให้เขามาก
 แค่ไหนก็ตาม

คำเตือนอีกครั้งเรื่องการเล่นชู้

7 ลูกพ่อ จดจำคำพูดของเราไว้ให้ดี
 ให้เก็บสะสมคำสั่งของเราไว้กับตัวเจ้า
 2 ให้รักษาคำสั่งต่างๆของเรา แล้วเจ้าจะมีชีวิตที่ยั่งยืน
 ให้รักษาคำสั่งสอนของเรา เหมือนกับแก้วตาของเจ้า
 3 ให้ผูกคำสั่งต่างๆของเราไว้ที่นิ้วมือของเจ้า
 และให้เขียนพวกมันลงไปในบนแผ่นใจของเจ้า
 4 ให้พูดกับสติปัญญาว่า “เจ้าคือพี่สาวของข้า”
 ให้เรียกความรู้ความเข้าใจว่า “เจ้าเป็นเพื่อนซี้ของข้า”
 5 แล้วพวกมันจะช่วยป้องกันเจ้าจากเมียของคนอื่น
 และช่วยให้เจ้ารอดพ้นจากหญิงเล่นชู้ † ที่พูดยั่วชวนเจ้า
 6 เรามองผ่านช่องไม้ระแนงลงมาด้านล่าง
 จากหน้าต่างบ้านชั้นบนของเรา
 7 เรามองเห็นพวกคนหนุ่มบางคนที่อ่อนต่อโลก
 ในกลุ่มนี้เราสังเกตเห็นคนหนึ่ง
 ที่ไม่มีสมองคิด
 8 เขากำลังเดินไปตามถนน และมาใกล้มุมถนนที่อยู่ใกล้กับบ้าน
 ของหญิงคนหนึ่ง
 เขาเลี้ยวไปตามถนนที่ผ่านบ้านของหญิงคนนั้น
 9 ในช่วงเวลาพลบค่ำในยามค่ำคืน
 ความมืดมิดอย่างกรายเข้ามา
 10 ทันใดนั้น หญิงคนนั้นก็เดินเข้ามาหาเขา
 แต่งตัวอย่างกุบโสภณี ในใจเธอเต็มไปด้วยเล่ห์เพทุบาย
 11 เธอจัดจาน ดื่อด้าน
 เท้าของเธออยู่ไม่ติดบ้าน
 12 เดียวก็อยู่ตามถนน เดียวก็อยู่ตามลานเมือง
 เธอตั้งชู้มอยู่ทุกซอกทุกมุม
 13 เธอคว้าตัวเขาเข้ามาจูบ
 แล้วพูดกับเขาอย่างหน้าด้านๆว่า
 14 “วันนี้ฉันได้ถวายเครื่องสังสรรค์บูชาเพื่อแก้บนไปแล้ว
 ฉันจึงมีเนื้ออย่างเหลือเฟืออยู่ที่บ้าน
 15 ฉันก็เลยออกมามองหาท่าน
 และฉันก็พบท่านจนได้
 16 นี่แน่ะ ฉันปูผ้าคลุมเตียงเอาไว้
 ด้วยผ้าลินินย้อมสีของอียิปต์
 17 ฉันมีกำยานหอม นำหอมจากตะวันออก และอบเชย
 ฉันได้พรมพวกมันลงบนที่นอน
 18 มาเถิด ให้เรามาดื่มด้วยกันความรักของเราจะรุ่งเช้า
 ให้เราไปสนุกสนานกับความรักของเรากันเถิด
 19 เพราะผิวของฉันไม่อยู่บ้าน

† คนที่ทำอย่างนี้ทำลายตัวเอง หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ใครก็ตามที่
 อยากจะทำลายชีวิตตัวเอง ก็ปล่อยให้เขาไปมีชู้ของมัน” †† หญิงเล่นชู้ หรือ
 อาจแปลได้อีกว่า “หญิงแปลกหน้า” หรือ “หญิงต่างถิ่น”

เขาเดินทางไปที่ไกลแสนไกล
 20 เขาเอาถุงเงินติดตัวไปด้วย
 เขาจะไม่กลับบ้านจนกว่าจะถึงวันพระจันทร์เต็มดวง”
 21 เธอยั่วชวนเขาและหว่านเสน่ห์ใส่เขา
 และเกลี้ยกล่อมเขาด้วยคำพูดที่รื่นหู
 22 แล้วเขาก็ตามเธอไปที่นั่นที่
 เหมือนกับวัวตัวผู้ที่เดินไปให้เขาฆ่า
 เหมือนกับกวางหนุ่มที่เดินไปติดกับดัก
 23 แล้วลูกธนูแห่งทะเลล่เข้าไปในตาของมันเป็น
 เขาเปรียบเหมือนนกที่ริเข้าสู่ตาข่าย
 เขาไม่รู้ตัวว่าเขาจะต้องชดใช้ความผิดนี้ด้วยชีวิต
 24 ดังนั้น ลูกๆเอ๋ย ฟังเราให้ดี
 ให้ตั้งใจฟังคำพูดจากปากของเราให้ดี
 25 อย่าปล่อยให้ใจของเจ้าหันไปในทางของเธอ
 อย่าได้พลัดหลงเข้าไปในทางของเธอ
 26 เพราะเธอได้ทำให้ผู้คนล้มตายมามากแล้ว
 มีคนอีกมากมายที่ตกเป็นเหยื่อของเธอ
 27 บ้านของเธอ นั้นเป็นหนทางไปสู่หลุมฝังศพ
 ห้องนอนของเธอ นำไปสู่แดนคนตาย

สติปัญญาเล่าเรื่องของเธอให้ฟัง

8 สติปัญญากำลังส่งเสียงร้องเรียกอยู่
 ความรู้ความเข้าใจเปล่งเสียงของเธอ
 2 เธอยืนอยู่ทั้งบนยอดเขา
 ตามถนนหนทางและตามทางแยกถนน
 3 เธอส่งเสียงร้องอยู่ที่ข้างประตู
 และที่ทางเข้าเมือง
 4 สติปัญญาถือว่า “ท่านทั้งหลาย ข้าส่งเสียงเรียกพวกท่าน
 เสียงของข้าพูดกับมนุษย์ทุกคน”
 5 คนทั้งหลายที่ขาดความเข้าใจ ให้เรียนรู้ที่จะเป็นคนฉลาดหลัก
 แหลมเถิด
 คนโง่งทั้งหลาย หัดใช้สมองเสียบ้าง
 6 ฟังให้ดี เพราะเรามีเรื่องสำคัญบางอย่างจะบอก
 เราจะสอนเจ้าในสิ่งที่คุณต้องการ
 7 ด้วยว่าปากของเราเน้นพูดความจริง
 ริมฝีปากของเราเน้นเกลียดชังความชั่ว
 8 คำพูดทุกคำที่ออกจากปากของเรานั้นล้วนสัตย์ซื่อ
 ไม่มีคำพูดใดที่บิดเบือนหรือทำให้หลงผิดเลย
 9 ถ้อยคำทุกคำล้วนแต่ชัดแจ้งอยู่แล้วสำหรับคนที่มีความเข้าใจ
 และตรงไปตรงมาสำหรับคนที่มีความรู้
 10 ให้ยอมรับการตักเตือนของเรา มันดีกว่าเงินเสียอีก
 ยอมรับความรู้ของเรา มันดีกว่าทองคำบริสุทธิ์
 11 เพราะสติปัญญานั้นดีกว่าทับทิม
 สิ่งทั้งหลายที่เจ้าอยากได้ไม่อาจจะเทียบได้กับสติปัญญา
 12 “เราเป็นสติปัญญา เราอยู่ร่วมชายคาเดียวกับความเฉลียว
 ฉลาด
 และเรารู้ว่าจะหาความรู้และความคิดรอบคอบได้ที่ไหน
 13 ความยำเกรงพระยาห์เวห์นั้น คือการเกลียดชังความชั่ว
 และเราก็เกลียดชังความหยิ่งจองหอง
 การกระทำชั่วร้ายและคำพูดหลอกลวง
 14 เรามีคำแนะนำดีๆและวิธีการแก้ปัญหา
 เราเป็นความเข้าใจ และเรามีพลัง
 15 เราช่วยพวกกษัตริย์ในการปกครอง
 และเราช่วยพวกผู้นำให้ออกกฎหมายที่ยุติธรรม
 16 พวกเจ้าชายก็อาศัยเราในการปกครองบ้านเมือง
 พวกคนใหญ่คนโต และผู้พิพากษาที่ยุติธรรม ก็อาศัยเราด้วย
 เหมือนกัน
 17 เรารักคนเหล่านั้นที่รักเรา

คนเหล่านั้นที่แสวงหาเราจะพบเรา
 18 ความร่ำรวยและเกียรติยศนั้นก็อยู่กับเรา
 อีกทั้งความมั่งคั่งอันถาวรก็ได้มาอย่างยุติธรรมก็อยู่กับเรา
 19 ผลของเรานั้นดียิ่งกว่าทองคำหรือแม่แต่ทองคำบริสุทธิ์
 ผลผลิตของเรานั้นดีกว่าเงินบริสุทธิ์
 20 เราเดินในทางที่ทำให้พระเจ้าชอบใจ
 เราอยู่ในทางที่ยุติธรรม
 21 เรามอบความมั่งคั่งให้เป็นมรดกกับคนที่รักเรา
 เราทำให้คลังสมบัติของเขาเต็ม
 22 พระยาห์เวห์สร้างเราขึ้นมาเมื่อพระองค์เริ่มต้นงานของพระองค์
 พระองค์สร้างเรานานมาแล้วก่อนอะไรทั้งหมด
 23 เราถูกก่อร่างขึ้นเมื่อครั่งอดีตกาล
 ตอนแรกเริ่มก่อนที่将有แผ่นดินโลกเสียอีก
 24 เราเกิดมาก่อนที่จะมีมหาสมุทร
 เมื่อครั้งที่ยังไม่มีตาน้ำไหลออกมามากมาย
 25 เราเกิดมาก่อนที่ภูเขาจะถูกจัดวางในที่ของมัน
 ก่อนที่จะมีเนินเขาเสียอีก
 26 เราเกิดมาก่อนที่พระองค์จะสร้างแผ่นดินโลก
 ท้องทุ่งและผืนบนผืนโลก
 27 เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์จัดวางฟ้าสวรรค์ไว้ในที่ของมัน
 และตีเส้นขอบฟ้าไว้บนผืนน้ำของทะเลลึก
 28 เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์จัดวางฟ้ากับเมฆไว้เบื้องบน
 อย่างมั่นคง
 และเมื่อตาน้ำพุ่งขึ้นมาจากใต้ทะเลลึก
 29 เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์วางเส้นเขตแดนของทะเล
 เพื่อนำจะไม่ละเมิดคำสั่งของพระองค์
 เราอยู่กับพระองค์ตอนที่พระองค์วางรากฐานของแผ่นดินโลก
 30 เมื่อนั้น เราได้อยู่กับพระองค์ ในฐานะช่างผู้ชำนาญงาน †
 เราทำให้พระองค์มีความสุขเปลितเปลิบในทุกๆวัน
 เราเดินร่ำอยู่ต่อหน้าพระองค์อยู่เสมอ
 31 เราเดินร่ำไปทั่วพื้นโลกของพระองค์
 และมนุษย์ทำให้เรามีความสุขเปลितเปลิบ
 32 ดังนั้น ลูกๆเอ๋ย ฟังเราให้ดี
 คนพวกนั้นที่ยึดมั่นอยู่ในทางของเรามีเกียรติจริงๆ
 33 ให้ฟังคำสั่งสอนของเรา จะได้เป็นคนฉลาด
 อย่าได้เินเฉยกับมัน
 34 คนที่ฟังเรา มีเกียรติจริงๆ
 ในทุกวัน พวกเขาเฝ้ารออยู่ที่ประตูของเราคอยเราออกมา
 35 เพราะว่าคนที่พบเราก็คพบชีวิต
 และได้รับพระพรจากพระยาห์เวห์
 36 แต่คนที่ไม่พบเรา ก็ทำร้ายตัวเอง
 ทุกคนที่เกลียดชังเรา ก็รักความตาย”

คำเชิญของสติปัญญา

9 สติปัญญาได้สร้างบ้านของเธอขึ้น
 เธอได้สร้างบ้านที่มีเสาถึงเจ็ดต้น ††
 2 สติปัญญาได้ฆ่าสัตว์ของเธอ และผสมเหล้าองุ่นไว้
 และเธอได้จัดโต๊ะอาหารไว้พร้อม
 3 สติปัญญาได้ส่งพวกสาวใช้ของเธอออกไป
 เธอร้องเชิญจากที่สูงสุดของเมืองว่า
 4 “ใครก็ตามที่อ่อนต่อโลก เข้ามาหาฉันนี้”

† ช่างผู้ชำนาญงาน หรืออาจแปลได้ว่า “ในฐานะเพื่อนที่ได้รับความไว้วางใจ” หรือ “ในฐานะลูกกรอก” †† เจ็ดต้น บ้านของคุณอิสราเอลในสมัยก่อน มีลานบ้านอยู่ข้างใน และมีทางเดินที่คลุมด้วยหลังคา คำด้วยเสาสี่ต้น แต่ก็มีเจ็ดต้นก็แสดงว่าเป็นบ้านที่ใหญ่โต และเลขเจ็ดในสมัยนั้นมีความหมายว่าสมบูรณ์ครบถ้วน

สติปัญญาพูดกับพวกที่ไม่มีสมองคิดว่า
 5 “มาสิ มากินอาหารของฉัน
 และดื่มเหล้าองุ่นที่ฉันได้ผสมไว้แล้ว
 6 ให้ทิ้งเพื่อนๆที่อ่อนต่อโลกพวกนั้น เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตยืนยาว
 ให้เดินไปในทางแห่งความเข้าใจ”
 7 ใครก็ตามที่สั่งสอนคนยโสโอหัง เขาคนนั้นก็จะถูกดูหมิ่น
 ใครก็ตามที่ต่อว่าคนชั่ว เขาจะได้รับบาดเจ็บ
 8 อย่าตีเตียนคนหยิ่งยโส เพราะเขาจะเกลียดเจ้า
 ให้ต่อว่าคนฉลาด แล้วเขาจะรักเจ้า
 9 ให้สั่งสอนคนฉลาด แล้วเขาจะยิ่งฉลาดขึ้น
 ให้สั่งสอนคนที่ทำตามใจพระเจ้า แล้วเขาจะยิ่งเรียนรู้มากขึ้น
 10 จุดเริ่มต้นของสติปัญญา คือ ความยำเกรงพระยาห์เวห์
 ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ คือ การรู้จักพระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์
 11 สติปัญญาบอกว่า “ฉันจะทำให้วันคืนของเจ้าเพิ่มมากขึ้น
 และจะเพิ่มจำนวนปีเข้าไปในชีวิตของเจ้า
 12 ถ้าหากเจ้ากลายเป็นคนฉลาด มันก็เป็นประโยชน์สำหรับตัว
 เจ้าเอง
 แต่ถ้าเจ้ากลายเป็นคนหยิ่งยโส เจ้าเองนั่นแหละที่จะต้องทน
 ทุกข์ทรมาน”

คำเชิญของความโง่เขลา

13 ความโง่เขลาส่งเสียงเอะอะ เธออ่อนต่อโลก
 และไม่รู้อะไรเลย
 14 เธอนั่งอยู่ที่ตรงประตูบ้านของเธอ
 บนที่นั่งที่ตั้งอยู่บนจุดที่สูงสุดของเมือง
 15 เธอส่งเสียงร้องเรียกผู้คนที่ดินผ่านไปมา
 ผู้ที่เร่งรีบเดินไปตามทางของเขาวา
 16 “ใครก็ตามที่อ่อนต่อโลก ให้มาหาฉันทางนี้”
 และเธอก็พูดกับคนที่ไม่มีสมองคิดว่า
 17 “นำที่ขโมยมานั้นรชาติก็หวนกว่า
 ขนมันยิ่งที่ได้มาอย่างลับๆนี่ก็ร่อยกว่า”
 18 แต่คนที่อ่อนต่อโลกพวกนั้นไม่รู้ว่ามืออยู่กับเธอที่นั่น
 พวกแขกของเธอก็อยู่ในที่ลึกของแดนคนตาย

สุภาษิตของซาโลมอน

10 นี่คือสุภาษิตของซาโลมอน
 ลูกชายที่ฉลาดนั้นทำให้พ่อยินดี
 แต่ลูกชายที่โง่เขลาทำให้แม่โศกเศร้า
 2 ทริพย์สมบัติที่หามาได้จากความชั่วนั้น ไม่ก่อให้เกิดกำไรอะไร
 แต่การใช้ชีวิตในทางที่ถูกต้องนั้น จะช่วยให้รอดพ้นจากความ
 ตาย
 3 พระยาห์เวห์จะไม่ปล่อยให้คนที่ทำตามใจพระเจ้าอดอยาก
 แต่พระองค์ขัดขวางไม่ให้คนชั่วได้ในสิ่งที่พวกมันกระหายหา
 4 มือที่เกียจคร้านทำให้ยากจน
 แต่มือที่ขยันทำให้ร่ำรวย
 5 คนที่เก็บรวบรวมพืชผลในฤดูร้อน เป็นลูกที่รู้จักคิด
 แต่คนที่เอาแต่นอนในฤดูเก็บเกี่ยวนั้น เป็นลูกที่น้อบอขาย
 6 พระพรต่างๆจะอยู่บนหัวของคนยุติธรรม
 แต่ความทารุณจะซ่อนอยู่ในปากของคนชั่ว
 7 คนยกชื่อของตนในอดีตนมาวยพรคนอื่น
 แต่ชื่อเสียงของคนชั่วที่เนาเปื่อยจะถูกหลงลืมไปอย่างรวดเร็ว
 8 คนฉลาดทำตามคำสั่งต่างๆ
 แต่คนโง่ที่พูดพล่อยๆก็จะถูกทำลาย
 9 คนที่ใช้ชีวิตอย่างซื่อสัตย์ไม่ต้องห่วงอะไร
 แต่คนที่อยู่ในทางไม่ซื่อสัตย์ก็ถูกจับได้
 10 คนที่หิววิตาเจ้าเล่ห์จะทำให้เกิดความทุกข์ยาก
 คนโง่ที่พูดพล่อยๆก็ถูกทำลาย

- 11 ปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้าเป็นน้ำพุแห่งชีวิต แต่ความทารุณจะซ่อนอยู่ในปากของคนชั่ว †
 - 12 ความเกลียดชังย่อมเร่งเร้าให้เกิดการทะเลาะวิวาท แต่ความรักปกปิดความผิดทั้งปวง
 - 13 บรมิผีปากของคนหัวโวงจะเจอสติปัญญา แต่หลังของคนโง่จะเจอไม่เรียว
 - 14 คนฉลาดจะสะสมความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่เขลาจะนำความหายนะมาสู่ตัวเอง
 - 15 ทรมย์สมบัติของคนร่ำรวยเป็นป้อมปราการคุ้มกันเขา แต่ความขัดสนของคนจนคือความหายนะของเขา
 - 16 ผลรางวัลของคนที่ทำตามใจพระเจ้าคือชีวิต ผลตอบแทนของคนชั่วคือการลงโทษ
 - 17 คนที่ย่อมฟังคำแนะนำ จะเป็นหนทางที่นำไปสู่ชีวิต แต่คนที่ไม่ยอมฟังคำตักเตือน จะทำให้คนอื่นหลงทางไป
 - 18 พุดโกหก เพื่อปิดบังความเกลียดชังก็แยะอยู่แล้ว แต่พุดใส่ร้ายก็ยิ่งโง่กว่านั้นอีก
 - 19 คนพุดมากย่อมพลงปากอยู่เรื่อย แต่คนที่ยังริมฝีปากไว้เป็นคนรู้จักคิด
 - 20 ลินของคนที่ทำตามใจพระเจ้า ก็เปรียบเหมือนเงินบริสุทธิ์ แต่จิตใจของคนชั่วนั้นมีค่าเพียงน้อยนิด
 - 21 ริมฝีปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้าหล่อเลี้ยงคนมากมาย แต่คนโง่ตายเพราะขาดความเข้าใจ
 - 22 เป็นพระยาห์เวห์ที่อวยพรให้คุณมั่งคั่ง งานหนักของคุณเองไม่ทำให้คุณมั่งคั่งกว่านั้นหรอก ††
 - 23 คนโง่เขลาสนุกสนานกับการทำผิด แต่คนฉลาดมีความสุขกับสติปัญญา
 - 24 สิ่งที่คุณชั่วหวาดกลัวนั้นจะเกิดขึ้นกับเขา แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะได้รับสิ่งที่เขาต้องการ
 - 25 เมื่อพายุพัดมา ก็กวาดคนชั่วไป แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้า จะยืนหยัดมั่นคงตลอดไป
 - 26 นำส้มสายชูทำให้เข็ดฟัน ค้อนทำให้แสบตา คนขี้เกียจก็ทำให้เจ้านายของเขา รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน
 - 27 การยำเกรงพระยาห์เวห์ จะต่อชีวิตให้ยืนยาวออกไป แต่เดือนปีของคนชั่วจะถูกตัดให้สั้นลง
 - 28 ความหวังของคนที่ทำตามใจพระเจ้าจะจบลงอย่างมีความสุข แต่ความคาดหวังของคนชั่วจะไม่เป็นจริงตามนั้น
 - 29 พระยาห์เวห์จะเป็นที่หลบภัยสำหรับคนที่ใช้ชีวิตอย่างไม่มิดี
- แต่พระองค์นำความหายนะมาสู่พวกที่ทำชั่ว
- 30 คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะไม่ถูกสันคลอน แต่คนชั่วจะไม่คงอยู่ในแผ่นดิน
 - 31 ปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้าก่อให้เกิดปัญญา แต่ลिनของคนคดโกงจะถูกตัดขาดไป
 - 32 ริมฝีปากของคนที่ทำตามใจพระเจ้ารู้ว่าอะไรสมควรพูด แต่ปากของคนชั่วจะพูดแต่สิ่งที่คดโกง
- 11** พระยาห์เวห์เกลียดดาชังที่คดโกง
- แต่พระองค์ชอบใจลูกตุ้มที่เที่ยงตรง
- 2 ความหยิ่งมาเมื่อไหร่ ความอับอายก็ตามมา แต่สติปัญญาจะมากับคนที่อ่อนน้อมถ่อมตน
 - 3 ความสัตย์ซื่อจะนำทางคนซื่อตรง แต่ความปลิ้นปล้อนของคนทรยศจะทำลายตัวเขาเอง
 - 4 ความมั่งคั่งก็ช่วยอะไรไม่ได้ในวันที่พระองค์เกรี้ยวโกรธ แต่ความดีช่วยให้รอดพ้นจากความตาย
 - 5 ความดีของคนสัตย์ซื่อทำให้หนทางของเขาราบรื่น

† แต่ความทารุณ... คนชั่ว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ความรุนแรงเดิมเดิมมอยในปากของคนชั่ว” †† เป็นพระยาห์เวห์... มั่งคั่งกว่านั้นหรอก ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เป็นพระยาห์เวห์ที่อวยพรให้คุณมั่งคั่ง และพระองค์ไม่แถมความทุกข์ใดๆให้เลย”

- แต่คนชั่วจะล้มลงเพราะความชั่วของเขาเอง
- 6 ความดีของคนที่ซื่อตรงช่วยเขาให้รอด แต่คนทรยศจะติดกับดักในกิเลสตนหาของตัวเอง
 - 7 เมื่อคนชั่วตาย ความหวังของเขาก็สูญสิ้นไป และความหวังที่จะได้ร่ำรวยก็จบสิ้นไปด้วย
 - 8 คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะได้รับการช่วยเหลือให้พ้นออกมาจากความทุกข์ยาก
- แต่คนชั่วจะได้รับความทุกข์ยากนั้นแทน
- 9 คนหลอกลวงจะใช้คำพูดทำลายเพื่อนบ้าน แต่พวกที่ทำตามใจพระเจ้าจะรอดพ้นไปได้ด้วยความรู้ที่พวกเขาามี
 - 10 เมื่อคนที่ทำตามใจพระเจ้ารุ่งเรือง ทั้งเมืองก็ชื่นชมยินดี และเมื่อคนชั่วพินาศ เสียงโห่ร้องยินดีก็ดังขึ้น
 - 11 คำอวยพรของคนสัตย์ซื่อทำให้บ้านเมืองเจริญรุ่งเรือง แต่ปากของคนชั่วทำลายบ้านเมืองเสีย
 - 12 คนที่พุดเหยียดหยามเพื่อนบ้านเป็นคนที่ไม่มียศมองคิด แต่คนที่มีความเข้าใจจะนิ่งเงียบ
 - 13 คนที่ชอบนินทา เก็บความลับไม่อยู่ แต่คนที่ไว้วางใจได้ รักษาความลับได้
 - 14 ถ้ากองทัพขาดผู้นำที่ฉลาด มันก็จะพ่ายแพ้ แต่ถ้ามีที่ปรึกษามากมายก็จะชนะ
 - 15 คนที่คำประกันให้กับคนแปลกหน้า จะต้องเดือดร้อนแน่ๆ แต่คนที่หลีกเลี่ยงการคำประกันได้ ย่อมปลอดภัย
 - 16 หญิงสวยได้รับการเชิดชู ชายทารุณได้ความร่ำรวย ‡
 - 17 คนที่ใจดียอมส่งผลดีให้กับตัวเอง แต่คนที่โหดร้ายยอมทำให้ตัวเองเดือดร้อน
 - 18 คนชั่วช้านั้นจะได้กำไรที่ลวงตา แต่คนซื่อหว่านเมล็ดแห่งความดี ย่อมเก็บเกี่ยวรางวัลที่แน่นอน
 - 19 คนที่ตั้งมั่นอยู่ในทางที่พระเจ้าชอบใจจะมีชีวิตยืนยาว แต่คนที่เดินตามทางชั่วร้ายจะอายุสั้น
 - 20 พระยาห์เวห์สะอิดสะเอียนคนที่มิจิตใจคดโกง แต่พระองค์จะยอมรับคนที่ใช้ชีวิตอย่างไร้ที่ติ
 - 21 ขอให้มั่นใจได้ว่า คนชั่วจะไม่มียวันหนีพ้นจากการถูกลงโทษไปได้
- แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าพร้อมทั้งลูกหลานของเขาจะรอดพ้นโทษ
- 22 ผู้หญิงสวยที่ไม่ฉลาด ก็เปรียบเหมือนแหวนทองคำที่สวมอยู่ที่จมูกหมู
 - 23 สิ่งที่คุณที่ทำตามใจพระเจ้าอยากได้นั้นจะจบลงด้วยดีอย่างแน่นอน
- แต่ความหวังของคนชั่วจะลงเอยด้วยการถูกลงโทษ
- 24 คนหนึ่งให้อย่างใจกว้าง เขาก็ยิ่งรวยขึ้น อีกคนหนึ่งไม่ยอมให้ สุดท้ายเขาก็ยากจน
 - 25 คนที่มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่จะเจริญรุ่งเรือง และคนที่ช่วยเหลือคนอื่น เขาเองก็จะได้รับความช่วยเหลือ
 - 26 คนที่กักตุนข้าว จะถูกคนสาปแช่ง แต่คนที่ขายข้าวย่อมได้รับคำอวยพร
 - 27 คนที่เสาะหาสิ่งที่ดี ก็จะเป็นที่ชื่นชอบ แต่คนที่ไล่ตามสิ่งไม่ดี สิ่งไม่ดีก็จะเกิดขึ้นกับเขา
 - 28 คนที่ไว้วางใจในความร่ำรวยของตนจะล้มลง แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้า จะเจริญงอกงามเหมือนใบไม้เขียวสด
 - 29 คนที่ทำให้ครอบครัวเดือดร้อน จะได้ล้มเป็นมรดก คนโง่จะตกเป็นทาสของคนฉลาด
 - 30 การกระทำของคนที่ทำตามใจพระเจ้าเป็นเหมือนต้นไม้ที่ให้ชีวิต

‡ สุภาษิตข้อนี้พูดถึงความเป็นจริงในสังคมที่มักเกิดขึ้นบ่อยๆ

แต่คนที่โหดร้าย † มีแต่จะเอาชีวิตไป
 31 ถ้าคนที่ทำตามใจพระเจ้า ยังต้องได้รับผลกรรมในโลกนี้
 แล้วคนชั่วและคนบาปจะได้รับผลกรรมมากกว่านั้นขนาดไหน
12 คนที่รักความรู้ ก็ชอบให้คนอื่นแก้ไข
 แต่คนที่เกลียดชังการตักเตือนก็เป็นคนโง่เขลา
 2 พระยาห์เวห์ขึ้นชมคนดี
 แต่พระองค์จะประณามคนที่วางแผนชั่วร้าย
 3 ไม่มีใครจะตั้งมั่นคงด้วยความชั่วร้ายได้
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะไม่ถูกถอนรากถอนโคน
 4 ภรรยาที่ดีเปรียบเหมือนมงกุฎของสามี
 แต่ภรรยาที่นำความอับอายมาให้ ก็เปรียบเหมือนหนามระงับ
 กระจกของเขา
 5 แรงจูงใจของคนที่ทำตามใจพระเจ้าล้วนแต่ถูกต้อง
 แต่คำแนะนำของคนชั่วนั้นก็หลอกลวง
 6 คำพูดของคนชั่วเป็นเหมือนกับกำมือที่จับคน
 แต่คำพูดของคนสัตย์ซื่อช่วยคนอื่นให้รอดพ้น
 7 คนชั่วถูกโค่นล้มแล้วหมดสิ้นไป
 แต่ครุฑเรือนของคนที่ทำตามใจพระเจ้า จะตั้งมั่นคง
 8 คนที่รู้จักคิดจะได้รับการยกย่อง
 แต่คนที่มึนงงใจสับสนจะยอมเป็นที่ดูถูก
 9 เป็นชาวบ้านธรรมดาๆแต่มีท่าสรวบใช้หนึ่งคน
 ก็ดีกว่าเสแสร้งเป็นคนมีหน้ามีตาแต่ไม่มีข่าวกิน
 10 คนที่ทำตามใจพระเจ้า เข้าใจความต้องการของสัตว์ที่เขา
 เลี้ยง
 แต่ความเมตตาของคนชั่ว ก็ยังเป็นความโหดเหี้ยม
 11 คนที่ทำงานในไรนาของตน จะมีอาหารอย่างเหลือเฟือ
 แต่คนที่ไล่ตามสิ่งที่ไร้สาระ เป็นคนที่ไม่มีความรับผิดชอบ
 12 คนชั่วร้าย โลกอยากได้สิ่งที่คนเลวอีกคนหนึ่งหามาได้
 แต่รากของคนที่ทำตามใจพระเจ้านั้นจะออกดอกออกผล
 13 คนชั่วติดกับดักในคำพูดที่ผิดบาปของตนเอง
 แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะรอดพ้นจากปัญหา
 14 เขานิรมิตด้วยสิ่งที่ดีๆที่เกิดมาจากคำพูดของเขาเอง
 และเขาจะได้รับผลตอบแทนจากการกระทำของเขา
 15 หนทางของคนโง่เขลาก็ดูเหมือนว่าถูกต้องในสายตาของเขา
 เอง
 แต่คนที่ฟังคำแนะนำเป็นคนฉลาด
 16 คนโง่มักโพล่งความโกรธของเขาออกมาทันที
 แต่คนฉลาดหลักแหลมกลับซ่อนความรู้สึกอับอายไว้
 17 พยานที่เชื่อถือได้พูดความจริงในศาล
 แต่พยานเท็จพูดโกหก
 18 การนิมนทาเชือดเนื้อเหมือนคมดาบ
 แต่คำพูดของคนฉลาดช่วยรักษาเยียวยา
 19 ปากที่พูดความจริงจะคงอยู่ตลอดไป
 แต่ลิ้นที่พูดโกหกจะอยู่เพียงชั่วครู่เท่านั้น
 20 ความหลอกลวงอยู่ในจิตใจของคนที่วางแผนทำชั่ว
 แต่ความชื่นชมยินดีย่อมอยู่ในจิตใจของคนที่ทำตามใจพระเจ้าได้
 21 ไม่มีอันตราয়ใดๆจะเกิดกับคนที่ทำตามใจพระเจ้าได้เลย
 แต่ชีวิตของคนชั่วจะมีปัญหาเต็มไปหมด
 22 พระยาห์เวห์เกลียดคำพูดโกหก
 แต่พระองค์ชื่นชมคนสัตย์ซื่อ
 23 คนฉลาดไม่เอาใจใส่ในสิ่งที่เขารู้
 แต่จิตใจของคนโง่ปราศจากความโง่ของตนออกมา
 24 มือของคนขยันจะได้ปกครอง
 แต่คนขี้เกียจจะต้องทำงานอย่างทาส
 25 ความวิตกกังวลทำให้ใจหด

† คนที่โหดร้าย สำเนาฉบับแปลที่เป็นภาษากรีกและภาษาซีเรีย สนับสนุนให้แปลคำว่า "คนที่โหดร้าย" แต่สำเนาภาษาฮีบรู มีคำว่า "คนฉลาด" ซึ่งสะกดคล้ายกับคำว่า "คนโหดร้าย"

แต่คำพูดที่ให้กำลังใจย่อมทำให้เขามีความสุข
 26 คนที่ทำตามใจพระเจ้าย่อมให้คำแนะนำที่ดีแก่คนอื่น
 แต่หนทางของคนชั่วจะทำให้คนอื่นหลงผิดไป
 27 คนขี้เกียจไม่เคยทำอะไรสำเร็จสักอย่าง ††
 แต่คนขยันจะได้รับความมั่งคั่ง
 28 หนทางที่พระเจ้าชอบใจนั้น นำไปสู่ชีวิต
 แต่อีกทางหนึ่งนำไปสู่ความตาย ‡
13 ลูกชายที่ฉลาดย่อมฟังคำสอนของพ่อ
 แต่คนหยิ่งจองหองไม่ยอมฟังคำตักเตือน
 2 คนดีจะได้กินผลดีที่เกิดจากคำพูดของเขา
 แต่คนหลอกลวงนั้นหิวกระหายความโหดร้าย
 3 คนที่ระวังปาก รักษาชีวิตตน
 แต่คนพูดมาก ทำลายตัวเอง
 4 คนขี้เกียจจะหิว แต่ไม่มีอะไรจะกิน
 แต่คนขยันจะมีกินอย่างอิมหนา
 5 คนที่ทำตามใจพระเจ้าเกลียดการโกหก
 แต่คนชั่วทำสิ่งที่น่าอับอายและน่าอับอายคอดสู
 6 การทำสิ่งที่พระเจ้าชอบใจ จะปกป้องคนที่เดินในทางบริสุทธิ์
 แต่ความชั่วจะโค่นล้มคนบาป
 7 คนหนึ่งแสวงทำเป็นรวย แต่ไม่มีอะไรเลย
 อีกคนหนึ่งแสวงทำเป็นจน แต่กลับมีสมบัติมากมาย
 8 ความร่ำรวยของคนๆหนึ่ง สามารถใช้เป็นค่าไถ่ชีวิตเขาได้
 แต่คนยากจนไม่ถูกเรียกค่าไถ่
 9 แสงสว่างของคนที่ทำตามใจพระเจ้าส่องแสงเจิดจ้า
 แต่ตะเกียงของคนชั่วดับมอดไป
 10 ความหยิ่งโสทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท
 แต่คนที่ยอมรับคำแนะนำ จะมีสติปัญญา
 11 ความมั่งคั่งที่ได้มาจากการฉ้อโกง จะร่อยหรอลงไปเรื่อยๆ
 แต่คนที่สะสมความมั่งคั่งจากการทำงานหนัก จะมีเพิ่มขึ้น
 12 ความหวังที่คอยแล้วคอยเล่าทำให้ท้อใจ
 แต่ความหวังที่เป็นจริงขึ้นมา เป็นเหมือนต้นไม้แห่งชีวิต
 13 คนที่ดูถูกคำแนะนำ นำความหายนะมาสู่ตน
 แต่คนที่เคารพคำสอนจะได้รับรางวัล
 14 คำสอนของคนฉลาดเป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิต
 เพื่อคนจะได้หลีกเลี่ยงจากกับดักแห่งความตาย
 15 คนรู้จักคิดย่อมเป็นที่นิยมชมชอบ
 แต่หนทางของคนไม่ซื่อ เป็นความหายนะของเขาเอง
 16 คนฉลาดหลักแหลมทำทุกอย่างด้วยความรู้
 แต่คนโง่อวดโง่
 17 ผู้ส่งข่าวที่ฟังไม่ได้จะนำความเดือดร้อนมาให้
 แต่ผู้ส่งข่าวที่เชื่อถือได้จะนำการเยียวยามาให้
 18 คนที่ไม่สนใจคำตักเตือน จะยากจนและเสียหน้า
 แต่คนที่ยอมรับคำตักเตือน จะเป็นที่นับถือ
 19 ความหวังที่เป็นจริง จะหวานชื่นใจ
 แต่การทิ้งความชั่ว เป็นรสชาติที่จืดชืดไม่เอาไหนสำหรับคนโง่
 20 คบคนฉลาดก็จะกลายเป็นคนฉลาดไปด้วย
 คบคนโง่ ก็จะเจอกับอันตราย
 21 ปัญหาไล่ตามคนบาป
 แต่ความรุ่งเรืองเป็นรางวัลของคนดี
 22 คนดีจะทิ้งมรดกให้แก่ลูกหลาน
 แต่ทรัพย์สินสมบัติของคนบาป จะตกเป็นของคนที่ทำตามใจ
 พระเจ้า
 23 ฝันดินที่ไม่ได้เพาะปลูกของคนยากจน อาจจะให้ผลผลิต
 มากมายก็ได้

†† ข้อนี้ แปลได้อีกอย่างว่า "คนขี้เกียจ ขี้เกียจเกินกว่าที่จะย่างเหยื่อที่จับมาได้" ‡ แต่อีกทางหนึ่งนำไปสู่ความตาย หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ไม่มี ความตายบนเส้นทางนั้น"

แต่บางครั้งมันก็ถูกทำลายไปเพราะความไม่ยุติธรรม
 24 คนที่ยังไม่เรียวไว้ ก็เกลียดชังลูก
 แต่คนที่รักลูกจะไม่เพิกเฉยต่อการตีสอนลูก
 25 คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะได้กินอย่างอิมหนา
 แต่ท้องของคนชั่วจะหิวโหยต่อไป
14 หญิงฉลาดสร้างบ้านเรือนของเธอขึ้นมา
 แต่หญิงโง่งพังกลายบ้านเรือนของเธอด้วยมือของเธอ
 †
 2 คนที่ดำเนินชีวิตในทางสัตย์ซื่อแน่นยอมยาเกรงพระยาห์เวห์
 แต่คนที่เดินอยู่ในทางคดโกงดูหมิ่นพระองค์
 3 คำพูดของคนโง่งไม่เรียวมาสู่หลัง
 แต่ปากของคนฉลาดจะปกป้องตัวเขาเอง
 4 คอกวัวที่ไม่มีวัวดูสะอาดสะอาด
 แต่พืชผลอันอุดมสมบูรณ์เกิดจากแรงวัว
 5 พยานที่เชื่อถือได้จะไม่พูดโกหก
 แต่พยานเท็จจะหาใจออกมาเป็นคำโกหก
 6 คนหยิ่งยโสเสาะหาปัญญาแต่หาไม่พบ
 แต่ความรู้ที่ง่ายต่อคนที่หัวไว
 7 ให้หลักหนักให้ห่างจากคนโง่ง
 เพราะเจ้าจะไม่เจอคำพูดที่ฉลาดจากเขา
 8 คนฉลาดรู้ว่าตัวเองจะไปไหน
 แต่คนโง่งคิดว่าตัวเองรู้
 9 คนโง่งคิดว่าการชดใช้ความผิดเป็นเรื่องที่น่าหัวเราะเยาะ
 แต่คนซื่อตรงหาทางคืนดีกัน
 10 ไม่ว่าใจของคุณจะขมขื่นหรือขื่นบาน
 ไม่มีใครเข้าถึงความรู้สึกนั้นกับคุณได้หรอก
 11 บ้านของคนชั่วจะถูกทำลายไป
 แต่เรือนของคนซื่อสัตย์จะเจริญรุ่งเรือง
 12 มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนถูกต้อง
 แต่สุดท้ายกลับนำไปสู่ความตาย
 13 ถึงจะหัวเราะ จิตใจก็อาจจะปวดร้าว
 เมื่อความสนุกสนานจบลง ความโศกเศร้าก็ยังคงอยู่
 14 คนกบฏจะได้รับการชดใช้ที่เขาทำอย่างสาสม
 ส่วนคนดีจะได้รับการชมเชยที่เขาทำเหมือนกัน
 15 คนที่อ่อนต่อโลกจะเชื่อในทุกอย่างที่เขาได้ยินมา
 แต่คนฉลาดหลักแหลมจะไตร่ตรองแต่อย่างก้าวขาของเขา
 16 คนฉลาดจะระมัดระวังตัวและหลีกเลี่ยงปัญหา
 แต่คนโง่งจะประมาทและมีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง
 17 คนขี้โมโหทำสิ่งโง่ง
 คนวางแผนชั่วเป็นที่เกลียดชัง
 18 คนที่อ่อนต่อโลกได้รับความโง่งเป็นมรดก
 แต่คนฉลาดได้รับมรดกแห่งความรู้
 19 พวกเขาคนชั่วกราบลงต่อหน้าพวกเขาคนดี
 พวกเขาคนเลวกราบลงที่ประตูบ้านของคนที่ทำตามใจพระเจ้า
 20 คนยากจนนั้น แม้แต่เพื่อนบ้านก็ยังรังเกียจ
 แต่คนมั่งมีกลับมีคนรักมากมาย
 21 คนที่เหยียดหยามเพื่อนบ้านก็เป็นคนบาป
 แต่คนที่เอื้อเฟื้อคนยากจนก็มีเกียรติจริงๆ
 22 คนที่คิดทำชั่วยอมหลงผิดไป
 แต่คนที่คิดทำดีจะมีเพื่อนแท้
 23 งานหนักทุกอย่างล้วนให้ผลกำไร
 แต่คนที่ดีแต่พูดจะยากจน
 24 ความมั่งคั่งของคนฉลาดคือมรดกของเขา
 คนโง่งจะได้แต่ความเขลามากขึ้น
 25 พยานที่พูดความจริงจะช่วยชีวิต

† หญิงฉลาด ... ด้วยมือของเธอเอง ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ปัญญาสร้างบ้านเรือนของเธอขึ้นมา แต่ความโง่ง พังกลายบ้านเรือนของเธอ ด้วยมือของเธอเอง”

แต่พยานที่พูดโกหกคือคนหลอกลวง
 26 คนที่ยาเกรงพระยาห์เวห์จะปลอดภัย
 ความยาเกรงนั้นจะเป็นที่ลี้ภัยสำหรับลูกหลานของเขา
 27 ความยาเกรงพระยาห์เวห์คือแหล่งน้ำแห่งชีวิต
 เพื่อคนจะได้หลีกเลี่ยงจากกับดักแห่งความตาย
 28 ศักดิ์ศรีของกษัตริย์อยู่ที่จำนวนของประชาชน
 หากไม่มีประชาชน เขาก็ไม่ได้เป็นกษัตริย์
 29 คนที่ไกรธชำนาญมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง
 แต่คนขี้โมโหโง่งโง่ง
 30 ใจที่สงบ ส่งผลดีต่อสุขภาพ
 แต่ความอิจฉาริษยานั้นคือมะเร็งในกระดูก
 31 คนที่กดขี่ข่มเหงคนยากจนกำลังดูหมิ่นพระเจ้าผู้สร้างคนจนนั้น
 แต่คนที่เอื้อเฟื้อต่อคนยากไร้กำลังให้เกียรติกับพระองค์
 32 คนชั่วถูกทำลายไปเพราะความชั่วของเขา
 แต่ความซื่อสัตย์ของคนที่ทำตามใจพระเจ้าเป็นที่ลี้ภัยของเขา
 ††
 33 สติปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนฉลาด
 แต่เป็นคนแปลกหน้าสำหรับคนโง่ง †
 34 การทำตามใจพระเจ้าทำให้ชนชาติเจริญรุ่งเรือง
 แต่ความบาปนำความอับยศต่อคนยากไร้สู่ประชาชน
 35 กษัตริย์ชอบใจข้าราชการที่รู้จักคิด
 แต่ความโกรธของพระองค์จะตกอยู่กับข้าราชการที่ทำตัวน่า
 อับอาย
15 คำตอบที่สุภาพระงับความโกรธ
 แต่คำพูดที่รุนแรงกวานโมโห
 2 ลิ่นคนฉลาดทำให้ความรู้น่าฟัง
 ปากคนโง่งนั้นก็พรั่งพรูความเขลาออกมา
 3 ดวงตาของพระยาห์เวห์นั้นอยู่ทุกหนทุกแห่ง
 คอยจับตาดูทั้งคนดีและคนชั่ว
 4 ลิ่นที่เยียวยาเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
 แต่ลิ่นที่ปลิ้นปล้อนทำให้ใจแตกสลาย
 5 คนโง่งไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อ
 แต่คนที่ยอมรับคำตักเตือนจะเป็นคนฉลาดหลักแหลม
 6 บ้านของคนที่ทำตามใจพระเจ้ามีทรัพย์สมบัติมากมาย
 แต่สิ่งที่คนชั่วหามาได้นั้นจะนำความทุกข์มาให้
 7 ริมฝีปากของคนฉลาดแพร่กระจายความรู้ออกไป
 แต่ความคิดของคนโง่งนั้นเชื่อถือไม่ได้
 8 พระยาห์เวห์นั้นขะแยงเครื่องบูชาของคนชั่ว
 แต่พระองค์ชื่นชอบคำอธิษฐานของคนซื่อตรง
 9 พระยาห์เวห์ขะแยงทางของคนชั่ว
 แต่พระองค์รักคนที่ติดตามสิ่งที่ถูกต้อง
 10 คนที่ทิ้งทางที่ถูกต้องไปจะถูกตีสอนอย่างหนัก
 คนที่เกลียดชังการตักเตือนจะตาย
 11 แม้แต่แดนคนตาย พระยาห์เวห์ก็ยิ่งรู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้น
 แล้วจิตใจของมนุษย์ล่ะ พระองค์จะไม่รู้เขียวหรือ
 12 คนยโสโอหังไม่ชอบให้คนตักเตือน
 เขาจะไม่คบค้ากับคนฉลาด
 13 ใจที่เป็นสุขยอมทำให้ใบหน้าเบิกบาน
 แต่ใจที่เป็นทุกข์ก็ทำให้จิตสลาย
 14 จิตใจของคนหัวไวยอมแสวงหาความรู้
 แต่ปากของคนโง่งกินแต่ความโง่งเข้าไป
 15 ทุกๆวันของคนยากจนนั้นลำบาก
 แต่ถ้าใจเขาเบิกบานก็เป็นเหมือนงานเลี้ยงที่ไม่มีวันเลิก
 16 มีทรัพย์น้อยนิด แต่ยาเกรงพระยาห์เวห์

†† คนชั่ว ... ที่ลี้ภัยของเขา ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนชั่วถูกทำลายไปเพราะความโหดร้ายของตน แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าได้ลี้ภัยในพระเจ้า แม้ตอนที่เขาเผชิญความตาย” † ข้อนี้ แปลจากสำเนากรีกและสำเนาภาษาซีเรีย แต่ถ้าจะแปลจากสำเนาฮีบรู จะแปลได้ว่า “ปัญญาเป็นที่รู้จักแม้ในหมู่คนโง่ง”

ย่อมดีกว่ามีทรัพย์มากมาย แต่อุ่นวยใจเพราะมัน
 17 มีแต่ผักกิน ในที่ที่มีความรัก
 ย่อมดีกว่ากินเนื้อวัวขุน แต่ปรุงด้วยความเกลียดชัง
 18 คนไม่โห่ร้ายย่อมก่อเหตุทะเลาะวิวาท
 แต่คนใจเย็นย่อมระงับการโต้เถียงกัน
 19 หนทางของคนเกียจคร้านมีแต่ชวากหนาม
 แต่หนทางของคนสัตย์ซื่อเป็นทางหลวงราบเรียบ
 20 ลูกชายที่ฉลาดนินทาให้พ่อยินดี
 แต่คนโง่ถูกแม่ของตน
 21 ความโง่หนเป็นเรื่องสนุกสำหรับคนที่ไม่มีความคิด
 แต่คนที่มีความเข้าใจย่อมมุ่งตรงไปในทางที่ถูกต้อง
 22 แผนการล้มเหลวเพราะขาดการศึกษา
 แต่ถ้ามีคนปรึกษามากมาย แผนการย่อมสำเร็จ
 23 คนอาจจะพอใจกับคำตอบที่ให้ไป
 แต่จะดีกว่านั้นสักแค่ไหน ถ้ารู้จักพูดให้ถูกกาลเทศะ
 24 ทางของผู้มีปัญญาหาขึ้นไปสู่ชีวิต
 เพื่อเขาจะได้หนีไปจากทางที่นำลงไปสู่ดินแดนคนตาย
 25 พระยาห์เวห์ทำลายบ้านเรือนของคนหยิ่งยโส
 แต่พระองค์รักษาเขตแดนของหญิงม่าย
 26 พระยาห์เวห์ชะแวงความคิดที่ชั่วร้าย
 แต่คำพูดที่เมตตาปราณีนั้นบริสุทธิ์ในสายตาของพระองค์
 27 คนโลภที่หวังรวยทางลัด นำความเดือดร้อนมาให้กับครัว
 เรือน
 แต่คนที่เกลียดชังสินบนจะมีชีวิตยืนยาว
 28 จิตใจของคนที่ทำตามใจพระเจ้า ย่อมคิดให้ดีก่อนตอบ
 แต่ปากของคนชั่วนั้นพรุ่งพรุ่งชั่วร้ายออกมา
 29 พระยาห์เวห์ไม่รับฟังคนชั่ว
 แต่พระองค์ตอบคำอธิษฐานของคนที่ทำตามใจพระองค์
 30 เห็นประกายตาที่สดใส นำความสุขมาสู่จิตใจ
 ได้ยืนยาวดี ทำให้ร่างกายกระชุ่มกระชวย
 31 คนที่ฟังคำตักเตือนที่มีประโยชน์ต่อชีวิต
 จะอยู่ในหมู่คนฉลาด
 32 คนที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน เกลียดชังตัวเอง
 แต่คนที่ฟังคำตักเตือนจะได้รับความสะดวก
 33 ความยำเกรงพระยาห์เวห์ สั่งสอนให้ฉลาด
 ความนอบน้อมต่อมตน ต้องมาก่อนเกียรติยศ
 16 มนุษย์วางแผนว่าจะพูดอะไร
 แต่เป็นพระยาห์เวห์ที่ให้อำนาจที่ถูกต้องกับพวกเขา
 2 มนุษย์เห็นว่าทุกอย่างที่เขาทำนั้นถูกต้อง
 แต่พระยาห์เวห์ตัดสินที่แรงจูงใจ
 3 ให้มอบภาระงานของเจ้าให้กับพระยาห์เวห์
 แล้วแผนการของเจ้าจะสำเร็จ
 4 พระยาห์เวห์สร้างทุกสิ่งขึ้นมามีจุดมุ่งหมาย
 แม้แต่คนชั่ว พระองค์ก็สร้างขึ้นมาเพื่อวันแห่งความพินาศ
 5 พระยาห์เวห์ชะแวงคนหยิ่งจองหองทุกคน
 ให้แน่ใจได้เลยว่าเขาจะไม่มีทางพ้นโทษไปได้
 6 ความผิดบาปลบได้ด้วยความจริงรักภักดีและความสัตย์ซื่อ
 เคราะห์ร้ายหลีกเลี่ยงได้ด้วยการยำเกรงพระยาห์เวห์
 7 เมื่อพระยาห์เวห์ฟังพอใจการกระทำของใครสักคน
 แม้แต่ศัตรูของคนนั้น พระองค์ก็จะทำให้กลายเป็นเพื่อนกับ
 เขา
 8 มีรายได้ไม่น้อยจากทางที่ถูกต้อง
 ก็ยิ่งดีกว่ามีรายได้มากจากการฉ้อโกง
 9 มนุษย์วางแผนในใจสำหรับเส้นทางของตน
 แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้กำหนดทุกอย่างก้าวของเขา
 10 คำตัดสินของพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีปากของกษัตริย์
 ดังนั้นเมื่อกษัตริย์ตัดสิน ปากของพระองค์ไม่เคยพูดผิด

11 พระยาห์เวห์สนใจว่า ตราฐและตาชั่งนั้นว่าเที่ยงตรงหรือ
 เปล่า
 นำหนักของลูกตุ้มแต่ละลูกที่อยู่ในถุง เป็นฐานะของพระองค์
 12 พวกกษัตริย์ชะแวงแย่งการทำให้ผิด
 เพราะบัลลังก์ของพระองค์จะเข้มแข็งได้ด้วยการกระทำที่ถูกต้องเท่านั้น
 13 พวกกษัตริย์ชอบใจกับคำพูดที่ซื่อตรง
 พระองค์รักคนที่พูดความจริง
 14 กษัตริย์ที่โกรธเกรี้ยวอาจจะส่งคนออกไปฆ่าคุณได้
 แต่คนฉลาดระงับความโกรธของพระองค์ได้
 15 ใบหน้าที่เปล่งปลั่งของกษัตริย์ให้ชีวิต
 และความโปรดปรานของพระองค์ ก็เปรียบเหมือนเมฆฝนใน
 ฤดูใบไม้ผลิ
 16 ได้สติปัญญา ดีกว่าได้ทองคำ
 ได้ความเข้าใจ ดีกว่าได้เงิน
 17 ทางของคนเที่ยงตรงนั้นหลีกเลี่ยงอันตราย
 คนที่ระวังหนทางของตน ย่อมรักษาชีวิตของตนไว้
 18 ความเยอหยิ่งนำไปสู่ความหายนะ
 ความจองหองนำไปสู่การล้มลง
 19 เป็นคนถ่อมตัวและอยู่ในหมู่คนจน
 ก็ยิ่งดีกว่าแบ่งของที่ปล้นมาได้กับคนเยอหยิ่ง
 20 คนที่สนใจฟังคำแนะนำย่อมพบกับความรุ่งเรือง
 คนที่วางใจในพระยาห์เวห์ มีเกียรติจริงๆ
 21 คนฉลาดได้ชื่อว่าเป็นคนหัวไว
 คำพูดที่นำฟังทำให้คนเรียนรู้มากขึ้น
 22 การรู้จักคิดเป็นแหล่งนำแห่งชีวิตแก่เจ้าของมัน
 แต่โทษของคนโง่คือการเป็นคนโง่ตนเอง
 23 คนฉลาดคิดก่อนพูด
 และการพูดของเขาทำให้คนเรียนรู้มากขึ้น
 24 คำพูดที่ไพเราะเป็นเหมือนรวงผึ้ง
 ที่หอมหวานแก่ลิ้นและเยี้ยวหวานแก่ร่างกาย
 25 มีทางหนึ่งซึ่งดูเหมือนถูกต้อง
 แต่สุดท้ายกลับนำไปสู่ความตาย
 26 ความหิวของคนงานช่วยเขา
 คือกระตุ้นให้เขาทำงาน
 27 คนไร้ค่าวางแผนชั่ว
 คำพูดของเขาเป็นไฟที่เผาผลาญ
 28 คนที่มีเจตนาร้ายทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท
 คนที่ซุบซิบนินทาทำให้เพื่อนสนิทแตกแยกกัน
 29 คนโหดร้ายล่อลวงเพื่อนบ้านของตน
 และชักนำพวกเขาไปในทางที่ไม่ดี
 30 คนที่ขีบบิดานนั้นก็กำลังวางแผนหลอกลวง
 ส่วนคนที่เม้มปากแสดงว่าทำชั่วเสร็จแล้ว
 31 ผมหงอกบนหัวเป็นมงกุฎแห่งศักดิ์ศรี
 ซึ่งคนนั้นได้มาตอนเดินอยู่ในหนทางที่พระเจ้าชอบใจ
 32 ความอดทนดีกว่าพลังกำลัง
 ควบคุมตัวเองได้ ดีกว่ายึดเมืองได้
 33 คนจับสลากเพื่อหาคำตอบ
 แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้กำหนดว่าสลากจะออกมาอย่างไร
 17 มีแค่เปลือกขนมปังแห้งเป็นอาหารในที่เรี่ยรังสงบ
 ยิ่งดีกว่าอยู่ในบ้านที่เต็มไปด้วยงานเลี้ยงพร้อมกับการ
 ทะเลาะวิวาท
 2 ทาสที่รู้จักคิดจะปกครองอยู่เหนือลูกของเจ้านายที่ทำตัวไร้ค่า
 เขาจะได้รับส่วนแบ่งในมรดกพร้อมกับลูกของเจ้านาย
 3 เป้าหลอมมีไว้สำหรับทดสอบเงิน เตาหลอมมีไว้สำหรับทดสอบทองคำ
 แต่ผู้ทดสอบจิตใจคือพระยาห์เวห์
 4 คนที่สนใจฟังคำพูดชั่วร้ายก็เป็นคนชั่วเหมือนกัน

คนที่ฟังคำพูดใส่ร้ายก็เลวพอๆกับคนโกหก
 5 คนเยาะเย้ยคนจน ก็ดูถูกพระผู้สร้างของเขา
 คนที่ตีใจเมื่อเห็นคนอื่นซัดร้าย ย่อมหนีการลงโทษไปไม่พ้น
 6 พวกหลาญญเป็นมงกุฏของคนแก่เฒ่า
 พ่อแม่เป็นความภาคภูมิใจของลูกๆ
 7 การพูดดีเลิศไม่ใช่นิสัยของคนโง่
 การพูดโกหกยิ่งไม่ใช่นิสัยของคนชั้นผู้นำ
 8 คนที่ให้นินยาคิดว่าสินบนคือหินน้ำไหล
 เพราะไม่ว่าเขาหันไปทางไหน ก็ประสบความสำเร็จ
 9 คนที่ปกปิดความผิดของคนอื่นไว้รักษามิตรภาพ
 ส่วนคนที่เล่าความผิดของเพื่อนให้คนอื่นฟังก็ทำลายมิตรภาพ
 10 ตัวอย่างคนหัวไวแค่ครั้งเดียว
 ก็ยังได้ผลมากกว่าดีคนโง่ร้อยครั้ง
 11 คนชั่วนั้นก็คิดแต่การบุก +
 แต่พระเจ้าจะส่งคนโหดเหี้ยมไปลงโทษเขา
 12 พบกับแม่หมี่ที่ลูกของมันเป็นถูกขโมยไป
 ยังดีกว่าพบกับคนโง่ที่กำลังทำอะไรอยู่
 13 ใครก็ตามที่ตอบแทนความดีด้วยความชั่ว
 คราวเรือนของเขาจะเจอแต่เรื่องชั่วร้ายเสมอ
 14 การเริ่มต้นทะเลาะวิวาทเป็นเหมือนเงาะรูที่เขื่อน
 ดังนั้น หยุดเสียก่อนที่มันจะปะทุออกมา
 15 พระยาห์เวห์ชะแชยง คนที่ตัดสินให้คนชั่วพ้นผิด
 และคนที่ตัดสินให้คนบริสุทธิ์รับโทษ
 16 เงินในมือคนโง่จะมีประโยชน์อะไร
 เขาจะซื้อปัญญาได้หรือ ในเมื่อเขาไม่มีสมองคิด
 17 เพื่อนแท้ก็รักกันอยู่เสมอ
 ส่วนเพื่อนที่ชั่วก็เกิดมาเพื่อช่วยเหลือกันในยามทุกข์ยาก
 18 มีแต่คนไม่มีสมองคิดเท่านั้นที่ไปจับมือ
 ค่าประกันให้กับเพื่อนบ้าน
 19 คนที่ชอบหาเรื่อง ก็ชอบการทะเลาะวิวาท
 คนที่ชอบยกตัวเอง ++ ก็รักษาความพินาศ
 20 คนคดโกงไม่รุ่งเรือง
 คนหลอกลวงย่อมเคราะห์ร้าย
 21 พ่อที่ให้กำเนิดคนโง่ย่อมเศร้าโศกเสียใจ
 พ่อของคนโง่ดูเขาแล้วย่อมไม่ตีใจ
 22 ใจที่เป็นสุขนั้นเป็นยาอย่างดี
 แต่ใจที่แตกสลายทำให้หมดเรี่ยวแรงไป
 23 คนชั่วให้สินบนจากกระเป๋าสื่อของเขา
 เพื่อให้ปิดเบือนคดี
 24 คนหัวไวจดจ่ออยู่กับสติปัญญา
 แต่คนโง่วอกแวกไปมา
 25 ลูกชายโง่ กวนโมโหพ่อ
 และทำให้แม่ผู้ให้กำเนิดขมขื่นใจ
 26 การปรับโทษคนบริสุทธิ์ไม่ถูกต้องแน่
 การโบยตีผู้สูงส่งที่ซื่อสัตย์ก็เป็นสิ่งเลวร้าย
 27 คนรู้มากมักพูดน้อย
 คนที่มีความเข้าใจมักใจเย็น
 28 ถึงจะโง่ แต่ถ้าเจียบเสีย ก็ได้ชื่อว่าเป็นคนฉลาด
 ถ้าเขาปิดปาก ก็ดูเหมือนคนหัวไว
18 คนแยกตัวโดดเดี่ยว เอาแต่ใจตัวเอง
 จะโกรธใส่คนที่ให้คำแนะนำเขา
 2 คนโง่ไม่ยินดีในความเข้าใจ
 แต่อยากแสดงความคิดเห็นของตนทำเดียว
 3 ทำชั่วก็โดนดูถูก
 ทำเรื่องน่าอับอายก็โดนดูหมิ่น

+ กบฏ ในที่นี้หมายถึงการทำผิดบาปโดยเจตนาต่อพระเจ้า มากกว่าจะหมายถึงความถึงกับกบฏทางการเมือง ++ ยกตัวเอง ในภาษาเดิมใช้คำว่า "ยกประตูขึ้นสูง"

4 คำพูดจากปาก เป็นน้ำลึกที่เกินกว่าจะเข้าใจได้
 แต่แหล่งน้ำแห่งปัญญาทำให้สดชื่นเสมอ เหมือนกับลำธารที่ไหลเชี่ยว
 5 การเข้าข้างคนทำผิด และไม่ให้ความยุติธรรมกับคนบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง
 6 คำพูดของคนโง่ นำสู่การทะเลาะวิวาท
 ปากของเขาชวนให้ถูกตี
 7 ปากของคนโง่ทำให้ตัวเองต้องพินาศ
 ริมฝีปากของเขาเป็นกบดกัดตัวเอง
 8 คำซุบซิบนินทาเป็นเหมือนอาหารอร่อย
 ที่ตกลงไปในร่างกายส่วนที่ลึกที่สุดของผู้ฟัง
 9 คนขี้เกียจหลังยาวที่ไม่ยอมทำงานของตน
 เป็นพิน้องกับคนที่ชอบทำลาย
 10 พระนามของพระยาห์เวห์เป็นป้อมอันแข็งแกร่ง
 คนที่ทำตามใจพระเจ้าวิ่งเข้าไปในป้อมแล้วปลอดภัย
 11 ทรัพย์สินสมบัติของคนร่ำรวยเป็นป้อมปราการคุ้มกันเขา
 เขาคิดว่าเป็นเหมือนกำแพงสูง
 12 จิตใจที่เย่อหยิ่งจะมาก่อนความพินาศ
 ความนอบน้อมถ่อมตนจะมาก่อนเกียรติยศ
 13 คนที่รีบตอบทันทีก็ยังฟังไม่จบ
 เป็นคนโง่และต้องอับอายขายหน้า
 14 จิตใจที่ร่าเริงช่วยได้ในยามเจ็บป่วย
 แต่จิตใจที่แตกสลาย ใครจะทนได้
 15 ใจของคนหัวไวได้ความรู้
 หูของคนฉลาดหาความรู้ไว้
 16 ของขวัญย่อมเปิดทางให้กับผู้ให้
 และนำเขาไปถึงคนใหญ่คนโต
 17 คนที่ให้การก่อน ดูเหมือนจะเป็นฝ่ายถูก
 จนกว่าคู่กรณีจะมาสอบสวนเขา
 18 การจับสลากทำให้การทะเลาะวิวาทยุติลง
 และแยกคู่ต่อสู้ที่มีอำนาจออกจากกัน
 19 จะได้ใจพิน้องที่เราทำผิดต่อเขาคืนมายากยิ่งกว่าตีเมืองที่เข้มแข็ง
 การทะเลาะวิวาทขวางกันคนออกจากกันเหมือนกับประตูเมืองที่ปิดด้วยสลักอันแข็งแกร่ง
 20 ผลจากคำพูด เลียงท้องของคนพูดให้อิ่มหนา
 ผลจากริมฝีปาก ทำให้เขาอิมเอม
 21 จะตายหรือจะรอดก็อยู่ที่อำนาจลิ้น
 คนที่ชอบพูด ต้องพร้อมที่จะรับผลที่เกิดขึ้น
 22 คนที่พบภรรยาดีก็พบของดี
 แสดงว่าพระยาห์เวห์ชอบคนนั้น
 23 คนจนพูดอ่อนวอน
 แต่คนรวยตอบหัวงๆ
 24 เพื่อนเที่ยวก็มี
 แต่เพื่อนตายที่สนิทยิ่งกว่าพิน้องก็มี
19 เป็นคนยากจนที่ซื่อสัตย์
 ยังดีกว่าเป็นคนหลอกลวงที่โง่
 2 อยากทำโน่นทำนี่โดยขาดความรู้ ย่อมนำไปสู่ความหายนะ
 คนที่ทำอะไรอย่างเร่งรีบย่อมผิดพลาด
 3 ความโง่ของคนย่อมทำลายชีวิตของเขาเอง
 แต่ใจของเขากลับมาโกรธพระยาห์เวห์
 4 ความมั่งคั่งทำให้มีเพื่อนฝูงมากมาย
 แต่ถ้าจนเมื่อไหร่เพื่อนก็ปลีกตัวออกห่าง
 5 พยานเท็จจะต้องถูกลงโทษแน่
 พยานที่พูดโกหกก็หนีไม่พ้นโทษหรือก
 6 คนชอบเอาใจคนที่ให้อย่างใจกว้าง
 ทุกคนอยากเป็นมิตรกับคนที่ให้ของขวัญ
 7 ส่วนคนยากจน ขนาดพิน้องของเขาเองก็ยังรังเกียจเลย

แล้วเพื่อนของเขา จะไม่ยิ่งตีตัวออกห่างหรือ
 เมื่อเขาจะขอความช่วยเหลือ
 ทุกคนก็หลบหน้ากันไปหมด
 8 คนที่แสวงหาความเข้าใจ ก็รักตนเอง
 คนที่รักษาความรู้ ก็พบกับความสำเร็จ
 9 พยานเท็จจะต้องถูกลงโทษแน่
 พยานที่พูดโกหกจะพินาศ
 10 มันไม่เข้าท่าเลย ที่คนโง่จะอยู่อย่างหรูหรา
 ยิ่งไม่เข้าท่าใหญ่ ที่ทาสจะขึ้นมากปรกครองพวกเจ้านาย
 11 คนฉลาดโกรธซ้ำ
 และถ้าเขามองข้ามความผิดที่คนอื่นทำต่อเขา มันก็จะทำให้
 เขามีชื่อเสียงมากขึ้น
 12 ความโกรธของกษัตริย์เปรียบเหมือนสิงโตคำราม
 ส่วนความโปรดปรานของเขา เปรียบเหมือนน้ำค้างบนใบหญ้า
 13 ลูกชายที่โง่เขลาที่นำความหายนะมาสู่พ่อ
 ส่วนภรรยาที่ชอบชวนทะเลาะวิวาท ก็เปรียบเหมือนหลังคาที่
 รั่วไม่หยุด
 14 บ้านและทรัพย์สมบัติเป็นมรดกที่ได้จากพ่อ
 แต่ภรรยาที่รู้จักคิดนั้นมาจากพระยาห์เวห์
 15 คนขี้เกียจนอนได้ทั้งวัน
 คนเกียจคร้านจะหิวโหย
 16 คนที่เชื่อฟังคำสั่งสอน ก็รักษาชีวิตของตน
 ส่วนคนที่ประมาทในทางของตนก็จะตายไป
 17 การเอื้อเฟื้อต่อคนจน คือการให้พระยาห์เวห์ยิ้ม
 และพระองค์จะตอบแทนความดีที่เขาทำ
 18 ตีสอนลูกชายของเจ้าในขณะที่ยังไม่สายเกินไป
 เมื่อเจ้าไม่ยอมตีสอนเขา ก็เท่ากับฆ่าลูกตัวเอง
 19 คนขี้โมโหจะต้องได้รับโทษ
 ถึงเจ้าจะช่วยชีวิตเขา เจ้าก็ต้องช่วยอยู่เรื่อยไป
 20 ฟังคำแนะนำ และยอมรับคำตักเตือน
 เพื่อเจ้าจะได้ฉลาดในที่สุด
 21 มนุษย์มีแผนมากมายในใจ
 แต่แผนสำเร็จคือแผนของพระยาห์เวห์
 22 ความโลภเป็นเรื่องน่าอัปยศ +
 เป็นคนจนตึกว่าเป็นคนโกหก
 23 ความยำเกรงพระยาห์เวห์นำไปสู่ชีวิต
 ทำให้ผู้นั้นได้พักผ่อนอย่างมีความสุข ไม่มีภัยอันตรายมากล้ำ-
 24 คนขี้เกียจซุกมือไว้ในซาม
 และไม่ยอมแม้แต่จะยกอาหารเข้าปาก
 25 ถ้าตีสอนคนหึงจ้องหอง คนอ่อนต่อโลกจะให้เห็นแล้วรู้จัก
 20 ก็น
 คนที่โชเซเพราะมันก็ไม่ฉลาด
 2 ความเกรี้ยวโกรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต

+ ความโลภเป็นเรื่องน่าอัปยศ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "คนอยากได้เพื่อนที่เขาไว้วางใจได้" ++ นำความอัปยศและความอัปยศมาสู่ตนเอง หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เป็นลูกที่นำความอัปยศและความอัปยศมาสู่พ่อแม่"

ใครไปทำให้พระองค์โกรธจะต้องตาย
 3 คนที่หลีกเลี่ยงการทะเลาะกันนั้นน่านับถือ
 แต่คนโง่ชอบโต้เถียงกัน
 4 ในฤดูทำนา คนขี้เกียจไม่ไถพรวนดิน
 เมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยว เขาก็หาผลผลิตแต่ไม่เจอ
 5 ความนึกคิดในใจคนก็เปรียบเหมือนน้ำลึก
 แต่คนที่มีความเข้าใจก็สามารถดึงมันออกมาได้
 6 คนมากมายชอบบอวดอ้างว่าเขาเป็นคนจงรักภักดี
 แต่ใครบ้างจะพบคนที่เชื่อถือได้
 7 คนที่ทำตามใจพระเจ้าดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ
 ลูกที่เกิดตามมา จะได้หน้า
 8 กษัตริย์นั่งอยู่บนบัลลังก์ตัดสิน
 พระองค์ใช้สายตารองความชั่วออกไปหมด
 9 ใครเล่าจะพูดได้ว่า "ฉันทำให้จิตใจของฉันบริสุทธิ์แล้ว"
 ฉันถูกชำระให้พ้นจากความผิดบาปแล้ว"
 10 พระยาห์เวห์ขะแยง
 ลูกตุ้มที่ชี้โง่งและเครื่องตวงที่ผิดมาตรฐาน
 11 แม้มันแต่เด็กๆ เราก็สามารถดูนิสัยใจคอของเขาได้จากการกระทำ
 เราจะรู้ว่าสิ่งนั้นบริสุทธิ์และถูกต้องหรือไม่
 12 ทั้งหูที่ได้ยิน และตาที่มองเห็นนั้น
 ล้วนแต่เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์สร้างขึ้น
 13 อย่ารักการนอน ไม่อย่างนั้นเจ้าจะสูญเสียทรัพย์สมบัติ
 ให้ตื่นอยู่ แล้วเจ้าจะมีกินอย่างเหลือเฟือ
 14 ตอนซื้อ เขาว่า "แพงไป แพงไป"
 พอซื้อเสร็จ เขาอวดว่า "ถูกจริงๆ"
 15 แม้มันมีทองคำและทับทิมมากมายเพียงใด
 แต่ริมฝีปากที่เผยความรู้ก็ออกมาเป็นเครื่องประดับที่ล้ำค่า
 16 หากเขามาค้าประกันให้กับคนแปลกหน้า
 ให้ยึดเสื้อผ้าของเขาเป็นเครื่องมัดจำ
 หากเขาค้าประกันให้กับคนต่างด้าว
 ก็ให้ยึดเครื่องประกันของเขาไว้
 17 ขนมอบที่ฉ้อโกงมา ก็รสหวาน
 แต่ในที่สุดปากจะเต็มไปด้วยยกรวดทราย
 18 แผนการสำเร็จได้เพราะคำปรึกษา
 ดังนั้น ให้ใช้กลยุทธ์ที่ฉลาดทำสงคราม
 19 คนชอบนินทา ก็จะเปิดเผยความลับ
 ดังนั้นอย่าคบค้ากับคนปากบอน
 20 คนที่สาปแช่งพ่อแม่ของตน
 ตะเกียงของเขาจะดับมืดไป
 21 ทรัพย์สมบัติที่ได้มาก่อนเวลาอันควร
 ในที่สุดจะไม่เป็นผลดีต่อผู้นั้น
 22 อย่าพูดว่า "ฉันจะตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว"
 ให้รอดอยพระยาห์เวห์เถิด พระองค์จะช่วยเจ้า
 23 พระยาห์เวห์ขะแยงลูกตุ้มที่ไม่ซื่อตรง
 ตาชั่งที่คดโกงหนักก็ไม่ดี
 24 มนุษย์จะเข้าใจทางชีวิตของตนได้อย่างไร
 ในเมื่อพระยาห์เวห์เป็นผู้กำหนดทุกอย่างก้าวของเขา
 25 อย่าวางกับดักให้กับตัวเอง โดยसानอย่างพล่อยๆ
 แล้วมาคิดได้ที่หลังเมื่อसानไปแล้ว
 26 กษัตริย์ที่ฉลาดฝึกสอนคนชั่วออก
 หลังจากเอาลอบตคนชั่วเหมือนบดเมล็ดข้าวจากรวง
 27 จิตวิญญาณของมนุษย์คือตะเกียงของพระยาห์เวห์
 พระองค์สามารถมองทะลุเข้าไปในส่วนลึกที่สุดของเรา
 28 ความจงรักภักดี และความซื่อสัตย์ จะปกป้องกษัตริย์ไว้
 บัลลังก์ของพระองค์จะตั้งอยู่บนความจงรักภักดีนั้น
 29 พละกำลังเป็นความภาคภูมิใจของคนหนุ่ม

ผมหงอกเป็นศักร์คีรีของคนแก่
30 การเขียนดีที่ทำให้เกิดแผล ก็ชำระล้างความชั่วออกจากตัว
เขา

การโบยตีชำระล้างส่วนลึกที่สุด
จิตใจของกษัตริย์ที่อยู่ในมือของพระยาห์เวห์เป็นเหมือน
ร่องน้ำ

- 21** พระองค์จะหันมันไปทางไหนก็ได้ แล้วแต่พระองค์
2 มนุษย์เห็นว่าทุกอย่างที่เขาทำนั้นถูกต้อง
แต่พระยาห์เวห์ตัดสินที่จิตใจ
3 พระยาห์เวห์อยากให้คุณทำในสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม
มากกว่าอยากได้เครื่องบูชา
4 ตาที่ยังยโสและจิตใจที่ยังผยองเป็นบาป
มันเป็นเหมือนตะเกียงส่องให้เห็นว่าคนนั้นชั่ว
5 แผนการต่าง ๆ ของคนขยันขันแข็ง นำไปถึงความอุดมสมบูรณ์
แต่คนที่ทำอะไรแบบไม่ยั้งคิดจะยากจน
6 ความร่ำรวยที่ได้จากสินที่เปลี่ยนแปลง
จะจางไปอย่างรวดเร็วเหมือนหมอก เป็นกับดักแห่งความตาย
7 ความรุนแรงของคนชั่วจะลากพวกเขาคนชั่วไป
เพราะพวกเขาไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม
8 ทางของคนที่ทำผิดนั้นแคบเดียว
ส่วนคนบริสุทธิ์การกระทำของเขาแน่นอนตรงไปตรงมา
9 อาศัยอยู่ที่ซอกมุมบนดาดฟ้า
ก็ยิ่งดีกว่าร่วมชายคากับเมียที่ชอบหาเรื่อง
10 คนชั่วอยากทำชั่ว
เขาไม่ได้มองเพื่อนบ้านด้วยสายตาที่เมตตา
11 เมื่อคนที่เยอหยิ่งถูกลงโทษ
คนที่อ่อนต่อโลกก็จะฉลาดขึ้น
เมื่อคนฉลาดได้รับคำแนะนำสั่งสอน
ตัวเขาเองก็ได้รับความรู้เพิ่มขึ้น
12 พระเจ้าผู้ยุติธรรมสังเกตดูบ้านของคนชั่วร้าย
พระองค์เหวี่ยงคนชั่วลงสู่ความพินาศ
13 คนที่ปิดหูไม่ฟังคนจนที่ร้องขอความช่วยเหลือ
ตัวคนนั้นเองจะร้องและจะไม่มีใครฟัง
14 ของกำนัลที่ให้ในที่ลับ ทำให้ความโกรธสงบลง
และสินบนในกระเป๋าก็ทำให้ความเดือดดาลหายไป
15 การตัดสินที่ยุติธรรม ทำให้คนดีมีความสุข
แต่เป็นความหายนะสำหรับพวกที่ทำชั่ว
16 คนที่หลงไปจากทางแห่งความเข้าใจ
จะมาพักอยู่ที่ชุมขนของพวกผี
17 คนรักความสนุกสนานจะยากจน
คนที่รักเหล้าองุ่นและอาหารแพงๆจะไม่รวย
18 คนดีจะรอดพ้นจากอันตราย แต่คนชั่วจะต้องมารับอันตราย

แทน
คนทรยศก็รับอันตรายแทนคนเที่ยงตรง †
19 อาศัยอยู่ในทะเลทราย
ก็ยิ่งดีกว่าอยู่กับเมียที่ชอบหาเรื่องและซีโมโห
20 สมบัติอันล้ำค่าและน้ำมันจะมีอยู่ในบ้านของคนฉลาดเสมอ
แต่คนโง่จะเขมือบทุกอย่างที่ตัวเองมี
21 คนที่ไล่ตามสิ่งที่ถูกต้องและความจงรักภักดี
ก็จะพบกับชีวิตที่ยืนยาว ความเจริญรุ่งเรืองและเกียรติยศ
22 คนฉลาดสามารถโจมตีเมืองของพวกนักรบได้
และสามารถทำลายป้อมปราการที่พวกนั้นไว้วางใจ
23 คนที่รักษาปากและลิ้นของเขา
เป็นคนรักษาชีวิตไม่ให้มีปัญหา
24 คนหยิ่ง คนอวดดี ได้ชื่อว่า "ไอ้คนชอบเยาะเย้ย"
เป็นคนเยอหยิ่งจองหอง

† ข้อนี้อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "คนชั่วร้ายก็เป็นค่าไถ่ให้กับคนยุติธรรม และคนที่ทรยศก็เป็นค่าไถ่ให้กับคนเที่ยงตรง"

- 25 คนขี้เกียจจะอดตาย ††
เพราะมือของเขาไม่ยอมทำงาน
26 คนโลภก็โลภอยู่วันยังค่ำ
แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าก็ให้อย่างไม่ยั้ง
27 พระยาห์เวห์ชะแหยงเครื่องบูชาของคนชั่ว
เพราะเขาเอาธัญญาหารด้วยเจตนาที่ชั่วร้าย
28 พยานเท็จจะพินาศ
แต่คำพูดของคนที่ยังรอบคอบจะคงอยู่ตลอดไป
29 คนชั่วแสวงทำตัวว่าขำแน่
แต่คนซื่อสัตย์สำรวจทางของตัวเอง
30 ถึงจะมีสติปัญญา ความเข้าใจ และคำปรึกษาดีแค่ไหนก็ตาม
ก็ช่วยไม่ได้หรอก ถ้าพระยาห์เวห์ต่อต้านเจ้า
31 ม้าก็เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันทำสงคราม
แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้ให้ชัยชนะ
22 ชื่อเสียงดี ย่อมดีกว่าความร่ำรวย
เป็นที่นับถือย่อมดีกว่าเงินทอง
2 คนรวยและคนจนเหมือนกันตรงนี้
คือพระยาห์เวห์เป็นผู้สร้างพวกเขาทุกคน
3 คนที่ฉลาดหลักแหลมเห็นอันตราย ก็หลบเข้าที่กำบัง
แต่คนที่อ่อนต่อโลก ก็เดินเข้าไปและได้รับอันตราย
4 ความถ่อมสุภาพอันได้แก่ ความเกรงกลัวพระยาห์เวห์
จะนำมาซึ่ง ความมั่งคั่ง เกียรติยศ และชีวิตยืนยาว
5 ทางของคนคดโกงมีชวากหนามและบ่วงแร้ว
แต่คนที่ระมัดระวังการใช้ชีวิตก็จะอยู่ห่างไกลจากสิ่งเหล่านั้น
6 ช่วยเด็กหนุ่มให้เริ่มต้นในทางที่ถูกต้อง
แม้เมื่อเขาแก่ตัวลง เขาจะไม่ละทิ้งทางนั้นไป
7 คนรวยปลูกครองอยู่เหนือคนจน
และลูกหนาก็เป็นทาสของเจ้าหนี้
8 คนที่หว่านความชั่วช้าก็จะเก็บเกี่ยวความหายนะ
แล้วอำนาจในการทำชั่วของเขา ก็จะสิ้นสุดลง
9 คนที่ใจดีจะได้รับพระพร
เพราะเขาแบ่งปันอาหารให้กับคนจน
10 ขับไล่พวกที่ชอบดูถูกคนอื่นออกไป แล้วเรื่องขัดแย้งก็จะออกไปด้วย

การฟ้องร้องและการพูดเหยียดหยามก็จะหยุดลง
11 คนที่จริงใจและพูดสุภาพอ่อนน้อม
ก็จะมีกษัตริย์เป็นเพื่อน
12 ดวงตาของพระยาห์เวห์เฝ้ามองแลความจริง
แต่พระองค์ทำลายคำพูดต่างๆของคนชั่ว
13 คนขี้เกียจร้องว่า "มีสิ่งใดอยู่ข้างนอก
ฉันอาจถูกฆ่าตายอยู่ที่กลางถนนนั้น"
14 คำพูดล่อลวงของหญิงเล่นชู้เป็นหลุมลึก
คนที่พระยาห์เวห์สาปแช่งจะตกลงในหลุมนั้น
15 ความโง่เขลาที่ผูกติดกับจิตใจของเด็กหนุ่ม
แต่ไม่เรียวที่ตีสอนก็จะขจัดมันให้ไกลจากเด็กหนุ่มนั้น
16 คนที่กดขี่คนจนเพื่อจะได้รวยขึ้น
และคนที่ให้ของขวัญกับคนรวย ทั้งคู่ก็จะจน

คำพูดของคนฉลาด

- 17 คำพูดของคนฉลาด
เงี้ยวของเจ้ามาฟังคำพูดของคนฉลาด
แล้วใส่ใจในสิ่งที่เราสอน
18 ถ้ามันอยู่ในใจ และอยู่ที่ริมฝีปาก
เจ้าก็จะมีความสุข
19 เราสอนเรื่องเหล่านี้กับเจ้าในวันนี้
เพื่อเจ้าจะได้วางใจในพระยาห์เวห์

†† คนขี้เกียจจะอดตาย หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างว่า "ความโลภที่อยากได้
โน่นได้นี่จะฆ่าคนขี้เกียจ"

20 ก่อนหน้านั้น † เราก็ได้เขียนคำแนะนำ และสติปัญญาให้กับเจ้าแล้วไม่ใช่หรือ
 21 เพื่อสอนเจ้าให้รู้ถึงความจริงและคำสอนที่เชื่อถือได้ เพื่อเจ้าจะได้กลับไปรายงานคำสอนที่เชื่อถือได้นั้นกับคนเหล่านั้นที่ส่งเจ้ามา
 22 อย่าได้ขโมยจากคนจนเพราะมันง่าย และอย่าได้เอาเปรียบคนเดือดร้อนที่ศาลตรงลานเมือง
 23 เพราะพระยาห์เวห์ จะว่าความแทนพวกเขา และปล้นชีวิตของคนที่ยากจนพวกเขา
 24 อย่าได้เป็นเพื่อนกับคนที่ขี้ไม่ไหว หรือคบคากับคนจนเฉียว
 25 เพื่อเจ้าจะได้ไม่เลียนแบบนิสัยของเขา และสุดท้ายก็ติดเข้าไปในกับดัก
 26 อย่าไปจับมือทำสัญญาว่าจะคำประกันหนี้ให้กับคนอื่น
 27 ทำไมจะต้องเสี่ยงให้คนอื่นมายึดเตียงที่เจ้านอน เมื่อเจ้าไม่มีปัญญาจ่ายหนี้มัน
 28 อย่าย้ายหลักเขตที่มีมาช้านาน ที่บรรพบุรุษของเจ้าปักไว้
 29 เจ้าเห็นคนที่ชำนาญงานนั้นไหม เขาจะได้ยื่นรับใช้พวกกษัตริย์ ไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดา
23 เมื่อเจ้านั่งกินอยู่กับผู้มีอำนาจคนหนึ่งของบ้านเมือง ให้จำไว้ว่าเจ้ากำลังนั่งกินอยู่กับใคร
 2 ถ้าเจ้าเป็นคนกินจุ ก็ให้ยับยั้งใจไว้บ้าง ††
 3 อย่าได้ตะกละตะกามนักต่ออาหารที่เลิศหรูนั้น เพราะมันอาจจะดูดีแค่เปลือกนอก
 4 อย่าได้ทำงานหนักจนหมดแรง เพราะหวังจะร่ำรวย ให้ฉลาดและอย่าทำอย่างนั้น
 5 ในพริบตาเดียว เงินก็จะหายไป รวากับมีปีกโผล่ออกมา แล้วบินหนีไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี
 6 อย่าได้กินอาหารของคนขี้เหนียว อย่าได้ตะกละตะกามนักต่ออาหารที่เลิศหรูนั้น
 7 เพราะเขาเป็นเหมือนเส้นผมในลำคอ ‡ เขาบอกเจ้าว่า “กินและดื่มสิ” แต่ใจของเขาไม่ได้เป็นอย่างนั้น
 8 เจ้าจะอาเจียนอาหารอันน้อยนิดที่เจ้ากินเข้าไปออกมา และเสียดายคำพูดที่เจ้าชมเชยเขาไป
 9 อย่าได้แนะนำอะไรให้เข้าหูของคนโง่เลย เพราะเขาจะดูหมิ่นถ้อยคำอันชาญฉลาดของเจ้า
 10 อย่าได้โยกย้ายหลักเขตที่มีมาช้านานแล้ว และอย่าได้บงกชกรูปร่างของเด็กกึ่งพรา
 11 เพราะพระเจ้าผู้ช่วยพวกเขาไม่มีกำลังมหาศาล พระองค์จะสู้คดีของพวกเขากับเจ้า
 12 ให้เปิดใจของเจ้ารับคำแนะนำสั่งสอน ให้เปิดหูของเจ้าฟังถ้อยคำแห่งความรู้
 13 อย่าได้ยั้งมือจากการติสอนเด็กหนุ่ม ถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตายหรอก
 14 อันที่จริงถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เจ้าก็จะช่วยชีวิตของเขาให้พ้นจากแดนคนตาย
 15 ลูกเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาดขึ้นมา จิตใจของเราก็จะมีความสุข

16 เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง จิตใจของเราก็จะชื่นบาน
 17 อย่าให้ใจของเจ้าอิจฉาพวกคนบาป แต่ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์เสมอ
 18 เมื่อนอนหลับเจ้าจะมือนาคคตที่ดี และเจ้าจะไม่ผิดหวัง
 19 ลูกเอ๋ย ฟังให้ดี และให้ฉลาดไว้ ให้นำจิตใจของเจ้าไปในทางที่ถูก
 20 อย่าได้ไปคลุกคลีกับพวกที่ดื่มเหล้าองุ่นจัด หรือพวกนั้นที่กินเนื้ออย่างตะกละตะกาม
 21 เพราะคนขี้เมาและคนกินเต็บจะยากจน สะลึมสะลือตลอดเวลาจนเหลือแต่ผ้าชีวีรห่อตัว
 22 ให้ฟังพ่อของเจ้า ผู้ที่ให้เจ้าเกิดมา และอย่าได้ดูหมิ่นแม่ของเจ้าเมื่อนางแก่ตัวลง
 23 ให้เชื่อความจริงและอย่ายอมขายมันไป ให้เชื่อความฉลาด การสั่งสอน และความเข้าใจ
 24 ลูกดี ทำให้พ่อชื่นใจ ลูกฉลาด ทำให้พ่อภูมิใจ
 25 ทำให้พ่อแม่ของเจ้ามีความสุข ทำให้แม่ที่ให้น้ำนมเจ้ามานั้นดีใจเถอะ
 26 ลูกเอ๋ย มอบจิตใจของเจ้าให้กับเรา ให้ดวงตาของเจ้าเฝ้าสังเกตทางต่างๆของเรา
 27 เพราะหญิงโสเภณีนั่นคือหลุมลึก และหญิงที่เล่นชู้คือบ่อที่คับแคบ
 28 เธอหมอบซุ่มอยู่เหมือนโจร และทำให้จำนวนคนไม่เชื่อสัตย์เพิ่มขึ้น
 29 ใครละที่ร้องครวญคราง ใครละที่คร่ำครวญ ใครละที่ทะเลาะวิวาท ใครละที่กุ่มใจ ใครละที่มีบาดแผลฟกช้ำโดยไม่จำเป็น ใครละที่มีดวงตาแดงกำ
 30 ก็คนเหล่านั้นไงที่ดื่มเหล้าองุ่นจนดิ๊กตั้น คนเหล่านั้นไงที่ไปทดลองดื่มเหล้าผสม
 31 อย่าไปหลงไหลเหล้าองุ่น ตอนมันสีแดงสดเหมือนเลือด ตอนที่มีมันเป็นประกายระยิบระยับในถ้วยเหล้า มันไหลล้นลงคอ
 32 แต่ท้ายที่สุดมันก็ฉกเหมือนงู และมันก็พิษออกมาดูจงพิชร้าย ††
 33 สายตาของเจ้าจะเห็นภาพหลอน แล้วเจ้าจะพูดสับสนเพราะความคิดเลอะเลือน
 34 เจ้าจะเป็นเหมือนคนนอนอยู่บนเรือกลางทะเล เหมือนนอนบนแท่นตรงยอดเสากระโดงเรือ
 35 เจ้าจะพูดว่า “พวกเขาตีข้า แต่ข้าไม่รู้สึกเจ็บ พวกเขาทาบข้า แต่ข้าไม่รู้สึกอะไร เมื่อไรรู้ว่าจะตื่นชกก็เพื่อข้าจะได้ไปดื่มต่อ”
24 อย่าอิจฉาคนชั่ว อย่าคิดจะไปร่วมกับพวกเขา
 2 เพราะใจของพวกเขาคบคิดกันวางแผนร้าย และริมฝีปากพวกเขาก็มีแต่ถ้อยคำเดือดร้อน
 3 บ้านเรือนต้องใช้สติปัญญาสร้าง ความเข้าใจจะทำให้มันมั่นคง
 4 ความรู้จะทำให้ห้องต่างๆเต็มไปด้วยทรัพย์สินที่มีค่าและสวยงาม
 5 คนฉลาดนั้นมีพลังยิ่งกว่าคนแข็งแรง คนที่มีความรู้นั้นมีพลังยิ่งกว่าคนมีกำลังมาก
 6 เจ้าต้องมีกลยุทธ์ที่ดีในการทำสงคราม ถ้ามีที่ปรึกษาหลายๆก็จะชนะ

† ก่อนหน้านั้น คำนี้มาจากภาษาฮีบรู แต่ถ้าเปลี่ยนตัวสระ ก็จะกลายเป็นคำว่า “สามสิบ” †† ถ้าเจ้า ... ใจไว้บ้าง ข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละตะกาม ก็ให้เอาสติจ่อคอหอยไว้” ‡ เพราะเขา ... ลำคอ หรือ แปลได้อีกว่า “เขาคิดต้นท่อนอยู่ในใจ”

†† แต่ท้ายที่สุด ... ดุจงูพิษร้าย พุดถึง “คนที่เมาต่าง”

7 สำหรับคนโง่ สติปัญญานั้นก็สูงเกินเอื้อม
 ในที่ประชุมตรงประตูเมือง คนโง่ก็ปิดปากเงียบไม่มีอะไรจะ
 พูด
 8 บางคนก็วางแผนที่จะทำชั่วอยู่เสมอ
 คนอย่างนี้ได้ชื่อว่า "คนเจ้าเล่ห์"
 9 สิ่งที่คุณโง่วางแผนจะทำนั้นคือความบาป
 คนที่ชอบเยาะเย้ยเป็นที่น่าขยะแขยง
 10 ถ้าเจ้าอ่อนแอในยามคับขัน
 เจ้าก็เป็นคนอ่อนแอจริงๆ
 11 ให้ช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่กำลังถูกนำไปฆ่า
 และอย่าได้ยังมีมือที่จะช่วยเหลือคนที่กำลังไซซ์ไซเซไปให้เขา
 ฆ่า
 12 เพราะถ้าเจ้าพูดว่า "ดูสิ พวกเราไม่รู้เรื่องนี้เลย"
 พระเจ้าผู้ทดสอบใจจะไม่รู้เรื่องเขี้ยวหรือ
 พระองค์ผู้เฝ้าสังเกตเจ้าจะไม่รู้หรือ
 พระองค์จะไม่ตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขาหรือ
 13 ลูกจ๋า กินน้ำฝิ่งนะ เพราะว่ามันดี
 และรวงฝิ่งนั้นมีรสชาติหวานต่อลิ้นของเจ้า
 14 และให้รู้ไว้ด้วยว่าสติปัญญานั้นก็หวานต่อจิตวิญญาณของเจ้า
 ถ้าเจ้าหามันพบ เจ้าก็จะมือนาคคตที่ดี
 และเจ้าจะสมหวัง
 15 อย่าทำเหมือนคนร้ายที่หมอบซุ่มอยู่คอยปล้นบ้านคนดี
 อยาจุ่มบ้านของคนดีนั้น
 16 เพราะคนดีถึงจะล้มลงเจ็ดครั้ง ก็จะลุกขึ้นมาได้ทั้งเจ็ดครั้ง
 แต่คนชั่วเมื่อถูกความหายนะเล่นงานแค่ครั้งเดียว ก็จบกัน
 17 เมื่อศัตรูของเจ้าล้มลง ก็อย่าได้สะใจ
 เมื่อเขาถูกโค่นลงก็อย่าได้ดีใจ
 18 ไม่อย่างนั้นเมื่อพระยาห์เวห์เห็น พระองค์จะไม่พอใจ
 และหันความโกรธไปจากศัตรูของเจ้า
 19 อย่าโกรธเป็นฟืนเป็นไฟต่อคนทำชั่ว
 แล้วอย่าไปอิจฉานคนเลย
 20 เพราะคนชั่วนั้นไม่มีอนาคต
 ตะเกียงของคนเลวจะถูกดับวูบไป
 21 ลูกเอ๋ย ให้ยำเกรงพระยาห์เวห์และภักซ์ตริย์
 และอย่าได้กับฏต่อทั้งสองพระองค์นั้น
 22 เพราะทั้งสองพระองค์สามารถส่งความหายนะมาสู่เจ้า อย่าง
 ไม่ทันตั้งตัว
 แล้วใครจะรู้ว่าความล้มจมที่ทั้งสองจะนำมานั้นจะขนาดไหน

คำพูดอื่นๆของคนฉลาด

23 นี่ก็เป็นคำพูดของคนฉลาดด้วยคือ
 การตัดสินที่ลำเอียงเป็นสิ่งที่ไม่ดี
 24 ชนชาติต่างๆจะสาปแช่งและประณาม
 พวกผู้พิพากษาที่ตัดสินคนชั่วว่า "เป็นผู้บริสุทธิ์"
 25 ผู้คนจะอวยพรพวกผู้พิพากษาที่ตัดสินลงโทษคนผิด
 พวกผู้พิพากษาเหล่านั้นจะได้ดี
 26 คำตอบที่ซื่อตรง
 ให้ความสุขเหมือนกับการจูบที่ริมฝีปาก
 27 ก่อนอื่น เตรียมทุ่งนาให้พร้อม
 แล้วหว่านพืชให้เสร็จ
 แล้วค่อยปลูกบ้านของเจ้า
 28 อย่านำได้เป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านในเมื่อเขาไม่ได้ทำอะไร
 ผิด
 และอย่าพูดหลอกลวง
 29 อย่าพูดว่า "ข้าจะทำกับมัน อย่างที่มันทำกับข้า"
 ข้าจะแก้แค้นมันให้สาสมกับที่มันทำกับข้า"
 30 เราผ่านไร่นาของคนขี้เกียจ
 และผ่านไร่ของของคนโง่

31 มีแต่หนามขึ้นเต็มไปหมด
 หญ้าก็รกปิดหน้าดิน
 ส่วนกำแพงหินก็พังทลายลง
 32 เรามองดู และครุ่นคิดในใจ
 เราสังเกต และเติบโตเรียนเห็นว่า
 33 นอนสักนิด นีบสักหน่อย
 กอดดอกพิกัสครู
 34 แล้วความจนก็จะจู่โจมเข้ามาหาเจ้าอย่างโจร
 ความอดอยากจะจู่โจมเข้ามาอย่างคนที่ติดอาวุธ

สุภาษิตอื่นๆของภักซ์ตริย์ชาโลมอน

25 ต่อไปนี้เป็นสุภาษิตของชาโลมอนเหมือนกันที่คนของ
 ภักซ์ตริย์เฮเซคียาห์ขอยดาศ์ได้คัดลอกไว้
 2 เราเคารพพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ปิดซ่อนไว้เป็นความลับ
 แต่เราเคารพพวกภักซ์ตริย์สำหรับสิ่งที่พวกเขาค้นพบ
 3 จิตใจของพวกภักซ์ตริย์ก็สุดที่จะหยั่งรู้ได้
 เหมือนกับความสูงของสวรรค์และความลึกของโลกนี้
 4 ให้ขจัดขี้เงินออกไปจากตัวเงิน †
 และช่างเงินจะได้มีเงินบริสุทธิ์ไปทำภานะ
 5 ให้ขจัดคนชั่วออกไปจากเบื้องหน้าภักซ์ตริย์
 แล้วความยุติธรรมจะทำให้บัลลังก์ของพระองค์มั่นคง
 6 อย่านำใจตัวเองต่อหน้าภักซ์ตริย์
 หรือทำตัวเป็นคนสำคัญ
 7 ให้ภักซ์ตริย์เชิญคุณว่า "ขึ้นมานั่งตรงนี้สิ"
 ก็ยังดีกว่าต้องถูกฉีกหน้าต่อหน้าผู้สูงศักดิ์
 8 อย่านำใจรับเอาเรื่องที่คุณเห็นกับตามาฟองศาล
 เพราะถ้ามีอีกคนหนึ่งมาพิสูจน์ให้เห็นว่าคุณผิด
 คุณก็จะหน้าแตก
 9 เมื่อคุณต้องฟ้องร้องกับเพื่อนบ้าน
 อย่านำความลับของบุคคลที่สามมาอ้าง
 10 ไม่อย่างนั้น ผู้พิพากษาจะทำให้คุณเสียหน้า
 แล้วเรื่องที่คุณทำนั้นจะทำให้คุณเสียชื่อไปตลอด
 11 คำพูดที่ถูกกาลเทศะ ††
 ก็เหมือนกับผลไม้ทองคำในขามเงิน
 12 คนฉลาดที่ให้คำตักเตือนกับหูที่รับฟัง
 ก็เหมือนต่างหูทองและเครื่องประดับทองคำบริสุทธิ์
 13 หิมะให้ความเย็นกับคนเก็บเกี่ยวอย่างไร
 ผู้สั่งชาวที่ไวใจได้
 ก็จะทำให้จิตใจของเจ้านายที่ส่งเขาไปซุ่มซึ้นอย่างนั้น
 14 คนที่สัญญาว่าจะให้ของขวัญแล้วไม่เคยให้
 ก็เหมือนกับเมฆและลมที่ไม่ให้ฝน
 15 ความใจเย็นสามารถโน้มน้าวผู้นำได้
 คำพูดที่สุภาพอ่อนหวานนั้น มีพลังหักกระดูกที่แข็งแกร่งได้
 16 ถ้าเจ้าพบน้ำฝิ่ง ก็ให้กินพอประมาณ
 กลัวว่าเจ้าจะเต็มกลืนและอาเจียนออกมา
 17 ให้เท้าของเจ้าห่างๆจากบ้านของเพื่อนบ้านบ้าง อย่านำไปถีนึก
 กลัวว่าเจ้าจะเอื่อมระอากับเจ้าและเกลียดชังหน้าเจ้า
 18 คนที่เป็นพยานเท็จต่อเพื่อนบ้าน
 ก็เหมือนนกรบที่เหวี่ยงดาบและยิงธนูที่แหลมคม
 19 การหวังฟังคนที่ไม่จริงใจในยามคับขัน
 ก็เหมือนกับฟันที่ผุและเท้าที่เคล็ด
 20 การร้องเพลงสนุกสนานให้คนทุกขใจฟัง
 ก็เหมือนถอดเสื้อคลุมในวันที่มีอากาศหนาว
 และเหมือนเทน้ำส้มสายชูลงบนแผล
 21 ถ้าศัตรูของเจ้าหัว ก็ให้อาหารเขา

† ขจัดขี้เงินออกไปจากตัวเงิน หมายถึงการทอลมเงินแล้วเชยขี้เงินที่ลอย
 อยู่บนผิวหน้าทิ้งไป ขี้เงินนี้อาจจะเป็นแร่ตะกั่ว ทองแดง หรือโลหะอื่นๆ †† คำ
 พูดที่ถูกกาลเทศะ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "คำตัดสินที่เข้ากับสถานการณ์"

ถ้าเขากระหาย ก็เอาน้ำให้เขาดื่ม
22 เพราะเจ้าจะทำให้เขาอับอาย เหมือนเอาถ่านแดงๆออกจาก
หิวเขา †

และพระยาห์เวห์ก็จะให้รางวัลกับเจ้า
23 การนินทาที่นำความโกรธมา
เหมือนลมเหนือน้ำฝนมาให้
24 อาศัยอยู่ที่ชอกมุมบนดาดฟ้า
ก็ยิ่งดีกว่าร่วมชายคากับเมียที่ชอบหาเรื่อง
25 ชาวดีจากทุ่งไกล
ก็เหมือนกบนำเย็นสำหรับคอกที่แห้งผาก
26 คนดีที่พ่ายแพ้ต่อคนชั่ว
ก็เหมือนกบนำที่ปนโคลน และบ่อที่มีน้ำเสีย
27 กินน้ำผึ้งมากเกินไป
ถ้าพยายามทำสิ่งที่ยากเกินไป ไม่น่าเกียรติยศมาให้
28 คนที่ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้
ก็เหมือนเมืองที่ไม่มีกำแพงป้องกัน

26 เกียรติยศไม่เหมาะกับคนโง่
เหมือนที่หิมะไม่เหมาะกับหน้าร้อนหรือฝนไม่เหมาะกับ
ฤดูเก็บเกี่ยว

2 ถ้าคนสาปแช่งเจ้าโดยที่เจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด คำสาปแช่งนั้นจะ
ไม่มาเกาะบนเจ้า
มันจะเหมือนกับนกที่โฉบไปมา หรือนกนางแอ่นที่โฉบบิน
3 ม้าคู่กับแส ล่าคู่กับบังเหียน
หลังคนโง่คู่กับไม้เรียว
4 เมื่อคนโง่พูดอะไรโง่ๆอย่าไปตอบ
ไม่อย่างนั้นจะเป็นเหมือนเขา
5 เมื่อคนโง่พูดอะไรโง่ๆตอบเขาสี
ไม่อย่างนั้นเขาจะคิดว่าเขาคฉลาด
6 คนที่ส่งข่าวสารไปกับมือของคนโง่
กำลังตัดเท้าตัวเอง และกำลังจะตีความเดือดร้อน
7 คำคมที่ติดปากคนโง่
เป็นเหมือนกับขาของคนที่ห้อยอยู่ ไม่มีประโยชน์
8 การให้เกียรติคนโง่
เป็นเรื่องโง่พอกับผูกหินไว้กับสลิงแล้วเหวี่ยงไม่ไป
9 คำคมที่ติดปากคนโง่
เป็นเหมือนหนามที่ติดมือคนเมา
10 คนที่จ้างคนโง่หรือคนเมาที่เดินผ่านมา
ก็เหมือนนักธนูที่ยิงไปเรื่อยไม่เลือกหน้า
11 คนโง่ที่กลับทำเรื่องโง่ๆซ้ำแล้วซ้ำอีก
เหมือนหมาที่กลับไปกินสิ่งที่มันอ้วกออกมา
12 คุณเคยเห็นคนที่คิดว่าตัวเองเป็นคนฉลาดไหม
ยังมีความหวังสำหรับคนโง่มากกว่าคนอย่างนั้นเสียอีก
13 คนซี้เกียจร้องว่า "มีสิ่งใดอยู่บนถนน
มีสิ่งใดอยู่ตามท้องถนน" เขาก็เลยไม่ออกไปจากบ้าน
14 คนซี้เกียจพลิกไปมาอยู่บนเตียง
เหมือนบานพับประตูที่พลิกไปมา
15 คนซี้เกียจซุกมือไว้ในซาม
ซี้เกียจแม้แต่จะยกอาหารเข้าปากตัวเอง
16 คนซี้เกียจคิดว่าเขาคฉลาดกว่า
คนเจ็ดคนที่ตอบอย่างมีเหตุผล
17 คนที่ชอบเข้าไปแสร้งเรื่องของคนอื่นที่กำลังทะเลาะกันอยู่
ก็เหมือนกับคนที่ดึงหูทั้งสองข้างของหมาจรจัดที่เดินผ่านมา
18 คนที่หลอกลวงเพื่อนบ้าน
แล้วแก่งัดทำเป็นพูดว่า "แค่ล้อเล่น"
ก็เหมือนกับคนบ้าที่เหวี่ยงธนูไฟมั่วๆออกไปฆ่าใครต่อใคร
20 ไม่มีพิน ไฟก็ดับ

† เหมือนเอาถ่านแดงๆออกจากหิวเขา อาจหมายถึง ช่วยเขาดับความกระ-
หายน้ำ ประโยคนี้อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เอาถ่านแดงๆใส่ลงบนหิวเขา"

ไม่มีการซุบซิบนินทา การทะเลาะวิวาทก็หยุดลง
21 ถ่านหินก้อนไฟเผาไหม้ พินก้อนไฟติด
คนชอบทะเลาะก็ก่อให้เกิดการขัดแย้งอยู่เรื่อยไป
22 คำซุบซิบนินทา
เป็นเหมือนอาหารอร่อย ที่ตกลงไปในท้องของผู้ฟัง
23 จูบที่แสนอบอุ่น แต่ซ่อนใจชั่วร้าย
เหมือนนำยาสีเงินที่เคลือบหม้อดินตุกๆ
24 ศัตรูก็แอบแฝงตัวเอง ภายใต้คำพูดที่อ่อนหวาน
แต่ภายในใจเขานั่น แอบซ่อนการหลอกลวงไว้
25 ถ้าเขาพูดสุภาพเรียบร้อย อยุ่ไปหลงเชื่อ
เพราะใจของเขามีแต่เรื่องชั่วช้าน่าขยะแขยงร้อยแปด
26 เขาปิดบังความเกลียดชังของเขาด้วยการหลอกลวง
แต่ความชั่วของเขาจะถูกเปิดโปงในที่สาธารณะ
27 คนที่ซุกหลุมพรางจะตกลงไปเอง
คนที่พยายามกลิ้งหินใส่คนอื่น มันจะกลิ้งกลับมาทับเขาเอง
28 ลินที่โกหก เกลียดคนที่มันโกหก
แต่ปากที่ประจบประแจง
ก็ทำให้ตัวเองพินาศได้

27 ไม่ต้องคุยโวถึงวันพรุ่งนี้
เพราะเจ้าไม่รู้ว่
แต่ละวันจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง
2 ให้คนอื่นเยินยอเจ้า ไม่ใช่จากปากของเจ้าเอง
ให้คนอื่นเยินยอ ไม่ใช่ช้อออกมาจากริมฝีปากของเจ้าเอง
3 หินหนักหนัก ทรายก็แบกยาก
แต่การรู่แห่ของคณโง่ ก็หนักยิ่งกว่าสองสิ่งนั้นอีก
4 ความโกรธนั้นโหดร้าย ทำลายได้เหมือนหน้าทวม
แต่ใครจะทนต่อความอิจฉริยะยาได้
5 การต่อว่ากันต่อหน้า
ก็ยิ่งดีกว่าความรักที่ไม่แสดงออก
6 บาดแผลที่เกิดจากเพื่อน
ก็มาจากความตั้งใจที่ดี
แต่รอยจูบมากมายของศัตรูนั้น ก็ไม่จริงใจ
7 คนที่อิมื้ออึง รังเกียจแม้แต่น้ำผึ้ง
แต่คนที่หิวจัด ของขมก็ว่าหวาน
8 คนที่เร่ร้อนไปไกลบ้าน
ก็เหมือนกับนกบินร่อนไปห่างรัง
9 นำหอมและเครื่องหอมให้มีความสุขกับเจ้า
แต่คำแนะนำอันอ่อนหวานของเพื่อน
ทำให้เจ้าสุขใจยิ่งกว่าความคิดตัวเอง
10 อย่าได้ทอดทิ้งเพื่อนของเจ้า
หรือเพื่อนของพ่อเจ้า
เจ้าจะได้ไม่ต้องไปหาพี่น้องของเจ้าตอนที่เจ้าเจอปัญหา
เพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้ๆก็ดีกว่าพี่น้องที่อยู่ห่างไกล
11 ลูกเอ๋ย ให้ฉลาดไว้ แล้วพ่อจะดีใจ
แล้วถ้ามีใครมาว่าพ่อ พ่อจะได้โต้ตอบไป
12 คนที่ฉลาดหลักแหลมเห็นอันตราย
ก็หลบเข้าที่กำบัง
แต่คนที่อ่อนต่อโลก
ก็เดินเข้าไปและได้รับอันตราย
13 หากเขามาค้าประกันให้กับคนแปลกหน้า
ให้ยึดเสื่อผ้าของเขาเป็นเครื่องมัดจำ
หากเขาค้าประกันให้กับคนต่างดาว
ก็ให้ยึดเครื่องประกันของเขาไว้
14 คนที่มาอวยพรให้กับเพื่อนบ้านของเขา
ด้วยเสียงอันดังตอนเขามืด
เพื่อนบ้านคงถือว่าเป็นคำสาปแช่ง
15 ภรรยาที่ชอบชวนทะเลาะวิวาท
ก็เปรียบเหมือนหลังคาที่รั่วไม่หยุดในวันที่ฝนตก

16 จะหยุดยั้งเธอไว้ก็เหมือนพยายามหยุดยั้งลม หรือพยายามกำนាំมันด้วยมือ
 17 เหล็กกลับเหล็กให้คมได้ คนก็กลับเพื่อนของเขาได้
 18 คนที่คอยดูแลต้นมะเดื่อ ก็ได้กินผลของมัน คนที่คอยเอาใจใส่ดูแลเจ้านายของเขา ก็จะได้รับรางวัล
 19 จิตใจสะท้อนให้เห็นตัวตนที่แท้จริง เหมือนกับน้ำที่สะท้อนให้เห็นใบหน้า
 20 แदनคนตายและแดนพิเนาศไม่เคຍอิม ก็เลสของตาก็ไม่เคຍอิมเหมือนกัน
 21 เบ้าหลอมทำให้รู้ธาตุแท้ของเงิน เต้าหลอมทำให้รู้ธาตุแท้ของทอง คำสรรเสริญทำให้รู้ธาตุแท้ของคน
 22 ถึงจะเอาคนโง่ใส่ครก แล้วตำด้วยสาก เหมือนตำเมล็ดข้าว ความโง่ก็ยังไม่หลุดออกไปจากเขาอยู่ดี
 23 ให้รู้จักสภาพฝูงแกะแกะของเจ้าให้ดี ให้เอาใจใส่ดูแลฝูงสัตว์เหล่านั้น
 24 เพราะความมั่งคั่งไม่อยู่ถาวรตลอดไป และมงกุฎก็ไม่อยู่ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน
 25 ให้ตัดหญ้าเอามาเป็นฟาง แล้วหญ้าใหม่ก็จะขึ้นมาแทน และให้ขึ้นไปเก็บเกี่ยวหญ้าบนเนินเขา
 26 แล้วเจ้าจะได้ตัดขนแกะมาทำเสื้อผ้า เจ้าจะได้ขายแกะบางส่วนมาซื้อท้องทุ่ง
 27 เจ้าจะมีนมแพะเหลือเพื่อ เป็นอาหารของเจ้าและของครัวเรือนเจ้า และมีอาหารเลี้ยงดูพวกสาวใช้ของเจ้า
28 คนชั่วช้าวิงวอน ทั้งๆที่ไม่มีใครไล่ตาม แต่คนดีนั้นกล้าหาญเหมือนสิงโต
 2 คนชาติที่มีแต่การกบฏก็เปลี่ยนผู้นำเป็นว่าเล่น แต่ชนชาติที่มีผู้นำที่หัวใจและรอบรู้ จะมั่นคง
 3 คนจนที่เอาเปรียบพวกคนจนด้วยกัน ก็เหมือนกับน้ำฝนที่ไหลเขียวไม่เหลือผลผลิตไว้เลย
 4 คนที่ละทิ้งกฎของพระเจ้า ก็สรรเสริญคนชั่วช้า แต่คนที่เชื่อฟังกฎของพระเจ้า ก็ต่อต้านคนชั่ว
 5 คนชั่วไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระยาห์เวห์ เข้าใจมันอย่างครบถ้วน
 6 จนแต่ชื่อสัตย์ ดีกว่ารวยแต่ชู้โกง
 7 ลูกที่ฉลาด ก็เชื่อฟังกฎของพระเจ้า แต่ลูกที่คบกับคนเสเพล นำความอับอายมาสู่พ่อของเขา
 8 คนที่ร่ำรวยจากการขูดรีดดอกเบียสูงๆ สุดท้ายเงินนั้นก็จะต้องไปเป็นของคนที่ไม่เมตตาคนจน
 9 ถ้าใครหันหนีไปจากกฎของพระเจ้า พระองค์ก็จะขยี้เขา แม้แต่จะฟังคำอธิษฐานของเขา
 10 คนที่ชักจูงให้คนดีหลงไปในทางชั่ว คนนั้นก็ตกกลงไปในหลุมกับดักของตัวเอง แต่คนที่บริสุทธิ์นั้น ก็จะได้รับสิ่งที่ดีๆเป็นมรดก
 11 คนรวยมองว่าตัวเองฉลาด แต่คนยากจนที่หัวใจ ก็จะมองคนรวยเหล่านั้นออกอย่างทะลุปรุโปร่ง
 12 เมื่อคนดีประสบความสำเร็จ ทุกคนก็ดีใจ แต่เมื่อคนชั่วมีอำนาจขึ้น ทุกคนพากันหลบซ่อน
 13 คนที่ปกปิดความผิดบาปของตัวเอง จะไม่เจริญรุ่งเรือง

แต่คนที่สารภาพและละทิ้งบาปเหล่านั้น จะพบกับความเมตตา
 14 คนที่กลัวบาปก็นำนับถือจริงๆ แต่คนดีอรันจะตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบาก
 15 ผู้นำที่ชั่วช้าที่ปกครองอยู่เหนือชนชาติที่ยากจน เป็นเหมือนสิงโตที่ค้ำรามหรือหมีที่จู่โจมเข้าใส่
 16 ผู้นำที่ขาดความเข้าใจคือเผด็จการจอมโหด แต่คนที่เกลียดชังเงินที่ได้มาอย่างผิดกฎหมาย ก็จะไม่ปกครองเป็นเวลายาวนาน
 17 อย่าไปช่วยคนที่มีความผิด เพราะฆ่าคนอื่น ปล่อยให้เขาหลบหนีไปจนตาย
 18 คนที่เดินในทางสัตย์ซื่อ จะปลอดภัย แต่คนที่เดินในทางคดโกง จะล้มลงอย่างฉับพลัน
 19 คนที่ทำงานในไร่นาของตน จะมีอาหารอย่างเหลือเฟือ แต่คนที่วิ่งไล่ตามสิ่งที่ไร้สาระ จะมีความยากจนอย่างเหลือเฟือ
 20 คนซื่อสัตย์จะได้รับพระพรอย่างเหลือล้น แต่คนที่คิดจะรวยทางลัด จะหนีไม่พ้นการลงโทษ
 21 การล่าเหยียงนั้นไม่ดี แต่ก็ยังมีบางคนยอมรับสินบนที่มีค่า แคขนมบั้งขึ้นเตี้ย
 22 คนโลภก็อยากรวยเร็วๆ แต่หาไม่รู้ว่าจะหาอย่างไร
 23 คนที่ไว้ใจว่าดักเตือนคนอื่น ที่หลังก็จะเป็นที่ชื่นชอบมากกว่าคนที่แก่งแย่งคนอื่น
 24 คนที่ขโมยของของพ่อแม่ แล้วบอกว่าไม่ผิด ก็ไม่ต่างจากพวกอันธพาล
 25 คนโลภมีแต่จะกวนให้ทะเลาะกัน แต่คนที่ไว้ใจในพระยาห์เวห์จะสมบูรณ์พูนสุข
 26 คนที่ไว้ใจในความคิดของตน คือคนโง่ แต่คนที่เดินตามสติปัญญาของครู จะปลอดภัย
 27 คนที่หยิบยื่นให้กับคนจน จะไม่มีวันจน แต่คนที่ปิดหูปิดตาจากคนจน จะถูกสาปแช่งมากมาย
 28 เมื่อคนชั่วมีอำนาจขึ้น ผู้คนต่างก็พากันแอบซ่อน แต่เมื่อพวกเขาหมดอำนาจ คนดีก็จะกลับมามีอำนาจแทน
29 คนที่ถูกดักเตือนบ่อยๆแต่ยังหัวดี เขาจะถูกทำลายในพริบตา เกินกว่าที่จะรักษาได้
 2 เมื่อคนดีมีอำนาจ ผู้คนก็ชื่นชมยินดี แต่เมื่อคนชั่วปกครอง ผู้คนก็คร่ำครวญ
 3 คนที่รักสติปัญญา จะทำให้พ่อดีใจ แต่คนที่คบกับพวกหญิงโสเภณี จะสิ้นเนื้อประดาตัว
 4 กษัตริย์ที่ยุติธรรม ทำให้ประเทศมั่นคง แต่กษัตริย์ที่รีดไถภาษี จะทำลายประเทศนั้น
 5 คนที่ป้อยอเพื่อนบ้านเพื่อหวังผลตอบแทน กำลังกางตาข่ายไว้ดักขาตัวเอง †
 6 คนชั่วช้าก็ติดกับในความบาปของตัวเอง แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้ก็ร้องเพลงและดีใจ
 7 คนยุติธรรมต้องการปกป้องสิทธิของคนจน แต่คนชั่วช้าไม่สนใจ
 8 คนเยอหยิ่งจองหองก็ทำให้บ้านเมืองลุกเป็นไฟ แต่คนฉลาดดับไฟโกรธลง

† ขาดตัวเอง หรือ อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ขาของเพื่อนบ้านเขา”

- 9 เมื่อคนฉลาดขึ้นศาลกับคนโง่
คนโง่ก็เรียกร้องราคาและหัวเราะเยาะ
หาข้อยุติไม่ได้
- 10 พวกเขากระหายเลือดเกลียดคนซื่อสัตย์
คนชั่วช้าก็ตามล่าชีวิตของคนซื่อสัตย์นั้น
- 11 คนโง่ก็ระบายความโกรธออกมาหมด
แต่คนฉลาดก็ระงับความโกรธไว้
- 12 ผู้นำที่ฟังความเท็จ
ข้าราชการของเขาที่พลอยชั่วช้าไปด้วย
- 13 ทั้งคนจนและคนที่ขี้มเหงเขาเหมือนกันตรงนี้ คือ
พระยาห์เวห์ให้เขาทั้งสองเกิดมาเห็นแสงสว่าง
- 14 ถ้ากษัตริย์ตัดสินคนจนอย่างยุติธรรม
บัลลังก์ของเขาก็จะยั่งยืนตลอดไป
- 15 ไม่เรียวและคำพูดก่อให้เกิดสติปัญญา
แต่เด็กหนุ่มที่ถูกปล่อยให้ทำตามใจตัวเอง ก็จะทำให้แม่เขา
อับอาย
- 16 เมื่อคนชั่วมีอำนาจ ความบาปก็เพิ่มขึ้น
แต่ในที่สุดคนดีจะได้เห็นคนชั่วเหล่านั้นล้มลง
- 17 ตีสอนลูกชายของเจ้า แล้วเจ้าจะไม่ต้องเป็นห่วงกังวลเขา
เขาจะทำให้จิตใจของเจ้าชื่นบาน
- 18 ที่ไหนที่ไม่มีการทรงนำจากพระเจ้า
คนก็จะไม่มีการยับยั้งชั่งใจ
แต่คนที่เชื่อฟังกฎของพระเจ้านั้นมีเกียรติจริงๆ
- 19 แค่ว่าพูดอย่างเดียวปรับปรุงแก้ไขคนใช้
ไม่ได้หรอก
ถึงเขาจะเข้าใจ เขาก็ไม่เชื่อฟัง
- 20 ยังมีความหวังสำหรับคนโง่
มากกว่าคนปากไว
- 21 ถ้านายเอาใจหาสของเขาตั้งแต่เด็ก
ทาสคนนั้นจะเป็นคนดีอด้าน
- 22 คนโมโหร้ายทำให้เกิดการทะเลาะวิวาท
คนขีโมโหก็ทำบาปมากมาย
- 23 ความเย่อหยิ่งจะทำให้คนตกต่ำ
แต่คนที่ถ่อมตัวจะได้รับเกียรติ
- 24 คนที่สมรู้ร่วมคิดกับโจรก็เกลียดดูตัวเอง
เขาไม่ยอมพูดความจริงในศาล ings ที่เขาจะต้องตกอยู่ใต้คำ
สาปแช่ง

คำพูดของอาถูร์

- 30 คำพูดของอาถูร์ ลูกชายของยาเคห์ จากเมืองมัสสา
อาถูร์พูดว่า “ข้าแต่พระเจ้า
ข้าพเจ้าเหนื่อยล้าเหลือเกิน
ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าเหนื่อยล้าเหลือเกิน
ข้าพเจ้าก็หมดเรี่ยวแรงแล้ว”
- 2 ข้านี้โง่เกินกว่าที่จะเป็นมนุษย์
ข้าไม่มีความเฉลียวฉลาดของมนุษย์เลย
- 3 ข้าไม่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับสติปัญญา
และข้าก็ไม่มีความรู้เกี่ยวกับองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ด้วย
- 4 มีใครบ้างหรือที่ได้ขึ้นไปบนสวรรค์แล้วลงมา
มีใครบ้างหรือที่ได้ก้าสายลมทั้งหมด
ไว้ในอุ้งมือของเขา
มีใครบ้างหรือที่ได้ห่อมหาสมุทร

- ไว้ในเสื้อของเขา
มีใครบ้างหรือที่ได้ตั้งขอบเขตของโลกนี้
คนนั้นมิชื่อว่าอะไร และลูกชายของเขาชื่อว่าอะไร
บอกข้าหน่อย ถ้าเจ้ารู้
- 5 คำพูดของพระเจ้าทุกคำ ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าจริง
พระองค์เป็นโล่กำบังให้กับคนที่เข้ามาลี้ภัยในพระองค์
- 6 สิ่งที่พระองค์ไม่ได้พูด
อย่าไปอ้างว่าพระองค์พูด
ไม่อย่างนั้นพระองค์จะมาตักเตือนเจ้า
แล้วเจ้าจะถูกเปิดโปงว่าพูดโกหก
- 7 พระองค์เจ้าข้า ก่อนที่ข้าพเจ้าจะตาย ข้าพเจ้าขอสองสิ่งจาก
พระองค์
ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธข้าพเจ้าเลย
8 คือขอให้ข้าพเจ้าหลุดลวงหรือโกหกอยู่ห่างไกลจากปากของ
ข้าพเจ้า
และขออย่าให้ข้าพเจ้าจนเกินไปหรือรวยเกินไป
ขอโปรดเลี้ยงข้าพเจ้าให้มีกินพอดิบพอดี
- 9 ไม่อย่างนั้น ข้าพเจ้าอาจมีมากเกินไป
แล้วปฏิเสธพระองค์โดยพูดว่า “พระยาห์เวห์เป็นใครกัน”
หรือข้าพเจ้าอาจจะมีน้อยเกินไป แล้วไปขโมยเขากิน ซึ่งจะทำให้
ชื่อเสียงของพระเจ้าของข้าพเจ้าเสื่อมเสียไป

คำคมอื่นๆ

- 10 อย่าได้โน้มน้าทาสาให้นายของเขาฟัง
ไม่อย่างนั้น ทาสคนนั้นอาจจะสาปแช่งเจ้า และเจ้าก็จะต้องรับ
โทษ
- 11 บางคนสาปแช่งพ่อตัวเอง
และไม่อวยพรแม่ตัวเอง
- 12 บางคนคิดว่าตัวเองบริสุทธิ์
แต่พวกเขายังไม่ได้รับการชำระล้างจากความชั่วช้าของเขา
- 13 บางคนก็โคตรหยิ่งเลย
เชิดหน้าใส่คนอื่น
- 14 บางคนมีพื้นเป็นดาบ
มีคางเป็นมีด
กลืนกินคนจนจนหมดโลก
คนขัดสนสูญพันธุ์ไปจากมนุษยชาติ
- 15 ปลิงตัวหนึ่งมีลูกตัวเมียสองตัว
พวกลูกพูดว่า “ขออีก ขออีก”
มีอยู่สามอย่างที่ไม่เคยอิม
มีอยู่สี่อย่างที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”
- 16 นั่นคือ แदनคนตาย ครุฑที่กินหมัน
แผ่นดินที่ไม่เคยอิม
และก็ไฟที่ไม่เคยพูดว่า “พอแล้ว”
- 17 สายตาที่เย้ยหยันพ่อ
และดูถูกแม่ที่ชราแล้ว
จะถูกกาป่าจิกออกมา
และถูกพวกแร้งรุมทิ้งกิน
- 18 มีอยู่สามสิ่งที่ข้าตะลึงงัน
มีสี่สิ่งที่เกินความเข้าใจข้า
- 19 คือการบินของนกอินทรีในท้องฟ้า
การเลื้อยของงูบนหิน
การแล่นของเรือในใจกลางทะเล
และการร่วมรักของชายหญิง
- 20 นั่นคือหนทางของหญิงที่มีชู้
นางกิน † แล้วก็เช็ดปาก
และพูดว่า “ฉันไม่ได้ทำผิดอะไร”
- 21 แผ่นดินจะสนนภายใต้สามสิ่งนี้

† กิน ในที่นี้หมายถึงการร่วมเพศ

มีสิ่งที่มีมันทนไม่ไหว
 22 คือ เมื่อทาสกลายเป็นกษัตริย์
 เมื่อคนโง่ มีกินอย่างเหลือเฟือ
 23 เมื่อหญิงที่ไม่มีใครรักเลยยังได้แต่งงาน
 และเมื่อสาวโซมาแทนที่นายหญิงของเธอ
 24 ในโลกนี้ มีอยู่สิ่งหนึ่งที่ตัวเล็กเหลือเกิน
 แต่ก็ฉลาดมาก
 25 คือพวกมดที่ไม่ค่อยแข็งแรง
 แต่รู้จักเก็บสะสมอาหารไว้ในหน้าร้อน
 26 พวกตัวซบฟัน[†] ที่มีแรงน้อย
 แต่สามารถหาที่อยู่ตามซอกหิน
 27 พวกตุ๊กแตนที่ไม่มีกษัตริย์
 แต่ออกไปเป็นขบวน
 28 แล้วพวกตุ๊กแตนแกะกระ ที่จับได้ด้วยมือเปล่า
 แต่เจออยู่ในวังของกษัตริย์
 29 มีสามสิ่งเคลื่อนไหวอย่างสง่างาม
 มีสิ่งที่ย่างก้าวอย่างสง่าผ่าเผย
 30 คือสิงโต สัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด
 และไม่เคยถอยให้กับอะไรเลย
 31 พ่อไก่ที่เดินเชิดหน้า แพะตัวผู้
 และกษัตริย์ที่เดินนำหน้าประชาชนของพระองค์
 32 ถ้าเจ้าไปอวดตัวอย่างโง่ๆ
 และถ้าเจ้าวางแผนชั่วในใจ
 ก็ให้เอามือปิดปากตัวเองซะ
 33 กวนนม จะได้เนย
 บิดจมูก จะได้เลือด
 กวนเมโท เดียวได้เรื่อง

คำพูดที่ฉลาดของแม่กษัตริย์เลมูเอล

31 คำพูดต่างๆของเลมูเอลกษัตริย์ของมัสสาซึ่งเป็นสิ่งที่แม่
 ของพระองค์สอนพระองค์มา
 2 ลูกแม่ ฟังแม่ให้ดี
 ลูกที่เกิดมาจากท้องของแม่ ฟังแม่ให้ดี
 ลูกที่แม่ได้อิฐฐานขอมมา ฟังแม่ให้ดี
 3 ลูกแม่ อย่าไปหมัดเรียวแรงกับพวกผู้หญิง
 อย่าสูญเสียพลังกำลังของลูกให้กับ
 ผู้หญิงพวกนั้นที่ทำลายพวกกษัตริย์
 4 เลมูเอลเอ๋ย มันไม่เหมาะสมที่พวกกษัตริย์จะดื่มเหล้าองุ่น
 หรือ
 พวกผู้นำไม่ควรจะหวนหาเบียร์
 5 กลัวว่าเมื่อเขาดื่มเข้าไปแล้ว จะทำให้เขาลืมข้อกฎหมาย
 แล้วไปทำให้คนจนไม่ได้รับสิทธิที่ควรจะได้
 6 เอาเบียร์ไปให้กับคนที่กำลังจะพินาศสิ
 และเอาเหล้าองุ่นไปให้กับคนที่สิ้นหวังสิ
 7 ให้เขาดื่มเพื่อลืมความยากจนของเขา
 แล้วเขาจะได้ลืมปัญหาของเขาจนหมดสิ้น
 8 อ้าปากพูดแทนคนที่ไม่มีสิทธิไม่มีเสียง
 เพื่อสิทธิของเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย
 9 อ้าปากของลูก ฟิพากษาอย่างยุติธรรม
 และปกป้องสิทธิให้กับคนยากจนและคนขัดสน

[†] ตัวซบฟัน เป็นสัตว์ที่เลี้ยงลูกด้วยนม มีขาสั้นสี่ขา หูสั้นและหางสั้น มีขนาดเท่ากับกระต่ายตัวใหญ่

เมียที่ยอดเยี่ยม

10 เมียที่ดีๆนั้น หาได้ยากมาก
 เธอมีค่ายิ่งกว่าทับทิมมากนัก
 11 จิตใจของสามีเธอก็ไว้วางใจในตัวเธอ
 และเขาไม่ขาดสิ่งดีอะไรเลย
 12 ตลอดชีวิตของเธอ
 เธอหาประโยชน์มาให้เขา
 ไม่ใช่ความเสียหาย
 13 เธอหาขนแกะและปอ เอามาทำเสื้อผ้า
 และเธอก็ทำงานด้วยมืออย่างมีความสุข
 14 เธอเป็นเหมือนพวกเรือสินค้า
 เธอหาอาหารมาจากที่ห่างไกล
 15 เธอลุกขึ้นแต่เช้ามีด
 เธอจัดเตรียมอาหารให้กับครัวเรือนของเธอ
 และแบ่งงานให้กับพวกสาวใช้ทำ
 16 เธอสำรวจไร่นาอย่างถี่ถ้วน แล้วซื้อธัญมา และเธอก็ปลูกสวน
 อดู่นไว้ที่นั่น
 เธอทำทั้งหมดนี้ด้วยเงินที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของเธอเอง
 17 เธอเตรียมตัวทำงานอย่างขยันขันแข็ง
 และทุ่มเททำงานด้วยพลังกำลังของเธอ
 18 เธอรู้ว่าการค้าของเธอมีกำไร
 เธอทำงานทั้งวันทั้งคืน ตะเกียงไม่เคยดับ
 19 เธอจับไม้พินด้าย
 และเธอก็ปั่นด้ายทำเสื้อผ้า
 20 เธอหยิบยื่นให้กับคนยากจน
 และเธอก็ยื่นมือเข้าช่วยคนขัดสน
 21 เมื่อหิมะตก เธอก็ไม่กลัวว่า ครัวเรือนของเธอจะหนาว
 เพราะเธอได้เตรียมเสื้อผ้าอย่างดี
 ที่ทำจากขนแกะสีแดงเข้ม
 ให้กับครัวเรือนของเธอแล้ว
 22 เธอทำผ้าปูที่นอนเอง
 เสื้อผ้าของเธอก็เป็นผ้าลินินสีม่วงอย่างดี
 23 สามีของเธอเป็นที่นับถือที่ประตูเมือง
 เขานั่งอยู่ท่ามกลางผู้อาวุโสของแผ่นดิน
 24 เธอทำเสื้อผ้าลินินและขายพวกมัน
 และเธอก็จัดหาผ้าคาดเอวมาขายส่งให้กับพ่อค้า
 25 ทุกคนมองว่าเธอมีพลังกำลังและศักดิ์ศรี
 เธอหัวเราะให้กับอนาคตที่กำลังจะมาถึง
 26 เธออ้าปากพูดด้วยสติปัญญา
 และลินินของเธอสอนอย่างสุภาพอ่อนโยน
 27 เธอคอยควบคุมดูแลการงานต่างๆในครัวเรือนของเธอ
 เธอกินอาหารที่ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงของเธอเอง
 28 ลูกๆของเธอยืนขึ้นพูดให้เกียรติกับเธอ
 สามีของเธอก็ทำอย่างนั้นด้วย
 และเขาก็ชมเธอ
 29 ว่า “มีผู้หญิงจำนวนมากที่พิสูจน์ว่าตัวเองมีค่า
 แต่เธอมักกว่าพวกเขาทั้งหมด”
 30 เสน่ห์เป็นเรื่องหลอกลวง และความสวยงามก็ไม่ยั่งยืน
 แต่ผู้หญิงที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์
 สมควรจะได้รับคำยกย่อง
 31 ให้เธอได้รับรางวัลสำหรับสิ่งที่เธอทำ
 และให้การงานต่างๆของเธอ
 นำเกียรติมาให้กับเธอ ที่ประตูเมือง

ปัญญาจารย์

คำนำ

ชีวิตนั้นสั้นนัก ให้สนุกสนานกับมันเท่าที่จะเป็นไปได้ ชีวิตเป็นของขวัญที่พระเจ้าให้กับทุกคน และมนุษย์ไม่มีความหวังอะไรได้มากไปกว่าความสุขในชีวิตที่มีอยู่นี้ แต่มนุษย์กลับไปทุ่มเทกับสิ่งต่างๆ ที่ทำลายความสุขในชีวิตนี้ที่พระเจ้าให้มา เพราะอย่างนั้นมนุษย์ก็เลยลืมสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตไป

ในหนังสือปัญญาจารย์มีบางตอนพูดถึงขัดแย้งกับสิ่งที่หลายคนในยุคโบราณนั้นเชื่อกัน เช่น มีหลายข้อในหนังสือสุภาษิตที่พูดทำนองว่าทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่หนังสือปัญญาจารย์ยืนยันว่าคนชั่วได้ดี คนดีได้ชั่วมีถมไป

อาจารย์ที่เขียนหนังสือปัญญาจารย์ได้ใช้ประสบการณ์ในชีวิตของกษัตริย์ซาโลมอนเพื่อสอนบทเรียนให้กับผู้อ่าน

ในสองบทแรกของหนังสือปัญญาจารย์นี้ อาจารย์คนนี้ได้พูดราวกับว่าตัวเองเป็นกษัตริย์ซาโลมอน แต่อาจารย์คนนี้คงไม่ใช่กษัตริย์ซาโลมอน ในสมัยโบราณนั้น พวกนักเรียนและพวกอาจารย์ชอบพูดราวกับว่าตัวเองเป็นคนนั้นคนนี้มีชื่อเสียง ซึ่งเป็น การเรียนรู้แบบหนึ่งในสมัยนั้น

กษัตริย์ซาโลมอนตายในปี 931 ก่อน ค.ศ. พระองค์มีอำนาจและชื่อเสียงมาก มีทรัพย์สมบัติมากมาย มีภรรยาเจ็ดร้อยคน นางบำเรออีกสามร้อยคน พระองค์สร้างหลายสิ่งหลายอย่าง เขียนสุภาษิตและร้อยกรองมากมาย แต่ทั้งหมดนี้ก็ไม่เที่ยงแท้ เพราะเมื่อพระองค์ตาย อาณาจักรของพระองค์ก็แตกสลายอย่างรวดเร็ว เพราะลูกชายของพระองค์ขาดสติปัญญาในการปกครอง

หนังสือปัญญาจารย์ เขียนขึ้นมาจากสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ที่อาจารย์คนนี้สังเกตเห็น เขาไม่ได้พูดถึงความหวังที่พระเจ้าให้คริสเตียนมีในชีวิตหน้า เขาตั้งคำถามสองข้อใหญ่ๆ ฝากให้ผู้อ่านคิด

คำถามแรกคือ คนเราได้ประโยชน์อะไรบ้างจากการบากบั่นทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ (ปญจ. 1:3)

ในบทที่ 1-6 เขาสรุปออกมาว่า ทุกอย่างไม่เที่ยงแท้ ความหมายที่แท้จริงของชีวิตไม่ได้อยู่ที่งานหนักที่เราทำ หรือความร่ำรวย หรือทรัพย์สมบัติที่เรามี หรือแม้แต่การแสวงหาปัญญา ทั้งหมดนี้เหมือนวิ่งไล่ตามลม

คำถามที่สองคือ ถ้าอย่างนั้นสิ่งไหนจะดีสำหรับมนุษย์ในช่วงเวลาอันแสนสั้นที่เขามีชีวิตอยู่ (ปญจ. 6:12)

บทที่ 7 เป็นต้นไป อาจารย์คนนี้เสนอว่าการหาคำตอบให้กับชีวิตนั้นมันยุ่งยากมาก ดังนั้นทางที่ดีให้หยุดค้นหาคำตอบและไปหาความสุขกับการงาน การกินดื่ม การคบเพื่อน และครอบครัว เพราะชีวิตนี้เป็นของขวัญมาจากพระเจ้า อีกไม่นานก็แก่และตายแล้ว อาจารย์คนนี้ก็เลยแนะนำให้คนมีความสุขในวัยหนุ่มสาวและให้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง เล่มนี้จบด้วยคำกำชับจากบรรณาธิการว่า ให้ทุกคนอย่าเกรงและเชื่อฟังพระเจ้า และยิ่งเตือนพวกเขาว่าพระเจ้าจะพิพากษาการกระทำทุกอย่างของมนุษย์

1 นี่คือคำสอนของอาจารย์ผู้ที่เป็นลูกของดาวิด และเป็นกษัตริย์ในเมืองเยรูซาเล็ม

2 อาจารย์พูดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างช่างไม่เที่ยงเอาเสียเลย ไม่เที่ยงจริงๆ ทุกสิ่งช่างไม่เที่ยง 3 คนเราได้ประโยชน์อะไรบ้าง จากการบากบั่นทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

จริงหรือที่ว่าเรากำลังพัฒนา

4 คนรุ่นหนึ่งตายไป อีกรุ่นหนึ่งก็เกิดมา ในขณะที่โลกก็ยังคงอยู่เหมือนเดิมตลอดไป 5 ดวงอาทิตย์ขึ้น แล้วก็ตก แล้วมันก็รีบกลับไปอยู่ที่จุดเดิม พรอมที่จะขึ้นมาใหม่

6 ลมพัดไปทางทิศใต้ แล้วก็หันไปทางทิศเหนือ พัดไปรอบๆ และกลับมาอีก เพราะมันมีเส้นทางหมุนเวียนของมัน

7 แม่น้ำลำธารทุกสายไหลลงสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เคยเต็ม แม่น้ำลำธารไหลลงมาจากที่ไหน พวกมันก็กลับไปที่นั่นและไหลกลับลงมาจาก

8 คำพูดทุกอย่างช่างน่าเหนื่อยหน่าย เพราะไม่เห็นมีใครพูดอะไรใหม่ขึ้นมาเลย

ตามองเท่าไรก็ไม่เคยอิ่ม

หูฟังเท่าไรก็ไม่เคยเต็ม

9 สิ่งที่เคยเป็นมา นั้นแหละคือสิ่งที่จะเกิดขึ้นอีก สิ่งที่เคยทำมานั้นแหละคือสิ่งที่จะทำกันอีก ไม่มีอะไรใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

10 อาจจะมีคนหนึ่งพูดว่า “ดูนี่สิ มันเป็นสิ่งใหม่” แต่จริงๆ แล้วมันก็มีมาตั้งนานแล้วก่อนที่เราจะเกิด

11 คนในสมัยนี้ไม่มีใครจดจำคนในอดีต

และคนในอนาคตก็จะไม่จำคนรุ่นก่อนหน้าเขาเหมือนกัน

จริงหรือที่ว่าสติปัญญาจะนำความสุขมาให้

12 ตัวอาจารย์เองเป็นกษัตริย์ในเมืองเยรูซาเล็ม และปกครองชนชาติอิสราเอลมาหลายปีแล้ว

13 เราได้ตั้งใจใช้สติปัญญาเพื่อค้นหาว่า สวรรค์ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ฟ้านี้ การค้นคว้าที่พระเจ้าให้คนทำกันนี้ มันยุ่งยากอย่างไรยากจ และหาความสุขไม่ได้เลย

14 เราสังเกตเห็นการงานทุกอย่างที่คนทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์นี้แล้วค้นพบว่า ทุกอย่างไม่เที่ยง เหมือนกับไล่ตามลม

15 สิ่งที่คุณเจอแล้ว จะทำให้กลับมาตรงอีกก็ไม่ได้แล้ว และสิ่งที่ไม่มีความดีก็จะหนีไม่ได้

16 เราพูดกับตัวเองว่า “เราได้กลายเป็นใหญ่ และมีสติปัญญา มากกว่ากษัตริย์ทุกองค์ที่ปกครองเยรูซาเล็มก่อนหน้าเรา จิตใจของเราได้เจอกับสติปัญญาและความรู้มากมาย”

17 เราเลยตั้งใจเรียนรู้ทั้งสติปัญญา ความรู้ ความบ้าๆบอๆ และความโง่เขลา แล้วเราก็พบว่า การเรียนรู้ก็ไม่ต่างอะไรกับการวิ่งไล่ตามลม 18 เพราะยังมีสติปัญญาเท่าไรก็ได้ ก็ยิ่งหงุดหงิดรำคาญมากขึ้นเท่านั้น และยิ่งรู้มาก ก็ยิ่งทุกข์มาก

ความสนุกสนานให้ความสุขแน่หรือ

2 เราพูดกับจิตใจว่า “มาเถอะ มาลองลิ้มรสความสนุกสนานกันดู และเจอกับสิ่งดีๆ” แต่แล้วนี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน ² เราพูดกับการหัวเราะว่า “เจ้ามีผลงานอะไรवादอย่างได้หรือ” และพูดว่า “เจ้าก่อให้เกิดประโยชน์อะไรได้หรือ” ³ จิตใจเราได้สำรวจดูว่า มันจะเป็นยังไงที่จะให้เหล่าฝูงนกควมร้างกายเรา แต่สติปัญญายังนำจิตใจของเราอยู่และสามารถรู้ทันความโง่เขลา เราอยากรู้ว่าจะมีอะไรดีๆให้มนุษย์ทำบ้างในช่วงชีวิตอันแสนสั้นของเราภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้

โครงการใหญ่ๆให้ความสุขแน่หรือ

4 เราได้ทำงานต่างจันอื่นยิ่งใหญ่ ได้สร้างวังต่างๆสำหรับตัวเราเอง ได้ทำไร่ไถนา ⁵ ได้ทำสวนผลไม้และสวนผักผอนต่างๆให้กับตัวเราเอง และได้ปลูกผลไม้ทุกชนิดไว้ในสวนพวกนั้น ⁶ ได้สร้างบรรดาสะพานน้ำไว้เพื่อผันน้ำเข้าไปรดต้นไม้ที่ผลิดอกออกผล ⁷ เรามีทาสชายหญิงมากมาย และมีทาสหลายคนที่เกิดภายในเรือนของเรา นอกจากนี้ เรายังมีฝูงสัตว์เลี้ยง ฝูงวัวและฝูงแกะ มากกว่าใครๆที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มมาก่อนหน้าเราอีกด้วย ⁸ เราได้รวบรวมเงินทองมาเป็นของรักของหวงอันเหมาะสมกับฐานะกษัตริย์ และรวบรวมหัวเมืองต่างๆมาเป็นของเราด้วย เราได้ให้ชายหญิงมาขับร้องเพลงให้ฟัง และเรายังมีทรัพย์สินสมบัติที่หรูหราฟู่ฟ่าที่มนุษย์ชื่นชอบเป็นทึบๆ ทึบแล้วทึบเล่า ⁹ เราได้เป็นใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ มากกว่าใครๆทั้งหมดที่เคยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อนหน้าเรา และสติปัญญาของเราก็ช่วยเรา ¹⁰ ไม่ว่าดวงตาของเราอยากได้อะไร เรายังจะหามาให้ เราไม่เคยหึกห้ามจิตใจของเราในเรื่องของความสุขใดๆ จิตใจของเราสนุกกับงานหนักที่ได้ทำไปนั้น และความสุขนั้นแหละเป็นรางวัลเดียวที่เราได้รับจากงานหนักซึ่งเราได้ทำไป ¹¹ แล้วเราก็ก็นมามองดูสิ่งทั้งหมดซึ่งเราได้ลงมือทำไป งานที่เราได้ลงมือลงแรงทำอย่างลำบากลำบนนั้น เราได้ค้นพบว่า มันไม่เที่ยง เหมือนกับไส้ตามลม ไม่มีอะไรภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ที่ให้ประโยชน์ถาวร

ใช้สติปัญญาหรือเปล่าที่เราหาอยู่

12 แล้วเราก็ก็นมามาดูเรื่องสติปัญญา ความบ้าๆบอๆและความโง่เขลา เพราะไม่รู้วาคันแบบไหนจะขึ้นมานครองราชย์ต่อจากเรา แล้วเขาจะมีปัญญาครอบครองทุกสิ่งที่เราสร้างขึ้นมาได้หรือเปล่า ¹³ และเราก็ก็นมามาดูสติปัญญานั้นได้เปรียบกว่าความโง่เขลา เช่นเดียวกับที่ความสว่างได้เปรียบกว่าความมืด ¹⁴ คนฉลาดมีดวงตาอยู่ในหัว แต่คนโง่เดินอยู่ในความมืด แต่ตัวเราเองนั้นได้เรียนรู้ว่า ทั้งคนฉลาดและคนโง่ก็ต้องเผชิญกับสิ่งเดียวกัน ¹⁵ ดังนั้นเราจึงคิดในใจว่า เราเองจะต้องเผชิญกับสิ่งที่คนโง่ต้องเผชิญ ถ้าอย่างนั้นจะเป็นคนฉลาดเลิศเลอไปทำไมกัน แล้วเราจึงคิดในใจว่า เรื่องนี้ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน ¹⁶ เพราะทั้งคนฉลาดและคนโง่ ต่างก็ไม่อยู่ในความทรงจำของคนตลอดไปหรอก เพราะอีกไม่ช้า ทุกคนก็จะถูกลืมไปหมด มันแยจริงๆที่คนฉลาดต้องตายเหมือนกันกับคนโง่ต้องตาย

แข็งชีวิต

17 เพราะอย่างนี้เราถึงได้เกลียดชีวิต เรายังรู้สึกเจ็บปวดใจกับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ทุกอย่างไม่เที่ยง และเป็นการวิ่งไส้ตามลม ¹⁸ เราเกลียดผลจากงานหนักที่เราได้ตรากตรำทำไปภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ เพราะเราจะต้องทิ้งมันให้กับคนรุ่นหลัง ¹⁹ แล้วใคร

จะไปรู้ได้ล่ะว่าเขาจะเป็นคนฉลาดหรือคนโง่ แต่ถึงยังไง เขาก็จะครอบครองทุกอย่างซึ่งเราได้ตรากตรำทำมาภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ทุกสิ่งที่เราได้ลงมือทำไปอย่างชาญฉลาด เรื่องนี้ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน

20 แล้วจิตใจของเราที่ท้อแท้สิ้นหวังกับการงานที่เราได้ตรากตรำทำไปภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ²¹ เพราะคนๆหนึ่งจะต้องตรากตรำทำงานอย่างหนัก เพื่อให้ได้สติปัญญา ความรู้และความสำเร็จ แต่สุดท้ายเขาก็ต้องมอบส่วนของเขาไปให้กับอีกคนหนึ่งซึ่งไม่ได้ลงแรงทำอะไรเลย นี่ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน และมันเป็นสิ่งเลวร้ายเหลือเกิน

22 มนุษย์ได้อะไรบ้างจากงานหนักที่ทำและทุ่มเทชีวิตจิตใจกับงานภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ²³ วันเวลาของเขามีแต่ความเจ็บปวดและงานอันยุ่งเหยิงของเขาก็มีแต่จะทำให้เขาหงุดหงิด แม้ว่าเวลา กลางคืนจิตใจของเขาก็ยังไม่ได้นอนหลับพักผ่อน นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน

ขอให้สนุก

24 สำหรับมนุษย์แล้ว ไม่มีอะไรดีไปกว่า การกิน ดื่ม และมีความสุขกับงานของเขา เราเห็นว่าสิ่งนี้มาจากพระเจ้า ²⁵ เพราะทั้งการมีกินอย่างเหลือเฟือและการต้องเก็บเศษข้าวในทุ่งนา กิน ล้วนมาจากพระเจ้า ²⁶ พระองค์จะให้สติปัญญา ความรู้และความสุขกับคนซึ่งพระองค์ชอบใจ ส่วนคนที่ไม่เอาไหน + พระองค์ก็ให้เขาว่านวยายอยู่กับการเก็บรวบรวมและสะสม เพื่อเขาจะได้มอบของพวกนั้นให้กับคนที่พระเจ้าชอบใจ นี่ก็เป็นสิ่งไม่เที่ยง เป็น การวิ่งไส้ตามลมเหมือนกัน

กิจการทุกอย่างมีเวลาของมันเอง

- 3 ทุกสิ่งทุกอย่างนั้น มีเวลาอันเหมาะสมของมัน มีเวลาที่เหมาะสมสำหรับกิจการทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์นี้
- 2 มีเวลาคลอดและมีเวลาตาย
 - มีเวลาปลูกและมีเวลาถอนรากของสิ่งที่ปลูกไว้
 - 3 มีเวลาฆ่าและมีเวลารักษา
 - มีเวลารื้อทิ้งและมีเวลาสร้างขึ้น
 - 4 มีเวลาร้องไห้และมีเวลาหัวเราะ
 - มีเวลาไว้ทุกข์และมีเวลาเต้นรำ
 - 5 มีเวลาว่างก่อนห็นและมีเวลาเก็บก่อนห็น
 - มีเวลาสวมกอดและมีเวลาไม่สวมกอด
 - 6 มีเวลาค้นหาและมีเวลาเลิกหา
 - มีเวลาเก็บรักษาและมีเวลาทิ้งไป
 - 7 มีเวลาฉึกและมีเวลาเย็บ
 - มีเวลาเงียบและมีเวลาพูด
 - 8 มีเวลารักและมีเวลาเกลียด
 - มีเวลาสงครามและมีเวลาสงบสุข

พระเจ้าครอบครองโลกของพระองค์

9 คนงานได้ประโยชน์อะไรบ้างจากงานหนักที่เขาทำ ¹⁰ เราได้เห็นงานซึ่งพระเจ้ามอบให้กับมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์หมกมุ่นอยู่กับมัน ¹¹ พระองค์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเหมาะสมตามเวลาของมัน พระองค์ทำให้จิตใจมนุษย์รู้สึกถึงเวลาอันไม่มีวันสิ้นสุด แต่มนุษย์ก็ไม่เข้าใจงานซึ่งพระเจ้าได้ทำไว้ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบ

12 เราได้เรียนรู้ว่าสำหรับพวกเขาไม่มีอะไรดีเลย นอกจากความสุขสบายที่พวกเขา มีในช่วงชีวิตของเขา ¹³ ถ้าคนกิน ดื่ม และมีความสุขกับผลงานจากงานหนักทั้งหมดที่เขาทำ นี่ก็ถือว่า เป็นของขวัญจากพระเจ้าเหมือนกัน

14 เราเห็นว่าทุกสิ่งทีพระเจ้าทำนั้น ไม่ได้ถูกกำหนดด้วยเวลา จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปก็ได้ จะดึงอะไรออกมาก็ไม่ได้ ที่พระเจ้า

+ คนที่ไม่เอาไหน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนบาป”

ทำอย่างนี้ เพื่อพวกเขาจะได้ยำเกรงต่อหน้าพระองค์ 15 สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้ เป็นสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วในอดีต และสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต ก็เคยเกิดขึ้นมาก่อนแล้วเหมือนกัน แต่พระเจ้าจะจัดการกับสิ่งซึ่งมนุษย์แสวงหาแต่เกินความเข้าใจของตน

16 ยิ่งกว่านั้น เราได้เห็นสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ คือในที่ซึ่งน่าจะมีชีวิตที่ธรรมกลับเจอความชั่วร้าย และในที่ซึ่งน่าจะมีชีวิตที่ถูกต้องกลับเจอความชั่วร้าย 17 เราคิดในใจว่า พระเจ้าจะตัดสินทั้งคนบริสุทธิ์และคนชั่ว เพราะว่ามีเวลาสำหรับทุกคน และกิจกรรมทุกอย่าง

มนุษย์ก็เหมือนสัตว์

18 เราคิดอยู่ในใจเกี่ยวกับมนุษย์ทั้งหลายว่า พระเจ้ากำลังทดสอบพวกเขา พระองค์ให้มนุษย์เห็นว่าพวกเขาเป็นสัตว์โดยแท้ 19 เพราะสิ่งที่มนุษย์กับสัตว์ต้องเผชิญนั้นก็เหมือนกัน สัตว์ต้องตาย มนุษย์ก็ต้องตายเหมือนกัน ทั้งคนและสัตว์ต่างมีวิญญาณเดียวกัน 20 มนุษย์ไม่ได้เปรียบไปกว่าสัตว์ตรงไหน เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นไม่เที่ยง 20 ทั้งคู่ต้องไปยังที่เดียวกัน ทั้งคู่มาจากดิน และทั้งคู่ก็ต้องกลับไปเป็นดินเหมือนกัน 21 ใครจะบอกได้ว่า วิญญาณของมนุษย์จะขึ้นไปสวรรค์ หรือวิญญาณของสัตว์จะลงไปแดนคนตาย 22 เราเห็นว่า ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการที่คนๆหนึ่งจะสนุกกับงานของเขา เพราะความสนุกนั้นแหละคือรางวัลเดียวที่เขาได้รับเพราะไม่มีใครบอกเขาได้หรือว่าเขาจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต

การกดขี่ข่มเหง

4 แล้วเราก็ได้เห็นไปดูการกดขี่ข่มเหงทั้งหลายที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกครั้ง

ดูสิ นาดตาของคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง แต่ไม่มีใครปลอบโยน อำนาจอยู่ในเงื้อมมือของผู้กดขี่ ไม่มีใครปลอบโยนพวกเขาเลย

2 ดั่งนั้นเรารู้จักถึงว่าคนตายไปแล้วก็โชดดีกว่าคนที่ยังเป็นอยู่

3 แต่ที่โชดดีกว่าคนตายและคนเป็น คือคนที่ไม่เคยมีชีวิตมาก่อนเพราะเขาจะไม่ได้เห็นสิ่งชั่วร้ายที่มนุษย์ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

จะทำงานหนักไปทำไมกัน

4 เราเห็นว่า งานหนักและความสำเร็จทุกอย่าง เกิดมาจากการที่คนแข่งขันชิงดีชิงเด่นกัน นี่ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน เหมือนวงล้อตามลม

5 แต่พวกคนโง่มีมือองเท้า แล้วต้องกินเนื้อตัวเอง

6 คนที่หามาได้หนึ่งกำมือเต็ม แล้วได้พักผ่อน ก็ยังดีกว่าคนที่ได้มาสองกำมือ แต่ต้องทำงานหนักและวิ่งไล่ตามลม

7 แล้วเราก็เห็นสิ่งไม่เที่ยงภายใต้ดวงอาทิตย์อีกอย่างหนึ่ง คือ

8 มีชายคนหนึ่ง อยู่ตัวคนเดียวไม่มีแม่แต่ลูก หรือพี่น้อง เขาทำงานหนักอย่างไม่หยุดหย่อน และในเรื่องความร่ำรวยนั้น ตาของเขาก็ไม่รู้จักพอ เขาไม่เคยหยุดเพื่อถามตัวเองเลยว่า จะทำงานหนักไปเพื่อใคร และที่ไม่ยอมหาความสุขใส่ตัวนี้ มันเพื่อใครกัน นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน และเป็นการหมกมุ่นอย่างร้ายกาจ

พวกเพื่อนๆและครอบครัวให้กำลังใจ

9 สองคนย่อมจะดีกว่าคนเดียว เพราะพวกเขาจะได้รับผลตอบแทนที่ดีกว่าจากงานหนักที่หา

10 แล้วถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งก็จะช่วยเพื่อนให้ลุกขึ้น แต่คนที่อยู่ตัวคนเดียวจะลำบาก เพราะเมื่อเขาล้มลง ก็ไม่มีใครมาช่วยให้ลุกขึ้น

† ทั้งคน ... เดียวกัน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ทั้งคนและสัตว์ล้มลงตายใจเดียวกัน"

11 ยิ่งกว่านั้น ถ้าคนสองคนนอนอยู่ด้วยกัน พวกเขาถือปูน ส่วนคนที่อยู่คนเดียว เขาจะอบอุ่นได้อย่างไร

12 คนที่อยู่คนเดียวอาจจะถูกรังแก แต่ถ้าอยู่ด้วยกันสองคนก็สามารถป้องกันตัวเองได้ เชือกสามเส้นที่มัดเป็นเกลียวเข้าด้วยกันนั้นไม่สามารถดึงให้ขาดจากกันได้ง่ายๆหรอก

การเมือง

13 คนหนุ่มที่ยากจนแต่ฉลาด ย่อมดีกว่ากษัตริย์แก๊งเงลาที่ไม่ยอมฟังคำเตือนแล้ว 14 เพราะคนหนุ่มนั้นได้ออกจากคุก แล้วได้กลายเป็นกษัตริย์ ในขณะที่อีกคนหนึ่งซึ่งเกิดมาในวัง แต่กลับกลายเป็นคนยากจนในที่สุด 15 เราได้เห็นคนทั้งหลายผู้ซึ่งมีชีวิตเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ ไปติดตามคนหนุ่มอีกคนหนึ่งที่ได้ขึ้นมาเป็นกษัตริย์แทนคนหนุ่มคนแรกนั้น 16 แต่ถึงแม้คนหนุ่มคนหลังนี้จะมีผู้ติดตามจนนับไม่ถ้วนก็ตาม แต่คนรุ่นต่อไปจะไม่นิยมชมชอบเขา นี่ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน เหมือนวงล้อตามลม

การเข้าเฝ้าพระเจ้า

5 ระวังสิ่งที่เจ้าทำให้ดีเมื่อเข้าไปในวิหารของพระเจ้า พระเจ้ายอมรับคนที่เชื่อฟังและทำตามพระองค์ มากกว่าคนโง่ที่แค่เอาเครื่องบูชาถวายเท่านั้น เพราะพวกคนโง่นั้นไม่รู้ตัวเสียด้วยซ้ำว่ากำลังทำชั่วอยู่

2 อย่าเป็นคนปากไว ใจร้อน พูดอะไรโพล่งๆออกไปต่อหน้าพระเจ้า เจียมตัวเสียบ้างเพราะพระเจ้าอยู่บนสวรรค์ แต่เจ้าอยู่บนโลก เพราะฉะนั้นเจ้าควรจะพูดให้น้อยๆเข้าไว้ 3 ยิ่งหมกมุ่นเท่าไรก็ยิ่งพ้อฝันมากเท่านั้น ยิ่งพูดมากเท่าไรก็ยิ่งส่อให้เห็นว่าโง่มากเท่านั้น

4 เมื่อเจ้าได้บนบานไว้กับพระเจ้า ก็อย่าได้รีรอที่จะแก้บนนั้น เพราะพระองค์ไม่ชอบคนโง่ เจ้าบนอะไรไว้ก็ให้แก้เสีย

5 ไม่บนบานเสียเลยย่อมดีกว่าบนบานแล้วไม่แก้ 6 เพราะเหตุนี้อย่าปล่อยให้ปากเป็นเหตุทำให้คุณทำบาป และอย่าพูดกับตัวแทนของพระเจ้าว่า "ผมไม่ได้ตั้งใจพูดอย่างนั้น" ทำไมจะต้องทำให้พระเจ้าโกรธเพราะคำพูดของคุณ แล้วทำให้พระองค์ทำลายงานที่คุณได้ทำมากับมือ 7 คนเราชอบฝัน ชอบคิดเรื่องไร้สาระ และชอบพูด แต่ให้ยำเกรงพระเจ้าดีกว่า

เหนือผู้หนายังมีผู้หนา

8 ถ้าคุณเห็นคนยากจนถูกกดขี่ข่มเหงในหมู่บ้านของคุณ หรือถูกปล้นสิทธิหรือไม่ได้รับความเป็นธรรม มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก เพราะเหนือเจ้านายคนนั้น ก็ยังมีเจ้านายของเขาเฝ้ามองอยู่ และเหนือเจ้านายทั้งสองคนนี้ ก็ยังมีเจ้านายของพวกเขาอีกทีหนึ่ง 9 แม้แต่กษัตริย์ก็ยังได้ส่วนแบ่งจากการเพาะปลูกในแผ่นดิน พวกเขาก็ได้แบ่งผลประโยชน์ของแผ่นดินกันไป

เงินไม่สามารถซื้อความสุขได้

10 คนรักเงินก็ไม่เคยมีเงินพอ และคนรักความร่ำรวยก็ไม่เคยพอใจกับรายได้ นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน

11 เมื่อมีข้าวของเงินทองเพิ่มขึ้น ก็จะมีคนมาช่วยผลบุญมากขึ้น แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรกับเจ้าของ นอกจากจะได้แค่ชมเป็นขวัญตาเท่านั้น 12 กรรมกรมีความสุขนอนหลับสบาย ไม่ว่าเขาจะได้อะไรหรือมาก แต่ความเหลือเฟือของคนร่ำรวยทำให้เขาอ่อนแอ

13 เราได้เห็นเรื่องเลวร้ายอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ คือคนที่สะสมความร่ำรวยไว้ให้กับตัวเอง และสุดท้ายก็ทำให้เขาต้องทุกข์ใจ

14 คือการที่เขาต้องสูญเสียความร่ำรวยไปหมดกับการลงทุนเสี่ยงภัย เขามีลูกชายหนึ่งคน แต่ก็ไม่มีอะไรเหลือในมือเพื่อให้กับลูกชายแล้ว

15 เขาออกมาจากห้องแม่ตัวเปล่า เขาก็นอนงอกรไปตัวเปล่าเหมือนเดิม ไม่ได้อะไรติดมือไปเลย จากงานหนักที่เขาได้ตรากตรำทำมา

16 ไข้แล้ว นี่แหละคือเรื่องเลวร้ายที่ทำให้รู้สึกแย่มาก เขามาอย่างไร เขาก็จะไปอย่างนั้น แล้วเขาจะได้ประโยชน์อะไรที่ต้องทำงานหนักเพื่อได้มาแต่สิ่งลมๆแล้งๆ

17 ความจริงแล้ว ตลอดวันเวลาของเขา เขาพักกินอยู่ในความมืด เต็มไปด้วยความหงุดหงิดจู้จี้จุกจิก เจ็บไข้ได้ป่วย และโกรธแค้น

ให้มีความสุขกับการทำงาน

18 เราเห็นว่าสิ่งนี้ดีและเหมาะสม คือในช่วงชีวิตสั้นๆที่พระเจ้าประทานให้นี้ ให้แต่ละคนกินและดื่ม และมีความสุขกับงานหนักทั้งหมดที่ท่าภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะสิ่งเหล่านั้นแหละเป็นรางวัลที่เขาได้รับ

19 นอกจากนี้ เมื่อไหร่ก็ตามที่พระเจ้าทำให้คนหนึ่งคนใดร่ำรวยให้เขามีความสุขกับทรัพย์สมบัติและได้รับส่วนแบ่งของเขา และมีความสุขกับงานหนักที่เขา ทำทั้งหมดนี้ถือว่าเป็นของขวัญจากพระเจ้า

20 เขาไม่ควรจะไปคิดมากเกี่ยวกับเรื่องในอดีตหรือเรื่องในอนาคต เพราะพระเจ้าทำให้เขาสาละวนอยู่กับสิ่งที่ทำให้เขามีความสุข

ความร่ำรวยไม่ได้นำความสุขมาให้

6 มีเรื่องเลวร้ายอีกเรื่องหนึ่งที่เราได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ และมันก็หนักหนาสาหัสสำหรับมนุษย์ ² คือมีคนซึ่งพระเจ้ามอบความร่ำรวย ทรัพย์สมบัติ และชื่อเสียงเกียรติยศให้ จนเขาไม่ขาดอะไรเลยที่อยากได้ แต่พระเจ้าไม่ได้ให้เขาเสพสุขจากสิ่งเหล่านั้น แต่ให้คนอื่นมาเสพสุขแทน นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยง และเลวร้ายทำให้หดหู่ยี่ง

3 ถ้าชายคนหนึ่งมีลูกสักร้อยคน และมีอายุยืนยาว แต่เขากลับบ่นเกี่ยวกับชีวิตที่เหลืออยู่ของเขา และบ่นว่าไม่ได้รับความสุขจากสิ่งดีๆที่มี และบ่นว่าไม่มีที่ฝังศพ เขาขอบอกว่าเด็กที่ตายในห้องก็ยิ่งดีกว่าเขาเสียอีก ⁴ เพราะการเกิดมาของเด็กคนนั้นก็ไม่มีเที่ยง และเขาก็เข้าสู่ความมืด และชื่อของเขาก็ถูกความมืดปกคลุมไป

5 ถึงแม้เด็กน้อยนั้นจะยังไม่ทันได้เห็นดวงอาทิตย์ และยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย เด็กนั้นก็ยิ่งมีความสุขมากกว่าชายชราคนนี้เสียอีก

6 ถึงแม้ว่าชายคนนี้จะมียุ่ยืนหนึ่งพันปีถึงสองครั้ง แต่ไม่พบความสุข แล้วจะมีประโยชน์อะไร เพราะสุดท้ายแล้วทุกคนก็ต้องไปอยู่ในจุดเดียวกันไม่ใช่หรือ

7 คนเราทำงานหนักก็เพื่อปากท้อง แต่ก็ไม่เคยเติมเต็มความอยากของตัวเองอยู่ดี

8 ถ้าอย่างนั้นคนฉลาดได้เปรียบคนโง่ตรงไหนหรือ แล้วจะมีประโยชน์อะไรที่คนจนเรียนรู้เพื่อที่จะจัดการกับชีวิต

9 ความพอใจกับสิ่งที่ตาได้เห็น ก็ยิ่งดีกว่าความอยากที่ไม่รู้จัก นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน เหมือนใส่ตาลม

10 ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้วถูกกำหนดไว้แล้วทั้งสิ้น พระเจ้ารู้จักเส้นทางซึ่งพระองค์ได้กำหนดไว้ให้กับมนุษย์นั้น และพวกเขาที่ไม่สามารถที่จะโต้เถียงกับพระเจ้าผู้ซึ่งมีกำลังกว่าได้

11 อันที่จริงแล้ว ยิ่งโต้เถียงมากเท่าไร ก็ยิ่งไร้สาระเท่านั้น มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากการโต้เถียงนี้บ้าง

12 ใครจะไปรู้ว่า สิ่งไหนจะดีสำหรับมนุษย์ในช่วงเวลาแสนสั้นที่เขามีชีวิตอยู่ คือชีวิตอันไร้สาระ ที่ผ่านไปเหมือนเงา เพราะใครจะบอกได้บ้างว่าในอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของเขาภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

คำคมต่างๆ

- 7 ชื่อเสียงที่ดีย่อมดีกว่าน้ำหอมชั้นดี และวันตายของคนก็ดีกว่าวันเกิด
- 2 การไปบ้านที่กำลังไว้ทุกข์ย่อมดีกว่าไปบ้านที่กำลังเลี้ยงฉลอง เพราะที่บ้านแรกคือจุดจบของทุกคน และคนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ควรตระหนักในเรื่องนี้
- 3 ความเศร้ามันดีกว่าการหัวเราะ เพราะถึงแม้หน้าจะเศร้าแต่จิตใจนั้นได้รับบทเรียน
- 4 จิตใจของคนฉลาดย่อมอยู่ในบ้านที่ไว้ทุกข์ และจิตใจของคนโง่ย่อมอยู่ในบ้านที่สนุกสนานรื่นเริง
- 5 ฟังคนฉลาดต่อว่าก็ยังดีกว่า ฟังเพลงที่คนโง่ร้อง
- 6 เพราะเสียงหัวเราะของคนโง่ก็เหมือนเสียงแตกของหนามที่ติดไฟอยู่ใต้หม้อ นี่ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงเหมือนกัน
- 7 การกดขี่ข่มเหงสามารถทำให้คนฉลาดกลายเป็นคนโง่ และสินบนก็ทำให้ใจคอกอง
- 8 ทำจนจบย่อมดีกว่าแค่เริ่มต้น ใจจดทนนอย่อมดีกว่าใจหึงงายโส
- 9 อย่าให้จิตใจของคุณโกรธง่าย เพราะความโกรธนั้นอยู่นอกของคนโง่
- 10 อย่าถามว่า "ทำไมคืนวันๆถึงดีกว่าทุกวันนี้" ไม่ฉลาดเลยที่ถามอย่างนั้น
- 11 สติปัญญาอันดีเหมือนกับมรดก และเป็นประโยชน์แก่คนที่เห็นดวงอาทิตย์
- 12 เพราะวาสติปัญญาปกป้องคนได้ ก็เหมือนกับเงินทองสามารถปกป้องคนได้
- ประโยชน์ของความรู้และสติปัญญาคือรักษาชีวิตของเจ้าของมัน
- 13 ให้เห็นและยอมรับสิ่งต่างๆที่พระองค์ทำ สิ่งที่พระเจ้าบิดบังจะมีใครทำให้มันตรงได้หรือ
- 14 ในวันที่ดีก็ให้สนุกกับมัน ส่วนในวันที่แย่ก็ให้คิดใคร่ครวญว่าทั้งสองวันนี้เป็นวันที่พระเจ้าสร้างไว้ เพื่อมนุษย์จะได้เดาไม่ถูกว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาในอนาคต
- 15 ในวันคืนที่ไม่เที่ยงของเรานั้น เราก็ดูเห็นมาแล้วทุกอย่าง มีคนดีที่ต้องย่อยยับไป แม้เขาจะเป็นคนดี และมีคนเลวที่มีอายุยืนยาว แม้เขาจะชั่วช้า ¹⁶ อย่าเป็นคนดีเกินเหตุและอย่าฉลาดแสนรู้เกินไป เรื่องอะไรคุณจะต้องทำลายตัวเองด้วย ¹⁷ อย่าชั่วเกินไป และอย่าโง่เกินไป เรื่องอะไรคุณจะต้องมาตายก่อนเวลา ¹⁸ ยึดข้างหนึ่งไว้ก็ดีและอย่าปล่อยอีกข้างหนึ่งไป คนที่ยาเกรงพระเจ้าจะเดินสายกลาง
- 19 สติปัญญาทำให้คนหนึ่งเข้มแข็งกว่าเจ้าหน้าที่ปกครองเมืองสิบคน
- 20 แต่ถึงอย่างไรก็ตาม ก็ไม่มีใครหรอกในโลกนี้ที่แสนจะเป็นคนดี ทำแต่ความดีไม่เคยทำบาปเลย
- 21 อีกอย่างหนึ่งคุณอย่าไปสนใจคำพูดของคนอื่นทุกคำ เพราะกลัวว่าคุณอาจจะได้ยินทาสของคุณต่อว่าคุณในทางเสียหายๆ ²² คุณก็รู้อยู่แก่ใจดีว่า คุณเองก็เคยว่าคนอื่นเสียหายๆหลายครั้ง
- 23 เรื่องที่พูดมานี้ เราได้ทดสอบด้วยสติปัญญาแล้ว เราเคยพูดว่า เราจะเป็นคนฉลาด แต่ความฉลาดยังอยู่ห่างไกลจากเรา ²⁴ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นนั้น มันเกินความเข้าใจของมนุษย์ และมันลึกส์เกินกว่าที่มนุษย์จะค้นพบ ²⁵ เราตั้งใจที่จะเรียนรู้ ตรวจสอบและ

แสวงหาสติปัญญาและเหตุผล และเราตั้งใจที่จะเรียนรู้ว่าความชั่วร้ายเป็นเรื่องโง่เขลา และความโง่เขลาเป็นเรื่องบ้า²⁶ เราพบว่าผู้หญิงที่เป็นกบดัก นั่น แຍິงกว่าความตายเสียอีก เธอมีหัวใจเป็นตาข่ายและมือเป็นโซ่มัด คนที่พระเจ้าชอบใจจะหนีพ้นจากเธอ ส่วนคนที่ไม่เอาไหน[†] จะถูกเธอจับไว้

²⁷ ดูเสียสิ นี่คือนิสัยที่เราได้ค้นพบ อาจารย์พูดว่าอย่างนั้น เราได้อาเรื่องหนึ่งมาปะติดปะต่อเข้ากับอีกเรื่องหนึ่งเพื่อหาคำตอบ²⁸ เราได้ทุ่มสุดชีวิตหาแล้วหาอีก แต่ก็ไม่พบคำตอบ แต่เราได้พบชายผู้มีสติปัญญาหนึ่งในพันคนแล้ว แต่ไม่พบผู้หญิงสักคนในพันคนนั้น²⁹ นี่แหละ คือสิ่งเดียวที่เราพบ คือ พระเจ้าได้สร้างมนุษย์ให้เป็นคนดี แต่พวกเขากลับเหลื่อมจัด

สติปัญญาและอำนาจ

8 ใครกันล่ะที่เป็นคนฉลาดจริงๆ และใครกันล่ะสามารถอธิบายสิ่งต่างๆได้ สติปัญญาทำให้ใบหน้าสดใส และทำให้หน้าบึ้งตึงเปลี่ยนไป

² เราขอบอกว่า ให้ทำตามคำสั่งของกษัตริย์เหมือนกับที่เจ้าทำตามคำสั่งาบาบที่ให้กับพระเจ้า³ ไม่ต้องกลัวกษัตริย์หรือก เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ พระองค์สั่งให้ทำอะไร ก็ทำไปเลย แต่อย่าไปมีส่วนร่วมกับพวกกบฏสักวัน เพราะพระองค์มีอำนาจที่จะจัดการกับทุกอย่างตามใจชอบ⁴ เพราะคำพูดของกษัตริย์นั้นมีความอำนาจ ใครจะกล้าถามพระองค์ว่า “พระองค์กำลังทำอะไรอยู่”⁵ คนที่ทำตามคำสั่งจะไม่ได้รับอันตราย และคนฉลาดย่อมจะรู้เวลาและวิธีการอันเหมาะสม

⁶ เพราะอันที่จริงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็มีเวลาและวิธีของมัน แต่ปัญญาของคนๆหนึ่งก็หนักสำหรับเขา⁷ เพราะไม่มีใครรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นและไม่มีการบอกเขาได้ว่าผลมันจะออกมาเป็นอย่างไร⁸ ไม่มีใครมีอำนาจเหนือลมที่จะไปหยุดยั้งมันได้ เหมือนกับที่ไม่มีใครมีอำนาจเหนือวันตาย ไม่มีทางที่ทหารจะถูกปลดประจำการในระหว่างการสู้รบอยู่ ไม่มีทางที่ความชั่วจะช่วยชีวิตของคนที่ชั่วได้

⁹ เราเคยเห็นเรื่องพวกนี้มาหมดแล้ว และเราก็ได้ไต่คุ้ครวญถึงการกระทำทุกอย่างซึ่งกระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ เราเห็นว่าทุกวันนี้เมื่อคนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่ง เขาก็จะใช้อำนาจนั้นทำร้ายคนนั้น¹⁰ แล้วเราก็เห็นพวกคนชั่วได้รับการฝังอย่างมีเกียรติ แล้วก็เคยเดินเข้าออกสถานที่พักพิงที่คิดว่าเป็นว่าเล่น แต่ทุกคนในเมืองกลับล้มคนที่ทำถูกต้องไป นี่ก็เป็นเรื่องไม่เที่ยงเหมือนกัน

ดูเหมือนว่าชีวิตจะไม่ยุติธรรม

¹¹ เมื่อคนที่ทำชั่วไม่โดนลงโทษทันที คนถึงกล้าทำชั่ว¹² คนบาปทำชั่วเป็นร้อยๆครั้งแต่ก็ยังมิอายุนั้น ทั้งๆที่เราทั้งรู้ว่าคนที่ยำเกรงพระเจ้าและยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ด้วยความเกรงกลัวจะได้ดี¹³ แต่คนชั่วจะไม่ได้รับผลดีหรือและไม่มีความอายุนั้นยาวด้วย พวกเขาจะเป็นเหมือนเงาเพราะไม่ยำเกรงต่อหน้าพระเจ้า

¹⁴ แต่ว่ามีเรื่องที่ไม่เที่ยงเกิดขึ้นในโลกนี้ คือ บางครั้งมนุษย์ก็ทำกับคนดีๆเหมือนกับว่าเขาเป็นคนเลว และทำกับคนเลว เหมือนกับว่าเขาเป็นคนดี สรุปลแล้ว นี่ก็ไม่เที่ยงเหมือนกัน¹⁵ ดังนั้นเราแนะนำให้หาความสุขสนุกสนาน เพราะไม่มีอะไรดีสำหรับมนุษย์ที่อยู่ใต้ดวงอาทิตย์นี้ ยกเว้นการกินดื่มและหาความสุขสนุกสนานใส่ตัว เพื่อความสุขนี้จะอยู่กับเขาเมื่อต้องทำงานหนักตลอดวันเวลาของชีวิตที่พระเจ้าให้กับเขาภายใต้ดวงอาทิตย์นี้

† ผู้หญิงที่เป็นกบดัก หมายถึง “ความโง่” เหมือนกับในหนังสือ สุภาษิต 9:13-18 และในบทที่ 9:1-6 ได้เปรียบเทียบกับผู้หญิงกับสติปัญญาด้วย †† คนที่ไม่เอาไหน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนบาป”

เราไม่เข้าใจทุกสิ่งที่พระเจ้าทำหรือ

¹⁶ เมื่อเราตั้งใจเรียนรู้ถึงสติปัญญาและสังเกตทุกสิ่งที่ผู้คนทำกันในโลกนี้ ทำให้เรานอนไม่หลับทั้งวันทั้งคืน¹⁷ แล้วเราก็ได้ดูงานทั้งหมดของพระเจ้า และเห็นว่าไม่มีใครสามารถเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ได้หรอก ไม่ว่าจะพยายามขนาดไหนก็ตาม เขาก็จะไม่มีความค้นพบ แม้แต่คนฉลาดที่คิดว่าตัวเองรู้แล้วก็ยังไม่มีความค้นพบเลย

ความตายยุติธรรมหรือเปล่า

9 ใช่แล้ว เราได้ใส่ใจและตรวจสอบเรื่องทั้งหมดนี้ แล้วเห็นว่าคนดีและคนฉลาดและสิ่งต่างๆที่เขาทำ แม้กระทั่งความรักและความเกลียดของเขา ล้วนแล้วแต่อยู่ในกำมือของพระเจ้า ไม่มีใครรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่จะเกิดขึ้นกับตัวเขาเองในอนาคต² ทุกคนตกอยู่ในสภาพเดียวกันหมด คือ จะต้องเจอกับชะตากรรมเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นคนบริสุทธิ์หรือคนเลว คนดีหรือคนชั่ว คนบริสุทธิ์หรือคนไม่บริสุทธิ์ คนที่ถวายเครื่องบูชา หรือคนที่ไม่ถวายเครื่องบูชา คนที่ชอบสาบานหรือคนที่กลัวการสาบาน³ ในบรรดาสิ่งต่างๆทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ นี่ก็เป็นเรื่องเลวร้ายอีกเรื่อง คือการที่ทุกคนจะต้องประสบกับชะตากรรมเดียวกัน แถมหัวใจของมนุษย์ยังเต็มไปด้วยความชั่วร้าย จิตใจเต็มไปด้วยความบาบอดอนยังมีชีวิตอยู่ แล้วหลังจากนั้นเขาก็ตายกัน⁴ จะมีใครเลือกชะตากรรมของตัวเองได้หรือ แต่สำหรับคนเป็นนั้น เขาสามารถมั่นใจได้เรื่องหนึ่ง อย่างที่คนพูดกันว่า “หมาเป็นขอมดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว”

⁵ เพราะคนเป็นมั่นใจได้แน่ว่าเขาจะต้องตายแน่ๆ แต่คนตายไม่รู้อะไรเลย และคนตายก็จะได้ไม่ได้รับรางวัลอะไรอีกแล้ว เพราะผู้คนต่างก็พากันล้มพวกเขาไปหมด⁶ ความรัก ความเกลียดชัง และความอิจฉาของพวกเขาหายไปหมด และพวกเขาก็ไม่มีส่วนในสิ่งทั้งหลายซึ่งเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้อีกแล้ว

สนุกกับชีวิตในขณะที่ยังทำได้

⁷ ไปสิ ไปกินขนมปังของคูดอย่างมีความสุขและดื่มเหล้าองุ่นของคูดด้วยความชื่นชมยินดี เพราะพระเจ้าเห็นชอบกับเรื่องพวกนี้⁸ ใส่เสื้อผ้าเหมือนเตรียมพร้อมจะไปงานรื่นเริงเสมอและใส่ผ้าหอมด้วย⁹ ให้มีความสุขร่วมกับภรรยาที่คุณรักตลอดวันเวลาอันไม่เที่ยงของชีวิตนี้ ที่คุณได้รับมาภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ เพราะนั่นคือส่วนแบ่งของชีวิตคุณ สำหรับงานหนักที่คุณตรากตรำทำมาภายใต้ดวงอาทิตย์นี้¹⁰ สิ่งที่มีคุณค่าได้ก็ให้ทำสุดแรงเกิดไปเลย เพราะในแดนคนตายที่จะต้องไปนั้น จะไม่มีการลงมือทำอะไรเลย ไม่มีแม้แต่ความคิด ความรู้ หรือสติปัญญา

ชีวิตนี้ช่างไม่ยุติธรรมเอาเสียเลย

¹¹ เราได้เห็นสิ่งนี้เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ด้วย ที่ว่า คนที่วิ่งเร็วที่สุด ก็ไม่ใช่จะเป็นผู้ชนะเสมอไป ฝ่ายที่มีกำลังเหนือกว่า ก็ไม่ใช่จะชนะสงครามเสมอไป หรือคนที่มีความสติปัญญา ก็ไม่ใช่จะมีความอาหารกินเสมอไป หรือคนที่มีความเข้าใจ ก็ไม่ใช่จะต้องได้รับรางวัลเสมอไป หรือคนที่มีความร่ำรวย ก็ไม่ใช่จะต้องได้รับการยกย่องเสมอไป เพราะอุบัติเหตุเกิดขึ้นได้กับทุกคน

¹² ไม่มีใครรู้หรือกว่าจะตายเมื่อไหร่ เหมือนกับปลาที่ติดในร่างแหอันโหดร้าย เหมือนพวกนกที่ติดในกับดัก คนเราก็ก็นั่นแหละ จะตกเข้าไปในกับดักเมื่อยามชวมาไม่ถึงอย่างไม่ทันตั้งตัว

ฤทธิ์อำนาจของสติปัญญา

¹³ นี่ก็เป็นอีกเหตุการณ์หนึ่งเกี่ยวกับสติปัญญา ที่เราได้เห็นเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์นี้ เราว่ามันน่าคิดทีเดียว¹⁴ มีเมืองเล็กๆ

เมืองหนึ่งที่มีคนอยู่ไม่มากนัก ต่อมา มีกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่บุกมา
โจมตีล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องมือต่างๆ เพื่อบุกทะลุวงกำแพง
เข้าไป ¹⁵ แล้วปรากฏว่ามีชายยากจนคนหนึ่งในเมืองนั้นที่มีสติ-
ปัญญา สามารถที่จะช่วยให้เมืองนั้นรอดพ้นจากการโจมตีได้ แต่
ไม่มีใครสนใจชายยากจนคนนั้น ¹⁶ สรุปว่า ความฉลาดนั้นย่อมจะ
ดีกว่ากำลังพล แต่ความฉลาดของชายยากจนเป็นที่ถูกดูหมิ่น
และไม่มีใครยอมฟังคำพูดของเขา

¹⁷ คำพูดที่คนมีสติปัญญาพูดออกมาเบาๆ มันสมควรฟัง
มากกว่าเสียงตะโกนของผู้เฒ่าในพวกคนโง่

¹⁸ สติปัญญา ย่อมดีกว่าอาวุธในสงคราม

แต่คนไม่เอาไหน † เพียงคนเดียวก็สามารถทำลายสิ่งดีๆ ได้
มากมาย

10 แมลงวันตายไม่กี่ตัวในน้ำหอมก็ทำให้น้ำหอมเหม็นได้
ความโง่เล็กน้อยๆ สามารถทำลาย †† ความฉลาดและ
ชื่อเสียงได้

² ใจของคนมีสติปัญญาเอนเอียงไปในทางที่ถูก
ใจของคนโง่เอนเอียงไปในทางที่ผิด ‡

³ นอกจากนี้ เมื่อคนโง่เดินไปตามทาง เนื่องจากไม่มีสมองคิด
เขาก็เลยประกาศความโง่ของเขาออกมาให้กับทุกคน

⁴ ถ้าผู้นำโกรธคุณขึ้นมา อย่าเพิ่งลาออกจากตำแหน่ง
เพราะว่าความใจเย็นสามารถเอาชนะความผิดพลาดทั้งหลาย
ได้

⁵ เราได้เห็นเรื่องเลวร้ายเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์
เป็นความผิดที่ผู้นำก่อขึ้นคือ ⁶ คนโง่ได้รับการแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูง
ส่วนคนรวยกลับได้รับตำแหน่งที่ต่ำต้อย ⁷ เราเห็นทาส
ชื่อยูบหลังม้า ส่วนพวกเจ้าฟ้ากลับต้องมาเดินเท้าอย่างกับทาส

งานทุกอย่างมีความเสี่ยง

⁸ คนที่ขูดรู้อาจจะตกลงไปในร่อง
และคนที่รื้อกำแพงอาจจะถูกงูกัด

⁹ คนที่ทำงานในเหมืองหิน อาจจะบาดเจ็บจากหินพวกนั้น
คนที่ตัดไม้ อาจจะเจ็บตัวเพราะมัน

¹⁰ ถ้าขวานทื่อและไม่ได้ลับให้คม
คนที่ใช้ฟันก็จะต้องออกแรงมาก

แต่ถ้าใช้สติปัญญา ก็จะได้เปรียบกว่า

¹¹ ถ้างูกัดเสียก่อนที่มันจะถูกสะกด
ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมีหมองู

¹² คำพูดจากปากของคนมีสติปัญญาทำให้คนชอบเขา
แต่คำพูดจากริมฝีปากของคนโง่ทำลายตัวเขาเอง

¹³ คนโง่เริ่มพูดเมื่อไหร่ก็มีแต่เรื่องโง่ๆ
และเขาจบลงด้วยเรื่องไร้สาระอันเลวร้าย

¹⁴ แต่คนโง่ก็ยิ่งชอบที่จะพูดมาก
ไม่มีใครรู้หรือรู้ว่าเขาจะเกิดอะไรขึ้น

¹⁵ งานของคนโง่จะต้องทำให้เขาหมดแรงแน่ๆ
เพราะขนาดทางเข้าเมืองก็ยังไม่เจอเลย

คุณค่าของงาน

¹⁶ น้าอับอายจริงๆ สำหรับเจ้า แผ่นดินที่มีกษัตริย์ที่ยังเป็นเด็ก
อยู่

และมีพวกเจ้าชายที่ชอบจัดงานเลี้ยงกันตั้งแต่เช้า

¹⁷ น้าบ่ถือจริงๆ สำหรับเจ้า แผ่นดินที่มีกษัตริย์อันสูงส่ง
และมีเจ้าชายที่จัดงานเลี้ยงในเวลาอันเหมาะสม

พวกเขาควบคุมตัวเองได้ และไม่เมาเมา
¹⁸ เพราะความขี้เกียจ หลังคาถึงได้พังลงมา

† คนไม่เอาไหน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "คนบาป" †† สามารถทำลาย หรือ ในภาษาเดิมคือ "หนักกว่า" ‡ ใจของคนโง่เอนเอียงไปในทางที่ผิด ในภาษาเดิมคือ "ไปทางขวา ... ไปทางซ้าย"

และเพราะไม่เอาใจใส่ บ้านถึงได้รั่ว

¹⁹ อาหารเตรียมไว้สำหรับกินกันอย่างสนุกสนาน
และเหล้าองุ่นให้ความสุขกับชีวิต
แต่เงินเป็นคำตอบสำหรับทุกสิ่ง †

การนิทา

²⁰ อย่าได้ต่อว่ากษัตริย์ในทางที่เสียหายๆ แม้แต่กับเพื่อนสนิท
ก็อย่าทำเลย

อย่าได้ต่อว่าคนรวยในทางที่เสียหายๆ แม้แต่ตอนที่อยู่ใน
ห้องนอนของเจ้า

เพราะนกในอากาศอาจจะคาบเอาคำพูดของเจ้าไปบอกคนอื่น
และสัตว์ปีกทั้งหลายอาจจะเอาเรื่องที่เจ้าพูดไปรายงานก็ได้

ให้เผชิญหน้ากับอนาคตอย่างกล้าหาญ

11 ให้หว่านความดีไปทั่ว แล้วอีกไม่กี่วัน
ความดีนั้นก็จะงอกจะหวนกลับมาหาเจ้า †

² ให้แบ่งปันของที่เจ้ามีไปให้กับคนเจ็ดคนหรือแปดคนก็ได้
ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องเลวร้ายอะไรขึ้นบ้างในแผ่น-
ดินนี้

³ เมื่อเห็นเมฆก่อตัวกันหนาทึบ พวกมันจะเทพลงลงมาบนแผ่น-
ดินอย่างแน่นอน

และเมื่อเห็นดินไม่ชุ่มฉ่ำ ไม่ว่าจะล้มไปทางใต้หรือทางเหนือก็
ตาม มันก็จะอยู่ตรงหน้าของมันไม่ไปไหน

⁴ คนที่คอยดูลมฟ้า ก็จะไม่ได้เพาะปลูก
และคนที่คอยดูเมฆฝน ก็จะไม่ได้เก็บเกี่ยว

⁵ ก็เหมือนกับที่เจ้าไม่รู้ว่าจะล้มไปมาได้ยังไง หรือ กระดุก
ของเด็กทารกมันก่อเกิดขึ้นมาได้ยังไงในท้องแม่ เจ้าก็จะไม่มีวัน
ที่จะเข้าใจการงานของพระเจ้าผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมา
เหมือนกัน

⁶ ในตอนเช้าก็ให้หว่านเมล็ดพืช และอย่าให้มือได้หยุดพักเลย
ในตอนเย็น เพราะเจ้าไม่รู้ว่าจะเกิดผลอะไรขึ้น จะเป็นอย่างนั้น
หรืออย่างนั้น หรือจะดีเหมือนกันทั้งสองอัน

ให้รับใช้พระเจ้าเมื่อยังเป็นหนุ่มสาวอยู่

⁷ แสงสว่างนั้นหว่านขึ้นและเป็นสิ่งที่ดีที่ดวงตามองเห็นดวงอา-
ทิตย์ ⁸ ถึงแม้คนคนหนึ่งจะมีชีวิตอยู่นานหลายปี เขาก็ควรจะมีความสุข
ในวันปีเหล่านั้นทั้งหมด แต่ให้เขาระลึกไว้ว่า วันแห่งความมืด
พวกนั้นอาจจะมากมายนาน ทุกสิ่งที่กำลังจะมาถึงนั้นไม่เที่ยง

⁹ ดังนั้น หนุ่มสาวเอ๋ย ให้สนุกสนานเถอะในขณะที่ยังเป็นหนุ่ม
เป็นสาวกันอยู่ ปล่อยให้ยินดีไปกับวันคืนของความเป็นหนุ่ม
สาวนั้น และทำตามที่ใจของเจ้าเรียกร้อง และไปตามสิ่งที่ดวงตา
ของเจ้าอยากได้ แต่ถึงอย่างนั้นก็ให้รู้ไว้ว่าพระเจ้าจะตัดสินเจ้า
จากเรื่องเหล่านั้นทั้งหมด

¹⁰ ขจัดความหงุดหงิดรำคาญออกจากจิตใจของเจ้าเสีย แล้วก็
สลัดปัญหาต่างๆ ที่ไปจากร่างกายด้วย เพราะว่าความเป็นหนุ่ม
สาวและผมที่ตกด้านนั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีเที่ยง

ปัญหาต่างๆ ตอนแก่

12 ให้นึกถึงผู้ที่สร้างเจ้ามา ในวันเวลาซึ่งเจ้ายังเป็นหนุ่ม
เป็นสาวอยู่ ก่อนยามทุกขียากจะมาถึง และก่อนที่ปีเหล่านี้นี้
จะมาถึง ที่เจ้าจะพูดว่า "ฉันไม่มีความสุขในช่วงเวลาเหล่านี้
แล้ว"

² ก่อนที่แสงของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวจะมีดีไป
และก่อนที่เมฆจะหวนกลับมาอีกครั้งหลังจากฝนตกไปแล้ว

†† เงินเป็นคำตอบสำหรับทุกสิ่ง หรือแปลได้อีกว่า "แต่เงินทำให้คนหมก-
มุ่น" †† ให้หว่าน ... กลับมาหาเจ้า ในต้นฉบับเขียนว่า "ให้ลอยขมบึงของเจ้า
ไปบนผิวน้ำ แล้วอีกไม่กี่วันเจ้าก็จะพบบึง"

3 เมื่อคนเฝ้าบ้านจะกลัวจนตัวสั่นงันงก คนแข็งแรงจะหลังค่อมไป และพวกผู้หญิงไม่แบ่งก็จะหยุดไม่ไป เพราะเหลือกันไม่กี่คน และดวงตาของผู้หญิงพวกนั้นที่มองออกไปนอกหน้าต่างก็จะมีตมัวไป 4 เมื่อประตูที่ตรงไปสู่ตลาดปิดลง เสียงไม่แบ่งเริ่มแผ่วลง และเสียงนกก็ดังขึ้น และพวกนกร้องหญิงเจียบเสียงลง 5 เมื่อมีคนกลัวความสูง และมีสิ่งน่าสยดสยองต่างๆบนท้องถนน ต้นอลมมอนดอกออก ตกแต่นตัวอ้วนพี และผลเบอร์รี่ปริแตก เมื่อมนุษย์ไปยังบ้านที่อยู่ชั่ววินทร์ของพวกเขา และพวกคนไว้ทุกข์ก็เดินไปมาบนถนน

ความตาย

6 ให้นึกถึงผู้ที่สร้างเจ้า
ก่อนที่สวยเงินจะขาดและขามทองคำจะแตกป่นนี้
ให้ที่บ่อน้ำพุจะแตกและลูกรอกที่บ่อน้ำจะแตกด้วย
7 เมื่อฝูงคลีกลับไปเป็นดินเหมือนที่มันเคยเป็น
และเมื่อวิญญาณกลับไปหาพระเจ้าผู้ซึ่งให้มันมา
8 อาจารย์พูดว่า ทุกสิ่งทุกอย่างช่างไม่เที่ยงเอาเสียเลย ทุกสิ่ง
ช่างไม่เที่ยง

บทสรุป

9 นอกจากอาจารย์จะเป็นคนที่มีสติปัญญาแล้ว ท่านก็ยังสอนความรู้ให้กับคนทั่วไปอีกด้วย ท่านได้ทดลอง ค้นหา และเรียบเรียงสุภาษิตขึ้นมาหลายข้อ 10 อาจารย์พยายามหาคำต่างๆที่ไพเราะ และท่านได้เขียนถ้อยคำแห่งความจริง อย่างตรงไปตรงมา

11 ถ้อยคำของคนฉลาดก็เหมือนปฏัก † ทั้งหลาย คำพูดดีๆที่ได้รวบรวมไว้ เป็นเหมือนเหล็กแหลมที่ไหลอยู่ปลายไม้กระทั่งที่ผู้เลี้ยงคนไหนๆก็สามารถเอาไปใช้ได้ทันที 12 ลูกชายของเรา ระวังคำสอนอื่นนอกเหนือจากคำพูดเหล่านี้ การเขียนหนังสือสั้นๆไม่มีวันจบ และการศึกษาร่ำเรียนมากเกินไปจะทำให้ร่างกายเหนื่อยล้า

13 เมื่อจบเรื่องนี้แล้ว และเมื่อทุกคนได้ยินคำสอนทั้งหมดนี้แล้วก็ขอให้ยำเกรงพระเจ้าและรักษาคำสั่งสอนต่างๆของพระองค์ไว้ เพราะนี่เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทุกคน 14 เพราะพระเจ้าจะนำการกระทำทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา รวมทั้งเรื่องที่ยึดบังเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องดีหรือร้ายก็ตาม

† ปฏัก หรือ ประดัก เป็นไม้ที่ฝังเหล็กแหลมตรงปลายใช้แทงสัตว์พาหนะ เช่น วัว

บทเพลงไพเราะ

คำนำ

เป็นสุดยอดแห่งเพลงไพเราะที่ยกย่องถึงความรักของหญิงชาย
ในหนังสือเล่มนี้ เป็นบทกวีที่พูดสลับกันไปมาระหว่างหนุ่มสาวถึงความรักใคร่ที่พวกเขาต้องมีต่ออีกฝ่ายหนึ่ง
บทกวีเหล่านี้อาจจะใช้ในช่วงเฉลิมฉลองการสมรสกันในอิสราเอลสมัยโบราณ แต่มีผู้นำทางศาสนาบางคนในยุคต่อมาห้ามไม่
ให้คนที่มียศต่ำกว่าสามสิบปีอ่านเพราะเป็นเรื่องเพศ ในช่วงต่อมาเป็นเวลาหลายร้อยปีที่พวกผู้นำส่วนใหญ่กลับถือว่าเป็นเรื่อง
ของความรักที่พระเจ้ามีต่อคนอิสราเอล หรือที่พระคริสต์มีต่อหมู่ปุระของพระองค์

1 สุดยอดแห่งเพลงไพเราะที่อุทิศให้กับกษัตริย์ซาโลมอน †

หญิงสาวพูดกับคู่รักของนาง

2 ฉันอยากให้เธอจูบฉันซ้ำแล้วซ้ำอีก
เพราะการร่วมรักของเธอคนนี้ให้ความสุขยิ่งกว่าเหล้าองุ่น
3 นำหอมของเธอช่างมีกลิ่นหอมเหลือเกิน
เมื่อเอ่ยถึงชื่อเธอ มันหอมเหมือนกับนำหอมที่ถูกเทออกจาก
ขวด
นั่นแหละคือเหตุที่หญิงสาวทั้งหลายหลงใหลเธอ
4 โปรดพาฉันไปด้วย รีบไปกินเถาะ
กษัตริย์ของฉัน พาฉันไปที่ห้องของพระองค์ด้วยเถิด
ให้เราสนุกสนานกันและมีความสุขเพราะเธอ
เราจะเฉลิมฉลองการร่วมรักของเธอที่ให้ความสุขยิ่งกว่าเหล้า
องุ่น
มีนำละหญิงสาวทั้งหลายถึงได้หลงใหลเธอ

หญิงสาวพูดกับพวกเพื่อนสาว

5 หญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย
ฉันผิวดำแต่สวย
ฉันดำเหมือนกับเต็นท์ของเผ่าเคดาร์
และสวยเหมือนผู้มาอันในวิหารของซาโลมอน
6 ไม่ต้องมองฉัน ที่ฉันผิวดำนี้
เพราะดวงอาทิตย์จึงฉันเข้มมีอยู่แล้ว
พวกพี่ชายฉันโกรธเคืองฉัน
และตั้งให้ฉันเป็นคนเฝ้าดูแลพวกสวนองุ่นของพวกเขา
ฉันก็เลยไม่สามารถดูแลสวนองุ่นของตัวเอง ††

หญิงสาวพูดกับคู่รัก

7 เธอผู้เป็นสุดที่รักของฉัน บอกฉันหน่อยสิว่า
เธอเลี้ยงฝูงสัตว์ของเธออยู่ที่ไหน
และตอนเที่ยงวัน เธอให้แกะของเธอนอนพักที่ไหน บอกฉันสิ
เพื่อฉันจะได้ไม่หลงเข้าไปหาผิดที่ ไปอยู่ใกล้กับฝูงสัตว์ของ
เพื่อนๆเธอ

ชายหนุ่มพูดตอบนาง

8 นางผู้งดงามกว่าหญิงอื่นใด
ถ้าเธอไม่รู้ว่าจะตามหาฉันได้ที่ไหน

† หรือ อาจแปลได้อีกว่า “บทเพลงที่ไพเราะที่สุดที่เกี่ยวกับกษัตริย์ซาโลมอน” หรือ “บทเพลงที่ไพเราะที่สุดที่เขียนโดยกษัตริย์ซาโลมอน” †† สวนองุ่น
ของตัวเอง คงหมายถึงความสวยงามของตัวเอง

ก็ให้ตามรอยเท้าของฝูงสัตว์ไป
และปล่อยให้ฝูงแกะหนุ่มของเธอกินหญ้าใกล้ๆกับเต็นท์ของ
พวกคนเลี้ยงแกะ
9 ที่รักจำ เธอทำให้ฉันคิด
เหมือนกับม้าสาวที่อยู่ท่ามกลางพวกม้าหนุ่มที่ลากรถบรรทุก
หลายของกษัตริย์ฟาโรห์
10 แก้มของเธอฉันสวยด้วยต่างหู
ลำคอของเธอก็ช่างงดงามด้วยลูกบิด
11 เราจะทำสร้อยคอทองคำ
ประดับด้วยลูกบิดเงินให้กับเธอ

หญิงสาวพูด

12 ตอนที่กษัตริย์ฉันนอนอยู่บนเตียงนอนเล่น
นำหอมของฉันส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว
13 ที่รักของฉันเป็นเหมือนถุงนำหอม
ที่ซบอยู่ระหว่างอกของฉันตลอดคืน
14 ที่รักของฉันเป็นเหมือนช่อดอกเฮนนา †
ที่อยู่ในพวกสวนองุ่นแห่งเมืองเอนเกดี ††

ชายหนุ่มพูด

15 ที่รักจำ เธอช่างสวยงาม
สวยงามเหลือเกิน
ดวงตาของเธอเปรียบดั่งนกเขา

หญิงสาวพูด

16 ที่รักจำ เธอช่างหล่อเหลา
มีเสน่ห์เหลือเกิน
เตียงของเราคือทุ่งหญ้าเขียวสด
17 มีต้นสนซีดาร์เป็นหลังคา
มีต้นสนเฟอร์เป็นเพดาน
2 ฉันเป็นแค่ดอกไม้ดอกหนึ่งในที่ราบซาโรน
เป็นแค่ดอกกลิลีดอกหนึ่งท่ามกลางหุบเขาทั้งหลาย

ชายหนุ่มพูด

2 เมื่อเปรียบที่รักของฉันกับหญิงสาวอื่นๆ
เธอเป็นเหมือนกับดอกกลิลีท่ามกลางพวงหาม

† เฮนนา ดอกไม้ที่มีกลิ่นหอมอยู่ทางตะวันออกเฉียงกลาง †† เอนเกดี เป็นชื่อ
เมืองหนึ่งใกล้กับทะเลตาย มีชื่อเสียงด้านนำหอมและเครื่องหอม

หญิงสาวพูด

- 3 เมื่อเปรียบที่รักของฉันกับชายหนุ่มอื่นๆ
เขาเป็นเหมือนต้นแอปเปิ้ลท่ามกลางต้นไม้ป่า
ฉันมีความสุขมากที่สุดที่ได้นั่งอยู่ใต้ร่มเงาของเขา
และผลของเขาก็หวานถูกปากเหลือเกิน
- 4 เขาพาฉันไปยังที่ที่เราจะได้ดื่มด่ำกับเหล่าอู่นกัน
เขาอยากจะร่วมรักกับฉัน
- 5 ขอขนมอ่งุ่นแห่งเพื่อเสริมกำลังฉันด้วย
ขอผลแอปเปิ้ลหล่อเลี้ยงฉันด้วย
ฉันกระหายรักของเธอแทบขาดใจ
- 6 แขนซ้ายของเขาซ้อนอยู่ใต้หัวฉัน
และมือขวาของเขาก็ลูบไล้ฉัน
- 7 พวกสาวๆแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้เธอทั้งหลายสาบานต่อ
หน้าเสี้ยวผาหรือกางตัวเมียว่า
พวกเธอจะไม่ปลุกเร้าหรือกระตุ้นความรักให้ตื่น
จนกว่าความรักนั้นจะสงบ

หญิงสาวพูด

- 8 ฟังสิ นั่นเสียงชายคนรักของฉัน
ดูสิ เขากำลังมาแล้ว
เขากำลังเดินร้าวอยู่บนภูเขาเหล่านั้น
และกระโดดโลดเต้นอยู่บนเนินเขา
- 9 ที่รักของฉันเหมือนกับเสี้ยวผาหรือกางตัวเมีย
นั่นไง เขากำลังยืนอยู่นอกกำแพงของเรา
กำลังจ้องลอดหน้าต่างเข้ามา
กำลังแอบมองลอดไม้ระแนงเข้ามา
- 10 ที่รักของฉันพูดกับฉันว่า
“ที่รักจำ ลูกขึ้นเถิด คนสวยของฉัน ไปกันเถอะ”
- 11 เพราะฤดูหนาวได้ผ่านพ้นไปแล้ว
และฝนก็หยุดตกแล้ว
- 12 ดอกไม้ทั้งหลายบานสะพรั่งไปทั่วผืนดิน
ถึงเวลาร้องเพลงกันแล้ว
นกเขากำลังขยับปีกไปทั่วแผ่นดิน
- 13 ผลมะเดื่อกำลังสุก
ต้นองุ่นกำลังออกดอกบานสะพรั่งส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่ว
ที่รักจำ ลูกขึ้นเถิด
คนสวยของฉัน ไปกันเถอะ”
- 14 “แม่เหล็กเขาของฉันที่ซ่อนตัวอยู่ในรอยแตกของภูผาสอง
ออกมาให้ฉันเห็นตัวหน่อย
ส่งเสียงให้ฉันได้ยินหน่อย
เพราะเสียงของเธอช่างไพเราะ
และรูปร่างหน้าตาเธอนั้นก็ช่างงดงาม”
- 15 “จับพวกสุนัขจิ้งจอกให้เรา สุนัขจิ้งจอกตัวเล็กๆที่ทำลายสวน
องุ่น
เพราะสวนองุ่นของเรากำลังผลิดอก”
- 16 ที่รักของฉัน เป็นของฉันและฉันก็เป็นของเขา
เขากำลังเล็มพีชอยู่ท่ามกลางดอกลิลลี่ †
- 17 กลับมาเถิด ที่รักของฉัน
ขอให้ท่านเป็นเหมือนเสี้ยวผาหรือกางตัวเมียบนเทือกเขาบี
เรอร์ ††
จนวันใหม่ย่างเข้ามาและเงาแห่งคำคืนหนีไป

† ดอกลิลลี่ ในบทเพลงไพเราะ 5:13 เปรียบริมฝีปากเป็นเหมือนดอกลิลลี่
ในที่นี้คงหมายถึงริมฝีปากของคู่รักของเขา †† เทือกเขาบีเรอร์ เป็นเทือกเขา
ที่อยู่ใกล้เมืองเยรูซาเล็ม ในที่นี้ คงเปรียบเทียบกับเต้านมของนาง

หญิงสาวพูด

- 3 ในคำคืน บนที่นอนของฉัน
ฉันโหยหาชายผู้เป็นที่รักของฉัน
ฉันโหยหาเขา แต่ไม่พบเขา
- 2 ฉันจะลุกขึ้นและออกท่องไปรอบเมือง
ไปตามท้องถนน ตามพวกลานเมือง
ฉันจะตามหาเขาผู้เป็นชายในดวงใจของฉัน
ฉันตามหาเขา แต่ก็หาไม่พบ
- 3 พวกยามที่ลาดตระเวนในเมืองได้เจอฉัน
ฉันถามพวกเขาว่า “ท่านพบชายในดวงใจคนนั้นของฉันไหม”
- 4 พอจากทหารยามมาได้ประเดี๋ยวเดียว
ฉันก็พบกับชายในดวงใจคนนั้นของฉัน
ฉันจับเขาไว้แน่น ไม่ยอมปล่อย
จนได้พาเขาไปถึงบ้านของแม่ฉัน
และเข้าไปในห้องที่แม่ฉันตั้งท้องฉันขึ้นมา
- 5 พวกสาวๆแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้เธอทั้งหลายสาบานต่อ
หน้าเสี้ยวผาหรือกางตัวเมียว่า
พวกเธอจะไม่ปลุกเร้าหรือกระตุ้นความรักให้ตื่นจนกว่าความ
รักนั้นจะสงบแล้ว

พวกหญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มพูด

- 6 นั่นมันอะไรกันที่กำลังมาจากที่เปล้าเปลี่ยวแห่งแล้ง
ดูเหมือนกลุ่มควัน หอมเหมือนมดยอบ กายานและแป้งหอม
ทุกชนิดของพ่อค้า

หญิงสาวพูด

- 7 ดูสิ นี่เป็นก๊วยของซาโลมอน
ที่หอมล้อมด้วยยอดนักรบหกลีบคนของอิสราเอล
- 8 พวกเขาล้วนเป็นนักดาบที่ชำนาญผ่านการต่อสู้มาอย่างโชก-
โชน
แต่ละคนเหินดาบไว้ข้างตัวพร้อมต่อสู้กับภัยทั้งหลายในคำ
คืน
- 9 ภูษัตริย์ซาโลมอนสร้างเกี่ยวนี้
ขึ้นด้วยไม้เท้าจากเลบานอน
- 10 เส้าของมันห่อหุ้มด้วยเงิน
หลังคาครอบทำด้วยเส้นใยทองคำ
เบาะนั่งทำด้วยผ้าสีม่วง
และภายในมันประดับขึ้นมาด้วยความรัก
- 11 หญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ออกมาเถิด หญิงสาวแห่งศิโยน
เอ๋ย
มาดูภูษัตริย์ซาโลมอนเถิด
มองดูมงกุฎที่แม่ของเขาสวมใส่ให้แก่เขา
ในวันที่เขาแต่งงาน
ซึ่งเป็นวันที่หัวใจของเขาเบิกบานที่สุด

ชายหนุ่มพูดกับหญิงสาว

- 4 ที่รักจำ เธอช่างสวยงามเหลือเกิน
ช่างสวยงามเสียจริงๆ
ดวงตาของเธอที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมหน้านั้นก็เหมือนกับนกเขา
สองตัว
ผมของเธอเปรียบเหมือนฝูงแพะที่เดินพลั่วลงมาเป็นระลอก
จากภูเขาไกลสุด
- 2 ฟันของเธอหนขาวเหมือนกับฝูงแกะตัวเมียที่ตัดขนแล้วเพิ่ง
ขึ้นมาจากกรรล่าตัว
แต่ละซี่ก็มีคู่แฝดล่างบนไม่มีหลุดไปเลยสักซี่

3 ริมฝีปากของเธอสีแดงเหมือนด้ายแดงสดสวยและปากของเธอเห็นซี่ข้างดงาม
 แก้มที่อยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าของเธอสีชมพูเหมือนผลทับทิมผ้าซีก
 4 ลำคอรวยระหงของเธอเปรียบเหมือนหอคอยของดาวิด ที่ก่อสร้างด้วยหินเป็นชั้นๆ
 มีโล่ หนีบพนแขวนไว้กับเกราะป้องกันทุกชนิดของนักรบอยู่ที่นั่น
 5 นมสองเต้าของเธอเปรียบดังลูกกวางคู่หนึ่งหรือเสียงผาผาแผ่ผด
 ที่กำลังเล็มพีชอยู่ท่ามกลางดอกกลิลี
 6 จนวันใหม่ย่างเข้ามาและเงาแห่งคำคืนหนีไป
 ฉันจะรีบเดินทางไปที่ภูเขาส่งของขวัญและเนินเขาแห่งกำยานหอม ††
 7 ที่รักจำ เธอช่างสวยหมดจด
 ในตัวเธอไม่มีที่ติเลย
 8 เจ้าสาวของฉันไปจากเลบานอนกับฉันเกิด
 ไปจากเลบานอนกับฉันเกิด
 รีบลงมาจากยอดเขาอามานา
 จากยอดเขาซีนีร์ และจากยอดเขาเฮอร์โมนเกิด †
 ลงมาจากพวกถั่วของสิงโต
 ลงมาจากภูเขาทั้งหลายที่พวกเขาอาศัยอยู่กันเกิด
 9 น้องจำ น้องได้กุมหัวใจของพี่ไว้แล้ว เจ้าสาวของฉัน
 แคเห็นเธอชายตามาแวบเดียว
 แคเห็นสร้อยเส้นหนึ่งบนคอเธอ เธอได้กุมหัวใจของฉันไว้แล้ว
 10 น้องจะ เจ้าสาวที่รักของฉันจำ การร่วมรักกับเธอนั้นช่างดงาม
 การร่วมรักกับเธอนั้นให้ความสุขยิ่งกว่าเหล้าองุ่น
 กลิ่นน้ำหอมของเธอหนักยิ่งกว่าเครื่องเทศใดๆ
 11 เจ้าสาวของฉัน ริมฝีปากของเธอหวานหยดย้อยเหมือนน้ำผึ้ง
 หยดจุกกรัง
 น้ำผึ้งและน้ำมันมูณาบอยู่ใต้ลิ้นของเธอ
 กลิ่นหอมจากเสื้อผ้าของเธอหอมเหมือนไม้สนซีดาร์จากเลบานอน
 12 น้องจะ เจ้าสาวที่รักของฉันจำ เธอเป็นของฉันเท่านั้น
 เหมือนสวนส่วนตัว สวนที่สงวนไว้ เหมือนดำนาคีที่หวงห้าม
 13 เธอเป็นเหมือนสวนทูลวงที่เต็มไปด้วยทับทิม
 และให้ผลมากมายมีทั้งเสนา นาร์ด
 14 ขมิ้น ต้นตะไคร้ และอบเชย ตลอดจนไม้กลิ่นหอมทุกชนิด
 อีกทั้งยังมีหอม วานหางจระเข้ รวมถึงสมุนไพรปรุงเครื่อง
 หอมชั้นเลิศทุกอย่าง
 15 เธอเปรียบเหมือนดำนาคีในสวน เปรียบดังบ่อน้ำไหล
 และเปรียบเหมือนลำธารที่ไหลลงมาจากภูเขาทั้งหลายของเลบานอน

หญิงสาวพูด

16 ตื่นเกิด ลมเหนือเอ๋ย
 พัดเกิด ลมใต้เอ๋ย
 พัดผ่านสวนของฉัน
 พัดให้เครื่องหอมฟุ้งกระจายไปทั่ว
 ให้ที่รักของฉัน เข้ามาที่สวนของเขา
 และให้เขากินผล ไม้รสอร่อยในสวนเกิด

† โล่ โล่และเกราะในที่นี้คงหมายถึงพวกสร้อยคอที่สวยงาม †† ภูเขา... กำยานหอม พุดถึงหน้าอกสองข้างของนาง ที่เอาน้ำหอมพรมไว้ † ยอดเขา... เฮอร์โมนเกิด ภูเขาพวกนี้อยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอลและเขตแดนของเลบานอน

ชายหนุ่มพูด

5 น้องจะ เจ้าสาวของฉันจำ ฉันได้เข้ามาในสวนของฉันแล้ว
 ฉันได้เก็บยางไม้หอมและเครื่องหอมอื่นๆแล้ว
 ฉันได้กินรวงผึ้งกับน้ำเชื่อมผลไม้ของฉันแล้ว
 ฉันดื่มเหล้าองุ่นและนมของฉันแล้ว

พวกเพื่อนพูด

เพื่อนรักทั้งสอง กินและดื่มเถิด
 และเมามันกับการร่วมรักเถิด

หญิงสาวพูด

2 แม้ว่าฉันหลับ แต่จิตใจของฉันก็ตื่นนอนอยู่ในความฝัน
 ฟังซี ชายที่รักของฉันกำลังเคาะ ร้องเรียกว่า
 “น้องจำ ที่รักจำ เปิดประตูให้พี่เข้าไปหน่อยซีจ๊ะ แม่นกเขาของพี่จะ
 แม่นางผู้สวยหมดจดของพี่จำ
 เพราะหัวของพี่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้าง
 ผมของพี่เปียกปอนไปด้วยละอองหมอกตอนกลางคืน”
 3 แล้วฉันตอบเขาว่า
 “ฉันถอดเสื้อผ้าแล้วจะให้สวมกลับไปอีกหรือ
 ฉันล้างเท้าสะอาดแล้ว
 จะให้กลับไปเปื้อนอีกหรือ”
 4 เมื่อชายที่รักของฉันสอดมือเข้ามา
 ตรึงรูประดู หัวใจของฉันก็เต้นระรัว
 5 ฉันลุกขึ้น เพื่อไปเปิดประตูให้กับคนรักของฉัน
 มือของฉันก็มียางไม้หอมหยดลงบนที่จับสลักประตู
 นิ้วของฉัน ทำใ้ยางไม้หอมหยดลงบนที่จับสลักประตู
 6 ฉันเปิดประตูให้คนรักของฉัน
 แต่คนรักของฉัน ไปเสียแล้ว
 เมื่อเขาจากไป ฉันแทบขาดใจ
 ฉันตามหาเขา แต่ก็หาไม่พบ
 ฉันร้องเรียกหาเขา แต่เขาไม่ตอบ
 7 พวกยามที่ลาดตระเวนรอบเมืองพบฉัน
 พวกเขาตีฉันและทำให้ฉันบาดเจ็บ
 พวกยามเหล่านี้ที่เฝ้ากำแพงเมือง
 ได้ตีผ้าคลุมหน้าของฉันออกไป
 8 สาวๆแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้พวกเธอสาบานว่า
 หากเธอพบกับชายคนรักของฉัน พวกเธอต้องบอกเขาว่า “ฉันกำลังเป็นไข้ใจอยู่”

สาว ๆ แห่งเยรูซาเล็มตอบ

9 สาวงามกว่าหญิงอื่นใดเอ๋ย คนรักของเธอพิเศษกว่าชายหนุ่ม
 คนอื่นตรงไหน
 เธอถึงได้มาให้พวกเราสาบานอย่างนี้

หญิงสาวพูด

10 ชายคนรักของฉันมีผิวสีด่างเปล่งปลั่ง
 โดดเด่นกว่าชายหนุ่มนับหมื่นคน
 11 หัวของเขาเป็นเหมือนทองคำ ทองคำบริสุทธิ์
 ผมของเขาหยักลอน และดำขลับราวกับนกกา
 12 ตาของเขาเป็นเหมือนนกเขาที่เกาะอยู่ริมสายน้ำ
 อาบเนื้อตัวด้วยน้ำมัน เกาะอยู่ริมสายน้ำที่เต็มดั่ง
 13 แก้มของเขาเป็นเหมือนสวนเครื่องเทศที่ออกเป็นสมุนไพร
 หอมหวาน
 14 แขนของเขาเป็นเหมือนท่อนทองคำฝังเพชรพลอย

ส่วนท้องของเขาเป็นเหมือนงาช้างประดับด้วยพลอยสีน้ำเงิน
เข้ม

15 ขาของเขาเป็นเหมือนเสาหินอ่อนที่ตั้งอยู่บนฐานที่ทำด้วย
ทองคำบริสุทธิ์

รูปร่างของเขาเป็นเหมือนต้นไม้แห่งเมืองเลบานอน สูงและ
แข็งแกร่งราวกับไม้สนซีดาร์แห่งเลบานอน

16 ปากของเขานึกหวานที่สุด

ทุกอย่างในตัวเขาดูน่ารักน่าใคร่ไปหมด

นั่นแหละคือคนรักของฉัน

หญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย นั่นแหละเขาละ

หญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มพูด

6 สว่างมากกว่าหญิงใดเอ๋ย ชายคนรักของเธอไปไหนเสียแล้ว
ชายคนรักของเธอ หันไปทางไหนแล้ว
บอกมาเถิด พวกเราจะช่วยเธอตามหาเขา

หญิงสาวตอบ

2 ชายคนรักของฉันลงไปในส่วนของเขา ไปที่แปลงเครื่องเทศ
เขาลงไปเล็มพืชอยู่ในสวน และไปเก็บดอกกลิลลี

3 ฉันเป็นของเขา และเขาก็เป็นของฉัน
เขาเล็มพืชอยู่ที่ท่ามกลางดอกกลิลลี

ชายหนุ่มพูด

4 ที่รักจำ เธอช่างสวยงามราวกับเมืองทีรซาร์ †
มีเสน่ห์ราวกับเมืองเยรูซาเล็ม
เธอช่างน่าประทับใจจุดดั่งกองทหารพร้อมธงประจำหน่วย ††
5 อย่างมองฉันเลยเพราะดวงตาของเธอทำให้ฉันแทบคลั่ง
ผมของเธอเปรียบเหมือนฝูงแพะที่เดินพลิวลงมาเป็นระลอก
จากภูเขาภิเลอวาด

6 ฟันของเธอเห็นขาวเหมือนกับฝูงแกะตัวเมียที่เพิ่งขึ้นมาจาก
การล้างตัว

แต่ละซีกก็มีคู่แฝดล่างบนไม่มีหลุดไปเลยสักซี่

7 แก้มที่ซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุมหน้าของเธอเห็น
สีชมพูเหมือนผลทับทิมผ่าซีก

8 ถึงจะมีราชินีหกสิบคน

เมียน้อยแปดสิบคน

และหญิงสาวอื่นๆอีกนับไม่ถ้วน

9 แต่แม่นกเขาของพี่ แม่นางผู้สวยหมดจดของพี่ก็เป็นหนึ่ง
เดียวไม่เหมือนใคร

เธอก็ลูกสาวเพียงคนเดียวของแม่และเป็นหัวแก้วหัวแหวน
ของผู้ให้กำเนิด

หญิงสาวทั้งหลายที่พบเธอถือว่าเธอมีเกียรติจริงๆ

อีกทั้งเหล่าราชินี และพวกเมียน้อยต่างก็สรรเสริญเยินยอเธอ
ว่า

10 “ใครกันนี่ ผู้เปรียบเหมือนแสงอรุณ

สวยงามราวกับดวงจันทร์

เจิดจรัสราวกับดวงอาทิตย์

และน่าประทับใจราวกับกองทหารพร้อมธงประจำหน่วย”

11 ฉันลงไปที่สวนต้นถั่วอลันท์เพื่อไปดูช่อดอกไม้ที่ขึ้นตามหุบ-
เขา

ไปคิดว่าพวกเถาองุ่นออกดอกแล้วหรือยัง

ไปคิดว่าพวกต้นทับทิมผลิดอกแล้วหรือยัง

12 ก่อนที่ฉันจะรู้ตัว

เธอก็ได้วางฉันอยู่ที่ท่ามกลางร่มไม้ของคนของฉันอย่างเจ้าชาย

เพื่อน ๆ ของผู้ชายเรียกหญิงสาว

13 กลับมาเถิด กลับมาก่อน แม่ชาวซูลेमเอ๋ย
กลับมาให้พวกเราได้ชมดูเธอก่อน

ชายหนุ่มพูด

ทำไมพวกเจ้าถึงได้จ้องมองนางชาวซูลेम

ราวกับว่านางกำลังเดินร่ำอยู่เบื้องหน้าอาหารสองกองทัพอ่าง
นั้นละ

ชายหนุ่มชื่นชมความงามของหญิงสาวว่า

7 เจ้าหญิงเอ๋ย เพ้าคุณั้นของเธอที่สวมรองเท้าสานอยู่ข้างด-
งามเหลือเกิน

ต้นเขาวังนกลมกลิ้งของเธอเหมือนเพชรพลอยที่ช่างฝีมือได้
เจียรระไนไว้

2 สะดือของเธอเห็นเหมือนขามทรงกลมที่มีเหล้าองุ่นผสม
เครื่องเทศเติมเต็มอยู่เสมอ

ส่วนหน้าท้องอันโค้งมนของเธอเห็นเหมือนกองเมลิ็ดข้าวสาลีที่
นวดแล้วล้อมรอบด้วยดอกกลิลลี

3 นมสองเต้าของเธอเห็นเปรียบเหมือนลูกกวาดคู่หนึ่ง
หรือเลี้ยงผาผาแฝด

4 ลำคอระหงของเธอเปรียบเหมือนหอคอยงาช้าง
ดวงตาของเธอเห็นเหมือนสระน้ำที่ส่องประกายในเมืองเฮ

ชไบบตรงรูปประดับทับทิม

จมูกของเธอสูงโต่งเหมือนหอคอยแห่งเลบานอนที่มองเห็น
เมืองดามัสกัส

5 หัวของเธอสูงสงเหมือนภูเขาคารเมล

เส้นผมของเธอเหมือนผ้าไหมสีขาวสีม่วง

ผมยาวสลวยของเธอเห็นทำให้กษัตริย์ต้องสยบลง

6 ที่รักของฉัน เธอช่างงดงาม และมีเสน่ห์น่าชื่นชมยิ่งนัก

เธอทำให้ฉันเพลิดเพลินใจ

7 เธอช่างสูงระหงราวกับต้นอินทผลัม

เต้าทั้งสองของเธอเห็นเหมือนพวงอินทผลัม

8 ฉันพูดว่า “ฉันจะปีนต้นอินทผลัม และจะคว้าผลอินทผลัมนั้น”

ขอให้เต้าทั้งสองของเธอเป็นเหมือนพวงองุ่น

ขอให้ลมปากของเธอหอมเหมือนผลแอปเปิล

9 ขอให้จูบของเธอเป็นเหมือนเหล้าองุ่นชั้นเยี่ยม ‡

หญิงสาวแทรกขึ้นว่า

ที่ไหลลื่นไปยังคนรักของฉัน

และเลื่อนไหลผ่านริมฝีปากและฟันของฉัน

10 ฉันเป็นของที่รักของฉัน

และเขาก็อยากได้แต่ฉันเท่านั้น

11 มาเถิด ที่รักของฉัน ออกไปที่ทุ่งกว้างข้างนอกนั้น

และคืนนี้เราจะพักอยู่ที่ท่ามกลางพุ่มดอกเสนาหาที่หอมนั้น

12 เราจะตื่นแต่เช้าตรู่ แล้วออกไปที่สวนองุ่น

ไปคิดว่าพวกต้นองุ่นออกดอกแล้วหรือยัง

ไปคิดว่าพวกช่อดอกองุ่นผลิบานแล้วหรือยัง

ไปคิดว่าต้นทับทิมออกดอกแล้วหรือยัง

และที่นั่นฉันจะมอบความรักให้กับเธอ

13 ที่รักของฉันจำพืชแห่งรักได้ส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วแล้ว

ผลไม้เลิศรสทั้งหลายได้สุกเต็มที่แล้วเห็นอุปสรรคของเรา

ฉันได้สะสมผลไม้เลิศรสทั้งหลายไว้

ทั้งที่เคยลิ้มรสและไม่เคยลิ้มรสมาก่อนไว้ให้กับเธอ

† ทีรซาร์ เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของ
เมืองเยรูซาเล็ม †† กองทหารพร้อมธงประจำหน่วย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่ง
ว่า “ดวงดาวในท้องฟ้า” หรือ “พวกนักรบ”

‡ ริมฝีปากและฟันของฉัน คำนี้อยู่ในฉบับแปลภาษากรีกโบราณฉบับแปลซี-
เรียโบราณและฉบับแปลภาษาละตินโบราณ แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า
ริมฝีปากของพวกที่นอนหลับ

8 แหม ถ้าเธอเป็นพี่ชายของฉันก็น่าจะดีนะ
 ผู้ดูแลจากเต้าของแม่ฉัน
 เพราะเมื่อฉันพบเธอตามท้องถนน
 ฉันจะได้จูบเธอโดยไม่มีใครเหยียดหยาม
 2 แล้วฉันจะได้นำเธอ ฉันจะพาเธอไปที่บ้านของแม่ฉัน เธอจะได้
 สอนเรื่องอย่างว่ากับฉัน
 ฉันจะให้เธอดื่มไวน์ผสมเครื่องเทศที่ทำจากน้ำทับทิมของฉัน
 3 แขนซ้ายของเขาซ่อนอยู่ใต้หัวฉัน
 และมือขวาของเขาก็ลูบไล้ฉัน

นางพูดกับพวกเพื่อนสาว

4 พวกสาว ๆ แห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ฉันขอให้เธอทั้งหลายสาบานว่า
 พวกเธอจะไม่ปลุกเร้าหรือกระตุ้นความรักให้ตื่นจนกว่าความ
 รักนั้นจะสูงงอมเสียก่อน

พวกสาว ๆ แห่งเยรูซาเล็มพูดว่า

5 นางผู้มาจากที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง
 ที่อิงแอบมากับชายคนรักของนางนั้นเป็นใครกันหนอ

หญิงสาวพูดกับชายคนรักว่า

ฉันได้ปลุกเธอตื่นขึ้นในทันใดเป็ลนั้น เป็นที่ที่แม่ของเธอตั้ง-
 ท้องเธอ
 และที่นั่นแหละคือที่ที่นางคลอดเธอมา
 6 เอาตัวฉันแนบชิดไว้กับตัวเธอ
 เหมือนดวงตราที่ห้อยแนบชิดกับหน้าอกเธอ
 เหมือนดวงตราที่แนบชิดกับข้อมือเธอ
 เพราะฤทธิ์แห่งความรักนั้นแรงพอๆกับความตาย
 อารมณ์รักนั้นก็ทนนานเท่ากับแดนคนตาย
 ความรักจุดประกายขึ้นดังไฟ
 เป็นไฟลุกใหญ่ที่ลุกโชติช่วง
 7 แม่น้ำจะมากเพียงใดก็ไม่อาจดับไฟรักลงได้
 และแม่น้ำทั้งหลายก็ไม่อาจท่วมทันความรักได้
 ถ้าหากมีใครสักคนพยายามจะซื้อความรักด้วยทุกสิ่งที่มี
 ข้อเสนอของเขาจะถูกปฏิเสธอย่างแน่นอน

พวกพี่ชายของหญิงสาวพูดว่า

8 เรามีน้องสาวตัวน้อยอยู่หนึ่งคนซึ่งนมยังไม่ตั้งเต้าเลย
 เราจะทำยังไงกับเธอดีเมื่อมีคนมาสู่ขอเธอ
 9 ถ้าเปรียบเธอเหมือนกำแพง เราจะเอาเงินมาตกแต่งกำแพง
 นั้น
 และถ้าเปรียบเธอเป็นประตู่ เราจะหาไม้สนซีดาร์มาเสริมแต่ง
 ประตูนั้น

หญิงสาวพูดว่า

10 ใช้สิ ฉันเปรียบเหมือนกำแพงนั้น
 และเต้าทั้งสองของฉันก็ตั้งขึ้นเหมือนหอคอย
 นั้นเป็นเหตุที่ เขาพึงพอใจฉัน

ชายหนุ่มพูดว่า

11 ชาโลมอนมีสวนองุ่นอยู่แปลงหนึ่งที่บาอัลฮาโมน
 และเขาก็ให้คนเข้าสวนองุ่นนั้น
 และทุกๆปี คนเข้าสวนจะต้องจ่ายเขาคนละหนึ่งพันเหรียญ
 เงินจากเงินที่ได้จากการขายผลองุ่นนั้น
 12 แต่ฉันมีสวนองุ่นส่วนตัวของตัวเอง
 ชาโลมอนเอ๋ย ท่านเก็บพันเหรียญเงินของท่านไว้เถิด
 แล้วก็จ่ายคนเฝ้าสวนของท่านคนละสองร้อยเหรียญเงินด้วย

ชายหนุ่มพูดกับหญิงสาวว่า

13 เธอผู้ที่กำลังนั่งในสวนนั้นนะ เพื่อนๆของฉันอยากได้ยินเสียง
 ของเธอ
 ฉันเองก็เหมือนกัน

หญิงสาวพูดว่า

14 ที่รักของฉัน เร็วเข้าเถิด
 ขอให้ท่านเป็นดังเสียงฆาหรือกวางหนุ่มที่อยู่ภูเขแห่งเครื่อง-
 เทศเหล่านั้นเถิด

อิสยาห์

คำนำ

อิสยาห์ แปลว่า “พระยาห์เวห์ช่วยกู้”

อิสยาห์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า เขาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มในยูดาห์ (อาณาจักรฝ่ายใต้) เขาพูดแทนพระเจ้าเป็นเวลาหลายสิบปี ตั้งแต่ประมาณปี 738-701 ก่อน ค.ศ. หรืออาจจะหลังจากนั้น

หนังสืออิสยาห์มีทั้งคำกลอนที่ไพเราะมากและคำพูดที่ให้ความหวัง

บทที่ 1-39 เป็นเรื่องที่พระยาห์เวห์พูดกับชาวยูดาห์หลายปีก่อนที่พวกเขาจะถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ชาวยูดาห์ทำบาปด้วยการไปนมัสการพวกพระต่างชาติและพวกรูปเคารพที่ทำจากไม้และหิน พวกผู้นำของเขาก็ไปทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับพวกต่างชาติ พวกเขาไม่ไว้วางใจในพระเจ้าที่ช่วยกู้พวกเขาออกมาจากการเป็นทาสในอียิปต์ และยังทอดทิ้งกฎของโมเสสที่พระเจ้าให้กับบรรพบุรุษของพวกเขา พระเจ้าก็เลยลงโทษพวกเขาด้วยการส่งพวกศัตรูมาบุกและทำลายเมืองทั้งหลายของยูดาห์ และบทเหล่านี้จะเน้นเรื่องที่ว่า พระยาห์เวห์เป็นองค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล และเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ เมืองศิโยนหรือเมืองเยรูซาเล็มเป็นที่ตั้งของวิหารของพระยาห์เวห์ แต่พระองค์จะลงโทษเมืองเยรูซาเล็มเพื่อทำให้มันบริสุทธิ์จากบาปก่อนที่พระองค์จะช่วยกู้มันในที่สุด พระยาห์เวห์คาดหวังให้เชื่อพระองค์จากกษัตริย์ดาวิดไว้วางใจในพระองค์ไม่ใช่ไว้วางใจในพวกพันธมิตรต่างชาติ และอิสยาห์ยังได้พูดถึงกษัตริย์ที่ดีพร้อมที่สืบเชื้อสายมาจากดาวิดที่จะมาปกครองในอนาคต

บทที่ 40-55 เป็นข่าวดีสำหรับคนของพระองค์ที่เป็นเชลยอยู่ในบาบิโลนว่า บาบิโลนจะถูกทำลายและพระเจ้าจะใช้กษัตริย์ไซรัสปล่อยคนของพระองค์กลับไปเมืองเยรูซาเล็ม (อสย. 44:28) เมืองเยรูซาเล็มและวิหารของพระเจ้าจะถูกสร้างขึ้นใหม่ และพระเจ้าจะสถิตอยู่บนภูเขาที่เมืองเยรูซาเล็มตั้งอยู่ เมื่อคำทำนายของพระยาห์เวห์เกี่ยวกับเมืองบาบิโลนและกษัตริย์ไซรัสเกิดขึ้นจริง จะทำให้เห็นว่าพระองค์อยู่เบื้องหลังสิ่งที่เกิดขึ้นกับชนชาติทั้งหลาย และพระองค์นั้นยิ่งใหญ่กว่าพระจอมปลอมที่ไร้อำนาจทั้งหลายของชนชาติต่างๆ

บทที่ 56-66 เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดกับชาวยูดาห์ หลังจากที่พวกเขาได้กลับมาสร้างเมืองเยรูซาเล็มและวิหารขึ้นมาใหม่ มีการเตือนคนเหล่านั้นในยูดาห์ที่เอาเปรียบคนยากจน หรือการเอาพิธีกรรมของศาสนาอื่นมาผสมผสานเข้ากับการนมัสการพระยาห์เวห์ แต่ก็มีคำสัญญาแห่งความหวังให้กับคนเหล่านั้นที่เป็นทาสที่สัตย์ซื่อของพระยาห์เวห์ รวมถึงคนต่างชาติที่มานมัสการพระองค์ด้วย เยรูซาเล็มจะได้มีความสุขกับความมั่งคั่งยิ่งใหญ่และเกียรติยศ พระองค์จะสร้าง “สวรรค์ใหม่และโลกใหม่” เพื่อคนของพระองค์จะได้อยู่กับอย่างมีความสุข

1 นี่คือนิมิตของอิสยาห์ลูกชายของอูมอส ที่เขาเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม เขาเห็นนิมิตนี้ในช่วงสมัยที่อูสซียาห์[†] โยธาม อาหัส^{††} และเซเซคียาห์[‡] เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์

พระเจ้าต่อต้านคนของพระองค์

- 2 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ฟังให้ดี เพราะพระยาห์เวห์พูดว่า “เราได้เสียดูลูกๆของเราและช่วยให้พวกเขาเติบโตขึ้น แต่พวกเขากลับกบฏต่อเรา
- 3 วิวัยังรู้จักเจ้าของมัน ลาก็ยังรู้จักที่ที่เจ้าของมันเลี้ยงอาหารมัน แต่คนอิสราเอลไม่รู้จักรเรา คนของเราไม่เข้าใจสิ่งที่เราทำให้กับเขา”
- 4 ใจ ใจชนชาติที่บาปหนา ใจพวกคนที่หนักอึ้งไปด้วยความเลวร้าย ใจพวกลูกหลานที่ชอบทำชั่ว ใจพวกลูกๆที่ชอบคบคนโกง ใจพวกที่ทิ้งพระยาห์เวห์ไป ใจพวกที่ดูถูกองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล ใจพวกที่หันหลังให้กับพระองค์
- 5 ทำไมพวกเจ้าถึงหาเรื่องที่จะถูกเขี่ยนตีอีก

ทำไมพวกเจ้าถึงยังคงกบฏต่อไป ทั้งหัวก็ฟกช้ำไปหมด ทั้งใจก็อ่อนเปลี้ยไปหมดแล้ว ตั้งแต่หัวจรดเท้าไม่มีอะไรดีเลย ฟกช้ำดำเขียว และมีแผลสดๆเต็มไปหมด พวกเขายังไม่ได้บิบนองทำความสะอาด หรือเอาผ้าพันแผลไว้ หรือใส่น้ำมันให้มันทุเลาลง

7 แผ่นดินของพวกเจ้าถูกทำลาย เมืองต่างๆถูกไฟเผา คนต่างชาติได้กลืนกินแผ่นดินของพวกเจ้าไปต่อหน้าต่อตา และมันก็ถูกทำลายไปเหมือนกับเมืองที่ถูกโค่นล้มลงโดยพวกคนต่างชาติ^{‡‡}

8 มีแต่เยรูซาเล็ม^{‡‡} เท่านั้นที่เหลืออยู่ เหมือนกับเฟิงที่โดดเดี่ยวอยู่ในสวนองุ่น เหมือนที่ฟักที่โดดเดี่ยวอยู่ในไร่แตงกวา เธอเป็นเมืองที่ถูกศัตรูโอบล้อม

9 ถ้าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ไม่เหลือผู้รอดชีวิตไว้บ้าง พวกเราก็คงถูกทำลายจนหมดเกลี้ยงไปแล้ว เหมือนกับเมืองโสโดมและโกโมราห์^{‡‡‡}

[†] อูสซียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในปี 767 ถึงประมาณปี 740 ก่อนพระเยซูมาเกิด ^{††} อาหัส เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในปี 735-727 ก่อนพระเยซูมาเกิด [‡] เซเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ในปี 715-687 ก่อนพระเยซูมาเกิด

^{‡‡} ถูกโค่นล้มลงโดยพวกคนต่างชาติ ในที่นี้คงพูดถึงกองทัพอัสซีเรีย ที่บุกยูดาห์ ในปี 701 ก่อนพระเยซูมาเกิด ^{‡‡‡} เยรูซาเล็ม หรือแปลอีกอย่างหนึ่งได้ว่า “นางสาวศิโยน” ^{‡‡‡} เมืองโสโดมและโกโมราห์ เป็นสองเมืองที่พระเจ้าทำลายเพราะคนชั่วร้ายมาก ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือปฐมกาล 19

10 ให้อั้วพวกผู้นำของโสโดม ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ไว้
 ให้อั้วชาวเมืองโกโมราห์ ให้ฟังคำสอนของพระเจ้าของเราให้ดี
 11 พระยาห์เวห์พูดว่า “ทำไมพวกเจ้าถึงยังเอาเครื่องบูชามากมายพวกนี้มาถวายให้กับเรา
 เราได้รับอย่างเหลือเฟือแล้ว
 ทั้งพวกแกะตัวผู้ที่เผาบูชาทางตัว และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้จนอ้วนพี
 เราไม่ชื่นชอบกับเลือดของพวกวัวผู้ ลูกแกะหรือแพะผู้
 12 เมื่อพวกเจ้าเข้ามาอยู่ต่อหน้าเรา
 ใครเรียกให้พวกเจ้าเอาสัตว์มากมายพวกนี้มาเหยียบย่ำลานวิหารของเรา
 13 หยุดเอาเครื่องถวายที่ไร้สาระพวกนี้มาอีก
 เราสะอิดสะเอียนเครื่องหอมที่เจ้าเผาให้กับเรา
 ราทนไม่ไหวแล้วต่อเทศกาลข้างขึ้น † วันหยุดทางศาสนา และการประชุมประชุมต่างๆของพวกเจ้า
 การประชุมทางศาสนาพวกนี้ผสมไปด้วยความบาป
 14 ใจของเราเกลียดเทศกาลข้างขึ้นและเทศกาลอื่นๆของพวกเจ้า
 พวกมันได้กลายเป็นภาระหนักให้กับเรา เราแบกมันไว้จนเหนื่อยแล้ว
 15 เมื่อเจ้ากำมือออกอธิษฐาน เราจะปิดตาของเรา
 ถึงแม้เจ้าจะอธิษฐานมากมายขนาดไหน เราก็จะไม่ฟัง เพราะมือของเจ้าเปื้อนเลือด
 16 ล้างตัวเองและทำตัวเองให้สะอาดซะ
 เอาสิ่งชั่วร้ายที่พวกเจ้าทำนั้นไปให้พ้น เอามันไปให้ไกลจากสายตาเรา หยุดทำชั่วซะ
 17 ฝึกทำดี
 ให้ความยุติธรรมกับคนอื่น
 ช่วยกัพวกที่ถูกกดขี่ข่มเหง
 ปกป้องสิทธิให้กับเด็กกำพร้า
 สู้คดีให้กับแม่ม่าย
 18 พระยาห์เวห์พูดว่า มาสู่ความกันเถอะ
 ถึงแม้พวกบาปของเจ้าจะแดงสด พวกมันก็อาจจะขาวเหมือนหิมะได้
 ถึงแม้บาปพวกนั้นของเจ้าจะแดงเข้ม พวกมันก็อาจจะขาวเหมือนขนแกะได้
 19 ถ้าพวกเจ้าจะยินยอมและเชื่อฟัง
 เจ้าก็จะได้กินสิ่งดีๆจากแผ่นดินนี้
 20 แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมและกบฏ
 เจ้าก็จะถูกศัตรูฆ่าฟัน
 เพราะพระยาห์เวห์ได้ลั่นวาจาไปแล้ว”

เยรูซาเล็มไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า

21 เมืองที่เคยสัตย์ซื่อได้กลายเป็นโสเภณีไปแล้ว
 เมืองเยรูซาเล็ม เคยเต็มไปด้วยความยุติธรรม
 ความดีเคยพักอยู่ที่นั่น
 แต่เดี๋ยวนี้ กลับกลายเป็นที่พักของพวกฆาตกรไปแล้ว
 22 เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว
 เหล้าองุ่นของเจ้าก็ได้ผสมน้ำเจือจางไปแล้ว
 23 พวกผู้นำของเจ้าเป็นพวกกบฏที่ไปคบหากับพวกหัวขโมย
 พวกเขาทุกคนรักสินบนและวิ่งตามของกำนัล
 พวกเขาไม่ได้ให้ความยุติธรรมกับพวกเด็กกำพร้าพ่อและแม่
 24 ดังนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ทรงอำนาจของอิสราเอลพูดว่า

“ทีนี้ล่ะ ศัตรูของเราจะไม่ก่อปัญหาให้กับเราอีกแล้ว เพราะเราจะลงโทษพวกมันให้หมด
 25 เราจะโจมตีเจ้า เราจะหลอมละลายเจ้า
 และเราจะขจัดสิ่งเจือปนออกไปจากเจ้าให้หมด
 26 แล้วเราจะให้พวกผู้พิพากษาที่ซื่อสัตย์กับเจ้าอีกครั้งหนึ่ง
 เหมือนกับที่เจ้าเคยมี
 และให้ที่ปรึกษาที่ดีกับเจ้าเหมือนที่เจ้าเคยมีในตอนแรก
 และหลังจากนั้น เจ้าจะถูกเรียกว่า ‘เมืองที่ทำตามใจพระเจ้า
 เมืองแห่งความซื่อสัตย์’”
 27 ศิโยนจะได้รับการไถ่ให้เป็นอิสระด้วยความยุติธรรม
 และคนเหล่านั้นที่หันกลับมาหาพระยาห์เวห์ก็จะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระด้วยการทำตามใจพระเจ้า
 28 แต่พวกที่กบฏและพวกคนบาปก็จะถูกขยี้ไปพร้อมๆกัน
 และคนพวกนั้นที่ไล่หิงพระยาห์เวห์ก็จะตาย
 29 เพราะพวกเจ้าจะได้รับความอับอายเรื่องต้นโอ๊กศักดิ์สิทธิ์ที่พวกเจ้าอยากได้นักหนา
 และพวกเจ้าจะต้องอับอายขายหน้ากับพวกสวนพิเศษที่พวกเจ้าบูชา
 30 เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้นโอ๊กที่มีใบเหี่ยวเฉา
 และเป็นสวนที่ไม่มีมีนา
 31 คนที่เข้มแข็งก็จะกลายเป็นเศษไม้จุดไฟ และงานของเขาจะเป็นเหมือนประกายไฟ
 ทั้งสองอย่างก็จะไหม้ไปด้วยกันและจะไม่มีใครดับไฟนั้นได้

ทุกชนชาติมุ่งสู่เยรูซาเล็ม

2 นี่คือข้อความที่อิสยาห์ลูกของอามอสได้รับ ผ่านทางนิมิต
 เกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม
 2 ในอนาคตนั้น ภูเขาที่วิหารของพระยาห์เวห์ตั้งอยู่จะถูกยกขึ้น
 ให้สูงกว่าภูเขาทุกลูกและสูงกว่าเนินเขาทั้งหลาย
 คนทุกชนชาติก็จะหลั่งไหลมาที่นั่น
 3 จะมีชนชาติต่างๆมากมายพากันมาที่นั่น และพูดว่า
 “ไปกันเถอะพวกเรา ขึ้นไปบนภูเขาของพระยาห์เวห์กัน ไปยังวิหารของพระเจ้าของยาโคบกันเถอะ
 แล้วพระเจ้าจะได้สอนพวกเราถึงแนวทางต่างๆของพระองค์
 และเราจะได้เดินในเส้นทางเหล่านั้นของพระองค์”
 เพราะคำสอนของพระยาห์เวห์นั้นจะแพร่ออกไปจากศิโยน
 และถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็จะแพร่ออกไปจากเยรูซาเล็ม
 4 พระองค์จะเป็นผู้ตัดสินระหว่างชนชาติทั้งหลาย
 และพระองค์จะตัดสินข้อโต้แย้งให้กับคนหลายเชื้อชาติ
 และชนชาติต่างๆจะตีดาบของพวกเขาก็เป็นใบมีดของตนไถ
 และตีหอกของพวกเขาก็เป็นขอลูกยิงไม้
 ชนชาติต่างๆจะไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้กันอีก และพวกเขาจะไม่มี
 การฝึกทำสงครามกันอีกต่อไป
 5 ครอบครัวของยาโคบ มาเถอะ
 มาเดินในความสว่างของพระยาห์เวห์กัน
 6 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ได้ทอดทิ้งครอบครัวของยาโคบ
 ซึ่งเป็นคนของพระองค์
 เพราะพวกเขามีทั้งพวกหมอดูจากตะวันออก
 และพวกผู้ทำนายอนาคตเต็มไปหมดเหมือนกับคนฟิลิสเตีย
 และพวกเขาก็ได้จับมือเป็นพันธมิตรกับคนต่างชาติ
 7 ดินแดนของพวกเขามีเงินและทองเต็มไปหมดและมีทรัพย์
 สมบัติมากมายจนนับไม่ถ้วน
 แผ่นดินของเขามีม้าเต็มไปหมดและมีรถรบม้ามากมายจนนับ
 ไม่ถ้วน
 8 แผ่นดินของเขามีรูปเคารพเต็มไปหมด
 พวกเขาทำมกราบสิ่งๆที่พวกเขาสร้างขึ้นมากับมือ เป็นสิ่งที่นิ้ว
 พวกเขาเองได้สร้างขึ้นมา
 9 อย่างนี้ คนพวกนี้ได้เสื่อมลงและถูกทำให้ตกต่ำ

† เทศกาลข้างขึ้น เป็นวันแรกของเดือนใหม่ของคนยิว เป็นวันสำคัญทางศาสนา

ข้าแต่พระยาห์เวห์ อย่าได้ให้อภัยกับพวกมันเลย
 10 รีบหลบเข้าไปอยู่ตามซอกหินและซ่อนอยู่ในรูในดินเพื่อให้พ้นจากความน่าสยของขวิญญ์ของพระยาห์เวห์ และรัศมีที่เปล่งออกมาจากฤทธิ์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์
 11 สายตาที่เยอหิงจงของมนุษย์จะถูกทำให้ตกต่ำลงและคนที่หยิ่งโสจะถูกทำให้ถ่อมตัวลง
 ในวันนั้น จะมีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่จะได้รับการยกย่องสรรเสริญ
 12 เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้กำหนดวันนั้นไว้แล้ว ที่พระองค์จะต่อสู้กับทุกคนที่เยอหิงจงของ หิวสูง และทุกคนที่ยกตัวขึ้น
 (พระองค์จะทำให้คนพวกนี้ตกต่ำลง)
 13 พระองค์จะต่อสู้กับทุกคนที่ยกตัวขึ้นราวกับเป็นต้นสนซีดาร์ แห่งเลบานอนที่สูงส่งและถูกยกขึ้น จะต่อสู้กับทุกคนที่ทำตัวราวกับเป็นต้นโอ๊กแห่งบาซาน †
 14 จะต่อสู้กับทุกคนที่ทำตัวราวกับเป็นภูเขาและเนินเขาสูง
 15 จะต่อสู้กับทุกคนที่ทำตัวราวกับเป็นหอคอยสูงและกำแพงป้อมปราการ
 16 จะต่อสู้กับทุกคนที่ทำตัวราวกับเป็นพวกเรือจากทารซัส †† และเรือที่สวยงามทั้งหลาย
 17 มนุษย์ที่เยอหิงจงของจะถูกทำให้ถ่อมลง ความหยิ่งโสของทุกคนจะถูกทำให้ตกต่ำลง
 ในวันนั้น จะมีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่จะได้รับการยกย่องสรรเสริญ
 18 แต่พวกรูปเคารพทั้งหลาย จะหมดสิ้นไป
 19 ผู้คนจะต้องเข้าไปหลบอยู่ตามถ้ำของซอกหินและซ่อนอยู่ในรูใต้ดินเพื่อให้พ้นจากความน่าสยของขวิญญ์ของพระยาห์เวห์ และรัศมีที่เปล่งออกมาจากฤทธิ์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์เมื่อพระองค์ยื่นขึ้นเพื่อทำให้คนทั้งโลกกลัวจนตัวสั่น
 20 ในวันนั้น ผู้คนจะโยนรูปเคารพที่พวกเขาทำขึ้นมากราบไว้บูชากัน เป็นรูปเคารพที่ทำจากเงินและทอง พวกเขาจะโยนมันทิ้งลงไปในรูของตัวตุ่นและในถ้ำของค้างคาว
 21 แล้วพวกเขาจะไปหลบอยู่ตามถ้ำของซอกหิน และตามรอยแตกของหินผา ไปให้พ้นจากความน่าสยของขวิญญ์ของพระยาห์เวห์ และรัศมีที่เปล่งออกมาจากฤทธิ์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์เมื่อพระองค์ยื่นขึ้น เพื่อทำให้คนทั้งโลกกลัวจนตัวสั่น
 22 อย่าได้หวังพึ่งในมนุษย์เลย พวกเขาหายใจแค่ชั่วคราว พวกเขาจะช่วยอะไรใครได้
พระยาห์เวห์จะเอาทุกอย่างไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์
 3 ดูนั่นสิ องค์เจ้าชีวิต คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น กำลังจะเอาทุกสิ่งทุกอย่างไปจากเยรูซาเล็มและยูดาห์ ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาพึ่งพาอาศัย ไม่ว่าจะเป็นอาหาร และน้ำดื่ม
 2 ไม่ว่าจะเป็นนักรบหรือทหาร ไม่ว่าจะเป็นผู้พิพากษา หรือผู้พูดแทนพระเจ้า หรือ หมอดู หรือผู้นำอาวุโส
 3 ไม่ว่าจะเป็นผู้นำทหารห้าสิบคน หรือผู้มีหน้ามีตา หรือที่ปรึกษา หรือพ่อมดผู้เก่งกาจ หรือผู้เชี่ยวชาญในด้านเวทมนตร์คาถา
 4 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “เราจะเอาพวกเด็กผู้ชายมาเป็นผู้นำของพวกเขาและจะเอาพวกเด็กโง่มาปกครองเหนือพวกเขา

† บาซาน เป็นบริเวณทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล †† เรือจากทารซัส เป็นเรือสินค้าพิเศษ

5 ผู้คนจะข่มเหงรังแกกันและกัน
 ทุกคนก็จะข่มเหงรังแกเพื่อนบ้านของเขา
 คนหนุ่มก็จะไม่ให้ความเคารพยำเกรงคนที่แก่กว่า
 คนที่ไร้ศักดิ์จะไม่ให้ความเคารพยำเกรงต่อคนที่มีความเกียรติ”
 6 บางคนถึงกับไปคว้าเอาญาติของพ่อมา และพูดว่า
 “ใหญ่เจาก็ยังมีเสื้อคลุมตัวหนึ่ง มาเป็นผู้นำของเราเถอะ แล้วเจ้าจะได้ครอบครองซากปรักหักพังพวกนี้”
 7 แต่ในวันนั้น เขาจะตอบว่า
 “ผมไม่สามารถช่วยเหลือเยอหิงจงอะไรพวกท่านได้หรอก บ้านผมไม่มีแม้แต่อาหารและเสื้อคลุม อย่างตั้งให้ผมเป็นผู้นำประชาชนเลย”
 8 เยรูซาเล็มได้สะดุดและยูดาห์ได้ล้มคว่ำ เพราะสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาได้พูดและทำไปนั้น มันต่อต้านพระยาห์เวห์
 พวกเขาได้ยกบทต่อศักดิ์ศรีของพระเจ้า
 9 พวกเขาแสดงสีหน้าอวดดี พวกเขาได้ประกาศความบาปของพวกเขาออกมาย่างโจ่งแจ้งเหมือนเมืองโสโดม
 พวกเขาไม่ได้ปกปิดมันเลย น่าละอายจริงๆ พวกเขาหาเรื่องใส่ตัวแท้ๆ
 10 ให้ออกกับคนพวกนั้นที่คิดว่าพวกเขาจะได้ดี เพราะพวกเขาจะได้กินผลกรรมดีที่พวกเขาทำนั้น
 11 แต่คนชั่วนั้น น่าละอายจริงๆ เขาจะได้รับสิ่งเลวร้าย เพราะสิ่งที่มือพวกเขาได้ทำกับคนอื่นไว้ มันจะย้อนกลับมาหาพวกเขา
 12 เด็กๆ จะกดขี่ข่มเหงคนของเรา
 พวกผู้หญิงจะปกครองเหนือคนของเรา
 คนของเราเอ๋ย พวกผู้นำของเจ้าได้นำเจ้าออกนอกกลุ่มนอกลทาง และทำให้ทางที่พวกเจ้าควรจะเดินนั้นสับสนไป

พระยาห์เวห์ตัดสินคนของพระองค์

13 พระยาห์เวห์ลุกขึ้นมาเพื่อ
 ดำเนินคดีและตัดสินคนของพระองค์
 14 พระยาห์เวห์เริ่มตัดสินพวกผู้นำอาวุโสและพวกเจ้านายของคนของพระองค์ พระองค์พูดว่า
 “พวกเจ้านั้นแหละ ที่ได้โกงกินสวนองุ่น และสิ่งของที่เจ้าปล้นมาจากคนจนก็ยังคงอยู่ในบ้านของพวกเจ้า
 15 พวกเจ้ามีสิทธิอะไรไปบดขยี้คนของเรา และบดบีบหน้าคนจนเหล่านั้น”
 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดไว้ว่าอย่างนั้น

พระยาห์เวห์เตือนพวกผู้หญิงที่เยอหิงจงของศิโยน

16 พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกผู้หญิงของศิโยนได้กลายเป็นคนเยอหิงจงของ
 พวกเขาเดินเชิดคอไปมา ชายตายยาวนาน เดินกระดุกกระดิง และส่งเสียงกริ่งกรังจากสร้อยข้อเท้า”
 17 พระยาห์เวห์ก็เลยจะทำให้หัวของพวกผู้หญิงของศิโยนกลายเป็นชันทนดู และทำให้หน้าผากของพวกเขาลิ้น †
 18 ในวันนั้นพระยาห์เวห์จะเอาของสวยงามๆ ทั้งหมดที่พวกเขาภูมิใจนึกหนาไป อย่างเช่น พวกสร้อยข้อเท้า พวกสร้อยคอที่มีรูปร่างเหมือนดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ 19 พวกต่างหู พวกสร้อยข้อมือ ผ้าคลุมหน้า 20 ผ้าคาดผม สร้อยที่ติดทำให้ชิดกัน ผ้าพันเอว และพวกนำหอม และพวกเครื่องรางของขลัง 21 พวกแหวนตราประทับ หัวใส่จมูก 22 พวกเสื้อใส่ในงานเทศกาล พวกเสื้อคลุม พวกผ้าคลุมไหล่ พวกกระเป๋าคือ 23 พวกกระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกหัว และผ้าคลุมตัว

† ทำให้หน้าผากของพวกเขาลิ้น อาจเกิดจากศัตรูโกนหัวเขาให้อับอายขายหน้า

24 ในวันนั้นแทนที่จะมีน้ำหอมก็จะมีกลิ่นเหม็น
 แทนที่จะมีผ้าคาดเอวสวยๆก็จะมีแค่เชือก
 แทนที่จะมีทรงผมสวยงามก็จะมีหัวล้าน
 แทนที่จะมีเสื้อคลุมหรูหราจะมีผ้ากระสอบ
 และแทนที่จะสวยงาม ก็จะมีอับอาย
 25 ในเวลานั้น พวกผู้ชายของเจ้าก็จะถูกฆ่าฟัน
 พวกนักรบผู้แข็งแกร่งของเจ้าก็จะถูกฆ่าตายในสงคราม
 26 ตามประตูเมืองต่างๆของศิโยนจะมีแต่เสียงร้องไห้คร่ำครวญ
 เศรษฐาเล็มจะเป็นเหมือนผู้หญิงที่นั่งอยู่กับพื้นสิ้นเนื้อประดาตัว

เพราะถูกปล้นไปหมดแล้ว
 4 ในวันนั้นผู้หญิงเจ็ดคนจะยึดผู้ชายคนหนึ่งไว้ และพวกนาง
 จะพูดว่า
 “เราจะหาอาหารกินเองและเย็บเสื้อผ้าใส่เอง
 ขอเพียงแต่ให้ท่านแต่งงานกับเรา
 และให้พวกเราได้ใช้ชื่อของท่าน
 เพื่อเราจะได้อับอายเพราะยังเป็นโสดอยู่”

พระยาห์เวห์ให้ความหวังกับคนของพระองค์

2 ในวันนั้น สิ่งที่พระยาห์เวห์ทำในหังอกขึ้นนั้นจะสวยงามตระการตาและผลผลิตที่เกิดขึ้นจากพื้นดินนั้นก็จะเป็นความภาคภูมิใจและเป็นศักดิ์ศรีของพวกที่ยังเหลือรอดอยู่ในอิสราเอล 3 ในเวลานั้นคนเหล่านั้นที่ยังเหลือรอดอยู่ในศิโยนคือเมืองเยรูซาเล็มนั้น ก็จะถูกเรียกว่า ผู้บริสุทธิ์ คือทุกคนที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้วให้มีชีวิตอยู่ต่อไปในเยรูซาเล็ม 4 เมื่อพระยาห์เวห์ได้ล้างความสกปรกโสสมของพวกผู้หญิงในศิโยนและได้ชำระล้างเลือดออกจากเยรูซาเล็มด้วยพระวิญญาณแห่งการตัดสินอย่างยุติธรรมและพระวิญญาณแห่งการเผาไหม้ให้บริสุทธิ์ 5 แล้วเมื่อนั้นพระยาห์เวห์จะสร้างเมฆก้อนหนึ่งขึ้นมาในตอนกลางวันและควนและเปลวเพลิงในตอนกลางคืน อยู่เหนือภูเขาศิโยนและอยู่เหนือที่ประชุมทั้งหลายของเมืองนั้นจะมีกระโจมอยู่เหนือสงาราศีทั้งหมดนั้น 6 กระโจมนั้นจะใช้เป็นที่กำบังแสงแดดในตอนกลางวันและเป็นที่ยลภัยและเป็นที่ยกำบังตอนที่พายุฝน

เพลงเกี่ยวกับอิสราเอลที่เป็นสวนองุ่นของพระเจ้า

5 ตอนนั้นผมขอร้องเพลงหนึ่งให้กับเพื่อนของผม ^{††} เป็นเพลงเกี่ยวกับเขาและสวนองุ่นของเขา [†]
 เพื่อนของผมมีสวนองุ่นบนเนินเขาที่อุดมสมบูรณ์มาก
 2 เขาเตรียมดินและโยนก้อนหินออกไปจนหมด
 แล้วเขาก็ปลูกต้นองุ่นคุณภาพดีเลิศลงไปทีนั้น
 เขาได้สร้างหอคอยเฝ้ามองกลางสวนนั้น
 และเขาขุดบ่อจ่ายน้ำไว้ด้วย
 เขาคาดหวังว่าสวนนี้จะออกลูกองุ่นรสดี
 แต่มันกลับออกผลองุ่นเปรี้ยวมา
 3 ดังนั้นเพื่อนคนนี่จึงพูดว่า “ตอนนั้น พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มและพวกเจ้าคนยูดาห์
 ให้ตัดสินเอาเราห่างเรากับสวนองุ่นของเรา
 4 มีอะไรอีกหรือที่เราควรจะทำกับสวนองุ่นของเราแต่ยังไม่ได้ทำ
 เราคาดหวังว่ามันจะออกลูกองุ่นรสดีแต่ทำไมมันกลับออกลูกเปรี้ยว
 5 ตอนนั้นเราจะบอกพวกเจ้าว่าเราจะจัดการยังไงกับสวนองุ่นนี้ของเรา

[†] เมฆก้อนหนึ่ง ... ในตอนกลางคืน ข้อนี้คล้ายกับเหตุการณ์ตอนที่พระเจ้า นำและปกป้องคนของพระองค์ในทะเลทรายหลังจากออกจากอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสืออพยพ 14:38 ^{††} เพื่อนของผม คือ พระเจ้า [‡] สวนองุ่นของเรา คือ คนของพระองค์

เราจะรู้ร้วพุ่มหนามออก
 สวนนี้จะถูกทำลายไป
 เราจะรู้กำแพงหินลง
 สวนนี้จะได้ถูกเหยียบย่ำ
 6 เราจะให้มันเป็นที่ดินรกร้าง
 จะไม่มีใครตัดแต่งกิ่งหรือพรวนดิน
 จะมีทั้งหญ้าคาและหนามขึ้นเต็มไปหมด
 และเราจะส่งก้อนเมฆว่าอย่าปล่อยให้มันนำฝนตกลงมาบนมัน”
 7 สวนองุ่นของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นนี้ ก็คือครอบครัวอิสราเอลนั่นเอง

ส่วนต้นองุ่น ที่พระองค์รักนั้นก็คือคนยูดาห์
 พระองค์เฝ้ามองหาความยุติธรรมกลับเห็นแต่การนองเลือด
 พระองค์เฝ้ามองหาการใช้ชีวิตที่ถูกต้องกลับได้ยินแต่เสียงร้องไห้ชวญ
 8 เฮ้ย ไอ้พวกเจ้าที่มีบ้านเพิ่มขึ้นหลังแล้วหลังเล่า และมีที่ดินเพิ่มแล้วเพิ่มอีก
 จนไม่เหลือที่ให้กับคนอื่นเขาอยู่กัน
 มีแต่พวกเจ้าเท่านั้นที่อยู่กันในพื้นที่นั้น
 9 ผมได้ยิน พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้นได้สาบานไว้ว่า
 “บ้านมากมายเหล่านี้จะถูกทำลายลงอย่างแน่นอนบนบ้านที่ใหญ่โตสวยงามเหล่านี้จะเป็นบ้านร้าง
 10 สวนองุ่นตั้งยี่สิบห้าไร่แต่ผลิตเหล้าองุ่นได้นิดเดียว
 หว่านเมล็ดข้าวสาลีไปตั้งหลายกระสอบแต่ผลิตเมล็ดข้าวได้นิดเดียว” ^{††}

11 เฮ้ย ไอ้พวกที่ตื่นเช้าเพื่อวิ่งตามหาเบียร์ และอยู่จนตึกตื่นจนกว่าจะเมาด้วยเหล้าองุ่น [‡]
 12 งานสังสรรค์ของพวกเจ้า มีพวกพิณเขาคู่ พิณใหญ่ กลองรำมะนา ขลุ่ย และเหล้าองุ่น
 แต่พวกเจ้าไม่ได้ใส่ใจเลยถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์ได้ทำ และไม่ได้สังเกตเห็นว่าพระองค์ได้ลงมือทำอะไรไปบ้าง
 13 เพราะอย่างนี้ คนของเราก็จะถูกจับตัวไปเป็นเชลย เพราะพวกเขาไม่เข้าใจสิ่งที่เรากำลังทำอยู่
 พวกบุคคลสำคัญ ก็จะหิวตาย และพวกชาวบ้านธรรมดาๆก็จะหิวน้ำคอกแห้งผาก
 14 นั่นเป็นเหตุที่แดนคนตายถึงได้เปิดลำคอกว้าง มันอัปาทชะกว้างจนวัดไม่ได้
 ทั้งบุคคลสำคัญและชาวบ้านธรรมดาๆของเยรูซาเล็มก็จะต้องลงไป รวมทั้งพวกซีมาที่เอะอะโวยวายในงานเลี้ยง
 15 ผู้คนจะก้มกราบลง ทุกคนจะถูกปราบลง และคนที่มีความเย่อหยิ่งจองหองก็จะถูกทำให้อับอายขายหน้า
 16 แต่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะได้รับการยกย่องสรรเสริญ เพราะพระองค์ได้ตัดสินอย่างยุติธรรม
 พระเจ้าผู้ศักดิ์สิทธิ์จะทำให้เห็นว่าพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์ เพราะพระองค์ทำในสิ่งที่ถูกต้อง
 17 แล้วในเวลานั้น ลูกแกะก็จะเล็มหญ้าที่นั่นเหมือนกับเป็นทุ่งหญ้าของมันเอง และลูกแกะก็จะกินหญ้าอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังของพวกคนรายนาน
 18 เฮ้ย ไอ้พวกที่ลากความผิดบาปของพวกเขาด้วยเชือกแห่งการโกหก และลากความบาปด้วยเชือกลากเกวียน
 19 พวกเจ้าพูดว่า “ให้พระเจ้ารีบๆหน่อย

^{††} สวนองุ่น ... ใช้นิดเดียว ในข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “สวนองุ่นตั้งหนึ่งแอก (แอก คือ พื้นที่เท่ากับที่วัวสองตัวสามารถไถได้หมดภายในหนึ่งวัน) ผลิตเหล้าองุ่นได้แค่หนึ่งบัท (หนึ่งบัทเท่ากับยี่สิบสองลิตร) และเมล็ดข้าวสาลีหนึ่งไฮเมอร์ ให้ผลผลิตแค่หนึ่งเอฟาห์” (หนึ่งไฮเมอร์เท่ากับ สองร้อยยี่สิบลิตร ส่วนหนึ่งเอฟาห์เท่ากับยี่สิบสองลิตร) ^{‡‡} เมาด้วยเหล้าองุ่น หรือ แปลจากต้นฉบับได้ว่า “จนกว่าเหล้าองุ่นจะเมาผาญพวกเขา”

ขอให้พระองค์ทำงานของพระองค์เร็วๆเพื่อพวกเราจะได้เห็นมัน

ขอให้แผนงานของพระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลสำเร็จในเร็วๆนี้

เพื่อเราจะได้ว่ารู้ว่าแผนนั้นเป็นอย่างไร

20 เฮีย ไอ้พวกที่เรียกสิ่งชั่วร้ายว่าดีและสิ่งที่ดีว่าชั่วร้าย

ไอ้พวกที่พูดว่าความมืดเป็นความสว่างและความสว่างเป็นความมืด

ไอ้พวกที่ถือว่าความขมเป็นความหวานและความหวานเป็นความขม

21 เฮีย ไอ้พวกที่คิดว่าตัวเองฉลาด

ไอ้พวกที่มองว่าตัวเองแสนรู้

22 เฮีย ไอ้พวกแหมบปีในการดื่มเหล้าองุ่น

ไอ้พวกคนแก่งกล้าในการปรุงรสเบียร์ดื่ม

23 ไอ้พวกที่รับสินบนแล้วปล่อยคนผิดไป

และไม่ได้ให้ความเป็นธรรมกับผู้บริสุทธิ์

24 เพราะอย่างนั้นเองลูกหลานของพวกเจ้าจะถูกทำลายเหมือนกับฟางที่ถูกไฟไหม้

เหมือนกับหญ้าแห้งที่ยุบลงในเปลวไฟ

ดังนั้นรากของพวกเจ้าก็จะเปื่อยเน่าไป

และดอกของพวกเจ้าก็จะตายและปลิวไปเหมือนฝู่น

เพราะพวกเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังคำสอนของพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

และพวกเจ้าก็ดูถูกดูหมิ่นข่าวสารที่มาจากพระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล

25 เพราะเหตุนั้น พระยาห์เวห์ถึงได้โกรธคนของพระองค์

และยกมือขึ้นฟาดพวกเขา

ภูเขาทั้งหลายต่างพากันสะเทือนสะท้าน

และมีศพเกลื่อนกลาดกลางถนนเหมือนขยะ

แต่ถึงจะเกิดเรื่องเหล่านี้ก็ตามพระยาห์เวห์ก็ยังไม่หายโกรธอยู่ดี

และมือของพระองค์ก็ยังคงเงื้อมขึ้นมาฟาด

พระเจ้าจะนำกองทัพมาลงโทษอิสราเอล

26 พระองค์ได้ส่งสัญญาณให้กับชนชาติหนึ่งที่อยู่ห่างไกล

และพระองค์ได้ผิวปากให้พวกเขามาจากสุดปลายแผ่นดินโลก

ดูสิ พวกเขาจะมาอย่างรวดเร็ว ว่องไว

27 ในพวกนั้น ไม่มีใครที่เห็นเดเห็นหยหรือล้มลง

ไม่มีใครที่วิ่งนอนหรือจับหลักไป

ไม่มีแม้แต่เข็มขัดสักเส้นที่หลวมหลุด

ไม่มีแม้แต่สายรัดรองเท้าสานสักเส้นที่ขาดไป

28 ลูกธนูของพวกเขาก็แหลมคม

คันธนูทั้งหมดก็โค้งพร้อมยิง

กีบม้าของพวกเขาก็เหมือนกับหินเหล็กไฟ

และล้อรถรบก็เร็วเหมือนพายุหิม

29 เสียงคำรามของพวกเขาก็เหมือนสิงโต

พวกเขาคำรามเหมือนพวกสิงห์หนุ่ม

พวกเขาคำรามและตะครุบเหยื่อของพวกเขา

และชนเหยื่อพวกนั้นไป ไม่มีใครสามารถช่วยเหลือเหยื่อเหล่านั้น

30 ในวันนั้น พวกศัตรูจะคำรามเหนืออิสราเอล

เหมือนกับเสียงร้องกึกก้องของคลื่นในทะเล

และเมื่อคนหนึ่งมองเข้าไปในแผ่นดิน

ก็จะเห็นแต่ความมืดและความเจ็บปวดรวดร้าว

และหมู่เมฆนั้นก็ได้บดบังแสงสว่างไปจนมืดมิด

พระยาห์เวห์เรียกอิสยาห์มาเป็นผู้พูดแทนพระองค์

6 ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรีย ๑ ตาย ผมได้เห็นองค์เจ้าชีวิตนั่งอยู่บนบัลลังก์อันสูงส่ง และส่วนปลายของเสื้อคลุมยาวของพระองค์นั้นปกคลุมพื้นวิหารไปหมด 2 มีพวกทูตสวรรค์เสราฟ ๓ ยืนเฝ้าอยู่รอบๆพระองค์ ทูตเสราฟแต่ละองค์มีปีกหกปีก สองปีกปิดหน้าเอาไว้ และอีกสองปีกปิดเท้า ๔ ของพวกเขา และสองปีกที่เหลือเอาไว้บน ๕ พวกทูตสวรรค์ ต่างก็กำลังร้องต่อกันและกันว่า “ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นทั่วโลกเต็มไปด้วยรัศมีของพระองค์”

4 รากฐานและฐานที่ประตูต่างๆนั้นสะเทือนเพราะเสียงร้องของพวกทูตสวรรค์นั้น และวิหารก็เต็มไปด้วยควัน ๕

5 และผมก็พูดว่า “น่าละอายจริงๆผมจะต้องถูกทำลายแน่ๆ ๖ เพราะผมเป็นคนที่มีริมฝีปากที่ไม่สะอาดในสายตาพระเจ้า และผมก็อาศัยอยู่ท่ามกลางคนที่มีริมฝีปากที่ไม่สะอาดเหมือนกัน แต่ดวงตาผมกลับได้เห็นกษัตริย์ คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

6 แล้วทูตเสราฟองค์หนึ่งก็บินมาหาผม และมีถ่านหินร้อนๆที่ทำงานได้เอาคีมคีบมาจากแท่นบูชา 7 แล้วท่านก็เอามันมาแตะที่ริมฝีปากผม และพูดว่า “ดูสิ ถ่านหินร้อนๆนี้ได้แตะที่ริมฝีปากของเจ้าแล้ว และความผิดของเจ้าก็ได้ถูกขจัดไปแล้ว ความบาปของเจ้าก็ถูกลบไปแล้ว”

8 และผมก็ได้ยินเสียงขององค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราจะส่งใครไปดี ใครจะไปแทนพวกเรา”

แล้วผมก็ตอบว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ครับ ส่งข้าพเจ้าไปเถิด”

9 แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ไปบอกกับคนพวกนี้ว่า

‘ฟังไปเรื่อยๆแต่อย่าเข้าใจ

ดูต่อไปเรื่อยๆแต่อย่ารู้เรื่อง’

10 ไปทำให้จิตใจของคนพวกนี้ที่บ่ไป

และทำให้หูของพวกเขาดึง

และทำให้ตาของพวกเขาคิดสนิท

ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะเห็นด้วยตาของพวกเขา

และได้ยินกับหูของพวกเขา

และเข้าใจด้วยจิตใจของพวกเขา

และหันกลับมาหาเรา และได้รับการรักษา”

11 แล้วผมก็ถามว่า “องค์เจ้าชีวิต จะให้ข้าพเจ้าทำอย่างนี้ไปนานแค่ไหนครับ”

พระองค์ตอบว่า

“ทำอย่างนี้ไปจนกว่าเมืองต่างๆจะถูกทำลาย

จนไม่หลงเหลือใครอยู่ในเมืองพวกนั้นอีก

จนไม่มีใครเหลืออยู่ตามบ้านเรือนต่างๆ

และจนกว่าแผ่นดินจะถูกทำลายจนร้างไป

12 และจนกว่าพระยาห์เวห์จะส่งประชาชนออกไปแดนไกล

และแผ่นดินก็ถูกทอดทิ้งไปเกือบหมด

13 ถึงแม้จะเหลือคนอยู่ที่นั่นแต่สิบเปอร์เซ็นต์

แผ่นดินก็ยังคงถูกเผาอีก

แต่เหมือนกับต้นโอ๊กหรือต้นสนที่เมื่อถูกโค่นจนเหลือแต่ตอ

แผ่นดินนั้นจะมีตอซึ่งก็คือเมล็ดศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถแตกออกมาได้อีก”

อารามก่อบัญญาให้กับยูดาห์

7 ในช่วงที่อาหัส ๓+ ลูกของโยธาม ที่เป็นลูกของอัสซีเรีย ๓+ ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ กษัตริย์เรชินของอาราม ๕ และ

+ อัสซีเรีย เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ปกครองอยู่ในปี 767 ถึงประมาณปี 740 ก่อนพระเยซูมาเกิด ++ พวกทูตสวรรค์เสราฟ เป็นทูตสวรรค์พิเศษ ชื่อนี้อาจจะหมายถึงว่า พวกเขาสว่างจ้าเหมือนไฟ ๓+ เท้า หรือ อาจจะเป็นอวัยวะเพศ ++ ควัน แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าสถิตอยู่ในวิหาร ดูหนังสืออพยพ 40:34-35 ๓+ ผมจะต้องถูกทำลายแน่ๆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผมจะต้องเจ็บป่วยไว้” ๓+ อาหัส เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี 735-727 ก่อนพระเยซูมาเกิด

เปคาห์ลูกของเรมาลียาห์เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล ทั้งเรชินและเปคาห์ได้บุกขึ้นไปโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม แต่ไม่สามารถเอาชนะเมืองนั้นได้ 2 กษัตริย์อาหัสของยูดาห์ † ได้รับรายงานเรื่องนี้ว่าอารามได้ตั้งค่ายอยู่ในเขตแดนของเอฟราอิม กษัตริย์อาหัสและคนของพระองค์ก็กลัวจนตัวสั่น เหมือนต้นไม้ในป่าที่ถูกลมพัดสั่นไหวไปมา

3 พระยาห์เวห์พูดกับอิสยาห์ว่า “ให้เจ้าและเชออารยาซุบ † ลูกของเจ้า ออกไปหาอาหัส ตรงบริเวณปลายรางน้ำของสระด้านบนตรงถนนที่มุ่งไปยังทุ่งของคนซีกผ้าใหม่ 4 ให้บอกกับอาหัสว่า ‘ระวังตัวให้ดี และใจเย็นๆไม่ต้องกลัว และไม่ต้องใจฝ่อไป เรื่องสองคนหนึ่งที่ตอนนี้เป็นเหมือนเศษดินพื้นสองก้อนที่ใกล้จะมอดแล้ว ไม่ต้องไปกลัวที่เรชิน อาราม และเปคาห์ลูกของเรมาลียาห์ โกรธแค้นเจ้า 5 หรือที่อาราม พร้อมกับเอฟราอิม และเปคาห์ลูกของเรมาลียาห์ ได้วางแผนต่อต้านเจ้า และพูดกันว่า 6 “พวกเรามาบุกยูดาห์กันเถอะ ไปทำให้มันขวัญหนีดีฝ่อ และเอาชนะมัน แล้วตั้งลูกของทาเบเอลขึ้นเป็นกษัตริย์ที่นั่น””

7 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
“แผนของพวกมันจะไม่สำเร็จ
และมันจะไม่เกิดขึ้นตามนั้น

8 เพราะหัวของอารามก็เป็นแค่ไม้เมืองตามัสกัสกัน
และหัวของตามัสกัสก็เป็นแค่ไม้เรชินนั้น

(ภายในหกสิบห้าปี เอฟราอิมจะถูกทำลายแตกเป็นชิ้นๆจนไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป)

9 ส่วนหัวของเอฟราอิมก็เป็นแค่เมืองสะมาเรีย
และหัวของเมืองสะมาเรียก็เป็นแค่ไอ้ลูกของเรมาลียาห์คนนั้น
ถ้าเจ้าไม่ยืนหยัดในพระเจ้า
เจ้าก็จะไม่มีทางยืนอยู่ได้เลย”

อิมมานูเอล พระเจ้าอยู่กับเรา

10 พระยาห์เวห์พูดกับอาหัสอีกครั้งว่า 11 “ขอเราพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าให้ทำอะไรก็ได้ที่พิสูจน์ว่าที่เราพูดนั้นเป็นจริง ขอมาเลย อะไรก็ได้ ไม่ว่าจะมาจากที่ลึกของแดนผู้ตาย หรือมาจากที่สูงถึงฟ้าสวรรค์”

12 แต่อาหัสตอบว่า “ข้าพเจ้าจะไม่ขอหรือกราบ ข้าพเจ้าจะไม่ทดสอบพระยาห์เวห์”

13 แล้วอิสยาห์ก็พูดว่า “อย่างนั้น ฟังให้ดี ครอบครัวของดาวิด ที่เจ้าทำให้มนุษย์หมดความอดทนนั้นยังไม่พออีกหรือ ยังจะต้องมาทำให้พระเจ้าของมอดหมดความอดทนไปด้วยหรือ 14 เพราะอย่างนี้แหละ องค์เจ้าชีวิตเองจะให้สิ่งที่พิสูจน์กับเจ้า

ดูนะ หญิงสาวคนนั้น †
ตั้งท้องอยู่
และกำลังจะคลอดลูกชาย
เธอจะตั้งชื่อลูกว่า อิมมานูเอล †

15 เด็กคนนั้นจะกินเนยและน้ำผึ้ง †
จนถึงเวลาที่เขาเริ่มปฏิเสธอาหารที่ไม่ชอบ
และเลือกอาหารที่ชอบ †

16 เพราะก่อนที่เด็กจะเริ่มปฏิเสธอาหารที่ไม่ชอบ
และเลือกอาหารที่ชอบเป็น
แผ่นดินของกษัตริย์สององค์นั้นที่ท่านกลัว
ก็จะถูกทิ้งให้รกร้างไปแล้ว

†† อัสซีเรีย เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี 767-740 ก่อนพระเยซูมาเกิด † กษัตริย์เรชินของอาราม ปกครองประมาณปี 740-731 ก่อนพระเยซูมาเกิด † † กษัตริย์อาหัสของยูดาห์ หรือ แปลตามต้นฉบับได้ว่า “ครอบครัวของดาวิด” หรือครอบครัวแห่งยูดาห์ พระเจ้าสัญญาว่า จะมีคนจากครอบครัวของดาวิดได้เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ †† เชออารยาซุบ ชื่อนี้หมายถึง “จะมีไม้ก็คนกลับ” † † หญิงสาวคนนั้น ในสำเนากรีกโบราณ แปลว่า “หญิงพรหมจารี” †† อิมมานูเอล แปลว่า “พระเจ้าสถิตอยู่ด้วย” †† กินเนยและน้ำผึ้ง หมายถึงอาหารอ่อน ส่วนใหญ่ให้เด็กทารกหรือเด็กที่เพิ่งหย่านมกินกัน ††† ปฏิเสธ... ที่ชอบ หรือแปลตรงๆได้ว่า “ปฏิเสธในสิ่งที่ไม่ดีและเลือกในสิ่งที่ดี”

17 แต่พระยาห์เวห์จะนำวันเวลาแห่งความเดือดร้อนมาให้กับเจ้ากับคนของเจ้าและกับครอบครัวของเจ้าอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตั้งแต่เอฟราอิมแยกออกมาจากยูดาห์ พระยาห์เวห์จะนำกษัตริย์อัสซีเรีย † มาต่อสู้กับเจ้า”

18 ในวินนั้น พระยาห์เวห์จะผิวปากเรียกแมลงวันตัวนั้น ที่อยู่ตามต้นหญ้าทั้งหลายของล้าธารต่างๆของอียิปต์ และจะผิวปากเรียกฝูงตัวนั้นที่อยู่ในแผ่นดินของอัสซีเรีย 19 แมลงวันและผึ้งพวกนั้น ก็จะมาตั่งค้ำยอยู่ในหุบเขาลึก ตามถ้ำตามหน้าผาต่างๆ ตามพงพอนและตามหลุมต่างๆ 20 ในวินนั้น องค์เจ้าชีวิตจะโกนหัวเจ้าและชนที่เท่า 5 † ด้วยมีดโกนที่เข้ามาจากอีกฝั่งของแม่น้ำยูเฟรติสคือกษัตริย์อัสซีเรียนั่นเอง

21 ในวินนั้น คนหนึ่งจะเหลือได้แค่วีรสตรีหนึ่งและแพะสองตัว 22 และเพราะพวกมันให้นมจำนวนมาก คนนั้นก็เอามาทำเนยกิน คนที่ยังคงเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้นก็กินเนยและน้ำเชื่อมผลไม้ 23 ในวินนั้น สวนองุ่นที่เคยมีเถาองุ่นหนึ่งพันเถาที่มีค่าหนึ่งพันเหรียญเงิน จะมีหญ้าคาและหนามขึ้นรุกไปหมด 24 คนก็จะเอาหญ้าและหนามเข้าไปใส่สัตว์ที่นั่น เพราะทั้งแผ่นดินก็มีแต่พงหญ้าและหนามขึ้นเต็มไปหมด 25 คนจะไม่ขึ้นไปตามเนินเขาพวกนั้นที่เคยมีการถางด้วยจอบอีกต่อไป เพราะจะกลัวความรกของพงหญ้าและหนาม มันจะกลายเป็นที่สำหรับปล่อยฝูงสัตว์ไปหากินและให้ฝูงแพะแกะไปเหยียบย่ำ

อัสซีเรียจะมาบุกในเร็ววัน

8 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ให้เอาแผ่นดินเหนียว †† แผ่นใหญ่มาแผ่นหนึ่งแล้วเอาปากกาปลายแหลมที่คนใช้กันทั่วไป † เขียนลงไปว่า ‘มาเฮอรัซาลาห์ซบัส’ ††

2 แล้วผมก็ได้เอาอูรียาห์ที่เป็นนักบวช และเศคาริยาห์ลูกของเยูเบเรคิยาห์ มาเป็นพยานที่เชื่อถือได้ว่าผมเขียนอย่างนั้น 3 จากนั้นผมก็เข้าไปร่วมหลับนอนกับเมียผมหญิงที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าฉัน และนางก็ตั้งท้องและคลอดลูกชาย แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “ตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า มาเฮอรัซาลาห์ซบัส” 4 ก่อนที่เด็กจะร้องเรียกพ่อจ๋า แม่จ๋าได้นั้น ทหารอัสซีเรียก็จะมาชนเอาทรัพย์สินสมบัติของเมืองตามัสกัสและริบเอาความร่ำรวยของเมืองสะมาเรีย †† ไปให้กับกษัตริย์อัสซีเรีย

5 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมอีกว่า 6 “คนพวกนี้ไม่ยอมรับน้ำที่ไหลเรื่อยๆจากทางส่งน้ำแห่งซีโลอาห์ † แต่กลับไปชื่นชมเรชินและเปคาห์ลูกของเรมาลียาห์ 7 เพราะอย่างนั้น ดูไว้ให้ดี เราผู้เป็นองค์เจ้าชีวิต กำลังจะนำกษัตริย์ของอัสซีเรียมาพร้อมกับกำลังอันเกรียงไกรของเขา มาต่อสู้กับพวกเจ้า มันจะเป็นเหมือนกับน้ำที่ไหลทะลักมาจากแม่น้ำยูเฟรติส ที่ท่วมท้นลำคลองต่างๆ และริมฝั่งทั้งหมดของพวกมัน 8 มันจะไหลเข้าไปในยูดาห์ และท่วมทุกสิ่งทุกอย่าง และไหลต่อไปเรื่อยๆจนสูงถึงคอ” แต่พระองค์จะกางปีก †† ออกปกคลุมแผ่นดินทั้งหมดของเจ้า อิมมานูเอล ††

9 ชนชาติทั้งหลาย รวมตัวกันไว้
และให้หวาดกลัว
ฟังไว้ให้ดี พวกเจ้าทั้งหมดที่อยู่ในดินแดนที่ห่างไกลออกไป
เตรียมตัวออกรบและให้หวาดกลัวไว้
เตรียมตัวออกรบและให้หวาดกลัวไว้

††† อัสซีเรีย เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล † † † ทำ อาจจะถูกทำให้เพราะ แทน “อวัยวะเพศ” †† † โคนหัวเจ้าและชนที่เท่า เป็นการทำให้คนนั้นอับอายขายหน้า ดูตัวอย่างได้จาก 2 ซามูเอล 10:4-5; อิสยาห์ 3:17 †† † แผ่นดินเหนียว หรือ “แผ่นหนึ่ง” †† † ปากกาปลายแหลมที่คนใช้กันทั่วไป หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขียนคำสอนหนึ่งไปแบบง่ายๆชัดเจน” ††† † มาเฮอรัซาลาห์ซบัส ชื่อนี้หมายถึง “จะมีการปล้นสะดมและชิงทรัพย์เกิดขึ้นเร็ววัน” †† † สะมาเรีย เป็นเมืองหลวงของอิสราเอลฝ่ายเหนือ †† † ซีโลอาห์ ท่อส่งน้ำที่ไหลไปทางทิศใต้ นำน้ำไหลมาจากน้ำพุที่โหนทางทิศตะวันออกของเยรูซาเล็ม ††† † พระองค์จะกางปีก อาจจะถูกแปลได้ว่า “กำลังของอัสซีเรีย” ††† † อิมมานูเอล แปลว่า “พระเจ้าสถิตอยู่ด้วย”

10 วางแผนกันไปเลยแต่จะไม่สำเร็จหรอก ออกคำสั่งไปเลยแต่จะไร้ผล
 เพราะพระเจ้าอยู่กับเรา

พระเจ้าเตือนอิสยาห์

11 พระยาห์เวห์พูดกับผม ในขณะที่มือของพระองค์จับผมไว้ และยับยั้งผมไว้ไม่ให้ไปตามทางของคนพวกนี้ พระองค์พูดว่า
 12 “สิ่งที่คนพวกนี้เรียกว่าเป็นการวางแผนกบฏ ก็อย่าไปเรียกอย่างนั้นตามพวกมัน และเจ้าก็ไม่ต้องไปกลัวในสิ่งที่พวกมันกลัวหรือถูกหรือไปอย่าเกรงอย่างนั้น 13 มีแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเท่านั้น ที่เจ้าควรจะถือว่าศักดิ์สิทธิ์ ให้พระองค์เป็นผู้ ที่พวกเจ้าเกรงกลัว และให้พระองค์เป็นผู้ที่พวกเจ้ายำเกรง 14 แล้วพระองค์จะเป็นที่ลี้ภัยสำหรับเจ้า แต่สำหรับครอบครัวของ อิสราเอลและครอบครัวของยูดาห์แล้ว พระองค์จะเป็นเหมือน ก้อนหินที่ทำให้พวกเขาสะดุด เป็นศิลาที่ทำให้พวกเขาล้มลง และ พระองค์จะเป็นกับดักและตาข่ายต่อคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรู- ซาเล็ม 15 พวกเขาจำนวนมากจะสะดุดแล้วก็ล้มแตกหัก และ พวกเขาจะติดกับดักและถูกจับไป”

16 อิสยาห์พูดว่า “ให้มัดคำพยากรณ์ไว้ให้ดี และให้ปิดผนึกคำสั่ง- สอนนี้ แล้วเก็บไว้กับพวกลูกศิษย์ของผม” 17 ผมจะรอดคอยพระ- ยาห์เวห์ พระองค์ได้แอบไบนหน้าของพระองค์เองไปจากครอบครัวของยาโคบ แต่ผมจะมีความหวังในพระองค์

18 ดูสิ ผมอยู่นี้อพร้อมกับลูกๆที่พระยาห์เวห์ได้ให้กับผม พวกเรา เป็นเครื่องเตือนใจและวางบอกเหตุต่างๆในอิสราเอล พระยาห์- เวห์ผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่อาศัยอยู่บนภูเขาศิโยนได้ส่งพวกเรามา

19 เมื่อมีคนมาบอกกับพวกเจ้าว่า “ไปปรึกษากับพวกคนทรงเจ้า และพวกหมอดู ที่กระซิบเบาๆและพึมพำอยู่ในลาคอ แต่ละชน- ซาติน่าจะไปปรึกษากับพวกพระของเขาไม่ใช่หรือ น่าจะไปปรึก- ษากับคนตายให้กับคนเป็นไม่ใช่หรือ”

20 เจ้าควรนึกถึงคำสั่งสอนและคำพยากรณ์นั้นต่างหาก ถ้าพวกคน- ทรงเจ้าและพวกหมอดูนี้พูดไม่ตรงกับที่ผมพูด พวกเขาก็จะไม่มี วันเจอกับความสว่าง

21 พวกเขาจะเดินไปมาในแผ่นดิน ด้วยความทุกข์และความหิว โหย † เมื่อเขาหิวโหยและโกรธ เขาก็จะเงยหน้าขึ้นมาสวาท †† กษัตริย์ของเขาและพวกพระของเขาด้วย 22 แล้วเมื่อพวกเขา มองไปที่แผ่นดิน พวกเขาจะเห็นแต่ความทุกข์ยากและความมืด และมีแต่ความกลัดกลุ้มอย่างแสนสาหัส และพวกเขาก็จะถูก ผลักใส่ให้เข้าไปสู่ความมืดมิด

วันใหม่กำลังมา

9 แต่จะไม่มีความเหน็ดเหนื่อยอีกต่อไป สำหรับคนเหล่านั้น ที่ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสั่งสอนนั้น ในอดีตนั้น พระองค์ทำให้ดิน- แดนของเศบูลุนและนัฟทาลีถูกดูหมิ่น แต่ในอนาคต พระองค์จะ ทำให้ดินแดนเหล่านั้นยิ่งใหญ่ คือดินแดนที่อยู่ใกล้ทะเลเมดิ- เตอร์เรเนียน ดินแดนทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และ แคว้นกาลิลี อันเป็นที่อาศัยของคนต่างชาติ

2 คนที่เคยอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างอันยิ่งใหญ่แล้ว คนเหล่านั้นที่เคยอยู่ในแผ่นดินที่มืดมน แสงสว่างก็ได้ส่องลง มายังพวกเขาแล้ว

3 พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ทำให้ชนชาติทวีคูณ

พระองค์ได้เพิ่มความสุขให้กับพวกเขา

พวกเขาชื่นชมยินดีต่อหน้าพระองค์

อย่างกับความสุขที่คนมีกันในยามเก็บเกี่ยว

อย่างกับความสุขที่คนมีกันตอนแบ่งของที่ยึดมาได้จากสง- กราม

† เขา... หิวโหย หรือแปลได้อีกอย่างว่า “เปลาห์ผ่านเข้าไปในแผ่นดิน ด้วย ความโหดร้ายและหิวโหย” †† สวาท หรือ ก่อกบฏ

4 เพราะพระองค์ได้หักแอกที่เป็นภาระของพวกเขาทิ้ง และเอาคานที่พวกเขาแบกอยู่บนบ่าออกไป และเอาไม้ตะบองที่ศัตรูใช้ลงโทษพวกเขาไป อย่างกับตอนที่ พระองค์รับชนะชาวมิเดียน †

5 เพราะรองเท้าทหารทุกคู่ที่มุ่งหน้าสู่สนามรบอย่างกึกก้อง และเสื่อทหารทุกตัวที่เกลือกกลิ้งเลือดมา จะต้องถูกเผาทั้ง เป็นเชื้อเพลิงสำหรับไฟ

6 เพราะมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา

พระองค์ให้ลูกชายคนหนึ่งกับเรา

และสิทธิอำนาจก็จะตกอยู่ที่บาของเด็กคนนี้

และเขามีชื่อว่า “ที่ปรึกษาอันมหัศจรรย์ นักรบที่ทรงพลัง เหมือนพระเจ้า พระบิดาตลอดกาล เจ้าชายแห่งสันติสุข”

7 สิทธิอำนาจของพระองค์ จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

และจะมีสันติสุขสำหรับบัลลังก์ของดาวิดและอาณาจักรของ พระองค์อย่างไม่มีวันสิ้นสุด

พระองค์จะก่อตั้งอาณาจักรของพระองค์ขึ้นและพยุงมันไว้ด้วย ความยุติธรรมและความชอบธรรมตั้งแต่เดี๋ยวนี้ไปจนตลอดกาล ความรักอันหวังแทนของพระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะทำให้ สิ่งนี้สำเร็จ

พระเจ้าจะลงโทษอิสราเอล

8 พระยาห์เวห์ส่งข้อความที่ต่อว่ายาโคบ และมันตกอยู่บนอิสราเอล

9 ทุกคนรู้เรื่องนี้ ทั้งเอฟราอิมและคนที่อาศัยอยู่ในสะมาเรีย แต่คนพวกนั้นไม่จิตใจที่เยอหยิ่งจองทอง พวกเขาพูดว่า

10 “ถึงพวกอิธูนี้จะพังลงแล้ว แต่เราก็จะสร้างอาคารเหล่านี้ขึ้นใหม่ด้วยหินสกัด ถึงพวกคานไม้จะไม่มั่งเดือจะถูกตัดเป็นชิ้นๆแล้ว แต่เราก็จะเอาไม้สนชนิดาร์เข้าไปแทนที่พวกมัน”

11 พระยาห์เวห์ได้หนุนพวกข้าศึกขึ้นมาต่อสู้อิสราเอล †† พระองค์ได้ยุแหย่พวกศัตรูของเขา

12 มีคนอารามจากทางตะวันออกและคนฟีลิสเตียจากทางตะวัน- ตก

และพวกเขาก็ได้อำปุกกว้างกลืนกินอิสราเอลเข้าไป ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์ก็ยังไม่หายโกรธอยู่ ดี

มือของพระองค์ก็ยังคงเงื้อมขึ้นมาฟาดพวกเขา

13 ผู้คนก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ติสอนพวกเขา พวกเขา ก็ยังไม่ยอมแสวงหาพระยาห์เวห์ผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

14 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงตัดหัวตัดหางของอิสราเอล ตัดทั้งกิ่งปาล์มและต้นกกในวันเดียวกัน

15 หัวในที่นี้ หมายถึงพวกผู้นำอาวุโสและพวกที่มีเกียรติ ส่วนหางในที่นี้หมายถึงพวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่พูดโกหก

16 เพราะคนเหล่านั้นที่นำประชาชนพวกนี้ได้นำพวกเขาให้หลง ทางไป

คนที่ถูกนำไปนั้นก็ตกอยู่ในความสับสนวุ่นวาย

17 เพราะอย่างนี้พระยาห์เวห์จึงไม่ส่งสารทหารหนุ่มของพวกเขา

และไม่เมตตาพวกเขาเด็กกำพร้าและพวกแม่ม่ายของพวกเขา เพราะประชาชนพวกนี้ทั้งหมดเป็นคนที่ไม่เคารพพระเจ้าและ เป็นคนชั่วช้า

และปากแต่ละคนก็พูดแต่เรื่องโง่ๆ

† พระองค์รับชนะชาวมิเดียน ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกันดารวิถี 22:1 เป็นต้นไปหรือ หนังสือผู้วินิจฉัยบทที่ 6 และ 7 †† ทนุพวกข้าศึกขึ้นมาต่อสู้ อิสราเอล นี้คงจะเป็นข้อความในสำเนาต้นฉบับเดิม แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่เราใช้อยู่ เดียวนี้ เขียนว่า “พวกปฏิปักษ์ของเรซิน”

ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์ก็ยังไม่หายโกรธอยู่

มือของพระองค์ก็ยังคงเงื้อมมือมาฟาดพวกเขา
18 เพราะความเลวทรามของพวกเขาคือพวกเขาอยู่อย่างไฟ
ตอนแรกมันก็เผาหญ้าและหนาม

ต่อมาก็ลุกกลามเผาพงไม้ใหญ่ในป่า
และพวกมันทุกคนถูกเผากลายเป็นควันม้วนขึ้นไปในอากาศ
19 เพราะความโกรธของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นทำให้แผ่นดิน

นั้นถูกเผาผลาญ
และประชาชนก็กลายเป็นเชื้อเพลิงสำหรับไฟนั้นไม่มีใครพยายามช่วยชีวิตใครเลย

20 ประชาชนหันไปทางขวาและกินอย่างตะกละตะกลามแต่ก็ยังหิวอยู่

พวกเขาก็เลยหันไปทางซ้ายและเขมือบเข้าไปแต่ก็ยังไม่พอ
แต่ละคนก็เลยหันไปกินเนื้อลูกหลานของตัวเอง

21 มันส์เสห์ก็กัดกินเอฟราอิม เอฟราอิมก็กัดกินมันส์เสห์
และทั้งสองก็ไปต่อสู้กับยูดาห์

ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์ก็ยังไม่หายโกรธอยู่

มือของพระองค์ก็ยังคงเงื้อมมือมาฟาดพวกเขา

10 **เฮ้ย ไอ้พวกที่ออกกฎหมายที่ไม่เป็นธรรม**
ไอ้พวกที่เขียนกฎต่างๆที่กดขี่คนอื่น

2 เพื่อไม่ให้คนยากจนได้รับความยุติธรรม เพื่อปล้นเอาสิทธิของคนจนที่เป็นคนของเรา

เพื่อจะได้ไปปล้นพวกแม่ม่าย และเพื่อพวกเด็กกำพร้าจะได้เป็นเหยื่อของพวกเขา

3 พวกแกจะทำยังไงในวันลงโทษ
ในวันที่ความหายนะมาจากที่ห่างไกล

พวกแกจะวิ่งหนีไปให้ใครช่วย
และจะเก็บทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาไว้ที่ไหน

4 พวกแกจะทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากหมอบลงในหลุมนักโทษ
หรือล้มลงในหลุมคนที่ถูกฆ่าฟัน

ถึงจะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้วก็ตาม พระองค์ก็ยังไม่หายโกรธอยู่

มือของพระองค์ก็ยังคงเงื้อมมือมาฟาดพวกเขา

พระเจ้าจะลงโทษอัสซีเรียด้วย

5 พระยาห์เวห์พูดว่า “เฮ้ย ไอ้พวกอัสซีเรีย ซึ่งเป็นไม้ที่เราใช้ตัดเมื่อเราโกรธ

ที่ถือไม้กระบองแห่งความโกรธแค้นของเราอยู่ในมือ

6 เราได้ส่งอัสซีเรียไปต่อสู้กับชนชาติที่ไม่เคารพพระเจ้า
และเราสั่งให้พวกเขาต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่ทำให้เราโกรธ

เพื่อจะริบเอาทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา
และจะเหยียบย่ำพวกนเหมือนโคลนตมบนถนนต่างๆ

7 แต่อัสซีเรียไม่รู้หรอกว่าเรากำลังใช้พวกเขาอยู่ในใจของพวกเราไม่ได้คิดอย่างนั้น

ในใจพวกเขาคิดแต่จะทำลายล้าง
และกำจัดชนชาติจำนวนมากให้สิ้นซากไป

8 เพราะอัสซีเรียพูดว่า
“ผู้นำกองทัพของเราแต่ละคนก็มีอำนาจอย่างกับกษัตริย์” ไม่ใช่หรือ

9 เมืองกาลโนกลายเป็นเหมือนเมืองคาร์เคมีชไปแล้วไม่ใช่หรือ
เมืองฮามัทกลายเป็นเหมือนเมืองอาร์บัตไปแล้วไม่ใช่หรือ

เมืองสะมาเรียกลายเป็นเหมือนเมืองดามัสกัสไปแล้วไม่ใช่หรือ

10 มือของเราได้ยึดอาณาจักรทั้งหลายที่มีรูปเคารพครอบครองอยู่

+ อัสซีเรียกำลังอวดถึงหกเมืองที่พวกเขาได้เอาชนะมาแล้ว

และรูปเคารพเหล่านั้นยังมีฤทธิ์อำนาจมากกว่าพวกรูปเคารพของเยรูซาเล็มและสะมาเรียเสียอีก

11 เราจะไม่จัดการกับเยรูซาเล็มและพวกรูปเคารพต่างๆของมัน เหมือนกับที่เราได้จัดการกับสะมาเรียและรูปเคารพต่างๆของมันหรือ”

12 เมื่อองค์เจ้าชีวิตได้จัดการกับภูเขาศิโยนและเยรูซาเล็มเสร็จเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็จะลงโทษกษัตริย์ของอัสซีเรีย ที่เคยไว้อวดและมีสายดาที่หยิงผยอง 13 เพราะกษัตริย์ของอัสซีเรียพูดว่า

“ข้าทำสิ่งนี้ได้ด้วยพลังกำลังและสติปัญญาของข้าเอง
เพราะข้ามีความเข้าใจ

ข้าได้ริบเขตแดนของชนชาติต่างๆออกไปและได้ปล้นเอาทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา

ข้าเป็นเหมือนนั้วตัวผู้ที่ได้ชนคนพวกนั้นที่นั้งอยู่บนบัลลังก์ให้ล้มลง

14 ข้าใช้มือของข้าเองหยิบฉวยเอาทรัพย์สินสมบัติของชนชาติอื่นๆ

มา เหมือนคนที่หยิบไข่จากรังนก
และข้าก็รวบรวมประเทศทั้งหลายทั่วโลกมา

เหมือนรวบรวมไข่ที่ถูกทิ้งแล้ว ไม่มีแม่นกมากระพือปีกหรืออ้าปากร้อง”

15 แต่พระเจ้าตอบเขาไปว่า
อ้าว ขวานจะอ้างว่าตัวมันเองยิ่งใหญ่กว่าคนที่ใช้มันฟันได้หรือ

หรือเลื่อยจะอ้างว่ามันสำคัญกว่าคนที่ใช้มันเลื่อยได้หรือ

หรือไม้พลองจะสามารถยกเจ้าของมันขึ้นมาได้หรือ

หรือไม้ตะบองจะสามารถยกผู้คนที่ไม่ใช่ไม้ขึ้นมาได้หรือ

16 ดังนั้น พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตจะส่งเชื้อโรคมาทำให้พวกทหารที่ปักปืนของอัสซีเรียซบพอมไป

พระองค์ก็จะก่อไฟเผาผลาญสิ่งทั้งหมดที่ทำให้อัสซีเรียยิ่งใหญ่

17 แสงสว่างของอิสราเอลจะกลายเป็นไฟ พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลจะเป็นเปลวเพลิง

พระองค์จะเผาผลาญและทำลายต้นหนามและหญ้าคาทั้งหลายหมดในวันเดียว

18 พระยาห์เวห์จะทำลายความสวยงามของผืนป่าและสวนของอัสซีเรียจนสิ้นซากไป

และมันจะเป็นเหมือนกับคนป่วยที่ซบพอมไป

19 จะมีต้นไม้เหลืออยู่น้อยมาก

แม้แต่เด็กก็นับมันได้

20 ในวันนั้น คนที่ยังคงเหลืออยู่ในอิสราเอล คือผู้ที่รอดชีวิตจากครอบครัวของยาโคบจะไม่ฟังกษัตริย์อัสซีเรียที่เคยทบตีพวกเขา

แต่พวกเขาจะฟังพระยาห์เวห์อย่างแท้จริง องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล 21 จะมีไม่กี่คนกลับมา ++ คือไม่กี่คนจากครอบครัวของยาโคบที่หันกลับมาหาพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์

22 คนอิสราเอลเอ๋ย ถึงแม้ว่าคนของเจ้าจะมีมากมายเหมือนกับทรายที่ชายหาด แต่จะมีเพียงไม่กี่คนในพวกนั้นที่กลับมา พระเจ้าได้ออกคำสั่งให้ทำลายชนชาตินี้ไปแล้ว การลงโทษอันยุติธรรมจะมาถึงท่านเจ้า 23 เพราะพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ออกคำสั่งให้ความพิวาศเกิดขึ้นกับแผ่นดินนี้ทั้งหมด และพระองค์จะทำตามนั้น

24 ดังนั้น นี่คือนี่สิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้พูดไว้ “คนของเราที่อาศัยอยู่ในศิโยนเอ๋ย ไม่ต้องไปกลัวอัสซีเรีย

พวกมันอาจจะตีเจ้าด้วยไม้พลองและยกไม้ตะบองขึ้นตีเจ้า

เหมือนกับที่คนอียิปต์เคยทำ 25 แต่ในไม่ช้า ความโกรธของเราที่มีต่อเจ้าจะหมดลงและเราจะทำลายพวกมันด้วยความโกรธแค้นของเรา

++ จะมีไม่กี่คนกลับมา ในภาษาฮีบรู คือคำว่า “เซอรายาซุบ” ซึ่งเป็นชื่อลูกชายคนหนึ่งของอิสยาห์

26 และพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นก็จะเอาเสี้ยนไปหวดพวกมัน เหมือนกับตอนที่พระองค์ทุบตีชาวมีเดียคนที่หีนของโอเรบ † ไม่เท่าของพระยาห์เวห์จะยื่นออกไปต่อต้านพวกมัน พระองค์จะยกมันขึ้นมาเหมือนกับที่พระองค์เคยทำในอียิปต์ ††

27 ในวันนี้ภาระของอัสซีเรียจะถูกยกออกไปจากบ่าเจ้า และ แอภของมันที่อยู่บนคอเจ้าก็จะถูกทำลายไป”

กองทัพของอัสซีเรียมาบุกอิสราเอล

28 กองทัพของผู้รุกรานได้บุกขึ้นมาถึงซอกปรักหักพังที่อัยยา-ทแล้ว

พวกเขาผ่านลานนวดข้าวที่มีโกรนมาแล้ว พวกเขาสะสมเสบียงไว้ที่มีคมาซ

29 พวกเขาได้ข้ามแม่น้ำตรงทางข้ามมาบาราห์แล้ว พวกเขาพูดว่า “พวกเราจะต้องค่ายค้างคืนที่เกบา” เมืองรามาก็กลัวจนตัวสั่น

ผู้คนที่กิเบอาห์ของซาอูลก็วิ่งหนีไปหมดแล้ว

30 นางสาวกัลลิม † เอ๋ย ให้อุ้งตะโกนออกมา ไลซาห์เอ๋ย ตั้งใจฟังให้ดี

อานาโธเอ๋ย ตอบเรามาสิ

31 ชาวเมืองมัดเมนาห์กำลังวิ่งหนีกัน ชาวเมืองเกบิมวิงหาที่หลบภัย

32 ในวันนี้เอง กองทัพผู้บุกรุกจะหยุดอยู่ที่โบ

พวกเขาจะซุกกำปั่นขึ้นเตรียมรบกับภูเขาแห่งนางสาวศิโยน เตรียมเข้าประจัญบานกับเนินเขาของเยรูซาเล็ม

33 คูสิ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น กำลังจะตัดกิ่งไม้ใหญ่ด้วยกำลังอันน่าสะพรึงกลัวของพระองค์ พวกต้นที่อยู่สูงลิบลิวัน †† ก็จะถูกโค่นลง และพวกผู้สูงส่งจะถูกทำลายลง

34 พระยาห์เวห์จะเอาขวานฟันป่าที่ขบลง และต้นไม้อันยิ่งใหญ่อลังการของเลบานอนก็จะถูกโค่นลง

เจ้าชายแห่งสันติสุขกำลังมา

11 จะมีหน่อหนึ่ง †† แดกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งหนึ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเจสซี

2 พระวิญญานของพระยาห์เวห์จะสถิตอยู่บนเขา เป็นวิญญานแห่งสติปัญญาและความเข้าใจ เป็นวิญญานแห่งการวางแผนและฤทธิ์อำนาจ เป็นวิญญานแห่งความรู้และการยำเกรงพระยาห์เวห์

3 และเขาก็จะมีความสุขที่จะยำเกรงพระยาห์เวห์ เขาจะไม่พิพากษาอย่างซุ่มซู่ตามที่ตาเขามองเห็น และเขาก็จะไม่ตัดสินตามข่าวลือที่เขาได้ยิน

4 แต่เขาจะพิพากษาคนจนอย่างยุติธรรม และเขาจะตัดสินคนที่ต่ำต้อยที่สุดในแผ่นดินอย่างเป็นทางการ

เมื่อเขาออกคำสั่ง ชาวโลกก็จะถูกลงโทษ ††† ด้วยคำพูดของเขา คนชั่วร้ายก็ต้องถูกฆ่าตาย †††

5 ความดีจะเป็นเข็มขัดคาดรอบเอวของเขา ความยุติธรรมจะเป็นเข็มขัดคาดบนเอวของเขา

6 หม่าปาก็จะอยู่ด้วยกันกับลูกแกะ

† หีนของโอเรบ ดูได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย 7:25 †† ไม่เท่า... ในอียิปต์ พระยาห์เวห์ให้โมเสส ยืนไม่เท่าเหนือทะเลแดง แล้วทะเลแดงก็แยกออก ให้อิสราเอลหนีพ้นจากอำนาจของอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสืออพยพ 14:1-15:21 † กัลลิม กัลลิม เป็นเมืองอยู่ทางทิศใต้ของเยรูซาเล็ม ชื่อนี้หมายถึง “ลูกสาวของคูสิ” และอาจจะหมายถึง “นางงามนวล” นกนี้มีเสียงดังมาก †† พวกต้นที่อยู่สูงลิบลิวัน หมายถึง คนที่เยอหยิ่งจองทอง หรือ อาจหมายถึงศัตรูที่มารุกราน †† หน่อหนึ่ง หมายถึงกษัตริย์องค์หนึ่งที่จะมาจากครอบครัวของกษัตริย์ดาวิดที่เป็นลูกของเจสซี ††† เมื่อเขาออกคำสั่ง... ถูกลงโทษ หรือแปลตรงๆได้ว่า “เขาจะตีโลกด้วยไม้ตะบองแห่งปากของเขา” ††† ด้วยคำพูดของเขา... ถูกฆ่าตาย หรือแปลตรงๆได้ว่า “ด้วยลมแห่งริมฝีปากของเขา เขา ก็ฆ่าคนชั่วร้าย”

เสือดาวก็จะนอนอยู่ข้างๆลูกแพะ ลูกวัว สิงโต และวัวหนุ่มก็จะอยู่ด้วยกัน และจะมีเด็กเล็กๆคนหนึ่งคอยดูแลพวกมัน

7 วัวและหมีจะหากินอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข และลูกๆของพวกมันก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตก็จะกินฟางเหมือนวัว

8 เด็กทารกก็เล่นอยู่ที่ปากหลุมของงูเห่าได้ เด็กที่หย่านมแล้วก็เอามือเหยเขาไปในรังของงูพิษได้

9 พวกเขาจะไม่ทำร้ายหรือทำลายซึ่งกันและกันตลอดทั่วภูเขา อันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

เพราะทั้งโลกก็จะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระยาห์เวห์ เหมือนกับน้ำที่ปกคลุมอยู่ทั่วท้องทะเลนั้น

10 ในเวลานั้น รากของเจสซี ††† ก็จะมีหน่อขึ้นมาเหมือนธงให้กับชนชาติทั้งหลาย และชนชาติทั้งหลายก็จะมาปรึกษาเขา และที่อยู่ที่พวกเขาจะเต็มไปด้วยเกียรติและศักดิ์ศรี

11 ในเวลานั้น องค์เจ้าชีวิตก็จะยกมือของพระองค์ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อจะเอาคนของพระองค์ที่ยังเหลืออยู่คืนมาจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ทางเหนือ จากอียิปต์ทางใต้ ††† จากเอธิโอเปีย จากเอ ลาม จากบาบิโลน ††† จากฮามัท และจากเกาะและชายฝั่งทะเล

12 พระองค์จะยกธงขึ้นให้กับชนชาติต่างๆ และพระองค์ก็จะรวบรวมคนที่ถูกขับไล่ออกไปจากอิสราเอล กลับมา และพระองค์ก็จะรวบรวมคนยูดาห์ที่เคยกระจัดกระจายไปนั้น จากทั่วทั้งสี่มุมโลก

13 เอฟราอิมก็จะเลิกอิจฉา และยูดาห์ก็จะเลิกทำตัวเป็นศัตรู เอฟราอิมก็จะไม่อิจฉายูดาห์ และยูดาห์ก็จะไม่เป็นศัตรูกับเอฟราอิม

14 แต่ทั้งอิสราเอลและยูดาห์ ก็จะโอบเข้าโอบตีด้านหลังของคนฟีลิสเตีย ††††† ไปทางด้านตะวันตก และพวกเขา ก็จะร่วมกันปล้นทรัพย์สมบัติของผู้คนทางตะวันออกด้วย

รวมทั้งเมืองเอโดม และโมอับ ††††† ที่จะตกอยู่ในเงื้อมมือของพวกเขา และคนอัมโมนก็จะเชื่อฟังพวกเขา

15 และพระยาห์เวห์ก็จะทำลายอ่าวของทะเลแห่งอียิปต์ให้สิ้นซากไป และพระองค์จะชัตมือของพระองค์เหนือแม่น้ำยูเฟรติส ด้วยลมแรง และพระองค์จะแบ่งแม่น้ำนั้นออกเป็นลำน้ำเล็กๆเจ็ดสาย แม้แต่คนที่สวมรองเท้าสานก็เดินข้ามไปได้

16 จะมีถนนทางหลวงจากอัสซีเรียให้คนที่เหลือของพระองค์ใช้ กลับมา

อย่างที่อิสราเอลมีตอนที่พวกเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

เพลงสรรเสริญพระเจ้า

12 ในเวลานั้นเจ้าจะพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าจะขอบคุณพระองค์ ไซ้แล้ว พระองค์ไกรธข้าพเจ้าอยู่ ขอให้ความไกรธของพระองค์เห็นไปจากข้าพเจ้าด้วยเถิด ขอให้พระองค์ปลอบโยนข้าพเจ้าด้วยเถิด ††

† รากของเจสซี หมายถึง กษัตริย์องค์หนึ่งที่มาจากครอบครัวของเจสซี †† อียิปต์ทางใต้ หรือแปลตรงๆได้ว่า “บัทไรส” ††† บาบิโลน หรือแปลตรงๆได้ว่า “ซินาร์” †††† ฟีลิสเตีย คนที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งของปาเลสไตน์ พวกนี้เป็นศัตรูของอิสราเอล ††††† เอโดม และโมอับ เอโดม โมอับ และอัมโมน เป็นสามประเทศที่อยู่ทางตะวันออกของอิสราเอล เป็นศัตรูของอิสราเอลมานานแล้ว ††††† ขอให้... ข้าพเจ้าด้วยเถิด หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แต่ความไกรธของพระองค์ได้หันไปจากข้าพเจ้า และพระองค์ได้ปลอบโยนข้าพเจ้า”

2 ดูลิ พระเจ้าคือผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
 ข้าพเจ้าจะไว้วางใจในพระองค์และข้าพเจ้าจะไม่กลัว
 เพราะพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์นั้นแหละเป็นกำลังและที่ปกป้องของข้าพเจ้า
 และพระองค์ได้มาเป็นผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า”
 3 พวกเขาจะตกนออย่างมีความสุข
 จากพวกบ่อน้ำแห่งความรอด
 4 และในตอนนั้น พวกเขาจะพูดว่า
 “ให้ขอบคุณพระยาห์เวห์กันเถิด ให้ร้องเรียกชื่อของพระองค์
 เถิด
 ให้ประกาศให้ชนชาติทั้งหลายรู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระองค์ทำนั้น
 ให้ประกาศว่าพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ขนาดไหน
 5 ร้องเพลงสรรเสริญให้กับพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ได้ทำสิ่ง
 ต่างๆที่ยิ่งใหญ่
 ให้สิ่งนี้เป็นที่รู้จักไปทั่วโลก
 6 ชาวศิโยนเอ๋ย ให้ร้องและร้องเพลงด้วยความสุขเถิด
 เพราะองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลนั้นยิ่งใหญ่ท่ามกลางพวกเขา
 เจ้า”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับบาบิโลน

13 อิสยาห์ลูกของอามอส ได้รับข้อความนี้เกี่ยวกับบาบิโลน
 ผ่านทางนิมิต 2 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ยกธงขึ้นบนภูเขาที่ไม่มีต้นไม้อื่นขึ้น
 ให้ร้องตะโกนเรียกทหารทั้งหลาย
 กวักมือเรียกพวกเขาให้เข้าไป
 ทางประตูเหล่านั้นของพวกสูงศักดิ์
 3 เราได้ออกคำสั่งกับคนพวกนั้นที่เราได้แยกออกมาโดยเฉพาะ
 สำหรับเรา
 เราได้เรียกพวกนักรบของเราที่มีความภาคภูมิใจและมีความ
 มั่นใจให้ไปลงโทษคนพวกนั้นที่เราโกรธ”
 4 “ฟังดูสิ มีเสียงดังอีกที่กบบนภูเขาพวกนั้น มันฟังดูเหมือนเสียง
 ของคนเป็นจำนวนมาก
 ฟังดูสิ มีเสียงอีกที่กกรีกโครมท่ามกลางอาณาจักรต่างๆ
 ชนชาติทั้งหลายต่างก็มารวมตัวกัน
 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นกำลังรวบรวมพลเพื่อทำสงคราม
 5 พวกเขามาจากดินแดนอันแสนไกลมาจากสุดขอบฟ้า
 พระยาห์เวห์และอาวุธแห่งความโกรธของพระองค์กำลังมา
 เพื่อทำลายแผ่นดินนี้ทั้งหมด”
 6 ร้องโหยไห้สิ เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้มาถึงแล้ว
 วันนั้นจะมากับความหายนะที่มาจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์
 7 ดังนั้น มือทุกมือก็จะหมดแรง
 ความกล้าของทุกคนก็จะหลอมละลายไป
 8 และพวกเขาจะขวัญหนีดีฝ่อและพบกับความเจ็บปวดและ
 ความทุกข์ทรมาน
 พวกเขาจะเจ็บปวดเหมือนกับผู้หญิงที่กำลังคลอดลูก
 พวกเขาจะมองหน้ากันอย่างตกตะลึง
 ใบหน้าของพวกเขาจะแดงเหมือนเปลวเพลิง
 9 ดูลิ วันของพระยาห์เวห์กำลังมา
 เป็นวันอันโหดร้าย เพราะความโกรธแค้น ความโกรธที่ลุกเป็น
 ไฟ
 เพื่อทำให้แผ่นดินนี้รกร้างว่างเปล่า
 เพื่อกำจัดพวกคนบาปให้หมดไปจากมัน
 10 ดวงดาวต่างๆในท้องฟ้าและหมู่ดาวนั้นจะไม่ส่องแสงของ
 พวกมัน
 ดวงอาทิตย์ก็จะมีมืดเมื่อมันขึ้นมาและดวงจันทร์จะไม่ฉายแสง
 ของมัน

11 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “เราจะลงโทษโลกนี้สำหรับความชั่วช้าของมัน

เราจะลงโทษคนเลวทรามสำหรับความผิดบาปของมัน
 เราจะทำให้ความเยอหยิ่งของคนจองหองจบสิ้นไป
 และเราจะทำลายความหยิ่งยโสของคนโหดร้าย
 12 เราจะทำให้มนุษย์นี้หายากยิ่งกว่าทองคำเนื้อดี
 และทำให้ผู้คนหายากยิ่งกว่าทองคำแห่งไอฟีร์
 13 ดังนั้นเราจะทำให้ท้องฟ้าสะเทือนสะท้าน
 และแผ่นดินโลกก็จะถูกสั่นสะเทือนหลุดออกจากรูที่ของมัน”
 ด้วยความโกรธแค้นของพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่ความโกรธของพระองค์ลุกเป็นไฟขึ้นมา
 14 แล้วคนต่างชาติที่อยู่ในบาบิโลนก็จะกลับไปหาคนของตัวเอง
 และวิ่งหนีกลับไปยังดินแดนของตัวเอง
 เหมือนนกวางที่ถูกล่า และเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
 15 เมื่อศัตรูเจอคนที่หลบซ่อนอยู่ คนนั้นก็จะถูกแทงตาย
 ใครที่ถูกจับได้ก็จะถูกฆ่าด้วยดาบ
 16 ลูกเล็กเด็กแดงของพวกเขาจะถูกฟาดเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อ
 ตาพวกเขา
 บ้านของพวกเขาจะถูกปล้นและภรรยาของพวกเขาจะถูก
 ช่มชืด
 17 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ดูไว้ เรากำลังผูกมัดชายมีเดยให้โจมตีบาบิโลน
 พวกชายมีเดยนี้ไม่สนเรื่องเงินทอง
 18 คันธนูของพวกเขาจะฆ่าคนหนุ่มๆ
 พวกเขาจะไม่เมตตาต่อเด็กๆและพวกเขาไม่มองเด็กด้วย
 ความสงสาร
 19 บาบิโลน อาณาจักรที่สวยงามที่สุดในท่ามกลางอาณาจักรทั้ง-
 หลาย เมืองที่คนบาบิโลน ภาควงมีใจมาก †
 บาบิโลนก็จะเหมือนเหมือนเมืองโสโดมและโกโมราห์ ตอนที่พระ-
 เจ้าโค่นล้มสองเมืองนั้น
 20 จะไม่มีใครอยู่ที่นั่นได้อีกต่อไปและจะไม่มีใครตั้งรกรากที่นั่น
 ได้อีกตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
 คนอาหรับก็จะไม่ตั้งเต็นท์ที่นั่นและพวกคนเลี้ยงแกะก็จะไม่
 เอาแกะมานอนลงที่นั่น
 21 แต่สัตว์ป่าจะมานอนลงที่นั่น
 และพวกบ้านในเมืองบาบิโลนจะเต็มไปด้วยพวกหมาป่า
 พวกนกกระจะจากทะเลจะมาอาศัยอยู่ที่นั่น
 และพวกปีศาจในรูปแพะจะมาวิ่งเล่นอยู่แถวนั้น
 22 พวกหมาในก็จะมาเห่าหอนอยู่บนหอคอยของบาบิโลน
 และพวกหมาป่าก็จะมาเห่าหอนในวังอันสวยงามของบาบิโลน
 จุดจบของบาบิโลนใกล้มาถึงแล้ว
 และพระองค์จะไม่ต่อเวลาให้กับพวกเขาอีกแล้ว”

อิสราเอลจะกลับบ้าน

14 แต่พระยาห์เวห์จะเมตตาต่อยาโคบ พระองค์จะเลือกคน
 อิสราเอลอีกครั้ง พระองค์จะให้พวกเขาอยู่อย่างปลอดภัย
 ในแผ่นดินของพวกเขาเอง และคนต่างชาติก็จะมาสมทบกับพวก
 เขาและมาเป็นสมาชิกในครอบครัวของยาโคบ 2 ชนชาติต่างๆ
 เหล่านี้จะนำพวกอิสราเอลกลับไปยังบ้านเมืองของคนอิสราเอล
 เอง และครอบครัวของอิสราเอลก็จะเอาคนต่างชาติเหล่านั้นทั้ง
 ชายและหญิง มาเป็นทาสในแผ่นดินของพระยาห์เวห์ คนอิสรา-
 เอลจะจับคนที่เคยจับพวกเขาไปเป็นทาส มาเป็นทาสเสียเอง
 และคนอิสราเอลก็จะปกครองเหนือคนพวกนั้นที่เคยข่มเหงอิส-
 ราเอลมาก่อน

† คนบาบิโลน ในที่นี้คือ คนเคลเดีย เคลเดียเป็นเผ่าหนึ่งที่อยู่ในบาบิโลน
 ส่วนใต้ ที่ขึ้นมารอบครองบาบิโลนทั้งหมดในปี 626 ก่อน ค.ศ. †† คนบาบิโล-
 โลกภาคภูมิใจมาก หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เมืองที่เป็นสงสารและความ
 ภาคภูมิใจของคนเคลเดีย”

เพลงแกลังครำครวญในงานศพของกษัตริย์บาบิโลน

3 เมื่อพระยาห์เวห์ให้เจ้าได้หลุดพ้นจากความเจ็บปวด ความเดือดร้อน และการถูกบังคับให้ทำงานอย่างทาส 4 เมื่อถึงตอนนั้น เจ้าจะได้ร้องเพลงเยาะเย้ยกษัตริย์ของบาบิโลนว่า “น่าสมเพชจริงๆที่กษัตริย์ที่โหดร้ายนั้น พบกับจุดจบอย่างนี้ น่าสมเพชจริงๆที่การปกครองด้วยความเยอหยิ่งจองหองนั้น พบกับจุดจบอย่างนี้ 5 พระยาห์เวห์ได้หักไม้ตะบองของพวกเลวทราม พระองค์ได้หักไม้คทาของพวกผู้ครอบครองทิ้งไป 6 กษัตริย์บาบิโลนดิชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธ ตีพวกเขาอย่างไม่หยุดยั้ง ครอบครองชนชาติทั้งหลายด้วยความโกรธ ชมเหงคนอย่างไม่เคยผ่อนปรน 7 แต่ตอนนี้ ทั้งแผ่นดินโลกก็พักผ่อนและสงบเงียบ ผู้คนก็เริ่มร้องเพลงกัน 8 แม้แต่พวกต้นสนและสนชัศติราชของเลบานอนก็ยังดีใจเพราะเจ้าพ่ายแพ้ พวกต้นไม้เหล่านั้นพูดว่า ‘ตั้งแต่เจ้าถูกโค่นล้มลงก็ไม่มีใครมาตัดพวกเราอีกเลย’ 9 แดนคนตายเบื้องล่างยังตื่นเต้นดีใจที่จะได้เจอกับเจ้าเมื่อเจ้าไปถึง มันปลุกวิญญาณต่างๆของคนตายเพื่อมาต้อนรับเจ้า มันปลุกวิญญาณของทุกคนที่เคยเป็นผู้นำในโลกนี้ มันบังคับให้ทุกคนที่เคยเป็นกษัตริย์ของชนชาติทั้งหลายให้ลุกขึ้นจากบัลลังก์ของพวกเขา 10 พวกนั้นทุกคนจะพูดกับเจ้าว่า ‘เจ้าได้กลายเป็นผู้อ่อนแอ เหมือนพวกเราแล้ว เจ้าเป็นเหมือนกับพวกเราแล้ว’ 11 สง่าราศีเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย พร้อมกับเสียงพิณต่างๆของเจ้า ตัวหนอนแมลงวันก็แผ่อยู่ใต้เจ้าเหมือนเตียง และพวกตัวหนอนก็คลุมเจ้าเหมือนผ้าห่ม 12 น่าสมเพชจริงๆที่เจ้าตกลงมาจากสวรรค์สูงขนาดนั้น เจ้าผู้เป็นดาวรุ่ง และลูกของรุ่งอรุณ ดูเจ้าสิ ถูกโค่นลงมาบนดินแล้ว ถึงเจ้าจะเคยเป็นผู้พิชิตชนชาติทั้งหลายก็ตาม 13 เจ้าคิดในใจว่า ‘เราจะขึ้นไปบนสวรรค์ เราจะยกบัลลังก์ของเราขึ้นสูงเหนือหมู่ดาวของพระเจ้า เราจะนั่งอยู่บนภูเขาก่อนที่พวกเทพมาชุมนุมกันบนเนินลาดของภูเขาซับบ็ฟอน † 14 เราจะขึ้นไปเหนือเมฆ เราจะเหมือนกับพระเจ้าผู้สูงสุด’ 15 แต่เจ้ากลับถูกนำลงมาถึงแดนคนตายนี้ มาอยู่ในส่วนที่ลึกที่สุดของหลุมนี้ 16 คนเหล่านั้นที่เห็นเจ้า ก็จงใจเจ้า พวกเขาจะคิดอย่างนี้เกี่ยวกับเจ้า ‘นี่นะหรือเป็นคนเดียวกันกับที่ทำให้แผ่นดินโลกไหว คนที่ทำให้อาณาจักรต่างๆสะเทือนสะท้าน 17 นี่นะหรือคนที่ทำให้แผ่นดินโลกกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า และพังทลายเมืองต่างๆของมัน นี่นะหรือคนที่ไม่ยอมปล่อยให้เชลยของเขากลับบ้าน’ 18 กษัตริย์ทั้งหมดของชนชาติทั้งหลาย ต่างก็ถูกฝังอย่างสมเกียรติ 19 ต่างคนต่างอยู่ในอุโมงค์ฝังศพของตน 20 แต่เจ้ากลับถูกโยนออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า

† ภูเขาซับบ็ฟอน คำซับบ็ฟอนนี้หมายถึง “ทางเหนือ หรือที่หลบซ่อน” หรือเป็นภูเขาบนสวรรค์ที่พวกพระเจ้าของคนคนนั้นประชุมกัน

เหมือนกับซากศพที่นำขยะแขยง เจ้าถูกทับด้วยศพของคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าในสนามรบ ที่ถูกดาบแทง ที่ลงไปหลุมแห่งความตายที่เป็นหิน เจ้าเป็นเหมือนซากศพที่ถูกคนเหยียบย่ำไปมา 20 เจ้าจะไม่ได้ถูกฝังร่วมกับกษัตริย์อื่นๆเหล่านั้น เพราะเจ้าได้ทำลายประเทศของเจ้าเอง เจ้าได้ฆ่าคนของตัวเอง อย่าให้มีใครพูดถึงลูกหลานของพวกที่ทำสิ่งที่ชั่วร้ายนั้นอีกเลย 21 เตรียมที่สำหรับฆ่าพวกลูกชายของเขาเพราะความบาปของพ่อของพวกเขา ขอบอกให้พวกเขาได้ลุกขึ้นมายึดครองโลกนี้หรือให้โลกนี้เต็มไปด้วยเมืองต่างๆของพวกเขา” 22 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “เราจะลุกขึ้นมาต่อสู้กับพวกเขา เราจะทำลายบาบิโลน เราจะทำให้ชื่อเสียงของมันหมดไป เราจะปล่อยให้ไม่มีใครรอดชีวิต รวมถึงลูกและหลานของเจ้าด้วย” 23 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า “เราจะทำให้บาบิโลนกลายเป็นที่อยู่ของพวกเม่นและเป็นหนองน้ำ เราจะกวาดมันทิ้งไปเหมือนใช้ไม้กวาด”

พระเจ้าจะลงโทษอัสซีเรีย

24 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้สาบานไว้ว่า “เราตั้งใจจะให้มันเป็นอย่างนี้ มันก็จะเกิดขึ้นอย่างนั้น เราได้วางแผนไว้ว่ายังงั้น มันก็จะขึ้นไปตามนั้น 25 เราจะหักอัสซีเรีย †† ทิ้งในแผ่นดินของเรา เราจะเหยียบย่ำพวกมันบนภูเขาทั้งหลายของเรา เราจะเอาทั้งแอกที่อัสซีเรียวางไว้บนคอของยูดาห์ และภาระหนักของอัสซีเรียที่ยูดาคูแบกไว้ออกไป” 26 นี่คือการวางแผนที่ได้วางไว้สำหรับโลกทั้งโลก และนี่คือมือของพระองค์ที่ยื่นออกไปจัดการกับชนชาติทั้งหลาย 27 เพราะเมื่อพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้วางแผน ใครจะล้มเลิกมันได้ เมื่อพระองค์ยื่นมือของพระองค์ออกไปจัดการ ใครจะหันมันกลับได้

ข่าวสารของพระเจ้าถึงคนฟีลิสเตีย

28 ในปีที่กษัตริย์อาหัสตาย ‡ ข่าวสารนี้ได้มาถึงว่า 29 “พวกเจ้าคนฟีลิสเตียทุกคน อย่าได้ดีใจเลยที่ไม่ตะบองที่ตีพวกเจ้านั้นได้หักไปแล้ว เพราะจากครอบครัวของงูตัวนั้นก็จะเกิดงูพิษที่อันตรายกว่าตัวมันขึ้นมา และลูกของมันนั้นก็จะบินงูไฟที่บินได้ 30 คนยากจนที่สุดจะมีกินอย่างเหลือเฟือเหมือนแกะเล็มหญ้า และคนขัดสนก็จะนอนลงอย่างปลอดภัย แต่เราจะทำให้ครอบครัวของเจ้าอดอาหารตาย และคนที่เหลืออยู่ของเจ้า เราจะฆ่าเสีย 31 ประตูเมืองเอ๋ย ร้องครำครวญเถิด เมืองเอ๋ย ร้องให้ออกมา คนฟีลิสเตียทุกคนเอ๋ย ให้พวกเจ้ากลัวจนหลอมละลายไป ดูทางเหนือขึ้นสิ มีควันตลบพุ่งขึ้นมาแล้ว และกองทัพที่กำลังลงมา มันไม่มีใครในพวกเขาที่ตามไม่ทัน”

†† อัสซีเรีย เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล ‡ ปีที่กษัตริย์อาหัสตาย คือประมาณปี 727 ก่อนพระเยซูมาเกิด

³² จะตอบกับพวกผู้ส่งข่าวที่มาจากฟิลิสเตียในนว่ายังงี้ดี ให้ตอบพวกมันไปว่า
“พระยาห์เวห์ตั้งศิโยนให้แข็งแรง และแม้แต่คนยากจนของพระองค์ก็ยังเข้าไปหลบภัยในเมืองศิโยนได้”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับคนโมอับ

15 นี่คือนักข่าวสาร เกี่ยวกับโมอับ
ภายในคืนเดียว กองทัพศัตรูได้มายึดเอาทรัพย์สินสมบัติของเมืองอารีในโมอับ
และทำลายเมืองนั้นไป
ภายในคืนเดียว กองทัพศัตรูได้เข้ามายึดเอาทรัพย์สินสมบัติของเมืองคีร์ในโมอับ
และทำลายเมืองนั้น
² ชาวตีโบนได้ขึ้นไปยังวิหารของพวกเขา
ขึ้นไปยังสถานที่นมัสการของพวกเขาเพื่อร้องไห้คร่ำครวญกัน
คนโมอับร้องคร่ำครวญให้กับเมืองเนโบ † และเมืองเมเดบา ††
ทุกคนโกนหัว โกนเคราไว้ทุกซีกกัน
³ ตามท้องถนนของพวกเขาคู่คนก็สวมเสื้อผ้ากระสอบไว้ทุกซีกกัน
บนหาดฟ้าและลานนัดพบ ทุกคนร้องไห้ร้องไห้ ล้มตัวลงในกองน้ำตา
⁴ คนในเมืองเฮซโบน และเอเลอาเลห์
ส่งเสียงร้องดังไปไกลถึงเมืองยาฮาส
เพราะอย่างนี้จึงทำให้พวกผู้ชายที่ถืออาวุธของโมอับ
พลอยร้องเสียงดังไปด้วยความมอกสันขวัญแหวน
⁵ จิตใจของผมร้องด้วยความเศร้าให้กับโมอับ
คนของโมอับวิ่งหนีไปไกลถึงโคอาร์ ไปถึงเอกลัทเซลีซียาห์
ผู้คนหนีขึ้นไปตามทางบนภูเขาไปถึงลูซีท
พวกเขาก็ร้องไห้ในระหว่างทางที่ไปเฮโรนาอิม พวกเขากร้องไห้
เสียงดังมาก
⁶ ลำธารนิมริมได้เหือดแห้งไป
หญ้าก็เหี่ยวแห้งตาย
พืชพันธุ์ก็ตายหมด
ไม่เหลือความเขียวขจีให้เห็นอีกเลย
⁷ เพราะเหตุนี้ พวกเขารจึงได้ขนย้ายทรัพย์สินสมบัติที่พวกเขา
มาได้และสิ่งที่พวกเขาได้เก็บสะสมไว้
ข้ามพรมแดนตรงลำห้วยต้นป้อปหล้า †
⁸ เสียงร้องดังระงมไปทั่วเขตแดนของโมอับ
เสียงร้องของพวกเขาดังไปไกลถึงเมืองเอกลาอิมและดังไปถึง
เมืองเบเออร์เอลิม
⁹ และนำในโมอับ †† เติมน้ำไปด้วยเลือด
ใช่แล้ว เรยาห์เวห์จะนำความทุกข์ยากมากกว่านี้มาให้กับตี
โโมนีก
ส่วนคนโมอับที่หลบหนีและหลงเหลืออยู่ในแผ่นดิน
เราจะส่งสิ่งใดมาทักตักพวกเขา
ให้ส่งส่วยพวกลูกแกะไปให้กับผู้ปกครองแผ่นดิน
16 ให้ส่งลูกแกะจากเสลา ผ่านทะเลทรายไปยังภูเขาแห่ง
นางสาวศิโยน
² สาวๆของโมอับ อยู่ตรงท่าลุยข้ามของแม่น้ำอารโนน
พวกเขาเป็นเหมือนนกบนยอดกระดูกกระดูกปักไปมา
เหมือนลูกนกที่ตกจากรังกระจัดกระจายอยู่
³ พวกเขาพูดว่า “ขอคำแนะนำหน่อย ช่วยบอกหน่อยว่าจะทำ
ยังไงดี”

† เนโบ ชื่อของเมืองหนึ่งในโมอับ และเป็นชื่อของเทพเจ้าองค์หนึ่งของพวกเขา †† เมเดบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในโมอับ ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า “เศร้าใจมาก” † ลำห้วยต้นป้อปหล้า เป็นลำห้วยเล็กๆในประเทศโมอับ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ลำห้วยอาราบ” †† ตีโโมน ชื่อคล้ายกับคำในภาษาฮีบรู หมายถึง “เลือด”

ตอนที่ยังวัน ช่วยให้ร่มเงาเหมือนกลางคืนหน่อย #
ช่วยแอบซ่อนพวกเราที่ถูกขับไล่ออกมาจากแผ่นดินของตนเอง
อย่ามอมพวกเราที่หนีมาหลบภัยให้กับศัตรูเลย
⁴ ปลอ่ยให้พวกเราที่ถูกขับไล่ออกมาจากเมืองบงรกรากอยู่กับ
ท่านด้วยเถิด
ขอให้เป็นที่หลบภัยสำหรับพวกเราจากผู้ทำลาย”
เมื่อพวกที่มาปล้นสะดมโมอับหยุดแล้ว
และการทำลายได้จบลงแล้ว
และพวกคนที่เหยียบย่ำแผ่นดินได้หายตัวไปแล้ว
⁵ เมื่อนั้น จะมีปล้นสะดมที่ถูกตั้งขึ้นในเต็นท์ของดาวิด ††† ด้วยความ
รักมั่นคง
และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้นก็จะมีสติยั้งชั่งใจ คนผู้นั้นจะตัดสินอย่างยุติ-
ธรรมและจะไวในการทำสิ่งที่ถูกต้อง
⁶ พวกเราได้ยินว่า คนโมอับนั้นเยอหยิ่งจองหองมาก
เราได้ยินเกี่ยวกับความหยิ่งยโส ความทะนงตน และความ
เดียดนาของพวกเขา
เรื่องที่พวกเขาโอ้อวดนั้น
ไม่เป็นความจริง
⁷ ดังนั้นชาวโมอับเอ๋ย ให้พวกเจ้าทุกคนร้องคร่ำครวญสำหรับ
ชนชาติของตนเถิด
ให้โอดครวญอย่างสะเทือนใจถึงชนมดึกที่เอร็ดอร่อยที่ทำจาก
ลูกเกดของเมืองคีร์หะเรเซท †††
⁸ สวนองุ่นของเฮซโบน และเถาองุ่นของสิบมาห์ไม่สามารถออก
รวงได้
เพราะพวกเจ้านายของชนชาติต่างๆได้พังถลายเถาองุ่นพวก
นั้นไป
เถาองุ่นพวกนี้เคยแผ่ไปไกลถึงเมืองยาเซอร์
พวกมันเคยเลื้อยไปถึงทะเลทราย กิ่งก้านของมันเคยแผ่กระ-
จาย และข้ามทะเลไป
⁹ เพราะอย่างนี้ ผมถึงได้ร้องไห้ร่วมกับคนยาเซอร์สำหรับสวน
องุ่นของสิบมาห์
เฮซโบนและเอเลอาเลห์เอ๋ย ผมจะรดคุณด้วยน้ำตาของผม
เพราะเสียงโห่ร้องยินดีกับการเก็บเกี่ยวผลไม้และเมล็ดข้าวได้
หยุดไปแล้ว †
¹⁰ ความสุขสนุกสนานได้ถูกยึดไปจากสวนที่เกิดผลนั้นแล้ว
และในสวนองุ่นทั้งหลายก็ไม่มีเสียงเพลงหรือเสียงโห่ร้องยินดี
อีกต่อไป
ไม่มีใครเหยียบย่ำองุ่นในบ่อย่ำอีก
เสียงโห่ร้องยินดีของพวกคนเก็บเกี่ยวได้หยุดไป
¹¹ เพราะอย่างนี้ จิตใจของผมได้ร้องคร่ำครวญให้กับโมอับ
เหมือนกับเสียงพิณในงานศพ
และส่วนลึกของผมก็ร้องไห้ให้กับคีร์เฮเรส ††
¹² เมื่อคนโมอับขึ้นไปทีนมัสการของเขา เมื่อพวกเขาเข้าไปใน
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเขา
พวกเขาก็อธิษฐานจนหมดแรง
แต่มันก็ไม่มียะโยชน์อะไร
¹³ นั่นคือนักข่าวสารที่พระยาห์เวห์พูดในอดีตเกี่ยวกับคนโมอับ ††
แต่เดี๋ยวนี้ พระยาห์เวห์ บอกว่า “ในอีกสามปี ตรงเผงอย่างกับที่
ลูกจ้างนับวันเวลาที่เขาดกกลางทำงาน ศักดิ์ศรีของโมอับก็จะถูก
ลบหลู่ ถึงแม้จะมีคนมากมายก็ตาม แต่ในที่สุดก็จะมีไม่กี่คน
เหลือรอด ††† และพวกมันก็จะอ่อนแอด้วย”

ช่วยให้ร่มเงาเหมือนกลางคืนหน่อย ประโยคนี้หมายถึง “ช่วยปกป้อง
เราจากศัตรูด้วย” ††† ในเต็นท์ของดาวิด หรือ “ในราชวงศ์ของกษัตริย์ดาวิด”
††† คีร์หะเรเซท เป็นเมืองหนึ่งในประเทศโมอับ ††† เพราะเสียงโห่ร้อง ...
หยุดไปแล้ว หรือแปลได้อีกว่า “เสียงโห่ร้องของศัตรูได้ตกลงมานบนผลไม้ที่สุก-
งอมและการเก็บเกี่ยวของเจ้าแล้ว” †† คีร์เฮเรส นี่คือน เมืองคีร์เฮเรเซท เป็น
เมืองหนึ่งในประเทศโมอับ มีความหมายว่า “เมืองที่ถูกเลือกมาเพื่อทำลาย” หรือ
แปลตรงๆตามภาษาฮีบรูได้ว่า “เศษหม้อแตก” ††† ไม่กี่คนเหลือรอด หรือ “ไม่มี
มีอำนาจ”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับดามัสกัส

17 นี่คือนิวสาร *เกี่ยวกับดามัสกัส †† “ดูสิ ในไม่ช้าดามัสกัสจะไม่เป็นเมืองอีกแล้ว มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง 2 หมู่บ้านต่างๆของเมืองอาร์โรเออร์ † จะถูกทอดทิ้งตลอดไป มันจะเป็นที่สำหรับฝูงแพะแกะ ฝูงแพะแกะจะนอนกันอยู่ที่นั่นและจะไม่มีใครมาอยู่กับพวกมัน 3 ป้อมปราการของเมืองเฟราอิมจะหายไป และจะไม่มีการขุดหรือการซ่อมแซมในดามัสกัสอีกแล้ว พวกอาร์ม † ที่ยังหลงเหลืออยู่จะถูกหยาบเกลี้ยงเหมือนกับที่คนอิสราเอลกำลังเป็นอยู่” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดไว้ว่าอย่างนั้น 4 “ในเวลานั้นศักดิ์ศรีของยาโคบจะตกต่ำ และความอ้วนของเขา ก็จะกลายเป็นผอมซีง้ำ 5 อิสราเอลจะถูกตัดลงเหมือนกับคนเกี่ยวข้าวเกี่ยวต้นที่ยังยืนต้นอยู่และมือของพวกเขาเกี่ยวรวงข้าว อิสราเอลจะว่างเปล่าเหมือนกับท้องทุ่งในหุบเขาเฟราอิม † หลังจากที่ดินมาเก็บเอาเศษรวงข้าวไปหมดแล้ว 6 จะมีคนเหลืออยู่ในอิสราเอลน้อยมาก เหมือนกับตอนที่ต้นมะเดื่อถูกตัด แล้วเหลือแต่สองสามลูกอยู่บนกิ่งบนสุดหรือเหลือสีทำลูกบนกิ่งที่ออกลูกตกนั้น” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดไว้ว่าอย่างนั้น 7 ในวันนั้นผู้คนที่ละวางใจในพระเจ้าผู้สร้างพวกเขา พวกเขาจะพึ่งพาผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล 8 พวกเขาจะไม่วางใจในแทนบูชาต่างๆที่พวกเขาสร้างขึ้นมา กับมือ และพวกเขาจะไม่พึ่งพาพวกเขาเจ้าแม่อาเซราห์ และแทนบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมที่พวกเขาสร้างขึ้นมา กับนิ้วของพวกเขาเอง 9 ในเวลานั้น เมืองป้อมปราการต่างๆของพวกเขา ก็จะรกร้างเหมือนตอนที่คนฮีบวต์และคนอาโมไรต์ ได้ทิ้งแผ่นดินของพวกเขาไปเมื่อคนอิสราเอลมาถึงและมันจะกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า 10 เจ้าได้ลิ้มพระเจ้าที่ช่วยกู้เจ้าไว้ เจ้าจำไม่ได้ว่าพระเจ้าได้ปกป้องเจ้าเป็นเหมือนหินหลบภัยของเจ้า เพราะอย่างนี้ ถึงเจ้าจะปลูกต้นไม้ที่สวยงาม ถึงเจ้าจะปลูกเถาองุ่นที่แปลกๆมาจากแดนไกล 11 ถึงเจ้าจะพยายามทำให้มันโตขึ้นในวันที่เจ้าปลูกมัน ถึงเจ้าพยายามจะทำให้มันงอกขึ้นมาในวันที่เจ้าหว่าน แต่ผลของมันจะหายไปในวันที่โรคภัยมาทำลาย และในวันที่ความเจ็บปวดที่ไม่สามารถรักษาเยียวยามาถึง 12 ฟังสิ เสียงกึกก้องของคนเป็นจำนวนมาก พวกเขาทำเสียงดังกึกก้องเหมือนกับเสียงกึกก้องของทะเล ฟังนลิ เสียงดังสนนหวนไหวของชนชาติทั้งหลาย พวกเขาตั้งสนนเหมือนเสียงดังสนนของน้ำที่มีกำลังมหาศาล 13 ชนชาติต่างๆตั้งสนนเหมือนกับเสียงดังสนนของน้ำเป็นจำนวนมาก แต่พระเจ้าจะร้องเข้าไปใส่พวกเขาและพวกเขาจะวิ่งหนีไปไกลๆ พวกเขาจะเป็นเหมือนแกลบบนพวกภูเขาที่ถูกลมพัดปลิวไป หรือเป็นเหมือนพุ่มไม้แห้งที่ถูกพายุพัดกลิ้งไป 14 ในตอนเย็น พวกเขาหนีหายตัวไป แต่ก่อนรุ่งเช้า พวกเขา ก็หายไปหมดแล้ว

† ข่าวสาร หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ภาวะ” †† ดามัสกัส เป็นเมืองหนึ่งในประเทศอาร์ม หรือซีเรีย † อาร์โรเออร์ เป็นสถานที่แห่งหนึ่งในประเทศอาร์ม (ซีเรีย) †† อาร์ม เมืองทางตอนเหนือของอิสราเอล †† หุบเขาเฟราอิม เป็นหุบเขาที่อยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเมืองเยรูซาเล็ม

นี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับคนพวกนั้นที่พยายามจะยึดเอาของๆเราไป นี่คือการกรรมของคนพวกนั้นที่พยายามจะปล้นเอาทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาไป

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับชาวเอธิโอเปีย

18 เอ๊ย แผ่นดินที่เต็มไปด้วยเสียงหึ่งๆของปีกแมลง ††† เป็นดินแดนที่อยู่เหนือพวกแม่น้ำของเอธิโอเปีย ††† 2 แผ่นดินนั้นส่งพวกทูตมาทางแม่น้ำไนล์ด้วยเรือที่ทำจากต้นกกที่แล่นมาบนน้ำนั้น ไป พวกผู้ส่งข่าวที่วิ่งไวทั้งหลาย ไปหาชนชาตินั้นที่ร่างสูงและมีผิวเรียบ ไปหาคนพวกนี้ที่คนทั้งไกลและใกล้ต่างก็พากันเกรงกลัว เป็นชนชาติเข้มแข็งที่ชอบเหยียบย่ำชนชาติอื่นๆ เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่าน 3 พวกเจ้าทุกคนที่อาศัยอยู่บนโลกนี้ พวกเจ้าที่อยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อมีธงสัญญาณยกขึ้นบนพวกภูเขา ดูให้ดี และเมื่อได้ยินเสียงแตรเป่า ฟังให้ดี 4 เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดกับผมว่าอย่างนี้ “จากที่อาศัยของเรา เราจะคอยส่งทูตอย่างเจียมๆ เจียมเหมือนกับความร้อนที่เพิ่มขึ้นในตอนกลางวันของฤดูร้อน หรือเจียมเหมือนกับน้ำค้างที่ก่อตัวขึ้นในตอนเช้าของฤดูเก็บเกี่ยว 5 เพราะก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว เมื่อดอกบานหมดแล้วและดอกได้กลายเป็นผลองุ่นสุก พระองค์ก็จะลิดพวกแขนงด้วยขอลิด และพระองค์จะตัดกิ่งใหญ่ทิ้งไป 6 พวกเถาองุ่นจะถูกทิ้งไว้ให้พวกนกจากภูเขา และพวกสัตว์บนแผ่นดินมากินกัน พวกนกก็จะพากันมากินในช่วงฤดูร้อน และพวกสัตว์ทั้งหมดบนแผ่นดินก็จะพากันมากินในช่วงฤดูหนาว” 7 ในเวลานั้น ชนชาตินั้นที่มีรูปร่างสูงและมีผิวเรียบที่คนทั้งไกลและใกล้หวาดกลัว ก็จะมาของขวัญมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น คนพวกนี้ที่เป็นชนชาติที่เข้มแข็งที่ชอบเหยียบย่ำชนชาติอื่นๆที่มีแม่น้ำหลายสายไหลผ่านจะเอาพวกของขวัญมาถวายในสถานที่ซึ่งประชาชนร้องออกชื่อของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นคือภูเขาไซอน

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับคนอียิปต์

19 นี่คือนิวสารเกี่ยวกับอียิปต์ ดูนลิ พระยาห์เวห์กำลังขี้อยู่บนเมฆที่ลอยมาอย่างรวดเร็วมาที่อียิปต์ พวกเทพเจ้าของอียิปต์จะกลัวจนตัวสั่นต่อหน้าพระองค์ และความกล้าของคนอียิปต์ก็จะหลอมละลายไป 2 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะยุเหยให้คนอียิปต์ต่อสู้อันเอง ฟันองูรบกันเอง เพื่อนบ้านรบกันเอง เมืองนี้จะรบกับเมืองนั้น อาณาจักรนี้จะรบกับอาณาจักรนั้น 3 คนอียิปต์จะต่อแค้น เราจะทำให้แผนต่างๆของพวกเขาสับสน พวกเขาจะขอคำปรึกษาจากพวกรูปเคารพ

††† เติมไปด้วย... แมลง หรือ แปลได้อีกว่า “เติมไปด้วยเรือใบ” †††† เอธิโอเปีย หรือเรียกอีกอย่างว่า “อูซ” เป็นเมืองหนึ่งในแอฟริกา ใกล้กับทะเลแดง

จากพวกวิญญาณของคนตาย จากพวกคนทรงเจ้า จากพวกหมอดู

4 เราจะมอบอียิปต์ให้ไปตกอยู่ในเงื้อมมือของเจ้านายที่โหดร้าย และกษัตริย์ที่มีอำนาจมากก็จะมาปกครองเหนือพวกเขา”

พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดไว้ว่าอย่างนั้น

5 นำในแม่น้ำไนล์ก็จะเหือดแห้งไป แม่น้ำจะแห้งสนิทไป

6 พวกคลองต่างๆก็จะเน่าเหม็น พวกลำธารของอียิปต์ก็จะค่อยๆเหือดแห้งไป พวกต้นกกและต้นอ้อก็จะเน่าไป

7 พวกพีชริมแม่น้ำไนล์จะหายไป

ทุกอย่างที่หว่านไปตลอดแนวของแม่น้ำไนล์ก็จะเหี่ยวแห้ง ถูกลมพัดไปและสูญหายไป

8 ชาวประมงจะเศร้าเสียใจ ทุกคนที่ตกเบ็ดในแม่น้ำไนล์จะร้องไห้ครวญคราง และทุกคนที่ทอดแหในน้ำจะท้อแท้ไป

9 คนงานที่หิวโหยจะสิ้นหวัง รวมทั้งคนที่ท้อฝ่าลิ้นด้วย

10 พวกช่างทอผ้าของพวกเขาจะหดหู่ใจ คนพวกนั้นที่ทำงานรับจ้างก็จะเศร้าใจ

11 พวกผู้นำของเมืองโสอันนี้ โคตรโง่เลย พวกที่ปรึกษาอันชาญฉลาดของฟาโรห์ก็ให้คำแนะนำที่โง่ พวกแกพูดกับฟาโรห์ได้ยังไงว่า

“ผมเป็นคนหนึ่งในพวกชาญฉลาดเป็นเชื้อสายของพวกกษัตริย์โบราณ”

12 อียิปต์เอ๋ย คนฉลาดของเจ้าหายไปไหนหมดแล้ว ให้พวกเขามาบอกกับเจ้า และเปิดเผยให้เจ้ารู้ว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นมีแผนการต่อต้านอียิปต์ไว้อย่างไรบ้าง

13 พวกผู้นำของโสอันถูกหลอก และพวกผู้นำของเมมฟิสโดนหลอกลงไปแล้ว พวกที่เป็นหินมุมเอกของเผ่าต่างๆของอียิปต์ได้นำอียิปต์หลงทางไป

14 พระยาห์เวห์ได้ทวิญญูณแห่งความสับสนเข้าไปในพวกเขา แล้วพวกเขาทำให้อียิปต์เดินโซเซไปในทุกเรื่องที่ทำ เหมือนคนเมาเดินโซเซและลื่นลงไปในา้วกของมัน

15 ไม่มีใครสามารถทำอะไรเพื่อช่วยอียิปต์ได้ ไม่ว่าเขาจะเป็นหัวหรือหาง

จะเป็นคนสำคัญหรือไม่สำคัญ † ก็ช่วยไม่ได้ทั้งนั้น

16 ในเวลานั้น คนอียิปต์จะเป็นเหมือนกับผู้หญิงตัวสั้นเทียมและกลัว เมื่อพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเงื้อมมือขึ้นจะฟาดพวกเขา 17 แผ่นดินของยูดาห์จะกลายเป็นที่นาหว่านแล้วสำหรับอียิปต์ พุดถึงคนยูดาห์เมื่อไหร่ คนอียิปต์ก็เกิดความกลัวเหมือนนั้น เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้วางแผนต่อต้านอียิปต์

18 ในเวลานั้นจะมีอยู่ห้าเมืองในแผ่นดินอียิปต์ที่พูดภาษาของคนคานาอัน †† และพวกเขาจะสาบานที่จะจงรักภักดีต่อพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น และเมืองหนึ่งในห้าเมืองนั้นจะถูกเรียกว่า “เมืองแห่งดวงอาทิตย์” ‡

19 ในเวลานั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งสำหรับพระยาห์เวห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีอนุสาวรีย์เพื่อเป็นเกียรติให้กับพระยาห์เวห์ตรงพรมแดนของอียิปต์ 20 มันจะเป็นเครื่องเตือนใจและพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น เมื่อผู้คนร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์เพราะถูกกดขี่ข่มเหงจากศัตรูของพวกเขา พระองค์ก็จะส่งผู้ช่วยให้รอดมาให้พวกเขาและผู้ช่วยนั้นจะมาสู่เพื่อพวกเขาและช่วยให้พวกเขารอด 21 พระ

† คนสำคัญหรือไม่สำคัญ หรือแปลตรงๆได้ว่า “จะเป็นกิงปาล์มหรือกก”
 †† ภาษาของคนคานาอัน ก็คือภาษาฮีบรู ที่คนยิวใช้พูดกัน ‡ เมืองแห่งดวงอาทิตย์ เมืองนี้จะเป็นเมืองอิน (เฮลิโอปอลิส) มีเสียงคล้ายกับ “เมืองแห่งความพิเนาศ”

ยาห์เวห์จะสอนคนอียิปต์เกี่ยวกับพระองค์ และคนอียิปต์ก็จะได้รับรู้จักระองค์ในเวลานั้น และพวกเขา ก็จะได้อ่านมัสการพระองค์ ถวายเครื่องบูชาและของขวัญต่างๆและพวกเขา ก็บูชาและแก้บนต่อพระยาห์เวห์ 22 พระยาห์เวห์ก็จะสอนอียิปต์ ทั้งการสอนและรักษา พวกเขาจะหันมาหาพระยาห์เวห์และพระองค์ก็จะฟังคำอธิษฐานของพวกเขาและรักษาพวกเขา

23 ในเวลานั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ ไปอัสซีเรีย † คนอัสซีเรียจะเข้ามาที่อียิปต์และคนอียิปต์ก็จะเข้าไปที่อัสซีเรีย แล้วพวกเขา ก็จะนมัสการพระเจ้าด้วยกัน

24 ในเวลานั้น อิสราเอลจะมาร่วมกับอียิปต์และอัสซีเรีย เป็นสามชนชาติด้วยกัน พวกเขาจะเป็นพระพรในโลกนี้ 25 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะอวยพรพวกเขาว่า “อียิปต์ เราจะอวยพรเจ้า เจ้าเป็นคนของเรา อัสซีเรีย เราจะอวยพรเจ้า เจ้าเป็นผลงานจากมือของเรา อิสราเอล เราจะอวยพรเจ้า เจ้าเป็นทรัพย์สมบัติของเรา”

อัสซีเรียจะชนะอียิปต์และเอธิโอเปีย

20 ในปีที่กษัตริย์ซาร์กอน † แห่งอัสซีเรียได้ส่งแม่ทัพใหญ่ของเขาไปที่อัสซอด และเขาได้ต่อสู้กับเมืองอัสซอดและยึดเมืองนั้นไว้ได้ 2 ในช่วงเวลานั้น พระยาห์เวห์ส่งข่าวสารโดยผ่านทางตัวอย่างของอิสยาห์ลูกชายของอามอส พระองค์พูดกับอิสยาห์ว่า “ไปถอดผ้ากระสอบนั้นออกจากตัวเจ้า และถอดรองเท้าสานด้วย” แล้วอิสยาห์ก็ทำตามนั้น เขาจึงเดินเท้าเปล่าไปมาสามแต่กางเกงขั้นใน

3 พระยาห์เวห์พูดว่า “อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเท้าเปล่าสามแต่กางเกงขั้นในเป็นเวลาสามปี นี่เป็นสิ่งที่เตือนใจและวางบอกเหตุให้กับอียิปต์และเอธิโอเปีย †† เพราะกษัตริย์ของอัสซีเรียจะจับคนอียิปต์ไปเป็นเชลยและกวาดต้อนชาวเอธิโอเปียไป ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่ เปลือยกายและเท้าเปล่า เปิดกันให้เห็น ทำให้อียิปต์อับอายยิ่งนัก 5 คนเหล่านั้นที่ฝากความหวังไว้กับเอธิโอเปีย และมีความมั่นใจในอียิปต์ จะต้องตกใจกลัวและผิดหวัง”

6 ในเวลานั้น ดูนที่อาศัยอยู่แถบทะเลจะพูดว่า “ดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนพวกนั้นที่เป็นความหวังของเรา เราอุตส่าห์หวังหนีไปขอความช่วยเหลือจากพวกเขา เพื่อจะได้ช่วยกู้พวกเราให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย แล้วที่นี้พวกเราจะหนีรอดไปได้ยังไง”

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับบาบิโลน

21 นี่คือนักข่าวสารเกี่ยวกับบาบิโลน †† มีสิ่งหนึ่งมาจากทะเลทราย เหมือนกับพายุใหญ่พัดมาจากเนเกบ มันมาจากดินแดนอันน่าสะพรึงกลัว

2 ผมได้เห็นนิมิตที่เลวร้าย ในนิมิตนั้น ผมเห็นพวกคนทรยศกำลังหักหลังเจ้า ผมเห็นพวกผู้ทำลายกำลังยึดทรัพย์สมบัติเจ้า พระยาห์เวห์ว่า “เอลาม ขึ้นไปโจมตีเลย มีเตี้ย โอบล้อมโจมตีบาบิโลนเลย เราจะหยุดเสียงร้องครวญครางของชนชาติทั้งหลายที่บาบิโลนก่อขึ้น”

3 เมื่อผมเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นทำให้ผมเจ็บปวดไปทั่วห้อง อย่างกับผู้หญิงเจ็บตอนคลอดลูก สิ่งที่ผมได้ยินมาทำให้ผมวุ่นวายใจ สิ่งที่ผมเห็นมาทำให้ผมหวาดกลัว

†† อัสซีเรีย เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล †† ซาร์กอน เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรียในช่วงปี 721-705 ก่อนพระเยซูมาเกิด ††† เอธิโอเปีย หรือเรียกอีกอย่างว่า “คุช” เป็นเมืองหนึ่งในแอฟริกา ใกล้กับทะเลแดง †††† บาบิโลน หรือแปลตรงๆได้ว่า “ทะเลทรายใกล้ๆทะเล”

4 จิตใจของผมหมุนตัวไปหมด ผมตัวสั่นนั่งงอไปด้วยความกลัว คำคืนอนแสนหวานของผมกลับทำให้ผมกลัวจนตัวสั่น

5 พวกเขาตั้งโต๊ะ
ปูพรม
กินและดื่มกัน
แล้วมีคนร้องว่า ลูกขึ้น พวกแม่ทัพนายกองทั้งหลาย เตรียมโล่สำหรับรบ

6 พระยาห์เวห์บอกกับผมว่า “ไปตั้งทหารยามคนหนึ่ง เมื่อเขาเห็นอะไร ก็ให้มารายงาน

7 เมื่อเขาเห็นพวกกรรบลากด้วยม้าเป็นคู่ๆ คนซีลา คนซีอูล ให้เขาตื่นตัวเต็มที่ ให้ระวังอย่างเต็มที่”

8 แล้วทหารยาม ก็ร้องว่า “ข้าแต่องค์เจ้าชีวิตข้าพเจ้ายืนเฝ้า ยามอยู่บนหอคอยทุกวัน และข้าพเจ้ายืนอยู่ประจำที่ทุกคืน

9 ดูสิ มีรถรบคันหนึ่งที่ลากด้วยม้าคู่หนึ่ง แล้วคนบนรถรบนั้นร้องตะโกนว่า ‘บาลิโลนล่มสลายแล้ว † มันล่มสลายแล้ว และพวก รูปปั้นเทพเจ้าของมันเป็นทั้งหมดยกก็ถูกทำลายแตกเป็นชิ้นๆอยู่บนดิน”

10 คนของเราเอ๋ย พวกเจ้าที่ถูกกวาด พวกเจ้าที่ถูกฆาตกรรม ผมได้ยินอะไรมาจากพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพระเจ้าแห่งอิสราเอล ผมก็ประกาศไปอย่างนั้น

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับดูมาห์

11 นี่เป็นข่าวสารเกี่ยวกับดูมาห์ † มีคนหนึ่งเรียกผมจากเมืองเฮอีร์ “ยาม คินนี่มีข่าวอะไรจากดูมาห์ไหม ยาม คินนี่มีข่าวอะไรไหม”

12 ทหารยามตอบว่า “ผ่านไประวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้วไม่มีข่าวอะไรเลย † ถ้าอยากจะถาม ค่อยกลับมาถามใหม่ละ”

ข่าวสารของพระเจ้าถึงอาระเบีย

13 นี่คือนักข่าวสารเกี่ยวกับอาระเบีย † ขบวนพ่อค้าจากเดดานเอ๋ย เจ้าจะค้างคินอยู่ตามพุ่มไม้ในทะเลทรายอาระเบีย

14 ชาวแผ่นดินเทมาเอ๋ย ให้เอาน้ำออกมาให้คนที่หิวกระหายด้วย ให้เอาขนมปังออกมาเลี้ยงคนที่ลี้ภัยด้วย

15 เพราะพวกเขาได้เห็นจากคมดาบมา เห็นจากดาบที่ซีกจากฝักพร้อมฟันแล้ว เห็นจากคันธนูที่ง้างพร้อมยิงแล้ว เห็นจากการสู้รบอย่างหนัก

16 องค์เจ้าชีวิต พูดกับผมอย่างนี้ว่า “ในหนึ่งปี ตรงผมอย่างกับ ที่ลูกจ้างนับเวลาที่เขาตกลงจะทำงาน คักคิตรีทั้งหมดของเคดาร์ † จะจบสิ้นไป 17 จำนวนนักรบแม่ธนูในกองทัพเคดาร์จะเหลือ

† ทหารยาม คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูฉบับหนึ่งที่พบในถ้ำคูเมรัน แต่ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า สิงโต †† บาลิโลนล่มสลายแล้ว อัสซีเรียมีชัยชนะเหนือบาบิโลนในปี 689 ก่อนพระเยซูมาเกิด † † ดูมาห์ เป็นคำในภาษาฮีบรู หมายถึง “เรียบ” หรืออาจจะเป็นชื่อของแหล่งน้ำแห่งหนึ่งในทะเลทรายในประเทศอาระเบีย ทางเหนือ ที่โดเนอัสซีเรียยึดไป ในปี 689 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† ไม่มีข่าวอะไรเลย คงหมายถึงว่าเมืองดูมาห์ถูกยึดแล้วไม่มีใครหนีออกมาส่งข่าวได้ ชาวคิเลียบตามชื่อเมือง (ดูมาห์) †† อาระเบีย หรือ “ดินแดนที่ว่างเปล่า” ††† เคดาร์ เมืองทางตะวันออกของอิสราเอล

น้อยมาก” เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลได้ลั่นคำพูดไปแล้ว

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม

22 นี่คือนักข่าวสารเกี่ยวกับหุบเขาแห่งนิมิต ††† เกิดอะไรขึ้นกับเจ้าทุกคน ถึงได้ขึ้นไปบนดาดฟ้ากัน

2 ทำไมพวกเจ้าถึงได้โห่ร้องกันใหญ่ ทำไมทั้งเมืองถึงส่งเสียงวุ่นวายอย่างนี้ ทำไมพวกเจ้าถึงยังมีหน้ามาเฉลิมฉลองกัน ถึงคนของเจ้าไม่ได้ตายด้วยดาบในสนามรบ แต่ก็ต้องมาตายด้วยความอดอยากและโรคระบาด

3 พวกผู้นำของเจ้าต่างก็พากันหนีไปด้วยกัน แต่พวกเจ้าก็ถูกจับหมด ไม่มีแม่แต่คันธนูติดตัว พวกเจ้าที่ไปแอบซ่อนก็ถูกจับมาพร้อมๆกัน ถึงแม้พวกเจ้าจะหนีไปไกลแล้วก็ตาม

4 ดังนั้นผมถึงพูดว่า “อย่ามองผม ให้ผมร้องไห้อย่างขมขื่น ไม่ต้องพยายามมาปลอบโยนผมในเรื่องที่พวกคนที่ผมรักถูกทำลาย”

5 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ได้เลือกวันหนึ่งไว้แล้ว ในวันนั้นมีการจลาจลเหยียบย่ำกันและความสับสนวุ่นวายขึ้นในหุบเขาแห่งนิมิต กำแพงเมืองถูกทำลายลง และคนในหุบเขาได้ร้องขอความช่วยเหลือจากคนที่อยู่บนภูเขา

6 คุณเอลามได้หุีบเอาคันธนูของตน ขึ้นรถรบและขึ้นม้า และทหารจากคีร์เตรียมโล่ไว้พร้อม

7 ตอนนั้น พวกหุบเขาที่ดีที่สุดในของท่านเต็มไปด้วยรถรบ และทหารม้าก็เข้าประจำที่อยู่ตรงประตูเมือง

8 แต่พระองค์ได้เอาการปกป้องคุ้มครองของยูดาห์ไป ในเวลานั้น พวกเจ้าได้ไว้วางใจในอาวุธที่เก็บไว้ที่วังปา 9

9 พวกเจ้าได้ตรวจดูช่องโหว่หลายแห่งตรงกำแพงเมืองของดาวิด พวกเจ้าได้เก็บสะสมน้ำที่เอามาจากสระน้ำด้านล่าง 10 พวกเจ้าได้นับจำนวนบ้านของเยรูซาเล็มและได้รื้อบ้านไปหลายหลัง เพื่อเอาอิฐมาซ่อมแซมกำแพง 11 พวกเจ้าได้สร้างที่กักเก็บน้ำในซอกระหว่างกำแพงด้านนอกกับด้านใน เพื่อรับน้ำที่ไหลลงมา จากสระเกา แต่พวกเจ้ากลับไม่ได้ไว้วางใจในผู้คนที่สร้างเมืองนี้ขึ้นมา พวกเจ้าไม่ได้นับถือผู้คนที่ได้ออกแบบมุนฐานมาแล้ว

12 ในวันนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเรียกให้คนร้องไห้และโศกเศร้า เรียกให้คนโกนหัวและใส่เสื้อผ้ากระสอบไว้ทุกซ์

13 แต่ดูสิ ผู้คนกลับจัดงานเลี้ยงฉลองกัน ฆ่าวัวฆ่าแกะ กินเนื้อและดื่มเหล้าองุ่นกันอย่างสนุกสนาน และพูดกันว่า “พวกเรามากินและดื่มกันเถอะ เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตายกันแล้ว”

14 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น เปิดเผยสิ่งนี้ให้ผมได้ยินกับหุบว่า “บาปที่พวกเจ้าทำนั้นจะไม่ได้รับฎารอภัยแน่ตราบเท่าวันตาย” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ลั่นคำพูดไว้อย่างนั้น

††† หุบเขาแห่งนิมิต นี้คงเป็นหุบเขาหนึ่งใกล้เมืองเยรูซาเล็ม 9 วังปา หรือ ดิกเบธ ฮายารธา เป็นตึกหนึ่งที่กษัตริย์โซโลโมนสร้างขึ้น เพื่อเก็บอาวุธและทรัพย์สมบัติ ดูเพิ่มเติมได้จาก 1 พงศกษัตริย์ 7:2-5; 10:17 สาเหตุที่เรียกว่า “วังปา” เพราะทั้งตึกมีแต่เสาที่ทำจากต้นสนมากมาย

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับเซบนา

15 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า "ให้ไปหา นายคนนั้น คือเซบนาผู้ดูแล" 16 ให้บอกกับเขาว่า "เจ้ามาทำอะไร ที่นี้ เจ้ามีญาติที่ถูกฝังอยู่ที่นี้หรือ เจ้าถึงได้สกัดหลุมฝังศพให้กับ ตัวเองที่นี้ สกัดหลุมฝังศพชะง่อนสูงเลยนะ เจ้าสกัดที่พิกอันสงบใน หินผานอนอย่างนั้นหรือ"

17 เจ้า ดูสิ พระยาห์เวห์กำลังจะขว้างเจ้าออกไปอย่างแรง พระ- องค์กำลังจะจับเจ้าไว้แน่นๆ 18 และพระองค์ก็จะมัดเจ้าให้แน่นๆ และขว้างเจ้าออกไปเหมือนกับลูกบอล เข้าไปในแผ่นดินที่กว้าง ขว้าง เจ้าจะตายที่นั่น และพวกกรรบทที่เจ้าภูมิใจหนักหนาจะถูก กิ่งไม้ที่นั่นด้วย เจ้าได้นำความอับอายขายหน้ามาให้กับคร้วเรือน ของนายเจ้า 19 พระยาห์เวห์พูดว่า "เราจะผลักเจ้าออกจากตำแหน่ง ที่สำคัญของเจ้า และเจ้าก็จะถูกระงับจากตำแหน่ง ของเจ้า" 20 ในวันนี้ เราจะเรียกผู้รับใช้ของเรามา คือ เอลียาคิม ลูกของฮิลลียาห์ 21 เราจะเอาเสื้อคลุมของเจ้าสวมให้กับเขา เรา จะเอาผ้ารัดเอวของเจ้ามารัดให้กับเขา และมอบอำนาจของเจ้าให้ อยู่ในมือเขา และเขาจะเป็นเหมือนพ่อของคนที่ย้ายอยู่ในเมือง เยรูซาเล็มและครอบครัวของยูดาห์ทั้งหมด

22 เราจะให้กุญแจของดาวิดกับเขาและความรับผิดชอบนั้น จะตกอยู่บนบ่าของเขา สิ่งที่เขาเปิด จะไม่มีใครปิดได้ และสิ่งที่ เขาปิดก็จะมีไม่มีใครเปิดได้ 23 เขาจะเป็นเหมือนบัลลังก์ที่มีเกียรติ สำหรับครอบครัวของพ่อเขา เราจะทำให้เขามั่นคงเหมือนกับ หมุดที่ตอกไว้ในที่มั่นคงแน่นอนหนา 24 แต่นำหนักทั้งหมดของ ครอบครัวเขาก็จะแขวนอยู่บนเขา ทั้งลูกหลานและเครื่องใช้ทั้งหมด ที่เปรียบเหมือนถ้วยเล็กๆทั้งหมดไปจนถึงเหยือกใหญ่ๆ ทั้งสิ้น ก็แขวนอยู่บนเขา"

25 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ได้บอกว่า "หมุดที่ได้ ตอกไว้ในที่ที่มั่นคงแน่นอนหนานั้นจะหลุดออกมา มันจะถูกตัดและ ตกลงมา และภาระทุกอย่างที่แขวนอยู่บนมันก็จะถูกทำลายไป ทั้งหมด เพราะพระยาห์เวห์ที่ได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น"

ข่าวสารของพระเจ้าเกี่ยวกับเมืองไทรและดินแดนฟีนิเซีย

23 นี่คือนักข่าวสารเกี่ยวกับเมืองไทร
เรือบรรทุกทั้งหลายของทารซิช เอ๋ย
ร้องไห้คร่ำครวญซะ
เพราะท่าจอดเรือของเจ้าถูกทำลายหมดแล้ว
พวกเขาได้ข่าวเรื่องนี้ในระหว่างที่มาจากแผ่นดินไซปรัส
2 พวกเขาเจ้าที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่ง คร่ำครวญซะ
พ่อค้าของเมืองไซดอนเคยข้ามน้ำข้ามทะเลมาทำให้เจ้าร่ำรวย
3 ข่าวสาส์นแห่งเมืองซีโหรินแถบลุ่มแม่น้ำไนล์ส่งมาทางเรือผ่าน ทะเลอันกว้างใหญ่
รายได้ของเมืองไทรมาจากการเก็บเกี่ยวจากแถบลุ่มแม่น้ำ ไนล์
และไทรก็ได้กลายเป็นตลาดการค้าของชนชาติต่างๆ
4 ไซดอนเอ๋ย เจ้าควรจะอับอาย
ป้อมปราการของทะเลเอ๋ย
ทะเลได้พูดกับเจ้าว่า
"ข้าไม่เคยเจ็บปวดตลอดลูก ข้าไม่เคยคลอตลอดลูก
ข้าไม่เคยเลี้ยงลูกจนเป็นหนุ่ม ข้าไม่เคยเลี้ยงลูกจนเป็นสาว"
5 เมื่อข่าวพวกนั้นมาถึงอียิปต์
พวกเขาจะเป็นทุกข์เพราะข่าวที่เกี่ยวกับเมืองไทรนั้น
6 พวกเขาเจ้าที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเล
ให้ร้องไห้คร่ำครวญและให้ขึ้นเรือหนีไปเมืองทารซิชเกิด
7 นี้หรือเมืองไทรที่เคยเป็นเมืองที่พวกเจ้าภูมิใจหนักหนาซึ่ง เป็นเมืองเก่าแก่ที่มีมราชันมาแล้ว
เป็นเมืองที่เคยส่งคนไปสร้างอาณานิคมทั้งหลายในแดนไกล

8 ไทรที่เคยมีอำนาจแต่งตั้งพวกกษัตริย์ได้
พวกนักธุรกิจของไทรเคยได้รับการยกย่องอย่างกับเป็นเจ้า ชาย
พวกพ่อค้าของไทรเคยเป็นพวกที่ได้รับความนิยมมากที่สุดใน โลก

ใครได้บังอาจวางแผนต่อต้านเมืองไทรอย่างนี้
9 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเป็นผู้วางแผนนี้เอง เพื่อทำลายความหยิ่งในศักดิ์ศรีทั้งหมดของมัน เพื่อทำให้ผู้มีเกียรติทุกคนในโลกขายหน้าไป

10 พวกเขาเรือทั้งหลายของทารซิชเอ๋ย
ข้ามกลับไปยังแผ่นดินของเจ้าได้แล้ว
เจ้าจะมาใช้ที่นี่เป็นท่าเรือไม่ได้อีกแล้ว +

11 พระองค์ได้ยื่นมือของพระองค์ออกเหนือทะเล
พระองค์เขย่าอาณาจักรต่างๆ
พระยาห์เวห์ออกคำสั่งให้ทำลายพวกป้อมปราการของคานาอัน ++

12 พระองค์พูดว่า
"ไซดอนสาวพรหมจรรย์เอ๋ย เจ้าจะถูกข่มขืน
เจ้าจะไม่ชื่นชมยินดีอีกต่อไป
ลุกขึ้น ไปที่ไซปรัสสิ
แต่ที่นั่นก็จะมีที่ให้เจ้าหยุดพักเหมือนกัน"

13 ดูแผ่นดินของคนบาบิโลนสิ เป็นชนชาตินี้แหละ ไม่ใช่คนอัส- ซิเรีย
ที่ทำให้ไทรเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่า
พวกเขาถ่อเนินดินขึ้นมาปลูกป้อมปราการ
พวกเขาเรือวิ่งต่างๆทิ้งไป พวกเขาทำให้มันกลายเป็นซากปรักหักพัง

14 เรือบรรทุกทั้งหลายของทารซิชเอ๋ย ร้องไห้คร่ำครวญซะ
เพราะท่าจอดเรือของเจ้าถูกทำลายหมดแล้ว

15 ในเวลานั้น ไทรจะถูกลืมนไปเป็นเวลาเจ็ดสิบปี
นานเท่ากับชั่วชีวิตของกษัตริย์หนึ่งองค์ พอจบเจ็ดสิบปีนั้นแล้ว
ไทรก็จะเหมือนโสเภณีในเพลงที่ร้องว่า

16 "หญิงโสเภณีที่ถูกลืมนเอ๋ย
เอาพิณขึ้นมาและเดินไปให้ทั่วเมือง
เล่นพิณนั้นให้เพราะๆร้องเพลงหลายๆเพลง
เพื่อผู้ชายจะได้จดจำเจ้าได้"

17 เมื่อเจ็ดสิบปีนั้นจบไปแล้ว พระยาห์เวห์ก็จะมาฟื้นฟูเมืองไทร แล้วไทรก็จะกลับมาค้าขายอีก และเธอก็จะขายตัวให้กับอา- ณาจักรทุกแห่งบนแผ่นดินโลกนี้ 18 แต่ว่าสินค้าและรายได้ของ หล่อน หล่อนจะถวายให้กับพระยาห์เวห์ หล่อนจะไม่ได้เก็บสละ- สมภ์ไรของหล่อนเอาไว้ใช้เอง แต่สินค้าของหล่อนจะกลายเป็น อาหารอย่างเหลือเฟือ และเสื้อผ้าอย่างดีสำหรับพวกนักบวชที่อยู่ ต่อหน้าพระยาห์เวห์

พระเจ้าจะลงโทษอิสราเอล

24 ดูสิ พระยาห์เวห์กำลังจะทำลายโลกนี้แล้วและปล่อยให้ มนรร้างว่างเปล่า
พระองค์จะทำให้พื้นผิวโลกบิดเบี้ยวไปและทำให้พลเมืองของ มันกระจัดกระจายไป
2 เรื่องนี้จะเกิดขึ้นกับทุกคนเหมือนกันหมด ไม่ว่าจะเป็นคนทั่วไปหรือนักบวช
ไม่ว่าจะเป็นทาสหรือเจ้านาย
ไม่ว่าจะเป็นสาวใช้หรือนายผู้หญิง
ไม่ว่าจะเป็นคนซื้อหรือคนขาย
ไม่ว่าจะเป็นคนยืมหรือคนให้ยืม

+ ข้อนี้ในภาษาฮีบรูเข้าใจยาก ที่แปลอย่างนี้ส่วนหนึ่งมาจากแปลกรีกโบราณ ++ คานาอัน แผ่นดินของคนคานาอัน รวมถึงอิสราเอล เลบานอนและซีเรีย

ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหนี้หรือลูกหนี้
 3 โลกจะถูกทำลายลงอย่างราบคาบทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกปล้นไปจนเกลี้ยง
 เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนี้
 4 โลกก็จะแห้งแล้งและเหี่ยวเฉาไป
 โลกก็จะอ่อนกำลังลงและเหี่ยวเฉาไป
 ฟาสะวรรคก็จะอ่อนแอไปพร้อมกับโลก
 5 ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกได้ทำให้แผ่นดินแปรเปลี่ยนไปในสายตาพระเจ้า
 พวกเขาได้ฝ่าฝืนกฎต่างๆ และละเมิดคำสั่งทั้งหลาย และหักทิ้งคำมั่นสัญญาในนินทรี่ที่เขากับพระเจ้ามีต่อกัน
 6 เพราะอย่างนั้น โลกก็ถูกคำสาปกลืนกิน และคนที่อาศัยอยู่ในโลกก็ถูกลงโทษเพราะความผิดของพวกเขา
 ดังนั้น ผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกจึงได้ร่อยหลอไป เหลือไม่กี่คน
 7 เหล้าองุ่นใหม่ก็เศร้าโศกเสียใจ
 ถ้าวองุ่นก็อ่อนแอไป
 ทุกคนที่เคยรำเริงก็ครวญคราง
 8 การเฉลิมฉลองกันด้วยกลองได้หยุดไป
 เสียงของคนที่ยกมือก็ไม่มีอีกแล้ว
 การเฉลิมฉลองด้วยพิณก็ได้หยุดไป
 9 พวกเขาไม่ตีมเหล้าองุ่นพร้อมกับร้องเพลงอีกแล้ว
 รสชาติเบียร์ก็ขมเกินไปสำหรับคนที่ดื่มมัน
 10 เมืองแตกกระจายและสับสนอลหม่านไป
 บ้านทุกหลังก็ปิดไม่ให้คนเข้า
 11 ตามท้องถนนก็มีเสียงร้องเพราะขาดเหล้าองุ่นดื่ม
 ความสนุกสนานได้จางหายไป
 ความยินดีของโลก *ถูกกวาดต้อนไป
 12 ในเมืองไม่เหลืออะไรเลยนอกจากความรกร้างว่างเปล่า
 ประตูเมืองก็โดนกระหน่ำทะเลาะไปหมด
 13 มันจะเป็นอย่างนี้ในศูนย์กลางของโลก **
 ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
 จะเป็นเหมือนตอนที่กิ่งต้นมะกอกถูกตีไปแล้วในช่วงเก็บเกี่ยว
 หรือตอนที่เหล้าองุ่นไม่ก็ลูกตอนที่ถูเก็บเกี่ยวผ่านไป
 แล้ว
 14 คนที่เหลือเหล่านั้นตะโกนเสียงดัง
 พวกเขาร้องสรรเสริญความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์อย่างมีความสุข พวกเขาบอกว่า
 15 “ตะโกนจากตะวันตก เฉลิมฉลองในทางตะวันออกถวายเกียรติให้กับพระยาห์เวห์
 ที่แถบชายฝั่งทะเลถวายเกียรติให้กับชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอล”
 16 พวกเราได้ยินเสียงเพลงจากที่สูญหายไปทั่วโลกว่า
 “ถวายเกียรติให้กับพระองค์ผู้สัตย์ซื่อ”
 แต่ผมพูดว่า “ผมกำลังจะตาย ผมกำลังจะตาย
 ผมรู้สึกอับอายขายหน้า
 เพราะพวกที่ทรยศไม่สัตย์ซื่อ
 พวกทรยศ ไม่สัตย์ซื่อเลย”
 17 คนที่อาศัยอยู่ในโลกเอ๋ย
 ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องตื่นตระหนกตกใจ ตกหลุมพรางและติดตาข่ายแล้ว
 18 คนที่วิ่งหนีเสียงที่นำตกใจกลัวก็จะตกลงไปในหลุมพราง และคนที่ปีนขึ้นมาจากหลุมพรางก็จะติดตาข่ายอีก
 เพราะพวกช่องสวรรค์ทั้งหลายถูกเปิดเท้านลงมา

* ความยินดีของโลก บางครั้งใช้เรียก “เยรูซาเล็ม” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือสือบทเพลงคร่ำครวญ 2:15 และสดุดี 48:3 †† ศูนย์กลางของโลก บางครั้งประโยคนี้หมายถึง “เยรูซาเล็ม” ดูได้จากหนังสืออิสยาห์ 2:2 เอเสเคียล 5:5

และรากฐานต่างๆของโลกก็สั่นสะเทือน
 19 โลกแตกออกเป็นเสี่ยงๆ
 โลกก็ถูกเป็นชิ้นๆ
 โลกสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง
 20 โลกส่ายเซเหมือนคนเมา
 และมันเอนเอียงไปมาเหมือนเพิงที่ไต่พายุ
 มันแบกความผิดของมันไว้จนหนักอึ้ง
 และมันก็ล้มลงและจะไม่มีวันลุกขึ้นมาได้อีก

ชัยชนะของพระยาห์เวห์

21 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์จะลงโทษพวกพระแห่งดวงดาวบนสวรรค์เบื้องบน
 และพวกกษัตริย์ในโลกเบื้องล่าง
 22 และพวกเขาจะถูกรวบรวมเหมือนกับนักโทษในหลุม
 พวกเขาจะถูกขังไว้ในคุก
 และหลังจากนั้นอีกหลายวันพวกเขาจะถูกลงโทษ
 23 พระจันทร์จะได้รับความอับอาย
 พระอาทิตย์จะถูกทำให้ขายหน้า
 เพราะพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะปกครองเป็นกษัตริย์บนภูเขาศิโยนในเมืองเยรูซาเล็ม
 และสง่าราศีของพระองค์จะปรากฏต่อหน้าพวกผู้อาวุโสของเมืองนั้น

เพลงสรรเสริญพระเจ้า

25 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เป็นพระเจ้าของผม
 ผมจะยกย่องพระองค์และสรรเสริญพระนามของพระองค์
 เพราะสิ่งนำที่ทั้งหลายที่พระองค์ได้ทำ
 พระองค์ได้วางแผนพวกมันมานานแล้วและพวกมันก็เกิดขึ้นจริงตามนั้น
 2 พระองค์ทำให้เมืองกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
 พระองค์ทำลายเมืองที่มีป้อมปราการลง
 ป้อมปราการของคนต่างชาติก็ไม่เป็นเมืองอีกต่อไป
 และมันจะไม่มีวันถูกสร้างขึ้นใหม่อีกแล้ว
 3 ดังนั้น พวกชนชาติเข้มแข็งจึงถวายเกียรติให้กับพระองค์
 พวกเมืองต่างๆของชนชาติที่โหดเหี้ยมทั้งหลายจะยำเกรงพระองค์
 4 เพราะพระองค์ได้เป็นที่หลบภัยสำหรับคนจน
 เป็นที่หลบภัยสำหรับคนที่ขัดสนเมื่อเขาเดือดร้อน
 เป็นที่กำบังจากพายุ และเป็นร่มเงากันความร้อน
 เมื่อคนโหดเหี้ยมโหมพัดเข้าใส่เหมือนกับพายุในหน้าหนาว
 5 หรือเหมือนกับความร้อนในที่แห้งแล้ง
 พระองค์หยุดเสียงเอะอะของพวกคนต่างชาติพวกนี้ลง
 พระองค์ดับเสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะของคนเหี้ยมโหดลง
 เหมือนกับที่เมฆดับความร้อนลง

พระยาห์เวห์จะจัดงานเลี้ยงให้กับพวกผู้รับใช้ของพระองค์

6 บนภูเขานี้ พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะจัดงานเลี้ยงให้กับทุกชนชาติ
 เป็นงานเลี้ยงที่มีอาหารเลิศรสและเหล้าองุ่นที่ป่มมาอย่างดี
 มีเนื้อที่นุ่มนวลและเหล้าองุ่นที่กรองตะกอนแล้ว
 7 และบนภูเขานี้พระองค์จะทำลายผ้าที่คลุมหน้าคนทั้งหลาย
 ผ้าทอที่ครอบคลุมอยู่เหนือทุกชนชาติ
 8 พระองค์จะกลืนกินความตายตลอดไปและพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะเข้านำตาจากทุกๆไปหน้า
 และพระองค์จะขจัดความอับอายที่คนของพระองค์ได้รับให้หายไปจากทั้งโลก

เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น
 9 ในเวลานั้นผู้คนจะพูดว่า
 “ดูสิ นี่คือพระเจ้าของเรา
 เรารอคอยพระองค์
 และพระองค์ก็ได้มาช่วยกู้พวกเราแล้ว
 นี่แหละพระยาห์เวห์ผู้ที่พวกเราได้ตั้งตารอคอย
 ขอให้พวกเราชื่นชมยินดีและมีความสุขเมื่อพระองค์มาช่วยกู้
 พวกเรา”
 10 เพราะมือของพระองค์จะวางปกป้องอยู่บนภูเขาของพระองค์
 แต่พวกชาวโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงในที่ของพวกเขานั่น
 เหมือนกับฟางที่ถูกเหยียบย่ำลงในกองขี้
 11 และพวกชาวโมอับก็จะกางแขนของพวกเขานอกขึ้นนั้น
 เหมือนกับนกวัยนากางแขนออกว่ายน้ำ
 พระยาห์เวห์จะกดความหยิ่งจองหองของพวกเขาลง ถึงแม้จะมี
 มีฝีมือเก่งกาจแค่ไหนก็ตาม
 12 ชาวโมอับ พระองค์จะรื้อป้อมปราการที่สูงใหญ่ของพวกเจ้า
 ทำให้มันพังลง โยนลงกับพื้น คลุกฝุ่นไปเลย

เพลงที่ร้องสรรเสริญพระเจ้า

26 ในเวลานั้นจะมีการร้องเพลงนี้ในแผ่นดินของยูดาห์
 “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา เป็นเมืองที่เข้มแข็งของเรา
 เรา
 พระองค์ประทานกำแพงและป้อมปราการต่างๆให้ †
 2 ให้เปิดประตูเมืองเกิด
 เพื่อชนชาติที่ดีที่จงรักภักดีต่อพระองค์จะได้เข้ามา
 3 พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์ประทานสันติสุขแท้ๆให้กับใจ
 ที่ฟุ้งฟิงในพระองค์นั้น
 เพราะพวกเขาไว้วางใจในพระองค์
 4 ให้ไว้วางใจในพระยาห์เวห์เสมอ
 เพราะในพระยาห์เวห์ พระยาห์เวห์นั้นแหละ เจ้ามีหินหลบภัย
 อันถาวร
 5 พระองค์กดให้คนพวกนั้นที่อยู่สูงเลิศเลอตกต่ำลง
 พระองค์ทำให้เมืองสูงส่งล้มลง
 พระองค์ทำให้มันล้มลงกับพื้นดิน
 และพระองค์ก็โยนมันลงไปกับคลุกฝุ่น
 6 มีเท้าเหยียบย่ำไปบนมัน
 คือเท้าของคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง
 คืออย่างเท้าของคนที่ยึดสน”

คนของพระเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ

7 ทางของคนดีถูกปรับให้ราบเรียบ
 ข้าแต่องค์ผู้ยุติธรรม พระองค์ทำให้ถนนของคนดีนั้นราบรื่น
 8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเราตั้งตารอคอยพระองค์
 ในขณะที่เราเดินบนเส้นทางแห่งคำสั่งทั้งหลายของพระองค์
 จิตวิญญาณของพวกเราอยากที่จะให้ชื่อเสียงและเกียรติของ
 พระองค์เพิ่มขึ้น
 9 จิตวิญญาณของข้าพเจ้าใฝ่ฝันถึงพระองค์ในตอนกลางคืน
 จิตวิญญาณภายในตัวข้าพเจ้าแสวงหาพระองค์ตอนรุ่งอรุณ
 เพราะเมื่อการตัดสินต่างๆของพระองค์เกิดขึ้นในโลกนี้
 ชาวโลกเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง
 10 ถ้าแสดงความเมตตาต่อคนชั่วช้า
 พวกเขาจะไม่เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตอย่างถูกต้องหรือ
 ถึงแม้จะอยู่ในดินแดนที่คนใช้ชีวิตอย่างถูกต้องกัน พวกคนชั่ว-
 ช้าก็ยังทำตัวเลวร้ายอยู่ดี
 และพวกเขาก็ไม่เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ด้วย

† ข้อนี้ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เรามีเมืองที่แข็งแรง พระเจ้าได้ประทาน
 ความปลอดภัยให้ กำแพงและการป้องกันต่างๆ”

11 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เงื้อมมือขึ้นมาเตรียมฟาด
 แต่พวกเขามองไม่เห็น
 ขอให้พวกเขาเห็นถึงความรักอันแรงกล้าที่พระองค์มีต่อคนของ
 พระองค์ ขอให้พวกเขาอภัยต่อสิ่งที่เขาได้ทำกับพวกเรา
 ขอให้เขาพลาญพวกเขาด้วยไฟที่พระองค์เตรียมไว้สำหรับ
 ศัตรูของพระองค์
 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอพระองค์ให้พวกเราอยู่เย็นเป็นสุขด้วย
 เกิด
 ทุกเรื่องที่เราได้ทำสำเร็จนั้น พระองค์เป็นผู้ทำให้มันสำเร็จเพื่อ
 เรา
 13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา
 พวกเจ้านายคนอื่นๆที่ไม่ใช่พระองค์ได้ครอบครองเหนือพวก
 เรา
 แต่พวกเราให้เกียรติกับชื่อของพระองค์เท่านั้น
 14 คนตายจะไม่มีชีวิตอยู่อีก
 และผู้ก็จะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก
 อย่างนั้นขอให้พระองค์ลงโทษและฆ่าทำลายพวกศัตรูของพวก
 เรา
 ขอให้พระองค์ลบชื่อของพวกมันให้หมดไป
 15 แต่ขอให้พระองค์เพิ่มพูนชนชาติของพวกเรา
 ขอให้พระองค์เพิ่มพูนชนชาติของพวกเราให้มากขึ้น
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติ
 ขอให้พระองค์ขยายเขตแดนของแผ่นดินทั้งหมด
 16 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ตอนที่พวกเราเดือดร้อน พวกเราแสวงหา
 พระองค์
 ตอนที่พระองค์ติสอนพวกเรา พวกเราก็ร้องด้วยความเจ็บปวด
 17 เหมือนกับผู้หญิงท้องที่เดินไปมาและร้องด้วยความเจ็บปวด
 เมื่อใกล้คลอด
 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ทำให้พวกเราเป็นอย่างนั้น
 18 พวกเราตั้งท้อง พวกเราเดินไปมา
 พวกเราคลอดลูก คลอดแต่ลมออกมา
 เราไม่ได้นำความรอดมาให้กับแผ่นดิน
 และเราไม่ได้คลอดพลเมืองใหม่ออกมาให้กับโลก
 19 พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกคนที่ตายไปแล้วของเจ้าจะมีชีวิตอยู่
 พวกศพของคนของเจ้าจะฟื้นขึ้น
 พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในฝุ่นเอ๋ย ตื่นขึ้นมา ร้องเพลงอย่างมีความสุข
 เกิด
 เพราะพวกเจ้าจะงอกขึ้นมาเหมือนพืชที่ปกคลุมไปด้วยน้ำค้าง
 ในตอนเช้า
 และแผ่นดินนี้จะคลอดคนเหล่านั้นที่ตายไปแล้วออกมา”

ให้ออดทนคอยความยุติธรรม

20 มาเถิด คนของเราเข้าไปในห้องส่วนตัวและปิดประตูชะ
 ซ่อนตัวสักพักจนกว่าความโกรธของพระยาห์เวห์จะผ่านพ้น
 ไป
 21 เพราะพระยาห์เวห์กำลังออกมาจากสถานที่ของพระองค์
 เพื่อมาลงโทษชาวโลกสำหรับความผิดบาปของพวกเขา
 โลกนี้ก็จะเปิดโปงให้เห็นถึงเลือดที่เคยหลั่งบนมัน
 และมันก็จะไม่ปกปิดคนที่ถูกฆ่าอีกต่อไป
 22 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์จะลงโทษเลวีอาธาน ††
 พญานาคตัวนั้นที่กำลังหนีไป
 ด้วยดาบที่ยิ่งใหญ่ทรงพลังและทำलयี่ล้างของพระองค์
 เลวีอาธานเป็นพญานาคที่คุดเคียวไปมา
 พระองค์จะฆ่าพญานาคตัวนั้นที่อยู่ในทะเล ‡

†† เลวีอาธาน เป็นพญานาค หรืองูใหญ่ ที่อยู่ในเรื่องเล่าในสมัยก่อน เชื่อกัน
 ว่าพญานาคเป็นศัตรูกับพระเจ้า ‡ พญานาคตัวนั้นที่อยู่ในทะเล หรือสัตว์ประ-
 หลาดในทะเล นิ่งเป็นราหีบ เรื่องเล่าในสมัยก่อนว่าราหีบได้ต่อสู้กับพระเจ้า

พระเจ้าจะช่วยอิสราเอล

2 ในเวลานั้นจะมีสวนองุ่นที่น่าชื่นชมอยู่สวนหนึ่ง ให้ร้องเพลงเกี่ยวกับสวนองุ่นนั้นกันเถาะ

3 “เรา ยูดาห์นี่ เป็นคนเฝ้าดูแลมันเอง เรารดน้ำมันสม่ำเสมอ เราเฝ้ามันทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้ไม่มีใครมาทำร้ายมัน

4 เราไม่ได้เคียดแค้นมัน แต่ถ้ามันเกิดหนามและหนุ่คาขึ้นมาให้กับเรา เราก็มักจะบุกเข้าไปสู้รบกับพวกมัน และจะเผาพวกหนามและหนุ่คาพวกนั้นทิ้งให้หมด

5 อย่างนั้น ให้มันมาหาเราเพื่อให้เราปกป้อง ให้มันทำสัญญาสงบศึกกับเรา ให้มันทำสัญญาสงบศึกกับเรามากกว่า”

6 ในวันเหล่านั้นที่จะมาถึง คนของยาโคบจะหยังรากล คนของอิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ และทั้งโลกจะเต็มไปด้วยผลของพวกเขา

7 พระองค์คืออิสราเอลเหมือนกับที่พระองค์คือคนที่อิสราเอลหรือ คนอิสราเอลถูกฆ่าเท่ากับคนที่ฆ่าพวกเขาถูกฆ่าหรือ

8 พระองค์ได้ดำเนินคดีของพระองค์กับอิสราเอล พระองค์ขับไล่ใส่สงอิสราเอลออกไปด้วยลมพายุของพระองค์ อย่างกับวันที่ลมตะวันตกพัดมา

9 ด้วยวิธีนี้ ความผิดบาปของอิสราเอลจะได้รับการอภัย แล้วนี่จะเป็นผลของการลงทัณฑ์ของพวกเขานั่นด้วย คือแทนบูชาหินที่พวกเขาสร้างให้กับเทพเจ้าทั้งหลาย จะถูกบดให้เป็นผุยผง และจะไม่มีพวกเสาเจ้าแม่อาเซอร์ธา หรือแทนเผาเครื่องหอม ตั้งอยู่

10 เมืองที่มีป้อมปราการนั้นก็ว่างเปล่า มันกลายเป็นหมู่บ้านที่ถูกทอดทิ้งเหมือนกับทะเลทราย และที่นั่น พวกลูกวัวก็จะมาเล็มหญ้ามาอนกัน และกินใบของกิ่งไม้จนหมดเกลี้ยง

11 เมื่อกิ่งก้านพวกนั้นแห้งและหักไป พวกผู้หญิงก็เอามูทำเป็นพินก่อไฟ เพราะชนชาติพวกนี้ไม่มีหัวใจ พระผู้สร้างพวกเขาก็เลยไม่สงสารพวกเขา พระองค์ผู้ที่ยืนพวกเขาขึ้นมาก็เลยไม่มีความเมตตาต่อพวกเขา

12 เวลานั้นกำลังมาถึง เมื่อพระยาห์เวห์จะแยกแกลบออกจากเมล็ดข้าว † ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงลำธารอียิปต์ †† อิสราเอลเอ๋ย พระองค์จะรวบรวมเจ้าเข้ามาที่ละคน †‡ ในเวลานั้น เมื่อแดรชชาสัตว์อันใหญ่ถูกเป่าขึ้น คนเหล่านั้นที่หลงหายอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย † และคนเหล่านั้นที่เป็นผู้พวยพวยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ก็จะกลับมว และพวกเขาก็จะมานมัสการพระยาห์เวห์บนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ในเมืองเยรูซาเล็ม

คำเตือนมายังอิสราเอลเหนือ

28 เฮ้ย ดูเมืองสะมาเรียสิ เป็นมงกุฎดอกไม้ที่พวกซี้เมาของเอฟราอิม ภูมิภาคไหน เป็นดอกไม้ที่สวยงามที่กำลังจะเหี่ยวแห้งไป ที่อยู่บนเนินเขาเหนือหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์

† แยกแกลบออกจากเมล็ดข้าว เป็นการแยกคนของพระองค์ออกมาจากคนของโลก ข้อ 12 นี้ ถ้าแปลตรงๆจากต้นฉบับ ก็จะแปลได้ว่า “พระองค์จะเริ่มนวดข้าวในสายน้ำของแม่น้ำ” †† แม่น้ำยูเฟรติส ไปจนถึงลำธารอียิปต์ นี้เป็นเขตแดนของดินแดนที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับอิสราเอล † อัสซีเรีย เป็นชนชาติที่มีอำนาจ ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล

ที่อยู่บนหัวของคนที่ไม่โดนเหล้าองุ่นมอมลุ่มไป

2 ดูลี องค์เจ้าชีวิตมีคนหนึ่งที่มีพลังและเข้มแข็ง † เขาจะมาอย่างกับพายุลูกเห็บหรือพายุที่ทำลาย เขาจะมาอย่างกับพายุที่นำน้ำมาท่วมท่วมอยู่ข้างบัลลัง เขาจะโยนมงกุฎนั้นซึ่งคือสะมาเรียลงกับพื้นด้วยมือของเขาเอง †

3 มงกุฎดอกไม้ที่พวกซี้เมาของเอฟราอิมภูมิภาคไหนนั้น จะถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า

4 ดอกไม้เหมือนสวยงามที่กำลังจะเหี่ยวแห้งนั้น ที่อยู่บนเนินเขาเหนือหุบเขาอันอุดมสมบูรณ์ จะเป็นเหมือนลูกมะเดื่อที่สุกชูดแรกก่อนหน้าร้อนจะมาถึง ที่ใครเห็นเข้า ก็จะมีรีบเด็ดมากินทันที

5 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์ผู้พิพากษาทั้งสี่จะเป็นเหมือนกับมงกุฎดอกไม้ที่มิสง่าราศี จะเป็นเหมือนมงกุฎดอกไม้ที่สวยงามสำหรับคนของพระองค์ที่ยังเหลืออยู่

6 และพระองค์จะมอบวิญญาณแห่งความยุติธรรมให้กับคนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษา และพระองค์จะมอบผลกำลังให้กับคนเหล่านั้นที่หันการสู้รบให้หันไปจากประตูเมือง

พวกผู้นำยุติธรรมที่ไม่ได้เรื่องจะถูกลงโทษ

7 และคนพวกนี้ก็จะโซซัดโซเซไปเพราะเหล้าองุ่นและสาบไป ส่ายมาด้วยเบียร์ พวกนักบวช และพวกผู้พูดแทนพระเจ้ก็โซซัดโซเซไปเพราะเบียร์ พวกเขาก็มีนต้อไปหมดเพราะเหล้าองุ่น พวกเขาดิ้นส่ายไปส่ายมาเพราะเบียร์ พวกเขามาเหล่าตอนที่เห็นนิมิตต่างๆ พวกผู้พิพากษาก็เมาหัวคะมำตอนตัดสินคดีต่างๆ

8 ทุกๆโต๊ะเลอะไปด้วยอ้วกเหม็นๆ ไม่มีที่ไหนสะอาดเลย

9 คนหนึ่งในพวกเขาพูดว่า “ไอ้หมอนี้มันคิดว่ามันกำลังสอนใครอยู่หรือ มันคิดว่ามันกำลังอธิบายเรื่องนั้นให้ใครฟังหรือ มันคิดว่ากำลังสอนเด็กที่เพิ่งหย่านมหรือ มันคิดว่ากำลังสอนทารกที่เพิ่งแยกจากอกแม่หรือ † มันพูดอ้ออ้อซ้ำแล้วซ้ำอีกเหมือนพูดกับเด็กว่า

ซอ ราชอ ซอ ราชอ
 คอ ราคอ คอ ราคอ
 ซีเออร์แซม ซีเออร์แซม” ††

10 อย่างนั้นแหละ พระยาห์เวห์จะพูดกับชนชาตินี้ด้วยเสียงพูดแปลกๆและภาษาของคนต่างชาติ

12 ในอดีต พระเจ้าพูดกับคนพวกนั้นว่า “ที่นี้เป็นที่ปลอดภัย ขอให้คนที่เห็นดเห็นอมาพักที่นี่ ที่นี้เป็นที่ปลอดภัย” แต่พวกเขาไม่ยอมฟังพระองค์ †‡ ดังนั้น เมื่อคนต่างชาติบุกเข้ามา เมื่อถนนและข่าสารจากพระยาห์เวห์ก็จะเหมือนเสียงพูดอ้ออ้อกับพวกเขา ที่ว่า “ซอ ราชอ ซอ ราชอ คอ ราคอ คอ ราคอ ซีเออร์แซม ซีเออร์แซม” แล้วพวกเขาจะไป และล้มหายหลัง ได้รับบาดเจ็บ ติดกับ และถูกจับไปเป็นเชลย

†† คนหนึ่ง... เข้มแข็ง คงจะพูดถึงกษัตริย์ของอัสซีเรีย †‡ ด้วยมือของเขาเอง หรือ “อย่างรุนแรง” ††† ซีเออร์แซม ซีเออร์แซม นี่คงเป็นเพลงในภาษาฮีบรู ใช้สำหรับสอนเด็กเล็กๆในการฝึกเขียน หรืออาจจะเสียงเหมือนเด็ก ๆ ที่เพิ่งหัดพูด หรือ ภาษาต่างชาติ แต่ก็แปลได้ว่า “เป็นคำสั่งตรงนี้ เป็นคำสั่งตรงนั้น เป็นกฎตรงนี้ เป็นกฎตรงนั้น เป็นบทเรียนตรงนี้ เป็นบทเรียนตรงนั้น”

ถึงเป็นพันธมิตรกับต่างชาติก็หนีไม่พ้นโทษจากพระยาห์เวห์

14 ดังนั้น พวกเจ้าที่เยอหังจงห้องที่ปกครองคนพวกนี้ในเยรูซาเล็ม

ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี

15 เพราะพวกเจ้าพูดว่า “พวกเรากับความตายได้ทำสัญญากัน พวกเราได้ทำข้อตกลงไว้กับแดนคนตาย เพื่อว่าเมื่อการลงโทษอย่างรุนแรงผ่านมา มันจะไม่ถึงตัวเรา เพราะเราได้เอาคำโกหกต่างๆเป็นที่หลบภัยและเราได้หลบซ่อนอยู่หลังความเท็จ”

16 ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้ว่า “ดูไว้ เราจะวางหินไว้เป็นรากฐานในศิโยน เป็นหินที่ผ่านการทดสอบมาแล้ว เป็นหินหัวมุมที่มีค่า เป็นรากฐานที่มั่นคง

‘คนที่ไว้วางใจ จะไม่ถอยกลับชั่วอายุคน’ †

17 เราจะใช้ความยุติธรรมเป็นสายวัด ใช้ความถูกต้องเป็นลูกดึง ลูกเห็บจะกวาดที่หลบภัยแห่งการโกหกนั้น และน้ำก็จะท่วมที่หลบซ่อนนั้นเสีย

18 และคำสัญญาที่พวกเจ้าและความตายทำร่วมกันก็จะถูกยกเลิกไป

และข้อตกลงที่เจ้าทำไว้กับแดนคนตายจะล้มเลิกไป

และเมื่อการลงโทษอย่างรุนแรงผ่านมา

เจ้าก็จะถูกมันเหยียบย่ำ

19 ไม่ว่าการลงโทษนั้นผ่านมาก็ครั้งก็ตาม มันก็จะจัดการกับ

พวกเจ้าทุกที

มันจะผ่านมายุ่แล้วเข้ายุ่ล่า

มันจะผ่านมายุ่ทั้งกลางวันทั้งกลางคืน

เมื่อเจ้าเข้าใจขำขัน เจ้าจะต้องชั้วญหนีดีฝ่อ

20 ตามสุภาษิตที่ว่า “เตียงสั้นเกินไปที่จะยึดตัวได้

และผ้าห่มก็แคบเกินไปที่จะห่อตัวได้”

21 เพราะพระยาห์เวห์จะลุกขึ้นมาต่อสู้เหมือนกับที่พระองค์ทำที่ภูเขาเปรีซิม ††

พระองค์จะเหือดตาลเหมือนกับที่พระองค์เหือดตาลที่หุบเขาภิเบโอน

แล้วพระองค์จะจัดการกับเจ้าแบบที่เจ้าไม่เคยเห็นมาก่อน

แล้วพระองค์จะทำงานที่จำเป็นจะต้องทำนั้นถึงแม้ว่ามันจะดูแปลกในสายตาเจ้า

22 และตอนนี้ พวกเจ้าอย่าได้หัวเราะเยาะเรื่องพวกนี้

ไม่อย่างนั้นเชือกที่ผูกมัดรอบตัวเจ้าจะยิ่งแน่นขึ้น

เพราะผมได้ยินว่า พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ได้ออกคำสั่งให้ทำลายแผ่นดินนี้ทั้งหมด

พระยาห์เวห์วางแผนอย่างฉลาดและลงโทษอย่างยุติธรรม

23 ฟังให้ดี ฟังเสียงผม

ให้ความสนใจกับเรื่องนี้ ตั้งใจฟังสิ่งที่ผมจะพูดให้ดี

24 คนที่โง่เง่าเพื่อหว่านนั้น เขาโง่ไปเรื่อยๆโดยไม่หว่านสักที

เลยหรือ

พวกเขาเบิกหน้าดินและลงคราดไปเรื่อยๆโดยไม่ปลูกสักทีเลยหรือ

25 เมื่อเขาปรับหน้าดินแล้ว

เขาจะไม่ไปยเมล็ดผักชีฝรั่งและหว่านยี่ห่วยลงไปหรือ

เขาจะไม่ปลูกข้าวสาลีเป็นแถวๆและข้าวบาร์เลย์ในที่ของมันหรือ

† คนที่ ... ออกสันขวัญแขวน ข้อความนี้จะเขียนอยู่บนหินที่เป็นรากฐานนั้น †† ภูเขาเปรีซิม ภูเขาเปรีซิมและหุบเขาภิเบโอน ดูได้จากหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 14:8-17

เขาจะไม่ปลูกข้าวสแปลต์ล้อมรอบทุ่งนาหรือ

26 พระเจ้าของพวกเขาก็ได้สอนพวกเขา

พวกเขาก็เลยรู้วิธีทำงานของเขา

27 ชาวนาไม่ใช้เลือนนวดข้าวมานนวดเมล็ดผักชีเล็กๆหรือ

หรือใช้ล้อเกวียนมากลึงทับเมล็ดยี่ห่วยเล็กๆหรือ

แต่เขาจะเอาไม้เล็กๆมาตีเมล็ดผักชีให้มันแตก

และใช้ไม้ตะบองเล็กๆตีเมล็ดยี่ห่วยให้แตกออก

28 เมล็ดข้าวเขาเอามาบดทำขนมปังกัน

จะไม่มีใครโง่จนทนตลอดไปเรื่อยๆหรือ

ถ้าคนเอาเกวียนเทียมมามานนวดเมล็ดข้าว

เขาก็ไม่นนวดไปเรื่อยๆจนมันบีบเป็นผงหรือ †

29 ความรู้ที่มาจากพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นด้วยเหมือนกัน พระองค์ให้คำแนะนำที่ยอดเยี่ยมและพระองค์ก็ให้ความสำเร็จอันยิ่งใหญ่

พระเจ้าโจมตีเยรูซาเล็มและช่วยกู้เยรูซาเล็ม

29 เฮ้ย อารีเอล †† อารีเอล

เมืองที่ดาวิดตั้งค่ายอยู่

ขอให้ผ่านไปอีกปีสองปี

ขอให้เทศกาลประจำปีมาถึงอีกรอบ

2 หลังจากนั้นเราจะส่งความหายนะมาสู่อารีเอล

แล้วต่อจากนั้นก็มีความเศร้าโศกเสียใจและร้องไห้

และเมืองนั้นจะเป็นเหมือนแท่นบูชาสำหรับเรา

3 เราจะให้ศัตรูมาตั้งค่ายรายล้อมเจ้า

เราจะล้อมเจ้าด้วยหอคอยโจมตีเคลื่อนที่และเราจะสร้างเนิน

ดินไว้บุกขึ้นโจมตีเจ้า

4 เจ้าจะถูกกดให้ต่ำลงและเจ้าจะพูดขึ้นมาจากโลกใต้ดิน

เจ้าจะสงสัยงูล้ออยู่ในหล้าคอบจากผงดิน

เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี

และเจ้าก็จะกระซิบออกมาจากผงดิน

5 แต่ศัตรูที่มากมายของเจ้าจะกลายเป็นเหมือนฝูงผีที่ละเอียด

พวกที่กัดขี้ขมเหงมากมายจะเป็นเหมือนแกลบที่ปลิวไป

สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นในทันทีทันใดในช่วงพระพิโรธเดียว

6 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะมาร่วมกับเสียงฟ้าร้อง แผ่นดิน

ไหวและเสียงดังสนั่นหวั่นไหวด้วยพายุ

ลมแรงและเปลวไฟที่เผาผลาญ

7 แม้ว่ามิชนชาติมากมายที่มาต่อสู้กับอารีเอล คือมาต่อสู้กับเขา

และบ้อมปราการของเขาและสร้างปัญหาให้กับเขา

พวกนั้นก็จะหายไปเหมือนฝัน เหมือนนิมิตในตอนกลางคืน

8 คนหิว ฝันว่าได้กิน แต่พอตื่นขึ้นก็ยังหิวอยู่

คนที่กระหายน้ำ ฝันว่าได้ดื่มน้ำแล้ว แต่พอตื่นขึ้นมาก็ยังอ่อน-

เพลียและคอแห้งผูกอยู่

มันจะเป็นอย่างนั้นกับชนชาติมากมายที่มาต่อสู้กับภูเขาศิโยน

ที่ฝันว่ายึดเยรูซาเล็มได้แล้ว แต่มันจะไม่เป็นไปตามฝันนั้น

ยูดาห์ตาบอด

9 เชิญเลย เชิญงงและตะลึงงันไปได้เลย

ทำตัวเองให้บอด และบอดต่อไปซะ †

ให้มาแต่ไม่ใช่จากเหล่าองุ่นนะ

เดินโซซัดโซเซ แต่ไม่ใช่เพราะดื่มเบียร์

10 พระยาห์เวห์ได้ทำให้เจ้านอนหลับสนิท

พระองค์ได้ปิดตาของเจ้าคือพวกผู้พูดแทนพระเจ้า

† อิสยาห์เล่าเรื่องในข้อ 24-28 นี้ เพื่อให้กำลังใจกับประชาชนว่า พระเจ้าจะไม่ลงโทษพวกเขาเกินเหตุและตลอดไปเรื่อยๆ แต่จะมีเวลาที่พระองค์จะกลับมาอวยพรพวกเขาอีกที่ †† อารีเอล เป็นอีกชื่อหนึ่งของ เยรูซาเล็ม มาจากชื่อของแท่นบูชาในพระวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งแปลว่า “เตาผิง” ††† เชิญเลย เชิญ ... บอดต่อไปซะ อิสยาห์กำลังแสดงความทุกข์หิวอดออกมาที่พวกผู้นำเห็นว่าเรื่องที่เขาเอามาบอกนี้โง่เขลาชนิด

พระองค์ได้ครอบหัวของเจ้าคือพวกผู้ที่เห็นนิมิต
 11 และสำหรับพวกเจ้านิมิตเรื่องทั้งหมดนี้เป็นเหมือนคำเขียน
 ต่างๆในหนังสือม้วนที่ปิดผนึกไว้ ถ้าเอาไปให้กับคนที่อ่านหนังสือ
 เป็น และส่งเขาว่า "อ่านเรื่องนี้" เขาจะตอบว่า "ข้าอ่านไม่ได้
 เพราะมันปิดผนึกไว้" 12 ถ้าเอาไปให้คนที่อ่านหนังสือไม่เป็น และ
 บอกเขาว่า "อ่านเรื่องนี้" เขาจะตอบว่า "ข้าอ่านหนังสือไม่ออก"

13 องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
 "คนพวกนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขาเท่านั้น พวกเขาให้
 เกียรติเราด้วยริมฝีปากเท่านั้น
 แต่หัวใจของพวกเขาห่างไกลจากเรา
 และที่พวกเขามานมัสการเรานั้นก็เป็นแค่ทำตามกฎของ
 มนุษย์ที่ท่องจำกันมาเท่านั้น

14 ดังนั้น ดูไว้ละ เราจะทำสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆกับคนพวกนี้
 สิ่งที่น่าตกใจและมหัศจรรย์
 สติปัญญาของคนฉลาดก็จะสูญสิ้นไป
 และความเข้าใจของคนที่เขาใจก็จะถูกบังซ่อนไป"

15 เฮ้ย ไอ้พวกที่พยายามเก็บซ่อนแผนของเจ้าไว้ลึกเพื่อไม่ให้
 พระยาห์เวห์เห็น

ไอ้พวกที่แอบทำสิ่งต่างๆในความมืด
 และพูดว่า "ไม่มีใครเห็นเราหรอก ไม่มีใครรู้หรอก"
 16 เจ้าเข้าใจผิดกลับหัวกลับหางกันไปหมด
 เจ้ามองว่าช่างปั้นหม้อเป็นดินเหนียวหรือ
 สิ่งที่ถูกสร้างจะพูดถึงผู้ที่สร้างมันว่า
 "เขาไม่ได้สร้างฉันซะหน่อย" ได้หรือ
 สิ่งที่ถูกปั้นจะพูดถึงผู้ที่ปั้นมันว่า
 "เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย" ได้หรือ

อนาคตที่สดใสกำลังจะมา

17 เจ้าไม่รู้หรือว่า อีกไม่นานเลบานอนจะกลายเป็นสวนผลไม้ไม่
 และสวนผลไม้ก็จะมีมากมายเหมือนผืนป่า
 18 ในเวลานั้นคนหูหนวกจะได้ยินคำพูดต่างๆจากหนังสือได้
 และคนตาบอดจะหลุดพ้นจากความมืดสลัวของพวกเขามาและ
 มองเห็นได้

19 คนยากจนก็จะชื่นชมยินดีอีกครั้งในพระยวห์เวห์
 และคนที่ขัดสนที่สุดก็จะว่าเริงในองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล
 20 เพราะจะไม่มีผู้นำที่โหดร้ายอีกต่อไป
 คนที่เยอหยิ่งจองหองก็จะหมดไป

และคนพวกนั้นที่จ้องหาโอกาสทำชั่วก็จะถูกกำจัดไป
 21 คือคนพวกนั้นที่ชอบกล่าวหาคนอื่นอย่างผิดๆ
 และวางหลุมพรางให้กับผู้พิพากษาที่ประตุมือ
 และใช้ลมปากไม่ให้ความเป็นธรรมกับผู้บริสุทธิ์

22 ดังนั้น พระยาห์เวห์ ผู้ที่ช่วยกู้บารายัม ได้พูดสิ่งนี้กับครอบครัว
 ของยาโคบว่า
 "ยาโคบจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกต่อไป
 และหน้าของเขาก็จะไม่ต้องซีดอีกต่อไป

23 เมื่อพวกเขาเห็นลูกหลานของพวกเขาท่ามกลางพวกเขาซึ่งเป็น
 ผลงานจากมือของเรา
 พวกเขาจะถือว่าชื่อของเรานั้นศักดิ์สิทธิ์
 พวกเขาจะเห็นด้วยกันว่าองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของยาโคบนั้นศักดิ์-
 สิทธิ์จริง

และพวกเขาก็จะเคารพยำเกรงพระเจ้าของอิสราเอล
 24 คนที่ชอบทำผิด ก็จะกลับมามีความเข้าใจ
 และพวกคนขี้บ่น ก็จะกลับมายอมรับคำสั่งสอน"

ยูดาห์ควรไว้วางใจในพระเจ้าไม่ใช่ไว้วางใจในอียิปต์

30 พระยาห์เวห์พูดว่า "เฮ้ย ไอ้พวกลูกหลานที่ดื้อดึง
 ไอ้พวกที่ทำตามแผน แต่ไม่ใช่แผนของเรา

ไอ้พวกที่ไปทำสนธิสัญญา ทั้งๆที่เราไม่ได้บอกให้เจ้าทำ
 ไอ้พวกที่ทำบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก
 2 ไอ้พวกที่เดินทางไปอียิปต์โดยไม่ได้อธิษฐานขอคำแนะนำจากเรา
 แล้วไปขอให้ฟาโรห์ปกป้อง
 และไปหาที่พักพิงภายใต้ร่มเงาของอียิปต์นั้น
 3 การคุ้มครองของฟาโรห์นั้นจะกลายเป็นความอับอายของพวกเขา
 เจ้า

และที่พักพิงภายใต้ร่มเงาของอียิปต์นั้นจะกลายเป็นความอับ-
 ยศของเจ้า

4 ถึงแม้พวกข้าราชการของเจ้าจะอยู่ที่ไคอัน †
 และพวกตัวแทนของเจ้าได้ไปถึงเมืองฮานเนสแล้ว

5 แต่ทุกคนจะได้รับความอับอายเพราะชนชาติดินนั้นจะช่วยอะไร
 เขาไม่ได้เลย

อียิปต์จะไม่ใช่ประโยชน์หรือช่วยอะไรเจ้าได้เลย มีแต่จะนำ
 ความอับอายขายหน้าและความอับยศต่อสูมาให้เท่านั้น"

ส่งส่วยไปให้อียิปต์ไม่ช่วยอะไรได้เลย

6 นี่เป็นข่าวสารที่เกี่ยวกับพวกสัตว์ในแถบเนกบ
 ในแผ่นดินที่มีแต่ปัญหาและอันตราย
 คือแผ่นดินที่เต็มไปด้วยสิงโตตัวเมียและตัวผู้
 เต็มไปด้วยงูพิษ และงูที่โฉบบิน

พวกเขาบรรทุกทรัพย์สมบัติของพวกเขาบนหลังลา
 และบรรทุกทรัพย์สินของพวกเขาบนโหนดพวกอูฐ
 เดินทางไปหาชนชาติที่ไม่สามารถช่วยพวกเขาได้

7 อียิปต์นั้นไม่มีประโยชน์และการช่วยเหลือของเธอนั้นไร้ค่า
 เราถึงเรียกหล่อนว่า "พญานาคที่เอาแต่นั่ง" ††

คำจารึกเพื่อให้คนในอนาคตเห็นว่าพระเจ้าได้เตือนแล้ว

8 ไปตอนนี้เลย ไปจารึกเรื่องนี้ลงบนแผ่นหินต่อหน้าพวกเขา
 ให้เขียนเรื่องนี้ไว้บนหนังสือม้วน
 เพื่อในอนาคตมันจะได้เป็นพยานต่อว่าพวกเขาไปตลอด

9 เพราะพวกเขาเป็นชนชาติที่ชอบบงก
 พวกเขาเป็นลูกจอมโกหก
 เป็นเด็กที่ไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระยาห์เวห์

10 พวกเขาพูดกับพวกผู้ที่เห็นนิมิตว่า "หยุดมองได้แล้ว"
 และพูดกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า "ไม่ต้องเอานิมิตพวกนั้น
 มาสอนพวกเราหรอกว่าอะไรถูกต้อง

ให้พูดกับเราในสิ่งที่เรินหูดีกว่าและเล่านิมิตปลอมๆให้กับพวก
 เราฟัง

11 เปลี่ยนเรื่องได้แล้ว หันไปจากทางเก่าๆนั้นได้แล้ว
 พวกเราไม่อยากจะฟังแล้วเรื่องผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลนั้น"

12 เพราะอย่างนั้น องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
 จึงพูดอย่างนี้ว่า
 "เพราะพวกเจ้าไม่ยอมรับข่าวสารนี้แต่กลับไปไว้วางใจใน

ความโหดร้ายและการหลอกลวงและไปพึ่งในสิ่งเหล่านั้น
 13 ดังนั้น ความผิดนี้ของเจ้าจะเป็นเหมือนรอยแตกในกำแพงสูง
 ที่ปรือออกมาใกล้จะพังแล้ว

และมันจะพังลงมาทันทีในช่วงพริบตา
 14 มันจะแตกเหมือนกับหม้อดินที่แตกออกเป็นชิ้นๆ
 จนไม่เหลือสักชิ้นที่ใหญ่พอจะเอาไปใส่ถ่านไฟร้อนๆจากเตา
 หรือใช้ตักน้ำจากบ่อเก็บน้ำ"

15 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิส-
 ราเอลได้พูดไว้

"ถ้าพวกเจ้ากลับมาหาเราและพักพิงในเรา พวกเจ้าก็จะรอด
 ถ้าพวกเจ้าจะใจเย็นๆและไว้วางใจในเรา พวกเจ้าก็จะมีพลัง

† ไคอัน ไคอันและฮานเนสเป็นชื่อเมืองในอียิปต์ †† พญานาคที่เอาแต่นั่ง
 แปลตรงๆได้ว่า "ราหีบที่นั่งเฉยๆ" ราหีบเป็นชื่อของสัตว์ประหลาดที่อยู่ในทะเล ที่
 มีรูปร่างอย่างพญานาค ในเรื่องเล่าโบราณ ราหีบต่อสู้กับพระเจ้า

แต่พวกเจ้ากลับไม่ยอมทำอย่างนั้น”
 16 พวกเจ้าบอก “ไม่เอา พวกเราจะความมาหนีไป”
 เพราะอย่างนั้น พวกเจ้าก็จะต้องหนีจริงๆแล้ว
 และเจ้ายิ่งพูดอีกว่า “พวกเราจะขึ้นมาที่วังเร็วหนีไป”
 เพราะอย่างนั้น เราจะให้คนไล่กวาดเจ้าเร็วกว่าเจ้าอีก
 17 พวกเจ้าฟันคนจะหนีเพราะคำขู่ของคนๆเดียว
 คำขู่ของห้าคนจะทำให้พวกเจ้าหนีไปหมด
 จนกว่าพวกเจ้าจะถูกทิ้งให้เหลือตัวคนเดียว
 เหมือนกับเสาธงที่ปักอยู่บนยอดเขา
 เหมือนกับธงให้สัญญาณบนเนินเขา

พระเจ้าจะมาช่วยคนของพระองค์

18 อย่างนั้น พระยาห์เวห์กำลังเฝ้าคอยให้พวกเจ้ากลับมาหา
 พระองค์เพื่อพระองค์จะได้ช่วยพระเจ้า
 พระองค์จะลุกขึ้นมาแสดงความเมตตาเกี่ยวกับพวกเจ้า
 เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่สัตย์ซื่อยุติธรรม
 พวกที่อดทนรอคอยพระองค์ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ
 19 ชาวเมืองศิโยนเอ๋ย คนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเอ๋ย ใช่
 แล้ว พวกเจ้าจะไม่ต้องร้องไห้ต่อไป พระองค์จะมาปลอบโยน
 เจ้าอย่างแน่นอน เมื่อพระองค์ได้ยินเสียงร้องขอความช่วยเหลือ
 ของเจ้า พระองค์ก็จะมาช่วยเจ้าทันที 20 ถึงองค์เจ้าชีวิตจะให้เจ้า
 กินความทุกข์ยากลำบากอย่างกับอาหาร และดื่มความทุกข์ทร-
 มานอย่างกับน้ำ แต่พระองค์ผู้เป็นครูของเจ้าก็จะไม่หลบซ่อนตัว-
 เองอีกต่อไป และเจ้าจะได้เห็นครูของเจ้ากับตาตัวเอง 21 เมื่อ
 พวกเจ้าหนีไปทางขวาหรือหันทางซ้าย หูของเจ้าก็จะได้ยินเสียง
 ข้างหลังเจ้าว่า “ทางอยู่นี่ เดินทางนี่สิ” 22 แล้วพวกเจ้าจะทำให้
 พวกรูปเคารพที่เคลือบเงินเคลือบทองของพวกเจ้าเสื่อมไป และ
 พวกเจ้าจะเอาพวกมันไปทิ้งเหมือนทิ้งผ้าอนามัยเปื้อนเลือด และ
 พูดกับมันว่า “ไปให้พ้น”
 23 ในเวลานั้น พระยาห์เวห์จะให้ฝนตกลงมาบนเมล็ดพืชที่เจ้า
 ได้หว่านไปในดิน พระองค์จะให้อาหารซึ่งเป็นผลผลิตจากพื้นดิน
 และมันก็จะจะมีมากมายเหลือเฟือ และในเวลานั้นฝูงสัตว์เลี้ยงของ
 เจ้าก็จะได้เล็มหญ้าในทุ่งกว้าง 24 พวกวัวตัวผู้และลาที่ทำไมไรเอน
 อยู่นั้น ก็จะได้กินฟางอย่างดีที่ใช่พลั่วและสามง่ามทำให้มันกระ-
 จัดระจวยไป 25 บนภูเขาสูงทุกลูก และบนเนินเขาทุกแห่ง ก็จะมี
 ลำธารน้ำไหล สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่ศัตรูถูกฆ่าตายเป็นจำนวน
 มาก และพวกบ้อมปรการของศัตรูพังทลายลงมา
 26 ในเวลานั้น แสงของดวงจันทร์ก็จะเป็นเหมือนแสงอาทิตย์
 และแสงของดวงอาทิตย์ก็สว่างขึ้นอีกเจ็ดเท่า เหมือนกับแสง
 ของเจ็ดวัน สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่พระยาห์เวห์ได้ดามกระดูกที่
 หักของคนที่พระองค์ และได้รับการบำบัดแผลที่พระองค์ทำให้
 เกิดขึ้น

อัสซีเรียจะพ่ายแพ้

27 ดูสิ พระยาห์เวห์เองกำลังมาแต่ไกล
 ด้วยความโกรธที่เผาผลาญของพระองค์และด้วยควันหนาที่ป
 +
 ริมฝีปากของพระองค์เต็มไปด้วยความโกรธ
 และลิ้นของพระองค์ก็เหมือนกับไฟที่เผาผลาญอยู่
 28 ลมปากของพระองค์เป็นเหมือนแม่น้ำที่ไหลท่วมทันสูงถึงคอ
 พระองค์จะเอาตะแกรงแห่งการทำลายมาร้อนชนชาติต่างๆ
 และพระองค์จะเอาบังเหียนมาใส่เข้าที่ปากของชนชาติทั้ง-
 หลายเพื่อนำพวกเขาให้พินาศไป
 29 แล้วพวกเจ้าจะร้องเพลงหนึ่งเหมือนกับร้องในคืนที่มีเทศ-
 กาลทางศาสนาและพวกเจ้าก็มีความสุขในใจเหมือนคนที่กำลัง
 เดินตามเสียงขลุ่ยขึ้นไปทีภูเขาของพระยาห์เวห์ ผู้เป็นศิลาสิ-

+ ควันหนาที่บ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างว่า “ภาวะอันหนักอึ้ง”

ภัยแห่งอิสราเอล 30 และพระยาห์เวห์จะทำให้ทุกคนได้ยินเสียง
 อันดังสนนหวนไหวของพระองค์ และเห็นแขนอันทรงพลังของ
 พระองค์พาดลงมาด้วยความโกรธแค้น และด้วยเปลวไฟแห่งการ
 เผาผลาญ พระองค์จะมาอย่างกับเสียงพายุฟ้าคะนอง มีทงฝน
 และลูกเห็บ 31 อัสซีเรียจะเกิดหิวเมื่อได้ยินเสียงจากพระ
 ยาห์เวห์ เมื่อพระองค์ตีด้วยไม้กระบองของพระองค์ 32 แต่ละจ้ง-
 หวะที่พระองค์หวดไม้กระบองลงโทษอัสซีเรียนั้น จะเข้ากับจ้ง-
 หวะของเสียงกลองและพิณ พระองค์จะกวัดแกว่งอาวุธของ
 พระองค์เพื่อต่อสู้กับพวกเขา 33 พระองค์ได้เตรียมที่เผาศพพวก
 เขาไว้แล้ว ใช่แล้ว พระองค์ได้เตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ของพวกเขา
 เขา หลมุนหนักและกว้าง มีไฟกับไฟอย่างเหลือเฟือ แล้วพระ-
 องค์จะจุดมันด้วยลมปากของพระยาห์เวห์ที่เป็นเหมือนลำธารไฟ
 กำมะถัน

ให้ฟังพระเจ้าไม่ใช่ฟังอียิปต์

31 เอ๋ย ใจพวกที่ลงไปอียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ
 ใจพวกที่หวังพึ่งในม้าศึก
 ใจพวกที่ไว้วางใจในรถรบอียิปต์เพราะมันมีมากมาย
 ใจพวกที่ไว้วางใจในทหารม้าเพราะมันมีมากมายมหาศาล
 แต่ไม่ได้คิดจะพึ่งพาพระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลและ
 ปรีกษาพระยาห์เวห์
 2 แต่พระยาห์เวห์ก็ฉลาดเหมือนกันนะ และพระองค์สามารถนำ
 ความหายนะมาให้
 แล้วพระองค์ไม่เคยกลับคำ
 พระองค์จะลุกขึ้นมาต่อสู้กับพวกที่ทำชั่ว
 และต่อสู้กับคนที่ช่วยเหลือพวกที่ทำบาปนั้น
 3 ชาวอียิปต์เป็นแค่มนุษย์ไม่ใช่พระเจ้า
 และม้าศึกของพวกเขาก็เป็นแค่เนื้อหนังไม่ได้เป็นวิญญาณซ้ก
 หน้อย
 เมื่อพระยาห์เวห์เงื้อมือขึ้นเตรียมฟาด อียิปต์ที่เป็นผู้ช่วยนั้นก็
 จะล้มลุกคลุกคลาน
 และคนที่รับความช่วยเหลือนั้นก็ล้มลง
 และทั้งสองก็จะถูกทำลายไปพร้อมๆกัน
 4 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกกับผม
 “เมื่อสิงโตร้องคำราม หรือสิงห์หนุ่มยื่นขู่อำรามอยู่เหนือเหยื่อ
 ของมัน
 แล้วมีพวกผู้เลี้ยงแกะออกมาสู้กับมัน
 สิงโตไม่กลัวต่อเสียงร้องตะโกนของพวกเขาและเสียงของพวก
 เขาไม่ได้ทำให้สิงโตนั้นสะทสะท้านเลย
 เช่นเดียวกับกัน พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ที่สิ้นก็ไม่กลัวอะไรเลย
 พระองค์จะลงมาต่อสู้บนภูเขาศิโยน
 5 พวกคนบินโฉบไปโฉบมาเพื่อเฝ้าระวังรังของพวกมัน
 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ที่สิ้นก็จะปกป้องเยรูซาเล็มอย่างนั้น
 เหมือนกัน
 พระองค์จะปกป้องและช่วยกู้พวกเขา
 พระองค์จะไว้ชีวิตพวกเขาและช่วยให้พวกเขารอด
 6 ชาวอิสราเอลเอ๋ย ให้หันกลับไปหาพระองค์ที่เจ้าได้ทรยศ
 อย่างร้ายแรงนั้น 7 ในเวลานั้น พวกเจ้าแต่ละคนก็จะละทิ้งรูป
 เคารพเงินและทองของเจ้าที่พวกเจ้าได้ทำบาปสร้างขึ้นมากับมือ
 เจ้า
 8 แล้วอัสซีเรียจะล้มลงด้วยดาบแต่ไม่ใช่ดาบของคน
 อัสซีเรียจะถูกทำลายแต่ไม่ใช่ด้วยดาบของมนุษย์
 อัสซีเรียจะวิ่งหนีจากดาบ
 แต่หนุ่มๆของเขาจะถูกจับไปเป็นทาส
 9 และหินกำบัง ++ ของอัสซีเรีย ก็จะสาบสูญไป พวกเขาจะตื่น
 ตระหนก

++ หินกำบัง คงหมายถึงกองทัพหรือกษัตริย์ของอัสซีเรีย

และพวกเจ้านายของเขาก็จะทิ้งธงออกศึกวิ่งหนีไปด้วยความหวาดกลัว”
พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น ไฟของพระองค์อยู่ในเมืองศิโยน และเตาหลอมของพระองค์อยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

จะมีกษัตริย์และสังคมที่ยุติธรรม

32 ดูเถิด จะมีกษัตริย์องค์หนึ่งปกครองด้วยความซื่อสัตย์ และพวกผู้นำจะปกครองด้วยความยุติธรรม
2 แล้วพวกเขาแต่ละคนก็จะเป็นเหมือนที่กำบังลม และเป็นเหมือนที่ปลอดภัยท่ามกลางพายุ พวกเขาจะเป็นเหมือนลำธารน้ำในที่แห้งแล้ง และเป็นเหมือนร่มเงาของหินใหญ่ในแผ่นดินที่ไม่มีอะไรงอกขึ้นมาได้
3 แล้วตาของคนที่ยังมองไม่เห็นจะไม่ปิดไป หูของคนที่ยังได้ยินจะไม่ได้ตั้งใจฟัง
4 และจิตใจของคนใจร้อนก็จะได้คิดอย่างรอบคอบ และลินของคนที่พูดติดอ่างก็จะพูดได้อย่างชัดเจนและรวดเร็ว
5 จะไม่มีใครเรียกพวกคนโง่ว่าผู้สูงศักดิ์ และจะไม่มีใครเรียกคนชั่วว่าเป็นคนน่านับถือ
6 เพราะคนโง่ก็พูดแต่เรื่องโง่ๆ และจิตใจของพวกเขา ก็วางแผนแต่เรื่องชั่วๆ ทำในสิ่งที่ขัดกับทางของพระเจ้า และพูดเท็จเรื่องของพระยาห์เวห์ พวกเขาปล่อยให้คนที่หิวโหย หิวต่อต่อไป และไม่ให้นำกับคนที่กระหายน้ำดื่ม
7 อุปกรรมของอันธพาลก็อัปลักษณ์ เขาวางแผนแต่เรื่องชั่วๆที่จะทำลายคนยากจนด้วยคำโกหก แม้ว่าคนขัดสนเหล่านั้นกำลังขอความเป็นธรรมก็ตาม
8 แต่คนที่สูงศักดิ์วางแผนทำในสิ่งที่สูงส่ง แล้วสิ่งสูงส่งเหล่านั้นทำให้พวกเขาเย้ยอย่างมั่นคง

เวลาของความทุกข์ยากลำบากกำลังมา

9 พวกคุณนายที่ใช้ชีวิตแสนสบายไปวันๆ ลูกขึ้นมาซะ ฟังเสียงของผมให้ดี พวกสาวๆที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้ว ให้ฟังสิ่งที่ผมพูดให้ดี
10 ตอนนี้พวกเจ้าอาจจะคิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว แต่อีกประมาณปีกๆเจ้าก็จะต้องกลัวจนตัวสั่น เพราะไร่ทุ่งจะไม่ออกผลและจะไม่มีผลไม่ให้เกิดเกี่ยว
11 พวกคุณนายที่ใช้ชีวิตแสนสบายให้กลัวจนตัวสั่น พวกสาวๆที่คิดว่าตัวเองมั่นคงแล้วให้ตัวสั่นนั่งกอดเสื้อผ้าของเจ้าออกซะและให้สวมผ้ากระสอบแทน
12 ให้ทุบอกของเจ้าด้วยความเศร้า เพราะท้องทุ่งที่เจ้าชื่นชมและเถาองุ่นที่แสนดีได้หายไปหมดแล้ว
13 ให้เศร้า เพราะแผ่นดินของคนของเรามีแต่หนามและหญ้าคา ขึ้นรกไปหมด เออ ให้เศร้า ที่บ้านต่างๆที่มีความสุขสนุกสนาน และเมืองที่เฉลิมฉลองกัน หายไปหมดแล้ว
14 เพราะพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่คึกครื้นเสียงดังก็ถูกทิ้งร้างไป เนินเขาและหอคอยก็จะกลายเป็นที่ร้างตลอดไป เป็นที่สนุกสนานกันของลาป่า ผึ้งแพะแกะก็จะมาหากินที่นั่น
15 มันจะเป็นอย่างนี้ไปจนกว่าพระองค์จะเทศาภิบาลใหม่ † ลงมาบนพวกเราจากสวรรค์

† ชีวิตใหม่ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระวิญญาณ”

และทะเลทรายก็จะกลายเป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้ก็จะมีมากมายเหมือนผืนป่า
16 แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในทะเลทรายนั้น และความถูกต้องจะพักอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่อุดมนั้น ††
17 ผลของความถูกต้องจะเป็นสันติสุข และผลของความถูกต้องจะเป็นความสงบสุขและความปลอดภัยตลอดไป
18 ประชาชาติของเราจะอาศัยอยู่ในชุมชนที่สงบสุข ในที่อยู่นั่นคง ในที่พอก่อนเรียบสงบ
19 ลูกเห็บจะทำลายป่าของศัตรู เมืองของพวกเขาจะถูกทำลาย
20 แต่พวกเจ้าจะมีเกียรติขึ้นและจะได้หว่านเมล็ดพืชไว้ข้างๆ ลำธารทุกสาย และปล่อยให้วัชพุ่มปล่อยให้เดินหากินไปมาอย่างอิสระ

พระเจ้าจะลงโทษอัสซีเรียและช่วยกู้เยรูซาเล็ม

33 เฮ้ย ไอ้เจ้านักทำลายผู้ที่ยังไม่เคยถูกทำลาย ไอ้เจ้าคนทรมานผู้ที่ยังไม่เคยถูกใครทักหลัง เมื่อเจ้าทำลายคนอื่นเสร็จแล้ว ตัวเจ้าเองก็จะถูกทำลาย เมื่อเจ้าหักหลังคนอื่นเสร็จแล้ว เจ้าก็ถูกหักหลัง
2 ประชาชนพูดว่า ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดเมตตาเราด้วย เราคอยพระองค์อยู่ ขอประทานเรี่ยวแรงให้กับเราทุกเช้า ขอช่วยกู้เราในยามที่เดือดร้อน
3 เพราะเสียงคำรามของพระองค์ทำให้ผู้คนวิ่งหนีไป เมื่อพระองค์ขึ้นขึ้นมา ประชาชาติต่างๆก็หนีกระเจิงไป
4 ของที่พวกเจ้าปล้นมาได้มันจะโดนยึดไปเหมือนฝูงต๊กแตนมา ยึด คนอื่นจะโดดตะครุบใส่ของพวกนั้นเหมือนฝูงต๊กแตนตะครุบใส่
5 พระยาห์เวห์ได้รับการยกย่องเชิดชู พระองค์อยู่ในที่สูง พระองค์ทำให้เมืองศิโยนเต็มไปด้วยความยุติธรรมและความถูกต้อง
6 พระองค์จะเป็นความมั่นคงของเจ้าตลอดเวลา พระองค์จะให้ความรอด ให้สติปัญญา และให้ความรู้กับเจ้าอย่างเหลือเฟือ การยำเกรงพระยาห์เวห์เป็นสมบัติล้ำค่าที่พระองค์ให้
7 ฟังสิ พวกทูตร้องไห้เสียงดังอยู่ตามถนน พวกตัวแทนที่พยายามทำสัญญาสงบศึกก็ร้องไห้อย่างขมขื่น
8 พวกถนนทางหลวงก็ถูกทิ้งร้างแล้ว ไม่มีใครกล้าเดินทางบนท้องถนน เพราะคำสัญญาสงบศึกนั้นพังทลายไปแล้ว คำสัญญาที่ตกลงก็ได้รับการดูถูกเหยียดหยาม ชีวิตมนุษย์นั้นไม่มีค่าแล้ว
9 แผ่นดินก็เศร้าหมองและหมดเรี่ยวแรง เลบานอน ก็ได้รับความอับอายและเหี่ยวแห้งไป หุบเขาซาโรน † ก็เป็นเหมือนกับทะเลทราย ดินไม้ของบาซัน † และภูเขาการเมล † † ไบร่รงก็ล้มตาย
10 พระยาห์เวห์พูดว่า “ตอนนี้ เราจะลุกขึ้นมา ตอนนี้ เรายกย่องตัวเอง ตอนนี้ เราจะให้คนเห็นว่าเรายิ่งใหญ่”
11 พวกเจ้าตั้งท้องเป็นเกลบและคลอดฟางออกมา

†† แล้วความยุติธรรม ... ในแผ่นดินที่อุดมนี้ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมก็มีในทุกหนแห่งในแผ่นดินนี้” † † หุบเขาซาโรน แผ่นดินต่ำเรียบชายฝั่งทะเลของปาเลสไตน์ † † บาซัน เป็นบริเวณทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของอิสราเอล † † การเมล เป็นเทือกเขาทางทิศเหนือของอิสราเอล เป็นที่ที่ดีมากสำหรับปลูกต้นไม้ ชื่อนี้หมายถึง “สวนองุ่นของพระเจ้า”

แล้วลมหายใจของพวกเจ้า † จะเป็นไฟที่เผาผลาญตัวพวกเจ้าไป
 12 คนชาติทั้งหลายจะถูกเผาเป็นผุยผง พวกเขาจะถูกเผาไฟเหมือนต้นหนามที่โดนตัดเผาไป”
 13 พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกเจ้าที่อยู่ไกล ให้ฟังเรื่องที่เราได้ทำ พวกเจ้าที่อยู่ใกล้ ให้ยอมรับฤทธิ์อำนาจของเรา”
 14 พวกคนบาปในศิโยนกำลังกลัวอยู่ และคนที่ไม่นับถือพระเจ้าก็สิ้นหวังด้วยความหวาดกลัว พวกเขาพูดว่า “มีใครบ้างในพวกเราที่จะทนไฟที่เผาผลาญนี้ได้ มีใครบ้างในพวกเราที่จะทนได้กับเปลวเพลิงที่เผาผลาญตลอดเวลา”
 15 คำตอบคือ “คนเหล่านั้นที่ใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง คนที่พูดอย่างสัตย์ซื่อ คนที่ไม่ยอมรับกำไรจากการกดขี่ข่มเหงคนอื่น คนที่ปิดสินบนไป แทนที่จะรับมัน คนที่ปิดหูไม่ยอมฟังแผนการฆาตกรรมของเลือด และคนที่ปิดตาไม่ยอมมองสิ่งที่ชั่วร้าย”
 16 คนพวกนี้จะอยู่อย่างปลอดภัย ที่ลี้ภัยของพวกเขาจะเป็นป้อมปราการบนภูเขา เขาจะมีเสบียงอาหารตลอดเวลาและน้ำก็จะมีไม่ขาด”
 17 ดวงตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ที่สง่างาม ดวงตาของเจ้าจะเห็นอาณาจักรของพระองค์ขยายออกไปไกล
 18 จิตใจของเจ้าจะคิดถึงเรื่องที่เราเคยหวาดกลัวในอดีตว่า “คนที่มาเก็บส่วย ทุกคนนับและคนซึ่งอยู่ที่ไหนแล้ว คนสอดแนมที่มานับป้อมปราการอยู่ที่ไหนแล้ว”
 19 เจ้าจะไม่ได้เห็นคนต่างชาติที่เยอหยิ่งจองหองพวกนี้อีก ที่พูดแล้วฟังไม่รู้เรื่อง ลินที่พูดตะกุกตะกักที่เจ้าไม่เข้าใจ
 20 ดูเมืองศิโยนสิ เมืองที่มีเทศกาลประจำปีของพวกเรา ดวงตาของเจ้าจะมองเห็นเยรูซาเล็มเป็นที่อยู่ที่ปลอดภัย เป็นเหมือนเต็นท์ที่ที่ไม่มีวันเคลื่อนย้ายไปไหน หมุดปักเต็นท์นั้นจะไม่มีวันถูกถอนขึ้นมา และพวกเชือกของเต็นท์นั้นจะไม่มีวันขาดไป
 21 แต่ที่นั่นพระยาห์เวห์จะอยู่กับเราอย่างมีสง่าราศี เหมือนแผ่นดินที่มีแม่น้ำหลายสายและลำธารกว้าง แต่จะไม่มีเรือพายอันยิ่งใหญ่ของศัตรูแล่นเข้ามา และจะไม่มีเรืออันทรงพลังข้ามแม่น้ำเหล่านั้นมาได้
 22 เพราะพระยาห์เวห์เป็นผู้พิพากษาของเรา พระยาห์เวห์เป็นผู้ให้กฎหมายกับเรา พระยาห์เวห์เป็นกษัตริย์ของเรา พระองค์จะช่วยพวกเรา
 23 เจ้าศัตรู สายระโยงโบริงของเจ้านั้นหย่อนแล้ว เชือกที่ยึดให้เสากระโดงเรือแน่นนั้นก็หย่อน พวกมันกางไปไม่ขึ้น ดั้งนั้นของที่เจ้าปล้นมาได้จะต้องถูกแบ่งกัน แม้แต่คนง่อยในพวกเราก็สามารถมาช่วยกันปล้นเจ้าได้
 24 จะไม่มีใครที่อาศัยอยู่ในเมืองเราพูดว่า “ฉันไม่สบาย” คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับการอภัยโทษสำหรับบาปของพวกเขา

พระเจ้าจะลงโทษศัตรูของพระองค์

34 คนชาติทั้งหลาย ข้ามมาฟังใกล้ๆ ผู้คนทั้งหลาย ตั้งใจฟังให้ดี ให้โลกนี้และทุกอย่างในโลกนี้ได้ยิน ให้แผ่นดินโลกและทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนมันได้ยินเถิด
 2 เพราะพระยาห์เวห์ไกรธรชนชาติทั้งหมด พระองค์เด็ดดาลตอกกองทัพทั้งหมดของพวกเรา

พระองค์กำหนดให้พวกมันถูกทำลายจนหมดสิ้น พระองค์ได้มอบพวกมันให้ไปโดนฆ่า
 3 คนของพวกมันที่ถูกฆ่าก็จะถูกโยนทิ้ง ซากศพนั้นก็ส่งกลิ่นเหม็นฟุ้งไปหมด เลือดของพวกมันก็ไหลนองท่วมภูเขา
 4 พวกดวงดาวทั้งสิ้นจะสลายหายไป ท้องฟ้าก็จะม้วนไปเหมือนหนังสือม้วน พวกดวงดาวนั้นก็ระว้างหล่นไปเหมือนกับใบไม้แห้งที่ร่วงหล่นจากเถาองุ่น หรือเหมือนลูกมะเดื่อเหี่ยวที่ร่วงหล่นจากต้นมะเดื่อ
 5 เมื่อดาบของเราได้สำเร็จภารกิจในฟ้าสวรรค์แล้ว มันก็จะฟาดลงมาที่เอโดม † † ลงมาบนผู้คนที่เราได้กำหนดให้ถูกทำลายและถูกลงโทษ
 6 พระยาห์เวห์มีดาบเล่มหนึ่ง มันอาบไปด้วยเลือดและไขมัน มันเป็นเลือดของพวกลูกแกะและแพะ และไขมันจากไตของพวกแกะตัวผู้ เพราะพระยาห์เวห์กำลังฆ่าเครื่องบูชาในที่โบสรธา † † มีการฆ่าครั้งยิ่งใหญ่เกิดขึ้นในแผ่นดินเอโดม
 7 วัวป่า † † จะล้มไปด้วย และลูกวัวผู้จะล้มไปกับวัวผู้อันแข็งแรง แผ่นดินของพวกเราจะโขกไปด้วยเลือด และพื้นดินของเขาก็จะอาบไปด้วยไขมันสัตว์
 8 เพราะพระยาห์เวห์ได้เลือกวันแห่งการลงโทษ และปีสำหรับการแก้แค้นให้กับคดีของศิโยน
 9 ลำธารต่างๆของเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของมันก็จะกลายเป็นกำแพงกัน แผ่นดินของมันจะกลายเป็นเหมือนยางมะตอยที่ลูกใหม่อยู่
 10 ไฟของมันจะเผาทั้งวันทั้งคืนไม่มีวันดับ ครั้นก็จะลอยขึ้นมาอยู่ตลอดไป เอโดมจะกลายเป็นที่ร้างว่างเปล่าตลอดชั่วลูกชั่วหลาน และจะไม่มีใครเดินทางผ่านมันอีกตลอดไป
 11 แต่พวกเหยี่ยวและพวกเม่นจะมาเป็นเจ้าของ พวกนกฮูกและพวกอิกาก็จะมาอยู่กันที่นั่น พระเจ้าก็จะสำรวจจริงวัดแผ่นดินเอโดม และทำให้มันว่างเปล่าและมีสภาพยุ่งเหยิงเหมือนกับตอนที่ยังไม่ได้สร้างโลกนี้
 12 จะไม่มีอะไรหลงเหลือให้เรียกว่าเป็นอาณาจักรอีกเลย พวกเจ้านายของมันก็จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่า
 13 พวกพงหนามก็จะขึ้นตามป้อมปราการของมัน พวกต้นตำแยและพวกต้นไมยราบก็จะขึ้นในเมืองที่มีกำแพง มันจะกลายเป็นบริเวณที่หมาป่าอยู่กัน เป็นที่อยู่ของนกฮูก
 14 พวกแมวป่าก็จะมาเจอกับพวกหมาป่า พวกแพะป่าก็ส่งเสียงเรียกกัน พวกสัตว์กลางคืน † † ก็จะมาอยู่กันที่นั่นด้วย เพื่อหาที่พักผ่อน
 15 พวกนกฮูก † † † ก็จะมาทำรังและวางไข่และกกไข่ไว้และรวบรวมลูกๆไว้ใต้ปีกของพวกมัน อีแร้งก็จะมารวมกันที่นั่น อยู่คู่ใครคู่มัน
 16 ให้ค้นหาในหนังสือม้วนของพระยาห์เวห์และอ่านดู จะไม่มีสัตว์สักตัวที่ขาดไป จะไม่มีสักตัวเลยที่ขาดคู่ของมัน เพราะพระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น

†† เอโดม ประเทศที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของยูดาห์ † † โบสรธา เมืองหนึ่งในเอโดม † † วัวป่า พวกสัตว์ในข้อ 6 กับข้อ 7 คงจะเปรียบเทียบกับประชาชนของเอโดมและพวกผู้นำของเขา † † พวกสัตว์กลางคืน หรือ “ลึกลับ ปีกาฉแห่งยามค่ำคืน” คำนี้เหมือนกับคำว่า “กลางคืน” ในภาษาฮีบรู † † † นกฮูก หรือ “งูชนู”

† ลมหายใจของพวกเจ้า หรือ “จิตวิญญาณของเจ้า”

และพระวิญญูญาณของพระองค์ได้รวบรวมพวกมันไว้
17 พระองค์ได้จัดสรรที่ดินให้กับพวกมัน
และมือของพระองค์ได้ใช้สายวัดแบ่งแผ่นดินให้กับพวกมัน
พวกมันจะเป็นเจ้าของแผ่นดินนั้นตลอดไป
พวกมันจะอยู่ที่นั่นรุ่นแล้วรุ่นเล่า

พระเจ้าจะปลอบโยนคนของพระองค์

35 ทะเลทรายและแผ่นดินที่แห้งแล้งจะมีความสุข
ทะเลทรายจะดีใจและผลิดอก
มันจะออกดอกมากมายเหมือนดอกหญ้า
มันจะชื่นชมยินดีด้วยความสุขและการร้องเพลง
มันจะมีสังาราศีเหมือนป่าแห่งเลบานอน
มันจะส่งางามเหมือนภูเขาคารเมลและที่ราบซาโรน
คนจะเห็นถึงสังาราศีของพระยาห์เวห์
จะเห็นความสง่างามของพระเจ้าของเรา
3 ให้เสริมกำลังให้กับคนที่ไม่มีมือเหนื่อยล้า
และช่วยคนที่หัวเข่าอ่อนแอให้มั่นคง
4 ให้พูดกับคนที่มึนงงใจที่ซาลาดกลัวว่า
“ให้เข้มแข็งไว้ ไม่ต้องกลัว
นี่ไงพระเจ้าของพวกท่าน
พวกศัตรูของท่านจะถูกลงโทษ
เป็นการแก้แค้นของพระเจ้า
พระองค์จะมาและช่วยกู้พวกท่าน”
5 แล้วตาของคนตาบอดก็จะเปิด
และหูของคนหูหนวกก็จะไม่ตันอีกแล้ว
6 แล้วคนง่อยก็จะกระโดดเหมือนนกบถ
และลิ้นของคนใบ้ก็จะร้องเพลงอย่างมีความสุข
เพราะน้ำจะทะลุดอกออกมาในทะเลทราย
และเกิดลำธารขึ้นในทะเลทราย
7 ทะเลทรายที่ร้อนระอุ † จะกลายเป็นทะเลสาบ
ดินที่กระหายน้ำจะมีตาน้ำเต็มไปหมด
ในบริเวณที่หมาป่าอยู่และนอนพักกัน
หญ้าจะกลายเป็นต้นอ้อกับต้นกก
8 จะมีทางหลวงเกิดขึ้นที่นั่น
และมันจะมีชื่อว่า “ถนนอันศักดิ์สิทธิ์”
คนที่ไม่มีรูปสัตรีจะไม่เดินทางบนถนนนั้น
มันมีไว้สำหรับคนของพระเจ้าเดินเท่านั้น
พวกคนใจ †† จะไม่ได้เดินผ่านไปมาบนมัน
9 จะไม่มีสิงโตที่นั่น
และจะไม่มีสัตว์ร้ายมาอย่างกรายที่นั่น
จะไม่พบพวกมันที่นั่น
แต่คนที่พระเจ้าได้ไถ่ตัวไว้แล้วจะเดินบนถนนเส้นนั้น
10 คนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์ได้ไถ่ให้เป็นอิสระแล้ว
จะกลับมาที่ศิโยนด้วยเสียงให้ร้องดีใจ
ความสุขจะสวมอยู่บนหัวของพวกเขาตลอดไป
ความชื่นชมยินดีก็จะท่วมทับพวกเขา
ความเศร้าโศกและการครวญครางจะวิ่งหนีไปจากพวกเขา

อัสซีเรียบุกยูดาห์

(2 พกษ. 18:13-37; 2 พคต. 32:1-19)

36 ในช่วงปีที่สิบสี่ † ที่กษัตริย์เฮเซคียาห์ †† ปกครองยูดาห์
กษัตริย์เซนนาเคอริบ †† ของอัสซีเรียได้ยกทัพขึ้นมาโจมตี

ตีเมืองต่างๆที่มีป้อมปราการของยูดาห์ และยึดเมืองเหล่านั้นไว้
ได้ 2 กษัตริย์อัสซีเรียได้ส่งแม่ทัพของเขาพร้อมกับกองทัพใหญ่
จากเมืองลาคิช ไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ที่เมืองเยรูซาเล็ม แม่ทัพ
นั้นได้มาหยุดอยู่ข้างๆรางน้ำของสระดานบน ตรงถนนที่มุ่งไปยัง
ทุ่งของคนซกข์ผ่า 3 มีสามคนออกไปหาแม่ทัพคนนั้นที่นั่น คือเอลี
ยาคิมผู้ดูแลวัง ที่เป็นลูกชายของอิลคียาห์ เซบนาเลขาการของ
กษัตริย์ และโยอาห์ผู้จัดบันทึกที่เป็นลูกชายของอาสาฟ
4 แม่ทัพได้พูดกับพวกเขาว่า “ไปบอกเฮเซคียาห์ว่า กษัตริย์ผู้
ยิ่งใหญ่ คือกษัตริย์อัสซีเรีย พูดอย่างไรว่า
“หากเจ้าถึงได้มีชัยชนะเหมือนขนาดนี้ 5 ข้อตกลงกับพันธมิตรที่
เจ้าหวังพึ่งนั้นมันก็แค่เพียงคำพูด เจ้าคิดว่ามันจะใช้แทนกลยุทธ์
และกำลังทหารในสงครามได้หรือ เดียวนี้เจ้าไปพึ่งใครหรือ ถึง
กล้ามากกับเรา 6 ดูดีจว่าเจ้ากำลังพึ่งอียิปต์ ซึ่งเป็นเหมือนไม้-
เท้าตันอ้อที่เตาะแล้ว ถ้าใครไปค้ำยันมัน มันก็จะแตกและเสียบ
มือของคนนั้น ฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ ก็จะเป็นอย่างนั้นกับคน
ที่มาพึ่งพึ่งเขา
7 แต่ถ้าเจ้าจะบอกเราว่า “เราเชื่อพึ่งในพระยาห์เวห์พระเจ้าของ
เรา” อ้าว เฮเซคียาห์ที่ได้อธิษฐานที่นมัสการและแทนบูชาของ
พระนั้นทิ้งไปแล้วไม่ใช่หรือ และส่งคนยูดาห์และคนในเยรูซา-
เล็มว่า “พวกเจ้าต้องนมัสการที่แทนบูชาที่อยู่ในเมืองเยรูซา-
เล็มเท่านั้น”
8 ตอนนั้น มาทำข้อตกลงกับกษัตริย์ของอัสซีเรีย เจ้าหน้าที่ของข้าดี
กว่า ข้าจะให้มันกับเจ้าสองพันตัว ถ้าเจ้ามีปัญหากับคนมาซีพวก
มันได้ 9 ในเมื่อเจ้าและอียิปต์อ่อนแอชะขนาดนี้ เจ้ายังจะปฏิเสธ
อำนาจของข้าราชการตัวเล็ก ๆ ของเจ้านายข้า แล้วไปหวังพึ่งรถ
รบและทหารม้าของอียิปต์อีกหรือ
10 และตอนนั้น เจ้าคิดว่าที่ข้าขึ้นมาโจมตีแผ่นดินนี้เพื่อทำลายมัน
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากพระยาห์เวห์อย่างนั้นหรือ เป็นพระยาห์-
เวห์เองที่พูดกับข้าว่า “ขึ้นไปโจมตีแผ่นดินนี้และทำลายมันซะ””
11 แล้วเอลียาคิม เซบนา และโยอาห์ ตอบกับแม่ทัพไปว่า “ช่วย
พูดกับพวกเราผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารเมคด้วยเถิด เพราะ
พวกเราเข้าใจภาษานั้น อย่าพูดกับพวกเราเป็นภาษาฮีบรูเลย
เพราะไม่อยากจะให้พวกนั้นที่อยู่บนกำแพงได้ยิน”
12 แต่แม่ทัพนั้นตอบว่า “เจ้าคิดว่า เจ้านายข้าส่งข้ามาเพื่อพูด
เรื่องพวกนี้กับเจ้านายเจ้า และกับเจ้าเท่านั้นหรือยังไง เขาส่งให้
ข้ามาพูดกับไอ้คนพวกนั้นที่นั่นอยู่บนกำแพงด้วย ไอ้พวกนั้นก็
ต้องกินซีและเยี้ยวของตัวเอง ††เหมือนกับพวกเจ้านั้นแหละ”
13 แล้วแม่ทัพก็ยืนขึ้นและร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า
“นี่เป็นคำพูดของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ คือกษัตริย์อัสซีเรีย 14 พระ-
องค์พูดว่าอย่างนี้ ‘อย่าให้เฮเซคียาห์หลอกลวงเจ้า เพราะเขาไม่
สามารถช่วยกู้พวกเจ้าได้หรอก 15 และอย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้
พวกเจ้าคิดจะพึ่งพระยาห์เวห์ เมื่อเขาพูดว่า “พระยาห์เวห์จะช่วย
กู้พวกเราอย่างแน่นอน พระยาห์เวห์จะไม่ยอมให้เมืองนี้ตกไปอยู่
ในกำมือของกษัตริย์อัสซีเรียเป็นอันขาด”
16 อย่าไปพึ่งเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์อัสซีเรียพูดไว้ว่าอย่างนี้ “
มาทำสัญญาสงบศึกกับข้าและออกมาจำนนต่อข้า แล้วพวกเจ้า
แต่ละคนก็จะได้กินจากต้นองุ่นและต้นมะเดื่อของตัวเอง และดื่ม
จากบ่อเก็บน้ำของตน 17 จนกว่าเราจะมาและพาพวกเจ้าไปยัง
แผ่นดินที่เหมือนกับแผ่นดินของเจ้านั้น เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและ
เหล้าองุ่นใหม่ มีขนมปังและสวนองุ่น”
18 ระวังให้ดี อย่าให้เฮเซคียาห์ทำให้เจ้าหลงผิดไป เมื่อเขาพูดว่า “
พระยาห์เวห์จะช่วยกู้พวกเรา” เราขอถามเจ้าว่า “มีพระของชาติ
ไหนบ้างที่เคยช่วยแผ่นดินของพวกเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือ
ของกษัตริย์อัสซีเรีย” 19 พวกพระของเมืองฮามัท ††กับเมืองอา

††† กินซีและเยี้ยวของตัวเอง ข้อนี้หมายถึง พวกกองทัพของอัสซีเรียวางแผนจะล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้ ตัดน้ำ ตัดขาดจากภายนอก จนผู้คนในเมืองอดอยากทิวไทยมากจนต้องกินซีและเยี้ยวตัวเอง ††† เมืองฮามัท เมืองฮามัท เมืองอารบัต และเมืองเสฟารวามเป็นสามเมืองที่อยู่ในประเทศซีเรีย หรือในสมัยนั้นเรียกว่าประเทศอารัม

† ทรายที่ร้อนระอุ ในทะเลทราย บางครั้งความร้อนที่แผดเผา ทำให้เรามองเห็นภาพลวงตาเป็นน้ำ †† คนใจ คือคนที่ไม่ได้ทำตามพระเจ้าและคำสอนของพระองค์ † ปีที่สิบสี่ คือปี 701 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† เฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในช่วงปี 715-687 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† เซนนาเคอริบ เป็นกษัตริย์ของอัสซีเรีย ในช่วงปี 706-681 ก่อนพระเยซูมาเกิด เขาได้ส่งมาตียูดาห์ ในปี 701 และได้ชัยชนะหลายเมือง และกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย

รปิดไปไหนแล้ว พระของเมืองเสฟารวามีไปไหนแล้ว พวกพระของสะมาเรียสามารถช่วยผู้สะมาเรียจากเงื้อมมือของข้าได้หรือ 20 ในพวกพระทั้งหมดของประเทศเหล่านี้ มีพระองค์ไหนบ้างได้ช่วยประเทศของพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือของข้า แล้วเจ้ายังคิดว่าพระยาห์เวห์จะสามารถช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากเงื้อมมือของข้าได้หรือ”

21 แต่พวกเขาก็เงียบ ไม่ได้ตอบเขาสักคำ เพราะกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้สั่งไว้ว่า “อย่าไปตอบมัน”

22 แล้วเอลียาคิมผู้ดูแลวัง ที่เป็นลูกชายของฮิลคียาห์ เซบนาเลขานาการของกษัตริย์ และโยอาห์ผู้จดบันทึกที่เป็นลูกชายของอาสาฟ ได้ไปหาเฮเซคียาห์ใส่เสื้อผ้าที่ขาดรุ่งริ่งที่พวกเขาฉีกด้วยความโศกเศร้า และพวกเขากรายงานกษัตริย์ถึงสิ่งที่แม่ทัพนั้นพูด

เฮเซคียาห์ขอคำปรึกษาจากอิสยาห์
(2 พกษ. 19:1-13)

37 เมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็ฉีกเสื้อผ้าด้วยความโศกเศร้า แล้วเอาผ้ากระสอบมาสวมแทน และพระองค์ก็เข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ 2 พระองค์ได้ให้เอลียาคิมผู้ดูแลวัง เซบนาเลขานาการของพระองค์ และพวกนักบวชอาวุโส สวมผ้ากระสอบไปหาผู้พูดแทนพระเจ้าชื่ออิสยาห์ ลูกชายของอามอส

3 พวกเขาพูดกับอิสยาห์ว่า “กษัตริย์เฮเซคียาห์พูดไว้อย่างนี้ว่า ‘นี่เป็นเวลาแห่งความเดือดร้อน การลงโทษ และความอับอาย พวกเราเป็นเหมือนผู้หญิงพร้อมคลอดแล้ว แต่ไม่มีแรงเบ่งลูกออกมา’ 4 ไม่นาน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ยื่นคำพูดของแม่ทัพนั้นแล้ว กษัตริย์อัสซีเรียเจ้านายของเขาได้ส่งเขามาเพื่อเยาะเย้ยพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และไม่แน่นอน พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอาจจะลงโทษเขาเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็ได้ อย่างนั้นช่วยอธิษฐานสำหรับคนของเราที่ยังเหลือรอดอยู่”

5 เมื่อพวกเขาทราบข่าวการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาหาอิสยาห์ 6 อิสยาห์บอกกับพวกเขาว่า “ให้บอกกับเจ้านายของพวกท่านว่า พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ว่า ‘ไม่ต้องกลัวคำพูดต่างๆที่เจ้าได้ยินมา คือคำพูดที่พวกคนรับใช้ของกษัตริย์อัสซีเรียได้ลบหลู่เรา’ 7 ตัวเราเองจะทำให้กษัตริย์อัสซีเรียกังวลใจ เพื่อว่าเมื่อเขาได้ยื่นข่าวลือ เขาจะได้รับการกลับไปยังแผ่นดินของเขา แล้วเราจะทำให้เขาล้มตายลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง”

กองทัพอัสซีเรียถอยทัพจากเยรูซาเล็ม

8 กษัตริย์ของอัสซีเรียได้ออกจากเมืองลาคีซไปยังเมืองลิบนาห์ เมื่อแม่ทัพได้ยินอย่างนั้น เขาก็ไปยังเมืองลิบนาห์ และพบว่า กษัตริย์อัสซีเรียกำลังสู้รบอยู่กับเมืองนั้น 9 ในเวลานั้น กษัตริย์อัสซีเรียได้ยื่นเกี่ยวกับกษัตริย์ที่ระหะการ † แห่งเอธิโอเปียว่า “กษัตริย์ที่ระหะการได้ยกทัพมาทำสงครามกับท่าน” เมื่อกษัตริย์อัสซีเรียได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็ส่งพวกผู้ถือสารไปหากษัตริย์เฮเซคียาห์ และสั่งพวกเขาว่า

10 “ให้ไปบอกกับกษัตริย์เฮเซคียาห์ของยูดาห์ด้วยว่า อย่าให้พระเจ้าที่เจ้าไว้วางใจนั้น หลอกลวงพวกเจ้า เมื่อพระองค์พูดว่า ‘เยรูซาเล็มจะไม่มีวันตกไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรียหรอก’ †††”

11 ดูลิ เจ้าก็ได้ยินถึงสิ่งที่พวกกษัตริย์ของอัสซีเรียได้ทำกับแผ่นดินทั้งหมดนั้นแล้ว พวกเขาได้ทำลายพวกมันจนราบคาบแล้วเจ้าคิดว่าเจ้าจะหนีรอดพ้นหรือ 12 มีพวกพระของชนชาติไหนบ้าง ที่ช่วยพวกเขาให้รอด ตอนที่ถูกรบพรบของข้าทำลายพวกเขาได้ทำลายเมืองโกซาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของ

† กษัตริย์ที่ระหะการ นี้คงเป็นคนเดียวกับ ทาฮะระการ ฟาโรห์ของอียิปต์ ในช่วงปี 690-664 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† เยรูซาเล็ม ... กษัตริย์อัสซีเรีย-หรือ หรือ แปลได้อีกอย่างว่า “พระเจ้าจะไม่ยอมปล่อยให้กษัตริย์อัสซีเรียมีชัยเหนือเยรูซาเล็มหรอก”

เอเดน ‡ ที่อาศัยอยู่ในเทลอัสซาร์ 13 แล้วกษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์บัต กษัตริย์ของเมืองเสฟารวามี กษัตริย์ของเฮนา หรือกษัตริย์ของอิวาห์ หายไปไหนกันหมดแล้ว”

เฮเซคียาห์อธิษฐานถึงพระเจ้า
(2 พกษ. 19:14-19)

14 เฮเซคียาห์รับจดหมายจากพวกผู้ถือสารและอ่านมัน แล้วพระองค์ก็ขึ้นไปทิวเขาของพระยาห์เวห์ แล้วเขาก็ลี้ภัยหมายฉบับนั้นออกต่อหน้าพระยาห์เวห์ 15 แล้วเขาก็อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ว่า

16 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ประทับบนบัลลังก์เหนือพวกทูต มีแต่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่เป็นพระเจ้าของอาณาจักรทั้งหมดในโลก พระองค์เป็นผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก 17 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยเงี้ยวของพระองค์ฟังด้วยเถิด ข้าแต่พระยาห์เวห์ ช่วยเปิดตาของพระองค์ดูด้วยเถิด ช่วยฟังคำพูดทั้งหมดของเซบนาเคอริบที่เขาได้ส่งมา เพื่อเยาะเย้ยพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ด้วยเถิด

18 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ก็จริงอยู่ที่พวกกษัตริย์อัสซีเรียได้ทำลายชนชาติทั้งหลายรวมทั้งแผ่นดินของพวกเขาดูด้วย 19 และได้โยนพวกพระของพวกนั้นลงในไฟ แต่พระพวกนั้นไม่ได้เป็นพระเจ้าจริง แต่เป็นฝีมือมนุษย์ที่ทำขึ้นมาจากไม้และหิน พวกมันก็เลยถูกทำลายไป 20 ดังนั้น ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเรา ตอนที่ช่วยกู้พวกเราให้พ้นจากมือของกษัตริย์อัสซีเรียด้วยเถิด เพื่ออาณาจักรทั้งหมดในโลกนี้จะได้รู้ว่า พระองค์ พระยาห์เวห์คือพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียว”

พระเจ้าตอบเฮเซคียาห์
(2 พกษ. 19:20-34)

21 จากนั้นอิสยาห์ลูกชายของอามอส ได้ส่งคนไปบอกเฮเซคียาห์ว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูด คือ ‘เจ้าได้อธิษฐานถึงเราเกี่ยวกับเซบนาเคอริบกษัตริย์ของอัสซีเรีย’ 22 ดังนั้น ให้รู้ว่านี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเขาว่า

‘เซบนาเคอริบเอ๋ย
ศิโยนสาวพรหมจรรย์ได้ดูถูกเจ้า
เธอหัวเราะเยาะเจ้า
นางสาวเยรูซาเล็มสายหิวเยาะเย้ยเจ้าในขณะที่เจ้าวิ่งหนี

23 เจ้าดูถูกใครหรือพูดหมิ่นประมาทใครรู้รีเปลา
เจ้าขินเสียงใส่ใครรู้รีเปลา
เจ้าเหยียดตาใส่ใครรู้รีเปลา
เจ้าได้ใส่เราผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล

24 เจ้าได้เย้ยองค์เจ้าชีวิตผ่านทางพวกผู้รับใช้ที่เจ้าส่งมา
เจ้าพูดว่า “ข้าได้บินขึ้นไปถึงยอดเขา ยอดที่สูงที่สุดในเลบานอนด้วยรถรบมากกายของข้า
ข้าได้โค่นพวกต้นซีดาร์ที่สูงที่สุดของมันและต้นสนที่ดีที่สุดของมัน

ข้าได้ไปถึงยอดเขาที่ไกลลิบล้อของมัน ข้าไปถึงป่าที่ดีที่สุดของมัน

25 ข้าได้ขุดบ่อน้ำไปทั่วในต่างแดน † และดื่มจากบ่อน้ำพวกนั้น
ข้าได้เหยียบย่ำน้ำในล้าธารทั้งหลายของอียิปต์จนมันเหือดแห้งไป”

26 กษัตริย์ของอัสซีเรีย เจ้าไม่เคยได้ยินหรือเรื่องที่เราได้กำหนดไว้มานานมาแล้ว

เรื่องที่เรูได้วางแผนตั้งแต่สมัยโบราณ
แล้วตอนนี้เรากำลังทำให้มันเกิดขึ้น

‡ เอเดน หรือ เบธ เอเดน เป็นบริเวณหนึ่งในประเทศอาร์มี หรือซีเรีย †† ในต่างแดน คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูฉบับหนึ่งที่พบในตำกมรัน และใน 2 พกษกษัตริย์ 19:24 ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันขนาดคำนี้

คือเราได้ให้เจ้าทำลายป้อมปราการของเมืองต่างๆให้กลายเป็นกองซากปรักหักพัง

27 ในขณะที่พลเมืองที่ขาดกำลังของเมืองเหล่านั้นกำลังตกใจกลัวและอับอาย

พวกเขาเป็นเหมือนพืชที่ท้องทุ่ง เป็นเหมือนหญ้าอ่อน เป็นเหมือนหญ้าที่ขึ้นบนหาดฟ้า

และถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันออก †

28 เรารู้แม้กระทั่งเวลาที่เจ้ายืนขึ้นหรือนั่งลง

เวลาที่เจ้าออกไปหรือเข้ามา

และเราก็รู้ตอนที่เจ้าเกรียวกราดใส่เรา

29 เพราะเจ้าเกรียวกราดใส่เรา เราได้ยินคำพูดที่หยิ่งโสของเจ้าอย่างนั้น เราจะเอาชอกเกี้ยวมูกของเจ้า เอาบังเหียนของเราใส่ปากเจ้า

และเราจะนำเจ้ากลับไปตามทางที่เจ้ามา”

30 เฮเซคียาห์ นี่จะเป็นเรื่องพิสดารว่าสิ่งที่เราพูดนั้นเกิดขึ้นจริง คือในปีแรกนี้จะปลูกอะไรไม่ได้เลย ก็ให้กินข้าวที่งอกขึ้นมาเองก่อน ในปีที่สอง ก็ให้กินสิ่งที่เกิดขึ้นเองอีก ในปีที่สาม ก็ให้เจ้าหว่านข้าว และเก็บเกี่ยวมันและให้ปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน 31 คนในครอบครัวยูดาห์ที่ยังหลงเหลืออยู่ จะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ยังรากลงข้างล่างและออกผลขึ้นข้างบน 32 แล้วคนที่ยังเหลืออยู่ก็จะแผ่ขยายออกไปจากเยรูซาเล็ม คนที่ยังรอดชีวิตบางคนก็จะออกมาจากภูเขาศิโยน ความรักอันแรงกล้าของพระยาห์เวห์ผู้พิชิตที่สิ่งนี้จะทำเรื่องนี้ให้สำเร็จ

33 แล้วนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับกษัตริย์อัสซีเรีย

“เขาจะไม่ได้เข้ามาในเมืองเยรูซาเล็ม

เขาจะไม่ได้ยิงธนูใส่เมืองนี้หรือ

เขาจะไม่ได้ถือโล่มาเผชิญหน้ากับเมืองนี้

เขาจะไม่ได้สร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพง

34 เขาจะต้องกลับไปทางเดิมที่เขา

เขาจะไม่ได้เข้าเมืองหรือพระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

35 เพราะเราจะป้องกันเมืองนี้ เพื่อให้มันรอด

เราจะทำสิ่งนี้เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ดาวิดคนรับใช้ของเรา”

กองทัพของอัสซีเรียถูกทำลาย

(2 พกษ. 19:35-37)

36 แล้วทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ออกไป และฆ่าทหารในค่ายของอัสซีเรียไปหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน เมื่อคนตื่นขึ้นในตอนเช้า ก็เห็นศพเกลื่อนกลาดไปหมด 37 ดังนั้นเซนนาเคอริบ กษัตริย์ของอัสซีเรียก็กลับบ้าน และไปอาศัยอยู่ที่นั่นะเวห์

38 วันหนึ่ง ในขณะที่ท่านกำลังนมัสการอยู่ในวัดของนิรโรคพระของท่านอยู่นั้น พวกลูกชายของท่านคืออัครมเมเลค และซาเรเซอร์ ก็ได้ฆ่าท่านด้วยดาบ และพวกเขาหนีไปที่แผ่นดินอาราธา แล้วลูกของท่านคือ เอสารฮัดโดน ก็ขึ้นเป็นกษัตริย์ของอัสซีเรียแทนท่าน

เฮเซคียาห์ป่วย

(2 พกษ. 20:1-11; 2 พศด. 32:24-26)

38 ในช่วงนั้นเฮเซคียาห์ป่วยใกล้ตายแล้ว อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าลูกชายของอามอสก็ได้มาหาท่านและพูดว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ให้สั่งเสียคนในครัวเรือนของเจ้าให้เรียบร้อย เพราะเจ้ากำลังจะตาย เจ้าจะไม่หายหรือ”

2 แล้วเฮเซคียาห์ก็หันหน้าเข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ 3 ท่านพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอได้โปรดอย่าลืมน้ำข้าพเจ้านั้นได้รับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อด้วยสุดหัวใจของข้าพเจ้า

† ถูกเผาแห้งไปด้วยลมตะวันออก คำนี้อยู่ในฉบับฮีบรูที่พบในถ้ำคูมรัน ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า ก่อนมันเติบโต ซึ่งอาจหมายถึง ตายก่อนที่มันจะเติบโต

และข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่พระองค์เห็นว่าดี” แล้วเฮเซคียาห์ก็ร้องไห้ร้องไห้ให้เสียงดัง

4 แล้วอิสยาห์ก็ได้รับข้อความจากพระยาห์เวห์ว่า 5 “ไปหาเฮเซคียาห์และบอกกับเขาว่า พระยาห์เวห์ พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของท่าน พูดว่าอย่างนี้ ‘เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เห็นน้ำตาของเจ้า เราจะต่อชีวิตให้กับเจ้าอีกสิบห้าปี 6 เราจะช่วยกู้เจ้าและเมืองนี้ให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะป้องกันเมืองนี้ไว้”

7 แล้วนี่จะเป็นสิ่งที่พิสดารให้ท่านเห็นว่า พระยาห์เวห์จะทำในสิ่งที่พระองค์ได้บอก 8 พระยาห์เวห์พูดว่า “คอยดูนะ เราจะทำให้เงาที่ทอดยาวไปบนขั้นบันไดของอาหัส † ย่อนถอยหลังกลับไปสิบชั้น” แล้วเงาของดวงอาทิตย์ที่ได้ทอดยาวไปแล้วนั้น ก็ได้ถอยหลังกลับไปสิบชั้น

เฮเซคียาห์ขอบคุณพระยาห์เวห์

9 ต่อไปนี่คือสิ่งที่เฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์เขียนขึ้นมาจากที่ท่านป่วยและหายดีแล้ว

10 ตอนนั้นข้าพพูดว่า “ในช่วงกลางคน ข้าจะต้องไปซะแล้ว

แล้วใช้วันที่ที่เหลือข้างในประตูแห่งแดนผู้ตาย”

11 ตอนนั้นข้าพพูดว่า “ข้าจะไม่ได้เห็นพระยาห์เวห์ในแดนของคนเป็นอีกแล้ว

ข้าจะไม่ได้เห็นคนหรืออยู่กับคนที่อาศัยอยู่ในโลกนี้อีกต่อไปแล้ว

12 ชีวิตของข้าก็ถูกรื้อลงและเอาไปจากข้าเหมือนดินที่ของผู้เลี้ยงแกะ

ชีวิตของข้าถูกม้วนเก็บเหมือนกับคนทอดผ้าม้วนผ้า

พระองค์ตัดข้าออกจากทุกทอดผ้า

พระองค์จับชีวิตของข้าในวันเดียว

13 ข้าร้องขอความช่วยเหลือจนถึงเช้า

พระองค์หักกระดูกทั้งหมดของข้าเหมือนสิ่งโต

พระองค์จับชีวิตของข้าในวันเดียว

14 ข้าร้องเหมือนกับนกนางแอ่นและนกกระเรียน

ข้าร้องคร่ำครวญเหมือนนกเขว

ตาของข้าเมื่อยล้าจากการมองขึ้นไปบนสวรรค์

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าถูกกดขี่ข่มเหง ช่วยประกันตัวข้าออกไปด้วยเถิด

15 เมื่อพระเจ้าบอกว่าจะทำอะไร ข้าจะทำอะไรได้

และพระองค์เป็นผู้ทำมันเอง

ข้านอนไม่หลับ ‡ เพราะความทุกข์ในใจ

16 ข้าแต่พระยาห์เวห์ มนุษย์เราอยู่ได้เพราะสิ่งที่พระองค์พูด

และทำ

สิ่งทั้งหมดนั้นทำให้ข้าพเจ้ามีชีวิต

ขอคืนสุขภาพที่แข็งแรงให้กับข้าพเจ้า

และให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ต่อไปด้วยเถิด”

17 ดูเถะ ข้ามีความทุกข์มากจนเพื่อเป็นประโยชน์ต่อข้า

พระองค์ได้ไว้ชีวิตของข้าไม่ให้เกิดกลงไปในหลุมแห่งความพิ-

นาศ

พระองค์ได้เอาความบาปทั้งหมดของข้าเหวี่ยงทิ้งไปด้านหลังพระองค์

18 คนในแดนคนตายไม่สามารถขอบคุณพระองค์ได้

คนตายก็ไม่สามารถสรรเสริญพระองค์ได้

†† ขั้นบันไดของอาหัส ข้อความนี้อาจจะหมายถึงขั้นบันไดที่อยู่ด้านนอกของตึกพิเศษหลังหนึ่งที่เฮเซคียาห์ใช้เป็นนาฬิกา เมื่อดวงอาทิตย์ส่องแสงลงบนขั้นบันไดเหล่านั้น เงาของพวกมันจะบอกเวลาของวันนั้น ‡ ข้านอนไม่หลับ คำนี้อยู่ในสำเนาแปลโบราณของภาษาซีเรีย และสำเนาฮีบรูฉบับหนึ่งที่ค้นพบในถ้ำคูมรัน แต่สำเนาฮีบรูอื่นๆส่วนใหญ่เขียนว่า “เราจะเดินอย่างข้าพเจ้าตลอดทั้งหลายของเรา”

คนเหล่านั้นที่ลงไปยงหลุมก็ไม่สามารถหวังฟังในความสัตย์
ซื่อของพระองค์ได้

19 มีแต่คนเป็น คุณเป็นเท่านั้นที่ขอบคุณพระองค์ได้เหมือนกับที่
ข้าพเจ้าทำในวันนี้

พวกพ้องจะสอนลูกๆของเขาเกี่ยวกับความสัตย์ซื่อของพระ-
องค์

20 พระยาห์เวห์พร้อมที่จะช่วยกู้ข้าพเจ้าเสมอ

ดังนั้น พวกเราจะเล่นเครื่องสายตลอดชีวิตของพวกเราที่วิหาร
ของพระยาห์เวห์

21 อิสยาห์ได้บอกพวกคนรับใช้ของกษัตริย์เฮเซคียาห์ว่า "ให้
เอามะเดื่อมาอดกันเป็นก้อนแล้วโปะเข้าไปที่แผลเปื่อยของเขา
แล้วเขาก็จะหาย" 22 เฮเซคียาห์ถามอิสยาห์ว่า "จะมีอะไรพิสูจน์
ว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปที่วิหารของพระยาห์เวห์อีก" †

พวกทูตจากบาบิโลน

(2 พกษ. 20:12-19)

39 หลังจากนั้นไม่นาน กษัตริย์เมโรดาคบาลาดัน †† ลูกชาย
ของบาลาดันแห่งบาบิโลนได้ส่งพวกทูตถือพวกจดหมาย
และของขวัญมาให้กับเฮเซคียาห์ เพราะเมโรดาคบาลาดันได้ยิน
ข่าวว่าเฮเซคียาห์ป่วยและตอนนี้หายดีแล้ว 2 เฮเซคียาห์ได้ต้อนรับ
พวกทูตเหล่านั้น และพาพวกเขาไปดูคลังสมบัติของเขา ทั้ง
เงินทองและเครื่องเทศต่างๆรวมทั้งน้ำมันที่มีค่า คลังอาวุธท-
หมด และทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในพวกคลังเก็บของ เฮเซคียาห์พา
พวกเขาไปดูทุกซอกทุกมุมของวังและที่พระราชอาณาจักรของเขา
3 แล้วอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ได้มาหากษัตริย์เฮเซคียาห์
และพูดกับเขาว่า "คนพวกนี้มาพูดอะไร และพวกเขามาหาท่าน
จากที่ไหนกัน"

เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขามาหาข้าจากแดนไกลโน้น มาจาก
บาบิโลน"

4 อิสยาห์ถามอีกว่า "พวกเขาเห็นอะไรบ้างในวังของท่าน"

เฮเซคียาห์ตอบว่า "พวกเขาเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในวังของข้า ไม่มี
มีอะไรเลยในพวกคลังเก็บของของข้า ที่ข้าไม่ได้ให้พวกเขาดู"

5 แล้วอิสยาห์ก็บอกกับเฮเซคียาห์ว่า "ฟังให้ดี นี่คือข่าวสารจาก
พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น 6 เวลานี้กำลังจะมาถึง ที่ทุกสิ่งทุก
อย่างในวังของท่าน รวมทั้งทุกสิ่งที่ยิ่งใหญ่ของท่านได้เก็บ
สะสมมาให้จนถึงทุกวันนี้ จะถูกขนย้ายไปที่บาบิโลน จะไม่มีอะ-
ไรเหลือเลย พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น 7 พวกเขาจะเอาลูกๆ
ของท่านบางคนไป พวกลูกชายของท่านเอง พวกเขาจะกลายเป็น
พวกชนชั้นในวังของกษัตริย์บาบิโลน"

8 แล้วเฮเซคียาห์ก็พูดกับอิสยาห์ว่า "ข่าวสารของพระยาห์เวห์ที่
ท่านพูดมานั้นดี" เพราะเขาคิดว่า "ในช่วงสมัยของข้า จะมีสันติ-
สุขและความมั่งคั่งปลอดภัย"

การลงโทษของอิสราเอลจะสิ้นสุดลง

40 พระเจ้าของพวกเจ้าพูดว่า

"ให้ปลอบโยน ให้ปลอบโยนชนชาติของเรา

2 ให้พูดกับคนเยรูซาเล็มอย่างอ่อนโยน
และให้บอกกับเธอว่าการเป็นทาสรับใช้ของเธอนั้นได้สิ้นสุดลง
แล้ว

เธอได้ใช้หนี้บาปของเธอแล้ว

พระยาห์เวห์ได้ลงโทษเธอเป็นสองเท่าแล้วสำหรับบาปทั้งหมด
ของเธอ"

3 มีเสียงหนึ่งร้องว่า

"ในที่เปลี่ยวแห้งแล้ง ให้เตรียมทางสำหรับพระยาห์เวห์

† เป็นไปได้ที่สองข้อนี้จะต่อท้ายข้อหก เปรียบเทียบได้จากหนังสือพงศ
กษัตริย์ 20:7-8 †† กษัตริย์เมโรดาคบาลาดัน เป็นกษัตริย์ของบาบิโลนที่ไม่ได้
อยู่ใต้การปกครองของอัสซีเรียในปี 721-710 ก่อนพระเยซูมาเกิด และเป็น
กษัตริย์อีกครั้งในปี 703 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ให้สร้างทางหลวงให้ตรงไปให้กับพระเจ้าของเราในทะเลทราย

4 ทุกๆหุบเขาจะถูกถมให้สูงขึ้น

ทุกๆภูเขาและเนินเขาจะถูกปราบให้แบนราบลง

พื้นที่ลุ่มๆตอนๆจะเสมอกันไปหมด

พื้นที่ที่ขรุขระจะราบเรียบ

5 แล้วสงวารีของพระยาห์เวห์ก็จะถูกเปิดเผยออกมา

และมนุษย์ทุกคนก็จะได้เห็นมันพร้อมๆกัน

เพราะปากของพระยาห์เวห์ได้ล้นวาจาออกมาอย่างนี้"

6 มีเสียงหนึ่งบอกว่า "ตะโกนสิ"

แต่ข้าบอกว่า "จะให้ข้าตะโกนอะไรหรือ

มนุษย์ทุกคนก็เป็นเหมือนหญ้า
และความจงรักภักดีของเขาเป็นเหมือนดอกไม้ไม่ในทุ่ง

7 หญ้าก็เหี่ยวแห้งไป ดอกไม้ก็ร่วงโรยไป

เมื่อลมจากพระยาห์เวห์เป่าไปถูกมัน"

เสียงนั้นตอบว่า "ใช่แล้ว มนุษย์เป็นเหมือนหญ้า"

8 หญ้าก็เหี่ยวแห้งไป ดอกไม้ก็ร่วงโรยไป

แต่พระคำของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนตลอดกาล"

9 ดิโยนเอ๋ย ผู้นำชาวดิ

ซินไปบนภูเขาสูงสิ แล้วตะโกนให้สุดเสียงของเจ้า

เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำชาวดิ

ร้องตะโกนให้ดังๆไม่ต้องกลัว บอกเมืองต่างๆของยูดาห์ว่า

"นี่ไง พระเจ้าของพวกเจ้า"

10 ดูลิ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตกำลังมาด้วยพลังอันเกรียงไกร

พระองค์จะปกครองด้วยแขนอันทรงพลังของพระองค์

พระองค์เอารางวัลมาให้

และพระองค์จะจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ละคน

11 พระองค์จะนำหน้าฝูงแกะของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ

พระองค์จะรวบรวมลูกแกะไว้ในอ้อมแขนของพระองค์

และอุ้มพวกมันไว้ในอ้อมอกและนำแม่แกะไปหาหน้า

ใครเล่าเป็นเหมือนพระยาห์เวห์

12 ใครหนอ ที่ดวงน้ำทั้งทะเลได้ด้วยอุ้งมือเดียวหรือวัดท้องฟ้า
ได้ในหนึ่งคืบ

และใครกันที่สามารถถือผู้คนทั้งโลกในถ้วยตวงเดียว

หรือชิงพวกภูเขานตาขังและพวกเนินเขานตราฐ

13 มีใครหรือที่ชี้ทางให้กับพระวิญญาณของพระยาห์เวห์

และสั่งสอนพระองค์เหมือนเป็นที่ปรึกษาของพระองค์

14 พระองค์ต้องปรึกษาใครหรือ เพื่อจะได้เข้าใจอย่างถ่องแท้

พระองค์ต้องให้ใครมาสอนพระองค์เรื่องความยุติธรรมหรือ

ใครสอนให้พระองค์มีความรู้

ใครเล่าเรื่องทางแห่งสติปัญญาให้พระองค์เข้าใจหรือ

15 ดูลิ ชนชาติทั้งหลายเปรียบเหมือนน้ำหยดเดียวในถัง

หรือถือเป็นแค่ขี้ฝุ่นบนนตราขัง

ดูลิ พระองค์ยกเกาะทั้งหลายเหมือนผงฝุ่น

16 จะเอาไม้ทงป่าเลบานอนมาเป็นพื้นเผาเครื่องบูชาให้กับพระ-

องค์

และสัตว์ทั้งหมดของเลบานอนมาเผาเป็นเครื่องบูชาที่ยังไม่สม

กับเกียรติของพระองค์

17 ต่อหน้าพระองค์ ชนชาติทั้งหมดอย่างกับเป็นศูนย์เลย

พระองค์ถือว่าชนชาติทั้งหมดนั้นน้อยกว่าศูนย์และไร้ค่า

18 เจ้าจะเปรียบพระเจ้าเหมือนใครหรือ

จะเอารูปอะโรมาเปรียบกับพระองค์หรือ

19 จะเปรียบพระองค์เหมือนรูปเคารพหรือ

ที่ช่างหล่อขึ้นมาแล้วช่างทองก็เอาทองมาหุ้มไว้

และทำสร้อยเงินให้กับมัน

20 ส่วนคนที่ยากจนก็จะเลือกไม้ที่จะไม่พุ่มา

แล้วหาช่างไม้ที่เก่งๆมาแกะสลักรูปเคารพที่จะไม่ล้มคว่ำลงมา

21 พวกเจ้าไม่เคยรู้หรือ

พวกเขาไม่เคยได้ยินหรือ
ไม่เคยมีใครบอกพวกเขาตั้งแต่แรกหรือ
พวกเขาไม่เคยเข้าใจเรื่องที่เป็นจริงตั้งแต่วางรากสร้างโลกมา
หรือ
22 คือพระองค์เป็นผู้นั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระองค์
เหนือวงกลมของโลกนี้
และเมื่อพระองค์มองลงมา
พวกเขาอาศัยอยู่บนมันก็เป็นเหมือนกับตักแตน
พระองค์เป็นผู้ที่ซึ่งฟ้าสวรรค์ออกเหมือนขึงผ้าเต็นท์
และกางมุ้งออกเหมือนกางเต็นท์ให้อยู่
23 พระองค์เป็นผู้ที่ทำให้พวกผู้ครอบครองหมดสภาพไป
และทำให้พวกผู้พิพากษาของโลกนี้กลายเป็นศูนย์
24 พวกนั้นเป็นเหมือนกับพวกพืชที่เพิ่งจะหวานยังไม่ทันลงราก

เลย
พระองค์ก็เป่าพวกมันซะแล้ว
แล้วพวกเขาก็เหี่ยวแห้งไป
แล้วพายุก็มาพัดพวกเขาไปเหมือนฟาง
25 องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์พูดว่า “พวกเขาจะเปรียบเรากับใครหรือ
ใครจะมาเทียบกับเราได้หรือ”
26 เเงยหน้าขึ้นและมองซะ
ใครเป็นผู้ที่สร้างสิ่งเหล่านี้
พระองค์ได้นำกองทัพหมู่ดาวเหล่านั้นออกมาที่ละดวง
และเรียกชื่อมันแต่ละดวง ไม่มีสักดวงที่ซัดขึ้นไม่ออกมา
เพราะพระองค์มีพลังอันมหาศาล
และฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่
27 ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงบ่นอย่างนี้
อิสราเอลเอ๋ย ทำไมเจ้าถึงพูดว่า
“พระยาห์เวห์มองไม่เห็นที่เกิดอะไรขึ้นกับข้า
และพระเจ้าของข้าก็ไม่เห็นสนใจที่จะให้ความยุติธรรมกับข้า
เลย”

28 เจ้าไม่รู้หรือ เจ้าไม่เคยได้ยินหรือ ที่ว่า
พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าตลอดมาและตลอดไป เป็นผู้สร้างทั้ง
โลก
พระองค์ไม่เคยเหนื่อยหรือหมดเรี่ยวแรง
ไม่มีใครหยั่งรู้ถึงสติปัญญาของพระองค์ได้
29 พระองค์ให้เรี่ยวแรงกับคนที่เหน็ดเหนื่อย
และเพิ่มกำลังให้กับคนที่หมดเรี่ยวแรง
30 แม้คนหนุ่มๆจะเหนื่อยและหมดเรี่ยวแรง
และชายหนุ่มจะสะดุดล้มลง
31 แต่คนเหล่านั้นที่ฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์จะมีกำลัง
ขึ้นมาใหม่
และจะบินสูงขึ้นไปเหมือนตีดปีกนกอินทรี †
พวกเขาจะวิ่งและจะไม่หมดเรี่ยวแรง
พวกเขาจะเดินและจะไม่เหนื่อย

พระยาห์เวห์อยู่เบื้องหลังประวัติศาสตร์

41 พระยาห์เวห์พูดว่า
“พวกเขาที่อยู่ตามชายฝั่งทะเลและเกาะทั้งหลาย ให้ฟัง
เราอย่างเงียบๆ
ชนชาติทั้งหลาย ให้เข้มแข็งไว้
ให้พวกเขาเข้ามาใกล้ๆและให้พวกเขาพูด
ให้พวกเขาเราเจอกันเพื่อขึ้นศาลตัดสินคดีกัน
2 ใครจะแห้วชายคนนั้นที่มาจากทางทิศตะวันออก ††
เขามิแต่ช่วยชนะในทุกย่างก้าวของเขา

† เหมือนตีดปีกนกอินทรี หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “จะมีปีกงอกออกมา
เหมือนนกอินทรี” †† ชายคนนั้น ... ที่ศตวรรษออก หมายถึง กษัตริย์ไซรัสของ
อาณาจักรเปอร์เซีย ที่เคลื่อนทัพจากทิศตะวันออกไปสู่ทิศตะวันตกเพื่อไปโจมตี
บาบิโลน และมีชัยเหนือบาบิโลนในปี 539 ก่อนพระเยซูมาเกิด

พระยาห์เวห์ได้ส่งมอบชนชาติต่างๆให้กับเขา
เขาจึงเหยียบย่ำพวกกษัตริย์ไว้ใต้เท้าเขา
เขาใช้ดาบทำให้พวกนั้นกลายเป็นเหมือนฝุ่น
เขาใช้ค้อน ทำให้พวกนั้นกระจัดไปเหมือนฟางถูกลมพัด
3 เขาไล่ตามพวกนั้นไปและไม่ได้รับบาดเจ็บด้วย
เขาเร็วจนเท้าแทบไม่ติดพื้น
4 ใครกันที่ทำการนี้ และใครกันที่ทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นมา
ใครกันที่ควบคุมประวัติศาสตร์ตั้งแต่แรก
เป็นเราเอง ยาห์เวห์
เราอยู่ตอนเริ่มแรก
และเราก็จะอยู่ตอนจบ
5 พวกคนที่อยู่ตามแถบชายฝั่งและหมู่เกาะต่างๆได้เห็นผู้พิชิตที่
เรยกขึ้นมาและเกิดความเกรงกลัว
สุดปลายโลกก็กลัวจนสั่นเทิ้ม
พวกเขาได้เข้ามาใกล้และได้มาถึงแล้ว
6 พวกเขาช่วยเหลือกันและกัน
และคนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่งว่า “ให้เข้มแข็งไว้”
7 ช่างแกะสลักไม่ให้กำลังใจช่างทอง
ช่างที่ใช้ค้อนเคาะเหล็กให้เรียกก็ให้กำลังใจช่างตีเหล็กขึ้นรูป
ช่างตีเหล็กขึ้นรูปก็พูดเกี่ยวกับงานเชื่อมว่า ‘มันดีแล้ว’
และเขาก็ตอกตะปูยึดรูปเคารพนั้นไว้เพื่อไม่ให้มันล้มลงมา”
8 พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่เจ้า อิสราเอล ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย
ยาโคบ คนที่เราได้เลือกมาเอ๋ย
และลูกหลานของอับราฮัมเพื่อนเราเอ๋ย
9 เจ้าผู้ที่เราได้นำมาจากสุดปลายแผ่นดินโลก
เจ้าผู้ที่เราได้เรียกมาจากไกลสุดขอบโลก
เจ้าที่เราได้พูดว่า ‘เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
เราได้เลือกเจ้าและไม่ได้ทอดทิ้งเจ้า’
10 ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่ากลัวเลย เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราจะทำให้เจ้ามีกำลัง ไซแล้ว เราจะช่วยเจ้า
เราจะพุงเจ้าด้วยมือขวาแห่งชัยชนะของเรา

พระยาห์เวห์จะดูแลคนอิสราเอล

11 ดูลิ คุณทั้งหลายที่โกรธเคืองเจ้าจะได้รับความอับอายขายหน้า
พวกนั้นที่ต่อต้านเจ้าจะเป็นนออย่างกับศูนย์และพินาศไป
12 เจ้าจะมองหาคคนพวกนั้นที่ต่อสู้กับเจ้าแต่จะหาไม่เจอ
คนพวกนั้นที่ท่าสงครามกับเจ้าจะเป็นนออย่างกับศูนย์ไปเลย
13 เพราะเรา ยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้ากำลังจับมือขวาของเจ้าไว้
เป็นเราเอง ที่กำลังพูดกับเจ้าว่า “ไม่ต้องกลัว เราจะช่วยเจ้า”
14 พระยาห์เวห์พูดว่า “อย่ากลัวเลย ยาโคบ เจ้าหนอนตัวน้อย
อย่ากลัวเลย อิสราเอล เจ้าหนอนผีเสื้อตัวน้อย
ตัวเราเองจะช่วยเจ้า
ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลคือผู้ที่ปกป้องเจ้า
15 ดูลิ เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนนวดข้าว
ที่แหลมคม ใหม่ และมีชีพินมากมาย
เจ้าจะนวดและบดภูเขาด่างๆ
เจ้าจะทำให้เนินเขาด่างๆเป็นเหมือนแกลบ
16 เจ้าจะฟัดร่อนพวกมัน แล้วลมก็จะพัดพวกมันไป
พายุก็จะพัดให้พวกมันกระจัดไป
แล้วเจ้าก็จะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์
เจ้าก็จะภาคภูมิใจในผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
17 เมื่อตอนจนและคนขัดสนแสวงหาหน้าแต่ไม่มีน้ำ
แล้วลินของพวกเขาก็แห้งผากด้วยความกระหาย
เรา ยาห์เวห์ ก็จะตอบพวกเขา
เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ทอดทิ้งพวกเขา
18 เราจะทำให้เกิดแม่น้ำหลายสายไหลอยู่บนที่สูงที่ว่างเปล่านั้น
แล้วทำให้เกิดพวกตาน้ำท่ามกลางหุบเขาเหล่านั้น

และจะทำให้ทะเลทรายกลายเป็นทะเลสาบ
 และทำให้ที่ดินแห้งกลายเป็นตาน้ำ
 19 เราจะปลูกต้นซีดาร์ในทะเลทรายนั้น รวมทั้งต้นกระถิน ไม้
 พุ่มหอม และต้นมะกอก
 เราจะปลูกต้นสนไซเปรส ต้นสนเฟอร์ และต้นสนไพน์ไว้ด้วยกัน
 กัน
 20 เราจะทำอย่างนี้ เพื่อทุกคนจะได้เห็นและรู้
 และพิจารณาเกี่ยวกับเรื่องนี้และเข้าใจว่า
 เป็นมือของพระยาห์เวห์ที่ได้ทำสิ่งนี้
 ผู้ศกตศิทธิของอิสราเอลเป็นผู้สร้างมันขึ้นมา

พระยาห์เวห์ได้ทำทลายพวกพระปลอม

21 พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกพระจอมปลอมทั้งหลาย นำคตศิทธิของ
 เจ้ามาดูสิ”
 กษัตริย์ของยาโคบพูดว่า “เอาหลักฐานต่างๆของเจ้ามาดูสิ”
 22 ให้พวกพระปลอมพวกนั้นเข้ามาและบอกเราหน่อยว่าจะเกิด
 อะไรขึ้นในอนาคต
 ให้บอกเราถึงเรื่องต่างๆที่เกิดขึ้นในอดีต บอกความหมายของ
 เหตุการณ์เหล่านั้น
 เพื่อเราจะพิจารณาสิ่งเหล่านั้น
 และจะได้รู้ว่าผลออกมาเป็นยังไง
 หรือไม่ก็บอกเราว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต
 23 บอกเราหน่อยสิว่าต่อไปจะมีอะไรเกิดขึ้น
 เพื่อเราจะรู้แน่ๆว่าพวกเจ้าเป็นพระแท้จริง
 หรืออย่างน้อยก็ทำอะไรสักอย่าง
 เรื่องดีหรือร้ายก็ได้ เราจะได้พากันขยาดกลัว
 24 ดูสิ เจ้ามีมันน้อยกว่าศูนยเสียอีก ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย
 และใครก็ตามที่เลือกที่จะนมัสการเจ้า มันช่างน่าขยะแขยง
 เสียจริงๆ”
 25 “เราได้ช่วยชายคนหนึ่งจากทิศเหนือ
 และเขาก็ได้มาแล้ว
 เราได้เรียกเขาตามชื่อของเขาให้มาจากทางทิศตะวันออก †
 เขาได้เหยียบย่ำพวกผู้นำเหมือนโคลน
 เหมือนกับช่างปั้นหม้อเหยียบย่ำดินเหนียว
 26 ใครได้ทำนายเรื่องนี้ตั้งแต่แรก เพื่อเราจะรู้
 ใครได้ประกาศล่วงหน้า เพื่อเราจะรู้ได้พูดว่า “เขาแน่จริงๆ”
 จริงๆแล้ว ไม่มีใครได้ทำนายเรื่องนี้ จริงๆแล้ว ไม่มีใครประกาศ
 เรื่องนี้
 ไม่มีใครได้ยินพวกเจ้าพูดสักคำ
 27 เราได้ประกาศเรื่องนี้ให้ศิโยนรู้ล่วงหน้าว่า “ดูสิ กองทัพของ
 เขากำลังมา”
 เราได้ส่งผู้ส่งข่าวไปบอกเรื่องนี้ในยูรูซาเล็ม
 28 แต่เมื่อเรามองดูพระปลอมพวกนั้น
 ไม่เห็นมีใครให้คำปรึกษาได้เลย
 เมื่อเราถามพวกมันก็ไม่มีการตอบอะไรได้
 29 ดูสิ พระปลอมพวกนั้นเป็นแค่ภาพลวงตา
 พวกมันทำอะไรไม่ได้เลย
 รูปปั้นของพวกมันว่างเปล่าเหมือนลม

ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์

42 “นี่คือผู้รับใช้ของเรา คนที่เราเสริมกำลังให้
 นี่คือนักรบที่เราเลือกมา ผู้ที่เราชื่นชม
 เราได้ใส่พระวิญญาณของเราในเขา
 เขาจะนำความยุติธรรมมาให้กับชนชาติทั้งหลาย
 2 เขาจะไม่ตะโกนหรือขึ้นเสียง

† เราได้เรียกเขา ... ตะวันออก มาจากฉบับที่เจอในถ้ำคูมรันและจาก สำเนา
 กรีกโบราณ แต่ฉบับสำเนาอื่นๆที่นิยมใช้กันเขียนว่า “เขาจะเรียกชื่อของเราจาก
 ทิศตะวันออก”

คนจะไม่ได้ยินเสียงร้องของเขาตามท้องถนน
 3 เขาจะไม่หักต้นอ้อที่ข้าแล้ว
 เขาจะไม่ดับไล่ตะเกียงที่ริบหรี่แล้ว
 เขาจะนำความยุติธรรมมาจริงๆ
 4 เขาเองจะไม่รีบหรือชอกช้ำจนกว่าเขาจะนำความยุติธรรม
 มาสู่โลกนี้
 ผู้คนแถบชายฝั่งทะเลและหมู่เกาะทั้งหลายต่างรอคอยคำสอน
 ของเขา”
 5 นี่คือน้ำพุของพระยาห์เวห์ ผู้ที่สร้างท้องฟ้าและซึ่ง
 พวกมันออก ผู้ที่ทุบโลกนี้ให้แผ่ออกมาและสร้างทุกสิ่งที่อยู่บน
 โลกนี้ ผู้ที่หล่มหายใจกับมนุษย์ที่อยู่บนโลก และให้ชีวิตกับทุก
 คนที่เดินอยู่บนมัน พระองค์พูดว่า
 6 “เรา ยาห์เวห์ ได้เรียกเจ้ามาเพื่อทำในสิ่งที่ถูกต้อง
 เราได้จูงมือเจ้าอยู่ เราได้ปกป้องเจ้า
 และได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นคนกลางแห่งคำมั่นสัญญาต่อมนุษย์
 และเป็นแสงสว่างให้กับชนชาติต่างๆ
 7 จะให้เจ้าเปิดตาของคนตาบอด
 และนำพวกนักโทษออกมาจากคุกใต้ดิน คือปลดปล่อยคน
 เหล่านั้นที่นังอยู่ในคุกมืดให้เป็นอิสระ
 8 เราคือยาห์เวห์ นั่นคือชื่อของเรา
 เราจะไม่แบ่งเกียรติที่เราควรจะได้รับกับผู้อื่น
 จะไม่แบ่งคำสรรเสริญของเรากับพวกรูปเคารพ
 9 เหตุการณ์ที่ผ่านไป ที่เราได้ทำนายไว้ล่วงหน้าก็ได้เกิดขึ้นแล้ว
 และตอนนี้เรากำลังทำนายเรื่องใหม่ๆ
 เราจะบอกพวกเจ้าถึงเหตุการณ์เหล่านั้นก่อนที่มันจะงอกออก
 มา”

เพลงสรรเสริญพระเจ้า

10 ร้องเพลงใหม่ให้กับพระยาห์เวห์
 ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์จากสุดปลายโลก
 ให้พวกท่านที่เป็นกะลาสีแห่งท้องทะเลและพวกสัตว์น้ำในท้อง
 ทะเลทั้งหมด
 สรรเสริญพระองค์เกิด
 ให้ชายฝั่งทะเลและหมู่เกาะทั้งหลายรวมทั้งผู้คนที่อยู่บนมัน
 สรรเสริญพระองค์เกิด
 11 ให้ทะเลทราย และเมืองต่างๆในทะเลทรายนั้นส่งเสียงร้อง
 และสรรเสริญพระองค์เกิด
 รวมทั้งหมู่บ้านต่างๆที่เผ่าเคดาร์อาศัยอยู่
 ให้ชาวเมืองเสลาร้องเพลงด้วยความยินดี
 ให้พวกเขาร้องตะโกนลงมาจากยอดเขา
 12 ให้พวกเขาถวายเกียรติแด่พระยาห์เวห์
 ให้พวกเขาสรรเสริญพระองค์ตามชายฝั่งทะเลและหมู่เกาะทั้ง-
 หลาย
 13 พระยาห์เวห์ออกไปสู้รบอย่างคนที่แข็งแกร่ง
 พระองค์ปลุกเร้าความโกรธให้พองพ่นขึ้นเหมือนกับนักรบ
 พระยาห์เวห์ร้องออกมา พระองค์ร้องประจัญบาน
 พระองค์เอาชนะต่อศัตรูของพระองค์
 14 พระองค์จะพูดว่า “เราเจียมมาเป็นเวลานานแล้ว
 เราได้อยู่เฉยๆและได้ยับยั้งตัวเองไว้
 แต่เดี๋ยวนี้ เราจะร้องเหมือนกับผู้หญิงกำลังคลอดลูก
 เราจะหายใจหอบและใจเต้นถี่
 15 เราจะทำลายภูเขายาวและเนินเขาต่างๆ
 เราจะทำให้พืชผักทั้งหมดของพวกมันเหี่ยวแห้งไป
 เราจะทำให้พวกแม่น้ำกลายเป็นดินแห้ง
 เราจะทำให้พวกสระแห้งไป
 16 เราจะจูงคนตาบอดไปตามถนนที่พวกเขาไม่รู้จักรัก
 เราจะนำพวกเขาไปตามพวกทางที่พวกเขาไม่เคยเดินมาก่อน

เราจะทำให้ความมืดมิดที่อยู่ต่อหน้าพวกเขากลายเป็นความสว่าง

และทำให้ขรุขระให้เป็นที่ราบ
เราจะทำสิ่งเหล่านี้และเราจะไม่ทอดทิ้งพวกเขา
17 แต่คนพวกนั้นที่ฟังในพวงรูปแกะสลัก
คนที่พูดกับรูปหล่อพวกนั้นว่า ‘พวกท่านเป็นพระของเรา’
คนพวกนั้นจะหันกลับ พวกเขาจะต้องอับอายขายหน้าที่สุด

อิสราเอลไม่ฟังพระเจ้า

18 พระยาห์เวห์พูดว่า เจ้าหูหนวก ฟังให้ดี
เจ้าตาบอด ดูสิ จะได้เห็น
19 ใครตาบอดหรือ ก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของเราหรือหรือ
ใครหูหนวกเท่ากับผู้ส่งข่าวของเราหรือ
ใครจะตาบอดเท่ากับผู้ที่ถือคทาให้กับเราหรือ
หรือตาบอดเท่ากับผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์หรือ
20 เจ้าเห็นหลายสิ่ง แต่ไม่ได้สังเกตเห็น
หูของเขาเปิดอยู่ แต่เขาไม่ได้ฟัง”
21 ตอนนั้นพระยาห์เวห์ต้องการที่จะทำให้คำสั่งสอนของพระ-
องค์นั้นยิ่งใหญ่และได้รับเกียรติ
เพื่อคนจะได้เห็นว่าพระองค์นั้นยุติธรรม
22 คนพวกนี้ถูกขโมยและถูกปล้น
พวกเขาทุกคนแอบอยู่ในหลุมมืดอยู่ที่นั่นและซ่อนอยู่ในคุก
พวกเขาตกเป็นของที่ปล้นมาได้โดยไม่มีใครมาช่วยกู้เขา
พวกเขาถูกริบไป โดยไม่มีใครพูดว่า “เอาคืนมาซะ”
23 จะมีใครในพวกเจ้าได้รับบทเรียนจากเรื่องที่เกิดขึ้นนี้
ใครจะสนใจและตั้งใจฟังในอนาคต
24 ใครมอบยาโคบไปให้กับผู้รับ
หรือมอบอิสราเอลไปให้กับผู้ปล้น
ก็พระยาห์เวห์นี่แหละ
เพราะพวกเราทำบาปต่อพระองค์
คนของเราไม่ยอมเดินในทางของพระองค์
พวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของพระองค์
25 พระองค์ก็เลยเทศความโกรธแค้นอันร้อนแรงของพระองค์
พร้อมกับสงครามอันดุเดือดเลือดพล่านลงบนเขา
มันทำให้เกิดไฟล้อมรอบเขา แต่เขาก็ยังไม่เข้าใจอยู่ที่
มันเผาไหม้เขา แต่เขาก็ไม่ได้บทเรียนอะไรเลย

พระเจ้าอยู่กับคนของพระองค์เสมอ

43 ยาโคบ พระยาห์เวห์ที่สร้างเจ้าขึ้นมา
อิสราเอล พระยาห์เวห์ที่ปั้นเจ้าขึ้นมา
ตอนนี้พระองค์พูดอย่างนี้ว่า
“ไม่ต้องกลัว เพราะเราได้อยู่กับเจ้า
เราได้เรียกชื่อของเจ้าโดยเฉพาะ
และเจ้าเป็นของเรา
2 เมื่อเจ้าต้องลวนลามไป เราจะอยู่กับเจ้า
เมื่อเจ้าต้องข้ามแม่น้ำ เจ้าก็จะไม่จมลงไป
เมื่อเจ้าต้องเดินลุยไฟ เจ้าก็จะไม่ไหม้
และเปลวเพลิงก็จะไม่เผาผลาญเจ้า
3 เพราะเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
เราคือผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า
เราได้อธิปไตยเป็นค่าไถ่ตัวเจ้า
เราได้แลกเอธิโอเปียและเสบากับตัวเจ้า
4 เพราะเจ้ามีค่ามาก
และมีเกียรติในสายตาเราและเรารักเจ้า
เราได้ให้คนอื่นเพื่อแลกเปลี่ยนกับเจ้า
และให้ชนชาติต่างๆเพื่อแลกกับชีวิตเจ้ามา”
5 “ไม่ต้องกลัว เพราะเราอยู่กับเจ้า

เราจะนำลูกหลานของเจ้ามาจากทางทิศตะวันออก
และเราจะรวบรวมเจ้าจากทางทิศตะวันตก
6 เราจะพูดกับทิศเหนือว่า ‘ปล่อยพวกเขาไป’
และพูดกับทิศใต้ว่า ‘อย่าได้ยึดพวกเขาไว้’
ให้นำพวกลูกชายของเราจากแดนไกล
และนำพวกลูกสาวของเราจากสุดปลายโลก
7 ให้นำทุกคนที่เป็นของเรา
คือคนที่เราสร้างขึ้นเพื่อประดับบารมีของเรา
คนที่เราได้ปั้นและทำขึ้นมา”

อิสราเอลเป็นพยานให้กับพระเจ้า

8 ให้นำคนเหล่านั้นออกมา คือคนที่มิดา แต่กลับบอด
และคนที่มูห์ แต่กลับหนวก
9 ให้ชนชาติทั้งหมดรวบรวมกันเข้ามา
ให้ประชาชาติทั้งหมดมาชุมนุมกัน
ใครในพวกพระของเขาคิดว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะเกิดขึ้น
หรือได้ประกาศล่วงหน้าถึงเหตุการณ์อื่นที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต
ก็ให้พวกเขา นำพยานของเขามาพิสูจน์ให้เห็นว่าพวกเขา
ถูก
เพื่อว่าคนอื่นจะได้ฟัง และพูดว่า “เป็นจริง”
10 พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกเจ้าเป็นพยานของเรา
และเป็นผู้รับใช้ของเราที่เราได้เลือกมา
เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รู้จักและเชื่อเราและจะได้เข้าใจเสียที่ว่าเรา
คือพระองค์ พระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว
ก่อนหน้าเราไม่มีพระเจ้าอื่นที่ถูกปั้นขึ้นและหลังจากเราก็ไม่มี
มีเหมือนกัน
11 เรา เรานี้แหละคือยาห์เวห์
และนอกจากเรา ไม่มีใครเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
12 เราได้ทำนายเรื่องเหล่านี้ให้กับเจ้าล่วงหน้าและได้มาช่วยกู้
เจ้าและเราได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ออกไปล่วงหน้า
ไม่ใช่พระต่างชาติในหมู่พวกเจ้าทำหรือและเจ้าเป็นพยานให้
กับเรา”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
13 เราคือพระเจ้า และเราก็จะเป็นพระเจ้าต่อไป
ไม่มีพระไหนสามารถช่วยกู้ใครก็ตามให้พ้นจากเงื้อมมือของ
เราได้
เมื่อเราทำอะไรไป ใครจะมาเปลี่ยนมันกลับไปได้

พระเจ้าจะช่วยคนของพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง

14 พระยาห์เวห์ องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล
ผู้ที่ไถ่พวกเจ้าให้เป็นอิสระ พูดว่า
“เราจะส่งกองทัพไปบาบิโลนเพื่อช่วยเจ้า
และจะพังทลายสลักประตูทั้งหลายลง
และจะทำให้เสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะของคนบาบิโลนกลายเป็น
เสียงร้องไห้คร่ำครวญ
15 เราคือยาห์เวห์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของเจ้า
พระเจ้าผู้สร้างแห่งอิสราเอลผู้เป็นกษัตริย์ของเจ้า”
16 พระยาห์เวห์
ผู้สร้างทางข้ามในทะเล
เป็นทางในน้ำที่ชดสายไปมา
17 ผู้ที่นำรถรบและม้ารวมทั้งกองทัพและนักรบ
ออกไปให้ถูกทำลายพร้อมๆกัน
พวกเขาอนอนลงที่นั่น และไม่ได้ลุกขึ้น
พวกเขาถูกดับไปเหมือนไส้ตะเกียง
18 พระองค์พูดว่า “ไม่ต้องจดจำถึงสิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว
หรือไปคิดถึงอดีต
19 ดูสิ เรากำลังจะทำสิ่งใหม่

และตอนนี้มันกำลังเกิดขึ้นแล้ว
 เจ้าไม่เห็นหรือ
 เราจะทำทางในทะเลทราย
 และให้พวกแม่น้ำในที่แห้งแล้ง
 20 พวกสัตว์ป่ารวมถึงหมาป่าและนกฮูกจะให้เกิดภัย
 เพราะเราได้ทำให้น้ำเกิดขึ้นในทะเลทราย
 พวกแม่น้ำเกิดขึ้นในที่แห้งแล้ง
 เพื่อจะได้ให้น้ำดื่มกับชนชาติที่เราได้เลือกไว้
 21 เป็นชนชาติที่เราได้ปั้นขึ้นเพื่อตัวเราเอง
 เพื่อพวกเขาจะได้ประกาศถึง
 สิ่งอันน่าสรรเสริญที่เราได้ทำ
 22 แต่ยาโคบเอ๋ย เจ้าก็ไม่ได้ร้องเรียกหาเรา
 อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเบื่อหน่ายเราแล้ว
 23 เจ้าไม่ได้เอาแพะแกะของเจ้ามาเผาทั้งตัวบูชาให้กับเรา
 และเจ้าก็ไม่ได้ให้เกียรติเราด้วยเครื่องบูชาของเจ้า
 เราไม่ได้บังคับให้เจ้าต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช
 หรือทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยเพราะต้องถวายเครื่องหอม
 24 เจ้าไม่ได้เอาเงินไปซื้อไม้หอมให้เรา
 เจ้าไม่ได้ทำให้เราอิมหน้าสำราญด้วยไขมันสัตว์จากพวก
 เครื่องบูชาของเจ้า
 แต่พวกเจ้ากลับทำให้เราแบกภาระหนักคือบาปทั้งหลายของ
 พวกเจ้านั้นแหละ
 และความผิดทั้งหลายของเจ้าทำให้เรารู้สึกเหน็ดเหนื่อย
 25 เรา เราคือพระองค์นั้นที่ลบล้างการกบฏทั้งหลายของเจ้า
 เพราะเห็นแก่หน้าเรา
 และเราจะไม่จดจำความบาปทั้งหลายของเจ้า
 26 กล่าวหาเราได้เลย ไปขึ้นศาลสู้คดีกัน
 ให้การของเจ้ามา เพื่อพิสูจน์ว่าเจ้าถูก
 27 บรรพบุรุษคนแรกของเจ้าทำบาป
 และพวกตัวแทนของเจ้าก็ได้กบฏต่อเรา
 28 เราจึงทำให้พวกผู้นำในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์
 ไป
 มอบยาโคบให้ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง
 มอบอิสราเอลให้ถูกหัวเราะเยาะ

พระยาห์เวห์จะอวยพรอิสราเอล

44 พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ยาโคบ ผู้รับใช้ของเรา
 อิสราเอล ผู้ที่เราเลือกมา ตอนนั้นพึ่งให้ตี’
 2 พระยาห์เวห์ผู้ที่สร้างเจ้าขึ้นมา
 ผู้ที่เป็นเจ้าตอนอยู่ในครรภ์ ผู้ที่จะช่วยเจ้า พุดอย่างนี้ว่า
 ‘ยาโคบ ผู้รับใช้ของเรา
 เยชูรูน † ผู้ที่เราเลือกมาไม่ต้องกลัว
 3 เพราะเราจะเทน้ำลงบนแผ่นดินที่กระหาย
 และให้ลำธารต่างๆไหลบนดินแห้ง
 เราจะเทพระวิญญูณของเราลงบนลูกหลานของเจ้า
 และเทพระพรของเราลงบนลูกๆของเจ้า
 4 พวกเขาจะงอกขึ้นมาเหมือนกับต้นป็อปลาร์สีเขียว
 และเหมือนพวกต้นหลิวที่ขึ้นอยู่ตามลำธาร’
 5 คนหนึ่งจะบอกด้วยความภาคภูมิใจว่า ‘เราเป็นของพระยาห์-
 เวห์’
 และอีกคนหนึ่งก็จะบอกว่า ‘ข้าเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัว
 ของยาโคบ’
 และอีกคนหนึ่งจะเขียนลงบนมือของเขาว่า ‘ของพระยาห์เวห์’
 และตั้งนามสกุลว่า ‘อิสราเอล’”

พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้

6 พระยาห์เวห์ผู้เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล
 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ปกป้องอิสราเอลพุดอย่างนี้ว่า
 “เราเป็นผู้แรกและผู้สุดท้าย
 นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นอีก
 7 พระไหนเป็นเหมือนเรา ก็ให้พระนั้นพุดออกมาและประกาศ
 ออกมา
 และให้แสดงหลักฐานต่อหน้าเรา
 ใครได้ทำนายนวนแสนนานมาแล้วถึงสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้น
 ก็ให้พระพวกนั้นออกมาบอกพวกเราถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต
 8 ไม่ต้องกลัว ไม่ต้องขวยผวา
 เราได้บอกเจ้าตั้งแต่สมัยโบราณแล้วไม่ใช่หรือ เราได้ทำนายว่า
 มันจะเกิดอะไรขึ้นไม่ใช่หรือ
 เจ้าก็เป็นพยานให้กับเราได้
 นอกจากเราแล้วยังมีพระเจ้าอื่นอีกหรือ
 เราไม่เห็นรู้จักเลย ไม่มีหิน † หลบภัยอื่นนอกจากเราอีกแล้ว”

พวกรูปเคารพไม่มีประโยชน์

9 คนพวกนั้นทั้งหมดที่ทำรูปเคารพต่างๆขึ้นมา ก็ไม่มีค่าอะไร
 เลย และรูปเคารพที่พวกเขาชื่นชมนักหนา ก็ไม่มีประโยชน์อะไร
 เลย พวกที่นมัสการรูปเคารพนั้นก็เหมือนพยานให้กับพวกรูปเคารพ
 พน คนที่นมัสการรูปเคารพนั้นก็มองไม่เห็นและไม่เข้าใจ ตั้ง
 นนพวกเขาจะได้รับความอับอาย 10 ใครจะไปบูพระหรือหลอรู
 เคารพที่ไม่ได้ทำประโยชน์อะไรให้ 11 ดูลิ พวกนั้นทั้งหมดที่นับ
 ถือรูปเคารพจะต้องอับอาย พวกช่างฝีมือที่สร้างมันก็เป็นแค
 มนุษย์ ให้พวกเขาชุมนุมกันทุกคนและยื่นขึ้นสู่อากาศ พวกเขาก็จะ
 ต้องขวยผวาและอับอายขายหน้าไป
 12 ช่างเหล็กก็ตัดเหล็กเอามาทำให้อ่อนบนไฟและเขาใช้ค้อนตี
 ขึ้นรูปและทำงานกับเหล็กนั้นด้วยแขนอันแข็งแรงของเขา แต่
 เมื่อเขาหิว เขาก็จะหมดแรงไป ถ้าเขาไม่ดื่มเขา ก็จะอ่อนเปลี้ย
 ไป 13 ช่างไม้ก็ชิงเชือกมัดและใช้ปากกาเหล็ก และวงเวียนขีด
 เขียนเป็นรูปร่างขึ้นมา และเขาก็แกะสลักมันด้วยเครื่องมือแกะ
 สลัก เขาสร้างมันขึ้นมาเหมือนรูปร่างคน และมีความสวยงาม
 ของมนุษย์ แล้วเอามันไปตั้งไว้ในศาลเจ้า 14 เขาไปตัดต้นสนซี
 ดาร์ หรือไม้ก็ไปเลือกต้นไฮม์หรือต้นโอ๊ก เขาปล่อยให้ต้นไม้โต
 ขึ้นตามลำพังท่ามกลางไม้อื่นๆในป่า เขาปลูกต้นสนซีดาร์และฝ
 นก็ทำให้มันสูงขึ้น 15 และเมื่อถึงเวลาที่จะเอามันมาทำพินให้กับ
 มนุษย์ เขาก็เอาไม้มันมาส่วนหนึ่ง มาเผาให้ความอบอุ่นกับตัว
 เอง เอามาก่อไฟและอบขนมปังและเขาก็เอาอีกส่วนหนึ่งมาสร้าง
 เป็นพระและนมัสการมัน เขาแกะสลักรูปเคารพขึ้นมาและกราบ
 ไหว้อยู่ต่อหน้ามัน 16 เขาเอาไม้ครึ่งหนึ่งมาเผาไฟและย่างเนื้อบน
 มัน เอามากินจนอิมหน้าสำราญและฝังไฟนั้นให้ร่างกายอบอุ่น
 และพุดว่า “ข้าอู่นิจ ขณะที่ดูไฟนี้” 17 และไม้ที่เหลือก็เอามาสร้าง
 เป็นพระ ให้เป็นรูปเคารพของเขา และเขาก็มักกราบและนมัส
 การมัน แถมเขาได้อธิษฐานกับมันว่า “ช่วยกู้ชีวิตข้าด้วย เพราะ
 พระองค์เป็นพระเจ้าของข้า”
 18 พวกเขาไม่รู้ไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาทำอยู่ ตาของพวกเขาปิด
 สนิท เขาจึงมองอะไรไม่เห็น และจิตใจของเขาก็เหมือนกันเขาก็
 เลยไม่เข้าใจ 19 ไม่มีใครหยุดพิจารณา และพวกเขา ก็ไม่มีความรู้
 หรือความคิดแยกแยะ ที่จะพุดว่า “ข้าเผาไม้ครึ่งหนึ่งในไฟ และ
 อบขนมปังบนมัน ข้าย่างเนื้อและกินเนื้อนั้น แล้วต่อไปข้าควรจะ
 เอาไม้ที่เหลือมาสร้างสิ่งที่น่าขยี้แหยงนี้หรือเปล่า ข้าควรจะทำ
 ลิงกราบต่อหน้าท่อนไม้ที่ท่อนหนึ่งหรือเปล่า” 20 มันเหมือนกับการ

† เยชูรูน เป็นอีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล หมายถึง “ดี” หรือ “ซื่อสัตย์”

†† หิน เป็นชื่อสำหรับพระเจ้า แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นที่ลี้ภัยที่แข็งแรง
 และปลอดภัย

เลี้ยงสัตว์ด้วยขี้เถา จิตใจที่หลอกลวงของเขาได้นำเขาให้หลงทางไป เขาไม่สามารถช่วยตัวเองได้ หรือพูดว่า "สิ่งนี้อยู่ในมือขวาของข้าเป็นเรื่องหลอกลวงไม่ใช่หรือ"

พระยาห์เวห์ไถ่อิสราเอล

21 พระยาห์เวห์พูดว่า "ยาโคบเอ๋ย จำเรื่องพวกนี้ไว้ให้ดี อิสราเอลเอ๋ย จำเรื่องพวกนี้ให้ดี เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ปั้นเจ้าขึ้นมา เจ้าคือผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่มีวันลืมเจ้า
22 เราได้กวาดการกบฏของเจ้าทิ้งไปเหมือนลมพัดเมฆไป และกวาดความบาปของเจ้าทิ้งไปเหมือนหมอกปลิวไป กลับมาหาเราเถิด เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว"
23 ฟ้ำสวรรค์เอ๋ย ร้องเพลงเถิด เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ส่วนลึกที่สุดของโลกเอ๋ย โห่ร้องเถิด ภูเขา ป่าไม้ และต้นไม้ทั้งหลายเอ๋ย ระเบิดเสียงเพลงออกมาเลย

เพราะพระยาห์เวห์ได้ไถ่ยาโคบแล้ว และพระองค์ได้เสริมบารมีของพระองค์โดยช่วยอิสราเอล
24 พระยาห์เวห์ผู้ไถ่เจ้า ผู้ปั้นเจ้าในครรภ์ พูดไว้ว่าอย่างนี้ "เราคือยาห์เวห์ ผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง เราได้ขึงท้องฟ้านี้ออกแต่เพียงผู้เดียว เราได้กางแผ่นดินออกด้วยตัวเราเอง
25 เราคือผู้ที่ทำให้คำทำนายของพวกนักต้มตุ๋นผิดเพี้ยนไป และทำให้พวกหมอดูกลายเป็นตัวตลกโง่ๆไป และเราเป็นผู้ที่ทำให้คนฉลาดหัวทมน และทำให้ความรู้ของเขาอันโง่เขลาไป
26 แต่เราทำให้คำพูดของผู้รับใช้เราเกิดขึ้นจริง และทำให้คำทำนายของพวกทูตของเราสำเร็จผล เราพูดถึงเยรูซาเล็มว่า 'จะมีคนมาอาศัยอยู่ที่นั่นอีกครั้งหนึ่ง' และเราก็ตูตถึงเมืองต่างๆของยูดาห์ว่า 'พวกมันจะถูกสร้างขึ้นใหม่' และเราพูดถึงซากปรั๊กหักพังของเยรูซาเล็มว่า 'เราจะยกซากปรั๊กหักพังเหล่านั้นขึ้นมาใหม่'
27 เราพูดกับมหาสมุทรว่า 'เหือดแห้งไปซะ' เราจะทำให้แม่น้ำทั้งหลายของเจ้าเหือดแห้งไป
28 เราพูดถึงไซรัส + ว่า 'เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เขาจะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เรอยากให้เขาทำ' ไซรัสจะพูดถึงเยรูซาเล็มว่า 'ให้สร้างมันขึ้นมาใหม่' และพูดถึงพระวิหารว่า 'ให้วางฐานรากของมันขึ้นมาใหม่'"

พระยาห์เวห์เลือกไซรัสมาปลดปล่อยอิสราเอล

45 ไซรัส ผู้ที่เราได้เจิมไว้เป็นกษัตริย์ ผู้ที่เราได้จับมือขวาของเขาไว้ เพื่อเขาจะมีชัยชนะเหนือชนชาติต่างๆ และปลดอำนาจไปจากกษัตริย์ทั้งหลาย เราได้เปิดประตูทั้งหลายต่อหน้าเขา พวกเขาประตูเมืองจะไม่ปิดไปจากเขา เรายาห์เวห์ ได้พูดกับเขาว่า
2 "เราจะนำหน้าเจ้าไป และทำให้ภูเขาทั้งหลายราบเป็นหน้ากลอง เราจะพังทลายประตูเมืองที่ทำจากทองสัมฤทธิ์ และจะตัดกลอนประตูเหล็กให้ขาด
3 เราจะยกทรัพย์สมบัติที่แอบซ่อนไว้ในความมืด

+ ไซรัส คือกษัตริย์ของเปอร์เซีย เขาปกครองอยู่ในช่วง 550-530 ก่อนพระเยซูมาเกิด

และขุมทรัพย์ที่แอบซ่อนไว้ในที่ลับให้กับเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลผู้ที่เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า
4 เราทำเรื่องพวกนี้ เพื่อช่วยยาโคบผู้รับใช้ของเรา ทำเพื่ออิสราเอล ผู้ที่เราเลือกมา เราได้เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้าและให้เจ้ามีตำแหน่งพวงท้าย ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่รู้จักเรากก็ตาม
5 เราคือยาห์เวห์ ไม่มีพระอื่นอีก นอกจากเราแล้ว ก็ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก เราติดอาวุธให้เจ้า ถึงแม้เจ้าจะไม่รู้จักเรา
6 เราทำอย่างนี้เพื่อว่าผู้คนจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก จะได้ว่าไม่มีพระอื่นใดนอกจากเรา เราคือยาห์เวห์ ไม่มีพระอื่นอีก
7 เราเป็นความสว่างและสร้างความคิด เราให้ความร่มเย็นเป็นสุขมาและสร้างความหายนะ เรา ยาห์เวห์ ทำทุกสิ่งทุกอย่างนี้
8 ฟ้ำสวรรค์เอ๋ย ให้ปล่อยฝนลงมาจากเบื้องบน ให้พวกเมฆเทความยุติธรรมลงมา ให้แผ่นดินเปิดออกเพื่อความรอดจะได้เติบโตขึ้นมา เพื่อความยุติธรรมจะไต่งอกขึ้นมา เรายาห์เวห์ เป็นผู้สร้างเรื่องนี้ขึ้นมา

พระเจ้าควบคุมสิ่งที่พระองค์สร้างขึ้น

9 เอ๋ย ใจพวกที่โต้เถียงกับผู้สร้างเจ้ามา เจ้าเป็นแค่หม้อหนึ่งในพวกหม้อดินทั้งหลาย ดินเหนียวมีสิทธิที่จะถามคนปั้นมันได้หรือว่า 'เจ้ากำลังทำอะไรอยู่ที่นี่' หรือ ต่อว่าคนปั้นว่า 'เจ้าไร้ฝีมือ'
10 เอ๋ย ใจคนที่เสือกไปถามคนที่กำลังจะเป็นพ่อว่า 'มีลูกทำไม' หรือพูดกับคนเป็นแม่ว่า 'กำลังคลอดลูกทำไม'
11 พระยาห์เวห์ ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลผู้สร้างเขามา พูดว่าอย่างนี้ "เจ้าจะมาเสือกถามเราเกี่ยวกับเรื่องลูกๆของเราหรือ หรือจะมาสั่งเราเกี่ยวกับสิ่งที่เราได้สร้างขึ้น
12 เราได้สร้างโลกนี้ และได้สร้างมนุษย์ขึ้นมาบนโลก เราได้กางท้องฟ้าออกด้วยมือของเราเอง และเราได้ให้คำสั่งกับพวกดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลาย
13 เราได้ช่วยไซรัสให้ลงมือเพื่อให้สำเร็จตามจุดประสงค์ที่ดีของเรา และเราจะทำทางต่างๆของเขาให้ราบเรียบ เขาจะสร้างเมืองของเราขึ้นมาใหม่ เขาจะปลดปล่อยคนของเราที่ถูกจับไปเป็นเชลยโดยไม่ได้รับค่าจ้างหรือสินบน"
พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทงสินพูดไว้ว่าอย่างนั้น
14 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ "ความร่ำรวยของอียิปต์และกำไรของเอธิโอเปีย และคนเสบา คนร่างสูงนั้น ก็จะถูกนำมาให้เจ้า และกลายเป็นของเจ้า พวกเขาจะติดตามเจ้า เป็นเชลยถูกล้ามาใช้มาก้มกราบอยู่ต่อหน้าเจ้า พวกเขาจะอ่อนนวยและพูดกับเจ้าว่า 'พระเจ้าสถิตอยู่กับท่านแน่ ไม่มีพระอื่นใดอีกนอกจากพระองค์'"
15 ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด พระองค์เป็นพระเจ้าที่ทำงานอย่างลับๆจริงๆ
16 พวกเขาทุกคนจะต้องได้รับความอับอายและขายหน้าไป

พวกที่ทำรูปเคารพจะได้รับความอับอายตลอดไปด้วยกัน
 17 แต่พระยาห์เวห์ได้ช่วยให้อิสราเอลรอดเป็นชัยชนะที่อยู่ถาวรตลอดไป
 พวกเจ้าจะไม่มีวันได้รับความอับอายหรือขายหน้าตลอดไปเป็นนิตย์
 18 พระยาห์เวห์คือพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์
 พระองค์ปั้นโลกนี้ขึ้นมา
 พระองค์สร้างมันและตั้งมันให้มั่นคง
 พระองค์ไม่ได้สร้างให้มันว่างเปล่า
 พระองค์ปั้นมันขึ้นมาให้คนอยู่
 พระองค์คือพระยาห์เวห์ที่พูดว่า
 “เราคือยาห์เวห์ ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก
 19 เราไม่ได้พูดในที่ลึกลับ
 หรือพูดอยู่ในที่มืดมิด
 เราไม่ได้บอกกับลูกหลานของยาโคบว่า
 ‘ให้ค้นหาเราในแผ่นดินที่ว่างเปล่า’
 เรา คือยาห์เวห์ เราพูดความจริง
 และประกาศในสิ่งที่ถูกต้อง”

พระยาห์เวห์พิสูจน์ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว

20 เจ้าที่หนีรอดมาจากชนชาติต่างๆรวบรวมกันเข้า
 และมานี้ เข้ามาใกล้ๆกัน
 คนพวกนั้นที่เดินแบกรูปเคารพต่างๆที่ทำจากไม้และอิฐฐาน
 ถึงพระที่ไม่สามารถช่วยพวกเขาได้
 คนพวกนี้ไม่มีความรู้
 21 ให้พวกเขาและยื่นคดียของเข
 ให้พวกเขาหารือกันในเรื่องพวกนี้
 “ใครเป็นคนทำนายเรื่องนี้ให้เจ้ารู้เมื่อนานมาแล้ว
 หรือใครเป็นคนบอกเรื่องนี้ให้เจ้ารู้ก่อนล่วงหน้า นานแสนนาน
 มาแล้ว
 ก็ไม่ใช่เรา ยาห์เวห์ หรือ
 ไม่มีพระเจ้าอื่นอีกแล้วนอกจากเรา
 เราเป็นพระเจ้าที่ทำในสิ่งที่ถูกต้อง เราเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
 ไม่มีพระเจ้าอื่นนอกจากเรา
 22 ทุกคนที่อยู่สุดปลายโลก หันมาหาเราแล้วจะรอด
 เพราะเราคือพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก
 23 เราได้สาบานอ้างชื่อเราเอง
 คำสัญญาที่ได้ออกจากปากของเรานั้นยุติธรรม
 และเราจะไม่กลับคำพูด
 ทุกหัวเข่าจะต้องกราบลงต่อหน้าเรา
 และลินทุกถันจะสาบานว่าจะจงรักภักดีต่อเรา
 24 พวกเราจะพูดว่า ‘ชัยชนะและผลกำไรมาจากพระยาห์เวห์
 เท่านั้น’
 ทุกคนที่โกรธแค้นพระองค์จะมาหาพระองค์และได้รับความ
 อับอายขายหน้า
 25 แต่ลูกหลานของอิสราเอลทุกคนจะได้รับชัยชนะจากพระ
 ยาห์เวห์
 และพวกเขาก็จะสรรเสริญพระองค์”

พวกพระจอมปลอมไม่มีประโยชน์

46 ต่อหน้าพระเจ้า พระเบลต้องก้มกราบลง พระเนโบ ต้อง
 หมอบตัวลง
 รูปเคารพของพระทั้งสองนี้จะต้องวางอยู่บนพวกสัตว์และวัว
 พวกรูปเคารพที่เจ้าห้ามแห่แหนไปมานั้น

† ใครเป็นคน ... ล่วงหน้า เรื่องนี้คงหมายถึงว่า “พระเจ้าจะใช้ไซรัสมาลด-
 ปล่อยอิสราเอลคนของพระองค์ให้เป็นอิสระ”

ตอนนี้กำลังถูกบรรทุกลงอยู่บนพวกสัตว์ที่เห็นเห็นอยู่นั้น
 2 พวกมันต้องหมอบตัวลงและต้องก้มกราบลงด้วยกัน
 พวกพระเนโบไม่สามารถช่วยกูรูปปั้นของตนเองได้
 พระพวกนั้นเองก็ตกไปเป็นเชลยเหมือนกัน
 3 พระยาห์เวห์พูดว่า “ครอบครัวยาโคบเอ๋ย
 คือพวกที่ยังเหลือรอดในครอบครัวของอิสราเอล ฟังเราให้ดี
 เราได้แบกพวกเจ้าตั้งแต่เจ้าเกิดมา
 เราได้แบกพวกเจ้าตั้งแต่เจ้าคลอดจากครรภ์มารดา
 4 จนกระทั่งเจ้าแก่เฒ่า เราก็คือพระองค์นั้น
 ถึงแม่ผมของเจ้าจะขาวไป เราก็ยังจะแบกเจ้าอยู่
 เราได้สร้างเจ้ามา เราจะดูแลเจ้า
 เราจะแบกเจ้าและช่วยเจ้าให้รอด
 5 เจ้าจะเอาเราไปเปรียบกับใคร ใครจะมาเทียบเทียมกับเราได้
 เจ้าจะเปรียบเทียบเรากับใคร และทำยังกับว่าเหมือนกันอย่าง
 นั้นหรือ
 6 คนพวกนั้นที่เททองมากมายนอกจากถลุง
 และเอาเงินมาซึ่งบนตราซึ่ง
 ได้จ้างช่างทองมาคนหนึ่งมาสร้างมันขึ้นเป็นพระ
 แล้วพวกเขาก็ก้มกราบนมัสการมัน
 7 พวกเขาขยำมันใส่ป่าและแบกมันไป
 แล้วไปวางไว้ในที่ของมัน
 มันก็ต้องอยู่ที่นั่นไม่กระดุกกระดิกไปไหน
 ถ้ามีคนมาร้องขอความช่วยเหลือจากมัน
 มันก็ไม่ตอบ
 มันไม่สามารถช่วยใครให้พ้นจากความเดือดร้อนได้เลย
 8 เจ้าพวกชอบกบฏทั้งหลาย จดจำเรื่องนี้ไว้ให้ดี และกล่าวหาญไว้
 ให้หวนคิดอยู่เสมอในใจ
 9 คือให้จดจำเรื่องเหล่านั้นที่เราได้ทำตั้งแต่สมัยโบราณ
 เพราะเราเป็นพระเจ้า ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก
 เราเป็นพระเจ้า ไม่มีใครเหมือนเรา
 10 เราได้ทำนายตอนจบไว้ตั้งแต่เริ่มต้นเลย
 ตั้งแต่สมัยโบราณ เราได้บอกเจ้าถึงสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น
 เราบอกว่า ‘เมื่อเราวางแผน มันก็จะเกิดขึ้นตามนั้น
 เราจะทำทุกสิ่งที่เราอยากจะทำ’
 11 เราได้เรียกกอนอินทรีตัวหนึ่งมาจากทางตะวันออก
 คือเรียกชายคนหนึ่งจากแดนไกลให้มาทำตามแผน
 เราได้พูดเอาไว้ และเราจะทำให้มันเกิดตามนั้น
 เราได้วางแผนไว้ และเราจะทำมัน
 12 พวกเจ้าหัวดี
 พวกเจ้าที่คิดว่าความรอดอยู่ห่างไกล ฟังเราให้ดี
 13 เราได้เอาความรอดของเรามาใกล้แล้ว มันอยู่ไม่ไกล
 และความรอดของเราก็ไม่ล่าช้าด้วย
 เราจะเอาความรอดมาไว้ที่ศิโยน
 และเราจะให้สง่าราศีของเรากับอิสราเอล”

ข่าวสารของพระเจ้าถึงชาวบาบิโลน

47 พระยาห์เวห์พูดว่า “บาบิโลนสาวพรหมจรรย์เอ๋ย
 ลงมานั่งบนฝุ่น
 นางสาวเคลดูเดียเอ๋ย
 มานั่งบนพื้นโดยไม่มีบัลลังก์
 เพราะจะไม่มีใครเรียกเจ้าว่าเจ้าหญิงเนื้อนุ่ม และเจ้าหญิงเนื้อ
 เนียน อีกต่อไป
 2 ไปจับไม้หินและไม่แบ่งชะ
 เอาผ้าคลุมหน้าออก
 ให้ถอดกระโปรงออกจนเห็นขาของเจ้า
 แล้วเดินข้ามแม่น้ำไป
 3 เจ้าจะเปลือยเปล่าไม่มีอะไรปกปิด
 คนจะเห็นส่วนที่น่าอับอายของเจ้า ††

เราจะแก้แค้นเจ้า
และเราจะไม่ไว้ชีวิตใครเลย”
4 ผู้ที่เฝ้าพวกเราให้เป็นอิสระคือองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
พระองค์มีชื่อว่าพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
5 พระยาห์เวห์ พุดว่า “นางสาวเคลเดียเอ๋ยเข้าไปในที่มืดและนั่ง
เงียบๆ
เพราะจะไม่มีใครเรียกเจ้าว่า ‘ราชินีแห่งอาณาจักรทั้งหลาย’
อีกต่อไป
6 ตอนนั้นเราโกรธคนของเรา
เราทำให้ทรัพย์สมบัติของเราเสื่อมเสียเกียรติไป
เราได้มอบพวกเขาไว้ในมือเจ้า
แต่เจ้าไม่ได้มีความเมตตาต่อพวกเขาเลย
เจ้าทำให้แอกของเจ้าหนักมากแม้แต่นบ่าของคนชรา
7 เจ้าได้พุดว่า ‘ข้าจะเป็นราชินีตลอดชั่ววันรันดร์’
เจ้าไม่ได้คิดถึงสิ่งที่เจ้าทำลงไป
เจ้าไม่ได้นึกถึงผลที่จะตามมา
8 ตอนนี้ ฟังไว้ให้ดี เจ้าที่รักความสนุกสนาน
เจ้าที่นั่งอยู่ในความปลอดภัย
เจ้าพุดในใจของตนว่า
‘ข้านี้แหละพระเจ้า และไม่มีผู้อื่นนอกจากข้า
ข้าจะไม่วันเป็นแม่หม้ายและข้าจะไม่วันสูญเสียลูกๆของ
ข้าไป’
9 แต่ทั้งสองอย่างนี้จะเกิดขึ้นกับเจ้า ในทันทีทันใด ภายในวัน
เดียว
เจ้าจะสูญเสียทั้งลูกๆและสามีไป ทั้งๆที่เจ้ามีเวทมนตร์มาก-
มาย
ทั้งๆที่เจ้ามีคาถาอาคมที่มีฤทธิ์อันยิ่งใหญ่
10 เจ้ารู้สึกปลอดภัยอยู่ในความเลวทรามของเจ้า
เจ้าคิดว่า ‘ไม่มีใครเห็นข้า’
ความฉลาดและความรู้ของเจ้านำเจ้าหลงทางไป
เจ้าคิดในใจว่า ‘ข้านี้แหละพระเจ้า ไม่มีผู้อื่นนอกจากข้า’
11 ดังนั้น เรื่องเลวร้ายจะตกมาบนเจ้า
เจ้าไม่รู้ว่ามีมันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่
ความพินาจะตกมาบนเจ้า
เจ้าจะไม่มีทางกำจัดมันไปได้
ความหายนะจะเกิดขึ้นกับเจ้าในทันทีทันใด
เจ้าจะไม่มีวันรู้ว่ามีมันจะมาถึงเมื่อไหร่
12 ใช้คาถาอาคมของเจ้าต่อไปและใช้เวทมนตร์ทั้งหมดของเจ้า
ที่เจ้ายุ่งอยู่กับมันตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว
ไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะสำเร็จก็ได้
ไม่แน่ว่าเจ้าอาจจะทำให้บางคนกลัวก็ได้
13 เจ้าปรึกษาพวกหมอดูมากมายจนเหนื่อย
ให้พวกโหราจารย์ลุกขึ้นมาช่วยชีวิตเจ้าสิ
ให้พวกที่ดูดวง ดูดาว และดวงจันทร์ใหม่ทุกเดือน
ทำนายสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเจ้า
14 คูสิ พวกเขาเป็นเหมือนฟาง
ไฟก็จะเผาผลาญพวกมันจนหมด
พวกเขาไม่สามารถเอาตัวรอดให้พ้นจากฤทธิ์แห่งเปลวไฟ
มันไม่ใช่ถ่านไฟสำหรับผิงอุ่นกาย
หรือเป็นแสงไฟให้กับใครมานั่งชม
15 นี่คือนิสัยที่จะเกิดขึ้นกับเจ้า
คือคนพวกนั้นที่เจ้าร่วมงานด้วยจะทำให้เจ้าผิดหวังอย่างนั้น
คนที่เจ้าค้าขายด้วยตั้งแต่สาวอยู่
ก็จะแยกย้ายไปตัวใครตัวมันจนไม่เหลือใครที่จะมาช่วยกู้เจ้า
ได้”

พระเจ้าปกครองโลกของพระองค์

48 พระยาห์เวห์พุดว่า “ฟังสิ่งนี้ให้ดีครอบครัวของยาโคบ ผู้ที่
มีชื่อเรียกว่าอิสราเอล
ผู้สืบเชื้อสายมาจากยูดาห์
เจ้าอ้างชื่อของพระยาห์เวห์ในการสาบาน
เจ้าสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล
แต่เจ้าไม่ได้ทำด้วยความซื่อสัตย์และความจริงใจ
2 พวกเจ้าเรียกตัวเองว่าประชากรของเมืองศักดิ์สิทธิ์
ที่เชื่อฟังในพระเจ้าของอิสราเอล
ที่มีชื่อเรียกว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
3 พระยาห์เวห์พุดว่า เราได้ทำนานมาแล้วถึงสิ่งที่ได้เกิดขึ้น
นี้
สิ่งเหล่านั้นได้ออกมาจากปากของเรา
เราได้ทำให้พวกมันเป็นที่รู้จักกันไปทั่ว
แล้วจู่ๆ เราก็งมมือทำ แล้วมันก็เกิดขึ้น
4 เพราะเรารู้ว่าเจ้านั้นคือดิ่ง
คอเจ้าเหมือนเอ็นเหล็กงูยอก
หัวแข็งเหมือนกับทองเหลือง
5 เราได้ประกาศให้เจ้ารู้มานานแล้ว
ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิด เราก็บอกเจ้าแล้ว
เพื่อเจ้าจะไม่สามารถพุดได้ว่า ‘รูปเคารพของฉันทำสิ่งเหล่านั้น
รูปแกะสลักไม้และรูปหล่อของฉันทำสิ่งให้สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้น’”
6 เจ้าเคยได้ยินคำทำนายของเราแล้ว
ดูสิ่งทั้งหมดที่เกิดขึ้นสิ
แล้วพวกเจ้าจะยอมรับว่าสิ่งที่เราได้ทำนายนั้นเกิดขึ้นจริงหรือ
ไม่
ต่อจากนี้ไป เราจะบอกเจ้าเกี่ยวกับสิ่งใหม่ๆที่แอบซ่อนอยู่ ที่
เจ้ายังไม่รู้
7 พวกมันเพิ่งถูกสร้างขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง ไม่ใช่ชานมาแล้ว
ก่อนหน้านั้นเจ้ายังไม่เคยได้ยินเรื่องนี้
ดังนั้น เจ้าไม่สามารถพุดได้ว่า
“เออ เรารู้แล้ว”
8 เจ้าไม่เคยได้ยินหรือรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้
หูของเจ้าไม่ได้เปิดตั้งนานมาแล้ว
เพราะเรารู้ว่าเจ้านั้นชอบหักหลัง
และเรารู้ว่าตั้งแต่เกิดแล้ว เจ้าได้ชื่อว่า “ไอ้กบฏ”
9 เพราะเราไม่ยอมเสียชื่อของเรา เราจึงได้ยับยั้งความโกรธ
ของเราไว้
เพื่อให้คนสรรเสริญเรา
เราจึงได้ระงับมันไว้เพื่อเจ้าและไม่ได้ทำลายเจ้า
10 เราได้หลอมเจ้าแล้ว แต่ไม่ได้หลอมด้วยไฟอย่างเงิน
แต่เราได้ทดสอบเจ้าด้วยเตาหลอมแห่งความทุกข์ยาก
11 เพื่อเกียรติของเรา เพื่อเกียรติของเราเอง เราจะจัดการแล้ว
เราจะปล่อยให้ชื่อเสียงของเราเสื่อมเสียได้อย่างไร
เราจะไม่ยอมมอบเกียรติที่เราสมควรจะได้รับให้กับผู้อื่น
12 ฟังเราให้ดี ยาโคบ
อิสราเอล ผู้ที่เราได้เรียกมา
เราคือพระองค์ผู้ نن เราเป็นผู้แรก
และผู้สุดท้าย
13 มือของเราได้วางรากฐานของโลก
มือขวาของเราได้แผ่ฟ้าสวรรค์ออก
เมื่อเราเรียกพวกมันมา
พวกมันก็จะมายืนพร้อมอยู่ต่อหน้าเรา
14 เจ้าทั้งหลาย ร่วมกันเข้ามา และฟังให้ดี
ในพวกพระนั้นมิใคร่บ้างที่เคยทำนายสิ่งเหล่านี้
พระยาห์เวห์ได้เลือกไซรัสมาเป็นพันธมิตร
เขาจะทำตามความต้องการของพระองค์

†† คนจะเห็นส่วนที่นำอับอายของเจ้า อาจจะหมายถึงการถูกข่มขืน

ต่อบาบิโลน ต่อเชื้อสายของเคลเดีย
 15 เราเองเป็นผู้ที่ออกคำสั่ง เราได้เรียกเขามา
 เราได้นำเขามาที่นี่ และงานของเขาจะประสบผลสำเร็จแน่
 16 เขามาใกล้ๆเรา และฟังเรื่องนี้
 “ตั้งแต่เริ่มต้น เราไม่เคยพูดในที่ลับ
 และเมื่อมันเป็นเรื่องจริงขึ้นมา เราก็อยู่ที่นั่น”
 ตอนนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ได้ส่งผมและพระวิญญาณของ
 พระองค์มาแล้ว 17 พระยาห์เวห์ ผู้ที่ปกป้องพวกเจ้าไว้ ผู้ศักดิ์สิทธิ์
 แห่งอิสราเอล พูดว่า
 “เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
 เราสอนเจ้าเพื่อเป็นประโยชน์กับเจ้า
 เรานำเจ้าไปในทางที่เจ้าควรไป
 18 เสียหาย ที่พวกเจ้าไม่ได้ใส่ใจเรื่องคำสั่งสอนของเรา
 ไม่อย่างนั้นเจ้าคงสุขสบายไปแล้วเหมือนแม่น้ำที่ไหลตลอดไม่
 หยุด

และคงประสบความสำเร็จครั้งแล้วครั้งเล่าเหมือนคลื่นซัดมา
 ครั้งแล้วครั้งเล่า

19 ลูกหลานของเจ้าก็คงมีมากมายเหมือนกับเม็ดทราย
 เชื้อสายของเจ้าก็คงมีมากมายดั่งกับเม็ดทราย
 แล้วชื่อของพวกเขาคงไม่โดนลบออกไป
 และพวกเขาคงไม่ถูกทำลายไปต่อหน้าเรา”
 20 ออกมาจากบาบิโลนซะ ให้วิ่งหนีจากชาวเคลเดีย
 โห่ร้อง ประกาศมันด้วยความยินดี
 ให้เล่าเรื่องนี้ ให้มันกระจายไปไกลถึงสุดขอบโลกให้พูดว่า
 “พระยาห์เวห์ได้ไถ่เอาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว”
 21 เมื่อพระองค์ได้นำพวกเขาผ่านทะเลทราย พวกเขาก็ไม่ขาด
 น้ำดื่ม

พระองค์ให้น้ำไหลออกมาจากก้อนหินเพื่อพวกเขา
 พระองค์ได้ผ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา
 22 แต่พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ไม่มีสันติสุขสำหรับคนชั่วช้า”

งานของผู้รับใช้ของพระองค์

49 พวกเจ้าที่อยู่แถบชายฝั่งและหมู่เกาะต่างๆฟังเราให้ดี
 ชนชาติทั้งหลายที่มาจากแดนไกล ตั้งใจฟังให้ดี
 พระยาห์เวห์ได้เรียกผมให้มารับใช้พระองค์ก่อนที่ผมจะเกิดเสีย
 อีก
 พระองค์ตั้งชื่อให้ผม ตั้งแต่ผมยังอยู่ในท้องแม่
 2 พระองค์ทำให้ปากของผมเหมือนกับดาบที่คมกริบ
 พระองค์ซ่อนและปกป้องผมไว้ได้มือพระองค์
 พระองค์ทำให้ผมเป็นเหมือนลูกธนูที่ขัดมัน
 พระองค์ซ่อนผมไว้ในช่องธนูของพระองค์
 3 พระองค์พูดกับผมว่า “อิสราเอล เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา
 เราจะได้รับเกียรติเพราะเจ้า”
 4 แต่ผมคิดว่า “ผมได้ทำงานเหนื่อยเปล่า”
 ผมได้ทุ่มแรงไปจนหมด เสียแรงเปล่าๆไม่ได้อะไรซักอย่าง
 แต่อย่างไรก็ตามพระยาห์เวห์จะให้สิ่งที่ผมสมควรจะได้รับอย่าง
 แน่แน่นอน
 และรางวัลของผมอยู่กับพระเจ้าของผม
 5 พระยาห์เวห์ได้ปั้นผมในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์
 พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อพระองค์จะได้นำครอบครัวของยาโคบ
 กลับมาหาพระองค์ และเพื่อรวบรวมคนอิสราเอลกลับมาหาพระ-
 องค์
 ผมจะได้รับเกียรติในสายตาของพระยาห์เวห์
 และพระเจ้าของผมได้เป็นพลังกำลังของผมแล้ว
 6 ตอนนั้นพระยาห์เวห์พูดว่า “เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเราที่กำลังช่วย
 เราฟื้นฟูเผ่าต่างๆของยาโคบ
 และนำผู้รอดชีวิตของชนชาติอิสราเอลกลับมา

แค่นั้นยังไม่พอเกินไป เราจะทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างให้กับชนชาติ
 ต่างๆด้วย
 เพื่อความรอดของเราจะได้ไปถึงที่สูญปลายแผ่นดินโลก”
 7 พระยาห์เวห์พระผู้ไถ่และผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
 ได้พูดกับคนนั้นที่ถูกดูหมิ่นที่ชนชาติอื่นๆเกลียดชัง
 และที่เป็นทาสของผู้ครอบครองทั้งหลายอย่างนี้ว่า
 “เมื่อพวกษัตริย์เห็นเจ้า พวกเขาจะยืหน้าขึ้นให้เกียรติเจ้า เมื่อ
 พวกเจ้านายเห็นเจ้าก็จะโค้งคำนับเจ้า”
 เพราะพระยาห์เวห์องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอลผู้ที่ได้เลือกเจ้า
 มานับรักษาคำสั่งสัญญาของพระองค์เสมอ

วันแห่งความรอด

8 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “ในเวลาที่เราแสดงความเมตตา เรา
 จะตอบคำอธิษฐานของเจ้า
 ในวันแห่งความรอด เราจะช่วยเจ้าและปกป้องเจ้า
 เราจะแต่งตั้งเจ้าให้เป็นที่กลางแห่งคำสั่งสัญญาที่เราทำกับมนุษย์
 เพื่อที่เราจะได้ฟื้นฟูแผ่นดินขึ้นมาใหม่ และคืนแผ่นดินที่ถูก
 ทำลายกลับไปให้เจ้าของเดิม
 9 เราจะบอกกับพวกนักโทษว่า ‘ออกมาได้แล้ว’
 เราจะบอกกับคนเหล่านั้นที่อยู่ในความมืดว่า
 ‘โผล่ออกมาได้แล้ว’
 พวกเขาจะเป็นเหมือนแกะที่กินไปตามทางเดิน
 และพวกเขาจะมีทุ่งหญ้าบนเนินเขาโล้นทั้งหลาย
 10 พวกเขาจะไม่ขาดอาหารหรือน้ำ
 แสงแดดและลมร้อนของทะเลทรายจะไม่โจมตีพวกเขา
 เพราะพระองค์ผู้ปลอบโยนพวกเขาจะนำหน้าพวกเขา
 และพระองค์จะนำทางพวกเขาไปถึงตาน้ำทั้งหลาย
 11 เราจะทำให้ภูเขาทั้งหลายของเราแบนเป็นถนน
 และถมที่ต่ำขึ้นมาเป็นทางหลวงของเรา
 12 ดูลิ จะมีบางคนมาจากแดนไกล
 จะมีบางคนมาจากทิศเหนือและทิศตะวันตก
 และจะมีบางคนมาจากทางภาคใต้ของอียิปต์”
 13 ฟาสุรรค์เอ๋ย ร้องเพลงเถิด แผ่นดินโลกเอ๋ย ชื่นชมยินดีเถิด
 ภูเขาทั้งหลายเอ๋ย ระเบิดเป็นเสียงเพลงแห่งความชื่นชมยินดี
 เถิด
 เพราะพระยาห์เวห์ได้ปลอบโยนคนของพระองค์
 และพระองค์จะให้ความรักกับคนของพระองค์ที่ทุกข์ยากลำ-
 บาก
 14 แต่ศิโยน ได้พูดว่า
 “พระยาห์เวห์ทอดทิ้งฉัน องค์เจ้าชีวิตลืมนฉัน”
 15 พระยาห์เวห์พูดว่า “ผู้หญิงที่ให้นมลูก จะลืมลูกของเธอได้
 หรือ
 หรือ ผู้หญิงที่คลอดลูกออกมาจะไม่ให้ความรักต่อลูกของเธอ
 ได้หรือ
 ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะลืมได้
 แต่เราจะไม่มีวันลืมนเจ้า
 16 ดูลิ เยรูซาเล็ม เราวาดเมืองของเจ้าลงบนฝ่ามือของเรา
 กำแพงของเจ้าอยู่ต่อหน้าต่อตาเราเสมอ
 17 ลูกๆของเจ้ากำลังรีบกลับมาหาเจ้า
 และคนพวกนั้นที่ฟังหลายเจ้าและทำลายเจ้าก็จะจากเจ้าไป
 18 ลืมตาขึ้นมามองไปรอบๆ
 พวกลูกหลานของเจ้ากำลังรวมตัวกันกลับมาหาเจ้า”
 พระยาห์เวห์พูดว่า “เจ้ารู้ว่าเรามีชีวิตอยู่แน่ ก็ให้แน่ใจขนาดนั้น
 เลยว่า
 เจ้าจะได้สวมใส่ลูกหลานของเจ้าเหมือนเครื่องเพชร
 หรือเหมือนกับเจ้าสาวที่สวมใส่เครื่องเพชร
 19 เราได้ทำลายเจ้าและทำให้เจ้ากลายเป็นซากปรักหักพัง และ
 รื้อเจ้าลงกับพื้น

แต่ต่อไปนี้แผ่นดินของเจ้าก็จะแคบเกินไปแล้วสำหรับประชา-
ชนมากมายของเจ้า

และคนพวกนั้นที่เคยกลืนกินเจ้าก็อยู่ห่างไกล

20 และลูกๆของเจ้าที่เจ้าคิดว่าสูญเสียชีวิตไปแล้ว

วันหนึ่งพวกเขาจะกลับมาพบตัวใส่หูเจ้าว่า

“ที่นี่แคบเกินไปสำหรับเราแล้ว

หาที่ใหม่ให้พวกเราอยู่กันหน่อย”

21 แล้วเจ้าก็จะพูดกับตัวเองว่า

“ใครกันนะที่คลอดเด็กพวกนี้มาให้กับข้า

ข้าได้สูญเสียชีวิตของข้าไป และข้าเป็นหมัน

ข้าถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินของข้า

ข้าถูกสวมมิดี

อย่างนั้น ใครได้เลี้ยงเด็กพวกนี้ขึ้นมา

ข้าถูกทิ้งไว้ตัวคนเดียว

แล้วนี่ เด็กๆพวกนี้มาจากไหนกัน”

22 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะยกมือของเรา

ขึ้นเป็นสัญญาณให้กับชนชาติต่างๆ

เราจะยกธงของเราขึ้นให้คนเห็น

และพวกเขาจะกุมพวกลูกชายของเจ้ามาในอ้อมอกของเขา

และพวกเขาก็จะแบกพวกลูกสาวของเจ้าไว้บนบ่า

23 พวกกษัตริย์จะสอนพวกลูกๆของเจ้า

พวกราชินีของพวกเขาก็จะดูแลลูกๆของเจ้า

พวกเขาจะก้มหน้ากราบลงถึงพื้นต่อหน้าเจ้า

และพวกเขาก็จะเลียฝุ่นที่เท้าของเจ้า

แล้วเจ้าก็จะได้ว่าเราคือยาห์เวห์

คนพวกนั้นที่ไว้วางใจในเราจะไม่มีวันผิดหวัง”

24 จะแย่งของที่ยึดมาได้จากทหารได้หรือ

หรือจะไปช่วยกู้เชลยจากผู้ก่อการร้ายได้หรือ

25 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “ได้สิ ของที่ยึดมาได้จะถูกแย่ง

ไปจากผู้ก่อการร้าย

และเชลยก็จะได้รับการช่วยกู้จากทหาร

เพราะเราจะต่อสู้กับคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับเจ้า

และเราจะช่วยกู้ลูกๆของเจ้า

26 เราจะทำให้พวกที่กดขี่เจ้าต้องกินเนื้อตัวเอง

และเมมาเลือดของตัวเองเหมือนดื่มเหล้าองุ่น

และทุกคนจะได้รู้ว่า เราคือยาห์เวห์ พระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า

พระผู้ไถ่ของเจ้า ผู้มีฤทธิ์อำนาจของยาโคบ”

พระยาห์เวห์ช่วยกู้อิสราเอลได้

50 พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า

“อิสราเอล เจ้าคิดว่าเราหย่ากับเยรูซาเล็มแม่ของเจ้าแล้ว

หรือ

ไหนละไบหย่าของแม่เจ้าที่เราให้กับนางตอนส่งนางไป

หรือเราได้ขายพวกเจ้าไปจ่ายหนี้ใครหรือ

ไม่เลย แต่ที่พวกเจ้าถูกขายไปนั้น

ก็เพราะความบาปต่างๆของเจ้าเอง

และแม่ของเจ้าถูกส่งไปก็เพราะการกบฏต่างๆของเจ้า

2 ทำไม่ถึงไม่มีใครอยู่ที่นั่นตอนที่เรามา

ทำไม่ถึงไม่มีใครตอบตอนที่เราเรียก

เจ้าคิดว่าแขนของเราสั้นเกินไป

ที่จะเอื้อมออกมาช่วยเจ้าให้เป็นอิสระหรือ

หรือ เจ้าคิดว่าเราไม่มีแรงที่จะช่วยกู้เจ้าได้

ถ้าเราตะโกนใส่ทะเล มันก็จะเหือดแห้งไป

เราสามารถทำให้พวกแม่น้ำกลายเป็นทะเลทราย

ปลาของพวกมันก็จะเน่าเหม็นเพราะขาดน้ำและตายไปเพราะ

กระหาย

3 เราเอาความมืดมาสวมห้องฟ้า

และเราให้มันใส่ผ้ากระสอบ”

ผู้รับใช้พระยาห์เวห์ฟังพระองค์จริง ๆ

4 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้สอนผมว่าควรจะทำอะไร

เพื่อผมจะได้รู้ว่าจะทำอะไรให้กำลังใจกับคนที่อ่อนแออย่างไร

ทุกๆเช้าพระองค์ปลุกผม

พระองค์ทำให้ผมพร้อมที่จะฟัง เหมือนกับพวกเด็กนักเรียน

5 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ได้เปิดหูผม

และผมก็ไม่ได้กบฏต่อพระองค์

ผมไม่ได้หันหลังไปจากพระองค์

6 ผมหันหลังให้คนดี

ผมยอมให้คนดึงเข่าจากแก้ม

ผมไม่ได้ซ่อนหน้าไว้

เมื่อมีคนพูดดูถูกและถ่มน้ำลายใส่ผม

7 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ช่วยผม

ผมจึงไม่รู้สึกขายหน้า

ผมจึงเชิดหน้าไว้

และผมรู้ว่าผมจะไม่เสียหน้า

8 ผู้ที่จะกู่หน้าผมอยู่ใกล้ๆ

ใครจะเอาเรื่องมาฟ้องร้องผมหรือ

ให้พวกเราไปยืนอยู่ต่อหน้าศาลด้วยกัน

ใครเป็นผู้กล่าวหาผมหรือให้เขามาฟ้องผมต่อหน้า

9 ดูสิ พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต

ช่วยผมไว้ ใครจะมาตัดสินว่าผมผิด

พวกเขาทั้งหมดจะเบียดยุ่ยไป

เหมือนเสื้อผ้าที่ถูกตัวมอดกัดกิน

10 มีใครบ้างในพวกเจ้าที่เกรงกลัวพระยาห์เวห์

และเชื่อฟังผู้รับใช้ของพระองค์

ใครก็ตามที่เดินอยู่ในความมืดโดยไม่มีแสงสว่าง

ควรจะทำอย่างไรในพระยาห์เวห์และฟังฟังพระเจ้าของเขา

11 แต่ดูสิ พวกเจ้าทุกคนทั้งก่อไฟและจุดธูปไฟเอง

ไปเลย เดินเข้าไปในเปลวไฟของพวกเจ้านั้น

และท่ามกลางธูปไฟที่พวกเจ้าจุดขึ้นมานั้น

นี่คือสิ่งที่เจ้าจะได้รับจากมือของเรา คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วยความ

เจ็บปวด

พระยาห์เวห์จะช่วยกู้คนของพระองค์อีกครั้ง

51 พระยาห์เวห์พูดว่า “ฟังเราให้ดี พวกเจ้าที่พยายามทำใน

สิ่งที่ถูกต้อง

พวกเจ้าที่แสวงหาพระยาห์เวห์

ให้ดูห็นั้น ที่เจ้าถูกสกัดออกมาสิ

ให้ดูบ่อห็นั้น ที่เจ้าถูกขุดออกมา

2 มองดู อับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเจ้าและซาราห์คนที่คลอด

เจ้ามาสิ

ตอนที่เราเรียกอับราฮัมนั้น เขายังอยู่ตัวคนเดียวเลย

แต่เราได้ช่วยพระเจ้า และทำให้เขามีลูกมากมาย”

3 พระยาห์เวห์จะปลอบโยนศิโยน

พระองค์จะมองพวกตึกที่พังทลายพวกนั้นของเธอ ด้วยความ-

เห็นอกเห็นใจ

พระองค์จะทำให้ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งของเธอกลายเป็นสวน

เอเดน

พระองค์จะทำให้ทะเลทรายของเธอเป็นเหมือนสวนของพระ

ยาห์เวห์

ที่นั่นจะเต็มไปด้วยความสุขและการเฉลิมฉลองกัน

พวกเขาจะขอบพระคุณและร้องเพลงสรรเสริญ

4 พระยาห์เวห์พูดว่า “ดูนของเราเอ๋ย ฟังเราให้ดี

ชนชาติของเราเอ๋ย ตั้งใจฟังเราให้ดี เพราะเราจะให้คำสั่งสอน

และความยุติธรรมของเราจะส่องสว่างออกไปให้กับชนชาติต่าง ๆ
 5 ชัยชนะของเรากำลังเข้ามาใกล้อย่างรวดเร็ว
 ความรอดที่มาจากเรากำลังเดินทางมาแล้ว ฤทธิ์อำนาจของเราจะนำความยุติธรรมมาให้กับชนชาติต่าง ๆ
 แผ่นดินแถบชายฝั่งทะเลและหมู่เกาะต่างๆกำลังเฝ้าคอยเรา พวกเขาฝากความหวังไว้กับฤทธิ์อำนาจของเรา
 6 เเงยหน้าเงยตาขึ้นไปมองบนท้องฟ้าสิ มองลงไปยังโลกเบื้องล่าง ให้รู้ว่าท้องฟ้าจะสูญหายไปเหมือนควัน โลกจะเบียดยุบไปเหมือนเสื้อผ้า และคนที่อาศัยอยู่บนโลกก็จะตายเหมือนแมลงวัน แต่ความรอดของเราจะอยู่ตลอดไป และการช่วยกู้อันยุติธรรมของเราจะไม่มีวันแตกสลายไป
 7 ฟังเราให้ดี พวกเจ้าที่รู้ว่าอะไรถูกต้อง พวกเจ้าที่เก็บคำสั่งสอนของเราไว้ในใจ ไม่ต้องไปกลัวคำพูดเหยียดหยามของคนอื่น ไม่ต้องไปวุ่นวายใจกับคำตักเตือนทั้งหลายของเขา
 8 เพราะพวกตัวมอดจะกัดกินพวกเขาเหมือนเสื้อผ้า และการช่วยกู้อันยุติธรรมของเราจะอยู่ตลอดไป และความรอดของเราจะอยู่ชั่วลูกชั่วหลาน”

พลังของพระยาห์เวห์เองจะช่วยกู้คนของพระองค์

9 ตื่นเกิด ตื่นเกิด พระยาห์เวห์เจ้าข้า สวมพลังไว้ ใช้พลังกำลังของพระองค์เกิด †
 ตื่นขึ้นเหมือนกับในสมัยก่อนนานมาแล้ว เป็นพระองค์ไม่ใช่หรือ ที่ตัดราหับเป็นชิ้นๆ ††
 เป็นพระองค์ไม่ใช่หรือ ที่แทงมังกรทะเลไป † †
 10 เป็นพระองค์ไม่ใช่หรือ ที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือทำให้น้ำในมหาสมุทรที่ยิ่งใหญ่แห้งไป เป็นพระองค์ไม่ใช่หรือ ที่ทำให้ส่วนลึกที่สุดของทะเล กลายเป็นทางให้กับคนที่พระองค์ได้ให้เป็นอิสระเดินข้ามไป
 11 คนที่พระยาห์เวห์ได้ไถ่ให้เป็นอิสระ แล้วจะกลับมาที่ศิโยนด้วยเสียงโห่ร้องดีใจ ความสุขจะสวมอยู่บนหัวของพวกเขาตลอดไป ความชื่นชมยินดีก็จะท่วมทับพวกเขา ความเศร้าโศกและการครวญครางจะวิ่งหนีไปจากพวกเขา
 12 พระยาห์เวห์พูดว่า “เรา คือเราเองเป็นผู้ที่ปลอบโยนพวกเจ้า เยรูซาเล็ม ทำไมเจ้าถึงได้กลัวมนุษย์ที่จะต้องตาย คือคนที่ถูกสร้างเป็นเหมือนหญ้า
 13 ทำไมเจ้าถึงได้ล้มพระยาห์เวห์ผู้สร้างเจ้ามา ผู้ที่วางรากฐานของโลก ผู้ที่วางรากฐานของโลก ทำไมเจ้าถึงได้หวาดกลัวคนพวกนั้นอยู่เรื่อยทั้งวัน คือพวกที่โกรธแค้นและข่มเหงเจ้า พวกที่ตั้งใจจะทำลายเจ้า แล้วตอนนี้ พวกที่โกรธแค้นและข่มเหงเจ้าหายไปไหนกันหมดแล้ว
 14 คนพวกนั้นที่ถูกข่มเหงในคุกจะได้รับการปลดปล่อยในไม่ช้า พวกเขาจะไม่ตายในคุกใต้ดินหรือ และพวกเขาก็จะไม่ขาดอาหาร
 15 เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า

† ตื่นเกิด ... พระองค์เกิด ข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “ตื่นเกิด ตื่นเกิด แขนของพระยาห์เวห์ ให้เอาพลังกำลังมาสวมพระองค์ไว้” †† เป็นพระองค์ ... ราชันเป็นชิ้นๆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พระองค์เป็นผู้ที่ตัดราหับออกเป็นชิ้นๆ” † † มังกรทะเลไป นี่คือการหับ สัตว์ประหลาดตัวใหญ่โตที่อยู่ในทะเล มีเรื่องเล่าในสมัยโบราณเกี่ยวกับราหับต่อสู้กับพระเจ้า

เราเป็นผู้ที่ทำให้ทะเลสงบลงตอนที่เกิดคลื่นคะนอง ชื่อของเราคือยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”
 16 “อิสราเอลเอ๋ย เราได้ใส่คำพูดของเราไว้ในปากของเจ้า เราได้ซ่อนและปกป้องเจ้าไว้ได้มือของเรา เราคือผู้ที่ทางท้องฟ้าออกและวางรากฐานของโลก เราพูดกับศิโยนว่า ‘เจ้าเป็นชนชาติของเรา’”

ถึงตาคนอื่นถูกลงโทษแล้ว

17 เยรูซาเล็มเอ๋ย ตื่นเกิด ตื่นเกิด ลูกขึ้นเกิด ตอนนั้นพระยาห์เวห์โกรธเจ้ามาก พระองค์ถึงได้ลงโทษเจ้า เจ้าได้ตีมาจากถ้วยในมือของพระยาห์เวห์ เป็นถ้วยแห่งความโกรธแค้นของพระองค์ เจ้าได้ตีดื่มเข้าไปจนหมดถ้วย ถ้วยที่ทำให้ผู้คนต้องเมาไซเซ
 18 จากลูกมากมายที่เยรูซาเล็มคลอด ไม่เหลือซักคนทีนั้นที่จะนำทางเธอ จากลูกมากมายที่เธอเลี้ยงจนเติบโตขึ้นมา ไม่เหลือซักคนทีนั้นที่จะจูงมือเธอ
 19 มีสองสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับเจ้าคือแผ่นดินได้ถูกล้างผลาญและพิณาคไป แล้วคนก็ตายจากกันดารอาหารและสงคราม ไม่เหลือใครที่จะไว้ทุกข์ให้กับเจ้า ไม่เหลือใครที่จะปลอบโยนเจ้า
 20 ลูกๆของเจ้าได้เป็นลมไป พวกเขาก็นอนอยู่ตามทุกหัวถนนเหมือนกับวางที่ติดตาข่าย ความโกรธแค้นของพระยาห์เวห์ตกบนพวกเขาอย่างเต็มที่ พวกเขาได้ยืนพระเจ้าของเจ้าตะคอกใส่พวกเขา
 21 ดังนั้น ฟังสิ ฟังสิไว้ให้ดี เจ้าที่ทนทุกข์ทรมาน เจ้าที่เมา แต่ไม่ได้เมาด้วยเหล้าองุ่น
 22 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของเจ้า พระเจ้าของเจ้าที่ต่อสู้คดีให้กับคนของพระองค์ พูดว่าอย่างนี้ “เห็นไหม เราได้เอาถ้วยที่ทำให้ผู้คนเมาไซเซไปจากมือของเจ้าแล้ว เจ้าจะไม่ต้องดื่มจากชามแห่งความโกรธแค้นของเราอีกแล้ว ††
 23 เราจะเอาถ้วยนั้นไปใส่ไว้ในมือของคนพวกนั้นที่เคยทรมานเจ้า คนที่เคยสั่งเจ้าว่า ‘ก้มลงกับพื้น เราจะเหยียบเจ้าไป’ ในตอนนั้นเจ้าต้องยอมให้หลังของเจ้าเป็นเหมือนพื้น และเป็นเหมือนถนน ให้พวกเขาเดินเหยียบย่ำไป”

อิสราเอลจะรอด

52 ศิโยนเอ๋ย ตื่นเกิด ตื่นเกิด สวมพลังของเจ้าเกิด เยรูซาเล็ม เมืองอันศักดิ์สิทธิ์เอ๋ย สวมใส่เสื้อผ้าที่สวยงามของเจ้าเกิด เพราะพวกคนต่างชาติที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบและคนที่ไม่มีพิธี จะไม่ได้เข้ามาในเจ้าอีกแล้ว
 2 เยรูซาเล็ม ผู้เป็นเชลยเอ๋ย บัดฟันซะ ลูกขึ้นได้แล้ว นางสาวศิโยน ผู้เป็นเชลยเอ๋ย ถอดพวกโซ่ที่ลามคอเจ้าออกได้แล้ว
 3 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด “เจ้าถูกขายไปแบบให้เปล่า และเจ้าก็จะได้รับการไถ่โดยไม่ต้องเสียเงินด้วยเหมือนกัน”
 4 เพราะพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต พูดไว้ว่าอย่างนี้ “ในตอนแรก คนของเราได้ลงไปที่ยิปต์ และไปอยู่เป็นคนต่างด้าวที่นั่น แล้วหลังจากนั้น ชาวอัสซีเรียก็ได้เอาพวกเขาไปเป็นทาสโดยไม่ต้อง

†† เจ้าจะไม่ ... อีกแล้ว มีความหมายว่า “เราจะไม่ลงโทษเจ้าอีก”

เสียอะไรเลย” 5 พระยาห์เวห์พูดว่า “แล้วตอนนี้ ดูสิว่าเราต้องเจอกับอะไร พวกเขาเอาคนของเราไปเปล่าๆ แล้วยังเอ้อวตหมิ่นประมาทชื่อของเราไปเรื่อยทั้งวัน”

6 แล้วเมื่อเรามาช่วยกู้คนของเรา พวกเขาจะได้สัมผัสกับฤทธิ์อำนาจอันโด่งดังของเรา ในตอนนั้นพวกเขาจะรู้ว่านี่เป็นเราเองที่พูดว่า “เราอยู่นี่”

7 นำยินดีขนาดไหน ที่จะได้เห็นเท้าของผู้ประกาศข่าวดีกำลังข้ามภูเขาทั้งหลายมา

ผู้ที่มาประกาศสันติภาพ

ผู้ที่นำข่าวดีมา

ผู้ที่มาประกาศชัยชนะ

ผู้ที่มาบอกกับศิโยนว่า “พระเจ้าของท่านกำลังครอบครองอยู่”

8 ฟังให้ดี ทหารยามของท่านกำลังส่งเสียงร้อง

พวกเขาให้ร้องพร้อมกันด้วยความยินดี

เพราะพวกเขาได้เห็นกับตาตัวเองว่าพระยาห์เวห์กำลังกลับมาที่ศิโยน

9 พวกเขาปรักหักพังของเยรูซาเล็มเอ๋ย

ระเบิดเสียงเพลงแห่งความยินดีออกมาพร้อมกันเลย

เพราะพระยาห์เวห์ได้ปลดปล่อยคนของพระองค์

พระองค์ได้ไถ่เมืองเยรูซาเล็มแล้ว

10 พระยาห์เวห์ได้ถลกเสื้อให้เห็นแขนอันศักดิ์สิทธิ์ที่ทรงพลังของพระองค์ต่อหน้าต่อตาชนชาติทั้งหมด

และทุกคนบนโลกนี้จะได้เห็นการช่วยกู้ที่มาจากพระเจ้าของเรา

11 ไปซะ ไปซะ ออกไปจากบาบิโลนซะ

อย่าได้จับอะไรที่ไม่บริสุทธิ์

ออกไปจากท่ามกลางเธอซะ

เจ้าหน้าที่ถือข้าวของเครื่องใช้ที่ใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์ ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์

12 แต่เจ้าจะไม่ต้องจากไปอย่างเร่งรีบ

เจ้าจะไม่ต้องวิ่งหนีเหมือนกับพวกอพยพ

เพราะพระยาห์เวห์จะนำหน้าพวกเจ้าไป

พระเจ้าของอิสราเอลจะคุ้มครองด้านหลังให้กับเจ้า

ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ที่ทนทุกข์ทรมาน

13 พระยาห์เวห์พูดว่า “ดูสิ ผู้รับใช้ของเราจะประสบความสำเร็จ เขาจะได้รับการยกย่องเชิดชูอย่างสูง

14 ตอนนั้นเขาทำให้คนจำนวนมากตกตะลึง รูปร่างหน้าตาของเขาเสียโฉมมาก

แทบจะไม่ใช่ผู้เป็นคนเลย

รูปร่างของเขาแทบจะไม่เหมือนมนุษย์แล้ว

15 แล้วตอนนี้เขาก็จะทำให้หลายๆชนชาติสะดุ้ง

พวกกษัตริย์จะต้องปิดปากอึ้งไปเพราะเขา

เพราะพวกเขาจะเห็นสิ่งที่ไม่เคยมีใครบอกพวกเขามาก่อน

และพวกเขาก็จะคิดใคร่ครวญถึงสิ่งที่พวกเขาไม่เคยได้ยินมาก่อน”

53 ผู้คนพูดว่า ใครจะไปเชื่อว่าเรื่องที่เรารู้ได้ยินมาจะเกิดขึ้น

ตอนนี้ใครจะไปเห็นฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์ในเหตุการณ์นี้

2 เขาเติบโตขึ้นมาเหมือนกับต้นไม้เล็ก ๆ ต่อหน้าพระยาห์เวห์

เหมือนกับรากที่แตกหน่อในดินแห้งแล้ง

เขาไม่ได้หล่อเหลาหรือมีสง่าราศีถึงกับทำให้เรายากมองเขา

เขาไม่ได้มีอะไรน่าดึงดูดถึงกับทำให้เราชอบเขา

3 ผู้คนต่างพากันดูถูกและไม่คบด้วย

เขาเป็นผู้ชายที่เจอกับความเจ็บปวดมากมายและคุ้นเคยกับความทุกข์ทรมาน

เป็นเหมือนคนหนึ่งที่คนทนดูไม่ได้

เขาเป็นที่ดูถูกและเราไม่ได้เห็นว่าเขาสำคัญอะไรเลย

4 เขาได้แบกรับความทุกข์ทรมานของพวกเราอย่างแนบเนียน เขาชอบหิวความเจ็บปวดของพวกเรา

แต่เรามองว่าพระเจ้าลงโทษเขา

โดยตีเขา และทำให้เขาเจ็บปวด

5 เขาถูกแทงก็เพราะความผิดต่างๆที่เราทำไป

เขาพอกซาก็เพราะความชั่วต่างๆที่พวกเราทำ

การติสสอนที่ทำให้เราหายดีก็ตกอยู่บนเขา

พวกเราได้รับการรักษาเพราะบาดแผลทั้งหลายของเขา

6 พวกเราทุกคนได้หลงหายไปเหมือนแกะ

พวกเราแต่ละคนต่างหลงไปคนละทิศละทาง

แต่พระยาห์เวห์ปล่อยให้ความผิดของพวกเราทุกคนโจมตีเขา

7 เขาถูกกดขี่ข่มเหง และถูกทำให้เจ็บปวด

แต่เขาก็ไม่ปริปากบ่นเลย

เหมือนกับลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า

เหมือนกับแกะที่นิ่งเงียบอยู่ต่อหน้าคนที่ตัดขนของมัน

เขาไม่ได้ปริปากบ่นเลย

8 เขาก็ถูกเอาตัวไปหลังจากที่ถูกจับและถูกตัดสินอย่างไม่เป็นธรรม †

และไม่มีใครสนใจในชะตากรรมของเขา ††

เพราะเขาถูกตัดออกจากโลกของคนเป็น

เขาถูกลงโทษเพราะความผิดที่คนของเขาทำ †

9 พวกเขาได้ทำหลุมฝังศพของเขาไว้กับหลุมของคนชั่ว

และทำอุโมงค์ฝังศพของเขาไว้กับอุโมงค์ของคนชั่ว †

ถึงแม้ว่าเขาไม่ได้ก่อความรุนแรง

และเขาไม่ได้พูดหยาบคาย

10 แต่พระยาห์เวห์ก็ตัดสินใจที่จะบดขยี้คนของพระองค์

และทำให้เขาต้องทนทุกข์ทรมาน

ถ้าผู้รับใช้ของพระองค์ยอมให้ชีวิตตัวเองเป็นของถวายชดเชยความผิด

เขาก็จะได้เห็นลูกหลานของเขาและจะมีอายุยืนยาว

ความตั้งใจของพระยาห์เวห์ก็จะสำเร็จผ่านหูกมือของเขา

11 หลังจากความทุกข์ทรมานอันเลวร้ายของเขาแล้ว เขาก็จะเห็นความสว่าง †

และสิ่งที่เขาประสบมานั้นจะทำให้เขาพึงพอใจ

พระยาห์เวห์พูดว่า “ผู้รับใช้ของเราผู้ที่ทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ

ทำให้หลายๆคนได้รับการตัดสินให้พ้นผิด

และเขาก็จะแบกรับโทษสำหรับความผิดที่คนพวกนั้นทำ

12 ดังนั้น เราจะให้รางวัลกับเขาร่วมกับพวกผู้ยิ่งใหญ่

และเขาก็จะได้รับส่วนแบ่งจากของที่ยึดมาได้ร่วมกับคนที่

แข็งแกร่ง

เพราะเขาได้เทตัวเองออกมาจนตาย

เขาถูกนับรวมเข้ากับพวกคนบาป

และเขาก็แบกรับบาปของคนจำนวนมาก

และได้ขอร้องอ้อนวอนแทนพวกคนบาป”

พระยาห์เวห์นำคนของพระองค์กลับบ้าน

54 พระยาห์เวห์พูดว่า “เยรูซาเล็ม หญิงที่เป็นหมั้นเอ๋ย

ร้องตะโกนออกมาด้วยความยินดี

เจ้าหน้าที่ไม่เคยเจ็บท้องคลอดมาก่อน ระเบิดเสียงออกมาเป็นเพลงเลย

† เขาก็ถูก ... เป็นธรรม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาถูกจับไปแบบไม่มีการห้ามปรามและไร้ความยุติธรรม” †† ไม่มีใคร ... ของเขา หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ไม่มีใครสนใจที่จะเกิดอะไรขึ้นกับลูกหลานของเขา” † คนของเขาทำ แปลจากฉบับที่เจอในถ้ำคูมรัน แต่สำเนาฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “คนของเราทำ” †† คนชั่ว หรือ “คนทำผิด” †† ความสว่าง คำนี้มาจาก สำเนาหนังสืออิสยาห์ที่พบในถ้ำคูมรัน

ถึงแม้เจ้าจะถูกทอดทิ้งแต่ก็จะมีลูกมากกว่าหญิงที่อยู่กับสามีเสียอีก

2 ขยายที่สำหรับเดินเท้าของเจ้าให้กว้างขึ้น
ทางมานเดินเท้าของเจ้าให้ยาวออกไปให้เต็มทีไปเลย
ต่อเชือกของเดินเท้าเจ้าให้ยาวขึ้น
และทำให้หลักหมุดแข็งแรงขึ้น

3 เพราะเจ้าจะขยายไปทางซ้ายและขวา
ลูกหลานของเจ้าจะไปยึดครองดินแดนของชนชาติต่างๆ
และตั้งรกรากอยู่ในเมืองร้างต่างๆ

4 ไม่ต้องกลัว เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย
และไม่ต้องหมดกำลังใจเพราะเจ้าจะไม่ต้องขายหน้า
เจ้าจะลืมนความอับอายในวัยสาวของเจ้า
และเจ้าก็ไม่ต้องหวาดคิดถึงความอับอายของเจ้าตอนเป็น
หม้ายอีกต่อไป

5 ผู้สร้างเจ้าคือสามีของเจ้า
ชื่อของพระองค์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
พระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้าคือผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
และคนเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของโลกทั้งสิ้น

6 พระยาห์เวห์ได้เรียกเจ้ากลับมาหาพระองค์
เหมือนกับภรรยาที่เคยถูกสามีทิ้งและตรอมตรมใจ
เหมือนกับภรรยาที่ยังเป็นสาวแต่ถูกทิ้ง”
พระเจ้าของเจ้าพูดว่าอย่างนั้น

7 “เราได้ทิ้งเจ้าไปแค่ประเดี๋ยวเดียว
แต่ด้วยความเมตตาอย่างใหญ่หลวง เราจะนำเจ้ากลับมา

8 เราได้หลบหน้าไปจากเจ้าชั่วขณะหนึ่ง
เพราะเราโกรธแค้นอย่างสิ้นเหลือ
แต่เราจะแสดงความเมตตาต่อเจ้า เพราะความรักที่ไม่มีวันสิ้นสุด”

พระยาห์เวห์ผู้ที่ไถ่เจ้าไว้ พูดไว้ว่าอย่างนั้น
9 “เรามองว่าเรื่องนี้เป็นเหมือนในสมัยของโนอาห์
ตอนที่เราสอบานว่าน้ำที่ท่วมในสมัยโนอาห์จะไม่มีวันท่วมโลก
อีก

ตอนนี้เราสอบานว่าเราจะไม่โกรธเจ้าหรือลงโทษเจ้าอีก
10 ถึงแม้พวกภูเขาคจะเคลื่อนไป
และเนินเขาต่างๆจะสั่นคลอน
แต่ความรักมั่นคงของเราจะไม่มีวันเคลื่อนไปจากเจ้า
และข้อตกลงที่เราสัญญาว่าจะให้สันติภาพนั้นก็จะไม่มีวันสิ้นสุด
คลอน

พระยาห์เวห์ ที่เมตตาเจ้า พูดไว้ว่าอย่างนี้
11 เมืองที่เดือดร้อนเอ๋ย
ศัตรูมาโจมตีเจ้าเหมือนกับพายุและไม่มีใครปลอมโยนเจ้า
ดูสิ ตอนนี้เราจะก่อกองทัพของเจ้าขึ้นด้วยปูนที่สวยงาม
เราจะวางฐานรากของเจ้าและฝังด้วยพลอยสีน้ำเงิน

12 เราจะสร้างพวกหอคอยของเจ้าฝังด้วยทับทิม
และพวกประตูเมืองฝังด้วยเพชรพลอย
และกำแพงด้านนอกทั้งหมดจะฝังด้วยพลอยที่มีค่า

13 พระยาห์เวห์จะเป็นผู้ที่สอนลูกๆของเจ้าทั้งหมด
และลูกๆของเจ้าจะมีความเจริญรุ่งเรืองมหาศาล
14 เจ้าจะได้รับการก่อกองทัพให้มั่นคง
ด้วยความยุติธรรมของเราที่ให้เจ้ารอดพ้น
เจ้าจะอยู่ห่างไกลจากการกดขี่ข่มเหง เจ้าจะได้ไม่ต้องกลัว
และไม่ต้องสยดสยองเพราะมันจะไม่เข้ามาใกล้เจ้า

15 ถ้าในภายหลังมีใครมาโจมตีเจ้า
เรื่องนั้นไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเราบอก
ใครก็ตามที่จะมาโจมตีเจ้า มันก็จะพ่ายแพ้เจ้า
16 ดูสิ เราเป็นทั้งผู้สร้างช่างตีเหล็ก คนที่โหมถ่านไฟลูกในไฟ
เพื่อผลิตอาวุธต่างๆ

เราก็สร้างพวกทหารเพื่อทำลายด้วยเหมือนกัน

17 แต่อาวุธที่คนสร้างขึ้นมาเพื่อสู้กับเจ้าจะไม่สามารถทำร้ายเจ้า
ได้เลย

และทุกคนที่ฟ้องร้องเจ้าในศาล เจ้าก็จะสามารถโต้แย้งได้หมด
นี่แหละคือมรดกของพวกผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์
และนี่แหละคือชัยชนะที่เราให้กับพวกเขา”
พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

คำเชิญจากพระยาห์เวห์

55 พระยาห์เวห์พูดว่า “เฮ้ย พวกเจ้าที่หิวน้ำ มาที่น้ำสิ
เฮ้ย พวกเจ้าที่ไม่มีเงิน มาซื้อและกินซะ

มาสิ มาซื้อเหล้าองุ่นและนม
ไม่ต้องเสียเงิน ไม่ต้องคิดราคา
2 ทำไมเจ้าถึงเอาเงินของเจ้าไปซื้อของกินที่ไม่ใช่อาหารที่มี
ประโยชน์

ทำไมเจ้าถึงเอาค่าแรงไปซื้อสิ่งที่ไม่ได้ทำให้เจ้าอิ่มจริงๆ
ฟังเราให้ดี และเจ้าจะได้กินของดี
และเจ้าก็จะได้มีความสุขกับอาหารชั้นเลิศ

3 เอียงหูมา และเข้ามาหาเรา
ฟังให้ดี เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิต
เราจะทำข้อตกลงอันถาวรกับเจ้า
เป็นสัญญาที่เชื่อถือได้ที่จะสัตย์ซื่อต่อคำสัตย์ซื่อไป

4 ดูสิ เราทำให้เขาเป็นพยานให้กับชนชาติต่างๆ
เราทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองและเป็นแม่ทัพของชนชาติต่างๆ

5 ดูสิ เจ้าจะเรียกชนชาติต่างๆที่เจ้าไม่เคยรู้จัก
และชนชาติต่างๆที่ไม่เคยรู้จักเจ้านั้นก็จะวิ่งมาหาเจ้า
เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล ได้ให้เกียรติกับเจ้า

6 ให้แสงหาพระยาห์เวห์ในขณะที่ยังสามารถหาพระองค์เจอ
ให้เรียกพระองค์ในขณะที่ยังสามารถอยู่ใกล้

7 ให้คนชั่วทั้งหลายของพวกเขาได้แล้ว
ให้คนที่เลวทรามทิ้งความคิดชั่วๆของพวกเขาได้แล้ว
ให้พวกเขาหันมาหาพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์จะเมตตาพวกเขา

ให้พวกเขาหันมาหาพระเจ้าของเราเพราะพระองค์จะอภัยให้
กับพวกเขาอย่างไม่จำกัด”

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “ความคิดต่างๆของเราไม่เหมือนกับความคิด
ต่างๆของเจ้า

และทางทั้งหลายของเจ้าก็ไม่เหมือนกับทางทั้งหลายของเรา
9 ท้องฟ้าอยู่สูงกว่าพื้นดินขนาดไหน
ทางทั้งหลายของเราก็อยู่สูงกว่าทางทั้งหลายของเจ้าขนาดนั้น
และความคิดต่างๆของเราก็อยู่สูงกว่าความคิดต่างๆของเจ้า
ขนาดนั้นด้วย

10 ฝนและหิมะที่ตกลงมาจากท้องฟ้าจะไม่หวนกลับไปบนท้อง
ฟ้า

จนกว่าจะทำให้พื้นเปียก
จนกว่าจะทำให้พื้นดินผลิตดอกออกผลและแตกหน่อ
จนกว่าจะให้เมล็ดข้าวกับผู้หญิงและให้อาหารกับคนกิน
11 เช่นนั้นแหละ คำพูดของเราเมื่อออกจากปากของเราแล้ว
จะไม่หวนกลับมาหาเราเปล่าๆ

คำพูดของเราจะทำให้สิ่งต่างๆที่เราต้องการเกิดขึ้น
คำพูดของเราจะทำให้สิ่งที่เราส่งให้มันไปทำจนสำเร็จ”

12 พวกเจ้าจะออกไปด้วยความยินดี จะถูกนำกลับไปบ้านด้วย
สันติสุข

พวกภูเขาคและเนินเขาจะระเบิดเสียงเพลงออกมาต่อหน้าเจ้า
และต้นไม้ทั้งหมดในท้องทุ่งก็จะปรบมือของพวกมัน

13 ต้นสนต่างๆจะออกขึ้นมาแทนที่พวงหาม
ไม้พุ่มหอมจะออกขึ้นมาแทนที่พวกหญ้าคา
และทั้งหมดนั้นก็จะเป็นเครื่องเตือนใจให้ระลึกถึงพระยาห์เวห์ †

เป็นเครื่องพิสูจน์ที่จะไม่มีวันถูกทำลายถึงอำนาจของพระองค์

ทุกชนชาติจะติดตามพระยาห์เวห์

56 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้
“รักษาความยุติธรรมไว้ ให้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง
เพราะการช่วยกู้ของเราจะมาถึงเจ้าในเร็ววัน
และความยุติธรรมของเราจะให้เจ้ารอดพ้น จะถูกเปิดเผยในไม่ช้า”

2 คนที่ทำอย่างนั้น คนที่รักษามันไว้มีเกียรติจริงๆ
เขารักษากฎวันหยุดทางศาสนาและไม่ได้ละเมิดมัน
เขายังมีใจจากการทำชั่วทุกชนิด”

3 คนต่างชาติที่มาติดตามพระยาห์เวห์ไม่ควรจะพูดว่า
“พระยาห์เวห์จะต้องแยกผมออกจากคนของพระองค์แน่ๆ”
และชั้นที่ก็ไม่ควรจะพูดว่า “ดูสิ ผมเป็นเหมือนกับต้นไม้ที่
เหี่ยวแห้งเพราะผมไม่สามารถมีลูกได้
พระยาห์เวห์คงไม่รับผมแน่ๆ”

4 เราจะตั้งอนุสาวรีย์ให้กับพวกชนที่ภายในกำแพงวิหารของเรา
เป็นอนุสาวรีย์ที่ดีกว่าลูกชายและลูกสาว
เป็นอนุสาวรีย์ที่อยู่ถาวร ที่จะไม่มีวันถูกรื้อออกไป
เราจะทำสิ่งนี้ให้กับพวกชนที่ที่รักษากฎเกี่ยวกับวันหยุดทาง
ศาสนาของเรา และเลือกทำสิ่งทั้งหลายที่เราชอบใจและยึดมั่นใน
คำสัญญาของเรา

6 “เราจะนำพวกคนต่างชาติไปยังภูเขาคักคิลิซึทซ์ของเรา คือ
คนต่างชาติเหล่านั้นที่ติดตามเรายาห์เวห์ เพื่อรับใช้เรา รักเรา
และเป็นผู้รับใช้ของเรา คือทุกคนที่รักษาวันหยุดทางศาสนาของ
เราและไม่ได้ละเมิดมัน และยึดมั่นในคำสัญญาของเรา
เราจะให้พวกเขาชื่นชมยินดีในบ้านของเรา ซึ่งเป็นบ้านแห่ง
การอธิษฐาน แล้วเราจะยอมรับเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบู
ชาอื่นๆของพวกเขานบนแทนบูชาของเรา เพราะคนจะเรียกบ้าน
ของเราว่า บ้านแห่งการอธิษฐาน สำหรับคนทุกชนชาติ”

8 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ผู้ที่รวบรวมคนอิสราเอล ที่กระจัด
กระจายไปนั้น พูดว่า “เราจะรวบรวมคนอื่นๆเข้ามาร่วมกับพวก
เขา นอกเหนือจากที่ได้รวบรวมมาไว้แล้วนั้น”

ผู้นำอิสราเอลกินเก่ง

9 พวกเจ้า สัตว์ร้ายที่อยู่ในท้องทุ่ง
พวกเจ้าสัตว์ที่อยู่ในป่า เข้ามากัดกินได้เลย

10 พวกคนยามของอิสราเอลนั้นตาบอด
พวกเขาทั้งหมดไม่รู้เรื่องอะไรเลย
พวกเขาเป็นหมาเฝ้าบ้านที่เจี๊ยบ
พวกเขาเห่าไม่เป็น

เอาแต่นอน และเพื่อฝัน เอาแต่หลับ

11 หมาพวกนี้กินเก่งเหลือเกิน
กินเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ

พวกเขาเป็นผู้เลียงแกะที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย
ต่างคนต่างทำตามใจตัวเอง

ต่างคนต่างหาประโยชน์ใส่ตัวเหมือนกันหมดทุกคน
12 พวกเขาพูดว่า “มาสิ มาตีมันเหล้าองุ่นกัน
ให้เรวตีมันเบียร์กันอย่างเต็มที่
พรุ่งนี้ก็จะสนุกเหมือนวันนั้นหรืออาจจะสนุกกว่านี้อีก”

อิสราเอลไม่ได้ติดตามพระเจ้า

57 คนตึ๋งตาย แต่ก็ไม่มีใครสนใจ
คนที่สตัยชื้อต่อพระเจ้าถูกเอาไป ก็ไม่มีใครเข้าใจ
สาเหตุที่คนที่ตึ๋งถูกจับเอาไป

† เป็นเครื่อง ... ถึงพระยาห์เวห์ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ทำให้พระยาห์-
เวห์มีชื่อเสียง”

เพื่อเขาจะได้ไม่ต้องเจอกับเรื่องเดือดร้อนกว่านั้น
2 และพวกเขาก็จะเข้าไปสู่ความสงบสุข
คนที่ใช้ชีวิตอย่างเที่ยงตรงก็จะได้พักผ่อนเมื่อนอนตายบน
เตียงของเขา

3 แต่ส่วนพวกเจ้า มานี้เลย
พวกเจ้าที่เป็นลูกๆของแม่มด
พวกเจ้าที่เป็นลูกๆของคนเล่นซู้และโสเภณี

4 พวกเจ้าหัวเราะเยาะใครหรือ
พวกเจ้าทำหน้าและแลบลิ้นใส่ใครหรือ

พวกเจ้าเป็นลูกที่ชอบกบฏ
เป็นลูกหลานที่ชอบหลอกลวง ไม่ใช่หรือ

5 พวกเจ้าเผาผลาญไปด้วยตัณหาราคะท่ามกลางพวกต้นโอ๊กอัน
ศักดิ์สิทธิ์

และได้ต้นไม้ที่ห้ามเงาทุกต้น † เจ้าได้ฆ่าลูกๆเพื่อเช่นไหว้ใน
หุบเขาต่างๆตามเขตแดนต่างๆ

6 หินเกลี้ยงในธรรมาแห่งนั้นเป็นพวกพระของเจ้า พวกหินเหล่านี
นั้นก็เลยเป็นส่วนแบ่งของเจ้า

พวกมันเป็นมรดกของเจ้าไม่ใช่เรา
เจ้าได้เทเครื่องดื่มบูชาให้กับหินเหล่านั้น
และพวกเจ้าได้นำเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชมาถวายให้กับพวก
มัน

เมื่อเห็นเรื่องต่างๆเหล่านี้ เจ้าคิดว่าเราจะพอใจและไม่ลงโทษ
เจ้าหรือ

7 เจ้าวางเตียงของเจ้าไว้บนภูเขาสูง
แล้วเจ้าก็ขึ้นไปทีนั้นเพื่อถวายเครื่องบูชา

8 เจ้าตั้งรูปเคารพของเจ้าไว้ด้านหลังประตูและเสาประตู
ใช่แล้ว เจ้าห่างไกลจากเรา

เจ้าทำตัวเปลือยเปล่าและป็นขึ้นไปบนเตียงของเจ้า
และเปิดเตียงให้กว้าง

เจ้าก็ได้เสนอค่าตัวกับพวกมัน
เจ้ารักเตียงของพวกมัน

เจ้าจ้องมองอวัยวะเพศของพวกมัน
9 เจ้าเอาน้ำมันมะกอกเดินทางไปหาพระโมเลค ††
และเจ้าก็ใส่ผ้าหอมของเจ้าซะมากมาย

เจ้าส่งพวกตัวแทนของเจ้าไปแดนไกล
เจ้าส่งพวกเขาไปไกลถึงแดนคนตาย

10 เจ้าเริ่มเหนื่อยล้าจากการเดินทางบ่อยๆ
แต่เจ้าไม่ยอมพูดว่า “แบบนี้คงจะไม่ได้อะไรแน่”
เจ้ามีกำลังขึ้นมาใหม่

เจ้าจึงไม่เป็นลมไป

11 ตอนนั้นเจ้ายำเกรงและหวาดกลัวใครกัน
เจ้าถึงได้โกหกและไม่ได้ระลึกถึงเราหรือคิดถึงเรา

เรายังเก็บตัวเจี๊ยบๆและซ่อนตัวอยู่
เจ้าถึงได้ไม่ยำเกรงเรา ใช่ไหม

12 เราจะพูดถึงความดีและการงานต่างๆของเจ้าก็ได้
แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่สามารถช่วยอะไรเจ้าได้หรอก

13 เมื่อเจ้าร้องขอความช่วยเหลือ ก็ให้รูปปั้นที่เจ้าได้สะสมนั้น
ช่วยเจ้าก็แล้วกัน

ลมจะพัดพวกมันไปหมด
ลมจะเป่าพวกมันไปหมด

แต่คนที่ลี้ภัยในเราก็จะได้อาศัยเป็นเจ้าของแผ่นดินนั้น และได้เป็น
เจ้าของภูเขาคักคิลิซึทซ์ของเรา

† ต้นโอ๊ก ... ทุกต้น หมายถึง คนที่มานมัสการพระเทียมเท็จในสถานที่
พวกนี้ และมีการร่วมเพศกันด้วย เป็นความเชื่อว่าจะทำให้พืชผลดี †† พระโม
เลค พระจอมพลอม ชื่อนี้เหมือนคำในภาษาฮีบรูหมายถึง “กษัตริย์”

พระยาห์เวห์จะช่วยคนของพระองค์

14 พระองค์จะพูดว่า “สร้างมันขึ้นมา สร้างมันขึ้นมา เตรียมทางไว้

กำจัดสิ่งกีดขวางต่างๆออกไปจากทางของคนของเรา”

15 พระเจ้า ผู้อยู่ในที่สูงและได้รับการยกย่อง

ผู้ที่อยู่ตลอดกาล

และผู้ที่มิชอบอันศักดิ์สิทธิ์

พูดว่า “เราอาศัยอยู่ในที่สูงและศักดิ์สิทธิ์

แต่เราก็อยู่กับคนเหล่านั้นที่สำนึกผิดและถ่อมตัวลง

เราจะฟื้นฟูจิตใจของคนถ่อมตัวลงและฟื้นฟูจิตใจของคนสำนึกผิด

16 เพราะเราจะไม่กล่าวหาตลอดเวลา

และเราก็จะไม่โกรธไปตลอดกาล

เพราะถ้าอย่างนั้นจิตวิญญาณของมนุษย์ที่เราสร้างขึ้นมา ก็จะตายต่อหน้าเรา

17 เราโกรธในเรื่องความโลภอันชั่วร้ายของพวกเขา

เราจึงลงโทษพวกเขา

เราได้ซ่อนตัวเราเองและโกรธ

แต่พวกเขาก็ยังหันเหไปตามทางทั้งหลายของพวกเขา

18 เราได้เห็นทางของพวกเขาแล้ว แต่เราจะรักษาพวกเขาไว้

เราจะนำทางพวกเขาและปลอบโยนพวกเขาคือคนเหล่านั้นที่ไว้ทุกข์ และเราจะให้ปากพวกเขากลับพูดคำสรรเสริญแทน”

19 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะให้สันติสุข สันติสุขแท้จริงกับทุกคน ทั้งคนที่อยู่ไกลและคนที่อยู่ใกล้

แล้วเราจะรักษาพวกเขาไว้

20 แต่คนชั่วเป็นเหมือนทะเลที่ปั่นป่วนไม่สามารถสงบนิ่งได้

คลื่นของมันกวานทั้งโคลนและดินขึ้นมา

21 คนชั่วจะไม่มีสันติสุข”

พระเจ้าของผมพูดไว้ว่าอย่างนั้น

ศาสนิกที่ถูกต้องและที่ผิด

58 พระยาห์เวห์พูดว่า ตะโกนออกมาดังๆเลย ไม่ต้องอันไว้

ยกเสียงขึ้นมาเหมือนกับเสียงแตร

ประกาศกับคนของเราถึงการบงกชของพวกเขา

ประกาศให้กับครอบครัวของยาโคบถึงความบาปของพวกเขา

2 พวกเขามาแสวงหาเราวันแล้ววันเล่า

อย่างกับว่าพวกเขาอยากจะทำสิ่งต่างๆของเรา

อย่างกับว่าเป็นชนชาติที่ได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง

อย่างกับว่าไม่ได้ทอดทิ้งกฎอันยุติธรรมของพระเจ้าของพวกเขา

พวกเขาขอการตัดสินที่ยุติธรรมจากเรา

พวกเขาแกล้งทำเป็นอยากเข้าใกล้พระเจ้า

3 และพวกเขาพูดว่า “ทำไมพระองค์ถึงไม่เห็นตอนที่พวกเราอดอาหารกัน

ทำไมพระองค์ถึงไม่สังเกตว่าพวกเราถ่อมตัวลง”

แต่เราตอบว่า “ดูเอาสิ ในวันที่เจ้าอดอาหารนั้น

เจ้าก็ยังมิว่าผลประโยชน์ของตนและเอาเปรียบคนงานทุกคนของเจ้า

4 ดูสิ พวกเจ้าถือศีลอดอาหารก็จริง แต่มีการถกเถียง ทะเลาะ และชกต่อยกันแถมไปด้วย

การอดอาหารอย่างที่พวกเจ้าทำในวันนี้จะไม่ทำให้คำอธิษฐานของเจ้าขึ้นไปถึงเบื้องบน

5 นี่หรือการถือศีลอดอาหารที่เราอยากได้

เป็นวันที่แค่ถ่อมตัวลงพอเป็นพิธีอย่างนี้หรือ

เป็นแค่ก้มหัวลงเหมือนกับต้นอ้อล้มหรือ

เป็นแค่นอนลงบนผ้ากระสอบและซีเถ้าหรือ

พวกเจ้าจะเรียกแบบนี้ว่าเป็นการถือศีลอดอาหารหรือ

วันแบบนี้จะเป็นที่ยอมรับของพระยาห์เวห์จริงหรือ

6 การอดอาหารที่เราอยากได้เป็นอย่างนี้ไม่ใช่หรือ

คือให้ปลดปล่อยโซ่ตรวนของความไม่ยุติธรรม

ให้แก้มือเท้าของการกดขี่ข่มเหงออก

และปล่อยให้คนที่ถูกกดขี่ข่มเหงเป็นอิสระ

ให้หักแอกทุกคน

7 แล้วให้แบ่งปันอาหารของเจ้ากับคนที่หิวโหย ไม่ใช่หรือ

ให้เอาคนยากจนที่ไม่มีบ้านอยู่เข้ามาอยู่ในบ้านของเจ้า

เมื่อเจ้าเห็นคนที่เปลือยเปล่าก็ให้คลุมตัวพวกเขา

และไม่ซ่อนตัวจากญาติๆที่เดือดร้อนของเจ้า

8 ถ้าเจ้าทำอย่างนี้แสงของเจ้าก็จะส่องสว่างเหมือนรุ่งอรุณ

บาดแผลต่างๆของเจ้าจะหายอย่างรวดเร็ว

พระองค์ผู้ให้ชัยชนะกับพวกเจ้าจะนำหน้าพวกเจ้าไป

และสง่าราศีของพระยาห์เวห์ก็จะเป็นทหารเฝ้าระวังหลังให้กับเจ้า

9 แล้วเจ้าก็จะเรียกขอความช่วยเหลือและพระยาห์เวห์ก็จะตอบ

เจ้าจะร้องขอ และพระองค์จะพูดว่า ‘เราอยู่นี่’

ถ้าเจ้าขจัดแอกของการกดขี่ไปจากสังคมของเจ้า

หยุดขี้น้ำกัน และหยุดพูดใส่ร้ายป้ายสีกัน

10 ถ้าเจ้าให้อาหารของเจ้ากับคนหิวโหย และช่วยคนที่ถูกข่ม-

เหงจนไม่ขาดอะไรเลย

เมื่อนั้นแสงสว่างของเจ้าก็จะส่องขึ้นมาในความมืด และความ

มืดสลัวของเจ้าก็จะกลายเป็นเทียนวัน

11 พระยาห์เวห์จะนำทางเจ้าอยู่เสมอ

และพระองค์จะดูแลความต้องการของเจ้าแม้ในแผ่นดินที่แห้ง

แล้ง และพระองค์จะเสริมกำลังกระดูกของเจ้า

เจ้าก็จะเป็นเหมือนสวนที่ได้รับน้ำ

เหมือนกับตาน้ำที่น้ำไม่เคยแห้ง

12 เจ้าก็จะสร้างเมืองที่ถูกทำลายไปในสมัยโบราณขึ้นใหม่

เจ้าจะก่อเมืองขึ้นมาบนพวกรากฐานอันเก่าแก่ของคนรุ่น

ก่อนๆ

และจะมีคนเรียกเจ้าว่า ผู้ซ่อมช่องโหว่ของกำแพง

และผู้ซ่อมถนนให้คนได้มาอยู่อาศัยอีก

13 ถ้าเจ้าไม่เดินทางไกลในวันหยุดทางศาสนา

และไม่ทำงานในวันอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

และถ้าเจ้าเรียกวันหยุดของเราว่าเป็นวันอันขึ้นบานและเรียก

วันอันศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ว่าเป็นวันอันมีเกียรติ

และถ้าเจ้าให้เกียรติวันนั้น โดยไม่เดินทางไปทำการค้าขาย

โดยไม่วิ่งไล่ตามผลประโยชน์ของตนและโดยไม่เจรจาตกลง

เรื่องธุรกิจกัน

14 เมื่อนั้นเจ้าจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์

และเราจะทำให้เจ้าข้ามภูเขาสูงทั้งปวงในโลกนี้

และเราจะเลี้ยงเจ้าจากแผ่นดินที่เราได้ยกให้กับยาโคบบรรพบุ-

รุษของเจ้า”

ปากของพระยาห์เวห์ได้พูดว่าอย่างนั้น

คนของพระเจ้าต้องเปลี่ยนจากทางชั่วร้ายต่างๆ

59 อย่าคิดว่ามือของพระยาห์เวห์สั้นจนช่วยเจ้าไม่ได้

หรือหูของพระองค์ตึงจนไม่ได้ยินเสียงของเจ้า

2 แต่เป็นความผิดบาปทั้งหลายของพวกเจ้าต่างหากที่เป็นอุป-

สรรระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า

เป็นพวกบาปของเจ้าที่ทำให้พระองค์ซ่อนหน้าไปจากเจ้า

พระองค์จึงไม่ได้ยินเสียงของเจ้า

3 เพราะมือของเจ้าเปราะเปื้อนไปด้วยเลือด

และนิ้วของเจ้าเปราะเปื้อนไปด้วยความผิด

ริมิฝีปากของเจ้าพูดโกหก

ลื่นของเจ้ากระซิบวางแผนทำชั่ว
 4 ไม่มีใครเอาเรื่องจริงมาขึ้นศาล
 และไม่มีใครเลยพูดความจริงในศาล
 ทุกคนฟังคำพูดที่ไม่มีหลักฐานและพูดโกหก
 พวกเขาตั้งท้องความชั่วร้ายและคลอดความผิดบาปออกมา
 5 พวกเขาฝึกแผนร้ายเหมือนฝึกไขว้
 และทอแผนชั่วอย่างทอใยแมงมุม
 ใครที่กินไข่เหล่านี้ของมันก็ตาย
 แล้วถ้าไข่แตกก็จะมึงพิษออกมา
 6 ใยแมงมุมของพวกเขาก็เอามาใช้เป็นเสื้อผ้าก็ไม่ได้
 พวกเขาไม่สามารถเอาสิ่งที่เขาสร้างขึ้นมากลุมตัวได้
 งานต่างๆของพวกเขาก็เป็นงานชั่ว
 มือของพวกเขาก็เต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ
 7 เท้าของพวกเขาก็วิ่งไปทำชั่ว
 พวกเขาวิ่งไปทำให้เลือดของคนบริสุทธิ์หลังไหล
 ความคิดต่างๆของพวกเขาก็เป็นความคิดชั่วร้าย
 พวกเขาไปถึงที่ไหน ความพินาศและการทำลายก็เกิดขึ้นที่นั่น
 8 พวกเขาไม่รู้จักทางที่นำไปสู่สันติสุข
 ไม่มีความยุติธรรมในทางของพวกเขาก็
 พวกเขาได้ทำทางของพวกเขาก็ให้คดเคี้ยวไป
 ทุกคนที่เดินบนเส้นทางนั้นจะไม่ได้เจอกับสันติสุข
 9 อย่างนี้ การตัดสินอย่างยุติธรรมของพระเจ้าจึงอยู่ห่างไกลจาก
 พวกเขา
 ความรอดของพระองค์มาไม่ถึงพวกเขา
 พวกเขาเรอคอยแสงสว่าง แต่มีแต่ความมืด
 พวกเขาเรอคอยแสงสว่างจ้า แต่พวกเขาต้องเดินอยู่ในความ
 มืดครึ้ม
 10 พวกเขาเดินคล้ำไปตามกำแพงเหมือนคนตาบอด
 เราดล้าหาเหมือนคนไม่มีลูกตา
 เราสะดุดล้มในตอนที่ยังอยู่กับเป็นตอนกลางคืน
 ถึงคนอื่นแข็งแรง แต่พวกเราเป็นเหมือนศพ
 11 เราทุกคนบ่นเหมือนหมี่ร้องคราง
 และร้องคร่ำครวญเหมือนนกเขาร้อง
 พวกเขาเรอคอยการตัดสินอันยุติธรรมของพระองค์ แต่มันไม่มา
 สักที
 พวกเขาเรอคอยความรอด แต่มันห่างไกลจากพวกเขา
 12 เพราะการกบฏต่างๆที่เราทำต่อพระองค์นั้นมามากมาย
 และความบาปต่างๆของพวกเขาก็เป็นพยานฟ้องพวกเขาเอง
 เพราะพวกเขารู้สึกแสบใจถึงการกบฏต่างๆของพวกเขาก็
 พวกเขาเรอจิกความผิดบาปของพวกเขาก็
 13 พวกเขาได้กบฏต่อพระยาห์เวห์และไม่สัสตี้ชื่อต่อพระองค์
 พวกเขาได้หันเหไปจากพระเจ้าของพวกเขาก็
 พวกเขาได้พูดถึงการกดขี่และการกบฏ
 ได้วางแผนด้วยคำพูดหลอกลวงและพูดสิ่งเหล่านั้นออกมาจาก
 ใจ
 14 ความยุติธรรมก็เลยถูกไล่กลับ
 ความถูกต้องก็อยู่ห่างไกล
 ความจริงสะดุดล้มในลานเมือง
 ความสัสตี้ชื่อเข้ามาในเมืองไม่ได้
 15 ความจริงไม่อยู่แล้ว
 แล้วถ้าใครไม่ยอมทำชั่วก็จะถูกโจมตี
 พระยาห์เวห์เห็นสิ่งเหล่านี้แล้วไม่พอใจมาก
 เพราะความยุติธรรมไม่มีเลย
 16 พระองค์โกรธแค้นที่เห็นว่าไม่มีใครเลย
 ไม่มีใครเข้ามาช่วยเหลือคนที่ถูกกดขี่ข่มเหง
 แล้วพระองค์จึงใช้แขนอันทรงพลังของพระองค์เพื่อมาช่วยผู้
 และความยุติธรรมของพระองค์ทำให้พระองค์ประสบความสำเร็จ
 17 พระองค์สวมความยุติธรรมไว้เป็นเหล็กป้องกันอก

และใส่ฤทธิ์ที่จะช่วยให้รอดเป็นหมวกเหล็ก
 พระองค์สวมการแก้แค้นเป็นเสื้อผ้า
 ใส่ความเดือดดาลเป็นเสื้อคลุม
 18 พระองค์จะตอบแทนศัตรูของพระองค์ตามที่เขาสวมควรจะได้รับ
 คือผู้ที่ต่อสู้กับพระองค์จะได้รับความโกรธแค้น
 พวกเขาศัตรูของพระองค์จะได้รับการลงโทษ
 พระองค์จะตอบแทนแผ่นดินตามแถบชายฝั่งทะเลและพวก
 เกาะตามที่พวกเขาสมควรจะได้รับ
 19 คนพวกนั้นที่อยู่ทางตะวันตกจึงจะยำเกรงชื่อของพระยาห์-
 เวห์
 และพวกที่อยู่ทางตะวันออกจะยำเกรงศักดิ์ศรีของพระองค์
 พระองค์จะชดมาเหมือนแม่น้ำที่ไหลเชี่ยวผ่านช่องแคบและ
 โดนมของพระยาห์เวห์พัดส่ง
 20 พระยาห์เวห์บอกว่าพระองค์จะมาปลดปล่อยศิโยนให้เป็นอิส-
 ระ
 พระองค์จะมาช่วยกู้คนเหล่านั้นในครอบครัวของยาโคบที่กลับ
 ใจจากการกบฏ
 21 พระยาห์เวห์พูดว่า “ตัวเราเองจะให้คำมั่นสัญญากับพวกเขา
 ว่าอย่างนี้ ‘พระวิญญูณของเราที่อยู่ในเจ้า และคำพูดที่เราได้ใส่
 ไว้ในปากของเจ้า จะไม่พรวดไปจากเจ้าหรือลูกๆของเจ้าหรือ
 หลานๆของเจ้า ตั้งแต่บัดนี้ไปจนตลอดกาล’” พระยาห์เวห์สัญญาว่า
 อย่างนั้น

เพลงเรื่องสง่าราศีที่เมืองเยรูซาเล็มกำลังจะได้รับ

60 ลูกขึ้น ส่องสว่างชะ เพราะแสงสว่างของเจ้ามาถึงแล้ว
 รัตมีของพระยาห์เวห์ขึ้นมาส่องลงบนเจ้า
 2 ความมืดปกคลุมแผ่นดิน
 ความมืดมืดปกคลุมชนชาติต่างๆอยู่
 แต่พระยาห์เวห์ได้ส่องสว่างอยู่บนเจ้า
 และรัตมีของพระองค์จะปรากฏอยู่เหนือเจ้า
 3 ชนชาติต่างๆจะมาหาแสงสว่างของเจ้า
 และกษัตริย์ต่างๆจะมาถึงแสงรุ่งอรุณอันเจิดจ้าของเจ้า
 4 เเงหน้าเงตาขึ้น มองไปรอบๆ
 พวกเขาทุกคนกำลังรวบรวมกันเข้ามาหาเจ้า
 พวกเขาถูกขูดของเจ้ากำลังมาจากแดนไกล
 พวกเขาพิเลียงกำลังหนีบพวกเขาถูกสาวของเจ้ามาบนเอว
 5 เจ้าจะเห็นสิ่งเหล่านี้และเจ้าจะส่องประกายแห่งความสุขออก
 มา
 ใจของเจ้าจะตื่นเต้นและเต็มไปด้วยความสุข
 เพราะความร่ำรวยของชนชาติต่างๆที่อยู่อีกฟากหนึ่งของทะเล
 จะมาถึงเจ้า
 6 ใช้แล้ว ทรัพย์สมบัติของชนชาติต่างๆจะถูกยกให้กับเจ้า
 7 พวกเขาฝูงอูฐทั้งหลายจะปกคลุมแผ่นดินของเจ้า
 คืออูฐหนุ่มสาวจากมีเดียและเอฟาห์
 ทุกคนจากเซบาจะมาหาเจ้า
 พวกเขาจะนำทองคำและกำยานมาให้
 แล้วเล่าเรื่องการกระทำอันน่าสรรเสริญของพระยาห์เวห์
 8 ฝูงแพะแกะทั้งหมดจากเคดาร์จะถูกรวบรวมมาหาเจ้า
 รวมทั้งพวกแกะตัวผู้จากเนบะโยธรวัย
 พวกมันจะเป็นเครื่องสวดบูชาที่เราจะยอมรับบนแท่นของเจ้า
 และเราจะทำให้พระวิหารของเราสง่างามยิ่งขึ้นไปอีก
 9 พวกนี้เป็นใครกันนะ ที่บินมาหาเจ้าอย่างกับเมฆ
 บินมาเหมือนฝูงนกเขา ที่กำลังบินกลับรังของมัน
 10 เรือทั้งหลายจากชายฝั่งทะเลอันไกลโพ้นกำลังรวบรวมกัน
 พวกเขาเรือจากทาร์ซัส จะมาเป็นกลุ่มแรก
 เพื่อนำพวกเขาทั้งหลายของพวกเจ้าจากแดนไกล
 พร้อมกับเงินทองของพวกเขาก็ด้วย

เพื่อเป็นเกียรติให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
 เพื่อให้กับองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอล
 เพราะพระองค์ได้ให้เกียรติกับพวกเจ้า
 10 พวกคนต่างชาติจะมาสร้างกำแพงต่างๆของเจ้าขึ้นมา
 และพวกกษัตริย์ของพวกเขาจะมาเป็นทาสเจ้า
 ตอนที่เราไกรธเจ้าหนุ่ม เราได้ลงโทษเจ้า
 แต่ตอนนี้เราจะมีน้ำใจต่อเจ้าและเมตตาต่อเจ้า
 11 พวกประตูเมืองของเจ้า จะเปิดต้อนรับเสมอ จะไม่ปิดทั้งวัน
 ทั้งคืน
 เพื่อความร่ำรวยของชนชาติทั้งหลายจะถูกนำมามอบให้กับเจ้า
 และพวกกษัตริย์ของพวกเขาจะถูกนำเข้าไปด้วย
 12 ถ้าชนชาติไหนหรืออาณาจักรไหนไม่ยอมรับใช้เจ้า มันจะพินาศไป
 ชนชาติเหล่านั้นจะถูกทำลายอย่างสิ้นซาก
 13 ความร่ำรวยของเลบานอนจะมาถึงเจ้า
 ทั้งไม้สน ไม้เฟอร์ และไม้ไซปรัสของมัน
 เพื่อจะใช้ตกแต่งที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา
 เราจะทำให้ที่วางเท้าของเราดูสง่างาม
 14 ลูกหลานของพวกที่เคยยกขี้ข่มเหงเจ้าจะก้มลงเข้ามาหาเจ้า
 ทุกคนที่เคยดูหมิ่นเจ้าจะกราบอยู่แทบเท้าเจ้า
 เขาจะเรียกเจ้าว่า “เมืองของพระยาห์เวห์
 เมืองศิโยน ขององค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล”
 15 แต่ก่อนเจ้าถูกทอดทิ้ง คนเกลียดชัง
 และไม่มีใครเดินผ่านแผ่นดินเจ้า
 แต่ตอนนี้เราจะทำให้เจ้ามีศักดิ์ศรีตลอดไป
 และคนจะชื่นชมในตัวเจ้าตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
 16 ชนชาติทั้งหลายจะให้สิ่งที่เจ้าต้องการเหมือนแม่ให้นมลูก
 พวกเจ้าจะดื่มความร่ำรวยจากบรรดากษัตริย์
 แล้วเจ้าจะรู้ว่าเรา ยาห์เวห์ เป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เป็นผู้
 17 เราจะให้เจ้ามีทองคำแทนทองสัมฤทธิ์
 มีเงินแทนเหล็ก
 มีทองสัมฤทธิ์แทนไม้
 และมีเหล็กแทนหิน
 เราจะตั้งสันติสุขเป็นเจ้านายเหนือเจ้า
 และความยุติธรรมจะเป็นนายของพวกเจ้า
 18 จะไม่มีความโหดร้ายทารุณในแผ่นดินของเจ้า
 จะไม่มีซากปรักหักพังหรือการทำลายภายในเขตแดนของเจ้า
 เจ้าจะตั้งชื่อพวกกำแพงของเจ้าว่า “ความรอด”
 จะตั้งชื่อพวกประตูเมืองว่า “คำสรรเสริญ”
 19 เจ้าจะไม่ต้องพึ่งแสงแดดในตอนกลางวันอีกแล้ว
 หรือแสงจันทร์ในตอนกลางคืน
 เพราะพระยาห์เวห์จะเป็นแสงสว่างให้กับเจ้าตลอดไป
 พระเจ้าของเจ้าจะเป็นรัศมีของพวกเจ้า
 20 ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีกแล้ว
 หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่หายไป
 เพราะพระยาห์เวห์จะเป็นแสงสว่างให้กับเจ้าตลอดไป
 วันเวลาแห่งความโศกเศร้าของเจ้านั้นจะจบสิ้นไป
 21 คนของเจ้า หมดทุกคนจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง
 แล้วพวกเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ตลอดไป
 พวกเขาเป็นต้นไม้ที่เร่าปลุกไว้
 เป็นฝีมือของเราที่แสดงว่าเรายิ่งใหญ่
 22 ครอบครัวยุคที่เล็กที่สุดจะกลายเป็นตระกูลที่มีพันคน
 ตระกูลที่เล็กที่สุดจะกลายเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่
 เราคือยาห์เวห์
 พอถึงเวลา เราจะรีบจัดการเรื่องนี้ให้

ข่าวดีสำหรับคนที่ถูกข่มเหง

61 พระวิญญูญาณของพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต อยู่กับผม
 เพราะพระยาห์เวห์ได้เลือก † ผม
 พระองค์ได้ส่งผมไปประกาศข่าวดีให้กับคนยากจน
 ไปรักษาจิตใจที่แตกสลาย
 ไปประกาศเสรีภาพให้กับเชลย
 และประกาศการปลดปล่อยให้กับพวกนักโทษ
 2 พระองค์ส่งผมให้ไปประกาศปีแห่งความเมตตาของพระยาห์-
 เวห์
 และวันเวลาที่พระเจ้าของเราจะแก้แค้น ไปปลอบโยนทุกคนที่
 เศร้าโศกเสียใจ
 3 พระองค์ส่งผมให้เอามาลัยไปให้กับคนที่โศกเศร้าในศิโยน
 เพื่อใส่แทนขี้เถ้า †† บนหัว
 ให้นำมันแห่งความชื่นชมยินดีแทนชุดไว้ทุกข์
 และให้ชุดงานเลี้ยงแทนจิตใจที่ท้อแท้
 พวกเขาจะได้ชื่อว่า ต้นโอ๊กแห่งความรอด
 ต้นไม้ของพระยาห์เวห์ที่แสดงว่าพระองค์นั้นยิ่งใหญ่
 4 พวกเขาจะสร้างเมืองต่างๆที่พังทลายไปในสมัยโบราณขึ้นมา
 ใหม่
 และพื้นที่สถานที่ต่างๆที่ถูกทำลายไปนานแล้วขึ้นมาใหม่
 พวกเขาจะก่อเมืองที่เป็นซากปรักหักพังที่ถูกทำลายมาหลาย
 ชั่วคนแล้วขึ้นมาใหม่
 5 คนต่างชาติก็จะยื่นฝ่ามือเลี้ยงดูฝูงแกะของเจ้า
 และคนต่างชาติพวกนี้ก็จะทำงานในทุ่งนาและในสวนองุ่นของ
 เจ้า
 6 จะมีคนเรียกพวกเจ้าว่า พวกนักบวชของพระยาห์เวห์
 พวกเจ้าจะได้ชื่อว่า พวกผู้รับใช้ของพระเจ้าของเรา
 พวกเจ้าจะได้ประโยชน์จากทรัพย์สินสมบัติของชนชาติต่างๆ
 และพวกเจ้าก็จะได้ออวดในความร่ำรวยที่ได้มาจากพวกเขา
 7 พวกเจ้าจะได้ส่วนแบ่งเป็นสองเท่าแทนที่จะต้องอับอาย
 พวกเจ้าจะชื่นชมยินดีกับส่วนแบ่งของพวกเจ้าแทนที่จะต้อง
 ขายหน้า
 ใช้แล้ว พวกเจ้าจะได้รับส่วนแบ่งเป็นสองเท่าในแผ่นดินของ
 พวกเจ้า
 และความยินดีของพวกเจ้าจะอยู่ตลอดไป
 8 พระยาห์เวห์พูดว่า “เรายาห์เวห์รักความยุติธรรม เราเกลียด
 การปล้นและการทำผิดทั้งหลาย
 เราจะให้คำตอบแทนกับคนของเราตามที่เขาสมควรจะได้รับ
 และเราจะทำสัญญากับพวกเขาที่จะคงอยู่ตลอดไป
 9 ลูกหลานของพวกเขาก็จะเป็นที่รู้จักท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
 ชื่อสายของเขา ก็จะเป็นที่รู้จักท่ามกลางเชื้อชาติต่างๆ
 ทุกคนที่เห็นพวกเขาต่างก็จะยอมรับว่าพวกเขาเป็นชนชาติที่
 พระยาห์เวห์ได้อวยพร”
 10 พระยาห์เวห์ทำให้ผมชื่นชมยินดีมาก
 จิตใจของผมมีความสุขเพราะพระเจ้าของผม
 เพราะพระองค์ได้เอาชุดแห่งความรอดมาสวมผมไว้
 พระองค์ได้คลุมผมด้วยเสื้อคลุมแห่งการช่วยกู้
 เป็นเหมือนกับเจ้าบ่าวที่ประดับหัวด้วยพวงมาลัย
 เป็นเหมือนกับเจ้าสาวที่ประดับตัวด้วยเพชรพลอยของนาง
 11 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะทำให้ความรุดอันยุติธรรมของ
 พระองค์และคำสรรเสริญจากมนุษย์งอกขึ้นมาต่อหน้าชนชาติ
 ทั้งหมด

† เลือก หรือแปลตรงๆได้ว่า “เจิม” เป็นวิธีที่พระเจ้าจะแต่งตั้งคนสำหรับ
 งานพิเศษ เช่น เจิมให้เป็นกษัตริย์ หรือ นักบวช ด้วยการเทน้ำมันบนคนๆนั้น บาง
 ครั้งก็เจิมสิ่งของด้วย คำนี้ในภาษาฮีบรู คือ “เมสสิยาห์” ในภาษากรีก คือ “คริสตัส”
 †† ขี้เถ้า จะโยนขี้เถ้าขึ้นไปให้หล่นลงมาบนหัว แสดงถึงความเศร้าโศกเสียใจ

เหมือนกับพืชที่งอกขึ้นมาจากดิน เหมือนกับเมล็ดที่ไพล่ขึ้นมา
ในสวน

ชัยชนะของเมืองเยรูซาเล็ม

62 เพื่อจะช่วยศิโยน ผมจะไม่ยอมเก็บตัวเงียบ
เพื่อจะช่วยเยรูซาเล็ม ผมจะไม่ยอมอยู่เฉย
จนกว่าชัยชนะของนางจะส่องสว่างออกมาเหมือนกับแสงรุ่ง-
อรุณ

และความรอดของนางส่องสว่างเหมือนกับคบเพลิง
2 แล้วชนชาติต่างๆจะได้เห็นชัยชนะของเจ้า
กษัตริย์ทั้งหลายจะได้เห็นสง่าราศีของเจ้า
เจ้าจะมีชื่อใหม่ที่พระยาห์เวห์เองจะเป็นผู้ตั้งให้
3 เจ้าจะเป็นมงกุฎที่สวมงามในมือของพระยาห์เวห์
เป็นมงกุฎของกษัตริย์ในมือของพระเจ้าของเจ้า
4 คนจะไม่เรียกเจ้าว่า ผู้ถูกคว่ำทิ้ง
และแผ่นดินของเจ้าก็จะไม่ถูกเรียกว่าร้างเปล่าอีกต่อไป
เพราะคนจะเรียกเจ้าว่า คนที่พระเจ้ารัก
และคนจะเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า
เจ้าสาวของพระเจ้า
เพราะพระยาห์เวห์รักเจ้า
และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงานกับพระยาห์เวห์
5 ผู้ที่จะสร้างเจ้าขึ้นมาใหม่ก็จะแต่งงานกับเจ้า
เหมือนกับที่ชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงสาว
พระเจ้าของเจ้าจะชื่นชมในตัวเจ้า
เหมือนกับเจ้าบ่าวชื่นชมในตัวเจ้าสาว
6 เยรูซาเล็มเอ๋ย เราได้ตั้งพวกยามไว้บนกำแพงทั้งหลายของ
เจ้า

เขาจะร้องอธิษฐานตลอดวันตลอดคืนไม่นิ่งเงียบ
พวกเจ้าที่ร้องขอให้พระยาห์เวห์ช่วยเหลือ อาย่ายอมหยุดพัก
เลย

7 และอย่าให้พระองค์หยุดพักด้วย
จนกว่าพระองค์จะตั้งเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่
จนกว่าพระองค์จะทำให้เยรูซาเล็มเป็นเมืองที่คนทั่วโลกยก-
ย่อง

8 พระยาห์เวห์ได้สาบานด้วยการยกมือขวาและแขนอันทรงพลัง
ของพระองค์ว่า

“เราจะไม่ให้เมล็ดข้าวของเจ้าตกไปเป็นอาหารของพวกศัตรู
ของเจ้าอีกต่อไป

เราจะไม่ให้พวกคนต่างชาติได้ตีเมล็ดล่อลวงใหม่ของเรา ที่เจ้าได้
มาจากการทำงานอย่างหนัก

9 แต่พวกที่เก็บเกี่ยวเมล็ดข้าวก็จะได้กินมัน และพวกเขาจะ
สรรเสริญพระยาห์เวห์

และคนพวกนั้นที่เก็บผลล่อลวงจะได้ตีเมล็ดล่อลวงในลานวิหาร
อันศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

10 ออกไป ออกไปทางประตูเมือง
ไปเตรียมถนนให้กับประชาชน

สร้างมันขึ้นมา สร้างทางหลวงขึ้นมา
เก็บหินทิ้งข้างทางให้หมด

ยกธงขึ้นเป็นสัญญาณให้ชนชาติทั้งหลายเห็น

11 ดูลี พระยาห์เวห์ได้ประกาศไปถึงสุดปลายโลกว่า “ให้บอก
นางสาวศิโยนว่า

‘ดูลี ความรอดของเธอกำลังมา
พระองค์เอารางวัลมาให้

พระองค์จะจ่ายค่าตอบแทนให้’

12 คนจะเรียกพวกเขาว่าคนของพระเจ้าโดยเฉพาะ
พวกที่พระยาห์เวห์ได้ปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

และศิโยน เจ้าจะได้ชื่อว่าผู้ที่พระเจ้าอยากได้
เมืองที่พระเจ้าไม่ได้ทอดทิ้ง”

พระยาห์เวห์ลงโทษชนชาติต่างๆ

63 คนยามร้องตะโกนว่า ใครกันนั้นที่กำลังมาจากเอโดม
ใครกันนั้นที่มาจากเมืองโบสร่าห์ เสื้อผ้าของเขาเปราะ
เปื้อนไปด้วยสีแดง

ใครกันนั้น แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี
มุ่งหน้ามาด้วยพลังอันแข็งแกร่ง

พระยาห์เวห์พูดว่า “เป็นเราเอง เราชนะแล้ว เรามีพลังอัน
เกรียงไกรที่จะช่วยให้เจ้ารอดได้”

2 ทำไมเสื้อผ้าของท่านถึงเปื้อนสีแดง
ทำไมเสื้อผ้าของท่านถึงเหมือนกับคนเหล่านั้นที่เดินย่ำอยู่ใน

ป่าอยู่
3 พระองค์ตอบว่า “เราเหยียบย่ำอยู่นอกรอบเมืองเพียงคนเดียว
ไม่มีชนชาติไหนช่วยเราเลย

เราเหยียบย่ำพวกชนชาติเหล่านั้นด้วยความโกรธ เราได้บดขยี้
พวกมันด้วยความโกรธแค้น

เลือดของพวกมันกระเด็นใส่เสื้อผ้าเรา
เราได้ทำให้เสื้อผ้าของเราเปราะเปื้อนไปหมด

4 ตอนนั้น เราได้กำหนดวันลงโทษชนชาติต่างๆ
ตอนนั้น ปีที่จะปลดปล่อยคนของเราให้เป็นอิสระได้มาถึงแล้ว

5 เรามองไป แต่ไม่มีใครมาช่วย
เราแปลกใจมากที่ไม่มีใครสนับสนุนเรา

เราก็กินชนะด้วยแขนอันทรงพลังของเราเอง
ความโกรธของเราเองสนับสนุนเรา

6 เราได้เหยียบย่ำชนชาติต่างๆด้วยความโกรธ
เราได้บดขยี้พวกมัน[†] ด้วยความโกรธแค้น

เราได้เทเลือดของพวกมันลงบนพื้น”

พระยาห์เวห์แสดงความเมตตาต่อคนของพระองค์

7 ผมจะเล่าถึงเรื่องต่างๆที่พระยาห์เวห์ได้แสดงความเมตตากับ
เรา

เป็นเรื่องที่นายกองสรรเสริญ
เราควรจะสรรเสริญพระองค์สำหรับเรื่องทุกอย่างที่พระองค์ทำ

เพื่อพวกเรา
สำหรับความดีงามที่ยิ่งใหญ่ที่พระองค์มีต่อครอบครัวของอิส-
ราเอล

พระองค์ได้แสดงความเมตตาปราณีต่อพวกเรา
พระองค์ได้ช่วยพวกเราด้วยความรักมั่นคงครั้งแล้วครั้งเล่า

8 พระองค์พูดว่า “ใช่แล้ว พวกนี้เป็นคนของเราแน่ เป็นลูกๆที่จะ
ไม่มีวันทรยศเรา”

พระองค์ถึงได้มาเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา
9 ไม่ใช่ผู้ส่งข่าว ไม่ใช่ทูตสวรรค์

แต่เป็นพระองค์เองที่ช่วยพวกเราจากความทุกข์ร้อนทั้งหมด
ของพวกเรา

พระองค์ได้ไถ่พวกเราไว้เพราะพระองค์รักและสงสารพวกเรา
ในอดีตนั้นพระองค์ยกพวกเราขึ้นมาล้อมอยู่เสมอ

10 แต่พวกเขา กลับกบฏและทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระ-
องค์เสียใจ

พระองค์จึงกลายเป็นศัตรูของพวกเรา
แล้วพระองค์เองได้ต่อสู้กับพวกเรา

11 ต่อมาพวกเขาก็ได้คิดถึงวันเก่าก่อน
คนของพระองค์ได้คิดถึงโมเสส

พวกเขาคิดในใจว่า พระผู้คนที่นำฝูงแกะของพระองค์พร้อม
พวกผู้เลี้ยงผ่านทะเลขึ้นมา ไปอยู่ไหนแล้ว

พระผู้คนที่ใส่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไว้ในตัวโมเสส

[†] เราได้บดขยี้พวกมัน สำเนาฮีบรูหลายฉบับแปลอย่างนี้ แต่ก็มีพวกสำเนา
ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “เราทำให้พวกมันเมา”

12 และจงท่านไปด้วยมือที่เต็มไปด้วยพลังและสง่าราศีของพระองค์ หายไปไหนแล้ว
 พระผู้หนึ่งที่แหวกหน้าต่อหน้าพวกเขาเพื่อสร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์เองตลอดไป หายไปไหนแล้ว
 13 ผู้ที่นำพวกเขาเดินผ่านน้ำลึกไป หายไปไหนแล้ว พวกเขาไม่ได้สะดุดล้ม พวกเขาเป็นเหมือนม้าที่เดินอยู่ในที่ราบเรียบ
 14 พระวิญญาณของพระยาห์เวห์ให้พวกเขาพักผ่อน เหมือนกับฝูงวัวที่ลงไปอยู่ในหุบเขาเขียวชอุ่ม
 อย่างนี้พระองค์ได้นำคนของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้สร้างชื่อเสียงอันยิ่งใหญ่ให้กับพระองค์เอง

อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ให้ช่วยคนของพระองค์

15 ตอนนี้องปรอดมองลงมาจากฟ้าสวรรค์และสังเกตพวกเราสิ มองลงมาจากบ้านอันศักดิ์สิทธิ์และสง่างามของพระองค์เกิดความรักอันร้อนแรงของพระองค์และฤทธิ์อำนาจของพระองค์ หายไปไหนหมดแล้ว
 ความรักใคร่และความเมตตาปราณีของพระองค์หายไ้ไหนหมดแล้ว
 ทั้งหมดนั้นถูกขังไว้จากพวกเรา
 16 พระองค์คือพ่อของพวกเรา ถึงอับราฮัมจะจำพวกเราไม่ได้และอิสราเอลจะบอกว่าไม่รู้จักรเรา

แต่พระองค์ พระยาห์เวห์ก็ยังคงจะเป็นพ่อของพวกเราอยู่ดี ชื่อของพระองค์ตั้งแต่สมัยโบราณมาแล้วคือ “ผู้ปกป้องเรา”
 17 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ทำไมพระองค์ถึงปล่อยให้เราหลงไปจากทางทั้งหลายของพระองค์ และปล่อยให้จิตใจของเราแข็งกระด้างจนไม่ยำเกรงพระองค์ กลับมาเกิด เพื่อช่วยพวกผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อช่วยเผ่าต่างๆซึ่งเป็นทรัพย์สินสมบัติของพระองค์เอง
 18 ประชาชาติศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ได้เป็นเจ้าของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แค่ช่วงสั้นๆ แต่ตอนนี้ศัตรูของพวกเราได้เหยียบย่ำสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์แล้ว

19 นานมาแล้วที่พวกเราเป็นเหมือนคนพวกนั้นที่พระองค์ไม่ได้ครอบครอง เหมือนคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เป็นคนของพระองค์
64 อยากให้พระองค์แหวกสวรรค์ลงมาเหลือเกิน พวกภูเขาดังต่างๆจะได้สิ้นไหว † ต่อหน้าพระองค์
 2 ขอลงมาทำให้ศัตรูของพระองค์ได้เจอกับตัวจริงของพระองค์ ประชาชาติทั้งหลายจะได้กลัวจนตัวสั่นต่อหน้าพระองค์ เหมือนกับกิ่งไม้เจอไฟหรือหม้อน้ำตั้งบนไฟ
 3 พระองค์ได้ทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราคิดไม่ถึง คือพระองค์ได้ลงมาและภูเขาทั้งหลายต่างสิ้นไหวต่อหน้าพระองค์

4 ตั้งแต่เก่าก่อน ไม่มีใครเคยได้ฟัง ไม่มีหูไหนเคยได้ยิน ไม่มีลูกตาไหนเคยเห็นเทพเจ้าองค์ไหนที่ช่วยคนเหล่านั้นที่หิวหิวถึง
 นอกจากพระองค์
 5 พระองค์มาช่วยคนเหล่านั้นที่มีความสุขในการทำสิ่งที่ถูกต้อง ที่ยอมรับพระองค์ด้วยการใช้ชีวิตในแนวทางทั้งหลายของพระองค์
 เมื่อก่อนตอนที่พระองค์โกรธ พวกเราก็ทำบาปมากยิ่งขึ้นต่อพระองค์
 แล้วพวกเราก็ยังทำบาปเหล่านั้นมาเรื่อยๆ แล้วตอนนี้เราจะรอดได้ยังไง

† สิ้นไหว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “หลอมละลาย”

6 พวกเราทุกคนได้กลายเป็นเหมือนของแปดเปื้อนไปแล้ว การทำดีทั้งหลายของเราเป็นเหมือนผ้าอนามัยใช้แล้ว พวกเราทุกคนก็เหี่ยวแห้งไปเหมือนใบไม้ แล้วความบาปทั้งหลายของเราก็เป็นเหมือนลมที่เป่าเราให้ปลิวไป
 7 ไม่มีใครร้องเรียกชื่อของพระองค์ หรือพยายามคว่ำพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ได้หันหน้าไปจากพวกเราแล้ว และพระองค์ได้ใช้ความบาปของพวกเราหลอมละลายพวกเราไป
 8 แต่พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์ยังเป็นพ่อของพวกเราอยู่นะ เราเป็นดินเหนียว และพระองค์เป็นช่างปั้นเรา เราทุกคนเป็นฝีมือของพระองค์
 9 พระยาห์เวห์เจ้าข้า อย่าได้โกรธมากเกินไปเลย อย่าได้จดจำความผิดบาปของพวกเราตลอดไป โปรดมองพวกเราน้อย เราทุกคนเป็นชนชาติของพระองค์
 10 เมืองศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของพระองค์ได้กลายเป็นทะเลทรายไปแล้ว
 ศิโยนได้กลายเป็นทะเลทราย เยรูซาเล็ม ได้กลายเป็นที่รกร้างไปแล้ว
 11 วิหารอันศักดิ์สิทธิ์และสวยงามของพวกเรา ซึ่งเป็นที่ที่บรรพบุรุษของพวกเราใช้สรรเสริญพระองค์นั้นถูกไฟเผาไปแล้ว
 และของที่มีค่าทั้งหมดของพวกเราถูกทำลายไปจนหมดสิ้น
 12 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ขนาดเกิดเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว พระองค์ยังจะรังมือไม่ช่วยพวกเราอีกหรือ
 พระองค์ยังจะเงิบๆอยู่หรือ และลงโทษพวกเรามากเกินไปหรือ

การตัดสินใจยุติธรรมของพระยาห์เวห์ต่ออิสราเอล

65 พระยาห์เวห์ตอบว่า “ตอนนั้น เราพร้อมที่จะให้คนพวกนั้นที่ไม่ได้เรียกหาเรา ได้เข้ามาใกล้เรา ตอนนั้นเราพร้อมที่จะให้คนพวกนั้นที่ไม่ได้ตามหาเรา ได้เจอกับเรา
 เราได้พูดกับชนชาติที่ไม่ได้ร้องเรียกเราว่า ‘เราอยู่นี่ เราอยู่นี่’
 2 เราอ่านแขนของเราทั้งวันให้กับชนชาติที่ดีอันที่ขอบดินในเส้นทางที่ไม่ดีและชอบตามใจตัวเอง
 3 พวกเขาเป็นชนชาติที่ทำทนายเราต่อหน้าอยู่เรื่อยโดยไปเซ่นไหว้พวกพระเทียมเท็จตามสวน และถวายเครื่องหอมบูชาให้กับพระเทียมเท็จเหล่านั้นบนพวกแท่นบูชาที่ทำจากอิฐ
 4 คนพวกนั้นไปนั่งติดต่อกับวิญญาณคนตายท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพและไปค้ำคั่นตามถ้าเก็บศพต่างๆ พวกเขากินเนื้อหมูและมีน้ำแกงที่ทำจากสัตว์ต้องห้ามอยู่ในหม้อของพวกเขา
 5 พวกเขาพูดว่า ‘อยู่ห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ข้าเพราะข้าศักดิ์สิทธิ์เกินไปสำหรับเจ้า’ คนอย่างนี้เป็นเหมือนควันในจมูกของเรา เป็นเหมือนไฟที่ไหม้อยู่ทั้งวัน
 6 ดูลี บาปของพวกเขาก็ถูกบันทึกไว้ต่อหน้าเรา เราจะไม่อยู่นิ่งเฉยแต่เราจะตอบแทนอย่างเต็มที่ เราจะเทน้ำตอบแทนลงบนตักของพวกเขา
 7 สำหรับทั้งความบาปของพวกเขาก็และความบาปของบรรพบุรุษของพวกเขาก็” พระยาห์เวห์ว่าอย่างนั้น
 เราจะดวงค่าตอบแทนของพวกเขาแล้ว همینลงไปบนตักของพวกเขา
 เพราะพวกเขาได้เผาเครื่องหอมบนพวกภูเขาศักดิ์สิทธิ์ และ همینประมาทเราบนพวกเนินเขา

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “เมื่อคนคั่นองุ่นยังเห็นว่ายังมีน้ำองุ่นเหลืออยู่ในพวงองุ่น

พวกเขาจะพูดว่า ‘อย่าเพิ่งทำลายมัน เพราะยังมีน้ำองุ่นเหลืออยู่’

เช่นเดียวกัน เราก็จะไม่ทำลายประชาชนพวกนี้จนราบคาบ เพราะยังมีพวกผู้รับใช้ของเราเหลืออยู่ในนั้น

9 เราจะให้ลูกหลานกับยาโคบ ให้ทายาทกับยูดาห์ ผู้ที่จะรับภรรยาทั้งหลายของเราเป็นมรดก

พวกที่เราเลือกมาจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก พวกผู้รับใช้ของเราจะได้ตั้งรกรากอยู่ที่นั่น

10 เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับคนของเราที่แสวงหาเรา เราจะทำให้ที่ราบซารีบกลายเป็นทุ่งหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาเอาโคร์ กลายเป็นที่ให้อาหารโค่นอน สำหรับคนของเราที่แสวงหาเรา

11 แต่โอ้พวกเจ้าที่ทั้งพระยาห์เวห์ไป

ที่ลี้ภัยหาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา แล้วไปตั้งโต๊ะบูชาให้กับ พระโซค

และเติมเหล้าองุ่นบูชาให้กับ พระเคราะห์

12 เราจะทำให้เจ้ามีเคราะห์ ต้องตายด้วยดาบ พวกเจ้าทุกคนจะต้องก้มลงให้พวกศัตรูฆ่า

เพราะเราได้เรียกพวกเจ้า แต่พวกเจ้าไม่ตอบ เราได้พูด แต่พวกเจ้าไม่ยอมฟัง

เจ้าทำในสิ่งที่เราเห็นว่าชั่วร้าย เจ้าเลือกทำในสิ่งที่เราไม่พอใจ”

13 ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า “พวกผู้รับใช้ของเราจะได้กิน แต่พวกเจ้าคนชั่วจะหิวโหย

พวกผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่พวกเจ้าคนชั่วจะหิวกระหาย พวกผู้รับใช้ของเราจะมีความสุข แต่พวกเจ้าคนชั่วจะได้รับความอับอาย

14 พวกผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะสุขใจ แต่พวกเจ้าคนชั่วจะร้องคร่ำครวญเพราะทุกข์ใจ

พวกเจ้าคนชั่วจะร้องคร่ำครวญเพราะจิตใจแตกสลาย

15 พวกผู้รับใช้ที่เราได้เลือกไว้ ก็จะใช้ชื่อของเจ้าสาปแช่งคน แล้วพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต ก็จะให้พวกเจ้าคนชั่วตายไป

แต่ส่วนพวกผู้รับใช้ของพระองค์นั้น พระองค์จะให้ชื่อใหม่กับพวกเขา

16 ทุกคนในแผ่นดินที่ขอพรก็จะขอจากพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ และทุกคนในแผ่นดินที่สาบานก็จะสาบานโดยอ้างถึงพระเจ้าที่สัตย์ซื่อ

เพราะเราจะลี้ภัยความทุกข์ยากต่างๆที่เราทำให้เกิดกับพวกเจ้าในอดีต

พวกความทุกข์ยากนั้นจะถูกหลบลบซ่อนไปจากสายตาของเรา

พระยาห์เวห์จะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และโลกใหม่สำหรับคนของพระองค์

17 คูสิ เรากำลังจะสร้างสวรรค์ใหม่ และโลกใหม่ จะไม่มีใครจดจำเรื่องเก่าๆอีกต่อไป

มันก็จะไม่แวบเข้ามาในความคิดอีกเลย

18 แต่ขอให้อใจและมีความสุขตลอดไปกับสิ่งที่เรากำลังสร้าง

คูสิ เราจะสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นบ่อเกิดของความสุข และเราจะสร้างคนของนาง ให้เป็นบ่อเกิดของความยินดี

19 เยรูซาเล็มจะทำให้เราชื่นบาน คนของเราจะทำให้เรายินดี จะไม่มีเสียงร้องไห้

หรือเสียงร้องขอความช่วยเหลือในเมืองนั้นอีกต่อไป

20 จะไม่มีเด็กทารกที่มีชีวิตอยู่ไม่กี่วัน หรือคนแก่ที่ยังตายก่อนเวลาอันควร

คนที่ตายตอนอายุหนึ่งร้อยปีก็ถือว่ายังหนุ่มอยู่ คนที่ตายก่อนอายุร้อยปีก็ถือว่าถูกสาปแช่ง

21 คนของเราจะสร้างบ้านและจะได้เข้าไปอยู่ พวกเขาจะปลูกสวนองุ่นและจะได้กินผลของมัน

22 พวกเขาจะไม่สร้างบ้านแต่คนอื่นมาอยู่แทน พวกเขาจะไม่ปลูกสวนองุ่นแต่คนอื่นมากินแทน

พวกเขาจะมีอายุยืนเหมือนต้นไม้ พวกคนที่เราได้เลือกไว้จะได้ใช้สิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้นมากับมือ

จนมั่งมีเสมอสภาพไป

23 พวกเขาจะไม่ทำงานหนักโดยเปล่าประโยชน์ และพวกเขาจะไม่คลอตลูกที่จะต้องมาเจอกับความตายอย่างฉับพลัน

เพราะพวกเขาจะเป็นเชื้อชาติที่พระยาห์เวห์อวยพร รวมทั้งลูกหลานของพวกเขาด้วย

24 เราจะตอบพวกเขา ก่อนที่พวกเขาจะร้องเรียกเราเสียอีก พวกเขาจะยังพูดไม่ทันขาดคำ เราก็จะตอบแล้ว

25 หม่าป่าและลูกแกะจะกินอยู่ด้วยกัน สิ่งโตจะกินฟางเหมือนวัว

แต่จะกินฟางฟืนต่อไป จะไม่มีการทำร้ายหรือทำลายกันทั่วภูเขาที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

พระองค์ประณามการน้สการที่ผิด

66 พระยาห์เวห์พูดว่า “ฟ้าสวรรค์เป็นบัลลังก์ของเราและโลกนี้เป็นที่วางเท้าของเรา

แล้วอย่างนี้ พวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้กับเรา แล้วอย่างนี้ พวกเจ้าจะสร้างที่พักผ่อนแบบไหนให้กับเรา

2 มือของเราเองได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดเป็นของเรา”

พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้

“แต่ที่ต่างหากที่เราให้ความสนใจ คือคนที่ถ่อมสุภาพ คนที่สำนึกผิดในใจ

คนที่สั่นกลัวเมื่อได้ยินคำพูดทั้งหลายของเรา

3 บางคนฆ่าวัวตัวผู้ถวายเราก็จริง แต่ก็ยังไปฆ่ามนุษย์ด้วย บางคนถวายลูกแกะให้กับเรา แต่ก็หักคอกหมาเอาไปถวายพระ

อื่นด้วย † บางคนถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช แต่ก็ถวายเลือดของหมูให้กับรูปเคารพด้วย

บางคนเผาเครื่องหอมถวายเรา แต่ก็ไปสรรเสริญรูปเคารพด้วย

คนพวกนี้เลือกทำตามวิถีทางของเขาเอง พวกเขาเลือกทำในสิ่งที่น่าขยะแขยงพวกนั้น

4 อย่างนั้น เราก็จะเลือกการลงโทษอย่างหนักให้กับพวกเขา เราจะเอาสิ่งที่พวกเขาถวายเป็นของขวัญ

เพราะเมื่อเราเรียก ก็ไม่มีใครตอบเราพูด แต่ไม่มีใครฟัง

พวกเขาก็ทำในสิ่งที่เราเห็นว่าชั่วช้า พวกเขาเลือกทำในสิ่งที่เราไม่พอใจ”

5 พวกเจ้าที่สั่นกลัวเมื่อได้ยินคำพูดของพระองค์นั้น ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี

“พี่น้องของเจ้าที่เกลียดเจ้าและไม่ยอมรับเจ้า เพราะเจ้าจงรักภักดีต่อเรา ได้พูดว่า

“ให้พระยาห์เวห์แสดงความยิ่งใหญ่ด้วยการช่วยพวกแกสิเพื่อเราจะได้เห็นพวกแกชื่นชมยินดี”

แต่พวกมันจะต้องอับอายขายหน้า

† หักคอกหมา ... พระอื่นด้วย หรืออาจหมายถึงหักคอกหมาเพื่อปล้นแกะที่หมานั้นเฝ้าอยู่

พระยาห์เวห์จะทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้กับเมืองเยรูซาเล็มในเร็ววัน

6 ฟังซิ เสียงดังมาจากในเมือง
เสียงดังมาจากวิหาร
มันเป็นเสียงของพระยาห์เวห์ที่กำลังตอบแทนพวกศัตรูของพระองค์ตามที่พวกมันสมควรจะได้รับ
7 ตีโยนยังไม่ทันจะปวดท้องคลอดเลย เธอก็ได้คลอดออกมาแล้ว
ก่อนที่เธอจะเจ็บปวดเสียอีก เธอก็ได้คลอดลูกชายออกมาแล้ว
8 ใครเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มาก่อนบ้าง
ใครเคยเห็นเรื่องอย่างนี้มาก่อนบ้าง
มีประเทศไหนบ้างที่เกิดขึ้นได้ภายในวันเดียว
มีชนชาติไหนบ้างที่คลอดออกมาได้ในชั่วพริบตาเดียว
พอตีโยนปวดท้องคลอดปั๊บ เธอก็คลอดลูกๆออกมาปั๊บ
9 พระยาห์เวห์ถามว่า “เราที่เป็นคนเปิดช่องคลอด จะไม่ให้เด็กคลอดออกมาหรือ”
พระเจ้าของเจ้าถามว่า “เราที่เป็นคนทำคลอด จะไปยังไม่ให้ชนชาติของเราคลอดออกมาหรือ”
10 พวกเจ้าที่รักเยรูซาเล็ม ให้ชื่นชมยินดีกับเธอ และดีใจกับเธอ
พวกเจ้าทุกคนที่เคยไว้ทุกข์ไว้กับเยรูซาเล็มให้ร่วมเฉลิมฉลองกับเธอ
11 เพื่อเจ้าจะได้ดูและอิมหนาในอ้อมอกอันปลอบประโลมของเธอ
เพื่อเจ้าจะได้ดีมีและมีความสุขจากหัวนมที่มีน้ำนมอย่างเหลือเฟือของเธอ
12 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดคือ
“ดูสิ เราจะให้ความเจริญรุ่งเรืองไหลมาสู่เยรูซาเล็มเหมือนกับแม่น้ำ
ให้ความร่ำรวยของชนชาติต่างๆไหลมาสู่เธอเหมือนลำธารที่ไหลล้น
พวกเจ้าจะได้ดูนมของเธอและเธอจะแนบเจ้าไว้ที่เอว
เธอจะเขย่าเจ้าขึ้นลงเบาๆบนเข่าของเธอ
13 เราก็จะปลอบโยนพวกเจ้าเหมือนกับที่แม่ๆปลอบโยนลูกๆของนาง
เจ้าจะได้รับการปลอบโยนในเมืองเยรูซาเล็ม”
14 พวกเจ้าจะเห็นสิ่งเหล่านี้แล้วจิตใจจะร่าเริงยินดี
และร่างกายจะฟื้นสภาพเหมือนหญ้าที่เพิ่งงอก †
พระยาห์เวห์จะทำให้พวกผู้รับใช้ของพระองค์สัมผัสกับพลังอำนาจของพระองค์
แต่พวกศัตรูของพระองค์จะได้สัมผัสกับความโกรธของพระองค์

† จิตใจ... ที่เพิ่งงอก หรือแปลตรงๆได้ว่า “กระดูกจะกระชุ่มกระชวยขึ้นเหมือนหญ้าที่เพิ่งงอก”

15 เพราะพระยาห์เวห์กำลังมาด้วยไฟ รถรบของพระองค์เป็นเหมือนลมพายุ พระองค์มาเพื่อลงโทษคนพวกนั้นด้วยความโกรธที่เดือดดาลของพระองค์
และตะโกนบอกใส่พวกเขา และยิงลูกศรเพลิงใส่พวกเขา
16 เพราะพระยาห์เวห์จะตัดสินลงโทษด้วยไฟ
จะตัดสินลงโทษมนุษย์ด้วยดาบของพระองค์
จะมีคนมากมายที่ถูกพระยาห์เวห์ฆ่า

พระเจ้าจะตัดสินโทษศัตรูของพระองค์ที่เมืองเยรูซาเล็ม

17 “พวกคนที่อุทิศตัวและชำระตัวเองให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้ไปหา
รูปเคารพหญิงนิน ที่อยู่กลางสวนศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ †† พวกที่กินเนื้อ
หมู เนื้อคน และสิ่งอื่นๆที่น่าขยะแขยง พวกเขาทุกคนจะจบสิ้น
ไปพร้อมๆกัน” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
18 “เรารู้จักการกระทำและความคิดทั้งหลายของคนพวกนี้ เรา
กำลังมาเพื่อรวบรวมคนทุกชนชาติทุกภาษา พวกเขาจะได้มา
เห็นสง่าราศีของเรา 19 และเราจะทำสิ่งมหัศจรรย์ท่ามกลางพวกเขา เราจะส่งผู้รอดตายบางคนในพวกเขา ไปยังชนชาติต่างๆ ไป
ยังเมืองทารซิช ไปยังเมืองลิเบีย เมืองลูดผู้เก่งธนู เมืองทุบัล
และเมืองยวาน ไปยังแถบชายฝั่งทะเลและหมู่เกาะที่อยู่ห่าง
ไกล ที่ยังไม่เคยได้ยินเรื่องของเราและยังไม่เคยเห็นความยิ่งใหญ่
ของเรา พวกที่เราส่งออกไปนี่ก็จะได้พูดถึงความยิ่งใหญ่ของเรา
ท่ามกลางชนชาติเหล่านั้น 20 และพวกเขาจะนำพวกพี่น้อง
ชาวอิสราเอลทั้งหมดของเจ้ากลับมาจากทั่วทุกชาติ เป็นของ
ถวายให้กับพระยาห์เวห์ เหมือนตอนที่ชาวอิสราเอลนำเครื่องบูชา
จากเมล็ดพืชในภาชนะที่สะอาดมายังวิหารของพระยาห์เวห์
พวกเขาจะกลับมาบนน้ำ บนรถรบ บนเกวียน บนล้อ และบนอูฐ
มายังภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเราคือ เยรูซาเล็ม” พระยาห์เวห์พูด
ว่าอย่างนั้น 21 “เราก็จะเอาพวกเขาบางคนมาเป็นพวกนักบวช
และพวกเลวี” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
22 “แน่นอนลูกหลานของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา
ตลอดไป
เหมือนกับฟ้าสวรรค์ใหม่และโลกใหม่ที่เราจะสร้างขึ้นนั้น”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
23 “วันขึ้นพระจันทร์ใหม่ของทุกเดือน
และวันหยุดทางศาสนาของทุกอาทิตย์มนุษย์ทุกคนจะมา
นมัสการเรา”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
24 “และพวกเขาจะออกไปเห็นซากศพทั้งหลายของคนที่ยก
ต่อเรา พวกหนอนที่กินพวกมันจะไม่มีวันตาย ไฟที่เผาผลาญ
พวกมันอยู่ก็จะไม่มีวันดับและทุกคนที่เห็นศพเหล่านั้นจะสะดุ้ง
สะอื้น”

†† เพื่อจะได้ไปหา ... กลางสวนศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ติดตามผู้นำของพวกเขาไปนมัสการพวกพระในสวนศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น”

เยเรมีย์

คำนำ

เยเรมีย์พูดแทนพระเจ้าให้กับชาวยูดาห์ตั้งแต่หนุ่มจนแก่เป็นเวลาประมาณห้าสิบปี แต่มีน้อยคนมากที่กลับใจ เขาต้องเจอกับปัญหามากมาย เช่น ถูกทุบตี ถูกใส่ชื่อ ถูกขังคุก หิวโหย ถูกทิ้งในบ่อโคลน ถูกศัตรูใส่ร้าย ถูกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมต่อต้าน คำพูดแทนพระเจ้าของเขาโดนกษัตริย์เผา ถูกขู่อยู่เรื่อยๆ สุดท้ายก็ถูกคนยูดาห์ลากไปอียิปต์ ทุ่งหญ้าเขาเดือนแล้วว้ายาไป และในที่สุดเขาคงตายที่นั่น

หนังสือเยเรมีย์ไม่ได้เรียงตามเวลาที่เหตุการณ์หรือคำเทศนาเหล่านี้เกิดขึ้น แต่แบ่งตามเนื้อเรื่อง เช่น บทที่ 26-45 เป็นเรื่องที่มาารูคเลขาของเยเรมีย์ที่บ้านที่กรุงเยเรมีย์ หรือบทที่ 46-51 เป็นคำเทศนาเกี่ยวกับชนชาติต่างๆ เป็นต้น รูปแบบการเขียนของหนังสือเยเรมีย์ มีทั้งบทกวี บทสนทนา จดหมาย และบางส่วนก็เป็นเรื่องเล่า

หนังสือเยเรมีย์ มีข้อความสำคัญสองอย่างถึงยูดาห์ คือ หนึ่ง เตือนว่ายูดาห์จะแพ้สงครามและเมืองเยรูซาเล็มของพวกเขาก็จะถูกทำลาย และสอง หลังจากที่พวกเขาถูกลงโทษแล้ว พระเจ้าจะทำข้อตกลงใหม่กับพวกเขาเพราะพระองค์รักพวกเขาเหมือนในบทที่ 31:33 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในอนาคต ข้อตกลงที่เราจะทำกับครอบครัวของอิสราเอลก็จะเป็นแบบนี้ คือ เราจะใส่กฎของเราเข้าไปในตัวพวกเขา และเราจะเขียนลงบนใจของพวกเขา เราจะพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นคนของเรา”

1 นี่คือคำพูดของเยเรมีย์ ลูกชายของฮิลคียาห์ เยเรมีย์อยู่เป็นหนึ่งในนักบวชที่อาศัยอยู่ในเมืองอานาโธท เมืองนี้ตั้งอยู่ในดินแดนที่เป็นของเผ่าเบนยามิน² ถ้อยคำที่เยเรมีย์เอามาบอกนี่ เป็นข่าวสารที่พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยให้เยเรมีย์รู้ปีนั้นตรงกับปีที่สิบสามที่กษัตริย์โยสิยาห์ปกครองยูดาห์ โยสิยาห์เป็นลูกของอาโมน³ พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยข่าวสารนี้ให้กับเยเรมีย์อีก ในช่วงสมัยของกษัตริย์เยโฮยาคิมปกครองยูดาห์ เยโฮยาคิมเป็นลูกของกษัตริย์โยสิยาห์ และพระยาห์เวห์ยังเปิดเผยให้เยเรมีย์รู้ต่อไปเรื่อยๆจนถึงปีที่สิบเอ็ด ที่กษัตริย์เศเดคียาห์ปกครองยูดาห์ เศเดคียาห์เป็นลูกของกษัตริย์โยสิยาห์ และในเดือนที่ห้าของปีที่สิบเอ็ดที่กษัตริย์เศเดคียาห์ปกครองนั้น ชาวเยรูซาเล็มก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

พระเจ้าเรียกเยเรมีย์

4 นี่คือข่าวสารที่พระยาห์เวห์เปิดเผยให้ผมรู้ คือ
5 “เรารู้จักเจ้า ก่อนที่เราจะก่อร่างเจ้าขึ้นมาในครรภ์เสียอีก เราได้แยกเจ้าออกมาสำหรับเรา ก่อนที่เจ้าจะคลอดจากท้องแม่เสียอีก เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าให้กับชนชาติทั้งหลาย”
6 แต่ผมพูดว่า “แต่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะพูดอะไร เพราะข้าพเจ้าเป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น”
7 แต่พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “อย่าพูดว่า ‘ข้าพเจ้าเป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น’ เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราส่งให้เจ้าไป และเจ้าจะต้องพูดทุกอย่างตามที่เราส่งเจ้า”
8 ไม่ต้องกลัวคนพวกนั้น เพราะเราจะอยู่กับเจ้า และปกป้องเจ้า”
พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
9 แล้วพระยาห์เวห์ก็ยื่นมือออกมาแตะปากของผม และพระองค์พูดกับผมว่า “เราได้ใส่คำพูดของเราเข้าไปในปากของเจ้าแล้ว

10 ดูสิ ในวันนี้ เราได้แต่งตั้งเจ้าให้มีอำนาจเหนือชนชาติและอาณาจักรทั้งหลาย
เจ้าจะถอน และจะรื้อพวกมันทิ้ง
เจ้าจะทำลาย และจะคว่ำพวกมัน
เจ้าจะสร้าง และจะปลูกพวกมันขึ้นมาใหม่”

นิมิตสองอย่าง

11 พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยข่าวสารนี้กับผม พระองค์ถามว่า “เยเรมีย์ เจ้าเห็นอะไร”
ผมตอบว่า “ผมเห็นกิ่งไม้กิ่งหนึ่งจากต้นอัลมอนด์ครับ”
12 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “เจ้ามองเห็นได้ชัดเจนดีมาก เพราะเรากำลังให้ความสนใจกับสิ่งที่เราพูด เพื่อให้แน่ใจว่ามันจะเกิดขึ้นตามนั้น”
13 พระคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมอีกเป็นครั้งที่สองว่า “เจ้าเห็นอะไร” ผมตอบว่า “ผมเห็นหม้อที่กำลังเดือดอยู่หม้อหนึ่งหันหน้าไปจากทิศเหนือ”
14 แล้วพระยาห์เวห์ก็บอกผมว่า “ความหายนะจากทางเหนือจะถูกปลดปล่อยออกมาเหนือทุกชีวิตบนแผ่นดินยูดาห์”
15 เรากำลังนำตระกูลต่างๆในอาณาจักรภาคเหนือมา” พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
“พวกนั้นจะมาที่นี่ แต่ละคนจะตั้งบัลลังก์ของตัวเองไว้ที่ปากประตูทางเข้าของเมืองเยรูซาเล็ม พวกนั้นจะโจมตีกำแพงที่ล้อมรอบเมืองนั้น และโจมตีเมืองทุกเมืองของยูดาห์”
16 และเราจะตัดสินลงโทษพวกมัน สำหรับความชั่วทั้งหมดที่พวกมันทำ คือที่ทอดทิ้งเราไป และไปเผาเครื่องหอมให้กับพระอื่นๆและไปก้มหัวกราบสิ่งที่พวกมันสร้างขึ้นมากับมือ
17 ส่วนเจ้า เยเรมีย์ เตรียมตัวให้พร้อม ลูกขึ้น ไปบอกพวกมันทุกอย่างตามที่เราส่งเจ้า ไม่ต้องกลัวพวกมัน ไม่อย่างนั้น เราจะทำสาเหตุทำให้เจ้าต้องกลัวพวกมันจริงๆเวลาที่อยู่ต่อหน้าพวกมัน
18 ส่วนเรา วันนี้เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนป้อมปราการเมือง เป็นเหมือนเสาหลัก เป็นเหมือนกำแพงทองสัมฤทธิ์ ที่สามารถยืนหยัดสู้กับแผ่นดินทั้งสิ้น สู้กับพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์ พวกเจ้าเมือง พวกนักบวช รวมทั้งสู้กับประชาชน

19 คนพวกนั้นจะต่อสู้กับเจ้า แต่พวกมันจะไม่สามารถเอาชนะเจ้าได้ เพราะเราจะอยู่ปกป้องเจ้า” พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

ยูดาห์ไม่สัตย์ซื่อ

2 พระคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เยเรมีย์” ไปพูดให้กับคนเยรูซาเล็มได้ยืนยันว่า พระยาห์เวห์พูดว่า เรายังจำได้ถึงความรักอันมั่นคงที่เจ้ามีให้กับเราเมื่อเจ้ายังเป็นเด็กอยู่

เรายังจำได้ถึงความรักที่เจ้ามีให้กับเราในฐานะเจ้าสาว และเรายังจำได้ว่าเจ้าได้ติดตามเราไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง และในดินแดนที่ยังไม่เคยเพาะปลูกมาก่อน

3 อิสราเอลนั้นถูกแยกออกมาสำหรับพระยาห์เวห์ เป็นผลแรกที่ดีเยี่ยมของสิ่งที่พระองค์ปลูก

ใครที่คิดจะกินส่วนนั้น ก็จะต้องถูกลงโทษ และคนพวกนั้นจะต้องได้รับความหายนะ”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

4 พวกเจ้าที่เป็นลูกหลานของยาโคบ

ที่เป็นตระกูลต่างๆที่สืบเชื้อสายมาจากอิสราเอล ฟังคำของพระยาห์เวห์ไว้ให้ดี

5 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

“บรรพบุรุษของเจ้าไม่พอใจเราตรงไหนหรือ พวกเขาดังนั้นจะไปให้ไกลจากเรา

พวกเขาหันไปติดตามสิ่งที่ไร้ค่า ก็เลยทำให้พวกเขาไร้ค่าไปด้วย

6 บรรพบุรุษของเจ้าไม่ได้พูดว่า ‘พระยาห์เวห์อยู่ที่ไหนแล้ว พระองค์ผู้ที่ได้นำเราออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

ผู้ที่นำเราในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง

ในดินแดนที่รกร้างและหุบเขาลึก

ในดินแดนที่แห้งแล้งและอันตราย

ในดินแดนที่ไม่มีใครเคยผ่านเข้าไปมาก่อน

เป็นดินแดนที่ไม่เคยมีคนอยู่มาก่อน’

พระยาห์เวห์พูดว่า

7 แต่เราได้นำเจ้าไปยังแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อให้เจ้าได้กินผลไม้และผลผลิตต่างๆของมัน แล้วเมื่อเจ้าเข้ามาอยู่ เจ้าก็ได้ทำให้แผ่นดินของเราไม่บริสุทธิ์ และเจ้าได้ทำให้มรดกของเรากลายเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง

8 พวกนักบวชไม่ได้ถามว่า ‘พระยาห์เวห์อยู่ที่ไหน’ และคนพวกนั้นที่เชี่ยวชาญกฎหมายไม่เสส ก็ไม่รู้จักเรา

เหล่าผู้เลี้ยงแกะ ก็ได้ทรยศต่อเรา ส่วนพวกผู้พูดแทนพระเจ้ก็พูดแทนพระบาอัล

ผู้คนก็ไปติดตามสิ่งต่างๆที่ไม่ได้เป็นประโยชน์กับใครเลย”

9 พระยาห์เวห์พูดว่า “เพราะฉะนั้นเราจะยังโต้แย้งกับเจ้าต่อไป และโต้แย้งกับลูกของเจ้าและหลานของเจ้าด้วย

10 ข้ามไปที่เกาะไซปรัสสิ ไปดูว่าคนที่นั่นทำอะไรกัน หรือไม่ก็ส่งคนไปที่เคดาร์ ไปสำรวจให้ละเอียด

ไปดูสิว่ามีใครเคยทำอะไรอย่างนี้เหมือนกับที่ยูดาห์บ้างไหม

11 มีชนชาติไหนบ้างที่เอาพระเจ้าของพวกเขาไปแลกกับพระอื่น ๆ ไม่มีหรอก

นี่ขนาดพระของคนพวกนั้นไม่ใช่พระเจ้าที่ยิ่งแท้สักหน่อย แต่คนของเราสิ กลับเอาศักดิ์ศรีของเราไปแลกกับของที่ไม่ใช่ประโยชน์อะไรเลย

12 ฟาสวรรค์ทั้งหลาย ให้ตกตะลึงกับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้ ให้สะดุ้งกลัว และหมดเรี่ยวแรงไป”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้แหละ

13 “ที่เราพูดอย่างนี้ เพราะคนของเราได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายต่อเราสองอย่าง คือ

พวกเขาได้ละทิ้งเราซึ่งเป็นน้ำพุที่ไหลริน เพื่อจะได้ขุดแอ่งขุดกับน้ำสำหรับตัวเอง แต่แอ่งน้ำพวกนั้นเป็นแอ่งน้ำแตกที่กักเก็บน้ำไม่ได้

14 อิสราเอลเป็นทาสหรือยังงั้น เขาเป็นลูกของคนใช้หรือยังงั้น ไม่ใช่เลย

แล้วทำไมเขาถึงได้กลายเป็นเชลยสงครามไป

15 พวกสิงโตได้ขู่ว่ารามเสอิสราเอล พวกสิงโตได้ส่งเสียงคำรามดังขึ้น

พวกสิงโตได้ทำให้แผ่นดินของพวกเขาวุ่นเปล่า จนไม่เหลือใครเลยในเมืองต่างๆเหล่านั้น

16 แม่แต่ลูกๆของชาวเมมฟิสและชาวทาบานเนส ก็ยังทำให้หัวของเจ้าบาดเจ็บ

17 ที่มันเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นกับเจ้า ก็ไม่ใช่เพราะเจ้าได้ทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไปหรอกหรือ

ตอนที่พระองค์นำเจ้าเดินไปตามทางที่ถูกต้อง

18 แล้วตอนนี้ทำไมเจ้าถึงอยากจะเดินกลับไปอียิปต์ เพื่อไปดื่มน้ำจากแม่น้ำไนล์เล่า

และทำไมเจ้าถึงอยากจะไปอัสซีเรีย เพื่อไปดื่มน้ำจากแม่น้ำเฟรติสเล่า

19 สิ่งชั่วร้ายต่างๆที่เจ้าได้ทำไปจะตีสอนเจ้า และการหันเหไปจากเราก็จะทำให้เจ้าได้รับบทเรียน

เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่ามันชั่วร้ายและขมขื่นแค่ไหนที่เจ้าได้ทอดทิ้งพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าไป

และเจ้าก็ไม่ได้มีความเกรงกลัวต่อเราเลย”

พระยาห์เวห์ เจ้านายของผม ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนี้

20 “ที่เราพูดเรื่องนี้ก็เพราะเมื่อก่อนโน้นเจ้าหักแอกของเจ้า กระจกชากเชือกทั้งหลายของเจ้าออก

เจ้าพูดว่า ‘ฉันจะไม่รับใช้พระยาห์เวห์’

แน่ละ ก็เจ้าเล่นนอนนอกเขนกอง่างกับโสเภณีอยู่บนเนินเขาสูง

ทุกลูก และไต่ต้นไม้เขียวชอุ่มทุกต้น

21 แต่เราปลูกเจ้าขึ้นมาเหมือนถาดงุ่นอย่างดีจากเมล็ดที่ดีที่สุดในที่มีอยู่

แล้วนี่เจ้ากลายเป็นพินธุ์ไปเป็นองุ่นป่าได้ยังไงกัน

22 ถึงเจ้าจะเอากรดหรือสบู่สารพัดมาล้างตัว เจ้าก็ยังดูเลอะเปรอะเปื้อน ในสายตาเราอยู่ดี

เพราะการกระทำที่ชั่วช้าของเจ้านั้นแหละ”

พระยาห์เวห์เจ้านายของผม พูดไว้ว่าอย่างนั้น

23 “เจ้าพูดได้ยังไงว่า ‘ฉันไม่ได้ต่างพร้อย ฉันไม่ได้ติดตามพวกพระบาอัลสักหน่อย’

ดูการใช้ชีวิตของเจ้าในหุบเขาลึก ให้รับรู้เสียบ้างว่าเจ้าได้ทำอะไรลงไป

เจ้าทำตัวเหมือนอูฐสาวที่อยู่ไม่สุขในช่วงฤดูผสมพันธุ์ของมัน

24 เจ้าเป็นเหมือนลาป่าที่เคยชินกับที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งนั้น

หมกมุ่นอยู่กับความอยากของตัวเอง แล้วก็ดมกลิ่นลม เมื่อถึงเวลาติดสัตว์ของมัน

ใครจะไปเหนียวรั้งนางได้ สัตว์ที่ตามหานางเพื่อผสมพันธุ์ ไม่มีสักตัวที่ต้องตามหานางจนหมดแรง

เพราะพวกเขาต่างหานางได้ง่ายๆในฤดูผสมพันธุ์นั้น

25 ทำไมเจ้าจะต้องวิ่งเท้าเปล่าและหิวน้ำตามพระเหล่านั้น แต่เจ้ากลับพูดว่า ‘ฉันก็เป็นอย่างนี้แหละ ฉันรักพระของคนต่างชาติ

และฉันจะไปติดตามพวกพระเหล่านั้น’

26 ก็เหมือนกับที่หิวขโมยต้องอับอายขายหน้าเมื่อถูกจับ

ชาติอิสราเอลก็จะต้องอับอายขายหน้าอย่างนั้นเหมือนกัน

ไม่ว่าจะเป็น ตัวพวกมันเอง หรือพวกกษัตริย์ พวกเจ้าหน้าที่พวกนักบวช หรือพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของพวกมัน

27 เรากำลังพูดถึงคนพวกนั้นที่พูดกับต้นไม้ว่า ‘ท่านเป็นพ่อของฉัน’

และคนพวกนั้นที่พูดกับก้อนหินว่า ‘ท่านให้กำเนิดฉันมา’ พวกมันหันหลังให้เรา ไม่ได้หันหน้าให้เรา

แต่พอพวกมันมีปัญหา ก็พูดว่า ‘พระยาห์เวห์เจ้าข้า ลูกขึ้นมาช่วยพวกเราด้วยเถิด’ แล้วไหนละ ยูดาห์ พวกพระที่เจ้าทำขึ้นมาให้กับตัวเอง ให้พวกมันลุกขึ้นมาช่วยพวกเจ้าตอนที่เจ้ามีปัญหาสิ เพราะเจ้ามีพระตมมากมายเท่ากับจำนวนเมืองของเจ้า

28 ทำไม่เจ้าถึงเถียงเรา พวกเจ้าทุกคนทรยศต่อเรา” พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้แหละ 30 “เราได้ตั้งลูกๆของพวกเจ้า แต่การตีนั้นก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น

พวกเขาไม่ได้รับบทเรียนจากการถูกตีสอนนั้น เจ้าได้ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนที่เราส่งมาเตือนเจ้า เหมือนสิงโตที่หิวจัด

31 พวกเจ้าที่เป็นคนในรุ่นนี้ ให้สนใจสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดกับเจ้า ‘เราเป็นเหมือนทะเลทรายให้กับอิสราเอลหรือยังไร เราเป็นเหมือนแผ่นดินที่มืดมิดให้กับพวกเขาหรือยังไร’ ทำไมคนของเราถึงได้พูดว่า ‘พวกเราเป็นอิสระไปไหนก็ได้ พวกเราจะไม่มาหาพระองค์อีกแล้ว’

32 มีเจ้าสาวที่โหดร้ายระดับของเธอบ้าง มีเจ้าสาวที่โหดร้ายสุดแต่งงานของตัวเองบ้าง แต่คนของเรากลับลืมเราจนนานซะจนนับไม่ถ้วนแล้ว

33 เจ้านี้เก่งจริงๆเลย ที่แสวงหาคนรักอื่นๆ และเจ้ายังได้สอนคนอื่นๆให้ทำสิ่งชั่วร้ายต่างๆแบบเดียวกัน 34 เจ้ามีเลือดติดอยู่ที่ฝ่ามือของเจ้า

เป็นเลือดของคนบริสุทธิ์และคนยากจน เจ้าไม่ได้พบว่าพวกเขาปล้นบ้านของเจ้าสักหน่อย แต่เมื่อพูดถึงเรื่องพวกนี้ทั้งหมด

35 เจ้าพูดว่า ‘ฉันบริสุทธิ์แน่นอน พระยาห์เวห์จะไม่มีวันโกรธฉันแน่’ ดูสิ เรากำลังนำตัวเจ้าไปศาล เพราะเจ้าพูดว่า ‘ฉันไม่ได้ทำบาป’

36 ทำไมเจ้าเปลี่ยนใจง่ายจัง ฮีปต์ก็จะทำให้เจ้าผิดหวัง เหมือนกับที่อัสซีเรียทำให้เจ้าผิดหวังมาแล้วก่อนหน้านี้

37 เจ้าจะต้องออกจากฮีปต์ด้วยมือกุมหัว เพราะพระยาห์เวห์ได้ปฏิเสชนชาติเหล่านั้นที่เจ้าไว้วางใจ พวกเขาจะไม่ทำให้เจ้าประสบความสำเร็จหรอก”

3 “ถ้าผู้ชายหย่ากับภรรยาของเขา แล้วเธอก็ไปจากเขาและไปแต่งงานกับผู้ชายคนใหม่

หญิงคนนั้นจะกลับมาหาสามีคนแรกของเธอได้อีกหรือ การทำแบบนี้จะไม่ทำให้แผ่นดินแปดเปื้อนไปหมดหรือ + แต่ยูดาห์ เจ้าได้สาส์นกับคู่นอนคนนั้นคนนั้นเต็มไปหมด แล้วยังจะมีหน้ากลับมาหาเราอีกหรือ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น 2 “เบิกตาดูเนินเขาโล่งเตียนพวกนั้นสิ แล้วลองหาดูสิว่ามีที่ไหนบ้างที่เจ้าไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ เจ้านั่งรอพวกมันอยู่ข้างทาง

เหมือนพวกอาหรับในทะเลทราย เจ้าทำให้แผ่นดินแปดเปื้อนไปด้วยการสาส์นทางเพศและความชั่วช้าของเจ้า

3 ดังนั้นฝนที่ตกซุกก็เลยถูกยับยั้งไป และไม่มีฝนในฤดูใบไม้ผลิ

+ การทำแบบ ... หมดหรือ การกระทำในข้อหนึ่งนี้ ขัดกับกฎของโมเสส ดูได้จากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 24:1-4

เจ้ามีหน้าผากของผู้หญิงที่สาส์น เจ้ามันไม่มีอาย 4 เมื่อตะกี้นี้ เจ้าเพิ่งจะร้องหาเราว่า ‘พระบิดาของฉัน พระองค์เป็นเพื่อนกับฉันมาตั้งแต่สาว ๆ’ 5 เจ้าพูดว่า ‘พระองค์จะไม่โกรธฉันตลอดไปหรอก พระองค์จะไม่โกรธไปตลอดกาลหรอก’ เจ้าพูดอย่างนี้ แต่เจ้าก็ทำชวามากเท่าที่จะมากได้”

อิสราเอลกับยูดาห์ ที่ห้องที่ชั่วช้า

6 ต่อมา พระยาห์เวห์พูดกับผม ในสมัยที่โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ พระองค์พูดว่า “เจ้าเห็นสิ่งที่อิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อ ทำไหม นางจะขึ้นไปบนเนินเขาสูงทุกลูกและไต่ต้นไม้เขียวขจีทุกต้น แล้วนางก็จะสาส์นที่ตรงนั้น 7 เราก็ได้พูดกับตัวเองว่า ‘หลังจากที่นางได้ทำเรื่องพวกนี้เสร็จแล้ว นางก็จะกลับมาหาเราเอง’ แต่นางก็ไม่ได้กลับมา แล้วยูดาห์น้องสาวจอมทรยศของนางก็เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ 8 นางเห็นเรื่องสาส์นทุกเรื่องที่ยิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อได้ทำไป และเห็นว่าเราได้ขับไล่อิสราเอลไป และเราได้หย่ากับนาง แต่ยูดาห์น้องสาวจอมโกงของนางก็ไม่กลัว และนางก็ไปสาส์นเหมือนกัน 9 อันที่จริง นางเห็นว่าเรื่องสาส์นของตัวเองนั้นเป็นเรื่องเล็กๆ ดังนั้นนางจึงทำให้แผ่นดินทั้งหมดต้องแปดเปื้อนไป โดยไปล่วงประเวณีกับก้อนหินและต้นไม้ +10 และถึงแม้จะเกิดเรื่องทั้งหมดนี้ขึ้นมา ยูดาห์น้องสาวจอมทรยศของนาง ก็ไม่ได้กลับมาหาเรา ด้วยสิ้นสติของนาง แต่แกล้งทำเท่านั้น” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

11 แล้วพระยาห์เวห์ก็บอกกับผมว่า “อิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อก็ยังคงดีกว่ายูดาห์จอมทรยศ 12 เยเรมีย์ ให้ไปประกาศคำพูดของเราทางเหนือ พูดว่า

‘อิสราเอลผู้ไม่สัตย์ซื่อ กลับมาเถิด’ พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ‘เราไม่หนำใจที่ชวมาใส่พวกเจ้าอีกแล้ว เพราะเรามีเมตตา

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น เราไม่สามารถโกรธเจ้าได้ตลอดไปหรอก 13 ขอแค่เจ้ายอมรับว่าเจ้าทำบาป

และยอมรับว่าเจ้าทรยศต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า และยอมรับว่าเจ้าได้ทุ้มตัวให้กับพระต่างชาติมากมายไต่ต้นไม้เขียวขจี

และเจ้าไม่ได้ฟังเสียงของเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น 14 “กลับมาเถอะ ลูกที่ทรยศต่อเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “เพราะเราเป็นนายของเจ้า เราจะเอาพวกเจ้ามาเมืองละคน ตระกูลละสองคน

แล้วเราจะนำเจ้าไปที่ศิโยน 15 เราจะให้ผู้เลี้ยงกับเจ้า ที่เราจะเลือกมา และพวกเขาจะเลี้ยงดูเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ 16 เจ้าจะมีจำนวนมากมาย และเจ้าจะเกิดลูกหลานมากมายบนแผ่นดินในวันนั้น”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “เมื่อถึงตอนนั้นคนก็จะไม่พูดถึงหีบข้อตกลงของพระยาห์เวห์อีกต่อไป พวกเขาจะไม่คิดถึงมันหรือจดจำมันอีกต่อไป พวกเขาจะไม่คิดถึงมันและจะไม่ทำมันขึ้นมาใหม่อีก 17 ในเวลานั้น ผู้คนจะเรียกเยรูซาเล็มว่า ‘บัลลังก์ของพระยาห์เวห์’

ทุกๆชนชาติจะมารวมตัวกันในวิหารของพระยาห์เวห์ในเยรูซาเล็ม แล้วพวกเขาก็จะไม่ไปทำตามจิตใจที่ชั่วร้ายติดตัวของพวกเขาอีกต่อไป 18 ในวันนั้น ครอบครัวยูดาห์และครอบครัวอิสราเอล

+11 กับก้อนหินและต้นไม้ รูปเคารพส่วนใหญ่ก็ทำมาจากก้อนหินและไม้ เยเรมีย์กำลังต่อว่าคนที่ไปกราบไหว้พวกพระเจ้าของคนต่างชาติ

จะออกมาจากดินแดนทางเหนือพร้อมๆกัน และไปยังดินแดนที่เราได้มอบให้กับบรรพบุรุษของเจ้าเป็นมรดก

¹⁹ และเราได้พูดไว้ว่า
‘เราอยากจะทำกับเจ้าเหมือนกับลูกๆของเราเอง เราจะให้ดินแดนที่หน้าชั้นขมยีนต์กับเจ้า ซึ่งเป็นมรดกที่มีค่าที่สุดในบรรดาชาติทั้งหลายทั้งปวง’ และเราได้พูดกับตัวเองว่าเจ้าจะเรียกเราว่า

‘พระบิดาของข้าพระองค์’
และเจ้าจะไม่หันหลังไปจากเรา
²⁰ แต่ชุมชนอิสราเอล เจ้าได้ทรยศต่อเรา เหมือนกับภรรยาทรยศต่อคนรักของนาง”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

²¹ ฟังสิ เสียงมาจากบนเนินเขาโล่งเตียนเหล่านั้น มันเป็นเสียงของลูกๆของอิสราเอลที่กำลังร้องไห้คร่ำครวญ และอ่อนวอนอย่างน่าสงสาร

เพราะพวกเขาได้ทำทางของตัวเองให้คดไป พวกเขาได้ลืมนพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา

²² พระยาห์เวห์พูดว่า “กลับมาเถะลูกๆที่ทรยศต่อเรา เราจะเยียววาระการทรยศของเจ้าเอง”

ผู้คนก็พูดว่า “เราจะมาหาพระองค์ เพราะพระองค์เป็นพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเรา

²³ พวกเนินเขาต่างๆช่วยอะไรไม่ได้แน่นอน เสียงร้องอีกที่กบฏเขาก็ไม่มีประโยชน์อะไร ความรอดของอิสราเอลอยู่ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราอย่างแน่นอน

²⁴ สิ่งที่น่าอัศจรรย์นั้นได้กลืนกินสิ่งที่บรรพบุรุษของเราหามาได้ ด้วยการพุ่มเททำงานอย่างหนัก

ตั้งแต่เรายังเป็นหนุ่มสาว สิ่งเหล่านั้นก็คือฝูงแกะ ฝูงวัว และลูกชายลูกสาวของพวกเขา

²⁵ ขอให้เรานอนลงในความอับอายของตัวเอง และปล่อยให้ความอับอายขยหน้าคลุมตัวเราไว้

เพราะเราได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ทั้งเราและบรรพบุรุษของเรา

ตั้งแต่เรายังเป็นหนุ่มสาวจนกระทั่งถึงทุกวันนี้ เราไม่ได้เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราเลย”

4 พระยาห์เวห์พูดว่า
“อิสราเอล ถ้าเจ้าจะกลับมาหาเราจริงๆ ถ้าเจ้าจะเอาพวกอุปเคารพของเจ้าไปให้พ้นหน้าเรา ถ้าเจ้าจะไม่โลเล

² ถ้าเจ้าจะซื่อสัตย์ ยุติธรรมและจริงใจ ตอนที่เจ้าสาบานต่อพระยาห์เวห์ แล้วเมื่อชนชาติต่างๆก็จะได้รับพระพรจากพระองค์ แล้วพวกเขาก็จะร้องสรรเสริญพระองค์”

³ เพราะพระยาห์เวห์บอกกับคนยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า “ทุ่งนาที่ยังไม่ได้ไถ ก็ให้ไถซะ และอย่าหว่านเมล็ดพืชลงไปในพงหนาม

⁴ คนยูดาห์และพลเมืองของเยรูซาเล็ม ให้ขลิบตัวเจ้าเองให้กับพระยาห์เวห์ และขลิบหนังหุ้มใจของเจ้าออกด้วย ถ้าเจ้าไม่ทำตามสิ่งเหล่านี้

ความโกรธของเราก็จะเผาเจ้าเหมือนไฟ มันจะเผาผลาญ

และไม่มีใครสักคนที่ดับมันได้ เพราะการกระทำต่างๆของเจ้านั้นชั่วร้ายเหลือเกิน”

ความหายนะจากทางเหนือ

⁵ “ให้เอาเรื่องนี้ไปบอกกับคนยูดาห์และทำให้คนในเยรูซาเล็มฟังเรื่องนี้ ให้บอกพวกเขาว่า

เปาแตรเข้าไป และร้องเรียกให้สุดเสียงและบอกว่า ‘รวบรวมกันเข้ามา และให้พวกเรานี้ไปที่ป้อมปราการกันเถะ’

⁶ ยกธงขึ้นเตือนศิโยนว่า ริงหาที่หลบภัย อย่าได้รอช้า เพราะเราจะนำการทำลายล้าง และความหายนะครั้งยิ่งใหญ่มาจากทางเหนือ”

⁷ สิ่งใดไหลออกมาจากถ้ำแล้ว และผู้ที่จะทำลายชนชาติต่างๆเริ่มเดินทัพแล้ว

สิ่งใดได้ออกจากบ้านเมืองของมัน เพื่อมาทำลายแผ่นดินของเจ้า เมืองต่างๆของเจ้าจะพังพินาศและจะไม่มีใครหลงเหลืออยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย

⁸ เพราะอย่างนี้ ให้สวมผ้ากระสอบร้องไห้คร่ำครวญ เพราะความโกรธอันร้อนแรงของพระยาห์เวห์ยังไม่ได้หันไปจากเรา

⁹ พระยาห์เวห์พูดว่า “ในเวลานั้น กษัตริย์และพวกแม่ทัพของเขาจะเสียชีวิต

พวกนักบวชจะหวาดผวา และพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจะตกตะลึง”

¹⁰ แล้วผมก็พูดว่า “ตายแน่ น่าสยดสยองเหลือเกิน พระยาห์เวห์เจ้านายของข้าพเจ้า พระองค์ได้หลอกคนพวกนี้ และเยรูซาเล็ม พระองค์บอกพวกเขาว่า ‘พวกเจ้าจะปลอดภัย’ ในขณะที่ดาบกำลังจ่อคอหอยพวกเขาอยู่”

¹¹ ในเวลานั้น คนพวกนี้และเยรูซาเล็มจะไต่ยีนว่า “ลมพายุร้อนจากเนินเขาโล่งเตียนจากถิ่นแห่งแล้งในทะเลทรายจะพัดถล่มใส่คนที่นำสงสารของเรา มันไม่ได้เป็นลมชนิดที่พัดให้เกลบกระจัดกระจายไปหรือเพื่อพัดให้สะอาด ¹² แต่เป็นลมที่แรงเกินกว่าที่จะมาทำเรื่องเหล่านั้น เราเป็นผู้ที่ส่งลมนี้มา ตอนนี้ เราจะประกาศตัดสินลงโทษพวกเขา”

¹³ พระองค์ลุกขึ้นมาเหมือนเมฆ พวกธมมาของพระองค์แล่นเหมือนพายุ และพวกม้าของพระองค์วิ่งไวกว่าพวกนกอินทรี ผู้คนพูดว่า “ความหายนะเกิดกับพวกเราแล้ว พวกเรากำลังถูกทำลาย”

¹⁴ เยรูซาเล็ม ล้างความชั่วร้ายออกจากใจของเจ้าซะ เพื่อว่า เจ้าจะได้ปลอดภัย

เจ้าจะปลอดภัยให้แผ่นดินของเจ้าอยู่ในเจ้าไปนานแค่ไหนกัน

¹⁵ แน่นอนที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะว่าที่เมืองดานมีคนกำลังพูดกัน

และในแถบเนินเขาเอฟราอิมก็มีคนกำลังพูดกันถึงความหายนะนี้

¹⁶ ให้บอกชนชาติต่างๆ อันที่จริง บอกให้พวกเขาารู้เรื่องเยรูซาเล็ม

ข้าศึกกำลังมาจากแดนไกล และพวกมันก็คุยโวกันว่าพวกมันจะทำอะไรกับเมืองต่างๆของยูดาห์บ้าง

¹⁷ พวกมันได้ล้อมเมืองไว้เหมือนทหารยามเฝ้าระวังห้องทุ่งที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะว่าเมืองเยรูซาเล็มได้ทรยศต่อเรา

พระยาห์เวห์ได้พูดว่าอย่างนั้น

¹⁸ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับเจ้าเพราะผลจากการทำชั่วของเจ้าเอง นี่แหละคือโทษของเจ้า มันขมขื่นจริงๆ

มันจีจิด่าเจ้าจริงๆ

เยเรมีย์ร้องไห้

¹⁹ ผมรู้สึกป่วยมาก ผมชักดิ้นชักงอด้วยความเจ็บปวดใจผมแตกร้าว ใจผมเต้นระรัว

แล้วผมก็ทำให้มันสงบลงไม่ได้
เพราะผมได้ยินเสียงแตรออกศึกที่เตือนว่ากำลังจะเกิดสงคราม

20 หายนะหนึ่งผ่านไป อีกหายนะหนึ่งตามมา
แผ่นดินทั้งหมดได้ถูกทำลายราบคาบ
ทันใดนั้น พวกเดินทัพของเราก็ถูกทำลาย
ภายในพริบตา พวกม้าของเต็นท์ก็ถูกทำลายไปด้วย
21 ผมจะต้องทนดูขรรค์กรรปไปอีกนานแค่ไหน
ผมจะต้องฟังเสียงแตรเรียกรบไปอีกนานแค่ไหนกัน
22 พระยาห์เวห์พูดว่า “คนของเราโง่เขลา
พวกเขาไม่รู้จักรเรา
พวกเขาเป็นลูกที่โง่เขลา
และไม่มีสักคนที่เข้าใจ
พวกเขาเก่งแต่เรื่องชั่วๆ
แต่พวกเขาไม่รู้ว่าจะทำดียังไง”

ความหายนะกำลังมา

23 ผมมองไปที่แผ่นดินมันกว้างเปล่าไม่มีอะไรเลย
แล้วผมก็มองขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์ก็ไม่เห็นมีแสงสว่าง
24 ผมมองไปที่ภูเขาต่างๆพวกมันกำลังสิ้นไหว
และเนินเขาต่างๆกำลังสิ้นสะเทือน
25 ผมมองดู และเห็นว่าไม่มีคนเลย
และนกบนฟ้าก็บินหนีไปหมด
26 ผมมองดู และเห็นว่าแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์กลายเป็นที่แห้ง
แล้ง
และเมืองต่างๆของมันก็ถูกรื้อทำลาย นั่นก็เพราะพระยาห์เวห์
เพราะความโกรธเกรี้ยวของพระองค์
27 เพราะพระยาห์เวห์พูดว่า
“แผ่นดินทั้งหมดจะต้องถูกทำลาย
แต่เราจะไม่ทำลายมันจนหมดเกลี้ยงหรอก
28 เพราะอย่างนี้ แผ่นดินก็เลยร้องไห้คร่ำครวญ
และฟ้าสวรรค์เบื้องบนก็มืดครึ้มไป
เพราะเราได้พูดไปแล้ว เราคิดแผนออกแแผนหนึ่ง
เราจะไม่มีวันเปลี่ยนใจหรือยกเลิกแผนของเรา”
29 เมื่อได้ยินเสียงม้าและพวกพลธนู ชาวเมืองทุกเมืองก็หนีไป
พวกเขาหนีเข้าไปแอบอยู่ในพงไม้
และปีนขึ้นไปแอบอยู่ตามซอกหิน †
เมืองทุกเมืองถูกปลอยทิ้งร้าง
ไม่มีใครอาศัยอยู่ในเมืองเลยสักคน
30 เจ้าถูกทำลายจนยับเยินแล้ว
แต่ทำไมเจ้ายังสวมใส่เสื้อผ้าสีแดงสดอย่างนั้น
เพราะเจ้ายังประดับประดาด้วยทองคำ
และยังใช้สีดีทาตาให้สวยงาม
เจ้าทำตัวเองสวยงาม โดยไม่มีประโยชน์อะไรเลย
คนรักของพวกเจ้าก็ปฏิเสธเจ้าแล้ว
และตอนนี้พวกเขาก็หมายจะเอาชีวิตเจ้า
31 เราพูดอย่างนี้ เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงร้องของผู้
หญิง
ที่ตื่นหวนหวนด้วยความเจ็บปวดจากการคลอดลูกคนแรก
เราได้ยินเสียงร้องของลูกสาวศิโยนเธอไขว่คว้าหาอากาศ
เธอยึดแขนออกไปขอความช่วยเหลือ
เธอร้องว่า “ความหายนะเกิดกับฉันแล้วเพราะฉันเหนื่อยจน
หนีฆาตกรไม่ไหวแล้ว”

ความชั่วช้าของคนยูดาห์

5 พระยาห์เวห์พูดว่า “วิ่งไปวิ่งมาตามท้องถนนของเยรูซา-
เล็มสิ แล้วไปดูให้รู้ว่าเป็นอย่างไร ไปค้นหาดูตามลานเมื่อง
ต่างๆ
ถ้าเจ้าสามารถหาเจอแค่คนเดียว ใครก็ได้ที่ทำงานสิ่งที่ถูกต้อง
ยุติธรรม และเป็นคนที่เชื่อถือได้ แล้วเราจะยกโทษให้กับเยรูซา-
เล็ม
2 คนพวกนี้เมื่อเขาสามาน พวกเขาชอบพูดว่า ‘ฉันขอสามาน
โดยพระยาห์เวห์’ พวกนี้ก็โกหก สามานส่งๆไปอย่างนั้นเอง”
3 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์ต้องการให้คนสัตย์ซื่อต่อพระองค์
ใช้ไหม
พระองค์เขียนตีพวกเขา
แต่พวกเขาก็ไม่รู้สึกลับ
พระองค์เกือบจะทำลายพวกเขา
แต่พวกเขาก็ยังไม่ยอมรับการตีสอนของพระองค์
พวกเขาต่อต้านเหมือนหิน
พวกเขาไม่ยอมกลับใจ
4 แล้วผมพูดว่า “พวกนี้เป็นแค่คนยากจน
พวกเขาไม่เก่งกว่าจะได้รับการสอนอะไร
เพราะพวกเขาไม่รู้จักทางของพระยาห์เวห์
และไม่รู้จักกฎต่างๆของพระเจ้าของเขา
5 ผมจะไปหาคนใหญ่คนโต และพูดกับพวกเขา
เพราะพวกเขาไม่รู้จักรทางของพระยาห์เวห์
และรู้จักรกฎต่างๆของพระเจ้าของเขา”
แต่พวกเขาร่วมกันหักแอก แล้วดึงเชือกวัวจนขาด
6 ดังนั้นสิ่งโตจากป่าออกมาจู่โจมพวกเขา
หมาป่าจากทะเลทรายออกมาทำร้ายพวกเขา
เสือดาวก็กำลังเฝ้าคอยจับจ้องเมืองต่างๆของพวกเขา
คนที่ออกมาจากเมืองเหล่านั้นก็จะถูกฉีกทิ้งเป็นชิ้นๆ
ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพวกเขาได้ทรยศต่อพระเจ้าหลายครั้ง
และพวกเขามักจะออกนอกนอกนอทางของพระเจ้า
7 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะยกโทษให้กับเจ้าได้อย่างไรกัน
ลูกของเจ้าได้ทอดทิ้งเราไป
แถมพวกเขายังไปสามานกับพวกพระที่ไม่มีตัวตน
เราได้ให้ทุกอย่างที่พวกเขาต้องการ
แต่พวกเขากลับสาบสูญและมั่วสุมกันตามบ้านโสเภณี
8 พวกเขาเหมือนม้าผู้ฉ้อวันพีที่กลัดมัน
แต่ละคนส่งเสียงเรียกเมียเพื่อนบ้าน
9 เราไม่ควรจะทำโทษพวกเขาเพราะเรื่องพวกนี้หรือหรือ”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
“และเราไม่ควรจะแก้แค้นชนชาติที่เป็นอย่างนี้หรือหรือ
10 ให้บุกเข้าไปในสวนองุ่นและทำลายพวกมัน
แต่อย่าทำลายจนราบคาบ
ให้ริดกิ่งก้านของเถาองุ่นเหล่านั้น
เพราะพวกมันไม่ได้เป็นของพระยาห์เวห์
11 เพราะว่าคนอิสราเอลและคนยูดาห์ไม่จริงใจกับเราครั้งแล้ว
ครั้งเล่า”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
12 พวกเขาพูดโกหกเกี่ยวกับพระยาห์เวห์
พวกเขาพูดว่า “พระองค์จะไม่ทำอะไรพวกเราหรอก
เรื่องร้ายๆจะไม่เกิดขึ้นกับเราหรอก
และเราก็จะไม่เจอกับสงครามและความอดอยาก”
13 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมไม่มีอะไรเลย เป็นแต่ลมๆ
แล้งๆ
และพระคำของพระเจ้าจะไม่อยู่ในพวกเขา
นี่คือสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพวกเขา
14 ดังนั้นนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มฤตพิทักษ์สั่งพูด

† ปีนขึ้นไปแอบอยู่ตามซอกหิน คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่
นิยมใช้กันไม่มีคำนี้

“เพราะพวกเขาพูดสิ่งต่างๆเหล่านี้
เราจะทำให้คำที่เราใส่ไว้ในปากเจ้าเป็นเหมือนไฟและคนพวกนี้
จะเป็นเหมือนต้นไม้

และพระคำต่างๆของพระเจ้าก็จะเผาผลาญพวกเขา
15 ชาวอิสราเอลทั้งหลาย เรากำลังนำชนชาติหนึ่งจากแดนไกล
มาสู้รบกับพวกเจ้า

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
มันเป็นชนชาติที่เข้มแข็งที่อยู่มาช้านานแล้ว

และมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน
มันเป็นชนชาติที่มีภาษาที่เจ้าไม่รู้จัก

และเจ้าก็ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่พวกมันพูดได้
16 แล่งธนูของพวกเขาคือเหมือนหลุมศพที่เปิดอ้า
ผู้ชายของเขาทุกคนต่างก็เป็นนักรบ

17 พวกเขาจะเขมือบพืชผลและอาหารของเจ้าจนหมด
พวกเขาจะเขมือบลูกชายลูกสาวของเจ้า

พวกเขาจะกินฝูงแกะและฝูงวัวของเจ้า
พวกเขาจะกินถั่วและถั่วเขียวของเจ้า

พวกเขาจะทำลายเมืองที่มีป้อมปราการต่างๆของเจ้า
ป้อมปราการที่เจ้าไว้ใจหนักหนา”

18 พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่แม้แต่ในวันนั้น เราก็จะไม่ทำลายเจ้า
อย่างสิ้นเชิง 19 และถ้าคนของเจ้าพูดว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์พระ-
เจ้าของเราถึงทำสิ่งต่างๆเหล่านี้กับเรา’ ก็ให้เจ้าออกไปว่า ‘ก็
เพราะพวกเจ้าทอดทิ้งเราไปบูชาพระต่างชาติในแผ่นดินของเจ้า
ดังนั้น เจ้าจะต้องรับใช้พวกต่างชาติในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวก
เจ้าเอง’

20 ให้ประกาศเรื่องนี้ท่ามกลางลูกหลานของยาโคบ
และทำให้ได้ยินไปถึงยุคชาติด้วย

21 ฟังเรื่องนี้ให้ดี เจ้าพวกคนโง่ที่ขาดสติ
เจ้าที่มีตาแต่ดันมองไม่เห็น

เจ้าที่มีหูแต่ดันไม่ได้ยิน
22 เจ้าไม่ยำเกรงเราเลยหรือ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
“เจ้าไม่ตัวสั่นงันงกต่อหน้าเราเลยหรือใจ

เราเป็นผู้ตั้งทรายขึ้นเป็นขอบเขตน้ำทะเล
ซึ่งเป็นคำสั่งถาวรไม่ให้ น้ำทะเลล้นข้ามมันได้
คลื่นซัดไปซัดมาแต่มันก็ไม่เคยพันทรายขึ้นมาได้
และคลื่นร้องสนั่นหวั่นไหว แต่ก็ข้ามมันมาไม่ได้อยู่ดี

23 คนพวกนี้คือดั่งและมีใจบกพร่อง
พวกเขาหันหลังไปจากเรา

24 พวกเขาไม่ได้พูดในใจว่า
‘พวกเราน่าจะยำเกรงพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา

ผู้ที่ให้ฝนกับเรา ตรงตามฤดูกาลของมัน
ไม่ว่าจะเป็นฝนตอนฤดูใบไม้ร่วงกับฝนตอนฤดูใบไม้ผลิ

ผู้ที่ทำให้เราได้เก็บเกี่ยวในเวลาที่เหมาะสม’
25 ความผิดบาปของพวกเจ้าได้กีดกันเจ้าไม่ให้ได้รับสิ่งเหล่านี้
และบาปต่างๆของเจ้าก็กีดกันเจ้าไม่ให้ได้รับผลผลิต

26 เพราะมีคนชั่วอยู่ในหมู่คนของเรา
พวกมันล่าเหยื่อของมันอย่างเจียบเขียบเหมือนนายพราน

พวกมันวางกับดักและจับมนุษย์
27 บ้านของพวกมันเต็มไปด้วยคนชั่วโกง

เหมือนกับตุ๊กตาที่เต็มไปด้วยคน
เพราะอย่างนี้ พวกมันจึงยิ่งใหญ่และร่ำรวย

28 พวกมันหวังอันชั่ว
มันทำชั่วยิ่งกว่าคนชั่ว

พวกมันไม่ตัดสินคดีความ
มันไม่สอบสวนคดีของลูกที่ไม่มีพ่อ

และไม่ให้ความยุติธรรมกับคดีของคนยากจน
29 เราไม่ควรจะลงโทษคนพวกนี้สำหรับเรื่องเหล่านี้หรือหรือ”

นั่นคือสิ่งที่พระยาห์เวห์ถาม

“เราไม่ควรจะแก้แค้นชนชาติอย่างนี้หรือหรือ”
30 เรื่องน่าขนลุกขนพองและน่าขยะแขยงเกิดขึ้นบนแผ่นดินนี้

แล้ว

31 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้ทำนายเรื่องโกหก
ส่วนพวกนักบวชก็ทำในสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าบอก

คนของเราชอบให้มันเป็นอย่างนี้
แต่เจ้าจะทำอย่างไรเมื่อจุดจบมาถึง

ศัตรูรายล้อมเยรูซาเล็ม

6 พระยาห์เวห์พูดว่า “คนเบนยามินทั้งหลาย
ไปยังที่ปลอดภัยนอกเมืองเยรูซาเล็ม

ให้เปาเตร์ในเทโคอา

และส่งสัญญาณเตือนเหนือดินแดนเบรชัคเคเรม
เพราะว่าหายนะ

และการทำลายล้างครั้งใหญ่หลวงกำลังมาจากทางทิศเหนือ
2 เรากำลังทำลายนางสาวศิโยน

ผู้ดงามและบอบบาง

3 พวกคนเลี้ยงแกะและฝูงแกะของพวกเขากำลังจะมาโจมตีเธอ
พวกเขาตั้งเต็นท์ล้อมรอบเธอ

พวกเขาแต่ละคนก็เลี้ยงดูสัตว์ในเขตของตัวเอง”

4 พวกศัตรูพูดกันว่า “เตรียมสู้ศึกกับเรา
ลูกขึ้น เราจะบุกตอเนทียงวัน”

“เอา เช็ง ไกล้วจะหมดวันแล้ว
เงาของตอเนทียงเริ่มทอดยาวขึ้นแล้ว”

5 “ลูกขึ้น เราจะบุกตอเนทียงวัน
แล้วเราจะทำลายป้อมปราการ”

6 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด
“ตัดต้นไม้วางถนนของเธอสระ

และให้ก่อเนินดินล้อมเมืองเยรูซาเล็ม
นี่เป็นเมืองที่ต้องถูกลงโทษ

เพราะมันเต็มไปด้วยการกดขี่ข่มเหง
7 เยรูซาเล็มดิ่งดูความชั่วช้า

เหมือนกับบ่อน้ำที่ดิ่งดูน้ำ
ในเมืองเยรูซาเล็มมีแต่ข่าวเกี่ยวกับความรุนแรงและการทำ-
ลายล้างทั้งสิ้น

เราเห็นบาดแผลและการเจ็บป่วยของเธอตลอดเวลา
8 เยรูซาเล็ม ฟังคำเตือนนี้ให้ดี

ไม่อย่างนั้น เราจะหันไปจากเจ้าด้วยความขยะแขยง
ไม่อย่างนั้น เราจะทำลายแผ่นดินของเจ้าให้รกร้างและไม่มีคน

อยู่”
9 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดคือ

“พวกข้าศึกจะคอยๆเก็บรวบรวมคนที่ยงหลงเหลืออยู่ในอิสรา-
เอล

เหมือนกับคนที่เก็บรวบรวมองุ่นจากเถาองุ่นจะตรวจดูแต่ละ
กิ่งอีกครั้ง”

10 เราควรจะพูดหรือเตือนใครดี ใครหรือที่จะฟังเรา
พวกเขาไม่ยอมฟังและไม่สามารถตั้งใจฟังได้

พวกเขาหัวเราะเยาะข่าวสารของพระยาห์เวห์
พวกเขาไม่ยอมฟัง

11 ผมเต็มไปด้วยความโกรธของพระยาห์เวห์
ผมหมดแรงจากการพยายามจะเก็บมันไว้

พระยาห์เวห์พูดว่า “ระบายความโกรธของเจ้าใส่เด็กๆตามถนน
และกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่กำลังคุยกันอยู่

ทั้งสามและภรรยาจะถูกจับไปด้วยกัน
และคนแก่เฒ่าก็จะถูกจับในวัยชราเหมือนกัน

12 บ้านของพวกเขาก็จะถูกยกไปให้กับคนอื่น
พร้อมกับไร่นาและภรรยาของพวกเขา

เพราะว่าเราจะยื่นแขนออกมาต่อสู้กับคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้”
 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
 13 “เพราะพวกเขาทุกคนตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดไปจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุด
 ล้วนแต่แสวงหาประโยชน์ด้วยการใช้กำลัง
 และตั้งแต่ผู้พูดแทนพระเจ้าไปจนถึงนักบวช
 ล้วนแล้วแต่หลอกลวงกัน
 14 พวกเขาปรึกษาและแปลคนที่นำสงสารของเราอย่างซุ่มๆ
 พวกเขาพูดว่า ‘สันติสุข สันติสุข’
 ทั้งๆที่ไม่มีสันติสุข
 15 พวกเขาควรจะละอายเพราะพวกเขาทำในสิ่งที่น่าขยะแขยง
 แต่พวกเขากลับไม่ละอายสักนิด
 แถมยังไม่รู้จักวิธีถ่อมตัวเสียอีก
 ดังนั้น พวกเขาจะล้มหายตายจากไปเหมือนกับคนอื่นๆ
 ในเวลาที่เราลงโทษพวกเขา พวกเขา ก็จะสะดุดล้มลง”
 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น
 16 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์พูด คือ
 “ยืนอยู่ริมถนน ให้มองดูแล้วถามหาทางเก่าแก่
 ถามดูว่า ‘ถนนที่ดีสายไหนอยู่ที่ไหน’
 จากนั้นให้เดินไปบนถนนสายนั้น
 และจะพบกับความสงบสุขให้ตัวเอง
 แต่พวกเขากลับพูดว่า ‘พวกเราจะไม่ไปบนถนนสายนั้น’
 17 พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะตั้งยามไว้ให้กับเจ้า
 เพื่อให้เขาเตือนว่า “ให้ตั้งใจฟังเสียงแตรให้ดี”
 แต่พวกเขากลับบอกว่า “พวกเราจะไม่ฟังหรอก”
 18 พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ดังนั้น ชนชาติต่างๆฟังไว้ให้ดี
 และรับรู้ถึงคำให้การที่ต่อต้านคนอิสราเอล
 19 แผ่นดิน ฟังเรื่องนี้ไว้ เรากำลังจะนำความทุกข์ทรมานมาให้
 กับคนพวกนี้
 พวกเขาสมควรจะได้รับมันสำหรับความคิดที่ชั่วร้ายต่างๆ
 อย่างนี้
 เพราะพวกเขาไม่สนใจฟังถ้อยคำต่างๆของเรา
 ส่วนกฎของเรา พวกเขา ก็ปฏิเสธมัน
 20 กายาญจากเขบา
 และแห่งไม้หอมจากแดนไกล
 มันจะไปมีความหมายอะไรสำหรับเรา
 เราไม่ยอมรับของถวายพวกนี้ของเจ้าและเราก็ไม่พอใจเครื่อง-
 เซ่นไหว้ของเจ้า”
 21 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดอย่างนี้ว่า
 “เรากำลังจะให้สิ่งต่างๆที่จะทำให้คนพวกนี้สะดุดล้ม
 ทุ่งพ้อทุ่งลูก
 ทุ่งเพื่อนบ้านและเพื่อนพวกเขาต้องตายเรียบ”
 22 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์พูด คือ
 “คนกำลังมาจากดินแดนทางตอนเหนือ
 ชนชาติใหญ่ กำลังลุกขึ้นมาจากแดนไกล
 23 พวกนั้นถือคันธนูและแหลนหลาว
 พวกเขาโหดเหี้ยมไร้ความปราณี
 เสียงของพวกเขาดังกึกก้องเหมือนทะเล
 พวกเขาขี่ม้า
 พวกเขาเข้าสู่สงครามอย่างเป็นกระบวน
 เพื่อมาโจมตีเจ้า นางสาวศิโยน”
 24 พวกเราได้ยินเกี่ยวกับชาวนี
 มือไม่อ่อนปวกเปียกไป
 ความเจ็บปวดครอบงำเรา
 เหมือนผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูก
 25 อย่าออกไปในทุ่ง
 และอย่าเดินบนถนน

เพราะศัตรูมีดาบ
 หันไปทางไหนก็มีแต่เรื่องน่าสยดสยอง
 26 ประชาชนที่นำสงสารของผม ให้ใส่เสื้อกระสอบ
 และเอาซีเท้ามาใส่หัวชะ
 ร้องไห้และคร่ำครวญ
 เหมือนกับว่าลูกชายคนเดียวของเจ้าตาย
 ร้องไห้อย่างขมขื่นเพราะความหายนะจะเกิดขึ้นกับพวกเราใน
 ทุ่งที่หินใด
 27 “เยเรมีย์ เราได้ตั้งเจ้าให้เป็นนักวิเคราะห์โลหะ
 ในหมู่คนของเรา
 เพื่อว่าเจ้าจะรู้และวิเคราะห์หนทางของพวกเขาได้
 28 คนพวกนี้ทั้งหมดปลุกปั่นการกบฏ
 เดินไปทั่วเพื่อคอยยุยงให้เกิดความไม่พอใจขึ้น
 พวกเขาเป็นเหมือนทองแดงและเหล็ก
 พวกมันเป็นนักทำลาย
 29 พัดลมทั้งหลายเป่าให้ไฟร้อนแรงขึ้น
 ตะกั่วจะหลอมละลายไป
 แต่การที่จะหลอมคนเหล่านี้ให้บริสุทธิ์นั้นก็ไร้ประโยชน์
 เพราะคนชั่วร้ายยังไม่ถูกแยกออกไปจากพวกเขา
 30 คนเยรูซาเล็มได้ฉายาว่า ‘แร่เงินที่ถูกปฏิเสธ’
 เพราะพระยาห์เวห์ได้ปฏิเสธพวกเขา”

เยเรมีย์สั่งสอนในวิหาร
 (ยรม. 26:1-6)

7 นี่คือนิสัยที่เยเรมีย์ได้รับจากพระยาห์เวห์ คือ
 2 “เยเรมีย์ ให้ไปยืนอยู่ในประตูวิหารของพระยาห์เวห์
 และประกาศข้อความนี้ออกไป
 “พวกเจ้าซวยด่าที่ทั้งหลายที่กำลังเดินผ่านประตูนี้เข้ามาเพื่อ
 นมัสการพระยาห์เวห์ ฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดให้ดี 3 นี่คือนิสัยที่
 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด “ถ้า
 เจ้าทำตัวดี เราก็จะอาศัยอยู่ที่นั่นกับเจ้า 4 อย่าไปหลงเชื่อคำพูดที่
 หลอกลวงเหล่านั้น ที่ว่า ‘นี่เป็นวิหารของพระยาห์เวห์ วิหารของ
 พระยาห์เวห์ วิหารของพระยาห์เวห์’ 5 แต่ถ้าเจ้าทำให้วิถีทางและ
 การกระทำต่างๆของเจ้าดีจริงๆ และให้ความเป็นธรรมต่อกันและ
 กัน 6 ถ้าเจ้าไม่กดขี่คนด่างถีน เด็กกำพร้า และแม่หม้าย ถ้าเจ้าไม่
 ทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ต้องหลังไหลในที่แห่งนี้ และถ้าเจ้าไม่
 นมัสการพระอื่นเพราะมันมีแต่จะทำให้เจ้าเจ็บตัวเปล่าๆ 7 เราก็
 จะยอมให้เจ้าอาศัยอยู่ในที่แห่งนี้ ในดินแดนที่เราได้มอบให้กับ
 บรรพบุรุษของเจ้าไว้ตลอดไป”
 8 “เจ้ากำลังไว้วางใจในคำพูดที่หลอกลวงที่ไร้ค่าเหล่านั้น 9 เจ้า
 ไปขโมย ไปฆ่า ไปมีชู้ ไปสัญญาที่เจ้าไม่คิดจะรักษา ไปเผาเครื่อง
 หอมให้พระบาอัล และไปบูชาพระอื่นๆที่เจ้าไม่รู้จัก 10 แล้วกลับ
 มายืนอยู่ต่อหน้าวิหารนี้ ที่มีชื่อของเราอยู่ แล้วพวกเจ้าก็พูดว่า ‘
 พวกเราได้รับความรอดแล้ว’ อย่างนั้นหรือ ที่เจ้าทำอย่างนี้ ก็เพื่อ
 เจ้าจะได้กลับไปทำเรื่องชั่วช้าพวกนั้นอีกใช่ไหม 11 เจ้าเห็นวิหาร
 นี้ ที่มีชื่อเราตั้งอยู่ กลายเป็นช่องโหว่ไปแล้วใช่ไหม แม้แต่เราเอง
 ก็ยังเห็นมันเป็นอย่างนั้นเลย” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 12 “พวกเจ้าคนยูด้า ไปสิ ไปยังสถานที่ของเรา ที่อยู่ในศิโยน †
 เราได้ตั้งที่นั่นเป็นที่แรกสำหรับให้ชื่อของเราสถิตอยู่ ไปดูสิว่าเรา
 ได้ทำอะไรกับมันบ้าง เพราะความชั่วช้าของอิสราเอลคนของเรา
 13 แล้วตอนนี้ พวกเจ้าคนอิสราเอลก็ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายพวกนี้”
 พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น “และถึงแม้เราได้เตือนเจ้าตั้งแต่เนิ่นๆ
 แล้ว แต่เจ้ากลับไม่ฟังเรา แถมเมื่อเราเรียกเจ้า เจ้าก็ไม่ตอบเสีย

† นี่เป็นวิหาร .. พระยาห์เวห์ คงเป็นการโฆษณาชวนเชื่อว่าปลอดภัยแน่ๆ
 เนื่องจากก่อนหน้านี้พระยาห์เวห์ได้ปกป้องวิหารในเมืองเยรูซาเล็มไว้ จากการถูก
 โจมตีของอัสซีเรีย ดูได้จากหนังสือ 2 พงศกษัตริย์ 18-19 †† ชิโยห์ เป็นบ้าน
 เกิดของซามูเอลและเอลี หีบแห่งคำสัญญาเคยเก็บไว้ที่นั่นก่อนหน้านี้จะมีชัตรี
 ดูได้จากหนังสือ 1 ซามูเอล 1-4

อีก 14 ดังนั้น เราจะทำกับวิหารที่มีชื่อของเราตั้งอยู่ที่เจ้าไวรังเจ นักหนา และเราจะทำกับสถานที่ที่เราได้มอบให้กับบรรพบุรุษของเจ้า อย่างเดียวกับที่เราทำกับซีโลห์ 15 เราจะเหวี่ยงเจ้าออกไปให้พ้นหน้าเรา เหมือนกับที่เราเคยเหวี่ยงพวกพี่น้องของเจ้าทั้งหมด พวกที่สืบเชื้อสายมาจากเอฟราอิม”

16 “ส่วนเจ้าเยเรมีย์ไม่ต้องอธิษฐานเผื่อคนกลุ่มนี้ และไม่ต้องการให้พวกเขาตาย เจ้าไม่ต้องอธิษฐานต่อเราให้กับพวกเขา เพราะคำอธิษฐานจะมาถึงเรา เราจะไม่ฟังเจ้า 17 เจ้าไม่เห็นหรือยัง ว่าพวกมันกำลังทำอะไรในเมืองยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม 18 พวกลูกๆกำลังเก็บฟืน ส่วนพวกพ่อกำลังจุดไฟ พวกผู้หญิงกำลังนวดแป้งทำขนมปังสำหรับเจ้า แม้แห่งสวรรค์ และกำลังเทเครื่องดื่มบูชาถวายพระอินทร์เพื่อยิวโมโหเรา” 19 พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกเราคิดว่ากำลังยิวโมโหเราหรือไม่เลย อันที่จริง พวกเรากำลังทำกับตัวเองต่างหาก พวกเราถึงต้องอับอายขายหน้า”

20 ดังนั้นนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ เจ้านายของผมพูดคือ “ความโกรธและความแค้นของเรากำลังจะเทออกมาถึงวิหารนี้ เเทใส่ทั้งคน สัตว์ ต้นไม้ตามท้องทุ่ง และผลผลิตจากพื้นดิน ความโกรธของเราจะเผาไหม้อยู่ และจะไม่มียันดับ”

พระยาห์เวห์อยากให้เราเชื่อฟังมากกว่าให้เครื่องบูชา

21 นี่คือนี่สิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล พูด “เพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้าไปในเครื่องเช่นไหว้ของเจ้าด้วยกินเนื้อหุ้ด้วย 22 ตอนที่เราบรพบุรุษของพวกเจ้าออกมาจากอียิปต์นั้น เราไม่ได้สั่งอะไรพวกเขาเลยเกี่ยวกับเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องเช่นไหว้ เราไม่ได้บอกบรรพบุรุษของพวกเจ้าให้ทำอย่างนั้น 23 แต่สิ่งที่เราสั่งให้พวกเขาทำ คือ ให้ฟังเสียงของเรา แล้วเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นคนของเรา ให้เจ้าเดินในทางที่เราสั่งเจ้า นั่นจะเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเจ้า”

24 “แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง และทำเป็นหูทวนลม กลับไปทำตามความต้องการของตัวเอง พวกเขาเดินดินถอยหลังแทนที่จะเดินไปข้างหน้า 25 ตั้งแต่วันนั้นที่บรรพบุรุษของเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จนถึงวันนี้ เราได้ส่งพวกผู้รับใช้ของเรา พวกผู้พูดแทนพระเจ้า ไปหาพวกเขาทุกวัน 26 แต่พวกเขาไม่ยอมฟังเรา และไม่ยอมเจียหุ้ พวกเขาคือดั่งหัวแข็ง พวกเขารู้ยัยยิ่งกว่าบรรพบุรุษของพวกเขาสบายอีก”

27 “เยเรมีย์ เจ้าจะเอาคำพูดทั้งหมดนี้ไปบอกกับพวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจะเรียกพวกเขา แต่พวกเขาจะไม่ตอบเจ้า 28 เจ้าจะต้องบอกกับพวกเขาว่า ‘นี่คือชนชาติที่ไม่ยอมฟังเสียงของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการติสอนจากพระองค์ ความจริงได้ตายไปเสียแล้ว และมันก็หายไปจากปากของพวกเขา’”

หุบเขาแห่งการฆ่า

29 “เยเรมีย์ ตัดผมของเจ้าทิ้งไป แล้วขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญบนเนินเขาลันเตียนชะ เพราะพระยาห์เวห์ได้ปฏิเสธและทอดทิ้งคนรุ่นนี้ที่ยิวโมโหพระองค์ไปแล้ว 30 เพราะพวกคนยูดาห์ได้ทำในสิ่งที่ชั่วร้ายในสายตาเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “พวกเขาได้เอาสิ่งที่ชั่วร้ายมาไว้ในวิหารที่มีชื่อของเราสถิตอยู่ เพื่อทำให้วิหารนั้นเป็นมลทินไป 31 พวกเขาสร้างที่สูงของโทเฟทที่อยู่ในหุบเขาของบุตรชายของอินโนมเพื่อเผาลูกชายลูกสาวตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่เราไม่เคยสั่งหรือไม่เคยแม้แต่จะคิด 32 ดังนั้น วันนั้นจึงกำลังจะมาถึง” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “วันที่จะไม่มีการพูดถึงโทเฟทและหุบเขาของบุตรชายของอินโนมอีกเลย แต่ผู้คนจะเรียกมันว่า หุบเขาแห่งการฆ่า และพวกเขาจะฝังศพไว้ที่โทเฟท จนกระทั่งไม่เหลือที่ให้ฝังศพอีกต่อไป 33 ส่วนศพของชนชาตินี้ก็จะกลายเป็นอาหารของนกในอากาศ และของพวกสัตว์

ป่าบนพื้นดิน และจะไม่มีใครไล่พวกมันไป 34 เราจะทำให้เสียงสนุกสนาน เสียงงานรื่นเริง และเสียงของเจ้าบ่าวและเจ้าสาวหยุดลงในบ้านเมืองยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม เพราะดินแดนนี้จะถูกปล่อยให้ร้าง”

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในเวลานั้น พวกเขาจะขุดกระดูกของบรรดาภคินีแห่งยูดาห์ ของพวกแม่ทัพ ของพวกนักบวชของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และของชาวเมืองเยรูซาเล็มออกมาจากหลุมฝังศพของพวกเขา 2 แล้วพวกเขาจะเกลียดกระดูกของคนพวกนี้ออก ภายใต้วงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ บนท้องฟ้า สิ่งเหล่านี้ที่คนเยรูซาเล็มรักและรับใช้ ที่พวกเขาติดตามและแสวงหา และที่พวกเขากราบไหว้บูชา กระดูกของพวกเขาก็จะไม่ถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน และจะไม่เอาไปฝัง พวกมันจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่หน้าดิน

3 ส่วนคนเหล่านี้ที่ยังหลงเหลืออยู่ก็อยากตายมากกว่ามีชีวิตอยู่ คนพวกนี้คือคนที่หลงเหลืออยู่จากตระกูลชิวซัน คนพวกนี้จะไปอยู่ในที่อื่นๆที่เหลือ ซึ่งเราจะได้ขับไล่พวกเขาไป” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่าอย่างนี้

ความบาปและการลงโทษ

4 “เยเรมีย์ เจ้าต้องบอกสิ่งนี้กับคนยูดาห์ว่า ‘พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้คือเมื่อคนล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นมาอีกแล้วหรือ ถ้าคนหลงไปจากทาง เขาจะไม่วกกลับมาอีกแล้วหรือ 5 แล้วทำไมคนพวกนี้ถึงได้หันหนีไปจากเรา ทำไมเยรูซาเล็มถึงหันหนีไปจากเราอยู่เรื่อย พวกเขายึดอยู่กับการหลงลง ไม่ยอมหันกลับมาหาเรา 6 เราได้ฟังพวกเขาอย่างตั้งใจ แต่พวกเขาพูดในสิ่งที่ไม่เป็นความจริง ไม่มีใครกลับใจจากความชั่วเลย หรือพูดว่า ‘ฉันทำอะไรลงไปใน’” พวกเขาทั้งหมดหันไปตามทางของตัวเอง เหมือนม้าที่วิ่งหือเข้าสู่สนามรบ 7 แม้แต่คนกระสาบนฟ้าก็ยิ่งรู้เวลาที่ถูกกำหนดให้กับมัน นักเขา นกนางแอ่น และนกกระเรียนนั้นเฝ้าคอยเวลาที่จะอพยพไป

แต่คนของเรากลับไม่รู้ว่พระยาห์เวห์คาดหวังอะไรจากเขา” 8 “พวกเจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า ‘พวกเราฉลาด’ และ ‘พวกเรามีกฎของพระยาห์เวห์’ อันที่จริง พวกเขาคัดลอกกฎได้ใช้ปากกาของเขาโกหก จึงทำให้กฎของพระยาห์เวห์โกหกไปด้วย

9 คนฉลาดถูกลบหลู่ พวกเขาถูกทำให้ชั่วหนี้ตีฝ่อ และพวกเขาก็ถูกจับ พวกเขาไม่ยอมรับพระคำของพระยาห์เวห์ แล้วพวกเขาจะอ้างว่าตัวเองฉลาดได้อย่างไร 10 ดังนั้นเราจะยกเมฆของพวกเขาไปให้กับคนอื่น แล้วก็ยกไร่นาของพวกเขาไปให้กับพวกเจ้าของใหม่ เพราะจากคนที่ยากจนที่สุดไปจนถึงคนรวยที่สุดก็ล้วนแต่มีแนวโน้มที่จะหาผลประโยชน์จากความรุนแรง และจากพวกผู้พูดแทนพระเจ้าไปจนถึงพวกนักบวช ต่างก็พูดโกหก

11 พวกเขารักษาบาดแผลของคนที่น่าสงสารของเรอย่างซุ้ยๆ แล้วก็พูดว่า ‘สันติสุข สันติสุข ทั้งๆที่ไม่มีสันติสุข’ 12 พวกเขาควรจะละอายใจ ที่ทำในสิ่งที่น่าชงชง แต่พวกเขากลับไม่ละอายใจเลย แถมพวกเขายังไม่รู้จักถ่อมตัวด้วย

ดังนั้น พวกเขาจะต้องล้มลงด้วยกันกับคนอื่นที่ล้มลง
ในเวลาที่เราลงโทษพวกเขา พวกเขาจะต้องล้มลง” พระยาห์-
เวห์พูดว่าอย่างนั้น

13 “เราจะเก็บรวบรวมผลผลิตของพวกเขาไป” พระยาห์เวห์พูด
ว่าอย่างนั้น

“จะไม่มีองุ่นเหลืออยู่บนเถาอีกต่อไป

จะไม่มีลูกมะเดื่ออยู่บนต้นอีก

และใบของมันก็จะมีเหี่ยวแห้งไป

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราให้กับพวกเขา ก็จะสูญหายไป

14 คนพูดกันว่า “พวกเรามาหวังทำอะไรกันอยู่ที่นี่
รวบรวมกันและยกพวกกันเข้าไปในเมืองที่มีป้อมปราการ ถ้า
จะถูกทำลายก็ให้ไปถูกทำลายที่นั่นเถอะ
เพราะพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเราได้กำหนดไว้แล้วว่า พวกเรา
จะต้องพินาศ

และพระองค์ทำให้เรอดี๋มาพิษ

เพราะว่าเราทำบาปต่อพระองค์”

15 พวกเขารอคอยความสุขสบาย แต่กลับไม่มีอะไรดีขึ้นเลย
พวกเขารอคอยเวลาแห่งการเยียวยา แต่ดูสิ กลับมีแต่ความน่า
กลัว”

16 พระยาห์เวห์พูดว่า “มีเสียงที่พม่าคำรามมาจากเมืองดาน
แผ่นดินทั้งสี่ด้านสะเทือนไปด้วยเสียงร้องของม้าฉกรรจ์
พวกมันจะมากลืนกินแผ่นดินและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในแผ่น-
ดินนั้น

พวกมันจะกลืนกินเมืองและคนที่อาศัยอยู่ในนั้น

17 เรากำลังส่งงูมาท่ามกลางพวกเขา
เป็นพวกงูพิษที่ไม่มีวันร้ายมนต์สะกดได้

พวกมันจะกัดพวกเขา”

พระยาห์เวห์บอกอย่างนั้น

18 ผมรู้สึกเศร้าจับใจ

ใจของผมเหนียวอ่อน

19 ผมได้ยินเสียงร้องของคนที่ผมรักจากแดนไกลว่า

“พระยาห์เวห์ไม่ได้อยู่ในศิโยนหรือ

กษัตริย์ของศิโยนไม่ได้อยู่ในเมืองหรือ”

พระยาห์เวห์พูดว่า “แล้วทำไมพวกเขาถึงย่ำโมโหเรา

ด้วยรูปเคารพจากต่างชาติที่ไม่เที่ยงแท้เล่า”

20 ผู้คนพูดว่า “ฤดูเก็บเกี่ยว ก็ผ่านไปแล้ว หมดหน้าร้อนแล้ว

แต่เราก็ยังไม่ได้รับการช่วยชีวิตเลย”

21 คนที่ผมรักบาดเจ็บ ผมก็เลยบาดเจ็บไปด้วย

ผมรู้สึกหมดหวัง และใจผมเต็มไปด้วยความท้อแท้

22 พระยาห์เวห์พูดว่า “ไม่มียาในกิเลอาดเลยหรือ

ไม่มีหมอยุติที่นั่นเลยหรือ ทำไมถึงไม่มีใครรักษาคนที่เรารัก
เลย”

9 ผมอยากจะทำให้หัวของผมเต็มไปด้วยน้ำ

และดวงตาของผมเป็นน้ำพุแห่งน้ำตา

ผมจะได้ร้องไห้ทั้งวันทั้งคืน

ผมจะได้ร้องไห้ให้กับคนที่ผมรักที่ถูกฆ่า

2 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราหวังเหลือเกินว่าเราจะมีที่หยุดพัก

สำหรับคนเดินทางในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

เพื่อที่เราจะได้ทิ้งคนของเรา

และไปให้พ้นๆพวกเขา

เพราะพวกเขาทุกคนเป็นคนเล่นซู้

และเป็นกลุ่มของคนชั้โกง

3 พวกเขาโกงลึนของพวกเขาเหมือนคันธนู

และพวกเขาประสบความสำเร็จในแผ่นดินนี้ ด้วยการหลอกลวง
ไม่ใช่ด้วยความสัตย์ซื่อ

เพราะพวกเขาทำชั่วช้าแล้วชั่วอีก

และพวกเขาก็ไม่รู้จักเรอด้วย”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

4 “พวกเขาปกป้องตัวเองจากเพื่อนบ้าน
และแม้แต่พี่น้องของพวกเขาเองก็ยังไม่ไว้ใจไม่ได้
เพราะพี่น้องทุกคนชั้โกง

และเพื่อนบ้านทุกคนก็ชอบนินทา

5 ผู้คนโกงเพื่อนบ้านของเขาเอง

และไม่พูดความจริง

พวกเขาสอนลึนตัวเองให้พูดโกหก

พวกเขาทำให้ตัวเองเหนียวอ่อนด้วยการทำผิด

6 เยเรมีย์ บ้านของเจ้าตั้งอยู่ที่ท่ามกลางคนชั้โกง

พวกเขาปฏิเสธที่จะรู้จักเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

7 ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด คือ

“เรากำลังจะหลอมพวกเขาให้บริสุทธิ์ด้วยไฟ

และทดสอบพวกเขาด้วยไฟ

ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้แล้ว

เราจะทำอะไรให้กับคนที่น่าสงสารของเราได้อีกหรือ

8 ลึนของพวกเขาเหมือนคันธนูเหมือนธนู

เขาพูดโกหกด้วยปากของเขา

พวกเขาแต่ละคนพูดกับเพื่อนบ้านอย่างเป็นมิตร

แต่ในใจกลับคิดหาทางเอาเปรียบเพื่อนบ้านอยู่

9 เพราะเรื่องพวกนี้ สมควรที่เราจะลงโทษพวกเขาอีกครั้ง ไม่ใช่

หรือ” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“สมควรที่เราจะแก้แค้นชนชาติที่ทำตัวอย่างนี้ ไม่ใช่หรือ”

10 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะร้องไห้คร่ำครวญให้ภูเขา

และเราจะร้องเพลงงานศพให้ทุ่งหญ้าในที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง

แล้ง

เพราะพวกมันถูกทิ้งร้างว่างเปล่า เพื่อจะได้ไม่มีใครเดินผ่านมา

และพวกมันก็ไม่ได้ยินเสียงวัวในแผ่นดินนั้น

แม้แต่นกบนท้องฟ้าไปจนถึงสัตว์ป่าก็หนีไปกันหมดแล้ว

พวกมันไปกันหมดแล้ว

11 เราจะทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นกองหิน

เป็นที่อยู่ของหมาใน

และเราจะทำให้บ้านเมืองในยูดาห์กลายเป็นซากปรักหักพัง

ที่ไม่มีใครเหลือสักคน”

12 มีใครที่เฉลียวฉลาดพอที่จะเข้าใจเรื่องนี้บ้าง และขอให้คนที่

พระยาห์เวห์พูดด้วย อธิบายเรื่องนี้ให้หน่อยว่าทำไมแผ่นดินถึง

ถูกทำลาย ทำไมไม่ต้องถูกเผาและทิ้งร้างเหมือนทะเลทรายที่ไม่มี

ใครเดินผ่าน 13 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดว่า “ที่เป็นอย่างนี้เพราะ

พวกเขาทอดทิ้งกฎของเรา ที่เราได้ให้ไว้ต่อหน้าพวกเขา พวกเขา

ไม่ฟังเสียงของเรา และพวกเขาที่ไม่เดินตามกฎนั้น 14 แต่

พวกเขาขึ้นกรานที่จะทำตามจิตใจที่ต้อตั้งของตัวเอง พวกเขา

หันไปติดตามพระบาอัลเหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกเขาสอน

ให้พวกเขาทำ” 15 ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้

เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด คือ “เราจะทำให้คนพวกนี้ต้องกลืน

กินความขมขื่น และเราจะทำให้พวกเขาดีมีมาพิษ 16 เราจะทำให้

พวกเขากระจัดกระจายไปตามชนชาติต่างๆที่พวกเขาและบรรพ-
บุรุษของพวกเขาไม่เคยรู้จักมาก่อน เราจะส่งดาบตามล่าพวกเขา

ไป จนกว่าเราจะทำลายพวกเขาจนสิ้นซาก”

17 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด

“ให้ใคร่ครวญถึงสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น

แล้วไปเรียกพวกผู้หญิงที่รับจ้างร้องไห้ในงานศพมา

ให้ไปเชิญพวกผู้หญิงที่ชำนาญในเรื่องนี้มา”

18 ผู้คนพูดว่า

“ให้พวกนางมาเร็วๆแล้วมาร้องไห้ให้พวกเรา

น้ำตาจะได้ไหลออกมาจากตาของพวกเขา

และเปลือกตาของพวกเขาจะได้มีน้ำตาไหลนอง”

19 เพราะได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญจากศิโยนว่า

“เราถูกทำลายถึงขนาดนี้แล้วยังไง

พวกเราอับอายเหลือเกิน
 เพราะพวกเราถูกบีบบังคับให้ทิ้งแผ่นดินนี้
 เมื่อพวกศัตรูทั้งหลายบ้านของพวกเรา”
 20 ไปเรียกพวกผู้หญิง และบอกพวกเขาว่า “พวกผู้หญิง ให้ฟัง
 พระคำของพระยาห์เวห์
 และฟังว่าพระองค์พูดอะไร
 ให้สอนลูกสาวของพวกเจ้าถึงวิธีร้องไห้ไว้ทุกข์
 และให้ผู้หญิงไปสอนเพื่อนบ้านของเธอให้ร้องเพลงไว้ทุกข์นี้
 ด้วย ทิวา
 21 ไร้ ความตายเข้ามาทางหน้าต่างแล้ว
 มันเข้ามาในป้อมปราการของเราแล้ว
 มันมาเพื่อกำจัดเด็ก ๆ ให้หมดไปจากถนน
 และกำจัดคนหนุ่มออกจากสี่แยกต่าง ๆ”
 22 เยเรมีย์ให้พูดเรื่องพวกนี้
 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูด “ศพคนจะกองกันอยู่บนพื้นเหมือนมูล
 สัตว์
 เหมือนฟ่อนข้าวที่ถูกทิ้งไว้หลังเก็บเกี่ยว
 และไม่มีใครไปเก็บรวบรวมมัน”
 23 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “อย่าให้คนฉลาด
 โอ้อวดสติปัญญาของตัวเอง
 อย่าให้คนแข็งแรง
 โอ้อวดความแข็งแรงของตัวเอง
 และอย่าให้คนรวย
 โอ้อวดความร่ำรวยของตัวเอง
 24 แต่ให้คนที่โอ้อวด โอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องนี้ คือ
 ให้เขาโอ้อวดว่าเขามีความเข้าใจและรู้จักเรา
 เขาว่าเราคือยาห์เวห์
 ผู้ที่มีความรักมั่นคง มีความยุติธรรม
 และมีความชอบธรรมในแผ่นดินนี้
 และเขาก็รู้ว่าเราชอบใจในเรื่องพวกนี้”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้
 25 พระยาห์เวห์พูดว่า “วันเหล่านั้นกำลังจะมาถึงแล้ว วันที่เรา
 จะจัดการลงโทษทุกคนที่ทำพิธีชลิบแต่เปลือกนอก 26 เราจะลง-
 โทษอียิปต์ ยูดาห์ เอโดม อัมโมน และโมอับ และเราจะลงโทษคน
 พวกนั้นทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งและเข้าพิธี
 โกนผมจอน † เพราะพลเมืองของชนชาติอื่น ๆ ทั้งหมด ยังไม่ได้
 ทำพิธีชลิบ แต่คนอิสราเอลทั้งหมดยังไม่ได้ทำพิธีชลิบที่ใจ”

พระยาห์เวห์กับรูปเคารพ

10 คนอิสราเอล ให้ฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดกับเจ้า 2 พระ
 ยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้คือ
 “อย่าไปเรียนรู้วิถีทางของชนชาติต่าง ๆ
 และอย่ากลัวปรากฏการณ์ต่าง ๆ บนท้องฟ้า
 ไซ้ ชนชาติต่าง ๆ ปากันเกรงกลัวสิ่งเหล่านั้น
 3 ประเพณีต่าง ๆ ของคนต่าง ชาตินั้นไม่มีประโยชน์
 คนหนึ่งในพวกนั้นจะตัดต้นไม้จากป่า
 มันเป็นผลงานที่ช่างแกะสลักทำขึ้นมา กับมือและกับเครื่องมือ
 ของเขา
 4 เขาตกแต่งมันด้วยเงินและทอง
 เขาเอาค้อนตอกตะปูยึดมันไม่ให้โคลงเคลง
 5 พวกมันเป็นเหมือนหุ่นโลกในไร่แดงกว่า
 พวกมันพูดไม่ได้
 ต้องให้คนอุ้มไปเพราะเดินเองก็ไม่ได้
 อย่าไปกลัวพวกมัน
 เพราะมันทำร้ายเจ้าไม่ได้หรอก

† เข้าพิธีโกนผมจอน เป็นพิธีทางศาสนาของคนที่ไม่ใช่ยิว พระเจ้าห้ามไม่
 ให้ทำ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ 19:27

และมันก็ช่วยอะไรเจ้าไม่ได้เหมือนกัน”
 6 พระยาห์เวห์ ไม่มีใครยิ่งใหญ่ไปกว่าพระองค์อีกแล้ว
 ชื่อของพระองค์ยิ่งใหญ่และทรงพลัง
 7 จะมีใครกันที่ไม่ยำเกรงพระองค์ พระองค์เป็นกษัตริย์ของชน
 ชาติต่าง ๆ
 พระองค์สมควรจะได้รับความยำเกรง
 เพราะไม่มีใครเหมือนกับพระองค์แม้แต่คนฉลาดของทุกชน
 ชาติ
 และคนฉลาดของอาณาจักรทั้งหลาย
 8 พวกนั้นทึ่งทึ่งหึ่งหึ่ง
 พวกเขาเรียนในสิ่งที่ไม่มีประโยชน์
 และครูผู้สอนของเขาก็คือต้นไม้นั่นเอง
 9 เงินที่ถูกทุบเป็นแผ่นนั้นก็เอามาจากทาร์ซิช
 ส่วนทองคำก็เอามาจากอูฟาส
 รูปเคารพต่าง ๆ ที่ชนชาติทั้งหลายกราบไหว้บูชานั้นก็เป็นผลงาน
 ของช่างแกะสลักและเป็นฝีมือของช่างทอง
 เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นทำจากผ้าสีม่วง
 พวกมันทั้งหมดเป็นผลงานของช่างผู้ชำนาญ
 10 แต่พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้
 พระองค์เป็นพระเจ้าที่มีชีวิตจริง และเป็นกษัตริย์ตลอดกาล
 แผ่นดินสันสะเทือนเมื่อพระองค์โกรธ
 และชนชาติต่าง ๆ ย่อมไม่สามารถต้านทานความโกรธของพระ-
 องค์ได้
 11 พระยาห์เวห์พูดว่า “นี่คือสิ่งที่พวกเจ้าจะต้องบอกกับพวกเขา
 ในเมื่อพระพวกนั้นไม่ได้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกขึ้นมา
 พวกมันก็จะต้องพินาศไปจากแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์”
 12 แต่พระยาห์เวห์เป็นผู้สร้างแผ่นดินโลกด้วยพลังกำลังของ
 พระองค์
 พระองค์เป็นผู้ก่อตั้งโลกนี้ขึ้นมาด้วยสติปัญญาของพระองค์
 และเป็นผู้กางฟ้าสวรรค์ออกด้วยความรู้ของพระองค์เอง
 13 เมื่อพระองค์พูดมันเหมือนกับเสียงน่านฟ้าสวรรค์
 แล้วเมฆหมอกก็ลอยขึ้นมาจากสุดขอบโลก
 พระองค์สร้างสายฟ้าแลบขึ้นสำหรับฝน
 ส่วนสายลมก็พัดออกมาจากคลังของพระองค์
 14 มนุษย์ทุกคนโง่เขลาเบาปัญญา
 พระองค์ทำให้ช่างทองทุกคนต้องละอายใจที่ทำรูปเคารพขึ้น
 มา
 เพราะรูปเคารพเหล่านั้นของเขาเป็นสิ่งหลอกลวง
 พวกมันไม่หายใจเสียด้วยซ้ำ
 15 พวกมันไม่มีความหมาย เป็นผลงานที่น่าหัวเราะเยาะ
 เมื่อเราลงโทษพวกมัน พวกมันก็จะพินาศไป
 16 ส่วนพระเจ้าของยาโคบนั้น ไม่เหมือนรูปเคารพพวกนี้
 เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่ง
 และอิสราเอลก็เป็นเผ่าที่เป็นสมบัติส่วนตัวของพระองค์
 พระนามของพระองค์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

การทำลายล้างกำลังมา

17 ชาวเมืองทั้งหลายที่อยู่ในป้อมปราการ
 เก็บกระเปาะของเจ้าขึ้นจากพื้น
 18 เพราะพระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
 “เรากำลังเหวี่ยงคนบนโลกตอนนี้
 และเราจะทำให้พวกเขาต้องทนทุกข์ทรมาน
 แบบที่พวกเขาจะต้องรู้สึกจริง ๆ”
 19 สงสารผมด้วย เพราะผมได้รับบาดเจ็บ
 ผลของผมนั้นเจ็บปวดยิ่งนัก
 แล้วผมก็พูดว่า แน่ละ นี่คือการเจ็บปวดของผม
 และผมก็ต้องอดทนกับมัน
 20 เต็นท์ของผมถูกทำลาย

เชือกเต็นท์ของผมก็ขาดหมด
 พวกลูกๆก็ทิ้งผมไป
 ไม่มีลูกเหลือสักคน
 ไม่เหลือใครไว้คอยซิงเต็นท์ของผมเลย
 คนยกม่านเต็นท์ขึ้นก็ไม่มี
 21 เพราะคนเลียงแกะนงใจเขลา
 พวกเขาไม่แสวงหาพระยาห์เวห์
 นั่นเป็นเหตุที่พวกเขาไม่ประสบความสำเร็จ
 และฝูงแกะของพวกเขาก็กระจัดกระจายไปหมด
 22 มีเสียงรายงานดังมา มันท่ากลางมาทางนี้
 เสียงกระหึ่มจากทางแผ่นดินทางเหนือ
 มันจะเปลี่ยนบ้านเมืองของยูดาห์ให้เป็นซาก
 และให้กลายเป็นไพร่สงคราม
 23 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ผมรู้ว่าคนเราไม่สามารถกำหนดชะตาชีวิตของตัวเองได้
 คนเราไม่สามารถบอกได้ว่าอนาคตจะเกิดอะไรขึ้นบ้างและไม่สามารถบอกได้ว่าเขาจะทำอะไรได้บ้างในอนาคต
 24 ข้าแต่พระยาห์เวห์ โปรดตัดสินผมเถิดแต่ขอให้ทำอย่างยุติธรรม
 อย่าได้ทำด้วยความโกรธเลย ไม่อย่างนั้นพระองค์จะทำให้ผมถึงจุดจบ
 25 ขอให้ระบายความโกรธกริ้วของพระองค์กับชนชาติต่างๆที่ไม่รู้จักพระองค์
 และกับตระกูลต่างๆที่ไม่ได้อธิษฐานต่อพระองค์
 เพราะชนชาติพวกนั้นได้กลืนกินยาโคบ
 พวกเขาได้กำจัดเขา
 แถมยังพังบ้านของเขาด้วย

ฝ่าฝืนพันธสัญญา

11 นี่คือถ้อยคำที่เยเรมีย์ห์ได้รับจากพระยาห์เวห์ พระองค์พูดว่า ² “ฟังถ้อยคำเหล่านี้ที่เกี่ยวกับพันธสัญญาไว้ให้ดี แล้วเอาไปบอกชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม ³ ให้บอกพวกเขาว่า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้คือ ‘คนที่ไม่ยอมฟังถ้อยคำที่เกี่ยวกับพันธสัญญานี้ จะต้องถูกสาปแช่ง’ ⁴ เป็นถ้อยคำที่เราได้สั่งกับบรรพบุรุษของเจ้าไว้ ตอนที่เราพาพวกเขาออกมาจากอียิปต์ ออกจากเตาไฟเหล็ก เราได้บอกกับพวกเขาว่า ‘ให้เชื่อฟังเรา และให้ทำตามสิ่งต่างๆเหล่านี้ที่เราได้สั่งให้เจ้าทำ แล้วเจ้าจะเป็นคนของเรา และเราก็จะเป็นพระเจ้าของเจ้า’”
⁵ ที่เราทำอย่างนี้ก็เพื่อให้คำสัญญาที่เราได้สาบานไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าเป็นจริง คำสัญญานั้นคือ “เราจะให้แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้อุดมสมบูรณ์เหมือนกับที่ผู้มันเป็นอยู่ตอนนี้” แล้วผมก็ตอบว่า “อาเมน ขอให้เป็นตามนั้นเถิดพระยาห์เวห์”
⁶ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “ให้ประกาศถ้อยคำเหล่านี้ตามเมืองต่างๆของยูดาห์และตามถนนหนทางของเยรูซาเล็มว่า ‘ฟังถ้อยคำแห่งคำสัญญานี้ และให้ทำตามถ้อยคำเหล่านั้น’”
⁷ ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะเราเตือนบรรพบุรุษของเจ้า นับตั้งแต่วันที่เรานำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงทุกวันนี้ เราเตือนพวกเขาอย่างไม่หยุดหย่อนไม่ให้ฟังเสียงของเรา
⁸ แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง หรือเอียงหูมาฟัง แต่ละคนก็หันไปตามจิตใจที่ตื้อตึงชั่วร้ายของเขา ดังนั้นเราจะนำการลงโทษทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับคำสัญญานี้ ให้มาตกลงบนพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ยอมทำตามสิ่งที่เราสั่งให้พวกเขาทำในคำสัญญานี้”
⁹ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “เราพบแผนชั่วของคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม ¹⁰ พวกเขาได้หันไปทำสิ่งชั่วร้ายที่พวกบรรพบุรุษของพวกเขาทำ พวกบรรพบุรุษนี้เป็นพวกแรกที่ไมยอมฟังถ้อยคำต่างๆของเรา พวกเขาไปติดตามรับใช้พระอื่นๆ พวกคน

อิสราเอลและคนยูดาห์ได้ละเมิดคำสัญญาที่เราได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา”
¹¹ ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูด คือ “เรากำลังจะนำความหายนะมาสู่พวกเขา และพวกเขาจะไม่มีทางหลบหนีไปได้ พวกเขาจะร้องขอความช่วยเหลือจากเรา แต่เราจะไม่ฟังพวกเขา ¹² หลังจากนั้นชาวเมืองต่างๆของยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มก็จะไปร้องให้คร่ำครวญเอากับพระต่างๆที่พวกเขาเผาเครื่องหอมถวาย แต่พระปลอมพวกนั้นจะไม่ช่วยพวกเขา ในเวลาที่พวกเขากำลังเดือดร้อน
¹³ ยูดาห์ ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะตามเมืองต่างๆของเจ้า มีแต่พระต่างๆมากมาย และตามท้องถนนในเมืองเยรูซาเล็ม เจ้าก็ตั้งแท่นบูชาให้กับรูปเคารพที่น่าอับอายไปทั่วทุกหนแห่ง พวกมันใช้สำหรับเผาเครื่องหอมให้พระบาอัล
¹⁴ ส่วนเจ้า เยเรมีย์ห์ อย่าได้อธิษฐานให้กับคนพวกนี้ และอย่าได้คร่ำครวญหรือวิงวอนให้กับพวกเขาด้วย เพราะเราจะไม่ฟังในเวลาที่เราร้องหาเราตอนที่เดือดร้อน
¹⁵ ยูดาห์ ที่รักของเรา มาทำอะอะไรในวิหารของเรา เห็นอยู่ยงว่านางได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมาย เครื่องเซ่นไหว้ของเจ้าจะถูกเอาไปจากเจ้า เพราะเจ้าสนุกสนานกับความชั่วช้าของเจ้า”
¹⁶ ครึ่งหนึ่งพระยาห์เวห์เคยเรียกเจ้าว่า “ต้นมะกอกเขียวสวยสดพร้อมผลที่เอร็ดอร่อย” แต่เดี๋ยวนี้ ด้วยเสียงที่เหมือนกับพายุใหญ่ พระองค์จะจุดไฟเพื่อเผาเจ้า
 และกิ่งก้านของเจ้าก็จะหักลง
¹⁷ และพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่ปลุกเจ้า ได้สั่งให้ความหายนะนี้เกิดขึ้นกับเจ้า ที่พระองค์ทำอย่างนี้ก็เพราะความชั่วร้ายที่ชาวอิสราเอลและยูดาห์ทำ พวกเขาชั่วไม่ไหวพระองค์ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้กับพระบาอัล

แผนชั่วร้ายต่อเยเรมีย์ห์

¹⁸ พระยาห์เวห์ได้เปิดเผยแผนการของพวกเขาให้กับผม เพื่อผมจะได้รู้
¹⁹ ผมเป็นเหมือนแกะวางายที่กำลังถูกลากไปเชือด ผมไม่รู้ว่พวกเขาได้วางแผนชั่วร้ายต่อผม พวกเขาพูดว่า “ให้พวกเราทำลายต้นไม้กับผลของมันและให้เราตัดเยเรมีย์ห์ออกจากแผ่นดินของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ และอย่าให้ใครจดจำชื่อของเขาอีกต่อไป”
²⁰ แต่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ที่พิพากษาที่เที่ยงธรรม ผู้ที่ทดสอบความคิดและจิตใจของมนุษย์ ขอให้ผมได้เห็นพระองค์แก่แผ่นดินพวกเขาด้วยเถิด เพราะผมได้ร้องเรียนต่อพระองค์แล้ว
²¹ ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับคนอานาโธ คนที่กำลังพยายามจะฆ่าเยเรมีย์ห์ คนที่พูดว่า “ถ้าแกหยุดพูดแทนพระยาห์เวห์ พวกเราก็จะไว้ชีวิตแก”
²² ดังนั้นนี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด “เรากำลังจะลงโทษพวกเขา คนหนุ่มของพวกเขาก็จะถูกฆ่าตายในสงคราม พวกลูกชายลูกสาวของพวกเขาจะตายเพราะความหิวโหย
²³ จะไม่มีใครรอดชีวิตสักคน เพราะเราจะนำความหายนะมาให้กับชาวอานาโธ ตอนที่เราลงโทษพวกเขา”

เยเรมีย์ห์บ่นให้พระเจ้าฟัง

12 พระยาห์เวห์ เมื่อข้าพเจ้าโต้แย้งกับพระองค์ในศาล พระองค์ได้รับการตัดสินว่าถูกเสมอ แต่ข้าพเจ้าอยากจะทำถึงความยุติธรรมกับพระองค์ ทำไมคนหลอกลวงถึงได้เจริญเอาเจริญเอา

ทำไมพวกวางแผนชั่วถึงประสบความสำเร็จ
 2 พระองค์ปลุกพวกเขาแล้วพวกเขาก็หยิ่งรักลงไป
 และเจริญงอกงามแถมยังออกลูกด้วย
 พวกเขาพูดถึงพระองค์บ่อยๆ
 แต่พวกเขาไม่จริงใจต่อพระองค์เลย
 3 แต่พระยาห์เวห์ พระองค์รู้จักข้าพเจ้า
 พระองค์เคยเห็นข้าพเจ้าและพระองค์เองก็เคยทดสอบจิตใจ
 ของข้าพเจ้าแล้ว
 ขอให้พระองค์ลากพวกนั้นไปเหมือนลากแกะไปเชือดเถิด
 คัดพวกมันไว้รอวันเชือดเถิด
 4 แผ่นดินจะแห้งแล้งไปอีกนานแค่ไหน
 และหญ้าในท้องทุ่งทุกที่จะเหี่ยวแห้งไปถึงเมื่อไหร่
 เพราะความชั่วช้าของคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น
 พวงกุสตัดและนกถึงถูกกวาดไปเรียบ
 สิ่งนี้ก็จะเกิดขึ้นด้วย เพราะพวกเขาพูดว่า “พระองค์ไม่เห็น
 หรอกว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเรา”

พระเจ้าตอบเยเรมีย์ห์

5 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับมนุษย์ที่มีเท้าเหมือนกับเจ้าและพวกเขาทำให้
 เจ้าหุดแรง
 เจ้าจะไปวิ่งแข่งกับม้าได้ยังไง
 ถ้าเจ้ายังสะดุดล้มลงในแผ่นดินที่มีความปลอดภัย
 แล้วเจ้าจะทำยังไงในป่าที่บริมแม่น้ำจอร์แดน
 6 ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะแม่แต่พื้นองและญาติสนิทของเจ้า
 ยังวางแผนทรยศเจ้าเลย
 ถึงพวกเขาจะร้องเรียกหาเจ้าสุดเสียง
 ก็อย่าได้ไปหลงเชื่อพวกเขา
 ถึงแม้พวกเขาจะพูดหวานกับเจ้า

พระยาห์เวห์ได้ทอดทิ้งยูดาห์คนของพระองค์

7 พระยาห์เวห์พูดว่า
 เราได้ทอดทิ้งวิหารของเราไป
 เราได้ละทิ้งมรดกของเราไป
 เราได้ทิ้งยูดาห์คนที่เรารักไว้ในเงื้อมมือศัตรูของนาง
 8 คนที่เราเรียกว่าคนของเราได้กลายเป็นเหมือนสิ่งโตป่าต่อเรา
 นางได้ส่งเสียงคำรามใส่เรา
 ดังนั้น เราจึงเกลียดนาง
 9 คนของเรากลายเป็นเหมือนนกปล่อยเหยื่อสำหรับเราหรือยัง
 หรือมีนกปล่อยอยู่รายล้อมนางอยู่หรือ
 รวบรวมสัตว์ป่าทั้งหมดเข้ามา
 เพื่อว่าพวกมันจะได้กินนาง
 10 คนเลี้ยงแกะหลายคนทำลายไร่ของของเรา
 พวกเขาได้เหยียบย่ำส่วนแบ่งของเราจนราบเรียบ
 พวกเขาได้ทำให้ส่วนแบ่งที่เรารักกลายเป็นทะเลทรายร้าง
 11 พวกเขาได้ทำให้มันกลายเป็นที่ดินเปล่าประโยชน์
 ดังนั้นที่ดินที่เปล่าประโยชน์นั้นจึงร้องทุกข์ต่อเรา
 ที่ดินทั้งหมดถูกปล่อยร้างว่างเปล่า
 แต่ก็ไม่มีใครสนใจใยดี
 12 ดังนั้นนักทูลายจึงเดินทางมาจากที่แห้งแล้งในทะเลทราย
 ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะดาบของพระยาห์เวห์กำลังกลืนกินกินจาก
 สูดปลายโลกด้านหนึ่งไปสูดปลายอีกด้านหนึ่ง
 ไม่มีสันติสุขสำหรับสิ่งมีชีวิตหน้าไหนทั้งสิ้น
 13 พวกเขาปลุกข้าวสาลี
 แต่กลับเก็บเกี่ยวหนาม
 พวกเขาทำงานอย่างเห็นเดเห็น้อย
 แต่กลับไม่ประสบความสำเร็จ

แล้วพวกเขาจะต้องอับอายกับผลผลิตของตัวเอง
 เพราะพระยาห์เวห์จะระบายความโกรธใส่พวกเขา”

คำสัญญาที่พระยาห์เวห์ให้กับเพื่อนบ้านของอิสราเอล

14 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ คือ “เกี่ยวกับพวกคนชั่วช้าที่อาศัย
 อยู่ในแผ่นดินที่อยู่ใกล้กับมรดก ที่เราได้ให้กับคนอิสราเอลนั้น
 เราจะไม่ถอนรากพวกเขาจากแผ่นดินของตัวเอง และถอนราก
 ครอบครัวยูดาห์ออกไปจากพวกเขาด้วย
 15 หลังจากถอนรากพวกเขาแล้ว เราก็จะแสดงความเมตตากับ
 พวกเขาอีกครั้ง เราจะพาพวกเขากลับมา ให้แต่ละคนกลับไปยัง
 มรดกของตัวเอง และแต่ละคนก็จะได้กลับไปยังที่ดินของตัวเอง
 16 ในอดีตพวกเขาเคยสอนคนของเราให้สาบานกับพระบาอัล
 แต่ตอนนี้ถ้าพวกเขาเรียนรู้วิถีทางของคนของเราจริงๆโดยสา-
 บานในนามของเรอ ด้วยการพูดว่า ‘พระยาห์เวห์มีชีวิตอยู่แน่ฉัน
 ไต ...’ ถ้าทำอย่างนี้ พวกเขาก็จะเจริญขึ้นท่ามกลางคนของเรา
 17 แต่ถ้าพวกเขาไม่ยอมฟัง เราก็จะถอนรากชนชาตินี้ และทำ-
 ลายมันทิ้งอย่างแน่นอน” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้

ผ้าคาดเอวของเยเรมีย์ห์

13 พระยาห์เวห์พูดกับผมอย่างนี้ว่า “ไปซื้อผ้าคาดเอวที่ทำ
 จากฝูลินินมาผืนหนึ่ง แล้วเอามาคาดเอวเจ้าไว้ แต่อย่า
 เอามันไปแช่น้ำ”
 2 ผมก็เลยไปซื้อผ้าตามที่พระยาห์เวห์สั่ง แล้วเอามันมาคาดเอว
 ผมไว้
 3 หลังจากนั้นพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมเป็นครั้งที่สองว่า
 4 “ให้เอาผ้าที่เจ้าซื้อมา ที่คาดเอวเจ้าอยู่ ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส
 แล้วเอามันไปแช่น้ำในซอกหิน”
 5 ผมจึงไป และเอามันไปแช่น้ำในแม่น้ำยูเฟรติสตามที่พระ
 ยาห์เวห์สั่งผมไว้
 6 หลังจากผ่านไปหลายวัน พระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “ลุกขึ้น
 แล้วไปแช่น้ำในแม่น้ำยูเฟรติส ไปเอาผ้าที่เราสั่งให้เจ้าเอาไปแช่น้ำไว้ที่
 นั้น”
 7 ดังนั้น ผมจึงไปที่แม่น้ำยูเฟรติส แล้วไปหาผ้าผืนนั้น และเอา
 มันออกมาจากที่แช่น้ำ แต่ผ้ามันเปื่อยหมดแล้ว จะเอาไปใช้ทำอะไร
 ไรก็ได้
 8 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า
 9 “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ‘เราจะทำลายความเย่อหยิ่งของยู-
 ดาห์และเยรูซาเล็มเหมือนผ้าชิ้นนี้แหละ’
 10 คนชั่วช้าพวกนี้ ที่ไม่ยอมฟังเสียงเรา ที่ไปเดินตามจิตใจที่
 ต้อติงของพวกเขา และที่ไปติดตามรับใช้พระอื่น และไปก้มกราบ
 อยู่ต่อหน้าพวกพระนั้น คนพวกนี้ก็จะเปื่อยเหมือนผ้าผืนนี้ ที่ไม่มี
 ประโยชน์อะไรเลย
 11 ผ้านี้ติดอยู่ที่เอวของคนใส่ยังงี้ เราก็ทำให้คนอิสราเอลและ
 คนยูดาห์ทุกคนติดอยู่กับเราอย่างนั้นเหมือนกัน” พระยาห์เวห์
 พูดว่าอย่างนั้น
 “เราอยากให้พวกเขาเป็นคนของเรา และนำชื่อเสียง คำสรร-
 เสริญ และสง่าราศีมาให้กับเรา แต่พวกเขา กลับไม่ยอมฟัง”

คำเตือนต่อยูดาห์

12 “ดังนั้นให้เอาชานี้ไปบอกกับพวกเขา พระยาห์เวห์ พระเจ้า
 แห่งอิสราเอลพูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘ให้ทุกใบควรมีเหล่าองุ่นอยู่เต็ม’
 แล้วพวกมันก็จะพูดกับเจ้าว่า ‘พวกเราไม่รู้หรือยังงี้ว่าให้ทุกใบ
 ควรมีเหล่าองุ่นอยู่เต็ม’
 13 เจ้าก็ต้องบอกพวกนั้นว่า พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘เรา
 กำลังจะทำให้คนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เผลอมามายกันหมด ทั้ง
 กษัตริย์ทุกคนที่นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด พวกนักบวช พวกผู้พูด
 แทนพระเจ้า และคนทั้งหมดในเยรูซาเล็ม

14 และเราจะบดขยี้ผู้คนเข้าใส่กัน และบดขยี้แม่แต่พ่อแม่เข้าใส่ลูกๆของเขา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 “เราจะไม่ละเว้น สงสาร หรือเมตตาปราณีต่อพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้พินาศไป”

15 เอียงหูเข้ามา อย่าได้หยิ่งผยอง เพราะพระยาห์เวห์ได้เตือนไว้แล้ว
 16 ถวายเกียรติให้กับพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านก่อนที่จะคำมิด

และก่อนที่เฝ้าท่านจะสะดุดล้มบนเนินเขาตอนพลบค่ำ ในช่วงที่พวกท่านรอคอยแสงอรุณนั้น พระองค์จะทำให้มันกลืนกลายเป็นความมืดมิดและมืดมัว
 17 ถ้าพวกท่านไม่ยอมฟังสิ่งนี้ ผมก็จะร้องให้ให้กับความหยิ่งผยองของท่าน ผมจะหลั่งน้ำตาอย่างขมขื่นและน้ำตา ก็จะไหลพรากจากตาของผม

เพราะฝูงแกะของพระยาห์เวห์ถูกจับเอาไปเป็นเชลยแล้ว
 18 ให้บอกกษัตริย์และแม่ของกษัตริย์ว่า “ให้ลงมาในในที่นี้ที่ต่ำต้อย เพราะมงกุฎอันแสนสวยของพวกเจ้าได้หล่นจากหัวของพวกเจ้าแล้ว

19 พวกเมืองต่างๆของเนเกบก็ถูกปิดไปหมดแล้ว และก็ไม่มีใครไปเปิดมัน
 ยูดาห์ถูกล้อออกไปแล้วหมดทุกคน ถูกไล่ออกไปจนหมดเกลี้ยง”

20 พระยาห์เวห์พูดว่า “เงยหน้าดูพวกที่กำลังมาจากทางทิศเหนือสิ
 ฝูงแกะที่เจ้าได้มา ไปอยู่ที่ไหนหมดแล้ว แกะที่สวยงามของเจ้าอยู่ที่ไหน
 21 เจ้าจะว่ายังไงเมื่อคนที่เจ้าเคยฝึกรบเพื่อจะได้นำเป็นมิตรกับเจ้า

แต่พวกเขากลับแต่งตั้งคนเหล่านั้นให้มาเป็นหัวหน้าเจ้า เจ้าจะไม่เจ็บเหมือนผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูกหรือ

22 และถ้าเจ้าสงสัยในใจว่า ‘ทำไมเรื่องพวกนี้ถึงได้เกิดขึ้นกับฉัน’ มันเป็นเพราะความผิดอันใหญ่หลวงของเจ้าเอง ที่กระป๋องของเจ้าถูกลกขึ้นมา และเจ้าก็ถูกข่มขืน

23 ชาวเอธิโอเปียเปลี่ยนสีผิวตัวเองได้หรือ เสือดาวเปลี่ยนลายจุดของมันได้หรือ ถ้าได้ พวกเจ้าที่รับการเรียนรู้ให้ทำในสิ่งที่ชั่วช้า ก็เปลี่ยนมาทำดีได้เหมือนกัน

24 ดังนั้นเราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป เหมือนแกลบที่ถูกลมของทะเลทรายพัดปลิวไป

25 นี่เป็นส่วนแบ่งของเจ้า ที่เราได้ชิงออกมาให้กับเจ้า”

พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น “ส่วนแบ่งที่เราได้ชิงให้กับเจ้า เราทำอย่างนี้ก็เพราะเจ้าได้ลิ้มเรา แล้วหันไปไว้วางใจในสิ่งที่ไม่จริง

26 เราเองจะยกกระป๋องขึ้นคลุมหัวเจ้า เพื่อคนจะได้เห็นความอับยศอดสูของเจ้า
 27 เราได้เห็นการสำส่อนของเจ้า การให้ทำของเจ้า

อุปายแบบยลที่เจ้าใช้สำส่อนบนเนินเขาต่างๆ เราได้เห็นพิธีกรรมที่น่าขยะแขยงที่เจ้าได้ทำในท้องทุ่งนั้น แล้วเจ้าจะต้องเสียใจ เยรูซาเล็มเอ๋ย เจ้าจะไม่บริสุทธิ์ไปอีกนานเท่าไร”

ภัยแล้งและผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม

14 นี่คือคำพูดของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับภัยแล้งว่า

2 “ยูดาห์ร้องไห้เศร้าโศก ประตูเมืองต่างๆของเธอก็ทรุดโทรม ความมืดปกคลุมแผ่นดิน และเสียงร้องไห้ขมขื่นของเยรูซาเล็มก็ดังขึ้น
 3 พวกคนชั้นสูงส่งคนไปหาน้ำ พวกเขาไปที่แอ่งเก็บน้ำแต่ก็หาน้ำไม่ได้ ก็เลยกลับมาพร้อมกับเหยือกเปล่าๆ พวกเขาวัยชราวัยชราหน้าก็เลยคลุมหัวไว้
 4 เพราะพื้นดินก็แตกกระแหง เพราะไม่มีฝนตกลงมาบนแผ่นดิน คนเฒ่าก็อับอาย จนต้องคลุมหัวไว้
 5 แม่แต่แม่กวางในทุ่งโล่งออกลูกแล้วทิ้งลูกไป เพราะไม่มีหญ้าให้กิน
 6 พวกลาป่ายืนอยู่นอยดเนินเขาโล้นเตียน พวกมันหอบเหมือนพวกหมาใน ดวงตาของพวกมันปิดลง เพราะไม่มีฝักหญ้าจะให้กิน
 7 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ถ้าความผิดของพวกเราย้อนกลับมาสนองเราเอง โปรดทำอะไรสักอย่างเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์เอง เพราะเราเคยหันหลังให้พระองค์หลายต่อหลายครั้ง เราได้ทำบาปต่อพระองค์
 8 พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์คือผู้ที่อิสราเอลกำลังรอคอย พระองค์คือความหวังของอิสราเอล และเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของเขาในยามยาก แต่ทำไมพระองค์ถึงทำเหมือนเป็นคนแปลกหน้า หรือนักท่องเที่ยวที่ค้างแรมแคคืนเดียว
 9 ทำไมพระองค์ถึงทำเหมือนคนที่ประหลาดใจ ทำเหมือนนักรบที่ไม่สามารถช่วยคนที่เขามาช่วย พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์อยู่ท่ามกลางพวกเราที่นี้ คนเขาเรียกพวกเราด้วยชื่อของพระองค์ ขออย่าได้ทอดทิ้งพวกเรา”
 10 พระยาห์เวห์พูดถึงคนพวกนี้ว่า “มันเป็นเรื่องจริงที่ว่า เท้าของพวกเราชอบเดินไปเรื่อยและพวกเราก็ไม่ควบคุมมันไว้
 ดังนั้นตอนนี้พระยาห์เวห์จะไม่ยอมรับพวกเขา พระองค์จะจดจำความผิดที่พวกเขาได้ทำไป และพระองค์จะลงโทษพวกเขาสำหรับบาปต่างๆของพวกเขา”
 11 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “อย่าได้โอ้อวดพื้นฐานเพื่อความสบายใจของคนพวกนี้”¹² ถึงพวกเขาจะอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังคำร้องขอให้ช่วยของพวกเขา ถึงพวกเขาจะถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เราก็จะไม่พอใจในพวกเขาอยู่ดี เพราะเราได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว ที่จะกำจัดพวกเขาด้วยดาบ ด้วยความหิวโหยและด้วยโรคภัยไข้เจ็บ”
 13 แล้วผมก็พูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เจ้านายของข้าพเจ้า พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมบอกกับคนพวกนั้นว่า ‘ไม่ต้องกลัวดาบและความอดอยาก มันจะไม่เกิดขึ้นกับพวกเจ้าหรอก เราพูดเพราะพระยาห์เวห์จะให้สันติสุขกับเจ้าอย่างแน่นอน’”¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “พวกผู้พูดแทนพระเจ้านั้นอ้างว่าพูดแทนเรา แต่พวกมันโกหก เราไม่ได้ส่งพวกมันมา เราก็ไม่ได้ส่งพวกมันและเราก็ไม่ได้พูดกับพวกมันด้วย แต่พวกมันยังคงพูดแทนเราให้กับพวกเจ้า เป็นนิมิตโกหกและคำทำนายไร้สาระที่

มาจากจิตใจที่ห่อกลวงของพวกมัน¹⁵ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่า ผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้ที่พูดในนามของเรา ทั้งๆที่เราไม่ได้ส่งพวกมันมา ที่พูดว่า ‘ดาบและความหิวโหยจะไม่เข้ามาในแผ่นดินนี้ พวกผู้พูดแทนพระเจ้านี้จะต้องตายด้วยดาบและความหิวโหย¹⁶ ส่วนคนที่ฟังพวกมันก็จะต้องถูกโยนลงไปในถนนของเยรูซาเล็มด้วยความมอดอยากหิวโหยและตายด้วยดาบและจะไม่มีใครผู้ศพให้พวกเขา เราจะลงโทษพวกผู้พูดแทนพระเจ้านี้ รวมทั้งเมีย ลูกชาย และลูกสาวของพวกมัน’

¹⁷ เยเรมีย์ว่า เอาคำพูดนี้ไปบอกกับยูดาห์ว่า ‘เราหลงนำดาบทุกคืนวันไม่เคยหยุดหย่อน เพราะการทำลายล้างอันใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นกับคนที่เรารัก เพราะเขามีแผลอันเจ็บปวดแสนสาหัส

¹⁸ ถ้าเราออกไปในทุ่ง เราก็จะเห็นคนขนาดเจ็บเพราะดาบ และถ้าเราเข้าไปในเมือง เราก็เห็นโรคภัยต่างๆที่เกิดจากความมอดอยาก สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้น ก็เพราะว่า ทั้งพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและนักบวชทำการค้าไปทั่วแผ่นดิน แต่ขาดความรู้”

¹⁹ ประชาชนพูดว่า “พระองค์ทอดทิ้งยูดาห์อย่างสิ้นเชิงแล้วหรือ พระองค์รังเกียจโยนมากขนาดนั้นเชียวหรือ ทำไมพระองค์ถึงได้ทำร้ายเรา

ในเวลาที่ไม่มีความจะรักษาพวกเรา พวกเราเฝ้ารอสันติสุข แต่ไม่มีอะไรดีให้เห็นเลย

พวกเราเฝ้ารอเวลาที่พวกเราจะได้รับการรักษา กลับมีแต่เรื่องสยดสยองเกิดขึ้น

²⁰ พระยาห์เวห์เจ้าข้า พวกเรารู้ว่าเราทำบาปอะไรบ้าง และรู้ว่าบรรพบุรุษของเราทำบาปอะไรเอาไว้ พวกเรารู้ว่าพวกเราทำผิดบาปต่อพระองค์

²¹ ขอย้ำได้ปฏิเสธรักษาพวกเราเลยเพื่อว่าชื่อเสียงของพระองค์จะได้แผ่ไพศาลขึ้น

และอย่าทำให้บัลลังก์ของพระองค์เองต้องได้รับความอับอาย ได้โปรดระลึกถึงคำมั่นสัญญาที่พระองค์ได้ทำไว้กับเราและขอย้ำได้ผิดคำสัญญาเลย

²² พวกเทพเจ้าจอมปลอมของชนชาติต่างๆทำให้ฝนตกได้หรือ ตัวท้องฟ้าเองจะทำให้ฝนตกได้หรือ

ไม่ใช่พระองค์หรือหรือที่เป็นพระยาห์เวห์ของพวกเรา พวกเราพึ่งในพระองค์

เพราะพระองค์เป็นผู้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด”

15 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “ถึงแม้โมเสสกับฮามูเอลจะมายืนอ้อนวอนต่อหน้าเรา เราก็จะไม่ยกโทษให้กับคนพวกนี้ โលพวกมันไป ให้พวกมันออกไปให้พ้น

² และถ้าพวกนั้นถามเจ้าว่า ‘แล้วจะให้พวกเราไปไหนหรือ’ ก็ให้เจ้าตอบพวกมันว่า พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

‘ถ้าเราได้กำหนดให้เจ้าตาย เจ้าก็จะต้องตาย

ถ้าเรากำหนดให้เจ้าถูกดาบฆ่าฟัน

เจ้าก็จะต้องตายด้วยดาบ

ถ้าเรากำหนดให้เจ้าอดอยาก เจ้าก็จะต้องอดอยาก

และถ้าเรากำหนดให้เจ้าถูกจับไปเป็นเชลย เจ้าก็จะต้องเป็นเชลย

³ เราจะลงโทษพวกเขาสี่อย่าง คือ

ด้วยดาบ ที่จะฆ่าฟันพวกเขา

ด้วยพวกสุนัข ที่จะลากพวกเขา

ด้วยนกในอากาศ

และด้วยสัตว์ร้ายที่อยู่บนดิน

ซึ่งจะกัดกินและทำลายพวกเขา

⁴ และเราจะทำให้พวกเขาเป็นที่น่าสยดสยองให้กับอาณาจักรทั่วโลก

เราจะทำอย่างนี้ ก็เพราะ สิ่งต่างๆที่มันเสส[†] กษัตริย์แห่งยูดาห์ ลูกชายของเฮเซคียาห์ ได้ทำไปในเมืองเยรูซาเล็ม”

⁵ “เยรูซาเล็มที่รัก ใครเล่าจะมาเห็นนอกเหนือใจเจ้า

ใครเล่าจะมาเสียใจกับเจ้า

ใครเล่าจะมาสนใจถามทุกข์สุขของเจ้า

⁶ เจ้าได้ทอดทิ้งเราไป” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“เจ้าหันหลังให้เรา

ดังนั้นเราจะโจมตีเจ้าและทำลายเจ้าชူး

เราเบื่อกับที่จะให้ออกาสกับเจ้าแก้ตัวครั้งแล้วครั้งเล่า

⁷ เราจะเอาล้อมโยกยงพังชั้ตพวกเขา

ให้กระจัดกระจายไปที่ตรงประตุมือง

เราจะทำให้พวกเขา รู้สึกเหมือนกบที่ไม่มีลูก เราจะทำให้คนของเราพินาศ

เพราะวิถีทางต่างๆของพวกเขา พวกเขาไม่ยอมหันกลับมาหาเรา

⁸ พวกเขาจะมีแม่ม่ายมากกว่าจำนวนเม็ดทรายที่ทะเลเสียอีก ในตอนกลางวัน เราจะทำลายล้างแม่ทุกคนของคนหนุ่ม เราจะนำความหวาดกลัวและสิ่งที่น่าสยดสยองให้เกิดขึ้นกับเขาในทันที

⁹ ผู้หญิงที่เลี้ยงดูลูกเจ็ดคนจะอ่อนแอลง

แล้วพวกนางก็จะตาย

ดวงอาทิตย์จะไม่ส่องแสงมาหานางอีก

นางจะอับอายและขายหน้า

ใครก็ตามที่ยังคงเหลืออยู่

ก็จะถูกฆ่าฟันด้วยดาบของศัตรูของพวกเขา”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

เยเรมีย์บทนอก

¹⁰ แม่ครับ ความหายนะเกิดขึ้นกับผม

ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะแม่คลอดผมมา

ผมกลายเป็นคนที่ชอบโต้เถียง

เป็นคนที่ชอบทะเลาะวิวาทกับคนไปทั่วทั้งแผ่นดิน

ผมไม่เคยให้ใครยืมอะไรและผมก็ไม่เคยขอยืมอะไรใคร

แต่ทุกคนกลับพากันสาปแช่งผม

¹¹ พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า

“แน่นอน เราได้สวมเสื้อเกราะให้เจ้าอย่างดี

แน่นอน เราได้เข้ามาช่วยเจ้าตอนทุกข์ทรมาน

และตอนยากลำบาก คือตอนที่เจอกับศัตรู”

พระเจ้าตอบเยเรมีย์

¹² “มีใครสามารถหักเหล็กได้บ้าง คือ เหล็กจากทางเหนือ หรือทองสัมฤทธิ์

¹³ เราจะทำกับทรัพย์สินเงินทองของเจ้าเหมือนของที่ยึดมาได้จากสงคราม

เราจะแจกจ่ายมันไปให้หมดแทนที่จะขายมัน

เราจะทำอย่างนี้ไปทั่วแผ่นดินของเจ้า

เพราะความบาปทั้งหลายของเจ้า

¹⁴ เราจะให้เจ้าไปเป็นทาสรับใช้ศัตรูในแผ่นดินที่เจ้าไม่รู้จัก

เพราะความโกรธของเราเริ่มคุเป็นไฟแล้ว

และมันจะเผาผลาญเจ้าทุกคน”

¹⁵ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

โปรดระลึกถึงข้าพเจ้าและดูแลข้าพเจ้าด้วย

[†] มนัสเสห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ ในปี 687-642 ก่อนพระเยซูมาเกิด เขาสนับสนุนให้มีการนมัสการเทพเจ้าของคนต่างชาติ ดูได้จาก 2 พงศกษัตริย์ 21:10-15

และแก้แค้นให้กับข้าพเจ้าด้วย
 แก้แค้นคนพวกนั้นที่ไล่ล่าข้าพเจ้า
 ขอย้ำได้รอนานเกินไปที่จะลงมือ ไม่อย่างนั้นข้าพเจ้าจะตาย
 เสียก่อน
 พระองค์รู้ว่าพวกเขาจะถูกข้าพเจ้าก็เพราะพระองค์
 16 ข้าพเจ้าค้นพบถ้อยคำต่างๆของพระองค์
 แล้วข้าพเจ้าก็กลืนกินพระคำเหล่านั้น
 และถ้อยคำของพระองค์ก็ทำให้ข้าพเจ้าเป็นสุขและเบิกบานใจ
 เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทงสิน พระองค์ได้อ้างว่าข้า-
 พเจ้าเป็นของพระองค์
 17 ข้าพเจ้าไม่เคยหนึ่งกับพวกที่ชอบจัดงานเลี้ยง
 และข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้เฉลิมฉลองด้วย
 เพราะพระองค์เป็นเจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็เลยนั่งอยู่คน
 เดียว
 เพราะพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าโกรธคนพวกนั้นมาก
 18 ทำให้ความเจ็บปวดของข้าพเจ้าถึงไม่เคยหยุด
 ทำให้บาดแผลของข้าพเจ้าถึงกลัดหนองและรักษาไม่หายสักที
 สำหรับข้าพเจ้าแล้ว
 พระองค์เป็นเหมือนตาที่ไม่ให้หน้า
 หรือลู่อารที่เหือดแห้งในหน้าร้อน
 19 ดังนั้น พระยาห์เวห์ก็เลยพูดว่า “เยเรมีย์ห์ ถ้าเจ้ากลับมาหา
 เรา
 เราก็จะยอมรับเจ้ากลับมา
 แล้วเจ้าก็จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา
 ถ้าเจ้าพูดในสิ่งที่มีสาระและไม่พูดไร้สาระ
 เจ้าก็จะเป็นปากให้เราได้
 คนพวกนี้จะหันมาหาเจ้า ไม่ใช่เจ้าหันไปหาพวกเขา
 20 เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนกำแพงล้อมปราการทองสัมฤทธิ์
 ซึ่งจะทนต่อการถูกโจมตีของคนพวกนี้ได้
 พวกเขาจะสู้กับเจ้าแต่ก็จะเอาชนะเจ้าไม่ได้
 เจ้ามั่นใจเรื่องนี้ได้เลยเพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะช่วยให้เจ้า
 รอดพ้น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 21 “เราจะช่วยให้เจ้ารอดพ้นจากเงื้อมมือของคนชั่วร้าย
 และเราจะไถ่เจ้าออกจากเงื้อมมือของพวกอำมหิต”

วันแห่งความหายนะ

16 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับผมว่า
 2 “เยเรมีย์ห์ เจ้าจะต้องไม่หาเมีย และต้องไม่มีลูกชาย
 ลูกสาวในที่แห่งนี้” 3 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดถึงลูกชาย
 ลูกสาวที่จะเกิดมาในที่แห่งนี้ และพูดถึงแม่ๆของพวกเขาที่จะ
 คลอดพวกเขา และพูดถึงพ่อๆของพวกเขาที่ทำให้พวกเขา
 เกิดมาในแผ่นดินนี้ว่า
 4 “พวกเขาจะตายด้วยเชื้อโรค จะไม่มีใครไว้ทุกข์ให้กับพวก
 เขา และจะไม่มีใครฝังศพให้กับพวกเขา พวกเขาจะเป็นเหมือน
 มวลสัตว์ที่กองอยู่บนพื้นดิน พวกเขาจะถูกกำจัดไปด้วยดาบและ
 ด้วยความอดอยากหิวโหย ศพของพวกเขาก็กลายเป็นอาหาร
 ของนกในอากาศและของสัตว์บนพื้นดิน”
 5 เพราะพระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ คือ “อย่าเข้าไปใกล้บ้านที่มี
 งานศพ และอย่าเข้าไปในบ้านที่มีการไว้ทุกข์ อย่าไปเศร้าโศก
 เสียใจให้กับพวกเขา เพราะเราได้รวบรวมเอาสันติสุข ความรัก
 และความเมตตาของเราไปจากคนพวกนี้แล้ว” พระยาห์เวห์พูด
 ว่าอย่างนั้น
 6 ทั้งคนใหญ่โตและคนต่ำต้อยในแผ่นดินนี้ก็จะต้องตาย จะไม่
 มีใครฝังพวกเขา และจะไม่มีใครไว้ทุกข์ให้กับพวกเขาด้วย จะ
 ไม่มีใครเชือดเนื้อเนื้อตัวเองหรือโกนหัวเพื่อพวกเขา
 7 จะไม่มีใครแบ่งอาหารให้กับพวกเขา ในช่วงที่พวกเขาเศร้า-
 โศกเสียใจ เพื่อแสดงความเห็นอกเห็นใจพวกเขาต่อคนที่ตายไป

และจะไม่มีใครเอาน้ำมาให้พวกเขาดื่มเพื่อปลอบโยนพวกเขาที่
 พ่อแม่ตายไป
 8 อย่าเข้าไปในโรงเหล้า และนั่งลงกินดื่มกับคนพวกนี้
 9 เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทงสิน ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล
 พูดไว้ว่า “ในช่วงชีวิตของเจ้านี้ เสียงเพลงที่มีความสุข
 เสียงร้องเฉลิมฉลองกัน และเสียงของเจ้าบ่าวเจ้าสาว เจ้าจะเห็น
 เรากำจัดเสียงร้องพวกนี้ให้หมดไปจากสถานที่แห่งนี้”
 10 และเมื่อเจ้าประกาศถ้อยคำเหล่านี้ให้กับคนพวกนี้ฟัง พวก
 เขาก็จะบอกกับเจ้าว่า “ทำไมพระยาห์เวห์ถึงได้บอกว่าเราจะต้อง
 พบกับสิ่งชั่วร้ายอันยิ่งใหญ่ในด้วยละ พวกเราทำอะไรผิดหรือ
 พวกเขาทำอะไรหรือที่ทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราไม่
 พอใจ”
 11 เจ้าจะต้องบอกพวกนี้ว่า พระยาห์เวห์บอกว่า “ก็เพราะพวก
 บรรพบุรุษของเจ้าทอดทิ้งเราไปและหันไปติดตามพระอื่นๆ ไป
 รับใช้ และกราบไหว้พวกมัน พวกเขาทอดทิ้งเรา และไม่ได้รับการ
 กฎของเรา
 12 แต่พวกเจ้ากลับทำชั่วร้ายยิ่งกว่าพวกบรรพบุรุษของเจ้าเสีย
 อีก แถมพวกเจ้าแต่ละคนยังไปทำตามใจชั่วๆของตัวเองแทนที่
 จะฟังเรา
 13 ดังนั้นเราจะเหวี่ยงเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้ ไปอยู่ในดินแดน
 ที่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และเจ้าจะต้องรับใช้พระอื่นๆ
 ที่นั่นทั้งวันทั้งคืน และเราก็จะไม่ช่วยอะไรเจ้าเลยที่นั่น”
 14 พระยาห์เวห์พูดว่า “ดังนั้น วันนั้นกำลังจะมาถึงแล้ว เมื่อคน
 จะเลิกพูดว่า ‘เราขอสาบานโดยอ้างพระยาห์เวห์ ผู้ที่นำลูกหลาน
 ของอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์’
 15 แต่พวกเขาจะพูดอย่างนี้แทน คือ ‘เราขอสาบานโดยอ้างพระ
 ยาห์เวห์ผู้ที่นำลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินทาง
 ตอนเหนือ และนำออกมาจากทุกที่ที่พระองค์เคยไล่พวกเขาไป’
 แล้วเราจะนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเอง แผ่นดิน
 ที่เราได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา”
 16 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะส่งชาวประมงออกไปจำนวนมาก
 และพวกเขาจะไปจับคนยูดาห์ แล้วหลังจากนั้นเราจะส่งนาย-
 พรานออกไปเป็นจำนวนมาก พวกนายพรานจะไปล่าพวกเขาตาม
 ตามภูเขาและเนินเขาทุกลูก และตามซอกหิน
 17 เพราะเรากำลังคิดว่าพวกเขาทำอะไร พวกเขาก็ไม่มีทางหลบ
 รอดสายตาเราไปได้ ความบาปของพวกเขาไม่อาจปิดบังได้จาก
 เราได้หรอก
 18 เราจะตอบแทนพวกเขาเป็นสองเท่า สำหรับความผิดและ
 ความบาปของพวกเขา เพราะพวกเขาทำให้แผ่นดินของเราแปร-
 เบือนด้วยซากทั้งหลายของรูปเคารพที่นำขยะแขยง และได้ทำ-
 ให้แผ่นดินของเราเต็มไปด้วยสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหลาย”
 19 พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์เป็นพลังกำลังของข้าพเจ้า เป็นที่
 กำบังอันมั่นคงของข้าพเจ้า
 และเป็นที่ยึดของข้าพเจ้าในเวลาทุกข์ยากลำบาก
 ชนชาติทั้งหลายจะมาหาพระองค์จากทั่วทุกมุมโลก
 และพูดว่า
 “บรรพบุรุษของพวกเราได้รับแต่ของที่ ไม่ได้เรื่อง ไร้สาระ และ
 ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรเลย
 20 ควรแล้วหรือที่มนุษย์จะสร้างพระเจ้าให้กับตนเอง
 สิ่งที่เขาสร้างนั้นไม่ได้เป็นพระเจ้าอะไรเลย”
 21 “ดังนั้น ตอนนี้อ เราจะสอนพวกเขา คราวนี้เราจะสอนพวกเขา
 เกี่ยวกับฤทธิ์อำนาจและความแข็งแกร่งของเรา แล้วพวกเขาจะ
 ได้รู้ว่าชื่อของเราคือยาห์เวห์”
17 “ความผิดบาปของยูดาห์ถูกบันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก
 มันถูกบันทึกไว้ด้วยเหล็กแหลมบนแผ่นใจของพวกเขา
 และบนเชิงนอนต่างๆของแท่นบูชาของพวกเขา
 2 เพื่อให้เป็นอนุสรณ์ต่อต้านพวกเขา

แทนมนุษย์ต่างๆและพวกเสาะของพระอาเซราห์[†] ของพวกเขาอยู่
ใกล้ๆต้นไม้ใบหนาดตามเนินเขาสูงๆ
3 ภูเขาที่อยู่เหนือท้องทุ่ง
รวมทั้งความร่ำรวยและทรัพย์สินเงินทองของเจ้า
และศาลเจ้าต่างๆของเจ้าที่อยู่บนยอดเนินเขา
เราจะยกทั้งหมดนี้ให้กับคนอื่น
เป็นเหมือนของที่ยึดมาได้จากเชลย
เพราะบาปที่มีอยู่ที่หัวเขตแดนของเจ้า
4 เพราะการกระทำต่างๆของเจ้าเอง เจ้าจะต้องสูญเสียมรดก
ของเจ้าไป มรดกที่เราได้ยกให้กับเจ้า
เราจะทำให้เจ้าต้องรับใช้พวกศัตรูของเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าไม่รู้-
จัก
เพราะเจ้าจุดไฟแห่งความเกรี้ยวโกรธของเราขึ้น
และมันจะเผาไหม้ตลอดไป”

จะหวังพึ่งในมนุษย์หรือพระเจ้า

5 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
“สิ่งเลวร้ายจะเกิดขึ้นกับคนที่ไว้วางใจในมนุษย์ด้วยกัน คนที่
หวังพึ่งในกำลังของมนุษย์
คนที่ไม่ได้คิดถึงพระยาห์เวห์
6 เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ในทะเลทราย
ที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลยเมื่อมีสิ่งที่ดีๆเกิดขึ้น
เขาอาศัยอยู่ในที่แห้งแล้งในทะเลทราย
ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีผู้อยู่อาศัยอยู่
7 สิ่งที่ดีๆจะเกิดขึ้นกับคนที่ไว้วางใจในพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์เป็นความเชื่อมั่นของเข
8 เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้มันที่ปลูกไว้ริมน้ำ
และมันก็แผ่รากของมันออกไปถึงริมน้ำ
มันไม่กลัวความร้อนเมื่อหน้าแล้งมา
ต้นของมันไม่มีใบเขียวชอุ่มปกคลุมเอาไว้
ในปีที่แล้งจัดมันก็ไม่กลัว
และมันก็ออกผลอย่างสม่ำเสมอไม่ขาด”
9 “ใจนั้นเจ้าเล่ห์กว่าทุกสิ่ง
และมันก็ไม่มีทางเยียวยารักษาได้
ใครจะเข้าใจมันได้ล่ะ
10 เรา ยาห์เวห์
เป็นผู้ที่ทดสอบใจและสำรวจสิ่งที่อยู่ในคน
เพื่อตอบแทนแก่คนตามวิถีทางของเขา
และตามผลของการกระทำต่างๆของเขา
11 คนที่ร่ำรวยขึ้นมาเพราะการคดโกง
ก็เหมือนกับนกกระทาที่ปักไข่ที่ไม่ใช่เป็นของตัวเอง
เมื่อถึงวัยกลางคนเขาก็จะสูญเสียความร่ำรวยของเขา
เมื่อถึงจุดจบของชีวิตเขาก็จะกลายเป็นคนโง่”
12 ตั้งแต่เริ่มแรก วิหารของเราก็เป็นบัลลังก์ที่เต็มไปด้วยสง่ารา-
ศีสำหรับพระเจ้า
มันเป็นสถานที่สำคัญมาก
13 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์คือความหวังของอิสราเอล
ใครที่ทอดทิ้งพระองค์ไปจะต้องลະอายใจ
คนที่หันหลังให้พระองค์ได้ลงชื่อของที่อยู่ในแดนผู้ตาย
เพราะพวกเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์ผู้เป็นเหมือนดาดินน้ำที่ไหล
ริน

เยเรมีย์บ่นเป็นครั้งที่สาม

14 ข้าแต่พระยาห์เวห์ รักษาเยียวายาข้าพเจ้าด้วยเถิด แล้วข้าพ-
เจ้าจะได้หาย

[†] พวกเสาะของพระอาเซราห์ เป็นพระผู้หญิงของคนคานาอัน เป็นคู่ของพระ
บaal

ช่วยชีวิตข้าพเจ้าด้วยเถิด แล้วข้าพเจ้าจะได้รอดชีวิต
เพราะพระองค์เป็นผู้เดียวที่ทำให้ข้าพเจ้าอยากร้องเพลงสรร-
เสริญ
15 คนพวกนี้พูดกันว่า
“ไหนละถ้อยคำของพระยาห์เวห์ ให้มันเกิดขึ้นตามนั้นเลย”
16 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้ายังไม่ได้เลิกเป็นคนเลี้ยงแกะของ
พระองค์
และข้าพเจ้าก็ไม่เคยอยากให้มีวันหายนะเกิดขึ้น
พระองค์รู้ทุกอย่างที่ข้าพเจ้าพูด
มันชัดเจนมากสำหรับพระองค์
17 อย่าทำให้ข้าพเจ้ากลัวเลย
พระองค์เป็นที่กำบังของข้าพเจ้าตอนที่ความหายนะมา
18 ขอให้คนที่ไล่ล่าข้าพเจ้าต้องอับอาย
แต่ขออย่าให้ข้าพเจ้าต้องอับอาย
ขอให้คนพวกนั้นหวาดกลัว
แต่ขออย่าให้ข้าพเจ้าหวาดกลัว
ขอให้ความทุกข์ทรมานมาให้พวกนั้น
และทำลายพวกเขาครึ่งแล้วครึ่งเล่า

ให้รักษาวินัยทางศาสนา

19 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ให้ไปยืนอยู่ที่ประตูประชาชน
ซึ่งเป็นประตูที่กษัตริย์ยูดาห์ใช้เดินเข้าออก แล้วก็ไปยืนอยู่
หน้าประตูทุกบานในเมืองเยรูซาเล็ม”
20 ให้เจ้าบอกพวกนั้นว่า “กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ ทุกคนใน
ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย รวมทั้งคนที่เดินผ่านประตู
เหล่านี้เข้ามาด้วย ให้ฟังสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด
21 พระยาห์เวห์พูดว่า ให้ระวังรักษาชีวิตของเจ้าไว้ให้ดี อย่าได้
แบกของในวันหยุดทางศาสนา และอย่าแบกของผ่านเข้ามาใน
ประตูเมืองเยรูซาเล็ม
22 ในวันหยุดทางศาสนา อยู่ได้แบกอะไรเลยออกจากบ้านของ
พวกเจ้า และอย่าทำงานอะไรทั้งนั้น ให้รักษาวินัยทางศาสนา
เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ เหมือนที่เราสั่งบรรพบุรุษของเจ้าไว้
23 แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ได้เจ้ยหฟังเรา แต่พวกเขากลับทำ
หัวแข็งและเมินเรา ไม่ยอมฟังและไม่ยอมรับการตีสอนจากเรา”
24 พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่ถ้าเจ้าตั้งใจฟังเราจริงๆละก็ ถ้าเจ้าไม่
เอาของเข้าประตูเมืองมาในวันหยุดทางศาสนา และถ้าเจ้ารักษา
วินัยทางศาสนาเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการไม่ทำงานในวันนั้น
25 แล้วพวกกษัตริย์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิด รวมทั้งพวก
เจ้านายทั้งหลายก็จะขีรธมาและเข้ามาผ่านประตูเมืองพวกนี้เข้า
มา พวกเขาเหล่านี้จะมาพร้อมกับเจ้าหน้าที่ชาวยูดาห์ และชาว
เมืองเยรูซาเล็ม แล้วเมืองนี้ก็จะมีคนอาศัยอยู่ตลอดไป
26 ผู้คนจะมาจากบ้านเมืองต่างๆของยูดาห์ และรอบๆเมืองเยรู-
ซาเล็ม และมาจากดินแดนของเบนยามิน ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก^{††} และจากเนินเขา และจากแคว้นเนเกบ พวกเขาจะนำเครื่อง
เผาบูชา เอาสัตว์ เครื่องหอม และของขวัญต่างๆมาถวายยังวิหาร
ของพระยาห์เวห์ เพื่อแสดงความขอบคุณต่อพระเจ้า
27 แต่ถ้าเจ้าไม่ยอมฟังเรา ที่บอกให้เจ้ารักษาวินัยทางศาสนา
ให้ศักดิ์สิทธิ์ และยังคงแบกข้าวของผ่านเข้ามาในประตูเมืองเยรู-
ซาเล็มในวันหยุดทางศาสนาแล้วละก็ เราก็จะจุดไฟในประตูเมือง
เยรูซาเล็ม แล้วมันก็จะเผาป้อมปราการของเยรูซาเล็มจนวอด-
วาย และมันก็จะไม่มีวันดับ”

ดินเหนียวและคนปั้นถ้วยชาม

18 นี่คือข่าวสารที่เยเรมีย์ได้รับมาจากพระยาห์เวห์ พระ-
องค์บอกว่า

^{††} ที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก หรือเซเฟลาห์

2 “ลุกขึ้นมาและให้ลงไปที่บ้านของช่างปั้นถ้วยชาม เมื่อเจ้าไปถึงที่นั่น เราจะบอกเจ้าอีกครึ่งว่าจะให้พูดอะไร” 3 ดังนั้นผมจึงไปที่บ้านช่างปั้นถ้วยชามนั้น และผมก็มองดู ในขณะที่เขากำลังปั้นบางอย่างอยู่บนแท่นหมุนของเขา

4 แล้วในขณะที่เขากำลังทำอยู่นั้นก็พังอยู่ในมือของเขานั้นเอง เขาก็เลยปั้นภาชนะอันใหม่ และก็เสร็จออกมาตามที่เขาคต้องการ

5 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า 6 “ชาวอิสราเอล เราจะทำกับพวกเจ้าเหมือนกับที่ช่างปั้นคนนั้นทำกับดินเหนียวของเขาไม่ได้ หรือ ชาวอิสราเอล พวกเจ้าจะอยู่ในมือของเรา เหมือนกับที่ดินเหนียวอยู่ในมือของช่างปั้น 7 อาจจะมีความหนึ่งที่เรารู้จักว่า เราจะถอนรากถอนโคน จะพังและทำลายชนชาติหนึ่งหรืออาณาจักรหนึ่ง 8 แต่ถ้าชนชาติที่เราพูดต่อว่านี้ หันจากสิ่งเลวที่ กำลังทำอยู่ เราก็จะเปลี่ยนใจเกี่ยวกับเรื่องเลวร้ายที่เราวางแผนจะให้เกิดขึ้นกับชนชาตินั้น 9 แต่ในขณะที่เดียวกัน เราอาจจะพูดว่าเราจะทำให้ชนชาติหนึ่งหรืออาณาจักรหนึ่งเจริญรุ่งเรือง 10 แต่ถ้าตอนนั้นเราเห็นว่าชนชาตินั้นกำลังทำสิ่งเลวร้าย และไม่เชื่อฟังเรา เราก็จะเปลี่ยนใจเกี่ยวกับเรื่องเลวร้ายที่เราบอกว่าจะทำให้กับชนชาตินั้น

11 ตอนนี้นำบอกกับคนยูดาห์และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด เรากำลังเตรียมเรื่องเลวร้ายให้เกิดขึ้นกับเจ้า และกำลังวางแผนต่อต้านเจ้า หันกลับจากวิถีชีวิตเลวๆ ของพวกเจ้าเสีย ทำวิถีชีวิตและการกระทำต่างๆ ของเจ้าให้ดี 12 แต่พวกเจ้าจะพูดว่า ‘ทำอย่างนั้นไม่มีประโยชน์หรอก เราจะทำตามแผนของเรา และเราแต่ละคนก็จะทำตามจิตใจที่ดีของตัวเอง’”

13 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่า “ไปถามชนชาติอื่นๆ ว่า มีใครเคยได้ยินเกี่ยวกับคนแบบนี้นับมาใหม่ อิสราเอลหญิงสาวที่บริสุทธิ์นั้น ได้ทำในสิ่งที่น่าขยะแขยงมาก 14 หิมะที่เลบานอนเคยหายไปจากยอดเขาใหม่ ลำธารอันหนาวเย็นของคนต่างชาติเคยเหือดแห้งไปบ้างไหม 15 แต่คนของเรากลับลืมเราเสียได้ พวกเขาไปเผาเครื่องหอมให้กับสิ่งที่ไร้สาระ ซึ่งทำให้พวกเขาสะดุดและหลงไปจากหนทางเก่าแก่ และไปเดินตามทางเล็กๆ แทนที่จะเป็นทางหลวง 16 แผ่นดินของพวกเขาจะกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า กลายเป็นสิ่งที่น่าหัวเราะเยาะตลอดไป ใครที่เดินผ่านไปก็จะต้องตกใจกลัว และสายหัวด้วยความสลดหดหู่ 17 เราจะเหมือนนลมจากตะวันออก ที่จะพัดให้พวกมันกระจัดกระจายไปต่อหน้าศัตรู เราจะทำให้พวกเขาเห็นแต่หลังเราแทนหน้าเรา ในวันที่พวกเขาเจอกับความทุกข์ยากลำบาก”

เยเรมีย์ บทนี้เป็นครั้งที่สี่

18 แล้วพวกเขาพูดว่า “มานี้ พวกเรามาวางแผนทำร้ายเยเรมีย์กันเถอะ เพราะยังงั้นซะ พวกนักบวชก็จะยังสอนกฎของพระเจ้าอยู่ดี และคนฉลาดก็ยังไม่ให้คำแนะนำอยู่ และผู้พูดแทนพระเจ้าก็ยังไม่พูดแทนพระยาห์เวห์อยู่ มาเถอะ มาใส่ร้ายโอ้หมอนั่นกัน อย่าไปสนใจเรื่องที่มีนพูดเลย”

19 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ได้โปรดฟังข้าพเจ้าด้วยเถิด โปรดฟังคดีของข้าพเจ้าด้วย

20 คนเราควรจะได้รับผลตอบแทนเลวร้ายแทนการดีที่เราทำไปหรือ

แต่พวกฝ่ายตรงข้ามของข้าพเจ้าได้ขูดหลุมพรางไว้ดักข้าพเจ้า

ขออย่าลืมนะ ข้าพเจ้าได้ยินอยู่ต่อหน้าพระองค์ เพื่อยกเรื่องดีของพวกเราให้พระองค์ฟัง

เพื่อให้พระองค์เห็นความโกรธแค้นของพระองค์ไปจากพวกเขา 21 บัดนี้ ช่วยทำให้ลูกๆ ของพวกเขาพบกับความอดอยาก และขอให้พวกเขาตกอยู่ในคมดาบ

ขอให้เมียพวกเขาไม่มีลูกและเป็นหม้าย ขอให้พวกผู้ชายของพวกเขาถูกฆ่าตาย

ขอให้พวกคนหนุ่มของเขาถูกฆ่าฟันด้วยดาบในสงคราม

22 ขอให้ผมเสียร้องไห้หวนจากบ้านของพวกเขา

เมื่อพระองค์นำกองทัพบุกมาโจมตีพวกเขาในที่ที่ทันใด เพราะพวกมันขูดหลุมพรางดักข้าพเจ้า

23 แต่พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์รู้แผนการของพวกเราที่จะฆ่าข้าพเจ้า

อย่ายกโทษให้กับความผิดบาปของพวกเรา แล้วอย่าลบบาปของพวกเราไปจากสายตาพระองค์

ทำให้พวกเราสะดุดล้มต่อหน้าพระองค์ ขอให้พระองค์ทำอย่างนี้กับพวกเราเมื่อพระองค์โกรธ

เหยือกที่แตก

19 พระยาห์เวห์พูดว่า “ไปซื้อหม้อดินเผาจากช่างปั้นมาหนึ่งใบ แล้วให้พาพวกผู้ชายบางคนและพวกนักบวชอาวุโสจำนวนหนึ่งไปกับเจ้าด้วย

2 ให้เจ้าไปที่หุบเขาแห่งลูกชายอินโนมซึ่งด้านนอกของประตูเศษหม้อดิน แล้วให้เจ้าประกาศข้อความที่เราจะบอกกับเจ้าที่นั่น

3 เจ้าจะพูดว่า ‘พวกกษัตริย์ของยูดาห์ และคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ให้ฟังถ้อยคำนี้ของพระยาห์เวห์ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล ได้พูดไว้ คือเรากำลังจะทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายขึ้นกับสถานที่นี้ แบบที่ว่าใครที่ได้ยินมันก็ต้องตกใจ

4 เพราะพวกเขาได้ทอดทิ้งเรา และพวกเขาได้ทำให้สถานที่นี้กลายเป็นที่ต่างแดน พวกเขาได้เผาเครื่องหอมให้กับพระอื่นที่นี้ แม้ว่าจะเป็นตัวพวกเขาเอง บรรพบุรุษของพวกเขาหรือพวกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ก็ไม่เคยรู้จักพระเหล่านั้นมาก่อน และพวกเขาทำให้เลือดของคนบริสุทธิ์ต้องไหลนองที่นี้

5 พวกเขาสร้างสถานสูงเพื่อเป็นเกียรติให้พระบาอัล แล้วก็เผาลูกตัวเองที่นั่น เป็นเครื่องเผาบูชาให้กับพระบาอัล ทั้งๆ ที่เรายังไม่เคยสั่งหรือพูดถึง หรือแม้แต่จะคิดว่าพวกเขาควรทำอย่างนั้น”

6 พระยาห์เวห์พูดว่า “ดังนั้น วันเหล่านั้นใกล้มาถึงแล้ว เมื่อจะไม่มีใครเรียกสถานที่นี้ว่าโทเฟทและหุบเขาแห่งลูกชายอินโนมอีกต่อไป แต่มันจะถูกเรียกว่าหุบเขาแห่งการฆ่าแทน

7 ในสถานที่แห่งนี้ เราจะทำให้แผนงานต่างๆ ที่พวกมันวางแผนกันในยูดาห์และในเยรูซาเล็มล้มเหลวไป เราจะทำให้พวกมันล้มตายด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของพวกเขา และตกเข้าไปอยู่ในเงอ-มื่อของคนที่ตามล่าชีวิตพวกมัน เราจะทิ้งศพพวกมันให้เป็นอาหารนกในอากาศ และสิ่งสราสดีดับบนพื้นดิน

8 เราจะทำให้เมืองนี้เป็นเมืองที่น่าหวาดผวาและเมืองที่ชวนให้สงสัยเยาะเย้ย ทุกคนที่ผ่านมาจะตกอกตกใจและสงสัยเยาะเย้ยที่มันพังยับเยินอย่างนี้

9 เราจะทำให้พวกมันต้องกินเนื้อลูกชายและลูกสาวของตัวเอง พวกมันจะกินเนื้อกันเอง ในช่วงที่ถูกล้อมเมืองและในช่วงที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากพวกศัตรูและพวกที่พยายามจะฆ่าพวกมัน

10 แล้วให้เจ้าหุบหม้อดินให้แตกต่อหน้าต่อตาพวกคนที่เดินมากับเจ้า

11 แล้วให้เจ้าบอกกับพวกเขาว่า พระยาห์เวห์ผู้ที่มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า ‘เราจะหุบคนพวกนี้และเมืองนี้ให้แตกเป็นชิ้นๆ เหมือนกับหม้อจนไม่สามารถซ่อมแซมได้อีกแล้ว และพวกเขาที่จะฝังศพในโทเฟทจนไม่เหลือที่จะให้ฝังอีก 12 นี่แหละคือสิ่งที่เราจะทำกับที่แห่งนี้และพลเมืองของมัน” พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “เราจะทำกับเมืองนี้เหมือนเมืองโทเฟท 13 และบ้านเมืองในเยรูซา-

เล็มและวังต่างๆของพวกกษัตริย์ยูดาห์จะเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไปเหมือนบริเวณโทเฟท เพราะบ้านทุกหลังเผาเครื่องหอมกราบไหว้ดวงดาวบนท้องฟ้า และเทเครื่องดื่มบูชาให้กับพระอื่น”
 14 แล้วเยเรมีย์ก็ไปจากโทเฟท ที่พระยาห์เวห์ส่งให้เขาไปพูดแทนพระองค์ จากนั้นเขาก็มายืนที่ลานในวิหารของพระยาห์เวห์และพูดกับทุกคนในนั้นว่า 15 พระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “ฟังให้ดี เรากำลังจะนำความทุกข์ที่ทรมาณอยู่ที่เราเคยพูดไว้ มาที่เมืองเยรูซาเล็มนี้และเมืองที่อยู่รอบๆมันทั้งหมด เพราะพวกมณยงหัวแข็งดื้อตื้อเราและไม่ฟังคำพูดต่างๆของเรา”

เยเรมีย์และปาซเซอร์

20 แล้วปาซเซอร์ ที่เป็นนักบวช ลูกชายของอิมเมอร์ ปาซเซอร์เป็นหัวหน้าคนดูแลวิหารของพระยาห์เวห์ เมื่อเขาได้ยินเยเรมีย์พูดแทนพระเจ้าถึงเรื่องต่างๆเหล่านี้ 2 ปาซเซอร์จึงตีเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า แล้วจับเขาไปใส่ขื่อ ประจานที่ประตูเบนยามินด้านบนในเขตวิหารของพระยาห์เวห์นั่นเอง 3 วันต่อมาปาซเซอร์ก็ปลดขื่อให้เยเรมีย์ ปล่อยให้เขาไป แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับเขาว่า พระยาห์เวห์ไม่เรียกชื่อเจ้าว่าปาซเซอร์อีกต่อไปแล้ว แต่พระองค์เรียกเจ้าว่า “ความหายนะทุกด้าน”
 4 เพราะพระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะทำให้เจ้าเองได้รับความหายนะ รวมทั้งทุกคนที่เจ้ารัก และพวกเขา ก็จะถูกศัตรูฆ่าฟัน และเจ้าจะเห็นมันกับตา เราจะให้ทุกคนในยูดาห์ตกอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะกวาดต้อนพวกเขาไปบาบิโลน และเอาดาบฆ่าฟันพวกเขา
 5 และเราก็จะเอาทรัพย์สินทั้งหมดของเมืองนี้ ผลผลิตทั้งหมดที่เก็บเกี่ยวได้ ของมีค่าทั้งหลาย รวมทั้งทรัพย์สมบัติที่พวกกษัตริย์แห่งยูดาห์สะสมไว้ เราจะให้ของเหล่านี้ทั้งหมดไปกับพวกศัตรูของพวกเขา พวกบาบิโลนจะปล้นพวกเขา และจะกวาดต้อนพวกเขาไปบาบิโลน
 6 ส่วนเจ้า ปาซเซอร์และทุกคนที่อาศัยอยู่ในบ้านของเจ้า จะต้องตกไปเป็นเชลย เจ้าจะต้องไปอยู่บาบิโลน เจ้าจะต้องตายที่นั่นและถูกฝังที่นั่น ทั้งเจ้า ทั้งคนที่เจ้ารัก รวมทั้งคนที่เจ้าได้ไปหลอกว่าเจ้าพูดแทนเรา”

เยเรมีย์บ่นเป็นครั้งที่ห้า

7 พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์ลอบข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ยอมให้ถูกหลอก พระองค์แสดงความแข็งแกร่งให้ข้าพเจ้าเห็น และพระองค์ก็โค่นข้าพเจ้าลง ข้าพเจ้ากลายเป็นเป็วแห่งการเยาะเย้ย ให้คนหัวเราะเยาะทั้งวัน
 8 เพราะเมื่อไหร่ที่ข้าพเจ้าพูด ข้าพเจ้าต้องร้องออกมา ประกาศว่าความรุนแรงและการถูกทำลายกำลังมา พระคำของพระองค์กลายเป็นสิ่งที่ทำให้คนดูถูก และหัวเราะเยาะข้าพเจ้าทั้งวัน
 9 แล้วข้าพเจ้าก็พูดว่า “ข้าพเจ้าจะไม่พูดเรื่องนี้อีกแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่พูดแทนพระเจ้าอีกต่อไป” แต่มันกลับเป็นเหมือนไฟเผาไหม้อยู่ในใจของข้าพเจ้า เป็นเหมือนสิ่งที่ติดอันไว้ในกระดูกของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็เห็นอย่างลึกลับที่จะหยุดยั้งมันไว้ และในที่สุดข้าพเจ้าก็ยังมีมันไม่อยู่
 10 เพราะข้าพเจ้าได้ยินคนจำนวนมากนิทาข้าพเจ้า พวกเขาประกาศว่า “มีแต่ความหายนะทุกด้าน” ประกาศไปเลย ใช่แล้ว ให้พวกเราประกาศไปเลย เพื่อนข้าพเจ้าแต่ละคนคอยจ้องดูข้าพเจ้า ว่าเมื่อไหร่ข้าพเจ้าจะสะดุดล้มพลาดไป

พวกเขาพูดว่า “บางที่ไอ้หมอนั้นอาจจะถูกหลอกก็ได้ แล้วเราก็จะได้เอาชนะมันและระบายความแค้นกับมัน”
 11 พระยาห์เวห์อยู่กับข้าพเจ้าเหมือนนกกรบที่นำเกรงขาม ดังนั้น คนที่ไล่ล่าข้าพเจ้าจะสะดุดล้ม และไม่สามารถเอาชนะข้าพเจ้าได้ พวกเขาจะอับอายขายหน้าเพราะไม่เข้าใจ พวกเขาจะต้องแบกความอับอายนั้นไว้ตลอดกาลจะไม่มีใครลืมหวนอับอายนั้น
 12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทั้งสิ้น ผู้พิจารณาว่าอะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และผู้รู้ถึงความคิดและความอยากของมนุษย์ ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์แก่คนพวกนั้นด้วยเถิด เพราะข้าพเจ้าได้ร้องเรียนต่อพระองค์แต่เพียงผู้เดียว
 13 ร้องเพลงแด่พระยาห์เวห์ สรรเสริญพระยาห์เวห์สิ เพราะพระองค์ได้ช่วยชีวิตคนยากจน ให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของคนที่ทำชั่วร้าย

เยเรมีย์บ่นเป็นครั้งที่หก

14 ขอให้ถือว่าวันที่ผมเกิดมานั้นเป็นวันที่ถูกสาปแช่ง ขอให้ถือว่าวันที่แม่ผมคลอดผมมานั้นเป็นวันที่ถูกสาปแช่ง ขออย่าได้ถือว่ามันเป็นวันแห่งความสุขเลย
 15 ชายคนที่ไปบอกข่าวกับพ่อของผมว่า “ลูกท่านเกิดมาเป็นผู้ชาย” แล้วก็ทำให้พ่อดีใจกึกก้องใหญ่ ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง
 16 ขอให้ชายคนนั้นเป็นเหมือนเมืองต่างๆที่พระยาห์เวห์ทำลาย วอดวายอย่างไร้ปราณี ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญในตอนเช้า และเสียงแตรเตือนว่ามีอันตรายเข้ามาใกล้ในตอนเที่ยง
 17 ขอให้สิ่งเหล่านี้เกิดกับคนที่ไม่ได้ฆ่าผมตั้งแต่อยู่ในท้อง เพราะถ้าเขาได้ทำอย่างนั้น แม่ของผมก็จะเป็นสุสานของผม และแม่ก็จะท้องอยู่อย่างนั้นตลอดไป
 18 ทำไมผมจะต้องเกิดออกมาจากท้องแม่ เพื่อมาเจอกับปัญหาทุกข์ยากพวกนี้ และใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ด้วยความอับยศอดสู

พระเจ้าปฏิเสธคำขอของกษัตริย์เศเดคียาห์

21 นี่คือคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่มีมาถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ส่งปาซเซอร์ลูกชายของมัลคียาห์ กับเศฟันยาห์นักบวชลูกชายของมาอาเสอาห์มาหาเยเรมีย์ พวกเขาพูดว่า 2 “ช่วยอธิษฐานถึงพระยาห์เวห์ให้กับพวกเราหน่อย เพราะเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังสู้รบกับพวกเราอยู่ บางที่พระยาห์เวห์อาจจะทำสิ่งที่ดีพิเศษให้กับพวกเรา เหมือนที่พระองค์เคยทำในอดีต และกษัตริย์เนบูกัดเนซซาร์จะได้ไปจากเรา”
 3 แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับพวกเขาว่า “ขอให้พวกท่านไปบอกกับกษัตริย์เศเดคียาห์ว่า 4 พระยาห์เวห์พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘เราจะหันอาวุธในมือเจ้ากลับมาทำร้ายเจ้าเอง อาวุธที่เจ้าใช้ต่อสู้กับกษัตริย์บาบิโลนและพวกเคลเดียที่ต่อสู้กับเจ้าอยู่นอกกำแพงเมืองนั้น และเราจะนำศัตรูพวกนั้นมาให้เห็นใจกลางเมืองของเจ้าเลยทีเดียว 5 เราจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและแขนที่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ด้วยความโกรธ ความแค้น และความเดือดดาลอย่างยิ่ง 6 เราจะโจมตีสิ่งมีชีวิตในเมืองนี้ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ พวกมันจะตายด้วยโรคระบาด’ 7 พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ต่อจากนั้น เราจะยกเศเดคียาห์กษัตริย์ยูดาห์พร้อมกับทาสรับใช้พร้อมกับผู้คน และคนพวกนั้นที่ยังรอดชีวิตจากโรคระบาด สง-

คราม และความอดอยากให้ไปตกอยู่ในเงื้อมมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์บาบิโลน และให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกศัตรู และคนที่จ้องจะเอาชีวิตพวกเขาอยู่ เนบูคัดเนสซาร์จะเอาดาบแทงพวกเขา กษัตริย์จะไม่เมตตาพวกเขา จะไม่สงสาร จะไม่เห็นอกเห็นใจ”

8 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดว่า “เยเรมีย์ เจ้าจะต้องพูดกับคนพวกนี้ว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า “เรามีทางเลือกสองทางให้กับเจ้าคือทางแห่งชีวิตและทางแห่งความตาย 9 ใครที่อยู่ในเมืองนี้ จะต้องตายจากดาบ หรืออดตาย หรือเป็นโรคตาย ส่วนคนที่หนีออกนอกเมือง ก็จะตกไปอยู่ในเงื้อมมือของพวกเคลเดียที่กำลังต่อสู้กับพวกเจ้าอยู่ แต่เขาจะรอด พวกเขาจะได้ชีวิตตนเองเหมือนกับของที่ยึดมาได้จากสงคราม 10 เพราะเราตัดสินใจแล้วว่าเราจะลงโทษเมืองนี้ ไม่ใช่ให้รางวัลมัน”’” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “เมืองนี้จะต้องตกไปอยู่ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วเขาจะเอาไฟเผามัน”

11 ไปบอกคนที่อยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี 12 ครอบครัวของดาวิด พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า ให้พิพากษาด้วยความยุติธรรมทุกๆเช้า แล้วช่วยคนที่ถูกปล้นให้พ้นจากเงื้อมมือของคนที่ยึดขี่เขา ความโกรธของเราจะไม่ลุลงไป เหมือนไฟที่เผาผลาญจนดับไม่ได้ เพราะความชั่วช้าที่พวกเจ้าทำไว้

13 พระยาห์เวห์พูดว่า “ไอ้เจ้าที่นั่งอยู่บนที่ราบ ไอ้ก้อนหินบนที่ราบ ดูลิ เราต่อต้านเจ้าอยู่” พวกเจ้าพูดว่า “ใครจะมาทำให้เรากลัวได้ ใครจะมาโจมตีบ้านเมืองเราได้”

14 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะลงโทษพวกเจ้าให้สาสมกับการกระทำของเจ้า เราจะจุดไฟเผาป่าของเจ้า แล้วมันก็จะเผาผลาญทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบๆเจ้า”

การพิพากษาต่อกษัตริย์ที่ชั่วร้าย

22 พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า “เยเรมีย์ ให้ไปที่วังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และให้เจ้าบอกกับเขาเรื่องนี้ 2 เจ้าจะต้องพูดว่า ‘กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิด ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ตัวท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชนที่ผ่านประตูเหล่านี้เข้ามา 3 พระยาห์เวห์พูดว่า “ให้ทำในสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง และให้ช่วยเหลือคนที่ถูกปล้นให้รอดพ้นจากเงื้อมมือคนที่กดขี่เขา อย่าข่มเหงหรือทำร้ายผู้ผ่านทาง คนไม่มีพ้อ และหญิงหม้าย และอย่าทำให้เลือดคนบริสุทธิ์ต้องแห้งไหลที่นี้ 4 ถ้าพวกเจ้าทำตามถ้อยคำนี้อย่างเอาเป็นเอาตายแล้วละก็ พวกกษัตริย์ที่นั่งบนบัลลังก์ของดาวิดและข้าราชการหรือหญิงบนหลังม้า ทั้งพวกเขาและข้าราชการของเขา และประชาชนของพวกเขา จะได้เข้ามาทางประตูวังแห่งนี้ 5 แต่ถ้าพวกเจ้าไม่ใส่ใจฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระยาห์เวห์ก็พูดว่า เรารับรองว่า วังนี้จะต้องถูกทำลายจนย่อยยับ”’

6 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า

“เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดสำหรับเรา เป็นเหมือนยอเดชาเลบานอน แต่เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นทะเลทราย และทำให้เจ้าเป็นเมืองร้าง

7 เราจะอุทิศพวกผู้ทำลายไว้สำหรับเจ้า แต่ละคนมีอาวุธของตัวเอง

พวกเขาจะโค่นต้นสนซีดาร์ราคาแพงของเจ้าและโยนมันทิ้งในไฟ”

8 “หลายชนชาติจะเดินผ่านมาเห็นเมืองนี้ และพูดกับเพื่อนบ้านว่า ‘ทำไมพระยาห์เวห์ถึงได้ทำอย่างนี้กับเมืองที่ยิ่งใหญ่นี้’ 9 แล้วพวกเขาก็จะพูดว่า ‘ก็เพราะพวกเขาละทิ้งพันธสัญญาของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ไปก้มกราบและรับใช้พระอื่น”’

การพิพากษาต่อกษัตริย์ซัลลูม

10 ไม่ต้องไปร้องไห้ให้กับกษัตริย์ที่ตายไปแล้ว + แล้วก็ไม่ต้องไปเสียอกเสียใจให้กับเขาด้วย แต่ให้ร้องไห้อย่างขมขื่นให้กับกษัตริย์ ++ ที่ต้องหนีออกไปจากเมืองนี้เถอะ

เพราะเขาจะไม่มีวันได้กลับมาเห็นบ้านเกิดของเขาอีก 11 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดไว้เกี่ยวกับกษัตริย์ซัลลูม แห่งยูดาห์ลูกของกษัตริย์โยสิยาห์ ผู้ที่มาปกครองแทนโยสิยาห์ พ่อของเขาว่า “ซัลลูมต้องไปจากสถานที่แห่งนี้และจะไม่กลับมาอีก 12 เขาจะต้องตายในที่ที่เขาถูกเนรเทศไป และเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย”

การพิพากษาต่อกษัตริย์เยโฮยาคิม

13 พระยาห์เวห์พูดว่า “นี่ เจ้า ที่สร้างบ้านของเจ้าด้วยการเอาเปรียบลูกจ้าง แล้วต่อชนบถของบ้านขึ้นไปด้วยการโกงคนงาน เจ้าที่ใช้เพื่อนตัวเองฟรีๆโดยไม่ยอมจ่ายค่าจ้างให้กับพวกเขา

14 เยโฮยาคิม เจ้าพูดว่า ‘เราจะสร้างบ้านหลังใหญ่ๆให้กับตัวเองและห้องชั้นบนกว้างๆ แล้วขยายหน้าต่างให้ใหญ่ขึ้น แล้วบุบ้านด้วยไม้สนซีดาร์และทามันด้วยสีแดง’

15 เยโฮยาคิม เจ้าปกครองบ้านเมืองเพื่อจะได้ใช้ไม้สนซีดาร์ให้มากมายหรือไ้

โยสิยาห์ พ่อของเจ้ามีกินมีดื่มอย่างเหลือเฟือไม่ใช่หรือ พ่อเจ้าทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง ดังนั้น เขาก็เจอแต่เรื่องดีๆ

16 เขาใช้เวลาตัดสินใจของคนที่ยืนหวังและยากจน เขาจึงเจอแต่เรื่องดีๆ

นั่นแหละคือความหมายของการที่ได้รู้จักเรา” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

17 แต่ตาและใจของเจ้าไม่ได้เป็นอย่างนั้น เจ้าคิดแต่เรื่องการทำกำไร

และทำให้คนบริสุทธิ์ต้องเลือดตก และกัดขี่ข่มเหงและย่ำยีพวกเขา

18 ดังนั้น พระยาห์เวห์ก็เลยพูดถึงเยโฮยาคิม ลูกของกษัตริย์โยสิยาห์แห่งยูดาห์ว่า

“คนยูดาห์จะไม่ร้องไห้ให้กับเยโฮยาคิม พวกเขาจะไม่พูดว่า ‘พี่ชาย นี่เป็นเรื่องเศร้า

น้องสาว มันเศร้าจริงๆ’ คนยูดาห์จะไม่ร้องไห้ให้กับเยโฮยาคิม

พวกเขาจะไม่พูดว่า ‘เจ้านายของผม นำเศร้าเหลือเกิน ข้าแต่กษัตริย์ เรื่องนี้น่าเศร้าเหลือเกิน’

19 เยโฮยาคิมจะถูกฝังเหมือนที่ลาถูกฝัง เยโฮยาคิมจะถูกลากออกไปโยนที่นอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม”

+ กษัตริย์ที่ตายไปแล้ว หมายถึงกษัตริย์โยสิยาห์ ที่เพิ่งถูกฆ่าในการทำสงครามกับอียิปต์ในปี 609 ก่อนพระเยซูชมาเกิด (ดูได้จากหนังสือ 2 พงศกษัตริย์ 23:29-30) ++ กษัตริย์ หมายถึง กษัตริย์เยโฮอาชบาด (หรืออีกชื่อหนึ่งคือ ซัลลูม) เป็นกษัตริย์ต่อจากกษัตริย์โยสิยาห์ แต่เขาครองราชย์ได้แค่สามเดือน พระองค์ถูกพวกอียิปต์จับขังคุกและตายที่นั่น

20 พระยาห์เวห์พูดว่า "ให้ขึ้นไปบนภูเขาที่เลบานอนแล้วร้องให้อย่างสิ้นหวัง
ตะโกนด้วยความเศร้าโศกในเมืองบาซันสิ
ร้องให้อย่างสิ้นหวังจากเทือกเขาอาบาริมสิ
เพราะคนที่รักเจ้าถูกทำลายไปหมดแล้ว
21 ยูดาห์ เราพูดกับเจ้าตอนที่เจ้ารู้สึกมั่นคงและปลอดภัย
เจ้าพูดว่า 'ฉันจะไม่ฟังหรอก'
นิสัยเจ้าเป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว
เพราะว่าเจ้าไม่เคยเชื่อฟังเราเลย
22 ลมจะพัดเอาคนเลี้ยงแกะของเจ้าไปหมด
และคนที่รักเจ้าจะต้องถูกจับไปเป็นเชลย
เพราะในเวลานั้นเจ้าจะอับอาย
และได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า
23 เจ้าที่อาศัยอยู่ในเลบานอนท่ามกลางต้นสนซีดาร์ทั้งหลาย †
เจ้าจะร้องไห้ครวญครางแน่
เมื่อความเจ็บปวดมาถึงเจ้า
เหมือนความเจ็บปวดของหญิงที่กำลังจะคลอดลูก"

การพิพากษาต่อกษัตริย์โคเนียห์

24 พระยาห์เวห์พูดว่า "เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยเถิด ถึงแม่เจ้า โคเนียห์ †† ลูกชายของกษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งยูดาห์จะเป็นแหวนประทับตราที่สวมอยู่บนมือขวาของเรา เราก็จะดึงเจ้าออกจากมือเราแน่
25 แล้วเราจะส่งให้เจ้าไปอยู่ในกำมือของคนที่ยากจะฆ่าเจ้า เราจะส่งเจ้าให้ไปอยู่ในมือของคนที่เจ้าหวาดผวา คือไปอยู่ในมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนและไปอยู่ในมือของพวกเขาเคลเดีย
26 เราจะโยนเจ้ากับแม่ที่ให้กำเนิดเจ้ามา ไปอยู่ที่แผ่นดินอื่น ที่เจ้าไม่ได้เกิดมา แต่เจ้าจะต้องตายที่นั่น 27 พวกเขาจะไม่ได้กลับมายังแผ่นดินที่พวกเขาหวังว่าจะได้กลับมาแน่"
28 โคเนียห์คนนี้เป็นที่น่ารังเกียจ
เหมือนหม้อที่แตกหรือ
เขาเป็นหม้อที่ไม่มีใครอยากได้หรือยังง
แล้วทำไมเขาถึงถูกโยนทิ้งล่ะ
และทำไมลูกๆเขาถึงต้องกระเด็นไปอยู่ในแผ่นดินที่พวกเขาไม่รู้จัก
29 แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย
ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์
30 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
"ให้เขียนลงไปเกี่ยวกับโคเนียห์คนนี้ว่า
เขาเป็นคนที่ไม่มีลูกสืบสกุล
เขาจะเป็นคนที่จะล้มเหลวตลอดชีวิต
จะไม่มีลูกหลานของเขาสักคนที่ไว้ราว
จะไม่มีลูกหลานของเขาสักคนที่จะได้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิดและปกครองยูดาห์"

23 พระยาห์เวห์พูดว่า "ความหายนะจะเกิดขึ้นกับพวกคนเลี้ยงแกะที่กำลังทำลายแกะในทุ่งหญ้าของเราและทำให้มันกระจัดกระจายไป"
2 ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พูดเกี่ยวกับพวกคนเลี้ยงแกะที่กำลังดูแลคนของเราอยู่
"พวกเจ้าทำให้แกะของเรากระจัดกระจายไป เจ้าได้จับไล่พวกแกะออกไปและไม่ได้อัปเดตารอะไรให้กับแกะเลย ดังนั้น เราจะจัดการกับเจ้า สำหรับสิ่งเลวร้ายที่เจ้าทำ" พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

† เจ้าที่อาศัยอยู่... ซีดาร์ทั้งหลาย ประโยคกำลังพูดถึงกษัตริย์แห่งยูดาห์ ที่อาศัยอยู่ในวังที่กษัตริย์ซาโลมอนและกษัตริย์องค์อื่นๆได้สร้างไว้ด้วยต้นสนซีดาร์มากมายจากเลบานอน †† โคเนียห์ บางครั้งเรียกว่า "เยโคเนียห์" แต่ส่วนใหญ่จะเรียกว่า "เยโฮยาคิม"

3 "เราจะรวบรวมแกะที่เหลือของเราจากดินแดนต่างๆที่เราได้จับไล่พวกมันไป แล้วเราจะนำพวกมันกลับมาที่ทุ่งหญ้าของพวกมัน พวกมันจะเจริญเติบโตและออกลูกมากมาย
4 เราจะหาคนเลี้ยงแกะพวกใหม่มาดูแลพวกมัน คนเลี้ยงแกะพวกใหม่นี้จะดูแลพวกมัน แกะเหล่านั้นจะไม่หวาดกลัวอีกต่อไป และจะไม่มีสักตัวที่หลงหายไป" พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

กึ่งก้านที่ขอบธรรม

5 พระยาห์เวห์พูดว่า
"วันเวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว
ที่เราจะยกกึ่งก้านที่ขอบธรรมสำหรับดาวิด
กษัตริย์องค์นั้นจะปกครองและแสดงความเฉลียวฉลาด
เขาจะรักษาความยุติธรรมและความชอบธรรม
6 ในช่วงเวลาที่เขাপกครองนั้นยูดาห์จะปลอดภัย
และอิสราเอลจะอยู่อย่างปลอดภัย
และผู้คนจะเรียกกษัตริย์องค์นั้นว่า
'พระยาห์เวห์คือความชอบธรรมของเรา'
7 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ว่า "วันเวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้วที่ผู้คนจะไม่พูดกันอีกแล้วว่า 'ฉันขอสาบานโดยอ้างชื่อของพระยาห์เวห์ ผู้ที่นำลูกหลานของอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์' 8 แต่พวกเขาจะพูดกันว่า 'ฉันขอสาบานโดยอ้างชื่อของพระยาห์เวห์ ผู้ที่นำลูกหลานของครอบครัวอิสราเอลจากดินแดนทางเหนือ จากดินแดนทั้งหลายที่พระองค์ได้จับไล่พวกเขาไป แล้วพวกเขาก็จะได้กลับมาอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง'"

การพิพากษาต่อผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม

9 ส่วนเรื่องพวกผู้พูดแทนพระเจ้า
หัวใจผมแตกสลายอยู่ในอก
กระดุกผมก็อ่อนปวกเปียกไปหมด
ผมเป็นเหมือนคนเมา
เป็นเหมือนคนที่ถูกมอมด้วยเหล้าองุ่น
ที่ผมรู้สึกอย่างนี้ก็เพราะพระยาห์เวห์และถ้อยคำต่างๆอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์นั่นเอง
10 พระยาห์เวห์พูดว่า "แผ่นดินนี้เต็มไปด้วยคนเล่นชู้
แผ่นดินแห่งแกลงเพราะถูกสาปแช่ง
ทุ่งหญ้าในที่เปล่าเปลี่ยวเหี่ยวแห้งไป
วิถีทางของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าก็ชั่วร้าย
และพวกมันก็ใช้อำนาจอย่างผิดๆ
11 อันที่จริงแล้ว ทั้งผู้พูดแทนพระเจ้าและนักบวชต่างก็ทำให้แผ่นดินเสื่อมไป
แม้แต่ในวิหารของเรา เราก็ยังพบเห็นความชั่วช้าของพวกมัน"
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
12 "ดังนั้น เส้นทางของพวกมันก็จะสั้นมาก
พวกมันจะถูกไล่ออกไปในความมืดมิด
และในความมืดนั้น พวกมันจะล้มลง
เพราะเราจะนำความทุกข์ทรมานมาให้พวกมันในปีที่เรามาเยี่ยมหา"
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
13 "เราได้เห็นสิ่งที่น่าขยะแขยงท่ามกลางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของสะมาเรีย พวกมันทำนายโดยพระบาอัล
แล้วพวกมันได้ทำให้คนอิสราเอลของเราต้องหลงหายไป
14 และเราได้เห็นสิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่านั้นอีกในท่ามกลางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเมืองเยรูซาเล็ม
ผู้คนเล่นชู้กันและฉ้อโกงกัน
แล้วพวกผู้พูดแทนพระเจ้านี้ก็สนับสนุนคนเลวพวกนี้
ไม่มีใครกลับใจจากความชั่วร้ายเลยสักคน

ในสายตาของเรา พวกผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเหมือนเมืองโสโดม

และพลเมืองของเยรูซาเล็มก็เหมือนกับเมืองโกโมราห์”

15 ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทรงสั่งพูดเกี่ยวกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้ว่า

“เราจะทำให้มันต้องกินอาหารที่มีรสขมและทำให้พวกมันต้องดื่มน้ำที่มียาพิษ

เพราะสิ่งที่เสื่อมทรามได้ออกมาจากพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเมืองเยรูซาเล็มและกระจายไปทั่วแผ่นดิน”

16 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทรงสั่งพูดว่า

“อย่าไปฟังคำทำนายของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้ที่พูดกับเจ้า

พวกมันกำลังหลอกเจ้า

นิมิตที่พวกมันพูดออกมานั้น

ไม่ได้มาจากปากของพระยาห์เวห์หรือ

17 พวกมันพร่ำพูดอยู่กับพวกที่เกลียดชังเราว่า

พระยาห์เวห์พูดว่า ‘พวกเจ้าจะมีสันติสุข’

และพูดกับพวกที่มีจิตใจต่อต้านว่า

‘เรื่องร้ายๆจะไม่เกิดขึ้นกับเจ้าหรือ’

18 ใครละที่ยืนอยู่ในห้องประชุมสภาของพระยาห์เวห์

ที่จะได้เห็นหรือได้ยินถ้อยคำของพระยาห์เวห์

ใครเคยสนใจคำพูดของพระองค์และเชื่อฟังคำพูดของพระองค์

19 นี่ไง พายุจากพระยาห์เวห์

ความเกรี้ยวโกรธของพระองค์พุ่งออกมา

มันเป็นเหมือนกับพายุหิม

ที่หิมตัวอยู่เหนือหัวของคนชั่วพวกนั้น

20 ความโกรธของพระยาห์เวห์จะไม่หวนกลับไปหรือ จนกว่าจะทำหน้าที่ของมันจนเสร็จสิ้น

และจนกว่ามันจะทำให้แผนการของพระองค์สำเร็จ

หลังจากวันพวกนี้ผ่านไปแล้ว

พวกเจ้าก็จะเข้าใจว่าทำไมถึงต้องเกิดเรื่องพวกนี้ขึ้น

21 เราไม่ได้สั่งผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้มา

แต่พวกมันกลับวิ่งไปพูดกับพวกเจ้าเอง

เราไม่ได้พูดกับพวกมัน

แต่พวกมันกลับไปพูดแทนเรา

22 ถ้าพวกมันได้มายืนอยู่ในห้องประชุมสภาของเรา

และได้ยินถ้อยคำต่างๆของเราที่มีไว้สำหรับคนของเรา

พวกมันก็คงจะทำให้คนเหล่านั้นหันจากวิถีทางชั่วของพวกเข และหันจากการทำชั่วของพวกเขแล้ว”

23 พระยาห์เวห์ถามว่า

“เราเป็นพระเจ้าที่อยู่ไกลๆเท่านั้นหรือ

เราไม่ได้เป็นพระเจ้าในที่ห่างไกลด้วยหรือ

24 ถ้าใครซ่อนตัวอยู่ เราจะมองไม่เห็นหรือ”

“เราไม่ได้อยู่ทั่วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกหรือ”

พระยาห์เวห์ถามอย่างนั้น

พระยาห์เวห์พูดว่า 25 “เราได้ยินสิ่งที่เฝ้าผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนั้นพูด เฝ้าผู้พูดแทนที่ทำนายโกหก โดยเอาชื่อเราไปอ้าง พวกมันพูดว่า ‘ฉันฝันเห็นแล้ว ฉันฝันเห็นแล้ว’

26 โฉมของพวกมันจะเป็นอย่างนี้ไปอีกนานไหม พวกมันทำนายโกหกและหลอกหลวงในสิ่งที่พวกมันยกขึ้นมาเองในใจ

27 พวกมันวางแผนที่จะทำให้คนของเราล้มชื่อของเรา ด้วยความฝันต่างๆที่พวกมันยกขึ้นมาเล่าให้กับเพื่อนบ้านฟัง พวกมันหวังว่าคนจะล้มเรา เหมือนกับที่บรรพบุรุษของพวกมันล้มชื่อของเรา และหันไปบูชาพระบาอัล

28 ให้ผู้พูดแทนพระเจ้าที่มีความฝันจะเล่า เล่ามันออกมา แต่ขอให้คนที่มิถ้อยคำของเรา พูดถ้อยคำของเราอย่างซื่อสัตย์ ฟางกับเมล็ดข้าวสาลีมันจะไปด้วยกันได้อย่างไร” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

29 พระยาห์เวห์ถามว่า “ถ้อยคำของเราเป็นเหมือนไฟไม้ไซหรือ มันเป็นเหมือนก้อนที่ทับหินที่แข็งให้แตกกระจุยไม้ไซหรือ

30 ดังนั้น เราต่อต้านเฝ้าผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ขโมยถ้อยคำต่างๆของเราจากเพื่อนบ้านของเขา

31 เราต่อต้านเฝ้าผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ใช้ลิ้นตัวเองประกาศเรื่องบางเรื่องว่าเป็นคำทำนายของพระยาห์เวห์” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

32 “เราจะต่อต้านเฝ้าผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ทำนายฝันหลอกๆ” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น “พวกมันเล่าความฝันเหล่านั้น และทำให้คนของเราหลงไป ด้วยคำหลอกหลวงและเรื่องต่างๆที่พวกมันยกขึ้นมาเอง เราไม่ได้สั่งพวกมันมา และเราก็ไม่ได้สั่งให้พวกมันพูดด้วย และที่แน่นอนก็คือพวกมันไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรให้กับคนพวกนี้เลย” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

33 “และถ้าคนพวกนี้ หรือผู้พูดแทนพระเจ้า หรือนักบวชถามเจ้าว่า ‘พระยาห์เวห์ฝากภาระอะไรให้เจ้าแบกมา’ เจ้าก็บอกพวกมันไปว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่า ‘ก็พวกแกนี้แหละคือภาระ และเราจะโยนพวกแกทิ้ง’”

34 “ผู้พูดแทนพระเจ้า หรือนักบวช หรือคนที่พูดว่า ‘นี่แหละคือภาระที่พระยาห์เวห์ฝากมา’ พวกที่พูดว่าอย่างนั้น เราจะลงโทษพวกที่พูดอย่างนั้นรวมทั้งคนในบ้านเรือนของพวกเขาดด้วย”

35 “แต่นี้ต่างหากที่พวกเจ้าควรจะถามกับเพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของเจ้า คือ ‘พระยาห์เวห์ตอบว่าอะไร หรือพระยาห์เวห์พูดว่าอะไร’ 36 และเจ้าจะต้องไม่พูดอย่างนี้อีกต่อไปว่า ‘นี่คือภาระที่พระยาห์เวห์ให้แบกมา’ เพราะภาระนั้นเป็นแค่คำพูดของแต่ละคน และโดยวิธีนี้ เจ้าก็ได้รับเปิดเป็นคำพูดของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทรงสั่งพระเจ้าของพวกเรา

37 ดังนั้นเจ้าควรจะถามผู้พูดแทนพระเจ้าอย่างนี้ว่า

‘พระยาห์เวห์ตอบว่าอะไร พระยาห์เวห์พูดว่าอะไร’

38 แต่ถ้าพวกเจ้าพูดประโยคนั้นว่า ‘นี่คือภาระที่พระยาห์เวห์ให้แบกมา’ ซึ่งพระยาห์เวห์ได้บอกไว้แล้วว่า อย่าพูดประโยคนั้นที่วู’ นี่คือการที่พระยาห์เวห์ให้แบกมา’ และพวกเจ้าก็ยกพูดอย่างนั้น

39 ดังนั้น ดูไว้ให้ดี เราจะยกเจ้าเหวี่ยงออกไปจากหน้าเราแน่ๆ ทั้งเจ้าและเมืองที่เราเคยมอบให้กับเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า 40 เราจะทำให้เจ้าได้รับความอับยศตลอดไป และทำให้เจ้าอับอายอย่างที่ไม่มียวันลืมเลือนได้”

ลูกมะเดื่อดีกับลูกมะเดื่อเสีย

24 พระยาห์เวห์ให้ผมดูตะกร้ามะเดื่อสองใบที่วางอยู่ตรงหน้าวิหารของพระองค์ หลังจากที่ยกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้เนรเทศเยโคนยาห์ลูกของกษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งยูดาห์ออกไปจากเยรูซาเล็มไปอยู่ที่บาบิโลนแล้ว พร้อมกับพวกเจ้านายของยูดาห์และช่างฝีมือและช่างเหล็กจากเยรูซาเล็ม 2 ตะกร้าหนึ่งใส่มะเดื่อที่ดีที่สุดเอาไว้ เหมือนมะเดื่อที่เก็บครั้งแรก อีกตะกร้าหนึ่งใส่มะเดื่อที่เสีย จนคนไม่กล้ากิน เพราะมันเสียมาก

3 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “เยเรมีย์ เจ้าเห็นอะไรบ้าง” ผมก็ตอบว่า “มะเดื่อครึ่ง มะเดื่อที่ดีเยี่ยมเลยครึ่ง แต่มะเดื่อเสียก็เสียเอามากๆกินไม่ได้เลยเพราะพวกมันเสียมาก”

4 แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า 5 “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด ‘เราถือว่ามะเดื่อที่ดีพวกนี้เป็นเหมือนคนยูดาห์ในส่วนที่ถูกขับไล่ไป คนพวกนี้คือพวกที่เราส่งออกจากแผ่นดินนี้ไปที่ดินแดนของพวกเคลเดีย 6 เราจะดูเฝ้าดูพวกเขาเป็นอย่างไรดี และเราจะนำพวกเขากลับมาที่แผ่นดินนี้ เราจะสร้างพวกเขาขึ้นมาใหม่ และจะไม่ทำลายพวกเขา เราจะปลุกพวกเขาและจะไม่ถอนพวกเขาขึ้นมา 7 เราจะให้พวกเขามีใจที่รู้จักเรา เพื่อจะได้รู้ว่าเราคือพระยาห์เวห์ พวกเขาจะเป็นคนของเรา และเราก็จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพวกเขาจะกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจของพวกเขา”

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “ส่วนกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์ พร้อม กับเจ้านายทั้งหลายของเขา และคนที่เหลือในเยรูซาเล็ม รวมทั้ง คนที่เหลืออยู่ในดินแดนนี้ และคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ด้วย เราจะทำกับเขาเหมือนลูกแกะเดือที่เสียจนกินไม่ได้เหล่านั้น เพราะมันเสียมากเหลือเกิน

9 เราจะทำให้พวกเขากลับจนตัวสั่นและเจอกับสิ่งที่เลวร้ายไป ทั่วอาณาจักรของโลกนี้ เราจะทำให้พวกเขาถูกต่อว่า ถูกกระทบ กระเทียบ ถูกเยาะเย้ย และถูกแข่งด่าในดินแดนที่เราจะเนรเทศ พวกเขาไป

10 เราจะนำสงคราม ความอดอยาก และโรคภัย มาทำลายพวก เขาจนกว่าพวกเขาจะถูกกำจัดไปจนหมดสิ้นจากแผ่นดินนี้ ที่เรา ได้ยกให้กับพวกเขาและบรรพบุรุษของพวกเขาไว้”

บทสรุปคำเทศนาของเยเรมีย์

25 นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่ส่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับ ชาวยูดาห์ทั้งหมด ในปีทีสี่ของการปกครองของ กษัตริย์เยโฮยาคิมลูกชายกษัตริย์โยสิยาห์แห่งยูดาห์ ซึ่งตรงกับปี แรกที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ครอบครองบาบิโลน 2 นี่คือน้ำคำที่ เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า พูดกับคนยูดาห์และคนที่อาศัยอยู่ ในเยรูซาเล็มว่า

3 “ตั้งแต่ปีที่สิบสามที่โยสิยาห์ลูกของกษัตริย์อาโมนแห่งยูดาห์ ปกครองประเทศมาจนถึงทุกวันนี้ ก็เป็นเวลาสิบสามปีแล้ว ผม ได้รับพระคำของพระยาห์เวห์มา แล้วผมก็ได้พูดพระคำของพระ- องค์ให้กับพวกคุณฟัง ผมพูดแล้วพูดอีก แต่พวกคุณก็ไม่เคยฟัง

4 พระยาห์เวห์ได้ส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้าซึ่งเป็นผู้รับใช้ของ พระองค์มาหาพวกคุณ พระองค์ส่งพวกเขามาแล้วมาอีก แต่คุณก็ไม่ยอมฟัง คุณไม่ได้เงี่ยหูฟังเลย

5 พระองค์พูดอยู่เสมอว่า ‘กลับมา พวกเจ้าแต่ละคน ให้หันกลับ มาจากวิถีชีวิตที่ชั่วร้าย และหันกลับมาจากการกระทำต่างๆที่ชั่ว- ซ้ำของเจ้า และให้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่พระยาห์เวห์ยกให้กับ เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าตลอดไป 6 อย่าได้ไปติดตามและรับใช้ พระอื่น ๆ อย่าได้ไปกราบไหว้พระอื่นเลย และอย่าได้ยอมไหว้เรา ด้วยสิ่งที่เจ้าสร้างขึ้นมากับมือของเจ้าเองเลย แล้วเราจะไม่ทำ อันตรายเจ้า 7 แต่เจ้าก็ไม่ยอมฟังเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่าง นั้น “เจ้าก็เลยยวเราด้วยสิ่งที่เจ้าสร้างขึ้นมากับมือเจ้าเอง ทำให้ เราต้องทำร้ายเจ้า”

8 ดังนั้น นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูด “เนื่องจาก เจ้าไม่ยอมฟังคำของเรา 9 เรากำลังจะส่งสารไป และเรียกเผ่าทาง เหนือทั้งหมดมา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “และเราจะส่งสาร ไปบอกกับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ที่เป็นผู้รับใช้ของ เรา และเราจะพาพวกเขาทั้งหมดมาบนแผ่นดินนี้ และต่อสู้กับ พลเมืองของที่นี่ และต่อสู้กับชนชาติต่างๆทั้งหมดนี้ที่อยู่ล้อม รอบมัน เราจะทำลายพวกมันอย่างราบคาบ เราจะทำให้พวกมัน เป็นเป้าของความสยดสยอง และให้เป็นที่หัวเราะเยาะและดูต่ำ ว่ากล่าวตลอดไป

10 เราจะทำลายเสียงร่ำไห้ร้องสนุกสนานและเสียงเลี้ยงฉลอง เสียงของเจ้าป่าวเจ้าสาวในวันแต่งงาน เสียงของหินไม่แข็งทำ อาหาร และแสงตะเกียงให้หมดไป

11 ทั่วแผ่นดินนี้จะกลายเป็นที่แห้งแล้งรกร้าง และชนชาตินี้จะ ต้องเป็นขี้ซากกษัตริย์บาบิโลนไปอีกเจ็ดสิบปี

12 พอครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะจัดการกับกษัตริย์บาบิโลนและ ชนชาติในทั้งหมด สำหรับความผิดบาปที่พวกมันทำ” พระยาห์- เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“และเราจะจัดการกับดินแดนของพวกเคลเดีย เราจะทำให้มัน รกร้างตลอดไป 13 ทุกๆคำพูดที่เราได้พูดต่อต้านแผ่นดินนั้น เรา จะทำให้มันเกิดขึ้นจริงตามนั้น ทุกอย่างที่เราเขียนอยู่ในหนังสือเล่ม นี้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยะเรมีย์ได้พูดต่อต้านชนชาติต่างๆไว้ จะเกิด ขึ้นจริงตามนั้น

14 ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะชนชาติต่างๆมากมายและกษัตริย์ที่ ยิ่งใหญ่หลายองค์ จะต้องไปเป็นขี้ซากรับใช้บาบิโลน แล้วเราจะ ตอบแทนพวกมันตามสิ่งที่พวกมันทำและสิ่งที่มือของพวกมัน สร้างขึ้นมา”

การพิพากษาต่อชนชาติต่างๆในโลกนี้

15 นี่คือน้ำคำที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล พูดกับผมว่า “ให้เอาถ้วยนี้ไปจากมือเรา เป็นถ้วยที่ใส่เหล้าองุ่นแห่งความ โกรธของเรา แล้วเราจะส่งเจ้าไปตามชนชาติต่างๆและเราจะทำ ให้ชนชาติเหล่านั้นดื่มมัน

16 พวกมันจะดื่มจนเมาโซเซ และทำตัวเหมือนคนบ้า ก็เพราะ ดาบที่เราส่งไปท่ามกลางพวกมัน”

17 ดังนั้นผมจึงหยิบถ้วยจากมือของพระยาห์เวห์ และไปตาม ชนชาติต่างๆที่พระองค์ส่งผมไป และทำให้ชนชาติเหล่านั้นดื่ม มัน

18 ชนชาติเหล่านั้นได้แก่เยรูซาเล็ม และเมืองต่างๆของยูดาห์ และบรรดากษัตริย์และเจ้านายข้าราชการทั้งหลาย ผมทำให้พวก เขาดื่มจากถ้วยนี้ เพื่อให้แผ่นดินของพวกเขารกร้างว่างเปล่า ไร้ประโยชน์ เป็นเป้าให้คนหัวเราะเยาะและได้รับการดูถูกเหยียด หยาม อย่างที่มันเป็นอยู่ตอนนี้

19 คนเหล่านี้ทั้งหมดจะต้องดื่มจากถ้วยนี้ คือฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ พร้อมกับเข้ารับใช้ ข้าราชการ รวมทั้งประชาชนของพระ- องค์ทุกคน

20 พวกชาวบ้านตามชายแดน และกษัตริย์ทุกองค์ของอูส พวก กษัตริย์ทุกองค์ของฟีลิสเตีย ซึ่งก็มี กษัตริย์ต่างๆของเมืองอัสเช- โลด กาซา เอโครน และที่เหลือของเมืองอัสโดด

21 คนในเมืองเอโดม โมอับ และอัมโมน

22 กษัตริย์ทุกองค์ของไทรซ ไชตอน และกษัตริย์ที่อยู่ตามชาย- ผังทะเลอียิปต์ 23 คนที่เดดาน เทมา และบูน รวมทั้งคน พวกคนที่เข้าพิธีโกนผมจน ^{t24} กษัตริย์ทุกองค์ของอาระเบีย และกษัตริย์ทุกองค์ตามแนวชายแดนซึ่งอยู่ในที่เปลวเปลี่ยวแห่ง แล้ง 25 กษัตริย์ทุกองค์ในคิมรี เอลาม และมีเตีย 26 กษัตริย์ทุก องค์จากทางเหนือ ที่อยู่ใกล้และไกล คนแล้วคนเล่า ผมทำให้อา- ณาจักรทุกแห่งที่อยู่บนโลกดื่มจากถ้วยนี้ แล้วกษัตริย์แห่งเซซัค ^{††} ก็จะดื่มหลังจากพวกเขาเหล่านั้น

27 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “แล้วให้เจ้าบอกกับพวกเขาว่า พระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดอย่างนี้ว่า ‘ดื่มซะ ให้เมาไปเลย ให้อ้วกแตก แล้วก็ล้มลง และอย่าลุกขึ้นมาต่อหน้า ดาบที่เรากำลังส่งไปท่ามกลางเจ้า’

28 แต่ถ้าพวกมันไม่ยอมรับถ้วยนี้มือเจ้าไปดื่ม ก็ให้เจ้าบอกกับ พวกมันว่า พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้ว่า ‘พวกเจ้าจะ ต้องดื่ม 29 เพราะคูสิ เรากำลังจะนำความเจ็บปวด ทนทุกข์ทรมานมายังเมืองที่ถูกเรียกตามชื่อของเรา แล้วเจ้าจะได้รับการ ยกเว้นหรือไ้ เราจะไม่ละเว้นเจ้าหรือ เพราะเรากำลังจะทำให้ ดาบมูตถูกอยู่บนพลเมืองทุกคนของแผ่นดินนี้” พระยาห์เวห์ผู้มี ฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้

30 “เยเรมีย์ ให้เจ้าบอกทุกๆถ้อยคำนี้ที่เราพูดให้พวกมันฟัง เจ้าจะต้องบอกกับพวกมันว่า

พระยาห์เวห์คำรามมาจากที่สูง และพระองค์ส่งเสียงเรียกจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ พระองค์คำรามลั่นใส่ฝูงแกะของพระองค์

มีเสียงตะโกนดังลั่นไปทั่วทุกคนในโลกนี้เหมือนเสียงโห่ร้อง ของคนย่ำองุ่น

31 เสียงนนดังก็ก้องไปถึงสุดขอบโลก เพราะพระยาห์เวห์มีคดีกับชนชาติต่างๆ

† เข้าพิธีโกนผมจน เป็นพิธีทางศาสนาของคนที่ไม่ใช่ยิว พระเจ้าห้ามไม่ ให้ทำ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ 19:27 †† เซซัค เขียนเป็นรหัสลับ หมายถึง บาบิโลน

พระองค์กำลังจะพิพากษาโลกทั้งโลก และทำให้คนชวตายเป็นด้วย”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 32 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
 “ความชั่วช้ากำลังแพร่กระจายจากชนชาติหนึ่งไปยังอีกชนชาติหนึ่ง
 พายุร้ายกำลังพัดมาจากขอบโลก”
 33 ในเวลานั้นจะมีคนตั้งแต่ขอบโลกด้านหนึ่งไปถึงขอบโลกอีกด้านหนึ่งถูกพระยาห์เวห์ฆ่า จะไม่มีใครร้องให้ให้พวกมัน และจะไม่มีใครเก็บศพพวกมันมาฝัง พวกมันจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนดิน
 34 พวกผู้เลี้ยงแกะของอิสราเอล ร้องให้โหยหวนเถาะ พวกผู้นำฝูงแกะ กุลิงตัวลูกฝูงด้วยความโศกเศร้าเถาะ เพราะถึงเวลาแล้วที่พวกเขาจะต้องโดนฆ่า
 พวกแกะจะล้มลงแตกเหมือนหม้อไหราคาแพง
 35 ผู้เลี้ยงแกะพวกนี้ไม่พบที่ลี้ภัย ส่วนผู้นำฝูงแกะก็จะหนีไม่รอด
 36 ผมได้ยินเสียงร้องของพวกคนเลี้ยงแกะ และเสียงสะอึกสะอื้นของผู้นำฝูงแกะ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพระยาห์เวห์กำลังทำลายทุ่งหญ้าของพวกเขา
 37 ทุ่งหญ้าที่เงียบสงบจะย่อยยับไป เพราะความเดือดดาลของพระยาห์เวห์
 38 พระองค์ที่ถ้ำของพระองค์เองไปเหมือนสิงโต แผ่นดินของพวกเขาถูกทำลายแค้น เรื่องนี้เกิดจากดาบ ของผู้ข่มเหง และความเดือดดาลของพระเจ้า

บทเรียนของเยเรมีย์ที่วิหาร
 (ยรม. 7:1-15)

16 ในช่วงต้นรัชกาลของกษัตริย์เยโฮยาคิมลูกชายกษัตริย์เยสิยาห์แห่งยูดาห์ มีข้อความนี้มาจากพระยาห์เวห์
 2 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูด “เยเรมีย์ ให้เจ้าไปยืนอยู่ในลานของวิหารของพระยาห์เวห์ แล้วพูดต่อว่าประชาชนจากเมืองทั้งหลายของยูดาห์ที่กำลังมานมัสการที่วิหารของพระยาห์เวห์ แล้วพูดกับพวกเขาตามที่เราสั่ง ให้เจ้าพูดกับพวกเขาทุกคำห้ามตกแม้แต่คำเดียว
 3 บางทีพวกเขาอาจจะฟัง แล้วแต่ละคนก็หันหลังให้กับวิถีชีวิตบาปๆของพวกเขาได้ ถ้าพวกเขาทำอย่างนั้น เราก็จะเปลี่ยนใจจากเรื่องความหายนะที่เราได้วางแผนจะให้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะการกระทำที่ชั่วช้าต่างๆของพวกเขา
 4 แล้วเจ้าก็ควรพูดกับพวกเขาว่า พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า “ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมฟังเรา และไม่ยอมเดินตามกฎของเราที่เราได้ให้ไว้ต่อหน้าเจ้า
 5 และไม่ยอมฟังถ้อยคำต่างๆของผู้พูดแทนพระเจ้าผู้รับใช้ของเรา ที่เราได้ส่งมาให้เจ้าครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเจ้าไม่ยอมฟังเขา
 6 เราก็จะทำให้วิหารนี้เป็นเหมือนชิโลห์ และให้ชนชาติต่างๆทั่วโลกใช้ชื่อของเมืองนี้เป็นคำสาปแช่ง”
 7 พวกนักบวชและผู้พูดแทนพระเจ้า และประชาชนทั้งหลายก็ได้ยินเยเรมีย์พูดถ้อยคำต่างๆเหล่านี้ ในวิหารของพระยาห์เวห์
 8 เมื่อเยเรมีย์พูดทุกอย่างที่พระยาห์เวห์สั่งให้เขาพูดกับประชาชนเสร็จแล้ว พวกนักบวช ผู้พูดแทนพระเจ้า และประชาชนทุกคนก็รวมกันเข้ามาจับตัวเขาพร้อมกับพูดว่า “แกตายแน่”⁹

† ดาบ คำนี้พบในฉบับแปลกรีกโบราณและฉบับฮีบรูบางฉบับ แต่ฉบับฮีบรูส่วนใหญ่เขียนว่า “ความเดือดดาล”

ทำไมแกถึงอ้างชื่อพระยาห์เวห์มาพูดว่า วิหารนี้จะต้องเป็นเหมือนชิโลห์ และคนที่อยู่ในเมืองนี้จะต้องถูกทำลาย”
 แล้วทุกคนก็เข้าไปรุมล้อมเยเรมีย์ที่วิหารของพระยาห์เวห์
 10 พวกเจ้านายแห่งยูดาห์ที่ยืนถ้อยคำนี้เหมือนกัน พวกเขาก็เลยออกจากวังมาที่วิหารของพระยาห์เวห์ แล้วก็ไปนั่งอยู่ตรงทางเข้าประตูบานใหม่ที่วิหารของพระองค์
 11 แล้วพวกนักบวชและผู้พูดแทนพระเจ้าก็พูดกับพวกเจ้านายและทุกคนที่อยู่ที่นั่นว่า “โอโฮมวันนี้เราจะถูกตัดสินประหารชีวิต เพราะมันได้พูดให้ร้ายบ้านเมืองนี้เหมือนที่เราเคยได้ยินมาแล้ว”
 12 แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับเจ้านายและชาวบ้านทุกคนว่า “พระยาห์เวห์สั่งให้ผมมาพูดสิ่งทั้งหมดนี้เกี่ยวกับบ้านนี้และเมืองนี้ตามที่พวกคุณได้ยิน
 13 ตอนนี้อย่าให้พวกคุณแก้ไขวิถีทางและการกระทำต่างๆของพวกคุณ และให้เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกคุณ บางทีพระองค์อาจจะเปลี่ยนใจไม่ทำร้ายพวกคุณตามที่พระองค์ได้วางแผนไว้
 14 แต่ตอนนี้ผมอยู่ในเงื้อมมือคุณแล้ว จะทำอย่างไรกับผมก็ได้แล้วแต่จะเห็นสมควร
 15 แต่ให้รู้ไว้ว่า ถ้าพวกคุณคิดจะฆ่าผม พวกคุณกำลังทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งตกอยู่บนตัวคุณเอง บ้านเมืองนี้ และประชาชนของเมืองนี้ด้วย เพราะพระยาห์เวห์ส่งผมมาจริงๆ เพื่อพูดคำเหล่านี้ทุกคำให้พวกคุณฟัง”
 16 แล้วพวกเจ้านายและชาวบ้านทั้งหลายก็บอกกับพวกนักบวชและผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “อย่าตัดสินประหารคนคนนั้นเลย เพราะว่าเขาพูดกับเราในนามของพระยาห์เวห์”
 17 ผู้ชายบางคนและผู้อาวุโสบางคนของแผ่นดิน ก็ลุกขึ้นยืนและพูดกับคนทั้งกลุ่มที่ออกันอยู่ว่า
 18 “มีคำแห่งโมเรเซทเคยพูดแทนพระเจ้าในสมัยของกษัตริย์เฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ ที่ว่าเราได้พูดกับคนทุกคนในยูดาห์ว่า ‘พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกโถเหมือนโถนา และเมืองเยรูซาเล็มจะกลายเป็นซากปรักหักพัง ภูเขาที่เป็นที่ตั้งของวิหารก็จะถูกถอนรากถอนโคน’^{††}
 19 แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์และชาวเมืองยูดาห์ทั้งหมดได้ฆ่าท่านหรือเปล่า ก็เปล่า แต่กษัตริย์ก็กลับเกรงกลัวพระยาห์เวห์แล้วอ่อนน้อมพระองค์ให้เมตตา แล้วพระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจไม่นำภัยพิบัติมาถึงพวกเขาทั้งๆที่พระองค์เคยพูดไว้ว่าจะลงโทษพวกเขา แต่ตอนนี้เรากำลังจะนำความหายนะอันใหญ่หลวงมาสู่ตัวเอง”
 20 (ยังมีชายอีกคนหนึ่งชื่ออูรียาห์ลูกชายของเซไมอาห์จากศิรียาห์เยอูริมา พูดแทนพระยาห์เวห์ เขาพูดให้ร้ายเมืองนี้และแผ่นดินนี้เหมือนที่เยเรมีย์พูดนั่นแหละ²¹ แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิม พวกเจ้านาย และทหารทุกคนของพระองค์ได้ยินคำพูดของเขา กษัตริย์ก็เลยคิดฆ่าเขา แต่อูรียาห์ได้ยินเสียก่อน ก็เลยกลัวและหนีไปอียิปต์²² กษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งเอลนาธันลูกชายของอักโบร์ และคนอีกจำนวนหนึ่งไปอียิปต์²³ แล้วพวกเขาก็นำอูรียาห์กลับมาจากอียิปต์ พวกนั้นนำเขาไปให้กษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ก็ฆ่าเขาแล้วโยนศพเขาทิ้งในสุสานของสามัญชน²⁴
 24 แต่อาหิควัมลูกชายของซาฟานป้องกันไม่ให้เยเรมีย์ถูกฆาตกรรมฆ่าตาย)

พระยาห์เวห์แต่งตั้งเนบูคัดเนสซาร์

27 ในช่วงต้นรัชกาลของเศเดคียาห์ ลูกชายของกษัตริย์เยสิยาห์แห่งยูดาห์ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงเยเรมีย์ว่า² พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ให้ทำสายรัดและแอก แล้วก็

†† มีคำที่พูดอย่างนี้ประมาณเจ็ดร้อยปีก่อนพระเยซูมาเกิด ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือมีคาห์ 3:12 † เศเดคียาห์ คำนี้อยู่ในฉบับแปลภาษาซีเรียโบราณและในฉบับฮีบรูบางฉบับ มันตรงกับบทที่ 28 ข้อ 1 ที่บอกว่า เศเดคียาห์เป็น

เอามาแขวนคอเจ้าไว้³ แล้วให้ส่งข้อความไปให้กับกษัตริย์แห่งเอโดม โมอับ อัมโมน ไทระ และไซดอน โดยฝากไปกับพวกผู้ส่งข่าวที่มาที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อมาหากษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์⁴ ให้เจ้าส่งคำส่งนี้ไปให้กับพวกเจ้านายของพวกเขาว่า พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอล พูดว่า ‘เจ้าไปบอกกับพวกเจ้านายของเจ้าว่า⁵ เราสร้างโลก มนุษย์ และสัตว์ทั้งหลายไว้บนแผ่นดินโลก ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของเราและแขนของเราที่เหยียดออกมา เราอยากจะให้มนุษย์ใครก็เป็นเรื่องของเรา⁶ แล้วตอนนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดให้ตกอยู่ในมือของผู้รับใช้เราคือกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน สัตว์ต่างๆเราก็ได้ยกให้กับเขาไว้คอยรับใช้เขาด้วย⁷ และชนชาติทั้งหมดจะต้องรับใช้เขา ลูกชายและหลานชายของเขา ไปจนกว่าจะถึงเวลาที่แผ่นดินของเขาเองก็จะต้องพ่ายแพ้ และจะมีหลายๆชนชาติและกษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่หลายองค์ทำให้บาบิโลนตกไปเป็นผู้รับใช้ของพวกเขา”

⁸ “แต่ถ้าชนชาติไหนหรืออาณาจักรไหนไม่ยอมรับใช้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน หรือถ้าชนชาติไหนไม่ยอมจำนนต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนคนไหน เราจะทำโทษชนชาตินั้นด้วยสงคราม ความอดอยากและโรคภัย จนกว่าเราจะใช้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ทำลายมันไปอย่างสิ้นซาก” พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น⁹ “แต่พวกเจ้าจะต้องไม่ฟังพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ไทรของพวกเจ้า คนที่ได้เห็นอนาคตในความฝัน พวกนักทำนาย และพ่อมดของพวกเจ้าที่พูดว่า ‘อย่าไปรับใช้กษัตริย์บาบิโลนนั้นเลย’¹⁰ ที่เราพูดเรื่องนี้ก็เพราะพวกเขากำลังโกหกเจ้าอยู่ ซึ่งจะทำให้เจ้าถูกกำจัดไปจากแผ่นดินของเจ้าเอง เราจะขับไล่เจ้า และเจ้าจะพินาศ”

¹¹ “แต่ถ้าชนชาติไหนยอมจำนนต่อกษัตริย์บาบิโลนและรับใช้เขา เราจะยอมให้ชนชาตินั้นอยู่ต่อไปในแผ่นดินของตนและเพาะปลูกในแผ่นดินนั้น” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

¹² “สำหรับกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์ เราขอพูดอย่างนี้ว่า ใ้ยอมกษัตริย์บาบิโลนซะ รับใช้เขาและประชาชนของเขา แล้วเจ้าจะรอดชีวิต”¹³ ทำไมเจ้าและประชาชนของเจ้าจะต้องมาตายด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด ตามที่พระยาห์เวห์เตือนไว้แล้วสำหรับชนชาติที่ไม่ยอมกษัตริย์บาบิโลนด้วยละ¹⁴ อย่าไปฟังสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าบอกเจ้า ที่ว่า ‘ไม่ต้องไปเป็นข้ากษัตริย์บาบิโลนหรอก’ เพราะว่าผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนั้นกำลังหลอกเจ้า”¹⁵ พระยาห์เวห์พูดว่า “เราไม่ได้ส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนั้นมา พวกนั้นอ้างว่าพวกเขาพูดในนามของเรา แต่พวกเขา กำลังโกหก ดังนั้นเราจะขับไล่พวกเจ้าไปและทำลายพวกเจ้าทั้งพวกเจ้าและผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมที่พูดกับเจ้านั้น”

¹⁶ แล้วผมก็พูดกับพวกนักบวชและประชาชนทั้งหลายว่า พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า “อย่าไปฟังสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าของพวกเจ้าพูด ที่ว่า ‘พวกภาษณะที่ใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์กำลังจะกลับมาจากบาบิโลนเร็วจ้ะ’ เพราะพวกมันโกหกเจ้า¹⁷ อย่าไปฟังพวกมัน ให้รับใช้กษัตริย์บาบิโลน แล้วเจ้าจะรอดชีวิต ทำไมจะต้องปล่อยให้เมืองนี้กลายเป็นเมืองร้างด้วยละ¹⁸ แต่ถ้าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนั้นเป็นความจริง และพวกมันมีถ้อยคำของพระยาห์เวห์จริง ก็ให้พวกมันมาอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น เพื่อว่าภาษณะที่เหลื่ออยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์และอยู่ในวังของกษัตริย์ยูดาห์และอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม จะได้ไม่ตกไปอยู่ที่บาบิโลน”

¹⁹ เพราะว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้พูดไว้อย่างนี้ “เกี่ยวกับเรื่องเสาดต่างๆ ชั้นทะเลสมุทร แผ่นรองของมัน และพวกภาษณะที่เหลื่ออยู่ในเมืองนี้²⁰ ของที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนไม่ได้เอาไปตอนที่เขาต้อนเยโคเนียห์ ลูกชายของกษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของยูดาห์และเยรูซาเล็มไปบาบิโลน²¹ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดเกี่ยวกับ

เรื่องภาษณะที่ยังเหลื่ออยู่ในวิหารของพระองค์ ในวังของกษัตริย์และในเมืองเยรูซาเล็มว่า²² ‘ของพวกนั้นจะถูกย้ายไปบาบิโลนแล้วจะอยู่ที่นั่นจนถึงเวลาที่เราจะระลึกถึงพวกมัน’ พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “แล้วเราจะพาของพวกมันกลับมาที่นี้เอง”

ฮานันยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าปลอม

28 ในปีเดียวกันนั้น ซึ่งเป็นช่วงต้นรัชกาลเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ ตรงกับเดือนที่ห้า ปีที่สี่ ฮานันยาห์ลูกชายของอัสซัวร์ ผู้พูดแทนพระเจ้าจากกิเบโอน เขาได้พูดกับผมต่อหน้าพวกนักบวชและทุกคนในวิหารของพระยาห์เวห์ว่า² “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า ‘เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว³ ภายในสองปีนี้ เราจะนำพวกภาษณะที่ใช้ในวิหารของพระยาห์เวห์ทั้งหมดกลับมาไว้ที่นี้ เป็นภาษณะที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เอาไปจากที่นี้ และเอาไปไว้ที่บาบิโลน⁴ และเราจะนำเยโคเนียห์ กษัตริย์ของยูดาห์ลูกชายของเยโฮยาคิม กลับมาที่นี้ พร้อมกับชาวยูดาห์ทั้งหมดที่ตกไปเป็นเชลยอยู่ในบาบิโลนด้วย เพราะเราจะทำลายแอกของกษัตริย์บาบิโลน พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น”

⁵ หลังจากนั้นเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้ายิ่งใหญ่ก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ต่อหน้าพวกนักบวช และทุกคนที่ยืนอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์⁶ เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าพูดว่า “อาเมน ขอให้เป็นอย่างนั้น ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้เหมือนกับที่ท่านพูดเถอะ ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้คำทำนายของท่านเป็นจริง ขอให้พระองค์นำภาษณะที่ใช้ในวิหารของพระองค์ รวมทั้งคนเหล่านั้นทั้งหมดที่ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลนกลับมาที่นี้ด้วยเถิด

⁷ แต่ให้ฟังสิ่งที่ผมกำลังจะพูดกับท่านและกับทุกๆคน ⁸ เท่าที่ใครต่อใครจำได้ พวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ก่อนหน้าผมและท่าน ล้วนแต่พยากรณ์ต่อต้านแผ่นดินทั้งหลายและอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ต่างๆ จะเกิดสงคราม ความอดอยากและโรคภัยไข้เจ็บกันทั้งนั้น⁹ แต่สำหรับผู้พูดแทนพระเจ้าที่พยากรณ์ว่าจะเกิดความสงบสุขขึ้นนั้น จะต้องคอยให้เรื่องนั้นมันเกิดขึ้นจริงตามที่เขาพูดเสียก่อน คนถึงจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์เป็นผู้ที่ส่งผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นมาจริงจ้ะ”

¹⁰ แล้วฮานันยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ก็เอาแอกไม้จากคอของเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้ามาหัก¹¹ และเขาก็พูดต่อหน้าทุกคนที่เห็นว่า พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะหักแอกของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน ที่วางไว้บนคอของชนชาติต่างๆให้หมดไปภายในสองปีนี้ เหมือนที่เราได้หักแอกอันนี้” แล้วเยเรมีย์ก็ไปตามทางของท่าน

¹² หลังจากที่ฮานันยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าแล้ว พระคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ว่า¹³ “ไปบอกกับฮานันยาห์ว่า พระยาห์เวห์พูดว่า ‘เจ้าหักแอกไม้แล้วก็จริง แต่เจ้าได้สร้างแอกเหล็กขึ้นมาแทน’¹⁴ ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เราได้ใส่แอกเหล็กไว้บนคอของชนชาติเหล่านี้ทั้งหมด เพื่อทำให้พวกมันรับใช้กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน และพวกมันก็จะเป็นทาสรับใช้เขา นอกจากนั้นแล้ว เรายังได้มอบพวกสัตว์ป่าให้กับเขาด้วย”

¹⁵ แล้วเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ฟังนะ ฮานันยาห์ พระยาห์เวห์ไม่ได้ส่งเจ้ามาแถมเจ้ายังทำให้คนพวกนี้หลงเชื่อในสิ่งที่ผิดๆเสียอีก¹⁶ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่าอย่างนี้ ‘เราจะขับไล่เจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้ เจ้าจะต้องตายในปีนี้ เพราะเจ้าได้พูดขัดกับพระยาห์เวห์’”

¹⁷ แล้วฮานันยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าก็ตายในเดือนที่เจ็ดของปีนั้น

กษัตริย์ในปีนั้น คือ 594-593 ก่อนพระเยซูมาเกิด ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า เยโฮยาคิม † เยโคเนียห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เยโฮยาคิน

†† เยโคเนียห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เยโฮยาคิน

จดหมายจากเยเรมีย์มาถึงพวกเชลย

29 เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้ส่งหนังสือม้วนจากเยรูซาเล็มไปให้กับพวกผู้เอาใส่ที่ยังเหลือรอดชีวิตท่ามกลางเชลยศึกทั้งหลายในบาบิโลน รวมทั้ง พวกนักบวช พวกผู้พูดแทนพระเจ้า และคนอื่นๆด้วย ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้กวาดต้อนจากเยรูซาเล็มไปไว้ที่บาบิโลน² เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์เยโคนิยาห์[†] พร้อมกับแม่ของพระองค์ และพวกข้าราชการสำนัก พวกเจ้านายของยูดาห์ และของเยรูซาเล็ม รวมทั้งพวกช่างฝีมือและช่างเหล็ก ได้ถูกกวาดต้อนออกไปจากเยรูซาเล็มแล้ว³ เศตคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ได้ส่งเอลาซาร์และเกมาริยาห์ไปหากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ที่บาบิโลน เอลาซาร์เป็นลูกชายของซาฟาน ส่วนเกมาริยาห์เป็นลูกชายของฮิลคียาห์ เยเรมีย์ได้ฝากหนังสือม้วนนี้ไปบาบิโลนกับเอลาซาร์ และเกมาริยาห์ ข้อความในหนังสือม้วนนั้นพูดว่า

4 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่างนี้ “ถึงทุกคนที่เราได้ส่งไปจากเยรูซาเล็มให้ไปเป็นเชลยที่บาบิโลน⁵ ให้พวกเจ้าสร้างบ้านเรือนขึ้นมาอยู่อาศัย ให้ปลูกสวนและกินผลผลิตของพวกมันที่ออกมา⁶ ให้แต่งงานและเกิดลูกชายลูกสาว ให้หาเมียให้กับพวกลูกชายของเจ้า และยกลูกสาวเจ้าให้ไปเป็นเมียคนอื่น และให้พวกเขาเกิดลูกชายลูกสาว ให้เกิดลูกเต็มบ้านเต็มเมือง อยู่ได้กลายเป็นกลุ่มเล็กๆ⁷ ให้ส่งเสริมบ้านเมืองที่เราได้ขับไล่ให้เจ้าไปอยู่กันนั้นเจริญรุ่งเรืองด้วยอิทธิฐานต่อพระยาห์เวห์สำหรับเมืองนั้นด้วย เพราะถ้าเมืองนั้นเจริญรุ่งเรือง เจ้าก็จะมีชีวิตเจริญรุ่งเรืองด้วย”⁸ เพราะพระยาห์เวห์ผู้ที่มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “อย่าให้พวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า และหมอดูหลอกเจ้าได้ แล้วอย่าไปหลงฟังความฝันต่างๆที่พวกมันได้ฝันด้วย⁹ เพราะพวกมันกำลังอ้างชื่อเราไปทำนายนอย่างผิดๆ เราไม่ได้ส่งพวกมันมา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

10 เพราะพระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “เมื่อเจ็ดสิบปีของบาบิโลนครบถ้วนแล้ว เราก็จะไปหาเจ้า และทำดีกับเจ้าตามที่เราได้สัญญาไว้ คือเราจะนำเจ้ากลับมาที่เยรูซาเล็มนี้”¹¹ พระยาห์เวห์พูดว่า “เพราะเรารู้แผนงานต่างๆที่เราวางไว้ให้กับเจ้า เป็นแผนงานสำหรับความเจริญรุ่งเรือง ไม่ใช่สำหรับความหายนะ เพื่อจะให้อนาตตและความหวังกับเจ้า¹² เจ้าจะเรียกหาเรา เจ้าจะมาอิทธิฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า¹³ เจ้าจะแสวงหาเรา แล้วเจ้าก็จะพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า¹⁴ แล้วเจ้าก็จะหาเราเจอ” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “เราจะคืนสิ่งที่เจ้าถูกยึดไป และเราจะเก็บรวบรวมเจ้ากลับมาจากทุกชนชาติและทุกที่ที่เราได้เนรเทศเจ้าไป และเราจะนำเจ้ากลับไปยังที่ที่เราได้เนรเทศเจ้าออกไป” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

15 แต่เจ้าอาจจะพูดว่า “พระยาห์เวห์ได้ให้พวกผู้พูดแทนพระเจ้ากับเราในบาบิโลน”¹⁶ แต่พระยาห์เวห์ได้พูดเกี่ยวกับกษัตริย์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของดาวิดและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม และพวกพี่น้องของเจ้า ที่ไม่ได้ถูกเนรเทศไปกับเจ้านั้น¹⁷ พระยาห์เวห์ผู้ที่มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้ว่า “เราจะส่งลมดอบ ความอดอยากและโรคภัยไข้เจ็บมาทำลายพวกเขา และเราจะทำให้พวกเขาเป็นเหมือนลูกแกะเดือที่เสียจนกินไม่ลง¹⁸ เราจะไล่ตามพวกเขาไปด้วยลมดอบ ความอดอยาก และโรคภัยไข้เจ็บ และเราจะทำให้พวกเขาต้อสาบสูญต้อยในสายตาของอาณาจักรทั้งหมดในโลกนี้ เราจะทำให้ชื่อของพวกเขากลายเป็นคำที่คนใช้ในการแช่งสาป เขาจะเป็นหยายนะอย่างน่าตกใจ เป็นที่น่ารังเกียจ ถูกเยาะเย้ยจากทุกชนชาติที่เราได้เนรเทศพวกเขาไป¹⁹ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะพวกมันไม่ยอมฟังถ้อยคำต่างๆของเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น “นี่คือถ้อยคำต่างๆที่เราพูดแล้วพูดอีกกับพวกเขา ผ่านทางผู้รับใช้และผู้พูดแทนเรา แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง” พระ

† เยโคนิยาห์ หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่า เยโฮยาคิน

ยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น²⁰ “พวกเจ้าทั้งหลายที่ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มไปบาบิโลน ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์”²¹ พระยาห์เวห์ผู้ที่มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพระเจ้าของอิสราเอลพูดเกี่ยวกับอาหับ ลูกชายของเศลาเยาห์ และเศตคียาห์ลูกชายของมาอาเสอาห์ พระองค์พูดว่า “พวกผู้พูดแทนพระเจ้าสองคนนี้ได้พูดกับพวกเจ้าในนามของเรา แต่พวกมันโกหก เราจะส่งพวกมันให้ไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ แห่งบาบิโลน แล้วเขาก็จะฆ่าพวกมันให้เจ้าเห็นกับตา²² พวกเชลยศึกชาวยูดาห์ทุกคนที่ยังอยู่ในบาบิโลน จะใช้ชื่อพวกมันสำหรับสาปแช่งกันว่า ‘ขอให้พระยาห์เวห์ทำให้เจ้าเป็นเหมือนเศตคียาห์ และเหมือนอาหับ ที่กษัตริย์บาบิโลนเผาตายด้วยเถาะ’²³ ผู้พูดแทนพระเจ้าสองคนนั้นได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจในอิสราเอล พวกเขาได้มีชู้กับเมียของเพื่อนบ้าน และอ้างชื่อเราไปพูดทั้งที่เราไม่ได้สั่ง เราไม่รู้เรื่องนี้ และเราเป็นพยานเอง” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

พระเจ้าส่งข่าวสารไปให้กับเซโมอาห์

24 และให้เจ้าไปพูดกับเซโมอาห์ชาวเนเฮลามว่า²⁵ พระยาห์เวห์ผู้ที่มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เพราะเจ้าใช้อำนาจของตัวเองส่งพวกจดหมายไปถึงทุกคนในเยรูซาเล็ม และส่งไปให้กับนักบวชเซฟันยาห์ลูกชายของมาอาเสอาห์ รวมทั้งนักบวชคนอื่น ๆ ด้วยว่า²⁶ ‘พระยาห์เวห์ได้แต่งตั้งให้เจ้าเป็นนักบวชแทนนักบวชเยโฮยาดา จะได้มีคन्दูแลวิหารของพระยาห์เวห์ ถ้าคนบ้าคนโง่ไปทำตัวเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ให้จับใส่ขื่อไว้ให้แน่นหนา’²⁷ แต่ตอนนี้ทำไมเจ้าถึงไม่ถือว่าเยเรมีย์จากอานาโธท ที่ทำนายนให้กับพวกเจ้า²⁸ เยเรมีย์ได้ส่งข่าวสารนี้ถึงพวกเราที่อยู่ในบาบิโลนว่า ‘เจ้าจะอยู่ที่นั่นไปอีกนาน ให้สร้างบ้านอยู่ชะ ทำสวนและกินผลผลิตที่ได้จากพวกมัน’”

29 จากนั้นนักบวชเซฟันยาห์ ก็อ่านจดหมายนั้นให้เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าฟัง³⁰ แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ ก็มาถึงเยเรมีย์ว่า³¹ “เยเรมีย์ให้ส่งจดหมายไปบอกกับทุกคนที่ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลนว่า ‘พระยาห์เวห์พูดถึงเซโมอาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะเซโมอาห์ทำนายนให้กับพวกเจ้า โดยที่เราไม่ได้ส่งเขาไปแล้วเขาทำให้เจ้าเชื่อเรื่องโกหกนั้น’”

32 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่า “เราจะทำโทษเซโมอาห์ชาวเนเฮลามและลูกหลานของเขา เขาจะไม่เหลือลูกหลานรอดชีวิตท่ามกลางคนเหล่านี้สักคนเดียว และเขาจะไม่ได้เห็นสิ่งที่เรากำลังจะทำให้กับคนของเขา เพราะเขาได้พูดส่งเสริมให้กับภูตต่อพระยาห์เวห์” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

พระยาห์เวห์สัญญาว่าจะนำพวกเชลยกลับมา

30 นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่มีมาถึงเยเรมีย์² นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูด คือ “ให้เขียนข้อความทั้งหมดนี้ที่เราได้พูดกับเจ้าลงในหนังสือม้วนให้กับตัวเจ้าเอง”³ พระยาห์เวห์พูดว่า “วันนั้นกำลังจะมาถึง คือวันที่เราจะพลิกสถานการณ์ให้กับคนของเราคือคนอิสราเอลและยูดาห์” พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะนำพวกเขากลับมาอย่างแผ่นดินที่เราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขา เพื่อพวกเขาจะได้ครอบครองมัน”

4 นี่คือข่าวสารที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์⁵ พระองค์พูดว่าอย่างนี้

“พวกเราได้ยินเสียงของความมอดมอด ความหวาดกลัว และความไม่สงบสุข

6 ไปถามสิ และดูสิว่า
ผู้ชายที่ไหนออกลูกได้บ้าง
แล้วทำไมเราถึงเห็นนักรบที่เก่งกาจทุกคนเอามือกุมท้อง
เหมือนผู้หญิงกำลังจะคลอด
และทำไมพวกเขาถึงหน้าซีดเผือดอย่างนั้น
7 เลวร้ายเหลือเกิน

เพราะว่าวันนั้นเป็นโศกนาฏกรรมอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน มันจะเป็นเวลาของความทุกข์ระทมของยาโคบ แต่เขาก็จะรอดชีวิตจากเหตุการณ์นี้”

8 พระยาห์เวห์ผู้พิชิตทั้งสินพูดว่า “ในวันนั้น เราจะปลดแอกของบาบิโลนออกจากคอของเจ้า เราจะดึงเชือกที่มัดเจ้าอยู่ให้ขาดกระจุยไป แล้วพวกคนต่างชาติก็จะไม่ทำให้ยูดาห์รับใช้พวกเขาอีกต่อไป 9 แล้วพวกเขาจะรับใช้พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และรับใช้ดาวฤกษ์ตรีษัยของพวกเขา ที่เราจะแต่งตั้งให้ปกครองเหนือพวกเขา

10 ส่วนเจ้า ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เจ้าไม่ต้องกลัว”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“อิสราเอล ไม่ต้องท้อแท้

เพราะเราจะช่วยชีวิตเจ้าให้รอดจากดินแดนที่ห่างไกลนั้น และเราจะช่วยชีวิตลูกหลานของเจ้าให้พ้นจากดินแดนที่พวกเขาเป็นเชลยอยู่นั้น

ยาโคบจะกลับมาและจะอยู่อย่างสงบและปลอดภัย

“ไม่มีใครจะมาทำให้พวกเขากลัวจนตัวสั่นได้”

11 พระยาห์เวห์พูดว่า “เพราะเราอยู่กับเจ้า เพื่อช่วยชีวิตเจ้า เพราะเราจะทำให้ชนชาติต่างๆที่เราใช้ให้เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้นพบกับจุดจบ

แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าต้องพบจุดจบหรือ

เราจะอบรมสั่งสอนเจ้าอย่างเป็นธรรม

และเราจะไม่ปล่อยให้เจ้าลอยนวลเมื่อเจ้าทำผิด”

12 เพราะพระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

“อาการบาดเจ็บของเจ้ารักษาไม่หายหรือ

บาดแผลของเจ้าก็สาหัสมาก

13 ไม่มีทนายแก้ต่างให้กับเจ้าในศาล

เจ้าไม่มียาที่จะรักษาบาดแผลที่เปิดอยู่ของเจ้า

14 ชูรักทั้งหมดของเจ้าล้มเจ้าไปหมดแล้ว

พวกเขาไม่ห่วงเจ้าเลย

เราทุบตีเจ้าเหมือนที่ศัตรูจะทุบตีเจ้า

เราลงโทษเจ้าอย่างโหดร้าย

สำหรับความผิดบาปอันใหญ่หลวงของเจ้า

บาปของเจ้านั้น มันมากมายเหลือเกิน

15 ทำให้เจ้าถึงร้องเจ็บแผล

ความเจ็บปวดของเจ้ารักษาไม่ได้

เพราะเจ้าทำผิดบาปอย่างมาก

ความบาปของเจ้ามันมากมายยิ่งนัก

เราถึงได้ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้กับเจ้า

16 คนพวกนั้นที่ทำลายเจ้า ก็จะถูกทำลายแน่

ศัตรูทั้งหมดของเจ้าจะถูกจับไปเป็นเชลย

คนที่ปล้นเจ้าจะโดนปล้นเสียเอง

เราจะทำให้คนพวกนั้นที่ปล้นสะดมเจ้าถูกปล้นเสียเอง

17 เรื่องนี้เจ้ามั่นใจได้เลยเพราะเราจะทำให้เจ้ากลับมาแข็งแรง

เหมือนเดิม

และจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้เอง”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้

“คนเขาเรียกเจ้าว่าเศษเดนสังคม

คนเขาพูดกันว่า นางนั้นก็คือศิโยนที่ไม่มีใครอยากได้ในละ”

18 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้

“เราจะพลิกสถานการณ์ให้กับพวกครอบครัวของยาโคบ

เราจะแสดงความเมตตาให้กับที่อยู่อาศัยทั้งหลายของยาโคบ

เมืองจะถูกสร้างขึ้นใหม่บนซากเดิม

และป้อมปราการก็จะตั้งอยู่ในที่ที่ถูกต้อง

19 จะมีเสียงร้องเพลงขอบคุณจากพวกเขา

จะมีเสียงหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

เราจะเพิ่มจำนวนพวกเขา พวกเขาจะได้ไม่มีกันน้อยๆ

เราจะทำให้เขาสำคัญ พวกเขาจะได้ไม่กระจององก้อย

20 ลูกหลานของยาโคบจะเป็นเหมือนแต่ก่อน

และเขาจะเป็นชุมชนที่มีคนต่อหน้าเรา

และเราจะลงโทษคนที่กดขี่ข่มเหงเขาด้วย

21 ผู้นำของยาโคบจะมาจากคนของเขาเอง

และผู้ปกครองเขาจะมาจากคนในของเขาเอง

เรายาห์เวห์จะทำให้เขาเข้ามาใกล้ๆเรา แล้วเขาก็จะเข้ามาหาเรา

เพราะว่าใครละจะกล้าเข้ามาหาเรา ถ้าเราไม่ได้เรียก”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

22 “พวกเจ้าจะเป็นคนของเรา

และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า”

23 “ดูสิ นินพายุของพระยาห์เวห์

ความโกรธของพระองค์กำลังพัดออกมา

มันเป็นพายุหิม

นั้นเป็นพายุที่หิมอยู่เหนือหัวคนแล้ว

24 ความโกรธเดือดดาลของพระยาห์เวห์จะไม่หยุด

จนกว่าพระองค์จะทำให้มันสำเร็จ

จนกว่าพระองค์จะได้ทำสิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์เสียก่อน

ในอนาคต เจ้าก็จะเข้าใจเรื่องนี้เอง”

อิสราเอลใหม่

31 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในเวลานั้น เราจะพระเจ้าของอิสราเอลทุกตระกูล และพวกเขา ก็จะเป็นคนของเรา”

2 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

“คนที่รอดชีวิตจากคูดาบจะได้รับเกียรติในทะเลทราย

อิสราเอลแสวงหาที่หยุดพัก”

3 พระยาห์เวห์ปรากฏให้เขาเห็นจากที่ไกลๆ

พระองค์พูดว่า “เรารักเจ้าแล้วด้วยความรักที่ไม่มีวันเสื่อมคลาย

ดังนั้น เราถึงยังแสดงความรักความเมตตาแก่เจ้าอยู่

4 เราจะสร้างเจ้าขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ถูกสร้างขึ้นอีกครั้ง

อิสราเอล หญิงสาวบริสุทธิ์เอ๋ย

เจ้าจะยกกลองรำมะนาขึ้นอีกครั้ง

แล้วเจ้าก็จะออกไปเต้นรำกับคนที่เฉลิมฉลองกัน

5 เจ้าจะปลุกพวกสวนองุ่นบนภูเขาสะมาเรียอีกครั้ง

และคนที่ปลุกก็จะมีความสุขจากผลของมัน

6 เพราะจะมีวันหนึ่งที่คนเฝ้ายามร้องตะโกนก้องจากภูเขาเอฟราอิมว่า

“ลุกขึ้นเร็ว ขึ้นไปหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราที่ศิโยนกัน

เถอะ”

7 ใช้แล้ว พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้

“มาร้องเพลงเฉลิมฉลองให้ยาโคบกัน

และมาชื่นชมยินดีกับผู้นำของชนชาติต่างๆ

ตะโกนก้อง สรรเสริญ และร้องว่า

พระยาห์เวห์ได้ช่วยกู้คนของพระองค์แล้ว

คือคนอิสราเอลที่หลงเหลืออยู่

8 เราจะนำพวกเขาจากแผ่นดินทางเหนือ

และจะรวบรวมพวกเขาจากสุดปลายโลก

ในพวกของเขาจะมีคนเหล่านี้รวมอยู่ด้วยคือ คนตาบอด คนง่อย

ผู้หญิงท้อง และผู้หญิงที่กำลังจะคลอดลูก

พวกเขาจะกลับมาเป็นชนกลุ่มใหญ่

9 ขณะที่พวกเขากลับมา พวกเขา ก็ร้องให้กัน

และเราจะปลอบประโลมพวกเขาตอนที่นำพวกเขากลับมา

ในขณะที่พวกเขา กำลังอธิษฐานขอให้เราเมตตาปรานี

เราจะทำให้เขาเดินอยู่ริมๆแม่น้ำบนถนนตรง

ที่พวกเขาจะไม่สะดุดล้ม

เพราะเราจะเป็นพ่อของคนอิสราเอล

และเอฟราอิมจะเป็นลูกชายหัวปีของเรา

10 ชนชาติทั้งหลาย ให้ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ และให้ประกาศไปถึงดินแดนชายฝั่งที่ห่างไกล ให้ประกาศว่า ‘พระองค์ผู้ทำให้อิสราเอลกระจัดกระจายไปจะรวบรวมพวกเขา และดูแลพวกเขาเหมือนผู้เลี้ยงแกะที่เฝ้าระวังฝูงแกะของตัวเอง’

11 เพราะพระยาห์เวห์ได้จ่ายหนี้แทนยาโคบแล้ว และได้ช่วยไถ่เขาให้พ้นเงื้อมมือคนที่แข็งแรงแรงกว่าเขา

12 พวกอิสราเอลจะกลับมาร้องเพลงกันอย่างสนุกสนานบนที่สูงศิโยน และพวกเขาจะส่องสว่างไสว เพราะความใจดีของพระยาห์เวห์ ส่องสว่างเหนือข้าว เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันมะกอก

และส่องสว่างเหนือพวกลูกแกะและฝูงวัวด้วย ชีวิตของพวกเขาจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำฝนเข้ามารด และพวกเขาจะไม่เป็นลมอีก

13 ในเวลานั้นพวกหญิงสาวจะเต้นรำฉลอง กับคนหนุ่มและคนแก่ เราจะเปลี่ยเสียงร้องไห้ของเขาเป็นเสียงร้องเพลง เราจะปลอบโยนพวกเขาให้สุขสบาย และเราจะทำให้พวกเขาเฉลิมฉลองกันแทนที่จะร้องไห้กัน

14 เราจะให้พวกนักบวชตีฆ้องเพื่อ และคนของเราจะพอใจกับข้าวของที่เราให้”

พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

15 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

“มีเสียงดังมาจากรามัท เป็นเสียงร้องไห้และคร่ำครวญอย่างขมขื่น ราเชลกำลังร้องไห้ให้พวกลูกชายของเธอ เธอไม่ยอมให้ใครมาปลอบโยนเรื่องลูกของเธอเลย เพราะว่าลูกของเธอหายไปหมดแล้ว”

16 พระยาห์เวห์พูดว่า

“หยุดร้องไห้เถิด และหยุดเสียน้ำตาได้แล้ว เพราะเจ้าจะได้รับรางวัลชดเชยให้กับความพยายามของเจ้า” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

“และพวกลูกเจ้าจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู

17 แล้วเจ้าก็จะมีหวังให้กับอนาคตของเจ้า”

พระยาห์เวห์พูดอย่างนั้น

“และลูกๆ ก็จะกลับเข้ามาในเขตแดนของพวกเขาเอง

18 เราได้ยินเสียงร้องไห้ของเอฟราอิมจริงๆ

เขาพูดว่า ‘พระองค์ติสอนข้าพเจ้า

และข้าพเจ้าก็ถูกติสอนเหมือนลูกวัวที่ยังไม่เชื่อง

นำข้าพเจ้ากลับมาเถิดเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับมา

เพราะพระองค์ พระยาห์เวห์ คือพระเจ้าของข้าพเจ้า

19 เพราะหลังจากที่ข้าพเจ้าหันไปจากพระองค์ ข้าพเจ้าก็สำนึกผิด

และเมื่อข้าพเจ้าได้รับการสอน ข้าพเจ้าก็ตบต้นขาตัวเองด้วยความละอาย

ข้าพเจ้าละอายและอับอายตลอด

เพราะข้าพเจ้าได้แบกสิ่งที่ผิดๆ ที่น่าละอายที่ข้าพเจ้าได้ทำไป ตอนเป็นเด็ก”

20 พระเจ้าพูดว่า

“เอฟราอิมไม่ใช่ลูกที่รักของเราหรือ

เขาไม่ใช่ลูกชายคนโปรดของเราหรือ

ถึงเราจะด่าว่าเขาไว้มาก

แต่เรายังคิดถึงเขาได้เสมอ

ส่วนลึกในเรานั้นมีแต่ความอบอุ่นให้เขา

เราเมตตาเอ็นดูเขามากจริงๆ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

21 “สร้างเสาป้ายบอกทางให้กับตัวเจ้าเอง

สร้างป้ายบอกทางให้กับตัวเจ้าเอง

เอาใจจดจ่ออยู่กับทางหลวง

จดจ่ออยู่กับทางที่เจ้าเดิน

อิสราเอลที่รัก กลับมาเถิด

กลับมาเยี่ยมเมืองพวกนี้ของเจ้าเถิด

22 เจ้าเป็นผู้หญิงที่นอกใจสามี

เราจะต้องรอกันนานแค่ไหน กว่าเจ้าจะกลับมา

แต่เรา ยาห์เวห์ จะทำให้เรื่องแปลกใหม่เกิดขึ้น

คือผู้หญิงจะเริ่มจับผู้ชายก่อน” †

ยูดาห์จะกลับมารุ่งเรืองอีก

23 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า “เมื่อเราพอลิสถานการณ์ให้กับเมืองต่างๆ ของยูดาห์ พวกเขาจะพูดกันในแผ่นดินและบ้านเมืองของยูดาห์อีกครั้งว่า ‘ขอให้พระยาห์เวห์อวยพรพวกคุณเถิด พึงหญาอันชอบธรรม และภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์”

24 “ผู้คนจะอยู่อาศัยกันที่ยูดาห์และทุกเมืองของมัน จะมีชาวนา และพวกที่เร่ร่อนไปกับฝูงสัตว์อาศัยอยู่ 25 เพราะเราจะทำให้จิตใจที่อ่อนล้ากระปรี้กระเปร่า และเราจะทำให้จิตใจที่อ่อนแอทั้งหลายเข้มแข็ง”

26 ขณะนั้นเองผมก็ตื่นขึ้น และมองไปรอบๆ ผมนอนหลับสบายเหลือเกิน

27 พระยาห์เวห์พูดว่า “วันนั้นใกล้จะมาถึงแล้ว เมื่อเราจะปลุกคนและสัตว์ในเมืองอิสราเอลและยูดาห์ขึ้นใหม่” 28 พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่ก่อน เราได้เฝ้าดูอิสราเอลและยูดาห์ เพื่อที่จะถอนรากถอนโคนพวกเขา ดึงพวกเขาลง คำพวกเขาลง และทำลายพวกเขา รวมทั้งทำให้พวกเขาได้รับความทุกข์ทรมาน แต่ตอนนี้ เราเฝ้าดูพวกเขาเพื่อที่จะสร้างพวกเขา และปลุกพวกเขาขึ้นใหม่”

29 “ในวันเหล่านั้น ผู้คนจะไม่พูดอย่างนี้อีกแล้ว ที่ว่า

‘พวกพ่อกินองุ่นเปรี้ยว

แต่กลับเป็นพวกลูกที่เข็ดฟัน’ ††

30 แต่ต่อไปนี้ ต่างคนต่างต้องตายเพราะความผิดบาปของตัวเอง คนไหนกินองุ่นเปรี้ยว คนนั้นก็ตองเข็ดฟันเอง”

ข้อตกลงใหม่

31 พระยาห์เวห์พูดว่า “วันนั้นจวนจะมาถึงแล้ว เมื่อเราจะทำข้อตกลงใหม่กับครอบครัวของอิสราเอลและครอบครัวของยูดาห์

32 ข้อตกลงนี้จะไม่เหมือนกับข้อตกลงที่เราเคยทำไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าในวันที่เราจูงมือพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ มันจะไม่เหมือนกับข้อตกลงของเราที่พวกเขาไม่ได้รักษา ใดๆ ที่เราเป็นสามีของพวกเขา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

33 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในอนาคต ข้อตกลงที่เราจะทำกับครอบครัวของอิสราเอลก็จะเป็นแบบนี้ คือเราจะใส่กฎของเราเข้าไปในตัวพวกเขา และเราจะเขียนไว้ในใจของพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาก็จะเป็นคนของเรา 34 พวกเพื่อนๆ และญาติพี่น้องก็จะไม่ต้องสอนกันอีกแล้ว ว่าให้รู้จักพระยาห์เวห์ เพราะพวกเขาทุกคนตั้งแต่คนเล็กที่สุดไปถึงคนใหญ่ที่สุดก็จะรู้จักเรา เราจะยกโทษให้กับความผิดบาปของพวกเขาและจะไม่จดจำบาปของพวกเขาอีกต่อไป” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

† ผู้หญิงจะเริ่มจับผู้ชายก่อน ประโยคนี้อาจจะหมายความว่าอิสราเอลจะเปลี่ยนจากนิสัยที่ชอบปฏิเสธความรักของพระเจ้า แล้วจะยอมอยู่ใกล้ชิดกับพระองค์ †† พวกพ่อกิน ... พวกลูกที่เข็ดฟัน หมายถึง พวกลูกๆ ต้องมารับกรรมที่พวกพ่อก่อไว้

พระยาห์เวห์จะไม่มีวันทอดทิ้งอิสราเอล

35 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ผู้ที่สังเกตเห็นดวงอาทิตย์ให้ส่องสว่างในเวลากลางวัน
 ผู้ที่สังเกตเห็นดวงจันทร์และดวงดาวให้ส่องสว่างในเวลากลางคืน
 ผู้ที่ทำให้ทะเลเป็นบึงจนเกิดคลื่นเสียงดัง
 พระยาห์เวห์ผู้มั่งคั่งผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นคือชื่อของพระองค์ผู้หนึ่ง”
 36 พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า
 “ถึงแม้คำสั่งต่างๆ เหล่านี้จะหายไปจากสายตาเรา
 เชื้อสายของอิสราเอลก็ยังคงจะเป็นชนชาติหนึ่งต่อหน้าเราตลอดไป”
 37 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้
 “ถ้ามีใครสามารถวัดท้องฟ้าเบื้องบนได้
 และสามารถสำรวจรากฐานใต้โลกได้
 เมื่อนั้นเราก็จะปฏิเสธเชื้อสายของอิสราเอลสำหรับทุกอย่างที่
 เขาได้ทำลงไป”

เยรูซาเล็มใหม่

38 พระยาห์เวห์พูดว่า “วันเหล่านั้นใกล้มาถึงแล้ว คือวันที่เมือง
 ทั้งเมืองตั้งแต่หอคอยฮานันเอลไปจนถึงประตูมูม จะถูกสร้างขึ้น
 ใหม่เพื่อพระยาห์เวห์
 39 และเส้นวัดเขตแดนก็จะขยายออกไปไกลถึงภูเขาการบ
 และเลียวไปจนถึงโกอาห์อีกครั้งหนึ่ง 40 และหุบเขาทั้งหุบเขา
 ที่ตอนเหนือมีแต่ซากศพและ骸กระดูก และท้องทุ่งที่เป็นชนบทได้
 ลดหล่นลงไปไกลถึงลำธารแห่งซิดโรน และไกลไปถึงมูมประตู
 ม้าทางตะวันออก ดินแดนทั้งหมดนี้จะถูกแยกไว้สำหรับพระ
 ยาห์เวห์โดยเฉพาะ มันจะไม่มีวันถูกถอนรากถอนโคน และไม่
 มีวันถูกรื้อถอน”

เยเรมีย์ซื้อท้องทุ่งที่อานาโธท

32 นี่คือการพยากรณ์ของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ในปีที่
 สิบ + ที่เศเดคียาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ และตรงกับ
 ปีที่สิบแปดของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์
 2 ในเวลานั้น กองทัพของกษัตริย์บาบิโลนกำลังล้อมเมืองเยรู
 ซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังถูกคุมขังอยู่ใน
 ลานของคุกที่อยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ 3 กษัตริย์เศเดคียาห์
 แห่งยูดาห์เป็นผู้สั่งให้จับเยเรมีย์ขังไว้ในคุกที่นั่นเอง พระองค์
 ถามเยเรมีย์ว่า “ทำไมเจ้าถึงได้ทำนายอย่างนี้ เจ้าพูดว่า พระ
 ยาห์เวห์พูดว่า ‘เราจะยกเมืองนี้ให้ตกไปอยู่ในกำมือของกษัตริย์
 บาบิโลน พระองค์จะได้ยึดครองมัน 4 และกษัตริย์เศเดคียาห์แห่ง
 ยูดาห์ ก็จะไม่มีความรอดจากเงื้อมมือของพวกบาบิโลน เพราะ
 เขาจะต้องถูกส่งตัวไปอยู่ในกำมือของกษัตริย์บาบิโลนอย่างแน
 นนอน และกษัตริย์เศเดคียาห์จะได้พบกับกษัตริย์บาบิโลนตรง
 หน้า และเจอกันซึ่งๆหน้า 5 กษัตริย์ของบาบิโลนจะบังคับให้เศเด
 คียาห์ไปบาบิโลน และเขาจะต้องอยู่ที่นั่น จนกว่าเราจะมาลงโทษ
 เขา พวกเจ้าจะต่อสู้กับพวกบาบิโลน แต่จะไม่ชนะ” พระยาห์เวห์
 พูดว่าอย่างนั้น
 6 แล้วเยเรมีย์ก็ตอบว่า “ข่าวสารของพระยาห์เวห์มาถึงผม
 พระองค์พูดว่า 7 เยเรมีย์ ฮานาเมลลูกชายของซัลลูลมของ
 เจ้าจะมาหาเจ้า และเขาจะบอกกับเจ้าว่า “ให้ชื่อท้องทุ่งของผมที่
 อยู่ในอานาโธทไปหน่อย เพราะท่านสามารถซื้อมันได้ตามสิทธิ”
 8 แล้วฮานาเมลลูกชายของซัลลูลม ก็ได้มาหาผมในลานคุกแห่งนี้
 ตามที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้ และเขาก็พูดกับผมว่า “ให้ชื่อท้อง
 ทุ่งของผมไปหน่อย ท้องทุ่งที่อยู่ในอานาโธท ที่อยู่ในแผ่นดิน
 ของเบนยามิน เพราะท่านมีสิทธิที่จะครอบครอง และมีสิทธิที่จะ
 ซื้อมันได้ ให้ท่านซื้อเก็บไว้เอง”

ดังนั้นผมจึงรู้ว่านี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ 9 แล้วผมก็ซื้อ
 ท้องทุ่งนั้นจากฮานาเมลลูกชายของซัลลูลม เป็นท้องทุ่งที่อยู่ในอานา
 โธท แล้วผมก็จ่ายไปเป็นเงินหนักสิบเจ็ดเชเชล †10 ผมได้
 เขียนเป็นสัญญาซื้อขายขึ้นมา เอาเชือกมัดแล้วหยดครึ่งลงบน
 เชือก และให้พยานเซ็นชื่อรับรอง แล้วผมก็ชั่งเงินจ่ายเขาไป
 11 จากนั้นผมก็เอาหนังสือซื้อขายมา ซึ่งก็รวมถึงสำเนาของสัญญา
 ที่มีครุฑหยดปิดอยู่ คำสั่งและเงื่อนไข รวมทั้งสำเนาที่ยังไม่ได้
 ลงครึ่งด้วย 12 แล้วผมก็ให้หนังสือซื้อขายกับบารุกลูกชายของ
 เนริยาห์ ซึ่งเป็นลูกชายของมาอาเสอาห์ ต่อหน้าฮานาเมล กับลูก
 ของผม และต่อหน้าพวกพยานที่ลงชื่อไว้ในสัญญาซื้อขาย รวม
 ทั้งพวกชายผู้ด่าทุกคนที่นั่งอยู่ที่ลานคุกนั้น
 13 แล้วผมก็สั่งบารุกต่อหน้าพวกเขาว่า 14 พระยาห์เวห์ผู้มั่งคั่ง
 ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่า “ให้เอาหนังสือ
 พวกนี้ คือหนังสือซื้อขายนี้ ทั้งที่มีครุฑปิด และไม่มีครุฑปิด ไปใส่
 ไว้ในหม้อดิน เพื่อพวกมันจะอยู่ได้นานๆ” 15 เพราะพระยาห์เวห์ผู้
 มั่งคั่งทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอลพูดไว้ว่า “ในอนาคต คน
 ของเราก็จะซื้อบ้านเรือน ท้องทุ่ง และ พวกสวนองุ่นในแผ่นดินนี้
 อีกครั้งหนึ่ง”
 16 หลังจากที่ผมได้ให้หนังสือซื้อขายกับบารุกลูกชายของเนริ
 ยาห์ไปแล้ว ผมก็ได้อธิษฐานถึงพระยาห์เวห์ว่า
 17 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ เจ้านายของข้าพเจ้า พระองค์สร้างฟ้าและ
 แผ่นดินโลกด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และแขนที่ยื่นออก
 มาของพระองค์ ไม่มีอะไรที่ยากเกินไปสำหรับพระองค์ 18 พระ
 องค์คือผู้ที่แสดงความเมตตาแก่คนเป็นพันธและเป็นผู้ที่ตอบ
 แทนความผิดบาปของพ่อแม่ให้กับลูกๆของพวกเขา พระองค์คือ
 พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ พระเจ้าที่ทรงพลังที่มีชื่อว่าพระยาห์เวห์ผู้มั่ง
 ฤทธิ์ทั้งสิ้น
 19 แผนการของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ และการกระทำของพระองค์
 ก็ยอดเยี่ยม พระองค์เป็นผู้ที่มีดวงตาสอดส่องการกระทำ
 ทั้งหมดของมนุษย์ เพื่อตอบแทนให้กับแต่ละคนตามวิถีทาง
 ต่างๆของเขา และการกระทำต่างๆของเขา ตามที่เขาสมควรจะ
 ได้รับ
 20 พระองค์คือผู้ที่ได้ทำนายสำคัญ และสิ่งมหัศจรรย์ต่างๆใน
 แผ่นดินอียิปต์ ซึ่งไม่มีอะไรที่จะเหนือกว่านั้นอีกแล้ว มาจนถึง
 ทุกวันนี้ ไม่ว่าจะในอิสราเอลหรือในชนกลุ่มไหนก็ตาม พระองค์
 สร้างชื่อเสียงให้กับพระองค์เอง ชื่อเสียงพระองค์เป็นที่เคารพยำ
 เกรงมาจนถึงทุกวันนี้ 21 พระองค์ได้นำอิสราเอลที่เป็นคนของ
 พระองค์ออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและสิ่งมหั
 ศจรรย์มากมายด้วยมืออันทรงพลังและแขนที่เหยียดออกและ
 ด้วยความน่าเกรงขามอย่างยิ่ง
 22 พระองค์ได้ให้แผ่นดินนี้กับคนอิสราเอล แผ่นดินที่พระองค์ได้
 สาบานไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขาว่า พระองค์จะให้กับพวกเขา
 เป็นแผ่นดินที่อุดมไปด้วยน้ำนมและน้ำเชื่อมผลไม้ 23 พวกอิสรา
 เอลก็ได้เข้ามาในแผ่นดินนี้ และได้ครอบครองมัน แต่พวกเขา
 ไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ และไม่เดินตามกฎต่างๆของพระองค์
 พวกเขาไม่ทำสิ่งต่างๆที่พระองค์สั่งให้พวกเขาทำ แล้วพระองค์ก็
 ทำให้พวกเขาต้องเจอกับเรื่องเลวร้ายทั้งหมดเหล่านี้
 24 พวกชาวบาบิโลน ได้สร้างเนินดินติดกำแพงเมืองเพื่อที่จะบุก
 ยึดเมือง เนื่องจากความอดอยาก และโรคภัยไข้เจ็บ
 เมืองก็เลยตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวบาบิโลนที่กำลังต่อสู้กับ
 มัน สิ่งที่พระองค์บอกว่าจะเกิดขึ้นก็ได้เกิดขึ้นแล้ว และพระองค์
 ก็เห็น
 25 ข้าแต่พระยาห์เวห์ เจ้านายของข้าพเจ้า พระองค์ได้บอกกับข้า
 พเจ้าว่า “ให้เอาเงินไปซื้อท้องทุ่งนั้นเอาไปเอง และให้มีพยานรับ
 รองด้วย” แต่เมืองนี้กำลังจะตกไปอยู่ในเงื้อมมือพวกบาบิโลนอยู่
 แล้ว”

† ปีที่สิบ ตรงกับปี 587 ก่อนพระเยซูมาเกิด

†† เงินหนักสิบเจ็ดเชเชล หรือ เงินหนักประมาณสองร้อยกรัม

26 และข่าวสารของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ห์ พระองค์พูดว่า 27 “เยเรมีย์ห์ เราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง มีอะไรยากเกินไปสำหรับเราหรือ” 28 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่าอย่างนี้ “เราจะยกเมืองนี้ให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวบาบิโลน และตกไปอยู่ในเงื้อมมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลน และเขาจะยึดครองมัน 29 ชาวบาบิโลนที่กำลังสู้รบอยู่กับเมืองนี้จะบุกเข้ามาในเมือง และจุดไฟเผาเมือง พวกเขาจะเผาบ้านเรือนต่างๆที่เผาเครื่องหอมให้กับพระบาอัลบนดาดฟ้า และถวายเครื่องดื่มบูชาให้กับเทพเจ้าอโนนุซซึ่งเป็นเหตุที่ทำให้เราโกรธ 30 เพราะชาวอิสราเอลและยูดาห์ทำสิ่งที่เราถือว่าชั่วร้ายจึงมาตั้งแต่เด็กๆเพราะชาวอิสราเอลได้สร้างรูปเคารพขึ้นมากับมือ ซึ่งทำให้เราโกรธ” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น 31 “ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะเราโกรธเมืองนี้ตั้งแต่วันที่พวกเขาสร้างมันขึ้นมาแล้ว โกรธมาจนถึงทุกวันนี้ เราโกรธถึงขนาดที่จะกำจัดมันให้พ้นไปจากหน้าเรา 32 เราโกรธเพราะชาวอิสราเอลและยูดาห์ทำในสิ่งที่ชั่วร้าย ซึ่งเป็นการยั่วโมโหเรา พวกมันต่างพากันทำสิ่งที่ชั่วร้ายกันไปหมด ไม่ว่าจะเป็นพวกกษัตริย์ พวกเจ้าหน้าที่บ้านเมือง พวกนักบวช พวกผู้พูดแทนพระเจ้า พวกคนยูดาห์ หรือพวกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม

33 พวกมันหันหลังให้เรา ไม่ได้หันหน้าให้เรา ถึงแม้เราจะสอนพวกมัน ลูกขึ้นแต่เข้ามาสอนพวกมัน แต่พวกมันก็ไม่ยอมรับการตักเตือน 34 พวกมันเอาสิ่งที่น่ารังเกียจขยะแขยงมาตั้งไว้ในบ้านที่ถูกเรียกว่าเป็นของเรา ทำให้บ้านนั้นเสื่อมไป

35 พวกมันก็ได้สร้างสถานนมัสการต่างๆสำหรับพระบาอัล ในหุบเขาแห่งเบน-อินโนม เพื่อเอาไว้เป็นที่สำหรับเซ่นไหว้พวกลูกชายและลูกสาวของพวกมันให้กับพระโมเลค ทั้งๆที่เราไม่ได้สั่งหรือแม้แต่คิดจะส่งเรื่องน่ายขยะแขยงอย่างนี้ ดังนั้นมันจึงทำให้ชาวยูดาห์บาป

36 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดเกี่ยวกับเมืองนี้ คือ ที่พวกเจ้าพูดกันว่า กษัตริย์บาบิโลนจะยึดเยรูซาเล็ม ด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรคภัย แต่เราจะบอกว่า 37 “เรากำลังจะรวบรวมพวกเขามาจากทุกหนทุกแห่ง ที่เราได้ขับไล่พวกเขาไปด้วยความโกรธแค้น เตือดดาลอย่างใหญ่หลวง เราจะพาพวกเขากลับมาที่นี่ และจะทำให้พวกเขาอยู่กันอย่างปลอดภัย 38 พวกเขาจะเป็นคนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา 39 เราจะให้หัวใจกับพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกัน และให้ทำอย่างเดียวกัน พวกเขาจะได้ยำเกรงเราตลอดไป เพื่อเป็นผลดีสำหรับพวกเขาและสำหรับลูกหลานของพวกเขา

40 เราได้ทำข้อตกลงกับพวกเขาซึ่งวันจันทร์ ว่าเราจะไม่มีวันหันหลังไปจากพวกเขา คือเราจะทำสิ่งที่ดีให้กับพวกเขา และเราจะทำให้จิตใจของพวกเขายำเกรงเรา เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่หันหลังไปจากเรา 41 เราจะมีความสุขที่ทำความดีให้กับพวกเขา และด้วยชีวิตจิตใจทั้งหมดของเรา เราจะปลูกพวกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ อย่างสัตย์ซื่อ”

42 พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ “เราเคยนำความเลวร้ายทั้งหมดนี้มาให้คนพวกนี้อย่างไร เราก็จะนำสิ่งดีๆมาให้กับพวกเขา อย่างนั้น สิ่งดีๆที่เราได้สัญญาว่าจะทำเพื่อพวกเขา 43 แล้วท้องทุ่งในแผ่นดินนี้ก็จะมีคนมาซื้ออีก แผ่นดินที่พวกเจ้าพูดว่า ‘มันเป็นแผ่นดินที่พินาศย่อยยับ ไม่มีคนหรือสัตว์อาศัยอยู่ และตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวบาบิโลน’ 44 คนจะเอาเงินมาซื้อท้องทุ่งกัน และจะมีการเขียนสัญญา ตัดครั้งบนสัญญานั้น และมีพยานรับรอง พวกเขาจะซื้อท้องทุ่งในแผ่นดินของเบนยามิน และบริเวณรอบๆเยรูซาเล็ม รวมทั้งเมืองต่างๆในยูดาห์ ในแถบเนินเขา ในแถบที่ลุ่มเชิงเขาด้านตะวันตก และในแถบเนเกบด้วย เพราะเราจะพลิกสถานการณ์ให้กับพวกเขา” พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

คำสัญญาของพระเจ้า

33 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ห์เป็นครั้งที่สอง ในขณะที่เขายังถูกคุมขังอยู่ในลานคุก 2 พระยาห์เวห์ คือผู้ที่สร้างโลกนี้ และเป็นผู้ที่ทำให้มันเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เพื่อที่จะวางรากฐานของมัน พระยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์ พระองค์พูดว่า 3 “ยูดาห์ เรียกเราสิ แล้วเราจะตอบเจ้า เราจะบอกเจ้าถึงสิ่งอัศจรรย์ต่างๆและเรื่องลึกลับที่เจ้ายังไม่รู้ 4 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดไว้เกี่ยวกับพวกบ้านเรือนในเมืองนี้ และวังของบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ ที่จะถูกศัตรูรื้อทำลายไป ศัตรูจะสร้างเนินดินบุกขึ้นบนกำแพงและจะใช้ดาบฆ่าฟันคนในเมือง

5 พวกบาบิโลนกำลังจะมาสู้รบกับเมืองนี้ และจะทำให้เมืองนี้เต็มไปด้วยซากศพของผู้คนที่ถูกเราฆ่าเพราะความโกรธแค้นของเรา และูธาได้ซ่อนหน้า † ของเราไปจากเมืองนี้ เพราะความชั่วช้าทั้งหลายที่ชาวเมืองนี้ทำ

6 แต่เรากำลังจะมาเยียวรักษาให้ เราจะรักษาพวกเขา และจะให้พวกเขามีความสงบสุขและความปลอดภัยอย่างสิ้นเหลือ 7 เราจะพลิกสถานการณ์ให้กับยูดาห์และอิสราเอล และเราจะสร้างพวกเขาขึ้นมาใหม่ให้เป็นเหมือนในตอนแรกที่พวกเขาเป็น 8 เราจะทำให้พวกเขาสะอาดบริสุทธิ์จากความผิดบาปที่พวกเขาเคยทำไว้กับเรา และเราจะยกโทษให้กับพวกการฉ้อธรรมและการละเมิดต่างๆทั้งหมดที่พวกเขาเคยทำกับเรา

9 แล้วหลังจากนั้นเมืองนี้ก็จะเป็นที่รู้จักกันว่าเป็นเมืองที่นำความสุข คำสรรเสริญ และความภูมิใจมาให้กับเรา ต่อหน้าชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ ชนชาติต่างๆเหล่านั้นจะได้ยินสิ่งดีๆทั้งหมดที่เรากำลังทำให้กับชาวยูดาห์ที่กลับมาใน ชนชาติทั้งหลายจะเกรงกลัวจนตัวสั่น เพราะสิ่งดีๆทั้งหลายและความสงบสุขที่เรา กำลังมอบให้กับผู้ที่อยู่อาศัยในเยรูซาเล็ม”

10 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “พวกเจ้าพูดว่า ‘บ้านเมืองของเราถูกทิ้งร้าง ไม่มีแม้แต่ผู้คนและสัตว์อาศัยอยู่’ แต่ในอนาคต ในเมืองต่างๆของยูดาห์และตามท้องถนนของอิสราเอลที่เจียบสงบ เพราะถูกทำลายไปจนไม่มีผู้คนและพลเมืองอาศัยอยู่ ไม่มีแม้แต่สัตว์นั้น พวกเจ้าจะได้ยิน 11 เสียงร้องเพลง เสียงเฉลิมฉลอง และเสียงของเจ้าบ่าวเจ้าสาวอีกครั้งหนึ่ง จะได้ยินเสียงของผู้คนร้องว่า ‘สรรเสริญพระยาห์เวห์ผู้มิ่งฤทธิ์ทั้งสิ้น เพราะว่าพระองค์แสนดี เพราะความรักของพระองค์นั้นอยู่ชั่ววันจันทร์ และจะได้ยินเสียงคนนำเครื่องถวายมาถวายเพื่อแสดงความขอบคุณในวิหารของพระยาห์เวห์อีกครั้งหนึ่ง เพราะเราจะพลิกสถานการณ์ของแผ่นดินนี้” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

12 พระยาห์เวห์ผู้มิ่งฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่าอย่างนี้ “ในสถานที่ที่ถูกทิ้งร้างและไม่มีคนหรือสัตว์อาศัยอยู่นี้ รวมทั้งเมืองต่างๆของมันด้วย จะกลับมามีทุ่งหญ้าให้กับคนเลี้ยงแกะที่กำลังเลี้ยงแกะอีกครั้ง 13 คนเลี้ยงแกะจะได้นับแกะของพวกเขาอีกครั้ง แกะพวกนี้จะเดินผ่านมือของผู้คนไป ผู้คนจะนับแกะของเขากันไปทั่วเมือง ไม่ว่าจะเป็นเมืองต่างๆในแถบเนินเขา ในแถบที่ลุ่มเชิงเขา ด้านตะวันตก ในแถบเนเกบ ในยูดาห์ ในแผ่นดินของเบนยามิน และในพื้นที่บริเวณรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

กึ่งกันที่ตี

14 พระยาห์เวห์พูดว่า “วันนั้นใกล้จะมาถึงแล้ว เมื่อเราจะทำให้สัญญาที่เราได้ทำไว้กับครอบครัวของอิสราเอลและครอบครัวของยูดาห์เป็นจริง 15 ในวันนั้นและในเวลานั้น เราจะทำให้กึ่งอันชอบธรรมงอกออกมาสำหรับราชวงศ์ของดาวิด เขาจะรักษาความยุติธรรมและความชอบธรรมบนแผ่นดินนี้ 16 ในวันนั้นยู-

† มีอะไรยากเกินไปสำหรับเราหรือ หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “มีอะไรที่วิเศษมากยิ่งขึ้นไปกว่าเราหรือ”

†† ซ่อนหน้า หมายถึง พระองค์ไม่เฝ้าดูแล หรือปกป้องพวกเขาอีกแล้ว

ดาห์จะได้รับการช่วยกู้ และเยรูซาเล็มจะอยู่อย่างปลอดภัย และผู้คนจะเรียกเมืองนี้ว่า "พระยาห์เวห์คือความชอบธรรมของพวกเขา"

17 เพราะพระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ "ดาวิดจะไม่ขาดทายาทที่จะมานั่งอยู่บนบัลลังก์ของชนชาติอิสราเอล

18 และพวกนักบวชชาวเลวีจะไม่ขาดทายาทที่จะมาถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องสังสรรค์บูชา ให้กับเรตลอดไป"

19 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเยเรมีย์ว่า 20 "นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูด ถ้าเมื่อไหร่ที่เจ้าสามารถหักข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับวันและคืน คือทำให้วันและคืนไม่เกิดขึ้นตามเวลาของมัน 21 เมื่อนั้นแหละ เจ้าถึงจะสามารถหักข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของเรา และกับพวกนักบวชชาวเลวีที่เป็นผู้รับใช้ของเราด้วย

22 เราจะทำให้ลูกหลานของดาวิดผู้รับใช้เรา และชาวเลวีที่รับใช้เรา มีลูกหลานเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ เหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้าที่ไม่สามารถนับได้ และเหมือนกับเม็ดทรายที่ทะเลที่นับไม่ถ้วน"

23 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ มีมาถึงเยเรมีย์ว่า 24 "เยเรมีย์ เจ้าไม่เห็นหรือว่าคนพวกนี้พูดอะไรออกไป พวกเขาพูดว่า 'ตอนนี้พระยาห์เวห์ได้ปฏิเสศครอบครัวของอิสราเอลและครอบครัวของยูดาห์ สองครอบครัวที่พระเจ้าเคยเลือกไว้ แต่ตอนนี้พระองค์ได้ปฏิเสศพวกเขาไปแล้ว' และชนชาติอื่นๆก็ดูถูกดูหมิ่นคนของเรา และชนชาติเหล่านั้นก็ไม่ได้นับพวกเขาว่าเป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป"

25 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ "ถ้าเราไม่ได้รับรักษาข้อตกลงกับวันและคืน และไม่ได้ออกกฎควบคุมฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้วละก็ 26 เมื่อนั้นแหละ เราก็จะปฏิเสศลูกหลานของยาโคบและลูกหลานของดาวิดผู้รับใช้ของเรา เราก็คงไม่ให้ลูกหลานของดาวิดปกครองอยู่เหนือลูกหลานของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะเราจะพลิกสถานการณ์ให้กับพวกเขา และเราจะแสดงความเมตตาต่อกับพวกเขา"

คำเตือนต่อเศเดคียาห์กษัตริย์ยูดาห์

34 นี่คือข่าวสารของพระยาห์เวห์ที่มาถึงเยเรมีย์ ในช่วงที่เนบูกัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลนกำลังต่อสู้กับเยรูซาเล็มและเมืองต่างๆที่อยู่บริเวณนั้น กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ได้ยกกองทัพทั้งหมดของเขา มา รวมทั้งกองทัพทั้งหมดของอาณาจักรต่างๆและชนชาติต่างๆที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา

2 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูด คือ "ให้ไปพูดกับกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์ ให้บอกกับเขาว่า พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้ 'เรากำลังจะยกเมืองนี้ให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์บาบิโลน แล้วเขาจะเอาไฟเผาเมืองนี้ 3 เศเดคียาห์ ตัวเจ้าเองก็จะหนีไม่พ้นจากเงื้อมมือเขา เพราะเจ้าจะถูกจับและถูกส่งไปอยู่ในกำมือของเขาย่างแน่นอน เจ้าจะได้เจอกับกษัตริย์บาบิโลนซึ่งๆหน้า และเขาจะพูดกับเจ้าตรงหน้า หลังจากนั้นเจ้าก็ต้องไปที่บาบิโลน"

4 แต่เศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ให้ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี พระยาห์เวห์พูดถึงท่านไว้ว่า "เจ้าจะไม่ตายด้วยคมดาบหรือ 5 แต่จะตายอย่างสงบ และจะมีผู้คนเผาเครื่องหอมเพื่อเป็นเกียรติให้กับเจ้า เหมือนกับที่พวกเขาเผาเครื่องหอมให้กับกษัตริย์องค์ก่อนๆที่เป็นบรรพบุรุษของเจ้า พวกเขาจะไว้ทุกข์ให้กับเจ้า โดยพูดว่า 'นายท่าน พวกเราเสียใจเหลือเกิน' เจ้ามั่นใจได้เพราะเราได้พูดไว้แล้ว" พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

6 แล้วเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าก็พูดสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกทั้งหมดนี้ให้กับกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์ที่ฟังในเมืองเยรูซาเล็ม 7 ในเวลานั้นกองทัพของกษัตริย์บาบิโลนก็กำลังตีเมืองเยรูซาเล็ม และเมืองต่างๆของยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่ คือเมืองลาซิชและอาเช

ดาห์ เพราะในยูดาห์ มีแต่สองเมืองนี้เท่านั้นที่มีป้อมปราการเหลืออยู่

8 หลังจากกษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทำข้อตกลงกับทุกคนในเมืองเยรูซาเล็มว่าจะประกาศอิสรภาพให้กับพวกเขา ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ว่า 9 ชาวเมืองแต่ละคนจะต้องปล่อยทาสฮีบรูทั้งชายและหญิงของตนให้เป็นอิสระ พลเมืองยูดาห์จะไม่ต้องเป็นทาสรับใช้พลเมืองยูดาห์ด้วยตัวเอง

10 ส่วนพวกเจ้านายและคนทุกคน ที่รวมในข้อตกลงปลดปล่อยทาสชายหญิงเหล่านี้ เพื่อทาสพวกเขาจะได้ไม่ต้องรับใช้พวกเขาอีกต่อไป คนเหล่านั้นต่างก็ยอมทำตามข้อตกลงนี้ และได้ปลดปล่อยทาสของพวกเขาไป 11 แต่ต่อมา ชาวเมืองก็ไม่ทำตามข้อตกลง ไปบังคับพวกผู้ชายและผู้หญิงที่พวกเขาได้ปลดปล่อยไปแล้วกลับมาเป็นทาสอีก 12 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ว่าอีกครั้ง พระองค์พูดว่า 13 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่างนี้ "เราได้ทำข้อตกลงไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา เจ้า ตอนที่เราพาพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์จากการเป็นทาสนั้น เราได้บอกกับพวกเขาว่า 14 เมื่อสิ้นปีที่เจ็ด พวกเจ้าแต่ละคนต้องปล่อยทาสฮีบรูที่เป็นพี่น้องของเจ้าให้เป็นอิสระ เขาได้ขายตัวเขาเองให้กับเจ้า เขาจะรับใช้เจ้าอยู่หกปี แล้วหลังจากนั้น เจ้าก็ต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระ แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ยอมเชื่อฟังเรา และไม่ได้เจียหุฟัง 15 แต่วันนี้ พวกเจ้าได้กลับใจ แล้วเจ้าก็ได้ทำในสิ่งที่เราเห็นว่าถูกต้อง คือเรียกร้องอิสราภาพให้กันและกัน แถมเจ้ายังทำข้อตกลงกันต่อหน้าเราในวิหารที่มีชื่อของเราอีกด้วย 16 แต่แล้วเจ้าก็กลับคำ และทำให้เราเสียชื่อ พวกเจ้าแต่ละคนไปเอาทาสและสาวใช้ที่ปล่อยให้เป็นอิสระไปแล้วกลับมาอีก ทั้งๆที่พวกเขาอยากจะไปจากเจ้า แล้วเจ้าก็บังคับให้พวกเขากลับมาเป็นทาสและสาวใช้ของเจ้าเหมือนเดิม"

17 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่า "เจ้าไม่ได้เชื่อฟังเราเรื่องให้อิสระกับพี่น้องและเพื่อนบ้านของเจ้า" ดังนั้น พระยาห์เวห์พูดว่า "เราก็คงจะให้การปลดปล่อยกับเจ้าบ้าง เราจะปลดปล่อยคมดาบ โรคภัย และความอดอยาก และเราจะทำให้เจ้ากลายเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยงให้กับอาณาจักรทั้งหลายบนโลกนี้ 18 เราจะทำให้ชายที่ทำผิดข้อตกลงของเรา คือคนที่ไม่ทำตามข้อตกลงที่พวกเขาทำต่อหน้าเรา เหมือนกับวัวสาวที่พวกเขาแบ่งเป็นสองท่อนแล้วเดินผ่านไปท่ามกลางอวัยวะของมัน 19 คนพวกนี้คือผู้ที่ได้เดินผ่านท่ามกลางอวัยวะต่างๆนั้น คือพวกเจ้านายของยูดาห์และของเยรูซาเล็ม พวกชนที่ พวกนักบวช และชาวบ้านทุกคน 20 เราจะยกพวกเขาให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู และคนที่อยากจะฆ่าพวกเขา ศพของพวกเขาจะกลายเป็นอาหารนกในอากาศ และสิ่งสสารสัตว์บนพื้นดิน 21 เราจะยกกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์ และพวกเจ้านายมุลนายของเขาให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู และคนที่อยากฆ่าพวกเขา และยิ่งกว่านั้นจะให้พวกเขาตกไปอยู่ในเงื้อมมือของกองทัพของกษัตริย์บาบิโลนที่กำลังเข้ามาโจมตีพวกเขาด้วย" 22 พระยาห์เวห์พูดว่า "เรากำลังจะออกคำสั่งให้นำกองทัพของบาบิโลนกลับมาที่เยรูซาเล็ม พวกเขาจะโจมตีและยึดเยรูซาเล็ม และเอาไฟเผาเมืองเยรูซาเล็ม และเราจะทำให้เมืองต่างๆของยูดาห์ กลายเป็นที่รกร้าง ที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่เลย"

ตัวอย่างที่ดีของครอบครัวเรคาบ

35 ในสมัยที่เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ †† เยโฮยาคิมเป็นลูกชายของกษัตริย์โยสียาห์ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มีมาถึงเยเรมีย์ว่า 2 "ให้ไปหาครอบครัวเรคาบ และพูดคุยกับพวกเขา แล้วนำพวกเขามาที่วิหารของพระยาห์เวห์ และให้

† เดินผ่านไปท่ามกลางอวัยวะของมัน ในสมัยก่อนเวลาทำข้อตกลงกัน พวกเขาจะผ่าสัตว์ออกเป็นสองซีก แล้วเดินผ่านประหว่างสองซีกนั้น แล้วพูดว่า "ถ้าข้าไม่รักษาข้อตกลงนี้ ก็ขอให้เป็นเหมือนสัตว์ตัวนี้" †† เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ ในระหว่างปี 609-597 ก่อนพระเยซูมาเกิด

พาพวกเขาเข้าไปในห้องหนึ่งของวิหารนั้น แล้วให้พวกเขาดื่มเหล้าองุ่น”

3 ดังนั้นผมจึงได้พาเอาขันยาห์ลูกชายของเยเรมีย์ ที่เป็นลูกชายของฮาบาซันยาห์ และพี่ชายน้องชายของเขา และลูกๆทุกคนของเขา รวมทั้งทุกคนในครอบครัวเรคาบ 4 ไปที่วิหารของพระยาห์เวห์ และเข้าไปที่ห้องของพวกลูกชายฮานัน ฮานันเป็นลูกชายของอิกดาเลียห์ ฮานันเป็นคนของพระเจ้า ห้องนี้อยู่ใกล้กับห้องของพวกเจ้านายทั้งหลาย และอยู่เหนือห้องของมาอาเสอาห์ลูกชายของซูลูม มาอาเสอาห์เป็นคนเฝ้าประตูวิหาร 5 แล้วผมก็เอาเหยือกที่เต็มไปด้วยเหล้าองุ่นมาหลายเหยือกพร้อมกับพวกถ้วยมวาวไว้ต่อหน้าสมาชิกในครอบครัวของเรคาบ แล้วผมก็บอกพวกเขาว่า “ดื่มเหล้าองุ่นสิ”

6 แต่พวกเขาตอบว่า “พวกเราไม่ดื่มเหล้าองุ่นครับ เพราะโยนาห์ดับลูกชายของเรคาบ ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเราสั่งพวกเราไว้ว่า ‘พวกเจ้าและลูกหลานของเจ้าจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดไป 7 เจ้าจะต้องไม่สร้างบ้านอยู่ ต้องไม่หว่านพืชเพาะปลูก และต้องไม่ทำไร่ไถนา เจ้าต้องไม่ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ แต่เจ้าจะต้องอาศัยอยู่ในเต็นท์ตลอดชีวิต เพื่อที่เจ้าจะได้อยู่นานๆในเขตแดนที่เจ้าอาศัยอยู่อย่างคนต่างถิ่น’ 8 และพวกเราก็ได้เชื่อฟังคำสั่งของโยนาห์ดับบรรพบุรุษของเรา ที่เป็นลูกชายของเรคาบ พวกเราไม่เคยดื่มเหล้าองุ่นเลยตลอดชีวิต รวมทั้งเมียของพวกเรา และลูกชายลูกสาวของพวกเราไม่เคยดื่มด้วย 9 พวกเราไม่เคยสร้างบ้านอยู่ และไม่เคยมีไร่ไถนา ไม่มีห้องทุ่ง และเมล็ดพืช 10 พวกเราอยู่เต็นท์มาตลอด และพวกเราก็ได้เชื่อฟังและทำตามสิ่งที่โยนาห์ดับบรรพบุรุษของเราได้สั่งให้พวกเราทำ 11 แต่พอกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนบุกแผ่นดินยูดาห์ เราก็ตูตกันว่า ‘ไปเยรูซาเล็มกันเถอะ เพราะเรากลัวพวกทหารของบาบิโลนและซีเรีย’ ดังนั้นพวกเราจึงมาอยู่ที่เยรูซาเล็ม”

12 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ มีมาถึงเยเรมีย์ว่า 13 “พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดไว้ว่าอย่างนี้ ‘ให้ไปบอกกับคนยูดาห์และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มว่า “พวกเจ้าจะไม่ยอมรับคำตักเตือนหรือ พวกเจ้าจะไม่ยอมฟังเราหรือ”” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น 14 “ขนาดคำพูดของโยนาห์ดับลูกชายของเรคาบ ที่ได้สั่งพวกลูกชายของเขาไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่น พวกลูกๆของเขาก็ยังทำตามเลย จนถึงทุกวันนี้ พวกเขาก็ไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะเชื่อฟังคำสั่งของพ่อพวกเขา แต่พอเราสั่งพวกเจ้าอย่างไม่ให้หยุดหย่อน พวกเจ้าก็ไม่เห็นเชื่อฟังเราเลย 15 เราสั่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นพวกผู้รับใช้เราไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดหย่อน ให้พวกเขาบอกกับเจ้าว่า ‘พวกเจ้าแต่ละคน ให้หันกลับจากทางชั่วของเจ้าและทำตัวให้ดีได้แล้ว ถ้าพวกเจ้าไม่ปฏิบัติตามรับใช้พระอื่น ๆ พวกเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้กับเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าไว้’ แต่เจ้าก็ทำหวนลม ไม่ยอมฟังเรา 16 พวกลูกหลานของโยนาห์ดับที่เป็นลูกชายของเรคาบได้ทำตามคำสั่งที่บรรพบุรุษของพวกเขาสั่งพวกเขาไว้ แต่คนพวกนี้ไม่ยอมเชื่อฟังเรา”

17 ดังนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดว่า “เราจะทำให้สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดที่เราได้พูดไว้ เกิดขึ้นกับคนยูดาห์ และผู้ที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มทุกคน เพราะเราได้พูดกับพวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมฟัง เราได้เรียกพวกเขาแล้ว แต่พวกเขาไม่ยอมตอบ”

18 แต่สำหรับครอบครัวของเรคาบ เยเรมีย์พูดว่า “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล พูดว่า ‘เพราะพวกเจ้าเชื่อฟังคำสั่งของโยนาห์ดับบรรพบุรุษของเจ้า และรักษาคำสั่งของเขาทุกข้อ และได้ทำทุกอย่างที่เขาสั่งให้พวกเจ้าทำ’ 19 ดังนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของอิสราเอล จึงพูดว่า ‘จะมีคนจากครอบครัวของโยนาห์ดับลูกชายของเรคาบ มายืนอยู่ต่อหน้าเราเสมอ”

กษัตริย์เยโฮยาคิมเผาหนังสือม้วนของเยเรมีย์

36 ในปีทีสี่[†] ที่เยโฮยาคิม เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ เยโฮยาคิมเป็นลูกชายของกษัตริย์โยสิยาห์ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า พระองค์พูดว่า 2 “เยเรมีย์ ให้เอาหนังสือม้วนมา แล้วเขียนถ้อยคำทั้งหมดที่เราได้พูดกับเจ้าต่อว่าอิสราเอล ยูดาห์ และชนชาติทั้งหมด ตั้งแต่วันแรกที่เรารู้จักกับเจ้าคือตั้งแต่ช่วงที่โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ มาจนถึงวันนี้ 3 บางทีเมื่อชวายุดาห์ได้ยินเรื่องราวร้ายทั้งหมดที่เราวางแผนจะทำให้เกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขาแต่ละคนอาจจะได้เลิกทำชั่ว แล้วเราจะได้อภัยให้กับความผิดบาปของพวกเขา”

4 เยเรมีย์จึงไปเรียกบารุกลูกชายของเนริยาห์ แล้วบารุกก็เขียนตามที่เยเรมีย์บอกลงในหนังสือม้วน เยเรมีย์บอกเขาทุกอย่างถ้อยคำที่พระยาห์เวห์ได้บอกกับเยเรมีย์ไว้ 5 เยเรมีย์สั่งบารุกว่า “ข้าถูกห้ามไม่ให้เข้าไปในวิหารของพระยาห์เวห์ 6 เจ้าจะต้องไปอ่านหนังสือม้วนนี้ที่เจ้าได้เขียนถ้อยคำของพระยาห์เวห์ลงไป ตามที่ข้าได้บอกเจ้านั้น เจ้าจะต้องไปอ่านหนังสือนี้ให้กับทุกคนในวิหารฟังในวันอดอาหาร และเจ้าจะต้องอ่านถ้อยคำเหล่านี้ให้ชวายุดาห์ทุกคนที่มาจากเมืองต่างๆของเขา ฟังด้วย 7 บางทีคำร้องขอความเมตตาของพวกเขาอาจจะไปถึงพระยาห์เวห์ก็ได้ แล้วแต่ละคนก็จะหันกลับจากการทำชั่วของเขา เพราะความโกรธแค้นเดือดดาลที่พระยาห์เวห์มีต่อคนพวกนี้รุนแรงมาก” 8 แล้วบารุกลูกชายของเนริยาห์ก็ทำตามที่เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าสั่งทุกอย่าง เขาอ่านหนังสือที่มีถ้อยคำของพระยาห์เวห์ในวิหารของพระยาห์เวห์

9 ในเดือนเก้าของปีที่ห้าที่เยโฮยาคิมเป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ เยโฮยาคิมเป็นลูกชายของกษัตริย์โยสิยาห์ ทุกคนในเมืองเยรูซาเล็มและทุกคนที่เดินทางมาเยรูซาเล็มจากเมืองต่างๆอยู่ยูดาห์ ต่างพากันอดอาหารอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ 10 ในเวลานั้นบารุกได้อ่านหนังสือม้วนที่เขียนขึ้นตามคำพูดของเยเรมีย์ที่ในวิหารของพระยาห์เวห์ให้กับคนทั้งหมดฟัง เขาอ่านอยู่ในห้องของเกมาริยาห์ผู้เป็นเลขานุการ ที่อยู่บนโถงชั้นบนตรงทางเข้าประตูใหม่ของวิหาร เกมาริยาห์เป็นลูกชายของชาฟาน

11 มีคายาห์ได้ยินถ้อยคำทั้งหมดของพระยาห์เวห์ในหนังสือม้วน มีคายาห์เป็นลูกชายของเกมาริยาห์ และเกมาริยาห์เป็นลูกชายของชาฟาน

12 เขาก็เลยลงไปที่ห้องของเลขานุการที่ในวังของกษัตริย์ พวกเจ้านายทั้งหมดก็นั่งอยู่ที่นั่น มีทั้งเอลีชามาเลขานุการ และเดไลยาห์ลูกชายของเซไมอาห์ เอลนาธันลูกชายของออคโบร์ เกมาริยาห์ลูกชายของชาฟาน เศเดคิยาห์ลูกชายของฮานันยาห์ และพวกเจ้านายทั้งหมด 13 แล้วมีคายาห์ก็เล่าสิ่งที่เขาได้ยินมาทั้งหมด ตอนบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟัง

14 และพวกเจ้านายทั้งหมด ก็ได้ส่งเยสุตีลูกชายของเนธานีอาห์ ซึ่งเป็นลูกของเซเลมียาห์ เซเลมียาห์เป็นลูกชายของคูชิ พวกเขาส่งเยสุตีไปหามีคายาห์ พร้อมกับส่งให้บอกบารุกว่า “ให้เอาหนังสือม้วนที่เจ้าอ่านให้ประชาชนฟัง แล้วให้มาที่นี่”

ดังนั้นบารุกลูกชายของเนริยาห์ ได้อาหนังสือม้วนไปหาพวกเขา

15 แล้วคนพวกนั้นก็พูดกับบารุกว่า “นั่งลงสิ แล้วอ่านมันให้พวกเราฟังหน่อย”

บารุกจึงอ่านมันให้พวกเขาฟัง

16 เมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำทั้งหมด พวกเขา ก็มองหน้ากันด้วยความหวาดกลัว แล้วพวกเขาก็พูดกับบารุกว่า “เราจะเอาถ้อยคำทั้งหมดนี้ไปบอกกับกษัตริย์อย่างแน่นอน” 17 แล้วพวกเขาก็ถามบารุกว่า “บอกพวกเราหน่อยสิว่า เจ้าเขียนข้อความนี้ขึ้นมาได้อย่างไร เจ้าเขียนตามที่เขาบอกหรือ”

[†] ในปีทีสี่ ตรงกับปี 605 ก่อนพระเยซูมาเกิด

18 บารุกตอบว่า “ใช่แล้วครับ ผมเขียนตามที่เขายก พอเขาพูดคำเหล่านี้ให้ผมฟัง ผมก็เขียนลงในหนังสือม้วนตามที่เขาดังกล่าว”

19 แล้วพวกเจ้านายก็บอกบารุกว่า “รีบหนีไปซะ เจ้ากับเยเรมีย์ รีบไปหาที่ซ่อน และอย่าให้ใครรู้ว่าพวกเจ้าอยู่ที่ไหน”

20 แล้วพวกเจ้านายก็ได้วางหนังสือม้วนไว้ในห้องของเอลีชามา ผู้เป็นเลขาธุการ แล้วพวกเขาก็พากันไปหาภักษัตริย์ที่ลานของวัง แล้วพวกเขาก็ได้บอกภักษัตริย์เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น

21 แล้วภักษัตริย์ก็ส่งเยชูดี ไปเอาหนังสือม้วนนั้น แล้วเขาก็ไปเอามันมาจากห้องของเอลีชามาครูสอนศาสนาแล้วเยชูดีก็อ่านมันให้กับภักษัตริย์ และพวกเจ้านายทุกคนที่ยืนอยู่ต่อหน้าภักษัตริย์ฟัง 22 เวลานั้นตรงกับเดือนเก้าของปี ภักษัตริย์นั่งอยู่ในวัง ถัดหน้าของพระองค์ พระถางไฟที่อยู่ตรงหน้าพระองค์อยู่ 23 เมื่อเยชูดีอ่านหนังสือม้วนไปได้สามสี่แถบ พระองค์ก็เอามัดกระดาษหนังสือเป็นชิ้นๆ แล้วโยนลงไป ในพระถางไฟ พระองค์ตัดหนังสือไปเรื่อยๆจนพระองค์ได้เผาหนังสือม้วนทั้งเล่มในพระถางไฟนั้น 24 ทั้งภักษัตริย์และพวกผู้รับใช้ของพระองค์ที่ได้ฟังถ้อยคำทั้งหมดนี้ของพระยาห์เวห์ ไม่ได้แสดงความเกรงกลัวหรือสำนึกผิดด้วยการฉีกเสื้อผ้าของตัวเองเลย

25 ถึงแม้เอลนาธัน เตเลยาห์และเกมาริยาห์จะขอร้องไม่ให้พระองค์เผาหนังสือม้วน แต่พระองค์ก็ไม่ฟังพวกเขา 26 ภักษัตริย์ส่งเยราเมเอล ลูกชายของพระองค์ และเสโรอาห์ลูกชายของอัสริเอล และเชลามียาห์ลูกชายของอับเดเอลให้ไปจับตัวบารุกที่เป็นเสมียน และเยเรมีย์ที่ผู้พูดแทนพระเจ้า แต่พระยาห์เวห์ซ่อนพวกเขาไว้

27 หลังจากทีภักษัตริย์ได้เผาหนังสือม้วน ที่มีถ้อยคำที่บารุกได้เขียนไว้ตามคำพูดของเยเรมีย์ ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ว่า

28 “เยเรมีย์จะไปเอาหนังสือม้วนมาอีกเล่มหนึ่ง แล้วให้เขียนข้อความทุกอย่างลงไป เหมือนกับที่เจ้าเคยเขียนไว้ก่อนแล้วในหนังสือม้วนเล่มแรก ที่เยโฮยาคิมภักษัตริย์แห่งยูดาห์เผาไป 29 และให้เจ้าต่อว่าภักษัตริย์เยโฮยาคิมแห่งยูดาห์ว่าพระยาห์เวห์พูดว่า ‘เจ้าได้เผาหนังสือม้วนเล่มนี้ และพูดว่า “ทำไมเจ้าถึงได้เขียนบนม้วนหนังสือว่าภักษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาแน่ๆและเขาจะมูทำลายแผ่นดินนี้ และจะต้อนคนและสัตว์ไปเป็นเชลย”’” 30 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดเกี่ยวกับเยโฮยาคิมภักษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า “จะไม่มีลูกหลานของเขาได้นั่งบนบัลลังก์ของดาวิด ศพของเขาจะถูกทิ้งไว้อยู่กลางแดดที่ร้อนจัดในตอนกลางวันและหนาวเหน็บในตอนกลางคืน 31 เราจะทำโทษเขา ลูกหลานของเขา และพวกทาสรับใช้ของเขา สำหรับความผิดบาปที่พวกเขาทำ และเราจะทำให้สิ่งเลวร้ายทั้งหมดเกิดขึ้นกับพวกเขาและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มรวมทั้งคนยูดาห์ เป็นสิ่งเลวร้ายที่เราได้ประกาศว่าจะเกิดขึ้นกับพวกเขา แต่พวกเขาไม่สนใจฟัง”

32 เยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนมาอีกเล่ม และเอาไปให้กับบารุกที่เป็นเสมียน ที่เป็นลูกชายของเนริยาห์ แล้วบารุกก็เขียนถ้อยคำทั้งหมดตามที่เยเรมีย์บอก ซึ่งเหมือนกับถ้อยคำที่อยู่ในหนังสือม้วนเล่มที่เยโฮยาคิมภักษัตริย์แห่งยูดาห์เอาไปเผาไฟ แถมเพิ่มข้อความอีกมากมายทำนองนั้นลงไปอีกด้วย

เยเรมีย์ถูกขัง

37 เนบูคัดเนสซาร์เป็นภักษัตริย์ของบาบิโลน พระองค์ได้แต่งตั้งให้เศเดคิยาห์ ขึ้นเป็นภักษัตริย์ปกครองแผ่นดินยูดาห์ แทนภักษัตริย์โคนิยาห์ † ลูกชายของเยโฮยาคิม เศเดคิยาห์เป็นลูกชายของภักษัตริย์โยสิยาห์ 2 แต่ภักษัตริย์เศเดคิยาห์ และผู้รับใช้ของพระองค์ รวมทั้งผู้คนในยูดาห์ ก็ไม่ยอมฟังถ้อยคำ

† โคนิยาห์ บางครั้งเรียกว่า “เยโคนิยาห์” แต่ส่วนใหญ่จะเรียกว่า “เยโฮยาคิม”

ต่างๆของพระยาห์เวห์ ที่พระองค์ได้พูดผ่านมาจากเยเรมีย์ที่ผู้พูดแทนพระเจ้า

3 ภักษัตริย์เศเดคิยาห์ส่งเยสุคัลลูกชายของเซเลมียาห์ พร้อมกับนักบวชเศฟันนยาห์ ลูกชายของมาอาเสอาห์ ไปหาเยเรมีย์ที่ผู้พูดแทนพระเจ้า และบอกว่า “เยเรมีย์ว่า อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แทนพวกเราด้วย”

4 ในเวลานั้นเยเรมีย์ยังไปไหนมาไหนท่ามกลางผู้คนได้อยู่อย่างอิสระ พวกเขาไม่ได้จับเยเรมีย์ขังคุก 5 และตอนนี้กองทัพอิชราเอลที่ก็ได้เคลื่อนทัพออกจากอียิปต์มาแล้ว และชาวบาบิโลนที่กำลังปิดล้อมเมืองเยรูซาเล็มอยู่รอบๆ ก็เลยถอนฐานที่มั่นออกไปจากเมืองเยรูซาเล็ม

6 แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มาถึงเยเรมีย์ที่ผู้พูดแทนพระเจ้า 7 พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เยสุคัลและเศฟันนยาห์ เรารู้ว่าเศเดคิยาห์ภักษัตริย์ของยูดาห์ ได้ส่งให้พวกเจ้ามา ร้องขอต่อเรา ให้ไปบอกกับเขาว่า กองทัพของฟาโรห์ที่กำลังออกจากอียิปต์เพื่อมาช่วยเจ้านั้น กำลังจะหันกลับไปอียิปต์แผ่นดินของพวกเขา 8 และชาวบาบิโลนก็จะกลับมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็มอีก และพวกนั้นก็ยึดเมืองเยรูซาเล็มและเผาเมืองทิ้ง” 9 พระยาห์เวห์พูดว่า “อย่าหลอกตัวเอง โดยพูดว่า ‘พวกบาบิโลนจะถอนไปแน่ๆ’ เพราะพวกเขาจะไม่ไปไหน 10 ถึงแม้ว่าพวกเจ้าจะทำให้กองทัพบาบิโลนทั้งกองที่กำลังต่อสู้กับเจ้าอยู่ ได้รับบาดเจ็บ และเหลือแต่พวกที่บาดเจ็บไว้ในเต็นท์ของพวกเขา พวกเขาก็จะลุกฮือขึ้นเผาเมืองนี้อยู่ดี”

11 เมื่อกองทัพบาบิโลนถอยทัพจากเมืองเยรูซาเล็มเพราะกองทัพของฟาโรห์บุกเข้ามา 12 เยเรมีย์ก็ออกจากเมืองเยรูซาเล็มไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อไปรับส่วนแบ่งในมรดกที่ดินร่วมกับคนอื่นที่เหลืออยู่ที่นั่น 13 เมื่อเขามาถึงประตูเมืองเบนยามิน หัวหน้ายามรักษาประตูอยู่ที่นั่น เขามิชื่อว่าอิริยาห์ลูกชายของเซเลมียาห์ ซึ่งเป็นลูกของ ฮานานิยาห์ อิริยาห์จับกุมตัวเยเรมีย์ที่ผู้พูดแทนพระเจ้า พร้อมกับบอกว่า “เจ้ากำลังจะไปหาพวกบาบิโลนนี่นา” 14 เยเรมีย์ตอบว่า “ไม่จริง ผมไม่ได้ไปหาพวกบาบิโลน” แต่อิริยาห์ก็ไม่ฟังเยเรมีย์ และจับตัวเยเรมีย์ไปให้พวกเจ้านาย 15 พวกเจ้านายโกรธเยเรมีย์ พวกเขาจึงเลยทุบตีเขา จากนั้นก็จับเขาไปขังไว้ในคุกที่บ้านของโยนาธานผู้เป็นเลขาธุการ เพราะพวกเขาทำบ้านหลังนั้นเป็นคุกไว้แล้ว

ภักษัตริย์เศเดคิยาห์ปรึกษากับเยเรมีย์

16 เยเรมีย์ถูกจับขังไว้ในบ่อเก็บน้ำที่แห้ง แล้วก็อยู่ที่นั่นหลายวัน 17 หลังจากนั้นภักษัตริย์เศเดคิยาห์ก็ส่งคนมาเอาตัวไปพบภักษัตริย์ แล้วภักษัตริย์ก็ถามเขาในวังเป็นการลับๆว่า “มีข่าวสารอะไรจากพระยาห์เวห์บ้างไหม” เยเรมีย์ก็ตอบว่า “มีครับ” และเขาก็พูดต่อไปว่า “ท่านจะถูกส่งให้ไปอยู่ในเงื่อมมือของภักษัตริย์บาบิโลน” 18 จากนั้นเยเรมีย์ก็พูดกับภักษัตริย์เศเดคิยาห์อีกว่า “ข้าพเจ้าทำผิดอะไรต่อพระองค์ หรือต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือต่อคนพวกนี้หรือ พระองค์ถึงได้จับข้าพเจ้าขังคุก 19 แล้วพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของพวกท่านหายไปไหนกันหมดแล้ว พวกที่ทำนายให้กับพระองค์ว่า ‘ภักษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาโจมตีพวกท่านและแผ่นดินนี้’ 20 ข้าแต่ภักษัตริย์ ขอได้โปรดเมตตาข้าพเจ้าด้วยเถิด อย่าได้ส่งข้าพเจ้ากลับไปบ้านของโยนาธานเลขาธุการนั้นเลย เพราะข้าพเจ้าจะต้องตายที่นั่นแน่ๆ”

21 ดังนั้นภักษัตริย์เศเดคิยาห์จึงออกคำสั่ง และพวกเขาก็ส่งเยเรมีย์ให้ไปอยู่ภายใต้การดูแลของทหารยามที่ลาน พวกเขาให้ขนมปังกับเยเรมีย์ทุกวัน ขนมปังนี้มาจากถนนของพวกทำขนมปัง จนไม่มีขนมหลงเหลืออยู่ในเมืองอีกแล้ว และเยเรมีย์ก็ได้อาศัยอยู่ในลานของทหารยามนั้น

เยเรมีย์ถูกขังไว้

38 เซฟาที่ยาห์ลูกชายของมัทธาน เกดาลียาห์ลูกชายของปาซเซอร์ ยูคาลลูกชายของเซเลมียาห์ และปาซเซอร์ลูกชายของมัลลียาห์ ได้ยินสิ่งต่างๆที่เยเรมีย์พูดกับทุกๆคนว่า ² “พระยาห์เวห์พูดว่า ‘คนที่อยู่ในเมืองนี้ จะต้องตายจากคมดาบ ความอดอยาก หรือไม้โรคร้าย แต่คนที่ออกไปมอบตัวกับพวกบาบิโลนจะรอดชีวิต จะได้ชีวิตตัวเองเหมือนของที่ยึดมาได้จากสงคราม’”

³ พระยาห์เวห์บอกว่า ‘เมืองนี้จะต้องตกไปอยู่ในเงื้อมมือกองทัพของกษัตริย์บาบิโลนและจะต้องถูกยึดอย่างแน่นนอน’”

⁴ พวกเขาเจ้านายก็เลยบอกกับกษัตริย์ว่า “น่าจะฆ่าชายคนนี้เสีย เพราะเมื่อเขาพูดสิ่งเหล่านี้ เขาก็ได้ทำลายขวัญและกำลังใจของทหารและประชาชนที่ยังคงหลงเหลืออยู่ในเมืองนี้ อันที่จริง ชายคนนี้ไม่ได้ทำอะไรให้สิ่งที่ดึงดูดใจกับคนเหล่านี้หรอก แต่เขาจะให้เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้น”

⁵ แล้วกษัตริย์เศเดคียาก็พูดว่า “เขาอยู่ในกำมือของเจ้าแล้ว เพราะเราห้ามอะไรพวกเจ้าไม่ได้”

⁶ พวกเขาเลยไปเอาตัวเยเรมีย์แล้วโยนเขาลงไปในบ่อเก็บน้ำแห่งของมัลลียาห์ ที่อยู่ในลานของทหารยาม พวกเขาใช้เชือกหย่อนตัวเยเรมีย์ลงไปในบ่อที่ไม่มีน้ำ มีแต่โคลน เยเรมีย์ก็จมลงในโคลน ⁷ แล้วเอเบตเมเลคชาวเอธิโอเปีย ที่เป็นขันทีที่ทำงานอยู่ในวัง ได้ยินว่าเยเรมีย์ถูกหย่อนลงไปในบ่อที่ไม่มีน้ำ และเขารู้ว่ากษัตริย์นั่งอยู่ที่ประตูเบนยามิน ⁸ เอเบตเมเลคจึงออกไปจากวังไปพูดกับกษัตริย์ว่า ⁹ “ข้าแต่กษัตริย์ของข้าพเจ้า คนพวกนี้ทำผิดต่อเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าในทุกเรื่อง พวกเขาผิดที่โยนท่านลงไปในบ่อเก็บน้ำแห่งนี้ ท่านจะหิวตายอยู่ใต้ดินแน่เพราะมันไม่มีขนมปังหลงเหลืออยู่ในเมืองอีกแล้ว”

¹⁰ กษัตริย์จึงสั่งเอเบตเมเลคชาวเอธิโอเปียว่า “ให้เอาลูกน้องของเจ้าสามคน † ไปดึงเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าขึ้นมาจากบ่อเก็บน้ำนั้นก่อนที่เขาจะตาย”

¹¹ เอเบตเมเลคจึงนำลูกน้องไป เขาเข้าไปในวังใต้ห้องเก็บของเขาเอาผ้าขีริ้วและเสื่อเก่าจากที่นั่น เอาเชือกมัดพวกมันหย่อนลงไปให้เยเรมีย์

¹² แล้วเอเบตเมเลคชาวเอธิโอเปียก็บอกกับเยเรมีย์ว่า “คล้องผ้าขีริ้วขาดๆและเศษเสื่อผ้าพวกนี้ไว้ใต้รักแร้ของท่าน ตรงที่อยู่ระหว่างเชือกกับตัวท่านเถิด” เยเรมีย์ก็ทำตามที่เขาบอก

¹³ พวกเขาจึงดึงเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และนำเขาขึ้นมาจากบ่อเก็บน้ำแห่งได้ แล้วเยเรมีย์ก็อยู่ในลานของทหารยามต่อไป

เศเดคียาห์ขอคำปรึกษาจากเยเรมีย์

¹⁴ กษัตริย์เศเดคียาห์ ส่งคนไปนำตัวเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้ามาพบพระองค์ ที่ตรงประตูที่สามซึ่งอยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ แล้วพระองค์ก็พูดกับเยเรมีย์ว่า “เราจะถามเจ้าบางอย่างอย่าได้ปิดบังอะไรจากเราเลย”

¹⁵ เยเรมีย์จึงบอกกับกษัตริย์เศเดคียาห์ว่า “ถ้าข้าพเจ้าบอกพระองค์ พระองค์จะไม่ฆ่าข้าพเจ้าหรือ และถ้าข้าพเจ้าให้คำแนะนำกับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ฟังข้าพเจ้าหรือ” ¹⁶ ดังนั้น กษัตริย์เศเดคียาห์จึงสาบานกับเยเรมีย์อย่างลับๆว่า “เราขอสาบานต่อพระยาห์เวห์ผู้สร้างพวกเราและประทานชีวิตให้เราว่า เราจะไม่ฆ่าเจ้า และจะไม่มอบตัวเจ้าให้กับคนพวกนี้ที่อยากจะฆ่าเจ้า”

¹⁷ เยเรมีย์จึงบอกกับเศเดคียาห์ว่า “พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า ‘ถ้าเจ้ายอมออกไปมอบ-

ตัวกับเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจริงๆเจ้าก็จะรอดชีวิต และเมืองนี้ก็จะไม่ถูกไฟเผา เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะรอดชีวิต ¹⁸ แต่ถ้าเจ้าไม่ออกไปมอบตัวกับเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน เมืองนี้ก็จะตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวบาบิโลน แล้วพวกเขาจะจุดไฟเผาเมือง แล้วเจ้าก็จะไม่รอดพ้นเงื้อมมือพวกเขา”

¹⁹ แล้วกษัตริย์เศเดคียาก็พูดกับเยเรมีย์ว่า “เรากลัวพวกยิวที่ทิ้งเมืองไปหาพวกบาบิโลน กลัวว่าเราจะถูกส่งไปให้พวกมันทำร้ายเอา”

²⁰ เยเรมีย์จึงพูดว่า “พวกเขาจะไม่ส่งพระองค์ไปอยู่ในเงื้อมมือของคนพวกนั้นหรอก โปรดฟังเสียงของพระยาห์เวห์ผู้ที่ข้าพเจ้ากำลังพูดแทนอยู่เถิด และทุกอย่างก็จะเป็นไปด้วยดีสำหรับพระองค์ และพระองค์ก็จะรอดชีวิต”

²¹ แต่พระยาห์เวห์ได้แสดงให้เห็นว่าสิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้น ถ้าพระองค์ไม่ยอมออกไปมอบตัว ²² คือผู้หญิงทุกคนที่เหลืออยู่ในบ้านของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะถูกจับไปให้กับพวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วพวกเขาจะพูดว่า ‘พันธมิตรของแกหักหลังแกแล้ว พวกเขายาชนะแก ทำของแกจมโคลนแล้ว และพวกเขาที่ทอดทิ้งแกไป’

²³ พวกเมียและลูกทุกคนของพระองค์จะต้องไปหาชาวบาบิโลน และพระองค์ก็จะหนีไม่พ้นเงื้อมมือของพวกเขาไปได้ เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะจับกุมพระองค์และเอาไฟเผาเมืองนี้”

²⁴ แล้วกษัตริย์เศเดคียาก็พูดกับเยเรมีย์ว่า “ถ้าเจ้าไม่บอกให้ใครรู้ ถึงเรื่องที่เราได้พูดคุยกันในวันนี้ เจ้าก็จะไม่ตาย ²⁵ ถ้าพวกเขาเจ้านายรู้ว่าเราพูดกับเจ้า แล้วพวกเขามาถามเจ้าว่า ‘ช่วยบอกพวกเราหน่อยว่า เจ้าได้พูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ได้พูดอะไรกับเจ้าบ้าง ถ้าเจ้าบอกเราทุกอย่าง เราจะไม่ฆ่าเจ้า’”

²⁶ เจ้าก็ต้องบอกพวกเขาว่า ‘ผมได้ขอร้องพระองค์ ว่าอย่าได้ส่งผมกลับไปตายที่บ้านของโยนาธานเลย’”

²⁷ แล้วพวกเขาเจ้านายทั้งหมดก็ตรงเข้ามาถามเยเรมีย์ เขาก็ตอบไปตามที่กษัตริย์สั่ง ดังนั้นพวกเขาจึงเลิกถามเพราะพวกเขาเองก็ไม่ได้ยินการพูดคุย

²⁸ แล้วเยเรมีย์ก็อยู่ในลานของทหารยาม จนถึงวันที่บาบิโลนยึดเมืองเยรูซาเล็มได้

เมืองเยรูซาเล็มแตก
(2 พกษ. 25:1-12; ยรม. 52:4-16)

39 ในเดือนที่สิบของปีที่เก้าที่เศเดคียาห์ เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนได้ยกกองทัพทั้งหมดของพระองค์มาล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้ ² ในวันที่เก้าเดือนสี่ ของปีที่สิบเอ็ดที่เศเดคียาห์ เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ แนวนับป้องกันเมืองเยรูซาเล็มก็ถูกทะเลวงเข้ามา ³ พวกเขาเจ้านายชั้นผู้ใหญ่ทั้งหมดของกษัตริย์บาบิโลน ก็ได้เข้ามาตั้งอยู่ที่กลางประตูเมือง เนอร์กัลซาราเชอร์ สัมการ์เนโบ สารเสคิม ที่มียุศรบสาริส †† เนอร์กัลซาราเชอร์ † ที่มียุศรบัมก และเจ้าหน้าที่คนอื่นๆทั้งหมดของกษัตริย์บาบิโลนก็อยู่ที่นั่นด้วย

⁴ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์และทหารทุกคนเห็นพวกนี้ พวกเขา ก็พากันหนีออกไปนอกเมืองในตอนกลางคืน ผ่านทางสวนของกษัตริย์ ออกทางประตูที่อยู่ระหว่างกำแพงสองชั้น พวกเขาออกนอกเมืองทางถนนที่ตรงไปยังทะเลทรายอารบา ⁵ ทหารบาบิโลนก็ไล่ตามพวกเขาไป และไปทันกษัตริย์เศเดคียาห์ ที่ทะเลทรายอารบาใกล้ๆเมืองเยริโค แล้วพวกเขาจับกษัตริย์เศเดคียาห์ และพาพระองค์ไปหาเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลนที่ริบลาคีในแผ่นดินฮามัท แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ก็ได้ตัดสินลงโทษกษัตริย์เศเดคียาห์ ⁶ กษัตริย์บาบิโลนได้ฆ่าพวกลูกชาย

† สามคน คำนี้พบในฉบับฮีบรูฉบับเดียว ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า สามสิบคน

†† ยุศรบสาริส ยุศรบสาริสกับยุศรบัมกเป็นชื่อตำแหน่งในกองทัพของบาบิโลน † เนอร์กัลซาราเชอร์ ในชื่อสามนี้ มีสองคนที่มีชื่อเหมือนกัน

ของกษัตริย์เศเดคียาห์ที่รับลาห์ต่อหน้าต่อตาพระองค์ แล้วก็ฆ่าเจ้านายทั้งหมดของยูดาห์ด้วย 7 จากนั้นพระองค์ก็ควักดวงตาของกษัตริย์เศเดคียาห์ แล้วเอาโซ่ล่ามพระองค์ พาไปบาบิโลน 8 จากนั้นพวกบาบิโลนก็เฝ้าวังของกษัตริย์และบ้านเรือนของประชาชน พร้อมกับทำลายกำแพงเมืองเยรูซาเล็มลง 9 เนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ก็ได้ทำการกวาดต้อนประชาชนที่เหลือในเมือง และคนเหล่านั้นก็ได้ทิ้งเมืองออกไปมอบตัวกับเขาก่อนหน้านี้ รวมทั้งช่างฝีมือที่เหลือ เขาได้กวาดต้อนไปบาบิโลน 10 ส่วนคนที่ยากจนที่ไม่มีทรัพย์สมบัติอะไร เนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ ก็ปล่อยทิ้งไว้ในยูดาห์ และในวันนั้นเขาก็ได้ยกพวกไถ่ถอนกับห้องทุ่งทั้งหลายให้กับพวกเขา

เนบูกัดเนสซาร์ดูแลเยเรมีย์

11 แล้วเนบูกัดเนสซาร์ก็ออกคำสั่งผ่านเนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ เกี่ยวกับเยเรมีย์ว่า พระองค์สั่งว่า 12 “ไปเอาตัวเยเรมีย์มา และดูแลเขาให้ดี อย่าได้ทำอันตรายเขา แต่ให้ทำทุกอย่างตามที่เขาขอ”

13 แล้วเนบูซาระดานหัวหน้าองครักษ์ เนบูซอบาน เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ เนอร์กิลซาเรเซอร์ ที่มียศรับมิก และนายพลทุกคนของกษัตริย์บาบิโลน ก็เรียกเยเรมีย์มาพบ 14 พวกเขาไปนำตัวเยเรมีย์มาจากลานของทหารยาม แล้วก็ส่งตัวเขาไปให้กับ เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับ อาหิเศบับเป็นลูกชายของซาฟาน เกดาลิยาห์จะเป็นคนพาเยเรมีย์กลับไปบ้านของเยเรมีย์เอง และเยเรมีย์ก็ได้อยู่ที่ท่ามกลางคนของเขา

พระเจ้าสัญญาว่าจะช่วยเอเบตเมเลค

15 และถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ ตอนที่เขาถูกคุมตัวอยู่ในลานของทหารยาม พระยาห์เวห์พูดว่า 16 “เยเรมีย์จะไปบอกกับเอเบตเมเลคชาวเอธิโอเปียว่า พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอล พูดว่า ‘เราจะนำความพินาศมาสู่เมืองนี้ ไม่ใช่ความรุ่งเรือง เราจะทำกับเมืองนี้เหมือนกับที่เราได้เตือนไว้แล้ว และเจ้าจะเห็นเหตุการณ์ที่เราได้เตือนไว้แล้วเกิดขึ้น’” 17 พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่เราจะปกป้องเจ้าไว้ในวันนั้น เพื่อเจ้าจะได้ไม่ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคนเหล่านั้นที่เจ้ากลัว” 18 เจ้ามั่นใจได้เลย เพราะเราจะช่วยชีวิตเจ้าอย่างแน่นอน แล้วเจ้าก็จะไม่ถูกดาบฆ่าฟัน เจ้าจะได้รับชีวิตตัวเองเหมือนของที่ยึดได้จากสงคราม เพราะเจ้าไว้ใจในเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

เยเรมีย์และพวกที่เหลืออยู่กับเกดาลิยาห์

40 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ หลังจากที่เป็นอิสระที่เมืองรามาห์ ตอนที่เนบูซาระดานเจตตัวเยเรมีย์นั้น เขาถูกมัดอยู่กับกลุ่มคนที่ถูกกวาดต้อนมาจากเยรูซาเล็มและยูดาห์ เพื่อไปที่บาบิโลน 2 หัวหน้าองครักษ์เอาตัวเยเรมีย์มา และพูดกับเขาว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า ได้ชี้ว่าจะนำความหายนะมาสู่สถานที่แห่งนี้ 3 และพระยาห์เวห์ก็ได้ทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นเหมือนกับที่พระองค์บอก เพราะพวกเจ้าได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ และไม่เชื่อฟังพระองค์ เลยทำให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับเจ้า 4 ตอนนีเราได้ปลดโซ่ออกจากมือของเจ้าแล้ว ถ้าเจ้าอยากไปบาบิโลนกับเรา ก็มาเถอะ เราจะดูแลเจ้าเอง แต่ถ้าเจ้าไม่อยากไป ก็ไม่ต้องไป มองดูแผ่นดินทั้งหมดนี้ที่อยู่ตรงหน้าเจ้าสิ อยากไปไหนก็ไปเถอะ” 5 ก่อนที่เยเรมีย์จะเดินจากไป เนบูซาระดานก็พูดขึ้นว่า “หรือเจ้าจะกลับไปหาเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับลูกชายของซาฟาน กษัตริย์บาบิโลนได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์ปกครองเมืองต่างๆ ในยูดาห์ เจ้าก็ไปอยู่กับเขาร่วมกับประชาชน หรือเจ้าอยากไปที่ไหนที่เจ้าคิดว่าดี ก็ไปเถอะ” แล้วหัวหน้าองครักษ์ก็ให้เสบียงอาหาร จากนั้นก็ปล่อยเขาไป 6 เยเรมีย์ก็เลยไปหาเกดาลิยาห์

ลูกชายของอาหิเศบับที่มีสพาห์ แล้วก็อยู่กับเขาที่นั่น ท่ามกลางประชาชนที่ถูกปล่อยทิ้งไว้ในแผ่นดินนั้น

การปกครองสั้นๆของเกดาลิยาห์

7 แล้วพวกแม่ทัพนายกองที่อยู่ในพื้นที่กับลูกน้องของพวกเขา ก็ได้ยินว่ากษัตริย์บาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับให้เป็นผู้ดูแลแผ่นดินนี้ และยังได้มอบหมายให้เขาดูแลพวกผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก รวมทั้งให้เขาดูแลคนยากคนจนในแผ่นดินนี้ที่ไม่ถูกกวาดต้อนไปบาบิโลน

8 คนเหล่านี้ได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ คืออิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ โยฮานันและโยนาธาน ลูกชายของคาเรอาห์ เสโรอาห์ลูกชายของทันหุเมท พวกลูกชายของเอฟาวยชาวเนโทฟาห์ และเยซันยาห์ลูกชายชาวมาอาคาห์ คนเหล่านี้ รวมทั้งคนของพวกเขาก็ได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์

9 เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับลูกชายของซาฟานได้สาบานกับพวกเขาและคนของพวกเขาว่า “ไม่ต้องกลัวที่จะต้องรับใช้ชาวบาบิโลนหรอก ให้อาศัยอยู่ในดินแดนของพวกท่าน และรับใช้กษัตริย์บาบิโลนเถอะ แล้วทุกอย่างก็จะดีเองสำหรับท่าน 10 แต่สำหรับเรา เราจะอยู่ที่มีสพาห์เพื่อเป็นตัวแทนของท่านต่อพวกบาบิโลนที่มาโจมตีพวกเรา ส่วนพวกท่านก็ให้เก็บเหล่าอู่น ผลไม้ และนำมันมะกอกไว้ในหม้อไห แล้วก็อยู่ในเมืองต่างๆของท่าน ที่พวกท่านยึดมาได้”

11 และพลเมืองยูดาห์ทุกคนที่อยู่ในอัมม่อน ในอัมโมน ในเอโดม และอยู่ในที่ต่างๆก็ได้ยินว่ากษัตริย์บาบิโลนได้ทิ้งคนไว้ดินหน้อยในยูดาห์ และพระองค์ได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับ ปกครองพวกเขาเหล่านั้น อาหิเศบับ เป็นลูกชายของซาฟาน 12 ดังนั้นพวกยิวทุกคนต่างก็พากันเดินทางกลับมาจากสถานที่ต่างๆที่พวกเขาเคยถูกขับไล่ไปอยู่นั้น แล้วพวกเขาก็มาที่แผ่นดินยูดาห์ มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ แล้วพวกเขาก็ได้เก็บเกี่ยวอู่นและผลไม้อื่นๆได้มากมาย

อิชมาเอลช่องสุ่มคนหักหลังเกดาลิยาห์

13 แล้วโยฮานันลูกชายของคาเรอาห์กับแม่ทัพนายกอง ที่อยู่ในห้องทุ่ง ต่างก็พากันมาหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ 14 และพวกเขาบอกกับเกดาลิยาห์ว่า “ท่านรู้หรือเปล่าว่า กษัตริย์บาบิโลนแห่งอัมโมน ได้ส่งอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ มาฆ่าท่าน” แต่เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับไม่เชื่อพวกเขา 15 แล้วโยฮานันลูกชายของคาเรอาห์ ก็เลยแอบพูดกับเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ว่า “ขอให้ผมไปฆ่าอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ จะได้ไม่มีใครรู้ จะปล่อยให้เขามาฆ่าท่านได้ยังไง ถ้าเขาทำอย่างนี้ มันจะทำให้คนยูดาห์ทุกคนที่รวมตัวกันมาอยู่กับท่าน ก็จะต้องกระจัดกระจายไป แล้วคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ก็จะถูกกำจัดจนหมดสิ้นไป”

16 แต่เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับ บอกกับโยฮานันลูกชายของคาเรอาห์ว่า “อย่าทำอย่างนั้น เพราะเรื่องที่เจ้าพูดเกี่ยวกับอิชมาเอลนั้นไม่ใช่เรื่องจริงหรอก”

41 ในเดือนที่เจ็ด อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ เนธานียาห์เป็นลูกชายของเอลีชามา อิชมาเอลได้มาหาเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับ ที่มีสพาห์ อิชมาเอลคนนี้เป็นเชื้อเจ้านคนหนึ่ง และเป็นนายพลที่เก่งกาจคนหนึ่งของกษัตริย์ เขามากับคนของเขาสิบคน และพวกเขาก็กินอาหารร่วมกับเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ 2 จากนั้นอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์และชายสิบคนที่อยู่กับเขาก็ลุกขึ้นมา เอาดาบแทงเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิเศบับ ลูกชายซาฟานจนตาย เกดาลิยาห์เป็นคนที่ยกย่องกษัตริย์บาบิโลนแต่งตั้งให้เป็นผู้ปกครองแผ่นดินนี้

3 จากนั้นก็ฆ่าพลเมืองยูดาห์ทั้งหมดที่อยู่กับเขาในเมืองมีสพาห์ รวมทั้งทหารบาบิโลนที่อยู่ที่นี่ด้วย

4 วันที่สองหลังจากฆ่าเกดาลิยาห์ผ่านไป แล้ว ยังมีใครรู้ 5 มีชายแปดสิบคนเดินทางมาจาก เซเคม ชิโลห์ และสะมาเรีย พวกเขาโกนหนวดเครา ฉีกทิ้งเสื้อผ้าตัวเอง และเชือดเงื่อนไขตัวเอง พวกเขาถือเครื่องบูชาเมล็ดพืชไว้ในมือ และเครื่องหอมถวายในวิหารของพระยาห์เวห์ 6 แล้วอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ก็ออกจากมิสปาห์มาหาพวกเขา อิชมาเอลเดินไปก็ร้องไห้ไป เมื่อเจอพวกนั้นแล้วก็บอกว่า ไปหาเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิคัมกันเถอะ

7 แต่พอพวกเขาเดินเข้าไปถึงใจกลางเมือง อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์และคนที่มากับเขา ก็ฆ่าคนพวกนั้นแล้วเอาศพไปโยนทิ้งในบ่อเก็บน้ำ

8 แต่มีสิบคนจากแปดสิบคนนั้นบอกกับอิชมาเอลว่า “อย่าฆ่าพวกเราเลย เพราะเรามีข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ น้ำมันมะกอก และน้ำเชื่อมผลไม้ซ่อนอยู่ในทุ่งด้วย” อิชมาเอลก็เลยหยุด ไม่ได้ฆ่าพวกเขาให้ตายตามคนอื่น ๆ ที่มาด้วยกัน

9 (บ่อเก็บน้ำที่อิชมาเอลโยนศพคนที่เขาฆ่าลงไป โดยแกล้งทำเป็นเพื่อนของเกดาลิยาห์นั้น เป็นบ่อเก็บน้ำขนาดใหญ่ที่กษัตริย์อาสาสร้างไว้ตอนที่พระองค์ถูกกษัตริย์บาอาซาแห่งอิสราเอลโจมตี) อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ถ่มมันด้วยศพของคนที่เขาฆ่า

10 แล้วอิชมาเอลก็จับคนที่เหลือที่อยู่ในมิสปาห์ไป ซึ่งมีทั้งลูกสาวของกษัตริย์ และคนที่ยังเหลืออยู่ คนพวกนี้เป็นคนที่เนบูนซาดานหัวหน้าองครักษ์ได้แต่งตั้งให้เกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิคัมเป็นผู้ดูแล แล้วอิชมาเอลก็หนีข้ามไปหาคนอัมโมน

11 จากนั้นโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์และแม่ทัพนายกองทั้งหลายที่อยู่กับเขา ได้ยินเรื่องชั่วช้าที่อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ทำลงไป 12 พวกเขาจึงยกทหารทั้งหมดที่มีอยู่ไปสู้กับอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ พวกเขาไปเจออิชมาเอลที่บึงน้ำใหญ่ในกิเบโอน

13 เมื่อคนที่โดนจับตัวมาที่อยู่กับอิชมาเอลเห็นโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ พร้อมกับพวกแม่ทัพนายกองที่มากับเขา พวกเขาต่างก็พากันดีใจ

14 แล้วทุกคนที่อิชมาเอลจับมาจากมิสปาห์ก็หันกลับไปหาโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ 15 แต่อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์กับทหารแปดคนก็หนีโยฮันันไปได้ แล้วเขาหนีไปหาชาวอัมโมน

16 แล้วโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์กับแม่ทัพนายกองทั้งหมดที่มากับเขาก็รับเอาคนที่เหลือที่อิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์พามาจากมิสปาห์ หลังจากที่เขาได้ฆ่าเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิคัมแล้ว มีทั้งผู้ชาย ทหาร ผู้หญิง เด็ก และคนที่โยฮันันนำกลับมาจากกิเบโอน

โยฮันันหนีไปอียิปต์

17 พวกเขาได้ไปอยู่ที่เกรธคิมฮามซึ่งอยู่ใกล้ๆเบธเลเฮม พยายามจะหนีไปให้ถึงอียิปต์ 18 เพราะอยากจะไปให้ไกลจากพวกบาบิโลน นั่นก็เพราะพวกเขากลัวชาวบาบิโลน เพราะอิชมาเอลลูกชายของเนธานียาห์ได้ฆ่าเกดาลิยาห์ลูกชายของอาหิคัม ที่กษัตริย์บาบิโลนแต่งตั้งให้ดูแลแผ่นดินนี้

ข่าวของเยเรมีย์ไปถึงโยฮันัน

42 พวกแม่ทัพนายกองทุกคน ก็ได้เดินทางมากับโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ และอาซาริยาห์ † ลูกชายของโยชายาห์ และคนทั้งหมดจากคนที่กระจอกที่สุดไปถึงคนที่สำคัญที่สุดต่างก็พากันมาหาเยเรมีย์

2 แล้วพวกเขา ก็พูดกับเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ขอได้โปรดรับฟังคำอ้อนวอนของเราด้วย ช่วยอธิษฐานต่อพระ

† อาซาริยาห์ ชื่อนี้เขียนตามคำแปลกรีกโบราณ ดูเยเรมีย์ 43:2 แต่ข้อนี้ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “เยธานียาห์”

ยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน เมื่อพวกเราและชาวบ้านที่ยังเหลืออยู่นี้ ด้วยเถอะ เพราะพวกเราเหลือกันแค่นี้ไม่กี่คนอย่างที่ท่านเห็นนี้ จากที่เคยมีกันอยู่มากมาย 3 อธิษฐานให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน บอกพวกเราหน่อยว่า พวกเราควรจะไปทางไหน และควรจะทำอะไร”

4 แล้วเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจื่อก็บอกพวกเขาว่า “ผมได้ยินที่พวกท่านพูดแล้ว ผมจะอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านตามที่ท่านขอ เมื่อพระยาห์เวห์ตอบอะไรกลับมาให้กับท่าน ผมจะบอกพวกท่านทุกอย่าง โดยไม่ปิดบังอะไรไว้เลย”

5 แล้วพวกเขา ก็พูดกับเยเรมีย์ว่า “ถ้าพวกเราไม่ทำทุกอย่างตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านบอกผ่านท่านให้พวกเราทำ แล้วละก็ ขอให้พระยาห์เวห์เป็นพยานที่เชื่อถือได้ต่อต้านพวกเรา 6 ไม่ว่ามันจะดีหรือไม่ดี พวกเราก็จะเชื่อฟังพระยาห์เวห์ ผู้ที่พวกเรากำลังส่งท่านไป เพื่อว่าทุกสิ่งจะได้เป็นไปด้วยดีสำหรับพวกเรา เมื่อเราเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา”

7 หลังจากนั้นสิบวัน ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ 8 แล้วเขาก็เรียกโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ รวมทั้งแม่ทัพนายกองทุกคนที่อยู่กับเขา และประชาชนทุกคน ตั้งแต่กระจอกงอกงอยไปจนถึงคนที่สำคัญที่สุด 9 แล้วเยเรมีย์ก็พูดว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ผู้ที่พวกท่านส่งเราไปขอร้อง พระองค์พูดว่า 10 ถ้าพวกเจ้าจะยังคงอยู่ในดินแดนนี้ต่อไปเรื่อยๆแล้วละก็ เราจะสร้างเจ้าขึ้นมาใหม่ และเราก็จะไม่ทำลายเจ้าลง เราจะปลูกเจ้าขึ้นมาใหม่ และเราจะไม่ถอนรากเจ้า เพราะเราเสียใจที่เราได้ทำสิ่งร้ายๆไว้กับเจ้า 11 ไม่ต้องกลัวเมื่อพวกเจ้ายืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์บาบิโลนที่เจ้ากลัวอยู่ในตอนนี้ ไม่ต้องกลัวเขา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น ‘เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า เพื่อช่วยและปกป้องรักษาเจ้าจากเงื้อมมือของเขา 12 เราจะเมตตาปราณีพวกเจ้า เราจะได้เมตตาปราณีเจ้าด้วย แล้วเราก็จะคืนเขตแดนของเจ้าให้กับเจ้า’ 13 แต่ถ้าเจ้าพูดว่า ‘เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้หรอก’ แสดงว่าเจ้าจะไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าแล้ว 14 พวกเจ้ากลับพูดว่า ‘เราไม่อยู่ที่นี้หรอก เราจะไปอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะได้ไม่เจอกับสงคราม เราจะได้ไม่ได้ยินเสียงแตรศึก และจะได้ไม่ต้องอดข้าวตาย และเราจะอยู่ที่นั่น’ 15 ถ้านั่นเป็นความต้องการของเจ้าละก็ ขาดยุดาห์ที่ยังเหลืออยู่ ฟังการตัดสินใจของพระยาห์เวห์ที่หัดดี พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘ถ้าเจ้าตัดสินใจแล้วว่าจะไปอียิปต์แล้วพวกเจ้าก็ไปอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะคนต่างชาติ 16 สงครามที่เจ้ากลัวนั้นก็จะเกิดขึ้นกับเจ้าที่แผ่นดินอียิปต์นั้น และความอดอยากที่เจ้าเป็นห่วงกังวล ก็จะตามเจ้ามาติดๆเข้าไปในอียิปต์นั้น แล้วเจ้าก็จะตายที่นั่น 17 ทุกคนที่ตัดสินใจจะไปอยู่ในอียิปต์อย่างคนต่างชาตินั้น ก็จะตายด้วยคมดาบ ความอดอยาก และโรคระบาด จะไม่มีใครรอดชีวิตหรือหนีรอดออกมาได้เลย จากเรื่องเลวร้ายที่เรากำลังจะทำให้เกิดขึ้นกับพวกท่าน”

18 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เราจะทดสอบใจคนใส่ใจเมื่อเจ้าไปอียิปต์ เหมือนกับที่เราเคยทดสอบใจคนใส่ใจคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มมาแล้ว เจ้าจะกลายเป็นแบบอย่างของคำสาปแช่ง เป็นที่รกร้างว่างเปล่า เป็นของที่ไม่มีค่า และเป็นแบบอย่างของการหัวเราะเยาะ แล้วเจ้าจะไม่ได้เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย”

19 พวกท่านคนยุดาห์ที่ยังหลงเหลืออยู่ พระยาห์เวห์บอกให้พวกท่านว่าอย่าไปอียิปต์เลย พวกท่านก็รู้แน่ชัดแล้วว่าวันนี้ผมได้เตือนท่านแล้ว 20 ว่าพวกท่านได้ทำให้ชีวิตของตัวเองหันเหออกไปจากทางที่ถูกที่ควร ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะพวกท่านส่งผมไปหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกท่านเอง โดยขอว่า “ช่วยอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราเพื่อพวกเราด้วย และช่วยบอกพวกเราทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พูด แล้วเราจะทำตาม”

21 และวันนี้ผมก็ได้บอกท่านแล้วว่าพระองค์ผู้ต่ออะไรกับผม แต่พวกท่านก็ไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน และไม่ยอมฟังทุกสิ่งที่เราบอกท่านไปแล้ว 22 ถึงตอนนี้ท่านก็มั่นใจได้เลยว่า พวกท่านจะต้องตายเป็นคนตาย จากความมอดอยาก และจากโรคระบาด ในที่แห่งนั้นที่ท่านอยากจะไปอยู่อย่างคนต่างชาติ

ย้ายถิ่นฐานไปอียิปต์

43 พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราได้ส่งเยเรมีย์มาบอก ถ้อยคำของพระองค์กับประชาชนทุกคน เมื่อเยเรมีย์ได้บอกทุกอย่างที่พระยาห์เวห์สั่งให้มาบอกกับพวกเขาเสร็จแล้ว 2 อาซาริยาห์ลูกชายของโฮชายาห์ และโยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ และพวกประชาชนที่โอหังทุกคน พูดกับเยเรมีย์ว่า “แกพูดโกหก พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเราไม่ได้ส่งแกมาให้พูดกับเราว่า ‘อย่าไปอียิปต์เพื่อไปอยู่เหมือนคนต่างชาติที่นั่นเลย’ 3 ที่แกพูดอย่างนี้ก็เพราะบารูดลูกชายของเนริยาห์กำลังยุแหย่ให้แกต่อต้านพวกเรา เพื่อจะได้จับพวกเราส่งไปให้อยู่ในเงื้อมมือของพวกบาบิโลน เพื่อให้มันฆ่าพวกเราทิ้งและกวาดต้อนพวกเราไปที่บาบิโลน” 4 โยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ และพวกแม่ทัพนายกองทั้งหมด และคนทั้งหมด ก็ไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์ ผู้ที่บอกให้พวกเขาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ 5 โยฮันันลูกชายของคาเรอาห์ และพวกแม่ทัพนายกองทั้งหมดก็พาคนยูดาห์ที่เหลือไปอาศัยอยู่ในอียิปต์ในฐานะคนต่างชาติ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่ก็คือคนที่แต่ก่อนเคยถูกขับไล่ออกไป แต่ตอนนี้กลับมามีอยู่ในยูดาห์แล้ว 6 คนที่เดินทางไปอียิปต์ก็มีทั้งชายหญิง เด็กๆ และพวกลูกสาวของกษัตริย์ อันที่จริงคนพวกนี้เป็นคนที่เนบูนซาร์คนหัวหน้าองครักษ์ได้ให้เกดลียาห์ลูกชายของอาหิเศบเป็นผู้ดูแล อาหิเศบเป็นลูกชายของซาฟาน โยฮันันก็พาเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าและบารูดลูกชายของเนริยาห์ไปอียิปต์ด้วย 7 พวกเขาทั้งหมดก็เดินทางไปอียิปต์ เพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังพระยาห์เวห์ แล้วพวกเขาก็เดินทางไปไกลถึงทาบานเฮส

8 ที่เมืองทาบานเฮสนี้เอง ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มีมาถึงเยเรมีย์ พระองค์พูดว่า 9 “เยเรมีย์ไปเก็บหินก้อนโตๆ มาให้เต็มมือเจ้า และต่อหน้าพลเมืองยูดาห์ให้เจ้าฝังหินพวกนั้นไว้ใต้อิฐกับปูน ที่ปูอยู่บนทางเดินหน้าประตูวังปาโรห์ที่เมืองทาบานเฮส 10 แล้วให้เจ้าบอกกับคนยูดาห์ที่อยู่ว่า ‘พระยาห์เวห์ผู้ที่มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘เราจะเรียกเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนผู้รับใช้ของเรามาที่นี่ เราจะวางบัลลังก์ของเขาไว้บนก้อนหินเหล่านี้ที่เราได้ฝังไว้ เขาจะกางเต็นท์อยู่เหนือหินเหล่านี้ 11 เขาจะมาโจมตีแผ่นดินอียิปต์ แล้วคนที่ถูกกำหนดให้ตายด้วยโรคระบาดก็ต้องตายด้วยโรคระบาด คนที่ถูกกำหนดให้ถูกจับไปเป็นเชลย ก็จะต้องไปเป็นเชลย และคนที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบฆ่าฟัน ก็จะต้องตายด้วยดาบ’”

12 “กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ จะจุดไฟเผาวิหารของพวกเทพเจ้าอียิปต์ จะเผาและยึดพวกมันไป เขาจะเตี้อียิปต์จนเกลี้ยงเกล่าเหมือนคนเลี้ยงแกะกำจัดเหาออกจากเสื้อของตัวเอง แล้วก็จากไปอย่างปลอดภัย 13 เขาจะทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ในวิหารเทพพระอาทิตย์ในเมืองเบธเชมชที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และจะเอาไฟเผาวิหารทั้งหมดของเทพเจ้าอียิปต์ให้สิ้น”

ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ต่อคนยูดาห์ในอียิปต์

44 นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่มีมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวกับเรื่องของพลเมืองยูดาห์ที่อาศัยอยู่ในอียิปต์ พวกเขาอยู่ที่มิกดล ทาบานเฮส เมมฟิส และทางใต้ของอียิปต์ พระองค์บอกพวกเขาว่า 2 “พระยาห์เวห์ผู้ที่มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘พวกเจ้าได้เห็นเรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เจ้านำไปสู่ยูดาห์แล้ว และตอนนี้พวกมันก็ถูกปล่อยทิ้งร้างอยู่ ไม่มีใครอาศัยอยู่เลย 3 นั่นเป็นเพราะความชั่ว

ร้ายที่พวกเขาทำ พวกเขาทำให้เราโกรธด้วยการเผาเครื่องหอมบูชาให้กับเทพเจ้าอื่นๆ ที่บรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก 4 เราได้ส่งพวกผู้รับใช้ คือพวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเรามาให้กับพวกเจ้า เราส่งพวกเขามาเรื่อยๆ ให้พวกเขาบอกว่า ‘อย่าทำเรื่องน่าขยะแขยงที่เราเกลียดชังนี้’ 5 แต่พวกเจ้าก็ไม่ฟัง และไม่สนใจที่จะหันจากเรื่องชั่วๆ ที่ทำกันอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเจ้าเผาเครื่องหอมให้กับเทพเจ้าอื่นๆ 6 เราโกรธแค้นมาก และความโกรธของเราก็ได้พุ่งขึ้นต่อเมืองต่างๆ ของยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม และพวกมันได้กลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่ามาจนถึงทุกวันนี้”

7 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า “ทำไมเจ้าถึงทำร้ายตัวเองอย่างใหญ่หลวง ทำไมเจ้าถึงได้กำจัดพวกผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และทารกทั้งหมดไปจากยูดาห์ไม่เหลือไว้ที่นั่นสักคน 8 ทำไมเจ้าถึงได้ยอมให้เราด้วยรูปเคารพที่เจ้าทำขึ้นมาทำมือ ทำไมเจ้าถึงเผาเครื่องหอมบูชาให้กับเทพเจ้าอื่นๆ ในแผ่นดินอียิปต์ ที่เจ้าได้มาอาศัยอยู่นี้ ในที่สุดเจ้าก็จะทำลายตัวเจ้าเอง และชื่อของเจ้าจะถูกใช้เวลาสาปแช่ง และเจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะของชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ 9 เจ้าล้มความชั่วร้ายของบรรพบุรุษเจ้า และความชั่วร้ายของกษัตริย์ต่างๆ ของยูดาห์แล้วหรือ เจ้าล้มความชั่วร้ายของเมียพวกเขา และความชั่วร้ายของเจ้าและของเมียเจ้าที่ทำเอาไว้ในแผ่นดินยูดาห์และตามท้องถนนของเยรูซาเล็มแล้วหรือ

10 จนถึงวันนี้พวกเขาก็ยังไม่ถ่อมตัว พวกเขาไม่เคารพยำเกรงเรา และพวกเขาที่ไม่ได้ทำตามกฎและระเบียบที่เรามอบไว้ให้กับเจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า”

11 ดังนั้น พระยาห์เวห์ผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลจึงพูดว่า “เราตัดสินใจแล้วว่า จะลงโทษเจ้าและจะกำจัดยูดาห์ให้สิ้นซาก 12 เราจะจัดการกับคนยูดาห์ที่เหลือ ที่ตัดสินใจไปอียิปต์และไปอยู่อย่างคนต่างชาติที่นั่น พวกเขาทั้งหมดจะพบกับจุดจบที่แผ่นดินอียิปต์นั้น พวกเขาจะตายในสงคราม หรือไม่ก็อดตาย พวกเขาตั้งแต่คนที่กระจอกที่สุดไปจนถึงคนที่สำคัญที่สุดจะต้องพบกับจุดจบ พวกเขาจะต้องตายด้วยสงคราม หรือไม่ก็อดตาย แล้วผู้คนที่ใช้ชื่อพวกเขาเวลาสาปแช่ง พวกเขาจะเป็นตัวอย่างของความพินาศย่อยยับ เป็นตัวตลก หรือเป็นเป้าให้คนเยาะเย้ย

13 เราจะลงโทษพวกนั้นที่อาศัยอยู่ในอียิปต์เหมือนกับที่เราลงโทษเยรูซาเล็ม คือด้วยคมดาบ ความมอดอยาก และโรคระบาด

14 พวกยูดาห์ที่หลงเหลืออยู่ ที่กำลังจะไปอยู่ในอียิปต์อย่างคนต่างชาตินี้ จะไม่มีคนพวกนี้สักคน ที่จะหนีพ้นหรือรอดชีวิต จะไม่มีคนพวกนี้เหลือสักคนที่จะได้กลับไปยูดาห์ ถึงแม้พวกเขาอยาก จะกลับไปอยู่ที่นั่นก็ตาม พวกมันจะไม่ได้กลับไปยูดาห์หรอก จะไม่มีใครหนีรอดออกมาได้นอกจากคนไม่กี่คน”

15 แล้วพวกผู้ชายทุกคนที่รู้ว่าเมียของตัวเองเผาเครื่องหอมบูชาให้กับเทพเจ้าอื่นๆ และผู้หญิงทุกคนที่กำลังยืนอยู่ในที่ประชุมใหญ่ รวมทั้งทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์และทางใต้ของอียิปต์ พวกเขา ก็ตอบโต้เยเรมีย์ว่า

16 “สิ่งที่แกพูดต่อว่าเรา โดยอ้างว่ามาจากพระยาห์เวห์นั้น พวกเราไม่ฟังแกหรอก 17 แต่พวกเราจะทำทุกสิ่งที่เราได้บนบานไว้ เราจะเผาเครื่องบูชาถวายราชินีแห่งสวรรค์และรินเครื่องดื่มบูชาถวายให้กับนาง เราจะทำเหมือนกับที่พวกเรา ป่วยตายายของเรากษัตริย์ของพวกเรา และพวกเจ้านายของพวกเราเคยทำในเมืองต่างๆ ของยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม ตอนที่เราทำสิ่งต่างๆ เหล่านี้ เรามีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ มีแต่สิ่งดีๆ เกิดขึ้นกับเราไม่ใช่เรื่องเลวร้าย 18 ตั้งแต่พวกเราเลิกเผาเครื่องหอมบูชาให้กับราชินีแห่งสวรรค์และเลิกรินเครื่องดื่มให้นาง เราก็ตัดสนทุกอย่าง แต่มันก็ยังพบกับจุดจบ ด้วยคมดาบและความมอดอยากอีกด้วย”

19 ส่วนพวกผู้หญิงก็พูดว่า “ตอนที่พวกเราเผาเครื่องหอมบูชาให้กับราชินีแห่งสวรรค์และรินเครื่องดื่มถวายนางนั้น แกคิดว่

ตอนที่พวกเราทำขนม หรือปั้นขนมรูปนาง หรือปั้นเครื่องดื่มให้นางนั้น พวกเราไปแอบทำไกลๆสามี่หรือยังไง”

20 แล้วเยเรมีย์ก็ตอบกับพวกผู้ชาย ผู้หญิง และทุกคนที่เถียงกับเขาว่า 21 “พระยาห์เวห์จดจำได้ที่พวกท่านนำเครื่องเผาบูชาถวายพระอื่นในเมืองต่าง ๆ ของยูดาห์และตามท้องถนนของเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์จำได้ที่พวกท่าน ป่วยตายายของท่าน กษัตริย์และเจ้านายของท่าน รวมทั้งทุกคนในแผ่นดินนี้ ได้ทำอย่างนั้น และมันก็ยังมีอยู่ในใจของพระองค์

22 แต่พระยาห์เวห์ทนไม่ไหวแล้วกับการกระทำที่ชั่วช้าต่างๆ ของท่าน และสิ่งต่างๆ ที่น่าขยะแขยงที่พวกท่านได้ทำลงไป ดังนั้นแผ่นดินของพวกท่านถึงได้ถูกผู้คนหัวเราะเยาะ ถูกทำลาย และกลายเป็นร้าง อย่างที่มันเป็นอยู่ในทุกวันนี้ 23 ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะท่านได้เผาเครื่องหอมให้กับเทพเจ้าอื่นๆ และได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ และไม่เชื่อฟังพระองค์ ไม่ทำตามกฎระเบียบ และไม่ใช้ชีวิตตามพวกกฎเกณฑ์ของพระองค์ ดังนั้นท่านถึงได้พบกับความหายนะเหมือนในวันนี้”

24 แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับทุกคนและกับผู้หญิงทั้งหมดว่า “พวกท่านชาวยูดาห์ทุกคน ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ฟังคำของพระยาห์เวห์ให้ดี 25 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า ‘พวกเจ้าและเมียของเจ้า ได้ทำตามคำพูดของตัวเองที่ว่า ‘พวกเราจะทำตามคำสาบานที่พวกเราให้ไว้ว่า ‘พวกเราจะไม่เผาเครื่องหอมถวายให้กับราชินีแห่งสวรรค์และรับเครื่องดื่มบูชาให้กับนาง’ พวกเราจะทำตามที่เราได้บ่นบานไว้อย่างแน่นอน”

พระยาห์เวห์พูดว่า “ถ้าไปเลย ทำตามที่เราได้บ่นบานไว้”

26 เมื่อเจ้าเขาอย่างนี้ พวกเจ้าชาวยูดาห์ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี พระองค์พูดว่า “เราได้สาบานกับชื่ออันยิ่งใหญ่ของเราว่า ‘ขออย่าให้มีชาวยูดาห์คนไหนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ อ้างชื่อของเราในศาสนาของพวกเขาอีกเลย’ 27 เราจะคอยจับตาดูพวกเขา เพื่อเราจะได้ทำให้สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นกับพวกเขา ไม่ใช่ความสุขความเจริญ และคนยูดาห์ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะต้องตายด้วยคมดาบ หรือมีก็อตตาย จนกว่าพวกมันจะหมดสิ้นไป 28 จะมีแต่ไม่กี่คนในพวกเขาที่เล็ดรอดคมดาบออกมาได้ แล้วพวกนั้นก็จะไปจากแผ่นดินอียิปต์กลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ แล้วคนยูดาห์ที่รอดชีวิต ที่ได้มาอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างคนต่างชาตินั้น ก็จะรู้ว่าใครกันแน่ที่ถูกต้อง พวกเขาหรือยาห์เวห์” 29 พระยาห์เวห์พูดว่า “เมื่อเราลงโทษพวกเจ้าที่นี่ นั่นจะเป็นข้อพิสูจน์สำหรับพวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รู้ว่าเมื่อเราบอกว่าเราจะให้เรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นกับเจ้า มันจะเกิดแน่”

30 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะยกฟาโรห์โฮเซฟรา กษัตริย์ของอียิปต์ ให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของศัตรูเขา และตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคนที่ยากฆ่าเขา เหมือนกับที่เรายกเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลน และตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคนที่ยากฆ่าเขา”

สิ่งที่เยเรมีย์บอกบารุค

45 ในปีที่สองที่เยโฮยาคิมลูกของกษัตริย์โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้บอกถ้อยคำนี้กับบารุคลูกชายของเนริยาห์ บารุคก็ได้เขียนถ้อยคำเหล่านั้นลงบนหนังสือม้วนตามคำบอกของเยเรมีย์ เยเรมีย์บอกกับบารุคว่า 2 “บารุค พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอล ได้พูดถึงท่านว่าอย่างนี้ 3 “บารุค เจ้าเคยพูดว่า ‘ผมเป็นทุกข์ เพราะพระยาห์เวห์เพิ่มความเศร้าโศกให้กับผม ทั้งๆที่ผมมีความเจ็บปวดอยู่แล้ว ผมเห็นดีเห็นงามกับการร้องคร่ำครวญ และผมหาความสงบสุขไม่ได้เลย’ 4 “เยเรมีย์ห์ เจ้าต้องบอกกับบารุคว่า ‘พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ ‘สิ่งที่เราได้สร้างไว้ เราจะพังทลายลง และสิ่งที่เราได้ปลูกไว้ เราจะถอนมันขึ้นมา ซึ่งก็คือแผ่นดินทั้งหมด 5 เจ้าจะว่าตัวเองจะรุ่งเรืองหรือ ไม่ต้องไปคาดหวังเลย เพราะเราจะนำความหายนะมาสู่สิ่งมีชีวิตทั้งหมด ไม่ว่าเจ้าจะไปไหน เรา

จะไว้ชีวิตเจ้าเหมือนของที่ยึดมาได้จากสงคราม’” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับชนชาติต่างๆ

46 นี่คือถ้อยคำต่างๆที่พระยาห์เวห์พูดกับเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้าเกี่ยวกับชนชาติต่างๆ

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอียิปต์

2 เกี่ยวกับอียิปต์ คือเรื่องกองทัพของฟาโรห์เนโคกษัตริย์ของอียิปต์ กองทัพนั้นเคยอยู่ตามฝั่งแม่น้ำยูเฟรติสในเมืองคาร์เคมีช กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน เอาชนะกองทัพนั้นในปีที่สี่ที่เยโฮยาคิมลูกของโยสิยาห์เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ พระองค์พูดว่า

3 “เตรียมเกราะป้องกันใหญ่ของเจ้าไว้ให้พร้อม เตรียมตัวรบ

4 รััดบังเทียนมาไว้ แล้วให้คนขึ้นขี่เสี้ย

สวมหมวกเหล็กเข้าประจำการ

ขัดหอกให้เงา

และใส่ชุดเกราะเสียด้วย

5 ทำไมเราถึงเห็นสิ่งเหล่านี้

คนอกสนขวัญแวง

พวกเขาหันหลังวิ่งหนี

นักรบผู้เก่งกล้าของพวกเขาถูกบดขยี้

พวกเขาก็เลยวิ่งอ้าว

พวกเขาไม่หันกลับมา

รอบๆมีแต่ความน่าหวาดผวา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

6 คนที่ว่องไวจะไม่สามารถวิ่งหนีได้

และนักรบจะไม่สามารถหลบหนี

พวกเขาจะสะดุดและล้มลง

ที่ทางเหนือริมแม่น้ำยูเฟรติส

7 ใครก้นูหนะที่ถาโถมขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์

และที่นำของเขาไหลเชี่ยวกรากเหมือนแม่น้ำ

8 อียิปต์นั่นเองที่ถาโถมมาเหมือนแม่น้ำไนล์

และนำของเขาไหลเชี่ยวกรากเหมือนแม่น้ำไนล์

อียิปต์พูดว่าเราจะบุกขึ้นไป เราจะครอบครองโลกนี้

เราจะทำลายเมืองต่างๆและชาวเมืองทั้งหลาย

9 ขึ้นม้าสิ

แล้วทำให้รถม้าศึกดังกะหึ่ม

ให้นักรบที่กล้าหาญออกไปสิ

ให้ชาวเอธิโอเปียและชาวพูทที่กวัดแกว่งโล่แก่งๆ

และชาวสุตที่เก่งธนูลุยเข้าไป

10 วันนั้นจะเป็นวันแก้แค้นของพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตผู้มี

ฤทธิ์ทั้งสิ้น

เป็นวันที่พระองค์เองจะแก้แค้นศัตรูของพระองค์

ดาบจะกินจนอิม

และมันจะดับกระหายด้วยเลือดของพวกเขา

เพราะมีการเช่นไหวให้กับพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นในแผ่นดินทางเหนือริมแม่น้ำยูเฟรติส

11 อียิปต์ลูกสาวอ่อย

ขึ้นไปเอายาทาที่กิเลอาด

ยามากมายที่เจ้าทำขึ้นมา มันไม่มีประโยชน์

เพราะพวกมันไม่สามารถรักษาเจ้าได้

12 ชนชาติต่างๆได้ยินเรื่องอัปยศ เสื่อมเสียของเจ้า

และเสียรื่องด้วยความทุกข์ทรมานของเจ้าก็ดังไปทั่วโลก เพราะนักรบคนหนึ่งไปสะดุดอีกคนหนึ่ง

แล้วล้มลงทั้งคู่
13 นี่คือถ้อยคำที่พระยาห์เวห์พูดกับเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า ขณะที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนกำลังบุกมาโจมตีอียิปต์ว่า

14 “ไปประกาศในอียิปต์ ไปป่าวร้องในมิกดล และป่าวร้องในเมมฟิสกับทาบานเฮสว่า เข้าประจำการและเตรียมตัวให้พร้อม เพราะว่าดาบกำลังเขมือบกินคนที่อยู่รอบๆเจ้า
15 ทำไม่วิวที่เจ้าบูชา โคนเหรียญทิ้งเสียละ มันยืนหยัดไม่ไหว เพราะพระยาห์เวห์ได้ผลึกมันล้มคว่ำไปนะสิ
16 มันทำให้คนมากมายสะดุด ล้มคะมำ พวกเขาล้มทับกันเองด้วย

พวกเขาพูดว่า ‘ลูกสิ ให้พวกเรากลับไปหาคนของเราและกลับไปยังแผ่นดินเกิดของเรา’

17 ให้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ว่า “ซีไม ที่พลาดโอกาส”¹
18 กษัตริย์ผู้มีชื่อว่า พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ผู้กตัญญูที่ยิ่งใหญ่ จะมาแน่ขนาดไหน เขาจะเหมือนภูเขาทาโบร์ที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางภูเขาอื่นๆ

และเหมือนภูเขาการเมลที่ยิ่งใหญ่อยู่ริมทะเล
19 อียิปต์ลูกสาวเอ๋ย เก็บข้าวของของเจ้าแล้วอพยพไปเสีย เพราะเมมฟิสจะกลายเป็นเมืองร้าง เป็นที่ปรักหักพัง

และไม่มีคนอาศัยอยู่
20 อียิปต์เป็นวัวสาวแสนสวย ตัวเหลือบจากทางเหนือบินมากัดเธอ
21 แม้แต่พวกที่เธอจ้างไว้ให้ช่วยที่เป็นเหมือนวัวสาวตัวอ้วนพี แต่พวกเขาก็วิ่งหนีไปเหมือนกัน พวกเขาก็ไม่ได้ยืนหยัดอยู่ร่วมกัน เพราะวันแห่งความหายนะได้มาถึงพวกเขาแล้ว เวลาที่พวกเขาจะต้องถูกลงโทษได้มาถึงพวกเขาแล้ว

22 เธอทำเสียงเหมือนงูที่เลื้อยหนีไป เพราะศัตรูของเธอบุกมาด้วยพละกำลัง พวกเขาถือขวานมาหาเธอเหมือนคนตัดฟัน
23 พระยาห์เวห์พูดว่า ถึงป่าของเธอจะยิ่งใหญ่เกินกว่าจะวัดได้ แต่พวกมันจะโค่นมันลง

เพราะพวกเขามีมากยิ่งกว่าตักแตน จะนับก็นับไม่ถ้วน
24 อียิปต์ผู้เป็นลูกสาวจะต้องอับอายขายหน้า เธอถูกยกให้กับคนทางเหนือ”

25 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า “เราจะลงโทษพระอาโมนแห่งเชเบส เราจะลงโทษฟาโรห์ อียิปต์ พวกเทพเจ้าของเธอ และพวกกษัตริย์ของเธอด้วย เราจะลงโทษทั้งฟาโรห์และคนที่ฟังฟาโรห์

26 แล้วเราจะส่งพวกเขาให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของคนที่ยากฆ่าพวกเขา และไปอยู่ในเงื้อมมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลนและคนรับใช้ของเขา แต่หลังจากนั้น จะมีผู้คนมาอาศัยอยู่ในเธออีกเหมือนในอดีต” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอิสราเอล

27 “อิสราเอลเอ๋ย อย่าท้อใจไปเลย ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ไม่ต้องกลัว เพราะเราจะนำเจ้าออกมาจากประเทศที่ห่างไกล

และช่วยลูกหลานของเจ้าออกมาจากดินแดนที่พวกเขาถูกจับไป

ยาโคบจะกลับมาอยู่อย่างสงบสุข ไม่มีใครรังควาน ไม่มีใครทำให้เขากลัวได้”
28 พระยาห์เวห์พูดว่า “ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย ไม่ต้องกลัว เพราะว่าเราอยู่กับเจ้า เราจะทำให้ทุกประเทศที่เราได้ไล่เจ้าไปอยู่ต้องพบกับจุดจบ แต่เราจะไม่ทำให้เจ้าถึงจุดจบ แต่เราจะลงโทษเจ้าตามที่เจ้าสมควรจะได้รับ เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าพินาศไปได้”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับคนฟิลิเตีย

47 นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้า เกี่ยวกับชาวฟิลิเตีย ก่อนที่ฟาโรห์จะโจมตีเมืองกาซา

2 พระยาห์เวห์พูดว่า “นำกำลังหลากมาจากทางเหนือ และมันจะกลายเป็นน้ำหลากในธารน้ำแห่งขอด ซึ่งจะท่วมแผ่นดินและคนที่อาศัยอยู่ น้ำจะท่วมเมืองและคนที่อาศัยอยู่ในเมือง ผู้คนจะร้องทุกข์ และทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินจะร้องโหยหวน
3 เมื่อพวกพ่อได้ยินเสียงยาฟันของม้าศึก เสียงรถรบดังกระทบกัน และล้อรถดังสนั่นหวั่นไหว พวกเขาจะไม่หันกลับมาช่วยลูกๆ เพราะพวกเขาสิ้นหวังเสียแล้ว
4 เรื่องนี้จะเกิดขึ้นเมื่อวันนั้นมาถึง วันที่ชาวฟิลิเตียทั้งหมดจะถูกทำลาย

และพันธมิตรซูดสุดท้ายของไทรและไซดอนจะถูกกำจัดไป เพราะพระยาห์เวห์จะทำลายชาวฟิลิเตีย ซึ่งเป็นชาวเกาะคัพโตร์ที่เหลือน

5 ชาวกาซาโกนหัวแล้ว ชาวอัชเคโลนก็ถูกทำลายแล้ว ชาวอานาคที่เหลือนเอ๋ย †

เจ้าจะเชือดเงื่อนตัวเองไปอีกนานแค่ไหน ดาบของพระยาห์เวห์เอ๋ย เธอจะฟาดฟันไปอีกนานแค่ไหนก่อนที่เธอจะหยุดพัก สอดตัวเจ้าเองลงในฝักเถาะ

หยุดพักอยู่เฉยๆบ้างเถาะ
7 แต่มันจะอยู่เฉยๆไต่ยั้งไป พระยาห์เวห์ส่งให้มันโจมตี พระองค์กำหนดให้มันแทงอัชเคโลนและชายฝั่งทะเลเสีย”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับโมอับ

48 เกี่ยวกับโมอับนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิสราเอล พูดว่า “เราเสียใจกับเนโบ

เพราะเธอถูกทำลายย่อยยับ ศิธาธาอิมต้องอับอายขายหน้าและถูกยึด บ้อมปรากการที่แข็งแกร่งก็ต้องอับอาย
2 ชื่อเสียงของโมอับสูญสิ้นแล้ว ในเฮซโบน ประชาชนได้วางแผนทำร้ายมัน โดยพูดว่า มาเถาะ มาทำลายชนชาตินี้กัน เมืองมัตเมนเอ๋ย เจ้าจะต้องถูกทำให้เงียบ

† ชาวอานาคที่เหลือนเอ๋ย ประโยคนี้มาจากแปลกรีกโบราณ แต่ฮีบรูฉบับที่นิยมใช้กัน เขียนว่า “คนในหุบเขาที่หลงเหลืออยู่”

สงครามไล่ตามเจ้ามา
 3 มีเสียงร้องให้ช่วยดังมาจากโฮโรนาอิม
 เกิดการทำลายล้างและความหายนะครั้งใหญ่ขึ้น
 4 โมอับถูกตีแตกแล้ว
 ลูกเล็กๆของเธอร้องไห้กันใหญ่
 5 คนโมอับเดินร้องไห้สะอึกสะอื้น
 ในระหว่างทางที่เดินขึ้นไปลูฮิต
 ส่วนตอนที่เดินลงมาที่เมืองโฮโรนาอิม
 คนโมอับก็ได้ยินเสียงร้องระทมทุกข์
 6 หนีไปซะ เอาชีวิตเจ้าให้รอด
 ถึงจะต้องอยู่โดดเดี่ยวเหมือนพุ่มไม้ในทะเลทราย
 7 เพราะเจ้าไว้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า
 ดังนั้นเจ้าก็จะโดนจับ
 ส่วนเทพเจ้าเคโมซก็จะถูกเนรเทศไป
 พร้อมกับพวกนักบวชและพวกเจ้าหน้าที่ของมัน
 8 นักทำลายก็จะเข้ามาในหุบเมือง
 และจะไม่มีเมืองไหนเหลือรอด
 เขตแดนต่างๆตามหุบเขาจะพินาศ
 และที่ราบจะถูกทำลาย
 เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ได้บอกไว้แล้ว
 9 เอาเกลือโรยบนโมอับ
 เพราะโมอับจะถูกทำลายอย่างป่นปี้แน่ๆ
 และเมืองต่างๆของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง
 ไม่มีใครอาศัยอยู่
 10 ความหายนะจะเกิดกับคนที่ไม่เต็มใจทำงานที่พระยาห์เวห์สั่ง
 ความหายนะจะเกิดกับคนที่ยังด่าไม่ยอมฆ่าคน
 11 โมอับอยู่อย่างสบายๆมาตั้งแต่เด็ก
 เหมือนเหล้าองุ่นเก่าที่ปล่อยให้ตกตะกอน
 ไม่เคยเทจากขวดหนึ่งไปอีกขวดหนึ่ง
 เขาไม่เคยถูกเนรเทศ
 ดังนั้นรสชาติของเขายังคงเดิม
 และกลิ่นของเขาก็ไม่เปลี่ยน”
 12 พระยาห์เวห์พูดว่า “ดังนั้น วันนั้นใกล้มาถึงแล้วที่เราจะส่งคน
 มาเทขวดพวกนั้น
 พวกเขาจะเทเจ้าและขวดของเจ้า
 พวกเขาจะเทจนหมดขวด
 และหุบขวดเหล่านั้นให้แตกละเอียด”
 13 แล้วโมอับก็ต้องอับอายขายหน้าเพราะเทพเจ้าเคโมซ
 เหมือนกับที่คนอิสราเอลอับอายขายหน้าที่ได้ไว้วางใจเมือง
 เบธเอล †
 14 “เจ้าพูดได้อย่างไรว่า ‘พวกเราเป็นนักรบ
 เป็นนักรบที่กล้าหาญ’
 15 นักทำลายได้เข้าโจมตีโมอับและเมืองต่างๆของมันแล้ว
 ฆาตกรรมที่ดีที่สุดในมันก็ถูกฆ่าตาย”
 กษัตริย์พูดว่าอย่างนั้น
 และชื่อของพระองค์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 16 “หายนะของโมอับกำลังจะมาถึงแล้ว
 และความเลวร้าย ก็เข้ามาอย่างเร่งด่วน
 17 ร้องไห้โศกเศร้าให้กับเขาสี
 พวกเจ้าที่อยู่รอบๆเขา
 พวกเจ้าที่รู้จักชื่อของเขา พูดสิว่า
 ‘คทาที่แข็งแกร่งแตกละเอียดอย่างนี้ได้ยังไง
 คทาที่มีเกียรติขนาดนี้แตกอย่างนี้ได้ยังไงกัน’
 18 ชาวเมืองดีบอนเอ๋ย
 ลงมาจากที่สูงอันทรงเกียรติของเจ้าเถอะ
 แล้วก็มานั่งกับพวกคนหิวกระหายบนพื้นดินนี้

† เมืองเบธเอล กษัตริย์เยโรโบอัมที่หนึ่งได้สร้างศาลสำหรับบูชาลูกวัวทองคำไว้ที่เมืองนี้

เพราะผู้ที่ทำลายโมอับบุกมาตีเจ้าแล้ว
 ป้อมปราการอันแข็งแกร่งของเจ้าถูกทำลายลงแล้ว
 19 ชาวเมืองอาโรเออร์เอ๋ย
 ให้ยืนอยู่ข้างถนนแล้วคอยดู
 ให้ถามผู้ชายที่กำลังวิ่งหนี
 และผู้หญิงที่กำลังหลบหนีว่าเกิดอะไรขึ้น
 20 โมอับได้รับความอับอายขายหน้าเพราะว่ามันถูกทำลายแล้ว
 ร้องไห้สะอึกสะอื้นสิ
 ป่าวร้องไปตามแม่น้ำอารโนนสิว่า
 โมอับถูกทำลายแล้ว
 21 การพิพากษาได้มาถึงที่ราบโมอับ
 โฮโลน ยาซาห์ และเมฟาอัทแล้ว
 22 มันได้มาถึงดีบอน
 เนโบ เบธดิบลายิม
 23 คิริยาธาอิม เบธกามูล เบธเมโอน
 24 เครีโอท โบสร่าห์ และเมืองทั้งหมดในแผ่นดินโมอับ
 ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกล
 25 เขาของโมอับถูกตัดเสียแล้ว
 แขนของเขาก็หัก”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 26 มอมโมอับให้เมาสิ
 เพราะเขาคุยโวใหญ่โตทับถมพระยาห์เวห์
 โมอับจะเกลือกกลิ้งอยู่ในอ้วกของตัวเอง
 และโมอับก็จะกลายเป็นที่นาขี้
 27 โมอับ เจ้าคิดว่าอิสราเอลน่าขันใช่ไหมละ
 ถึงแม้ว่าอิสราเอลไม่เคยร่วมกับพวกขโมย
 แต่เจ้าก็ยังพูดต่อว่าพวกเขา
 และสายหัวไปมา
 28 ชาวเมืองโมอับ ทิ้งเมืองต่างๆไปซะ
 ไปอยู่ตามซอกหินเถอะ
 เป็นเหมือนนกเขาที่ทำรังอยู่ตามซอกเหวลึก
 29 พวกเราได้ยินเรื่องความเย่อหยิ่ง
 ถือตัวอย่างมากของโมอับแล้ว
 จงห้อง อวดดี
 ทะนงตัวและยโสโอหัง
 30 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “เรารู้ถึงความหยิ่งยโสของโมอับ
 ถึงแม้ว่าเขาจะอวดอ้างไปวันๆ
 แต่เราบอกได้เลยว่าเขาจะไม่มีความทำได้อย่างที่อวดอ้าง”
 31 ดังนั้น เราจะร้องคร่ำครวญให้กับโมอับ
 เราจะร้องไห้อย่างทุกข์ทรมานให้โมอับ
 เราจะร้องคร่ำครวญให้กับชาวเมืองคิริเฮเรส
 32 เพราะยาเซอร์ร้องไห้ เราจึงจะร้องไห้ให้กับเจ้า
 เถาองุ่นแห่งสิมาห์
 กิ่งก้านของเจ้างอกออกไปถึงทะเล
 พวกมันไปไกลถึงทะเลยาเซอร์ทีเดียว
 แต่ผู้ทำลายได้มาเอาผลไม้และผลองุ่นของเจ้าหมดแล้ว
 33 ความยินดีถูกกวาดทิ้งไปหมดแล้วจากสวนผลไม้ในแผ่นดิน
 โมอับ
 เราทำให้เหล้าองุ่นหยุดไหลออกมาจากบ่ออย่างงุ่น
 ไม่มีเสียงไหร้องของคนอย่างงุ่นอีกแล้ว
 เสียงไหร้องไม่ใช่ไหร้องด้วยความชื่นชมยินดีอีกแล้ว
 34 ผู้คนร้องไห้ด้วยความทุกข์ทรมานตั้งแต่เมืองเฮซุโบน เรื่อย
 ไปจนถึงเมืองเอลเอลห์ ถึงเมืองยาฮาส เขาร้องจากโคอาร์ ถึง
 โฮโรนาอิม และเอกลัท-เชลิซียาห์ เพราะแม้แต่แหล่งน้ำในนิมริม
 ก็ยังถูกทำลาย 35 พระยาห์เวห์พูดว่า “แล้วเราจะนำจุดจบมาถึงโม
 อับที่มีการเผาเครื่องบูชาในที่สูง และเผาเครื่องหอมให้กับเทพ-
 เจ้าต่างๆของเขา 36 ดังนั้น ใจของเราร้องคร่ำครวญอย่างโศกเศร้า

ให้ไม่อับเหมือนกับเสียงขลุ่ยงานศพ ใจของเราร้องคร่ำครวญอย่างเศวศร้างให้กับคนเมืองศิเรเธรูเหมือนกับเสียงขลุ่ยในงานศพ เพราะความมั่งคั่งของโมอับสูญสิ้นไปแล้ว 37 นั่นก็เพราะทุกหัวถูกโกน ทุกเคราถูกตัดออก ทุกๆแขนเต็มไปด้วยบาดแผล และทุกคนก็สวมผ้ากระสอบรอบเอว 38 บนดาดฟ้าของทุกบ้านในโมอับ และตามพวกลานเมือง มีแต่การร้องไห้ไว้ทุกข์ เพราะเราทำลายโมอับแล้ว เหมือนเหินหามีใครอายุได้” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น 39 “โมอับถูกทำลายอะไรอย่างนั้น ร้องไห้คร่ำครวญเถอะ โมอับหันหลังให้เราด้วยความอับอาย โมอับกลายเป็นเรื่องน่าตลกขบขัน และเรื่องที่น่าท้อใจสำหรับเมืองที่อยู่แถวๆนั้น”

40 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “ดูสิ ผู้ทำลายร่อนลงมาเหมือนนกอินทรี
 มนทางปีกบินเหนือโมอับ
 41 เมืองศิเรเธรูถูกยึดครองและป้อมปราการต่างๆของมันก็โดนยึด

และในวันนั้น หัวใจของนักรบชาวโมอับจะเหมือนหัวใจของหญิงที่กำลังคลอดลูก

42 ชาวโมอับจะถูกทำลายไม่เป็นชนชาติอีกต่อไป
 เพราะเขาได้คุยโวเบ่งทับพระยาห์เวห์
 43 ความกลัว หลุมและบ่วงแร้วอยู่ต่อหน้าชาวโมอับ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 44 “คนที่วิ่งหนีไปจากความกลัวจะต้องหล่นลงไปหลุม
 และคนที่ขึ้นจากหลุมก็จะถูกบ่วงแร้วครอบเอา
 เพราะเราจะทำให้สิ่งนี้เกิดกับโมอับในปีที่พวกเขาถูกลงโทษ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

45 “ในเงาของเฮซโบน
 ก็มีคนพวกนั้นที่ไว้หนังหมัดเรียวแรงมาอยู่
 เพราะมีไฟพุ่งมาจากเฮซโบน
 และเปลวไฟได้พุ่งออกมาจากวังของสิโหน
 มันจะเผาผลาญหน้าผากของโมอับ
 และหัวของคนเหล่านั้นที่กำลังอึกทึกกรีกโครม
 46 ความหายนะจะเกิดกับเจ้า โมอับ
 คนของเทพเจ้าเคโมช กำลังพินาศ
 เพราะพวกลูกชายของเจ้ากำลังถูกจับไป
 และพวกลูกสาวของเจ้ากำลังถูกจับเป็นเชลย
 47 แต่ต่อไปเราจะคืนสิ่งที่ถูกเอาไปจากโมอับ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 การพิพากษาโมอับก็ได้จบลง

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับอัมโมน

49 เกี่ยวกับคนอัมโมน พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้
 “คนอัมโมน เจ้าคิดว่าคนอิสราเอลไม่มีลูกชายหรือ
 เจ้าคิดว่าเขาไม่มีผู้รับมรดกหรือ
 ถ้าอย่างนั้นทำไมเทพเจ้าโมเลคถึงอ้างว่าเป็นเจ้าของกาด † ละ
 และทำไมคนของเขาถึงได้อาศัยอยู่ในเมืองต่างๆของมันละ”

2 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “วันเหล่านั้นใกล้จะมาถึงแล้ว
 คือวันที่เราจะทำให้เสียงแตรรบดังกึกก้อง
 เพื่อทำศึกกับรับบาห์เมืองหลวงของอัมโมน
 มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
 และหมู่บ้านรอบๆมันจะถูกเผา
 จากนั้นอิสราเอลก็จะครอบครองเขตแดนนั้น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

3 เฮซโบน ร้องไห้ เพราะเมืองอัยถูกทำลายแล้ว
 ลูกสาวทั้งหลายของรับบาห์ ร้องขอความช่วยเหลือ
 สวมใส่เสื้อผ้ากระสอบชะ

† กาด เป็นแม่น้ำหนึ่งในสิบสองเผ่าของอิสราเอล แผ่นดินของพวกเขาอยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดนใกล้ประเทศอัมโมน

ร้องไห้ และเร่ร่อนไปอย่างไม่มียุทธหมายในคอกแกะนั้น
 เพราะพระโมเลคจะถูกเนรเทศไป
 พร้อมกับพวกนักรบและพวกเจ้าหน้าที่ของมัน
 4 ทำไมเธอถึงได้รอดถึงความแข็งแกร่ง
 ความแข็งแกร่งของเธอกำลังเสื่อมถอยไป
 ลูกสาวที่ทรยศเอ๋ย เจ้าไว้วางใจในความร่ำรวยของเจ้า
 เจ้าพูดว่า “ใครจะมาโจมตีฉันละ”
 5 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า
 “เราแน่แหละจะนำความหวาดกลัวมาให้เจ้าจากคนเหล่านั้นที่
 อยู่รอบเจ้า
 พวกเจ้าทุกคนจะโดนขับไล่ออกไป
 และจะไม่มีการรวบรวมคนที่ระหกระเหินเข้าด้วยกัน
 6 แล้วหลังจากนั้น เราจะคืนสิ่งที่คนอัมโมนถูกยึดไปกลับมาให้
 พวกเขา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเอโดม

7 เกี่ยวกับเอโดม พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
 “ไม่มีความเฉลียวฉลาดหลงเหลืออยู่ในเทมานแล้วหรือ
 คนฉลาด ไม่มีปัญญาให้คำปรึกษาแล้วหรือ
 พวกเขาสัญเสียดปัญญาไปหมดแล้วหรือ
 8 คนที่อยู่ในเตดาน หนีไปชะ
 หันหลังกลับไปอยู่ให้ห่างไกล
 เพราะเราจะนำหายนะมาสู่เอโดม
 ตอนที่เราลงโทษเขา

9 ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า
 พวกเขาจะไม่เหลือองุ่นไว้บ้างเลยหรือ
 ถ้าขโมยมาตอนกลางคืน
 พวกมันก็จะเอาเฉพาะสิ่งที่พวกมันอยากได้
 10 เนื่องจากเราได้เปลื้องผ้าของเอโดม
 และเปิดเผยที่ซ่อนของเขา
 เขาก็เลยไม่สามารถซ่อนตัวได้อีกแล้ว
 ลูกหลาน ครอบครัว และเพื่อนฝูงของเขาจะถูกทำลายไป
 ส่วนเขาก็จะไม่มีตัวตนอีกต่อไป
 11 ทอดทิ้งเด็กกำพร้าของเจ้าชะ
 แล้วเราจะไว้ชีวิตพวกเขา
 ทอดทิ้งพวกแม่ม่ายของเจ้าชะ
 พวกเขาถึงจะได้ไว้วางใจในเรา”

12 เพราะพระยาห์เวห์พูดว่า “บางคนดื่มถ้วยแห่งความโกรธ
 ของพระเจ้า ทั้งๆที่ยังไม่ได้ถูกตัดสินว่าบาป แต่เอโดม เจ้าดู
 เหมือนไร้เดียงสาแต่เจ้าไม่ไร้เดียงสา อย่างนั้นเจ้าก็เลยจะต้อง
 ดื่มจากถ้วยนั้นอย่างแน่นอน” 13 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราได้สา-
 บานไว้กับตัวเองว่า เจ้าจะพินาศย่อยยับ กลายเป็นสิ่งที่คนหัว-
 เราะเยาะ เป็นแผ่นดินที่ไม่มีประโยชน์ เป็นคำสาปแช่ง โบสรার্থ
 และเมืองต่างๆของมันจะกลายเป็นดินแดนที่ไม่มีประโยชน์
 ตลอดไป”

14 ผมได้ยินข่าวจากพระยาห์เวห์
 และผู้ส่งข่าวก็ถูกส่งไปตามชาติต่างๆ
 พระองค์พูดว่า “ให้พวกเจ้ารวมตัวกันโจมตีเอโดม
 และลุกขึ้นมาทำสงคราม
 15 เอโดม เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติเล็กๆในบรรดาชาติต่างๆ
 ผู้คนจะถูกเจ้าไปทั่ว
 16 เอโดม เจ้าทำให้คนอื่นเกรงกลัว
 เจ้าเลยหลงตัวเองนึกว่าแน่ เจ้ามันหยิ่งทะนง
 เจ้าอาศัยอยู่ตามซอกหินผา
 เจ้าครอบครองเนินเขาสูง
 ถึงเจ้าจะสร้างวังไว้สูงเหมือนนกอินทรี
 เราก็จะเอาเจ้าลงมาจากที่นั่น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

17 “เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้างน่ากลัว
 ทุกคนที่ผ่านมาจะตกตะลึง
 และทุกคนก็จะเหยียบย่ำบาดแผลฟกช้ำของมัน
 18 เหมือนกับที่ชาวเมืองไฮโดม โกอโมราห์และเมืองแถวๆนั้นถูก
 ตีแตก
 ก็เลยไม่มีใครอยู่ที่นั่นและไม่มีมนุษย์ที่ไหนจะไปที่นั่น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 19 เหมือนสิ่งใดที่ออกมาจากปากของแม่น้ำจอร์แดน และเข้าไป
 ที่ทุ่งหญ้าที่เขียวเสมอ อยู่ดูเราก็จะขับไล่ชาวเอโดมไปจากประ-
 เทศของมัน เราอยากแต่งตั้งใคร เราก็จะแต่งตั้งคนนั้นให้ครอบ
 ครองมัน เพราะจะมีใครเหมือนเราบ้าง ใครจะแต่งตั้งเราหรือ จะ
 มีผู้เลี้ยงแกะ † คนไหนกล้ามายืนขวางหน้าเราหรือ
 20 ดังนั้น ให้ฟังแผนการที่พระยาห์เวห์ได้วางไว้ต่อต้านเอโดม
 และแผนต่างๆที่พระองค์วางไว้เพื่อทำลายคนที่อยู่ในเทมาน
 แน่นนอน พวกฝูงสัตว์ที่หนุ่มสาวจะถูกลากออกไป
 แน่นนอน คอกแกะของพวกมันจะว่างเปล่า
 21 เสียงล่ำสลายของเอโดม ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน
 เสียงร้องของพวกเขาจะได้ยินไปไกลถึงทะเลแดง
 22 คูสิ พระองค์จะบินขึ้น และโฉบลงมาอย่างนกอินทรี
 และกางปีกเหนือโบสรธาห์
 ในวันนั้นหัวใจของนักรบเอโดมจะเป็นเหมือนหัวใจของหญิงที่
 กำลังเจ็บท้องคลอดลูก

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับดามัสกัส

23 เกี่ยวกับเมืองดามัสกัส
 “เมืองฮามัทและเมืองอารบัดต้องอับอายขายหน้า
 เพราะเมืองทั้งสองได้ยินข่าวร้าย
 ทั้งสองกลัวจนตัวอ่อนปวกเปียก
 เหมือนทะเลอันปั่นป่วนที่ไม่สามารถทำให้สงบได้
 24 เมืองดามัสกัสนั้นอ่อนแอ
 เธอหันหลังวิ่งหนีไปแล้ว
 เธอกลัวจนตัวสั่น
 ความทุกข์ระทมและความเจ็บปวด
 ตกลงบนเธอเหมือนหญิงที่กำลังคลอดลูก
 25 เมืองที่มีชื่อเสียงโด่งดังนี้
 ถูกทอดทิ้งอย่างสิ้นเชิง
 26 แน่นนอน คนที่เก่งกาจของเธอล้มตายในลานกลางเมือง
 และพวกทหารของเธอรูททุกคนจะพินาศ”
 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่าอย่างนั้น
 27 “เราจะจุดไฟเผากำแพงเมืองดามัสกัส
 และเราจะเผาผลาญวังของเบนฮาดัด”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเผ่าเศดาร์และอาณาจักรฮาไซร์

28 เกี่ยวกับเผ่าเศดาร์และอาณาจักรฮาไซร์ ที่กษัตริย์เนบูคัด-
 เนสซาร์แห่งบาบิโลนโจมตี
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้นว่า
 “ลูกขึ้นมา นุกไปทำลายเศดาร์ซะ
 ทำลายพวกคนทางตะวันออก
 29 ให้ยึดเต็นท์และฝูงสัตว์ของพวกมันมา
 รวมทั้งผ้าเต็นท์และข้าวของเครื่องใช้ด้วย
 จูงอูฐพวกเขาออกไป
 และร้องบอกพวกเขาว่า ‘หันไปทางไหนก็มีแต่เรื่องน่าสยด-
 สยอง’
 30 หนีไปซะ หนีไปให้ไกลๆเลย
 ชาวเมืองฮาไซร์ ไปหลบซ่อนตัวซะ”

† ผู้เลี้ยงแกะ ในสมัยนั้นจะเปรียบเทียบกับกษัตริย์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 “เพราะกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน
 ได้ร่างแผนการและวางแผนจะโจมตีเจ้าแล้ว
 31 ลูกขึ้น ไปบุกชาติที่สงบสุขกัน
 ชาติที่รู้สึกปลอดภัยและอุ่นใจ”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 “ชาติที่ไม่มีประตูหรือสลักกลอนประตู
 และอยู่โดดเดี่ยวตามลำพัง
 32 ศัตรูจะลักขโมยอูฐของพวกเขาไป
 และยังปล้นฝูงสัตว์ที่ส่งเสียงดังของพวกเขาไปด้วย
 เราจะกระจัดกระจายคนที่เข้าพิธีโกนจอน †† ไปทั่วสารทิศ
 และเราจะนำความหายนะมาสู่พวกเขาจากทุกด้าน”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 33 “และเมืองฮาไซร์จะกลายเป็นถ้ำของพวกหมาใน
 กลายเป็นที่รกร้างตลอดไป
 จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่น
 และจะไม่มีใครย้ายไปอยู่ที่นั่นเลย”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับเมืองเอลาม

34 นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พูดแทน
 พระเจ้า เกี่ยวกับเมืองเอลาม ในช่วงแรกที่กษัตริย์เศเตคียาห์ปก-
 ครองยูดาห์
 35 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า
 “เราจะทำลายฐานของเอลาม
 36 เราจะนำลมสีสายจากทิศทิศของท้องฟ้ามาทำลายเอลาม
 และจะทำให้คนเอลามกระจัดกระจายไปตามที่ลมสีสายนี้พัด
 ไป
 และคนเอลามที่ถูกขับไล่ออกไปนี้จะไปอยู่ทั่วทุกชนชาติเลย
 37 เราจะทำให้ชาวเอลามกระจัดกระจายไปต่อหน้าต่อตาศัตรู
 และคนที่อยากจะฆ่าพวกเขา
 และเราจะนำความหายนะมาสู่พวกเขา
 เพื่อแสดงให้เห็นว่าเราโกรธพวกเขาแค่ไหน”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 “และเราจะส่งดาบมาไล่ล่าพวกเขา
 จนกว่าเราจะกำจัดพวกเขาจนหมด
 38 เราจะตั้งบัลลังก์ของเราในเอลาม
 และจะถอดถอนกษัตริย์และพวกเจ้านายออกไปจากที่นั่น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 39 “แต่หลังจากนั้น เราจะพลิกสถานการณ์ให้เอลามกลับมาดี
 เหมือนเดิม”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับบาบิโลน

50 นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์พูดต่อต้านบาบิโลนและต่อ-
 ด้านแผ่นดินของชาวบาบิโลน พระองค์พูดผ่านมาทางเย
 เรมีย์ว่า
 2 “ให้ประกาศเรื่องนี้กับชนชาติต่างๆ
 รายงานให้พวกเขาได้ยิน
 ยกธงขึ้นมาและรายงานให้พวกเขาได้ยิน
 อย่างอ่อนเรื่องนี้ไว้ บอกไปเลยว่าบาบิโลนถูกยึดแล้ว
 พระเบลได้รับความอับอายขายหน้า
 พระมาตุกกัก็หวาดกลัว
 รูปเคารพต่างๆของบาบิโลนก็ได้รับความอับอายขายหน้า
 พวกรูปปั้นต่างๆของบาบิโลนก็หวาดกลัว
 3 เพราะชนชาติหนึ่งจากทางเหนือได้ยกทัพมาบุกบาบิโลนแล้ว

†† เข้าพิธีโกนจอน เป็นพิธีทางศาสนาของคนที่ไม่ใช่ยิว พระเจ้าห้ามไม่ให้
 ทำ ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ 19:27

ชนชาตินั้นวางแผนจะทำให้แผ่นดินของเธอรกร้าง
และจะได้ไม่มีใครอาศัยอยู่ในบาบิโลน
ทั้งคนและสัตว์ก็หนีไปก็อันทั้งหมด”
4 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นและเวลานั้น ลูกหลานของอิสราเอลจะมาที่นี่
พวกเขาจะมาพร้อมกับลูกหลานของยูดาห์
พวกเขาจะมา และร้องไห้
แล้วพวกเขาก็จะแสวงหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา
5 พวกเขาจะถามหาทางไปศิโยน
โดยหันหน้าตรงไปทางนั้น
แต่พวกเขาจะมาและผูกมัดตัวเองกับพระยาห์เวห์
ในข้อตกลงซึ่งวันหนึ่งจะไม่มีการลืมเลย”
6 “คนของเรากลายเป็นแกะที่หลงทาง
ทำให้พวกมันกระจัดกระจายไปตามภูเขามัน
พวกมันเดินจากภูเขามาไปถึงนั้นเขา
แล้วพวกมันก็ล้มลงที่ภูเขานั้นที่พวกมัน
7 สัตว์อะไรที่เจอพวกมันเข้าก็กินพวกมัน
ศัตรูที่รังควานพวกมันก็พูดว่า
‘พวกเราได้ทำอะไรผิด’
อันที่จริงพวกเขาได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์
พระยาห์เวห์เป็นทุ่งหญ้าอันแท้จริงของพวกเขา
พระยาห์เวห์เป็นความหวังของบรรพบุรุษของพวกเขา
8 หนีไปจากใจกลางเมืองบาบิโลนซะ
หนีไปจากดินแดนของพวกบาบิโลน
ออกไปแล้วทำตัวเป็นเหมือนแพะตัวผู้ที่เดินหน้าฝูง
9 เพราะเราจะปลุกเร้ากองทัพอันยิ่งใหญ่ของชนชาติต่างๆทาง
เหนือมารบกับบาบิโลน
กองทัพเหล่านั้นจะยกขบวนมาบุกเธอ แล้วบาบิโลนจะถูกยึดที่
นั้น
ลูกธนูของพวกเขาก็เหมือนนักรบที่เก่งกาจ
พวกมันจะไม่กลับมาเมื่อเปล่า
10 ดังนั้นชาวบาบิโลนจะมีไว้สำหรับให้ปล้นสะดม
ส่วนคนที่ปล้นเธอก็จะพ้อออกพอใจ”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
11 “บาบิโลน ถึงแม้พวกเจ้าจะเฉลิมฉลอง ถึงแม้เจ้าจะชื่นชม
ยินดี
เพราะปล้นมรดกของเราไป
ถึงพวกเจ้าจะเต้นระบำเหมือนนักรบที่
และร้องเหมือนม้าหนุ่มที่แข่งแกร่ง
12 แม่ของเจ้าจะต้องอับอายอย่างมาก
คนที่คลอดเจ้าออกมาจะต้องอับอายตลอด
แน่ละ หลังจากชนชาติต่างๆถอนตัวออกไปแล้ว
ที่นี้ก็กลายเป็นป่ารก้าง แผ่นดินแห้งแล้ง และเป็นทะเล-
ทราย
13 พระยาห์เวห์โกรธ
ก็เลยไม่มีใครมาอาศัยอยู่ที่นั่น
แต่เธอจะถูกทำลายลงอย่างสิ้นซาก
ทุกคนที่ผ่านมาจากบาบิโลนจะตกใจและจะผิวปากเย้ยหยัน
รอยฟกช้ำของเธอ
14 พวกเจ้าพลธนูเข้าประจำการล้อมรอบบาบิโลนไว้ทุกด้าน
ยิ่งไปเลยไม่ต้องประหยัดลูกธนูเอาไว้
เพราะเธอทำบาปต่อพระยาห์เวห์
15 ร้องตะโกนใส่เธอไปทุกด้าน
เธอร้องขอความเมตตา
พวกเสออันมั่นคงของเธอได้หักลงมา
กำแพงของเธอถูกทำลายลงแล้ว
เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์

แก้แค้นเอากับเธอ
ให้เท่ากับเธอเหมือนที่เธอได้ทำไว้กับคนอื่น
16 กำจัดคนเพาะปลูกและคนใช้เคียวเกี่ยวในช่วงเก็บเกี่ยวออกไป
ไปจากบาบิโลน
ทุกคนจะหนีจากคมดาบของศัตรู
พวกเขาแต่ละคนจะหันหน้ากลับไปหาคนของตัวเอง
และพวกเขาแต่ละคนจะหนีกลับไปยังแผ่นดินของตัวเอง
17 อิสราเอลเป็นผู้ส่งตัวที่กระจัดกระจายไป
พวกเขาถูกพวกสิงโตไล่กระเจิดกระเจิง
ตัวแรกที่หนีอิสราเอลคือกษัตริย์อัสซีเรีย
และตัวหลังที่หนีกระจัดกระจายคือเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่ง
บาบิโลน
18 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พระเจ้าแห่งอิส-
ราเอลพูด
‘เรากำลังจะลงโทษกษัตริย์ของบาบิโลนและแผ่นดินของเขา
เหมือนกับที่เราได้ลงโทษกษัตริย์ของอัสซีเรียไปแล้ว
19 เราจะนำอิสราเอลกลับมายังทุ่งหญ้าของเขา
แล้วเราจะเล็มหญ้าบนภูเขาอารเมล และในบาซัน
พวกเขาจะมีหญ้ากินเหลือเพื่อ
ตามแถบเนินเขาของเอฟราอิมและกิเลอาด”
20 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นและเวลานั้น
ผู้คนจะค้นหาความผิดบาปของอิสราเอลแต่ก็จะหาไม่พบ
และจะหาความบาปของยูดาห์แต่ก็จะหาไม่พบ
เพราะเราจะยกโทษให้กับคนที่เราได้ไว้ชีวิต”
21 พระยาห์เวห์พูดว่า
“ให้บุกขึ้นไปทำลายแผ่นดินเมธาธาอิมและชาวเมืองเปโซด
ฆ่าพวกมันให้สิ้นซากอย่าให้เหลือ
ให้ทำตามที่เราสั่งทุกอย่าง”
22 มีเสียงรบก็ก้อง
และการทำลายล้างครั้งใหญ่ในแผ่นดิน
23 ค้อนของทั้งโลก
ถูกตัดทิ้งและแตกหักไป
บาบิโลนกลายเป็นเมืองรกร้าง
ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ
24 บาบิโลน เราได้วางกับดักเอาไว้แล้วและเจ้าก็ติดกับ
แถมเจ้ายังไม่รู้ตัวเสียอีก
เจ้าถูกค้นพบและถูกจับ
เพราะเจ้าสู้รบกับพระยาห์เวห์
25 พระยาห์เวห์ได้เปิดคลังอาวุธแล้ว
และพระองค์จะส่งอาวุธแห่งความเกรี้ยวกราดของพระองค์มา
เพราะนั่นคืองานขององค์เจ้าชีวิตพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
ในแผ่นดินของชาวบาบิโลน
26 เดินทางจากสุดแผ่นดินโลกไปที่บาบิโลนสิ
เปิดยุงนางของเธอเลย
กองเธอไว้เหมือนกองข้าว
แล้วก็กำจัดเธอให้สิ้นซาก
อย่าให้มีส่วนไหนของเธอหลงเหลือเลย
27 ทำลายพวกวัวตัวผู้ของเธอให้หมด
นำมันลงมาเพื่อฆ่า
เป็นช่วงศรสำหรับพวกเขาเพราะวันของพวกเขามาถึงแล้ว
เป็นเวลาที่เขาจะต้องถูกลงโทษ
28 มีเสียงของคนวิ่งหนีไป เป็นเสียงของพวกบาบิโลนผู้รอดชีวิต
จะมีการประกาศในศิโยน
เรื่องการแก้แค้นของพระยาห์เวห์
เป็นการแก้แค้นของพระองค์สำหรับสิ่งที่เกิดขึ้นกับวิหารของ
พระองค์
29 “รวบรวมพลธนูไปบาบิโลน
รวบรวมทุกคนที่ยังธนูเป็นตั้งค่ายล้อมเธอไว้

อย่าให้มีใครหนีรอดออกมาได้แม้แต่คนเดียว
ตอบแทนเธอให้สาสมกับการกระทำของเธอ
ทำกับเธอให้สาสมกับที่เธอทำกับคนอื่น
เพราะเธอได้กบฏต่อพระยาห์เวห์
กบฏต่อผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
30 ดังนั้น คนที่เก่งกาจทั้งหมดของเธอจะต้องตายอยู่ที่ลานกลาง
เมืองของเธอในหนึ่ง

และนครบุทุกคนของเธอก็จะถูกฆ่าในวันนั้น”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
31 “เราจะเป็นศัตรูกับเจ้า โอพวกกบฏ”
องค์เจ้าชีวิตพระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทังสินพูดว่าอย่างนั้น
“เพราะว่าวันของเจ้ามาถึงแล้ว
เวลาที่เราจะลงโทษเจ้ามาถึงแล้ว
32 โอพวกกบฏจะสะดุดล้มลง
จะไม่มีใครยกมันขึ้นมาอีก
เราจะจุดไฟเผาเมืองต่างๆของมัน
แล้วไฟก็จะเผาผลาญพวกมันทั้งหมดที่อยู่รอบๆมันด้วย”
33 พระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทังสินพูดว่า
“ทั้งลูกหลานของอิสราเอลและลูกหลานของยูดาห์ที่ถูกกดขี่
และพวกที่จับกุมพวกเขาทั้งหมดก็กักขังพวกเขาไว้ พวกมัน
ไม่ยอมปล่อยพวกเขาไป

34 แต่พระเจ้าผู้ไถ่ของเขานั้นแข็งแแกร่งกว่า
พระยาห์เวห์ผู้มฤตพิทังสินคือชื่อของพระองค์
พระองค์จะสู้คดีให้พวกเขาอย่างแน่นอน
พระองค์จะทำให้แผ่นดินบาบิโลนสิ้นสะเทือน
และทำให้ชาวบาบิโลนกลัวจนตัวสั่น”
35 พระยาห์เวห์พูดว่า
“มีดาบมาทำลายชาวบาบิโลน
มีดาบมาทำลายคนที่อาศัยอยู่ในบาบิโลน พวกเจ้านาย และ
พวกคนฉลาดของเธอ

36 มีดาบมาทำลายพวกหมอดู
พวกมันจะกลายเป็นไอโง่
มีดาบมาทำลายคนแข็งแแกร่งของเธอ
แล้วพวกเขาจะท้อแท้หมดกำลังใจ
37 มีดาบมาทำลายม้าและรถม้าของเธอ
รวมทั้งกลุ่มต่างๆที่อาศัยอยู่ในบาบิโลน
แล้วพวกเขาก็จะซีกล้มเหมือนพวกผู้หญิง
มีดาบมาทำลายคลังทรัพย์สมบัติของเธอ
แล้วพวกมันก็จะโดนปล้นไป
38 มีดาบมาทำลายแหล่งน้ำต่างๆของเธอ
แล้วพวกมันก็จะแห้งขอดไป
สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพราะ
บาบิโลนเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยรูปเคารพ
ดังนั้นพวกมันจะถูกทำให้เป็นบ้าไปด้วยความน่าสยดสยอง
39 ดังนั้น สัตว์ร้ายต่างๆและพวกหมาในจะมาอาศัยอยู่ที่นั่น
นกเค้าแมวก็จะมาอาศัยอยู่
บาบิโลนจะไม่มีคนมาอาศัยอยู่อีกแล้วตลอดไป
จะไม่มีคนอยู่ตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน”

40 พระยาห์เวห์พูดว่า
“บาบิโลนก็จะเหมือนกับเมืองโสโดมและโกโมราห์ตอนที่พระ
ยาห์เวห์ทำลายพวกมันและประชาชนของมัน
และจะไม่มีมนุษย์คนไหนอพยพเข้าไปอยู่ด้วย
41 ดูลิ ชนกลุ่มหนึ่งกำลังบุกมาจากทางเหนือ
ชนชาติที่ยิ่งใหญ่ และกษัตริย์ทั้งหลายกำลังถูกปลูกระดมจาก
แดนไกลสุดขอบโลก

42 พวกเขาจะถือธนูและหอกมา
พวกเขาโหดเหี้ยมไร้ความเมตตาปราณี
เสียงพวกเขาดังกึกก้องเหมือนทะเล

เมื่อพวกเขาควมม้ามา
ลูกสาวของบาบิโลน
พวกเขาตั้งแถวเตรียมรบกับเจ้าแล้ว
43 กษัตริย์ของบาบิโลนได้ยื่นข่าวว่าพวกนั้นบุกใกล้เข้ามา
มือไม้ของเขาก็เลยอ่อนปวกเปียก
เขาเจ็บปวดเหมือนหญิงที่กำลังคลอดลูก
44 เราจะเขย่าขวัญเขาเหมือนหญิงที่ออกมาจากป่าของแม่น้ำ
จอร์แดน และเข้าไปที่ทุ่งหญ้าที่เขียวเสมอ อยู่ๆเราก็จะขับไล่
พวกเขาไปจากเธอ เราอยากแต่งตั้งใคร เราก็จะแต่งตั้งคนนั้นให้
ครอบครองเธอ เพราะจะมีใครเหมือนเราบ้าง ใครจะแต่งตั้งเรา
หรือ จะมีผู้เลี้ยง † คนไหนกล่ามายืนยันว่าเราหรือ †† ดังนั้น
พวกเจ้า ให้ฟังแผนการของพระยาห์เวห์ที่ได้วางไว้เพื่อทำลาย
บาบิโลน และเป็นแผนที่พระองค์วางไว้ต่อต้านดินแดนของชาว
บาบิโลน แน่แน่นอน พวกศัตรูจะลากพวกแก่รวมทั้งพวกลูกแกะ
ทั้งหลาย แน่แน่นอน พระยาห์เวห์จะทำลายทุ่งหญ้าของพวกเขา 46
เมื่อมีรายงานว่าบาบิโลนโดนยึดแล้ว แผ่นดินก็สิ้นสะเทือน และ
ชนชาติต่างๆก็ได้ยินเสียงร้องด้วยความขมขื่น”

สิ่งที่พระยาห์เวห์พูดเกี่ยวกับบาบิโลน

51 พระยาห์เวห์พูดว่า
“เรากำลังก่อลมแห่งการทำลายให้โหมกระหน่ำเข้าใส่บา
บิโลนและคนที่อาศัยอยู่ในเลบคาเม †
2 เราจะส่งคนต่างชาติมาทำลายบาบิโลน
แล้วพวกเขาจะทำให้เธอกระจุยกระจายไปตามลม
และทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า
เพราะพวกเขาจะโจมตีเธอจากทุกทิศในหนึ่งแห่งความหายนะ
นั้น
3 อย่าให้พลธนูของบาบิโลนมีโอกาสดำรงคันธนู
และอย่าให้เขามีโอกาสได้ใส่ชุดเกราะ
ไม่ต้องเหลือชายฉกรรจ์ที่เธอเลือกเอาไว้
ทำลายกองทัพของเธอให้สิ้นซาก
4 พวกทหารที่บาดเจ็บจะล้มตายบนแผ่นดินบาบิโลน
และคนที่ถูกแทงด้วยหอกก็จะล้มตายอยู่ตามท้องถนนของ
เธอ
5 พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้มฤตพิทังสิน ไม่ได้ทอดทิ้งอิสราเอลและ
ยูดาห์
แต่แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยความผิด ต่อหน้าองค์ผู้
ศักดิ์สิทธิ์แห่งอิสราเอล
6 หนีไปจากบาบิโลนซะ
พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องหนีเอาชีวิตรอด
อย่าหุบปากเงียบเรื่องความชั่วร้ายของพวกเขา
เพราะถึงเวลาที่พระยาห์เวห์จะล้างแค้นแล้ว
พระองค์จะตอบแทนพวกเขาอย่างสาสม
7 บาบิโลนเป็นถ้วยทองในมือของพระยาห์เวห์
บาบิโลนกำลังมอมทั้งแผ่นดินโลกให้เมา
ชนชาติต่างๆได้ดื่มเหล้าองุ่นจากเธอ
ชนชาติเหล่านั้นก็เลยทำตัวเหมือนคนบ้า
8 บาบิโลนก็จะล้มลงในทันทีทันใดและเธอก็แตกสลาย
ร้องคร่ำครวญให้กับเธอสิ
เอายาไปทาแผลให้เธอสิ
เมื่อเธอจะหาย
9 พวกเราพยายามจะรักษาบาบิโลน
แต่เธอไม่สามารถเยียวยารักษาได้
ทิ้งเธอไปเถอะ ให้พวกเราแต่ละคนกลับไปประเทศของเรา

† ผู้เลี้ยง ในสมัยนั้นจะเปรียบเทียบกับกษัตริย์เหมือนผู้เลี้ยงแกะ †† ข้อนี้
เหมือนกับข้อ 49:19 † คนที่อาศัยอยู่ในเลบคาเม คำนี้เขียนเป็นรหัสลับ หมายถึง
ถึง คนที่อาศัยอยู่ในบาบิโลน

เพราะการลงโทษของเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์แล้ว และมันก็ถูกยกขึ้นสูงเทียมเมฆแล้ว

10 พระยาห์เวห์ได้พิสดารให้คนเห็นว่าเราเป็นฝ่ายถูก มาลี ให้เราประกาศในศิโยนถึงสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทำ

11 ลิบลับของเจ้าให้คม
สังสมอาวุธชะ
พระยาห์เวห์ได้ปลุกระดมกษัตริย์ทั้งหลายของมีเดียแล้ว
เพราะพระองค์ไกรรบาบิโลนและจะทำลายมัน
มันเป็นการแก้แค้นของพระยาห์เวห์
เป็นการแก้แค้นให้กับบริหารของพระองค์

12 แวะวนไปยเดือนไว้บนกำแพงเมืองบาบิโลน
เสริมกำลังทหารยาม
วางยามไว้ ตามจุดต่างๆ
ตั้งทหารไว้ชุ่มใจมดี

เพราะพระยาห์เวห์ได้วางแผนของพระองค์ไว้แล้ว
และพระองค์จะทำสิ่งที่พระองค์บอกว่าจะทำกับชาวบาบิโลน

13 บาบิโลน เจ้าอาศัยอยู่ใกล้แหล่งน้ำ
กับสมบัติมากมาย จุดจบของเจ้ามาถึงแล้ว
เส้นชีวิตของเจ้าถูกตัดเสียแล้ว”

14 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้สาบานกับพระองค์เองว่า
“บาบิโลน เราจะทำให้เจ้าเต็มไปด้วยศัตรู ให้พวกมันมีมากมาย
เหมือนฝูงตกแตน
แล้วพวกมันก็จะร้องเพลงแห่งชัยชนะที่มีต่อเจ้า

15 พระยาห์เวห์คือผู้ที่สร้างแผ่นดินโลกขึ้นมาด้วยพลังของพระองค์เอง
เป็นผู้ที่ก่อตั้งโลกขึ้นมาด้วยสติปัญญาของพระองค์เอง
และได้ขยายฟ้าสวรรค์ให้แผ่ไพศาลด้วยความเข้าใจของพระองค์

16 ด้วยคำสั่งของพระองค์ก็เกิดเสียงน้ำดังขึ้นบนฟ้า
แล้วเมฆหมอกก็ลอยขึ้นมาจากขอบโลก
พระองค์ได้สร้างสายฟ้าไว้ให้ฝน
และสายลมก็พัดออกมาจากคลังของพระองค์

17 มนุษย์ทุกคนนั้นโง่และขาดความเข้าใจ
ช่างแกะสลักทุกคนก็อับอายกับรูปเคารพที่สร้างขึ้นมา
เพราะรูปหล่อของพวกเขาเป็นของหลอกลวง
และพวกมันก็ไม่มีลมหายใจ

18 พวกมันเป็นสิ่งเหลวไหล เป็นผลงานที่น่าหัวเราะเยาะ
พวกมันจะถูกทำลายในเวลาพิพากษาของโทษ

19 ส่วนแบ่งของยาโคบไม่ใช่แบบนี้
เพราะพระองค์คือผู้สร้างทุกสิ่ง
รวมทั้งเผ่าที่เป็นมรดกของพระองค์
ชื่อของพระองค์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

20 พระยาห์เวห์พูดว่า
“บาบิโลน เจ้าเป็นกระบองของเรา เป็นอาวุธสงครามของเรา
เราใช้เจ้าทำลายชนชาติต่างๆ กระจาย
เราใช้เจ้าทำลายอาณาจักรต่างๆ

21 เราใช้เจ้าทำลายม้ากับคนขี่
และใช้เจ้าทำลายรถม้ากับคนขับ

22 เราใช้เจ้าทำลายผู้เฒ่า
และใช้เจ้าทำลายทั้งคนแก่และคนหนุ่ม
เราใช้เจ้าทำลายเจ้าปาวและเจ้าสาว

23 เราใช้เจ้าทำลายผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะของเขา
ใช้เจ้าทำลายชาวนาและวัวคู่เทียมแอกของเขา
และใช้เจ้าทำลายพวกผู้ปกครองและพวกเจ้าเมือง

24 แล้วเราจะล้างแค้นเมืองบาบิโลนและชาวบาบิโลน
สำหรับสิ่งชั่วช้าทั้งหลายที่เจ้าเห็นพวกมันทำไว้กับศิโยน”
พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

25 พระยาห์เวห์พูดว่า
“เราจะต่อต้านเจ้า โอ้ภูเขาส่งความหายนะ
เจ้าที่เป็นนักทำลายโลกทั้งใบ
เราจะยื่นมือออกไปทำลายเจ้า
เราจะกลิ้งเจ้าให้ตกลงมาจากหน้าผาสูง
และเราจะทำให้เจ้ากลายเป็นภูเขาที่โดนเผา

26 ไม่มีใครสามารถจะเอาหินหิวมุม
หรือหินฐานรากจากซากปรักหักพังของเจ้าได้อีกแล้ว
เพราะเจ้าจะถูกทำลายย่อยยับตลอดไป”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

27 “ให้ยกธงรบขึ้นในแผ่นดินนี้
เป่าแตรไปตามชนชาติต่างๆ
เตรียมชนชาติต่างๆเพื่อทำสงครามกับบาบิโลน
เรียกอาณาจักรต่างๆมาต่อสู้กับเธอ
เรียกอารารัต มินนี และอัชเคเนสมา
แต่งตั้งแม่ทัพเหนือเธอ
ส่งม้าไปเหมือนฝูงตกแตน

28 เตรียมชนชาติทั้งหลายไปสู่กับบาบิโลน
เตรียมกษัตริย์ทั้งหลายแห่งมีเดีย
พวกผู้ปกครองและพวกเจ้าเมืองของมีเดีย
รวมทั้งแผ่นดินทั้งหมดที่เขาปกครองให้มาต่อสู้กับบาบิโลน

29 แผ่นดินสันสะเทือนและซัคดินซังงอ
เพราะพระยาห์เวห์กำลังวางแผนทำลายบาบิโลน
เพื่อเปลี่ยนแผ่นดินบาบิโลน
ให้กลายเป็นที่รกร้างที่ไม่มีคนอาศัยอยู่

30 นครของบาบิโลนหยุดสู้รบแล้ว
พวกเขายังคงอยู่ในป้อมปราการ
พวกเขาหมดเรี่ยวแรง
เหมือนผู้หิว
พวกตกในบาบิโลนถูกเผา
กลอนประตูเมืองของเธอหักหมด

31 คนวิ่งร้องส่งข่าวคนแล้วคนเล่า
คนร้องประกาศข่าวคนแล้วคนเล่า
พวกเขาวิ่งไปส่งข่าวให้กษัตริย์บาบิโลนรู้ว่า เมืองของพระองค์
ถูกยึดแล้ว

32 ทางข้ามแม่น้ำถูกยึดแล้ว
แหล่งน้ำต่างๆถูกไฟเผา
และทหารก็ขู่วินดีฟู”

33 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
พระเจ้าแห่งอิสราเอลพูดว่า
“ลูกสาวของบาบิโลนเป็นเหมือนลานนวดข้าวในช่วงที่คน
เหยียบย่ำข้าวอยู่
อีกไม่นานก็จะถึงเวลาเก็บเกี่ยว”

34 เยรูซาเล็มพูดว่า “กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน
กลืนกินข้าและบดขยี้ข้า
เขาเทข้าออกหมดเหมือนเทหม้อ
เขากลืนกินข้าเหมือนมังกร
เขาเติมท้องตัวเองด้วยอาหารเลิศหรูของข้า
แล้วเขาก็ถุยข้าทิ้ง”

35 ให้ศิโยนพูดว่า “ขอให้ความโหดร้ายที่บาบิโลนทำกับข้า
และครอบครัวของข้าสนองมันเอง”
ให้เยรูซาเล็มพูดกันว่า “ขอให้โอ้พวกบาบิโลนนั้นถูกลงโทษที่
ทำให้ข้าเลือดสาด”

36 ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงพูดว่า
“ยูดาห์ เราจะแก้แค้นให้กับเจ้า
และจะแก้แค้นบาบิโลน
เราจะทำให้ทะเลของบาบิโลนเหือดแห้ง
และจะทำให้บ่อน้ำของมันแห้งขอด

37 แล้วบาบิโลนก็จะกลายเป็นซากหิน เป็นที่อาศัยของหมาใน เป็นที่รกร้าง และเป็นทีที่คนหัวเราะเยาะ ไม่มีคนอาศัยอยู่

38 ชาวบาบิโลนพากันรำร่ำเหมือนสิงโต พวกเขารำร่ำเหมือนลูกสิงโต

39 เมื่อพวกเขาถูกยิวให้โกรธ เราจะเตรียมงานเลี้ยงให้พวกเขา และจะมอมพวกเขาให้เมา พวกเขาจะหัวเราะอย่างขาดสติ หลังจากนั้นพวกเขาจะหลับ หลับไปตลอดกาล และจะไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

40 “เราจะนำบาบิโลนลงมาเหมือนลูกแกะที่นำไปฆ่า เหมือนแกะตัวผู้และแพะที่เอาไปฆ่า

41 เซซัค † ถูกยึดแล้ว เมืองที่คนทั้งโลกเคยสรรเสริญถูกยึดไปแล้ว ไม่น่าเชื่อ บาบิโลนกลายเป็นสิ่งน่าสยดสยอง ท่ามกลางชนชาติต่างๆไปแล้ว

42 ทะเลโถมเข้าท่วมบาบิโลน คลื่นยักษ์ที่เสียงกึกก้องซัดท่วมเธอ

43 เมืองต่างๆของเธอกลายเป็นที่รกร้างแห้งแล้ง ไม่มีใครอาศัยอยู่และไม่มีใครเดินผ่านไป

44 เราจะทำโทษพระเบลในบาบิโลน และล้างสิ่งที่เขาออกสิงลงไปออกมาจากปากของเธอ ชนชาติต่างๆจะไม่หลังไหลไปหามันอีกต่อไป และกำแพงบาบิโลนจะพังทลาย

45 คนของเรา ออกมาจากเธอซะ พวกเจ้าแต่ละคนจะต้องหนีเอาชีวิตรอด จากไฟโกรธของพระยาห์เวห์

46 อย่าได้ท้อแท้ อย่ากลัวข่าวลือที่ได้ยินในแผ่นดินนี้ ปีนี้ก็ข่าวลือหนึ่ง ปีหน้าก็อีกข่าวลือหนึ่ง แล้วจะมีข่าวลือต่างๆเรื่องความรุนแรงในแผ่นดิน และข่าวลือต่างๆเรื่องผู้ครอบครองสู้กันเอง

47 ให้แน่ใจได้เลยว่า วันนั้นกำลังมา ที่เราจะลงโทษพวกรูปเคารพทั้งหลายของบาบิโลน แผ่นดินทั้งหมดของเธอจะต้องอับอาย คนของเธอที่ถูกแทงจะล้มตายทั่วเมืองเธอ

48 แล้วฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก และทุกสิ่งที่มีชีวิตในมัน ก็จะตะโกนร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีที่บาบิโลนพินาศ เพราะพวกผู้ทำลายจากทางเหนือกำลังจะมาเพื่อทำลายเธอ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

49 พระยาห์เวห์พูดว่า “บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลล้มตาย บาบิโลนทำให้คนทั่วโลกล้มตาย

ดังนั้นบาบิโลนก็จะต้องล้มตายด้วย

50 พวกเจ้าที่หนีจากสงคราม มาหนี อย่าได้ยืนอยู่เฉยๆ ให้ระลึกถึงพระยาห์เวห์จากที่ไกล และให้คิดถึงเยรูซาเล็มอย่างใจจดใจจ่อ”

51 พวกคนที่ถูกเนรเทศพูดว่า “เราอับอายเหลือเกิน เพราะว่าเราโดนดูถูกเหยียดหยาม อับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว เพราะคนต่างชาติบุกเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันเป็นวิหารของพระยาห์เวห์”

52 พระยาห์เวห์พูดว่า “ดังนั้น วันนั้นใกล้มาถึงแล้ว

คือวันที่เราจะลงโทษพวกรูปเคารพของบาบิโลน และคนบาบิโลนจะร้องไห้หวน

53 ถึงแม้บาบิโลนจะสูงเทียมฟ้า และสร้างป้อมปราการอันแข็งแกร่ง เราก็จะส่งผู้ทำลายไปหาเธอ”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

54 “เสียงร้องให้ดังมาจากบาบิโลน เสียงพงพินาศมาจากแผ่นดินชาวบาบิโลน

55 เพราะพระยาห์เวห์กำลังทำลายบาบิโลน และพระองค์จะทำลายเสียงอันทรงพลังของเธอ ศัตรูที่เหลือเข้ามาจะเสียงดังเหมือนกับเสียงนำหลาก พวกเขาจะให้ร้องตะโกนกัน

56 เพราะศัตรูกำลังมาสู้กับบาบิโลน ผู้ทำลายกำลังมาต่อสู้กับเธอ พวกนักรบของเธอจะถูกจับ และธนูของพวกเขาจะถูกหัก เพราะพระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่จะตอบแทนให้อย่างสาสม พระองค์จะแก้แค้นคืนแน่ๆ

57 เราจะมอมพวกเจ้านาย พวกผู้รู้ พวกเจ้าเมือง และพวกผู้ปกครองเมือง และพวกนักรบของบาบิโลน ให้เมาเมา พวกเขาจะหลับตลอดไปและจะไม่ตื่นขึ้นมาอีกเลย”

องค์กระษัตริย์พูดว่าอย่างนั้น ชื่อของพระองค์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

58 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “กำแพงต่างๆของเมืองบาบิโลนนั้นกว้างใหญ่ แต่ก็จะถูกทำลายอย่างราบคาบ และประตูสูงๆของเธอก็จะถูกไฟเผา ผู้คนทำงานหนักแต่ไม่ได้อะไรจากมัน ทุกสิ่งที่พวกเขาได้มาจากงานของเขา จะถูกเผา”

เยเรมีย์ส่งข่าวสารไปบาบิโลน

59 เมื่อกระษัตริย์เศเดคียาห์แห่งยูดาห์เดินทางไปบาบิโลน ซึ่งเป็นปีที่สี่ที่พระองค์ปกครองยูดาห์ เยเรมีย์ผู้พูดแทนพระเจ้ายิวก็ได้ส่งบางอย่างกับเสโรอาห์ลูกชายของเนริยาห์ ลูกชายของมาอาเสอาห์ เสโรอาห์เป็นเจ้าหน้าที่ส่งส่วยให้กับบาบิโลน 60 เยเรมีย์ได้เขียนเกี่ยวกับหายนะทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นกับบาบิโลนลงในห้องสี่ม่านหนึ่ง เยเรมีย์ได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมด ที่เป็นเรื่องต่อต้านบาบิโลน

61 แล้วเยเรมีย์ก็พูดกับเสโรอาห์ว่า “เมื่อท่านไปถึงบาบิโลน ท่านก็จะเห็นเอง แล้วท่านจะต้องประกาศถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดให้คนบาบิโลนฟัง 62 ท่านต้องพูดว่า ‘พระยาห์เวห์เจ้าข้า พระองค์ได้พูดไว้ว่า พระองค์จะทำลายสถานที่นี้ จะไม่มีใครอาศัยอยู่เลย ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ เพราะมันจะถูกทำลายย่อยยับตลอดกาล’ 63 แล้วเมื่อท่านอ่านหนังสือม่านนั้นจบแล้ว ก็มดมันไว้กับก้อนหิน แล้วก็ขว้างมันลงไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส 64 จากนั้นให้ท่านพูดว่า ‘บาบิโลนก็จะจมลงไปเหมือนอย่างนี้แหละ และเธอจะไม่สามารถให้หัวขึ้นมาจากความทุกข์ทรมานที่เรากำลังจะนำไปให้เธอได้เลย แล้วพวกเขาทั้งหมดจะ’”

คำพูดของเยเรมีย์นั้นก็จบลงแค่นั้น

เยรูซาเล็มแตกและชาวเยรูซาเล็มถูกจับไปเป็นเชลย
(2 พกษ. 24:18-25:30; 2 พศด. 36:11-20; ยรม. 39:1-10)

52 เศเดคียามีอายุยี่สิบเอ็ดปีตอนที่ขึ้นเป็นกระษัตริย์ แล้วพระองค์ก็ครองบัลลังก์อยู่สิบเอ็ดปี แม่ของพระองค์ชื่อฮามูทาล เป็นลูกสาวของเยเรมีย์ที่ผู้มาจากลิบนาห์ 2 พระองค์ทำสิ่งที่พระยาห์เวห์เห็นว่าชั่วร้ายเหมือนกับที่เยโฮยาคิมเคยทำ 3 ดังนั้น พระยาห์เวห์โกรธเยรูซาเล็มและยูดาห์มากจนถึงกับไล่

† เซซัค คำนี้เขียนเป็นรหัสลับ หมายถึง บาบิโลน

พวกเขาไปจากพระองค์ เศเดคียาห์กับภู่ตอกษัตริย์บาบิโลน 4 ในวันที่สิบ เดือนสิบ ปีที่เก้าที่เศเดคียาห์เป็นกษัตริย์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ก็ยกมาที่เยรูซาเล็มและตั้งค่ายรอบเมือง และสร้างอุปรกรณ์โจมตีทั้งหลายไว้รอบกำแพงเมือง

5 พวกนั้นโจมตีป้อมปราการครั้งแล้วครั้งเล่า จนถึงปีที่สิบเอ็ดของกษัตริย์เศเดคียาห์ 6 ในวันที่เก้า เดือนสี่ ความอดอยากในเมืองนั้นก็แสนสาหัสนัก จนไม่มีอาหารให้ประชาชนกินกัน 7 แล้วศัตรูก็ทำลายกำแพงเข้ามาในเมือง ทหารทั้งหมดก็วิ่งหนี พวกเขาหนีออกนอกเมืองตอนกลางคืนไปตามถนน ผ่านทางประตูที่อยู่ระหว่างกำแพงสองชั้น ใกล้ๆสวนของกษัตริย์ ในขณะที่พวกบาบิโลนล้อมเมืองไว้ และพวกเขาหนีไปตามถนนที่ไปยังทะเลทรายอารบา

8 ทหารบาบิโลนก็ไล่ตามกษัตริย์เศเดคียาห์ไป แล้วก็จับพระองค์ได้ในที่ราบของเยรีโค แล้วทหารของเขาต่างพากันหนีกระเจิดกระเจิงไป 9 พวกเขาจึงจับกุมกษัตริย์ไว้ และนำตัวไปให้กษัตริย์บาบิโลนที่ริบล่าห์ในเขตฮามัท แล้วกษัตริย์บาบิโลนก็ตัดสินโทษพระองค์ 10 กษัตริย์บาบิโลนฆ่าบรรดาลูกชายของเศเดคียาห์ต่อหน้าพระองค์ แล้วก็ฆ่าเจ้านายทั้งหมดของยูดาห์ที่ริบล่าห์ด้วย 11 พระองค์ได้ควักดวงตาทั้งสองข้างของกษัตริย์เศเดคียาห์และเอาโซ่ทองสัมฤทธิ์มาล่ามพระองค์ไว้ กษัตริย์บาบิโลนเอาเศเดคียาห์ไปบาบิโลน แล้วขังพระองค์ไว้ในคุกจนตาย

คนยูดาห์ตกเป็นเชลย

12 ในวันที่สิบเดือนที่ห้า ปีที่สิบเก้าที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ปกครองบาบิโลน เนบูซาราดานหัวหน้าทหารองครักษ์ เจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ได้เข้าไปที่เยรูซาเล็ม 13 เขาได้เฝ้าวิหารของพระยาห์เวห์ รั้วของกษัตริย์ และบ้านเรือนทั้งหมดในเยรูซาเล็ม เขาเผาบ้านที่ใหญ่โตทุกหลัง

14 แล้วกองทัพบาบิโลนทั้งสิ้นที่มาจับหัวหน้าองครักษ์ ก็ทำลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่ล้อมรอบเมืองเยรูซาเล็มลง 15 แล้วเนบูซาราดานหัวหน้าองครักษ์ ได้กวาดต้อน คนจนบางคน คนที่ยังหลงเหลืออยู่ในเมือง และคนที่ก่อนหน้านี้ได้ไปมอบตัวกับชาวบาบิโลนแล้ว และพวกช่างฝีมือที่เหลือไปบาบิโลนจนหมด 16 แต่เนบูซาราดานหัวหน้าองครักษ์ ได้ทิ้งคนจนบางคนไว้ในแผ่นดิน เพื่อดูแลไร่จุ่นและทุ่งนา

17 เสาทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ รวมทั้งแท่นบูชาเคลื่อนที่ และขันทะเลทองสัมฤทธิ์ที่อยู่ในวิหารของพระยาห์เวห์ พวกทหารบาบิโลนก็ทุบเป็นชิ้นๆแล้วขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดกลับไปบาบิโลน 18 แล้วพวกบาบิโลนก็ขนเอาพวกหม้อ พลั่ว กรรไกรตัดไม้ตะเกียง พวกขามประพรม ขามเครื่องหอม และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ที่ใช้ในวิหารไปด้วย

19 รวมทั้งขามเล็ก พวกกระถางใส่ซีอิ๊ว และพวกขามสำหรับประพรม พวกหม้อ ที่ตั้งตะเกียง และขามสำหรับเครื่องหอม ขึ้น

เครื่องตีมบูชา หัวหน้าองครักษ์เอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำจากทองและทำจากเงิน เพราะอยากได้ทองและเงินนั้น

20 ส่วนทองสัมฤทธิ์ที่ได้จากเสาสองต้น ขันทะเล วัฏทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวที่เป็นฐานรองอยู่ใต้ขันทะเล และพวกแท่นบูชาเคลื่อนที่ ที่กษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับวิหารของพระยาห์เวห์นั้นหนักเกินกว่าที่จะขึงได้

21 ส่วนพวกเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัดโดยรอบได้สิบสองศอก หนาหนึ่งฝ่ามือ และตรงกลางกลวง 22 หัวของเสาทำจากทองสัมฤทธิ์ สูงห้าศอก มีลายตาข่าย มีผลทับทิมล้อมอยู่รอบหัวเสานั้น ทั้งหมดทำจากทองสัมฤทธิ์ เสาต้นที่สองและผลทับทิมก็สร้างแบบเดียวกัน 23 ในแต่ละด้านมีผลทับทิมฝังอยู่เก้าสิบหก ลูก และมีผลทับทิมร้อยลูกล้อมรอบตาข่ายแต่ละอัน

24 จากวิหาร หัวหน้าองครักษ์ ได้จับตัวเสโรอาห์หัวหน้านักบวชเศฟันยาห์ รองหัวหน้านักบวช และผู้ดูแลประตูลงสามคนไป 25 จากเมือง หัวหน้าองครักษ์ได้จับแม่ทัพคนหนึ่งที่เคยดูแลทหารพร้อมกับที่ปรึกษาเจ็ดคนของกษัตริย์ที่เขาเจอในเมือง และเสนาที่เป็นแม่ทัพที่เป็นคนเกณฑ์ทหาร และชาวบ้านหกสิบคนที่พบอยู่ที่กลางเมือง

26 เนบูซาราดานหัวหน้าองครักษ์ ได้ส่งคนพวกนี้ทั้งหมดไปให้กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบล่าห์ 27 กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แบ่งพวกเขาตายในริบล่าห์ในเขตฮามัท ชาวยูดาห์ก็เลยถูกกวาดต้อนไปจากแผ่นดินของตน

28 นี่คือจำนวนคนที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้กวาดต้อนไปในปีที่เจ็ดของการปกครองของพระองค์ พระองค์ได้กวาดต้อนพลเมืองยูดาห์ไปสามพันยี่สิบสามคน 29 ในปีที่สิบแปด พระองค์ได้กวาดต้อนคนไปจากเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน 30 ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาราดานหัวหน้าองครักษ์กวาดต้อนพลเมืองยูดาห์ไปเจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน รวมคนที่ถูกกวาดต้อนไปทั้งหมดได้สี่พันหกร้อยคน

เยโฮยาคินได้รับเกียรติในบาบิโลน

(2 พกษ. 25:27-30)

31 ในวันที่ยี่สิบห้า เดือนสิบสอง ปีที่สามสิบเจ็ดที่กษัตริย์เยโฮยาคินแห่งยูดาห์เป็นเชลยนั้น ในปีทีเอวิลเมโรดักเป็นกษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์ได้ยกฐานะของกษัตริย์เยโฮยาคินขึ้นมา แล้วกษัตริย์เอวิลเมโรดักได้นำตัวกษัตริย์เยโฮยาคินออกมาจากคุก

32 กษัตริย์เอวิลเมโรดักพูดคุยกับกษัตริย์เยโฮยาคินอย่างสุภาพ และให้พระองค์นั่งในที่นั่งสำคัญกว่ากษัตริย์องค์อื่นๆที่อยู่กับพระองค์ในบาบิโลน

33 กษัตริย์เยโฮยาคินได้ถอดชุดนักโทษของพระองค์ แล้วได้กินอาหารร่วมกับกษัตริย์เอวิลเมโรดักทุกวันตลอดชีวิต

34 กษัตริย์เยโฮยาคินก็ได้รับส่วนแบ่งจากกษัตริย์บาบิโลนทุกๆวันตามความจำเป็น ตลอดชีวิตจนถึงวันตายของพระองค์

บทเพลงร้องทุกข์

คำนำ

หนังสือบทเพลงร้องทุกข์นี้ เป็นการรวบรวมบทกวีห้าบทเข้าด้วยกัน บทที่ 1, 2 และ 4 แต่ละบทมียี่สิบสองข้อ แต่ละข้อเรียงตามพยัญชนะยี่สิบสองตัวในภาษาฮีบรู (เหมือนกับ ก, ข, ... ฮ) ในบทที่ 3 มีหกสิบหกข้อ คือใช้พยัญชนะหนึ่งตัวซ้ำสามครั้ง บทที่ 5 ถึงแม้จะมียี่สิบสองข้อ แต่ก็ไม่ได้เรียงตามพยัญชนะยี่สิบสองตัวในภาษาฮีบรูเหมือนสิบหกแรก หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่เศร้าที่สุดในพระคัมภีร์ พูดถึงเมืองเยรูซาเล็มและวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าถูกศัตรูของอิสราเอลปล้นและทำลาย แต่ในความเลวร้ายที่เกิดขึ้น หนังสือเล่มนี้ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความรักของพระเจ้าที่ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา เหมือนในบทที่ 3:22-23 ที่ว่า “แน่นอน ความรักของพระยาห์เวห์ไม่มีวันสิ้นสุดแน่นอน ความเมตตาของพระองค์ไม่มีวันหมดสิ้น ความรักและความเมตตาของพระองค์เริ่มต้นใหม่ในทุกๆเช้า ความซื่อสัตย์ของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่”

เยรูซาเล็มเศร้าโศกที่ถูกทำลาย

- 1 แยกแล้ว แยกแล้ว
เยรูซาเล็ม ครั้งหนึ่งเคยเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยผู้คน
แต่ตอนนี้ถูกทอดทิ้งให้เดียวดาย
ครั้งหนึ่งเธอเคยเป็นเมืองที่ยิ่งใหญ่ท่ามกลางชนชาติต่างๆ
แต่ตอนนี้ เธอเป็นเหมือนแม่ร้าง
เธอเคยเป็นเจ้าหญิงที่สูงศักดิ์ท่ามกลางจังหวัดทั้งหลาย
แต่ตอนนี้ เธอกลับกลายเป็นทาส
- 2 เธอร้องไห้คร่ำครวญอย่างขมขื่นในยามค่ำคืน
และนำตาอาบแก้ม
ไม่มีใครปลอบโยนเธอเลย
ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่รักเธอ
เพื่อนๆของเธอต่างก็พากันทรยศเธอ
พวกเขาได้กลายเป็นศัตรูของเธอ
- 3 ยูดาห์ทนทุกข์เวทนาและถูกกดขี่ข่มเหงอย่างหนัก
และถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย
เธออาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติต่างๆ
แต่ก็ไม่มีใครความสงบสุขหรือความมั่นคงเลย
คนพวกนั้นที่ไล่ล่าเธอก็ตามเธอทัน
พวกเขาตามเธอมาทันตรงทางแคบ
- 4 ถนนต่างๆที่มุ่งหน้าไปศิโยน ต่างร้องไห้คร่ำครวญ
เพราะไม่มีใครเดินทางมาร่วมงานเทศกาล
ประตูทั้งหมดของศิโยน ถูกปล่อยให้รกร้างว่างเปล่า
พวกนกยูงของเธอครวญคราง
นางสาวทั้งหลายของศิโยนต่างก็เศร้าโศกเสียใจ
ตัวศิโยนเองรู้สึกขมขื่นยิ่งนักกับเรื่องทั้งหมดนี้
- 5 พวกศัตรูของเยรูซาเล็มได้กลายเป็นพวกเจ้านายของเธอ
ศัตรูของเธอก็ได้พักผ่อนอย่างสบายใจ
ที่เป็นอย่างนี้ ก็เพราะ พระยาห์เวห์ได้ทำให้เยรูซาเล็มต้องทนทุกข์ทรมาน
เพราะเธอฝ่าฝืนกฎอย่างมากมาย
ลูกเล็กทั้งหลายของเธอได้จากไป
ศัตรูของเธอได้จับพวกเขาไป
- 6 สง่าราศีทั้งหมดของนางสาวศิโยนหมดไปแล้ว
พวกผู้สูงศักดิ์ของเธอก็เป็นเหมือนกวางที่หาทุ่งหญ้าไม่เจอ
ดังนั้นพวกเขาต้องเดินต่อไปอย่างหมดเรี่ยวแรงต่อหน้านักล่าสัตว์
- 7 ในช่วงเวลาที่เยรูซาเล็มตกทุกข์ได้ยาก

- เธอได้ระลึกถึงของมีค่าทั้งหลายที่เธอเคยมีในอดีต
เมื่อคนของเธอตกไปอยู่ในกำมือศัตรู
และไม่มีใครช่วยเธอ
พวกศัตรูของเธอก็มองเธอ
และหัวเราะเยาะที่เธอล้มสลาย
- 8 เยรูซาเล็ม ได้ทำบาปอันยิ่งใหญ่
ดังนั้นเธอจึงกลายเป็นของที่น่ารังเกียจ
คนเหล่านั้นที่เคยให้เกียรติกับเธอ
เดี๋ยวนี้กลับดูหมิ่นเธอเพราะพวกเขาได้เห็นเธอเปลือยเปล่า
เธอร้องครวญคราง
และหันจากไปด้วยความอับอายขายหน้า
 - 9 ความไม่บริสุทธิ์ของเธอติดอยู่ที่ชุดของเธอ
เธอไม่ได้คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอ
ความล้มสลายของเธอเกิดขึ้นอย่างน่าใจหาย
และไม่มีใครปลอบโยนเธอ
 - เธอร้องออกมาว่า “พระยาห์เวห์ ดูความทุกข์ของฉันสิ
ดูสิ ว่าศัตรูของฉันคุยทับฉันขนาดไหน”
 - 10 ศัตรูของเธอได้ยื่นมือออกมาคว้าสิ่งที่มีค่าทั้งหมดของเธอไป
ใช้แล้ว เธอได้เห็นชนชาติอื่นๆบุกเข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์
ของเธอ
ชนชาติเหล่านี้ เป็นชนชาติที่พระองค์ได้สั่งไว้ว่า
“ห้ามไม่ให้คนพวกนี้เข้าไปในที่ประชุมของเจ้า”
 - 11 คนเยรูซาเล็มทั้งหมดร้องครวญครางหาอาหารกัน
พวกเขาได้เอาสิ่งมีค่าของพวกเขามาแลกกับอาหาร
เพื่อประทังชีวิตของพวกเขา เธอพูดว่า “พระยาห์เวห์เจ้าข้า ดูสิ
ว่า
ฉันได้กลายเป็นขอทานไปแล้ว”
 - 12 เฮ้ พวกเจ้า พวกเจ้าที่เดินผ่านมา
มองไปทั่วดูสิ ดูสิว่า มีความเจ็บปวดไหนบ้างเหมือนกับ
ความเจ็บปวดที่ได้เกิดขึ้นกับฉัน
เป็นความเจ็บปวดที่พระยาห์เวห์ทำให้เกิดขึ้นกับฉันตอนที่
พระองค์โกรธฉันอย่างแรง
 - 13 พระองค์ส่งไฟลงมาจากเบื้องบน
และทำให้มันลึกเข้าไปในกระดูกของฉัน
พระองค์ได้กางตาข่ายออกเพื่อดักเท้าฉัน
และนำฉันกลับมา
พระองค์ทำให้ฉันกลายเป็นดินแดนที่ว่างเปล่า
และทำให้ฉันป่วยตลอดวัน
 - 14 พวกความบาปหนักของฉันถูกผูกมัดเข้ากับแอก
พระองค์ใช้มือของพระองค์ทอความบาปเหล่านั้นเข้าด้วยกัน

ความบาปเหล่านั้นได้วางอยู่บนคอของฉัน
มันดูคเอากำลังของฉันไป
พระองค์ทำให้ฉันตกไปอยู่ในกำมือของคนเหล่านั้นที่ฉันต่อต้าน
ไม่ไหว
15 องค์เจ้าชีวิตได้ทอดทิ้งนักรบทุกคนของฉันที่เคยอยู่ข้างใน
กำแพงของฉัน
พระองค์ได้เรียกระดมพลมาต่อต้านฉันเพื่อทำลายทหารหนุ่ม
ของฉัน
องค์เจ้าชีวิตได้เหยียบย่ำอ่อนอยู่ในบ่ออ่อนซึ่งเป็นของนางสาว
ยูดาห์
16 ฉันร้องคร่ำครวญเพราะเรื่องเหล่านี้
ดวงตาของฉันมองไปด้วยน้ำตา
ฉันรู้สึกอย่างนี้ เพราะไม่มีผู้ปลอบใจอยู่ใกล้ฉัน
ไม่มีใครทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้น
ลูกๆ ของฉันเป็นเหมือนกับดินแดนที่รกร้าง
เพราะศัตรูของพวกเขาเข้ามามีชัยเหนือพวกเขา
17 ศิโยนได้ยื่นมือออกมาทั้งสองข้าง
แต่ไม่มีใครจะปลอบโยนเธอ
พระยาห์เวห์ได้สั่งให้ชนชาติรอบๆ ยาโคบให้กลายเป็นศัตรูของ
เขา
เยรูซาเล็มได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์ท่ามกลางพวก
เขา
18 เยรูซาเล็มพูดว่า “พระยาห์เวห์นั้นทำถูกต้องแล้วที่ลงโทษฉัน
เพราะฉันไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระองค์
ชนชาติทั้งหลายในโลกนี้ ฟังให้ดี
ดูความเจ็บปวดของฉันสิ
ทั้งคนหนุ่มสาวของฉันถูกจับไปเป็นเชลยหมดแล้ว
19 ฉันได้เรียกคนเหล่านั้นที่รักฉันให้มาช่วย
แต่พวกเขาทำให้ฉันผิดหวัง
พวกนักรบและพวกผู้อาวุโสของฉันได้ตายไปในเมือง
ตอนที่พวกเขาออกไปหาอาหารเพื่อประทังชีวิต
20 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ดูลิ ฉันกำลังตกทุกซ์ได้ยาก
ท้องของฉันกำลังปั่นป่วน
ใจของฉันแตกสลายอยู่ภายใน
เพราะฉันได้กบฏอย่างมาก
เด็กๆ ถูกฆ่าฟันด้วยดาบอยู่บนท้องถนนด้านนอก
ส่วนในบ้าน ความตายก็รออยู่
21 ผู้คนได้ยืมว่า ฉันกำลังร้องให้คร่ำครวญ
แต่ไม่มีใครปลอบใจฉัน
ศัตรูของฉันทุกคนได้ยื่นถึงความเจ็บปวดของฉัน
พวกเขาตั้งใจที่พระองค์ทำอย่างนี้กับฉัน
ขอให้พระองค์โปรดนำวันแห่งการลงโทษนั้นเป็นวันที่พระองค์
ได้ประกาศไว้ให้มาตกลงบนพวกเขาด้วย
ให้พวกเขาเป็นเหมือนกับฉันด้วยเถิด
22 ขอให้ความชั่วทั้งหมดที่พวกเขาทำปรากฏอยู่ต่อหน้าพระ-
องค์ด้วยเถิด
และขอให้พระองค์ทำกับพวกเขาอย่างร้ายแรง
เหมือนกับที่พระองค์ทำกับฉันอย่างร้ายแรงเพราะสิ่งชั่วช้าทั้ง-
หมดที่ฉันได้ทำไป
ที่ฉันพูดอย่างนี้ ก็เพราะฉันคร่ำครวญครางอย่างหนักและจิตใจฉัน
ก็เจ็บป่วย”

พระยาห์เวห์ทำลายเยรูซาเล็ม

2 แยกแล้ว แยกแล้ว ด้วยความโกรธของพระยาห์เวห์ พระองค์
ได้ทำให้นางสาวศิโยน น้าชยะชเยง
พระองค์ได้โยนศัตรูศัตรูของอิสราเอลจากท้องฟ้าลงสู่ดิน
พระองค์ไม่สนใจที่จะปกป้องเกียรติของที่วางเท้าของพระองค์ †
ตอนที่พระองค์โกรธ

2 พระยาห์เวห์ได้ทำลายที่พักอาศัยทั้งหมดของยาโคบ
พระองค์ไม่มีเมตตาต่อกับเขาเลย
ตอนที่พระองค์โกรธ พระองค์ได้ทำลายพวกบ้อมปราการของ
นางสาวยูดาห์
พระองค์ตั้งเขลงลงมาบนดิน
พระองค์ทำให้อาณาจักรของยูดาห์และผู้นำทั้งหลายเสื่อม
เกียรติไป
3 ตอนที่พระองค์โกรธ พระองค์ได้ตัดเขาสัตว์ของอิสราเอล ††
พระองค์เลิกปกป้องอิสราเอล †
ในขณะที่ข้าศึกกำลังบุกเข้ามาใกล้
และพระองค์ก็เผายาโคบ
เหมือนเปลวเพลิงที่เผาผลาญทุกอย่างรอบๆ มัน
4 พระองค์เฝ้าค้นธนูราวกับว่าเป็นศัตรู
มือขวาของพระองค์เล็งอย่างไม่สั่นไหวราวกับเป็นปรับักษ์
พระองค์ฆ่าชายที่หล่อเหลาของยูดาห์ทั้งหมด
พระองค์เทความโกรธแค้นของพระองค์เหมือนไฟเข้าไปใน
เต็นท์ของนางสาวศิโยน
5 องค์เจ้าชีวิตเป็นเหมือนศัตรู
พระองค์กลืนกินอิสราเอล
พระองค์กลืนกินบ้อมปราการทั้งหมดของเธอ
พระองค์กลืนกินเมืองทั้งหลายของเธอที่มีกำแพงกัน
พระองค์ทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญให้กับนางสาวยู-
ดาห์
6 พระองค์ถอนวิหารของพระองค์เหมือนกับถอนเพิงในสวน
พระองค์ทำลายเต็นท์นัดพบของพระองค์
พระองค์ทำให้เทศกาลและวันหยุดทางศาสนาทั้งหลายจบสิ้นไป
ในเมืองศิโยน
พระองค์ถูกเหยียดหยามทั้งกษัตริย์และนักรบตอนที่พระ-
องค์โกรธจัด
7 พระยาห์เวห์ทอดทิ้งแท่นบูชาของพระองค์
พระองค์บอบกบัดสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
พระองค์มอบกำแพงบ้อมปราการของเยรูซาเล็มให้ตกอยู่ในกำ-
มือศัตรู
พวกศัตรูต่างโห่ร้องกันในวิหารของพระยาห์เวห์
เหมือนกับมึงานเทศกาล
8 พระยาห์เวห์ได้ตัดสินใจทำลายกำแพงเมืองของนางสาวศิโยน
พระองค์ได้วัดดูแล้วว่าจะทำลายถึงแค่ไหน
พระองค์ไม่ได้หัดมือกลับจากการทำลายมัน
พระองค์ทำให้บ้อมปราการและกำแพงคร่ำครวญ
พวกมันทรุดโทรมไปด้วยกัน
9 ประตูเมืองต่างๆ ของเยรูซาเล็มทรุดลงในดิน
พระองค์ทำลายเหล็กดาลประตูทั้งหลาย จนแตกละเอียด
กษัตริย์และผู้สูงศักดิ์ทั้งหลายถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยท่าม-
กลางชนชาติทั้งหลาย
ไม่เหลือใครเลยที่จะอยู่ให้คำสั่งสอน
แม้แต่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าของเธอก็ไม่ได้รับนิมิตจากพระ-
ยาห์เวห์
10 พวกผู้อาวุโสของนางสาวศิโยน
ต่างพากันนั่งเงียบบนที่นอน
พวกเขาต่างกัโยนฝุ่นลงบนหัวของตน
พวกเขาสวมใส่เสื้อผ้ากระสอบ
พวกเขาหญิงสาวบริสุทธิ์ของเยรูซาเล็มต่างก้มหัวลงถึงพื้นด้วยความ
เสียใจ
11 ตาของเรามีน้ำตาคลอเบา

† ที่วางเท้าของพระองค์ อาจจะหมายถึง เยรูซาเล็ม วิหาร หรือหีบแห่งคำมั่น
สัญญาของพระองค์ก็ได้ †† เขาสัตว์ของอิสราเอล หมายถึง พละกำลังทาง
ทหารของอิสราเอล หรือกษัตริย์ของเขา † พระองค์เลิกปกป้องอิสราเอล แปล
ตรงๆได้ว่า “พระองค์ได้ตั้งมือขวาของพระองค์จากอิสราเอล”

ห้องใ้ผมบ่นไปหมดแล้ว
 ตับผมทะลักลงสู่ดินแล้ว
 เพราะคนของผมนึกทำลาย
 ลูกเล็กเด็กแดงก็เป็นลมล้มพับไปบนถนนในเมือง
 12 พวกเด็ก ๆ พุดกับแม่ของพวกเขาว่า
 “แม่จ๋า อาหารและเครื่องตุ้มอยู่ที่ไหน”
 พวกเขาเป็นลมล้มพับไปที่ลานเมือง
 เหมือนคนขาดใจและตายไปในอ้อมอกของแม่
 13 นางสาวเยรูซาเล็ม จะให้ผมเปรียบเจ้าเหมือนกับอะไรดี
 จะให้เปรียบเจ้ากับอะไรดี
 นางสาวศิโยน จะให้ผมเอาเจ้าไปเปรียบกับอะไรดี
 จะให้ผมปลอบโยนเจ้าอย่างไรดี
 ความหายนะของเจ้านั้นยิ่งใหญ่เหมือนทะเล ใครจะเยียวยารัก-
 ษาเจ้าได้
 14 พวกผู้พุดแทนพระเจ้าของเจ้าได้บอกเจ้าเกี่ยวกับนิมิตที่พวก
 เขาเห็น
 แต่นิมิตพวกนั้นมันไร้สาระและเชื่อไม่ได้
 พวกเขาไม่ได้เปิดเผยความผิดบาปของเจ้า
 เพื่อเจ้าจะได้คืนสู่สภาพดีเหมือนเดิม
 แต่พวกเขากลับพุดนิมิตจอมปลอมเกี่ยวกับเจ้า
 เพื่อนำให้เจ้าหลงไป
 15 ทุกคนที่เดินผ่านมาทางนั้นต่างตบมือเยาะเจ้า
 พวกเขาผิวปากและส่ายหัวต่อเจ้า นางสาวเยรูซาเล็ม
 พวกเขาพุดเยาะว่า “นี่นะหรือเมืองที่ผู้คนต่างพุดกันว่า
 เป็นเมืองที่สวยอย่างไม่มีที่ติ
 ซึ่งเคยให้ความสุขกับคนทั้งโลก”
 16 พวกศัตรูทั้งหมดของเจ้าจะเปิดปากกว้างหัวเราะเยาะเจ้า
 พวกเขาจะผิวปากและกัดฟันและพุดว่า
 “เราได้กลืนกินพวกเขาไปจนหมด
 นี่แหละเป็นวันที่พวกเรารอคอย วันนั้นได้มาถึงแล้ว
 และเราก็ได้เห็นมันกับตาของพวกเขาเอง”
 17 พระยาห์เวห์ได้ทำในสิ่งที่พระองค์วางแผนไว้
 พระองค์ได้ทำตามคำขู่ของพระองค์
 พระองค์ได้ทำตามทีพระองค์ได้สัญญาไว้มานานมาแล้ว
 พระองค์ได้ทำลายมันลงโดยไม่สงสาร
 พระองค์ทำให้ศัตรูของเจ้าเฉลิมฉลองกัน
 พระองค์ได้ทำให้ศัตรูของเจ้าเข้มแข็งขึ้น
 18 กำแพงเมืองของนางสาวศิโยน
 ร้องเรียกองค์เจ้าชีวิตจากใจของเจ้า
 ให้นำตาของเจ้าไหลพรังพรูออกมาเหมือนลำธาร ทั้งวันทั้งคืน
 อย่าได้หยุดร้องเลย
 อย่าให้ดวงตาของเจ้าได้หยุดพักจากการร้องให้
 19 ลูกขึ้นมาร้องตะโกนในยามค่ำคืน
 ลูกขึ้นมาร้องตะโกนในทุกช่วงต้นยาม
 เทใจของเจ้าออกมาเหมือนน้ำต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต
 ชูมือของเจ้าขึ้นต่อพระองค์เพื่อขอชีวิตของลูกๆ เจ้าที่เป็นลม
 ล้มพับไปเพราะความหิวตามหัวถนนต่างๆ
 20 มองดูสิ พระยาห์เวห์ สังเกตดูสิว่า
 พระองค์ได้ทำอย่างนี้กับใคร
 สมควรแล้วหรือที่ผู้หญิงจะกินลูกของตัวเอง ลูกๆ ที่พวกเขาดู-
 แล
 สมควรแล้วหรือที่พวกนักบวชและพวกผู้พุดแทนพระเจ้าจะ
 ถูกฆ่าในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ขององค์เจ้าชีวิต
 21 ทั้งคนหนุ่มและคนแก่นอนคว่ำอยู่บนพื้นกลางถนน
 คนสาว ๆ และหนุ่ม ๆ ของผมถูกดาบฆ่าฟันล้มลง
 พระองค์ฆ่าพวกเขาในวันที่พระองค์โกรธ
 พระองค์สังหารพวกเขาอย่างไร้ความเมตตา

22 พระองค์เรียกศัตรูจากรอบข้างให้มาชมขวัญฉันราวกับว่า
 พระองค์เชิญพวกเขามางานเลี้ยง
 ในวันที่พระยาห์เวห์โกรธฉัน ไม่มีใครหนีพ้นหรือรอดชีวิตอยู่
 ศัตรูของฉันได้ทำลายลูกๆ ที่ฉันเฝ้าทะนุถนอมเลี้ยงดูมาจนหมด
 สิ้น

ความหมายของความทุกซ์ยากลำบาก

- 3 ผมเป็นคนที่เห็นความทุกซ์ยากลำบากมานานแล้ว
 พระเจ้าตีผมด้วยไม้เท้าของพระองค์
 ตอนที่พระองค์โกรธ
 2 พระองค์นำผมและทำให้ผมเดินในความมืด ไม่ใช่ความสว่าง
 3 พระองค์ตีผมคนเดียว
 ครึ่งแล้วครึ่งเล่าตลอดวัน
 4 พระองค์ทำให้เนื้อและหนังของผมเหี่ยวแห้งไป
 พระองค์หักกระดูกของผม
 5 พระองค์สร้างพวกหอคอยเคลื่อนที่สำหรับโจมตีผม
 และโอบล้อมผมด้วยความยากจน และความทุกซ์ยาก
 6 พระองค์ทำให้ผมนั่งอยู่ในความมืดมิด
 เหมือนกับคนที่ตายไปนานแล้ว
 7 พระองค์สร้างกำแพงล้อมผมไว้ ผมหนีไม่ได้
 และพระองค์เอาโซ่ทองสัมฤทธิ์อันหนักอึ้งล่ามผมไว้
 8 ถึงแม้ผมได้ร้องให้ช่วย
 พระองค์ก็เพิกเฉยต่อคำอธิษฐานของผม
 9 พระองค์กั้นถนนของผมด้วยกำแพงที่สร้างจากหินสกัด
 พระองค์ทำให้ผมเดินทางต่อไปไม่ได้
 10 พระองค์เป็นเหมือนหมีที่คอยตะครุบผม
 เหมือนสิงโตที่คอยซุ่มโจมตีผม
 11 พระองค์ไล่ล่าผมจนออกนอกทางของผม และฉีกผมเป็นชิ้นๆ
 พระองค์ปล่อยให้ผมถูกทิ้งอย่างสิ้นหวัง
 12 พระองค์โค่งคั่นธนูของพระองค์
 และเอาผมเป็นเป้าลูกธนูนั้น
 13 พระองค์ยิงผมที่ไต
 ด้วยลูกธนูที่เอามาจากแล่งของพระองค์
 14 คนของผมหัวเราะเยาะผม
 พวกเขาร้องเพลงล้อเลียนผมทั้งวัน
 15 พระองค์ทำให้ผมเต็มไปด้วยความขมขื่น
 พระองค์ทำให้ผมอิมด้วยน้ำบอระเพ็ดอันขม
 16 พระองค์ทำให้ฟันผมพังละเอียดด้วยก้อนกรวด
 พระองค์กระเทาะผมจมนดิน
 17 จิตใจผมไม่มีความสงบสุขเลย
 ผมล้มไปแล้วว่า สิ่งที่ดีๆ เป็นอย่างไร
 18 ผมบอกกับตัวเองว่า “อนาคตและความหวังของผมจากพระ-
 ยาห์เวห์
 ได้สูญสิ้นไปหมดแล้ว”
 19 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอได้โปรดจดจำถึงความทุกซ์ยากลำบาก
 ของข้าพเจ้า
 การเร่ร่อนไปมาของข้าพเจ้าและน้ำบอระเพ็ดอันขมและยาพิษ
 ที่ข้าพเจ้าต้องดื่มมัน
 20 ผมจำได้ถึงความทุกซ์ยากที่เกิดขึ้นกับผม
 และผมก็หดหู่ใจ
 21 แต่ผมระลึกได้ถึงสิ่งหนึ่ง
 ทำให้ผมเกิดความหวังขึ้น
 22 แน่นอน ความรักของพระยาห์เวห์ไม่มีวันสิ้นสุด
 แน่นอน ความเมตตาของพระองค์ไม่มีวันหมดสิ้น
 23 ความรักและความเมตตาของพระองค์เริ่มต้นใหม่ในทุกๆ เช้า
 ความซื่อสัตย์ของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่
 24 จิตใจของผมพุดว่า “พระยาห์เวห์เป็นทุกสิ่งที่ผมต้องการ
 ดังนั้นผมจึงมีความหวังในพระองค์”

25 พระยาห์เวห์ดีกับคนที่รอคอยพระองค์
พระยาห์เวห์ดีกับคนที่แสวงหาพระองค์
26 มันเป็นเรื่องที่ดีที่คนจะมีความหวังและสงบใจ
รอคอยการช่วยกู้จากพระยาห์เวห์
27 มันเป็นเรื่องที่ดีที่คนจะเรียนรู้
ที่จะแบกภาระในวัยหนุ่มสาว
28 เขาควรจะนั่งคนเดียวและอยู่เงียบๆ
เมื่อพระยาห์เวห์วางภาระหนักบนเขา
29 ให้เขาเอาหน้าซบดิน
ไม่แน่นอนจะมีหวัง
30 ให้เขายืนแค้นให้กับคนที่ตบเขา
ให้เขายอมรับความมอับอายขยหน้าอย่างเต็มที่
31 พระยาห์เวห์จะไม่ทอดทิ้งคนตลอดไป
32 ถ้าพระองค์เป็นผู้ที่ทำให้เกิดความทุกข์ยากขึ้น พระองค์ก็จะ
แสดงความเมตตาเหมือนกัน
ตามความรักมั่นคงอันเหลือเฟือของพระองค์
33 พระองค์ไม่ชอบทำร้ายใคร
หรือทำให้ใครต้องทุกข์ยากลำบาก
34 เมื่อนักโทษทุกคนในโลกนี้
ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า
35 เมื่อมนุษย์ถูกละเมิดสิทธิ
ต่อหน้าพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด
36 เมื่อคดีของคนหนึ่งถูกขัดขวางไม่ได้รับความยุติธรรม
คิดว่าพระยาห์เวห์ไม่เห็นสิ่งเหล่านี้หรือ
37 ไม่มีใครรอกที่สามารถพูดแล้วให้มันเป็นไปตามที่เขาพูด
นอกจากพระยาห์เวห์จะสั่งให้มันเกิดขึ้น
38 ทั้งเรื่องที่ดีและไม่ดีเกิดขึ้นมา
ตามคำสั่งของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุด
39 ตราบใดที่เรายังมีชีวิตอยู่
ก็ไม่ควรบ่นเมื่อถูกลงโทษเพราะทำบาป
40 ให้เราทดสอบและสำรวจถึงการกระทำของเรา
แล้วหันกลับไปหาพระยาห์เวห์
41 ให้เรายกใจของเราพร้อมกับมือทั้งสองขึ้น
ต่อพระเจ้าในสวรรค์และพูดว่า
42 “ข้าแต่พระยาห์เวห์ พวกเราได้ทำบาปและกบฏต่อพระองค์
และพระองค์ไม่ได้ให้อภัยพวกเรา
43 พระองค์ได้ปกคลุมเราด้วยความโกรธและไล่ติดตามเรา
พระองค์ฆ่าเราอย่างไม่ปราณี
44 พระองค์เอาเมฆมาปกคลุมพระองค์ไว้
เพื่อป้องกันไม่ให้คำอธิษฐานผ่านไปถึงพระองค์
45 พระองค์ทำให้เราเป็นเหมือนกับเศษเดนและขยะ
ท่ามกลางชนชาติอื่นๆ
46 พวกศัตรูของเรา
พูดหัวเราะเยาะดูถูกพวกเรา
47 พวกเราคืนตระหนกและตกอยู่ในหลุมพราง
อยู่ในความพินาศและถูกทำลาย”
48 น้ำตาไหลจากดวงตาของผมห่างอย่างสายน้ำ
เพราะคนของมลุ่มจม
49 น้ำตาของผมหไหลอย่างไม่ขาดสาย
ผมหจะร้องไห้ไม่หยุด
50 จนกว่าพระยาห์เวห์จะมองลงมาจากสวรรค์
และเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น
51 จิตวิญญาณของผมเป็นทุกข์ยิ่งนัก
เพราะผมเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นกับเด็กสาวๆในเมืองผม
52 คนเหล่านั้นที่เป็นศัตรูกับผมโดยไม่มีสาเหตุ
ไล่ล่าผมเหมือนกับนกตัวหนึ่ง
53 พวกเขาจะจับชีวิตผมด้วยการโยนผมลงไปในบ่อ
และเอาหินขว้างผม

54 น้ำได้ไหลท่วมหัวผม
ผมพูดว่า “ชีวิตของผมจบสิ้นแล้ว”
55 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าเรียกชื่อของพระองค์
จากหลุมที่ลึกที่สุด
56 ขอช่วยฟังเสียงร้องของข้าพเจ้าด้วย ขออย่าได้ปิดหูพระองค์
จากเสียงร้องละห้อยของข้าพเจ้า
จากเสียงร้องให้ช่วยของข้าพเจ้า
57 เมื่อข้าพเจ้าเรียกหาพระองค์ ขอให้พระองค์เข้ามาใกล้ด้วย
เถิด
ขอพระองค์ปลอบว่า “อย่ากลัวเลย”
58 องค์เจ้าชีวิต ขอช่วยแก้ต่างให้กับข้าพเจ้าด้วย
ขอพระองค์ช่วยไถ้ชีวิตข้าพเจ้าคืนมาด้วยเถิด
59 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ดูเรื่องที่เขาทำผิดต่อข้าพเจ้าสิ
ช่วยตัดสินคดีของข้าพเจ้าอย่างยุติธรรมด้วย
60 พระองค์ ดูความอู้อ้อที่พวกเรามีต่อข้าพเจ้าสิ
พระองค์ ดูแผนชั่วทั้งหลายที่พวกเรามีต่อข้าพเจ้าสิ
61 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ฟังสิ พวกเขากำลังเยาะเย้ยข้าพเจ้าอยู่
ฟังสิ พวกเขา กำลังวางแผนชั่วร้ายต่อข้าพเจ้า
62 ฟังสิ พวกศัตรูของข้าพเจ้าซุบซิบนินทาข้าพเจ้าตลอดทั้งวัน
63 คูสิ ไม่ว่าพวกเขาจะยืนหรือนั่ง
พวกเขาก็ร้องเพลงหัวเราะเยาะข้าพเจ้า
64 ข้าแต่พระยาห์เวห์ช่วยตอบแทนพวกเขา
ให้สาสมกับสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป
65 ขอให้พวกเขาถูกลืมใจ
และสาปแช่งพวกเขาด้วย
66 ขอให้พระองค์ไล่ล่าพวกเขาด้วยความโกรธ
และทำลายพวกเขาให้หมดสิ้นไปจากภายใต้ฟ้าสวรรค์ของ
พระยาห์เวห์

เยรูซาเล็มถูกโจมตีอย่างสยดสยอง

4 แยกแล้ว แยกแล้ว คูสิ ทองคำสูญเสียประกายอันเจิดจ้าของ
มันขนาดไหน
คูสิ ทองคำอย่างดีสูญเสียประกายระยิบระยับขนาดไหน
เพชรพลอยศักดิ์สิทธิ์ถูกทิ้งเกลื่อนกลาดตามท้องถนน
2 แยกแล้ว แยกแล้ว พวกลูกๆของศิโยนมีค่ามาก
พวกเขามีค่ามากกว่าทองคำบริสุทธิ์
แต่ทำไมตอนนี้คุณถึงคิดว่าพวกเขาเป็นแค่หม้อดินกระจอกๆ
ที่หนักขึ้นหม้อขึ้นขึ้นมาเท่านั้น
3 ขนาดหมาไนยังเลี้ยงนมลูกของมัน
แม้แต่แม่หมายังให้ลูกของมันดูดนมจากเต้า
แต่ทำไมคนของเราถึงโหดร้าย
เหมือนนกกระจอกเทศที่ทิ้งลูกของมันในที่เปล่าเปลี่ยวแห้ง
แล้ง
4 ลินของเด็กที่ยังไม่หย่านมติดอยู่ที่เพดานปากเพราะกระหาย
จัด
พวกเด็กเล็กร้องขออาหาร
แต่ไม่มีใครให้อาหารกับพวกเขา
5 คนพวกนั้นที่เคยกินอย่างหรูหรา
ตอนนี้ยากจนขึ้นแค่น้อยตามท้องถนน
คนพวกนั้นที่เคยสวมใส่เสื้อผ้าราคาแพง
ตอนนี้เก็บของอยู่ตามกองขยะ
6 คึงนความชั่วร้ายของคนของผมนั้น
ยิ่งใหญ่มากกว่าความบาปของเมืองโสโดมเสียอีก †
เมืองโสโดม ถูกทำลายไปชั่วพริบตา
ทั้งๆที่ไม่ได้ถูกโจมตี
7 พวกนาสิร์ †† ของเยรูซาเล็มนั้นเคยขาวกว่าหิมะ

† ดั้งนั้นความ ... โสโดมเสียอีก ประโยคนี้อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ดั่ง-
นั้นการลงโทษของคนของผมนั้น ยิ่งใหญ่กว่าการลงโทษของเมืองโสโดมเสียอีก”

พวกเขาเคยชวากว่าน้ำนม
ร่างกายของพวกเขาเคยแดงเปล่งปลั่งเหมือนปะการัง
หนวดเคราของพวกเขาเคยเหมือนพลอยสีน้ำเงินเข้ม
8 แต่ตอนนี้พวกเขาดำยิ่งกว่าซีเข้มมา
ไม่มีใครจำพวกเขาได้ตามท้องถนน
มีหนึ่งเหยี่ยวหุ้มกระดูก
และเหยี่ยวแห่งเหมือนไม้พินแห่ง
9 คนที่ตายด้วยดาบในสงคราม
ก็ยังดีกว่าอดอยากตาย
คนที่ถูกดาบแทงตาย
ก็ยังดีกว่าคนเหล่านั้นที่มีไร่นาที่ไม่เกิดผล
10 พวกแม่ที่เต็มไปด้วยความรัก
เอาลูกของตัวเองมาต้มกิน
พวกลูกๆ ได้กลายเป็นอาหารสำหรับพวกเขา
ตอนที่คนของผมงูกทำลาย
11 พระยาห์เวห์แสดงความโกรธเกรี้ยวออกมาอย่างไม่อัน
พระองค์เทความโกรธของพระองค์ออกมา
พระองค์จุดไฟในศิโยน
และมันเผาผลาญลงไปถึงราก
12 พวกกษัตริย์ของโลกนี้ไม่เชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น
รวมทั้งผู้ที่อาศัยอยู่ในโลกนี้ด้วย
พวกเขาไม่เชื่อว่าคู่อริและศัตรูจะฝ่าเข้าไปในประตูเมืองเยรูซา-
เล็มได้
13 เป็นเพราะความบาปต่างๆ ของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและ
ความชั่วช้าของพวกนักบวช
คนพวกนี้แหละที่เป็นต้นเหตุทำให้คนบริสุทธิ์ต้องมาสูญเสีย
เลือดเนื้อ
14 ทั้งพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและพวกนักบวชเดินไปมาตามท้อง
ถนนเหมือนคนตาบอด
เสื้อผ้าเปื้อนเลือดไม่มีใครกล้าแตะต้องเสื้อผ้าพวกเขา
15 คนได้ร้องตะโกนว่า “ไปให้พ้น พวกไม่บริสุทธิ์
ไปให้พ้น ไปให้พ้น อย่าเข้ามาใกล้เรา”
พวกนั้นได้หนีและเดินเร็วหนีไป
คนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย พูดว่า
“พวกเขาจะอยู่ร่วมกับพวกเราไม่ได้อีกแล้ว”
16 พระยาห์เวห์เองเป็นผู้ทำให้พวกเขากระจัดกระจายไป
พระองค์ไม่ดูแลพวกเขาอีกต่อไป
ไม่มีใครให้เกียรติพวกนักบวช
และไม่มีใครไว้ชีวิตของพวกคนแก่
17 ดวงตาของพวกเราอ่อนล้าไปหมด
เพราะเฝ้ามองหาความช่วยเหลือแต่ก็เสียเวลาเปล่า
เราได้แต่มองแล้วมองอีกจากหอคอย หวังว่าจะมีชนชาติหนึ่งมา
ช่วย
แต่ก็ไม่มีชนชาติไหนมาช่วยก้พวกเราเลย
18 พวกเขาสะกดรอยพวกเรามา
ดังนั้น พวกเราก็เลยไม่กล้าเดินตามถนนใหญ่
จุดจบของเราใกล้เข้ามาแล้ว หมดเวลาของเราแล้ว
จุดจบของเรามาถึงแล้ว
19 คนที่ไล่ล่าเรานั่นว่องไวยิ่งกว่าเหยี่ยวในท้องฟ้า
พวกเขาไล่กวาดเราตามภูเขาต่างๆ
พวกเขาข่มขู่โจมตีเราในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแล้ง
20 กษัตริย์ที่พระยาห์เวห์เป็นผู้แต่งตั้งที่เป็นเหมือนลมหายใจ
ของเรา
ได้ตกลงไปในกับดักของพวกเขา
เราเคยพูดถึงกษัตริย์องค์นี้ว่า
“พวกเราจะอยู่ได้ร่มเงาของพระองค์ท่ามกลางชนชาติต่างๆนี้”

†† นาสิร์ หมายถึงผู้ชายที่อุทิศตนเองให้กับพระเจ้า จะไม่ดื่มเหล้าองุ่น จะไม่
ตัดผม

21 นางสาวเอโดมที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอิสราเอล
ร้องเพลงและเฉลิมฉลองไปเลยในช่วงนี้
แต่ให้รู้ว่าด้วยแห่งความทุกข์ยากจะเวียนมาถึงเจ้า
เจ้าจะเมาและจะเปลืองผ้าตัวเองให้เปลือยเปล่า
22 นางสาวศิโยนเอ๋ย การลงโทษของเจ้าครบถ้วนแล้ว
พระยาห์เวห์จะไม่ปล่อยให้เจ้าเป็นเชลยอีกต่อไป
นางสาวเอโดมเอ๋ย พระองค์จะลงโทษต่อความผิดของเจ้า
พระองค์จะเปิดโปงความบาปต่างๆ ของเจ้า

คำอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์

5 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขออย่าได้ลืมสิ่งที่เกิดขึ้นกับพวกเรา
ดูสิ พวกเราต้องอับอายขายหน้าขนาดไหน
2 แผ่นดินของเราก็ถูกยกไปให้กับคนแปลกหน้า
บ้านของเราถูกยกไปให้กับคนต่างชาติ
3 พวกเราได้กลายเป็นลูกกำพร้าพ่อ
แม่ของพวกเรากลายเป็นหม้าย
4 น้ำก็ต้องชื่อเขาต้ม
พินก็ต้องชื่อเขาใช้
5 เราถูกตามล่ามาติดติด
เราหมดแรงและไม่สามารถหยุดพักได้ †
6 เราได้ทำสัญญากับบิฮิยิปต์
และกับอัสซีเรีย เพื่อจะได้มีอาหารเลี้ยงปากท้อง
7 บรรพบุรุษของเราทำบาปและหายไปแล้ว
แล้วพวกเราต้องมารับกรรมจากความผิดบาปนั้น
8 พวกทาสมีอำนาจเหนือเรา
ไม่มีใครช่วยเราให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเรา
9 เราต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อให้ได้อาหารมา
เพราะมีภัยอันตรายถึงตายในทะเลทราย
10 ผิวของเราร้อนเหมือนเตาอบ
เรามีไข้สูงเพราะขาดแคลนอาหาร
11 พวกทหารของศัตรูได้ข่มขืนพวกผู้หญิงของศิโยน
พวกเขว้ข่มขืนพวกสาวพรหมจรรย์ในเมืองต่างๆ ของยูดาห์
12 พวกเขื่อพระวงศ์ต่างๆ ก็ถูกแขวนด้วยฝีมือของศัตรู
พวกผู้นำอาวุโสไม่ได้รับความเคารพนับถือ
13 คนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง
เด็กหนุ่มล้มลุกคลุกคลานเพราะต้องแบกพินอันหนักอึ้ง
14 พวกผู้นำอาวุโสก็ไม่อยู่ตามประตูเมืองอีกแล้ว
คนหนุ่มก็หยุดเล่นดนตรี
15 ความสุขของพวกเราสิ้นสุดลง
การเดินรำของเราก็ได้เปลี่ยนเป็นการไว้ทุกข์
16 มงกุฎได้หล่นลงจากหัวของเรา
มันช่างเลวร้ายจริงๆ สำหรับเราเพราะพวกเราได้ทำบาป
17 จิตใจของเราก็อับเพราะเรื่องทั้งหมดนี้
ดวงตาของเราก็มืดบอดไปเพราะเรื่องทั้งหมดนี้
18 เดียวนี้ ภูเขาศิโยนได้ถูกทิ้งร้างว่างเปล่า
และฝูงหมาจึงออกมาเดินเล่นพ่านอยู่บนนั้น
19 พระยาห์เวห์เจ้าข้า แต่พระองค์ครอบครองตลอดกาล
บัลลังก์ของพระองค์จะอยู่สืบไปชั่วลูกชั่วหลาน
20 ทำไมพระองค์ถึงได้ลืมเราอยู่อย่างนี้
ทำไมพระองค์ถึงได้ทอดทิ้งพวกเราขนาดนี้
21 พระยาห์เวห์เจ้าข้า โปรดนำเรากลับมาหาพระองค์ด้วย เพื่อว่า
เราจะได้กลับมาหาพระองค์
โปรดทำให้ชีวิตของเรากลับไปเหมือนเดิมด้วยเถิด
22 หรือพระองค์หมดเยื่อใยกับพวกเราแล้ว
พระองค์โกรธพวกเราอย่างสุดขีดเลย อย่างนั้นหรือ

† เราถูกตามล่า ... หยุดพักได้ มีสำเนาแปลกรีกฉบับหนึ่งเขียนว่า “เราถูก
บังคับให้แบกแอกไว้บนคอ เราหมดแรงและพวกเขาไม่ให้เราพัก”

เอเสเคียล

คำนำ

เอเสเคียลเป็นทั้งผู้พูดแทนพระเจ้าและนักบวชด้วย เขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลนในปี 597 ก่อน ค.ศ.

เอเสเคียลพูดแทนพระเจ้าในบาบิโลนให้กับเชลยจากยูดาห์ ในขณะที่เยเรมีย์กำลังพูดแทนพระเจ้าให้กับคนของพระองค์ที่ยังคงอยู่ในยูดาห์

บ่อยครั้งที่เอเสเคียลประกาศพระคำโดยใช้นิมิตต่างๆที่พระเจ้าให้กับเขา หรือเล่นละครที่ตั้งใจดูความสนใจผู้คน จุดเด่นของหนังสือเล่มนี้คือ ตลอดทั้งเล่มเอเสเคียลเล่าเรื่องของตัวเอง และเอเสเคียลจะเน้นว่าพระยาห์เวห์ที่อยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ต่างๆที่กำลังเกิดขึ้น เพราะพระยาห์เวห์ต้องการให้คนของพระองค์รู้ว่า พระองค์คือพระยาห์เวห์

บทที่ 1-24 พระเจ้าเตือนคนของพระองค์ก่อนที่พระองค์จะลงโทษพวกเขาด้วยการทำลายเมืองเยรูซาเล็ม

บทที่ 25-32 คำเทศนาต่อว่าชนชาติต่างๆ

บทที่ 33-48 พระเจ้าให้ความหวังกับคนของพระองค์หลังจากที่เมืองเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้ว

ความหวังคือพระยาห์เวห์จะทำให้คนยูดาห์และคนอิสราเอลกลับมา มีสภาพดีเหมือนเดิม พระยาห์เวห์จะมาสถิตอยู่ที่วิหารใหม่ในเมืองเยรูซาเล็ม และดินแดนจะถูกแบ่งให้กับเผ่าต่างๆของอิสราเอลด้วย

คำนำ

1 ในวันที่ห้า เดือนสี่ปีที่สามสิบ + ในขณะที่ผมเอเสเคียล ลูกชายของบูนี อยู่กับพวกที่ถูกเนรเทศ ++ ที่ข้างคลองเคบาริ ในบาบิโลน สวรรค์ได้เปิดออกและผมได้เห็นนิมิต ของพระเจ้า ในวันที่ห้าของเดือนนั้น ซึ่งเป็นปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินเป็นเชลยอยู่ในบาบิโลน คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงนักบวชเอเสเคียล ที่อยู่ข้างคลองเคบาริในแผ่นดินของชาวบาบิโลน มือของพระยาห์เวห์วางอยู่บนตัวเขานั้น

รถม้าที่มีบัลลังก์ของพระเจ้าตั้งอยู่

4 ผมมองไป เห็นพายุพร้อมกับลมแรงมากกำลังมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่มากที่มีแสงสว่างจ้ารอบๆเมฆนั้น และมีไฟแลบออกมา ตรงกลางของไฟนั้น มีสิ่งหนึ่งที่อยู่เหมือนเหล็กที่ร้อนระอุ ⁵ ที่ใจกลางไฟนั้นดูเหมือนมีสิ่งมีชีวิตสี่เท้าอยู่ที่นั่น พวกเขามีรูปร่างเหมือนคน ⁶ แต่ละท่านมีใบหน้าสี่หน้าและมีปีกสี่ปีก ⁷ ขาของพวกเขายืดตรง ฝ่าเท้าของพวกเขามีเหมือนกับเท้าของลูกวัว และตัวพวกเขาเป็นประกายเหมือนทองสัมฤทธิ์ที่ได้รับการขัดเงา ⁸ ที่ใต้ปีกของพวกเขามีสิ่งสี่ข้าง มีมือของพวกเขาดูเหมือนคนทั้งสี่แต่ละท่านมีหลายหน้าหลายปีก ⁹ ปีกของพวกเขายืดและกัน เวลาเคลื่อนไหว พวกเขาไม่หันไปหันมา ได้แต่มุ่งตรงไปข้างหน้าอย่างเดียว

¹⁰ ใบหน้าของแต่ละท่านเป็นอย่างนี้คือ ด้านหน้าเป็นหน้าของคน ด้านขวาเป็นหน้าสิงโต ด้านซ้ายเป็นหน้าของวัวตัวผู้ และด้านหลังเป็นหน้าของนกอินทรี ¹¹ ใบหน้าทั้งหลายของพวกเขาเป็นอย่างนั้น ปีกของพวกเขางางขึ้นข้างบน มีสองปีกที่แตะกับปีกของอีกท่านที่อยู่ติดกันในแต่ละด้าน ส่วนอีกสองปีกที่เหลือปกคลุมร่างกายไว้ ¹² แต่ละท่านมุ่งไปด้านหน้า ไม่ว่าพระวิญญาณจะนำไปทางไหน พวกเขาก็ไปทางนั้น โดยไม่หันซ้ายหันขวา ¹³ ตรงใจกลางของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ มีสิ่งที่อยู่เหมือนพวกถ่าน

+ ปีที่สามสิบ เราไม่แน่ใจว่าปีที่สามสิบนี้กำลังพูดถึงอะไร ไม่แน่นอนว่าจะเป็นอายุของเอเสเคียล แต่คงจะเป็นปีที่ห้า ที่พวกเขาข้ายเป็นเชลยอยู่ในบาบิโลน ซึ่งจะตรงกับหน้าร้อน ของปี 593 ก่อน ค.ศ. (พ.ศ. 50) ++ เนรเทศ กษัตริย์ในบุดดินเนสซาร์ของบาบิโลนได้จับชาวิวามากมายไปจากยูดาห์ ไปเป็นเชลยในบาบิโลน † เหล็กที่ร้อนระอุ ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรู ไม่ชัดเจน อาจหมายถึง "ทองแดงที่ละลาย" หรือ "อำพัน"

ไฟที่ร้อนแรงเหมือนคบเพลิงที่เคลื่อนไปมาในท่ามกลางสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ ไฟนี้สว่างจ้าและมีสายฟ้าแลบออกมาจากไฟนี้ ¹⁴ สิ่งมีชีวิตทั้งสี่นี้พุ่งไปมาเหมือนสายฟ้าแลบแปลบปลาบ

¹⁵ เมื่อผมมองดูสิ่งมีชีวิตเหล่านั้น ผมสังเกตเห็นว่าพวกที่มีสี่หน้านี้แต่ละท่านมีวงล้ออันหนึ่งอยู่ข้างๆ วงล้อทั้งสี่นี้แต่ละอยู่บนพื้น ¹⁶ ล้อทั้งสี่มีลักษณะเหมือนกันหมด แกววาวเป็นประกาย เหมือนกับเพทายสีเหลืองสด มีสิ่งที่อยู่เหมือนวงล้ออ็อกววงซ้อนอยู่ในวงล้อเหล่านั้น ¹⁷ เมื่อพวกล้อนี้มุ่งไปข้างหน้า มันสามารถหันไปทางไหนก็ได้ทั้งสี่ทิศ แต่พอมันเคลื่อนที่มันจะเปลี่ยนทิศทางไม่ได้

¹⁸ ขอบล้อนั้นสูงและดูน่ากลัว ที่ขอบล้อทั้งสี่มีดวงตาล้อมรอบอยู่เต็มไปหมด

¹⁹ เมื่อสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เคลื่อนที่ ล้อที่ติดอยู่ข้างๆพวกเขาก็จะเคลื่อนไปด้วย

เมื่อพวกเขาลอยขึ้นจากพื้น ล้อพวกนี้จะลอยขึ้นไปด้วย ²⁰ พวกเขาจะไปตามที่พระวิญญาณจะพาไป และล้อพวกนี้จะตามไปด้วย เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้อยู่ในล้อพวกนั้น ²¹ ดังนั้นเมื่อพวกเขาเคลื่อนที่ ล้อจะเคลื่อนไปด้วย เมื่อพวกเขาหยุด ล้อทั้งหมดจะหยุดด้วย และเมื่อล้อพวกนั้นลอยขึ้นจากพื้น พวกเขาก็จะลอยขึ้นไปกับล้อด้วย เพราะวิญญาณของสิ่งมีชีวิตเหล่านี้อยู่ในล้อพวกนั้น

²² เหนือหัวของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นขึ้นไป มีโดม † ที่ส่องสว่างอย่างน่าตะลึงงันเหมือนแก้วเจียรไน ²³ ภายใต้โดมนั้น ปีกสองข้างของพวกเขางอกออกชนกัน และอีกสองปีกที่เหลือปกคลุมร่างของพวกเขาอยู่

²⁴ เมื่อสิ่งมีชีวิตเหล่านี้เคลื่อนที่ ผมได้ยินเสียงปีกของพวกเขามีเหมือนเสียงดังสนั่นของน้ำที่เขี้ยวกราก เหมือนกับเสียงของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ † เหมือนกับเสียงสับสนุ่นวายุในกองทัพ เมื่อพวกเขาหยุดอยู่กับที่ พวกเขาก็หุบปีกลง

²⁵ ในขณะที่พวกเขาหุบปีกลงอยู่นั้น ก็มีเสียงดังมาจากโดมที่อยู่เหนือหัวพวกเขา ²⁶ มีสิ่งหนึ่งที่อยู่เหมือนบัลลังก์ตั้งอยู่บนโดมนั้น บัลลังก์นั้นสี่เท้าเหมือนพลอยไพฑูรย์ และมีผู้หนึ่งที่อยู่เหมือนมนุษย์นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้น ²⁷ ผมมองดูชายผู้นั้น และเห็นว่าตั้ง-

† โดม ภาษาฮีบรูคำนี้เหมือนกับคำที่ใช้ใน ปฐมกาล 1:6-7 เพื่อบรรยายถึง แผ่นโค้งของท้องฟ้า เหมือนขามที่คว่ำไว้ †† พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ ในภาษาฮีบรู เรียก เอลซัดตาย แต่ความหมายยังไม่แน่นอน

แต่เอาขึ้นไปเป็นเหมือนเหล็กที่กำลังร้อนระอุ เหมือนกับมีไฟอยู่ล้อมรอบ และตั้งแต่เอวลงมา ดูเหมือนกับไฟและมีรัศมีส่องล้อมรอบตัวเขาอยู่²⁸ แสงสว่างที่ส่องอยู่ล้อมรอบตัวเขาในนดูเหมือนสายรุ้งในหมู่เมฆในวันฝนตก มันดูเหมือนกับลักษณะของรัศมีของพระยาห์เวห์ เมื่อผมเห็นอย่างนั้น ผมซบหน้าลงกับพื้น แล้วผมได้ยินเสียงหนึ่งพูดกับผม

พระยาห์เวห์เรียกเอเสเคียลมาพูดกับชนชาติที่ชอบบกฏ

2 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ยืนขึ้นมา เราจะพูดกับเจ้า”

² เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้น พระวิญญาณได้เข้ามาในตัวผมและพยุงผมให้ยืนขึ้น และผมก็ฟังพระองค์พูด³ พระองค์พูดว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เรากำลังจะส่งเจ้าไปหาชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นชนชาติที่ชอบบกฏ พวกเขาบกฏต่อเรา พวกเขาบกฏต่อพระพรของพวกเรา ได้ต่อต้านเราจนถึงวันนี้

⁴ ประชาชนที่เราจะส่งเจ้าไปหา นั้น เป็นพวกที่หัวแข็งและดื้อดึง ให้พูดกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้’

⁵ และไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ฟังเจ้าก็ตาม (พวกเขาเป็นบ้านที่ชอบบกฏ) อย่างน้อยพวกเขาจะรู้ว่ามิใช่ผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง อยู่ท่ามกลางพวกเขา

⁶ เจ้าลูกมนุษย์ ไม่ต้องกลัวพวกเขาหรือสิ่งที่พวกเขาพูด ถึงแม้จะมีพุ่มไม้หนาม และหญ้าที่แหลมคมอยู่รอบๆตัวเจ้า และเจ้าต้องอยู่ท่ามกลางแมงป่องมากมาย อย่างกลัวคำพูดของพวกเขา หรือหวาดกลัวต่อสีหน้าของพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นบ้านที่ชอบบกฏ⁷ ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ฟังก็ตาม (เพราะพวกเขาเป็นบ้านที่ชอบบกฏ) เจ้าจะต้องบอกพวกเขาถึงสิ่งที่เราพูดทั้งหมด⁸ ส่วนเจ้า ลูกมนุษย์ เจ้าจะต้องฟังสิ่งที่เราพูดกับเจ้า อย่างกบฏเหมือนกับบ้านที่ชอบบกฏนั้น อ้าปากของเจ้าและกินสิ่งที่เราให้กับเจ้า”

⁹ แล้วผมก็มองเห็นมือหนึ่งยื่นมาที่ผม ในมือนั้นมีหนังสือม้วนกระดาษอยู่ม้วนหนึ่ง¹⁰ พระองค์ได้คลี่มันออกมาต่อหน้าผม ทั้งสองหน้าของมัน มีคำพูดแห่งการคร่ำครวญ ความอาลัยและความเศร้าโศก เขียนอยู่บนนั้น

3 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ กินสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเจ้า กินกระดาษม้วนนี้ซะ และให้ไปพูดเรื่องนี้กับครอบครัวของชาวอิสราเอล”

² ดังนั้นผมจึงอ้าปาก และพระองค์ใส่ม้วนกระดาษนั้นเข้าในปากของผม³ แล้วพระองค์พูดว่า “เจ้าลูกมนุษย์ กินม้วนกระดาษที่เราให้กับเจ้า และให้กระเพาะของเจ้าเต็มอิมด้วยมัน” ผมจึงกินมัน และมันก็มีรสหวานเหมือนน้ำเชื่อมผลไม้

⁴ แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ตอนนี้ให้ไปหาครอบครัวของชาวอิสราเอล และเอาคำพูดต่างๆของเราไปเล่าให้กับพวกเขาฟัง

⁵ เราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาพวกที่พูดภาษาที่เจ้าฟังไม่รู้เรื่องหรือพูดภาษาที่ยากๆ แต่เราส่งเจ้าไปหาครอบครัวของชาวอิสราเอล⁶ เราไม่ได้ส่งเจ้าไปหาคนจำนวนมากมายที่พูดภาษาที่เจ้าไม่รู้เรื่องหรือคนที่พูดภาษาต่างๆที่เจ้าไม่เข้าใจ อันที่จริง ถ้าเราส่งเจ้าไปหาคนพวกนั้น พวกเขาก็คงจะฟังเจ้า⁷ แต่ครอบครัวของชาวอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะพวกเขาไม่ยอมฟังเรา คนพวกนี้หัวแข็งและดื้อดึง⁸ คอยดูนะ เราจะทำให้เจ้าหัวแข็งเพื่อชนกับคนพวกนั้น และดื้อดึงพอๆกับคนพวกนั้น⁹ เราจะทำให้หัวของเจ้าเหมือนกับเพชร แข็งยิ่งกว่าหินเหล็กไฟ อย่างกลัวพวกเขา หรือหวาดกลัวต่อสีหน้าพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นบ้านที่ชอบบกฏ”

¹⁰ แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ฟังให้ดีและจำใส่ใจทุกคำพูดที่เราพูดกับเจ้า¹¹ ตอนนี้ ให้เจ้าไปหาคนของเจ้าที่ถูกเนรเทศพวกนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะฟังหรือไม่ฟังเจ้าก็ตาม ให้พูดกับพวกเขาว่า ‘พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้’”

¹² แล้วพระวิญญาณก็ไต่ยกตัวผมขึ้น และเมื่อรัศมีของพระยาห์เวห์ลอยขึ้นมาจากสถานที่อยู่ของรัศมีนั้น[†] ผมได้ยินเสียงดังกึกก้องดังดังหลั่งลงมา¹³ มันเป็นเสียงที่เกิดจากปีกที่เสียดสีกันของสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น และเสียงของล้อทั้งสี่ที่อยู่ข้างพวกเขาตังกึกก้องมาก¹⁴ แล้วพระวิญญาณไต่ยกผมขึ้นและพาผมไป ผมไปด้วยความขมขื่นและโกรธจัด และมีอันทรพลงของพระยาห์เวห์ผลึกผมไป¹⁵ ผมได้มาถึงชาวอิสราเอลที่ถูกเนรเทศมาอยู่ที่เทลอาบิบ[‡] ใกล้กับคลองขุดเคบาร์ พวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น และผมได้อยู่ที่นั่นกับพวกเขา ผมนั่งตะลึงงันพูดอะไรไม่ออกอยู่ถึงเจ็ดวัน

¹⁶ หลังจากเจ็ดวันแล้ว ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า¹⁷ “เจ้าลูกมนุษย์ เราได้ตั้งให้เจ้าเป็นยามเฝ้าดู[‡] ครอบครัวอิสราเอล ตั้งนั้นเมื่อไหร่ก็ตามที่เจ้าได้ยินคำพูดจากปากของเรา เจ้าจะต้องไปเตือนพวกเขาให้กับเรา¹⁸ ถ้าเราพูดกับคนคนหนึ่งว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่ๆ’ แล้วเจ้าไม่เตือนเขาหรือพูดให้เขากลับใจเล็กทำชั่ว เพื่อช่วยชีวิตเขา คนชั่วคนนั้นก็จะตายเพราะบาปของเขา และเราจะถือว่าคุณต้องรับผิดชอบต่อการตายนั้น

¹⁹ แต่ถ้าเจ้าได้เตือนคนชั่วคนนั้น แล้วเขาไม่ยอมกลับใจเล็กทำชั่ว เขาก็จะตายเพราะบาปของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของตัวเองไว้

²⁰ ถ้าคนดีคนหนึ่งหันจากการทำดีไปทำชั่วแทน เราจะวางอุปสรรคไว้ตรงหน้าเขา เพื่อให้เขาสะดุดล้ม แล้วเขาจะตาย เขาจะตายเพราะบาปของเขา เพราะเจ้าไม่ได้เตือนเขา เราจะมองข้ามสิ่งดีที่เขาเคยทำนั้น อย่างนี้เราถือว่าเจ้าจะต้องรับผิดชอบต่อการตายของเขา

²¹ แต่ถ้าเจ้าเตือนคนที่ทำดีคนนั้นไม่ให้ไปทำบาป แล้วเขาก็ไม่ได้ทำบาป เขาก็จะมีชีวิตแน่ เพราะเขาฟังคำเตือนของเจ้า และเจ้าก็จะได้ช่วยชีวิตของตัวเองด้วย”

²² มีอันทรพลงของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่บนตัวผมที่นั่น พระองค์พูดกับผมว่า “ลุกขึ้นมา แล้วไปที่หุบเขานั้น แล้วเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น”

²³ ผมจึงลุกขึ้นและออกไปที่หุบเขานั้น รัศมีของพระยาห์เวห์อยู่ที่นั่น ซึ่งเหมือนกับรัศมีที่ผมเห็นข้างคลองขุดเคบาร์ ผมก้มหน้าลงกับดิน

²⁴ พระวิญญาณได้เข้าในตัวผม และพยุงผมยืนขึ้น พระองค์พูดกับผมว่า “ไปข้างตัวเองในบ้านของเจ้าซะ²⁵ เจ้าลูกมนุษย์ พวกเขาจะเอาเชือกมามัดเจ้าไม่ให้เจ้าออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชน

²⁶ เราจะทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปาก เพื่อเจ้าจะได้เงิบและไม่สามารถต่อว่าพวกเขาได้ ถึงแม้พวกเขาจะเป็นครอบครัวที่ชอบบกฏ²⁷ แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะเปิดปากของเจ้าและเจ้าจะได้พูดกับพวกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด’ ใครอยากฟังก็ฟังเถอะ ใครไม่อยากฟังก็ไม่ต้องฟัง เพราะพวกเขาเป็นบ้านที่ชอบบกฏอยู่แล้ว

ฉากละครตอนศัตรูปิดล้อมเยรูซาเล็ม

4 ตอนนี้ เจ้าลูกมนุษย์ เอาดินเหนียวมาหนึ่งแผ่น วางไว้ตรงหน้าเจ้า แล้วให้วาดรูปเมืองเยรูซาเล็มลงบนดินเหนียวแผ่นนั้น² แล้วให้เจ้าทำตัวเป็นศัตรูปิดล้อมเมืองนั้น ให้เจ้าสร้างเนินดินสำหรับปืนขึ้นบนกำแพงและล้อมรอบเมืองนั้นไว้ ให้ตั้งค่ายต่างๆล้อมรอบเมืองไว้ และวางท่อนไม้สำหรับทะเลวงกำแพงไว้รอบๆ³ แล้วตั้งกระทะเหล็กแบนไว้ระหว่างเจ้ากับเมือง ให้เหมือนกับเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับเมืองและให้เจ้าเห็น

[†] เมื่อรัศมีของ... ของรัศมีนั้น ประโยคนี้คงจะเป็นสำเนาต้นฉบับเดิม แต่สำเนาฮีบรูชุดหลังเขียนว่า “ขอให้รัศมีของพระยาห์เวห์ที่ได้รับการสรรเสริญจากสถานที่ของพระองค์”^{††} เทลอาบิบ เป็นสถานที่ที่อยู่นอกเขตของอิสราเอล พวกเราไม่แน่ใจว่าที่ตั้งที่แน่นอนของมันอยู่ที่ใด ข้อนี้มีความหมายว่า “เนินเขานาฟู” ไม่ใช่เมืองเทลอาบิบในปัจจุบันนี้[‡] ยามเฝ้าดู ยามพวกนี้มีหน้าที่ยืนอยู่บนกำแพงเมือง คอยดูว่ามีศัตรูมาบุกหรือเปล่า หรือ มีเหตุร้าย หรือ ไฟไหม้ในเมืองหรือเปล่า แล้วเป่าแตรเตือนให้ทุกคนรู้

หน้าเข้าหาเมืองนั้น ให้เจ้าล้อมและเข้าโจมตีเมืองนั้น นี่จะเป็นตัวอย่างดีคุณเตือนครอบครัวอิสราเอล

4 ต่อจากนั้นเจ้าต้องนอนตะแคงซ้าย เพื่อแสดงว่าเจ้ากำลังแบกรับความผิดบาปของชาวอิสราเอลอยู่ เจ้าจะต้องแบกรับความผิดบาปเท่ากับจำนวนวันที่เจ้านอนตะแคงซ้ายนั้น 5 เจ้าจะต้องแบกรับความผิดบาปของอิสราเอลเป็นเวลาสามร้อยเก้าสิบวัน † นี่คือจำนวนวันที่เราได้กำหนดให้เจ้านอน และอิสราเอลจะต้องได้รับโทษตามนั้น คือหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปี

6 ต่อจากนั้นให้เจ้านอนตะแคงขวาก็สี่สิบวัน คราวนี้เจ้าจะต้องแบกรับบาปของชาวยูดาห์ที่อยู่สี่สิบวัน นี่คือจำนวนวันที่เราได้กำหนดให้เจ้านอน ยูดาห์จะต้องได้รับโทษตามนั้น คือหนึ่งวันเท่ากับหนึ่งปี

7 คราวนี้ให้มันแขนเสื้อขึ้น แล้วหันหน้าของเจ้าไปทางเมืองเยรูซาเล็มที่ถูกปิดล้อมอยู่นั้น และพูดแทนเราต่อต้านเมืองนั้น 8 เราจะทำพวกเข็อกมัดเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะไม่สามารถพลิกตัวไปอีกด้านหนึ่งได้ จนกว่าเจ้าจะโจมตีเมืองเสร็จ

9 ให้เจ้าเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์เลย์ ถั่ว ถั่วแดง ลูกเดือยและข้าวสเปลด †† ผสมพวกมันเข้าด้วยกันแล้วเก็บไว้ในไห เอาพวกมันมาบดเป็นแป้ง แล้วเอาแป้งเหล่านี้มาทำขนมปังสำหรับตัวเจ้า เจ้าจะกินแต่ขนมปังนี้เท่านั้น ในระหว่างสามร้อยเก้าสิบวันที่เจ้านอนตะแคงอยู่ 10 ในแต่ละวันเจ้าจะใช้แป้งทำขนมปังได้แค่สองร้อยสามสิบก้อนเท่านั้น และให้กินมันทั้งวันตามเวลาที่กำหนด 11 และเจ้าก็ดื่มน้ำได้แค่ประมาณครึ่งลิตรกว่าๆ * ต่อวันเท่านั้น และให้ดื่มมันทั้งวันตามเวลาที่กำหนด 12 ให้เจ้าเอาแป้งนั้นมาอบและกินมันเหมือนกับขนมปังจากแป้งบาร์เลย์ ให้เจ้าอบมันทุกวัน โดยใช้ขี้คนเป็นเชื้อเพลิง และเจ้าต้องกินขนมปังนี้ต่อหน้าต่อตาประชาชนอิสราเอล” 13 พระยาห์เวห์พูดว่า “สิ่งนี้จะแสดงให้เห็นว่าครอบครัวของอิสราเอลจะกินอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ †† ท่ามกลางชนชาติต่างๆที่เราจะขับไล่พวกเขาให้ไปอยู่นั้น”

14 แล้วผมก็พูดว่า “พระยาห์เวห์เจ้าข้า อย่าทำอย่างนี้เลย ข้าพเจ้าไม่เคยทำตัวให้ไม่บริสุทธิ์มาก่อนเลย ตั้งแต่เด็กจนถึงเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าไม่เคยกินเนื้อสัตว์ที่ตายเองหรือถูกสัตว์ป่าฉีกกินมาก่อน เนื้อที่ไม่บริสุทธิ์ไม่เคยผ่านเข้าปากข้าพเจ้ามาก่อนเลย” 15 พระองค์พูดว่า “ดีมาก เราจะยอมให้เจ้าอบขนมปังของเจ้าด้วยขี้วัวแทนขี้คน” 16 แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เราจะทำให้เมืองเยรูซาเล็มขาดแคลนเสบียงขนมปัง ประชาชนจะกินขนมปังที่ได้รับปันส่วนมาด้วยความกังวล และจะดื่มน้ำที่ได้รับปันส่วนมาอย่างสิ้นหวัง

17 เพราะจะขาดแคลนขนมปังและน้ำ พวกเขาแต่ละคนจะตกใจกลัว และร่างกายจะซูบผอมลงเพราะโทษที่พวกเขากำลังรับอยู่นั้น

ฉากละครตอนจุดจบของชาวเยรูซาเล็ม

5 ตอนนี เจ้าลูกมนุษย์ ให้เจ้าเอาดาบคมๆมาด้ามหนึ่ง ให้ใช้มันเหมือนมีดโกนของช่างตัดผม โกนผมบนหัวของเจ้า และโกนหนวดของเจ้า แล้วเอาผมของเจ้าไปชั่งบนตราชั่ง แบ่งผมออกเป็นสามส่วนเท่าๆกัน 2 เมื่อจำนวนวันที่เจ้าปิดล้อมเมืองนั้นครบถ้วนแล้ว † ให้เอาผมส่วนแรกมวเผาในเมือง จากนั้นให้เอาดาบมาหั่นผมส่วนที่สองเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไปรยไปรอบๆเมือง และให้เอาผมส่วนที่สามโยนขึ้นไปในอากาศให้ลอยไปตามลม นี่หมายความว่าเราจะชักดาบออกมาไล่พวกมันไปอยู่แดน

† สามร้อยเก้าสิบวัน สำนานแปลกรีกโบราณใช้ 190 วัน †† ข้าวสเปลด เมล็ดข้าวที่คล้ายกับข้าวสาลี ‡ ครั้งลิตรกว่าๆ หรือ เท่ากับ 0.6 ลิตร หรือในภาษาฮีบรู คือ 0.17 ลิตร †† อาหารที่ไม่บริสุทธิ์ คือขนมปังที่ไปถูกของที่ไม่บริสุทธิ์ ถ้าคนกินขนมปังนี้แล้ว คนผู้นั้นจะไม่สามารถเข้าไปในวิหารเพื่อนมัสการพระเจ้า ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเลวีนิติ บทที่ 11-15 †† เมื่อจำนวนวัน... ครบถ้วนแล้ว ดูเยเซเคียล บทที่ 4:8

ไกล 3 แต่ให้เจ้าหีบผมมาไม่กี่เส้น แล้วเอามาผูกไว้ที่ขอบชายเสื้อคลุมของเจ้า 4 และให้หีบผมมาอีกชนิดหนึ่ง เอามาขึงเข้าไปใตใผาในกองไฟ นี่หมายถึงไฟจะเริ่มจากที่นั่น และลามไปถึงครอบครัวทั้งหมดของชาวอิสราเอล” ††

5 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้ว่า “นี่คือเมืองเยรูซาเล็ม เราได้ตั้งเธอไว้ตรงกลางของชนชาติต่างๆมีประเทศต่างๆล้อมรอบเธออยู่ 6 เยรูซาเล็มกบฏต่อกฎและข้อบังคับต่างๆของเรา และกลายเป็นชั่วร้ายมากยิ่งขึ้นกว่าชนชาติต่างๆที่อยู่ล้อมรอบเธอ ทั้งกฎต่างๆของเรา และยังไม่ทำตามข้อบังคับทั้งหลายของเรา”

7 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เจ้าก้อปัญหาใหญ่กว่าชนชาติต่างๆที่อยู่รอบๆเจ้า เจ้าไม่ยอมทำตามข้อบังคับหรือรักษากฎทั้งหลายของเรา แม้แต่สิ่งทีชนชาติต่างๆที่อยู่รอบๆเจ้าบอกให้ทำ เจ้ายังทำเลย” 8 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราเองนี่แหละจะต่อต้านเจ้า และเราจะลงโทษเจ้าต่อหน้าต่อตาชนชาติเหล่านั้น 9 เป็นเพราะพวกรูปเคารพที่นำรังเกียจเหล่านั้นของเจ้า เราจึงจะทำกับเจ้าอย่างที่เราไม่เคยทำมาก่อน และเราก็จะไม่มีความกลัวอย่างนี้อีก 10 ดังนั้น คนในเยรูซาเล็มจะอดอยากมาก จนถึงขั้นพ่อแม่จะกินลูกๆของตัวเอง และลูกๆจะกินพ่อแม่ของพวกเขาด้วย เราจะลงโทษเจ้าในหลายๆแบบ และจะทำให้ผู้รอดชีวิตกระจัดกระจายไปทุกทิศทาง”

11 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนขนาดไหนก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่าเราจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าได้ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราแปดเปื้อน เพราะพวกรูปเคารพที่นำรังเกียจของเจ้า และพวกการกระทำที่น่าขยะแขยงของเจ้า เราจะไม่มีเมตตาการุณากับเจ้า เราจะไม่สงสารเจ้า และเราจะตัดเจ้าเหมือนตัดหญ้า 12 คนของเจ้า หนึ่งในสามจะตายในตัวเมืองด้วยโรคระบาดหรืออดอยากตาย อีกหนึ่งในสามจะล้มลงด้วยคมดาบที่นอกกำแพงเมืองของเจ้า และอีกหนึ่งในสาม เราจะทำให้กระจัดกระจายไปตามลม และเราจะชักดาบของเราออกมาไล่ล่าพวกเขา 13 ถึงตอนนั้น ความโกรธแค้นของเราก็จะระบายออกมา เราจะระบายความเกรี้ยวกราดของเราไล่พวกเขาจนหมดสิ้น เมื่อเราได้แสดงความเดือดดาลของเรากับพวกเขาแล้ว พวกเขาจะรู้ว่า เรา ยาห์เวห์ได้พูดไปด้วยความรู้สึกอย่างแรงกล้า” ††

14 “เยรูซาเล็ม เราจะทำให้เจ้ากลายเป็นกองซากปรักหักพัง ชนชาติต่างๆที่อยู่ล้อมรอบเจ้าและคนที่เดินผ่านเจ้าไป จะหัวเราะเยาะเจ้า 15 เมื่อเราลงโทษเจ้าด้วยความโกรธและความเดือดดาล และด้วยการต่อว่าอย่างเจ็บแสบ พวกเขา ก็จะหัวเราะเยาะเจ้า และสบประมาทเจ้า และพวกเจ้าก็จะเป็นบทเรียนให้กับพวกเขา และเป็นสิ่งที่น่าสยดสยองในสายตาของชนชาติอื่นรอบตัวเจ้า เรา ยาห์เวห์ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว 16 เมื่อเรายิงลูกธนูแห่งความอดอยากที่ถึงตายและการทำลายล้าง เราจะยิงไปเพื่อทำลายเจ้า เรา จะนำความอดอยากอย่างหนักมาสู่เจ้า และจะตัดทางจัดส่งเสบียงอาหารของเจ้า 17 เราจะส่งความอดอยากและพวกสัตว์ป่าที่ดุร้ายมาให้เจ้า และพวกมันจะเอาลูกหลานของเจ้าไป ในเมืองจะมีโรคระบาดและการฆ่าฟันกัน เราจะนำดาบมาต่อสู่เจ้า เรา ยาห์เวห์ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว”

6 แล้วคำพูดของพระยาห์เวห์ มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้หันหน้าไปที่เทือกเขาของอิสราเอล ให้พูดแทนเราต่อต้านพวกมันว่า

3 “เทือกเขาแห่งอิสราเอล ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้กับพวกเทือกเขา พวกเนินเขา ลำธารและหุบเขาต่างๆว่า “เราจะนำดาบมาต่อสู้อันพวกเจ้า เราจะทำลายพวกศาลเจ้า 5 ทั้งหลายของพวกเจ้า 4 พวกแท่น

†† ครอบครัวทั้งหมดของชาวอิสราเอล ข้อความนี้ น่าจะหมายถึงสิบเผ่าที่อยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอล ††† ความรู้สึกอย่างแรงกล้า หรือความเร่าร้อนในภาษาฮีบรู อาจจะพูดถึง ความหึงหวง ความกระตือรือร้น ความโกรธ ความเกลียด หรือ ความรักอย่างแรงกล้าก็ได้ 5 ศาลเจ้า หรือแปลตรงๆได้ว่า “สถาน-

กินพวกมัน เพื่อให้หายหิวได้ เงินและทองนั้นแหละ ที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาป

20 พวกเขาภูมิใจในเครื่องเพชรอันสวยงามของพวกเขา และใช้มันสร้างรูปเคารพอันน่ารังเกียจและน่าขยะแขยงของพวกเขา ดังนั้น เราจะทำให้พวกเขา รู้สึกว่าพวกเขาพรพลอยเหล่านั้นเป็นเหมือนผ้าอนามัย

21 เราจะให้คนต่างชาติมาปล้นเอาทรัพย์สินเหล่านั้นไป เราจะให้คนชั่วในโลกนี้ได้ทรัพย์สินเหล่านั้นมาเป็นของยึดได้จากสงคราม

และคนเหล่านั้นจะทำให้ทรัพย์สินเหล่านั้นเสื่อมไป

22 เราจะหันหน้าไปทางอื่น

เพื่อคนต่างชาติพวกนั้นจะได้เข้าไปในวิหารของเรา † และทำให้มันเสื่อมไป

พวกเขาจะเข้าไปในนั้นและทำให้มันเสื่อมไป

23 ให้เตรียมโซ่ไว้

เพราะแผ่นดินนี้เต็มไปด้วยการตัดสินประหารคนบริสุทธิ์ และเมืองนี้เต็มไปด้วยความรุนแรง

24 เราจะนำคนชั่วที่สุดของชนชาติต่างๆเข้ามายึดบ้านเมืองของพวกเขา

เราจะทำให้ความภาคภูมิใจของผู้มีอำนาจของพวกเขาสิ้นสุดลง คนต่างชาติเหล่านั้น จะเข้ามาทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆเสื่อมไป

25 เมื่อความน่ากลัวมาถึง พวกเขาจะมองหาสันติภาพ แต่มันจะไม่มีเลย

26 ความพิเนาศจะเกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า จะมีข่าวลืออยู่เรื่อยๆ

พวกเขาจะพยายามหาผู้พูดแทนพระเจ้าเพื่อขอนิมนิตจากพระเจ้า

พวกนักบวชจะไม่มีอะไรสั่งสอน และพวกผู้นำอาวุโสจะไม่มีคำปรึกษาที่ดีให้

27 กษัตริย์จะเศร้าโศกเสียใจให้กับคนตาย ขุนนางจะห่อหุ้มไปด้วยความสิ้นหวัง

และมือของประชาชนบนแผ่นดินจะสั่นเทิ้ม เราจะลงโทษพวกเขาตามสิ่งที่พวกเขาทำ

พวกเขาลงโทษคนอื่นอย่างไร

เราก็จะลงโทษพวกเขาอย่างนั้น

แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์”

เรื่องน่ารังเกียจต่างๆที่เกิดขึ้นในวิหาร

8 ในวันที่ห้า เดือนที่หกปีที่หก †† ในขณะที่ผมกำลังนั่งอยู่ในบ้านและพวกผู้นำอาวุโสของยูดาห์ก็นั่งอยู่ต่อหน้าผม มือของพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้มาอยู่บนตัวผมที่นั่น 2 ผมมองไปและเห็นร่างร่างหนึ่งที่เหมือนนกกบกับมนุษย์ ตั้งแต่ส่วนเอวลงไป เขาดูเหมือนกับไฟ และจากเอวขึ้นมา เขาดูสว่างสดใสเหมือนกับเหล็กที่กำลังร้อนระอุ †‡ เขายืนสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมือของเขาออกมาจับเส้นผมบนหัวของผม พระวิญญาณได้ยกผมลอยขึ้นไปอยู่ระหว่างพื้นดินกับฟ้าสวรรค์ และในนิมิตที่พระเจ้าให้ฉัน พระองค์ได้พาผมไปที่เมืองเยรูซาเล็ม พระองค์พาผมไปที่ทางเข้าของประตูทางทิศเหนือ ที่นั่นเข้าไปสู่ลานข้างในของวิหาร ที่ประตูนั้นมีรูปเคารพที่ยาวให้พระเจ้าหึ่งหวงตั้งอยู่ 4 รัศมีของพระเจ้าของอิสราเอลปรากฏอยู่ต่อหน้าผมที่นั่น เหมือนกับที่ผมเคยเห็นในนิมิตที่เกิดขึ้นในหุบเขาใกล้คลองซุดเคบารี่

† วิหารของเรา แปลตรงๆได้ว่า “สถานที่อันมีค่ายิ่งของเรา” ซึ่งอาจจะหมายถึง “เมืองเยรูซาเล็ม” หรือ “แผ่นดินอิสราเอล” ได้ด้วยเหมือนกัน †† ปีที่หก เป็นช่วงที่เอเสเคียลกำลังนอนตะแคงข้างขวาเพื่อแบกความบาปของยูดาห์ วันที่ห้าเดือนที่หกปีที่หก ตรงกับฤดูใบไม้ร่วงของปีที่ 592 ก่อนพระเยซูมาเกิด †‡ เหล็กที่กำลังร้อนระอุ ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรู ไม่ชัดเจน อาจหมายถึง “ทองแดงที่ละลาย” หรือ “อำพัน”

5 แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ มองไปทางทิศเหนือสิ” แล้วผมก็มองไป และตรงทิศเหนือนั้น ข้างๆทางเข้าของประตูที่นำไปสู่แท่นบูชา มีรูปเคารพที่ทำให้พระเจ้าหึ่งหวงตั้งอยู่

6 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นหรือเปล่า สิ่งน่ารังเกียจที่ชาวอิสราเอลกำลังทำอยู่ที่นี่ ซึ่งไล่เราให้ห่างไกลไปจากวิหารของเรา ตามเรามาสิ แล้วเจ้าจะได้เห็นสิ่งที่น่ารังเกียจยิ่งกว่านั้นอีก”

7 แล้วพระองค์ได้นำผมไปที่ทางเข้าของลานวิหาร ผมมองเห็นรูปหนึ่งในการ์ตูน 8 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าจะเข้าไปในกำแพงนั้นสิ”

ผมจึงจะเข้าไปในกำแพง และเห็นประตูทางเข้าอยู่ในนั้น

9 แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เข้าไปสิ ไปดูสิ่งชั่วร้ายและน่ารังเกียจที่พวกเขาทำกันโน่น”

10 ผมจึงเข้าไปดู และเห็นรูปแกะสลักตลอดแนวกำแพง เป็นรูปของสัตว์เลื้อยคลาน †‡ พวกรูปสัตว์ต่างๆที่นั่นน่ารังเกียจ และยังมีพวกรูปเคารพของครอบครัวชาวอิสราเอลด้วย

11 ผมยังเห็น ยาอาซันยาห์ ลูกชายของซาฟาน พร้อมกับพวกผู้นำอาวุโสเจ็ดสิบคนของครอบครัวชาวอิสราเอล ยืนอยู่กับผู้คนที่นั่น ผู้นำแต่ละคนถือกระจ่างเผาเครื่องหอมอยู่ในมือ และมีควันจากเครื่องหอม ลอยขึ้นมา 12 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นหรือยังว่าพวกผู้นำอาวุโสของครอบครัวชาวอิสราเอลทำอะไรกันในความมืด แต่ละคนอยู่ตามช่องเล็กที่วางรูปเคารพของเขาเอง พวกเขาพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ไม่เห็นพวกเรา พระยาห์เวห์ทิ้งแผ่นดินนี้ไปแล้ว’” 13 แล้วพระองค์พูดว่า “ตามเรามาแล้วเจ้าจะได้เห็นพวกเขาทำสิ่งที่น่ารังเกียจยิ่งกว่านั้นอีก”

14 พระองค์จึงนำผมไปที่ทางเข้าวิหารของพระยาห์เวห์ ประตูนี้ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ ผมเห็นพวกผู้หญิงกำลังนั่งร้องไห้คร่ำครวญให้กับพระทัมมูส †‡ อยู่ที่นี่

15 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือยัง เจ้าจะได้เห็นสิ่งที่น่ารังเกียจยิ่งกว่านั้นอีก” 16 แล้วพระองค์ได้นำผมเข้าไปที่ลานด้านในของวิหารของพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าวิหารตรงพื้นที่ระหว่างระเบียงกับแท่นบูชา นั้น มีผู้ชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้กับวิหารของพระยาห์เวห์ และหันหน้าไปทางทิศตะวันออก พวกเขา กำลังก้มกราบดวงอาทิตย์ที่อยู่ทางทิศตะวันออกกันอยู่

17 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าเห็นสิ่งนั้นหรือยัง เจ้าคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กๆหรือ ที่ครอบครัวของยูดาห์ที่สิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ แผ่นดินนี้เต็มไปด้วยความรุนแรง พวกเขาทำสิ่งที่ชั่วร้ายความโกรธของเราอยู่เรื่อยๆ ดูสิ พวกเขาเอากิ่งไม้มาตะแคงตัวเอง ††† เราจัดการกับพวกเขาด้วยความโกรธ เราจะ

ไม่ส่งสารพวกเขา หรือละเว้นโทษพวกเขาอีกต่อไป ถึงพวกเขาจะตะโกนใส่หูเรา เราก็จะไม่ฟังพวกเขา”

9 แล้วผมก็ได้ยินพระองค์ร้องเรียกด้วยเสียงอันดังว่า “พวกเจ้าที่มีหน้าที่ลงโทษเมืองนี้ มาที่นี่ ให้เอาอาวุธติดมือมาด้วย”

2 แล้วผมเห็นคนหกคน กำลังเดินมาจากทางประตูที่อยู่ด้านบนขึ้นไป ประตูนี้ตั้งอยู่ทางทิศเหนือ ในมือแต่ละคนถือเครื่องมือสำหรับทำลายของเขายู่ ชายคนหนึ่งที่มาอยู่กับพวกเขาสวมชุดลินิน ††† และมีชุดเครื่องเขียนห้อยไว้ที่เอว พวกเขาได้เข้ามายืนอยู่ที่ข้างๆแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ 3 ขณะนั้น รัศมีแห่งพระเจ้าของอิสราเอลได้ขึ้นมาอยู่เหนือบรรดาเศรฐ ซึ่งเป็นที่ที่รัศมีนั้นเคยปรา-

†† สัตว์เลื้อยคลาน ในภาษาฮีบรู คำนี้มีความหมายรวมถึงพวกแมลงด้วย ††† พระทัมมูส เป็นพระที่ให้คนมีลูกตกและให้ฝนตก พระทัมมูสจะตายในทุกฤดูใบไม้ร่วง และพระอิซทาร์ เมียของเขาจะชวนคนให้มาร้องไห้คร่ำครวญร่วมกับนาง เพื่อเขาจะได้ฟื้นขึ้นมาในฤดูใบไม้ผลิ ที่นี้จะตรงกับวันที่สองเดือนสิ (ซึ่งคาบเกี่ยวเดือนมิถุนายนกับเดือนกรกฎาคม) ที่มีชื่อเรียกว่าเดือนทัมมูส ตามเทศกาลนี้ ††† กิ่งไม้มาตะแคงตัวเอง อาจจะเป็นท่าทางหนึ่งในการบูชารูปเคารพ หรือผู้นำชาวยิวบางคนคิดว่า สำเนาต้นฉบับเดิมน่าจะเขียนว่า “เอาไม้มาเหยงมุมเรา” ††† สวมชุดลินิน ปกติแล้วพวกนักบวชจะสวมเสื้อผ้าชนิดนี้

กฎมาแล้ว แล้วรัศมีนั้นได้เคลื่อนที่ไปที่ธรณีประตูของวิหาร แล้วพระยาร์เวห์ได้เรียกชายคนหนึ่งที่สวมใส่ชุดลินินและมีชุดเครื่องเขียนอยู่ที่เอวของเขา

4 แล้วพระยาร์เวห์พูดกับเขาว่า "ไปให้ทั่วเมืองเยรูซาเล็ม ไปทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของผู้ที่เศร้าโศกและคร่ำครวญไว้กับเรื่องที่น่ารังเกียจทั้งหมดที่ผู้คนในเมืองนี้ทำกัน"

5 ในขณะที่ผมฟังอยู่นั้น พระองค์ได้พูดกับท่านคนที่เหลือว่า "ตามเขาไปทั่วทั้งเมือง ใครที่ไม่มีเครื่องหมายที่หน้าผากให้ฆ่าทิ้งให้หมด ไม่ต้องสงสารหรือเห็นอกเห็นใจ 6 ฆ่าให้หมด ไม่ว่าจะเป็นคนแก่ คนหนุ่มสาว ผู้หญิง หรือเด็กๆ แต่ห้ามแตะต้องคนที่มีเครื่องหมายอยู่บนหน้าผาก ให้เริ่มต้นจากสถานที่สุดดิศสิทธิ์ของเราไป" ดังนั้น พวกเขาจึงเริ่มฆ่าพวกผู้นำอาวุโสที่อยู่หน้าวิหาร

7 แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า "ทำให้วิหารนี้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป ให้ลานนี้เต็มไปด้วยซากศพ ไปทั่วเดี๋ยวนี้เลย" ดังนั้น พวกเขาจึงออกไปและเริ่มฆ่าผู้คนไปทั่วทั้งเมือง

8 ในขณะที่พวกเขาออกไปฆ่าคน ผมอยู่ที่นั่นคนเดียว ผมก้มหน้ากราบลงถึงพื้น และร้องออกมาว่า "ข้าแต่พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิต เพราะความเดือดดาลที่พระองค์มีต่อคนอิสราเอล พระองค์จะทำลายพวกเขาที่เหลืออยู่ทั้งหมดเลยหรือ"

9 พระองค์ตอบผมว่า "บาปของครอบครัวอิสราเอลและยูดาห์นั้นยิ่งใหญ่มหาศาลนัก แผ่นดินเต็มไปด้วยการฆ่าฟัน และทั้งเมืองเต็มไปด้วยความมอธรรม พวกเขาพูดว่า 'พระยาร์เวห์ได้ทิ้งแผ่นดินนี้ไปแล้ว พระองค์มองไม่เห็นสิ่งที่เราทำหรอก' 10 ดังนั้น เราจะไม่ต้องดูพวกเขาด้วยความสงสารหรือละเว้นโทษพวกเขาอีกต่อไป แต่เราจะให้สิ่งที่คุณทำได้ทำไปนั้นตกลงบนหัวของพวกเขาเอง"

11 แล้วชายที่สวมใส่ชุดลินิน ที่มีชุดเครื่องเขียนอยู่ที่เอว ได้กลับมารายงานว่า "ผมได้ทำตามทีพระองค์สั่งเรียบร้อยแล้วครับ"

รัศมีของพระเจ้าย้ายออกจากวิหาร

10 ผมได้มองไปที่โดม † ที่อยู่เหนือหัวของครุบเหล่านั้น และผมได้เห็นสิ่งที่เหมือนกับบัลลังก์ที่มาจากไฟลินสีฟ้าใสอยู่เหนือโดมนั้น 2 แล้วพระยาร์เวห์ได้พูดกับชายที่สวมชุดลินินว่า "เข้าไปในระหว่างล้อที่อยู่ใต้ครุบนั่น และให้หยิบถ่านที่กำลังคูกอยู่ท่ามกลางครุบเหล่านั้นมาสองกำมือ แล้วเอาไปปรมให้ทั่วเมืองเยรูซาเล็ม"

ในขณะที่ผมมองดูอยู่นั้น ชายคนนั้นก็เข้าไป 3 ครุบเหล่านั้นยืนอยู่ทางทิศใต้ของวิหาร เมื่อชายคนนั้นเข้าไป ก็ไม่เมฆก่อนหนึ่งมาปกคลุมลานด้านในจนทั่ว 4 แล้วรัศมีของพระยาร์เวห์ได้ลอยขึ้นไปจากด้านบนของครุบเหล่านั้น และเคลื่อนที่ไปที่ธรณีประตูวิหาร มีเมฆอยู่เต็มวิหารไปหมด และรัศมีของพระยาร์เวห์ส่องสว่างไปทั่วลานนั้น 5 เสียงจากปีกของครุบดังไปไกลถึงลานด้านนอก เหมือนกับเสียงของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเมื่อพระองค์พูด

6 เมื่อพระยาร์เวห์สั่งชายที่สวมชุดลินินนั้นว่า "ให้เอาไฟที่อยู่ระหว่างล้อที่อยู่ท่ามกลางครุบเหล่านี้ไป" ชายคนนั้นได้เข้าไปและไปยืนอยู่ที่ด้านข้างของล้อล้อหนึ่ง 7 แล้วครุบองค์หนึ่งในบรรดาครุบเหล่านั้นได้ยื่นมือของท่านเข้าไปในไฟที่อยู่ระหว่างครุบครุบ ท่านหยิบถ่านไฟออกมาส่วนหนึ่งและเอาไปใส่ในมือทั้งสองข้างของชายที่สวมชุดลินินนั้น ชายนั้นรับเอาไฟนั้นแล้วออกไป 8 (ได้ปีกพวกนั้นของครุบ มีสิ่งที่ดีเหมือนมือมนุษย์)

9 ผมได้สังเกตเห็นว่า ข้างๆของครุบทั้งสิ้น แต่ละท่านจะมีล้ออยู่หนึ่งล้อ รวมเป็นสี่ล้อ ล้อทั้งสี่นั้นเป็นประกายเหมือนกับเพทายสีเหลืองสด 10 ล้อทั้งสี่นี้ ดูเหมือนกันหมด แต่ละล้อมีล้ออีกล้อหนึ่งซ้อนอยู่ตรงกลาง 11 เมื่อพวกล้อนั้นมุ่งไปข้างหน้า มัน

สามารถหันไปทางไหนก็ได้ทั้งสี่ทิศ แต่พอมันเคลื่อนที่มันจะเปลี่ยนทิศทางไม่ได้ ถ้ามุ่งหน้าไปทางไหนใด หน้าอื่นก็จะมุ่งไปตามหน้านั้นด้วย ในขณะที่เคลื่อนที่มันจะไม่เปลี่ยนทิศทาง 12 มีดวงตาเต็มไปหมดทั่วร่างของครุบเหล่านี้ มีดวงตาที่ด้านหลังที่มีมือ และที่ปีกของพวกท่าน รวมทั้งที่ล้อทั้งสี่ของพวกท่านด้วย 13 ผมได้ยินผู้หนึ่งเรียกล้อเหล่านั้นว่า "วงล้อหมุนวน"

14 ครุบแต่ละองค์มีใบหน้าสี่หน้า หน้าหนึ่งเป็นหน้าของครุบ †† หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ หน้าสามเป็นหน้าสิงโต และหน้าที่สี่เป็นหน้านกอินทรี

15 แล้วครุบเหล่านั้นได้ลอยขึ้นไปในอากาศ สิ่งที่มีชีวิตต่างๆที่ผมมองเห็นในนั้นมีต ข้างคลองขุดเคบาร์ ที่แท้ก็คือพวกครุบนี้เอง

16 เมื่อครุบเหล่านั้นเคลื่อนที่ ล้อที่อยู่ข้างพวกเขาก็เคลื่อนที่ตามไปด้วย เมื่อครุบกางปีกและบินขึ้นไปในอากาศ ล้อทั้งหมดไม่ได้เคลื่อนออกไปจากด้านข้างของพวกเขาเลย 17 เมื่อครุบอยู่กับที่ ล้อก็หยุดอยู่กับที่ด้วย เมื่อครุบบินขึ้น พวกล้อเหล่านั้นก็ขึ้นไปกับพวกเขาด้วยเพราะวิญญูณของสิ่งที่มีชีวิตเหล่านั้นอยู่ในล้อพวกนั้น

18 แล้วรัศมีของพระยาร์เวห์ได้ลอยขึ้นจากธรณีประตูของวิหารไปหยุดอยู่เหนือครุบ 19 ในขณะที่ผมมองดูอยู่นั้น ครุบเหล่านั้นได้กางปีกบินขึ้นจากพื้น และเมื่อพวกเขาไป ล้อทั้งหมดได้ตามพวกเขาไปด้วย แล้วพวกเขาได้ไปหยุดอยู่ที่ประตูทางทิศตะวันออกของวิหารของพระยาร์เวห์ และรัศมีแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่เหนือพวกเขา

20 แล้วผมได้คิดถึงสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้รัศมีของพระเจ้าแห่งอิสราเอล ที่ผมเห็นในนิมิตตอนที่อยู่ข้างคลองขุดเคบาร์ ที่แท้สิ่งมีชีวิตพวกนั้นก็คือครุบนี้เอง 21 สิ่งมีชีวิตแต่ละท่านมีใบหน้าสี่หน้า มีปีกสี่ปีกและได้ปีกของพวกสิ่งมีชีวิตนั้นมีสิ่งที่คล้ายกับมือของมนุษย์ 22 ใบหน้าของครุบเหมือนกับใบหน้าที่สี่ของสิ่งมีชีวิตเหล่านั้นที่ผมเห็นในนิมิต ตอนที่ผมอยู่ข้างคลองขุดเคบาร์ สิ่งมีชีวิตแต่ละท่านได้มุ่งตรงไปข้างหน้า

คำดำ่ว่าพวกผู้นำชั่ว

11 แล้วพระวิญญูณได้ยกผมขึ้นและนำผมไปอยู่ที่ประตูวิหารทางทิศตะวันออก ประตูนี้หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ผมเห็นผู้ชายยี่สิบห้าคนที่ทางเข้าประตูนั้น และผมเห็นยาอาซันยาห์ลูกชายของอัสซุร์ และเปลาทียาห์ลูกชายของเบไนยาห์อยู่ที่นั่นด้วย สองคนนี้เป็นผู้นำของประชาชน

2 พระยาร์เวห์ได้พูดกับผมว่า "เจ้าลูกมนุษย์ คนพวกนี้คือผู้ที่คบคิดกันวางแผนชั่ว และให้คำแนะนำที่ชั่วช้าในเมืองนี้ 3 พวกเขาพูดว่า 'ไม่มีความจำเป็นที่จะสร้างบ้านเพิ่มในเร็ววันนี้ พวกเราอยู่ในเมืองนี้อย่างปลอดภัยเหมือนเนื้อในหม้อ' 4 ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ไปพูดแทนเราต่อว่าคนพวกนั้น"

5 แล้วพระวิญญูณของพระยาร์เวห์ได้มายู่บนตัวผม พระองค์บอกผมว่า "ไปบอกกับคนพวกนั้นว่า นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์พูด 'ครอบครัวอิสราเอลเอ๋ย นั่นคือสิ่งที่พวกเจ้าพูดกัน แต่เราเองรู้ความคิดทั้งหลายในใจของพวกเจ้า 6 เจ้าได้ฆ่าผู้คนจำนวนมากในเมืองนี้ และเจ้าได้ทำให้ถนนสายต่างๆเต็มไปด้วยซากศพ'

7 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด 'พวกซากศพที่เจ้าได้โยนทิ้งไว้ที่นั่นก็คือเนื้อ และเมืองนั้นก็คือหม้อ แต่เราจะขับไล่เจ้าออกไปจากเมืองนี้ 8 เจ้ากลัวตาย ดังนั้นเราจะเอาดาบมาลงบนเจ้า' พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างไร

9 "เราจะขับไล่เจ้าออกไปจากเมืองนี้ เราจะมอบเจ้าให้กับพวกคนต่างชาติและเราจะลงโทษเจ้า 10 เจ้าจะล้มตายด้วยดาบ เราจะลงโทษเจ้าที่ชายแดนต่างๆของอิสราเอลนี้ แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์ 11 เมืองนี้จะไม่เป็นหม้อใบหนึ่งสำหรับเจ้า และเจ้าจะไม่เป็นเนื้อในหม้อนั้น เราจะลงโทษเจ้าตามชายแดนต่างๆของ

† โดม ดูคำอธิบายใต้จาก บทที่ 1:22

†† หน้าของครุบ คือใบหน้าของวัวตัวผู้ที่พูดถึงในบทที่ 1:10

อิสราเอล 12 เมื่อนั้นเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาร์เวห์ และเป็นข้อบังคับต่าง ๆ ของเราเองที่เจ้าไม่ยอมทำตาม และเป็นพวกกฏของเราเองที่พวกเจ้าไม่ยอมรักษา แต่เจ้ากลับไปทำตัวเหมือนชนชาติต่างๆที่อยู่รอบๆเจ้า”

13 ในขณะที่ผมกำลังพูดแทนพระเจ้าอยู่นั้น เปลาที่ยาร์เวห์ลูกชายของเบเนยาห์ก็ตาย แล้วผมก็มหนาทราบลงกับพื้น และร้องด้วยเสียงอันดังว่า

“พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระองค์จะทำลายอิสราเอลที่เหลือทั้งหมดหรือ”

พระเจ้าจะนำคนของพระองค์กลับมา

14 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 15 “เจ้าลูกมนุษย์ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ได้พูดอย่างนี้เกี่ยวกับพี่น้องของเจ้า ญาติที่เจ้ามีหน้าที่ดูแล และครอบครัวทั้งหมดของอิสราเอลว่า

‘พวกเขาได้ไปอยู่ห่างไกลจากพระยาห์เวห์ แผ่นดินนี้ตกเป็นของพวกเราแล้ว พวกเราได้รับสิทธิที่จะยึดครองประเทศนี้แล้ว’

16 ดังนั้น ให้บอกสิ่งนี้กับคนพวกนั้นว่า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘ถึงแม้เราได้ส่งพวกเขาไปอยู่ห่างไกลท่ามกลางชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปตามประเทศต่างๆ แต่อย่างไรก็ตาม เราได้กลายเป็นวิหารของพวกเขาระดับหนึ่งในช่วงที่พวกเขาอยู่ตามประเทศเหล่านั้น’

17 แต่เจ้าจะต้องบอกคนเหล่านั้นว่า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘เราจะรวบรวมพวกเจ้ามาจากชนชาติต่างๆและนำพวกเจ้ากลับมาจากประเทศที่พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น และเราจะคืนแผ่นดินของอิสราเอลให้กับพวกเจ้า’ 18 เมื่อพวกเขา กลับคืนสู่แผ่นดินนี้ พวกเขาจะกำจัดพวกรูปปั้นเลวๆเหล่านั้น กับพวกรูปเคารพอื่นๆเหล่านั้นให้หมดสิ้นไป 19 เราจะให้พวกเขาไม่เป็นคนสองจิตสองใจและจะใส่วิญญาณใหม่ลงในตัวพวกเขา เราจะเอาหัวใจหินของพวกเขาออกไป และเอาหัวใจที่มีเลือดเนื้อใส่เข้าไปแทน 20 เพื่อพวกเขาจะทำตามข้อบังคับต่างๆของเรา และจะรักษาทุกข้อมติของเราอย่างเคร่งครัด พวกเขาจะเป็นคนของเราและเราก็จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา

21 แต่ส่วนพวกที่ได้มอมใจให้กับพวกรูปปั้นเลวๆและพวกรูปเคารพอื่นๆเหล่านั้น เราก็จะให้พวกเขารับกรรมชั่วที่พวกเขาทำขึ้นนั้น” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

22 แล้วพวกเขาเริ่มได้กางปีกบินไป ล้อที่อยู่เคียงข้างพวกเขาก็ลอยไปด้วย และรัศมีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้อยู่เหนือพวกเขา 23 รัศมีของพระยาห์เวห์ได้ลอยขึ้นมาจากเมืองเยรูซาเล็ม และไปหยุดอยู่เหนือภูเขาทางตะวันออกของเมือง 24 พระวิญญาณได้ยกผมขึ้น และนำผมกลับมาที่แผ่นดินบาบิโลน มายังพวกที่ถูกกวาดต้อนมา ผมได้เห็นเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ในนิมิตที่มาจากพระเจ้า แล้วนิมิตนั้นก็ได้หายไปจากผม 25 แล้วผมได้บอกกับเชลยพวกนี้ ถึงทุกสิ่งทีพระยาห์เวห์ให้ผมเห็น

จากละครตอนถูกเนรเทศ

12 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าอาศัยอยู่ท่ามกลางคนที่ชอบกบฏ พวกเขามีตาแต่มองไม่เห็น มีหูแต่ไม่ได้ยิน เพราะพวกเขาเป็นคนที่ชอบกบฏ 3 ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ให้เก็บข้าวของของเจ้า เพื่อเตรียมถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ในตอนกลางวันขณะที่พวกเขามองดูเจ้า ให้เจ้าออกเดินทางจากที่เจ้าอยู่นี้ไปยังที่อื่น บางทีพวกเขาอาจจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่เจ้าทำนี้ ถึงแม้พวกเขาเป็นบ้านที่ชอบกบฏก็ตาม

4 ในตอนกลางวันขณะที่พวกเขามองดูเจ้าอยู่นั้น ให้เจ้าเก็บรวบรวมข้าวของต่างๆของเจ้า เพื่อเตรียมถูกกวาดต้อนไปเป็น

† ภูเขาทางตะวันออกของเมือง คือภูเขาเมกอกเทศ

เชลย แล้วในตอนเย็นขณะที่พวกเขากำลังมองดูเจ้า ก็ให้เจ้าออกไปทำที่เหมือนกับว่ากำลังถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย 5 ในขณะที่พวกเขามองดูเจ้า ก็ให้เจ้าขุดรูกำแพงมุดออกไป พร้อมกับเอาข้าวของของเจ้าออกไปทางรูนั้นด้วย 6 ในขณะที่พวกเขามองดูเจ้าอยู่นั้น ให้เจ้าเอาของเหล่านั้นแบกไว้บนบ่า แบกมันออกไปในความมืด ให้ปิดหน้าของเจ้าไว้เพื่อเจ้าจะได้ไม่เห็นแผ่นดิน เราได้ใช้เจ้าเป็นตัวอย่าง สำหรับสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับบ้านของอิสราเอล”

7 ดังนั้น ผมจึงทำตามคำสั่งนั้น ผมได้เก็บข้าวของต่างๆของผมในตอนกลางวัน เพื่อเตรียมถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ในตอนเย็นผมได้ขุดรูกำแพงด้วยมือของผมเอง แล้วในความมืด ผมได้เอาของทั้งหมดแบกไว้บนบ่า ในขณะที่พวกเขามองดูผมอยู่

8 ในตอนเช้าคำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 9 “เจ้าลูกมนุษย์ พวกอิสราเอลที่ชอบกบฏพวกนั้น ได้ถามเจ้าใช้ใหม่ว่าเจ้ากำลังทำอะไร 10 ให้บอกกับพวกนั้นว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ข้อความนี้เกี่ยวข้องกับเจ้าชายองค์หนึ่งในเมืองเยรูซาเล็มกับครอบครัวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ที่นี่’ 11 ให้บอกกับพวกเขาว่า ‘ผม เป็นตัวอย่างให้กับพวกท่าน สิ่งที่ผมได้ทำไปนั้น จะเกิดขึ้นกับพวกท่าน พวกท่านจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย 12 เจ้าชายของพวกท่านจะต้องเอาของแบกไว้บนบ่าของเขาในความมืด และเขาจะให้คนขุดกำแพงเป็นช่อง แล้วหนีออกไป เขาจะปิดหน้าของเขาเพื่อจะไม่ได้เห็นแผ่นดิน’

13 เราจะกางตาข่ายของเราดักเขา และเขาจะตกลงไปในกับดักของเรา เราจะนำตัวเขาไปที่บาบิโลนซึ่งเป็นแผ่นดินของชาวเคลเดีย แต่เขาจะมองไม่เห็นว่าเขาอยู่ที่ไหน และเขาจะตายอยู่ที่นั่น 14 เราจะทำให้คนที่อยู่รอบๆเขากระจัดกระจายไปกับสายลม รวมทั้งพวกเจ้าหน้าที่และกองทัพทั้งหมดของเขา ศัตรูจะชักดาบไล่ล่าพวกเขา 15 แล้วพวกเขาจะคิดว่า เราคือยาร์เวห์ เมื่อเราทำให้พวกเขาแตกข้านไปอยู่ท่ามกลางชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปทั่วในหลายประเทศ

16 แต่เราจะให้พวกเขาส่วนหนึ่งรอดตาย พวกเขาจะรอดพ้นจากคมดาบ ความอดอยากและโรคระบาด เพื่อคนพวกนั้นจะได้บอกกับชนชาติทั้งหลายที่พวกเขาไปอยู่ด้วยนั้น ว่าพวกเขาได้ทำสิ่งอันน่ารังเกียจขนาดไหนต่อพระยาห์เวห์ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์”

จากละครตอนชาวอิสราเอลหวาดกลัว

17 แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 18 “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าจะต้องทำตัวสิ้นเติมเมื่อเจ้ากินอาหาร และกลัวจนขนลุกเมื่อเจ้าดื่มน้ำ 19 เจ้าจะต้องบอกสิ่งนี้กับประชาชนของแผ่นดินนี้ว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดเกี่ยวกับผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มและในแผ่นดินอิสราเอล พวกเขาจะกินอาหารด้วยความกังวล และดื่มเครื่องดื่มด้วยความสิ้นหวังเพราะทุกสิ่งทุกอย่างในแผ่นดินของพวกเขาจะถูกกวาดต้อนไปจนเรียบ เพราะประชาชนทั้งหมดที่อยู่ที่นี่โหดร้ายและชอบใช้ความรุนแรง 20 เมืองต่างๆที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งให้เป็นซากปรักหักพังและแผ่นดินจะเว้งว่างทชุดโถม แล้วเจ้าจะได้รู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

พระยาห์เวห์พูดจริงทำจริง

21 แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 22 “เจ้าลูกมนุษย์ ทำไมคนที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอลถึงได้ยกสุภาษิตขึ้นขึ้นมา ที่ว่า ‘วันเวลาผ่านไป นิมิตทั้งหลายไม่เห็นเกิดขึ้น’

†† เขาจะมองไม่เห็น ... ตายอยู่ที่นั่น คำทำนายของเอเสเคียลนี้ได้เกิดขึ้นกับกษัตริย์เศเดคียาห์ เขานี้ออกจากช่องกำแพงของเมืองเยรูซาเล็ม แต่โดนทหารชาวบาบิโลนจับ และทำให้เขาตาบอดแล้วนำเขาไปเป็นเชลยที่บาบิโลน และตายที่นั่น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 2 พงศกษัตริย์ 25:5, 7; หนังสือเยเรมีย์ 39:6-7; 52:8-11

23 ดังนั้นให้บอกกับคนพวกนั้นว่า พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า 'เราจะทำให้สภาพดินสิ้นสุดลง ผู้คนในอิสราเอลจะไม่อ้างสภาพดินอีกต่อไป' แต่ให้เจ้าบอกพวกเขาถึงสภาพดินอีกอันหนึ่งว่า 'วันเวลานั้นมาถึงแล้ว'

นิมิตทั้งหลายจะเกิดขึ้น'

24 จะไม่มีนิมิตจอมปลอมหรือนักเวทมนตร์ที่หลอกลวงในหมู่ประชาชนอิสราเอลอีกต่อไป 25 เพราะเรา ยาห์เวห์จะเป็นผู้ที่ออกคำสั่งเอง และสิ่งที่เราพูดนั้นจะเกิดขึ้น มันจะไม่ล่าช้าอีกต่อไป เพราะในชั่ววงชีวิตของพวกเจ้าครอบครัวที่ชอบบงกฏ เราจะเป็นคนออกคำสั่งเอง และเราจะทำให้มันเกิดขึ้น" พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่าอย่างนั้น

26 แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 27 "เจ้าลูกลมุษย์ ครอบครัวของอิสราเอลพูดว่า 'นิมิตที่เขาเห็นนั้นมันเป็นเรื่องอีกหลายปีข้างหน้า เขากำลังทำนายเกี่ยวกับวันเวลาอันยาวไกล' 28 ดังนั้นให้บอกกับพวกเขาว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า 'ไม่มีคำพูดใดของเราที่จะรื้อซากซากอีกต่อไป เราพูดอะไร มันก็จะเกิดขึ้น" พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่าอย่างนั้น

ผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมจะถูกลงโทษ

13 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 "เจ้าลูกลมุษย์ ให้ผู้พูดแทนเราต่อต้านพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมพวกนั้น ที่อ้างว่าผู้พูดแทนเราอยู่ในอิสราเอล ให้พูดต่อต้านคนพวกนั้นที่แกล้งทำเป็นผู้พูดแทนเรา แต่ที่แท้ก็พูดตามจินตนาการของพวกมันเอง บอกกับพวกมันว่า 'ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี 3 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า 'นำอับอายจริงๆพวกโง่เง่าที่อ้างว่าผู้พูดแทนเรา แต่ที่แท้ก็แค่พูดตามจินตนาการของตัวเอง ไม่ได้เห็นนิมิตจากพระเจ้าจริง

4 ชาวอิสราเอลเอ๋ย คนเหล่านั้นที่อยู่ท่ามกลางพวกเจ้า ที่อ้างว่าผู้พูดแทนเรา เป็นเหมือนหมาใน † ท่ามกลางซากปรักหักพัง 5 พวกเจ้าไม่ได้ขึ้นไปเพื่อปกป้องเมืองตรงช่องโหว่ของกำแพง †† และไม่ได้ซ่อมกำแพงให้กับครอบครัวของอิสราเอล เพื่อจะยับยั้งต่อต้านสงครามไว้ได้ในวันที่พระยาห์เวห์แสดงความโกรธออกมา

6 นิมิตของพวกมันเป็นของปลอม และคำทำนายของพวกมันเป็นเรื่องโกหก พวกมันอ้างว่า สิ่งที่พวกมันพูดนั้นเป็นคำพูดของพระยาห์เวห์ พวกมันคาดหวังว่าพระองค์จะทำให้คำทำนายของพวกมันเกิดขึ้นจริง ทั้งๆที่พระองค์ไม่เคยส่งพวกมันมาเลย 7 พวกเจ้าทั้งหลายที่อ้างว่าผู้พูดแทนเรา พวกเจ้าเห็นนิมิตจอมปลอม และทำนายเท็จ ไม่ใช่หรือ ตอนนี้อ้างว่า "พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้" ทั้งๆที่เราไม่ได้พูดกับพวกเจ้าเลย"

8 ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า "เราต่อต้านพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าพูดโกหกและอ้างว่าเห็นนิมิต" นั่นแหละคือคำพูดของพระยาห์เวห์

9 พระยาห์เวห์พูดว่า "มือของเราจะต่อต้านพวกเจ้าที่แอบอ้างว่าผู้พูดแทนเรา ที่บอกว่าเห็นนิมิต และพวกหมอดูที่ถูกรื่องโกหกขึ้นมา คนพวกนี้จะถูกแยกออกจากสภาที่ประชุมของเรา ชื่อของพวกมันจะไม่ได้รับการบันทึกไว้ในสมุดของครอบครัวอิสราเอล และพวกมันจะไม่ได้กลับมาয়แผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต

10 สิ่งนี้จะเกิดขึ้น เพราะพวกมันทำให้คนของเราหลงผิด พวกมันพูดว่า 'ทุกอย่างเป็นไปได้' ทั้งๆที่ไม่มีอะไรเป็นไปได้ด้วยดีเลย มันเหมือนกับประชาชนสร้างกำแพงแบบชุกชุมแล้วพวกที่อ้าง

ว่าผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้ เอาปูนขาวมาฉาบให้ดูดี 11 ให้บอกกับคนฉาบปูนพวกนี้ว่า งานของพวกเขาก็จะต้องพังทลายลง เพราะเราจะส่งพายุฝุ่น และลูกเห็บชนิดกระหน่ำลงมา พร้อมกับลมพายุอย่างหนักที่จะพัดกำแพงให้พังลง 12 เมื่อกำแพงถล่มลงมา ผู้คนจะถามพวกมันว่า 'ทำไมปูนขาวที่ทาฉาบไว้ไม่ช่วยอะไรเลยละ'" 13 ดังนั้นพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า "เราจะใช้ลมพายุที่รุนแรงนี้ ทำให้กำแพงแตกด้วยความเดือดดาลของเรา เราจะเทฝนกระหน่ำลงมาทำให้กำแพงสีกกร่อนด้วยความโกรธของเรา เราจะส่งลูกเห็บลงมาจัดการมันให้ราบเรียบด้วยความเดือดดาลของเรา

14 ดังนั้นเราจะทำลายกำแพงที่เจ้าได้ฉาบปูนขาวไว้วันนั้น เราจะทำลายมันให้ราบเป็นหน้ากลอง จนมองเห็นฐานรากของมัน และเมื่อมันล้มลง เจ้าจะถูกทำลายภายในกำแพงนั้น และเจ้าจะจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์

15 ด้วยวิธีนั้น เราจะได้ระบายความโกรธของเราออกมาลงบนกำแพงและลงบนคนเหล่านั้นที่ฉาบปูนขาวทับมัน เราจะบอกกับเจ้าว่า 'กำแพงไม่มีแล้ว และพวกคนฉาบปูนขาวนั้นหายไปแล้ว'

16 สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นกับคนพวกนี้ของอิสราเอลที่แอบอ้างว่าผู้พูดแทนเรา ที่ทำนายให้กับเมืองเยรูซาเล็ม และเห็นนิมิตว่าทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี ทั้งๆที่ไม่มีอะไรเป็นไปได้ด้วยดีเลย" พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้แหละ

17 และตอนนี้ "เจ้าลูกลมุษย์ ให้หันไปดูผู้หญิงพวกนั้นที่อยู่ท่ามกลางคนของเจ้า พวกนางได้ทำนายตามจินตนาการของตัวเอง ให้เจ้าผู้พูดแทนเราต่อต้านพวกนางว่า 18 'พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า 'นำอับอายจริงๆพวกเจ้า หญิงที่เย็บผ้าไสยศาสตร์ไว้พันข้อมือให้กับทุกคน นำอับอายจริงๆพวกเจ้า หญิงที่ทำผ้าไสยศาสตร์ไว้คลุมหน้าหลายๆขนาด เพื่อล่าชีวิตคน เจ้าคิดว่าเจ้าจะล่าชีวิตคนของเรา แล้วตัวเจ้าเองจะรอดชีวิตไปได้หรือ 19 เจ้าทำให้คนของเราถูกเหยียดหยามเรา เพราะเจ้าพูดโกหกเป่าหูคนของเราที่ชอบฟังคำโกหกอยู่แล้ว เจ้าทำสิ่งนี้เพื่อแลกกับข้าวบาร์เลย์สองสามกำมือและขนมปังไม่กี่ชิ้นเท่านั้น เจ้าทำให้คนที่ไม่สมควรตาย ต้องมาตาย และทำให้คนที่สมควรตาย ยังมีชีวิตอยู่ 20 ดังนั้น นี่คือนิมิตที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับพวกเจ้า "ดูนะ เราต่อต้านผ้าไสยศาสตร์ที่พันข้อมือของพวกเจ้า ที่พวกเจ้าใช้ล่าชีวิตคนเหมือนกับล่านก เราจะฉีกมันจากแขนของพวกเจ้า และปล่อยให้คนเหล่านั้นเป็นอิสระ คือคนเหล่านั้นที่เจ้าได้ล่าเหมือนน่านก 21 เราจะฉีกผ้าคลุมหน้าของพวกเจ้าออก และช่วยชีวิตคนของเราจากอำนาจของเจ้า พวกเขาจะไม่ตกเป็นเหยื่อของเจ้าอีกต่อไป แล้วเจ้าจะได้อ่านใจ เราคือยาห์เวห์"

22 เจ้าได้หลอกลวงคนดูให้หมดกำลังใจ แต่เราไม่ยอมให้พวกเขาหมดกำลังใจ แถมเจ้ายังไปให้กำลังใจกับคนชั่วไม่ให้พวกเขากลับใจ ถ้าเขากลับใจก็จะมีชีวิตต่อไป

23 ดังนั้นพวกเจ้าจะไม่ได้อ้างว่าเห็นนิมิตอีกต่อไป และจะไม่ได้ถูกรื่องเวทมนตร์ของเจ้าขึ้นมาอีก เราจะช่วยผู้คนของเราจากอำนาจของเจ้า แล้วเจ้าจะได้อ่านใจ เราคือยาห์เวห์"

คนดูก็ไม่สามารถหยุดพระเจ้าจากการลงโทษเยรูซาเล็มได้

14 แล้วพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลบางคนได้มาหาผม และมานั่งอยู่ต่อหน้าผม 2 แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ก็มาถึงผมว่า 3 "เจ้าลูกลมุษย์ คนพวกนี้ยังมีรูปเคารพซึ่งพวกมันอยู่ในใจ และพวกเขายังวางสิ่งที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาปไว้ต่อหน้าพวกเขา อย่างนี้แล้ว เราควรจะยอมให้พวกมันเข้ามาขอคำปรึกษาจากเราอีกหรือ 4 ดังนั้น ไม่ว่าอิสราเอลหันไปไหนก็ตามที่ยังหลงรักรูปเคารพซึ่งพวกมันอยู่ในใจ และวางสิ่งนั้นที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาปไว้ต่อหน้า แต่ยังคงมาขอคำปรึกษาจากผู้พูดแทนเราคนหนึ่ง เรา ยาห์เวห์ จะยื่นอุบะเขาให้สาสม เพราะเขามีรูปเคารพมากมาย 5 เราจะทำอย่างนี้กับครอบครัวของอิส-

† หมาใน สัตว์พวกนี้ชอบอยู่ตามที่ปรักหักพัง ดังนั้นมันคงไม่เสียตายถ้าเมืองเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย †† ช่องโหว่ของกำแพง ผู้พูดแทนพระเจ้า จะเตือนคนให้กลับใจเสียใหม่ และจะอธิษฐานต่อพระเจ้าให้กับประชาชน เพื่อปกป้องพวกเขาจากความเดือดดาลหรือความโกรธเกรี้ยวของพระเจ้าเหมือนกับที่ทหารยามจะปกป้องเมือง ด้วยการขึ้นไปต่อสู้อันตรายของช่องโหว่ของกำแพงตอนที่เมืองถูกโจมตี ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือสดุดี 106:23

ราเอล เพื่อยึดครองใจของพวกเขา พวกรูปเคารพซึ่งทั้งหมดของเขาได้แยกพวกเขาจากเรา 6 ดังนั้นให้บอกกับครอบครัวอิสราเอลว่า

นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ให้หันไปจากรูปเคารพซึ่งทั้งหมดนั้น ให้เมินหันไปจากรูปเคารพที่น่าขยะแขยงพวกนั้นที่เราเกลียด และกลับมามาหาเราเถอะ 7 ถ้ามีชาวอิสราเอลหรือชาวต่างชาติคนใด ที่อาศัยอยู่ในอิสราเอลได้แยกตัวเองไปจากเรา และเอารูปเคารพซึ่งเหล่านั้นไว้ในใจ หรือวางสิ่งที่ทำให้พวกเขาสะดุดไปทำบาปไว้ต่อหน้าพวกเขา แล้ววิ่งมาหาผู้พูดแทนเราคนหนึ่ง เพื่อขอคำปรึกษาจากเรา เราเองจะตอบพวกมัน 8 เราจะหันหน้าต่อต้านคุณนั้น และทำให้เขาเป็นตัวอย่างแห่งความล้มเหลว และตกเป็นขีปนากของชาวบ้าน เราจะตัดเขาออกจากประชาชนของเรา แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์

9 และถ้ามีผู้พูดแทนเราบางคนโง่ถึงขนาดไปให้คำตอบกับคนอื่นอย่างนั้น เรายาห์เวห์ ก็จะแสดงให้ผู้พูดแทนเรานั้นเห็นว่า ตัวเขาเองนั้นโง่ขนาดไหน † เราจะยื่นมือของเราออกมาทำลายเขาไปจากคนอิสราเอลของเรา

10 ดังนั้น ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น ก็จะต้องรับโทษอย่างเดียวกับคนชั่วพวกนั้นที่มาขอคำปรึกษาจากเราผ่านทางเขา

11 เราจะลงโทษพวกผู้พูดแทนพระเจ้าเหล่านั้น เพื่อคนอิสราเอลจะได้ไม่หลงไปจากเราอีกแล้ว และจะได้ไม่แปรตนเป็นไปกับการกบฏของพวกเขาอีก แล้วพวกเขาจะเป็นคนของเราและเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

12 หลังจากนั้นถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 13 “เจ้าลูกมนุษย์ สมมุติว่ามีประเทศหนึ่งที่ทำบาปต่อเรา โดยไม่จงรักภักดีต่อเรา และเราได้ลงโทษมัน ด้วยการตัดเสบียงอาหาร และส่งความอดอยากมา และฆ่าทั้งคนและสัตว์ของมัน 14 ถึงแม้ โนอาห์ † ดาเนียล ‡ และโยบ § จะอยู่ท่ามกลางพวกเขา สามคนนั้นก็ช่วยกู้ได้แต่ชีวิตของตัวเองเท่านั้น เพราะพวกนี้ทำตามใจเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่าอย่างนั้น

15 “หรือเราอาจจะส่งสัตว์ป่าที่ดุร้ายเข้าไปมาคานในแผ่นดินนั้นจนหมด ทำให้แผ่นดินนั้นกลายเป็นที่รกร้างที่ไม่มีใครกล้าผ่านไป เพราะสัตว์ร้ายเหล่านั้น 16 เรายาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต จะบอกว่าจะมีชีวิตอยู่แ่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า แม้ถ้า โนอาห์ † ดาเนียล ‡ และโยบ § จะอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขา ก็ไม่สามารถช่วยใครได้เลย แม้แต่ลูกชายลูกสาวของพวกเขาเอง มีแต่ตัวพวกเขาเองเท่านั้นที่จะรอด และแผ่นดินนั้นจะกลายเป็นที่รกร้าง

17 หรือเราอาจจะนำดาบเข้ามาทำลายแผ่นดินนั้นก็ได้ กองทัพของศัตรูจะบุกเข้ามาฆ่าทั้งคนและสัตว์ในแผ่นดินนั้น 18 เรายาห์เวห์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตจะบอกว่า เรามีชีวิตอยู่แ่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ถึงโนอาห์ † ดาเนียล ‡ และโยบ § จะอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขา ก็จะไม่สามารถช่วยใครให้รอดได้ แม้แต่ลูกชายและลูกสาวของพวกเขาเอง มีแต่ตัวพวกเขาเองเท่านั้นที่จะรอด

19 หรือเราอาจจะส่งโรคระบาดเข้าไปในแผ่นดินนั้นก็ได้ เราจะทำให้แผ่นดินนั้นรู้สึกถึงความโกรธของเราเต็มๆ เราจะฆ่าทั้งคนและสัตว์ 20 เรายาห์เวห์ ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิต บอกว่า เรามีชีวิตอยู่แ่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า ถึงโนอาห์ † ดาเนียล ‡ และโยบ § จะอาศัยอยู่ที่นั่นด้วย พวกเขา ก็จะไม่สามารถช่วยใครได้เลย แม้แต่ลูกชายและลูกสาวของตัวเอง พวกเขาจะช่วยให้ชีวิตของตัวเองรอดเท่านั้น เพราะพวกเขาทำตามใจเรา”

21 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

† และถ้ามีผู้พูดแทนเรา... โง่ขนาดไหน ประโยคนี้อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ถ้าผู้พูดแทนเรานั้นคนใดถูกหลอกลวงและได้ให้คำตอบไป เรายาห์เวห์ได้ตัดหลอกลวงผู้พูดแทนเรานั้นเอง” †† โนอาห์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือปฐมกาลบทที่ 6-9 ‡ ดาเนียล คงไม่ใช่คนเดียวกับดาเนียลในหนังสือดาเนียล อาจจะเป็นวีรบุรุษในสมัยโบราณนานมาแล้วก่อนเอเสเคียล ที่พูดถึงในหนังสือวรรณคดีนอกพระคัมภีร์ ††† โยบ เรื่องของโยบอ่านได้จากหนังสือโยบ

“มันจะยิ่งแน่วว่านั่นอีกในกรณีของเยรูซาเล็มนี้ ว่าจะไม่มีการสามารถช่วยได้ เมื่อเราส่งการลงโทษอันโหดร้ายสื่ออย่างนี้มา คือดาบ ความอดอยาก สัตว์ป่าที่ดุร้าย และโรคระบาด ให้เกิดกับพวกเขา เพื่อกำจัดทั้งคนและสัตว์ในแผ่นดินนี้ 22 แต่ไม่น่าเชื่อจะยังมีบางคนรอดชีวิต แล้วพวกเขาจะพาลูกชายลูกสาวหนีออกมา พวกเขาจะออกมาหาเจ้า แล้วเมื่อเจ้าส่งทูตดูชีวิตของพวกเขาและสิ่งชั่วๆที่พวกเขาทำ เจ้าจะรู้สึกดีขึ้น เกี่ยวกับความหายนะที่เราทำให้เกิดขึ้นในเยรูซาเล็ม และเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้ที่เรานำมาสู่พวกเขา

23 เมื่อเจ้าเห็นว่าพวกเขาใช้ชีวิตยังไง และเห็นความชั่วร้ายต่างๆที่พวกเขาทำ เจ้าจะรู้สึกดีขึ้น และจะรู้ว่าเรามีเหตุผลที่ได้ทำสิ่งทั้งหมดนั้นกับพวกเขา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ชาวอิสราเอลไร้ประโยชน์เหมือนไม้จากเถาถอง

15 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ในไม้ทุกชนิด เกิดอะไรขึ้นกับไม้ของเถาถอง † ซึ่งถือว่าเป็นไม้ชนิดหนึ่ง 3 เคยมีช่างคนไหนใช้กิ่งถองไปสร้างอะไรใหม่ หรือมีใครเคยเอากิ่งถองไปทำหมุดแขวนข้าวของเครื่องใช้บ้างไหม 4 ไม่นั้นเอาไปเป็นฟืนเผาไฟได้ และไฟได้เผาปลายทั้งสองของมันและได้ไหม้ไปถึงแก่นของมัน มันยังจะไปใช้ทำอะไรได้อีกหรือ 5 ขนาดถอนที่มันยังดีอยู่ ช่างยังเอามาใช้ทำอะไรไม่ได้เลย แล้วถอนที่มันไหม้แล้ว ยิ่งใช้ไม่ได้ใหญ่”

6 ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราใช้เถาถองเป็นฟืนสำหรับเผาไฟมากกว่าใช้ไม้ชนิดอื่นอยู่เงิ เราจะทำกับพลเมืองของเยรูซาเล็มอย่างนั้นเหมือนกัน 7 เราจะหันหน้าของเราต่อต้านพวกเขา บางคนอาจจะหนีรอดจากไฟหนึ่ง แต่ก็ยังจะถูกอีกไฟหนึ่งเผาจนหมดอยู่ดี เมื่อเราต่อต้านพวกเขา เจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ 8 เราจะทำให้แผ่นดินนี้รกร้าง เพราะคนพวกนี้ไม่สัตย์ซื่อ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

เจ้าสาวของพระยาห์เวห์ไปเที่ยวผู้ชาย

16 แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้เดือนคนในเมืองเยรูซาเล็มถึงเรื่องชั่วร้ายน่ารังเกียจที่พวกเขาทำกัน 3 ให้บอกกับพวกเขาว่า นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พุดกับเมืองเยรูซาเล็ม ต้นกำเนิดและบ้านเกิดของเจ้าอยู่ในแผ่นดินของชาวคานาอัน พ่อของเจ้าเป็นชาวอาโมไรต์และแม่ของเจ้าเป็นชาวฮิตไทต์ 4 เจ้าเป็นเหมือนกับเด็กที่ถูกทอดทิ้ง ในวันที่เจ้าเกิดมา ไม่มีใครตัดสายสะดือให้กับเจ้า ไม่มีใครทำพิธีชำระล้างให้กับเจ้าด้วยน้ำเพื่อให้เจ้าบริสุทธิ์ตามกฎของเรา ไม่มีใครเอากลือมาถูฆ่าเชื้อให้กับเจ้า และไม่มีใครเอาผ้าอ้อมมาห่อหุ้มเจ้า 5 ไม่มีใครสงสารเจ้า ไม่มีใครทำอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ให้กับเจ้า ไม่มีใครคอยปลอบโยนเจ้า ไม่มีใครเอาเจ้าในวันที่เจ้าเกิดมา เจ้าถูกทิ้งในทุ่งโล่ง

6 แล้วเราเดินผ่านมา เห็นเจ้านอนดิ้นอยู่ในกองเลือด เราพูดกับเจ้าว่า “จงมีชีวิตอยู่ต่อไป” ในขณะที่เจ้านอนอยู่ในกองเลือดนั้น เราพูดกับเจ้าว่า “จงมีชีวิตอยู่ต่อไป” 7 เราได้เลี้ยงดูเจ้า แล้วเจ้าก็เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วเหมือนพืชในท้องทุ่ง เจ้าได้เติบโตและเจริญวัย เจ้าเริ่มแตกเนื้อสาว มีประจำเดือน มีหน้าอกใหญ่ขึ้น เริ่มมีขนขึ้นตามตัว แต่เจ้ายังเปลือยกายล่อนจ้อนอยู่ 8 ต่อมาเราได้สังเกตเห็นว่าเจ้าโตพอที่จะมีความรักได้แล้ว เราจึงได้กางเสื้อผ้าของเราออกคลุมตัวเจ้า ††† และคลุมร่างที่เปลือยเปล่าของเจ้า เราได้บัญญัติผูกมัดตัวเจ้ากับเจ้าและร่วมคำมั่นสัญญา †††

††† เถาถอง พวกผู้พูดแทนพระเจ้าชอบเปรียบเทียบชาวอิสราเอลเป็นเหมือนไม้ถองหรือต้นถองของพระเจ้า †††† ได้กางเสื้อผ้าของเราออกคลุมตัวเจ้า การทำอย่างนี้แสดงว่าพระองค์ยอมรับเยรูซาเล็มเหมือนภรรยา ที่พระองค์จะปกป้องดูแล ดูเพิ่มเติมได้จาก นางรูธ 3:1-15 †††† สัญญา หมายความว่า พระเจ้าได้ให้สัญญาหรือพันธสัญญากับประชาชนของพระองค์ สำหรับชาวอียิว สัญญา

สนใจคนอื่น ไม่นิ่งมือช่วยคนยากจนและคนขัดสน 50 พวกเขา
ยโสโอหัง และทำสิ่งต่างๆที่น่ารังเกียจต่อหน้าเรา ดังนั้นเราจึงได้
กำจัดพวกเขา เหมือนกับที่เจ้าเห็นนั้น

51 ส่วนสะมาเรียก็ยิ่งทำบาปไม่ถึงครึ่งหนึ่งของที่เจ้าทำ เจ้าทำ
สิ่งที่น่ารังเกียจมากกว่าพวกเขาเสียอีก เจ้าชั่วร้ายมากจนทำให้
พวกเขาอดติขึ้นมา 52 เจ้าจะต้องอับอายขายหน้า เพราะเจ้าทำ
ให้คิดพิพากษาผู้นองสาวของเจ้าเบาลง เจ้าจะต้องอับอายไปเลย
เพราะบาปที่เจ้าทำนั้นน่าขยะแขยงยิ่งกว่าที่พวกเขาทำ เจ้าจะ
ต้องอับอายขายหน้าไปเลย เพราะการกระทำของเจ้า ทำให้พวก
พี่น้องของเจ้าดูเหมือนเป็นคนดีไปเลย

53 แต่อย่างไรก็ตาม เราก็คงจะฟื้นฟูพวกเขาให้เหมือนกับที่
พวกเขาควรจะเป็น เราจะฟื้นฟูโสโดมกับหมู่บ้านต่างๆที่อยู่ราย-
ล้อมนาง เราจะฟื้นฟูสะมาเรียกับหมู่บ้านต่างๆที่อยู่รายล้อมนาง
และแน่นอน เราก็คงจะฟื้นฟูเจ้าไปพร้อมกับพวกเขาด้วย 54 เราจะ
ติกับเจ้ามาก จนเจ้าจะรู้สึกอับอายกับสิ่งทั้งหมดที่เจ้าได้ทำไป
และที่ได้ช่วยทำให้คนพวกนั้นรู้สึกดีขึ้นมา 55 โสโดมพี่สาวของ
เจ้ากับบรรดาลูกสาวของนาง จะคืนสู่สภาพเดิมที่เคยเป็นมาก่อน
และสะมาเรียพี่สาวของเจ้าและบรรดาลูกสาวของนางจะกลับคืน
สู่สภาพเดิมเหมือนกัน

56 ในตอนที่เจ้ายังเย่อหยิ่งจองหองอยู่นั้น เจ้าหัวเราะเยาะใส่
โสโดมพี่สาวของเจ้าไม่ใช่หรือ 57 เจ้าทำอย่างนั้นก่อนที่ความชั่ว
ร้ายของเจ้าจะถูกเปิดเผย แต่ตอนนี้ เจ้าถูกทำให้ขายหน้า ต่อ
หน้าพวกผู้หญิงของเอโดม † และเพื่อนบ้านทั้งหมดของนาง
พร้อมกับพวกผู้หญิงชาวฟิลิสเตีย คือคนเหล่านั้นที่ล้อมรอบเจ้าที่
ดูถูกเจ้า 58 ตอนนี้เจ้ากำลังรับโทษ สำหรับความชั่วลามกและการ
กระทำที่น่าขยะแขยงของเจ้า” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

59 ใช่แล้ว พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราจะทำกับเจ้าอย่าง
ที่เจ้าสมควรจะได้รับ เจ้าได้ดูหมิ่นคำสาบานของเจ้า และหักข้อ
ตกลงที่เรามีต่อกัน 60 แต่ว่าเราจะยังรักษาข้อตกลงที่เราได้ทำกับ
เจ้า ตอนที่เจ้ายังเป็นสาวอยู่ ข้อตกลงนั้นจะยังยืนตลอดไป 61
เมื่อเจ้าได้ครอบครองพวกพี่น้องเหล่านั้น ที่ใหญ่กว่าและเล็กกว่า
เจ้า เจ้าจะรู้สึกอับอายเมื่อเจ้าคิดถึงสิ่งที่เจ้าได้ทำไปในอดีต ใช่
แล้ว เราจะมอบพวกเขาให้กับเจ้าเพื่อจะได้เป็นลูกสาวของเจ้า สิ่ง
นี้ไม่ได้อยู่ในข้อตกลงของเรากับเจ้า 62 ตัวเราเองจะยืนยันข้อ
ตกลงของเรากับเจ้าอีกครั้ง และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์ 63
เราจะทำดีกับเจ้า เพื่อเมื่อเจ้าคิดถึงสิ่งเลวร้ายต่างๆที่เจ้าได้ทำไป
เจ้าจะได้อับอาย เมื่อเราลบล้างสิ่งทั้งหมดที่เจ้าได้ทำไป เจ้าจะอับ
อายจนพูดไม่ออกเพราะอับอาย” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้พูดไว้ว่า
อย่างนั้น

นิทานเกี่ยวกับนกอินทรีสองตัว

17 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า

2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้เล่าปริศนานิทานเรื่องนี้ให้กับครอบ-
ครัวของชาวอิสราเอลฟัง 3 ให้บอกกับพวกเขาว่า “พระยาห์เวห์

องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

นกอินทรียักษ์ตัวหนึ่ง †† มีปีกใหญ่

ขนของมันมีหลายสีและยาว

มันได้บินมาที่เลบานอน

และมาคาบเอายอดของต้นสนซีดาร์ต้นหนึ่งไป

4 คือ มันได้หักยอดสุดของต้นสนซีดาร์

แล้วเอาไปไว้ในแผ่นดินของการค้าขาย เอาไปวางไว้ในเมือง

ของพวกพ่อค้า

5 มันได้เอาเมล็ดพืชจากแผ่นดินนั้นมาส่วนหนึ่งด้วย

และเอาไปหว่านไว้ในทุ่งนา

มันได้ผันน้ำเข้ามาจากแม่น้ำที่ล้นหลาม

† เอโดม หรืออาจจะเป็น “อารัม” †† นกอินทรียักษ์ตัวหนึ่ง ในที่นี้หมายถึงกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ของบาบิโลน ที่กวาดต้อนเอากษัตริย์เยโฮยาชิน และผู้-
นำของยูดาห์ ไปเป็นเชลยที่บาบิโลนในปี 597 ก่อนพระเยซูมาเกิด

มันได้ปลูกเมล็ดนั้นไว้ข้างน้ำเหมือนกับต้นหลิว
6 เมล็ดนั้นจึงงอกขึ้นกลายเป็นเถาถุ่นอย่างดี ต้นมันค่อนข้าง
เตี้ย

กิ่งก้านของมันเริ่มแตกออกมา มันได้หยั่งรากลง

กิ่งก้านของมันได้แผ่ไปยังนกออินทรี

แล้วโตเป็นเถาถุ่น แตกกิ่งก้านสาขามากมาย และออกไป

7 แต่ยังมีนกอินทรียักษ์อีกตัวหนึ่ง †

มีปีกใหญ่มีขนเยอะ

ต้นของมันริบแผ่รากของมันไปที่นกตัวนั้น

และยื่นกิ่งก้านของมันจากจุดที่มันงอกไปยังนกตัวนั้น

กิ่งของมันหวังว่านกตัวนั้นจะให้น้ำกับมัน

8 ต้นของมันล้มไปว่า ตัวมันเองปลูกอยู่ในดินที่ดี ติดอยู่กับแหล่ง

น้ำ
เพื่อมันจะได้แตกกิ่งก้านเป็นจำนวนมาก และเกิดผลตกกลายเป็นต้นถุ่นที่สวยงาม”

9 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตบอกให้ถามว่า

“อย่างนี้ เจ้าคิดว่าต้นถุ่นนั้น

จะเจริญเติบโตไหม

นกออินทรีตัวแรกนั้นจะไม่ถอนรากของต้นถุ่นนั้นหรือ

จะไม่ปล่อยให้ผลเน่าและใบเหี่ยวไปหรือ

มันไม่ต้องใช้แขนอันทรงพลังหรือกองทัพใหญ่เพื่อถอนราก

ถอนโคนมันขึ้นมาเลย

10 เมื่อย้ายที่ปลูก เจ้าคิดว่ามันจะเจริญเติบโตได้หรือ

แต่ถึงมันจะอยู่ที่เดิมที่มันถูกปลูกไว้

มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปเมื่อลมร้อนตะวันออกพัดมาหรือ”

11 แล้วถ้อยคำของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า

12 “ให้พูดกับครอบครัวที่ซอบกบฏนั้นว่า ‘เจ้าต้องรู้แน่ว่าสิ่งเหล่านี้หมายถึงอะไร ดูสิ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้มายังเมืองเยรูซาเล็ม และเอากษัตริย์กับบรรดาขุนนางของเมืองนั้นไปที่บาบิโลน 13

แล้วกษัตริย์ของบาบิโลนได้เลือกเชื้อพระวงศ์มาคนหนึ่ง และทำ
ข้อตกลงกับเขา ผูกมัดเขากับข้อตกลงใหม่นี้ (กษัตริย์ของบาบิโลนได้เอาผู้นำทั้งหลายของแผ่นดินไปแล้ว) 14 เพื่ออาณาจักรนั้น

จะได้อ่อนแอ และหมดโอกาสที่จะมีอำนาจขึ้นมาใหม่ เพื่อข้อตกลงนั้นจะยังยืนต่อไป 15 แต่กษัตริย์องค์นั้นได้แข็งข้อกับกษัตริย์
ของบาบิโลน เขาได้ส่งพวกทูตไปที่อียิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือมาช่วย

เจ้าคิดว่าที่เขาทำอย่างนั้นจะสำเร็จหรือ เขาจะหนีพ้นจากการลงโทษไปได้หรือ คนที่ทำผิดสัญญาอย่างนี้จะหนีรอดไปได้หรือ”

16 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่ในขนาดไหน ก็
ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เขาจะต้องตายในเมืองบาบิโลน เพราะเขาได้ดูหมิ่นคำสาบานและผิดคำสัญญาที่เขาได้ให้ไว้กับกษัตริย์

บาบิโลน ผู้ที่ได้แต่งตั้งเขาขึ้นเป็นกษัตริย์ เขาจะต้องตายในแผ่นดินนั้นอย่างแน่นอน 17 ฟาโรห์กับกองทัพที่แข็งแกร่งพร้อมกับทหารมากมายของเขาจะไม่สามารถมาช่วยเขาได้ เมื่อ

กษัตริย์ของบาบิโลนมาโจมตี และได้สร้างเนินดินและป้อมกำบังต่างๆขึ้นรอบกำแพงเมืองเยรูซาเล็ม และจะมีผู้คนล้มตายลงเป็นจำนวนมาก 18 กษัตริย์ของยูดาห์องค์นี้ได้ดูหมิ่นคำสาบาน ตอนที่

เขาหักข้อตกลงนั้น เขาจะหนีการลงโทษไปไม่พ้นหรอก เพราะเขาได้จับมือสัญญาไว้แล้วแต่ก็ยังทำสิ่งต่างๆเหล่านี้” 19 ดังนั้น นี่

คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เรามีชีวิตอยู่ในขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า โทษนั้นจะตกลงบนหัวเขา เพราะเขาได้เพิกเฉยต่อคำสาบานที่เขาทำกับเรา และหักข้อตกลงที่ได้ทำไว้ต่อหน้าเรา 20

เราจะกางตาข่ายของเราดักเขา และเขาจะติดกับดักของเรา เราจะนำเขาไปที่บาบิโลนและตัดสินโทษเขาที่นั่น เพราะเขาไม่ซื่อสัตย์กับเรา 21 พวกทหารที่เก่งกาจที่สุดในกอง-

† นกอินทรียักษ์อีกตัวหนึ่ง ในที่นี้หมายถึงกษัตริย์ของแผ่นดินอียิปต์ ที่กษัตริย์เศเศคียาห์ของยูดาห์ ไปขอความช่วยเหลือจากเขา ในปี 588 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ทัพของเขาจะล้มลงด้วยดาบ และผู้รอดชีวิตจะกระจัดกระจายไป กับลม แล้วเจ้าจะได้อำนาจว่าเป็นเราเอง ยาร์เวห์ที่พูดสิ่งเหล่านี้”

22 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
“เราจะหักยอดของต้นสนซีดาร์ และนำมันไปปลูก เราจะตัดยอดอ่อนจากปลายต้นสนนั้น และนำมันไปปลูกบนภูเขาสูงที่เด่นเป็นสง่าลูกหนึ่ง 23 เราจะปลูกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอลนั้น มันจะแตกกิ่งก้านออกมามากมายและจะออกผล และกลายเป็นต้นสนซีดาร์ที่สง่างามต้นหนึ่ง นกทุกชนิดจะมาทำรังบนกิ่งก้านของมัน นกทุกชนิดจะมาทำรังบนกิ่งก้านของมัน พวกนกจะพบที่พอกอยู่ใต้ร่มเงาของกิ่งก้านสาขาของมัน 24 แล้วต้นไม้อื่นทั้งหมดในท้องทุ่งจะรู้ว่า เรา คือยาห์เวห์ ผู้ที่ทำให้ต้นไม้สูง เตี้ยลง และทำให้ต้นไม้เตี้ย สูงขึ้น เราทำให้ต้นไม้เขียว เหี่ยวแห้งลง และทำให้ต้นไม้เหี่ยวแห้ง เขียวขึ้น เรา ยาห์เวห์ ได้ล้มคว่ำพุดไปแล้ว และเราจะทำตามนั้น”

ไม่สายเกินไปที่จะกลับใจ

18 คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า
2 “คนของเจ้าหมายความว่าอะไร เมื่อพวกเขาถูกสา-
ษิตนี้ขึ้นมา ตอนพุดถึงแผ่นดินอิสราเอล
‘พวกพ่อยกน่องนเปรี๊ยะ
แต่กลับเป็นลูกๆที่เข็ดฟัน’”
3 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
“เรามีชีวิตอยู่แน่นอนไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เจ้าจะไม่
ได้อ้างสาษิตนี้ในอิสราเอลอีกต่อไป 4 เพราะทุกชีวิตเป็นของเรา
ทั้งพ่อและลูกชายเป็นของเรา ทั้งคู่เป็นของเรา คนไหนทำบาป
คนนั้นจะตาย
5 สมมติว่ามีคนคิดคนหนึ่งที่ทำแต่สิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม 6
เขาไม่กินเนื้อสัตว์ที่เขาไปบูชาพวกศาลเจ้าบนภูเขา หรือมองหา
ความช่วยเหลือจากพวกรูปเคารพของครอบครัวชาวอิสราเอล
เขาไม่ได้เป็นซึกกับเมียของเพื่อนบ้านหรือนอนกับผู้หญิงระหว่าง
ที่นางมีประจำเดือน 7 เขาไม่ได้กดขี่ข่มเหงใคร เขาคิดของประ-
กัน † ที่เขาได้มาจากการให้กู้ยืม เขาไม่เคยปล้นใคร แต่เขากลับ
ให้อาหารของเขากับคนที่หิวและให้เสื้อผ้ากับคนที่เปลือย
เปล่า 8 เขาให้กู้ยืมโดยไม่หักดอกเบียดลวงหน้าหรือคิดดอกเบี้ย
ทบต้น เขายืมมือไว้จากการทำผิด เขาตัดสินอย่างยุติธรรมให้กับ
ทั้งสองฝ่าย 9 เขาทำตามข้อบังคับของเราและรักษากฎต่างๆของ
เราอย่างซื่อสัตย์ ชายผู้นั้นเป็นคนดี เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่-
นอน” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น
10 “สมมติว่าเขามีลูกชายที่ชอบใช้ความรุนแรง ชอบรบราฆ่า
ฟัน หรือทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งในบรรดาสิ่งเหล่านี้ 11 (ทั้งๆที่พ่อของเขา
ไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้เลย) เขากินเนื้อสัตว์ที่เขาไปบูชาพวกศาลเจ้า
บนภูเขา เขาเป็นซึกกับเมียของเพื่อนบ้าน 12 เขากดขี่ข่มเหงคน
ยากจนและคนขัดสน เขาปล้นคนอื่น เมื่อคนมาจ่ายหนี้ เขาก็ไม่
ยอมคืนของประกันให้ เขามองหาความช่วยเหลือจากพวกรูป
เคารพ และเขายังทำสิ่งที่น่ารังเกียจอื่นอีก 13 เขาให้กู้ยืมโดย
หักดอกเบี้ยลวงหน้าหรือคิดดอกเบี้ยทบต้น คนอย่างนี้สมควรจะมี
ชีวิตอยู่อีกหรือไม่เลย เพราะเขาได้ทำสิ่งที่น่ารังเกียจเหล่านี้ เขา
จะต้องถูกฆ่าแน่ เพราะเขาแสหาเรื่องตายเอง

14 สมมติว่าชายคนนี้มีลูกชาย และลูกชายคนนั้นเห็นบาปทั้ง-
หมดที่พ่อของเขาทำ แต่เขาก็ไม่ได้ทำตาม คือ
15 เขาไม่ได้กินเนื้อสัตว์ที่เขาไปบูชาพวกศาลเจ้าบนภูเขา เขา
ไม่ได้มองหาความช่วยเหลือจากรูปเคารพของครอบครัวชาวอิส-
ราเอล เขาไม่ได้เป็นซึกกับเมียของเพื่อนบ้าน 16 เขาไม่ได้กดขี่ข่ม-
เหงใคร เขาไม่ได้เอาของประกันตอนให้กู้ยืม เขาไม่ได้ปล้นใคร
เขากลับให้อาหารของเขากับคนที่หิวและให้เสื้อผ้ากับคนที่
เปลือยเปล่า 17 เขายืมมือไว้จากการทำผิด และไม่ได้หักดอกเบี้ย
ลวงหน้าหรือคิดดอกเบี้ยทบต้นตอนให้กู้ยืม เขารักษากฎต่างๆ
ของเรา และทำตามข้อบังคับทั้งหลายของเรา เขาจะไม่ตาย
เพราะบาปของพ่อเขา เขามีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน 18 แต่พ่อ
ของเขาจะตายเพราะบาปของตัวเอง เพราะพ่อของเขาไร้เดียงสา
ปล้นพี่น้องของเขาเอง และทำในสิ่งที่ผิดท่ามกลางประชาชนของเขา
19 แต่เจ้าคงถามว่า
‘ทำไมลูกชายถึงไม่ต้องรับโทษต่อความผิดของพ่อเขาละ’ ก็
เพราะลูกชายของเขาได้ทำในสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม เขาได้
รักษาข้อบังคับทั้งหมดของเราอย่างเคร่งครัด เขามีชีวิตอยู่
อย่างแน่นอน 20 คนไหนทำบาปคนนั้นจะตาย ลูกชายจะไม่ถูก
ลงโทษเพราะความผิดของพ่อ
และพ่อก็ไม่ต้องถูกลงโทษเพราะความผิดของลูกชาย
ความดีของคนดีก็จะตกเป็นของคนดีนั้น
ความชั่วของคนชั่วก็จะตกอยู่กับคนชั่วนั้น
21 แต่ถ้าคนชั่วคนหนึ่งหันเหไปจากบาปทั้งหมดที่เขาเคยทำ
และมารักษาข้อบังคับของเราและทำในสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรม
แล้ว เขาก็จะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน เขาจะไม่ตาย 22 เราจะไม่
จดจำสิ่งไม่ดีที่เขาเคยทำนั้น เขามีชีวิตอยู่ เพราะเขาได้ทำสิ่ง
ถูกต้องทั้งหลาย” 23 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตถามว่า “คิดว่าเรา
ชอบใจกับความตายของคนชั่วหรือยังไร เราชอบใจเมื่อเขาหันไป
จากการกระทำชั่วต่างๆของเขาและมีชีวิตอยู่ต่อไป ไม่ใช่หรือ
24 แต่ถ้าคนดีหันจากความดีไปทำบาปและทำสิ่งที่น่ารังเกียจ
แบบเดียวกับที่คนชั่วทำ เขามีชีวิตอยู่หรือไม่ เราจะไม่จดจำ
ความดีทั้งหมดที่เขาเคยทำ เขาจะต้องตาย เพราะเขาได้ทรยศ
เราและทำบาป
25 แต่เจ้าอาจพูดว่า ‘วิถีทางของพระยาห์เวห์นั้นไม่ยุติธรรม’
ฟังให้ดี ครอบครัวของอิสราเอล เป็นวิถีทางของเราหรือการ
กระทำของเจ้ากันแน่ ที่ไม่ยุติธรรม 26 ถ้าคนดีหันไปจากความดี
และไปทำบาป เขาจะต้องตาย เขาจะตายเพราะบาปที่เขาได้ทำ
นั้น 27 แต่ถ้าคนชั่วหันจากความชั่วที่เขาได้ทำ และไปทำสิ่งที่ถูก-
ต้องและยุติธรรม เขาจะรักษาชีวิตของเขาไว้ได้ 28 เขามีชีวิต
อยู่อย่างแน่นอน เพราะเขาได้สำราญดวงถึงสิ่งไม่ดีทั้งหมดที่เขาได้
ทำและหันไปจากพวกมัน เขาจึงไม่ตาย
29 แต่ครอบครัวชาวอิสราเอลยังพูดอยู่ว่า
‘วิถีทางของพระยาห์เวห์นั้นไม่ยุติธรรม’
ชาวอิสราเอลเอ๋ย วิถีทางของเราหรือการกระทำของเจ้ากันแน่
ที่ไม่ยุติธรรม 30 ดังนั้น ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เราจะตัดสิน
เจ้าแต่ละคนตามการกระทำของเจ้า”
พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “กลับใจซะ ให้หันไปจากสิ่งเลว
ร้ายทั้งหมดที่เจ้าทำ แล้วบาปจะไม่ทำให้เจ้าสะดุดล้ม 31 ให้ทิ้ง
เรื่องเลวร้ายทั้งหมดที่เจ้าได้ทำต่อเรา แล้วให้ไปเอาหัวใจดวง
ใหม่และจิตวิญญาณดวงใหม่ ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะ
ตายหรือไม่แล้ว 32 เพราะเราไม่ได้ชอบใจกับความตายของใครเลย”
พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “กลับใจซะ แล้วมีชีวิตอยู่เถิด”

ร้องเพลงไว้อาลัยให้กับพวกเจ้าชายของอิสราเอล

19 พระยาห์เวห์สั่งผมว่า “ให้ร้องเพลงไว้อาลัยนี้ให้กับพวก
เจ้าชายของอิสราเอลว่า
2 ‘แม่ของเจ้าเป็นสิงโตตัวเมียในหมู่สิงห์ทั้งหลาย

† ของประกัน ตามกฎของโมเสส เมื่อเอาเสื้อผ้าของคนหนึ่งค้ำประกันการ
กู้ยืม เมื่อถึงตอนเย็นต้องเอาไปคืนเพื่อเขาจะได้มีหมกมาย ดูใน เฉลยธรรมบัญญัติ
24:12-13

นางหมอบลงท่ามกลางสิ่งๆ หุ่นมากมายและเลี้ยงดูลูกๆ ของนาง

- 3 นางได้เลี้ยงลูกตัวหนึ่งของนางให้เติบโตใหญ่ และมันได้กลายเป็นสิ่งๆ หุ่นที่แข็งแรง มันเรียนรู้ที่จะฉีกเนื้อของมันเป็น และขยำคนกิน
- 4 ชนชาติต่างๆ ได้ข่าวเกี่ยวกับมัน มันได้ตกลงไปในหลุมกับดักของคนเหล่านั้น พวกเขาใช้พวกตะขอเกี่ยวปาก ลากมันไปถึงแผ่นดินอียิปต์ †
- 5 เมื่อนางสิ่งๆ เห็นว่าแผนของนางถูกขัดขวางเสียแล้ว ความหวังของนางก็หมดสิ้นไป นางจึงเอาลูกอีกตัวหนึ่งของนางมา และทำให้มันเป็นสิ่งๆ หุ่นที่แข็งแรง
- 6 มันออกล่าเหยื่อท่ามกลางสิ่งๆ หุ่นมากมาย และกลายเป็นสิ่งๆ หุ่นที่แข็งแรง มันเรียนรู้ที่จะฉีกเนื้อของมันเป็น และขยำคนกิน
- 7 มันพังป้อมของคนเหล่านั้นและทำลายเมืองต่างๆ ของพวกเขา แผ่นดินและคนที่อยู่ในนั้นทั้งหมดต่างหวาดกลัวเสียงคำรามของมัน
- 8 แล้วชนชาติทั้งหลายจากแคว้นต่างๆ รอบข้างได้มาต่อต้านมัน พวกเขาทางตาข่ายออกคลุมมัน มันตกลงไปในหลุมกับดักของพวกเขา
- 9 พวกเขาใช้พวกตะขอเกี่ยวปากสิ่งๆ หุ่นนั้นจับมันไปขังไว้ในกรง และนำตัวมันไปให้กับกษัตริย์เมืองบาบิโลน พวกเขาขังมันไว้ในคุก จึงไม่มีใครได้ยินเสียงคำรามของมันบนเทือกเขาของอิสราเอลอีกต่อไป ††
- 10 แม่ของเจ้าเป็นเหมือนต้นองุ่นในไร่องุ่นที่ปลูกไว้ริมน้ำ มันออกผลและกิ่งก้านสาขามากมาย เพราะมีน้ำอย่างเหลือเฟือ
- 11 กิ่งของมันแข็งแรง เหมาะสำหรับทำคทาของกษัตริย์ มันงอกสูงขึ้นเหนือต้นอื่นๆ ทั้งปวง และกิ่งก้านของมันก็แผ่ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง
- 12 แต่มันถูกถอนรากถอนโคนอย่างบ้าคลั่ง และถูกโยนทิ้งลงกับพื้นดิน ลมตะวันออกทำให้มันเหี่ยวเฉา ผลของมันถูกเด็ดไปหมดเกลี้ยง กิ่งทั้งหลายของมันเหี่ยวแห้งลง แล้วไฟได้เผามันจนหมด
- 13 เดียวนี้ มันถูกปลูกอยู่ในทะเลทราย ในแผ่นดินที่แห้งแล้งและหิวกระหายน้ำ
- 14 ไฟได้ลุกกลามจากกิ่งใหญ่กิ่งหนึ่งของมัน และไหม้ไปจนถึงผลของมัน ไม่มีกิ่งที่แข็งแรงหลงเหลืออยู่ ที่เหมาะสำหรับเอามาทำคทาของกษัตริย์ได้อีกเลย' นี่คือนิทเพลงไว้ว่าลั้ย และมันจะถูกใช้ร้องสำหรับไว้ว่าลั้ย”

† พวกเขาใช้... อียิปต์ นี้พูดถึงสิ่งๆ หุ่นตัวแรกหมายถึงกษัตริย์เยโฮอาทาส หรือมีอีกชื่อหนึ่งว่าซัลลูม แห่งยูดาห์ พระองค์ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์หลังจากที่กษัตริย์โยสิยาห์ พ่อของพระองค์ตาย แต่พระองค์ครองราชย์ได้แค่สามเดือนเท่านั้น ก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่อียิปต์ ในปี 609 ก่อนพระเยซูมาเกิด อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 2 พงศกษัตริย์ 23:31-34; เยเรมีย์ 22:10-12 †† ซังมันไว้... อิสราเอลอีกต่อไป พูดถึงสิ่งๆ หุ่นตัวที่สองหมายถึง กษัตริย์เยโฮอาคิน แห่งยูดาห์ ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลนในปี 597 ก่อนพระเยซูมาเกิด ดูเพิ่มเติมได้จาก 2 พงศกษัตริย์ 25:27-30

อิสราเอลกบฏอยู่เรื่อยต่อพระเจ้าที่ตีกับพวกเขา

20

ในวันที่สิบของเดือนที่ห้า ปีที่เจ็ด * พวกผู้นำอาวุโสบาง คนของอิสราเอลได้มาขอคำปรึกษาจากพระยาห์เวห์ พวกเขาถามว่า “เราจะทำอะไรดี”

2 แล้วคำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 3 “เจ้าลูกลมมนุษย์ ให้พูดกับพวกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลอย่างนี้ว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด พวกเจ้ามาที่นี่เพื่อขอคำปรึกษากับเราหรือ เรามีชีวิตอยู่แน่นอนขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะไม่ตอบคำถามของพวกเจ้า’” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น 4 “เจ้าลูกลมมนุษย์ เจ้าจะดำเนินคดีต่อพวกเขาหรือ เจ้าจะดำเนินคดีต่อพวกเขาหรือ ถ้าอย่างนั้น ชีให้เขาเห็นการกระทำอันน่าขยะแขยงของบรรพบุรุษของพวกเขาละสิ 5 เจ้าต้องบอกกับพวกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ในวันที่เราได้เลือกอิสราเอล ตอนที่เราได้เปิดผืนตัวเองให้กับพวกเขา รู้จักในแผ่นดินอียิปต์นั้น เราได้ยกมือขึ้นสาบานต่อพวกเขาว่า เราจะนำพวกเขาไปไว้กับพวกเขาว่า เราจะนำพวกเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราได้ค้นหามาให้กับพวกเขา เป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ † และสวยงามที่สุดในบรรดาแผ่นดินแดนทั้งหลาย”

7 และเราได้พูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าทุกคน ให้กำจัดรูปปั้นที่นำขยะแขยง ที่เจ้าชอบมองเพื่อขอความช่วยเหลือจากมันนั้น อย่าทำตัวของพวกเขาให้แปดเปื้อนด้วยรูปเคารพทั้งหลายของอียิปต์ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา” 8 แต่พวกเขาถูกลบฏต่อเราและไม่ยอมฟังเรา พวกเขาไม่ยอมโยนพวกรูปปั้นชั่วที่ขยะแขยงทิ้ง ที่พวกเขาจ้องมองเพื่อขอความช่วยเหลือ และ ไม่ยอมละทิ้งพวกรูปเคารพชั่วๆ ของอียิปต์ ดังนั้นเราจึงพูดว่า ‘เราจะเทศน์สอนความเดือดดาลของเราลงบนพวกเขาและแสดงความโกรธใส่พวกเขาในแผ่นดินอียิปต์’ 9 แต่เพื่อไม่ให้เราเสียชื่อ ต่อชนชาติทั้งหลายรอบข้าง ที่ได้เห็นเรานำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราจึงไม่ได้ทำลายพวกเขา 10 เราได้นำชาวอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปที่ทะเลทราย 11 เราได้ให้ข้อบังคับต่างๆ ของเรากับพวกเขา และให้พวกเขารู้จักกฎต่างๆ ของเรา เพราะคนเหล่านั้นที่เชื่อฟังกฎพวกนั้น จะมีชีวิตต่อไป 12 เรายังให้วันหยุดพักผ่อนต่างๆ กับพวกเขา เพื่อเป็นสิ่งเตือนใจให้ระลึกถึงสายสัมพันธ์ที่เรามีต่อกัน พวกเขาจึงรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ที่ทำให้พวกเขาเป็นของเราโดยเฉพาะ

13 แต่ประชาชนชาวอิสราเอลได้กบฏต่อเราในทะเลทราย พวกเขาไม่ยอมทำตามข้อบังคับทั้งหลายของเรา พวกเขาไม่ยอมรับกฎต่างๆ ของเรา ทั้งๆ ที่การเชื่อฟังกฎเหล่านั้นทำให้มีชีวิต พวกเขาคิดว่าพวกเขาจะพ้นจากความเดือดดาลที่เราได้สั่งไว้ เราจึงบอกพวกเขาว่า ‘เราจะเทศน์สอนความเดือดดาลของเราลงบนพวกเขา และทำลายพวกเขาในทะเลทราย’ 14 แต่เพื่อไม่ให้เราเสียชื่อ ต่อชนชาติทั้งหลายที่ได้เห็นเรานำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราจึงไม่ได้ทำลายพวกเขา 15 ที่ทะเลทรายนั้น เราได้ยกมือขึ้นสาบานกับพวกเขาว่า ‘เราจะไม่นำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เราสัญญาว่าจะให้กับพวกเขา ซึ่งเป็นแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์และสวยงามที่สุดในบรรดาแผ่นดินทั้งหลาย’

16 เพราะพวกเขาไม่ยอมรับกฎต่างๆ ของเราและไม่ทำตามข้อบังคับของเรา และยังทำให้วันหยุดพักผ่อนที่เราให้เขาเลือกความศักดิ์สิทธิ์อีกด้วย เพราะพวกเขาได้มอมใจของพวกเราให้ พวกเขารูปเคารพทั้งหลายเหล่านั้นไป 17 แต่เราได้มองดูพวกเขาด้วยความสงสารและไม่ได้ทำลายพวกเขาหรือทำให้พวกเขาจบสิ้นไปที่ทะเลทรายนั้น 18 เราได้พูดกับลูกๆ ของพวกเขาในทะเลทรายว่า ‘อย่าทำตามข้อบังคับต่างๆ ของพวกพ่อเจ้า อย่ารักษากฎ

* เดือนที่ห้า ปีที่เจ็ด ตรงกับเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมของปีที่ 591 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† อุดมสมบูรณ์ หรือแปลตรงๆว่า “แผ่นดินที่มีน้ำมากกับน้ำเชื่อมผลไม้ไม่ไหลอยู่”

ทั้งหลายของพวกเขา อย่าทำตัวของพวกเจ้าให้แปดเปื้อนไปด้วยรูปเคารพของพวกเขา ¹⁹ เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า ให้ทำตามข้อบังคับของเรา และให้รักษากฎของเราอย่างเคร่งครัด ²⁰ ให้รักษาพวกวันหยุดพักผ่อนที่เราให้กับเจ้าไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์ มันเป็นเรื่องเตือนใจให้ระลึกถึงสายสัมพันธ์ที่เรามีต่อกัน แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเจ้า'

²¹ แต่ลูกๆพวกมันได้กบฏต่อเราอีก พวกเขาไม่ยอมทำตามข้อบังคับทั้งหลายของเรา พวกเขาไม่ได้รับรักษาของเรอย่างเคร่งครัด ทั้งๆที่การเชื่อฟังกฎเหล่านั้นทำให้มีชีวิต พวกเขายิ่งทำให้วันหยุดพักผ่อนที่เราให้เขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ด้วย ดังนั้น เราจึงบอกว่า 'เราจะเหวี่ยงความเดือดดาลของเราลงบนพวกเขา และแสดงกรรมไกรธใส่พวกเขาในทะเลทราย' ²² แต่เราได้ยังมีมือไว้เพื่อไม่ให้เราเสียชื่อต่อชนชาติทั้งหลายที่ได้เห็นเรานำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ²³ ที่ทะเลทรายนั้น เราได้ยกมือขึ้นสาบานกับพวกเขาว่า 'เราจะทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขาแตกกระเจิงไปอยู่ตามประเทศทั้งหลาย'

²⁴ เพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังกฎต่างๆของเรา พวกเขาไม่ยอมรับข้อบังคับต่างๆของเรา และยังทำให้วันหยุดพักผ่อนที่เราให้เขาเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป สายตาของพวกเขาจับจ้องอยู่ที่พวกรูปเคารพของบรรพบุรุษของพวกเขา ²⁵ ดังนั้นเราจึงให้กฎระเบียบที่หยั่งกับพวกเขาและให้กฎที่ไม่สามารถช่วยให้พวกเขามีชีวิตรอดได้ ²⁶ เราทำให้พวกเขาแปดเปื้อนไป ด้วยของถวายของพวกเขาเอง คือการสังเวยลูกชายหัวปี เพื่อเราจะได้ทำลายพวกเขาและให้พวกเขาเห็นว่าเราคือยาห์เวห์ ²⁷ ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ให้บอกกับประชาชนชาวอิสราเอลว่า 'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด พวกพ่อของเจ้าได้ทรยศเรา ซึ่งเป็นการลบหลู่เรา ²⁸ เราได้นำพวกเขาเข้าสู่แผ่นดินที่เราได้สาบานไว้ว่าจะให้กับพวกเขา แต่พอพวกเขาเห็นเนินเขาสูงลูกใดหรือต้นไม้ต้นไหนที่ให้อาหาร พวกเขาก็จะถวายเครื่องบูชาของพวกเขานั้น พวกเขาได้ย้วยให้เราไกรธ ด้วยการถวายเครื่องบูชาอันมีกลิ่นหอม และเทเครื่องดื่มบูชาให้กับพระปลอมที่นั่น ²⁹ เราจึงถามพวกเขาว่า "ศาลเจ้าอยู่หรือที่พวกเจ้าไปกัน" มันถึงเรียกว่า บามัท † มัจจนถึงทุกวันนี้'

³⁰ ดังนั้นให้บอกกับครอบครัวชาวอิสราเอลว่า พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า "เจ้าจะทำตัวไม่บริสุทธิ์ เหมือนกับบรรพบุรุษของพวกเจ้าอย่างนั้นหรือ ที่ไปลุ่มหลุมมัวเมาอยู่กับรูปปั้นที่น่าขยะแขยงของพวกเขานั้น ³¹ การที่พวกเจ้ายังถวายเครื่องบูชา ด้วยการเอาลูกๆของพวกเจ้าใส่เข้าไปในไฟ พวกเจ้าก็ทำได้ทำให้ตัวเองแปดเปื้อนด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพวกเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ แล้วเจ้ายังมีหน้ามาขอคำปรึกษาจากเราอีกหรือ ครอบครัวอิสราเอลเอ๋ย เรามีชีวิตอยู่แม้ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะไม่ตอบคำถามพวกเจ้าแม้แต่ข้อเดียว" พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น ³² พวกเจ้าพูดว่า "พวกเราอยากเป็นเหมือนชนเผ่าอื่นๆในโลกนี้ ที่นมัสการพระเจ้าที่เป็นไม้หรือหิน" แต่สิ่งที่พวกเจ้าคิดนั้นจะไม่มีวันเกิดขึ้นหรอก

³³ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า "เรามีชีวิตอยู่แม้ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะปกครองพวกเจ้าด้วยมืออันทรงพลัง ด้วยแขนที่ยื่นออกมา และด้วยการเหวี่ยงความเดือดดาลออกมา ³⁴ เราจะนำพวกเจ้ามาจากชนชาติต่างๆและรวบรวมพวกเจ้ามาจากประเทศทั้งหลายที่พวกเจ้าได้กระจัดกระจายกันไปอยู่ที่นี่ ด้วยมืออันทรงพลังและแขนที่ยื่นออกมา ³⁵ เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในทะเลทรายของชาติต่างๆและที่นั่นเราจะเจอกันซึ่งๆหน้า และเราจะตัดสินโทษพวกเจ้า ³⁶ เหมือนกับที่เราได้ตัดสิน

บรรพบุรุษของพวกเจ้าในทะเลทรายใกล้แผ่นดินอียิปต์" พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

³⁷ "เราจะนับพวกเจ้าด้วยการให้เดินลอดไม้เท้าของเราไป † และเราจะทำให้เจ้ายินยอมต่อข้อตกลงของเรา ³⁸ เราจะกำจัดพวกที่ขอบลุกฮือขึ้นต่อต้านและกบฏต่อเรา ถึงแม้ว่าเราจะนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินที่พวกเขากำลังอาศัยอยู่อย่างคนต่างชาตินั้น แต่เราก็จะไม่ให้พวกเขาเข้าสู่แผ่นดินอิสราเอล แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์"

³⁹ ส่วนพวกเจ้า ครอบครัวชาวอิสราเอล พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า "ไปเลย พวกเจ้าแต่ละคนไปนมัสการพวกรูปเคารพของพวกเจ้าตอนนี้เลย และต่อไป ถ้าพวกเจ้าไม่ฟังเรา (จะให้เห็นดีเห็น) † และพวกเจ้าจะไม่ทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราต้องเสื่อมเสียอีกต่อไปแล้วด้วยของถวายและรูปเคารพทั้งหลายของพวกเจ้า"

⁴⁰ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า "บนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ซึ่งเป็นภูเขาสูงของอิสราเอลครอบครัวชาวอิสราเอลทั้งหมดจะนมัสการเราที่นี่ เราจะยอมรับพวกเขา เราจะยอมรับเครื่องบูชาทั้งหลายของพวกเจ้า และของถวายที่เป็นผลผลิตสดแรกของพวกเจ้า รวมทั้งเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดของพวกเจ้าด้วย ⁴¹ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากชนชาติต่างๆและรวบรวมพวกเจ้ามาจากประเทศทั้งหลายที่เราได้ทำให้พวกเจ้ากระจัดกระจายกันไปอยู่นั้น เราจะยอมรับพวกเจ้าเหมือนกลิ่นหอมจากควันของเครื่องบูชาของเจ้า และเราจะแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราในหมู่พวกเจ้าต่อหน้าสายตาของชนชาติทั้งหลาย ⁴² แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์ เมื่อเรานำพวกเจ้าเข้าสู่แผ่นดินอิสราเอลซึ่งเป็นแผ่นดินที่เราได้ยกมือสาบานไว้ว่าจะให้กับบรรพบุรุษของพวกเจ้า ⁴³ ที่นั่นพวกเจ้าจะสำนึกผิดถึงการกระทำและวิถีทางที่ชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า ที่ทำให้เจ้าแปดเปื้อน แล้วเจ้าจะละอายใจ ⁴⁴ ครอบครัวของอิสราเอล พวกเจ้าได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายมากมาย พวกเจ้าสมควรที่จะถูกทำลาย แต่เพื่อเห็นแก่ชื่อเสียงของเรา เราจะไม่ทำอย่างนั้น แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์" พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

พระยาห์เวห์จะชักดาบออกมาทำลายยูดาห์ตั้งแต่ใต้ถึงเหนือ

⁴⁵ คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ⁴⁶ "เจ้าลูกมนุษย์หันหน้าไปทางใต้ และเทศน์ต่อว่าที่ศิไล่นั้นให้พูดแทนเราต่อต้านปาแห่งดินแดนทางใต้นั้น ⁴⁷ ให้พูดกับปาทางใต้นั้นว่า "ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้ว่า เราจะจุดไฟเผาพวกเจ้า และมันจะเผาผลาญต้นไม้ทั้งหมดของเจ้า ทั้งต้นที่ยังเขียวสดอยู่และต้นที่เหี่ยวแห้งแล้ว เปลวไฟจะไม่ดับลงและไบหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทางใต้ไปจนถึงทางเหนือจะร้อนผ่าๆเพราะมัน ⁴⁸ ทุกคนจะเห็นว่า เรา ยาห์เวห์ เป็นผู้จุดไฟนั้นขึ้น และมันจะไม่ดับลง"

⁴⁹ แล้วผมได้พูดว่า "พระยาห์เวห์เจ้าข้า พวกเขากำลังพูดถึงผมว่า

"เขาเป็นคนชอบเล่าเรื่องเปรียบเทียบกับอย่างนั้นแหละ"

21 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า ² "เจ้าลูกมนุษย์ ให้หันหน้าของเจ้าไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ให้เทศน์ต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา และให้พูดแทนเราคัดค้านแผ่นดินของอิสราเอล ³ ให้บอกกับแผ่นดินนั้นว่า

"พระยาห์เวห์พูดว่า เราต่อต้านเจ้า เราจะชักดาบของเราออกจากฝัก และตัดทั้งคนดีและคนชั่วไปจากเจ้า ⁴ เราจะตัดทั้งคนดี

† † เราจะนับ ... ลอดไม้เท้าของเราไป เปรียบเทียบกับแกะที่เดินลอดไม้เท้า แสดงว่าแกะนั้นเป็นของผู้เลี้ยงคนนั้น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเลวีนิติ 27:32; มาลาคีย์ 7:14 † จะได้เห็นดีเห็น ไม่มีคำพูดนี้ในสำเนาต้นฉบับเดิม แต่ใส่เข้าไปเพื่อให้เข้าใจมากขึ้น เพราะพระยาห์เวห์จะให้เขาคิดเอาเอง

† บามัท เป็นคำฮีบรู ในที่นี้หมายถึงศาลเจ้า หรือ แปลตรงๆคือ สถานที่สูง คำนี้มีเสียงคล้ายกับคำว่า "ไป" (บา) และ "อะไร" (มาห์)

และคนชั่วออกไปจากเจ้า ดังนั้นเราจะชักดาบออกจากฝักเพื่อต่อสู้อีกกับมนุษย์ทุกคน

ตั้งแต่ที่ศิไตจัดทิศเหนือ 5 แล้วมนุษย์ทุกคนจะรู้ว่า เรา ยาร์เวห์ ได้ชักดาบของเราออกจากฝัก แล้วมนุษย์จะไม่กลับคืนฝักอีก'

6 ดังนั้นเจ้าลูกมนุษย์ให้ร้องคร่ำครวญอย่างคนที่ใจแตกสลาย และให้ร้องอย่างขมขื่นใจต่อหน้าพวกเขา

7 และเมื่อพวกเขาถามเจ้าว่า 'ทำไมเจ้าถึงร้องคร่ำครวญอย่างนั้น'

ให้เจ้าตอบว่า 'เป็นเพราะข่าวร้ายที่กำลังจะมา

หัวใจทุกดวงจะหลอมละลาย

มือทุกมือจะอ่อนเปลี้ยลง

จิตใจทุกดวงจะอ่อนล้าลง

ทุกหัวเข่าจะอ่อนปวกเปียกเหมือนน้ำ'

ดูสิ ข่าวร้ายนั้นกำลังมาแล้ว มันจะเกิดขึ้นอย่างนั้นแน่ๆ" พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

8 คำพูดของพระยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า 9 "เจ้าลูกมนุษย์ให้พูดแทนเราว่า 'องค์เจ้าชีวิตพูดอย่างนี้ว่า

ดูนั้น มีดาบ มีดาบเล่มหนึ่ง

ถูกกลับจนคมและขัดจนเงาแล้ว

10 มันถูกกลับจนคมเพื่อฆ่า

ถูกขัดจนเงาเพื่อส่องประกายเหมือนฟ้าแลบ พวกเขาจะมาฆ่าข่มขืนในไม้คทาของยูดาห์ลูกชายของเรา อยู่อีกหรือ

ดาบ ๑ นั้นได้ถูกขัดไม้คทาทั้งหลายนั้น

11 ดาบนั้นถูกแต่งตั้งขึ้นเพื่อขัดเงา

และนำไปใช้

มันถูกกลับจนคมและมันวาว

เพื่อใส่ไว้ในมือของนักฆ่า

12 เจ้าลูกมนุษย์ให้ร้องให้คร่ำครวญ

เพราะดาบเล่มนี้ได้มาต่อต้านประชาชนของเรา มันต่อต้านบรรดาเจ้าชายทั้งหลายของอิสราเอล

พวกเขาพร้อมกับประชาชนของเราถูกโยนไปให้กับดาบเล่มนั้น ดังนั้นให้ตบตีต้นขาด้วยความเศร้า

13 การทดสอบจะมาแน่ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้าคทาของยูดาห์ไม่สามารถอยู่ต่อไปได้ เพราะเจอกับดาบที่ดูถูกมันนั้น" พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

14 "ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ให้ตบมือเปรี๊ยะ และพูดแทนเรา ต่อต้านพวกเขาว่า

ปล่อยให้ดาบฟันลงมาสองครั้ง

หรือสามครั้งก็ยังได้

ดาบนี้มีไว้เพื่อฆ่า

มันมีไว้เพื่อฆ่าหมู่มากครั้งยิ่งใหญ่

มันล้อมพวกเขาเข้ามา

15 หัวใจของพวกเขาจะหลอมละลายไปด้วยความกลัว

จะมีคนมากมายสะดุดและล้มลง

เราได้วางดาบไว้ที่ตรงประตูทั้งหมดของพวกเขาเพื่อฆ่า

ดาบนั้นจะส่องประกายเหมือนฟ้าแลบ

มันถูกชักออกมาเพื่อการฆ่าหมู่

16 ดาบเอ๋ย ฟันไปทางขวา

ฟันไปทางซ้าย

ฟันไปทุกที่ที่เจ้าหันไป

17 แล้วเราเองก็จะตบมือเปรี๊ยะเหมือนกัน

และเราก็จะระบายความเดือดดาลของเราออกมาใส่เจ้าจนหมดสิ้น

เรา ยาร์เวห์ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว"

บาบิโลนเลือกไปโจมตีเยรูซาเล็ม

18 คำพูดของพระยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า 19 "เจ้าลูกมนุษย์ให้ลากถนนขึ้นมาสองสาย ที่ดาบของกษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลนจะไปได้

ถนนทั้งสองสายนี้จะแยกออกมาจากถนนเส้นเดียวกันที่ลงมาจากประเทศหนึ่ง ให้ทำป้ายบอกทางตรงทางแยกนั้น

20 ให้วาดสายหนึ่งที่ดาบอาจจะใช้ไปสู่อ้อมรับบาทของชาวอัมโมน

และอีกสายหนึ่งที่จะไปยูดาห์และป้อมปราการในเมืองเยรูซาเล็ม

21 ให้วาดอย่างนี้ เพราะกษัตริย์บาบิโลนจะหยุดอยู่ที่ทางแยกนี้ และตัดสินใจจะไปทางไหน เขาจะเสียชีวิตด้วยการเขย่าเชือกมธู ลูกธนู สอบถามพวกครูพรของเข และผ้าตบของสัตว์ที่ถูกเช่นไหว้ดู

22 สลากที่ตกในมือขวาของเขา บอกให้ไปเมืองเยรูซาเล็ม เขาจะออกคำสั่งฆ่า และจะอำปากตะโกนสั่งลุย เขาจะเอาหุ่นไม้ทะเลงประตูลง และเขาจะสร้างทางลาดขึ้นบุกกำแพง และสร้างกำแพงเคลื่อนที่

23 ขาวยูดาห์ถือว่าลางบอกเหตุทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลวไหล แต่มันจะเกิดขึ้นจริง เพราะพวกเขาผิดคำสาบานที่ว่า จะจงรักภักดีต่อบาบิโลน และกษัตริย์บาบิโลนจะมารื้อฟื้นความผิดของคนยูดาห์และจะจับตัวพวกเขาไปเป็นเชลย"

24 พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

"พวกเจ้าจะถูกจับไปเป็นเชลย เพราะพวกเจ้าทำให้เราระลึกขึ้นได้ถึงความผิดของพวกเจ้า การรบกวนของพวกเจ้าถูกเปิดโปงออกมาแล้ว พวกบาปของเจ้าเห็นได้ชัดในทุกอย่างที่เราทำ 25 เจ้าชายของอิสราเอลผู้ชั่วช้า และถ่อย วันของเจ้ามาถึงแล้ว เวลาแห่งการลงโทษครั้งสุดท้ายได้มาถึงแล้ว"

26 พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า

"ให้ถอดผ้าโพกหัวของเจ้าออก ถอดมงกุฎของเจ้าออกซะ ทุกสิ่งจะไม่เหมือนเดิม

ผู้ที่ถ่อยจะได้รับการยกย่อง และผู้ที่เคยได้รับการยกย่องจะต่ำต้อยลง

27 สับสนอลหมาน สับสนอลหมาน สับสนอลหมานไปหมดแล้ว เราจะทำให้มันเป็นอย่างนั้น มันจะเป็นความพินาศอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน มันจะเป็นอย่างนั้นจนกว่าผู้ที่จะมาลงโทษมันจะมาถึง ผู้ที่เราจะมอบหน้าทีนั้นให้"

ชาวอัมโมนจะถูกลงโทษ

28 "เจ้าลูกมนุษย์ให้พูดแทนเราว่า

"นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดเกี่ยวกับชาวอัมโมนและคำเยาะเย้ยของพวกเขา

ดาบเอ๋ย ดาบ ชักออกมาเพื่อฆ่าฟัน

ถูกขัดเงาเพื่อทำลาย

และส่องประกายเหมือนสายฟ้าแลบ

29 เจ้าดาบ เจ้าจะถูกวางพาดไว้บนคอของคนถ่อยชั่วที่จะถูกฆ่า เพราะเรื่องนี้มีดีทั้งหลายที่เกี่ยวกับเจ้าล้วนโกหกทั้งสิ้น

พวกหมอดูที่ทำนายอนาคตเจ้าล้วนแต่หลอกลวง

วันสำหรับคนชั่วเหล่านั้นได้มาถึงแล้ว

วันแห่งการลงโทษครั้งสุดท้ายของเขามาส่งถึงแล้ว

เมืองบาบิโลนจะถูกลงโทษ

30 ให้เอาดาบใส่ฝักของมัน เจ้าดาบ เราจะตัดสินใจในแผ่นดินที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินซึ่งเป็นต้นกำเนิดของเจ้า 31 เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนตัวเจ้า ความโกรธของเราจะเป็น

† ดาบ หมายถึงเมืองบาบิโลนและกษัตริย์ในบูคัตเนสซาร์

เหมือนไฟที่เราจะพ่นใส่เจ้า เราจะมอบพวกเจ้าไว้ในมือของคน โหดเหี้ยม ผู้ที่ชำนาญในการทำลายล้าง

32 เจ้าจะเป็นเชื้อเพลิงสำหรับไฟ เลือดของเจ้าจะหลั่งไหลใน แผ่นดินของเจ้าเอง จะไม่มีใครจดจำเจ้าได้อีกต่อไป เพราะ เรา ยার্থเวห์ ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว”

เอเสเคียลพูดต่อต้านเมืองเยรูซาเล็ม

22 คำพูดของพระยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าจะฟ้องร้องเมืองนี้หรือ เจ้าจะฟ้องร้องกับเมืองที่นอน ไปด้วยเลือดนี้หรือ ถ้าอย่างนั้น ชีให้เมืองนี้เห็นถึงการกระทำอัน น่าชยะแขยงของมันสิ 3 บอกพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาร์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูด “โอ้เมืองที่ขอบนองเลือด เวลาที่เจ้าจะถูกลงโทษ มาถึงแล้ว เจ้าไม่บริสุทธิ์เพราะชอบสร้างรูปเคารพทั้งหลาย”

4 ความผิดตกอยู่กับเจ้า เพราะเลือดที่เจ้าทำให้ไหลนองนั้น แล้วเจ้าทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ด้วยการสร้างรูปเคารพทั้งหลาย วันแห่งการลงโทษเจ้ามาถึงแล้ว วันปีของเจ้าจบสิ้นแล้ว ดังนั้น เรากำลังทำให้เจ้าเป็นสิ่งที่ชนชาติต่างๆถูกเหยียดหยาม และเป็นสิ่งที่ประเทศทั้งหลายหัวเราะเยาะใส่ 5 ทั้งคนที่อยู่ใกล้และ ไกลจะหัวเราะเยาะเจ้า โอ้เมืองที่มีชื่อเสียงเสื่อมเสียที่เต็มไปด้วย ความสับสนอลหม่าน

6 คูลี ในเมืองของเจ้า พวกเจ้าชายแห่งอิสราเอลแต่ละคน ใช้ อำนาจของเขาทำให้เกิดการนองเลือด 7 ในเมืองของเจ้า ผู้คนดู- หมินพ่อแม่ ในเมืองของเจ้า พวกเขากดขี่คนต่างด้าว ในเมือง ของเจ้า พวกเขานอกรีตเอาเปรียบเด็กกำพร้าและแม่หม้าย 8 เจ้า ดูถูกสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของเรา และทำให้พวกวันหยุดทางศาสนาของ เราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ 9 ในเมืองของเจ้า มีการว่าจ้างให้ใส่ร้าย กัน จนทำให้คนบริสุทธิ์ถูกฆ่า ในเมืองของเจ้า มีคนที่กินอยู่ใน ศาลเจ้าบนภูเขา และทำสิ่งที่ชั่วช้าลามก 10 ในเมืองของเจ้า พวก เขามีเพศสัมพันธ์กับเมียของพ่อตนเอง ในเมืองของเจ้า พวกเขา ร่วมเพศกับผู้หญิงต่างๆที่พวกนางมีประจำเดือน 11 ในเมืองของ เจ้า ชายคนหนึ่งทำความผิดที่น่ารังเกียจกับเมียของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งมีเพศสัมพันธ์กับลูกสะใภ้ของตัวเองทำให้นางไม่บริ- สุทธิ และอีกคนหนึ่งร่วมเพศกับลูกสาวของพ่อเขาเอง 12 ในเมือง ของเจ้า ผู้คนต่างรับสินบนจนทำให้คนบริสุทธิ์ต้องถูกฆ่า เจ้าหัก ดอกเบียดลวงหน้าและคิดดอกเบียดทบตัน และหากำไรอย่างไม่ยุติ- ธรรมจากเพื่อนบ้านของเจ้า ด้วยการรู้อิด เจ้าได้ลิ้มเราแล้ว” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

13 “คูลี เราจะตบมือเปรี๊ยะด้วยความโกรธ เพราะผลกำไรที่เจ้า ได้โกงเขามา และเลือดที่เจ้าทำให้ไหลนองอยู่ในเมืองของเจ้า 14 ในวันที่เราจัดการกับเจ้า เจ้ายังจะกล้าได้อยู่อีกหรือ มือของเจ้ายัง จะแข็งแรงอยู่อีกหรือ เรา ยার্থเวห์ ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว และเรา จะทำตามนั้นแน่ 15 เราจะทำให้พวกเจ้าแตกข่านไปอยู่ท่ามกลาง ชนชาติทั้งหลายและกระจัดกระจายไปอยู่ตามประเทศต่างๆ เรา จะทำให้ความไม่บริสุทธิ์ของเจ้าจบสิ้นไป 16 แล้วเมื่อชนชาติทั้ง- หลายดูถูกเราที่เราทำอย่างนี้กับเจ้า เจ้าจะคิดว่าเรายার্থเวห์”

อิสราเอลเป็นเหมือนซีเงินที่ไร้ค่า

17 แล้วคำพูดของพระยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า 18 “เจ้าลูกมนุษย์ ครอบครัวยิวอิสราเอลกลายเป็นซีเงินแล้วสำหรับเรา พวกเขา ทั้งหมดเป็นเหมือนทองแดง สังกะสี เหล็กและตะกั่วที่เหลืออยู่ใน เตหาหลอมเมื่อคนหลอมเงิน พวกเขาเป็นเพียงซีเงินที่เหลือทิ้ง ไว้ 19 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘เพราะพวก เจ้าทั้งหลายเป็นซีเงินที่ไร้ค่า เราจะรวบรวมพวกเจ้าไว้ในเมือง เยรูซาเล็ม 20 เหมือนกับที่คนรวบรวมเอาเงิน ทองแดง เหล็ก ตะ- กั่วและสังกะสี มาใส่ไว้ในเตหาหลอมเพื่อหลอมละลายมันด้วย เปลวไฟที่ร้อนแรง เราก็จะรวบรวมเจ้าไว้ด้วยความโกรธและ ความเดือดดาลของเรา และใส่เจ้าไว้ภายในเมืองและหลอมละ-

ลายเจ้าเสีย 21 เราจะรวบรวมเจ้าและจะโหมเจ้าด้วยความเดือด- ดาลอันกรุ่นของเรา และเจ้าจะถูกหลอมละลายอยู่ในเมืองนี้ 22 เจ้าจะถูกหลอมอยู่ในเมืองนี้ เหมือนกับเงินที่ถูกหลอมละลายอยู่ใน เตหาหลอม และเจ้าจะคิดว่าเรา ยার্থเวห์ ได้ให้ความเดือดดาล ของเราไว้บนเจ้า”

พวกผู้นำเยรูซาเล็มไม่ได้เรื่อง

23 คำพูดของพระยาร์เวห์ได้มาถึงผมอีกครั้งหนึ่งว่า 24 “เจ้าลูก มนุษย์ ให้บอกแผ่นดินนี้ว่า ‘เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ ล้าง เจ้าก็เลยไม่ได้รับฝนในวันที่เราโกรธนั้น 25 พวกเจ้าชายใน เมืองนี้เป็นเหมือนสิ่งโตที่ค้ำรามตอนกำลังจะฉีกเนื้อเหยื่อของ มัน พวกเขากินประชาชนของเขาเอง พวกเขายึดทรัพย์สมบัติ และของมีค่าไป พวกเขาทำให้เมืองเต็มไปด้วยแม่หม้าย

26 พวกนักบวชของเจ้าละเมิดกฎของเรา และลบหลู่ของศักดิ์- สิทธิ์ทั้งหลายของเรา พวกเขาไม่แยกแยะว่าสิ่งไหนศักดิ์สิทธิ์สิ่ง ไหนไม่ศักดิ์สิทธิ์ และไม่ได้อสอนว่าอะไรบริสุทธิ์ อะไรไม่บริสุทธิ์ พวกเขาไม่ยอมรักษาพวกวันหยุดทางศาสนาของเรา จนทำให้ เราถูกลบหลู่ท่ามกลางพวกเขา

27 พวกเจ้าหน้าทีในเมืองเป็นเหมือนพวกหมาป่าที่ฉีกเนื้อเหยื่อ ของพวกมัน พวกเขาทำให้เกิดการนองเลือด และฆ่าประชาชน เพื่อคดโกงหาผลประโยชน์ใส่ตัว

28 พวกที่อ้างว่าพูดแทนเราของเมืองนี้ได้ฉวยปล้นชาวปิดบังการ กระทำเหล่านี้ของพวกผู้นำทั้งหมดนี้ โดยใช้หนีตปปลอมและคำ ทำนุยกที่โกหก พวกเขาอ้างว่าเป็นสิ่งที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิต พูด ทั้งๆที่พระยาร์เวห์ไม่ได้พูด

29 พวกเจ้าชายที่ดิ้นรีดไถและปล้นชิง พวกเขากดขี่คนจนและ คนที่ขัดสน และข่มเหงคนต่างด้าวที่ไม่มีทางฟ้องกลับได้

30 เราได้มองหากคนหนึ่ง ในหมู่พวกเขา ที่จะมาซ่อมกำแพงและ ยืนอยู่ต่อหน้าเราตรงช่องโหว่ของกำแพง † เพื่อปกป้องแผ่นดินนี้ เพื่อเราจะได้ไม่ทำลายมัน แต่เขาก็หาไม่พบสักคนเลย 31 ดังนั้น เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงที่พวกเขา และจะทำให้พวกเขาจบสิ้นลงด้วยไฟแห่งความโกรธของเรา เราจะให้กรรมชั่วที่ พวกเขาทำนั้นสนองกลับไปที่ตกลงบนหัวของพวกเขาเอง”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ภรรยาสองคนที่เล่นชู้ของพระยาร์เวห์

23 คำพูดของพระยาร์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ มี พี่น้องอยู่สองคน เป็นลูกสาวจากแม่เดียวกัน 3 พวกนาง กลายเป็นโสเภณีอยู่ในอียิปต์ ไปขายตัวตอนที่พวกเขายังเป็น เด็กในแผ่นดินนั้น ที่นั่นพวกนางยอมให้ผู้ชายเคล้าคลึงต่านม และลูบไล้หน้าอกอันแรกแย้มของพวกนาง 4 คนพี่ชื่อโฮโลฮาห์ †† และคนน้องชื่อโฮโลลิบ่าห์ † พวกนางกลายเป็นเมียเรา และคลอด ลูกชายและลูกสาวให้กับเรา โฮโลฮาห์มีอีกชื่อหนึ่งว่าสะมาเรีย โฮ โลลิบ่าห์มีอีกชื่อหนึ่งว่าเยรูซาเล็ม

5 โฮโลฮาห์ไปขายตัวในขณะที่ยังเป็นเมียของเรา และนางได้ ลุ่มหลงพวกชู้รักของนาง คือชาวอัสซีเรียพวกนักรบ 6 ที่ใส่ชุดสี น้าเงิน มีทั้งนายทหารชั้นสูงและผู้บังคับบัญชา พวกเขาล้วนเป็น ชายหนุ่มที่หล่อเหลาและเป็นทหารม้า 7 โฮโลฮาห์เสนอตัวเองให้ กับพวกเขา คือชายอัสซีเรียทุกคนที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจ นางได้ทำตัว ให้เสื่อมเสียไปกับพวกรูปเคารพของคนเหล่านั้นทั้งหมดที่นาง

† ช่องโหว่ของกำแพง ผู้พูดแทนพระเจ้า จะเตือนคนให้กลับใจเสียใหม่ และ จะอธิษฐานต่อพระเจ้าให้กับประชาชน เพื่อปกป้องพวกเขาจากความเดือดดาล หรือความโกรธเกรี้ยวของพระเจ้าเหมือนกับที่ทหารยามจะปกป้องเมือง ด้วยการ ขึ้นไปต่อสู้อัตรงช่องโหว่ของกำแพงตอนที่เมืองถูกโจมตี ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ สดุดี 106:23 †† โฮโลฮาห์ ชื่อนี้หมายถึง “เต็นท์ของนาง” ในที่นี้คงหมายถึง เต็นท์ของศาลเจ้าที่พวกเขานมัสการ †† โฮโลลิบ่าห์ ชื่อนี้หมายถึง “เต็นท์ของ เราที่อยู่ในนาง” ในที่นี้คงหมายถึง เต็นท์ของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม คือพระ วิหารนั่นเอง

ลุ่มหลงอยู่นั้น 8 นางไม่ยอมเลิกขายตัว ที่นางได้เริ่มทำมาตั้งแต่วัยสาวในประเทศอียิปต์ ตอนที่ขายหลายคนร่วมหลับนอนกับนาง พวกเขาลบไล้หน้าอกที่แรกแย้มของนางและเทความใคร่ของพวกเราไว้บนตัวนาง 9 ดังนั้นเราได้มอบนางให้กับพวกอัสซีเรียซุริกที่นางลุ่มหลง 10 พวกเราได้จับนางเปลื้องผ้าออก[†] แล้วเอาตัวพวกลูกชายลูกสาวของนางไป และพวกเราก็ฆ่านางด้วยดาบ และพวกผู้หญิงใช้ช้อนนางในการแข่งดำขาขวาน นั่นคือโทษที่เราได้กำหนดไว้สำหรับนาง

11 โอโฮลิบาห์น้องสาวของนางได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด แต่นางกลับเลวทรามยิ่งกว่าพี่สาวของนางในเรื่องความใคร่และการขายตัว 12 นางยังได้ลุ่มหลงพวกชาวอัสซีเรียที่เป็นทหารชั้นสูง ผู้บังคับบัญชา นักรบที่แต่งตัวเต็มยศและทหารม้า พวกเขาทิ้งหมดสิ้นแต่เป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลา 13 เราเห็นว่านางทำตัวเสื่อมเสีย พี่น้องสองคนนั้นเดินในแนวทางเดียวกัน

14 โอโฮลิบาห์ยังขายตัวหญิงขึ้น นางไปเห็นภาพของพวกชาวเคลเดีย^{††} ที่วาดด้วยสีแดงอยู่บนกำแพง 15 พวกเขามีเข็มขัดคาดอยู่รอบเอว และมีผ้าโพกหัวอยู่ พวกเขากำลังดูเหมือนนายทหารชาวบาบิโลน ที่มีบ้านเกิดมาจากเมืองเคลเดีย 16 ทันทีที่นางเห็นพวกเขา นางก็ลุ่มหลงพวกเขาและได้ส่งคนไปตามหาพวกเขาในเคลเดีย 17 แล้วชาวบาบิโลนก็ได้มาพบนางเพื่อร่วมรักกับนางบนเตียง และพวกเขาได้ทำให้นางเสื่อมเสียด้วยความใคร่ของพวกเขา หลังจากที่นางทำตัวเสื่อมเสียกับพวกเขาแล้ว นางก็ตีจากพวกเขาไปด้วยความขยะแขยง

18 โอโฮลิบาห์ยังขายตัวอย่างเปิดเผย และเผยความเปลือยเปล่าของนาง เราได้ตีจากนางไปด้วยความขยะแขยงเหมือนกับที่เราเคยตีจากพี่สาวนางไป 19 เมื่อนางหวนคิดถึงครั้งที่นางยังเป็นสาวอยู่ ตอนที่นางเป็นโสเภณีอยู่ในประเทศอียิปต์ นางกลับยิ่งสำส่อนมากขึ้น 20 นางลุ่มหลงซุริกของนางที่นั่นที่มีอวัยวะเพศเหมือนลา และมีการหลั่งน้ำกามเหมือนม้า

21 โอโฮลิบาห์อย่างนี้ เราได้หวนหาการรำนสวาทแห่งวัยสาวของเจ้า เมื่อครั้งอยู่ในประเทศอียิปต์ ที่เต้านมของเจ้าถูกเคล้าคลึงและหน้าอกของเจ้าถูกลูบไล้ 22 ดังนั้น โอโฮลิบาห์ นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

‘เราจะปลุกปั้นพวกซุริกของเจ้าให้ต่อต้านเจ้า เราจะนำพวกที่เจ้าเคยตีจากไปด้วยความขยะแขยง มาต่อต้านเจ้าจากทุกๆด้าน 23 ทั้งชาวบาบิโลนและชาวเคลเดียทั้งหมด พวกผู้ชายในเบไซโด โซอาและโคอา รวมทั้งชาวอัสซีเรียทั้งหมด คือพวกชายหนุ่มที่หล่อเหลา ที่เป็นทหารชั้นสูง ผู้บังคับบัญชา นายทหาร และวีรบุรุษผู้กล้า ทุกคนล้วนขึ้นมา 24 พวกเขาจะมาต่อต้านเจ้าด้วยอาวุธ ธรณ กวียน และฝูงชนเป็นจำนวนมาก พวกเขาจะมาจากทุกๆด้าน เพื่อต่อต้านเจ้าด้วยโล่ห์ขนาดใหญ่และเล็ก กับหมวกเหล็ก เราจะปล่อยให้พวกเขาลงโทษเจ้า ตามที่พวกเขาเห็นสมควร

25 เราจะหันความโกรธอันหึงหวงของเราใส่เจ้า และพวกเขาจะจัดการกับเจ้าอย่างบ้าคลั่ง พวกเขาจะตัดจมูกและหูของเจ้า คนของเจ้าที่ยังเหลืออยู่จะล้มลงด้วยดาบ พวกเขาจะเอาตัวพวกลูกชายและลูกสาวของเจ้าไป ส่วนพวกที่เหลือจะถูกไฟคลอกตาย 26 พวกเขาจะเปลื้องผ้าเจ้าออกและเอาเครื่องเพชรดีจของเจ้าไป 27 แล้วเราทำให้การรำนสวาทและการขายตัวของเจ้าที่เจ้าได้ริเริ่มไว้ในประเทศอียิปต์นั้นจบสิ้นไป เจ้าจะได้ไม่หวนหาสิ่งเหล่านี้ หรือคิดถึงประเทศอียิปต์อีกต่อไป”

28 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราจะมอบเจ้าให้กับพวกที่เจ้าเกลียดชัง พวกที่เจ้าตีจากไปด้วยความขยะแขยง 29 พวกเขาจะจัดการกับเจ้าด้วยความ

† จับนางเปลื้องผ้าออก หรือ “ข่มขืน” แปลตรงๆได้ว่า “เปิดเผยความเปลือยเปล่าของนาง” คำในภาษาฮีบรูที่หมายถึง “เปิดเผย” นั้น มีความหมายเหมือนกับ “ถูกนำตัวไปเป็นนักโทษในประเทศที่อยู่ไกลออกไป” †† ชาวเคลเดีย หรือชาวบาบิโลน เป็นกลุ่มครอบครัวที่สำคัญในบาบิโลน บางครั้ง ชื่อนี้มีความหมายโดยทั่วไปว่า “ประชาชนที่มาจากเมืองบาบิโลน”

เกลียด และเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าทำงานได้มา พวกเขาจะทิ้งเจ้าให้เปลือยเปล่าล่อนจ้อน และความอับอายของการขายตัวของเจ้าจะถูกเปิดเผย การรำนสวาทและการขายตัวของเจ้า 30 ได้นำพาสังหามาสูตัวเจ้า เพราะเจ้าได้ไปขายตัวกับชนชาติต่างๆ และทำให้ตัวเจ้าเสื่อมเสียกับรูปเคารพของพวกเรา 31 เจ้าได้ทำตัวเหมือนกับพี่สาวของเจ้า ดังนั้นเราจะเอาถ้วยที่นางถูกบังคับให้ดื่มมันใส่ไว้ในมือของเจ้า”

32 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนี้ “เจ้าจะดื่มจากถ้วยของพี่สาวเจ้า เป็นถ้วยขนาดใหญ่และลึก มันจุได้เยอะ

เจ้าจะถูกเยาะเย้ยและถากถาง 33 เจ้าจะเต็มไปด้วยความมึนเมาและความเศร้าโศก จากถ้วยแห่งความน่าสะพรึงกลัวและน่าสยดสยองซึ่งคือถ้วยของเสมาเรียพี่สาวของเจ้า

34 เจ้าจะดื่มมันหมดเกลี้ยง เจ้าจะทำมันแตกและดูเศษชิ้นๆของมัน เจ้าจะฉีกอกของเจ้า เราได้ลิ้นคำพูดไปแล้ว”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น 35 ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เจ้าจะต้องรับผลแห่งการรำนสวาทและการขายตัวของเจ้า เพราะเจ้าได้ลืมนเราและโยนเราไปไว้ข้างหลังเจ้า”

การฟ้องร้องโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์

36 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกลมมนุษย์ เจ้าจะฟ้องร้องโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์หรือ อย่างนั้น ซึ่ให้พวกนางเห็นถึงการทำตัวอันน่าขยะแขยงของพวกนางสิ 37 พวกนางได้เล่นชู้ และเลือดของผู้บริสุทธิ์ก็ตกอยู่ในมือของพวกนาง พวกนางเล่นชู้กับพวกรูปเคารพ พวกนางได้เอาลูกๆที่นางได้คลอดให้กับเรา ไปสังเวญไฟให้เป็นอาหารกับรูปเคารพพวกนั้น 38 แล้วในวันเดียวกันนั้น พวกนางยังทำอย่างนี้กับเราด้วย คือพวกนางได้ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมไป และทำให้พวกวันหยุดทางศาสนาของเราเสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป 39 ในวันที่พวกนางได้เอาลูกๆไปสังเวญรูปเคารพเหล่านั้น พวกนางได้เข้ามาในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรา ซึ่งทำให้มันเสื่อมไป นี่คือนิสัยที่พวกเขาทำภายในบ้านของเร

40 พวกนางยังได้ส่งคนไปตามหาผู้ชายจากแดนไกล และพวกเขาก็มา เจ้าก็อบนำชำระตัว เตรียมต้อนรับพวกเขา เจ้าทาตาและสวมใส่เพชรพลอย 41 เจ้านั่งอยู่บนเก้าอี้เงินที่หรูหรา ที่มีโต๊ะวางเครื่องหอม กับน้ำมันที่เป็นของเราตั้งอยู่ข้างหน้า 42 ที่นั่นมีเสียงฝูงชนที่ปลอ่ยตัวเฮฮา กัน มีพวกขี้เมามาจากทะเลทราย กับฝูงชนที่ร่วนวาย พวกเขาสวมก่าไล่วัวที่แขนของโสเภณีพวกนั้น และสวมมงกุฎไว้บนหัวของพวกนาง 43 แล้วเราก็ตัดสินว่า ‘โถ นางเล่นชู้เสียจนหมดเรี่ยวแรงแล้ว แต่คนพวกนั้นก็ยังไม่ยอมหยุดร่วมเพศกับนางเสียที’ 44 และพวกเขาก็เข้าหานางเหมือนกับที่เข้าหาโสเภณี

คนเหล่านั้นได้เข้าไปหาโอโฮลาห์และโอโฮลิบาห์ หญิงรำนสวาทสองคนนั้น

45 แต่พวกผู้พิพากษาที่ยุติธรรมจะตัดสินลงโทษพวกนาง พวกนางจะต้องรับโทษ ที่เล่นชู้และทำให้เกิดการนองเลือด เพราะพวกนางเป็นหญิงเล่นชู้และมือของพวกนางก็เปื้อนเลือด”

46 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “ให้นำกลุ่มคนออกมาต่อต้านพวกนาง แล้วมอบพวกนางให้กับความน่าสะพรึงกลัวและการปล้นสะดม

47 กลุ่มคนเหล่านี้จะเอาหินขว้างพวกนาง และฆ่าพวกนางด้วยดาบ พวกเขาจะฆ่าลูกชายลูกสาวของพวกนาง และเผาบ้านของ

พวกนางทั้ง 48 ด้วยวิธีนี้ เราจะทำให้การรำนสาวทในแผ่นดินนี้
สิ้นสุดลง เพื่อพวกผู้หญิงทุกคนจะได้รับบทเรียนและไม่รำน
สาวทอย่างที่เจ้าทำนั้น 49 พวกเขาจะลงโทษเจ้า สำหรับการรำน
สาวทของเจ้า และเจ้าจะต้องรับผิดชอบสำหรับบาปของเจ้าที่ไปกราบ
ไหว้รูปเคารพ แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต”

เยรูซาเล็มเป็นหม้อที่เต็มไปด้วยเนื้อ

24 ในวันที่สิบเดือนสิบของปีที่เก้า †
คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์
ให้จดวันที่วันนี้ไว้ เพราะในวันที่นั้น กษัตริย์ของเมืองบาบิโลนได้มา
ปิดล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้
3 ให้เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้กับครอบครัวข้าภักดิ์ ฟัง บอกพวก
เขาว่า
“พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
ให้ตั้งหม้อทำอาหารไว้บนไฟ ตั้งไว้และเทน้ำใส่ลงไป
4 ให้ใส่เนื้อเป็นชิ้นลงไป
เอาเนื้อชิ้นที่ดีทั้งหมด ทั้งส่วนสะโพกและส่วนขาหน้า
แล้วใส่กระดูกที่ดีที่สุดลงไป
5 ให้เอาสัตว์ที่ดีที่สุดจากฝูงแกะและมาตัวหนึ่ง
เอาไม้พินมาสามไม้ได้หม้อเพื่อต้มชิ้นเนื้อต่างๆ
และต้มกระดูกในหม้อนั้นไปด้วย”
6 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
“เมืองแห่งการฆ่าฟันกันนี้ น่าละอายจริงๆ
ในหม้อใบนี้มีสิ่งสกปรกติดเคาะระกรังไปหมด
ชีเกรอะพวกนี้ล้างไม่ออก
ให้หยิบเนื้อในหม้อออกมาที่ละชิ้นทีละชิ้น โดยไม่ต้องจับสลาก
เลือกว่าจะหยิบชิ้นไหนก่อน
7 เพราะว่าเลือดที่นางเยรูซาเล็มทำให้ไหลนองนั้น
ยังอยู่ในท่ามกลางตัวนาง
นางเทเลือดออกมาไว้บนหิน
นางไม่ได้เทลงบนดินที่ฝนจะกลบปกปิดมันได้
8 เราวางเลือดที่นางได้ทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน
เพื่อมันจะได้ไม่ถูกกลบ †† จะได้ปลุกเร้าความโกรธของเราที่
จะแก้แค้น”
9 ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
“เมืองแห่งการฆ่าฟันกันนี้ น่าละอายจริงๆ
เราจะสมกองไม้ไว้ให้สูง
10 ให้สมกองไม้ไว้
และจุดไฟ
ต้มเนื้อให้สุก
ผสมเครื่องเทศลงไป ‡
และปล่อยให้กระดูกถูกเผาไป
11 แล้วตั้งหม้อเปล่าไว้บนกองถ่าน
จนมันร้อนและทองแดงเริ่มระอุ
เพื่อความสกปรกของมันเป็นจะละลายออกมา
และชีเกรอะของมันจะถูกเผาไหม้ไปหมด
12 แต่เราก็ลงมือลงแรงเห็นอยู่เปล่า
เพราะชีเกรอะอันหนาของมันก็ให้หลุดออก
แม้แต่ไฟก็ไม่สามารถเผาไหม้หลุดได้
13 ชีเกรอะนั้นก็คือการรำนสาวทของเจ้า
เราพยายามชำระล้างเจ้าแล้ว
แต่ชีเกรอะของเจ้าก็ไม่ยอมออก
เจ้าจะไม่มีวันสะอาดได้อีก

† ปีที่เก้า ตรงกับวันที่ 15 เดือนมกราคม ปีที่ 588 ก่อนพระเยซูมาเกิด เป็นวันที่เนบูคัดเนสซาร์ได้เริ่มโจมตีเมืองเยรูซาเล็ม †† ไม่ถูกกลบ ถ้าเลือดไม่ถูกกลบมันจะเป็นพยานกล่าวหาผู้ฆ่า ดูเพิ่มเติมได้จาก ปฐมกาล 4:10; อัสยาห์ 26:21 ‡ ผสมเครื่องเทศลงไป ประโยคนี้ในภาษาฮีบรู ยังมีความหมายที่ไม่ชัดเจน

จนกว่าเราจะระบวยความเดือดดาลของเราใส่เจ้าจนหมดสิ้น
14 เรา ยาห์เวห์ได้ลั่นคำพูดไปแล้ว เวลาที่เราจะลงมือได้มาถึง
แล้ว เราจะไม่มีภัยไว้อีก เราจะไม่สงสารและจะไม่เปลี่ยนใจ เรา
จะตัดสินโทษเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า” พระยาห์-
เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

เมียเอเสเคียลตาย

15 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 16 “เจ้าลูกมนุษย์ ใน
ช่วงเวลานั้น เราจะเอาแก้วตาดวงใจ † ของเจ้าไปอย่างกระ-
ทันหัน อย่าเศร้าโศกหรือร้องไห้หรือให้น้ำตาตกเลย 17 ครวญ
ครางอย่างเงียบๆอย่าไว้ทุกข์ให้กับคนตาย ให้โพกผ้าที่หัว และใส่
รองเท้าสานไว้ตามปกติ อย่าเอาผ้าปิดใต้จมูกลงมา † หรือกินอา-
หารตามประเพณีของคนไว้ทุกข์”
18 ดังนั้น ในตอนเช้าผมก็พูดกับประชาชนเหมือนเคย พอตก
เย็นเมียของผมหาก็ตาย วันรุ่งขึ้น ผมก็ทำตามที่ได้รับคำสั่งมา 19
แล้วประชาชนก็ถามผมว่า
“ที่ท่านทำอย่างนี้ ท่านจะไม่บอกพวกเราหรือ ว่ามันหมายถึง
อะไร”
20 ผมจึงพูดกับพวกเขาว่า “คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผม
ว่า 21 ให้บอกกับครอบครัวชาวอิสราเอลว่า นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์
องค์เจ้าชีวิตพูด “เรากำลังจะทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อม
ไป คือป้อมปราการที่เจ้าภาคภูมิใจนั้น มันเป็นแก้วตาดวงใจของ
เจ้าและเป็นสิ่งที่เจ้าหลงรัก ส่วนพวกลูกชายลูกสาวของเจ้าที่เจ้า
ไม่ได้เอามาด้วย จะถูกฆ่าฟันด้วยดาบ
22 แล้วในเวลานั้น พวกเจ้าก็จะทำเหมือนกับที่เอเสเคียลทำ
พวกเจ้าจะไม่เอาผ้าปิดใต้จมูกลงมา และจะไม่กินอาหารตาม
ประเพณีของคนไว้ทุกข์
23 เจ้าจะโพกผ้าไว้บนหัว และสวมรองเท้าสานไว้ตามปกติ เจ้า
จะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะเหี่ยวแห้งร่วงโรยไปเพราะบาป
ต่างๆของเจ้า และเจ้าจะคร่ำครวญอยู่ในหม้อของพวกเจ้ากันเอง
24 เอเสเคียลจะเป็นตัวอย่างให้แก่พวกเจ้า พวกเจ้าจะทำอย่าง
ที่เขาทำ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์องค์เจ้า
ชีวิต””
25 “และเจ้าลูกมนุษย์ ในวันที่เราทำลายป้อมปราการของพวก
เขา ที่เป็นความชื่นบานและความภาคภูมิใจของพวกเขา มันเป็น
แก้วตาดวงใจของพวกเขา และความปรารถนาของหัวใจพวกเขา
และเราจะเอาลูกชายลูกสาวของพวกเขามาด้วย 26 ในวันที่นั้นผู้
รอดชีวิตคนหนึ่งจากเยรูซาเล็มจะมาบอกข่าวนี้กับเจ้า 27 ในเวลา
นั้นปากของเจ้าจะเปิดออก เจ้าจะพูดกับเขาและจะไม่เป็นไปอีก
ดังนั้นเจ้าจะเป็นตัวอย่างให้แก่ประชาชน แล้วพวกเขาจะรู้ว่า
เราคือยาห์เวห์”

ชาวอัมโมนจะถูกลงโทษ

25 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้
หันหน้าไปที่ชาวอัมโมนและพูดแทนเราต่อหน้าพวกเขา
3 ให้บอกพวกเขาว่า ให้ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตให้
ดี นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “พวกเจ้าร้องไห้โดย
ตอนที่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราถูกทำให้เสื่อมความศักดิ์สิทธิ์ไป ตอนที่
แผ่นดินอิสราเอลถูกทิ้งร้างและตอนที่ชาวยูดาห์ถูกเนรเทศไป”
4 ดังนั้นเราจะมอบพวกเจ้าให้เป็นสมบัติของพวกคนทางตะวันออก
พวกเขาจะตั้งค่ายและปักเต็นท์ไว้ท่ามกลางพวกเจ้า พวกเขา
จะกินผลไม้และดื่มนมของพวกเจ้า
5 เราจะเปลี่ยนเมืองรับบาห์ให้เป็นทุ่งหญ้าสำหรับเลี้ยงอูฐ และ
เปลี่ยนเมืองอัมโมนให้เป็นสถานที่พักผ่อนของแกะ แล้วพวกเจ้า
†† แก้วตาดวงใจ คำนี้ในข้อนี้ ข้อ 21 และข้อ 25 แปลตรงๆได้ว่า “ความ
ยินดีแห่งดวงตา” †† ผ้าปิดใต้จมูกลงมา คนไว้ทุกข์ในอิสราเอลสมัยก่อนนั้น
เอาผ้าปิดหน้าไว้ หรือใช้ผ้าคลุมหัวไว้ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 2 ซามูเอล 15:30;
19:4

จะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์” 6 พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “พวกเจ้าตบมือและกระต๊อบเท้าด้วยความรื่นเริงยินดี ด้วยจิตใจที่มุ่งร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล 7 ดังนั้นเราจะยื่นมือของเราออกลงโทษพวกเจ้า และมอบพวกเจ้าให้กับชนชาติต่างๆ เป็นของที่ปล้นมาได้ เราจะตัดเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย และจะทำลายพวกเจ้าให้หมดไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายพวกเจ้า แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์”

ชาวโมอับและชาวเสอีร์จะถูกลงโทษ

8 นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “โมอับและเสอีร์ได้พูดว่า ‘คูลี ครอบครัวของชาวยูดาห์ก็เหมือนกับชนชาติอื่นๆ’ 9 ดังนั้นเราจะทำให้เมืองหน้าด่านทางปีกขวาของโมอับล้มลง คือ เมืองเบธเชนิมท เมืองบาอัลเมโอน และเมืองคิริยาธอิม ที่เป็นศักดิ์ศรีของแผ่นดินนี้ 10 เราจะมอบโมอับพร้อมกับชาวอัมโมนให้เป็นสมบัติแก่ประชาชนทางตะวันออก เพื่อผู้คนจะได้ลิ้มไปเลยว่าพวกเขาเคยเป็นชนชาติมาก่อน 11 และเราจะลงโทษโมอับ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์”

ชาวเอโดมจะถูกลงโทษ

12 นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เอโดมได้แก้แค้นอย่างโหดเหี้ยมต่อครอบครัวชาวยูดาห์ พวกเขาจึงมีความผิดอย่างร้ายแรง” 13 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะยื่นมือของเราออกมาลงโทษเอโดม เราจะฆ่าทั้งคนและสัตว์ในประเทศนั้น เราจะทิ้งมันให้รกร้าง ผู้คนจะล้มตายลงด้วยดาบ ตั้งแต่เมืองเทมานไปจนถึงเมืองเดดาน 14 เราจะแก้แค้นเอโดมด้วยมือของชาวอิสราเอล และพวกเขาจะลงโทษเอโดมตามความโกรธและความเดือดดาลของเรา แล้วชาวเอโดมจะรู้ว่ามันเป็นเราเองที่แก้แค้นพวกเขา” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ชาวฟิลิสเตียจะถูกลงโทษ

15 นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ชาวฟิลิสเตียทำตัวเป็นศัตรูกับยูดาห์มาตลอดตั้งแต่สมัยโบราณ พวกเขาเติมไปด้วยความโกรธแค้น และได้ทำการแก้แค้นอย่างโหดเหี้ยม ด้วยจิตใจที่มุ่งร้ายหมายทำลาย” 16 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะยื่นมือของเราออกลงโทษชาวฟิลิสเตีย เราจะตัดชาวเคเรธออก และทำลายพวกที่ยังหลงเหลืออยู่ตามชายฝั่งทะเล 17 เราจะทำการแก้แค้นอันยิ่งใหญ่ต่อพวกเขา และจะลงโทษพวกเขาด้วยความเดือดดาลของเราและเมื่อเราแก้แค้นพวกเขาพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาร์เวห์”

เมืองไทรจะถูกลงโทษ

26 ในปีทีสิบเอ็ด † วันที่หนึ่งของเดือน คำพูดของพระยาร์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ เมืองไทรจะไร้ประโยชน์ไร้ประโยชน์เมืองเยรูซาเล็ม และยิ่งพูดอีกว่า ‘เมืองที่เป็นประตูไปสู่ชนชาติต่างๆ ได้ถูกทำลายลงแล้ว และมันได้ถูกมอบให้กับข้าแล้ว เนื่องจากเมืองนี้กลายเป็นซากปรักหักพัง ความมั่งคั่งของข้าก็ไต่สมใจแล้ว”

3 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เมืองไทร เราคือศัตรูของเจ้า เราจะทำให้ชนชาติมากมายถาโถมใส่เจ้า อย่างทะเลทำให้คลื่นของมณเฑาะส์ฝั่ง

4 พวกเขาจะทำลายกำแพงเมืองไทร และจะพังพวกหอคอยในเมืองลง เราจะขุดทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองนี้ออกจนหมดเกลี้ยงกลายเป็นหินโล่งเตียน 5 เมืองไทรจะกลายเป็นเกาะสำหรับตากอวน เราได้ลั่นคำพูดไปแล้ว”

พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เมืองนี้จะกลายเป็นของที่ปล้นมาสำหรับชาติต่างๆ 6 และหมู่บ้านทั้งหลายที่ขึ้นกับมัน ที่ตั้งอยู่บนแผ่นดินใหญ่ จะถูกทำลายล้างด้วยดาบ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาร์เวห์”

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จะโจมตีไทร

7 พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราจะให้เนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์ของเมืองบาบิโลน ซึ่งเป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลายมาโจมตีเมืองไทรจากทางทิศเหนือ เขาจะมาพร้อมกับม้าและรถรบ ทหารม้าและกองทัพอันยิ่งใหญ่เกรียงไกร 8 เขาจะทำลายหมู่บ้านทั้งหลายที่ขึ้นกับมัน บนแผ่นดินใหญ่ด้วยดาบ เขาจะตั้งป้อมต่อสู้กับเจ้า และสร้างเนินดินขึ้นถึงยอดกำแพงเจ้า และเขาจะยกพวกไล่ขึ้นบึงจากการตอบโต้ของเจ้า 9 เขาจะเอาท่อนซุง ทะเลงกำแพงเมือง และเอาขวานของเขาฟันหอคอยต่างๆของเจ้าลง 10 ม้าของเขาจะมีมากเสียจนฝุ่นฟุ้งตลบเจ้าไปหมด กำแพงของเจ้าจะสั่นสะเทือนไปด้วยเสียงตึงกึกก้องของทหารม้า รถลาก และรถรบ เมื่อเขาผ่านเข้าไปตามประตูเมืองของเจ้า อย่างกับคนที่เข้าเมืองตอนที่กำแพงแตก 11 ก็ม้าทั้งหลายของเขาจะเหยียบย่ำถนทุกสายของเจ้า เขาจะฆ่าประชาชนของเจ้าด้วยดาบ และเสาหลักอันแข็งแรงทั้งหลายของเจ้าจะล้มลงกับดิน 12 พวกเขาจะปล้นทรัพย์สมบัติของเจ้าและแย่งชิงสินค้าของเจ้า พวกเขาจะพังกำแพงของเจ้าและทุบบ้านเรือนที่สวยงามทั้งหลายของเจ้าทิ้ง และพวกเขาจะโยนก้อนหิน ท่อนไม้ และซากอิฐ ลงทะเล 13 เราจะทำให้เสียงเพลงของเจ้าที่ตั้งกึกก้องอยู่นั้น สิ้นสุดลง และจะไม่มีใครได้ยินเสียงพิณของเจ้าอีกต่อไป 14 เราจะทำให้เจ้าเป็นหินโล่งเตียน กลายเป็นที่สำหรับตากอวน เจ้าจะไม่ถูกสร้างขึ้นมาใหม่อีกแล้ว เพราะเรา ยาร์เวห์ได้ลั่นคำพูดไว้แล้ว” พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ชนชาติอื่นๆจะร้องไห้ให้กับเมืองไทร

15 นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับเมืองไทร “แผ่นดินตามชายฝั่งทะเลจะต้องสั่นสะเทือนด้วยเสียงล่ำสลายของเจ้า ตอนที่ผู้บาดเจ็บริ่องคร่ากรรม ตอนที่ผู้คนถูกฆ่าฟันในเมืองของเจ้า 16 แล้วเจ้าชายทั้งหลายของเมืองตามชายฝั่งทะเลนั้น จะก้าวลงจากบัลลังก์ของพวกเขา และถอดเสื้อคลุมยาวกับเสื้อผ้าที่เย็บปักถักร้อยอย่างสวยงามออก พวกเขาจะเอาความกลัวมาบ่มห่มแทนและนั่งอยู่บนพื้นดิน เขาจะตัวสั่นเทาตลอดเวลา เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับเจ้านี้ 17 แล้วพวกเขาจะร้องเพลงไว้อาลัยที่เกี่ยวกับเจ้าและพูดกับเจ้าว่า

‘เมืองที่มีชื่อเสียงเลื่องลือเอ๋ย
เจ้าสูญหายไปแล้ว
เจ้าถูกกวาดไปจากทะเล
เจ้าเคยเป็นเมืองมหาอำนาจบนท้องทะเล
เจ้ากับพลเมืองของเจ้า
เคยทำให้ทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินใหญ่นั้นหวาดกลัว
18 เดี๋ยวนี้ แผ่นดินตามชายฝั่งทะเลต่างสั่นเทิ้มด้วยความกลัว
ในวันที่เจ้าล้มลง

หมู่เกาะทั้งหลายต่างตกใจกลัวกับการล่มสลายของเจ้า”

19 นี่คือน้ำที่พระยาร์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เมื่อเราทำให้เจ้ากลายเป็นเมืองร้าง เหมือนกับเมืองที่ไม่มีผู้คนอาศัยอยู่ เมื่อเรานำความลึกของมหาสมุทรเข้ามาไว้บนเจ้า และน้ำของมันได้ไหลทะลักเข้าท่วมเจ้าแล้ว 20 เราจะกดเจ้าให้จมตึงลงไปอยู่กับพวกที่อยู่ในหลุมลึก จะให้ไปอยู่กับพวกคนที่ตายไปนานแล้ว เราจะทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในโลกเบื้องล่าง เหมือนซากปรักหักพังของสมัยดึกดำบรรพ์ พร้อมกับพวกที่อยู่ในหลุมลึก จะไม่มีใครอาศัยอยู่ในเจ้าอีก เจ้าจะไม่มีศักดิ์ศรีในแดนของคนเป็น 21 เราจะนำเจ้าไปสู่

† ปีทีสิบเอ็ด น่าจะตรงกับฤดูร้อนของปี 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด

จุดจบที่น่าสะพรึงกลัว และจะไม่มีเจ้าอีกต่อไป ถึงจะมีคนหา ก็จะไม่พบเจ้าอีกแล้ว” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

เมืองไทร ประตุสู่ทะเล

27 คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้ร้องเพลงไว้อาลัยสำหรับเมืองไทร 3 ให้พูดกับเมืองไทรที่ตั้งอยู่ที่ทางออกสู่ทะเลและเป็นเมืองค้าขายของชนชาติต่างๆตามชายฝั่งทะเลทั้งหลายว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ไทรเอ๋ย เจ้าพูดว่า “ฉันงามหมดจด” 4 พรหมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ช่างก่อสร้างได้สร้างเจ้าให้มีความงามหมดจด 5 พวกเขาเอาไม้สนที่มาจากเสนีร์ † มาสร้างเป็นแผ่นกระดานของเจ้า พวกเขาเอาไม้สนซีดาร์มาจากเลบานอน มาสร้างเสากระโดงเรือของเจ้า 6 พวกเขาเอาไม้โอ๊กมาจากบาซาน มาสร้างกรรเชียงของเจ้า พวกเขาใช้ไม้สนที่มาจากชายฝั่งไซปรัส มาสร้างคาน้ำเรือของเจ้าและฝั่งด้วยงาช้าง 7 พวกเขาเอาผ้าลินินที่เย็บอย่างสวยงามจากประเทศอียิปต์มาทำใบเรือของเจ้า และใบเรือนั้นได้ใช้เป็นธงสำหรับเจ้า กันสาตของเจ้าที่มาจากชายฝั่งเอลิซาห์เป็นสีน้ำเงินและสีม่วง 8 ผู้คนจากไซดอนและอารวัตเป็นคนพายเรือให้เจ้า ไทรเอ๋ย ต้นหนที่มีความชำนาญทั้งหลายต่างอยู่บนเรือของเจ้า 9 มีช่างผู้ใหญ่ที่ชำนาญงานของเกบาล †† อยู่บนเรือของเจ้า พวกเขาคอยขันยาลูตรอยรั้วของเรือ เรือทุกลำในทะเลและทะเลสาบเรือทุกคนต่างมาที่นี้เพื่อซื้อขายสินค้ากับเจ้า 10 ชาวเปอร์เซีย ชาวลูตและชาวฟูดก็เป็นทหารรับใช้อยู่ในกองทัพของเจ้า พวกเขาแขวนโล่กับหมวกเหล็กเอาไว้บนกำแพงของเจ้าทำให้เจ้าดูงดงาม 11 ชาวอารวัตและชาวเฮเลคเดินไปเดินมาอยู่บนกำแพงทุกด้านของเจ้า ชาวคามิตอยู่ตามหอคอยของเจ้า พวกเขาแขวนโล่ไว้รอบๆกำแพงของเจ้า พวกเขาทำให้เจ้างามหมดจด 12 ทาริชชี่ ไปมาค้าขายกับเจ้า เพราะเจ้ามีทรัพย์สมบัติมากมาย มหาศาล พวกเขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุกและตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 13 ประเทศกรีซ ทุบิลและเมเชคได้มาค้าขายกับเจ้า พวกเขาเอาทาสและข้าวของเครื่องใช้ที่ทำจากทองสัมฤทธิ์มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 14 ชาวเบธไทการมาห์ † † † เอามาใช้งาน ม้าศึกและล่อมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 15 ชาวโรเดส † † มาค้าขายกับเจ้า และเมืองตามชายฝั่งทะเลต่างๆก็เป็นลูกค้าของเจ้า พวกเขาเอางาช้างกับไม้มะเกลือมาจ่ายเป็นค่าสินค้าให้กับเจ้า 16 ชาวอาร์ม † † มาทำการค้ากับเจ้า เป็นเพราะเจ้ามีสินค้ามากมายมหาศาล

พวกเขาเอาพลอยสีน้ำเงินอมเขียว ผ้าสีม่วง ผ้าปักลาย ผ้าลินินอย่างดี ปะการัง และทับทิมมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 17 ยูดาห์กับอิสราเอลก็มาค้าขายกับเจ้า พวกเขาเอาข้าวสาลีจากเมืองมินนิทและขนมหวาน † † † น้ำเชื่อมผลไม้ น้ำมันและยาสมุนไพร มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 18 ชาวตามัสกัสมาค้าขายกับเจ้าด้วย เขาเอาเหล้าองุ่นจากเมืองเฮลโบน และขนแกะจากเมืองซาฮาห์มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า เป็นเพราะเจ้ามีสินค้ามากมายมหาศาล 19 ชาวแดนและชาวกรีกจากเมืองอูซาลได้ค้าขายกับเจ้า พวกเขาเอาเหล็กหล่อ เครื่องเทศ และอ้อยมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 20 เมืองเดดานค้าขายผ้ารองอูานกับเจ้า 21 ชาวอาระเบียและบรรดาเจ้าชายทั้งหลายแห่งเมืองเคดาร์ก็เป็นลูกค้าของเจ้า พวกเขาเอาลูกแกะ แกะตัวผู้และแพะมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 22 พวกพ่อค้าของเขบาและรูอามาห์ก็ค้าขายกับเจ้า พวกเขาเอาเครื่องเทศชั้นเยี่ยมมานาชนิด พลอยมีค่าต่างๆและทองคำ มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า 23 เมืองฮาราน คานเนห์และเอเดน รวมทั้งพ่อค้าของเขบา และของเมืองอัซซุรและคิลมาต ก็ค้าขายกับเจ้า 24 ในตลาดของเจ้า พวกเขาค้าขายเครื่องนุ่งห่มที่สวยงาม ผ้าสีน้ำเงิน งานเย็บปักและพรมหลายหลากสี ที่มีเชือกมัดขมวดเป็นปมไว้อย่างแน่นหนา 25 กองเรือของทาริชชี่ทำหน้าที่ขนสินค้าให้กับเจ้า ไทรเอ๋ย เจ้าเป็นเหมือนเรือที่เต็มไปด้วยสินค้าจนหนักอึ้งอยู่ใจกลางทะเล 26 ฝัพายของเจ้าพาเจ้าออกไปในทะเลลึก แต่ลมตะวันออกทำให้เจ้าอับปางที่ใจกลางทะเลนั้น 27 ความร่ำรวยของเจ้า สินค้า และของนำเข้าของเจ้า พวกลูกเรือ ต้นหน และช่างต่อเรือของเจ้า พ่อค้าของเจ้ากับทหารทั้งหมดและคนอื่นๆทุกคนบนเรือ จะจมตึงลงใจกลางทะเลในวันที่เจ้าถูกทำลายนั้น 28 เมืองตามชายฝั่งจะสิ้นไหว เมื่อต้นหนของเจ้าร้องตะโกนออกมา 29 ฝัพายที่พายเรือลำอื่นๆอยู่จะสละเรือ ทั้งลูกเรือและต้นหนจะไปยืนอยู่บนชายฝั่ง 30 พวกเขาจะตะโกนออกมาและร้องไห้อย่างขมขื่นสำหรับเจ้า พวกเขาจะไปรยดินลงบนหัวและเกลือกกลิ้งในกองขี้เถ้า 31 พวกเขาจะโกนผมออกให้กับเจ้า และจะสวมเสื้อผ้ากระสอบ พวกเขาจะร้องไห้ให้กับเจ้าด้วยวิญญานที่เจ็บปวดรวดร้าว และด้วยความเศร้าอันขมขื่น 32 ในขณะที่พวกเขาร้องคร่ำครวญให้กับเจ้า พวกเขาจะร้องเพลงไว้อาลัยสำหรับตัวเจ้าว่า เคยมีใครเป็นเหมือนเมืองไทรบ้าง ตอนที่เธอเจียบจมหายไปทะเล 33 เจ้าเคยทำให้ชนชาติต่างๆพึงพอใจเมื่อสินค้าของเจ้าออกสู่ทะเล เจ้าเคยทำให้กษัตริย์ทั้งหลายในโลกร่ำรวยด้วยทรัพย์สินอันมหาศาลและสินค้ามากมายของเจ้า 34 แต่ตอนนี้ ทะเลได้ทำให้เจ้าแตกอับปางในทะเลลึก ทั้งสินค้าและลูกเรือทั้งหมดของเจ้าต่างจมลงไปกับเจ้าด้วย 35 ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองตามชายฝั่งต่างรู้สึกหวาดกลัวเพราะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า

† เสนีร์ คือ “ภูเขาเซอร์โมน” †† เกบาล หรืออีกชื่อหนึ่งว่า “บิบลอส” † † † เบธไทการมาห์ ตั้งอยู่ทางตะวันออกของเอเชียน้อย ปัจจุบันคือประเทศอาร์มี-

เนีย † † † โรเดส หรืออีกชื่อหนึ่งคือ “เดดาน” ดูข้อ 20 † † † ชาวอาร์ม ในสำเนาต้นฉบับภาษาฮีบรูและภาษาซีเรียบางฉบับเขียนว่า “ชาวเอโดม” † † † ขนมหวาน ความหมายของคำนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

กษัตริย์ทั้งหลายในเมืองเหล่านี้ต่างก็สะดุ้งตกใจ และใบหน้าของพวกเขาก็บิดเบี้ยวด้วยความกลัว 36 พวกพ่อค้าที่อยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายผิวปากด้วยความตะลึงงัน
 “เจ้าได้มาถึงจุดจบอันน่าสะพรึงกลัวและจะไม่มีเจ้าอีกต่อไป”

ผู้ครอบครองเมืองไทระคิดว่าตัวเองเป็นพระเจ้า

28 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ให้พูดกับผู้ครอบครองเมืองไทระว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 เจ้าพูดด้วยความหยิ่งผยองว่า
 “ข้าเป็นพระเจ้า
 ข้านั่งอยู่บนบัลลังก์ของพระเจ้า
 ที่ใจกลางของทะเล”
 แต่เจ้าเป็นแค่มนุษย์ไม่ใช่พระเจ้า
 ถึงแม้เจ้าจะคิดว่าเจ้าฉลาดเท่าพระเจ้าก็ตาม
 3 เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลหรือ
 ไม่มีความลับอะไรที่ซ่อนไปจากเจ้าได้เลยหรือ
 4 สติปัญญาและความเข้าใจของเจ้าทำให้เจ้าได้ความรู้ร่ำรวยมา
 และทำให้เจ้ารวบรวมทองคำและเงินไว้ในคลังของเจ้าได้
 5 ความชำนาญอย่างยิ่งยวดในด้านการค้าของเจ้าได้เพิ่มพูนทรัพย์สมบัติให้กับเจ้า
 และทรัพย์สมบัติของเจ้านั้นเองทำให้จิตใจของเจ้าล้าพอง
 6 ดังนั้น นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 “เจ้าคิดว่าตัวเองฉลาดเท่าพระเจ้า”
 7 ดังนั้น เรากำลังจะนำชาวต่างชาติมาต่อต้านเจ้า
 เป็นชนชาติที่โหดร้ายที่สุด
 พวกเขาจะซัดดาบของพวกเขาเพื่อทำลายของสวยงามทั้งหลายที่เจ้าได้มาด้วยสติปัญญาของเจ้า
 และทำให้สง่าราศีอันรุ่งโรจน์ของเจ้าเสื่อมไป
 8 พวกเขาจะนำเจ้าให้ลงไปอยู่ในหลุม
 และเจ้าจะตายอย่างโหดเหี้ยมกลางทะเล
 9 ตอนที่เจ้าอยู่ต่อหน้าพวกที่จะฆ่าฟันเจ้า
 เจ้ายังจะพูดว่า “ข้าเป็นพระเจ้า” หรือ
 เมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือของคนที่จะแทงเจ้า
 เจ้าจะเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง ไม่ใช่พระเจ้า
 10 เจ้าจะตายอย่างคนที่ยังไม่ได้ซบลิบด้วยนำมือของคนต่างชาติ
 เราได้ลั่นคำพูดออกไปแล้ว”
 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

บทเพลงไว้อาลัยให้กับกษัตริย์ไทระ

11 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 12 “เจ้าลูกมนุษย์ให้ร้องเพลงไว้อาลัยให้กับกษัตริย์เมืองไทระและพูดกับเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 เจ้าเป็นตัวอย่างของความสมบูรณ์แบบ
 ทั้งเต็มไปด้วยสติปัญญาและงามหมดจด
 13 เจ้าเคยอยู่ในเอเดนซึ่งเป็นสวนของพระเจ้า †
 พลอยที่มีค่าทุกเม็ดเป็นเครื่องตกแต่งของเจ้า
 ทั้งทับทิม บุษราคัม มรกต
 พลอยสีเขียวมะกอก หินควอทซ์ และนิล
 ไพลิน พลอยสีน้ำเงินอมเขียว และพลอยสีเขียวยว ††
 พลอยเหล่านี้ตั้งและฝังอยู่ในตัวเรือนที่เป็นทองคำ ‡

† เอเดนซึ่งเป็นสวนของพระเจ้า เป็นที่เจริญรุ่งเรืองและอุดมสมบูรณ์ บางครั้งจะเอามาเปรียบเทียบกับสวนเอเดน ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือปฐมกาล 13:10
 †† ทั้งทับทิม ... และพลอยสีเขียวยว พลอยมีค่าเหล่านี้บางชนิดยังไม่สามารถชี้ชัดลงไปได้ ‡ พลอยเหล่านี้ ... ทองคำ ความหมายของข้อความนี้ในภาษาฮีบรูยังไม่ชัดเจน

ของเหล่านี้เตรียมไว้พร้อมแล้วในวันที่เจ้าได้รับการสร้างขึ้น
 มา
 14 เจ้าได้รับการเจิมให้เป็นเหมือนเครือบ ผู้คุ้มกัน
 เพราะเราได้มอบหมายให้เจ้าเป็นอย่างนั้น
 เจ้าอยู่บนภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า
 เจ้าเดินอยู่ท่ามกลางเพชรพลอยที่สองประกายเหมือนไฟ
 15 การประพาดทั้งหลายของเจ้าไม่มีที่ติเลยตั้งแต่วันที่เจ้าได้รับการสร้างขึ้นมา
 จนถึงเวลาที่ความชั่วถูกพบในตัวเจ้า
 16 เจ้าเต็มไปด้วยความรุนแรงถึงแก่น
 และได้ทำบาปลงไปผ่านทางการค้าขายของเจ้าที่แผ่กระจายออกไป
 ดังนั้นเราได้ไล่เจ้าออกไป อย่างน่าอับอายให้พ้นจากภูเขาของพระเจ้า เราได้ขับไล่เจ้าไป
 เครือบผู้คุ้มกันก็ได้ขับเจ้าออกไปจากท่ามกลางเพชรพลอยที่สองประกายเหมือนไฟ
 17 จิตใจของเจ้านั้นหยิ่งผยองในความงามของเจ้า
 และความรุ่งโรจน์ของเจ้าทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง
 ดังนั้นเราจึงโยนเจ้าลงสู่พื้นดิน
 เราได้ทำให้กษัตริย์ทั้งหลายอึ้งมองเจ้า
 18 เจ้าทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายของเจ้าต้องเสื่อมไปด้วยความบาปมากมายและการค้าที่ไม่ซื่อสัตย์ของเจ้า
 ดังนั้นเราจึงทำให้ไฟพุ่งออกมาจากตัวเจ้าและเผาผลาญเจ้า
 เราทำให้เจ้ากลายเป็นขี้เถ้าบนพื้นดินต่อหน้าต่อตาของผู้ที่กำลังดูเจ้าอยู่
 19 ชนชาติทั้งหลายที่รู้จักเจ้าต่างก็ตกใจกลัวกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับเจ้า
 เจ้าได้มาถึงจุดจบอันน่าสะพรึงกลัวแล้ว และจะไม่มีเจ้าอีกต่อไป”

การลงโทษเมืองไซดอน

20 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 21 “เจ้าลูกมนุษย์ให้หันหน้าของเจ้าไปทางเมืองไซดอน และพูดแทนเราต่อต้านเมืองนั้น
 22 ว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
 เมืองไซดอน เราต่อต้านเจ้า
 เราจะได้รับเกียรติ เมื่อเราจัดการกับเจ้า
 พวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์
 เมื่อเราลงโทษเจ้าและแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราในเจ้า
 23 เราจะส่งโรคระบาดมาให้เจ้า
 และทำให้เลือดไหลนองบนถนนทั้งหลายของเจ้า
 คนจะโดนฆ่าฟันล้มลงภายในเมืองเจ้า
 เมื่อดาบรุมเร้าเข้ามาต่อต้านเจ้าจากทุกด้าน
 แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์’
 24 ชาวอิสราเอลจะได้ไม่มีเพื่อนบ้านที่ใจร้ายที่คอยทิ่มเหมือนพงหนามและแทงเหมือนหนามอีกต่อไป
 แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต”

เชลยจะได้กลับบ้าน

25 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เมื่อเรารวบรวมชาวอิสราเอลมาจากชนชาติต่างๆที่พวกเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่นั้น เราจะแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราท่ามกลางชาวอิสราเอลต่อหน้าต่อตาชนชาติทั้งหลาย แล้วชาวอิสราเอลจะได้อาศัยอยู่บนแผ่นดินของตนเอง ซึ่งเราได้มอบให้กับยาโคบผู้รับใช้ของเรา 26 พวกเขาจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยที่นั่น พวกเขาจะสร้างบ้านเรือน และปลูกสวนองุ่น พวกเขาจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย เมื่อ

เราลงโทษเพื่อนบ้านทั้งหลายของเขาที่เกลียดชังพวกเขา แล้วพวกเขาจะได้อ่านว่าเราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเขา”

พระยาห์เวห์ต่อต้านประเทศอียิปต์

29 วันที่สิบสอง เดือนสิบ ปีที่สิบ + คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์หันหน้าไปทางทิศตะวันออกแห่งประเทศอียิปต์และให้พูดแทนเราต่อต้านเขากับประเทศอียิปต์ทั้งหมด 3 ให้บอกเขาว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด เจ้ากษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ เราต่อต้านเจ้า เจ้าจระเข้ยักษ์ †† เจ้านอนหมอบอยู่ในลำธารทั้งหลายของแม่น้ำไนล์ เจ้าพูดว่า ‘แม่น้ำไนล์เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นมาเพื่อตัวข้าเอง’ 4 แต่เราจะเอาพวกตะขอเกี่ยวขากรรไกรเจ้าไว้ และทำให้ปลากลืนในธารของเจ้าติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า เราจะดึงเจ้าขึ้นมาจากลำธารทั้งหลายของเจ้า พร้อมกับปลาทั้งหลายที่ติดอยู่ที่เกล็ดของเจ้า 5 เราจะโยนเจ้าออกไปในทะเลทราย พร้อมกับปลาทั้งหลายที่มาจากลำธารของเจ้า เจ้าจะถูกทิ้งไว้ที่กลางแจ้งนั้น และจะไม่ถูกรวบรวมหรือเก็บขึ้นมา เราจะให้เจ้าเป็นอาหารของพวกสัตว์บนดินและนกในอากาศ 6 แล้วคนทั้งหมดที่อาศัยอยู่ในอียิปต์จะได้อ่านว่าเราคือยาห์เวห์ เจ้าได้เป็นไม้เท้าตันทก † ให้กับครอบครัวอิสราเอล 7 เมื่อพวกอิสราเอลเอามือฉวยเจ้า เจ้าก็แตกหัก และไปบาดถูกหัวไหล่ของพวกเขา เมื่อพวกเขาฟังเจ้า เจ้าก็แตกออก และทำให้หลังของพวกเขาเคล็ด” 8 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะนำดาบมาต่อต้านเจ้า และฆ่าคนรวมทั้งสัตว์ทั้งหลายของเจ้า 9 ประเทศอียิปต์จะกลายเป็นซากปรักหักพังที่ถูกทิ้งร้าง แล้วพวกเขาจะได้อ่านว่าเราคือยาห์เวห์ เจ้าได้พูดว่า ‘แม่น้ำไนล์เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นมา’ 10 ดังนั้น เราจะต่อต้านเจ้าและต่อต้านลำธารทั้งหลายของเจ้า และเราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์กลายเป็นซากปรักหักพัง และเป็นทิวไร้งตั้งแต่เมกกัดไปจนถึงอัสวันและเลยไปถึงเขตแดนของคูช 11 จะไม่มีรอยเท้าของคนหรือสัตว์เดินผ่านไป จะไม่มีใครอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาสี่สิบปี 12 เราจะทำให้แผ่นดินอียิปต์รกร้างอยู่ท่ามกลางดินแดนทั้งหลายที่ถูกทำให้รกร้าง และเมืองต่างๆของอียิปต์จะรกร้างถึงสี่สิบปีท่ามกลางเมืองปรักหักพังทั้งหลาย เราจะทำให้ชาวอียิปต์แตกขานไปอยู่ตามชนชาติต่างๆและทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปอยู่ตามประเทศอื่นๆ” 13 แต่นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เมื่อครบสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมชาวอียิปต์มาจากชนชาติต่างๆที่พวกเขากระจัดกระจายไปอยู่นั้น 14 เราจะทำให้พวกเขากลับมาสู่สภาพเดิม และมอบดินแดนอียิปต์บน †† ซึ่งเป็นแผ่นดินของบรรพบุรุษของพวกเขา คืนให้กับพวกเขาที่นั่น พวกเขาจะเป็นอาณาจักรที่ต่ำต้อย

15 มันจะเป็นอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุด และจะไม่มีวันได้ยกตัวเองขึ้นเหนือชนชาติอื่นๆ เราจะทำให้มันอ่อนแอเสียจนกระทั่งไม่สามารถปกครองชนชาติอื่นได้อีก 16 ประเทศอียิปต์จะไม่มีความเป็นที่ยิ่งใหญ่ของชาวอิสราเอลอีกต่อไป แต่จะเป็นสิ่งที่ยาห์เวห์เตือนถึงบาปของพวกเขาเอง ที่เคยหันไปขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ แล้วพวกเขาจะได้อ่านว่าเราคือยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต”

บาบิโลนจะบุกอียิปต์

17 ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง ปีที่สี่สิบเจ็ด †† คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 18 “เจ้าลูกมนุษย์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน ทำให้กองทัพของเขาต้องทำงานอย่างหนัก ในการต่อสู้กับเมืองไทรโศ ทหารทุกคนต้องแบกหินและดิน ††† บนหัวจนผมหลุดร่วงหมด และต้องแบกหินและดินบนบ่าจนถลอกไปหมด แต่กษัตริย์บาบิโลนกับกองทัพของเขา ก็ไม่ได้รับค่าจ้างจากงานหนักทั้งหมดในการต่อสู้กับไทรโศ” 19 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ให้กับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน เขาจะขนเอาทรัพย์สมบัติของมันไป เขาจะเอาข้าวของที่ยึดมาได้นี้แจกจ่ายให้กับกองทัพของเขา †††† นั่นแหละจะเป็นค่าจ้างของพวกเขา 20 เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ให้กับกษัตริย์ของบาบิโลน เป็นค่าตอบแทนสำหรับงานของเขา เพราะเขากับกองทัพได้ทำสิ่งนี้เพื่อเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น 21 “ในวันนั้น เราจะทำให้เขาสัตว์งอกขึ้น 5 เพื่อครอบครัวชาวอิสราเอล ดังนั้น เอสเคียล เราจะเปิดปากของเจ้าท่ามกลางพวกเขา แล้วพวกเขาจะได้อ่านว่าเราคือยาห์เวห์” 30 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเราว่า ‘นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ให้ร้องคร่ำครวญและพูดว่า “ช่วยแน่ๆวันนั้น” 3 วันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันของพระยาห์เวห์ใกล้มาถึงแล้ว จะเป็นวันที่เมฆมืดครึ้มไปหมด จะเป็นเวลาแห่งการตัดสินชนชาติทั้งหลาย 4 ดาบจะมาต่อสู้กับอียิปต์ ความปวดร้าวจะมาอยู่ที่คูช เมื่อเกิดการฆ่าฟันขึ้นในอียิปต์ เมื่อทรัพย์สินสมบัติของเมืองอียิปต์ถูกขนไป เมื่อรากฐานของตึกทั้งหลายในเมืองอียิปต์แตกสลาย 5 คูช พุด ลูตและอาระเบียทั้งหมด ลีเบีย †† กับประชาชนของแผ่นดินที่เข้าเป็นพันธมิตรกับอียิปต์ ††† จะล้มลงด้วยดาบพร้อมกับอียิปต์ด้วย 6 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์พูด “พวกที่อยู่ฝ่ายเดียวกับประเทศอียิปต์จะล้มลง ความแข็งแกร่งที่พวกเขาบำพองจะล้มครืนลง ตั้งแต่เมกกัดไปจนถึงอัสวัน พวกเขาจะล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินอียิปต์” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น ††††

+ วันที่สิบสอง เดือนสิบ ปีที่สิบ คือ วันที่ เจ็ด เดือนมกราคม ตรงกับช่วงฤดูหนาวของปี 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† จระเข้ยักษ์ ในที่นี้เป็นสัญลักษณ์ของประเทศอียิปต์ ซึ่งพระเจ้าเคยเอาชนะพวกเขาตอนที่พระองค์นำอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ จระเข้ยักษ์ หรือสัตว์ประหลาดตัวนี้ มีชื่อว่า “ราห์บ” ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือสดุดี 74:13; อีสยาห์ 51:9-10 † † ไม้เท้าตันทก ตันทกสามารถใช้เป็นไม้เท้าได้ แต่ถ้าไปค้ำมัน มันก็แตกหักเป็นอันตรายกับคนถือได้ †††† อียิปต์บน หรือ “ปัทโรส”

†††† ในวันที่หนึ่ง ... ยี่สิบเจ็ด ตรงกับวันที่ ยี่สิบหก เดือนเมษายน ตรงกับฤดูใบไม้ผลิของปี 571 ก่อนพระเยซูมาเกิด †††† หินและดิน ทหารต้องแบกหินและดิน เพื่อเอาไปสร้างป้อมกำบังและสร้างเนินดินไว้บุกขึ้นกำแพง ††††† บาบิโลนได้บุกอียิปต์ในปี 568 ก่อนพระเยซูมาเกิด ††††† เขาสัตว์งอกขึ้น เป็นสัญลักษณ์ของพลังกำลัง หรือความแข็งแกร่ง อิสราเอลจะฮึกเหิมขึ้นเมื่อรู้ว่าพระเจ้าลงโทษอียิปต์ ††††† ลีเบีย ในภาษาฮีบรู คือ “คูบ” ††††† ประชาชน ... อียิปต์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชาวอิสราเอล ประชาชนที่ได้ทำข้อตกลงกับพระเจ้า” ซึ่งชาวอิสราเอลบางคนที่ไม่ได้ถูกต้อนไปบาบิโลนได้หนีไปพึ่งอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จาก 2 พงศกษัตริย์ 25:23-26

7 พวกเขาจะถูกทิ้งให้รกร้างท่ามกลางประเทศต่างๆที่รกร้าง เมืองทั้งหลายของพวกเขาจะอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังของเมืองอื่นๆ

8 เราจะจุดไฟเผาแผ่นดินอียิปต์ และพวกคนที่มาช่วยเมืองนี้จะถูกบดขยี้ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์

9 ในวันนั้นเราจะส่งพวกผู้ส่งข่าวออกไปทางเรือ เพื่อให้พวกคุณที่ตอนนี้คิดว่าปลอดภัย ดินตระหนก ความปวดร้าวใจจะมาอยู่กับพวกเขา ในวันที่อียิปต์ถูกลงโทษ เพราะเหตุการณ์นี้กำลังจะเกิดขึ้นแล้ว”

10 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะทำให้กองทัพอียิปต์สิ้นสุดลง

ด้วยน้ำมือของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน เขาก็บุกกองทัพของเขาเป็นชนชาติที่เหี้ยมโหดที่สุด

เราจะนำพวกเขาเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินอียิปต์ พวกเขาจะซัดดาบต่อสู้อียิปต์

และทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยซากศพ

12 เราจะทำให้แม่น้ำไนล์แห้งไป

เราจะขายแผ่นดินอียิปต์ให้กับคนชั่ว

เราจะให้คนต่างชาติมาทำให้แผ่นดินอียิปต์และทุกสิ่งทุกอย่างในมันรกร้างว่างเปล่า

เรา ยาห์เวห์ ได้สิ้นคำพูดออกไปแล้ว”

13 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“เราจะทำลายพวกรูปเคารพ

และกำจัดพวกรูปปั้นพระในเมืองเมมฟิสให้หมดไป จะไม่มีผู้นำในอียิปต์อีก

เราจะแผ่กระจายความกลัวไปทั่วแผ่นดิน

14 เราจะทิ้งอียิปต์ตอนบน † ให้ร้าง

เราจะจุดไฟเผาเมืองไซออน

และลงโทษเมืองเชเบส ††

15 เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเมืองเปลูเซียม † ซึ่ง เป็นป้อมปราการของอียิปต์

และเราจะตัดชาวเมืองเชเบสออกไป

16 เราจะจุดไฟเผาอียิปต์

เมืองเปลูเซียมจะดินพราดด้วยความเจ็บปวด

เมืองเชเบสจะถูกบุกทะลวงเข้าไป

ส่วนเมืองเมมฟิสจะต้องเผชิญหน้ากับศัตรูตลอดเวลา

17 คนหนุ่มของเมืองเฮลิโพลิสและเมืองบูบัสติส †† จะล้มลงด้วยดาบ

และคนในเมืองต่างๆจะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย

18 ความมืดจะปกคลุมเมืองทอปานเนสในกลางวัน

เมื่อเราทำลายอำนาจการควบคุมของอียิปต์ ††

ความแข็งแกร่งที่เมืองนั้นล้าพองหนักหนาจะสิ้นสุดลงที่นั่น

มันจะถูกปกคลุมด้วยเมฆและคนตามหมู่บ้านต่างๆก็จะถูกจับไปเป็นเชลย

19 เราจะลงโทษอียิปต์อย่างนี้แหละ

แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

อียิปต์จะอ่อนแอตลอดไป

20 ในวันที่เจ็ดเดือนหนึ่ง ปีที่สิบเอ็ด †† คำพูดของพระยาห์เวห์ ได้มาถึงผมว่า 21 “เจ้าลูกมนุษย์ เราได้หักแขนของกษัตริย์ฟาโรห์

† อียิปต์ตอนบน หรือ “ปีทโรส” †† เมืองเชเบส เป็นเมืองสำคัญของอียิปต์ ถูกอัสซีเรียทำลาย 663 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด † † เปลูเซียม ในภาษาฮีบรูเรียกว่า “คีน” เป็นป้อมปราการที่อยู่ทางตะวันออกของสามเหลี่ยมแม่น้ำไนล์ †† เมืองเฮลิโพลิสและเมืองบูบัสติส ในภาษาฮีบรูคือเมืองโอน เมืองที่เบเสท ตั้งอยู่ในประเทศอียิปต์ †† †† อำนาจการควบคุมของอียิปต์ หรือแปลตรงๆได้ว่า “เอกของอียิปต์” ††† ปีที่สิบเอ็ด ตรงกับวันที่ยี่สิบเก้าเดือนเมษายน ปีที่ 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด

แห่งอียิปต์ มันยังไม่ได้ต่อกลับคืนหรือเข้าฝือก เพื่อให้แข็งแรง พอที่จะถือดาบได้”

22 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“เราต่อต้านกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนทั้งสองข้างของเขา

ทั้งแขนข้างที่ตีและข้างที่หักอยู่แล้ว และทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา

23 เราจะทำให้ชาวอียิปต์แตกกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆ และทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปอยู่ตามประเทศอื่นๆ

24 เราจะทำให้แขนของกษัตริย์บาบิโลนแข็งแกร่งและวางดาบของเราไว้ในมือของเขา

แต่เราจะหักแขนของกษัตริย์ฟาโรห์

เขาจะร้องครวญครางต่อหน้ากษัตริย์บาบิโลนเหมือนกับคนบาดเจ็บสาหัส

25 เราจะทำให้มือของกษัตริย์บาบิโลนแข็งแกร่ง แต่มือของกษัตริย์ฟาโรห์จะตกลงอย่างอ่อนปวกเปียก

เมื่อเราวางดาบของเราไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาก็จะยื่นม้นออกสู้กับอียิปต์ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์

26 เราจะทำให้ชาวอียิปต์แตกกระจายไปอยู่ตามชนชาติต่างๆ และทำให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปอยู่ตามประเทศอื่นๆ แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

อัสซีเรียเป็นเหมือนกับต้นสนซีดาร์

31 ในวันที่หนึ่งเดือนสาม ปีที่สิบเอ็ด ††

คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดกับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์และประชาชนของเขาว่า

‘เราจะเปรียบเทียบความยิ่งใหญ่ของเจ้ากับใครดี

3 ลองนึกถึงอัสซีเรียสิ แต่ก่อนเคยเป็นต้นสนซีดาร์ในเลบานอน ที่มีกิ่งก้านสาขาสวยงาม

มีร่มเงาปกคลุมป่า

มีลำต้นที่สูงมาก

ยอดของมันอยู่ท่ามกลางเมฆ

4 นำได้หล่อเลี้ยงมัน

มหาสมุทรใต้ดินได้ทำให้มันเติบโตสูงขึ้น

ลำธารที่ไหลออกจากมหาสมุทรใต้ดินนั้นต่างไหลไปรอบๆที่ที่ต้นนั้นปลูกอยู่

และมหาสมุทรใต้ดินได้ส่งธารน้ำของมันออกไปหล่อเลี้ยงต้นไม้ทั้งหลายของท้องทุ่ง

5 ต้นนั้นจึงเติบโตสูงขึ้น สูงกว่าต้นไม้ใดๆในท้องทุ่ง

กิ่งของมันแตกออกมามากมาย

และก้านก็ยาวออกไป

มันแผ่ขยายเพราะมีน้ำมาก

6 นกบนท้องฟ้าทั้งหมดได้มาทำรังอยู่บนกิ่งของมัน

สัตว์ป่าต่างๆในท้องทุ่งได้ออกมาอยู่ใต้กิ่งก้านสาขาของมัน

ชนชาติที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายได้อาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาของมัน

7 มันงดงามด้วยความยิ่งใหญ่ของมัน

และด้วยกิ่งก้านที่แผ่กระจายออก

เพราะรากของมันได้หยั่งลงไปถึงน้ำมากมาย

8 ต้นสนซีดาร์ทั้งหลายในสวนของพระเจ้ายังไม่อาจแข่งกับมันได้

ทั้งเหล่าต้นสนก็ไม่อาจเทียบกับกิ่งของมันได้

ต้นเปลุนก็เปรียบไม่ได้กับกิ่งก้านของมัน

ไม่มีต้นไม้ไหนเลยในสวนของพระเจ้าที่จะสวยสู้มันได้

9 เราได้สร้างมันให้สวยงามด้วยกิ่งก้านมากมาย

ต้นไม้ทั้งหมดในสวนเอเดน ที่เป็นสวนของพระเจ้า ก็ยังอิจฉามันเลย”

††† ปีที่สิบเอ็ด ตรงกับวันที่ยี่สิบเอ็ดมิถุนายน ของปีที่ 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด

10 ดังนั้น นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
“เพราะว่ามันสูงลิบลิ่วจนยอดของมันอยู่ที่ท่ามกลางเมฆ
และมันลำพองในความสูงของมัน

11 เราจึงได้มอบมันให้กับผู้ครอบครองของชนชาติทั้งหลาย
และคนนั้นได้ลงโทษมันให้สาสมกับความชั่วร้ายของมัน เราได้
โยนมันทิ้งไป 12 ชนต่างชาติที่เหี้ยมโหดที่สุดได้โค่นมันลงและทิ้ง
มันไว้ กิ่งทั้งหลายของมันได้ตกลงตามเทือกเขาและตามหุบเขา
ก้นที่แตกหักของมันได้ตกอยู่ตามหุบเขาลึกทั้งหมดในแผ่นดิน
ชนชาติทั้งหลายบนโลกได้ออกมาจากภายใต้ร่มเงาของมันและ
ทิ้งมันไว้

13 นกทั้งหลายบนท้องฟ้าได้มาอยู่ตามลำต้นที่ล้มลงของมัน
สัตว์ป่าทั้งหมดแห่งท้องทุ่งได้มาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของมัน

14 เรื่องนี้เกิดขึ้นเพื่อ จะได้ไม่มีต้นไม้อื่นที่ขึ้นอยู่ข้างแม่น้ำ ที่
จะเติบโตสูงใหญ่ด้วยความอยู่ผยอง และมียอดอยู่ที่ท่ามกลาง
เมฆอย่างนั้นอีก จะไม่มีต้นไม้อื่นที่จะมีน้ำหล่อเลี้ยงให้มีลำต้นสูง
ขนาดนั้นอีก

เพราะพวกมันทั้งหมดถูกกำหนดให้ตายไปอยู่ยังโลกเบื้องล่าง
ท่ามกลางคนตาย และให้ไปอยู่กับพวกที่ลงไปอยู่ในหลุมลึกนั้น”

15 นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“ในวันที่มันลงไปอยู่ในแดนคนตาย

เราได้ทำให้มีการไว้ทุกข์เพื่อมัน เรากลบมันด้วยมหาสมุทรได้
ดิน เราได้ทำเชือกกันแม่น้ำทั้งหลายของมัน เราทำให้เลบานอน
ไว้ทุกข์ให้กับมัน และต้นไม้ทั้งหมดในท้องทุ่งได้เหี่ยวแห้งไป
เพราะมัน 16 เราได้ทำให้ชนชาติต่างๆสั่นสะท้านด้วยเสียงล้มลง
ของมัน เมื่อเราได้นำมันลงสู่แดนคนตายไปอยู่ร่วมกันกับพวกที่
ลงไปเป็นหลุมลึกนั้น ต้นไม้ในสวนเอเดนทั้งหมด และต้นไม้ที่ไม่ได้
รับเลือกมาและดีที่สุดในสวนเอเดนทั้งหมดก็ได้รับนำ
อย่างอุดม ได้รับการปลอบใจในโลกเบื้องล่าง †

17 พวกที่อาศัยอยู่ภายใต้ร่มเงาของมัน คือชนชาติที่อยู่ฝ่าย
เดียวกับมัน ได้ลงไปเป็นแดนผู้ตายกับมันด้วย และไปอยู่ร่วมกับ
พวกที่ถูกฆ่าด้วยดาบ

18 กษัตริย์ฟาโรห์ เคยมีต้นไม้ต้นไหนในสวนเอเดน ที่ยิ่งใหญ่
และมีบวรมีเหมือนกับเจ้าไหม

ตอนนี้ เจ้าจะต้องลงไปอยู่กับต้นไม้ของสวนเอเดนเหล่านั้นใน
โลกเบื้องล่าง และเจ้าจะต้องนอนอยู่ท่ามกลางพวกที่ไม่ได้ทำพิธี
ขลิบ †† และอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ

ฟาโรห์และประชาชนทั้งหมดของเขาก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

บทเพลงไว้อาลัยให้กับฟาโรห์

32 ในวันที่หนึ่ง เดือนที่สิบสอง ปีที่สิบสอง †
คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมมนุษย์
ให้ร้องเพลงไว้อาลัยบทหนึ่งให้กับกษัตริย์ฟาโรห์แห่งอียิปต์ และ
พูดกับเขาว่า

‘เจ้าถือว่าตัวเองเป็นสิ่งโตในหมู่ชนชาติทั้งหลาย
แต่อันที่จริง เจ้าเป็นจระเข้ยกษ์ † ในท้องทะเล
ที่ฟาดตัวไปตามลำธารของเจ้า
กวนน้ำไปมาด้วยเท้าของเจ้า
ทำให้น้ำขุ่นคลั้ก”

3 นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“ต่อหน้าชนชาติมากมาย เราจะเหวี่ยงดาบขายของเราเหนือเจ้า
และพวกเขาจะดึงเจ้าขึ้นมาจากน้ำด้วยดาบขายของเรา

† ได้รับการปลอบใจในโลกเบื้องล่าง เมื่อชนชาติเหล่านั้น (ต้นไม้เหล่านั้น) เห็น
ศัตรูของพวกเขาต้องลงมาในแดนคนตายเหมือนกับพวกเขา ก็รู้สึกสะใจ ††
พวกที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบ ความจริงแล้ว ชาวอียิปต์ทำพิธีขลิบเหมือนกับชาวอิสรา-
เอล และพวกเขาจะไม่ยอมคบกับคนที่ยังไม่ได้ทำพิธีขลิบ † ปีที่สิบสอง ตรง
กับวันที่สามมีนาคม ปี 585 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† จระเข้ยกษ์ หรือสัตว์ประ-
หลาดตัวนี้ มีชื่อว่า “ราห์บ” ดูคำอธิบายท้ายหน้าของบทที่ 29:3

4 เราจะขว้างเจ้าลงบนพื้นดิน
จะโยนเจ้าลงในท้องทุ่งกลางแจ้ง
เราจะปล่อยให้นกในท้องฟ้ามาทำรังบนตัวเจ้า
เราจะให้สัตว์ป่าทั้งหมดในโลกเหยียบย่ำเจ้า
5 เราจะกระจายเนื้อของเจ้าไปตามเทือกเขา
และเอาซากของเจ้าไปถมหุบเขาทั้งหลาย
6 เราจะทำให้แผ่นดินไปจนถึงเทือกเขาเปียกชุ่มไปด้วยเลือด
ของเจ้า

และหุบเขาลึกทั้งหลายจะเต็มไปด้วยเนื้อของเจ้า
7 เมื่อเราดับเจ้า

เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ เราจะทำให้ดวงดาวมืดลง
เราจะเอาเมฆมาบังดวงอาทิตย์ไว้และดวงจันทร์จะไม่ส่อง
แสงในตอนกลางคืน

8 เราจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ส่องแสงอยู่บนฟ้ามืดลงเหนือ
แผ่นดินเจ้า

เราจะนำความมืดมาสู่แผ่นดินของเจ้า”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

9 “เราจะทำให้หลายชนชาติใจผ่อ เมื่อเราเอาเศษที่แตกเป็น
ชิ้นๆของเจ้ามาอยู่ที่ท่ามกลางชนชาติต่างๆในดินแดนทั้งหลายที่
เจ้าไม่รู้จักนั้น 10 เราจะทำให้ผู้คนมากมายหันมาจ้องเจ้าอย่างตะ-
ลึ่งงัน และบรรดากษัตริย์ของพวกเขาจะหวาดกลัวเพราะเรื่อง
ที่เกิดขึ้นกับเจ้า ในวันที่เจ้าล้มสลาย เมื่อเรากวัดแกว่งดาบของเรา
ต่อหน้าพวกเขา พวกเขาทุกคนจะตัวสั่นเทาเพราะกลัวตายทุก
ขณะจิต”

11 นี่คือนี่ที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาต่อสู้อีกกับเจ้า 12 เราจะทำให้
ประชาชนของเจ้าล้มลงด้วยดาบของคนเก่งกล้าเหล่านั้น ซึ่งเป็น
ชนชาติที่โหดเหี้ยมที่สุดในบรรดาชนชาติทั้งหมด พวกเขาจะ
ให้ความหึงผยองของอียิปต์แตกสลาย และทำให้กองทัพทั้ง-
หมดของอียิปต์ย่อยยับไป

13 เราจะทำลายฝูงสัตว์ทั้งหมดที่อยู่ข้างแม่น้ำให้หมดไป จะไม่
มีมนุษย์คนใดหรือกบของสัตว์ตัวโตมากวนให้น้ำขุ่นอีกต่อไป

14 แล้วเราจะปล่อยให้แม่น้ำในดินแดนแห่งนี้ตกตะกอน และทำ
ให้ลำธารทั้งหลายไหลล้นเหมือนน้ำมันมะกอก 15 ตอนที่เราทำให้
แผ่นดินอียิปต์รกร้างว่างเปล่า ตอนที่แผ่นดินนั้นสูญเสียทุกอย่าง
ตอนที่เราราดฟันทุกคนที่อาศัยอยู่ที่นั่น แล้วเมื่อนั้น พวกเขาจะ
ได้รู้ว่า เราคือยาห์เวห์”

16 “นี่คือบทเพลงไว้อาลัยที่จะใช้ร้องกัน พวกผู้หญิงของชนชาติ
ต่างๆจะร้องเพลงไว้อาลัยนี้ พวกเขาจะร้องเพลงนี้ที่พูดถึงอียิปต์
และประชาชนทั้งหมดของมัน”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ประเทศอียิปต์จะถูกทำลาย

17 วันที่สิบห้าของเดือนนั้น ในปีที่สิบสอง †

คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 18 “เจ้าลูกมมนุษย์ ให้ร้อง
คร่ำครวญให้กับประชาชนชาวอียิปต์ ให้ส่งทั้งอียิปต์และพวกผู้-
หญิงของชาติมหาอำนาจเหล่านั้น ลงไปอยู่ร่วมกับคนเหล่านั้นที่
อยู่ในหลุมลึกนั้น

19 ‘เจ้าอียิปต์

เจ้าคิดว่าเจ้าสวยงามกว่าคนอื่นหรือ ลงไป ไปนอนกับพวกที่ไม่
ได้ขลิบซะ”

20 พวกเขาจะตกไปอยู่กับพวกที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ดาบถูกชักออก
จากฝักแล้ว ลากอียิปต์กับประชาชนของมันออกไปซะ

21 จากแดนคนตาย พวกเขาจะวิงวอนที่แข็งแกร่งที่สุด จะพูดเรื่อง
ของอียิปต์และพวกที่อยู่ฝ่ายเดียวกับมันว่า

†† วันที่ ... ปีที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง ตรงกับวันที่ สิบเจ็ดมีนาคม ปี 585
ก่อนพระเยซูมาเกิด

‘พวกเขาได้ลงมาแล้ว พวกเขาได้นอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้ทำพิธีชิลิบ † ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ’

22 อัสซีเรียกับกองทัพทั้งหมดของเขา †† ก็อยู่ที่นั่นด้วย หลุมฝังศพของพวกเขาอยู่ล้อมรอบเขา พวกมันทั้งหมดถูกฆ่าด้วยดาบ

23 หลุมฝังศพของอัสซีเรียอยู่ที่กันเหวของหลุมลึกนั้น กองทัพของเขาที่ฝังอยู่รอบๆ หลุมฝังศพของเขา นั้น ทั้งหมดต่างก็ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกนี้เคยสร้างความกลัวไปทั่วแผ่นดินของคนที่ยังมีชีวิตอยู่

24 เอลามก็อยู่ที่นั่นด้วย ชาวเมืองของเขาก็ฝังอยู่รอบๆ หลุมฝังศพของเขา พวกเขาทั้งหมดถูกฆ่าด้วยดาบ ทุกคนที่เคยสร้างความหวาดกลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่มีชีวิต ต่างก็ลงไปสู่โลกเบื้องล่างท่ามกลางพวกที่ไม่ได้ทำพิธีชิลิบ พวกเขาต้องแบกรับความอับอายร่วมกับทุกคนที่ลงไปในหลุมลึกนั้น

25 มีการจัดเตียงหลุมหนึ่งให้กับหลายชนชาติดูเอลามและกองทัพทั้งหมดของเขาที่ถูกฆ่าด้วยดาบ กองทัพทั้งหมดของเอลามถูกฝังอยู่รอบๆ หลุมฝังศพของเขา พวกเขาทั้งหมดยังไม่ได้ทำพิธีชิลิบและถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งๆที่พวกเขาเคยสร้างความหวาดกลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่มีชีวิต

พวกเขาต้องแบกรับความอับอายร่วมกับทุกคนที่ลงไปในหลุมลึกนั้น พวกเขาถูกวางลงท่ามกลางคนที่ถูกฆ่า

26 เมเซคกับทุบลก็อยู่ที่นั่นด้วย พร้อมกับกองทัพของพวกเขา ซึ่งฝังอยู่รอบๆ หลุมฝังศพของเขาทั้งสอง

พวกเขาทั้งหมดยังไม่ได้ทำพิธีชิลิบและถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งๆที่พวกเขาเคยสร้างความหวาดกลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่มีชีวิต

27 แต่พวกเขาไม่ได้นอนฝังร่วมกับพวกวีรบุรุษที่ล้มลงในสมัยก่อนนานมาแล้ว ที่ลงไปในแดนผู้ตาย พร้อมกับอาวุธของเขา ที่มีดาบของพวกเขาหนุนหัวอยู่ และมีโล่วางทับอยู่บนกระดูก ทั้งๆที่พวกวีรบุรุษเหล่านั้นเคยสร้างความหวาดกลัวไปทั่วแผ่นดินของผู้ที่มีชีวิตอยู่

28 ฟาโรห์ เจ้าก็จะโดนอย่างนั้นเหมือนกัน

เจ้าจะถูกทำลายและจะไปนอนอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เข้าพิธีชิลิบ ไปอยู่กับพวกนั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ

29 เอโดมก็อยู่ที่นั่นด้วย พร้อมกับบรรดาภคินีและเจ้าชายทั้งหลายของเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาเคยมีพลังมาก แต่พวกเขาก็ถูกวางรวมอยู่กับคนที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นอนอยู่กับพวกที่ไม่ได้ทำพิธีชิลิบ และอยู่กับพวกที่ลงไปอยู่ในหลุมลึกนั้น

30 บรรดาเจ้าชายทุกคนของทางเหนือ และพวกชาวไซดอนทั้งหมดก็อยู่ที่นั่นด้วย

พวกเขาได้ลงไปอย่างอับอาย ไปอยู่ร่วมกับพวกที่ถูกฆ่า ทั้งๆที่แต่ก่อนพวกเขาเคยสร้างความหวาดกลัวให้กับคนอื่น

พวกเขาอนอนอยู่ที่นั่นยังไม่ได้ทำพิธีชิลิบ ไปอยู่กับคนที่ถูกฆ่าด้วยดาบ

และพวกเขาต้องแบกรับความอับอาย ร่วมกับทุกคนที่ลงไป

ในหลุมลึกนั้น

31 เมื่อฟาโรห์เห็นสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้น เขาก็จะได้ไม่รู้สึกแย่มากนัก ที่เขาและกองทัพทั้งหมดของเขาถูกฆ่าด้วยดาบ”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

32 “เราจะทำให้แผ่นดินของผู้ที่มีชีวิตอยู่ยำเกรงเรา ฟาโรห์กับกองทัพทั้งหมดของเขา ก็จะถูกวางลงท่ามกลางพวกที่ไม่ได้ทำพิธีชิลิบ ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

พระเจ้าเลือกเอเสเคียลเป็นยามเฝ้าคูเมืองอิสราเอล

(อสค. 3:16-21)

33 คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า ² “เจ้าลูกมมนุษย์ ให้พูดกับคนของเจ้าและบอกพวกเขาว่า

† ไม่ได้ทำพิธีชิลิบ ชาวต่างชาติ ดูคำอธิบายท้ายหน้า ของบทที่ 31:18
†† เขา ในที่นี้หมายถึง “อัสซีเรีย”

‘เมื่อเรานำกองทัพศัตรูมาต่อสู้กับแผ่นดินหนึ่งและประชาชนของแผ่นดินนั้นได้เลือกคนหนึ่งไปพวกเขาให้เป็นยามเฝ้าคูเมือง ³ และถ้ายามคนนั้นมองเห็นกองทัพศัตรูบุกเข้ามาโจมตีแผ่นดินนั้น เขาจะเป่าแตรเตือนประชาชน

4 แล้วถ้ามีใครได้ยินเสียงแตรนั้น แต่เมินเฉยต่อเสียงเตือนนั้น กองทัพศัตรูนั้นก็จะมาคร่าเอาชีวิตเขาไป เขาแสหาที่ตายเอง

5 เขาแสหาที่ตายเอง เพราะเขาได้ยินเสียงแตร แต่ทำเป็นเมินเฉยไม่สนใจต่อเสียงเตือนนั้น

แต่ถ้าหากเขาฟังเสียงเตือน เขาก็จะรักษาชีวิตของเขาไว้ได้

6 แต่ถ้ายามเห็นกองทัพศัตรูกำลังบุกมา แต่ไม่ยอมเป่าแตรเตือนประชาชน แล้วกองทัพศัตรูบุกมาถึงและได้คร่าเอาชีวิตคนหนึ่งคนใดไป คนที่เหลือนั้นต้องตายไปเพราะบาปของพวกเขา แต่เราจะให้ยามคนนั้นต้องรับผิดชอบต่อเลือดของพวกเขาด้วย”

7 “เจ้าลูกมมนุษย์ เราได้ให้เจ้าเป็นยามเฝ้าคูเมืองรอบครวัอิสราเอล ดังนั้น เมื่อใครก็ตามที่เจ้าได้ยินคำเตือนจากเรา เจ้าจะต้องไปเตือนพวกเขา

8 ถ้าหากพวกคนชั่วว่า ‘ไอ้ชาติชั่ว เจ้าจะต้องตายแน่’ แล้วเจ้ากลับไม่เอาสิ่งนี้ไปเตือนเขา เพื่อหันเขาไปจากทางชั่วของเขา คนชั่วนั้นจะต้องตายเพราะบาปของเขา แต่เราจะให้เจ้าต้องรับผิดชอบต่อเลือดของเขาด้วย

9 แต่ถ้าเจ้าเตือนคนชั่วนั้นให้หันไปจากสิ่งที่เขาทำอยู่ แต่เขาไม่ยอมฟังเจ้า เขาจะตายเพราะบาปของเขาเอง แต่เจ้าจะได้รับการรักษาชีวิตของเจ้าไว้”

พระเจ้าไม่ชอบทำลายมนุษย์

(อสค. 18:21-30)

10 “เจ้าลูกมมนุษย์ ให้พูดกับครอบครัวอิสราเอลว่า

‘พวกเจ้ากำลังพูดกันว่า “การกบฏและบาปของพวกเรานั้นหนักอึ้งเหลือเกิน พวกเรากำลังซบผอมลงเพราะบาปเหล่านั้น พวกเราจะเสียชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร”’

11 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า ‘ให้บอกกับพวกเขาว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราไม่ได้ชื่นชมกับความตายของคนชั่วหรอก แต่เราอยากจะทำให้พวกเขาหันไปจากความชั่วที่พวกเขาทำ และมีชีวิตอยู่ต่อไปมากกว่า กลับใจเสีย ให้หันไปจากทางชั่วทั้งหลายของเจ้า ชาวอิสราเอลเอ๋ย พวกเจ้าจะไปตายกันทำไมเล่า”’

12 ดังนั้น เจ้าลูกมมนุษย์ ให้พูดกับคนของเจ้าว่า

‘ความดีของคนดี ไม่อาจช่วยรักษาชีวิตของเขาไว้ได้ ถ้าเขาหันไปทำบาป

ส่วนความชั่วของคนชั่ว ก็จะไม่เป็นเหตุให้เขาล่มสลาย ถ้าเขาหันไปจากความชั่วของเขา

ถ้าคนดีทำบาป เขาจะไม่สามารถรักษาชีวิตของเขาไว้ได้ โดยพึ่งความดีที่พวกเขาเคยทำมา’

13 ถ้าเราบอกกับคนดีว่า เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน แต่เขาพึ่งในความดีของเขาและไปทำชั่ว เราจะไม่จดจำสิ่งดีๆที่เขาเคยทำ เขาจะตายเพราะความชั่วที่เขาได้ทำไป

14 และถ้าเราพูดกับพวกคนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายอย่างแน่นอน’ แต่แล้วเขาก็หันจากบาปและไปทำสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง ¹⁵ เช่น เขาคืนของค่าประกันเงินกู้ คืนสิ่งที่เขาได้ขโมยมา และเดินตามทางทั้งหลายที่ให้ชีวิต และไม่ทำชั่ว เขาคงนั้นจะมีชีวิตแน่ เขาจะไม่ตาย ¹⁶ เราจะไม่จดจำบาปที่เขาเคยทำ และเอามันมาฟ้องเขา เขาได้ทำในสิ่งที่ยุติธรรมและถูกต้อง เขาจะมีชีวิตอยู่อย่างแน่นอน

17 แต่คนของเจ้าพูดว่า ‘วิธีการของพระยาห์เวห์ไม่ยุติธรรม’ แต่เป็นวิธีการของพวกเราต่างหากที่ไม่ยุติธรรม

18 ถ้าคนดีหันไปจากความดีของเขา และไปทำชั่ว เขาจะตายเพราะความชั่วนั้น

19 ถ้าคนชั่วหันไปจากความชั่วของเขา และไปทำสิ่งที่ยุติธรรม และถูกต้อง เขาจะมีชีวิตอยู่ต่อไป เพราะเขาทำอย่างนั้น 20 ครอบครัวอิสราเอล พวกเจ้ายังพูดว่า 'วิธีการของพระยาห์เวห์ไม่ยุติธรรม' แต่เราจะตัดสินพวกเจ้าแต่ละคนตามการกระทำของตน"

เมืองเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย

21 ในวันที่ห้า เดือนสิบ ของปีที่สิบสองของการเนรเทศ † มีชายคนหนึ่งที่รอดจากการล่มสลายของเมืองเยรูซาเล็ม ได้มาพบผมและพูดว่า

"เมืองแตกแล้ว"

22 คืนก่อนที่ชายคนนี้จะมาหา มือของพระยาห์เวห์ได้อยู่กับผมแล้ว แต่พระองค์ได้เปิดปากของผม ก่อนที่ชายคนนั้นจะมาหาผมในตอนเช้า ปากของผมจึงเปิดออกและผมก็ไม่ใช่เป็นไม้ อีกต่อไป ††

23 แล้วคำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 24 "เจ้าลูกมนุษย์ พวกที่รอดชีวิตที่อาศัยอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังในแผ่นดินอิสราเอลกำลังพูดว่า

'ขนาดับร่าฮัมคนเดียว ก็ยังเป็นเจ้าของแผ่นดินได้ แล้วนี้ พวกเรามีตั้งมากมาย แผ่นดินจะต้องตกเป็นของพวกเราอย่างแน่นอน'

25 ดังนั้นให้พูดกับพวกเขาว่า

'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

พวกเจ้ายังคิดจะเป็นเจ้าของแผ่นดินอย่างนั้นหรือ ในเมื่อเจ้ากินเนื้อสัตว์ที่ยังมีเลือดติดอยู่และมองหาความช่วยเหลือจากพวกรูปเคารพและยังฆ่าคนบริสุทธิ์อีกด้วย 26 พวกเจ้าหากินด้วยดาบ ทำสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งหลาย แต่ละคนก็เป็นซู้กับเมียของเพื่อนบ้าน อยู่งุ่นงั้นแล้ว เจ้ายังคิดจะเป็นเจ้าของแผ่นดินอีกหรือ'

27 ให้พูดสิ่งนี้กับพวกเขา

'นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า พวกที่อาศัยอยู่ท่ามกลางซากปรักหักพังจะล้มลงด้วยดาบ เราจะส่งพวกสัตว์ป่าไปขย้ำพวกที่หนีออกไปอยู่ตามชนเมือง พวกที่ไปอยู่ตามที่ซ่อนและตามถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด 28 เราจะทำให้แผ่นดินนี้ถูกทิ้งร้าง และความแข็งแกร่งที่เมืองนี้หยิ่งผยองนักหนาจะสิ้นสุดลง พวกภูเขายของอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีใครเดินทางข้ามพวกมัน

29 เมื่อเราทิ้งแผ่นดินนี้ให้รกร้างเพราะสิ่งน่ารังเกียจทั้งหลายที่พวกเขาได้ทำนั้น แล้วพวกเขาจะได้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์'

30 ส่วนเจ้า เจ้าลูกมนุษย์

คนของเจ้ากำลังพูดถึงเจ้าตามกำแพงและประตูบ้านว่า 'ไป ไป ฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์กันเถอะ'

31 ประชาชนของเรามาพบเจ้าอย่างที่เคยทำมา และมานั่งอยู่ต่อหน้าเจ้า เพื่อที่จะฟังคำพูดของเจ้า แต่พวกเขาไม่ทำตาม คำพูดกระตุ้นราคาอยู่ที่ริมฝีปากพวกเขา และใจของพวกเขาจะไม่เอาแต่ใจได้

32 ในสายตาพวกเขา เจ้าก็เป็นแค่หนังที่ร้องเพลงกระตุ้นราคา ด้วยเสียงอันไพเราะ และเล่นดนตรีเก่งเท่านั้นเอง พวกเขาฟังคำพูดของเจ้าแต่ไม่ได้เอาไปทำตาม 33 เมื่อสิ่งต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้น (ซึ่งมันจะเป็นไปตามนั้นอย่างแน่นอนอยู่แล้ว) พวกเขาจะรู้ว่าฉันผู้พูดแทนพระเจ้าได้มาอยู่ท่ามกลางพวกเขาจริง"

ผู้เลี้ยงแกะที่เลี้ยงแต่ปากท้องตัวเอง

34 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 "เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเราต่อหน้าพวกผู้เลี้ยงแกะของอิสราเอล ให้บอก

† ปีที่สิบสองของการเนรเทศ ตรงกับวันที่สิบเก้ามกราคม ปีที่ 585 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† ก่อนหน้านั้นพระเจ้าเคยปิดปากไม่ให้เอเสเคียลพูดแทนพระองค์ในที่สาธารณะ ดูเพิ่มเติมได้จาก บทที่ 3:24-27

กับพวกเขาว่า นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด 'นาละอายจริงๆผู้เลี้ยงแกะของอิสราเอลที่เลี้ยงดูแต่ปากท้องตัวเอง ผู้เลี้ยงควรรูจะเลี้ยงดูปากท้องของฝูงแกะ ไม่ใช่หรือ 3 พวกเจ้ากินนมเปรี๊ยะแข็ง นมข้นนมแกะและเลือกแกะตัวอ่อนพินามาฆ่ากินกัน แต่เจ้าไม่เลี้ยงดูปากท้องของฝูงแกะเลย 4 เจ้าไม่ได้เสริมกำลังให้กับตัวที่อ่อนแอ ไม่ได้รักษาตัวที่เจ็บป่วย และเจ้าไม่ได้พินแผลตัวที่บาดเจ็บ เจ้าไม่ได้นำสัตว์ที่หลงทางกลับมา เจ้าไม่ได้ตามหาตัวที่สูญหายไป แล้วพวกเจ้าปกครองพวกที่แข็งแรง อย่างโหดเหี้ยมทารุณ

5 ดังนั้นพวกมันจึงกระจัดกระจายไปเพราะไม่มีผู้เลี้ยงคอยนำทางและเมื่อพวกมันแตกกระจายไป ก็ตกเป็นอาหารของพวกสัตว์ป่า 6 ฝูงแกะของเรากระจัดกระจายไป แกะของเราเดินเร่ร่อนไปตามเทือกเขาและตามเนินเขาสูงพวกมันกระจัดกระจายไปทั่วผืนแผ่นดินโลก และไม่มีใครออกไปค้นหา หรือตามพวกมันกลับมา"

7 ดังนั้น พวกเจ้า พวกผู้เลี้ยงแกะ ให้ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ซะ

8 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตบอกว่า "เนื่องจากฝูงแกะของเราตกเป็นเหยื่อและกลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งหลาย เพราะพวกมันขาดผู้เลี้ยงคอยนำทาง แล้วพวกผู้เลี้ยงแกะของเราไม่ยอมค้นหาฝูงแกะของเรา แต่กลับสนใจเลี้ยงดูปากท้องของตัวเองมากกว่าของฝูงแกะ 9 ปล่อยให้ฝูงผู้เลี้ยงแกะ ให้ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ซะ อย่างนั้น นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

'เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะต่อต้านพวกคนเลี้ยงแกะ และเราจะเอาผิดกับพวกเขาสำหรับสิ่งที่พวกเขาทำกับลูกแกะของเรา เราจะปลดพวกเขาออกจากการเป็นผู้ดูแลฝูงแกะของเรา เพื่อพวกนี้จะไม่สามารถเลี้ยงตัวเองได้อีก เราจะช่วยฝูงแกะของเราให้พ้นจากปากของพวกเขานะ และพวกแกะจะไม่เป็นอาหารของพวกเขากอีกต่อไป"

พระเจ้าจะเลี้ยงดูฝูงแกะเอง

11 นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด "เราเองจะค้นหาแกะของเราและดูแลพวกมัน 12 คนเลี้ยงแกะที่ดีจะค้นหาฝูงแกะที่กระจัดกระจายของเขาเมื่อเขาอยู่กับฝูงแกะ เราก็จะค้นหาฝูงแกะของเราอย่างนั้นด้วย เราจะช่วยพวกมันให้รอดพ้นออกมาจากสถานที่ต่างๆที่พวกมันกระจัดกระจายไปในวันที่มืดมิดที่ปกคลุมไปด้วยเมฆ 13 เราจะนำพวกมันออกมาจากชนชาติต่างๆและรวบรวมพวกมันจากประเทศทั้งหลาย เราจะนำพวกมันเข้าสู่แผ่นดินของพวกมันเอง เราจะเลี้ยงพวกมันด้วยทุ่งหญ้าตามเทือกเขาของอิสราเอล ตามริมลำธารและตามเขตชุมชนในแผ่นดินนี้ 14 เราจะเลี้ยงดูพวกมันด้วยทุ่งหญ้าอย่างดี และบนภูเขาสูงของอิสราเอล จะมีทุ่งหญ้าให้กับพวกมัน ที่นั่นพวกมันจะนอนลงบนทุ่งหญ้าอย่างดี และจะมีหญ้ากินอย่างอุดมสมบูรณ์ตามเทือกเขาของอิสราเอล 15 เราเองจะเลี้ยงดูแกะของเราและให้พวกมันนอนลง" พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

16 "เราจะค้นหาพวกแกะที่หลงหาย เราจะนำพวกที่หลงทางกลับมา เราจะพินแผลตัวที่บาดเจ็บ เราจะเสริมกำลังให้กับตัวที่อ่อนแอ แล้วเราจะเลี้ยงดู ††พวกแกะที่อ่อนแอและแข็งแรง เราจะเลี้ยงแกะฝูงนี้ด้วยความยุติธรรม

17 ส่วนพวกเจ้า ฝูงแกะของเรา นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด 'เราจะตัดสินระหว่างแกะตัวนี้กับแกะตัวนั้น และระหว่างพวกแกะตัวผู้กับพวกแพะ 18 เจ้าได้รับการเลี้ยงดูด้วยทุ่งหญ้าอย่างดี แค่นั้นยังไม่พออีกหรือ ทำไมเจ้ายังจะต้องไปเหยียบย่ำทุ่งหญ้าที่เหลือด้วย เจ้าได้ดื่มน้ำที่ใสสะอาด แค่นั้นยังไม่พอหรือ

†† พวกที่แข็งแรง คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า พวกมัน †† เลี้ยงดู คำนี้อยู่ในฉบับแปลภาษากรีกและภาษาซีเรียโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า ทำลาย สาเหตุที่พระเจ้าอาจจะทำลายแกะที่แข็งแรงเป็นเพราะพวกมันชอบเอาเปรี๊ยะนมแกะที่อ่อนแอในข้อ 18 ถึง 21

ยั้งใจ ทำไมเจ้าต้องเอาเท้าไปกวนน้ำที่เหลือจนชุ่มเป็นโคลนด้วย 19 จำเป็นด้วยหรือ ที่ฝูงแกะของเราต้องไปกินสิ่งที่เจ้าเหยียบย่ำ และต้องดื่มสิ่งที่เจ้าใช้เท้ากวนจนชุ่มเป็นโคลน”

20 ดังนั้น นี่คือการที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับพวกแกะตัว อ้วนพีเหล่านั้น “ดูสิ เราเองจะตัดสินโทษระหว่างแกะตัวอ้วนกับ แกะที่ผอมแห้ง 21 เพราะเจ้าใช้ชีวิตกับไหลของเจ้าผลึกใสแกะที่ อ่อนแอ และใช้เขาของเจ้าชีวิตพวกมันจนสามารถไล่พวกมัน ออกไป 22 เราจะช่วยฝูงแกะของเราให้รอด และพวกมันจะไม่ถูก พวกเจ้าปล้นอีกแล้ว เราจะตัดสินระหว่างแกะตัวนี้กับแกะตัวนั้น 23 เราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนหนึ่งมาปกครองพวกมัน นั่นคือดาวิด † ผู้รับใช้ของเราและเขาจะดูแลพวกมันและเป็นผู้เลี้ยงคอยนำทาง พวกมัน 24 เรา ยาห์เวห์ จะเป็นพระเจ้าของพวกมัน และดาวิดผู้ รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าชายในหมู่พวกมัน เรา ยาห์เวห์สิ้นคำพูด ออกไปแล้ว

25 เราจะทำข้อตกลงให้พวกมันอยู่เย็นเป็นสุขและกำจัดสัตว์ ร้ายออกจากแผ่นดิน เพื่อพวกมันจะได้อาศัยอยู่ในที่โล่งกว้าง และนอนหลับในป่าอย่างปลอดภัย 26 เราจะอวยพรพวกเขา รวมทั้งบริเวณรอบเนินเขาของเรา †† เราจะส่งฝนให้ตกตามฤดูกาล ฝนแห่งพระพรจะตกลงมา 27 ต้นไม้ตามท้องทุ่งจะเกิดผลและ พื้นดินจะให้พืชผลงอกเงยขึ้น พวกเขาจะปลอดภัยอยู่บนแผ่นดิน ของพวกเขา เมื่อเราทำลายแอกของพวกเขา และช่วยเหลือน พวกเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกเขาที่ทำให้พวกเขาเป็นทาส เมื่อนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ 28 พวกเขาจะไม่ถูกชน ชาติอื่นๆปล้นอีกต่อไป และจะไม่ถูกสัตว์ป่าเขมือบอีก พวกเขา จะอยู่อย่างปลอดภัย และจะไม่มีใครมาทำให้พวกเขาหวาดกลัว ได้อีก 29 เราจะจัดหาดินแดนที่มีพืชผลอุดมสมบูรณ์ให้กับพวกเขา พวกเขาจะไม่ต้องตกเป็นเหยื่อของความอดอยากในดินแดน นั้น แล้วพวกเขาจะไม่ถูกชนชาติอื่นๆพูดเหยียดหยามอีกต่อไป 30 แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เรา ยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาอยู่กับ พวกเขา และรู้ว่าพวกเขาซึ่งเป็นครอบครัวของอิสราเอลเป็นคน ของเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

31 “พวกเจ้าเป็นแกะของเรา เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของเรา พวก เจ้าเป็นคนของเรา และเราคือพระเจ้าของพวกเขา” พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

พระยาห์เวห์พูดต่อต้านภูเขาเสอีร์แห่งเอโดม

35 คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้ หันหน้าของเจ้าไปทางภูเขาเสอีร์ ให้พูดแทนเราต่อต้าน มัน 3 และบอกมันว่า

“นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ภูเขาเสอีร์ เราต่อต้านเจ้า

เราจะยื่นมือของเราออกตีเจ้าและทำให้เจ้ารกร้างว่างเปล่า 4 เราจะเปลี่ยนเมืองต่างๆของเจ้าให้กลายเป็นซากปรักหักพัง เจ้าจะรกร้าง

แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์

5 เพราะเจ้าได้เกลียดอิสราเอลตั้งแต่ยุคโบราณ และมอบชาวอิสราเอลให้ถูกฆ่า

ในช่วงที่พวกเขาเผชิญกับความหายนะ ในการลงโทษของพวกเราได้มาถึงจุดสุดยอด”

6 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนไหน ก็ ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะมอบพวกเจ้าไปสู่การนองเลือด และมันจะไล่ตามพวกเจ้าไป พวกเจ้าไม่เกลียดการนองเลือด

อย่างนั้นการนองเลือดจะไล่ตามพวกเจ้าไป 7 เราจะทำให้ภูเขาเส อีร์กลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่าและจะไม่ให้มีใครเดินทางผ่านไป มาที่นั่น 8 เราจะทำให้เทือกเขาของพวกเจ้าเต็มไปด้วยซากศพที่ ถูกฆ่า

พวกที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามพวกเนินเขา หุบเขาและใน ธารน้ำที่เหือดแห้งของเจ้า 9 เราจะทำให้เจ้าเป็นที่รกร้างตลอดไป เมืองต่างๆของเจ้าจะไม่มีคนอาศัยอยู่ แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือ ยาห์เวห์

10 เป็นเพราะเจ้าได้พูดว่า “ชนชาติอิสราเอลและยูดาห์ ประเทศ ทั้งสอง † นี้จะตกเป็นของเรา และเราจะยึดพวกมันไว้” หนึ่งที่เรา ยาห์เวห์จะอยู่ที่นั่นก็ตาม” 11 ดังนั้น พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลยว่า เราจะ ทำกับเจ้าให้สาสมกับความโกรธและความอิจฉาที่เจ้าได้แสดง ออกด้วยความเกลียดชังต่อพวกเขา การที่เราจัดการกับเจ้าอย่าง นี้ เราจะทำให้ตัวเราเป็นที่รู้จักในหมู่คนอิสราเอล 12 แล้วเจ้าจะเดี ้รู้ว่า เรา ยาห์เวห์ได้ยื่นสิ่งต่างๆที่พวกเจ้าพูดถูกเทือกเขาของ อิสราเอลไว้ เจ้าพูดว่า ‘พวกมันถูกทิ้งให้ร้างและถูกมอบให้พวก เรากลืนกิน’ 13 เจ้าคุยไม่โอ้อวดที่ภมเรา และพูดต่อต้านเรา อย่างไม่ยั้งคิด และเราก็ได้ยื่นสิ่งที่เจ้าพูด”

14 นี่คือการที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “โลกทั้งโลกจะเฉลิม ฉลองรื่นเริงกัน เพราะเราได้ทำให้เจ้ารกร้างว่างเปล่า 15 เพราะ เจ้าเฉลิมฉลองรื่นเริงกัน ตอนที่ดินแดนของชาวอิสราเอลกลายเป็น ที่รกร้างว่างเปล่า ภูเขาเสอีร์และเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เราจะทำกับเจ้าอย่างนั้น เจ้าจะต้องรกร้างว่างเปล่า แล้วเจ้าจะเดี ้รู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

พระยาห์เวห์พูดให้กำลังใจเทือกเขาของอิสราเอล

36 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเรากับเทือกเขาของอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า ‘เทือกเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย ให้ฟังคำ พูดของพระยาห์เวห์เถิด 2 นี่คือการที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ศัตรูพูดถึงเจ้าไว้ว่า ‘ไซโย เทือกเขาโบราณตกเป็นของพวกเรา แล้ว’””

3 ดังนั้นให้พูดแทนเราต่อเทือกเขาอิสราเอล ให้บอกไปว่า “นี่คือ สิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘พวกเขาได้ทำลายล้างและเข้า มาเหยียบย่ำเจ้าจากทุกๆด้าน จนเจ้าตกเป็นสมบัติของชนชาติ อื่นๆและตกเป็นขีปนากให้ชาวบ้านนินทา และถูกใส่ร้ายป้ายสี”

4 อย่างนั้น เทือกเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย ให้ฟังคำพูดของพระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตเถิด นี่คือการที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด กับเทือกเขา เนินเขาทั้งหลาย ลำธารที่เหือดแห้ง หุบเขา กับที่ รกร้างว่างเปล่า และเมืองร้างต่างๆที่ถูกปล้นและถูกคนชาติอื่นที่ อยู่รอบๆเยาะเย้ย 5 นี่คือการที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “แน น्हอน เรากำลังพูดต่อต้านชนชาติอื่นๆที่เหลือ และต่อต้านเอโดม ทั้งหมด ด้วยความเร้าร้อนที่จะปกป้องเกียรติของเรา เพราะพวก มันได้รับเอาแผ่นดินของเราไปเป็นของพวกมันเอง ด้วยความดี อกดีใจ พวกมันปล้นชิงดินแดนไปเป็นทุ่งหญ้าของพวกมัน”

6 ดังนั้นให้พูดแทนเราเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และพูดกับ บรรดาเทือกเขา เนินเขา ลำธารที่เหือดแห้ง และหุบเขาทั้งหลาย ว่า “นี่คือการที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด เราพูดด้วยความเร้า ร้อนที่จะปกป้องเกียรติของเรา เพราะเจ้าถูกชนชาติอื่นๆรัง- เกียจ”

7 ดังนั้น นี่คือการที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เรายกมือขึ้น สาบานว่า ‘ชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้าจะถูกรังเกียจด้วย’”

8 “แต่เจ้า เทือกเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะแตกกิ่งก้านและ ออกผลให้กับชาวอิสราเอลของเราเพราะพวกเขาจะกลับบ้านใน เร็ววันนี่ 9 เราอยู่ฝ่ายเจ้า และจะหันมาสนใจเจ้า เจ้าจะได้รับการ

† กษัตริย์ดาวิดปกครองอิสราเอลหลายชั่วคนก่อนถึงสมัยเอเสเคียล พระ- เจ้าเคยให้คำสัญญากับดาวิดว่า เชื้อสายของเขาจะปกครองตลอดไป ในข้อนี้ พระเจ้ากำลังอ้างถึงเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิดคนนั้นที่กำลังจะมาถึง ดูเพิ่มเติมได้ จากหนังสือ 2 ซามูเอล 7:12-16 †† ส่วนแรกของข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะทำให้พวกเขาและบริเวณรอบเนินเขาของเราเป็นพระพร” เนินเขาในที่นี้ หมายถึงเยรูซาเล็ม

† ชนชาติ ... ทั้งสอง เอโดมยินดีช่วยเหลือนบาบิโลนให้บุกสองประเทศนี้ ในปี 589-586 ก่อนพระเยซูมาเกิด อ่านเพิ่มเติมได้จาก สดุดี 137:7; เพลงคร่ำครวญ 4:21-22; โอบาดียาห์ 10-14

ไถหว่าน¹⁰ และเราจะให้ประชากรของเจ้าทวีคูณ คือครอบครัวชาวอิสราเอลทั้งหมด เมืองต่างๆจะเต็มไปด้วยผู้คน และซากปรักหักพังทั้งหลายจะได้รับการสร้างขึ้นใหม่¹¹ เราจะให้จำนวนคนและสัตว์บนเจ้าทวีคูณ และพวกเขาพร้อมทั้งพวกสัตว์เหล่านั้นจะออกลูกหลานและจะมีจำนวนมากมาย เราจะให้ผู้คนมาตั้งถิ่นฐานลงบนเจ้าเหมือนในอดีตและเราจะอวยพรเจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์¹² เราจะทำให้ประชาชนคือประชาชนชาวอิสราเอลของเรา เดินบนเจ้า พวกเขาจะเป็นเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นของที่เราจะมีสิทธิใช้ได้ เจ้าจะไม่มีวันพวงลูกหลานของพวกเราไปจากพวกเขาได้อีก”

¹³ นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ประชาชนพูดกับเจ้าว่า ‘เจ้าจะมีอบผู้คนและเอาลูกหลานไปเสียจากชนชาติของเจ้าเอง’¹⁴ แต่ต่อไปนี้ เจ้าจะไม่ได้จะมีผู้คนหรือเอาลูกหลานไปจากชนชาติเจ้าอีกต่อไป” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น¹⁵ “เราจะทำให้เจ้าไม่ต้องพึ่งคำเยาะเย้ยจากชนชาติอื่นอีกแล้ว และไม่ต้องถูกเชื่อชาติอื่นจริงๆอีก และไม่ต้องเป็นเหตุทำให้ชนชาติตัวเองต้องล่มสลายอีกต่อไปแล้ว” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

พระเจ้าจะปกป้องชื่อเสียงของพระองค์

¹⁶ คำพูดของพระยาห์เวห์ได้มาถึงผมอีกว่า ¹⁷ “เจ้าลูกมนุษย์ เมื่อชาวอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพวกเขาเอง พวกเขาได้ทำให้แผ่นดินนี้สกปรก ด้วยความประพฤติและสิ่งต่างๆที่พวกเขาทำ การกระทำของพวกเขาไม่มีบริสุทธิในสายตาเราเหมือนผู้หญิงที่มีประจำเดือน^{†18} เราจึงเทความเดือดดาลของเราลงบนพวกเขา เพราะพวกเขาได้ทำให้แผ่นดินนี้เปื้อนเลือดเหมือนกัน ด้วยการฆ่าคนบริสุทธิ์ และทำให้แผ่นดินนี้สกปรกด้วยรูปเคารพอื่นๆเหล่านั้น¹⁹ เราเคยให้พวกเขากระเจิดกระเจิงไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย พวกเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ตามประเทศต่างๆ เราได้ตัดสินพวกเขาตามความประพฤติและการกระทำของพวกเขาแล้ว²⁰ และพวกเขาไปที่ไหนก็ตามในท่ามกลางชนชาติต่างๆ พวกเขาได้ทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราถูกกลบหลู เพราะคนเหล่านั้นพูดถึงพวกเขาไว้ว่า ‘คนพวกนี้เป็นคนของพระยาห์เวห์ แต่ก็ยังต้องออกไปจากแผ่นดินของตัวเองอยู่ดี’^{††}

²¹ แต่เรารู้สึกเป็นห่วงชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ที่ครอบครัวชาวอิสราเอลได้ทำให้เสื่อมไปในหมู่ชนชาติที่พวกเขาไปอยู่นั้น²² ดังนั้นให้บอกกับครอบครัวชาวอิสราเอลว่า นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เรื่องที่เราจะทำต่อไปนี้ อยู่ๆแล้วเราเห็นแก่พวกเจ้านะ จริงๆแล้วเราเห็นแก่ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรา ที่พวกเจ้าได้ทำให้เสื่อมเสียไปแล้วในหมู่ชนชาติที่เจ้าไปอยู่นั้น²³ เราจะกู้ชื่ออันยิ่งใหญ่ที่ศักดิ์สิทธิ์ของเรานั่นกลับมา ชื่อที่เสื่อมเสียไปแล้วในท่ามกลางชนชาติต่างๆเป็นชื่อที่เจ้าได้ทำให้เสื่อมเสียไปแล้วในหมู่พวกเขา แล้วชนชาติเหล่านั้นจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ เมื่อเราแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราต่อหน้าต่อตาพวกเขา ตอนนั้นเจ้ากลับมา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

²⁴ “เพราะเราจะพาเจ้าออกจากชนชาติต่างๆ เราจะรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และนำเจ้ากลับสู่แผ่นดินของเจ้าเอง²⁵ เราจะประพรมน้ำสะอาดลงบนเจ้า และเจ้าก็จะสะอาด เราจะชำระเจ้าจากความไม่มีบริสุทธิทั้งหลาย และจากพวกรูปเคารพอื่นๆของเจ้า²⁶ เราจะให้หัวใจดวงใหม่แก่เจ้า และเอาวิญญาณใหม่มาใส่ในตัวเจ้า เราจะเอาหัวใจใหม่ *ออกจากเจ้า และให้หัวใจที่มีเลือดเนื้อ^{††} แก่เจ้าแทน²⁷ เราจะใส่พระวิญญาณของเราไว้ในเจ้า^{†††} และทำให้เจ้ามาทำตามกฎระเบียบต่างๆของเรา และรักษากฎทั้งหลายของ

† ผู้หญิงที่มีประจำเดือน ในช่วงนี้ผู้หญิงไม่มีสิทธิเข้าร่วมทำพิธีต่างๆทางศาสนา เพราะถือว่าไม่มีบริสุทธิ †† คนพวกนี้ ... อยู่ดี คำพูดนี้ เป็นการลบหลู่พระยาห์เวห์ ที่พระองค์ไม่สามารถปกป้องคนของพระองค์ได้ †† หัวใจใหม่ คือหัวใจที่ตีตึงแข็งกระด้าง †† หัวใจที่มีเลือดเนื้อ คือหัวใจที่ตอบสนองได้ ††

เราอย่างเคร่งครัด²⁸ เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้ไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า เจ้าจะเป็นคนของเราและเราจะอุปถัมภ์เจ้าของเจ้า²⁹ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากความไม่มีบริสุทธิทั้งหลายของเจ้า เราจะให้เมล็ดข้าวของงามและเพิ่มขึ้นมากมาย และเราจะไม่นำความอดอยากมาให้กับเจ้าอีก³⁰ เราจะเพิ่มจำนวนผลไม้บนต้นและพืชพันธุ์ในท้องทุ่ง เพื่อเจ้าจะไม่ต้องอับอายท่ามกลางชนชาติต่างๆเพราะอดอยาก³¹ แล้วเจ้าจะรู้สึกตัวถึงวิถีทางอันเลวทรามและการกระทำที่ชั่วร้ายของเจ้า เจ้าจะรู้สึกขูเขย่งตัวเองเพราะบาปเหล่านั้นกับการทำตัวที่นาร้างเกียจคร้าน”

³² พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “ครอบครัวชาวอิสราเอลเอ๋ย เรายกให้เจ้ารู้ว่า เราไม่ได้ทำสิ่งนี้เพราะเห็นแก่เจ้าหรอก ให้ละอายใจและอับอายต่อการกระทำของเจ้าเถิด”

³³ นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ในวันที่เราชำระเจ้าจากบาปทั้งหลายของเจ้า เราจะตั้งรกรากให้พวกเจ้าใหม่ตามเมืองต่างๆและเราจะสร้างซากปรักหักพังทั้งหลายขึ้นมาใหม่³⁴ ที่ดินที่รกร้างจะได้รับการไถหว่านแทนที่จะถูกทิ้งร้างอยู่อย่างนั้น ต่อหน้าผู้คนที่เดินผ่านไปมา³⁵ พวกเขาจะพูดว่า ‘แผ่นดินที่เคยถูกทิ้งร้างนี้กลายเป็นเหมือนสวนแอเดเน เมืองต่างๆที่เคยเป็นซากปรักหักพัง รกร้างว่างเปล่า เดียวกันกลับมีกำแพงล้อมรอบอย่างแน่นหนาและมีผู้คนอาศัยอยู่’

³⁶ แล้วชาติต่างๆที่อยู่ล้อมรอบเจ้าที่ยังเหลือรอด จะได้ว่า เราได้สร้างสิ่งที่เคยถูกทำลายไปแล้วให้กลับคืนมาใหม่ และได้เพาะปลูกลงในที่ที่เคยรกร้างมาแล้วขึ้นมาใหม่ เรายกให้เจ้าได้ล้มคำพูดออกไปแล้ว และเราก็จะทำให้สำเร็จ”

³⁷ นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะยอมฟังคำอ่อนหวานของครอบครัวชาวอิสราเอลอีก และจะทำสิ่งเหล่านี้เพื่อพวกเขา เราจะทำให้ประชาชนของพวกเขาทวีคูณเหมือนฝูงแกะ³⁸ พวกเขาจะมีจำนวนมากมายเหมือนฝูงแกะและที่นำมาอยู่รวมกันในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเป็นเครื่องบูชา ในช่วงเทศกาลต่างๆที่กำหนดไว้ แล้วเมืองต่างๆที่เคยพังทลายไป จะเต็มไปด้วยฝูงชนแล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์”

นิมิตเกี่ยวกับกระดูกแห้ง

37 ฤทธิอำนาจ^{##}ของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่บนตัวผม พระองค์ได้นำตัวผมออกมาจากในเมืองด้วยพระวิญญาณ^{##}ของพระยาห์เวห์ และวางผมลงกลางหุบเขา⁵ แห่งนั้น ที่มีกระดูกคนเต็มไปหมด² พระองค์พาผมเดินไปรอบๆของกระดูกเหล่านั้น ผมได้เห็นกระดูกมากมายมหาศาลในหุบเขานั้น ล้วนแต่เป็นกระดูกที่แห้งกรัง

³ พระองค์ถามผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตขึ้นมาอีกได้ไหม”

ผมตอบว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต มีแต่พระองค์เท่านั้นที่รู้คำตอบ”

⁴ แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “ให้พูดแทนเรากับกระดูกเหล่านั้นให้พูดกับพวกมันว่า ‘กระดูกแห้งเอ๋ย ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี’⁵ นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดกับกระดูกเหล่านี้ ‘เราจะระบายนลายใจ^{††} เข้าไปในตัวเจ้า และเจ้าจะมีชีวิตขึ้น⁶ เราจะติดเส้นเอ็นเข้ากับเจ้า และเอากล้ามเนื้อมาใส่ให้กับเจ้า และเอาผิวหนังมาห่อหุ้มเจ้าไว้ เราจะใส่ลมหายใจไว้ในตัวเจ้า และเจ้าจะมีชีวิตขึ้นมา แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์”

⁷ ผมจึงทำตามคำสั่งที่ผมได้รับมา ในขณะที่ผมกำลังพูดแทนพระเจ้าอยู่นั้น ก็มีเสียงดัง “กรอกและกรอกกรอกกรอก” ขึ้น และ

เราจะใส่ ... ไว้ในเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราจะทำให้พระวิญญาณของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า” †† ฤทธิอำนาจ หรือ แปลตรงๆได้ว่า “มือ” ††† พระวิญญาณ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลม” S หุบเขา อาจจะเป็นหุบเขาอิสเรเอลซึ่งเป็นพื้นที่อันอุดมสมบูรณ์มีการสู้รบเกิดขึ้นที่หุบเขานี้หลายครั้ง สถานที่แห่งนี้มักเรียกกันสั้นๆว่า “หุบเขา” S† ลมหายใจ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลม” หรือ “วิญญาณ”

กระดุกทั้งหลายก็ต่อสู้ด้วยกันที่ละชั้นๆ 8 ผมมองดู และเห็นเส้นเอ็นกับกล้ามเนื้อเริ่มปรากฏขึ้นบนกระดุกเหล่านั้น แล้วมีผิวหนังมาห่อหุ้มพวกมัน แต่พวกมันยังไม่ล้มหายใจ 9 แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดแทนเราให้กับลุ่มว่า” นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ลมเอ๋ย + พัดมาจากทิศทิศเกิด ลมเอ๋ย ให้ลมหายใจกับผู้ที่ถูกฆ่าตายเหล่านั้นเกิด เพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิต”

10 ผมจึงพูดตามที่พระองค์สั่งผม และลมหายใจก็เข้าสู่ร่างของคนเหล่านั้น พวกเขามีชีวิตและยืนขึ้นมาเป็นกองทัพขนาดใหญ่เหมือนหมา

11 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ กระดุกเหล่านี้คือครอบครัวของชาวอิสราเอลทั้งหมด ชาวอิสราเอลชอบพูดว่า ‘กระดุกของพวกเราแห่งกรุงไปแล้ว พวกเราสิ้นหวัง พวกเราโดนตัดขาดแล้ว’ 12 ดังนั้น ให้พูดแทนเรากับพวกเขาว่า ‘นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘ประชาชนของเราเอ๋ย เรากำลังจะเปิดหลุมฝังศพของพวกเจ้าและนำพวกเจ้าออกมา เราจะนำพวกเจ้ากลับคืนสู่แผ่นดินอิสราเอล 13 ประชาชนของเราเอ๋ย เมื่อเราเปิดหลุมฝังศพของพวกเจ้าและนำพวกเจ้าออกมาจากหลุมเหล่านั้น เจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ 14 เราจะใส่พระวิญญาณของเราไว้ในพวกเจ้าและพวกเจ้าจะมีชีวิต เราจะวางพวกเจ้าไว้ในแผ่นดินของพวกเจ้าเอง แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่า เรา คือ ยาห์เวห์ เราได้ลั่นคำพูดไปแล้ว และเราก็จะทำตามนั้น” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

ยูดาห์กับอิสราเอลจะรวมกันเป็นหนึ่งอีกครั้ง

15 คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า 16 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้หยิบกิ่งไม้มากิ่งหนึ่งและเขียนลงบนมันว่า ‘ยูดาห์และชาวอิสราเอลที่อยู่ร่วมกับเขา’ แล้วหยิบกิ่งไม้มาอีกกิ่งหนึ่ง และเขียนลงบนมันว่า ‘โยเซฟ (เอฟราอิม) และครอบครัวของชาวอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่ร่วมกับเขา’ 17 ให้เอาสองกิ่งนี้มาติดเป็นท่อนเดียวกันในมือเจ้า

18 เมื่อคนของเจ้าถามว่า ‘ท่านจะไม่บอกพวกเขาหรือว่า ที่ท่านทำนี้หมายถึงอะไร’ 19 ให้บอกกับพวกเขาว่า ‘นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะเอากิ่งไม้ที่เป็นตัวแทนของโยเซฟ ที่เป็นของเอฟราอิมและเผ่าทั้งหลายของอิสราเอลที่อยู่ร่วมกับเขานั้น มาติดไว้กับกิ่งไม้ที่เป็นตัวแทนของยูดาห์ และทำให้มันเป็นท่อนเดียวกัน แล้วพวกเขาจะได้กลายเป็นไม้ท่อนเดียวกันในมือของเรา”

20 ให้ยกกิ่งไม้ที่เจ้าเขียนลงนั้น ไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา 21 และเราจะพูดกับพวกเขาว่า ‘นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เราจะเอาชาวอิสราเอลออกจากทุกชนชาติต่างๆที่พวกเขาไปอยู่นั้น เราจะรวบรวมพวกเขามาจากทั่วทุกหนแห่ง และนำพวกเขากลับมายังแผ่นดินของพวกเขาเอง 22 เราจะทำให้พวกเขากลายเป็นชนชาติเดียวในแผ่นดินที่อยู่ท่ามกลางเนินเขาทั้งหลายของอิสราเอล และพวกเขาจะได้มีกษัตริย์องค์เดียวปกครองอยู่เหนือพวกเขาทั้งหมด พวกเขาจะไม่มีวันแตกแยกออกเป็นสองชาติหรือเป็นสองอาณาจักรได้อีก 23 พวกเขาจะไม่ทำตัวเองให้แปดเปื้อนด้วยพวกรูปเคารพซึ่งและสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนของพวกเขา หรือการละเมิดอื่นๆทั้งหมดของพวกเขา เพราะเราจะช่วยให้พวกเขารอดพ้นจากการหันเหไปจากเราซึ่งเป็นความบาป เราจะชำระพวกเขา พวกเขาจะเป็นคนของเราและเราจะเป็พระเจ้าของพวกเขา

24 ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา พวกเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงและคนเดียว พวกเขาจะทำตามกฎต่างๆของเรา และรักษาข้อบังคับทั้งหลายของเราอย่างเคร่งครัด 25 พวกเขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่เราได้ให้ไว้กับยาโคบผู้รับใช้ของเรา เป็น

+ ลมเอ๋ย คำนี้ มีสามถึงสี่ความหมายในภาษาฮีบรู คือ “ลมหายใจ” หรือ “ลม” หรือ “วิญญาณ” หรือ “พระวิญญาณ”

แผ่นดินที่บรรพบุรุษของพวกเขาเคยอาศัยอยู่ พวกเขาจับลูกๆ รวมทั้งลูกหลานของพวกเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นตลอดไป และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นผู้นำของพวกเขาตลอดไป 26 เราจะทำข้อตกลงให้พวกเขาอยู่เย็นเป็นสุข เป็นข้อตกลงซึ่งนิรันดร์ เราจะทำให้พวกเขามั่นคงและจะเพิ่มจำนวนพวกเขา เราจะวางสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราไว้ในหมู่พวกเขาตลอดไป 27 ที่อยู่อาศัยของเราจะอยู่เหนือพวกเขา เราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นคนของเรา 28 แล้วชนชาติต่างๆจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ได้ทำให้อิสราเอลเป็นของเราโดยเฉพาะ ด้วยการทรงสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของเราอยู่ที่ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป”

พระยาห์เวห์ต่อต้านโกก

38 คำพูดของพระยาห์เวห์ที่ได้มาถึงผมว่า 2 “เจ้าลูกมนุษย์ ให้หันหน้าไปทางโกก ซึ่งเป็นดินแดนของมาโกก ผู้นำที่สำคัญที่สุด ++ ของเมเซคกับทูบัล ให้พูดแทนเราต่อต้านเขา 3 ให้บอกเขาว่า ‘นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ไอ้โกก ผู้นำคนสำคัญที่สุดของเมเซคและทูบัล เราต่อต้านเจ้า 4 เราจะให้เจ้าหันกลับ เราจะเอาตะขอเกี่ยวไว้ที่กรามของเจ้า และนำเจ้าออกไปพร้อมทั้งกองทัพทั้งหมดของเจ้า ที่มีม้า มีทหารม้าที่ติดอาวุธเต็มอัตราศึก มีกองทัพใหญ่ที่ถือโล่ขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ทหารแต่ละคนถือดาบอยู่ 5 มีชาวเปอร์เซีย ชาวเอธิโอเปีย † และชาวพุดอยู่กับพวกเขาด้วย ทุกคนถือโล่และสวมหมวกเหล็ก 6 ยังมีชนชาติโกเมอร์กับกองทัพทั้งหมดของเขา มีชนชาติเบธโทการมาห์ ‡ ที่มาจากทางเหนือที่ไกลโพ้นพร้อมกับกองทัพทั้งหมดของเขา ซึ่งคนเหล่านี้ได้อยู่ในกองทัพกับเจ้า

7 ให้เตรียมตัว และพร้อมอยู่เสมอ ทั้งเจ้ากับกองทัพทั้งหมดที่มาอยู่ร่วมกับเจ้า ให้ทุกคนพร้อมที่จะรับคำสั่งของเจ้า 8 หลังจากผ่านพ้นไปนาน เจ้าจะถูกเรียกให้ออกรบ ในอนาคตอันไกลโพ้น เจ้าจะบุกกรูเข้าไปในแผ่นดินที่ได้พื้นตัวขึ้นจากสงคราม ประชาชนในดินแดนแห่งนั้นถูกรวบรวมมาจากหลายชนชาติ เพื่อจะไปที่เทือกเขาแห่งอิสราเอล ซึ่งเคยถูกทิ้งร้างมาเป็นเวลานาน พวกเขาถูกพาออกมาจากชนชาติต่างๆ ในเวลานั้นพวกเขาทั้งหมดก็ได้้อยู่กันอยู่อย่างปลอดภัย 9 เจ้ากับกองทัพทั้งหมดของเจ้าและชาติอื่นๆที่อยู่กับเจ้า จะขึ้นไปโจมตีพวกเขา พวกเจ้าจะบุกขึ้นไปเหมือนนกพิราบยิวคนหนึ่ง เจ้าจะเป็นเหมือนนกพิราบที่ปกคลุมแผ่นดินแห่งนั้น”

10 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ในวันนั้น ความคิดมากมายจะแล่นเข้ามาในหัวของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่วร้ายขึ้น 11 เจ้าจะพูดว่า ‘เราจะบุกดินแดนแห่งหนึ่งซึ่งมีหมู่บ้านต่างๆที่ไม่มีกำแพงล้อมรอบ ไม่มีประตูเมือง หรือสลักประตูเลย 12 เราจะปล้นและขนเอาทรัพย์สินของพวกเขาไป เราจะสู้รบต่อสถานที่ต่างๆซึ่งเคยเป็นซากปรักหักพังแต่ตอนนั้นก็มีผู้คนอาศัยอยู่ เราจะสู้รบกับชนชาติที่ถูกรวบรวมมาจากหลายชนชาติ เป็นชนชาติที่ได้ฝูงสัตว์เลี้ยงและข้าวของ และอาศัยอยู่ในใจกลางแผ่นดินโลก’

13 เซบาและเดดานกับบรรดาพ่อค้าแห่ง ทารซิช รวมทั้งนักธุรกิจที่ร่ำรวยทั้งหลายของมิน จะพูดกับเจ้าว่า ‘ที่ท่านมานี้ เพื่อมาปล้นพวกเขาหรือ ที่ท่านรวบรวมคนของทวนมาเพื่อมาขนข้าวของและขนเอาเงินทองของพวกเขาอย่างนั้นหรือ เพื่อมาเอาฝูงสัตว์เลี้ยงและบรรดาสินค้าของพวกเขาหรือ เพื่อจะยึดของๆพวกเขาหรือ’

14 ดังนั้น เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดกับโกกแทนเราว่า ‘นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ในเวลานั้นพวกเจ้าจะสังเกตเห็นว่าประชาชนชาวอิสราเอลของเราอยู่กันอย่างปลอดภัย 15 แล้วพวกเจ้าจะลงมาจากบ้านเมืองของเจ้าที่อยู่ทางเหนืออันไกลโพ้นนั้น ทั้ง

++ ผู้นำที่สำคัญที่สุด หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าชายแห่งโรซ” † ชาวเอธิโอเปีย หรือ ชาวคูด เป็นดินแดนที่อยู่ทางตอนบนของแม่น้ำไนล์ ‡ ชนชาติเบธโทการมาห์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชนชาติโทการมาห์”

เจ้าและชนชาติมากมายที่อยู่กับเจ้า ทุกคนล้วนขึ้นมา เป็นฝูงชน มหึมา เป็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกร ¹⁶ เจ้าจะลุดไปข้างหน้า เพื่อสู้รบกับประชาชนชาวอิสราเอลของเรา เหมือนกับเมฆที่เข้าปกคลุมแผ่นดินนี้ ไอ้โลก ในอนาคตอันไกลโพ้นนั้น เราจะนำเจ้ามาสู้รบกับแผ่นดินของเรา แล้วเราจะได้แสดงความคิดดีสิทธิของเรา ด้วยการเอาชนะเจ้าต่อหน้าต่อตาชนชาติทั้งหลาย เพื่อพวกเขาจะได้อึ้งเรา”

¹⁷ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ไอ้โลก เจ้าก็เป็นคนนั้นแหละ ที่เราเคยพูดถึงก่อนหน้านั้น ผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าชาวอิสราเอลคนรับใช้ของเรา ในตอนนั้น พวกเขาได้ทำนายเป็นเวลาหลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับพวกเขา”

¹⁸ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้นในวันนั้น เมื่อโลกเข้าโจมตีแผ่นดินอิสราเอล ความโกรธของเราจะพลุ่งพล่านขึ้น

¹⁹ เราขอประกาศด้วยความรู้สึกอันแรงกล้าและด้วยความโกรธที่พลุ่งขึ้น ว่าในวันนั้นจะเกิดแผ่นดินไหวครั้งรุนแรงขึ้นในแผ่นดินอิสราเอล ²⁰ ปลิวในทะเล นกบนท้องฟ้า สัตว์ป่าในท้องทุ่ง รวมทั้งสัตว์เล็ก ๆ ทั้งหมดที่เลื้อยคลานอยู่บนพื้นดิน และผู้คนที่ทั้งหมดบนผืนแผ่นดินนี้ จะสิ้นที่มอยู่ต่อหน้าเรา พวกเขาจะถูกคว่ำลงหน้าผาจะแตกกระจายและกำแพงทั้งหมดจะล้มลงมาบนดิน”

²¹ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตประกาศว่า “เราจะเรียกดาบ † มาต่อสู้กับโลกบนเทือกเขาทุกลูกของเรา แล้วพวกโลกก็จะต่อสู้กันเองด้วยดาบ ²² เราจะตัดสินลงโทษโลกด้วยโรคระบาดและการฆ่าฟัน เราจะเทฝนลงมาอย่างบ้าคลั่ง จะมีลูกเห็บและไฟกำมะถัน ตกลงมาบนเขาและกองทัพของเขา รวมทั้งชนชาติมากมายที่มาอยู่กับเขาด้วย ²³ เราจะได้แสดงความยิ่งใหญ่และความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านทางเหตุการณ์เหล่านี้ เราจะทำให้ตัวเราเป็นที่รู้จักในสายตาของชนชาติทั้งหลาย แล้วพวกเขาจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์”

ความตายของโลกกับกองทัพของเขา

39 เจ้าลูกมนุษย์ ให้พูดต่อต้านโลกแทนเราว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ‘เราต่อต้านเจ้า ไอ้โลก ผู้นำที่สำคัญที่สุด †† แห่งเมเซคและทูปัล ² เราจะทำให้เจ้าหันกลับและจะผลึกเจ้าไป เราจะนำเจ้ามาจากทางเหนืออันไกลโพ้น และส่งเจ้าไปยังเทือกเขาของอิสราเอล ³ แล้วเราจะตีให้คนธนูหลุดจากมือซ้ายของเจ้า และทำให้ลูกธนูตกลงจากมือขวาของเจ้า ⁴ ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งหมดของเจ้า รวมทั้งชนชาติทั้งหลายที่มาอยู่กับเจ้า จะล้มลงบนเทือกเขาแห่งอิสราเอล เราจะให้เจ้าเป็นอาหารของนกที่กินซากและพวกสัตว์ป่า ⁵ เจ้าจะล้มตายกลางทุ่ง เพราะเราได้ลั่นคำพูดไว้แล้ว” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

⁶ “เราจะส่งไฟลงมาจากนรก และบนพวกที่อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยตามเมืองชายฝั่งทะเล และพวกเขาจะรู้ว่าเรคือยาห์เวห์ ⁷ เราจะทำให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในหมู่ประชาชนชาวอิสราเอลของเรา เราจะไม่ปล่อยให้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของนรกถูกลบหลู่อีก และชนชาติต่างๆจะรู้ว่า เรา ยาห์เวห์คือผู้ศักดิ์สิทธิ์ในอิสราเอล” ⁸ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตประกาศว่า “มันกำลังจะมาถึงแล้ว มันจะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน วันนั้นก็จะเป็นวันที่เราได้พูดถึงแล้ว”

⁹ “แล้วคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ตามหัวเมืองต่างๆของอิสราเอล จะออกไปเก็บอาวุธทั้งหลายมาเป็นเชื้อเพลิง และเผาพวกมัน มีทั้งโล่เล็ก โล่ใหญ่ ดันธนู ลูกธนู กระบอง หรือหอก พวกเขาจะใช้ของพวกนี้เป็นเชื้อเพลิงได้ถึงเจ็ดปี ¹⁰ โดยไม่จำเป็นต้องไปหาฟืนตามทุ่ง หรือไปตัดไม้ในป่าเลย เพราะพวกเขาจะใช้อาวุธพวกนี้เป็นเชื้อเพลิง พวกเขาจะหยิบของจากซากศพของคนที่เคย

ปล้นพวกเขา มา และขนเอาสิ่งของจากพวกที่เคยมาขนของจากพวกเขา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

¹¹ “ในวันนั้นเราจะจุดหลุมฝังศพให้กับโลกในอิสราเอล ในแถวหุบเขาของคนเหล่านั้นที่เดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเลตาย หลุมฝังศพนั้นจะไปวางกั้นทางของพวกที่เดินผ่านไปมา เพราะโลกและฝูงชนมหาที่มาทั้งหมดของเขาคจะถูกฝังอยู่ที่นั่น ดังนั้นมันจะมีชื่อว่าหุบเขาฝูงชนของโลก ¹² ครอบครัวชาวอิสราเอลจะใช้เวลาฝังศพพวกเขาถึงเจ็ดเดือน เพื่อที่จะชำระล้างแผ่นดินนั้น ¹³ ชาวบ้านทุกคนในแผ่นดินจะต้องช่วยกันฝังศพของเขา และมันจะนำเกียรติมาให้กับคนอิสราเอล ในวันที่เราได้แสดงความยิ่งใหญ่ของเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

¹⁴ “พวกผู้ชายจะถูกจ้างเต็มเวลาให้ออกไปเก็บศพทั่วแผ่นดิน และฝังมัน เพื่อชำระล้างแผ่นดิน มันจะใช้เวลาตั้งเจ็ดเดือน ที่จะค้นหาและฝังกระดูกเหล่านั้น ¹⁵ ในขณะที่ยังค้นหาไปทั่วแผ่นดินนั้น เมื่อพบโครงกระดูกมนุษย์ ก็จะทำเครื่องหมายไว้ข้างๆและเครื่องหมายนั้นจะอยู่จนกว่าโครงกระดูกเหล่านั้นจะถูกฝังในหุบเขาฮาโมนอก ¹⁶ (จะมีเมืองหนึ่งที่ชื่อฮาโมนาห์ †† อยู่ที่นั่นด้วย) นี่แหละเป็นวิธีที่พวกเขาจะชำระล้างแผ่นดิน”

¹⁷ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “เจ้าลูกมนุษย์ เรียกนกทุกชนิดและสัตว์ป่าทั้งหมดออกมา ให้บอกพวกมันว่า มาชุมนุมกันเถะ มารวมกันจากทั่วสารทิศ เพื่อมารวมกันกันในงานเช่นไหว้ที่เราได้เตรียมไว้ให้กับเจ้านี้ เป็นการเช่นไหว้เฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่บนเทือกเขาของอิสราเอล ที่นั่นเจ้าจะได้กินเนื้อและดื่มเลือด ¹⁸ เจ้าจะได้กินเนื้อของคนที่ยกย่อง และดื่มเลือดของบรรดาเจ้าชายแห่งโลก รวากับว่าพวกเขาเป็นแกะผู้และลูกแกะ เป็นแพะและวัวตัวผู้ พวกเขาทั้งหมดเป็นสัตว์ที่ได้รับการขวนขวายอันพิมายจากบาชาน ¹⁹ ในงานเช่นไหว้ที่เราได้จัดเตรียมไว้ให้กับเจ้านี้ เจ้าจะได้กินไขมันจันอิมูหน่าและดื่มเลือดจันเมมามาย ²⁰ จากโต๊ะของเรา เจ้าจะได้กินทั้งม้าและคนขับรถม้า คนที่ยกย่อง และทหารทุกประเภท จนกว่าเจ้าจะอิมหน่าสำราญ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

²¹ “เราจะแสดงความยิ่งใหญ่ของเราท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และทุกชนชาติจะได้เห็นการลงโทษที่เรานำมาและเห็นมือที่เราวางลงบนพวกเขา ²² จากวันนั้นเป็นต้นไป ครอบครัวชาวอิสราเอลจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ²³ และชนชาติทั้งหลายจะรู้ว่า ที่ประชาชนชาวอิสราเอลต้องถูกเนรเทศนั้น เป็นเพราะบาปของพวกเขาเอง เราจึงได้หลบหน้าของเราจากพวกเขา และได้มอบพวกเขาไว้กับศัตรูทั้งหลายของพวกเขา และพวกเขาทั้งหมดต้องล้มตายด้วยดาบ เพราะพวกเขาไม่ซื่อสัตย์ต่อเรา ²⁴ เราได้ลงโทษพวกเขาอย่างสาสมกับความไม่บริสุทธิ์และการกบฏทั้งหลายของพวกเขา และเราได้หลบหน้าไปจากพวกเขา”

²⁵ ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ตอนนี้เราจะทำให้ยาโคบกลับมาเจริญรุ่งเรืองเหมือนเดิม †† เราจะเมตตาประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหมด และเราจะมีเจียรนารันที่จะกู้ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเรากลับมา ²⁶ เมื่อพวกเขาได้ใช้ชีวิตอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของพวกเขา และไม่ต้องกลัวใครอีก พวกเขาจะรู้สึกความอับอายและความไม่ซื่อสัตย์ที่พวกเขาได้ทำกับเรา ²⁷ เมื่อเราได้นำพวกเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และได้รวบรวมพวกเขาจากประเทศของศัตรูพวกเขา นี่เป็นการแสดงความศักดิ์สิทธิ์ของเราผ่านทางพวกเขา ต่อหน้าต่อตาของประชาชนมากมาย ²⁸ แล้วพวกเขาจะรู้ว่า เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา เพราะถึงแม้ว่าเราได้เนรเทศพวกเขาไปอยู่ท่ามกลางชาติต่างๆเราก็จะรวบรวมพวกเขากลับมาสู่แผ่นดินของพวกเขา

† ดาบ คำนี้มาจากฉบับภาษาฮีบรู ในฉบับแปลกรีกโบราณเขียนว่า “ความน่าสะพรึงกลัวทุกประเภท” †† ผู้นำที่สำคัญที่สุด หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เจ้าชายแห่งไร”

‡ หุบเขาฝูงชนของโลก หรือ “ฮาโมนอก” †† ฮาโมนาห์ หมายถึง “ฝูงชน” †‡ ตอนนั้นเรา ... เหมือนเดิม หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “นำพวกเขากลับมาจากการเป็นเชลย”

เราจะไม่ทอดทิ้งพวกเขาสักคนเดียวไว้ที่นั่น ²⁹ เราจะไม่หลบหน้าของเราไปจากพวกเขาอีก เพราะเราจะเทพระวิญญูญาณของเราลงบนนครอัคริวชาวอิสราเอล”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

วิหารหลังใหม่

40 ในปีที่ยี่สิบห้าหลังจากที่พวกเขาถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย † ในช่วงต้นปี ตรงกับวันที่สิบของเดือน †† ซึ่งเป็นสิบสี่ปีหลังจากที่เมืองเยรูซาเล็มล่มสลาย ในวันนั้นเองมือของพระยาห์เวห์ได้มาอยู่บนตัวผม และพระองค์ได้พาผมไปที่นั่น ² ในนิมิตจากพระเจ้า พระองค์ได้พาผมไปที่แผ่นดินอิสราเอล และวางผมลงบนภูเขาที่สูงลิบลิว มีหมุดตึกตั้งอยู่ทางทิศใต้ของภูเขานั้น ซึ่งดูเหมือนกับเป็นเมืองเมืองหนึ่ง ³ พระองค์พาผมไปที่นั่น และผมได้เห็นชายผู้หนึ่ง เขาดูเหมือนทองสัมฤทธิ์ เขายืนอยู่ที่ประตู ในมือถือเชือกลินินไว้เส้นหนึ่ง กับไม้สำหรับวัดความยาว ⁴ ชายคนนั้นพูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ ให้มองดูด้วยตาของเจ้า ฟังด้วยหูของเจ้า และให้ความสนใจกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เรา กำลังจะแสดงให้เจ้าดูนี้ เพราะที่เอาตัวเจ้ามาก็เพื่อให้เห็นสิ่งเหล่านี้ ให้บอกกับครอบครัวของชาวอิสราเอลทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าเห็น”

⁵ ผมได้เห็นกำแพงที่ล้อมรอบบริเวณวิหาร ไม้วัดในมือของชายผู้นั้นมีความยาวหกศอก แต่ลู่วอกยาวเท่ากับหนึ่งศอกกับอีกหนึ่งฝ่ามือ † เขาได้วัดกำแพงนั้น มันมีความหนาเท่ากับหนึ่งไม้วัดและสูงหนึ่งไม้วัด ††

⁶ แล้วชายผู้นั้นได้ไปที่ประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออก เขาขึ้นบันไดและไปวัดธรณีประตู มันลึกเข้าไปหนึ่งไม้วัด ⁷ ห้องทั้งหลายของยววม มีความยาวหนึ่งไม้วัดและกว้างหนึ่งไม้วัด และพวกผนังที่กั้นระหว่างห้องยามแต่ละห้องมีความหนาห้าศอก และธรณีประตูที่อยู่ถัดจากระเบียบด้านหน้า ที่หันหน้าไปทางวิหาร มีความลึกเท่ากับหนึ่งไม้วัด ⁸ แล้วเขาก็วัดระเบียบหอประตู ††† มันลึกแปดศอก และผนังที่ติดกับประตูมีความหนาสองศอก †††† ระเบียบด้านหน้าของประตูทางเข้านั้นหันหน้าเข้าหาวิหาร ¹⁰ ข้างในประตูด้านตะวันออก มีห้องยามอยู่สามห้องเรียงกันอยู่ทั้งสองฝั่ง ทั้งสามห้องมีขนาดเท่ากัน และผนังที่กั้นแต่ละห้องก็มีขนาดเดียวกัน ¹¹ แล้วเขาก็วัดความกว้างของทางเข้าประตู มันกว้างสิบศอก และทางเดินข้างในประตูกว้างสิบสามศอก ¹² ที่หน้าห้องยามแต่ละห้องนั้นมีขอบกั้นลึกเข้าไปหนึ่งศอก ห้องยามเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า ขนาดกว้างยาวหกศอก

¹³ แล้วเขาก็วัดระยะจากส่วนบนสุดของผนังหลังห้องหนึ่งไปสุดส่วนบนสุดของผนังหลังของอีกห้องหนึ่งที่อยู่ตรงข้าม ยาวเท่ากับยี่สิบห้าศอก ¹⁴ เขาวัดไปจนถึงระเบียบ ได้ห้าสิบศอก ††††† ระยะทางจากทางเข้าประตูไปจนถึงระเบียบด้านหน้ายาวห้าสิบศอก ¹⁶ มีหน้าต่างแคบๆ อยู่ตามห้องยามแต่ละห้องอยู่ตรงผนังด้านนอก และตรงระเบียบด้วย ด้านกว้างของหน้าต่างอยู่ด้านในของทางเข้า ด้านแคบอยู่ด้านนอก บนผนังมีการสลักลายต้นปาล์มมากมาย

† ยี่สิบห้าหลัง ... ไปเป็นเชลย กษัตริย์เยโฮยาชินและพวกผู้ติดตามทั้งหลายของยูดาห์ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่บาบิโลน ในปี 597 ก่อนพระเยซูชมาเกิด †† วันที่สิบของเดือน คงจะตรงกับวันจัดการกับบาป ในที่นี้คือ วันที่ 28 เมษายน ในปี 573 ก่อนพระเยซูชมาเกิด ดูใน เลวีนิติ 25:9; 36:24 †† หนึ่งศอกกับอีกหนึ่งฝ่ามือ เท่ากับ 52.5 เซนติเมตร †† หนึ่งไม้วัด เท่ากับ 6 ศอก หรือ 3.15 เมตร ††† ประตู ฉับแปลภาษากรีกโบราณ ภาษาซีเรียโบราณ และภาษาละตินโบราณ และฉับบรูชฉับบรูชเขียนไว้แต่ ฉับบรูชที่นิยมใช้กันเสริมว่า ประตูที่หันไปทางพระวิหาร มันลึกหนึ่งไม้วัด แล้วเขาก็วัดระเบียบหอประตู ††† สองศอก เท่ากับ 1 เมตร †††† เขาวัด ... หัวสิบศอก ภาษาฮีบรูในข้อนี้เข้าใจยากมาก § หน้าต่างแคบๆ หน้าต่างเหล่านี้จะมีส่วนที่แคบอยู่ด้านนอก เพื่อไม่ให้ศัตรูยิงลูกธนูเข้ามาในตึกได้ง่าย แต่ด้านในจะกว้างเพื่อคนข้างในจะเลือกยิงด้านนอกได้ง่ายขึ้น

ลานด้านนอก

¹⁷ แล้วเขาก็นำผมออกมาที่ลานด้านนอก ที่นั่นผมได้เห็นห้องมากมายและพื้นหินที่ทำไว้รอบๆลานนั้น มีห้องอยู่สามสิบห้อง เรียงรายไปรอบๆพื้นหินนั้น ¹⁸ พื้นหินนั้นเรียบไปตามด้านข้างของพวกประตูและด้านกว้างกับด้านยาวเท่ากัน นี่คือพื้นหินด้านล่าง ¹⁹ แล้วชายผู้นั้นก็วัดระยะจากด้านในของประตูด้านล่างไปถึงด้านนอกของลานด้านใน ทางด้านตะวันออกมีความยาวหนึ่งร้อยศอก ซึ่งเท่ากับทางด้านเหนือ

²⁰ แล้วเขาก็วัดความยาวและความกว้างของประตูที่หันหน้าไปทางทิศเหนือ ซึ่งเป็นทางที่จะไปสู่ลานด้านนอก ²¹ ที่ประตูนี้ มีห้องยามอยู่ด้านละสามห้อง ผนังกันห้องแต่ละด้านและระเบียบนั้น มีขนาดเท่ากับของประตูแรกคือลึกเข้าไปห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก ²² พวกหน้าต่างของมัน รวมทั้งระเบียบของมัน กับลายต้นปาล์มนั้น มีขนาดเดียวกับของประตูด้านตะวันออก ด้านนอกของประตูมีบันไดเจ็ดขั้นขึ้นสู่ประตู และสุดท้ายอีกด้านหนึ่งของบันไดมีระเบียบอยู่ ²³ ตรงข้ามลานด้านนอกจากประตูทิศเหนือ มีประตูเข้าสู่ลานด้านใน เหมือนกับประตูด้านตะวันออก ชายผู้นั้นวัดระยะทางจากประตูหนึ่งไปถึงอีกประตูหนึ่งที่ด้านตรงข้ามได้หนึ่งร้อยศอก

²⁴ แล้วเขาได้นำผมไปทางทิศใต้ และผมได้เห็นประตูหนึ่งที่หันหน้าไปทางทิศใต้ เขาวัดขนาดของพวกผนังกันและระเบียบของประตูด้านใต้ได้ขนาดเท่ากับของสองประตูทางด้านเหนือกับด้านตะวันออก ²⁵ ที่ประตูทางเข้าที่ระเบียบนั้นมีหน้าต่างโดยรอบ เหมือนกับประตูอื่นๆ ประตูลึกเข้าไปห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก ²⁶ มีบันไดเจ็ดขั้นขึ้นสู่ประตูนี้ และสุดท้ายอีกด้านหนึ่งของบันไดมีระเบียบอยู่ พวกผนังกันทั้งสองด้านของประตูนี้มีลวดลายต้นปาล์มประดับอยู่ ²⁷ ที่ลานด้านในก็มีประตูที่หันหน้าไปทางทิศใต้เหมือนกัน และชายผู้นั้นได้วัดระยะทางจากประตูด้านในนี้ไปถึงประตูด้านนอกที่อยู่ทางทิศใต้มีความยาวหนึ่งร้อยศอก

ลานด้านใน

²⁸ แล้วชายผู้นั้นได้พาผมเข้าไปที่ลานด้านในผ่านทางประตูทิศใต้ เขาวัดขนาดประตูทิศใต้ได้ขนาดเดียวกับประตูอื่น ²⁹ ห้องยามทั้งหลาย ผนังกำแพง และระเบียบของประตูนี้ ก็มีขนาดเดียวกันกับของประตูอื่นๆ มีช่องหน้าต่างอยู่รอบๆประตู และตรงระเบียบด้วย ประตูทางเข้าลึกเข้าไปห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก ^{30 §31} ระเบียบหันไปทางลานด้านนอก พวกผนังที่กั้นอยู่ข้างในประตูมีลวดลายต้นปาล์มประดับอยู่ และที่ปลายอีกด้านหนึ่งมีบันไดแปดขั้นขึ้นสู่ประตูนี้

³² แล้วชายผู้นั้นได้นำผมเข้าไปที่ลานด้านในและเดินไปทางทิศตะวันออกของลานนั้น เขาวัดขนาดของประตู มันมีขนาดเดียวกันกับประตูของด้านอื่นๆ ³³ พวกห้องยาม รวมทั้งพวกผนังกันและระเบียบก็มีขนาดเดียวกันกับด้านอื่นๆ มีช่องหน้าต่างอยู่รอบๆประตู และตรงระเบียบด้วย ประตูทางเข้านี้ลึกห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก ³⁴ ระเบียบหันไปทางลานด้านนอก พวกผนังที่กั้นอยู่ข้างในประตูทั้งสองด้านมีลวดลายต้นปาล์มประดับอยู่ และที่ปลายอีกด้านหนึ่งมีบันไดแปดขั้นขึ้นสู่ประตูนี้

³⁵ แล้วชายผู้นั้นได้นำผมไปที่ประตูทางทิศเหนือ เขาวัดขนาดของประตู มันมีขนาดเดียวกับประตูอื่นๆ ³⁶ ห้องยามทั้งหลาย พวกผนังกัน และระเบียบก็มีขนาดเดียวกันกับด้านอื่นๆ และมีช่องหน้าต่างอยู่รอบๆประตู และตรงระเบียบด้วย ประตูนี้ลึกห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก ³⁷ ระเบียบหันไปทางลานด้านนอก พวกผนังที่กั้นอยู่ข้างในประตูทั้งสองด้านมีลวดลายต้นปาล์มประดับอยู่ และที่ปลายอีกด้านหนึ่งมีบันไดแปดขั้นขึ้นสู่ประตูนี้

§ ข้อนี้ สำเนาฮีบรูส่วนใหญ่เพิ่มข้อนี้ว่า “ระเบียบของประตูทางเข้านี้ กว้างยี่สิบห้าศอกลึกห้าศอก” แต่ประโยคนี้จะไม่ในฉับแปลกรีกโบราณและในสำเนาฮีบรูบางฉบับ

ห้องสำหรับจัดเตรียมเครื่องบูชา

38 ที่ระเบียงของประตู มีประตูที่นำไปสู่ห้องๆหนึ่ง ที่ใช้สำหรับชำระล้างสัตว์ ที่จะเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัว 39 แต่ละด้านของระเบียง มีโต๊ะตั้งอยู่ด้านละสองตัว เป็นโต๊ะสำหรับฆ่าสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และเป็นเครื่องบูชาชดเชย 40 ที่ผนังด้านนอกของระเบียง ตรงบันไดที่นำขึ้นไปสู่ประตูเหนือ นั้น มีโต๊ะตั้งอยู่ข้างละสองตัว 41 รวมเป็นโต๊ะสี่ตัวอยู่ที่ด้านในของประตูทางเข้า และอีกสี่ตัวอยู่ด้านนอก รวมทั้งหมดแปดตัว โต๊ะพวกนี้ใช้สำหรับฆ่าสัตว์ที่เอามาเป็นเครื่องบูชา 42 ยังมีโต๊ะอีกสี่ตัวที่ทำจากหินที่สกัดแล้วที่ใช้ในการเตรียมเครื่องเผาบูชาทั้งตัว โต๊ะแต่ละตัวยาวหนึ่งศอกครึ่ง กว้างหนึ่งศอกครึ่ง และสูงหนึ่งศอก บนนั้นมีอุปกรณ์ที่ใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชาทั้งตัว และฆ่าสัตว์บูชาอื่น ๆ 43 มีโต๊ะของสองง่ามจำนวนหนึ่งแขวนติดอยู่รอบๆกำแพง แต่ละอันยาวหนึ่งฝ่ามือ † โต๊ะเหล่านี้ใช้สำหรับวางเนื้อของเครื่องบูชา

ห้องนักบวช

44 หลังจากออกมาจากประตูด้านใน มีห้องอยู่สองห้อง †† อยู่ที่ลานด้านใน ห้องหนึ่งอยู่ฝั่งประตูทิศเหนือหันหน้าไปทางใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ฝั่งประตูทิศใต้ ‡ หันหน้าไปทางทิศเหนือ 45 ชายผู้นั้นพูดกับผมว่า “ห้องที่หันหน้าไปทางทิศใต้ นั้น เป็นห้องสำหรับนักบวชที่ทำหน้าที่เป็นยามสำหรับวิหาร 46 ส่วนห้องที่หันหน้าไปทางทิศเหนือ นั้น เป็นห้องสำหรับนักบวชที่ทำหน้าที่เป็นยามสำหรับแท่นบูชา พวกนักบวชเหล่านี้ทุกคนเป็นลูกหลานของศาโดก พวกเขาเป็นลูกหลานของเลวีเพียงกลุ่มเดียวที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใกล้พระยาห์เวห์ เพื่อรับใช้อยู่ต่อหน้าพระองค์ ††† 47 แล้วชายผู้นั้นได้วัดขนาดของลานด้านใน ลานนี้เป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างหนึ่งร้อยศอก และมีแท่นบูชาตั้งอยู่ด้านหน้าวิหาร

ระเบียงของวิหาร

48 ชายผู้นั้นได้พาผมไปที่ระเบียงของวิหารและเขาได้วัดขนาดของผนังทั้งสองด้านของระเบียงนั้น แต่ละด้านหน้าห้าศอก และกว้างสามศอก ทางเข้ากว้างสิบสี่ศอก 49 ระเบียงนี้กว้างยี่สิบศอก มีระยะจากด้านหน้าถึงด้านหลังสิบสองศอก มีบันไดสิบขั้นขึ้นสู่ระเบียงนี้ และมีเสาสองต้นตั้งอยู่ที่ข้างประตูของระเบียงนี้ ด้านละต้น

ห้องโถงอันศักดิ์สิทธิ์ของวิหาร

41 แล้วชายผู้นั้นได้พาผมเข้าไปยังห้องโถงอันศักดิ์สิทธิ์ และเขาได้วัดขนาดของผนังทั้งสองด้านที่ติดกับทางเข้าออก แต่ละด้านกว้างหกศอก 2 ทางเข้าออกนี้กว้างสิบศอก และผนังแต่ละด้านที่ติดกับทางเข้าออกนี้ กว้างห้าศอก เขาได้วัดพื้นที่ของห้องโถงอันศักดิ์สิทธิ์นี้ มันยาวสี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก

† มีโต๊ะของสองง่าม ... หนึ่งในฝ่ามือ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชั้นสำหรับวางของอยู่จำนวนหนึ่งติดอยู่บนกำแพง แต่ละอันกว้างหนึ่งฝ่ามือ” †† สองห้อง คำนี้มาจากสำเนากรีกโบราณ ในฉบับสำเนาฮีบรู เขียนว่า “เป็นห้องสำหรับพวกนักบวช” ‡ ทิศใต้ มาจากฉบับแปลกรีกโบราณ ในฉบับภาษาฮีบรูเขียนว่า “ทิศตะวันออก” ††† ได้รับ ... ต่อหน้าพระองค์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ที่มีสิทธิถือเครื่องบูชาไปถวายพระยาห์เวห์ที่แท่นบูชาได้”

ห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในวิหาร

3 แล้วชายผู้นี้ได้เข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด และเขาได้วัดขนาดของผนังด้านที่ติดกับทางเข้าออก แต่ละด้านหน้าสองศอก กว้างเจ็ดศอก ทางเข้าออกกว้างหกศอก

4 และเขายังได้วัดความยาวของห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนี้ด้วย มันยาวยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก ไปจุดกับห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ ชายผู้นั้นพูดกับผมว่า “นี่คือห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด”

ห้องอื่นๆที่อยู่รอบวิหาร

5 ชายผู้นี้ได้วัดผนังของวิหาร มันหนาหกศอก และห้องแต่ละห้องที่อยู่รอบวิหารนั้นกว้างสี่ศอก 6 ห้องด้านข้างนี้ มีอยู่สามชั้น ชั้นบนสุดมีสามสิบห้อง พวกคานที่ค้ำห้องชั้นบนนั้นวางอยู่บนส่วนที่ยื่นออกมาจากกำแพงโดยรอบ อย่างนี้ คานเหล่านี้ไม่ได้เสียบเข้าไปในกำแพงของวิหาร

7 ห้องด้านข้างรอบๆวิหารนี้ พื้นชั้นบนกว้างกว่าชั้นที่อยู่ถัดลงมา ลักษณะโครงสร้างโดยรอบจึงเหมือนกับเวทีที่ยกสูงขึ้นไป เป็นชั้นทางด้านข้าง ห้องที่อยู่ด้านบนจึงกว้างขึ้น มีบันไดทอดยาวจากชั้นล่างสุดขึ้นไปจนถึงชั้นบนสุดโดยผ่านชั้นสอง 8 ผมเห็นว่าวิหารมีส่วนที่ยื่นออกมาโดยรอบ ซึ่งเป็นฐานของพวกห้องข้างๆ วัดความสูงของส่วนที่ยื่นออกมานั้นได้หนึ่งไม้วัดซึ่งก็คือหกศอก 9 ผนังด้านนอกของห้องด้านข้าง หน้าห้าศอก บริเวณที่เปิดโล่งที่อยู่ระหว่างห้องด้านข้างของวิหาร 10 กับห้องนักบวชนั้น กว้างยี่สิบศอก โดยรอบวิหารทุกด้าน 11 มีทางเข้าสู่ห้องด้านข้างจากบริเวณที่เปิดโล่งนั้น โดยทางหนึ่งอยู่ที่ทิศเหนือและอีกทางหนึ่งอยู่ที่ทิศใต้ และส่วนที่ยื่นออกมาที่ติดกับบริเวณที่เปิดโล่งนั้น กว้างห้าศอกโดยรอบวิหาร

12 ดิถีที่หันไปทางลานของวิหารที่อยู่ทางทิศตะวันตก กว้างเจ็ดสิบศอก กำแพงของดิถีนั้นหนาห้าศอกโดยรอบ และลึกเข้าไปเก้าสิบศอก 13 แล้วชายผู้นั้นวัดขนาดวิหาร ได้ความลึกหนึ่งร้อยศอก และบริเวณลานในเขตหวงห้ามของวิหารกับดิถี รวมทั้งพวกผนังยาวหนึ่งร้อยศอกเหมือนกัน 14 ลานทางตะวันออกของวิหาร รวมทั้งส่วนหน้าของวิหารกว้างหนึ่งร้อยศอก

15 †† แล้วชายผู้นั้นได้วัดความยาวของดิถีที่หันไปทางเขตหวงห้ามด้านหลัง รวมทั้งระเบียงทั้งสองข้างของมัน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก ข้างในโถงศักดิ์สิทธิ์ และระเบียงที่หันหน้าไปที่ลานด้านใน 16 รวมทั้งธรณีประตูกับหน้าต่างแคบๆและระเบียงที่ล้อมรอบทั้งสามด้าน ตรงข้ามธรณีประตู ล้วนปูไม้ทับอยู่ ตั้งแต่พื้นผนังตลอดแนวไปจนถึงหน้าต่าง และหน้าต่างก็ไม่ปิดทับด้วยเหมือนกัน 17 และปูขึ้นไปถึงด้านบนสุดของประตูของห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ และของระเบียงด้านนอก และบนผนังทั้งหมดที่อยู่รอบข้างทั้งในและนอก ออกแบบอย่างประณีต 18 และถูกแกะสลักรูปเศวตและต้นปาล์มไว้มากมาย โดยแกะลายต้นปาล์มสลักับลายเศวต เศวตแต่ละองค์มีสองหน้า 19 ใบหน้าหนึ่งเป็นหน้าคนหันไปทางต้นปาล์มด้านหนึ่ง และอีกใบหน้าหนึ่งเป็นสิงโตหันไปทางต้นปาล์มอีกด้านหนึ่ง มีรูปเหล่านี้แกะสลักอยู่รอบวิหาร 20 มีรูปของเศวตกับต้นปาล์มเหล่านี้ แกะสลักอยู่บนผนังของห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ ตั้งแต่พื้นไปจนถึงบริเวณเหนือทางเข้า

21 ห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ มีพวกกรอบประดู่รูปสี่เหลี่ยม และตรงด้านหน้าห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น มีสิ่งที่ดูเหมือนกับ 22 แท่นบูชาทำจากไม้ อยู่แท่นหนึ่ง สูงสามศอก กว้างและยาวสองศอกเท่ากัน ที่มุมทั้งสี่มุม รวมทั้งที่ฐานและด้านข้างของแท่นนั้นเป็นไม้ ชายคนนั้นพูดกับผมว่า “นี่คือโต๊ะที่ตั้งอยู่ตรงหน้าของพระยาห์เวห์”

23 ทั้งห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ และห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุด มีประตูอยู่สองบาน

†† ข้อ 15-17 ในสำเนาฮีบรู เข้าใจยากมาก

24 แต่ละประตูมีบานเหวี่ยงสองบาน
 25 และบนประตูของห้องโถงศักดิ์สิทธิ์ และสะลักลายครูบและ
 ต้นปาล์มเหมือนกับที่แกะไว้บนผนัง และมีที่กันแดดยื่นอยู่บน
 ด้านหน้าของระเบียบ
 26 มีหน้าต่างแคบๆที่มีลายต้นปาล์มแกะสลักอยู่บนผนังทั้งสอง
 ข้างของระเบียบ และมีห้องต่างๆอยู่ด้านข้างที่มีที่กันแดดด้วย

ห้องนักรบ

42 แล้วชายผู้นั้นก็นำผมไปทางทิศเหนือ
 ออกไปที่ลานด้านนอก และนำผมไปยังพวกห้องที่อยู่
 อีกฝากหนึ่งของลานที่อยู่หลังวิหาร และตรงข้ามกับตึกทางทิศ
 เหนือ
 2 ตึกที่มีห้องพวกนี้ มีประตูออกไปสู่ทิศเหนือนั้น ยาวหนึ่งร้อย
 ศอก กว้างห้าสิบศอก
 3 ตึกนี้สูงสามชั้นและมีพวกระเบียบทางเดินอยู่ทั้งสามชั้นระ-
 หว่างตึกนี้กับวิหารนั้น มีลานด้านในชั้นอยู่ กว้างยี่สิบศอก อีก
 ฝากหนึ่งของตึกนี้ หันไปทางพื้นหินของลานด้านนอก
 4 ที่ด้านหน้าห้องต่างๆที่หันหน้าเข้ามาด้านใน มีเฉลียงกว้างสิบ
 ศอก ยาวหนึ่งร้อยศอก และมีประตูอยู่ทางทิศเหนือ
 5 ตึกนี้ ห้องข้างบนแคบกว่าข้างล่าง
 เพราะระเบียบทางเดินเหล่านั้นไปกินที่ของห้องชั้นบน มากกว่า
 ที่ชั้นกลางและชั้นล่างของตึก
 6 ทั้งสามชั้นไม่มีเสาหลักเหมือนกับที่มีในลานข้างนอก ดังนั้น
 ห้องชั้นบนพวกนี้จึงมีพื้นที่ว่างน้อยกว่าชั้นล่างและชั้นกลาง
 7 ด้านนอกของตึกนี้ มีกำแพงขนานไปกับห้องพวกนี้และลาน
 ด้านนอก กำแพงนี้ทอดยาวไปตามด้านหน้าของห้อง มีขนาดยาว
 ห้าสิบศอก

8 แถวของห้องที่ขนานไปกับลานด้านนอกนั้นยาวห้าสิบศอก
 แถวของห้องที่อยู่ใกล้กับห้องศักดิ์สิทธิ์นั้นยาวหนึ่งร้อยศอก
 9 มีทางเข้าจากลานด้านนอก เข้ามายังห้องพวกนี้จากทางทิศ
 ตะวันออก
 10 ตรงจุดเริ่มต้นของกำแพงลานของลานวิหาร ทางทิศใต้เลาะ
 ไปตามแนวกำแพงลานด้านนอก มีห้องหลายห้องติดกับลานของ
 วิหารและอยู่ตรงข้ามกับตึก
 11 มีเฉลียงอยู่หน้าห้องเหล่านั้น ห้องทางทิศใต้พวกนี้เหมือน
 กับห้องต่างๆทางทิศเหนือ มีความกว้างและยาวเท่ากัน มีพวก
 ทางออกและความลึกเหมือนกันด้วย 12 ที่จุดเริ่มต้นของเฉลียงที่
 ขนานไปกับผนัง มีทางเข้าอันหนึ่งที่ผู้คนสามารถใช้เข้าออกห้อง
 ต่างๆเหล่านั้นได้ จากทางทิศตะวันออก

13 แล้วชายผู้นั้นได้พูดกับผมว่า
 “ห้องทางทิศเหนือและห้องทางทิศใต้ที่หันหน้าไปที่ลานหลังวิ-
 หารนั้น คือห้องของพวกนักรบ เป็นห้องสำหรับพวกนักรบที่
 รับผิดชอบอยู่ใกล้กับประตูวิหาร เวห์ จะใช้กินเครื่องบูชาอันศักดิ์สิทธิ์ที่-
 สุด พวกเขาจะวางเครื่องบูชาเหล่านี้ไว้ในห้องเหล่านั้น คือเครื่อง
 บูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาข้าวธัญ และเครื่องบูชาสดเซย
 เพราะห้องพวกนี้เป็นของศักดิ์สิทธิ์
 14 พวกนักรบที่เข้าไปในพวกบริเวณที่ศักดิ์สิทธิ์ของวิหารนั้น
 จะต้องไม่ออกมาที่ลานด้านนอก จนกว่าพวกเขาจะได้ถอดชุดที่
 ใส่รับใช้พระยาห์เวห์ไว้ในห้องทั้งหลายของนักรบก่อน เพราะ
 ชุดเหล่านั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์
 พวกเขาต้องสวมเสื้อผ้าอื่น ก่อนที่จะออกไปยังบริเวณด้านนอก
 ที่คนทั่วไปอยู่กัน”

ลานด้านนอก

15 เมื่อชายผู้นั้นวัดขนาดสิ่งต่างๆภายในบริเวณวิหารเสร็จแล้ว
 เขาได้นำผมออกมาทางประตูด้านตะวันออก และเขาได้วัดบริ-
 เวณรอบๆวิหารทั้งหมด

16 เขาเอาไม้วัด วัดด้านตะวันออกได้ขนาดความยาวห้าร้อย
 ศอก
 17 เขาเอาไม้วัด วัดด้านเหนือได้ขนาดความยาวห้าร้อยศอก
 18 เขาเอาไม้วัด วัดด้านใต้ ได้ขนาดความยาวห้าร้อยศอก
 19 แล้วเขาก็หันไปทางด้านตะวันตกและวัดด้านนั้นได้ความ
 ยาวห้าร้อยศอกเหมือนกัน
 20 เขาจึงใช้ไม้วัด วัดทั้งสี่ด้านซึ่งมีกำแพงล้อมรอบอยู่ ได้ขนาด
 ยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก กำแพงนี้แยกบริเวณที่ศักดิ์-
 สิทธิ์ออกจากบริเวณทั่วไป

สง่าราศีของพระยาห์เวห์ที่กลับคืนสู่วิหารของพระองค์

43 แล้วชายผู้นั้นได้พาผมไปที่ประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะ-
 วันออก 2 และผมได้เห็นรัศมีของพระเจ้าของชาวอิสรา-
 เอล ส่องออกมาจากทางทิศตะวันออกนั้น เสียงดังเหมือนน้ำที่
 ไหลเชี่ยวกราก และพื้นดินได้สว่างจ้าไปด้วยแสงจากรัศมีของ
 พระองค์

3 นิมิตที่ผมเห็นนั้นเหมือนกับนิมิตที่ผมเคยเห็นเมื่อครั้งที่พระ-
 องค์ได้มาเพื่อทำลายเมือง และเหมือนกับนิมิตที่ผมเคยเห็นที่
 คลองเคบารี่ และผมก็ชบหน้าลงกับดิน

4 รัศมีของพระยาห์เวห์ได้เข้าสู่วิหารทางประตูที่หันหน้าไปทาง
 ทิศตะวันออก

5 แล้วพระวิญญาณ[†] ได้ยกผมขึ้น และนำผมเข้าสู่ลานด้านใน
 และรัศมีของพระยาห์เวห์ได้แผ่ไปทั่ววิหาร 6 ในขณะที่ชายผู้นั้น
 ยืนอยู่ข้างๆผม ผมได้ยินเสียงของผู้หนึ่งดังออกมาจากภายในวิ-
 หารพูดกับผม

7 พระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์
 นี้คือที่ตั้งบัลลังก์ของเรา และเป็นที่ย่างฝ่าเท้าของเรา
 นี้คือที่ที่เราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางชาวอิสราเอลตลอดไป ทั้ง
 ครอบครัวชาวอิสราเอลกับพวกกษัตริย์ของพวกเขา จะไม่ทำให้
 ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราต้องเสื่อมเสียอีก ด้วยการขายตัว^{††} ของ
 พวกเขา และด้วยการถวายเป็นของขวัญให้กับพวกวิญญาณของ
 กษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขาในงานศพของกษัตริย์เหล่านั้น

8 กษัตริย์ของพวกเขาสร้างธรรมิ์ประตูดั้งและเสาประตูดั้งของ
 พวกเขาคิดกับของเราเลย มีแค่ผนังกันระหว่างเรากับพวกเขา
 เท่านั้น ดังนั้น เมื่อพวกเขาทำตัวน่ารังเกียจ พวกเขาก็ได้ทำให้
 ชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของเราเสื่อมเสียไป เราถึงได้ทำลายพวกเขาตอนที่
 เราโกรธ[‡] ให้พวกเขาหยุดขายตัว และให้หยุดถวายเป็นของขวัญ
 ให้กับพวกกษัตริย์ที่ตายแล้วของพวกเขา แล้วเราจะอาศัยอยู่
 ท่ามกลางพวกเขาตลอดไป

10 เจ้าลูกมนุษย์เอ๋ย ให้บรรยายเรื่องวิหารนี้ให้กับประชาชนชาว
 อิสราเอลฟัง เพื่อพวกเขาจะได้อับอายในบาปทั้งหลายของพวกเขา
 เขา และให้พวกเขาพิจารณาถึงแผนผังของวิหารนี้ 11 แล้วพวก
 เขาจะได้ละอายต่อสิ่งทั้งหมดที่พวกเขาได้ทำไป ให้พวกเขารู้จัก
 รูปแบบของวิหารนี้ ทั้งการจตุรัส พวกทางออกและทางเข้า รวม
 ทั้งกฎระเบียบและคำสั่งทั้งหมดของมัน ให้เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ต่อ
 หน้าพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รับรักษาทุกทั้งหลายของเรา และทำ
 ตามกฎเกณฑ์ทั้งหมดของเรา

12 นี่คือกฎของวิหาร คือบริเวณรอบๆวิหารทั้งหมดบนยอดเขา
 จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด นั่นคือกฎของวิหาร

แท่นบูชา

13 ต่อไปนี้คือขนาดของแท่นบูชา โดยวัดเป็นศอก ให้หนึ่งศอก
 ยาวเท่ากับหนึ่งศอกกับอีกหนึ่งฝ่ามือ
 แท่นบูชานี้มีร่องน้ำอยู่รอบๆฐานของมัน ลึกหนึ่งศอก กว้าง
 หนึ่งศอก

[†] พระวิญญาณ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ลม”^{††} การขายตัว สิ่งนี้
 หมายถึง การหันเหไปจากพระเจ้าและไม่ซื่อสัตย์ต่อพระองค์

ดรรชนีของร่องน้ำ มีขอบสูงขึ้นมาหนึ่งคืบ และต่อไปนี่คือ ความสูงของแท่นบูชา

14 จากกันของร่องน้ำ ขึ้นมาถึงส่วนบนสุดของทึกกันอันต่ำ สูง สองศอก หนาหนึ่งศอก จากทึกกันอันต่ำสุดนี้ขึ้นไปถึงทึกกันอันสูง สุด สูงสี่ศอก หนาหนึ่งศอก

15 เตาไฟของแท่นบูชาสูงสี่ศอก และที่มุมทั้งสี่ของเตาไฟนั้น มีเชิงงอนสี่อันยื่นขึ้นมา

16 เตาไฟของแท่นบูชาเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า กว้าง ยาว สิบสองศอก

17 ทึกกันอันสูงนั้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า กว้าง ยาวสิบสี่ศอก มี ขอบสูงครึ่งศอก มีรางน้ำขนาดหนึ่งศอกอยู่รอบๆฐานของแท่น บันไดของแท่นบูชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก”

18 แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

นี่คือกฎระเบียบต่างๆสำหรับแท่นบูชา เมื่อเจ้าสร้างมันเสร็จ แล้ว เพื่อเจ้าจะได้ถวายพวกเครื่องเผาบูชาบนมัน และชดเชยเลือด ใส่ข้างแท่นบูชา

19 เจ้าต้องใช้วัวหนุ่มหนึ่งตัว เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง เจ้าต้อง นำมันมาให้กับนักบวชชาวเลวี ซึ่งเป็นคนในครอบครัวของ ศาโดก พวกเขาจะมีสิทธิที่จะเข้าไปใกล้แล้ว เพื่อทำพิธีอยู่ต่อหน้าเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

20 “เจ้าต้องเอาเลือดของมันมาส่วนหนึ่ง มาใส่ที่เชิงงอนทั้งสี่ ของแท่นบูชา และที่มุมทั้งสี่ของทึกกันชั้นบนสุดที่ถัดจากเตา ลง มา และขอบที่อยู่รอบมัน อย่างนี้เจ้าจะทำให้แท่นบูชาบริสุทธิ์ และชำระมัน

21 เจ้าต้องเอาวัวหนุ่มที่ถูกถวายเป็นเครื่องบูชา และให้เอาไป เผาในที่ที่ได้กำหนดไว้ภายในบริเวณวิหาร ที่อยู่นอกตึกของวิ- หार

22 ในวันที่สอง เจ้าต้องถวายแพะผู้ตัวหนึ่งที่ไม่มีตำหนิใดๆเพื่อ เป็นเครื่องบูชาชำระล้าง และเจ้าต้องทำให้แท่นบูชาบริสุทธิ์ อย่าง ที่ทำตอนถวายวัวหนุ่มนั้น

23 เมื่อเจ้าทำพิธีชำระแท่นบูชาเสร็จแล้ว เจ้าต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งกับแกะผู้ตัวหนึ่งที่มาจากฝูง ทั้ง สองตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ

24 เจ้าต้องถวายพวกมันต่อหน้าพระยาห์เวห์ และพวกนักบวช ต้องโรยเกลือลงบนพวกมัน และนำพวกมันไปถวายเป็นเครื่อง เผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์

25 เจ้าจะต้องจัดหาแพะผู้ตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ทุกๆวันเป็นเวลาเจ็ดวัน และเจ้ายังต้องจัดหาวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับ แกะผู้ตัวหนึ่งจากฝูง สัตว์ทั้งหมดต้องไม่มีตำหนิใดๆ

26 พวกนักบวชต้องชำระแท่นบูชา และทำให้มันบริสุทธิ์ เป็นเว- ลายเจ็ดวัน อย่างนี้พวกเขาจะได้อุทิศแท่นบูชาให้แก่พระยาห์เวห์ โดยเฉพาะ 27 เมื่อพวกเขาทำจนครบเจ็ดวันแล้ว ตั้งแต่วันที่แปด เป็นต้นไป พวกนักบวชต้องถวายเครื่องเผาบูชาของเจ้า และ เครื่องสังสรรค์บูชาบนแท่นบูชานั้น แล้วเราจะยอมรับเจ้า” พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ประตูด้านนอกทางทิศตะวันออก

44 แล้วชายผู้นั้นได้พาผมกลับไปประตูด้านนอกของบริ- เวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ ประตูนี้หันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมันก็ปิดอยู่

2 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ประตูนี้ต้องปิดอยู่เสมอ ไม่มีใครมี สิทธิเปิดมัน ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้าออกทางประตูนี้ มัน ต้องปิดอยู่เสมอ เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เข้า มาทางประตูนี้

3 มีแต่ผู้เฒ่าของอิสราเอลเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ได้รับอนุญาต ให้หนึ่งอยู่ในประตูนี้ เพื่อจะกินอาหารต่อหน้าพระยาห์เวห์ เขา ต้องเข้ามาทางระเบียงของประตูและออกไปทางเดียวกัน”

ความศักดิ์สิทธิ์ของวิหาร

4 แล้วชายผู้นั้นได้นำผมผ่านเข้าไปทางประตูทิศเหนือ ไปถึง ด้านหน้าของวิหาร ผมมองดูและเห็นรัศมีของพระยาห์เวห์เต็มวิ- หารของพระองค์ และผมได้ซบหน้าลงกับดิน

5 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า

“เจ้าลูกมนุษย์ สนใจดีๆ ดูดีๆ และฟังดีๆ ถึงทุกสิ่งที่เราบอกกับ เจ้า ที่เกี่ยวกับกฎระเบียบของวิหารของพระยาห์เวห์ ให้สังเกต ทางเข้าและทางออกทั้งหมดของบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์นี้ให้ดี

6 ให้พูดกับครอบครัวอิสราเอลที่ซบหน้าผมว่า “นี่คือสิ่งที่พระ ยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ครอบครัวอิสราเอล ให้หยุดการประ- พุธดิอันน่ารังเกียจทั้งหมดของพวกเจ้าซะ 7 นอกจากการกระทำ ที่น่ารังเกียจอย่างอื่นของพวกเจ้าแล้ว พวกเจ้ายังได้นำพวกชาว ต่างชาติที่ไม่ได้ซบหน้าและกาย เข้ามาในบริเวณวิหารศักดิ์ สิทธิของเรา ทำให้วิหารของเราเสื่อมไป ในขณะที่เจ้าถวายอา- หารให้กับเราซึ่งก็คือไขมันและเลือดนั้น อย่างนี้พวกเจ้าได้ละ- เมียดข้อตกลงที่มีต่อเรา

8 แทนที่พวกเจ้าจะทำหน้าที่ของเจ้า ในการเฝ้ายามพวกของ ศักดิ์สิทธิ์ เจ้ากลับให้คนต่างชาติเข้ามาเฝ้ายามแทนในบริเวณวิ- หารศักดิ์สิทธิ์ของเรา”

9 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด

“ห้ามพวกคนต่างชาติที่ยังไม่ได้ซบหน้าและกายเข้ามาใน บริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ของเรา ถึงจะเป็นชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ ท่ามกลางชาวอิสราเอลก็ตาม

10 แต่พวกชาวเลวีจะเข้ามา คือคนเหล่านั้นที่ปลีกตัวห่างไปจาก เราดอนที่ชาวอิสราเอลหลงทางไป พวกชาวเลวีที่หันไปจากเรา และไปติดตามพวกรูปเคารพ จะต้องรับผลกระทบจากบาปที่พวก เขาทำไปนั้น

11 พวกเขาจะยังทำหน้าที่ยามในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ของเรา รับใช้อยู่ที่ประตูวิหาร และมาเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาต่างๆ สำหรับประชาชน และยืนอยู่ต่อหน้าประชาชนเพื่อรับใช้พวกเขา 12 แต่เราได้ยกมือสาบานไว้ว่า พวกเขาต้องรับผลกระทบจากบาปที่ พวกเขาทำไปนั้น เพราะพวกเขาเคยไปรับใช้คนเหล่านั้นต่อหน้า พวกรูปเคารพของพวกเขา และทำให้ครอบครัวชาวอิสราเอลทำ บาป” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

13 “อย่างนี้ พวกเขาจะต้องไม่เข้าไปใกล้เพื่อรับใช้เราในฐานะนัก- บวช หรือเข้าไปใกล้ของศักดิ์สิทธิ์ใดๆก็ตาม หรือเข้าไปใกล้เครื่องบูชา อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของเรา พวกเขาต้องทนรับความอับอายจาก การทำตัวที่น่ารังเกียจของพวกเขา

14 แต่เราจะตั้งให้พวกเขาทำหน้าที่เป็นยาม และจัดการกับภา- ระทั้งหลายที่จะต้องทำในวิหารนั้น

15 แต่พวกนักบวชที่เป็นชาวเลวี และเป็นลูกหลานของศาโดก ที่เคยทำหน้าที่อยู่ภายในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ของเราอย่างซื่อ- สัตย์ เมื่อครั้งที่ชาวอิสราเอลหันเหไปจากเรานั้น พวกเขาจะมีสิทธิ เข้ามาใกล้เพื่อทำพิธีอยู่ต่อหน้าเรา พวกเขามีสิทธิยืนอยู่ต่อหน้า เรา เพื่อถวายเครื่องบูชาที่เป็นส่วนไขมันและเลือดนั้นให้กับเรา” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

16 “พวกเขาเท่านั้นที่มีสิทธิเข้ามาในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ของ เรา และเข้ามาใกล้โต๊ะของเรา เพื่อทำพิธีอยู่ต่อหน้าเรา และพวก เขาจะทำหน้าที่เฝ้ายามสำหรับเรา

17 เมื่อพวกนักบวชนี้เข้าสู่ประตูลานด้านใน พวกเขาต้องสวม เสื้อลินิน พวกเขาต้องไม่สวมเสื้อผ้าที่ทำจากขนแกะ ในขณะที่ ทำพิธีอยู่ประตูลานด้านในหรือภายในวิหาร

18 พวกเขาต้องสวมผ้าโพกหัวที่ทำจากลินินและใส่ผ้าชั้นในที่ ทำจากลินินไว้รอบเอวของพวกเขา พวกเขาต้องไม่สวมสิ่งใดๆก็ ตามที่จะทำให้มีเหงื่อ 19 เมื่อพวกเขาออกไปสู่ลานด้านนอกที่ ประชานอยู่ พวกเขาต้องถอดเสื้อผ้าที่ใส่ในขณะที่ทำพิธีออก และ ต้องทิ้งเสื้อผ้าชุดนั้นไว้ในพวกห้องศักดิ์สิทธิ์ และสวมเสื้อผ้าชุด

อื่นแทน อย่างนั้น จะได้ไม่มีใครไปถูกเสื้อผ้าศักดิ์สิทธิ์ของเขา และเป็นอันตราาย †

20 พวกเขาต้องไม่โกนหัวหรือปล่อยให้ผมยาว แต่พวกเขาต้องเล็มผมอยู่เป็นประจำ

21 ห้ามนกบวชดื่มเหล้าองุ่นเมื่อเข้าไปในลานด้านใน
22 พวกเขาต้องไม่แต่งงานกับแม่หม้าย หรือกับหญิงที่หย่ากับสามีมาแล้ว

พวกเขาจะต้องแต่งงานกับหญิงพรหมจรรย์ที่เป็นลูกหลานของชาวอิสราเอล หรือแต่งงานกับแม่หม้ายของนกบวชเท่านั้น

23 พวกเขาต้องสอนประชาชน ให้รู้ถึงความแตกต่างระหว่างความศักดิ์สิทธิ์กับของธรรมดาทั่วไป และสอนให้พวกเขารู้จักวิธีแยกแยะว่าจะไรบริสุทธิ์และอะไรไม่บริสุทธิ์

24 เมื่อมีเรื่องทะเลาะวิวาทเกิดขึ้น
พวกนกบวชต้องทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสิน และต้องตัดสินเรื่องนั้นตามกฎระเบียบของเรา

พวกเขาต้องรักษากฎหมายข้อและข้อบังคับต่างๆที่เกี่ยวกับงานเทศกาลต่างๆที่เราได้กำหนดขึ้น และพวกเขาจะต้องรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของวันหยุดทางศาสนาของเราไว้

25 พวกนกบวชต้องไม่ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ ด้วยการเข้าใกล้คนตาย แต่ถ้าคนตายเป็นพ่อหรือแม่ ลูกชายหรือลูกสาว พี่ชายหรือน้องชาย พี่สาวหรือน้องสาวของเขาที่ยังไม่ได้แต่งงาน เขาจะได้รับอนุญาตให้ทำตัวเองให้ไม่บริสุทธิ์ได้ 26 หลังจากที่เขารับการชำระตัวแล้ว เขาต้องรออยู่เจ็ดวันก่อนที่จะกลับไปทำหน้าที่ในวิหาร

27 ในวันที่เขาเข้าไปในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ ถึงลานด้านในเพื่อจะรับใช้ในบริเวณศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาขี้เถ้าล้างให้กับตัวเองก่อน” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

28 นี่จะเป็นมรดกที่พวกนกบวชจะได้รับ คือเราเองเป็นมรดกของพวกเขา เจ้าต้องไม่ให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินใดๆในอิสราเอล เราเองเป็นกรรมสิทธิ์ของพวกเขา

29 พวกเขาจะกินเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องบูชาขี้เถ้าและเครื่องบูชาสดเชย และทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวอิสราเอลนำมาถวายให้แก่พระยาห์เวห์จะเป็นของพวกเขา

30 ผลผลิตชุดแรกของพืชทุกชนิด และของถวายพิเศษทุกชนิดจะเป็นของพวกนกบวช เจ้าต้องให้ส่วนที่ดีที่สุดในของแบ่งดิบของเจ้ากับพวกเขา เพื่อเจ้ากับครอบครัวจะได้รับพร

31 แล้วพวกนกบวชต้องไม่กินอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะป็นนกหรือสัตว์อื่นๆที่ตายเองหรือถูกสัตว์ป่าฉีกทิ้งจนตาย

กฎระเบียบเรื่องการแบ่งที่ดินสำหรับใช้ในงานศักดิ์สิทธิ์

45 เมื่อเจ้าแบ่งที่ดินเพื่อให้เป็นมรดกนั้น เจ้าต้องถวายที่ดินส่วนหนึ่งให้แก่พระยาห์เวห์เพื่อเป็นเขตศักดิ์สิทธิ์ โดยให้มีขนาดยาวสองหมื่นห้าพันศอก ** กว้างสองหมื่นศอก † พื้นที่ทั้งหมดนี้จะเป็นเขตศักดิ์สิทธิ์ 2 จากเขตศักดิ์สิทธิ์นี้ ให้แบ่งพื้นที่ออกมาส่วนหนึ่งเป็นรูปสี่เหลี่ยมด้านเท่า มีขนาดด้านละห้าร้อยศอก เพื่อให้เป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ และให้กันพื้นที่รอบๆส่วนนี้ออกมาอีกห้าสิบศอก เพื่อเป็นพื้นที่เปิดโล่ง 3 ในเขตศักดิ์สิทธิ์ที่มีขนาดยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอกนี้ จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งในเขตนี้จะมีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดตั้งอยู่

4 ในที่ดินทั้งหมด เขตนี้จะเป็นเขตศักดิ์สิทธิ์สำหรับพวกนกบวชอยู่กัน คือพวกนกบวชที่รับใช้ในบริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์ ที่เข้าใกล้พระยาห์เวห์เพื่อรับใช้อยู่ต่อหน้าพระองค์ มันจะเป็นที่ตั้ง

† จะได้ไม่มีใคร... เป็นอันตราาย คนธรรมดาทั่วไปห้ามแตะต้องของศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเขาทำอย่างนั้น เขาจะได้รับอันตราาย †† สองหมื่นห้าพันศอก หรือ ประมาณสิบสามกิโลเมตร ‡ สองหมื่นศอก หรือประมาณสิบกิโลเมตร ๕ ข้อความนี้มาจากฉบับแปลภาษากรีก ในภาษาฮีบรูเขียนว่า หนึ่งหมื่นศอก (หรือประมาณห้ากิโลเมตร)

สำหรับบ้านของพวกเขา และเป็นที่ตั้งของสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ด้วย 5 พื้นที่ขนาดยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอกนี้ จะเป็นที่ตั้งของพวกเมืองที่เป็นสมบัติของพวกชาวเลวีที่รับใช้ในวิหาร เพื่อให้พวกเขาได้อยู่อาศัย

6 เจ้าต้องกำหนดบริเวณหนึ่ง มีขนาดกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก อยู่ถัดจากส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ออกมา ที่ตรงนี้ให้เป็นที่อยู่ของชาวอิสราเอลทั้งหมด รวมทั้งเป็นที่ตั้งของเมืองเยรูซาเล็มด้วย

กฎระเบียบเรื่องการแบ่งที่ดินสำหรับผู้นำอิสราเอล

7 เขตที่ติดกับเขตศักดิ์สิทธิ์ และติดกับเมืองเยรูซาเล็มไปทางตะวันตกและตะวันออก จะเป็นของผู้นำอิสราเอล

เขตนี้จะทอดยาวไปจากสุดเขตแดนทางทิศตะวันตก ไปถึงสุดเขตแดนทิศตะวันออก ขนานไปกับเขตแดนที่เป็นของแต่ละเผ่า

8 ที่ดินนี้จะเป็นสมบัติของผู้นำอิสราเอล และผู้นำของเราจะไม่กดขี่ประชาชนของเราอีกต่อไป แต่จะยินยอมให้ชาวอิสราเอลเป็นเจ้าของที่ดินได้ตามเผ่าพันธุ์ของพวกเขา

9 นี่เป็นสิ่งทีพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
“พวกผู้นำของอิสราเอล พวกเจ้าได้ปล้นและโกงคนของเรามานานพอแล้ว หยุดความรุนแรงและการกดขี่ข่มเหงซะ แล้วหันมาทำในสิ่งที่เที่ยงธรรมและถูกต้อง หยุดขับไล่ประชาชนของเราไปจากบ้านของพวกเขาได้แล้ว”
พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

กฎระเบียบเรื่องน้ำหนักและเครื่องตวง

10 “เจ้าต้องใช้เครื่องชั่งที่เที่ยงตรง ใช้เอฟาห์ † และไซบัท † ที่เที่ยงตรง 11 เอฟาห์กับบัทนั้นต้องมีขนาดเดียวกัน หนึ่งบัทต้องบรรจุได้หนึ่งส่วนสิบไฮเมอร์ †† และหนึ่งเอฟาห์ต้องบรรจุได้หนึ่งส่วนสิบไฮเมอร์เหมือนกัน ไฮเมอร์ต้องเป็นเครื่องวัดที่มาตรฐานสำหรับทั้งเอฟาห์และบัท 12 หนึ่งเซเชล ††† ต้องเท่ากับยีสิบเกรห์ ยีสิบเซเชลบวกยีสิบห้าเซเชลบวกสิบห้าเซเชลต้องเท่ากับหนึ่งมินา ๕

กฎระเบียบเรื่องของถวาย

13 ต่อไปนี้คือของขัวัญพิเศษที่เจ้าต้องนำมาถวาย จากแต่ละไฮเมอร์ของข้าวสาลีหรือข้าวบาร์เลย์ เจ้าต้องถวายหนึ่งส่วนหกเอฟาห์

14 ให้ถวายน้ำมันตามที่ได้กำหนดไว้โดยดวงเป็นบัท จากน้ำมันแต่ละโคระ ให้แบ่งถวายหนึ่งส่วนสิบบัท †† (หนึ่งโคระเท่ากับสิบบัทหรือหนึ่งไฮเมอร์)

15 จากฝูงแกะทุกฝูงสองร้อยตัวที่ได้รับการเลี้ยงดูในทุ่งหญ้าของอิสราเอลที่มีนาอุดมสมบูรณ์ ให้เลือกออกมาถวายหนึ่งตัวของพวกมันทั้งหมด จะเอามาเป็น เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา เพื่อขจัดบาปต่างๆให้กับประชาชน” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

16 ประชาชนทั้งหมดในแผ่นดินต้องมอบของถวายต่างๆนี้ให้กับผู้นำอิสราเอล

17 ผู้นำอิสราเอลจะมีหน้าที่จัดหาเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช และเครื่องดื่มบูชา สำหรับงานเทศกาลวันพระจันทร์ใหม่ วันหยุดทางศาสนา รวมทั้งงานเทศกาลทั้งหลายที่ได้กำหนดไว้ของครอบครัวชาวอิสราเอล

†† เอฟาห์ หน่วยการตวงของแห่ง มีปริมาณเท่ากับ 22 ลิตร (เหมือนข้อ 24) †† บัท เป็นหน่วยในการตวงของเหลว ††† ไฮเมอร์ เป็นหน่วยในการตวงของแห่ง †††† เซเชล หนึ่งเซเชลมีน้ำหนักประมาณ 11.5 กรัม 5 มินา ในที่นี้ เท่ากับหกสิบเซเชล แต่มินาต่างๆไปจะเท่ากับห้าสิบเซเชล †††† หนึ่งส่วนสิบบัท เท่ากับ 2.2 ลิตร

ผู้นำอิสราเอลจะจัดหาเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เครื่องเผาบูชา และเครื่องสังสรรค์บูชา เพื่อใช้ขจัดบาปต่างๆ สำหรับครอบครัวอิสราเอล

กฎระเบียบเรื่องเทศกาลต่างๆ
(อพย. 12:1-20; ลนต. 23:33-43)

18 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด ในวันหนึ่งของแต่ละเดือนหนึ่ง เจ้าต้องนำวัวหนุ่มที่ไม่มีตำหนิใดๆมา และใช้มันทำพิธีเพื่อทำให้บริเวณวิหารศักดิ์สิทธิ์นั้นบริสุทธิ์

19 นักบวชต้องเอาเลือดของเครื่องบูชาชำระล้าง มาใส่ไว้ที่เสาประตูของวิหาร และใส่ตรงขอบด้านบนของทั้งสี่มุมของแท่นบูชา และใส่บนเสาประตูของลานด้านใน

20 เจ้าต้องทำพิธีนี้เหมือนกัน ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้น สำหรับคนที่ทำบาปไปโดยไม่ตั้งใจหรือไม่รู้ โดยวิธีนี้เจ้าจะชำระวิหารให้บริสุทธิ์

21 ในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้น เจ้าต้องจัดงานเทศกาลปลดปล่อยขึ้น งานเลี้ยงจะมีขึ้นเป็นเวลาเจ็ดวัน ในระหว่างนี้ เจ้าจะต้องกินขนมปังที่ไม่ได้ใส่เชื้อฟู 22 ช่วงนี้ ผู้นำจะจัดหาวัวผู้มาตัวหนึ่ง เอามาเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง ให้กับทั้งตัวเขาและประชาชนทั้งหมดของแผ่นดิน

23 ตลอดทั้งเจ็ดวันของงานเลี้ยงนี้ ผู้นำต้องเป็นผู้จัดหาวัวตัวผู้เจ็ดตัว และแกะตัวผู้เจ็ดตัว ที่ไม่มีตำหนิใดๆมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์ และจัดหาแพะตัวผู้มาวันละตัว เอามาถวายเป็นเครื่องบูชาชำระล้าง

24 เมื่อถวายวัวตัวผู้แต่ละตัว ผู้นำจะต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชจำนวนหนึ่งเอฟาห์[†] ด้วย และเมื่อถวายแกะตัวผู้แต่ละตัว เขาต้องถวายเมล็ดพืชจำนวนหนึ่งเอฟาห์ พร้อมกับถวายน้ำมันหนึ่งฮิน[‡] สำหรับเมล็ดพืชแต่ละเอฟาห์

25 ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในช่วงเจ็ดวันของเทศกาลอยู่เพิง ผู้นำต้องจัดหาเครื่องบูชาเหล่านี้ไว้ด้วย คือพวกเครื่องบูชาชำระล้าง เครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและน้ำมัน

กฎระเบียบต่างๆสำหรับผู้ครอบครองและประชาชน

46 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ประตูลานด้านในที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกนั้น ให้ปิดมันไว้ตลอดหกวันทำงานนั้น แต่ในวันหยุดทางศาสนาและวันพระจันทร์ใหม่ ให้เปิดมันไว้ 2 ผู้ครอบครองอิสราเอลจะต้องเข้ามาจากด้านนอกโดยผ่านทางระเบียงของประตูทางเข้า และมายืนอยู่ข้างเสาประตู พวกนักบวชต้องเอาเครื่องเผาบูชาของผู้ครอบครอง และพวกเครื่องสังสรรค์บูชาของเขา มาถวายให้กับเรา ผู้ครอบครองต้องกราบไหว้อยู่ที่ธรณีประตูทางเข้า แล้วถึงค่อยออกไป แต่อย่าเพิ่งปิดประตูจนกว่าจะถึงตอนเย็น 3 ทุกๆวันหยุดทางศาสนาและทุกๆวันพระจันทร์ใหม่ ประชาชนในแผ่นดินต้องมากราบไหว้อยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ที่ทางเข้าของประตูนั้น

4 เครื่องเผาบูชาที่ผู้ครอบครอง นำมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ ในวันหยุดทางศาสนานั้น จะต้องประกอบไปด้วย ลูกแกะผู้หนึ่งตัว และแกะผู้หนึ่งตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ

5 เขาต้องถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชหนึ่งเอฟาห์[‡] พร้อมกับแกะผู้ตัวหนึ่ง และถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชเท่าที่อยากจะถวาย พร้อมกับลูกแกะเหล่านั้น แต่เขาต้องถวายน้ำมันหนึ่งฮินสำหรับเมล็ดพืชแต่ละเอฟาห์

† เอฟาห์ หน่วยการตวงของแห่ง มีปริมาณเท่ากับ 22 ลิตร †† ฮิน หน่วยในการตวงของเหลว 1 ฮิน มีปริมาณเท่ากับ 3.2 ลิตร ‡ เอฟาห์ หน่วยการตวงของแห่ง มีปริมาณเท่ากับ 22 ลิตร

6 ในวันที่พระจันทร์ใหม่นั้น เขาต้องถวายวัวหนุ่มหนึ่งตัว พร้อมกับลูกแกะหกตัว และแกะผู้หนึ่งตัว ทุกตัวต้องไม่มีตำหนิใดๆ

7 เขาต้องจัดหาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชหนึ่งเอฟาห์ถวายพร้อมกับวัวผู้ตัวนั้น และถวายเมล็ดพืชหนึ่งเอฟาห์ไปพร้อมกับแกะผู้ตัวนั้นด้วย และให้ถวายเมล็ดพืชเท่าที่เขาอยากถวาย พร้อมกับพวกลูกแกะ แต่เขาต้องถวายน้ำมันหนึ่งฮิน[‡] สำหรับเมล็ดพืชแต่ละเอฟาห์

8 เมื่อผู้ครอบครองเข้ามา เขาต้องเดินผ่านระเบียงของประตูทางเข้า และต้องออกไปทางประตูเดียวกัน

9 เมื่อประชาชนในแผ่นดินนั้น มาอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์ ในงานเทศกาลต่างๆที่ได้กำหนดไว้ คนที่เข้ามาทางประตูทิศเหนือ เพื่อมานมัสการเรา จะต้องออกไปทางประตูทิศใต้ และคนที่เข้ามาทางประตูทิศใต้จะต้องออกไปทางประตูทิศเหนือ ห้ามเข้าออกโดยใช้ประตูเดียวกัน แต่ต้องเข้าออกโดยใช้ประตูที่อยู่ตรงข้ามกัน

10 ผู้ครอบครองจะต้องอยู่ท่ามกลางประชาชน ประชาชนเข้าออกตอนไหน ผู้ครอบครองก็ต้องเข้าออกตอนนั้นด้วย

11 ทั้งงานเทศกาลและงานเลี้ยงทั้งหลายที่ได้กำหนดขึ้น ต้องมีเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช หนึ่งเอฟาห์ถวายพร้อมกับวัวผู้หนึ่งตัว และเมล็ดพืชอีกหนึ่งเอฟาห์ถวายพร้อมกับแกะผู้หนึ่งตัว และถวายเมล็ดพืชเท่าที่เขาอยากถวาย พร้อมกับพวกลูกแกะ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งฮินสำหรับเมล็ดพืชแต่ละเอฟาห์

12 เมื่อผู้ครอบครองจัดหาเครื่องบูชาด้วยความสมัครใจมาให้กับพระยาห์เวห์ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสังสรรค์บูชาก็ตาม จะต้องเปิดประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกให้กับเขา เขาจะถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสังสรรค์บูชา เหมือนกับที่เขาถวายในวันหยุดทางศาสนา แล้วเขาจะออกไป และหลังจากที่เขาออกไปแล้ว ให้ปิดประตู

กฎระเบียบเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน

13 ทุกๆเช้า ผู้ครอบครองต้องจัดหาลูกแกะอายุหนึ่งปีที่ไม่มีตำหนิใดๆมาเป็นเครื่องเผาบูชาให้แก่พระยาห์เวห์

14 ผู้ครอบครองยังต้องจัดหาเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชหนึ่งส่วนหกเอฟาห์[†] กับน้ำมันหนึ่งส่วนสามฮิน เพื่อทำให้แบ่งนุ่ม ร่วมกับการถวายเครื่องเผาบูชา การถวายเครื่องบูชาจากเมล็ดพืชให้แก่พระยาห์เวห์นั้น เป็นกฎที่ต้องทำตลอดไป

15 เขาจะต้องถวายลูกแกะ เครื่องบูชาจากเมล็ดพืชและน้ำมันให้กับเราในทุกๆเช้า นี่เป็นกฎสำหรับเครื่องเผาบูชาที่ทำกันตามปกติทุกวัน

กฎระเบียบเรื่องการยกมรดกของผู้ครอบครองแผ่นดิน

16 นี่คือนิสัยที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ถ้าผู้ครอบครองมอบของขวัญจากกองมรดกให้กับลูกชายคนหนึ่งคนใดของเขา มรดกนั้นจะตกเป็นของลูกหลานของลูกชายคนนั้นด้วย มันจะเป็นสมบัติที่ตกทอดกันต่อไป

17 แต่ ถ้าผู้ครอบครองมอบของขวัญจากกองมรดกให้กับคนรับใช้คนหนึ่งคนใดของเขา คนรับใช้คนนั้นจะเก็บของมันไว้ได้ จนถึงปีแห่งการปลดปล่อยแล้วของนั้นก็กลับไปสู่ผู้ครอบครองคนนั้นเหมือนเดิม มรดกของผู้ครอบครองจะตกทอดไปสู่ลูกชายของผู้ครอบครองเท่านั้น มันเป็นสมบัติของลูกหลานของเขา

18 ผู้ครอบครองต้องไม่ไปแย่งชิงมรดกของประชาชน หรือขับไล่ประชาชนออกจากที่ดินของพวกเขา ผู้ครอบครองต้องยกมรดกที่เป็นของเขาเองให้กับพวกลูกชายของเขา เพื่อประชาชนของเราจะได้ไม่ต้องถูกไล่ออกจากที่ดินของพวกเขา”

†† ฮิน หน่วยในการตวงของเหลว 1 ฮิน มีปริมาณเท่ากับ 3.2 ลิตร

กฎระเบียบเรื่องครัวของวิหาร

19 แล้วชายผู้นั้นได้นำผมผ่านไปที่ทางเข้าที่อยู่ด้านข้างของประตูที่จะไปสู่วรรตาท้องศักดิ์สิทธิ์ซึ่งหันหน้าไปทางทิศเหนือ หอเหล่านี้นคือหอของพวกนักบวช เขาได้พาผมไปดูสถานที่แห่งหนึ่ง ที่อยู่ปลายสุดทางด้านทิศตะวันตก 20 เขาพูดกับผมว่า “นี่คือสถานที่ที่พวกนักบวชจะใช้ต้มเครื่องบูชาชดเชย และเครื่องบูชาชำระล้าง และอบเครื่องบูชาจากเมล็ดพืช เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องเอาเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ออกไปที่ลานด้านนอก ซึ่งอาจจะเป็นอันตรายต่อประชาชนได้” †

21 แล้วเขาได้นำผมไปที่ลานด้านนอก และพาผมเดินผ่านไปที่ทั้งสี่มุมของลาน และแต่ละมุมก็มีลานเล็กอีกลานหนึ่ง

22 ลานเล็กที่อยู่ตามมุมทั้งสี่ของลานด้านนอกนี้ มีขนาดยาวสี่สิบศอกและกว้างสามสิบศอก ลานเล็กที่อยู่ติดกับทั้งสี่มุมนี้มีขนาดเท่ากันหมด

23 บริเวณโดยรอบด้านในของลานเล็กทั้งสี่ลานนั้น มีส่วนที่ยื่นออกมาจากกำแพง ส่วนที่ยื่นออกมานั้นก่อขึ้นจากหิน และมีที่ก่อไฟอยู่ด้านล่างโดยรอบ

24 ชายผู้นั้นได้พูดกับผมว่า “สถานที่เหล่านี้คือพวกครัวที่พวกผู้รับใช้อยู่ในวิหาร ใช้ต้มพวกเครื่องบูชาของประชาชน”

แม่น้ำที่ ไหลมาจากวิหาร

47 ชายผู้นั้นได้พาผมกลับมาที่ประตูทางเข้าวิหาร และผมได้เห็นน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูของวิหาร ไหลไปทางทิศตะวันออก (เพราะวิหารหันหน้าไปทางทิศตะวันออก) น้ำไหลลงมาจากทางด้านทิศใต้ของธรณีประตูของวิหาร และไหลผ่านทางด้านทิศใต้ของแท่นบูชา

2 แล้วชายผู้นั้นได้นำผมออกมา โดยใช้ประตูทิศเหนือ และพาผมอ้อมไปทางด้านนอกไปถึงประตูด้านนอกที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออก และนำผมเดินไปทางทิศใต้ของประตูนั้น

3 ชายผู้นั้นเดินไปทางทิศตะวันออกพร้อมกับถือสายวัดเส้นหนึ่ง ในมือ เขาวัดสายน้ำได้หนึ่งพันศอก แล้วเขาพาผมลุยน้ำที่ลึกถึงตาตุ่ม

4 เขาวัดสายน้ำได้อีกหนึ่งพันศอก และเขาพาผมเดินลุยน้ำที่ลึกถึงหัวเข่า

เขาวัดสายน้ำได้อีกหนึ่งพันศอก และเขาพาผมเดินลุยน้ำที่ลึกถึงเอว

5 เขาวัดสายน้ำได้อีกหนึ่งพันศอก แต่ตอนนั้นมันคือแม่น้ำสายหนึ่งที่ผมลุยข้ามไปไม่ได้ เพราะน้ำขึ้นสูงและลึกมากจนไม่มีใครลุยข้ามไปได้ นอกจากจะว่ายน้ำข้ามไป

6 ชายผู้นั้นถามผมว่า “เจ้าลูกมนุษย์ เจ้าได้สังเกตเห็นเหล่านี้หรือเปล่า”

แล้วเขาก็พาผมกลับไปริมฝั่งแม่น้ำ

7 เมื่อผมมาถึงที่นั้น ผมได้เห็นต้นไม้อจำนวนมากขึ้นอยู่ริมแม่น้ำทั้งสองฝั่ง

8 ชายผู้นั้นได้พูดกับผมว่า “แม่น้ำสายนี้ไหลไปที่แคว้นทางทิศตะวันออกและไหลไปที่อาราบา †† และไหลลงสู่ทะเลตายและทำให้ทะเลตายกลายเป็นน้ำจืด

9 แม่น้ำนี้ไหลผ่านที่ไหน ก็จะมีสิ่งมีชีวิตมาอาศัยอยู่ที่นั่น จะมีปลาอยู่มากมาย เพราะเมื่อน้ำนี้ไหลลงสู่ทะเล มันจะทำให้น้ำเค็มกลายเป็นน้ำจืด ดังนั้น ไม่ว่าแม่น้ำสายนี้จะไหลผ่านที่ใด ก็จะมีสิ่งมีชีวิตทุกชนิดมาอาศัยอยู่ที่นั่น

† อาจจะอันตรายต่อประชาชนได้ หมายถึง พระเจ้าจะลงโทษคนที่ไม่มีเข้านักบวชที่มาจะต้องถูกเครื่องบูชาศักดิ์สิทธิ์พวกนี้ †† อาราบา คือ หุบเขาจอร์แดน

10 ชาวประมงจะยืนอยู่ตามริมฝั่ง ตั้งแต่เอนเกตติไปจนถึงเอนเอกลาอิม จะมีที่มากมายให้ทอดแห จะมีปลามากมายหลายชนิด เหมือนกับปลาที่มีอยู่ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

11 แต่น้ำตามหนองตามบึงจะไม่เป็นน้ำจืด มันจะถูกทิ้งไว้ให้เป็นแกลีส 12 ต้นไม้ทุกชนิดที่ให้ผล จะเจริญเติบโตอยู่สองฟากฝั่งแม่น้ำ ไปไม่ของมันเป็นแห่งเดียว และจะออกผลไม่หยุดหย่อน มันจะออกผลให้ทุกๆเดือน เพราะน้ำจากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ไหลผ่านพวกมัน ผลของมันจะใช้เป็นอาหาร และใบของมันจะใช้เป็นยารักษา”

การแบ่งที่ดินให้กับสิบสองเผ่าของอิสราเอล

13 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด “ต่อไปนี่คือเขตแดนที่ดินที่เจ้าต้องแบ่งไว้เป็นมรดกให้กับสิบสองเผ่าของอิสราเอล โยเซฟจะได้สองส่วน

14 เจ้าต้องแบ่งมันให้กับพวกเขาอย่างเท่าเทียมกัน เพราะเราได้ยกมือสาบานไว้ว่าจะให้มันกับบรรพบุรุษของเจ้า ที่ดินนี้จะเป็นมรดกของเจ้า

15 ต่อไปนี่จะเป็นเขตแดนของที่ดิน เขตแดนทางทิศเหนือ เริ่มจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปตามถนนเฮทโลน ผ่านทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงเศดัด 16 ต่อไปจนถึงเบโรธาห์และสิบราอิม (ซึ่งติดอยู่กับเขตแดนของดามัสกัสกับฮามัท) ไปจบที่ฮาเซอร์ฮัททิโคน ซึ่งติดกับเขตแดนของเฮาราน

17 ดังนั้นเขตแดนทางทิศเหนือ เริ่มจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปจนถึงฮาซาเรโนน (ซึ่งอยู่เหนือเขตแดนของเมืองดามัสกัสและอยู่ใต้เขตแดนของฮามัท)

18 เขตแดนทางทิศตะวันออก จะทอดยาวไประหว่างเฮารานกับเมืองดามัสกัส และเรียบแม่น้ำจอร์แดนลงไปทางใต้ ซึ่งแยกระหว่างเขตแดนของกิเลอาดกับแผ่นดินของชาวอิสราเอล และจะเลยทะเลตายไปทางใต้ไกลถึงเมืองทามาร์

19 เขตแดนทางทิศใต้ เส้นเขตแดนจะเริ่มจากเมืองทามาร์ทอดยาวไปจนถึงพวกตานาแห่งเมริบาห์คาเดช แล้วเลาะไปตามลำธารของอียิปต์ ไปจบที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

20 เขตแดนทางทิศตะวันตก จะขนานไปกับชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนขึ้นไปทางเหนือ ไปจนถึงจุดที่อยู่ตรงข้ามกับทางเข้าเมืองฮามัท

21 เจ้าต้องแบ่งที่ดินในหมู่พวกเจ้า ตามเผ่าต่างๆของอิสราเอล

22 เจ้าต้องแบ่งมันให้เป็นมรดกกับตัวพวกเจ้าเอง และกับชาวต่างชาติที่มาตั้งรกรากอยู่ในหมู่พวกเจ้า และมีลูกหลาน เจ้าต้องถือว่าพวกเขาเป็นชาวอิสราเอลโดยกำเนิด พวกเจ้าต้องจัดแบ่งมรดกให้กับพวกเขาในท่ามกลางชนเผ่าของอิสราเอลด้วย 23 พวกเจ้าจะต้องแบ่งมรดกให้กับเขา ไม่ว่าพวกเขาจะตั้งรกรากอยู่ในท่ามกลางชนเผ่าใดของอิสราเอลก็ตาม”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

ที่ดินสำหรับเผ่าต่างๆของอิสราเอล

48 “ต่อไปนี่คือรายชื่อของเผ่าต่างๆของอิสราเอลกับที่ดินที่พวกเขาจะได้รับ

เริ่มจากทางทิศเหนือ ชนเผ่าดานจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่เลียบไปตามถนนเฮทโลนไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท ไปจนถึงฮาซาเรโนน (ซึ่งติดกับเขตแดนทางด้านเหนือของเมืองดามัสกัสที่อยู่ถัดจากเมืองฮามัท) เริ่มจากเขตแดนด้านตะวันออกยาวไปจนถึงด้านตะวันตก

2 ชนเผ่าอาเซอร์จะได้รับส่วนหนึ่ง

คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของดาน

ทอดยาวจากทางทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

3 ชนเผ่าเนฟทาลีได้รับส่วนหนึ่ง

คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของอาเซอร์

ทอดยาวจากทางทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก 4 คนเผ่ามนัสเสห์จะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของนัฟทาลี ทอดยาวจากทางทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก 5 คนเผ่าเอฟราอิมจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของมนัสเสห์ ทอดยาวจากทางทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก 6 คนเผ่ารูเบนจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเอฟราอิม ทอดยาวจากทางทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก 7 คนเผ่ายูดาห์จะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของรูเบน ทอดยาวจากทางทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

เขตพิเศษ

8 ส่วนที่ถัดจากเขตแดนของยูดาห์ลงมา จากทางทิศตะวันออก ไปถึงทิศตะวันตก จะเป็นส่วนของแผ่นดินที่เจ้าต้องแยกออกมา เป็นพิเศษ ซึ่งมีความกว้างสองหมื่นห้าพันศอกและมีความยาว จากทางตะวันออกไปถึงตะวันตกเท่ากับส่วนแบ่งของแต่ละเผ่า จะมีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่ตรงกลางของที่ดินแปลงนี้

9 เขตพิเศษที่เจ้าต้องถวายให้กับพระยาห์เวห์ จะมีความยาว สองหมื่นห้าพันศอกและกว้างสองหมื่นศอก †

10 ส่วนแบ่งที่ศักดิ์สิทธิ์นี้ที่เจ้าได้แยกออกไปต่างหาก จะถูกจัดสรรให้กับกลุ่มต่อไปนี้ สำหรับพวกนักบวช จะได้รับเขตที่ดินที่มีความยาวสองหมื่นห้าพันศอกทางด้านเหนือและด้านใต้และกว้างหนึ่งหมื่นศอกทางด้านตะวันตกและตะวันออก และมีที่ตั้งของ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์อยู่ตรงกลาง

11 เฉพาะพวกนักบวชที่เป็นลูกหลานของศาโดกเท่านั้น ที่จะได้รับส่วนแบ่งอันศักดิ์สิทธิ์นี้ เพราะ พวกนี้ได้รับการเลือกให้มาเป็น นักบวชที่ศักดิ์สิทธิ์ ทำหน้าที่เผ่ายามให้กับเรา และไม่ได้หันเหไป จากเรา ตอนที่พวกชาวเลวีอูญและชาวอิสราเอลหลงไปจากเรา

12 ที่ดินส่วนนี้จะเป็นของขัวญพิเศษที่มอบให้แก่พวกนักบวชนี้ ส่วนนี้เป็นส่วนหนึ่งของเขตศักดิ์สิทธิ์ เป็นส่วนที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ที่อยู่ถัดจากเขตของชาวเลวีขึ้นไป

13 ติดกับเขตแดนของนักบวชนั้น ชาวเลวีจะได้รับส่วนแบ่ง ขนาดยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอก รวมขนาดทั้งหมดของเขตแดนนั้นยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างสองหมื่นศอก

14 พวกเขาต้องไม่ขายหรือเอาเงินไปแลกเปลี่ยนไม่ว่าจะเป็น ส่วนใดก็ตาม มันเป็นที่ดินส่วนที่ดีที่สุดและต้องไม่ตกไปอยู่ใน มือของคนกลุ่มอื่น เพราะมันเป็นส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์

ส่วนที่เป็นที่ดินของเมือง

15 พื้นที่ส่วนที่เหลือที่กว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก นั้น จะไว้สำหรับใช้ประโยชน์ทั่วไปของชุมชน คือใช้เป็นที่อยู่อาศัย และใช้เป็นทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ตัวเมืองจะตั้งอยู่ตรงกลางของ ส่วนนี้ 16 เมืองนี้จะเป็นสี่เหลี่ยมด้านเท่า คือทั้งทิศเหนือใต้ ออก ตก มีความยาวสี่พันห้าร้อยศอกเท่ากันหมด

17 ทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์จะยื่นออกไปจากเมืองสองร้อยห้าสิบศอก ทั้งทิศเหนือใต้ ออก ตก

18 ส่วนพื้นที่ที่เหลือทางด้านตะวันออกและตะวันตกของเมือง ที่ติดกับเขตแดนของส่วนศักดิ์สิทธิ์ มีขนาดยื่นออกไปหนึ่งหมื่นศอกทั้งสองด้าน

† สองหมื่นศอก คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณฉบับหนึ่ง และมันตรงกับสิ่งที่ฉบับแปลกรีกเขียนในบทที่ 45 ข้อ 1 ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า หนึ่งหมื่นศอก

พื้นที่ส่วนนี้จะใช้สำหรับปลูกพืชผลเพื่อเป็นอาหารให้กับพวก คนงานในเมือง

19 พวกคนงานที่อยู่ในเมือง จะมาเพาะปลูกในพื้นที่นี้ พวกเขา จะมาจากเผ่าทั้งหลายของอิสราเอล

20 ดังนั้นจุดศูนย์กลางของเขตศักดิ์สิทธิ์นี้ จะเป็นผู้สี่เหลี่ยมด้านเท่าขนาดสองหมื่นห้าพันศอก เจ้าจะต้องแยกส่วนนี้ออกมาให้กับเรา และให้เป็นที่ตั้งของเมืองด้วย

21 ส่วนที่เหลือทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก ที่ถัดจากส่วน ศักดิ์สิทธิ์และที่ดินของเมืองออกไปนั้นจะตกเป็นของผู้นำของ อิสราเอล มันจะยื่นออกไปสองหมื่นห้าพันศอกทั้งสองด้าน พื้นที่ ทั้งสองแห่งนี้ที่ขนานกับเขตแดนของเผ่าอื่น จะตกเป็นของผู้นำ อิสราเอล และจะมีส่วนศักดิ์สิทธิ์ที่บริหารศักดิ์สิทธิ์อยู่ตรงกลาง ระหว่างสองแปลงนี้ 22 ดังนั้นที่ดินของชาวเลวีและที่ดินของเมือง จะยื่นกลางระหว่างทั้งสองแปลงของผู้นำอิสราเอล ที่ดินของผู้นำ อิสราเอลจะตั้งอยู่ระหว่างเขตแดนของเผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามิน

23 ส่วนชนเผ่าที่เหลือมีเขตแดนดังนี้คือ ชนเผ่าเบนยามินจะได้รับส่วนถัดลงมา ทอดยาวจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก

24 ชนเผ่าสิเมโอนจะได้รับส่วนหนึ่ง คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่าเบนยามินลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

25 ชนเผ่าอิสสาคาร์จะได้รับส่วนหนึ่ง

คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่าสิเมโอนลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

26 ชนเผ่าเศบูลุนจะได้รับส่วนหนึ่ง

คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่าอิสสาคาร์ลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

27 ชนเผ่ากาตจะได้รับส่วนหนึ่ง

คือส่วนที่ถัดจากเขตแดนของเผ่าเศบูลุนลงมา

ทอดยาวจากทิศตะวันออกไปถึงทิศตะวันตก

28 พรหมแดนทางใต้ของชนเผ่ากาตจะทอดยาวจากเมืองทามาร์ ไปจนถึงพวกตานาแห่งเมริบาคาคเดช แล้วละและไปตามลำธาร แห่งของอียิปต์ไปจบที่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

29 นี่คือนี่ที่ดินที่เจ้าต้องจัดแบ่งเพื่อให้เป็นมรดกแก่ชนเผ่าต่างๆ ของอิสราเอล และนั่นคือสัดส่วนที่พวกเขาจะได้รับ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น

พวกประตูเมืองของเยรูซาเล็ม

30 ต่อไปนี้จะเป็นพวกประตูของเมืองเยรูซาเล็ม เริ่มต้นจากทิศเหนือซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก

31 ประตูสามประตูทางทิศเหนือ ตั้งชื่อตามเผ่าของรูเบน ยูดาห์ และเลวี

32 ทางทิศตะวันออกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก จะมีสามประตูที่ตั้งชื่อตามเผ่าของโยเซฟ เบนยามินและดาน

33 ทางทิศใต้ซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก จะมีสามประตูที่ตั้งชื่อตาม เผ่าของสิเมโอน อิสสาคาร์และเศบูลุน

34 ทางทิศตะวันตกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก จะมีสามประตูที่ตั้งชื่อตามเผ่ากาต อาเซอร์และนัฟทาลี

35 รวมระยะทางโดยรอบของกำแพงเมือง จะมีความยาวหนึ่งหมื่นแปดพันศอก และนับตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไป เมืองนี้จะมีชื่อว่า “พระยาห์เวห์อยู่ที่นั่น” ††

†† พระยาห์เวห์อยู่ที่นั่น ในภาษาฮีบรูชื่อนี้ออกเสียงเหมือนกับ “เยรูซาเล็ม”

ดาเนียล

คำนำ

หนังสือดาเนียลเขียนขึ้นมาเพื่อให้คนของพระเจ้ามีความหวังและเกิดกำลังใจ ดาเนียลและเพื่อนของเขาเป็นวีรบุรุษและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับคนยิว พวกเขาเฉลียวฉลาดและสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ ในขณะที่ทำหน้าที่รับใช้กษัตริย์ของต่างชาติและถูกข่มเหงรังแกสารพัด เรื่องที่เล่าในหนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นตั้งแต่ช่วงที่ดาเนียลเป็นหนุ่มจนกระทั่งแก่ (ในปี 606-536 ก่อน ค.ศ.) บทที่ 1-6 เป็นเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับดาเนียลและเพื่อนๆของเขา พวกเขาเป็นเด็กหนุ่มชาวยิวที่ถูกกวาดต้อนมาจากยูดาห์ มาเป็นเชลยที่บาบิโลน และต่อมาพวกเขาก็ได้ขึ้นเป็นข้าราชการชั้นสูงของบาบิโลน พวกเขาถูกทดสอบความเชื่อหลายครั้ง แต่พวกเขาก็ยังคงสัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ได้ช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากอันตรายทั้งปวง บทที่ 7-12 เป็นเรื่องนิมิตสืออย่างที่ดาเนียลเห็น และทูตสวรรค์อธิบายนิมิตต่างๆให้ดาเนียลเข้าใจ หนังสือดาเนียลบทที่ 2:4-7:28 เขียนเป็นภาษาอารเมค ส่วนที่เหลือเขียนเป็นภาษาฮีบรู

ดาเนียลถูกพาไปที่บาบิโลน

1 ในปีที่สาม ที่เยโฮยาคิมขึ้นเป็นกษัตริย์ของยูดาห์ † กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์แห่งบาบิโลน †† ได้ยกทัพมาล้อมเมืองเยรูซาเล็มไว้ 2 พระยาห์เวห์ได้มอบเยโฮยาคิม กษัตริย์ของยูดาห์ไว้ ในกำมือของกษัตริย์บาบิโลน พร้อมกับสิ่งของเครื่องใช้ส่วนหนึ่งจากวิหารของพระเจ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์นำของเหล่านั้นกลับไปไว้ที่วิหารของเทพเจ้าของพระองค์ที่บาบิโลน พระองค์วางสิ่งของเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของเทพเจ้านั้น 3 จากนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็สั่งให้อัชเปเนส ที่เป็นหัวหน้าข้าราชการ ให้ไปคัดเลือกเด็กหนุ่มๆที่เป็นเชลยชาวอิสราเอล จากเชื้อพระวงศ์ จากพวกคนชั้นสูง 4 เด็กพวกนี้จะต้องมีร่างกายที่สมบูรณ์ทุกอย่าง ต้องมีหน้าตาหล่อเหลา สามารถเรียนรู้ทุกวิชา มีความรู้รอบตัว และหัวใจ สามารถยินรับใช้กษัตริย์ในวังได้อัชเปเนสจะต้องสอนให้พวกเขาภาษาและวรรณคดีของชาวบาบิโลน 5 กษัตริย์ตัดสินใจว่าจะให้เด็กหนุ่มพวกนี้ได้รับส่วนแบ่งอาหารอย่างดีและเหล้าองุ่นทุกวัน เหมือนกับอาหารและเหล้าองุ่นที่กษัตริย์กินและดื่ม อัชเปเนสจะต้องอบรมดูแลเด็กๆพวกนี้เป็นเวลาสามปี เมื่อครบกำหนดแล้วก็ให้นำพวกเขามารับราชการอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ 6 ในท่ามกลางเด็กหนุ่มๆเหล่านี้ มีดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ สี่คนนี้มาจากเผ่ายูดาห์ 7 อัชเปเนสตั้งชื่อใหม่ให้กับเด็กหนุ่มๆพวกนี้ เป็นภาษาบาบิโลน ดาเนียลมีชื่อใหม่ว่า เบลเทชซาร์ ฮานันยาห์ มีชื่อใหม่ว่าซัดรัก มิซาเอลมีชื่อใหม่ว่าเมซาค และอาซาริยาห์ มีชื่อใหม่ว่า เอเบตเนโก 8 ดาเนียลตั้งใจตั้งแต่แรกแล้วว่า เขาจะไม่กินอาหารอย่างดีและเหล้าองุ่นอย่างเดียวกับที่กษัตริย์กินและดื่ม เพื่อดาเนียลจะได้ไม่แปดเปื้อนเป็นมลทินไป ดังนั้นเขาจึงขออนุญาตอัชเปเนส หัวหน้าข้าราชการ ที่จะทำอย่างนั้น เพื่อรักษาตัวเองไม่ให้แปดเปื้อนเป็นมลทินไป 9 พระเจ้าทำให้หัวหน้าข้าราชการมีความเมตตาปราณีต่อดาเนียล 10 หัวหน้าข้าราชการพูดกับดาเนียลว่า “ข้ากลัวกษัตริย์ ที่เป็นเจ้านายของข้า พระองค์จัดสรรปันส่วนอาหารและเครื่องดื่มมาให้เจ้า พระองค์อาจจะถามว่า ทำไมเจ้าถึงดูซูบผอมนัก เมื่อ

เปรียบเทียบกับเด็กหนุ่มๆรุ่นเดียวกัน แล้วที่นี้เจ้าก็จะทำให้ข้าถูกกษัตริย์ลงโทษ”

11 หัวหน้าข้าราชการได้แต่งตั้งคนหนึ่งมาควบคุมดูแล ดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และ อาซาริยาห์ ดาเนียลจึงไปพูดกับผู้ควบคุมคนนั้นว่า 12 “ขอให้ทดลองพวกเรา ผู้รับใช้ของท่านดูก่อนสักสิบวัน ในช่วงนี้ ให้พวกเรากินแต่ผักกับน้ำ 13 แล้วท่านถึงค่อยเอาพวกเราไปเปรียบเทียบกับเด็กพวกนั้นที่กินอาหารอย่างดีจากกษัตริย์ หลังจากนั้นท่านจะทำอะไรกับพวกเราผู้รับใช้ของท่านแล้วแต่ท่านจะเห็นสมควร”

14 ผู้ควบคุมดูแลก็ยอมรับข้อเสนอของดาเนียล จึงได้ทดลองพวกเขาดูสิบวัน 15 เมื่อครบสิบวันแล้ว ปรากฏว่าดาเนียลและเพื่อนๆกลับดูดีกว่า และสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรงกว่าเด็กพวกนั้นที่กินอาหารอย่างดีของกษัตริย์เสียอีก 16 ดังนั้นผู้ควบคุมดูแล จึงเอาอาหารอย่างดีและเหล้าองุ่นที่ดาเนียลและเพื่อนๆควรจะได้รับไปเสีย และให้ผักกับพวกเขาแทน

17 พระเจ้าประทานความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวรรณคดีทุกประเภทและการศึกษาทุกวิชาให้กับเด็กสี่คนนี้ ดาเนียลยังสามารถตีความหมายของนิมิตต่างๆและทำนายฝันได้ด้วย

18 เมื่อถึงเวลาที่กษัตริย์กำหนดให้พาตัวพวกเด็กหนุ่มๆทุกคนเข้าเฝ้า หัวหน้าข้าราชการก็นำพวกเขามาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ 19 กษัตริย์พูดคุยกับเด็กๆทุกคน และเห็นว่าไม่มีเด็กคนไหนสามารถเทียบกับ ดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ได้เลย กษัตริย์จึงแต่งตั้งให้พวกเขามารับราชการอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ 20 เมื่อไหร่ก็ตามที่กษัตริย์ขอคำแนะนำ ที่เกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องมีความรู้ความเข้าใจเป็นพิเศษ พระองค์ก็พบว่าคำแนะนำของเด็กหนุ่มทั้งสี่นี้ก็ดีกว่าคำแนะนำของพวกหมอดู และพวกทำสะเดาะเคราะห์ที่ในราชูอาณัติกรของพระองค์ถึงสิบเท่า 21 ดาเนียลรับราชการอยู่ในวังนั้นเรื่อยมาจนถึงปีแรกที่ไซรัสขึ้นเป็นกษัตริย์ †

ความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

2 ในปีที่สองที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ขึ้นครองราชย์ พระองค์ฝันและมีความฝันนั้นทำให้พระองค์ไม่สบายใจจนนอนไม่หลับ 2 ดังนั้นกษัตริย์จึงสั่งให้คนไปตามพวกหมอดู พวกทำสะเดาะเคราะห์ พวกที่ทำเวทมนตร์คาถา และพวกคาสติม †† ให้มา

† ในปีที่สาม ... ยูดาห์ ประมาณปี 605 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† บาบิโลน ปัจจุบันนี้ บาบิโลนอยู่บริเวณทางตะวันออกเฉียงใต้ของอิรัก

‡ ปีแรกที่ไซรัสขึ้นเป็นกษัตริย์ ประมาณปี 539 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† พวกคาสติม เป็นเผ่าหนึ่งที่มีความสำคัญในบาบิโลน ชื่อนี้หมายถึง “คนที่มาจาก

บอกว่าพระองค์ฝันเรื่องอะไร พวกเขาจึงมายืนกันอยู่ต่อหน้ากษัตริย์

3 แล้วกษัตริย์ก็บอกกับพวกเขาว่า “เราได้ฝันไป และเราก็ไม่สบายใจเพราะเรายากเข้าใจในสิ่งที่เราฝันนั้น”

4 พวกคาสติมก็พูดกับกษัตริย์เป็นภาษาอารเมคว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอให้พระองค์มีอายุยืนยาว ขอพระองค์ได้โปรดเล่าความฝันของพระองค์ให้พวกเราฟังด้วยเถิด พวกเราจะให้ท่านายฝันให้กับพระองค์”

5 กษัตริย์จึงตอบพวกคาสติมไปว่า “เราจะไม่บอกเจ้าหรือ เพราะเราได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วว่า เจ้านั้นแหละจะต้องเป็นคนบอกให้เราฝันอะไรและทำนายฝันนั้นให้กับเราด้วย ไม่อย่างนั้น เราจะสืบเจ้าออกเป็นชินๆและยกบ้านของเจ้าให้เป็นส่วนสาธารณะ⁶ แต่ถ้าเจ้าบอกได้ว่าเราฝันอะไร และมีนัยหมายถึงอะไร เราก็จะตบรางวัลให้อย่างงาม พร้อมเกียรติยศให้กับเจ้า วายังไง บอกมาสิว่าเราฝันว่าอะไร และมีนัยหมายถึงอะไร”

7 พวกคาสติมก็ตอบกษัตริย์ไปว่า “พระองค์เจ้าข้า ช่วยบอกเรา ทาสรับใช้ของพระองค์ด้วยเถิดว่า พระองค์ฝันอะไร พวกเราจะให้ท่านายความฝันนั้นให้กับพระองค์”

8 กษัตริย์ตอบว่า “เราเห็นว่าที่แท้เจ้าก็พยายามหาเรื่องถ่วงเวลา เพราะเจ้าก็รู้อยู่แล้วว่าเราได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว⁹ ถ้าเจ้าไม่บอกความฝันนี้กับเรา พวกเจ้าก็จะต้องถูกลงโทษเหมือนกันหมดทุกคน เจ้าคบคิดกันพูดปิดกับเรา หวังจะหาเรื่องถ่วงเวลา เวลาที่ยังผ่านไป เพราะฉะนั้น บอกมาเถิดว่าเราฝันอะไร เราจะได้แน่ใจว่าพวกเจ้าจะทำนายฝันเราได้อย่างถูกต้อง”

10 พวกคาสติมก็ตอบกษัตริย์ไปว่า “สิ่งที่พระองค์บอกให้ทำนี้ ไม่มีใครหน้าไหนในโลกนี้ทำได้หรอก และไม่มีกษัตริย์องค์ไหนไม่ว่าจะยิ่งใหญ่หรือมีฤทธิ์อำนาจแค่ไหน เคยถามคำถามแบบนี้กับพวกหมอดู พวกทำสะเดาะเคราะห์ แล้วก็พวกคาสติมมาก่อน¹¹ สิ่งที่พระองค์ถามนั้นมันยากเกินไป ไม่มีใครตอบพระองค์ได้หรอก นอกจากพวกเทพเจ้า ซึ่งแน่นอนพวกเทพเจ้าเหล่านั้นก็ไม่ได้อาศัยอยู่กับมนุษย์ด้วยสิ”

12 กษัตริย์ก็โกรธจัดและเดือดดาลที่ได้ยินอย่างนั้น จึงออกคำสั่งให้ฆ่าพวกผู้รู้ทั้งหมดในบาบิโลน¹³ คำสั่งนี้ก็ถูกส่งออกไปเหล่าผู้รู้ของบาบิโลนก็กำลังจะถูกฆ่าไปที่ละคน แม้แต่ดาเนียลและเพื่อนๆของเขา พวกทหารก็ตามหาเพื่อจะฆ่าทิ้ง

14 อารีโอก็เป็นหัวหน้าเพชรฆาตที่กษัตริย์ได้แต่งตั้งให้มาฆ่าเหล่าผู้รู้ของบาบิโลน

ดาเนียลพูดกับอารีโอกผู้รับใช้ของกษัตริย์อย่างชาญฉลาดและระมัดระวังว่า

“นี่มันเกิดอะไรขึ้น กษัตริย์ถึงได้ออกคำสั่งที่เร่งด่วนอย่างนี้ออกมา”

อารีโอก็จึงอธิบายให้ดาเนียลฟัง¹⁶ ดาเนียลจึงไปขอให้กษัตริย์เลื่อนเวลาไปอีกหน่อย เพื่อดาเนียลจะได้ทำนายฝันนั้นให้กับกษัตริย์

17 จากนั้นดาเนียลก็กลับมาบ้านและเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฮานันยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์ เพื่อนของเขาฟัง¹⁸ แล้วพวกเขาก็อธิษฐานขอความเมตตาจากพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ให้เปิดเผยความลับนี้กับพวกเขา เพื่อดาเนียลและเพื่อนจะได้ไม่ถูกฆ่าพร้อมกับผู้รู้คนอื่นๆในบาบิโลน

19 ในคืนนั้นเอง พระเจ้าก็เข้าฝันดาเนียล เปิดเผยความลับนั้นให้กับดาเนียลรู้ ดังนั้นดาเนียลจึงสรรเสริญพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์²⁰ ดาเนียลพูดว่า

“ขอให้ชื่อของพระเจ้าเป็นที่สรรเสริญตลอดไป

เพราะพระองค์เป็นเจ้าของสติปัญญาและฤทธิ์อำนาจ

21 พระองค์เปลี่ยนแปลงเวลาและฤดูกาล

พระองค์ปลดกษัตริย์ทั้งหลายแล้วแต่งตั้งกษัตริย์ทั้งหลาย พระองค์ให้สติปัญญากับคนฉลาด

และให้ความเฉลียวฉลาดกับคนที่เฉลียวฉลาด

22 พระองค์เปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในที่ที่ลึกที่สุด

พระองค์รู้จักสิ่งที่อยู่ในความมืด

ความสว่างอาศัยอยู่กับพระองค์

23 พระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าขอบคุณและสรรเสริญพระองค์

ก็เพราะพระองค์ได้ให้ความเฉลียวฉลาดและฤทธิ์อำนาจกับข้าพเจ้า

และเพราะพระองค์เปิดเผยเรื่องที่เราเราถาม

พระองค์ได้บอกเรื่องของกษัตริย์กับข้าพเจ้า”

ดาเนียลทำนายฝัน

24 แล้วดาเนียลจึงขึ้นไปหาอารีโอกในวัง อารีโอกคือคนที่กษัตริย์ได้สั่งให้ไปฆ่าเหล่าผู้รู้ในบาบิโลน ดาเนียลบอกกับเขาว่า “อยู่ได้ฆ่าผู้รู้ของบาบิโลน พาผมไปหากษัตริย์ แล้วผมจะทำนายฝันนั้นให้พระองค์ฟัง”

25 ดังนั้นอารีโอกจึงรีบนำดาเนียลไปหากษัตริย์ แล้วอารีโอกก็บอกกับกษัตริย์ว่า “ข้าพเจ้าได้พบชายคนหนึ่งในห้องมุขของชาวยูดาห์ที่สามารถทำนายฝันของพระองค์ได้”

26 กษัตริย์ถามดาเนียล (ที่มีชื่อในภาษาของชาวบาบิโลนว่าเบลเชซซาร์) ว่า

“เจ้าสามารถบอกสิ่งที่ข้าฝัน และทำนายมันได้จริงๆหรือ”

27 ดาเนียลตอบพระองค์ว่า “พวกผู้รู้ พวกทำสะเดาะเคราะห์ พวกหมอดู และพวกโหร ไม่สามารถเปิดเผยความลับนี้ให้กับพระองค์ได้หรอก²⁸ มีแต่พระเจ้าบนฟ้าสวรรค์ที่สามารถเปิดเผยเรื่องลับๆได้ และพระเจ้าก็ได้เปิดเผยให้กับพระองค์ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวันข้างหน้า

และนี่คือความฝันของพระองค์ เป็นนิมิตที่อยู่ในสมอของพระองค์ตอนที่พระองค์หลับอยู่บนเตียง²⁹ สำหรับพระองค์ที่เป็นกษัตริย์ ความคิดที่แล่นเข้ามาหาพระองค์ ในขณะที่พระองค์หลับอยู่บนเตียง กำลังชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต พระเจ้าผู้เปิดเผยความลับพวกนี้ กำลังแจ้งให้พระองค์รู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น³⁰ ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ที่พระเจ้าเปิดเผยความลับนี้ให้กับข้าพเจ้ารู้ ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าฉลาดกว่าสิ่งมีชีวิตทั้งปวง แต่เพื่อให้พระองค์ได้รับความหมายของมัน และจะได้เข้าใจถึงสิ่งที่พระองค์กำลังคิดอยู่

31 ข้าแต่กษัตริย์ ในขณะที่พระองค์กำลังฝันอยู่ในที่นั่น พระองค์ก็เห็นรูปปั้นขนาดใหญ่ปรากฏขึ้น มันเป็นรูปปั้นที่ใหญ่โตมหึมา ยืนอยู่ที่หน้าต่อหน้าพระองค์ ส่องแสงสว่างจ้าเป็นพิเศษ และมีรูปร่างน่ากลัว³² ส่วนหัวของรูปปั้นนี้เป็นทองคำบริสุทธิ์ ส่วนไหล่และแขนของมันเป็นเงิน ส่วนท้องและต้นขาของมันเป็นทองแดง³³ ส่วนน่องของมันเป็นเหล็ก ส่วนเท้าของมันเป็นเหล็กส่วนหนึ่งและดินเหนียวส่วนหนึ่ง³⁴ ขณะที่พระองค์กำลังจ้องมองอยู่นั่นเอง มีผู้หญิงที่ไม่ใช่มนุษย์ตัดหินใหญ่ก้อนหนึ่งแล้วมันตกลงมากระแทกถูกเท้าที่ทำด้วยเหล็กส่วนหนึ่งกับดินเหนียวส่วนหนึ่ง แล้วทำให้เท้ามันแตกกระจาย³⁵ หินเหนียวเหล็ก ทองแดง เงิน และทองคำ ปั่นป็นเป็นผุยผง แล้วลมก็พัดผ่นกระจุยกระจายไปจนหมด เหมือนกับแกลบตามลานในวัง เก็บเกี่ยวในฤดูร้อน จนไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า รูปปั้นนั้นเคยอยู่ที่ตรงไหนมาก่อน แล้วหินที่กระแทกรูปปั้นนั้นก็แตกกลายเป็นภูเขาขนาดใหญ่มืดโลกนี้³⁶ นั่นคือความฝันของพระองค์ คราวนี้พวกเราจะทำนายฝันให้กับพระองค์³⁷ ข้าแต่กษัตริย์

พระองค์เป็นกษัตริย์ อำนาจ ฤทธิ์เดช ศักดิ์ศรี ให้กับพระองค์ ได้ให้ความเป็นกษัตริย์ อำนาจ ฤทธิ์เดช ศักดิ์ศรี ให้กับพระองค์³⁸ พระเจ้าได้มอบสิ่งเหล่านี้ให้อยู่ในมือของพระองค์คือ มนุษย์ในที่ทุกหนแห่ง สัตว์ในป่า และนกบนท้องฟ้า พระเจ้าให้พระองค์

บาบิโลน” กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ก็มาจากเผ่านี้ พวกคาสติมเป็นพวกที่มีการศึกษาดี และพวกเขาคิดว่าพวกเขาสามารถทำเวทมนตร์ได้ และสามารถอ่านดวงดาวและทำนายอนาคตได้

ครอบครองอยู่เหนือสิ่งเหล่านี้ พระองค์ก็คือหัวทองคำของรูปปั้นนั้น

39 แต่หลังจากสมัยของพระองค์ จะมีอาณาจักรหนึ่งเกิดขึ้นมาซึ่งไม่ยิ่งใหญ่เท่าอาณาจักรของพระองค์ ก็คือเงิน ที่เทียบเท่ากับทองคำไม่ได้

แล้วหลังจากนั้นก็จะมีอาณาจักรที่สาม ซึ่งก็คือทองแดง ที่จะขึ้นมาปกครองโลกทั้งโลก 40 อาณาจักรที่สี่จะแข็งแกร่งเหมือนเหล็ก อาณาจักรที่สี่นี้จะบดขยี้อาณาจักรอื่นๆเหล่านั้นเหมือนกับที่เหล็กบดขยี้ทุกสิ่งทุกอย่างจนละเอียดเป็นชิ้นๆ

41 แต่ก็อย่างที่พระองค์เห็นหนแหละ ว่าเท้าและนิ้วเท้าของรูปปั้นนั้นมีส่วนหนึ่งเป็นดินเหนียว และอีกส่วนหนึ่งเป็นเหล็ก ดังนั้นอาณาจักรที่สี่นี้จะถูกแบ่งออก มันจะมีความแข็งแกร่งเหมือนเหล็กอยู่บ้าง เหมือนกับที่พระองค์เห็นว่าไม่มีทั้งเหล็ก ผสมกับดินเหนียวหนแหละ 42 ดังนั้นอาณาจักรนี้ก็จะมีส่วนหนึ่งที่แข็งแกร่งและส่วนหนึ่งก็อ่อนแอ เหมือนกับที่เท้าและนิ้วเท้าส่วนหนึ่งเป็นเหล็ก และอีกส่วนหนึ่งเป็นดินเหนียว 43 อย่างที่พระองค์เห็นแล้วว่าไม่มีเหล็กผสมกับดินเหนียว ดังนั้น ถึงแม้พวกเขาจะมีการแต่งงานกันไปมาระหว่างราชวงศ์ต่างๆแต่ก็จะไม่สามารถรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ เหมือนกับที่เหล็กไม่สามารถผสมเป็นเนื้อเดียวกับดินเหนียวได้

44 และในยุคของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ก็จะสร้างอาณาจักรนิจนทร์ที่ไม่มีวันถูกทำลายขึ้นมา อาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปเป็นของชนชาติอื่น แต่อาณาจักรนั้นจะบดขยี้และทำลายล้างอาณาจักรอื่นจนสิ้นซากไป แล้วอาณาจักรนั้นก็ที่ยั่งยืนตลอดไปเป็นนิตย์

45 นี่คือความหมายของหินใหญ่ที่พระองค์เห็น ที่มีผู้หนึ่งที่ไม่ใช่มนุษย์ได้ตัดมันจากภูเขา และมันได้มากระแทกและบดขยี้รูปปั้นนั้น ที่ทำจากเหล็ก ทองแดง ดินเหนียว เงิน และทองคำ จนแหลกละเอียดไป พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ กำลังแจ้งให้กษัตริย์รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในอนาคต นี่ก็คือสิ่งที่พระองค์ฝันเห็น และคำทำนายนี้ก็เชื่อถือได้"

46 จากนั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ก้มหน้ากราบลงถึงพื้น เพื่อแสดงความเคารพนับถือดาเนียล แล้วกษัตริย์ก็สั่งให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมาให้กับดาเนียล 147 พระองค์พูดกับดาเนียลว่า "แน่นอนที่สุด พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่กว่าพระเจ้าใดๆ เป็นเจ้านายของกษัตริย์ทุกองค์ และเป็นผู้เปิดเผยความหมายของสิ่งลึกลับต่างๆ พระองค์ทำให้เจ้าสามารถเปิดเผยความลับนี้ได้"

48 แล้วกษัตริย์ก็ให้ตำแหน่งสูงกับดาเนียล พร้อมกับมอบของขวัญที่ดีเลิศมากมายให้ดาเนียล และกษัตริย์ก็แต่งตั้งให้ดาเนียลครอบครองมณฑลบาบิโลนทั้งหมด และตั้งให้เขาเป็นหัวหน้าที่ปรึกษาของกษัตริย์ในบาบิโลน 49 ดาเนียลได้ขอให้กษัตริย์แต่งตั้งชดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ให้เป็นผู้บริหารมณฑลบาบิโลน ส่วนดาเนียลก็รับใช้ใกล้ชิดกับกษัตริย์ในราชสำนัก

รูปปั้นทองคำและเตาไฟ

3 ต่อมากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ให้คนสร้างรูปปั้นทองคำขึ้นมา สูงหกสิบศอกและยาวหกศอก พระองค์ตั้งมันไว้ในที่ราบดูราในมณฑลบาบิโลน 2 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์มีคำสั่งออกไปให้พวกผู้นำภาค พวกผู้นำจังหวัด พวกผู้นำอำเภอ พวกที่ปรึกษา พวกผู้ดูแลด้านการเงิน พวกผู้พิพากษา พวกตำรวจชั้นผู้ใหญ่ รวมทั้งเจ้าหน้าที่อื่นๆทั้งหมดที่อยู่ตามมณฑลต่างๆจะต้องมาชุมนุมกันในงานเฉลิมฉลองรูปปั้น ที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น

† การที่กษัตริย์ก้มกราบดาเนียลก็แสดงว่าพระองค์ถือว่าดาเนียลเป็นผู้ที่พระเจ้าสั่งให้มาพูดกับพระองค์ ดังนั้นจึงเท่ากับว่ากษัตริย์แสดงความยินยอมที่จะเชื่อฟังดาเนียลและพระเจ้าของดาเนียลในเรื่องนี้

3 ดังนั้น พวกผู้นำภาค พวกผู้นำจังหวัด พวกผู้นำอำเภอ พวกที่ปรึกษา พวกผู้ดูแลด้านการเงิน พวกผู้พิพากษา พวกตำรวจชั้นผู้ใหญ่ รวมทั้งเจ้าหน้าที่อื่นๆทั้งหมดที่อยู่ตามมณฑลต่างๆ ก็ได้มาชุมนุมในงานเฉลิมฉลองรูปปั้นที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น พวกเขามาชุมนุมกันอยู่ต่อหน้ารูปปั้นที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้นนั้น 4 แล้วโฆษกก็ตะโกนเสียงดังว่า

"คนทุกเชื้อชาติทุกภาษา 5 เมื่อเร็วก็ตามที่ท่านได้ยินเสียงของแตรเขาสัตว์ ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่อุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา ท่านจะต้องก้มกราบนมัสการรูปปั้นทองคำที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้นมา 6 ใครที่ไม่ยอมก้มกราบก็จะถูกโยนลงไปในเตาไฟที่ร้อนแรงทันที"

7 ดังนั้น เมื่อกันได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์ ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่อุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา ทุกคนไม่ว่าจะมาจากชนชาติไหนหรือพูดภาษาใด ต่างก็พากันก้มกราบนมัสการต่อรูปเคารพทองคำที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ตั้งขึ้น

8 ทันทีที่มีเรื่องนี้เกิดขึ้น พวกคาสติงก็ไปเข้าเฝ้ากษัตริย์ และไปฟ้องเรื่องของคนยดาที่บางคน 9 พวกนั้นฟ้องกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ ขอให้พระองค์มีชีวิตยืนยาว 10 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ออกกฎว่าเมื่อไหร่ก็ตามที่ได้ยินเสียงของแตรเขาสัตว์ ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่อุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา ทุกคนจะต้องก้มกราบนมัสการต่อหน้ารูปปั้นทองคำ 11 และใครก็ตามที่ไม่ยอมทำตามนั้น ก็จะถูกโยนลงไปในเตาไฟที่ร้อนแรง 12 เรื่องมีอยู่ว่า มีคนพวกหนึ่ง ก็คือพวกยิวที่พระองค์ได้แต่งตั้งให้เป็นผู้บริหารมณฑลบาบิโลน ชื่อชดรัก เมซาค และเอเบตเนโก สามคนนี้ไม่สนใจคำสั่งของพระองค์ พวกมันไม่ยอมนมัสการเทพเจ้าของพระองค์ พวกมันไม่ยอมก้มกราบรูปปั้นทองคำที่พระองค์ตั้งขึ้น"

13 เมื่อกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธจัด สั่งให้คนไปเอาตัวชดรัก เมซาค และเอเบตเนโกมาหาพระองค์ พวกนั้นจึงไปพาทั้งสามคนมาเข้าเฝ้าต่อหน้ากษัตริย์ 14 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ถามว่า "ชดรัก เมซาค และเอเบตเนโก จริงหรือเปลวที่เจ้าไม่ยอมนมัสการเทพเจ้าของเรา และไม่ยอมก้มกราบรูปปั้นทองคำที่เราตั้งขึ้นมา 15 ฟังให้ดีนะ เจ้าจะต้องพร้อมที่จะก้มกราบนมัสการต่อรูปปั้นที่เราสร้างขึ้น เมื่อเจ้าได้ยินเสียงแตรเขาสัตว์ ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่อุง หรือเครื่องดนตรีชนิดอื่นๆดังขึ้นมา เพราะถ้าเจ้าไม่ยอมทำละก็ เจ้าจะถูกโยนลงไปในเตาไฟที่ร้อนแรงทันที แล้วเทพเจ้าองค์ไหนจะมาช่วยเจ้าให้รอดจากอำนาจของเราได้"

16 ชดรัก เมซาค และเอเบตเนโกตอบว่า "พวกเราไม่จำเป็นจะต้องแก้ตัวต่อพระองค์ในเรื่องนี้ 17 ข้าแต่กษัตริย์ เพราะพระเจ้าของเราที่พวกเราไว้ใจอยู่นี้มีจริง พระเจ้าสามารถช่วยพวกเราให้รอดพ้นจากเตาไฟที่ร้อนแรงนั้น และพระเจ้าจะช่วยให้พวกเรารอดพ้นจากเงื้อมมือของพระองค์ด้วย 18 แต่ถ้าหากว่าพระเจ้าจะไม่ช่วยพวกเรา ก็ขอให้พระองค์รู้ไว้เถิดว่า เราก็คงไม่นมัสการ เทพเจ้าของพระองค์ และเราก็คงไม่ก้มลงกราบรูปปั้นทองคำที่พระองค์ตั้งขึ้น"

19 ถึงตอนนี้ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ยิ่งโกรธจัด หน้าตาของพระองค์ก็บูดเบี้ยวไปต่อชดรัก เมซาค และเอเบตเนโก และพระองค์ก็สั่งให้เพิ่มไฟในเตาให้ร้อนแรงขึ้นกว่าของเดิมเป็นเจ็ดเท่า 20 และพระองค์สั่งทหารบางคนที่ยิ่งเข้มแข็งมากในกองทัพของพระองค์ มัดตัวชดรัก เมซาค และเอเบตเนโก และให้โยนพวกเขาเข้าไปในเตาไฟที่กำลังลุกไหม้อยู่

21 ทั้งสามคนก็เลยถูกมัด ในขณะที่ยังมีเสื้อคลุม กางเกง หมวก รวมทั้งเสื้อผ้าอื่นๆสวมใส่อยู่ แล้วพวกทหารก็โยนทั้งสามคนลงไปในเตาไฟที่ร้อนแรง 22 เป็นเพราะกษัตริย์สั่งอย่างเฉียบขาด ให้คนทำเตาไฟให้ร้อนกว่าเดิมมาก พวกทหารที่โยนชดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ลงไปในเตา ก็ถูกเปลวไฟเผาตาย 23 ชาย

ทั้งสามคน คือซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก หล่นลงไปในเตาไฟ ในขณะที่ถูกมัดอยู่

24 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็สะดุ้งสุดตัว ลูกพรวดพราดขึ้นมาอย่างรวดเร็ว และร้องถามพวกที่ปรึกษาที่อยู่ข้างๆว่า “เรามัดแค่สามคนโยนลงไปในเตาไฟไม่ใช่หรือ”

พวกเขาตอบว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์พูดถูกแล้ว”

25 พระองค์จึงถามว่า “แล้วทำไมเราถึงเห็นสี่คนเดินไปเดินมาอยู่ในกองไฟนั้นละ แล้วยังไม่ถูกมัดอีกต่างหาก และไม่เป็นอันตรายอะไรเลย แถมคนที่สี่ก็ดูเหมือนเป็นเทพเจ้าอีกด้วย”

26 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็เข้าไปใกล้ๆประตูของเตาไฟและพูดว่า

“ซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด ออกมาเถิด”

จากนั้นซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ก็ออกมาจากเตาไฟ

27 แล้วพวกผู้นำภาค พวกผู้นำจังหวัด พวกผู้นำอำเภอ และพวกที่ปรึกษาของกษัตริย์ ต่างก็เข้ามามุงดู แล้วก็เห็นว่าไฟไม่ได้ทำอันตรายกับร่างกายของพวกเขาเลย ผมบนหัวก็ไม่ไหม้ เสื้อผ้าก็ไม่ไหม้ ไม่มีแม้แต่กลิ่นไหม้ติดตัวพวกเขาเสียด้วยซ้ำ

28 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็พูดว่า “ขอสรรเสริญพระเจ้าของซัดรัก เมซาค และ เอเบตเนโก พระองค์ได้ส่งทูตสวรรค์ลงมาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ที่ไว้วางใจในพระองค์ พวกเขากล้าขัดคำสั่งของกษัตริย์ ถึงขนาดยอมเสี่ยงชีวิตของพวกเขาเอง แทนที่จะรับใช้หรือนมัสการเทพเจ้าองค์ใดนอกเหนือจากพระเจ้าของพวกเขา 29 บัดนี้ เราขอสงวนไว้ว่าใครก็ตามไม่ว่าจะเป็นคนเชื้อชาติใดหรือภาษาไหน ที่ว่าร้ายพระเจ้าของซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก จะต้องถูกหั่นเป็นชิ้นๆและบ้านของผู้นั้นจะต้องกลายเป็นส้วมสาธารณะ เพราะไม่มีเทพเจ้าองค์ไหนที่สามารถช่วยชีวิตคนของพระองค์ได้อย่างนี้หรอก” 30 จากนั้นกษัตริย์ก็เลื่อนชั้นให้กับซัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ในมณฑลบาบิโลน

กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ฝันเรื่องต้นไม้

4 กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ส่งข่าวสารถึงประชาชนทุกคน ทุกเชื้อชาติ และทุกภาษา ที่อาศัยอยู่ทั่วโลก

ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญ

2 เรามีความยินดีที่จะบอกกับท่านถึงอิทธิฤทธิ์และความมหัศจรรย์ที่พระเจ้าสูงสุดได้ทำให้กับเรา

3 อิทธิฤทธิ์ของเทพองค์นี้ยิ่งใหญ่เกิน

ความมหัศจรรย์ของพระองค์นั้นทรงพลัง

อาณาจักรของพระองค์นั้นเป็นอาณาจักรที่อยู่ชั่วนิรันดร์

พระองค์จะปกครองตลอดไปชั่วลูกชั่วหลาน

4 เมื่อตอนที่เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ใช้ชีวิตอย่างไร้กังวลในบ้านพักของเรา และมีความสุขกับชีวิตในวังของเรานั้น 5 เราฝันร้าย และมันทำให้เราตกใจกลัวมาก 6 เราจึงมีคำสั่งให้นำพวกที่ปรึกษาของเราทั้งหมดที่มีอยู่ในบาบิโลน มาพบเพื่อทำนายฝันนั้น 7 เมื่อพวกหมอดู พวกผู้สะเดาะเคราะห์ พวกคาสตีม และพวกโหรา มาถึง เราก็กเล่าความฝันให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาไม่สามารถทำนายฝันให้กับเราได้ 8 และในที่สุด ดาเนียลก็มาพบเรา ดาเนียลมีชื่อในภาษาของคนบาบิโลนว่าเบลเทซซาร์ ตามชื่อของเทพเจ้าของเรา และวิญญาณของพวกเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์ได้สถิตอยู่ในตัวเขา ดังนั้นเราจึงเล่าความฝันให้เขาฟัง 9 เราพูดว่า “เบลเทซซาร์ หัวหน้าหมอดู เราทราบว่าวิญญาณของพวกเทพเจ้าศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ในตัวเจ้า และไม่มีควมลับอะไรที่ยากเกินไปสำหรับเจ้า ช่วยทำนายฝันที่เราเห็นนั้นให้กับเราหน่อย 10 ตอนที่เรากำลังนอนอยู่บนเตียงนั้น เราเริ่มเห็นนิมิตต่างๆในหัวของเรา ทันใดนั้นก็มีต้นไม้ไม่สูงมากต้นหนึ่งอยู่ตรงกลางโลกนี้ 11 ต้นไม้นี้ได้โตขึ้นและแข็งแรงขึ้น ยอดของมันสูงเสียดฟ้า ขนาดอยู่ไกลถึงสุดขอบโลกก็ยังสามารถเห็นต้นนี้ 12 ใบของมันสวยงามมาก มีผลดกเต็มต้น เพียงพอที่จะเลี้ยงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด สัตว์ป่าห่าร่่มเงา

อยู่ใต้ต้นไม้มี นิงกทำรังอยู่ตามกิ่งก้านของมัน และสิ่งมีชีวิตทุกชนิดหาอาหารกินบนต้นไม้

13 ขณะที่ข้ายังนอนอยู่บนเตียง กำลังฝันเห็นสิ่งต่างๆเหล่านี้อยู่นั้น ก็มีผู้เฝ้าระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ + องค์หนึ่งลงมาจากฟ้า 14 เขาร้องตะโกนว่า “โค่นต้นไม้มันซะ ฟันกิ่งก้านทิ้งให้หมด ดึงใบของมันทิ้งด้วย พร้อมกับโยนผลของมันทิ้งไปให้หมด ทำให้สัตว์ป่าที่อยู่ใต้ต้นไม้และพวกนกที่อยู่บนกิ่งของมัน จะต้องหนีและบินกันไป 15

แต่ให้เหลือตอและรากของมันไว้ในดิน แล้วเอาแผ่นเหล็กและแผ่นทองแดงมาคาดมันไว้ ทิ้งมันไว้ที่นั่นในท้องทุ่งกับหญ้า มันจะต้องตามน้ำค้างที่ตกจากฟ้าจนเปียก ท่ามกลางสังสารสตร์

ทั้งหลายในท้องทุ่งที่มีหญ้าขึ้นอุดมสมบูรณ์ 16 เขาจะกลายเป็นป่า แล้วเริ่มคิดเหมือนสัตว์ แล้วฤดูกาลก็จะผ่านพ้นเขาไปเจ็ดฤดูกาล

17 คำประกาศนี้ก็คือคำสั่งของพวกทูตที่เฝ้าระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ คำตัดสินนี้เป็นไปตามคำสั่งของเหล่าเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์ เพื่อแสดงให้เห็นสิ่งมีชีวิตทั้งหมดรู้ว่า พระเจ้าสูงสุดคือผู้ครอบครองอาณาจักรของมนุษย์ทั้งหมด และพระองค์จะให้อาณาจักรกับใครก็ได้ที่พระองค์ต้องการ และพระองค์สามารถยกคนที่ต่ำต้อยที่สุด แล้วตั้งเขาให้ปกครองได้

18 นั่นแหละคือสิ่งที่เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ฝันเห็น เอละเบลเทซซาร์ เจ้าต้องอธิบายความฝันนั้นให้ข้าฟัง เพราะไม่มีผู้รู้คนไหนในอาณาจักรสามารถอธิบายมันได้ แต่เจ้าต้องทำได้แน่ เพราะเจ้ามีวิญญาณของเหล่าเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว”

19 แล้วดาเนียล (หรือเบลเทซซาร์) ก็รีบไปพักผ่อนหนึ่ง เพราะความเข้าใจที่เขามีต่อความฝันนั้น ทำให้เขาไม่สบายใจมาก กษัตริย์ก็พูดว่า “เบลเทซซาร์ อย่าได้วิตกกังวลกับความฝันและคำทำนายนั้นเลย”

เบลเทซซาร์จึงตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าได้แต่หวังว่าความฝันนี้และคำอธิบายของมัน จะพูดถึงพวกศัตรูของพระองค์

20 ต้นไม้ที่พระองค์เห็นนั้น ต้นที่ใหญ่โตและแข็งแรง ที่มียอดสูงเสียดฟ้า จนสามารถมองเห็นจากสุดขอบโลก 21 ต้นนั้นก็มีใบดงงาม มีลูกตกเป็นอาหารสำหรับทุกชีวิต ต้นที่สัตว์ป่ามาอาศัย

ร่วมเงาอยู่ที่โคนต้นไม้ และนกมาทำรังที่กิ่งก้านของมัน 22 ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์คือต้นไม้ต้นนั้น พระองค์ได้เติบโตและยิ่งใหญ่เกรียงไกร ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และสิทธิอำนาจของพระองค์ได้แผ่ขยายไปถึงสุดขอบโลก

23 คราวนี้ พูดถึงทูตเฝ้าระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ ที่พระองค์เห็นลงมาจากสวรรค์นั้น ที่พูดว่า “โค่นต้นไม้มันซะ แล้วทำลายมันให้หมด ยกเว้นตอกับราก ที่เจ้าจะต้องเหลือไว้ในดิน เอาแผ่นเหล็กและทองแดงมาคาดมันไว้กลางทุ่ง ที่นั่นมันจะเปียกชุ่มไปด้วยน้ำค้างที่ตกจากฟ้า เขาจะอยู่ที่ท่ามกลางสัตว์ป่า จนกว่าจะผ่านไปเจ็ดฤดูกาล”

24 ข้าแต่กษัตริย์ ความหมายของมันคือ พระเจ้าสูงสุดได้ตัดสินให้เกิดสิ่งนี้ขึ้นกับพระองค์ ผู้เป็นกษัตริย์ 25 พวกเขาจะขับไล่พระองค์ไปจากคนอื่น ๆ พระองค์จึงต้องอยู่ท่ามกลางสัตว์ป่า และต้องกินหญ้าเหมือนวัว และเปียกโชกไปด้วยน้ำค้างจากฟ้า ฤดูกาลจะผ่านไปเจ็ดฤดู แล้วพระองค์ก็จะได้เรียนรู้ว่า พระเจ้าสูงสุด คือผู้ที่ปกครองอยู่เหนืออาณาจักรของมนุษย์ทั้งหมด และพระเจ้าจะเป็นผู้แต่งตั้งใครก็ได้มาปกครองอาณาจักรพวกนั้นตามที่พระองค์ต้องการ

26 เมื่อผู้เฝ้าระวังที่ศักดิ์สิทธิ์พูดว่า “ให้เหลือตอกับรากเอาไว้” นั่นก็แสดงว่าอาณาจักรยังเป็นของพระองค์อยู่ แต่ต้องเป็นหลังจากที่พระองค์ได้เรียนรู้แล้วว่า พระเจ้าในสวรรค์เป็นผู้ครอบครองทุกสิ่งทุกอย่าง 27 ดังนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขออย่ามัวรับคำแนะนำของข้าพเจ้าด้วยเถิด คือ ขอให้หัดคิดไม่ทำความบาปแล้วทำ

+ ผู้เฝ้าระวังที่ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึง ทูตสวรรค์ หรือ ทูตสวรรค์ประเภทหนึ่ง เป็นทูตสวรรค์ที่สังเกตการณ์ แล้วไปรายงานต่อพระเจ้า ทูตคือผู้เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ตลอดเวลา

ความดีแทน ขอให้มิเมตดาทักกับคนจนแทนที่จะทำความชั่วร้าย แล้วพระองค์ก็จะมีชีวิตที่ผาสุกไปอีกยาวนาน”

28 แล้วเรื่องทั้งหมดนั้นก็เกิดขึ้นกับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์จริง ๆ

29 สิบสองเดือนต่อมา ในขณะที่พระองค์กำลังเดินอยู่บนหาดฟ้าวัง 30 พระองค์ก็พูดว่า “ดูสิสิ บาบิโลน เมืองอันยิ่งใหญ่ ที่ข้าได้สร้างขึ้นมาด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของข้าเอง ข้าได้สร้างให้เป็นเมืองหลวงสำหรับอาณาจักรของข้า เพื่อนำเกียรติยศมาให้กับตัวข้า”

31 พระองค์พูดยังไม่ทันขาดคำ ก็มีเสียงหนึ่งพูดลงมาจากสวรรค์ว่า “นี่คือสิ่งที่เราได้ตัดสินใจเกี่ยวกับเจ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ตอนนี้อาณาจักรของเจ้าได้ถูกยึดไปจากเจ้าแล้ว 32 เจ้าจะต้องถูกขับไล่ออกจากผู้คนไปใช้ชีวิตอยู่กับพวกสัตว์ป่า เจ้าจะต้องกินหญ้าเหมือนวัว ถูจะผ่านไปเจ็ดฤดู แล้วเจ้าก็จะได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าสูงสุดเป็นผู้ครอบครองอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์เป็นผู้แต่งตั้งใครก็ตามที่พระองค์ได้เลือกไว้ให้ปกครองอาณาจักรเหล่านั้น”

33 ทันทีที่สิ้นเสียงนั้น กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ถูกขับออกไปจากท่ามกลางผู้คน และเริ่มกินหญ้าเหมือนวัว และเนื้อตัวของพระองค์ก็เปื่อยชากไปด้วยน้ำค้างจากฟ้า ผมของพระองค์ยาวออกมาเหมือนขนนกอินทรี เล็บของพระองค์งอกยาวเหมือนลึงเล็บของนก

34 แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็พูดต่อไปว่า “เมื่อจบช่วงเวลาที่กำหนดไว้แล้ว ข้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ก็มองขึ้นไปบนฟ้าสวรรค์ และเริ่มได้สติกลับคืนมา แล้วข้าก็สรรเสริญพระเจ้าสูงสุด และข้าก็ถวายเกียรติแก่พระองค์ผู้ดำรงอยู่ตลอดกาล พระเจ้าปกครองตลอดไป

และอาณาจักรของพระองค์จะคงอยู่ต่อไปตราบนานชั่วลูกชั่วหลาน

35 มนุษย์ทั้งหมดในโลกช่างไม่มีอำนาจอะไรเลย เมื่อเปรียบเทียบกับอำนาจของพระเจ้า

ไม่ว่าพระองค์อยากจะทำอะไรกับกองทัพบนสวรรค์ พระองค์ก็ทำอย่างนั้น และพระองค์ก็จะทำอย่างเดียวกันกับมนุษย์ที่อาศัยอยู่บนโลก

ไม่มีใครสามารถหยุดพระองค์ได้ หรือตั้งคำถามกับพระองค์ได้ว่า ‘ทำไมพระองค์ถึงทำอย่างนี้’

36 ดังนั้น ในเวลานั้น พระเจ้าคืนสติที่ดีให้กับข้าอีกครั้ง และพระองค์ได้คืนความรู้โรจน์ของอาณาจักรข้า เกียรติของข้า พวกที่ปรึกษาของข้าและสมาชิกในวัง ก็เริ่มกลับมาขอคำปรึกษาจากข้าอีก ข้าได้กลับสู่ตำแหน่งกษัตริย์ในอาณาจักรของข้าอีกครั้งหนึ่ง และมีเกียรติมากกว่าเดิมเสียอีก 37 ด้วยเหตุนี้ ข้าเนบูคัดเนสซาร์ จึงสรรเสริญและยกย่องและให้เกียรติ กับกษัตริย์แห่งสวรรค์ ผู้ที่ทำถูกต้องทุกอย่าง และเป็นผู้ที่ยุติธรรมเสมอ และเป็นผู้ที่ทำให้คนที่เยอหยิ่งจองหองตกต่ำลง”

มือที่เขียนบนผนัง

5 ในช่วงที่กษัตริย์เบลซัสซาร์ขึ้นครองราชย์นั้น พระองค์ได้จัดงานเลี้ยงใหญ่สำหรับข้าราชการชั้นหนึ่งพันคน แล้วพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นอยู่ต่อหน้าพวกเขา 2 ด้วยความมึนเมา พระองค์จึงสั่งให้คนไปเอาถ้วยทอง ถ้วยเงินต่างๆที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ พ่อของพระองค์ได้ยึดเอามาจากวิหารในเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์เองจะได้เอามาใช้ดื่ม ร่วมกันกับพวกขุนนาง พวกภรรยาของพระองค์และพวกนางสนม 3 เมื่อพวกเขาเอาถ้วยพวกนั้นมา เป็นเหยือกที่ได้เอามาจากวิหารของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็ได้ใช้ถ้วยพวกนั้นดื่มร่วมกันกับเหล่าขุนนาง พวกภรรยาของพระองค์และพวกนางสนม 4 ในขณะที่ดื่มเหล้าองุ่นกันอยู่นั้น พวกเขา ก็สรรเสริญพวกเทพเจ้าของพวกเขาไปด้วย มีทั้งเทพเจ้าของทอง เงิน ทองแดง เหล็ก ไม้ และหิน

5 จู่ๆก็มีนิ้วมือของมนุษย์ปรากฏขึ้น และได้ขีดเขียนข้อความลงบนผนังปูนของวังที่อยู่ตรงข้ามตะเกียงที่มีขาตั้ง เพื่อว่ากษัตริย์จะได้มองเห็นมือที่กำลังขีดเขียนอยู่นั้น 6 กษัตริย์ก็ลัวจนหน้าซีดเผือด พระองค์กลัวมาก ถึงกับตัวอ่อนปวกเปียก เข้ากัสนกระพอนกัน

7 กษัตริย์ตะโกนสั่งให้พาพวกเขาสะเดาะเคราะห์ พวกคาสติมและพวกโหรรมาทา แล้วบอกกับผู้รู้ของบาบิโลนพวกนั้นว่า ถ้าใครสามารถอ่านและแปลความหมายของข้อความนั้นได้ คนนั้นจะได้รับการเลื่อนยศ สรรยศของทองคำ และมีอำนาจใหญ่เป็นอันดับสามของอาณาจักรนี้

8 แล้วผู้รู้ทั้งหลายก็มาหากษัตริย์ แต่ก็ไม่มีใครสามารถอ่านหรืออธิบายข้อความนั้นให้พระองค์ฟังได้เลย 9 กษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ยิ่งตกใจกลัวและโศกเศร้าของพระองค์ก็ยิ่งซัดลง และพวกขุนนางของพระองค์ก็เริ่มหวาดวิตก

10 แม่ของกษัตริย์ได้ยินเสียงของพระองค์และพวกขุนนางก็เลยเข้ามาที่ห้องงานเลี้ยง และบอกกษัตริย์ว่า “ขอให้ลูกแม่อายุมันขวัญยืน อย่าได้ตกใจจนหน้าซีดอย่างนี้ 11 ในอาณาจักรของลูกมีชายคนหนึ่งที่มีพระวิญญานของเหล่าเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์สถิตอยู่ในสมัยที่พ่อของลูกปกครองบ้านเมือง คนคนนี้เป็นคนที่รู้แจ้งเห็นจริง เฉลียวฉลาด และรอบรู้มาก มีสติปัญญาเหมือนกับพวกเทพเจ้าเลย กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พ่อของลูก เคยตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของพวกหมอดู พวกผู้สะเดาะเคราะห์ พวกคาสติม และพวกโหรรมาทาแล้ว 12 ในเมื่อดาเนียล (คนที่พ่อของเจ้าเรียกว่าเบลซัสซาร์) เป็นคนที่ฉลาดหลักแหลมมาก มีความรอบรู้ และความเข้าใจ มากมายถึงขนาดทำนายฝัน แก้ไขปริศนา และแก้ปัญหาต่างๆได้ ส่งคนไปตามเขามาสิ เพื่ออธิบายลายนิ้วมือนั้นให้ลูกฟัง”

13 เขาจึงพาดาเนียลมาฝากกษัตริย์ กษัตริย์พูดกับดาเนียลว่า “เจ้าก็คงเป็นดาเนียล คนหนึ่งในพวกเชลยชาวยูดาห์ ที่พ่อของข้า กษัตริย์องค์ก่อน พาตัวมาจากยูดาห์สินะ 14 ข้าได้ยินมาว่าเจ้าเป็นคนที่มีพระวิญญานของเหล่าเทพผู้ศักดิ์สิทธิ์อยู่ในตัว เป็นคนที่รอบรู้ มีไหวพริบ และเฉลียวฉลาดมาก 15 ข้าให้คนไปพาพวกผู้รู้ต่างๆพวกเขาสะเดาะเคราะห์มาหาข้า เพื่อพวกเขาจะได้มาอ่านลายนิ้วมือนบนผนังนี้ และอธิบายให้ข้าฟัง แต่พวกเขาอ่านไม่ออกสักตัว 16 ข้าได้ยินมาว่า เจ้าสามารถอธิบายความหมายของเรื่องแบบนี้และแก้ไขปริศนาได้ ฟังนะ ถ้าเจ้าอ่านข้อความนี้ออก และอธิบายให้ข้าฟังได้ ข้าก็จะให้เลื่อนยศและสรรยศทองคำกับเจ้า และเจ้าก็จะมีอำนาจใหญ่เป็นอันดับสามของอาณาจักรนี้”

17 แล้วดาเนียลก็ตอบว่า “ขอให้พระองค์เก็บของซูว์ญพวกนั้นไว้สำหรับพระองค์เองเถิด หรือไม่ก็ให้รางวัลเหล่านั้นกับคนอื่น ๆเถิด แต่ข้าพเจ้าจะอ่านข้อความนั้นและตีความมันให้พระองค์ฟัง

18 ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ให้อาณาจักรนี้ อำนาจ ความยิ่งใหญ่ และเกียรติยศกับกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พ่อของท่าน 19 เพราะพระเจ้าให้พลังอำนาจกับพ่อของท่าน บรรดาเชื้อชาติต่างๆรวมทั้งทุกชนชาติทุกภาษา ถึงได้เกรงกลัวจนตัวสั่นนิ่งงัน เมื่ออยู่ต่อหน้าพ่อของท่าน เพราะพระองค์ได้มากขึ้นที่อยากฆ่าไว้ชีวิตคนที่อยากไว้ชีวิต ยกย่องคนที่อยากยกย่อง และทำลายคนที่อยากทำลาย

20 แต่เมื่อพ่อของท่านกลายเป็นคนหยิ่งโสมและดี้อัน พระองค์ก็ถูกขับออกจากบัลลังก์และหมดศักดิ์ศรีเกียรติยศไป 21 พระองค์ถูกขับไล่ออกไปจากสังคมมนุษย์จิตใจของพระองค์ได้กลายเป็นเหมือนใจสัตว์ และเขาได้อาศัยอยู่กับลาป่าในทะเลทราย กินหญ้าเหมือนวัวและเนื้อตัวก็เปื่อยชากไปด้วยน้ำค้างที่ตกจากฟ้า จุนกว่าพระองค์รู้สำนึกว่าพระเจ้าสูงสุดเป็นผู้ปกครองอาณาจักรทั้งหลายของมนุษย์และจะตั้งใครก็ได้ที่พระองค์เลือกให้มาครอบครองเหนืออาณาจักร

22 ข้าแต่กษัตริย์เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นลูก และรู้เรื่องสิ่งเหล่านี้ดี แต่พระองค์กลับทำเหมือนกับพ่อของพระองค์ พระองค์ไม่

ยอมถ่อมใจ ²³ พระองค์ยกตัวเองขึ้น ต่อต้านองค์เจ้าชีวิตแห่งสวรรค์ และสั่งให้คนไปเอาสิ่งของเครื่องใช้จากวิหารของพระเจ้ามาไว้ต่อหน้าพระองค์ หลังจากนั้นพระองค์ พร้อมด้วยขุนนางพวกภรรยา และพวกนางสนมของพระองค์ ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากเหยือกพวกนั้น แล้วสรรเสริญเทพเจ้าของเงิน ทอง ทองแดง เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งรูปปั้นพวกนี้มองไม่เห็น ฟังไม่ได้ยิน และไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่พระองค์กลับไม่ยอมสรรเสริญพระเจ้าที่แท้จริง ผู้ซึ่งมีอำนาจเหนือลมหายใจและทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับพระองค์ ²⁴ นั่นเป็นเหตุที่พระเจ้าถึงได้ส่งมีอมาเขียนข้อความนั้นบนฝาผนัง ²⁵ ข้อความนั้นเขียนว่าอย่างนี้คือ

เมเน เมเน เทเคล และ ปารสิน

²⁶ ความหมายของคำเหล่านี้คือ

เมเน † หมายถึง พระเจ้าได้นับวันเวลาครองราชย์ของท่านไว้แล้ว และพระองค์กำลังจะทำให้จบลงแล้ว ††

²⁷ เทเคล † หมายถึง พระเจ้าได้ชี้ซึ่งนำหนักของท่าน และพบว่าน้ำหนักของท่านขาดไป ไม่สมควรจะได้ครองราชย์

²⁸ ปารสิน †† หมายถึง อาณาจักรของท่านจะถูกแบ่งให้กับคนมีเดียและคนเปอร์เซีย

²⁹ แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็สั่งให้เอาเสื่อสีม่วงมาสวมให้กับดาเนียล และเอาสร้อยทองคำมาสวมคอให้เขา พร้อมกับประกาศว่าดาเนียลมีอำนาจใหญ่เป็นอันดับสามของอาณาจักรนี้

³⁰ และในคืนนั้นเองเบลซัสซาร์ กษัตริย์ชาวคาสติมก็ถูกฆ่า

³¹ แล้วดาโรัสซาวมีเดีย ก็ได้ยึดเอาอาณาจักรนี้มา ตอนที่เขามีอายุหกสิบสองปี

ดาเนียลในถ้ำสิงโต

6 กษัตริย์ดาโรัสซัดสันใจที่จะแต่งตั้งผู้นำภาคขึ้นมาหนึ่งร้อยยี่สิบคน เพื่อมาปกครองดูแลอาณาจักร ² แล้วพระองค์ก็เลือกอีกสามคนมาเป็นรัฐมนตรีอยู่เหนือผู้นำภาคพวกนี้ ผู้นำภาคพวกนี้จะต้องมารายงานกับสามคนนี้ เพื่อกษัตริย์จะได้ไม่ต้องวุ่นวายกับเรื่องปลีกย่อยในการบริหาร และดาเนียลก็เป็นหนึ่งในรัฐมนตรีสามคนนี้ ³ เนื่องจากดาเนียลคนนี้เป็นคนฉลาด หัวหลักแหลมมาก เขามีความสามารถมากกว่ารัฐมนตรีอีกสองคนนั้น และเก่งกว่าผู้นำภาคทั้งหมดด้วย กษัตริย์จึงคิดที่จะแต่งตั้งดาเนียลให้มีอำนาจเหนืออาณาจักรทั้งหมด

⁴ ดังนั้นรัฐมนตรีสองคนนั้นและผู้นำภาคพวกนั้น ก็เริ่มหาเหตุใส่ร้ายดาเนียล ในงานบริหารอาณาจักรที่ดาเนียลรับผิดชอบอยู่ แต่พวกเขาไม่สามารถจะหาเหตุอะไรมาฟ้อง หรือจับทุจริตในตัวดาเนียลได้เลย เพราะดาเนียลเป็นคนที่มีสัตย์มาก และไม่ได้อะไรผิด หรือผิดพลาดในงานที่เขารับผิดชอบเลย

⁵ แล้วคนพวกนั้นก็พูดกันว่า “เราจะไม่มีทางหาเหตุฟ้องดาเนียลคนนี้ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องจับผิดเกี่ยวกับศาสนาของเขา” ⁶ ดังนั้นรัฐมนตรีสองคนนั้นกับผู้นำภาคทั้งหลายก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนำข้อเสนอมาด้วย พวกเขาพูดว่า “ขอให้กษัตริย์ดาโรัสมีอายุยืนยาว ⁷ ข้าแต่กษัตริย์ พวกรัฐมนตรี ผู้นำภาค ผู้นำจังหวัด ผู้นำอำเภอ พวกที่ปรึกษา ได้ตกลงกันว่า กษัตริย์ควรจะประกาศกฎหมายใหม่ และให้บังคับใช้อย่างเข้มงวดว่า ในสามสัปดาห์นี้ห้ามทุกคนอธิษฐานหรือขอพรจากเทพเจ้าหรือจากมนุษย์คนใด นอกจากขอจากพระองค์ผู้เป็นกษัตริย์แต่เพียงผู้เดียว ใครฝ่าฝืนจะต้องถูกโยนเข้าไปในถ้ำสิงโต

⁸ ดังนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงออกกฎข้อห้ามนี้ พร้อมกับเซ็นชื่อของพระองค์ลงในกฎหมายนั้น เพื่อจะได้เป็นกฎหมายที่ไม่

สามารถเปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกได้ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียด้วยเถิด”

⁹ กษัตริย์ดาโรัสจึงออกกฎข้อห้ามนี้ พร้อมกับลงชื่อของพระองค์ลงไป

¹⁰ เมื่อดาเนียลได้ยินว่ากษัตริย์ได้เซ็นชื่อลงในกฎหมายนี้แล้ว เขาก็กลับบ้าน และขึ้นไปห้องชั้นบนที่มีหน้าต่างหันหน้าไปทางเมืองเยรูซาเล็ม แล้วดาเนียลก็คุกเข่าลงที่นั่น อธิษฐานและขอพรจากพระเจ้าของเขา วันละสามครั้ง เหมือนปกติที่เขาทำมา ¹¹ ต่อมากลุ่มนั้นได้มาพบว่า ดาเนียลอธิษฐานและร้องขอความเมตตาจากพระเจ้าของเขา

¹² พวกเขาเข้าไปเข้าเฝ้ากษัตริย์และบอกกับพระองค์ถึงกฎข้อห้ามของพระองค์นั้นว่า

“ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ได้ลงชื่อไปแล้วไม่ใช่หรือ ที่ห้ามไม่ให้มีใครอธิษฐานหรือขอพรจากเทพองค์ใดหรือมนุษย์คนไหนนอกจากพระองค์เท่านั้น เป็นเวลาสามสัปดาห์ และถ้าใครฝ่าฝืนก็จะต้องถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโต” กษัตริย์ก็ตอบว่า “ใช่ ถูกแล้ว มันเป็นไปตามกฎหมายของคนมีเดียและเปอร์เซียที่ไม่สามารถยกเลิกได้”

¹³ พวกเขาจึงฟ้องกษัตริย์ว่า “ดาเนียลที่เป็นคนหนึ่งในพวกเชลยชาวยูดาห์ ไม่ได้สนใจพระองค์หรือกฎข้อห้ามนี้ ที่พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ได้ลงชื่อไว้ อันที่จริง เขาอธิษฐานต่อพระเจ้าของเขาตรงสามครั้งในแต่ละวัน”

¹⁴ เมื่อกษัตริย์ได้ยินอย่างนั้นก็โกรธมาก พระองค์รับหาทางช่วยชีวิตดาเนียลทันที พระองค์พยายามอยู่จนตะวันตกดิน

¹⁵ หลังจากนั้น คนกลุ่มเดิมก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์และพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็รู้อยู่แล้วถึงกฎของคนมีเดียและคนเปอร์เซียว่า กฎและข้อห้ามทุกอย่าง ที่ออกโดยกษัตริย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้”

¹⁶ ดังนั้นกษัตริย์จึงสั่งให้พวกเขาไปจับตัวดาเนียลโยนลงไปในถ้ำสิงโต

กษัตริย์พูดกับดาเนียลว่า “ขอให้พระเจ้าที่เจ้ารับใช้อยู่ตลอดเวลานั้น ช่วยชีวิตของเจ้าด้วยเถอะ”

¹⁷ แล้วพวกนั้นก็เลื่อนหินมาปิดปากถ้ำ และเอาแหวนของกษัตริย์มาประทับตราไว้ รวมทั้งแหวนของผู้ควบคุมมาประทับด้วย ที่พวกเขาประทับตราของกษัตริย์ไว้ ก็เพื่อจะได้ไม่มีใครมาเปลี่ยนแปลงคำตัดสินลงโทษดาเนียลได้

¹⁸ จากนั้นกษัตริย์ก็กลับไปวัง และไม่ยอมกินอะไรเลยทั้งคืน ไม่ยอมให้มีสิ่งบันเทิงทั้งนั้น พระองค์นอนไม่หลับ ¹⁹ พอถึงรุ่งเช้า พระองค์ก็รีบไปที่ถ้ำสิงโต ²⁰ เมื่อพระองค์กำลังมาใกล้ถึงถ้ำ พระองค์ก็ร้องตะโกนเรียกดาเนียลว่า “ดาเนียล คนรับใช้ของพระเจ้า พระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ พระเจ้าที่เจ้ารับใช้ตลอดมา พระองค์ช่วยชีวิตเจ้าจากพวกสิงโตได้หรือเปล่า”

²¹ ดาเนียลตอบกลับมาว่า “ข้าแต่กษัตริย์ ขอให้พระองค์มีชีวิตยืนยาวตลอดไป ²² พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์มาปิดปากสิงโตพวกนี้ไว้ พวกมันเลยทำอันตรายข้าพเจ้าไม่ได้ นี่ก็เพราะพระเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าบริสุทธิ์ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพระองค์เลย”

²³ กษัตริย์จึงดีใจมาก และสั่งให้คนเอาตัวดาเนียลออกมาจากถ้ำสิงโต ดาเนียลถูกนำตัวออกมาจากถ้ำ ไม่ได้รับอันตรายอะไรเลย เพราะเขาไว้วางใจในพระเจ้าของเขาพระองค์เอง

²⁴ แล้วกษัตริย์ก็มีคำสั่งให้นำตัวคนพวกนั้นที่ต่อต้านดาเนียลมา และโยนพวกเขา รวมทั้งลูกเมียของพวกเขา ลงไปในถ้ำสิงโต พวกเขายังไม่ทันจะตกถึงพื้นเลย สิงโตก็ขย้ำพวกเขาและบดขยี้กระดูกพวกเขาจนแหลกละเอียด

²⁵ แล้วกษัตริย์ดาโรัสก็เขียนคำประกาศนี้ถึงคนทุกชาติทุกภาษาที่อาศัยอยู่ทั่วโลก

“ขอให้เจ้ามีสันติสุขอย่างล้นเหลือ”

† เมเน เป็น หน่วยของน้ำหนัก เหมือนกับคำในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่าหนัก †† พระเจ้าได้นับ ... จบลงแล้ว คำพูดนี้เป็นการเล่นคำ ซึ่งอาจมีความหมายอีกอย่างว่า “พระเจ้าได้นับเงินสำหรับอาณาจักรของพระองค์ แล้วก็ชื่ออาณาจักรนั้น” † เทเคล เป็น หน่วยของน้ำหนักเหมือนคำว่า เซเคลในภาษาฮีบรูที่มีความหมายว่าช่างน้ำหนัก †† ปารสิน เป็นการเล่นคำ เหมือนกับคำที่มีความหมายว่าการแบ่ง และคำว่าปารสินออกเสียงเหมือนคำว่า เปอร์เซีย คือกลุ่มที่จะมายึดอาณาจักรของกษัตริย์เบลซัสซาร์

26 ข้าขอออกกฎนี้ว่า “ทุกคนในทุกๆจังหวัดทั่วราชอาณาจักรของข้าจะต้องเกรงกลัวและนับถือพระเจ้าของดาเนียล เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ชั่วนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์จะไม่มีวันถูกทำลาย และพระองค์จะปกครองตลอดไปไม่มีวันสิ้นสุด

27 พระองค์ปกป้องและช่วยชีวิตพระองค์ที่ท่าหมายสำคัญและสิ่งอัศจรรย์ต่างๆทั้งในสวรรค์และโลก

และพระองค์เป็นผู้ที่ช่วยชีวิตดาเนียลไว้จากพวกสิงโต”

28 ดาเนียลคนนี้รุ่งเรืองในสมัยของกษัตริย์ดาโรัสคนมีเดียและในสมัยของกษัตริย์เซิร์สคนเปอร์เซีย

ดาเนียลฝันถึงสัตว์สี่ชนิด

7 ในปีแรกที่เบลซัสซาร์ขึ้นเป็นกษัตริย์ของบาบิโลน ในขณะที่ดาเนียลนอนหลับอยู่บนเตียง เขาก็ได้เห็นนิมิตในความฝัน หลังจากนั้นเขาก็จดสิ่งที่เขาเห็นในความฝันนั้น 2 ดาเนียลเขียนว่า

“คืนหนึ่งในขณะที่ผมกำลังเห็นนิมิต ในทันใดนั้นผมก็เห็นลมที่มาจากทั้งสี่ทิศกำลังพัดอยู่ และสายลมเหล่านั้นกำลังปลุกปั่นน้ำในทะเลอันยิ่งใหญ่ 3 แล้วสัตว์ขนาดใหญ่สี่ตัวก็โผล่ขึ้นมาจากทะเล แต่ละตัวมีลักษณะแตกต่างกันไป 4 สัตว์ตัวแรกดูเหมือนสิงโตที่มีปีกเหมือนนกอินทรี พอผมจ้องมองมัน ปีกของมันก็ถูกกระชากหลุดไป แล้วสิงโตตัวนั้นก็ถูกยกขึ้นจากพื้น ขึ้นมายืนสองขาเหมือนกับมนุษย์ แล้วมันก็ได้รับจิตใจของมนุษย์

5 จากนั้นผมก็เห็นสัตว์อีกตัวหนึ่ง สัตว์ตัวที่สองนี้ดูเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น ในปากของมันคาบกระดูกซี่โครงสามซี่ มันได้รับคำสั่งว่า ‘ลุกขึ้นซะ แล้วกินเนื้อให้มาก’

6 หลังจากนั้นผมก็มองเห็นสัตว์อีกตัวหนึ่ง สัตว์ตัวนี้เหมือนเสือดาว ที่มีปีกเหมือนนกอยู่สี่ปีกบนหลังของมัน และมีหัวสี่หัว มันได้รับการแต่งตั้งให้ปกครองอาณาจักรแห่งหนึ่ง

7 หลังจากนั้น ขณะที่ผมกำลังจ้องมองนิมิตในฝันในคืนนั้น ผมก็เห็นสัตว์ตัวที่สี่ มันดูน่าสยดสยอง มีพลังมหาศาล และมีฟันเหล็กที่ใหญ่โต มันกินและบดเคี้ยวสัตว์ต่างๆมากมาย และเหยียบย่ำเศษที่เหลือนั้นได้ทำ มันดูแตกต่างจากสัตว์ตัวก่อนๆ และมันมีเขาสีเทา

8 ขณะที่ผมกำลังจ้องมองเขาของมัน จู่ๆก็มีเขาสีเทาอีกเขาหนึ่งงอกออกมาท่ามกลางเขาอื่นๆและเดินเขาสวมเขาที่มีอยู่ก่อนแล้วหลุดไป เขาอันเล็กนี้ มีดวงตาเหมือนดวงตามนุษย์ และมีปากที่คุยโม้อวด

การลงโทษสัตว์ตัวที่สี่

9 ขณะที่ผมกำลังจ้องมองอยู่ ก็มีการจัดวางบัลลังก์ต่างๆเข้าที่ของมัน

และพระองค์ผู้หนึ่งที่อยู่มากตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว ได้มานั่งบนบัลลังก์อันหนึ่ง

เสื่อผ้าของพระองค์สีขาวเหมือนหิมะ
ผมของพระองค์ก็ขาวเหมือนขนแกะที่สะอาด
บัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวไฟ
ล้อของบัลลังก์ก็เป็นไฟที่ลุกโชติช่วง

10 มีไฟไหลออกมาเป็นลำธารจากตรงหน้าพระองค์ มีทูตสวรรค์เป็นร้อยล้านองค์ มายืนคอยรับใช้พระองค์ มีคนหลายร้อยล้านคนมายืนคอยรับใช้พระองค์

ศาลก็เริ่มเปิดพิจารณาคดี และหนังสือทั้งหลายก็ถูกเปิดออก

11 ผมได้มองดูสิ่งเหล่านั้น ตั้งแต่เวลาที่ผมได้ยืนเข้านั่งนั้น คุยโม้อวด จนถึงเวลาที่สัตว์ตัวที่สี่นั้นถูกฆ่าและเหยียกกิ่งลงไปไฟ 12 ส่วนสัตว์ที่เหลืออีกสามตัว ก็ถูกยึดเอาอำนาจที่เข้าปกครองอาณาจักรไป แต่ได้รับอนุญาตให้มีชีวิตอยู่ต่อไปอีกระยะหนึ่ง

13 เมื่อผมเพ่งมองสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดในนิมิตตอนกลางคืน จู่ๆก็มีท่านผู้หนึ่งที่ดูเหมือนมนุษย์ มาพร้อมกับกลุ่มเมฆบนท้องฟ้า ท่านผู้นี้ได้เข้ามาถึงพระองค์ผู้หนึ่งที่อยู่มากตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว ท่านผู้นี้ก็ถูกนำตัวให้เข้ามาใกล้พระองค์ผู้หนึ่ง 14 แล้วท่านผู้นี้ก็ได้รับสิทธิอำนาจ สง่าราศี และตำแหน่งกษัตริย์ ชนทุกชาติทุกภาษาจะคอยรับใช้ท่านผู้นี้ สิทธิอำนาจของท่านผู้นี้จะดำรงอยู่ตลอดไปไม่มีวันสิ้นสุด ตำแหน่งกษัตริย์ของท่านผู้นี้จะไม่มีวันถูกทำลาย

ความหมายของนิมิตของดาเนียล

15 แล้วผม ดาเนียล ก็เริ่มกลุ้มใจ เพราะนิมิตพวกนี้ที่อยู่ในหัวของผมทำให้ผมตกใจกลัว

16 ผมเดินเข้าไปหาผู้รับใช้คนหนึ่งในหมู่ผู้รับใช้ที่ยืนอยู่ที่นั่น และถามเขาว่า

‘เรื่องทั้งหมดนี้จริงๆแล้วหมายความว่าอะไรครับ’

เขาพูดกับผมและอธิบายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ผมฟัง

17 ‘สัตว์ใหญ่สี่ตัวนี้ หมายถึงอาณาจักรสี่อาณาจักรที่จะขึ้นมา มีอำนาจบนโลกนี้ 18 และหลังจากนั้นพวกผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ผู้สูงสุด ก็จะได้รับตำแหน่งกษัตริย์และจะครอบครองตลอดไป’

19 แล้วตอนนั้นผมก็อยากรู้ความหมายที่แท้จริงของสัตว์ตัวที่สี่ที่ดูแตกต่างไปจากตัวอื่นๆแถมยังดูน่าสยดสยอง มีพลังมหาศาล มีฟันเหล็ก และงเล็บทองแดง มันบดเคี้ยวสัตว์ทั้งหลาย และเหยียบย่ำเศษที่เหลือไว้ได้เท่าของมัน

20 แล้วผมก็อยากรู้ด้วยว่าเขาทั้งสิบบนหัวของมัน หมายถึงอะไร และเขานั่งดูที่ต้นเขาสวมเขาที่ขึ้นอยู่ก่อน คือเขานั่งที่มีดวงตาและปากที่คุยโม้อวดตัวเอง และมันดูโดดเด่นกว่าตัวอื่นๆ

21 ในขณะที่ผมกำลังจ้องดูอยู่นั่นเอง เขานั่งนั้นก็เริ่มทำสงครามกับเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์และยังชนะพวกเขาอีกด้วย 22 จนกระทั่งพระองค์ผู้หนึ่งที่อยู่มากตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว มาถึง และให้ความเป็นธรรมกับเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ผู้สูงสุด และเวลานั้นก็มาถึงเมื่อเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์ได้รับตำแหน่งกษัตริย์

23 และผู้รับใช้คนนั้นก็อธิบายให้ผมฟังว่า

‘สัตว์ตัวที่สี่ก็หมายถึงว่าจะมีอาณาจักรที่สี่ที่แตกต่างจากอาณาจักรที่มีมาก่อน อาณาจักรนี้จะเขมือบทั้งโลกและเหยียบย่ำบดขยี้โลกนั้น

24 ส่วนเขาทั้งสิบของมันก็คือกษัตริย์สิบองค์ของอาณาจักร หลังจากกษัตริย์สิบองค์นี้แล้ว ก็จะมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งมา ที่ต่างจากกษัตริย์องค์ก่อนๆและกษัตริย์องค์นี้ก็จะมาโค่นล้มกษัตริย์สามองค์แรก

25 กษัตริย์องค์นี้จะพูดไม่ดีเกี่ยวกับพระเจ้าสูงสุดและจะข่มเหงเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์ไปเป็นเวลาช้านาน

กษัตริย์องค์นี้จะพยายามเปลี่ยนแปลงเวลาของเทศกาลต่างๆ และกฎเกณฑ์ต่างๆและเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์จะต้องตกลอยอยู่ภายใต้อำนาจของกษัตริย์องค์นี้ หนึ่งปี สองปี และครึ่งปี

26 แล้วศาลก็เริ่มเปิดพิจารณาคดี และกษัตริย์องค์นี้จะถูกโค่นอำนาจและถูกทำลายอย่างราบคาบ

27 หลังจากนั้น ตำแหน่งกษัตริย์ สิทธิอำนาจ รวมทั้งความยิ่งใหญ่ของอาณาจักรทุกอาณาจักรในโลกจะถูกมอบให้กับกลุ่มคนพวกนั้นที่เป็นของเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ผู้สูงสุด กลุ่มคนพวกนั้นจะครอบครองตำแหน่งกษัตริย์ไปชั่วนิรันดร์ และผู้มีอำนาจทุกคนจะต้องรับใช้และเชื่อฟังพวกเขา’

28 เรื่องที่ผมฝันก็จบลงอย่างนี้ สำหรับตัวผม ดาเนียล ความฝันนี้ทำให้ผมตกใจกลัวจนหน้าซีด แต่ผมก็เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจ”

+ เหมือนมนุษย์ คำนี้ ในภาษาอารเมค อาจจะแปลได้อีกว่า บุตรมนุษย์ หรือ ลูกมนุษย์

ดาเนียลเห็นนิมิตที่มีแกะตัวผู้และแพะ

8 ในปีที่สามที่กษัตริย์เบลซัสซาร์ขึ้นครองราชย์ ผม ดาเนียล ก็ได้เห็นนิมิตอีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ได้เห็นนิมิตครั้งแรกไปแล้ว

2 ในนิมิตผมเห็นตัวผมเองอยู่ในเขตของวัง วังนี้อยู่ที่เมืองสุสา ในจังหวัดเอลาม ในนิมิตนั้นผมเห็นตัวผมเองกำลังอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำอูลัย

3 ผมเงยหน้าขึ้นมามองเห็นแกะตัวผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ริมแม่น้ำ มันมีเขาสูงใหญ่คู่หนึ่ง เขาข้างหนึ่งยาวกว่าอีกข้างหนึ่ง เขาข้างที่ยาวกว่านั้นงอกขึ้นมาทีหลัง

4 ผมเห็นแกะตัวผู้ตัวนั้นวิ่งตะลุยไปทางตะวันตก ทางเหนือ และทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวไหนต้านทานมันได้ ไม่มีสัตว์ตัวไหนสามารถยืนขวางมันได้ และไม่มีใครสามารถที่จะช่วยเหยื่อของมันได้ มันทำทุกอย่างตามที่มันอยากทำ และแข็งแรงแรงขึ้นเรื่อยๆ

5 ขณะที่ผมจ้องมองอยู่นั้น ก็มีแพะตัวผู้ มาจากทางทิศตะวันตก เหาะข้ามไปเหนือพื้นผิวโลก เท้าของมันไม่ได้แตะพื้นเลย แพะตัวผู้นี้มีเขาที่โดดเด่นมากอยู่ระหว่างตาของมัน⁶ แล้วมันก็วิ่งห้อยตัวมาลงไปที่แกะผู้ที่มีสองเขายืนอยู่ริมแม่น้ำ ที่ผมเห็นก่อนหน้านั้น⁷ ผมเห็นมันวิ่งเข้าใส่แกะผู้ตัวนั้นอย่างแรง ตอนที่มันพุ่งชนนี้ ทำให้เขาทั้งสองของแกะตัวผู้นั้นหัก แกะตัวผู้นั้นก็ไม่สามารถต่อสู้กับมันได้ แพะตัวผู้นั้นก็เหวี่ยงแกะนั้นลงกับพื้น แล้วกระแทกซ้ำ ไม่มีใครช่วยแกะตัวผู้นั้นให้พ้นจากพลังของมันได้เลย

8 จากนั้นแพะตัวผู้ก็ยิ่งแข็งแรงแรงขึ้น แต่ในขณะที่มันมีกำลังถึงจุดสูงสุดนั้น เขาอันใหญ่ของมันได้หักไป แล้วมีเขาที่โดดเด่นสี่อันงอกขึ้นมาแทนที่[†] เขาทั้งสองอันนี้ แต่ละอันขึ้นไปคนละทิศ⁹ มีเขาเล็กอันหนึ่งงอกออกมาจากเขาอันหนึ่งในสี่อันนี้ เขาเล็กงอกนี้ไต่งอกขึ้นมาใหญ่โตมุ่งไปทางทิศใต้ มุ่งไปทางทิศตะวันออก และมุ่งไปยังที่ที่สวยงาม^{‡10} เขาอันหนึ่งงอกขึ้นไปถึงสวรรค์ มันเหวี่ยงเอาดวงดาวและดาวเคราะห์ต่างๆลงลงมาบนโลก แล้วก็เหยียบย่ำพวกมัน¹¹ เขาอันนี้แข็งแรงแรงขึ้น และได้ทำลายพระเจ้า ผู้เป็นจอมทัพสวรรค์ และมันได้เอาเครื่องเผาบูชาประจำวันของพระองค์ไป และทำลายวิหารของพระองค์ด้วย¹² การมีอำนาจเหนือเครื่องเผาบูชาประจำวันของพระเจ้าถือว่าเป็นการรบกวน แต่พระเจ้าจะปล่อยให้กองทัพพินนทำอย่างนั้น และกองทัพพินนจะเหวี่ยงความจริงลงบนพื้นโลก และกองทัพพินนก็จะสำเร็จในทุกเรื่องที่มีหน้าที่

13 ผมได้ยินผู้ศักดิ์สิทธิ์ท่านหนึ่งพูดขึ้น แล้วผู้ศักดิ์สิทธิ์อีกท่านหนึ่งก็ถามผู้ศักดิ์สิทธิ์ท่านที่พูดขึ้นนั้นว่า

“สิ่งต่างๆเหล่านี้ในภาพนิมิต จะเป็นอย่างไรไปอีกนานแค่ไหน แล้วเครื่องเผาบูชาประจำวันนี้จะถูกยกเลิกไปอีกนานแค่ไหน การรบกวนที่มุ่งทำลายนั้นจะเป็นอย่างไรไปอีกนานแค่ไหน พระเจ้าจะปล่อยให้วิหารตกอยู่ในกำมือของศัตรูไปอีกนานแค่ไหน และกองทัพสวรรค์จะถูกเหยียบย่ำไปอีกนานแค่ไหน”

14 ท่านบอกกับผมว่า “มันจะเป็นอย่างไรไปอีก สองพันสามร้อยเย็นและห้า[‡] แล้ววิหารนั้นก็ จะได้รับการฟื้นฟูกลับสู่สภาพเดิม”[‡]

† เขาที่... มาแทนที่ เมื่ออเล็กซานเดอร์มหาราชตายในปี 323 ก่อนพระเยซูมาเกิด อาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วนด้วยแม่ทัพสี่คนของเขา †† ที่ที่สวยงาม อาจหมายถึงอิสราเอล ในที่นี้น่าจะหมายถึงเมืองเยรูซาเล็ม หรือภูเขาซีนาย ‡ เย็นและห้า หมายถึง พวกเขาจะถวายเครื่องเผาบูชาประจำวัน ในตอนเย็นและตอนเช้า †† แล้ววิหาร... สู่สภาพเดิม หมายถึงพวกชาวิวได้ดูที่วิหารนี้ให้กับพระยาห์เวห์อีกครั้งในปี 164 ก่อนพระเยซูมาเกิด จึงมีเทศกาลเฉลิมฉลองขึ้นทุกๆปีในเดือนธันวาคม ดูเพิ่มเติมได้จากหัวข้อ “เทศกาล” ในคำอธิบายท้ายเล่ม

ความหมายของนิมิตนั้น

15 ตอนที่ผมดาเนียล กำลังดูนิมิตอยู่นั้น และพยายามจะเข้าใจความหมายของมัน จู่ๆก็มีผู้หญิงดูเหมือนมนุษย์มายืนอยู่ข้างหน้าผม

16 แล้วผมก็ได้ยินเสียงมนุษย์ ออกมาจากเหนือบนแม่น้ำอูลัยว่า “กาเบรียล # อธิบายนิมิตนี้ให้ชายคนนั้นฟังหน่อยสิ”

17 ผู้นั้นก็เลยเดินตรงมาที่ผมยืนอยู่ เมื่อเขาเข้ามาใกล้ ผมก็ตกใจกลัวจนล้มลงซบหน้าลงกับพื้น เขาบอกกับผมว่า “มนุษย์เอ๋ย ให้รู้ไว้เถอะว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของเวลาของจุดสิ้นสุดนั้น”

18 ในขณะที่ท่านกำลังพูดกับผมนั้น ผมกำลังนอนซบหน้าอยู่กับพื้น แล้วผมก็เคลิ้มหลับไป แต่ท่านก็มาสะกิดผมและพุงให้ผมลุกขึ้นยืน

19 แล้วพูดว่า “ฟังนะ เรากำลังจะบอกเจ้าว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น เมื่อช่วงเวลาแห่งความโกรธแค้นของพระเจ้าใกล้จะถึงจุดจบนั้น เมื่อเวลาที่ได้กำหนดไว้ นั้นมาถึง มันก็จะถึงจุดสิ้นสุด

20 แกะผู้ที่มีสองเขาที่เจ้าเห็นนั้นหมายถึงพวกกษัตริย์ของอาณาจักรมีเดเปอร์เซีย

21 ส่วนแพะตัวผู้ นั้น หมายถึงอาณาจักรของกรีก เขาอันใหญ่ที่อยู่ระหว่างดวงตาของมันก็คือกษัตริย์องค์แรก²² เขาอันนั้นที่หักไปในขณะที่มีอีกสี่เขางอกขึ้นมาแทนนั้น ก็คืออาณาจักรสี่อาณาจักร ที่จะเกิดขึ้นหลังจากที่กษัตริย์องค์แรกนั้นตายไป แต่ทั้งสี่อาณาจักรนี้จะไม่แข็งแรงแทบกับกษัตริย์องค์แรก

23 เมื่อเวลาครอบครองของพวกเขาใกล้สิ้นสุดลง และเมื่อพวกเขาได้ทำชั่วอย่างสุดๆแล้ว แล้วกษัตริย์ที่ดุโหดเหี้ยมและเก่งกาจในการหลอกลวง จะขึ้นมายึดอำนาจ²⁴ พระองค์จะมีพลังแข็งแรงแรงมาก แต่ก็ไม่มากเท่ากษัตริย์องค์แรก พระองค์จะทำลายล้างอย่างน่าตกตะลึง พระองค์จะสำเร็จในทุกสิ่งทีพระองค์ทำ พระองค์จะทำลายหลายคนของพวกผู้ศักดิ์สิทธิ์

25 พระองค์จะหลอกลวงได้อย่างเก่งกาจ เพราะด้วยเล่ห์เหลี่ยมและอำนาจของพระองค์ พระองค์จะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ต่างๆด้วยความกล้าหาญ พระองค์จะทำลายคนของพระเจ้าได้อย่างง่ายดายกว่านั้นพระองค์ก็จะต่อต้านจอมทัพผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด แต่กษัตริย์องค์นี้ก็จะถูกทำลาย โดยไม่ใช่เป็นฝีมือของมนุษย์เลย

26 คำอธิบายของนิมิตเกี่ยวกับเวลาเย็นและเวลาเหล่านี้เนือเชื่อถือได้ ส่วนเจ้า ดาเนียล ให้เก็บเรื่องนิมิตนี้ไว้เป็นความลับก่อน เพราะมันเป็นเรื่องที่จะเกิดขึ้นอีกนานหลังจากนี้”

27 ผม ดาเนียล ได้ล้มป่วยลงหลายวัน จากนั้นถึงได้ลุกขึ้นกลับไปทำงานให้กษัตริย์เหมือนเดิม นิมิตนี้ทำให้ผมกลุ่มใจมาก เพราะผมไม่เข้าใจมัน

ดาเนียลอธิษฐาน

9 ในช่วงปีแรกของดาริอัส (ดาริอัสคนนี้เป็นลูกของเซอร์เชส[‡] ผู้สืบเชื้อสายมาจากชาวมีเดียน ดาริอัสได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ของพวกคาสติม)² ในช่วงปีแรกที่ดาริอัสปกครองนั้น ผม ดาเนียลได้สังเกตในเอกสารต่างๆเกี่ยวกับเรื่องทีพระยาห์เวห์บอกกับเบเรมียาห์ ผู้พูดแทนพระองค์ ที่ว่า “เมืองเยรูซาเล็มจะต้องเป็นซากปรักหักพังอยู่อย่างนั้นไปจนกว่าจะครบเจ็ดสิบปี^{‡‡} ถึงจะมีการสร้างขึ้นมาใหม่”

3 ดังนั้นผมจึงตัดสินใจแสวงหาพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตของผม ด้วยการอธิษฐาน ขอความเมตตาจากพระองค์ ในขณะที่ผมอดอาหาร สวมใส่ผ้ากระสอบไว้ทุกข์ และรอยซีเถ่าบนหัว⁴ ผมอธิษฐานกับพระยาห์เวห์ พระเจ้าของผม และสารภาพบาป ผมพูดว่า

‡‡ กาเบรียล เป็นชื่อที่มีความหมายว่า “นักรบของพระเจ้า” หรือ “บุรุษของพระเจ้า” ††† เซอร์เชส เซอร์เชสเป็นชื่อในภาษากรีก เป็นคนเดียวกับ “อาทูล-เอรัสซึ่งเป็นชื่อในภาษาฮีบรู” †††† เจ็ดสิบปี อ่านเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเบเรมียาห์ 25:8-14

“ได้โปรดเถิด องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และน่าเกรงขาม ผู้ที่รักษาชีวิตของพระองค์ และแสดงความรักที่ซื่อสัตย์ของพระองค์ กับคนที่รักพระองค์ ซึ่งก็คือคนที่ทำตามคำสั่งของพระองค์

5 พวกเราทำบาป ทำผิด และทำสิ่งที่ชั่วร้าย เราได้กบฏและเบือนหน้าหนีจากคำสั่งและกฎเกณฑ์ของพระองค์⁶ เราไม่ยอมฟังพวกผู้รับใช้ของพระองค์ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่มาพูดตามคำสั่งของพระองค์ ที่พระองค์ส่งให้มาพูดกับกษัตริย์ของเรา พวกผู้นำพวกพ่อของเรา และทุกคนในประเทศ

7 องค์เจ้าชีวิตเจ้าข้า พระองค์ทำถูกต้องแล้ว แต่เรานำความอับอายขายหน้ามาสู่พวกเราเองจนถึงทุกวันนี้ คือมาสู่คนยูดาห์ พลเมืองของเยรูซาเล็ม และชาวอิสราเอลทุกคน ทั้งใกล้และไกล มาสู่คนในทุกประเทศที่พระองค์ทำให้พวกเขาระจิดกระจายไปเนหลังจากที่พวกเขาทรยศต่อพระองค์

8 ไข้แล้วพระยาห์เวห์ เราได้นำความอับอายมาสู่พวกเราเอง ทั้งพวกเรา พวกกษัตริย์ พวกผู้นำ และพวกพ่อของเรา เพราะพวกเราทุกคนได้ทำบาปต่อพระองค์

9 แต่องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเรามีความเมตตาและให้อภัยพวกเราที่ได้กบฏต่อพระองค์¹⁰ เราไม่เชื่อฟังพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา นั่นคือเราไม่ได้ใช้ชีวิตตามคำสั่งของพระองค์ ที่พระองค์ให้กับเรา ผ่านมาทางพวกผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกผู้พูดแทนพระเจ้านั่นเอง¹¹ คนอิสราเอลทุกคนละเมิดคำสั่งสอนของพระองค์ และทำผิดที่ไม่ฟังพระองค์ ดังนั้นคำสาปแช่งและคำปฏิญาณ[†] ที่เขียนไว้ในกฎของโมเสส ผู้รับใช้ของพระเจ้า ได้ตกอยู่บนเรา เพราะเราได้ทำบาปต่อพระองค์

12 พระองค์ก็เลยทำตามที่เราขอไว้ว่า จะให้เกิดขึ้นกับพวกเรา และกับพวกผู้นำของเรา พระองค์นำความหายนะครั้งใหญ่มาใส่เรา ความหายนะที่เกิดขึ้นกับเยรูซาเล็มนั้นร้ายแรงมาก ไม่เหมือนกับความหายนะอันไหนเลยที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนทั่วไต้หวัน¹³ ความทุกข์ยากที่ได้เขียนไว้ในกฎของโมเสส ก็ได้เกิดขึ้นกับเรา เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในกฎทุกอย่าง แต่พวกเราที่ไม่ได้พยายามที่จะทำให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราพอใจ ด้วยการหันจากการทำชั่วของเรา และเรียนรู้จากความซื่อสัตย์ของพระองค์

14 พระยาห์เวห์ได้เตรียมความหายนะนี้สำหรับเวลาที่เหมาะสม แล้วพระองค์ก็ให้มันตกลงมาบนเรา ทุกอย่างที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทำไปนั้นยุติธรรมแล้ว แต่เราไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์

15 และบัดนี้ ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของเรา พระองค์เป็นผู้ที่นำคนของพระองค์ออกจากอียิปต์

ด้วยมืออันทรงพลังของพระองค์ ด้วยพลังอำนาจที่พระองค์ได้แสดงให้เห็นนั้น ทำให้พระองค์มีชื่อเสียงดังกระฉ่อนไปทั่วจนถึงทุกวันนี้ เราได้ทำบาปและทำสิ่งที่ชั่วร้าย¹⁶ องค์เจ้าชีวิตของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่ความเมตตาปราณี ขอได้โปรดเลิกโกรธเยรูซาเล็มเมืองของพระองค์ ภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ด้วยเถิด เพราะความเลวทรามของบรรพบุรุษของเราและความบาปของพวกเราเองที่ทำให้ชนชาติอื่นๆ ทั้งหมดที่อยู่รอบข้างเกลียดชังเยรูซาเล็มและคนของพระองค์

17 บัดนี้ พระเจ้าของเราได้โปรดฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอ้อนวอนขอความเมตตาของเราด้วยเถิด ขอให้ใบหน้าของพระองค์ส่องสว่างลงมานิหารที่ปรักหักพังนี้ด้วย เพื่อเห็นแก่พระองค์เอง¹⁸ พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดเจียหูฟัง โปรดเปิดตา ดู ซากปรักหักพังของเมืองที่ผู้คนรู้ว่าเป็นของพระองค์ ที่เราขอความเมตตาต่อพระองค์นี้ ไม่ใช่เพราะเราดีและสมควรจะได้รับ แต่เพราะพระองค์มีความเมตตาสงสารต่างหาก¹⁹ องค์เจ้าชีวิตของผมน ได้โปรดฟังด้วย องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้า ได้โปรด

† คำสาปแช่งและคำปฏิญาณ หมายถึง คนอิสราเอลให้คำปฏิญาณว่าจะทำตามกฎของพระเจ้า และถ้าไม่ทำตามก็ยอมให้คำสาปแช่งเหล่านั้นตกอยู่กับพวกเขา ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 27:14-26; 28:15-68

สนใจด้วย พระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดทำตามที่เราขอด้วย เพื่อเห็นแก่พระองค์เอง และโปรดอย่ารื้อข้าเลย ได้โปรดทำสิ่งนี้ เพราะผู้คนรู้ว่าทั้งคนพวกนี้และเมืองนี้เป็นของพระองค์”

นิมิตเรื่องเจ็ดสิบอาทิตย์

20 ในขณะที่ผมกำลังพูด อธิษฐาน และสารภาพความผิดบาปของตนเองและของชาวอิสราเอลคนของผมนั้น ขณะที่กำลังวิงวอนขอความเมตตาต่อหน้าพระยาห์เวห์ พระเจ้าของผม ให้กับภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์นั้น²¹ ในขณะที่ผมกำลังร้องอธิษฐานนั่นเอง กาเบรียล ผู้ชายคนที่ผมเห็นในนิมิตของผมก่อนหน้านี้ ก็ลอยมาหาผม ในช่วงการถวายเครื่องบูชาตอนเย็น²² เขามาร่วมกับผม เพื่อช่วยให้ผมเข้าใจ เขาพูดว่า “ดาเนียล เราได้มาที่นี่เดี๋ยวนี้ เพื่อช่วยให้เจ้าเข้าใจ²³ ในตอนที่เจ้าเริ่มอธิษฐานขอความเมตตาฉัน พระเจ้าให้คำตอบ และเราก็ได้มาบอกมัน เพราะพระเจ้ารักเจ้ามาก ดังนั้นตั้งใจฟังคำตอบให้ดี และให้เข้าใจนิมิตนั้น

24 พระเจ้าให้เวลากับคนของเจ้าและเมืองศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเจ็ดสิบอาทิตย์^{††} เจ็ดสิบอาทิตย์นี้มีไว้เพื่อให้พวกเจ้าหยุดการกบฏ ทำให้บาปนั้นสิ้นสุดลง ชำระความผิดบาปของพวกเจ้า และนำความยุติธรรมอันถาวรกลับมา ทำให้คนเห็นว่านิมิตที่ผู้พูดแทนพระเจ้ามาบอกนั้นเป็นจริง และเพื่อจะเจิมสถานที่ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด

25 ดาเนียล ให้อึ้งและเข้าใจไว้ด้วยว่า นับตั้งแต่เวลาที่ได้ออกคำสั่ง ให้ฟื้นฟูและสร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ ไปจนถึงเวลาที่ผู้นำที่ถูกเจิมไว้มาขึ้น มีเจ็ดอาทิตย์ แล้วเวลาที่ใช้สร้างเยรูซาเล็มขึ้นมาใหม่ รวมทั้งในลานกลางเมือง พร้อมกับคูป้องกันเมือง จะใช้เวลาหกสิบสองอาทิตย์ ในช่วงนี้จะเต็มไปด้วยปัญหามากมาย²⁶ และผู้นำที่ถูกเจิมไว้ก็จะถูกกำจัดไปและผู้นำคนนั้นจะไม่มีอำนาจเหนือเมืองและวิหารอีกต่อไป คนที่ติดตามผู้นำคนใหม่ในอนาคตก็จะทำตัวเลวร้าย จุดจบของผู้นำคนใหม่นั้นจะมาเหมือนกับนำท่วมทะเล

พระเจ้าได้ออกคำสั่งให้เกิดการทำลายมากมายจนกว่าสงครามจะสิ้นสุดลง

27 ผู้นำคนใหม่นั้นจะทำสนธิสัญญาที่เข้มแข็งกับคนจำนวนมาก และในกลางอาทิตย์นั้น การถวายเครื่องบูชาและเซ่นไหว้จะถูกหยุดไป และจะมีสิ่งที่น่าขยะแขยงมาแทนที่ จนถึงจุดจบที่พระเจ้าสั่งให้มาท่วมทันผู้ทำลายคนนั้น”

ดาเนียลมีนิมิตที่แม่น้ำไทกริส

10 ในปีที่สาม[‡] ของกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซีย พระเจ้าได้เปิดเผยเรื่องหนึ่งให้กับดาเนียลรู้ (ดาเนียลมีอีกชื่อหนึ่งว่าเบลเชซซาร์) เรื่องที่เปิดเผยนี้เชื่อถือได้ มันเข้าใจยาก แต่คำอธิบายได้มาถึงดาเนียลในนิมิต

2 ในเวลานั้น ผม ดาเนียล เป็นทุกข์เศร้าโศกอยู่ถึงสามอาทิตย์เต็มๆ³ ผมไม่ได้กินอาหารที่อร่อยๆ ไม่มีเนื้อหรือเหล้าองุ่นตกเข้าปากผมเลย ผมไม่ได้ได้อาบน้ำร้อนหรือน้ำมันใส่ผมเป็นเวลาถึงสามอาทิตย์เต็มๆ

4 แล้วในวันที่สี่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่ง ในขณะที่ผมยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำอันยิ่งใหญ่ นั่นคือแม่น้ำไทกริส

5 ผมเมยหน้าขึ้นมาและมองเห็นชายคนหนึ่ง สวมผ้าคลุมลินิน เขาคาดเข็มขัดที่ทำจากทองของเมืองอูฟาส

6 ร่างกายของเขาดูเหมือนพลอยระยิบระยับ ใบหน้าของเขาส่องสว่างเหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของเขาเหมือนกับคบไฟที่ลุกโชติช่วง แขนและขาของเขาเหมือนทองเหลืองที่ขัดมัน เมื่อเขาพูด เสียงของเขาก็ฟังเหมือนเสียงของฝูงชนกลุ่มใหญ่

†† อาทิตย์ หมายถึง “เจ็ดวัน” หรือ “เจ็ดปี” เหมือนในหนังสือเลวีนิติ 25:8 ดังนั้น “เจ็ดสิบอาทิตย์” คงหมายถึง 490 ปี[‡] ปีที่สาม คือ ปี 536 ก่อนพระเยซูมาเกิด

7 ผม ดาเนียล เห็นนิมิตนี้แค่คนเดียว คนอื่นๆที่อยู่กับผมไม่ได้เห็นนิมิตนี้ แต่พวกเขาตกใจกลัวมากและวิ่งหนีไปแอบ 8 เหลือผมคนเดียว ในขณะที่ผมจ้องมองนิมิตอันยิ่งใหญ่ นั้น ผมก็หมดเรี่ยวแรงไป หน้าผมก็ซีดเหมือนคนตาย เรี่ยวแรงก็เหือดหายไปหมด 9 แล้วผมก็ไต่ขึ้นเขาพูด เมื่อไต่ขึ้นเสียงเขา ผมก็ตกอยู่ในภวังค์ นอนคว่ำหน้าอยู่กับพื้น

10 แล้วมีมือข้างหนึ่งยื่นมาจับและโยกผม และช่วยพยุงให้ผมยืนตัวขึ้นมาด้วยมือและเข่า

11 แล้วเขาก็พูดกับผมว่า “ดาเนียล ชายที่พระเจ้ารัก ให้ตั้งใจฟังสิ่งที่เรากำลังจะบอกกับเจ้านี้ ลูกขึ้นมา เพราะเราถูกส่งมาหาเจ้า” เมื่อเขาพูดอย่างนั้นกับผม ผมก็ยืนขึ้นตัวสน 12 แล้วเขาก็บอกผมว่า “ดาเนียล ไม่ต้องกลัว เพราะตั้งแต่วันแรกที่เจ้าตั้งใจจะเข้าใจและตัดสินใจที่จะอดอาหารและถ่อมตัวลงต่อหน้าพระเจ้าของเจ้า พระเจ้าก็ได้ยื่นคำอธิษฐานของเจ้า และเราก็ได้มาเพราะคำอธิษฐานของเจ้านั้น 13 เทพเจ้าผู้เป็นเจ้าฟ้าแห่งอาณาจักรเปอร์เซียต่อต้านเราอยู่เป็นเวลาสี่สิบเอ็ดวัน แต่ทันใดนั้น มีคาเอล หนึ่งในพวกเจ้าฟ้าชั้นผู้นำ ก็ได้มาช่วยเรา ตอนที่เรากำลังถึงไว้คนเดียวกับพวกกษัตริย์ของเปอร์เซีย 14 เรามาเพื่อช่วยให้เจ้าเข้าใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับประชาชนของเจ้าในอนาคต เพราะยังจะมีอีกนิมิตหนึ่งมา ที่พูดถึงวันเวลานั้นที่จะต้องอธิบายให้เข้าใจ”

15 ตอนที่เขาพูดสิ่งนี้ ผมได้แต่ก้มมองที่พื้นพูดอะไรไม่ออก

16 แล้วมีผู้หนึ่งที่อยู่เหมือนมนุษย์ได้มาแตะริมฝีปากของผม ผมจึงสามารถอ้าปากพูดได้ แล้วผมก็บอกผู้คนที่ยืนอยู่ต่อหน้าผมว่า “ท่านครับ หลังจากที่ผมเห็นนิมิตนั้น ผมก็ท้อใสบ่นไปหมด และผมก็หมดเรี่ยวแรง 17 แล้วจะให้ผมผู้รับใช้ของท่านพูดอะไรกับท่านเจ้านายของผมได้ล่ะครับ ถึงเดี๋ยวนี้ก็เถอะ ผมก็ยังไม่มีความแข็งแรงแม้แต่จะหายใจ”

18 แต่แล้วผู้หนึ่งที่อยู่เหมือนมนุษย์ก็จับตัวผมอีกครั้ง และทำให้ผมมีความแข็งแรงขึ้น

19 แล้วเขาก็พูดว่า “อย่ากลัวไปเลย พระเจ้ารักเจ้า ทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดีกับเจ้า อย่าได้ท้อใจไปเลย เข้มแข็งไว้” ขณะที่เขาพูดกับผม ผมก็เริ่มมีความแข็งแรงขึ้นและพูดออกไปว่า “ท่านครับ พูดต่อไปเถอะครับ เพราะตอนนี้ผมได้เรี่ยวแรงกลับคืนมาแล้ว”

20 แล้วเขาก็พูดว่า “เจ้ารู้ไหมว่า ทำไมเราถึงมาหาเจ้า เรามาเพื่อบอกเจ้าว่ามีอะไรเขียนไว้ในหนังสือแห่งความจริง แต่ตอนนี้เราจะต้องกลับไปสู้รบกับพวกเจ้าฟ้าแห่งเปอร์เซีย เมื่อเราจากไป เจ้าฟ้าแห่งกรีซก็จะเข้ามา ไม่มีใครช่วยเราสู้รบกับพวกเจ้าฟ้านี้ นอกจากมีคาเอลผู้เป็นเจ้าฟ้าของคานูของเจ้า

11 ในปีแรกที่ดาวิดอัสซวามีเดี่ยขึ้นเป็นกษัตริย์ เราเองได้ยืนอยู่กับมีคาเอลเพื่อสนับสนุนและช่วยเขา ในการต่อสู้กับเจ้าฟ้าแห่งเปอร์เซีย

2 ดาเนียล เราจะบอกความจริงกับเจ้าว่า ยังมีกษัตริย์อีกสามองค์ปกครองเปอร์เซีย หลังจากนั้นกษัตริย์องค์ที่สี่ก็จะมา กษัตริย์องค์ที่สี่นี้จะสะสมทรัพย์สมบัติอันมหาศาลนี้ จนทำให้เขาร่ำรวยกว่ากษัตริย์เปอร์เซียองค์อื่นๆ ความมั่งคั่งของเขาจะทำให้เขามีอำนาจมากขึ้น แล้วเขาก็จะระดมพลไปต่อสู้กับอาณาจักรกรีซ 3 แล้วจะมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจอีกองค์หนึ่งขึ้นมา และจะมาสร้างอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ และกษัตริย์องค์นี้จะทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ตัวเขาเองต้องการ

4 หลังจากที่เขามีอำนาจสูงสุดแล้ว อาณาจักรของเขาก็จะแตกและถูกแบ่งเป็นสี่ส่วน แยกออกไปสี่ทิศทาง แต่อาณาจักรของเขาจะไม่ตกเป็นของลูกหลานของเขาเอง มันจะไม่ใหญ่เหมือนตอนที่เขาปกครอง เพราะอาณาจักรของเขาจะถูกถอนรากถอนโคนและตกไปเป็นของคนอื่นที่ไม่ใช่ครอบครัวของเขาเอง

5 กษัตริย์ฝ่ายใต้จะแข็งแกร่งขึ้น แต่แม่ทัพคนหนึ่งของเขาจะแข็งแกร่งยิ่งกว่าเขา และแม่ทัพคนนี้จะปกครองอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่กว่า

6 หลังจากนั้นอีกหลายสิบปี ก็จะมีการทำข้อตกลงเป็นพันธมิตรกัน ลูกสาวของกษัตริย์ฝ่ายใต้จะแต่งงานกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ เพื่อเป็นการผูกมัดข้อตกลงนั้น แต่นางจะไม่สามารถรักษาอิทธิพลของนางไว้ได้ และอำนาจของกษัตริย์เหนือก็จะไม่ยั่งยืน นางและคนใช้ที่ติดตามนางมา รวมทั้งลูกและสามีของนาง ก็จะถูกฆ่าทั้งหมด

7 จากนั้นญาติคนหนึ่งของนางจะขึ้นมามีอำนาจและครอบครองอาณาจักรฝ่ายใต้ เขาจะโจมตีกองทัพของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ และบุกเข้ายึดป้อมปราการเอาไว้ได้

8 กษัตริย์ฝ่ายใต้จะยึดเอาพวกเทพเจ้า พวกรูปเคารพ และเครื่องใช้ที่มีค่าที่ทำจากทองและเงินของพวกเขา แล้วก็ขึ้นไปที่ยิปต์ และจะไม่สู้รบกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือไปอีกหลายปี

9 หลังจากนั้นกษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะบุกเข้าไปในอาณาจักรของกษัตริย์ฝ่ายใต้ แต่เขาจะแพ้และจะกลับไปยังแผ่นดินของเขาเอง

10 แล้วพวกลูกชายของกษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะเข้าทำสงคราม พวกเขาจะระดมกำลังเป็นกองทัพใหญ่มหาศาล และพวกเขาบุกทำลายล้างเหมือนกับน้ำท่วมหลาก พวกเขาบุกไปไกลถึงป้อมปราการของกษัตริย์ฝ่ายใต้

11 กษัตริย์ฝ่ายใต้จะโกรธ และเดินทัพออกมาต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายเหนือและกองทัพอันยิ่งใหญ่มหาศาลนั้น กษัตริย์ฝ่ายใต้จะรบชนะกองทัพที่ยิ่งใหญ่นั้น

12 หลังจากที่กองทัพอันยิ่งใหญ่ในฝ่ายเหนือแพ้ไปแล้ว กษัตริย์ฝ่ายใต้ก็ผยองพองตัว และพระองค์จะฆ่าทหารของกษัตริย์ฝ่ายเหนือหลายพันคน แต่พระองค์จะไม่ไล่ตามพวกทหารนั้นไป 13 หลังจากนั้นอีกหลายปี กษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะกลับมาพร้อมกับกองทัพที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม พระองค์จะมีกองทัพที่ยิ่งใหญ่เกรียงไกรมากขึ้นพร้อมกับเสบียงและอาวุธมากมาย

14 ในเวลานั้นเอง คนมากมายจะต่อต้านกษัตริย์ฝ่ายใต้ แม้แต่คนที่ชอบความรุนแรงที่อยู่ในหมู่คนของเจ้า ดาเนียล ก็ยังกล้ากบฏเลย เพื่อทำให้เป็นจริงตามนิมิตนั้น แต่พวกเขาจะพ่ายแพ้

15 กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะบุกมา และสร้างเนินดินขึ้นประชิดกำแพงเมือง และยึดเอาเมืองที่มีป้อมปราการแน่นหนาได้เมืองหนึ่ง กองกำลังของฝ่ายใต้จะไม่สามารถต่อต้านพวกนั้นไว้ได้ แม้แต่ทหารที่เก่งกล้าที่สุดก็ยังไม่สามารถต้านทานพวกนั้นไว้ได้

16 กษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะเข้าโจมตีตามชอบใจ เพราะไม่มีใครสามารถต้านทานเขาไว้ได้ เขาจะยึดเอาแผ่นดินที่สวยงามไว้ และเขาก็จะมีอำนาจที่จะทำลายมันได้ 17 กษัตริย์ฝ่ายเหนือตั้งใจว่าจะยกกองทัพทั้งราชอาณาจักรของเขา มา แต่เขาจะเซ็นสัญญาสงบศึก และส่วนหนึ่งของสัญญานั้นคือ เขาจะยกสาวคนหนึ่งให้กับกษัตริย์ฝ่ายใต้เป็นเมีย ซึ่งเป็นแผนของเขาที่จะทำลายกษัตริย์ฝ่ายใต้ แต่แผนนี้จะไม่สำเร็จ และจะไม่ช่วยอะไรพระองค์เลย

18 ดังนั้นกษัตริย์ฝ่ายเหนือจะหันเหความสนใจไปที่หมู่เกาะและชายฝั่งของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนแทน แล้วก็จะยึดได้หลายเมือง แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะหยุดความหึงผยองของกษัตริย์ฝ่ายเหนือ เขาจะตอบแทนความหึงผยองของกษัตริย์

19 เมื่อเป็นอย่างนี้ กษัตริย์ฝ่ายเหนือก็ต้องมุ่งหน้ากลับไปทัพป้อมปราการในดินแดนของตน แต่พระองค์จะสะดุดล้มลงแล้วจะไม่มีใครพบเห็นพระองค์อีกเลย

20 ต่อมาก็จะมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งขึ้นมาแทนเขา กษัตริย์องค์นี้จะส่งคนไปเก็บภาษี เพื่อทำให้อาณาจักรของพระองค์ร่ำรวยยิ่งขึ้น แต่กษัตริย์องค์นี้ก็จะถูกโค่นไปในไม่ช้า แต่ไม่ใช่ในท่ามกลางการสู้รบที่ดุเดือด

21 คนต่อมาที่มาแทนพระองค์ เป็นคนที่น่ารังเกียจ ไม่มีเชื้อสายของกษัตริย์เลย เขาจะมาตอนที่ไม่มีใครคาดคิด แล้วใช้เล่ห์เหลี่ยมของเขาชิงเอาบัลลังก์ไป 22 เขาจะมีชัยเหนือกองทัพทั้งหลาย รวมทั้งเจ้าฟ้าแห่งข้อตกลง ††

† แผ่นดินที่สวยงาม หมายถึงแผ่นดินอิสราเอล

23 หลังจากที่เขาทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับหลายชนชาติ เขาก็จะหักหลังชนชาติเหล่านั้น เขาจะแข็งแกร่งขึ้นเรื่อยๆ ถึงแม้จะมีคนน้อยที่อยู่ฝ่ายเขา

24 เขาจะมาอย่างเงียบๆพร้อมกับคนร้ายจากจังหวัดหนึ่ง และเขาจะทำในสิ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่เคยทำมาก่อน เขาจะยกทรัพย์สินสมบัติที่ปล้นมาได้ให้กับคนร้ายเหล่านั้น และเขาก็ยังวางแผนที่จะมีชัยเหนือป้อมปราการต่างๆ แต่ก็แค่ช่วงระยะเวลาสั้นๆเท่านั้น

25 แล้วเขาจะกระตุ้นความกล้าของตัวเอง และเขาก็จะรวบรวมกองทัพใหญ่ไปต่อสู้กับกษัตริย์ฝ่ายใต้ กษัตริย์ฝ่ายใต้ก็จะโต้กลับด้วยกำลังพลที่ยิ่งใหญ่และแข็งแกร่งมหาศาลของเขา แต่กษัตริย์ฝ่ายใต้จะต้องพ่ายแพ้เพราะมีการป้องกันที่ร้ายเขา

26 พรรคพวกของกษัตริย์ฝ่ายใต้ ที่เคยกินอาหารโต๊ะเดียวกับพระองค์ จะพยายามทำลายพระองค์ ส่วนกองทัพของพระองค์ก็จะถูกทำลายย่อยยับ และทหารที่เก่งกล้าจำนวนมากต้องล้มตายเป็นซากศพ

27 กษัตริย์ทั้งสององค์นี้มีแผนชั่วร้ายอยู่ในใจ จะนั่งอยู่โต๊ะเดียวกัน และต่างคนต่างก็จะพูดโกหกใส่กัน แต่มันจะไม่สำเร็จหรอก เพราะเวลาที่กำหนดไว้มันยังไม่มาถึง

28 กษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะกลับไปบ้านเมืองของตน พร้อมกับทรัพย์สินสมบัติมหาศาล ในระหว่างทางนั้น เขาตั้งใจจะต่อต้านคนของข้อตกลงอันศักดิ์สิทธิ์ และเขาจะทำตามที่ได้อ้างไว้แล้ว แล้วถึงค่อยกลับไปแผ่นดินของเขา

29 เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ เขาก็จะไปปรุกรานฝ่ายใต้อีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งหลังนี้จะไม่เหมือนครั้งแรก³⁰ จะมีเรือต่างๆจากชาวโรมัน[†] เข้ามาต่อสู้กับเขาและหยุดเขาไว้ ในตอนซากลับ เขาก็จะระบายความโกรธแค้นใส่คนของข้อตกลงอันศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจะทำตามที่อ้างไว้ แล้วถึงค่อยกลับไปแผ่นดินของเขา และให้รางวัลกับคนพวกนั้นที่ทอดทิ้งข้อตกลงอันศักดิ์สิทธิ์

31 ทหารบางหน่วยของเขาจะยึดวิหารคือป้อมปราการและทำให้วิหารนั้นเสื่อมไป และพวกเขาจะสังยุทเล็กรถวายเครื่องบูชาประจำวัน และตั้งสิ่งที่น่าขยะแขยงที่ก่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวขึ้นมาแทน

32 เขาจะประจบสอพลอพวกเขาชั่วที่ต่อต้านข้อตกลง เพื่อพวกนี้จะได้สนับสนุนเขา แต่คนที่ยังติดตามพระเจ้าของพวกเขาด้วยความจงรักภักดี จะมีความกล้าและตอบโต้กลับ

33 พวกผู้นำที่ฉลาด ก็จะช่วยให้คนเป็นจำนวนมากเข้าใจ ถึงแม้ว่าจะมีสักระยะหนึ่งที่ครูพวกนั้นอาจจะถูกฆ่าฟันด้วยดาบหรือถูกเผาไฟ หรือถูกจับไปเป็นเชลยและถูกแย่งชิงทรัพย์สินไป

34 เมื่อพวกผู้นำที่ฉลาดเหล่านั้นตกเป็นเหยื่อ พวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย แต่หลายคนที่มาพร้อมกับพวกเขาจะไม่จริงใจ

35 พวกผู้นำที่เฉลียวฉลาดบางคนก็จะสะดุดล้มไป ซึ่งจะทำให้คนในกลุ่มที่เหลือได้รับการชำระล้างให้ขาวสะอาดบริสุทธิ์ จนกว่าจะถึงเวลาของจุดจบนั้น เพราะมันจะมีระยะเวลาหนึ่งก่อนจะถึงเวลาที่ได้กำหนดไว้

36 แล้วกษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะทำตามใจตนเอง เขาจะยกกองเขตของตนเองให้สูงกว่าเทพเจ้าทุกองค์ จนถึงขั้นพูดสิ่งที่น่าขยะแขยงต่างๆต่อพระเจ้าสูงสุด เขาจะประสบความสำเร็จ จนกว่าพระเจ้าจะหายโกรธเกรี้ยวคนของพระองค์ เพราะพระเจ้าจะทำตามสิ่งที่พระองค์ได้ตัดสินใจไว้

37 กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะไม่สนใจพวกเทพที่บรรพบุรุษของเขานับถือ เขาไม่สนใจเทพเจ้าที่พวกผู้หญิงหลงใหล เขาจะไม่สนใจไม่ว่าจะเป็นเทพองค์ไหนทั้งนั้น เพราะว่าเขาจะเชิดชูตัวเองไว้สูงกว่าเทพทั้งหมด

†† เจ้าฟ้าแห่งข้อตกลง หมายถึงนักบวชสูงสุดของยูดาห์ † เรือต่างๆจากชาวโรมัน หรือ เรือจากตะวันตกหรือจากคิทิมา

38 แทนที่จะเป็นเทพเจ้าพวกนี้ เขาจะยกกองทัพองค์หนึ่ง ที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก นั่นก็คือเทพเจ้าแห่งป้อมปราการ เขาจะยกกองทัพองค์นี้ด้วยทองคำ เงิน พลอยที่มีค่า และสิ่งของต่างๆที่มีราคาแพง

39 เขาจะโจมตีพวกป้อมปราการที่แข็งแกร่งที่สุด ด้วยความช่วยเหลือจากเทพเจ้าต่างชาติของเขา^{††} และเขาจะให้ความร่ำรวยกับคนที่เขาชอบใจ เขาจะตั้งให้คนเหล่านั้นดูแลคนเป็นจำนวนมาก และแบ่งที่ดินให้เป็นรางวัล

40 พอถึงเวลาของจุดจบนั้น กษัตริย์ฝ่ายใต้ก็จะสู้รบกับกษัตริย์ฝ่ายเหนือ แต่กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะจู่โจมอาณาจักรของกษัตริย์ฝ่ายใต้ ด้วยรถรบ ทหารม้า และเรือจำนวนมาก กษัตริย์ฝ่ายเหนือจะบุกเข้าไปในแผ่นดินต่างๆเหมือนนาลากที่กวาดแผ่นดิน

41 หลังจากนั้นกษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะรุกรานแผ่นดินที่สววยงาม และคนจำนวนมากจะล้มตาย คนพวกนี้คือคนเหล่านั้นที่จะรอดพ้นจากเงื้อมมือของเขา คือพวกเอโดม โมอับ และพวกหัวหน้าของชาวอัมโมน

42 จากนั้นกษัตริย์ฝ่ายเหนือก็จะบุกไปยังประเทศอื่นๆแม้แต่ประเทศอียิปต์ก็ไม่สามารถจะรอดพ้นเงื้อมมือของเขาไปได้⁴³ เขาจะครอบครองทรัพย์สินสมบัติทั้งหมด เงิน และสิ่งของที่มีค่าอื่นๆในอียิปต์ ต่อจากนั้น ชาวลิเบียและชาวเอธิโอเปียก็ได้มายอมเชื่อฟังเขา

44 แต่แล้วก็มีความกลัวจากทิศตะวันออกและทางทิศเหนือเข้ามารบกวนจิตใจเขา และด้วยความโกรธอย่างยิ่ง เขาก็จะเดินทัพออกไปบดขยี้และฆ่าฟันคนเป็นจำนวนมาก

45 เขาจะตั้งเต็นท์สำหรับกษัตริย์ไว้ระหว่างทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและภูเขาศักดิ์สิทธิ์อันงดงาม แล้วเขาก็จะพบจุดจบของเขาที่นั่น และจะไม่มีใครมาช่วยเขา

12 ในเวลานั้นเอง เจ้าชายมีคาเอลผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ที่เฝ้ารักษาประชาชนของเจ้าก็จะยืนขึ้น แล้วก็จะถึงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบาก ชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ตั้งแต่คนพวกนี้เป็นชนชาติขึ้นมาจนถึงเวลานั้น แต่ ดาเนียล ในเวลานั้นคนของเจ้าทุกคน ที่มีชื่อเขียนอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตก็จะรอดชีวิต

2 และคนเป็นจำนวนมากที่ถูกฝังอยู่ในดินก็จะฟื้นขึ้นมา บางคนฟื้นขึ้นมาสู่ชีวิตนิรันดร์ และบางคนฟื้นขึ้นมาสู่ความอับอายและถูกปฏิเสธตลอดนิรันดร์

3 พวกผู้นำที่เฉลียวฉลาด จะส่องสว่างจำเหมือนกับท้องฟ้าที่สว่างไสว คนพวกนี้ที่ได้นำคนจำนวนมากมาใช้ชีวิตอย่างที่พระเจ้าพอใจ ก็จะส่องสว่างเหมือนหมุดดาวตลอดชีวิตนิรันดร์

4 ส่วนเจ้า ดาเนียล ให้เก็บเรื่องนี้เป็นความลับ และปิดผนึกหนังสือเอาไว้จนกว่าจะถึงเวลาของจุดจบนั้น คนเป็นจำนวนมากจะเดินทางไปโน่นไปนี่ และความรู้ก็จะเพิ่มขึ้น

5 หลังจากนั้น ขณะที่ผม ดาเนียล กำลังจ้องมองอยู่นั้น จู่ๆก็มีคนอีกสองคนยืนอยู่ตรงนั้น คนหนึ่งอยู่บนฝั่งแม่น้ำดานี ส่วนอีกคนอยู่ที่ฝั่งตรงข้าม

6 คนหนึ่งในสองคนนั้น ถามคนที่สวมชุดผ้าลินิน (คือคนที่ยืนอยู่เหนือเขา) ว่า "อีกนานไหมกว่าเรื่องเลวร้ายพวกนี้จะเกิดขึ้น"

7 ผมได้ยินเสียงผู้ชายคนที่สวมชุดผ้าลินิน (คือคนที่ยืนอยู่เหนือเขา) เขาชูมือทั้งสองข้างขึ้นไปบนสวรรค์ และสาบานโดยอ้างชื่อของพระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ว่า

"อีกหนึ่งปี สองปี และครึ่งปี เมื่ออำนาจของเหล่าผู้ศักดิ์สิทธิ์แตกสลายจบสิ้นแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็จะเกิดขึ้น"

8 ผมได้ยินแต่ไม่เข้าใจ ผมก็เลยถามว่า "ท่านครับ แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จะจบลงอย่างไรครับ"

†† หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เขาจะทำการแทนพวกนั้นที่เสริมสร้างป้อมปราการต่างๆคือคนของพระต่างชาติ"

9 เขาพูดว่า “ไม่ต้องกังวล ดาเนียล ให้เจ้าดำเนินชีวิตของเจ้าต่อไป เพราะว่าเรื่องพวกนี้เป็นความลับ เรื่องนี้จะถูกปิดผนึกไว้จนกว่าจะถึงเวลาของจุดจบนั้น

10 คนจำนวนมากจะได้รับการชำระล้างให้ขาวสะอาดบริสุทธิ์ คนชั่วจะทำชั่ว จะไม่มีคนชั่วสักคนที่เข้าใจ แต่พวกผู้นำที่เฉลียวฉลาดจะเข้าใจ

11 นับตั้งแต่วันที่การถวายเครื่องบูชาประจำวันถูกยกเลิกไป จนถึงวันที่สิงห์นำขุยะเขย่งที่ก่อให้เกิดความน่าสะพรึงกลัวถูกตั้งขึ้นมา รวมเวลาทั้งสิ้นหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน

12 คนที่รอและยังรอดชีวิตอยู่จนถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันก็จะเป็นคนที่จะได้รับเกียรติ

13 เอลละ ดาเนียล สำหรับเจ้า ให้ดำเนินชีวิตของเจ้าต่อไปอย่างซื่อสัตย์จนถึงจุดจบ เจ้าจะได้พักผ่อน แล้วตอนสุดท้ายนั้นเจ้าก็จะฟื้นขึ้นมารับรางวัลของเจ้า”

โฮเซยา

คำนำ

โฮเซยา มีความหมายว่า “พระยาห์เวห์ช่วยกู้”

ในพระคัมภีร์ทั้งหมด หนังสือโฮเซยาเป็นหนังสือเพียงเล่มเดียวที่ประกอบด้วยคำเทศนาของผู้พูดแทนพระเจ้าที่มาจากอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล)

บทที่ 1-3 เป็นเรื่องเหตุการณ์ต่างๆในชีวิตของโฮเซยา เช่นพระยาห์เวห์บอกให้โฮเซยาไปเอาหญิงเล่นชู้มาเป็นเมีย ให้รักนาง ทั้งๆที่นางไม่สัตย์ซื่อกับเขา และให้โอกาสกับนางใหม่ เหมือนกับที่พระยาห์เวห์ให้โอกาสกับคนอิสราเอล

บทที่ 4-14 เป็นการรวบรวมคำพูดต่างๆที่มาจากพระยาห์เวห์ มีทั้งเรื่องการพิพากษาและความรอด เน้นเรื่องความเมตตาปราณีและความรักที่พระองค์มีต่อชาวอิสราเอล

โฮเซยาบอกคนอิสราเอลและคนยูดาห์ว่า พระยาห์เวห์โกรธพวกเขาที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ ที่พวกเขาไปนมัสการพระบาอัล พระแห่งพายูของชาวคานาอัน และที่พวกเขาไปพึ่งกำลังทหารของพันธมิตรต่างชาติ พวกเขาจะต้องถูกลงโทษอย่างแน่นอน แต่พระองค์ก็ยังรักพวกเขา และไม่ยากเห็นพวกเขาถูกทำลายจนย่อยยับไป โฮเซยาให้ความหวังกับพวกเขาว่า พระยาห์เวห์จะอภัยให้กับพวกเขา พร้อมกับอวยพรพวกเขาด้วย ถ้าพวกเขาหันกลับมาหาพระองค์

ข่าวสารจากพระเจ้าผ่านทางโฮเซยา

1 พระคำของพระยาห์เวห์ ที่ให้ไว้กับโฮเซยา ลูกชายของเบเออร์ ในช่วงต่างๆที่ อูสซียาห์ โยธาม อาหัทส และเฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์[†] และในสมัยที่เยโรโบอัม[‡] ลูกชายของโยอาซ เป็นกษัตริย์ปกครองอิสราเอล

ครอบครัวของโฮเซยา

2 ในครั้งแรกที่พระยาห์เวห์พูดกับโฮเซยานั้น พระองค์พูดว่า “ไปสิ ไปเอาหญิงเล่นชู้มาเป็นเมีย และนางจะมีลูกให้กับเจ้าที่ชอบเล่นชู้เหมือนนาง เพราะแผ่นดินอิสราเอลนี้มีชู้ ไม่สัตย์ซื่อต่อพระยาห์เวห์”

3 ดังนั้นโฮเซยาจึงไปเอาโกเมอร์ ลูกสาวของติบลาอิมมาเป็นเมีย และนางก็ตั้งท้องและให้กำเนิดลูกชายให้กับโฮเซยา⁴ แล้วพระยาห์เวห์พูดกับโฮเซยาว่า “ให้เรียกเด็กนั้นว่า ยิสเรเอล[‡] เพราะในไม่ช้านี้ เราจะลงโทษเชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์เยชู^{‡‡} เพราะเขาทำให้เกิดการหลังเล็ดขึ้นที่หีบเขาอิสเรเอล และเราจะทำให้อาณาจักรของชนชาติอิสราเอลถึงจุดจบ⁵ ในวันนั้น เราจะทำลายพลังกองทัพแห่งอิสราเอลที่หีบเขาอิสเรเอล”

6 แล้วโกเมอร์ได้ตั้งท้องอีกและให้กำเนิดลูกสาว พระยาห์เวห์บอกกับโฮเซยาว่า “ให้เรียกเธอว่า โลรุหะมาห์^{‡‡} เพราะเราจะไม่แสดงความรักกับชนชาติอิสราเอลอีกต่อไป และจะไม่ยกโทษให้กับพวกเขา⁷ แต่เราจะแสดงความรักต่อชนชาติยูดาห์ เราจะช่วยกู้พวกเขาด้วยอำนาจของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ไม่ใช่ด้วยธนู หรือหอก หรือม้าศึก หรือ ทหารม้า”

[†] อูสซียาห์ โยธาม อาหัทส ... ยูดาห์ กษัตริย์เหล่านี้สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด พวกเขาปกครองยูดาห์ ในช่วงประมาณปี 783 ถึง ปี 687 ก่อนพระเยซูมาเกิด ^{‡‡} เยโรโบอัม คือ เยโรโบอัมที่สองปกครองสิบเผ่าทางตอนเหนือ (อิสราเอล) เป็นเวลาเดียวกับที่ อูสซียาห์ ปกครองยูดาห์ อาณาจักรทางใต้ (ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 2 พงศกัศัตริย์ 14-20) [‡] ยิสเรเอล ชื่อนี้ในภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าหัวน” หรือ “พระเจ้าทำให้กระจัดกระจายไป” ^{‡‡} เชื้อพระวงศ์ของกษัตริย์เยชู นี่เป็นเชื้อพระวงศ์ของอิสราเอล เริ่มจากเยชู ต่อๆกันมาถึงเยโรโบอัมที่สอง ซึ่งเป็นกษัตริย์ในสมัยของโฮเซยานี้ (เรื่องของเยชู อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 2 พงศกัศัตริย์ 9-10) ^{‡‡‡} โลรุหะมาห์ ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ไม่ได้รับความเมตตา” หรือ “ไม่ได้รับความรัก”

8 หลังจากโกเมอร์ให้โลรุหะมาห์หย่านม นางตั้งท้องและให้กำเนิดลูกชายอีกหนึ่งคน⁹ แล้วพระยาห์เวห์บอกว่า “ให้เรียกเขาว่า โลอัมมี^{‡‡‡} เพราะพวกเจ้าอิสราเอลไม่ใช่คนของเรา และเราก็ไม่ใช่พระเจ้าของพวกเขา”

พระเจ้าสัญญาว่าชาวอิสราเอลจะทวีคูณ

10 แต่ในอนาคต ลูกหลานของอิสราเอลจะมีจำนวนมากมายเหมือนเม็ดทรายที่ชายหาด ซึ่งไม่สามารถตวงหรือนับได้ และในสถานที่ที่พระเจ้าเคยพูดกับพวกเขาว่า “พวกเจ้าไม่ใช่คนของเรา” พระองค์ก็จะพูดกับพวกเขาว่า “เจ้าเป็นลูกหลานของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”

11 แล้วชาวยูดาห์และชาวอิสราเอลจะกลับมาเป็นหนึ่งเดียวกันอีกครั้งหนึ่ง แล้วพวกเขาจะแต่งตั้งผู้นำขึ้นมาคนหนึ่ง และพวกเขาจะงอกขึ้นมาจากแผ่นดิน เพราะวันของยิสเรเอลนั้นจะยิ่งใหญ่

2 พระยาห์เวห์พูดว่า “ให้เรียกพี่ชายน้องชายของเจ้าว่า ‘อัมมี’^{‡‡‡} ให้เรียกพวกพี่สาวน้องสาวของเจ้าว่า ‘รุหะมาห์’”[§]

พระยาห์เวห์จะลงโทษชนชาติอิสราเอล

2 ดักเตือนแม่^{§†} ของพวกเจ้า ดักเตือนเลย เพราะนางไม่ใช่เมียของเรา และเราก็ไม่ใช่พ่อของนาง

นางจะต้องหยุดเล่นชู้ และนางจะต้องขับไล่พวกคู่รักที่อยู่ระหว่างเต้านมของนางไป

3 ถ้านางไม่เลิก เราจะแก้ผ้านางให้ล่อนจ้อน และนางจะไปประจานเปลือยเปล่าเหมือนกับวันแรกที่นางเกิดมา

เราจะเอาคนของนางไป เราจะทำให้นางเป็นเหมือนกับที่เปล่าเปลี่ยว และเราจะปล่อยให้นางหิวน้ำตาย

^{‡‡‡} โลอัมมี ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ไม่ใช่ประชาชนของเรา” ^{‡‡‡‡} อัมมี ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ประชาชนของเรา” [§] รุหะมาห์ ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ได้รับความเมตตา” หรือ “ได้รับความรัก” ^{§†} แม่ ในที่นี้มีความหมายสองอย่าง คือ โกเมอร์ และ ชนชาติอิสราเอล

4 เราจะไม่รักลูกหลานของนาง เพราะพวกเขาเป็นลูกชู้
 5 แม่ของพวกเขาหนีชู้ นางที่ตั้งท้องพวกเขาทำตัวน่าอับอายตลึง นางพูดว่า “ฉันจะตามพวกคนรัก † ของฉันไป เพราะอาหารของฉัน น้ำของฉัน ขนแกะของฉัน ผ้าลินินของฉัน นามันมะกอกของฉัน และเครื่องดื่มของฉัน ล้วนแต่มาจากพวกเขาทั้งสิ้น”
 6 ดังนั้น เรา ยาร์ห์เวห์ จะเอาหนามมาขวางกั้นทางของเจ้าอิสราเอล
 เราจะสร้างกำแพงล้อมรอบนางไว้ เพื่อว่านางจะได้หาทางไม่เจอ
 7 ถึงแม้ว่านางจะไล่ตามพวกคนรักของนาง นางก็จะไม่มีวันตามพวกเขาทัน ถึงแม้ว่านางจะตามหาพวกเขา นางก็จะไม่มีวันหาพวกเขาเจอ แล้วนางจะพูดว่า “ฉันจะกลับไปหาชายคนแรกของฉัน †† เพราะชีวิตฉันในตอนนั้นสบายกว่าตอนนี้เสียอีก”
 8 แต่นางไม่รู้หรือว่าเป็นเราเอง ยาร์ห์เวห์ ที่ให้ข้าวสาลี เหล้าองุ่นใหม่ รวมทั้งนามันมะกอกกับนาง และเราได้เพิ่มพูนเงินทองให้กับนางมากมาย แล้วนางก็เอามันไปสร้างพระบารอ
 9 ดังนั้น เรา ยาร์ห์เวห์ จะเอาข้าวสาลีที่เราเคยให้กับนางในฤดูเก็บเกี่ยวไปจากนาง และเอาเหล้าองุ่นใหม่ที่เรเคยให้กับนางในฤดูเก็บเกี่ยวผลองุ่นไปจากนาง และเราจะยึดขนแกะและผ้าลินินที่เราผลิตขึ้นมา เพื่อห่อหุ้มนางไม่ให้เปลือยเปล่าไปจากนาง
 10 ตอนนี เราจะเปิดเผยให้พวกคนรักของนางเห็นความเปลือยเปล่าอันน่าอับอายของนาง และจะไม่มีใครสามารถช่วยนางไปจากเงื้อมมือของเราได้
 11 เราจะทำให้งานเฉลิมฉลองทั้งหมด ‡ ของนางจบสิ้นลง ไม่ว่าจะเป็นเทศกาลประจำปี หรือการฉลองวันพระจันทร์ใหม่ หรือวันหยุดทางศาสนา
 12 ไซ้แล้ว เราจะยกเลิกเทศกาลทุกอย่างของนางที่ได้กำหนดไว้
 13 เราจะทำลายเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของนาง ที่นางชอบพูดว่า “นี่เป็นคำตอบแทนของฉัน ที่พวกคนรักของฉันให้กับฉัน” ดังนั้นเราจะปล่อยให้เถาองุ่นและต้นมะเดื่อให้กลายเป็นปรாக และให้สัตว์ป่ามากินพวกมัน
 14 แต่เราจะเกลียดกล่อมนาง พานางเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งกับเราอีกรอบ
 15 และเราจะพูดคำอ่อนหวานกับนาง แล้วเราก็จะคืนสวนองุ่นให้กับนางที่นั่น หุบเขาแห่งอาโคร †† จะกลายเป็นประตูแห่งความหวัง และนางก็จะพุ่มหัวใจให้กับเราอย่างสุดฤทธิ์นั้น

† พวกคนรัก หมายถึงพระอื่น ๆ โฮเซยากำลังเปรียบเทียบชาวอิสราเอลเป็นโสเภณี เพราะพวกเขาไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า และไปบูชาพระอื่น ๆ †† ชายคนแรกของฉัน ในที่นี้หมายถึง พระยาห์เวห์ ‡ งานเฉลิมฉลองทั้งหมด งานทั้งหมดนี้เป็นวันหยุดทางศาสนา ที่พระเจ้าได้สั่งไว้ แต่คนพวกนี้กลับเอาวันเหล่านั้นมานับถือและชอบคุณพระต่างๆของเขา แทนพระเจ้าที่ยังแท้ †† อาโคร คำนี้ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ความเดือดร้อน”

เหมือนกับเมื่อนางยังเป็นสาวอยู่ เหมือนกับตอนที่นางออกมาจากแผ่นดินอียิปต์”
 16 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นเจ้าจะเรียกเราว่า ‘สามีของฉัน’ และเจ้าจะไม่เรียกเราว่า ‘บารอของฉัน’ อีกต่อไป”
 17 เราจะเอาชื่อของพระบารอทั้งหลาย †† ไปจากปากของนาง และชื่อของพระบารอพวกนี้จะไม่มีการพูดถึงอีกต่อไป
 18 ในวันนั้น เราจะทำข้อตกลงเพื่อช่วยเจ้ากับพวกสัตว์ป่าในทุ่ง พวกนกในท้องฟ้า และพวกสัตว์เลื้อยคลานตามพื้นดิน ไม่ให้ทำร้ายเจ้า และเราจะหักธนู ดาบ และหยุดการสู้รบเพื่อแผ่นดินจะได้เกิดความสงบสุข เราจะให้พวกเจ้านอนลงอย่างปลอดภัย
 19 เราจะแต่งงานกับเจ้าตลอดไป เราจะแต่งงานกับเจ้า และให้ความเป็นธรรม ความยุติธรรม ความรักอันมั่นคง และความเห็นอกเห็นใจกับเจ้า
 20 เราจะแต่งงานกับเจ้า และให้ความสัตย์ซื่อกับเจ้า แล้วเจ้าจะได้รู้จักพระยาห์เวห์จริงๆ”
 21 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้น เราจะตอบคำขอของฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์จะได้ตอบคำขอของพื้นดิน
 22 พื้นดินจะได้ตอบคำขอของเมล็ดข้าว ของเหล้าองุ่นใหม่ และของนามันมะกอก และพวกมันทั้งหมดจะได้ตอบคำขอของยิสเรเอล †††
 23 เราจะปลุกนางไว้สำหรับเราในแผ่นดิน เราจะแสดงความรักกับโลธมะมาห์ †††† เราจะพูดกับ โลธัมมี ††††† ว่า ‘เจ้าเป็นคนของเรา’ และโลธัมมีจะพูดกับเราว่า ‘พระองค์เป็นพระเจ้าของฉัน’”

โฮเซยาไถ่โทษจากการเป็นทาส

3 แล้วพระยาห์เวห์พูดกับผมอีกครั้งหนึ่งว่า “ไปสิ ไปแสดงความรักต่อหญิงคนหนึ่งที่ เป็นซู้รักของชายอื่น และเป็นหญิงที่เล่นชู้ ให้รักเธอเหมือนกับที่พระยาห์เวห์รักชาวอิสราเอลทั้งๆที่พวกเขาหันไปบูชาพระอื่น ๆ และชอบกินพวกขนมที่ทำจากลูกเกด ††”
 2 ดังนั้นผมจึงไถ่โทษโกเมอร์คินมาด้วยเงินสิบห้าเชเชล ††† และข้าบบารอเลห์หนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง †††† ผมพูดกับเธอว่า “เธอจะต้องอยู่กับฉันไปอีกนาน เธอต้องไม่ไปเล่นชู้และไปหาชายอื่นอีก และตัวฉันจะไม่มีเพศสัมพันธ์กับเธอ”
 4 ชาวอิสราเอลก็เหมือนกันจะต้องอยู่โดยไม่มีภรรยาหรือผู้นำ เป็นเวลานาน พวกเขาจะอยู่โดยไม่มีภรรยาหรือผู้นำ และไม่มีพวกหินตุ๊กตีสีทึบ ไม่มีถุงผ้าที่บวมและไม่มีพระประจำบ้าน ††††† หลังจากนั้น ชาวอิสราเอลจะหันกลับมาแสวงหาทั้งพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขาและดาวิดกษัตริย์ของพวกเขา และในวันข้างหน้า พวกเขาจะยำเกรงพระยาห์เวห์ และฟังฟังความดีของพระองค์ ††††

พระยาห์เวห์ไถ่โทษอิสราเอล

4 ชาวอิสราเอลเอ๋ย ฟังคำพูดของพระยาห์เวห์ให้ดี พระยาห์เวห์มีคดีฟ้องร้องกับพวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ เพราะแผ่นดินนี้ไม่มีความซื่อสัตย์ ไม่มีความรักความเมตตา และไม่รู้จักพระเจ้า
 2 แผ่นดินนี้มีแต่การสาปแช่งกัน หลอกหลอนกัน ฆ่ากัน

†† พระบารอทั้งหลาย พระบารอมีมากกว่าหนึ่ง ผู้คนจะใช้ชื่อและวิธีการที่แตกต่างกันไปในการนับถือพระบารอของแต่ละที่ ††† ยิสเรเอล ชื่อนี้ในภาษาฮีบรู แปลว่า “พระเจ้าหัวน” หรือ “พระเจ้าทำให้กระจัดกระจายไป” †††† โลธมะมาห์ ในภาษาฮีบรู แปลว่า “ไม่ได้รับความเมตตา” หรือ “ไม่ได้รับความรัก” ††††† โลธัมมี ในภาษาฮีบรู หมายถึง “ไม่ใช่ประชาชนของเรา” ††††† ขนมที่ทำจากลูกเกด เป็นขนมที่เอามาเช่นไหว้พระต่างๆของพวกเขา และคนที่เอามาเช่นไหว้ คางแบ่งไปกินกันส่วนหนึ่ง †††† สิบห้าเชเชล หรือประมาณ หนึ่งร้อยเจ็ดสิบกรัม ††††† หนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง คางประมาณ สามร้อยสามสิบลิตร ††††† ฟังฟังความดีของพระองค์ ในที่นี้ “ความดี” หมายถึงความดีที่พระองค์ทำให้พืชผลออกตามฤดูกาล ไม่ใช่พระบารอทำอย่างที่พวกเขาคิดกัน

ขโมยกันและเล่นซุกกัน ผู้คนก็โหดร้ายรุนแรง
มีแต่การนองเลือดกันซ้ำแล้วซ้ำอีก
3 ดั่งนั้นแผ่นดินนี้จะเหือดแห้งไป
ทุกคนที่อาศัยอยู่ในมันจะป่วยตาย
รวมทั้งสัตว์ป่าและพวกนก
แม้แต่ปลา ก็จะหายไปหมด

พระยาห์เวห์เตือนพวกนักบวช

4 พวกเจ้านักบวช อย่าได้ฟ้องร้องใครเลย
อย่าไปกล่าวโทษผู้อื่นเลย เพราะเรากำลังฟ้องร้องเจ้า †
5 พวกเจ้านักบวชจะสะดุดล้มลงในเวลากลางวัน
พวกผู้พูดแทนพระเจ้ก็จะสะดุดล้มลงกับพวกเจ้าในเวลา
กลางคืน
และเราจะทำลายแม่ †† ของเจ้าด้วย
6 คนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้เกี่ยวกับเรา ‡
เพราะเจ้าไม่ยอมเรียนรู้เกี่ยวกับเรา
เราก็จะไม่ยอมรับเจ้าเป็นนักบวชของเราเหมือนกัน
เจ้าลืมนึกคำสั่งสอนของพระเจ้าของเจ้า
ดังนั้นเราจะลืมนกหูของเจ้าเหมือนกัน
7 พวกเขายังเพิ่มมากขึ้นเท่าใด
ก็ยิ่งทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น
ดังนั้นเราจะเปลี่ยนเกียรติของพวกเราให้กลายเป็นความอัป-
อาย
8 พวกนักบวชเลี้ยงปากท้องด้วยบาปของคนของเรา
พวกเราจะไม่บารกระทำผิดของคนของเรา
9 คนทั่วไปโดนยุ่งงัก นักบวชก็จะโดนอย่างนั้นเหมือนกัน
เราจะลงโทษทุกคนทั่วไปและนักบวช
ตามหนทางและการกระทำของเขา
10 พวกเขากินแต่ไม่อิ่ม
พวกเขาจะทำผิดทางเพศแต่ไม่มีลูก
เพราะพวกเขาทอดทิ้งพระยาห์เวห์เพื่ออุทิศตัวให้กับพวกพระ
อื่น ๆ
11 ความผิดบาปทางเพศ
เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่
ของทั้งหมดนี้ ชิงเอาความเข้าใจของเขาไป
12 คนของเราจึงไปปรึกษากับต้นไม้
และไม่ชินหนึ่งก็ให้คำแนะนำกับเขา
เพราะวิญญาณแห่งการเล่นซุกนั้นพวกเขาให้หลงทางไป
พวกเขาไม่เชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าของพวกเขา
13 บ่นยอเขาทั้งหลาย พวกเขาถวายเครื่องบูชา
และตามเนินเขาพวกเขาเผาเครื่องเผาบูชา
อยู่ใต้ต้นก่อ ต้นไค้ และต้นก่อหลวง
เพราะต้นไม้พวกนี้ให้ร่มเงาเย็นสบาย
ดังนั้นพวกลูกสาวของเจ้าจึงทำผิดบาปทางเพศ
และพวกเจ้าสาวของพวกเจ้าก็มีชู้
14 แต่เราจะไม่ลงโทษพวกลูกสาวของพวกเจ้าที่ไปขายตัว
และพวกเจ้าสาวของพวกเจ้าที่ไปเล่นชู้
เพราะพวกผู้ชายต่างก็ออกไปหาโสเภณีเหมือนกัน
และพวกเขาถวายเครื่องบูชาและร่วมหลับนอนกับโสเภ-
ณีที่วัด
ดังนั้นคนเหล่านี้ที่ขาดความเข้าใจจะถูกทำลายไป

ความบาปที่นำละอายของอิสราเอล

15 อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะขายตัว

† เรากำลังฟ้องร้องเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “คนของเจ้า (โยเซยา) ก็เหมือนคนทั่วไปฟ้องร้องนักบวช” †† แม่ ในที่นี้หมายถึงชนชาติอิสราเอล ‡ ขาดความรู้เกี่ยวกับเรา “เรา” ในที่นี้คือพระเจ้า พวกคนอิสราเอลไม่ได้รู้จักพระเจ้าอย่างแท้จริง

ก็อย่าให้ยูดาห์ต้องมีส่วนร่วมในความผิดบาปนั้นด้วยเลย
อย่าได้เข้าไปในกิลาท
อย่าได้ขึ้นไปที่เบธาเวน †
และอย่าได้สาบานโดยอ้างชื่อของพระยาห์เวห์
16 เพราะอิสราเอลนั้นคือดั่ง
เหมือนนักร้องที่ดัดเสียง
แล้วจะให้พระยาห์เวห์ไปเลี้ยงพวกเขาเหมือนกับเลี้ยงลูกแกะที่
เชื่องในทุ่งกว้างได้อย่างไร
17 เอฟราอิมได้ไปเข้าร่วมกับพวกรูปเคารพ
ดังนั้นอย่าไปยุ่งกับมัน
18 เมื่อพวกเขาตีเหล็กกันจนเมามายแล้ว
พวกเขาก็ไปนอนกับหญิงโสเภณี
พวกผู้นำของเขาหลงไหลกับเรื่องที่ทำให้บอบอายขายหน้า
19 ลมจะโอบอิสราเอลไว้ได้ปีกและหอบเอาพวกเขาไป
พวกเขาจะบอบอายขายหน้าที่ได้ถวายเครื่องบูชาเหล่านั้น

พวกผู้นำ นำอิสราเอลและยูดาห์ไปทำบาป

5 พวกนักบวช ฟังให้ดี
ครอบครัวของอิสราเอลตั้งใจฟังให้ดี
ราชวงศ์กษัตริย์ฟังไว้
เพราะพวกเจ้าถูกตัดสินแล้ว
พวกเจ้าเคยเป็นกับดักตอนที่อยู่ที่มิสปาห์นั้น
และเป็นตาข่ายที่กางอยู่บนเขาทาโบร์ †
2 พวกเจ้าได้ขุดหลุมกับดักที่ชิทิม
ดังนั้นเราจะลงโทษพวกเจ้าทั้งหมด
3 เรารู้จักเอฟราอิม
และสิ่งที่อิสราเอลทำก็ไม่สามารถปิดซ่อนไว้จากเรา
เอฟราอิม เรารู้ว่าตอนนี้เจ้ามีชู้
และอิสราเอลก็สกรปรกเพราะบาป
4 สิ่งที่ทำพวกเขาทำ ดึงพวกเขาไม่ให้กลับไปหาพระเจ้า
เพราะใจของพวกเขามีแต่การเล่นชู้ และพวกเขาไม่รู้จักพระ
ยาห์เวห์
5 ความเย่อหยิ่งจองหองของอิสราเอลเป็นพยานต่อต้านพวกเขา
เอง
ทั้งอิสราเอลและเอฟราอิมสะดุดล้มเพราะความผิดชั่วร้ายของ
พวกเขาเอง
และยูดาห์สะดุดล้มกับพวกเขาด้วย
6 เมื่อคนอิสราเอลนำฝูงแพะแกะและฝูงวัว †† ไปตามหาพระ
ยาห์เวห์
พวกเขาจะไม่พบพระองค์เพราะพระองค์ทอดทิ้งพวกเขาไป
แล้ว
7 พวกเขาไม่เชื่อสัตย์กับพระยาห์เวห์
พวกเขาคลอเคลียที่ไม่ใช่ลูกของพระองค์
แต่ในไม่ช้านี้ พระยาห์เวห์จะพลิกสถานการณ์
และทำลายพวกเขาพร้อมกับไร่นาทั้งหลายของพวกเขา

การทำนายถึงความล่มจมของอิสราเอล

8 ให้เปาแตรเขาสัตว์ †† ในกิเบอาห์
ให้เปาแตรในรามัท
ให้ตะโพนเตือนภัยในเบธาเวน
เบนยามิน ระวังข้างหลังให้ดี

†† เบธาเวน เมืองนี้จริงมีชื่อเรียกว่า “เบธเอล” ซึ่งแปลว่า “บ้านของพระเจ้า” แต่โยเซยา เรียกมันว่า “เบธาเวน” ซึ่งแปลว่า “บ้านแห่งความชั่วร้าย” (เหมือน 5:8) †† กับดัก ... บนเขาทาโบร์ คงเป็นสถานที่ที่ใช้ในการนมัสการพระอื่น ๆ และเป็นไปได้ที่จะเป็นสถานที่สำหรับตัดสินคดีต่างๆ ดังนั้น การนมัสการพระอื่น ๆ นั้น ย่อมทำให้พระยาห์เวห์ไม่พอใจ ††† นำฝูงแพะแกะและฝูงวัว หมายถึงว่าพวกเขาจะถวายเครื่องบูชาหลายอย่าง ††† เปาแตรเขาสัตว์ เป็นการเตือนถึงอันตรายที่กำลังใกล้เข้ามา

9 ในวันแห่งการลงโทษ เอฟราอิม จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
 ในท่ามกลางเผ่าต่างๆของอิสราเอล เรากำลังประกาศสิ่งนี้ที่จะเกิดขึ้นแน่ๆ
 10 พวกผู้นำของยูดาห์ เป็นเหมือนกับคนชั่วพวกนั้นที่ย้ายหลักเขต
 เราจะเทศความโกรธของเราลงบนคนพวกนั้นเหมือนน้ำ
 11 เอฟราอิมจะถูกลงโทษ พวกเขาจะถูกบีบจนบีแบน เพราะเขาตั้งใจไล่ตามสิ่งที่ไร้ประโยชน์
 12 เราจะทำลายเอฟราอิม เหมือนมอดกัดกินเสื้อผ้า และทำลายครอบครัวยูดาห์ เหมือนความฝูที่ทำลายไม้
 13 เมื่อเอฟราอิมเห็นว่าตัวเองป่วย และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน เอฟราอิมไปขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรีย และยูดาห์ส่งคนไปหา กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่นั้น แต่อัสซีเรียไม่สามารถรักษาเจ้าหรือเยียวยาบาดแผลของเจ้าได้
 14 เพราะว่าเราจะโจมตีเอฟราอิมเหมือนสิงโต เราจะโจมตีชนชาติยูดาห์เหมือนสิงโตหนุ่ม เรา ยาร์เวห์ จะฉีกพวกมันออกเป็นชิ้นๆ เราจะคาบพวกมันไปกินในถ้ำของเราและจะไม่มีใครมาช่วยพวกมันได้
 15 เราจะกลับไปยังที่ของเรา จนกว่าพวกเขาจะยอมรับผิดชอบและหันกลับมาหาเราเมื่อพวกเขาเจอความทุกข์ พวกเขาจะได้ค้นหาเราอย่างจริงจัง

คำพูดแห่งการกลับใจ

6 ผู้คนต่างพูดกันว่า “พวกเรากลับไปหาพระยาห์เวห์กันเถอะ ถึงแม้พระองค์ได้ฉีกเราเป็นชิ้นๆ แต่พระองค์จะรักษาเรา ถึงแม้พระองค์ได้ตีเรา แต่พระองค์ก็จะฟื้นแผลให้เรา
 2 หลังจากสองวันผ่านไป แล้ว พระองค์จะให้ชีวิตใหม่ ในวันที่สามนั้น พระองค์จะทำให้เรายืนขึ้น แล้วเราจะมีชีวิตอยู่ต่อหน้าพระองค์
 3 ให้เราเรียนรู้เกี่ยวกับพระยาห์เวห์ ให้เราพยายามอย่างเต็มที่ที่จะรู้จักพระองค์
 พระยาห์เวห์จะมาแน่นอนเหมือนกับดวงอาทิตย์ขึ้นในยามเช้า พระยาห์เวห์จะมาหาเราเหมือนฝนที่ตกลงมาในหน้าหนาว เหมือนน้ำฝนที่โปรยปรายลงมาบนแผ่นดินในฤดูใบไม้ผลิ”

พระยาห์เวห์เรียกร้องให้กลับใจจริง

4 พระยาห์เวห์พูดว่า
 เอฟราอิม เราจะทำยังไงดีกับเจ้า
 ยูดาห์ เราจะทำยังไงดีกับเจ้า
 ความจงรักภักดีของเจ้าที่มีต่อเรานั้นเหมือนกับหมอกในตอนเช้า
 เหมือนกับน้ำค้างที่จางหายไปอย่างรวดเร็ว
 5 ดังนั้น เราจึงใช้ผู้พูดแทนพระเจ้ามาโดนพวกเขาลง เราฆ่าพวกเขาด้วยกฎต่างๆที่ออกมาจากปากของเรา คำตัดสินต่างๆของเราส่งออกมาเหมือนฟ้าแลบ
 6 เพราะ เรา ยาร์เวห์ ต้องการความจงรักภักดี ไม่ใช่เครื่องบูชา เราต้องการให้คนรู้จักพระเจ้า ไม่ใช่ถวายเครื่องเผาบูชา
 7 แต่เอฟราอิมและยูดาห์ทำผิดข้อตกลงเหมือนกับที่พวกเขาเคยทำที่เมืองอาดัม †
 พวกเขาทรยศต่อเราที่นั่น
 8 ก็เลอาดเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยคนทำชั่ว

† เหมือนกับที่... เมืองอาดัม มีเมืองชื่ออาดัมข้างแม่น้ำจอร์แดน หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เหมือนกับที่อาดัมเคยทำ”

เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยรอยเท้าเปื้อนเลือด
 9 พวกเขาเป็นเหมือนพวกโจรที่คอยข่มขู่โจมตีคนที่เดินผ่านไปมา
 พวกนักบวชก็เหมือนกันคอยข่มขู่อยู่บนถนน และฆ่าคนบนทางไปเซเคม พวกเขาได้ทำสิ่งที่ชั่วร้ายน่าอัศจรรย์
 10 เราเห็นสิ่งที่เหลืออดเหลือทนเกิดขึ้นท่ามกลางครอบครัวของอิสราเอล
 เอฟราอิมเล่นชู้
 อิสราเอลแปดเดือนไปแล้ว
 11 ยูดาห์ เวลาที่เจ้าจะถูกเก็บเกี่ยว ถูกกำหนดไว้แล้วด้วยเหมือนกัน พอเราคิดที่จะทำให้คนของเรากลับมา มีสภาพดีเหมือนเดิม
 7 พอเราคิดที่จะรักษาอิสราเอล
 เมื่อนั้นความผิดของเอฟราอิมก็โผล่ขึ้นมา การกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรีย †† ก็แดงขึ้น พวกเขามีแต่การหลอกลวงกัน พวกขโมยบุกขึ้นบ้านต่างๆ พวกอันธพาลก็ปล้นคนบนท้องถนน
 2 พวกเขาไม่ได้นึกถึงเลยที่เราได้จดจำการกระทำชั่วร้ายทั้งหมดของพวกเขา
 การกระทำเหล่านั้นล้อมรอบพวกเขาอยู่ และพวกมันอยู่ต่อหน้าเรา
 3 กษัตริย์ชอบใจความชั่วร้ายของพวกเขา พวกผู้นำชอบใจการโกหกของพวกเขา
 4 พวกเขาทั้งหมดเป็นคนทรยศ พวกเขาซ่อนตัวอยู่กับเตาอบที่คนอบขนมได้ก่อไฟไว้ แล้วคนอบไม่ต้องใส่เชื้อไฟอีก ตั้งแต่ช่วงที่นวดแป้งจนแป้งฟู
 5 ในวันของกษัตริย์ พวกเขาชำระการร้อนผ่าวไปด้วยฤทธิ์เหล่าอู๋จนจนจับไข้
 กษัตริย์เองก็ไปรวมมือกับคนที่เยาะเย้ยพระเจ้า
 6 จิตใจของพวกเขาสุขไปด้วยไฟเหมือนเตาอบ จิตใจของพวกเขาคุกรุ่นไปด้วยแผนชั่วทั้งคืน พอรุ่งเช้า มันก็ลุกเป็นไฟ
 7 พวกเขาทุกคนร้อนเหมือนกับเตาอบ และเขม็อบกินบรรดากษัตริย์ของเขา † กษัตริย์ทั้งหลายของพวกเขา ก็ล้มลง ไม่มีใครสักคนร้องขอความช่วยเหลือจากเรา
 8 เอฟราอิมนั้นผสมปนเปกับชนชาติต่างๆ เอฟราอิมเป็นเหมือนขนมปังที่ไหม้ข้างหนึ่งดิบข้างหนึ่ง
 9 พวกคนต่างชาติกินแรงของเขา แต่เขาไม่รู้ตัว
 ผมของเขาก็หงอก แต่เขาก็ไม่รู้ตัว
 10 ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานปรักปรำเขา พวกเขาไม่ยอมหันกลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของเขา ทั้งๆที่มีเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขา พวกเขา ก็ยังไม่แสวงหาพระองค์อยู่ดี
 11 เอฟราอิมเป็นเหมือนนกพิราบที่หลอกลวงและไร้ความคิด พวกเขาเรียกร้องขอความช่วยเหลือจากอียิปต์ พวกเขาไปขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรีย
 12 พระยาห์เวห์พูดว่า ไม่ว่าพวกเขาจะไปที่ไหนก็ตาม เราจะโยนตาข่ายของเราขึ้นไปครอบเขาไว้ เราจะดึงพวกเขาลงมาเหมือนนกในท้องฟ้า

†† สะมาเรีย เป็นเมืองหลวงของอิสราเอลฝ่ายเหนือ † เขม็อบกินบรรดากษัตริย์ของเขา ในช่วงชีวิตของโยเซยา มีกษัตริย์เจ็ดองค์ของอาณาจักรเหนือนี้ที่ถูกฆ่าโดยประชาชนของตนเอง ดูเพิ่มเติมได้จาก 2 พงศกษัตริย์ บทที่ 15

เราจะตั้งสอนพวกเขาตามจำนวนครั้งที่พวกเขาทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับชนชาติอื่นๆ

13 พวกเขาทำตัวน่าอับอายจริงๆที่หลงไปจากเรา พวกเขาจะถูกทำลายเพราะพวกเขาทำผิดต่อเรา เราก็คงอยากจะได้พวกเขา

แต่พวกเขาพูดโกหกเกี่ยวกับเรา

14 พวกเขาร้องคร่ำครวญอยู่บนเตียง

แต่พวกเขาไม่ได้อธิษฐานเรียกเราจากใจ

พวกเขาเชื่อตนเอง † เพื่อแลกข้าวกับเหล้าองุ่นใหม่ พวกเขาหนีไปจากเรา

15 ถึงแม้เราเองได้ฝึกฝนพวกเขา มาถึงแม้เราทำให้แขนของเราแข็งแรง

แต่พวกเขาว่างแผนชั่วร้ายต่อเรา

16 พวกเขาเปลี่ยนความคิดอยู่เรื่อย แต่ไม่เคยคิดที่จะหาสิ่งที่สูงส่งกว่า

พวกเขาเป็นเหมือนกับคันธนูที่บิดเบี้ยวไป

พวกผู้นำของเขาจะล้มตายด้วยดาบ

เพราะลินที่โอหังของพวกเขา

คนที่อยู่ในอียิปต์จะหัวเราะเยาะพวกเขา

การกราบไหว้รูปเคารพทำให้ล่มจม

8 เอาแต่รวางไว้ที่ริมฝีปากของเจ้าแล้วเป่าตีอณู นกก็เร่งตัวหนึ่งบินวนเวียนอยู่เหนือแผ่นดินของพระยาห์เวห์

เพราะว่าคนอิสราเอลหักข้อตกลงของเรา

และฝ่าฝืนกฎของเรา

2 พวกเขาร้องต่อเราว่า

“พระเจ้าเจ้าข้า พวกเราที่อิสราเอลนี้รู้จักพระองค์”

3 แต่อิสราเอลทอดทิ้งสิ่งที่ดีไป

ดังนั้นศัตรูจะไล่ล่าพวกเขา

4 พวกเขาได้แต่งตั้งพวกกษัตริย์ขึ้นมาโดยไม่ได้รับการปรึกษา

พวกเขาตั้งพวกผู้นำขึ้นมาแต่เราไม่รู้เรื่อง

พวกเขาสร้างรูปเคารพขึ้นมาจากทองและเงินของพวกเขา

ดังนั้นอิสราเอลจะถูกตัดออกไป

5 สะมาเรีย ลูกวัวของเจ้าถูกทอดทิ้งไปแล้ว † ความโกรธของเราได้เผาผลาญใส่เจ้า

อีกนานแค่ไหน ที่พวกเขาจะไม่สามารถทำตัวให้บริสุทธิ์

6 ข้างฝีมือจากอิสราเอลสร้างลูกวัวตัวนั้นขึ้นมา

มันไม่ใช่พระเจ้า

ลูกวัวของสะมาเรียตัวนั้นจะถูกทุบให้แตกเป็นชิ้นๆ

7 พวกเขาจะหว่านพืชตอนลมพัด

และเก็บเกี่ยวตอนมีพายุแรง

สิ่งที่ปลูกจะงอกขึ้นมา

แต่จะไม่แตกหน่อและไม่ออกรวง

แต่ถ้าออกรวงบ้าง

คนต่างชาติก็จะมาเก็บกินหมด

8 อิสราเอลถูกกลืนไปแล้ว

ตอนนี้พวกเขาถูกทอดทิ้งท่ามกลางชนชาติอื่นๆ

เหมือนกับหม้อที่ไม่มีใครอยากได้

9 เพราะอิสราเอลยืนกรานที่จะขึ้นไปอัสซีเรีย

พวกเขาเป็นเหมือนลาป่าที่เดินหาที่อยู่ลำพัง

คนเอฟราอิมต้องจ้างคูริมา

10 ถึงพวกเขาจะจ้างชนชาติอื่นๆให้มาช่วยพวกเขา

เราจะรวบรวมพวกเขาไว้ด้วยกัน

† เชือดเนื้อตนเอง เป็นการบูชาพระบาอัล เพื่อขอให้เกิดพืชผลอุดมสมบูรณ์

‡† ลูกวัวของเจ้าถูกทอดทิ้งไปแล้ว พระเจ้าเกลียดชังพวกลูกวัวทองคำที่ชาวอิสราเอลตั้งไว้ที่เมืองเบธเอลและเมืองดาน

ในไม่ช้า พวกเขาจะอ่อนแอเพราะเครื่องบรรณาการที่พวกเขาต้องให้กับกษัตริย์อัสซีเรียที่ยิ่งใหญ่

อิสราเอลลืมนึกพระเจ้าและนมัสการพวกรูปเคารพ

11 ถึงแม้เอฟราอิมได้สร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อลบล้างบาปต่างๆของพวกเขา

แต่แท่นบูชาพวกนั้นกลับกลายเป็นแท่นบูชาสำหรับการทำบาป

12 ถึงแม้เราได้เขียนคำสั่งสอนมากมายให้กับเอฟราอิม

แต่พวกเขากลับมองว่าเป็นเรื่องของคนอื่น

13 คนอิสราเอลชอบถวายเครื่องบูชา

พวกเขาเอาเนื้อมาถวายและกินมัน

แต่พระยาห์เวห์ไม่ชอบเครื่องบูชาพวกนั้นเลย

พระองค์ระลึกถึงความชั่วช้าของพวกเขาทีเดียว

และพระองค์จะลงโทษพวกเขาเพราะความบาปพวกนั้น

พระองค์จะส่งพวกเขากลับไปที่ยิปต์ ‡

14 พวกคนอิสราเอลลืมนึกผู้สร้างพวกเขาขึ้นมา

แต่กลับสร้างวังขึ้นมากมายสำหรับกษัตริย์ของเขา

ยูดาห์สร้างป้อมปราการขึ้นมามากมาย

แต่เราจะส่งไฟลงมายังเมืองทั้งหลายของพวกเขา

และไฟจะเผาผลาญป้อมปราการต่างๆเหล่านั้น

ความเศร้าที่ถูกจับไปเป็นเชลย

9 อิสราเอลเอ๋ย อย่าได้เฉลิมฉลองกัน

อย่าได้ชื่นชมยินดีเหมือนกับชนชาติอื่นๆเลย

เพราะเจ้าเล่นซี้

และถอยห่างไปจากพระเจ้า

เจ้ารักคัวตัวจากการเป็นโสเภณีตามลานนวดข้าวทุกแห่ง †

2 ดังนั้นทั้งลานนวดข้าวและบ่ออย่างงุ่นจะไม่ให้ผลผลิตเพียงพอ

กับพวกเขา

และเหล้าองุ่นใหม่จะไม่มีเพียงพอ

3 คนอิสราเอลจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระยาห์เวห์

เอฟราอิมจะต้องกลับไปอียิปต์

และพวกเขาจะต้องกินอาหารที่ไม่บริสุทธิ์ในอัสซีเรีย

4 พวกเขาจะไม่เทเหล้าองุ่นถวายให้กับพระยาห์เวห์

และจะไม่นำเครื่องถวายของพวกเขามาให้กับพระองค์

เครื่องบูชาเหล่านั้นจะเป็นเหมือนขนมปังของคนไร้ทุกข์ †

ทุกคนที่กินมันเข้าไปก็จะสูกปรกในสายตาพระเจ้า

ความจริงแล้ว อาหารพวกนั้นมีไว้สำหรับดับความหิวของพวกเขาเท่านั้น

ไม่สามารถนำเข้ามาในวิหารของพระเจ้าได้

5 ถ้าอย่างนั้น พวกเจ้าจะมีอะไรทำหรือ ในวันเทศกาลที่กำหนดไว้

และในวันที่มีงานเลี้ยงของพระยาห์เวห์

6 ถึงคนอิสราเอลจะหนีจากการถูกบดขยี้

อียิปต์จะมารวบรวมพวกเขาไว้

เมมฟิส ‡† จะเป็นที่ฝังศพของพวกเขา

ต้นหนามจะคลุมเงินที่เป็นของรักของหวงของพวกเขา

และหนามจะขึ้นในเต็นท์ของพวกเขา

† กลับไปที่อียิปต์ อันที่จริงพวกเขากำลังจะตกไปเป็นเชลยที่อัสซีเรียไม่ใช่ อียิปต์ แต่ที่โยเซยาใช้คำว่าอียิปต์ ก็เพราะชนชาติอิสราเอลเคยตกเป็นทาสที่อียิปต์มาก่อน ‡† ลานนวดข้าวทุกแห่ง เป็นสถานที่นวดข้าว และยังเป็นพื้นที่ที่พวกเขาถือนมัสการพระต่างๆของเขาอีกด้วย เพื่อขอบคุณที่ทำให้เกิดผลผลิตดีทุกปี ‡† ขนมปังของคนไร้ทุกข์ คนไร้ทุกข์ที่ไปแต่ต้องศพ จะสูกปรกในสายตาพระเจ้า รวมทั้งอาหารที่เขาไปแต่ต้องด้วย และไม่สามารถเข้าร่วมพิธีทางศาสนา ดูเพิ่มเติมได้จาก เฉลยธรรมบัญญัติ 26:14; กัณฑ์ดารวิ 19:22 ‡† เมมฟิส เป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งในอียิปต์

อิสราเอลไม่ยอมรับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าตัวจริง

7 ผู้พูดแทนพระเจ้าพูดว่า “ให้อิสราเอลรู้ไว้เถิดว่า ถึงเวลาลงโทษแล้ว ถึงเวลารับกรรมแล้ว” แต่คนอิสราเอลพูดว่า “โยเซยา ผู้พูดแทนพระเจ้านั้น โง่ คนที่เต็มไปด้วยพระวิมูถณ์คนนั้นบ้าแล้ว” ผู้พูดแทนพระเจ้าพูดว่า “เจ้าเคียดแค้นมาก เพราะเจ้ามีบาปมากมาย”
 8 ผู้พูดแทนพระเจ้าเป็นนยามของพระเจ้าที่คอยดูแลเอฟราอิม แต่พวกเขากลับวางตาข่ายดักผู้พูดแทนพระเจ้าไปทั่วทุกแห่ง แม้แต่ในวิหารของพระเจ้าของเขา ผู้พูดแทนพระเจื่ก็ยังเจอกับความเคียดแค้น
 9 พวกอิสราเอล ถลาลึกลงไปในความบาป เหมือนกับที่พวกเขาเคยทำในสมัยก่อนที่กิเบอาห์ พระยาห์เวห์จะระลึกถึงความชั่วช้าของพวกเขาคั้งนี้ และพระองค์จะลงโทษบาปทั้งหลายของพวกเขา

อิสราเอลพิหาศย่อยยับเพราะไปนมัสการรูปเคารพ

10 ตอนแรกที่เรา ยาร์เวห์ เจออิสราเอลนั้น พวกเขาเป็นเหมือนกับอู่งุ่นที่แสนหวานในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง ตอนแรกที่เราเห็นบรรพบุรุษของพวกเจ้า พวกเขาเหมือนกับผลมะเดื่อดีเลิศในปีแรก แต่เมื่อพวกเขาไปที่บาอัลเปโอไร[†] และอุทิศตัวให้กับความอับอาย^{††} พวกเขากลายเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนเหมือนกับรูปเคารพ พวกนนั้นที่พวกเขารัก

อิสราเอลจะไม่มีลูกหลาน

11 ศักดิ์ศรีของเอฟราอิมจะบินหนีไปเหมือนกับนก พวกเขาจะไม่คลออดลูก อู่มท้องหรือตั้งท้องอีกต่อไป
 12 ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเลี้ยงลูกขึ้นมา เราก็คจะพรากลูกๆของพวกเขากลับไป จนในที่สุด จะไม่เหลือพลเมืองสักคนเดียว เมื่อเราหนีไปจากพวกเขา พวกเขาจะอับอายขายหน้า
 13 ในสายตาของเรา เอฟราอิมเคยเป็นเหมือนกับโพรเซที่ถูกปลุกไว้เหนือท้องทุ่ง[‡] เดียวนี้เอฟราอิมจะนำลูกหลานของเขาออกไปให้ถูกฆ่า^{‡‡}
 14 พระยาห์เวห์เจ้าข้า โปรดให้สิ่งที่พวกเขาสมควรจะได้รับ ให้ครรภที่แท้งลูกและเต่าที่ไม่มีน่านมกับพวกเขาด้วยเถิด
 15 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราเริ่มเกลียดพวกเขาที่กิลกาล เพราะความชั่วร้ายทั้งหลายที่พวกเขาทำที่นั่น เราจะขับไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดินของเรา เพราะการกระทำที่ชั่วร้ายต่างๆของเขา เราจะไม่รักพวกเขาอีกต่อไป พวกผู้นำของเขาชอบกบฏ
 16 เอฟราอิมถูกโจมตีด้วยภัยพิบัติ รากของพวกเขาแห้งตายไป พวกเขาจะไม่เกิดผล ถ้าพวกเขาจะเกิดลูกหลานมา

† บาอัลเปโอไร อยู่ทางเหนือของแม่น้ำจอร์แดน เป็นสถานที่ที่คนอิสราเอลหันไปกราบไหว้พระอื่น ๆ (ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ กันดารวิถีบทที่ 25) †† ความอับอาย คำนี้บางครั้งใช้แทนคำว่า “พระบาอัล” พระเทียมเท็จที่คนกราบไหว้อยู่ที่เมืองบาอัลเปโอไร †‡ เอฟราอิม ... ในท้องทุ่ง ประโยคนี้ในภาษาฮีบรูเข้าใจยากมาก †† ข้อนี้ ในฉบับแปลกรีกโบราณเขียนว่า “เอฟราอิม ตามที่เราเคยเห็น ได้ทำให้พวกลูกชายไปถูกฆ่า เดียวนี้เอฟราอิมจะนำลูกหลานของเขาออกไปให้ถูกฆ่า”

เราก็คยังจะมาเด็กทารกที่แสนน่ารักของพวกเขา”
 17 พระเจ้าของผมนจะทิ้งพวกเขาเพราะพวกเขาไม่ยอมเชื่อฟังพระองค์ ดั่งนั้นพวกเขาจะกลายเป็นคนที่เร่ร่อนไปมาท่ามกลางชนชาติอื่นๆ

อิสราเอลจะถูกลงโทษเพราะทรยศต่อพระยาห์เวห์

10 อิสราเอลเป็นเหมือนเถาอู่งุ่นที่มีลูกตก เขาเกิดผลให้กับพระยาห์เวห์ ผลยิ่งดก ก็ยิ่งสร้างแทนูชามากขึ้น ผืนดินยิ่งให้ผลผลิตมากขึ้นเท่าใด พวกเขา ก็ยิ่งสร้างพวกเสนาหีนศักดิ์สิทธิ์มากขึ้นเท่านั้น
 2 พวกเขาสิ้นใจไปเรื่อย ดั่งนั้นตอนนี้พวกเขาต้องรับผิดชอบที่ก่อขึ้นนั้น พระยาห์เวห์จะหักแทนูชต่างๆของพวกเข พระองค์จะทำลายเสนาหีนศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา
 3 ในไม่ช้าพวกเขาจะพูดว่า “เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่ได้ยำเกรงพระยาห์เวห์ แต่ถึงจะมีกษัตริย์ กษัตริย์จะมาช่วยอะไรพวกเราได้”
 4 พวกเขาให้คำมั่นสัญญา แต่ไม่รักษาคำพูด ผิดคำสาบาน คิดฟุ้งร้องผิดขึ้นเหมือนวัวพีชที่มีพิษผุดตามร่องรอยไถในทุ่งนา
 5 ชาวเมืองสะมาเรียกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับรูปปั้นลูกวัวที่เบธาเวน^{‡‡‡} พวกเขาจะไว้ทุกข์ให้กับมัน พวกนักบวชของรูปปั้นนั้นก็ไว้ทุกข์ให้กับมันด้วย พวกเขาจะเกลือกอลิ่งไปมาด้วยความเจ็บปวด เพราะศักดิ์ศรีของรูปปั้นนั้นถูกหามไปพร้อมกับเชลยแล้ว
 6 มันจะถูกหามไปเป็นของขวัญให้กับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอัสซีเรีย
 เอฟราอิมจะอับอาย และอิสราเอลจะขายหน้าเพราะรูปปั้นของมัน
 7 กษัตริย์ของสะมาเรียจะหายไป เหมือนกับซีเลียบบนผิวน้ำ
 8 พวกศาลเจ้าของอาเวน^{‡‡‡} ที่อิสราเอลไปทำบาปกัน จะถูกทำลาย จะมีพวกตื้นหนาและพีชที่มีหนามขึ้นปกคลุมแทนูชต่างๆของพวกเข
 แล้วพวกเขาจะบอกกับภรรยาทั้งหลายว่า “ปกคลุมเราไว้เถิด” และบอกกับเนินเขาต่างๆว่า “ช่วยล้มทับพวกเราดด้วย”
 9 พระยาห์เวห์พูดว่า “อิสราเอล เจ้าได้ทำบาปตั้งแต่สมัยสงครามกลางเมืองที่กิเบอาห์[§] และที่นั่น พวกเจ้าก็ติดเป็นนิสัยมา สงครามจะต้องเกิดขึ้นกับคนชั่วอย่างพวกเจ้าแน่
 10 เราจะมาตีสอนพวกเขา ชนชาติต่างๆจะรวมตัวกันต่อสู้กับพวกเขา
 ในเวลาที่เรามาตีสอนพวกเขาเพราะทำผิดซ้ำสอง
 11 เอฟราอิมเคยเป็นวัวสาวที่ได้รับการฝึกฝนมา มันชอบนวดข้าว และเราเป็นผู้ที่สังเกตเห็นคออันงดงามของมัน

‡‡ เบธาเวน เมืองนี้ที่จริงมีชื่อเรียกว่า “เบธเอล” ซึ่งแปลว่า “บ้านของพระเจ้า” แต่โยเซยา เรียกมันว่า “เบธาเวน” ซึ่งแปลว่า “บ้านแห่งความชั่วร้าย”
 ‡‡‡ รูปปั้นลูกวัวที่เบธาเวน เป็นรูปเคารพที่เยโรโบอัมสร้างขึ้นที่เบธเอล (ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 1 พงศ์กษัตริย์ 12:29) ‡‡‡ พวกศาลเจ้าของอาเวน “อาเวน” หมายถึง “ชั่วร้าย” นี้คงหมายถึงสถานที่นมัสการรูปเคารพในเบธเอล § สงครามกลางเมืองที่กิเบอาห์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ โยเซยา 9:9

เราจะให้เอเฟราอิมแบกแอกไว้
 ยูดาห์จะต้องไถ
 ยาโคบจะต้องพรวนดินด้วยตัวเอง”
 12 ให้หว่านความถูกต้องยุติธรรมเพื่อตน
 แล้วเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวความเมตตาปราณี ให้ไถดินที่ว่างเปล่า
 อยู่
 เพราะถึงเวลาแล้วที่จะแสวงหาพระยาห์เวห์จนกว่าพระองค์จะ
 เสด็จมา
 และไปรยฝนแห่งความดีลงมาบนเจ้า
 13 แต่พวกเจ้าไถความชั่วร้าย
 เจ้าเก็บเกี่ยวความอธรรม
 เจ้ากินผลไม่แห่งการหลอกลวง
 เจ้าไว้วางใจในความสามารรถของตนเอง
 เจ้าไว้วางใจในจำนวนนักรบของเจ้า
 14 ดังนั้นเสียงอีกทีกของสงครามจะดังขึ้นมาต่อสู้อกับคนของเจ้า
 และพวกป้อมปราการของเจ้าจะถูกทำลายลง
 เหมือนตอนที่กษัตริย์ซัสมัน † ทำลายเมืองเบธอาร์เบลในช่วง
 สงคราม
 พวกเขาจะถูกเผาตลงจนไม่มีชิ้นดีไปพร้อมกับลูกๆของเขา
 15 เรื่องอย่างนี้จะเกิดขึ้นกับพวกเจ้าที่เบธเอล
 เพราะความชั่วอันยิ่งใหญ่ของพวกเจ้า
 กษัตริย์ของอิสราเอลจะถูกทำลายลงอย่างราบคาบตั้งแต่เช้า
 ของวันนั้น

อิสราเอลออกตัญญู

11 พระยาห์เวห์พูดว่า “ตอนที่อิสราเอลยังเป็นเด็กนั้น เรารัก
 เขา
 และเราเรียกลูกชายของเราออกมาจากอียิปต์
 2 แต่ยิ่งเรียกพวกเขา ††
 พวกเขา ก็ยิ่งออกห่างไปจากเรา
 พวกเขาไปเช่นใจพวกพระบาอัล
 พวกเขาเผาเครื่องบูชาให้กับพวกรูปเคารพ
 3 เราเองเป็นผู้ที่สอนให้เอเฟราอิมเดิน
 เราพวงแขนของเขา
 แต่เวลาที่พวกเขาเจ็บพวกเขาไม่รู้หรือว่าเป็นเราเองที่รักษา
 พวกเขาให้หาย
 4 เราจูงเขาด้วยเชือกแห่งความเมตตาปราณี
 ด้วยเชือกแห่งความรัก
 เรายกแอกออกจากคอพวกเขา
 เราก็มลนเกลี้ยงอาหารพวกเขา

พระยาห์เวห์จะลงโทษอิสราเอล

5 พวกเขาจะต้องกลับไปอียิปต์อีกแน่
 และกษัตริย์อัสซีเรียจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา
 เพราะพวกเขาไม่ยอมหันกลับมาหาพระยาห์เวห์
 6 จะมีดาบกวัดแกว่งในเมืองต่างๆของอิสราเอล มันจะกำจัด
 พวกอิสราเอลที่ซิมันั้น
 และจะกลืนกินพวกเขาเพราะแผนร้ายของพวกเขา
 7 คนของเราตั้งใจที่จะหันเหไปจากเรา
 แต่ถึงแม้พวกเขาจะร้องเรียกพระเจ้าเป็นเสียงเดียวกัน
 พระองค์ก็จะไม่ช่วยพวกเขา”

† กษัตริย์ซัสมัน อาจจะเป็นซัสมันเนเซอร์ กษัตริย์ของอัสซีเรีย หรือซาลามัน กษัตริย์ของโมอับ แต่ไม่มีใครรู้แน่นอนว่ากษัตริย์องค์นั้นเป็นใคร †† แต่ยิ่ง เรียกพวกเขา คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า แต่ พวกเขายังเรียกเรา

พระยาห์เวห์ไม่ยอมทำลายอิสราเอล

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “เอเฟราอิมเอ๋ย
 เราจะมอบเจ้าไปให้กับคนอื่นได้ยังไง
 อิสราเอลเอ๋ย เราจะยอมให้เจ้าตกไปเป็นของศัตรูได้ยังไง
 เราจะปล่อยให้เจ้าเป็นเหมือนเมืองอัดมาห์ † ได้ยังไง
 เราจะทำให้เจ้าเป็นเหมือนเมืองเศโบอิมได้ยังไง
 เราเปลี่ยนใจแล้ว ความรู้สึกสงสารทำให้เราใจอ่อน
 9 เราจะไม่ทำตามความเกรี้ยวโกรธของเรา
 เราจะไม่ทำลายล้างเอเฟราอิมอีก
 เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่คนมนุษย์
 เราเป็นผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้นที่สถิตอยู่ท่ามกลางเจ้า
 และเราจะไม่มาด้วยความโกรธ ††
 10 พวกเขาจะเดินตามพระยาห์เวห์
 พระองค์จะคำรามเหมือนสิงโต
 พระองค์จะคำราม
 ลูกๆของพระองค์ก็จะมาจากตะวันตกด้วยความเกรงกลัวจน
 ตัวสั่น
 11 พวกเขาจะมาจากอียิปต์ตัวสั่นเหมือนลูกนก
 พวกเขาจะมาเหมือนนกพิราบจากแผ่นดินอัสซีเรีย
 เราจะยอมให้พวกเขาอาศัยอยู่ในบ้านของพวกเขา”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้

พระยาห์เวห์มีคดีฟ้องร้องอิสราเอล

12 คนเอเฟราอิมห้อมล้อมเราด้วยพวกรูปเคารพที่หลอกลวง
 คนอิสราเอลห้อมล้อมเราด้วยการทรยศ
 แต่ยูดาห์ยังวนเวียนอยู่กับพระเจ้า
 เขายังซื่อสัตย์ต่อองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์นั้น
12 เอเฟราอิมเฝ้าเล็งลม
 และวิ่งไล่ตามลมตะวันออกทั้งวัน
 พวกเขาโกหกมากขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้น
 พวกเขาทำข้อตกลงกับอัสซีเรีย
 และส่งน่านมมะกอกไปอียิปต์ ††
 2 พระยาห์เวห์มีคดีกับยูดาห์
 พระองค์จะลงโทษยาโคบตามที่พวกเขาสมควรจะได้รับ
 และพระองค์จะตอบแทนให้สาสมกับการกระทำเหล่านั้นของ
 พวกเขา
 3 ยาโคบโกงพี่ชายตอนที่อยู่ในท้องแม่ †††
 เมื่อเขาโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว เขาได้ปล้ำสู้กับพระเจ้า †††
 4 เขาปล้ำสู้กับทูตสวรรค์ และเขาชนะ
 ยาโคบร้องไห้และขอพรจากพระเจ้า
 เขาพบพระเจ้าที่เบธเอล
 และพระเจ้าพูดกับยาโคบที่นั่น
 5 ผู้นี้คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 ยาห์เวห์ คือชื่อของพระองค์
 6 เจ้าควรจะกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า
 ให้จงรักภักดีและรักษาความยุติธรรม
 และฝากความหวังไว้กับพระเจ้าของเจ้าต่อไป

† เมืองอัดมาห์ อัดมาห์ กับ เศโบอิม เป็นสองเมืองที่ถูกทำลายไปพร้อมกับ เมืองไฮโดมและโกโมราห์ (ดูได้จากหนังสือปฐมกาลบทที่ 19 และ เฉลยธรรม บัญญัติ บทที่ 29:23) †† เราจะไม่มาด้วยความโกรธ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่ง ว่า “เราจะไม่มาต่อสู้อกับเมืองใดๆ” †† พวกเขายัง... อียิปต์ อิสราเอลได้ทำสัญญา การค้ากับอัสซีเรียและอียิปต์ พระเจ้าต่อต้านสิ่งนี้เพราะมันจะทำให้คนอิสราเอล หันไปกราบไหว้บูชาพวกรูปเคารพของประเทศเหล่านั้น ††† ยาโคบ ... ในท้อง แม่ คำว่า “โกง” ในที่นี้แปลตรงตัวว่า “ยึดเส้นเท้า” ชื่อ “ยาโคบ” หมายความว่า “ซี โกง” หรือ “เจ้าเล่ห์” เรื่องนี้ดูเพิ่มเติมได้จากปฐมกาลบทที่ 25 ††† ปล้ำสู้กับ พระเจ้า คำว่า “อิสราเอล” ชื่อนี้มีความหมายว่า “ปล้ำสู้กับพระเจ้า” ดูเพิ่มเติมได้ จากหนังสือปฐมกาลบทที่ 32

7 คนพวกนี้เป็นเหมือนกับพวกพ่อค้าคานาอัน ในมือของเขาถือตราซึ่งซี้อ
 เขาชอบโกงคนอื่นเสมอ
 8 เอฟราอิมพูดว่า “ดูสิ เราสำรวมขนาดไหน เราสำรวมขึ้นมาเองนะนี่ ทุกสิ่งที่เราได้ทำที่ทำให้เราสำรวมนี้ ไม่มีสักเรื่องเลยที่คนสามารถชี้ได้ว่าเป็นความบาป”
 9 เราเป็นพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่เจ้ายังอยู่ในอียิปต์ เราจะทำให้เจ้าต้องอาศัยอยู่ในดินที่อีกครั้ง เหมือนกับนานมาแล้ว ตอนที่เจ้าอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนั้น
 10 เราพูดผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และเราได้ทำให้หิมิตเกิดขึ้นมากมาย และเราพูดเรื่องเปรียบเทียบต่างๆผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า
 11 มีگارูให้วีรูปเคารพที่เมืองกิเลอาดใหม่ คนที่นั่นจะถูกทำลายอย่างแน่นอน คนที่เมืองกิเลอาดถวายเครื่องบูชากับรูปปั้นวัวตัวผู้ใหม่ พวกแท่นบูชาของพวกเขาก็จะเป็นเหมือนกองหิน † ที่ถูกทิ้งอยู่ข้างทุ่งที่ไถแล้วอย่างแน่นอน
 12 ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลทำงานเพื่อแลกกับเมีย และเขาเฝ้าดูแลแกะเพื่อแลกกับเมียอีกหนึ่งคน
 13 พระยาห์เวห์ให้ผู้พูดแทนพระเจ้านำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และพระองค์ยังใช้ผู้พูดแทนพระเจ้าเฝ้าดูแลอิสราเอล
 14 แต่เอฟราอิมทำให้พระยาห์เวห์โกรธมาก พระยาห์เวห์จึงให้พวกเขาได้รับผิดชอบที่ไปฆ่าคนมากมาย และองค์เจ้าชีวิตของพวกเขาจะตอบแทนพวกเขาที่ไปหลู่เกียรติพระองค์

อิสราเอลล้มตัวและล้มบุญคุณของพระเจ้า

13 เมื่อเอฟราอิมพูด คนก็เกร็งจนตัวสั่น เขาเป็นที่ยกย่องเชิดชูในอิสราเอล †† แต่เขากลับทำผิดที่ไปนมัสการพระบาอัล และเขาก็ตายไป
 2 ถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังทำบาปอยู่เรื่อยๆ พวกเขาสร้างพวกรูปเคารพให้กับตนเองจากเงิน พวกเขาอธิษฐานต่อรูปเคารพเหล่านั้นที่คนสร้างขึ้น พวกเขาจูปรูปปั้นลูกวัวพวกนั้น ‡
 3 ดังนั้น พวกเขาจะหายไปเหมือนหมอกในตอนเช้า เหมือนน้ำค้างที่เหือดหายไปนิยามเช้า เหมือนเกลบที่ปลิวไปจากลานนวดข้าว และเป็นเหมือนควันที่ลอยออกมาจากช่องลม
 4 เรายาห์เวห์ เป็นพระเจ้าของเจ้าตั้งแต่เจ้ายังอยู่ในแผ่นดินอียิปต์
 5 เจ้าไม่ผูกพันกับพระเจ้าอื่นใดนอกจากเรา และไม่มีผู้ช่วยให้รอดอื่นนอกจากเรา
 6 เป็นเรานี่แหละ ที่รู้จักเจ้าในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนั้น ในแผ่นดินที่ร้อนแผลเผาไหม้
 7 ตอนที่เราเลี้ยงดูและนำทางพวกเขานั้น พวกเขามีกินอย่างเหลือเฟือ แต่พวกเขาก็เยอหยิ่งจองหองขึ้นมา และล้มเรา
 8 ดังนั้นเราจะเป็นเหมือนสิ่งใดต่อพวกเขา

† กองหิน เป็นการเล่นคำ “กิเลอาด” มีรากศัพท์มาจากคำว่า “กองหิน” †† เขาเป็นที่ยกย่องเชิดชูในอิสราเอล เฝ่าเอฟราอิมเป็นเฝ่าที่แข็งแกร่งที่สุดในสิบเผ่าของอาณาจักรฝ่ายเหนือ (อิสราเอล) ‡ รูปปั้นลูกวัวพวกนั้น คงจะพูดถึงรูปปั้นลูกวัวทองคำที่เยโรโบอัมได้ตั้งไว้ที่เมืองดานกับเบธเอลให้คนกราบไหว้กัน

เราจะซุ่มคอยพวกเขาเหมือนเสือดาวข้างทาง
 8 เราจะเข้าจู่โจมพวกเขาเหมือนแม่หมีที่ลูกถูกแย่งไป เราจะฉีกอกพวกเขาออก
 9 เราจะกัดกินพวกเขาเหมือนสิงโตกัดกินเหยื่อ เราจะฉีกพวกเขาออกเป็นชิ้นเหมือนที่สัตว์ป่าฉีกเหยื่อของมัน
 10 อิสราเอล เราจะทำลายเจ้า ใครจะช่วยเจ้าได้
 11 ไนลสะ กษัตริย์ของเจ้า เราจะให้ชยชนะกับเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าได้หรือแล้ว ไนลสะ พวกผู้นำของเจ้า ที่เจ้าพูดว่า “ขอกษัตริย์กับพวกผู้นำให้กับเราด้วย”
 12 ตอนเราโกรธ เราให้กษัตริย์กับเจ้า และเมื่อเราโกรธอีก เราได้เอากษัตริย์ไปจากเจ้า
 13 ความผิดของเอฟราอิมถูกมัดไว้แล้วในหนังสือม้วน ความบาปทั้งหลายของเขาได้เก็บบันทึกไว้แล้ว
 14 การเจ็บท้องคลอด บอกให้รู้ว่าถึงเวลาที่เขาจะเกิดแล้ว แต่เขาไม่เป็นเด็กที่ฉลาด เมื่อถึงเวลาที่เขาจะคลอดออกมา เขาไม่ยอมโผล่มาที่ปากช่องคลอด
 15 เราควรจะได้พวกเขาให้พ้นจากแดนคนตายใหม่ เราควรจะได้พวกเขาจากความตายใหม่ เจ้าความตาย นำพวกภัยพิบัติของเจ้ามาเลย เจ้าแดนคนตาย นำความหายนะของเจ้ามาเลย ยังไงเราก็ไม่เปลี่ยนใจ ที่จะลงโทษพวกเขาหรอก
 16 ถึงแม้ว่าเอฟราอิมจะเจริญเติบโตเหมือนต้นอ่อน ลมทางทิศตะวันออกกำลังมา ลมหายใจของพระยาห์เวห์กำลังพัดมาจากทะเลทราย บ่อน้ำของเอฟราอิมกำลังเหือดแห้งไป และตาน้ำของเขาจะแห้งไป ลมนี้จะปล้นสมบัติของเขาไป และเอาของมีค่าทุกอย่างไป
 17 สะมาเรียจะต้องรื้อมัด เพราะเธอคบฏต่อพระเจ้าของเธอ พวกเขาจะถูกตบฟาดฟันให้ล้มลง ลูกเด็กเล็กแดงของเขาจะถูกฟาดลงกับพื้นดิน และพวกผู้หญิงของพวกเขาที่มีครรภ์จะถูกผ่าท้อง

ให้หันกลับมาหาพระยาห์เวห์

14 อิสราเอลเอ๋ย หันกลับไปหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
 1 ความบาปของเจ้าทำให้เจ้าล้มลง
 2 เตรียมคำพูดดีๆ มา แล้วกลับไปหาพระยาห์เวห์ และพูดกับพระองค์ว่า “ขอพระองค์โปรดอภัยให้กับความผิดบาปทั้งหมดที่พวกเราได้ทำไปด้วยเถิด และโปรดยอมรับคำอธิษฐานของเรา เราขอถวายคำสรรเสริญต่อพระองค์ด้วยริมฝีปากของเรา เหมือนถวายพวกวัวตัวผู้”
 3 อัสซีเรียไม่สามารถช่วยพวกเราได้ เราจะไม่มีเข้าไปขอความช่วยเหลือจากอัสซีเรีย เราจะไม่พูดกับสิ่งที่เราสร้างขึ้นมากับมือว่า “ท่านเป็นพระเจ้าของเรา”
 4 เพราะพระองค์เท่านั้นที่แสดงความเมตตาปราณีต่อคนไร้ที่พึ่งอย่างเด็กกำพร้า”

พระยาห์เวห์จะอภัยให้กับอิสราเอล

- 4 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะรักษาพวกเขา จากใจที่ขอบหลงทางไปจากเรา
เราจะรักพวกเขาอย่างไม่มีขีดจำกัด
เพราะเราเห็นความโกรธของเราไปจากพวกเขาแล้ว
- 5 เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างให้กับอิสราเอล
เขาจะบานออกเหมือนดอกกลิลี
เขาจะหยั่งรากลงเหมือนพวกต้นสนซีดาร์ของเลบานอน
- 6 กิ่งก้านของมันจะแผ่ออกไป
เพื่อว่ามันจะสวยงามเหมือนต้นมะกอก
และจะมีกลิ่นหอมเหมือนป่าไม้ในเลบานอน
- 7 ผู้คนจะกลับมาอาศัยใต้ร่มเงาของมัน
พวกเขาจะปลูกข้าวสาลีกัน
พวกเขาจะบานออกมาเหมือนดอกของเถาองุ่น

อิสราเอลจะมีชื่อเสียงไปทั่วโลกเหมือนกับเหล่าองุ่นของเลบานอน

พระเจ้าเตือนอิสราเอลเรื่องรูปเคารพ

- 8 เอฟราอิมเอ๋ย เรากับพวกรูปเคารพนั้นเหมือนกันตรงไหนหรือ
เรานี้แหละที่ตอบคำอธิษฐานของเจ้า เรานี้แหละที่คอยดูแลเจ้า
เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบที่เขียวตลอดเวลา
ผลผลิตของเจ้าเกิดมาจากเรา”

คำแนะนำสุดท้าย

- 9 ใครเป็นคนฉลาด ก็ให้เขาเข้าใจสิ่งเหล่านี้
ใครมีความเข้าใจ ก็ให้เขารู้จักเรื่องพวกนี้
คือว่า ทางต่างๆของพระยาห์เวห์นั้นเที่ยงตรง
คนดีจะเดินในทางเหล่านั้น
แต่พวกกบฏจะหกล้มในทางเหล่านั้น

โยเอล

คำนำ

โยเอลในภาษาฮีบรู แปลว่า “พระยาห์เวห์คือพระเจ้า”

บทที่ 1-2:27 เป็นคำกลอนที่พูดถึงความหายนะอันใหญ่หลวงที่เกิดจากตึกแตน และการเรียกให้คนบาปกลับใจ

โยเอลพูดถึงตึกแตนจำนวนมากได้บุกมาทำลายพืชผลในยูดาห์จนสิ้นซาก โยเอลกำลังเปรียบเทียบเรื่องนี้เหมือนกองทัพที่พระยาห์เวห์ส่งมาเพื่อลงโทษคนอิสราเอลสำหรับบาปที่พวกเขาทำ โยเอลกำลังเตือนคนอิสราเอลให้รู้ว่า วันของพระยาห์เวห์กำลังจะมาถึงแล้ว ให้กลับตัวกลับใจ แล้วพระองค์จะยกโทษและอวยพรให้กับพวกเขา

บทที่ 2:28-3:21 พูดถึงเรื่องที่พระยาห์เวห์จะฟื้นฟูยูดาห์และเยรูซาเล็ม

พระองค์จะเทพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงบนทุกคนที่เป็นคนของพระองค์ และทุกคนที่เรียกชื่อของพระยาห์เวห์จะได้รับความปลอดภัยในวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น แต่ศัตรูของคนของพระองค์จะต้องถูกลงโทษ

ตึกแตนจะทำลายพืชผลในไร่นา

1 โยเอลลูกชายของเปรูเอลได้รับข่าวสารนี้จากพระยาห์เวห์

2 ฟังไว้ให้ดี พวกผู้เฒ่าทั้งหลาย

ฟังไว้ให้ดี ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้

ชั่วชีวิตของพวกเจ้าหรือชั่วชีวิตของบรรพบุรุษเจ้า

เคยเห็นเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นหรือเปล่า ไม่เคยแน่

3 เล่าเรื่องนี้ให้กับลูกๆของเจ้าฟัง

และให้ลูกๆของเจ้าเล่าต่อให้กับลูกๆของเขาฟัง

และให้ลูกๆของเขาเล่าต่อให้กับรุ่นหลังจากเขาฟัง

4 เล่าให้พวกเขาฟังว่าพวกตึกแตนวัยเดินเหลืออะไรไว้ให้บ้าง

ฝูงตึกแตนวัยบินก็มากิน

และพวกมันเหลืออะไรไว้ให้บ้าง

พวกตึกแตนวัยกระโดดก็มากิน

และพวกมันเหลืออะไรไว้ให้บ้าง

พวกตึกแตนวัยคลานก็มากิน

ตึกแตนบุก

5 พวกผู้เฒ่าทั้งหลาย ตื่นได้แล้ว และร้องให้

พวกนักดื่มเหล้าองุ่นทั้งหลายคร่ำครวญเถอะ

เพราะจะไม่มีเหล้าองุ่นอันแสนหวาน

ให้เจ้าดื่มอีกต่อไปแล้ว

6 เพราะมีชนชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่มาทำลาย นับไม่ถ้วน

ได้มาบุกแผ่นดินของเรา

พื้นของมันเหมือนพื้นของสิงโต

และเขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวของนางสิงห์

7 พวกมันทำลายไร่องุ่นของเราอย่างราบคาบ

และทำลายต้นมะเดื่อของเราจนเหลือแต่ตอ

และลอกเปลือกของต้นมะเดื่อแล้วโยนทิ้งไป

พวกมันทำให้เถาองุ่นเหลือแต่ใส่ในสีข้าว

ผู้คนร้องไห้

8 ให้คร่ำครวญเหมือนกับหญิงที่ใส่ชุดกระสอบไว้ทุกข์

ให้กับสามีของนางที่ตายไป

9 ไม่มีอาหารและเครื่องดื่มที่จะเอามาถวายในพระวิหารอีกต่อไปแล้ว

พวกนักบวชที่เป็นผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์ กำลังคร่ำครวญ

10 ไร่นาถูกทำลาย พื้นดินคร่ำครวญ

ใช้แล้ว เมล็ดพืชถูกทำลาย

เหล้าองุ่นใหม่เหือดแห้งไป

น้ำมันมะกอกสดถูกใช้หมดแล้ว

11 หมดห้วงแล้ว ชาวไร่ชาวสวนทั้งหลาย

ร้องไห้เถอะ ชาวไร่องุ่น

ร้องไห้ให้กับข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์

เพราะผลผลิตในไร่นาถูกทำลายหมดแล้ว

12 ต้นองุ่นเหือดแห้งไป

ต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งไป

ต้นทับทิม แม้แต่ต้นอินทผลัม และต้นแอปเปิลรวมทั้งต้นไม้

อื่นๆในไร่นาเหี่ยวแห้งไปหมดแล้ว

ใช้แล้ว ความสุขสนุกสนานเหือดหายไปจากผู้คนด้วยเหมือนกัน

13 พวกนักบวช ใส่เสื้อกระสอบ แล้วร้องให้เกิด

ท่านที่เตรียมของถวายที่แท่นบูชา ร้องให้เกิด

มาลี พวกผู้รับใช้ของพระเจ้า ให้สวมใส่ชุดกระสอบข้ามคืน

เพราะไม่มีอาหารและเครื่องดื่ม ที่จะเอามาถวายในพระวิหารของพระเจ้าของเจ้าอีกต่อไปแล้ว

การทำลายครั้งยิ่งใหญ่ของฝูงตึกแตน

14 ให้จัดเวลาสำหรับการอดอาหาร ให้เรียกประชุม ให้รวบรวมพวกผู้อาวุโส และประชาชนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้ ให้รวบรวมทุกคนมาที่พระวิหารของพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า และให้พวกเขากร้องขอต่อพระยาห์เวห์

15 วันนั้นจะเป็นวันที่เลวร้าย เพราะใกล้จะถึงวันของพระยาห์เวห์แล้ว และจะมีหายนะอันยิ่งใหญ่ ที่จะมาจากพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่

16 มันเกิดต่อหน้าต่อตาของเราเลยไม่ใช่หรือ ที่ไม่มีอาหารเหลือแล้ว งานเฉลิมฉลองและความสุขไม่มีแล้วในพระวิหารของพระเจ้าของเรา

17 ผลไม้ที่ไผ่ล่อออกมา ก็ฝ่อลีบไปภายใต้กลีบดอกของพวกมัน ยิ่งฉางถูกทำลาย โรงนาก็ถูกรือถอน เพราะเมล็ดพืชฝ่อลีบไปหมด

18 ฝูงสัตว์เลี้ยงต่างร้องครวญคราง ฝูงวัวต่างก็เร่ร่อนไปมา เพราะไม่มีทุ่งหญ้าให้กับพวกมัน แม้แต่ฝูงแกะก็ยิ่งถูกทอดทิ้ง

19 พระยาห์เวห์เจ้าข้า ข้าพเจ้า ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ เพราะไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าของที่เปล่าเปลี่ยว และเปลวเพลิงได้เผาไหม้ต้นไม้ทั้งหมดในท้องทุ่ง²⁰ แม้แต่สัตว์ป่าก็ยิ่งส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือจากพระองค์เพราะนำในสาธารได้แห่ง

ขอไป และไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าของที่เปล่าเปลี่ยวไปหมดแล้ว

วันที่พระยาห์เวห์เสด็จมา

2 ให้เปาแตรในเมืองศิโยน
ร้องตะโกนบนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา
ให้ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้กลัวจนตัวสั่น
เพราะวันของพระยาห์เวห์กำลังจะมาถึงเพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว
2 มันเป็นวันแห่งความมืดครึ้ม
เป็นวันที่มืดมิดและเมฆดำทะมึน
เหมือนความมืดที่ปกคลุมภูเขาทั้งหลายคือกองทัพอันยิ่งใหญ่
เกรียงไกรมหาศาล
ไม่เคยมีกองทัพไหนที่ยิ่งใหญ่เท่านี้มาก่อน
และหลังจากนี้ก็จะไม่มีกองทัพไหนเทียบเท่ามันได้อีก
3 ไฟของกองทัพนั้นก็เผาผลาญไปข้างหน้า
และเมื่อมันผ่านไป เหลือไว้แต่เปลวเพลิงที่ลุกไหม้
ดินแดนที่อยู่ข้างหน้ามัน เหมือนกับสวนเอเดน
แต่พอมันผ่านไป ก็กลายเป็นทะเลทรายไม่มีอะไรเล็ดลอดไป
ได้เลย
4 พวกมันเหมือนฝูงม้า
พวกมันวิ่งเหมือนม้าศึก
5 เมื่อพวกมันกระโดดข้ามยอดเขา
เสียงเหมือนพวงกรรพ
เหมือนเสียงของไฟที่กำลังเผาฟางแห้ง
เหมือนเสียงของกองทัพอันยิ่งใหญ่มุ่งสู่สงคราม
6 ผู้คนต่างพากันกลัวจนตัวสั่นต่อหน้าพวกมัน
ทุกคนต่างหน้าซีดเผือด
7 กองทัพนั้นวิ่งเข้าสู่สนามรบอย่างทหารกล้า
พวกมันปืนกำแพงเหมือนนักรบ
พวกมันต่างเดินมุ่งตรงไปข้างหน้า
ไม่แตกแถวเลย
8 พวกมันไม่เดินกินที่ของเพื่อน
ต่างก็เดินในแถวของตัวเอง
ถึงแม้บางตัวถูกยิงด้วยธนูร่วงไป
คนอื่นๆก็ไม่เฉไปจากแถวของตน
9 พวกมันรีบบุกเข้าไปในเมือง
พวกมันบุกขึ้นกำแพงเมือง
พวกมันปืนเข้าไปในบ้านเรือน
ปืนเข้าเป้าหมายต่างเหมือนพวกขโมย
10 ต่อหน้าพวกมัน แผ่นดินก็ไหว
ท้องฟ้าก็สั่นสะเทือน
ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ก็มืดไป
ดวงดาวก็หยุดส่องแสง
11 พระยาห์เวห์ได้ร้องตะโกนสั่งกองทัพของพระองค์
เพราะกองทัพของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่จริงๆ
กองทัพที่ทำตามคำสั่งของพระองค์นั้น
ยิ่งใหญ่มหาศาลจริงๆ
วันของพระยาห์เวห์นั้น ยิ่งใหญ่และน่ากลัวจริงๆ
ใครเล่าจะทนได้

การเรียกให้กลับตัวกลับใจ

12 พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่ ถึงเดี๋ยวนี้ก็เถอะ
ให้กลับมาหาเรา ด้วยสุดใจของพวกเจ้า
ให้อุดอาหาร ร้องไห้ และคร่ำครวญ
13 อย่าฉีกเสื้อผ้า † แต่ให้ฉีกใจของเจ้าแทน”
ให้กลับมาหาพระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเจ้า

เพราะพระองค์มีความเมตตาปราณี อดทนนาน
พระองค์มีความรักที่ยิ่งใหญ่
และพร้อมเสมอที่จะเปลี่ยนใจไม่ลงโทษ
14 ใครจะรู้ละ พระองค์อาจจะหนีไปจากแผนการที่จะลงโทษ
และเปลี่ยนใจ
พระองค์อาจจะทิ้งพระพรไว้ให้
ที่พวกเจ้าจะได้ใช้เป็นอาหารและเครื่องดื่มถวายให้กับพระยาห์-
เวห์พระเจ้าของเจ้า

อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์

15 ให้เปาแตรในเมืองศิโยน
จัดเวลาสำหรับการอดอาหาร
ให้เรียกประชุม
16 ให้รวบรวมประชาชนมา
และจัดเวลาประชุมกัน
ให้รวบรวมคนแก่ทั้งหลาย
และให้รวบรวมเด็กๆและทารกที่ยังดูนม
ให้เจ้าบ่าวทิงห้องของเขาเถอะ
ให้เจ้าสาวทิงห้องของนาง
17 ให้พวกนักบวชที่เป็นผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์
ร้องให้ระหว่างเจลิยงและแท่นบูชา
และให้พวกเขาพูดว่า
“ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอให้ส่งสารคนของพระองค์ด้วยเถิด
ขออย่าให้ทรัพย์สินส่วนตัวของพระองค์ถูกหิวเราเยาะ
อย่าให้ชนชาติต่างๆมองคนของพระองค์เป็นตัวละคร
และอย่าให้พวกเขาพูดได้ว่า ‘พระเจ้าของพวกเขายูที่ไหน’”

พระเจ้าจะฟื้นฟูแผ่นดินของพระองค์

18 แล้วพระยาห์เวห์ ก็เกิดหึงหวงแผ่นดินของพระองค์
และพระองค์ก็เกิดความสงสารประชาชนของพระองค์
19 แล้วพระองค์ก็ตอบคนของพระองค์ว่า
“เราจะส่งเมล็ดพืช เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำมันมะกอกให้กับพวก
เจ้า
และเจ้าจะอิมหน้าจากสิ่งนั้น
และเราจะไม่ทำให้เจ้ากลายเป็นที่เหยียดหยันท่ามกลางชนชาติ
อื่นๆอีก
20 เราจะไล่ศัตรูที่มาจากทางเหนือไปให้ห่างไกลจากพวกเจ้า
และเราจะขับไล่พวกมันไปอยู่ในดินแดนที่แห้งแล้ง
เราจะขับไล่ทหารกองหน้าของพวกมันไปลงทะเลทางตะวันตก
และขับไล่ทหารกองหลังของพวกมันไปลงทะเลทางตะวันตก
กลืนหมิ้นคละคลั่งของพวกมันจะขึ้นมา
และกลืนหมิ้นเนาของพวกมันจะกระจายไป
เราจะทำอย่างนี้เพราะพวกมันได้ทำความเสียหายไว้มาก”
21 แผ่นดินเอ๋ย อย่ากลัวเลย
ให้รื่นเริงยินดีและเฉลิมฉลองกันเถอะ
เพราะพระยาห์เวห์ได้ทำสิ่งต่างๆที่ยิ่งใหญ่
22 สัตว์ป่าทั้งหลาย อย่ากลัวเลย
เพราะทุ่งเลี้ยงสัตว์ในที่เปล่าเปลี่ยวจะมีหญ้าขึ้นเขียวขจีไป
หมด
อย่ากลัวเลย เพราะต้นไม้จะออกผล
ต้นมะเดื่อและต้นองุ่นจะออกผลที่ดีที่สุด
23 ชาวเมืองศิโยน ให้ชื่นชมยินดี และเฉลิมฉลองให้กับพระยาห์-
เวห์พระเจ้าของพวกเจ้าเถิด

† ฉีกเสื้อผ้า เป็นวัฒนธรรมของพวกเขาคือฉีกเสื้อผ้าเพื่อแสดงความเสียใจกับบาป หรือ ความโศกเศร้า

เพราะพระองค์จะให้ฝนฤดูใบไม้ร่วงกับพวกเจ้าเพื่อเป็นสิ่งพิสูจน์ถึงความซื่อสัตย์ของพระองค์

และพระองค์จะส่งฝนลงมาให้พวกเจ้า
ทั้งฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดูเหมือนเมื่อก่อน
24 ลานนวดข้าวจะเต็มไปด้วยเมล็ดพืช
พวกมันจะเต็มล้นไปด้วยเหล้าองุ่นใหม่และน้ำมันมะกอก
25 “เราจะชดเชยให้กับพวกเจ้าจำนวนปีต่างๆของการเก็บเกี่ยว
ที่ฝูงตั๊กแตนวัยบิน วยกระโดด วยคลาน และวยเดิน ได้มากิน
พืชผลไปนั้น
พวกมันเป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ที่เราได้ส่งมาลงโทษเจ้า
26 พวกเจ้าจะได้กินอยู่เรื่อยๆและอิ่มอยู่เสมอ
พวกเจ้าจะสรรเสริญชื่อของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
ผู้ทำสิ่งต่างๆอันวิเศษสุดให้กับเจ้า
คนของเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีกเลย
27 เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่กับชนชาติอิสราเอล
เราคือยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า
ไม่มีพระเจ้าอื่นอีก
และประชาชนของเราจะไม่ต้องถูกทำให้ขายหน้าอีกเลย”

พระเจ้าจะให้พระวิญญานกับทุกคน

28 หลังจากนั้น เราจะเทพระวิญญานของเราลงบนทุกคน
เพื่อว่าลูกสาวและลูกชายของพวกเจ้าจะพูดแทนเรา
พวกผู้ชายโสของเจ้าจะเข้าใจความต้องการของเราผ่านทาง
ความฝัน
และพวกคุณหนุ่มของเจ้าจะเห็นสิ่งที่เราเปิดเผยให้เห็น
29 ในเวลานั้น แม้แต่คนโง่ซำหยังของเจ้า
เราก็จะเทพระวิญญานของเราให้
30 เราจะทำลางอัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน มันจะมีทั้งเลือด
ไฟและกลุ่มควัน 31 ก่อนที่วันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของ
พระยาห์เวห์จะมาถึง ดวงอาทิตย์จะมืดไป ดวงจันทร์จะแดง
เหมือนเลือด 32 แต่ทุกคนที่ร้องเรียกชื่อพระยาห์เวห์จะรอด
เพราะจะมีพวกเหลือรอดชีวิตอยู่บนภูเขาศิโยนและในเมืองเยรู
ซาเล็มเหมือนที่พระยาห์เวห์ได้พูดไว้ และในท่ามกลางผู้ที่รอดชีวิต
เหล่านั้นจะมีคนเหล่านั้นที่พระยาห์เวห์เรียก

ศัตรูของชาวยูดาห์จะถูกลงโทษ

3 “จำไว้ให้ดี ในช่วงวันเวลาเหล่านั้น เราจะพลิกสถานการณ์
ให้กับชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม 2 เราจะรวบรวมชนชาติ
ทั้งหมดมา และเราจะพาพวกเขาไปยังหุบเขาเยโฮซาฟัท †
และที่นั่น เราจะตัดสินพวกเขาตามที่พวกเขาสมควรจะได้รับ
เพื่อเห็นแก่อิสราเอลที่เป็นประชาชนและมรดกของเรา เพราะชน
ชาติพวกนี้ทำให้คนของเราต้องกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลาง
ชนชาติต่างๆและพวกมันยังแบ่งแยกดินแดนของเราท่ามกลาง
พวกมันด้วย 3 พวกชนชาติเหล่านี้ได้จับสลากแบ่งคนของเรา
พวกเขาได้แลกเด็กผู้ชายกับค่าเที่ยวโสเภณีของพวกเขา และได้
ขายเด็กผู้หญิงเพื่อแลกกับเหล้าองุ่นที่พวกเขาดื่มกินกัน
4 โทระ ไซดอน และพวกเขตแดนต่างๆของฟีลิสเตีย พวกเจ้า
จะเอายังไงกับเรา พวกเจ้ากำลังแค้นแค้นเราหรือ พวกเจ้ากำลังทำ
อะไรเพื่อทำร้ายเราหรือ เราจะคืนสิ่งที่เจ้าได้ทำกับเราลงบนหัว
เจ้าเองในทันทีทันใด 5 พวกเจ้าได้เอาเงินและทองคำของเราไป
และพวกเจ้าได้เอาพวกของที่มีค่าที่สุดของเราไปไว้ตามวัดต่างๆ
ของพวกเจ้า

6 พวกเจ้าได้ขายคนหนุ่มสาวชาวยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้
พวกกรีก เพื่อให้พวกเขาไปอยู่ห่างไกลจากเขตแดนของพวกเขา
7 ดูให้ดี เราจะเอาพวกเขาขึ้นมาจากดินแดนที่พวกเจ้าขายพวก

† เยโฮซาฟัท ชื่อนี้หมายถึง “พระยาห์เวห์ตัดสิน”

เขาไปนั้น และเราจะตอบแทนการกระทำต่างๆของพวกเจ้าลง
บนหัวของพวกเจ้าเอง

8 เราจะขายลูกชายและลูกสาวของเจ้าให้กับชาวยูดาห์ และชาว
ยูดาห์จะขายพวกเขาต่อไปให้กับชาวเสบา ซึ่งเป็นชาติที่อยู่ห่าง
ไกลออกไป เพราะเรายาห์เวห์ได้พูดไว้ว่าอย่างนั้น”

เตรียมเข้าสู่สงคราม

9 ให้ประกาศสิ่งนี้ต่อชนชาติทั้งหลาย
ให้เตรียมตัวกันเข้าสู่สงครามศึกดิสิทธิ
ไปปลุกทหารทั้งหลาย
ให้พวกมันกรบบุกโจมตี
10 ให้ตีคันทองของเจ้าให้เป็นดาบ
และตีขอสำหรับลิดกิ่งของเจ้าให้เป็นทวน
ให้คนอ่อนแอพูดว่า “ข้าเป็นนักรบที่แข็งแกร่ง”
11 มาเร็วๆทุกชนชาติที่อยู่รอบๆ
มารวมตัวกันที่นั่น
ข้าแต่พระยาห์เวห์ ได้โปรดนำพวกทหารของพระองค์ลงมา
12 พระยาห์เวห์พูดว่า ปลุกให้ชนชาติต่างๆตื่นตัว
และมุ่งหน้าสู่หุบเขาเยโฮซาฟัท
เพราะเราจะนั่งอยู่ที่นั่นตัดสินทุกๆชนชาติที่อยู่รอบๆยูดาห์
13 สงครามมาได้แล้ว
เพราะพืชผลสูงงอมให้เก็บเกี่ยวแล้ว
มาย่ำผลองุ่นได้แล้ว
เพราะมีองุ่นเต็มบ่ออย่าแล้ว
ถึงเก็บเหล้าองุ่นก็เต็มจนล้น
เพราะความเจ็บปวดที่พวกเขาท้อเขินนั้นมันมากมายนัก
14 มีฝูงชนจำนวนมากในหุบเขาแห่งการตัดสิน
เพราะวันของพระยาห์เวห์ใกล้มาถึงแล้วอย่างแน่นอนในหุบ
เขาแห่งการตัดสิน
15 ดวงจันทร์และดวงอาทิตย์จะมืดไป
และดวงดาวทั้งหลายจะหยุดส่องแสง
16 พระยาห์เวห์จะคำรามจากภูเขาศิโยน
พระองค์จะร้องตะโกนก้องจากเยรูซาเล็ม
ทำให้ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน
แต่พระยาห์เวห์จะเป็นที่คุ้มภัยให้กับคนของพระองค์
และจะเป็นที่กำบังที่เข้มแข็งให้กับชาวยิสราเอล
17 แล้วพวกเจ้าจะรู้ว่าเราคือยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า
ผู้ที่อาศัยอยู่บนศิโยน ภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา
เมืองเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองศักดิ์สิทธิ์
และคนต่างชาติจะไม่ได้บุกเข้ามาอีก
18 เมื่อถึงตอนนั้นจะมีน้ำองุ่นอันหอมหวานหยดออกมาจากภู
เขาต่างๆ
จะมีน้ำนมไหลออกมาจากเนินเขาต่างๆ
จะมีน้ำไหลไปทั่วหุบเขาต่างๆของยูดาห์
จะมีน้ำพุไหลพุ่งออกมาจากพระวิหารของพระยาห์เวห์
และจะให้ความชุ่มชื้นกับหุบเขาอาคาเซีย
19 อียิปต์จะกลายเป็นดินแดนรกร้าง
และเมืองเอโดมจะกลายเป็นทะเลทรายร้าง
เพราะพวกเขาโหดร้ายต่อชาวยูดาห์
และทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ตกไปทั่วแผ่นดินยูดาห์
20 จะมีคนอาศัยอยู่ในยูดาห์ตลอดไป
และจะมีคนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มตลอดชั่วลูกชั่วหลาน
21 เราจะไม่ลงโทษพวกที่ทำให้เลือดของผู้บริสุทธิ์ไหลนองหรือ
พระยาห์เวห์สถิตอยู่ที่ศิโยนแห่งขนาดไหน
เราก็จะลงโทษพวกมันแน่ขนาดนั้น

อาโมส

คำนำ

อาโมสไม่ได้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้ามีอาซิป เขาเป็นเจ้าของฝูงแพะแกะและสวนมะเดื่อ เป็นชาวเมืองเทโคอาในยูดาห์ (อาณาจักรฝ่ายใต้) แต่พระยาห์เวห์เรียกให้เขาเอาถ้อยคำของพระองค์ไปประกาศที่เมืองเบธเอลในอิสราเอล (อาณาจักรฝ่ายเหนือ) เรื่องของอาโมสเกิดขึ้นในยุคของกษัตริย์เยโรโบอัมที่สองแห่งอิสราเอล (อาณาจักรฝ่ายเหนือ) ยุคนั้นรุ่งเรืองสุดขีดและมีการขยายดินแดนมากที่สุด คนอิสราเอลเข้าใจผิดคิดว่าที่พวกเขารุ่งเรืองและชนะสงครามเป็นเพราะพระยาห์เวห์ชื่นชอบพวกเขาอยู่ แต่ความจริงแล้วพระองค์กำลังโกรธที่พวกเขาข่มเหงรังแกและเอาเปรียบคนยากจนและพระองค์เอือมระอาที่พวกเขานมัสการพระองค์แค่เป็นพิธี

ต่อมาพระยาห์เวห์ได้ลงโทษชนชาติต่างๆรอบๆอิสราเอล และลงโทษคนอิสราเอลครั้งแล้วครั้งเล่า แต่พวกเขาก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาพระองค์ พวกนักบวชและคนอิสราเอลจำนวนมากไปนมัสการรูปเคารพในสถานที่นมัสการแห่งใหม่ที่กษัตริย์ของอิสราเอลสร้างขึ้น แล้วยังมีหน้ามาคาดหวังว่าพระเจ้าจะอวยพรพวกเขา อาโมสเล่าเรื่องนี้โดยเกี่ยวข้องกับเรื่องที่พระยาห์เวห์จะทำลายอิสราเอล แต่บอกว่าในที่สุดพระยาห์เวห์จะก่อตั้งอาณาจักรขึ้นมาใหม่ และอวยพรอิสราเอล

คำนำ

1 นี่คือคำพูดของอาโมส อาโมสเป็นเจ้าของฝูงแพะคนหนึ่ง จากเมืองเทโคอา

อาโมสได้รับถ้อยคำเหล่านี้ เกี่ยวกับอิสราเอลผ่านทางนิมิตต่างๆสองปีก่อนที่จะเกิดแผ่นดินไหว ซึ่งเป็นช่วงที่อุสซียาห์ เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และเยโรโบอัมลูกชายของโยอาซเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล

2 “อาโมสพูดว่า

พระยาห์เวห์คำรามเหมือนสิงโตจากศิโยน และพระองค์เปล่งเสียงดังเหมือนฟ้าร้องจากเมืองเยรูซาเล็ม ทุ่งหญ้าของผู้เลี้ยงแกะก็เหือดแห้ง แม้แต่ยอดเขาคารเมล *ยังเหี่ยวแห้งไปด้วย”

การลงโทษคนอาราม

3 พระยาห์เวห์บอกว่า

“เราจะลงโทษคนดามัสกัสในซีเรียอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปฆ่าแล้วฆ่าอีก ถึงขนาดบีคนกิเลอาด เหมือนในใช้เครื่องมือเหล็กนวดเมล็ดข้าว

4 ดังนั้นเราจะส่งไฟลงมายบนวังของกษัตริย์ฮาซาเอล ††

และเราจะเผาผลาญพวกบ้อมปราการของกษัตริย์เบนฮาดัด † ให้ราบคาบ

5 เราก็จะหักกลอนประตูของดามัสกัส

และเราจะกำจัดผู้นั่งบนบัลลังก์ในหุบเขาอาเวน ††

เราจะทำลายคนที่ถือคทาในเบธเอเดน ††

และคนอารามก็จะถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่แผ่นดินศิร์ †††

† ยอดเขาคารเมล เป็นภูเขาอยู่ทางเหนือของอิสราเอล ซึ่งนี้มีความหมายว่า “สวนองุ่นของพระเจ้า” แสดงให้เห็นว่าเป็นเทือกเขาที่อุดมสมบูรณ์มาก †† ฮาซาเอล เป็นกษัตริย์ของอาราม (ซีเรีย) เขาได้มาเบนฮาดัดที่หนึ่ง เพื่อตั้งตัวเองขึ้นเป็นกษัตริย์แทน ดูได้จากหนังสือ 2 พงศกษัตริย์ 8:7 †† เบนฮาดัด คือเบนฮาดัดที่สอง เป็นลูกของฮาซาเอล กษัตริย์ของอาราม (ซีเรีย) ดูได้จาก 2 พงศกษัตริย์ 13:3 †† หุบเขาอาเวน ซึ่งนี้อาจมีความหมายว่า “หุบเขาแห่งความไม่ยุติธรรม” หรือ “หุบเขาแห่งความช่วย” ††† เบธเอเดน เป็นเมืองหลวงของประเทศอาราม (ซีเรีย) ที่อยู่บนภูเขาเลบานอน ซึ่งนี้มีความหมายว่า “บ้านแห่งความสุขเปล็ดเปล็น” หรือ “สวนสวรรค์” †††† ศิร์ เป็นเขตแดนที่อยู่ในการปกครองของอัสซีเรีย ดูหนังสือ อาโมส 9:7

พระยาห์เวห์พูดไว้อย่างนี้”

การลงโทษคนฟิลิสเตีย

6 พระยาห์เวห์บอกว่า

“เราจะลงโทษคนกาซาอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปฆ่าแล้วฆ่าอีก ถึงขนาดกวาดต้อนคนทั้งชุมชนให้ไปเป็นทาสที่ประเทศเอโดม

7 ดังนั้น เราจะส่งไฟลงไปที่กำแพงเมืองกาซา และมันจะเผาผลาญพวกบ้อมปราการต่างๆของมันอย่างราบคาบ

8 และเราจะกำจัดผู้ที่นั่งบนบัลลังก์ของเมืองอัชโดด และเราก็จะทำลายคนที่ถือคทาของเมืองอัชเคโลน และเราจะลงมือจัดการกับเมืองเอโครน แล้วคนฟิลิสเตียที่จะหลงเหลืออยู่ก็จะตาย” พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดไว้อย่างนั้น

การลงโทษคนฟินีเซีย

9 พระยาห์เวห์บอกว่า

“เราจะลงโทษคนไทระอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปฆ่าแล้วฆ่าอีก ถึงขนาดขายคนทั้งชุมชนให้ไปเป็นทาสในประเทศเอโดม และพวกเขาก็ไม่ได้รับความช่วยเหลือจากที่พวกเขาได้ทำร่วมกัน จนที่พี่น้อง

10 ดังนั้นเราจะส่งไฟลงมายบนกำแพงเมืองไทระ และมันก็จะเผาผลาญพวกบ้อมปราการต่างๆของมันจนราบคาบ”

การลงโทษคนเอโดม

11 พระยาห์เวห์บอกว่า

“เราจะลงโทษคนเอโดมอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปฆ่าแล้วฆ่าอีก ถึงขนาดเอาดาบไล่ฟันคนอิสราเอลพี่น้องของเขา อย่างไม่มีความเมตตาปราณี

เขาฉีกเนื้อของพี่น้องเขาอย่างไม่หยุดพักด้วยความโกรธ เขาโจมตีพี่น้องเขาอย่างไม่หยุดหย่อนด้วยความแค้น

12 ดังนั้นเราจะส่งไฟลงมาจากเมืองเทมาน และมันจะเผาผลาญพวกบ้อมปราการของเมืองโบสร้าห์ลงจนราบคาบ”

การลงโทษคนอัมโมน

13 พระยาห์เวห์บอกว่า “เราจะลงโทษคนอัมโมนอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก ถึงขนาดได้แห้วท้องของคนท้องในเมืองกิเลอาด ในช่วงที่พวกเขาทำสงครามขยายดินแดนของเขา 14 ดังนั้นเราจะจุดไฟบนกำแพงของเมืองรับบาห์ และมันจะเผาผลาญพวกบ้อมปราการของมันลงจนราบคาบ เรื่องนี้จะเกิดขึ้นในวันทำศึกตอนที่ศัตรูให้ร้อง และโจมตีพวกเขาอย่างพายุหิม 15 แล้วกษัตริย์ พร้อมทั้งพวกเจ้าฟ้าของเขา ก็จะถูกจับไปเป็นเชลยพร้อมๆกันหมด” พระยาห์เวห์พูดไว้อย่างนี้

การลงโทษคนโมอับ

2 พระยาห์เวห์บอกว่า “เราจะลงโทษคนโมอับอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก ถึงขนาดเผากระดูกของกษัตริย์เอโดมไปทำปูนขาว 2 ดังนั้นเราจะส่งไฟมาบนโมอับ และมันก็จะเผาผลาญพวกบ้อมปราการของเมืองเครีโอทลงจนราบคาบ แล้วโมอับก็จะตายไปท่ามกลางเสียงรบ ในท่ามกลางเสียงให้ร้องและเสียงแตรเขาสัตว์ 3 เราจะกำจัดผู้นำของโมอับ และเราจะฆ่าพวกเจ้าฟ้าทั้งหมดของเขาไปพร้อมๆกับเขา” นั่นคือสิ่งที่พระยาห์เวห์บอก

การลงโทษคนยูดาห์

4 พระยาห์เวห์บอกว่า “เราจะลงโทษคนยูดาห์อย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก คือเขาไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งสอนของเรา และไม่ยอมรักษากฎต่างๆของเราด้วย พระเทียมเท็จที่บรรพบุรุษของพวกเขาเฝ้าติดตามนั้น นำพวกเขาให้ถึงเราไป 5 ดังนั้นเราจะส่งไฟลงมายังยูดาห์ และมันจะเผาผลาญพวกบ้อมปราการของเมืองเยรูซาเล็มลงจนราบคาบ”

การลงโทษคนอิสราเอล

6 พระยาห์เวห์บอกว่า “เราจะลงโทษคนอิสราเอลอย่างแน่นอน เพราะพวกเขาทำผิดบาปซ้ำแล้วซ้ำอีก อย่างเช่น พวกเขาขายคนที่ซื้อสัตย์ไปเป็นทาส เพราะคนซื้อสัตย์ไม่มีเงินมาชดเชยหนี้ ขยายคนยากจนไปเป็นทาสเพราะคนยากจนไม่มีเงินมาจ่ายหนี้หนี้ที่มีค่าเครื่องเท้าสานคู่เดียว 7 พวกเขาเหยียบย่ำกอดหัวคนจนจมลงในดิน และผลักไสพวกคนจนไปให้พ้นทาง พร้อมกับลูกชายก็ร่วมเพศกับหญิงสาวคนเดียวทุกวัน ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงอันศักดิ์สิทธิ์ของเรา 8 พวกเขาเอาเสื้อผ้าของคนจนมาปูนอนอยู่ข้างๆแท่นบูชาของพวกเขา เสื้อผ้าพวกนี้เป็นเสื้อผ้าที่คนจนเอามาค้าประกันหนี้

และพวกเขาทำให้ผู้คนต้องจ่ายค่าปรับเป็นหล้าองุ่น แล้วพวกเขาก็เอามาตีกันกินกันในวิหารของพระเจ้าของพวกเขา

9 เป็นเราเองที่ทำลายคนต่อหน้าพวกเขา คนอาโมไรต์ นี่สูงเหมือนกับพวกต้นสนซีดาร์ และแข็งแรงเหมือนกับพวกต้นโอ๊ก เราได้ทำลายทิ้งผลบนดิน และรากในดิน 10 เป็นเราเองที่นำเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และนำทางเจ้าในช่วงที่เจ้าอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งเป็นเวลายี่สิบปี เราเองที่ทำให้เจ้าได้ยึดครองแผ่นดินของคนอาโมไรต์ 11 เราได้เลือกลูกของเจ้าบางคนให้เป็นพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และเลือกคนหนุ่มของเจ้าบางคนเป็นพวกนาศิรี † ว่าไง คนอิสราเอล เจ้าว่ามันจริงตามที่หรือเปล่า” พระยาห์เวห์บอกไว้ว่าอย่างนี้ 12 “แต่พวกเจ้าทำให้พวกนาศิรีตีมีหล้าองุ่น และเจ้าก็สั่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ไม่ให้พูดแทนพระเจ้า 13 ดังนั้น ตอนนั้นเราจะทำให้พวกเจ้าติดหนี้บอญ์อยู่ที่ของพวกเจ้า เหมือนกับบรรดที่บรรทุกข้าวสารกินน้ำหนัก ติดอยู่ในโคลน 14 พวกนักวิงลมกรตก็จะยังวิงหนีไม่ทัน คนที่แข็งแรงก็จะยังแข็งแรงไม่พอ พวกทหารก็จะไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ 15 พวกยิงธนูก็จะไม่สามารถยิงหยุดต่อสู้ และพวกนักวิงลมกรตก็จะยังวิงหนีไม่ทัน และพวกทหารม้าก็จะไม่สามารถรักษาชีวิตของตนเองได้ 16 แม้แต่ันกรบผู้กล้าก็ยังจะต้องวิงหนีตัวล่อนจ้อนในวันนั้น” พระยาห์เวห์บอกไว้ว่าอย่างนี้

คำเตือนต่อคนอิสราเอล

3 คนอิสราเอล ฟังไว้ให้ดี นี่เป็นคำพูดของพระยาห์เวห์ ที่พระองค์พูดต่อต้านพวกเจ้า ต่อต้านครอบครัวของอิสราเอล ทั้งหมด ที่พระยาห์เวห์เคยนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ 2 จากชนชาติทั้งหมดในโลกนี้ มีแต่พวกเจ้าเท่านั้นที่เราเอาใจใส่เป็นพิเศษ แต่เจ้ากลับไม่เชื่อฟังเรา เพราะอย่างนี้ เราจะลงโทษพวกเจ้า สำหรับความผิดบาปที่เจ้าทำ 3 ถ้าไม่ได้นัดพบกันก่อน คนสองคนจะเดินทางไปด้วยกันได้หรือ 4 ถ้าสิงโตยังไม่เจอเหยื่อของมัน มันจะแผดเสียงร้องในป่าหรือ ถ้าสิงโตหนุ่มยังจับอะไรไม่ได้ มันจะแผดเสียงจากถ้ำของมันหรือ 5 ถ้าไม่มีเหยื่อมาล่อคน มันจะติดกับดักที่พื้นหรือ ถ้าไม่มีอะไรมาติดกับดักนั้น กับดักจะตั้งขึ้นมาจากพื้นหรือ 6 ถ้ามีเสียงแตรเตือนในเมือง คนจะไม่กลัวหรือ ถ้ามีความหายนะเกิดขึ้นกับเมือง ก็ไม่ใช่เพราะพระยาห์เวห์ทำให้มันเกิดขึ้นหรือ 7 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะไม่ทำอะไร

† คนอาโมไรต์ เป็นชนชาติหนึ่งที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ก่อนที่คนอิสราเอลจะมาถึง พวกคนอาโมไรต์นี่เองที่คนอิสราเอลกลัว ตอนที่โมเสสนำคนอิสราเอลอยู่ในทะเลทราย ดูได้จากหนังสือ เลวีนิติ 13:33 † พวกนาศิรี เป็นพวกที่ได้ทำสัญญาเป็นพิเศษกับพระเจ้า คนพวกนี้ไม่มีนมของมັນเมาทุกชนิด และไม่ตัดผม คำนี้มาจากคำในภาษาฮีบรู แปลว่า “แยกออกมา” ดูได้จากหนังสือ กัณฑ์ดารวิตี 6:1-21

จนกว่าพระองค์จะเปิดเผยแผนการนั้นให้กับพวกผู้รับใช้ของพระองค์ที่เป็นพวกผู้พูดแทนพระเจ้าผู้เสียก่อน

8 เมื่อสิ่งใดคำราม
คนจะไม่กลัวหรือ
ถ้าพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูด
คนของพระองค์จะไม่ประกาศออกไปหรือ

9 ให้บอกสิ่งนี้กับผู้คนที่ย้ายอยู่ตามป้อมปราการต่างๆของเมืองอัสโดด และของแผ่นดินอียิปต์
ให้บอกกับพวกเขาว่า “มารวมตัวกันที่ภูเขาต่างๆของสะมาเรีย แล้วเจ้าจะเห็นความโหดร้ายทารุณที่มีต่อกัน และเห็นการกดขี่ข่มเหงกันและกัน เพราะผู้คนไม่รู้ว่าจะทำดีอย่างไร
คนเหล่านั้นไปแย่งชิงและปล้นสิ่งของของคนอื่น แล้วเอามาเก็บสะสมไว้ในป้อมปราการต่างๆของพวกเขา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

11 ดังนั้น นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต พูด คือ “ศัตรูจะมาปิดล้อมแผ่นดินนี้ไว้ทุกด้าน และทำลายแนวป้องกันต่างๆของเจ้า และปล้นเอาทรัพย์สมบัติที่อยู่ตามป้อมปราการต่างๆของเจ้าไป”

12 พระยาห์เวห์พูดว่า
“เราจะช่วยคนอิสราเอลที่อยู่ในสะมาเรียเหมือนกับที่ผู้เลี้ยงแกะพยายามช่วยแกะให้รอดจากปากสิงโต แต่ช่วยออกมาได้แค่ขาสองขาและหูหนึ่งข้าง
พวกเขาเหลือรอดแค่เสี้ยวหนึ่งของเก้าอันนอนยาวและขาเดียวข้างหนึ่ง”

13 ฟังให้ดี และให้เป็นพยานถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับครอบครัวของยาโคบ
นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด

14 “ในวันที่เราจะลงโทษอิสราเอล สำหรับความผิดบาปของพวกเขา
เราจะทำลายแท่นบูชาที่เมืองเบธเอล † ด้วย และจะตัดมูมทั้งสี่ของแท่นบูชาหนึ่งทิ้ง และมันก็จะร่วงลงกับพื้น

15 เราจะทำลายบ้านพักฤดูหนาวและบ้านพักฤดูร้อน และจะทำลายบ้านที่ตกแต่งด้วยงาช้าง และทำลายบ้านอื่นอีกมากมาย”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

อิสราเอลไม่หลายจำ

4 ฟังถ้อยคำนี้ให้ดี พวกแม่วัวของบาซัน †† ที่อยู่บนภูเขาของสะมาเรีย
เจ้าข่มเหงคนยากจน และบดขยี้คนที่ยากจนขั้นแค้น
เจ้าบอกกับสามีของพวกเจ้าว่า “เอาอะไรมาให้ดื่มหน่อยสิ”

2 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตนั้นศักดิ์สิทธิ์ พระองค์ได้สัญญาว่า
“เวลานั้นจะมาถึงเจ้าอย่างแน่นอน
เป็นเวลาที่พวกเขาจะมาลากพวกเจ้าไปด้วยเบ็ด
พวกเจ้าจะถูกลากไปด้วยเบ็ดตกปลาหมดทุกคน

3 เจ้าแต่ละคนจะตรงออกไปนอกเมืองได้เลย
ตามช่องทางที่แตกทั้งหลาย
และเจ้าจะถูกโยนข้ามไปที่ฮารโมน”

พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนี้

4 “มาที่เมืองเบธเอล † และทำบาปไปเลย

† เบธเอล เป็นเมืองหนึ่งในอิสราเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ้านของพระเจ้า” †† แม่วัวของบาซัน พูดถึง พวกผู้หญิงที่รัวใยในเมืองสะมาเรีย บาซันเป็นสถานที่หนึ่งทางทิศตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน มันมีชื่อเสียงในเรื่องวัวตัวใหญ่ๆ † เมืองเบธเอล เบธเอล และ กิลกาล เป็นสถานที่สำคัญสำหรับการนมัสการ อยู่ทางตอนเหนือของอิสราเอล

มาที่กิลกาลและทำบาปมากขึ้นไปอีก
ให้นำเครื่องเซ่นไหว้ของเจ้ามาทุกๆเช้า และทุกๆสามวันให้เอาสิบเปอร์เซนต์ของพืชผลของเจ้ามาถวาย

5 ให้เผาขนมปังเป็นเครื่องบูชาขอบคุณ ให้โฆษณา อดไปเลยถึงเครื่องบูชาที่เจ้าสมัครใจเอามาถวาย เพราะเจ้า คนอิสราเอลชอบทำอย่างนั้นนี่”

พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่าอย่างนี้

6 “เราทำให้ฟันของพวกเจ้าสะอาดเกลี้ยงเกลา เพราะขาดอาหารกิน ไปทั่วทุกหนแห่งและทุกเมืองของเจ้า แต่พวกเจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

7 “เราหยุดยั้งฟันไปจากพวกเจ้า สามเดือนก่อนที่จะถึงฤดูเก็บเกี่ยว
เราให้เมืองหนึ่งมีฝน อีกเมืองหนึ่งไม่มี
เราทำให้ท้องทุ่งหนึ่งมีฝน อีกแปลงหนึ่งแห้งแล้ง

8 คนจากเมืองโน้นเมืองนี้จะต้องเดินโซเซไปหาพื้นที่เมืองอื่น แต่ก็มีน้ำไม่พอดื่ม
ถึงอย่างนั้นพวกเจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

9 “เราได้ทำลายพืชผลของเจ้า ให้มันเกิดโรคและเป็นราเนาเปื้อน
เราทำให้สวนผักและสวนองุ่นของเจ้าแห้งแล้งไป ตักแตนมากินต้นมะเดื่อและต้นมะกอกของเจ้า แต่เจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

10 “เราส่งเชื้อโรคร้ายแรงมาในท่ามกลางพวกเจ้า เหมือนกับที่เราเคยทำกับอียิปต์
เราฆ่าคนหนุ่มๆของเจ้าในสงคราม และพวกมันก็ถูกยึดไป
เราทำให้คนตายในค่ายต่างๆของเจ้า ส่งกลิ่นเหม็นคละคลุ้งมาเข้าจมูกเจ้า
แต่เจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

11 “เราได้ทำลายพวกเจ้าบางคน เหมือนกับที่เราได้ทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์
พวกเจ้าเป็นเหมือนไม้ที่ถูกเผาที่ถูกดึงออกมาจากไฟ แต่เจ้าก็ยังไม่ยอมหันกลับมาหาเรา”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

12 “ดังนั้น อิสราเอล เราจะลงโทษเจ้า
เราจะทำอย่างนี้กับเจ้า
เตรียมพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับเราพระเจ้าของเจ้าที่จะมาตัดสินเจ้า”

13 เพราะพระองค์เป็นผู้ที่สร้างภูเขาทั้งหลาย รวมทั้งสายลม แล้วพระองค์บอกให้มนุษย์รู้ถึงแผนการของพระองค์
พระองค์สร้างเวลาเช้าและเวลาค่ำ และพระองค์เดินไปบนภูเขาสูงๆของโลก
ชื่อของพระองค์คือพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้น

เพลงไว้ทุกข์สำหรับอิสราเอล

5 คนอิสราเอลเอ๋ย ฟังเพลงนี้ที่เราร้องขึ้นมาต่อต้านพวกเจ้า เป็นเหมือนเพลงไว้ทุกข์

2 อิสราเอลผู้เป็นหญิงสาวล้มลง และนางก็จะไม่ลุกขึ้นมาอีก
นางถูกทอดทิ้งให้นอนอยู่ที่ดินของนางเอง แล้วไม่มีใครช่วยยกนางขึ้น

3 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิต พุดเรื่องครอบครัวของอิสราเอลว่า
 “เมืองที่ส่งทหารออกไปสู้รบเป็นพัน
 ก็จะเหลือรอดกลับมาเป็นร้อย
 เมืองที่ส่งทหารออกไปสู้รบเป็นร้อย
 ก็จะเหลือรอดกลับมาเป็นสิบ”
 4 เพราะนี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พุดไว้กับคนอิสราเอล
 “แสวงหาเรสิ แล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
 5 อย่าไปแสวงหาที่เมืองเบธเอล
 อย่าเข้าไปในเมืองกิลังกาล
 และอย่าข้ามไปที่เมืองเบเออร์เซบา
 เพราะคนกิลังกาลจะถูกต้อนไปเป็นเชลยอย่างแน่นอน
 และเมืองเบธเอลก็จะถูกทำลาย
 6 แสวงหาพระยาห์เวห์สิ แล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
 ไม่อย่างนั้นพระองค์จะพลุ่งออกไปเหมือนไฟต่อครอบครัวของ
 โยเซฟ †
 และไฟนั้นก็จะไปเผาผลาญเมืองเบธเอล และจะไม่มีใครดับได้
 7 นี่ เจ้าผู้ที่เปลี่ยนความยุติธรรมให้หมอย่างบอระเพ็ด
 และขัดความถูกต้องลงกับพื้นดิน
 8 พระเจ้าเป็นผู้สร้างกลุ่มดาวลูกไก่และกลุ่มดาวไถ
 พระองค์เป็นผู้ที่เปลี่ยนความมืดให้เป็นรุ่งเช้า
 และเปลี่ยนกลางวันให้มืดเป็นกลางคืน
 พระองค์เรียกน้ำจากทะเล
 และเทเป็นฝนลงบนพื้นโลก
 ยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์
 9 พระองค์ทำลายคนที่เข้มแข็ง
 ป้อมปราการจึงถูกทำลายลง”
 10 พวกเจ้าเกลียดคนที่ศาลที่ต่อต้านความชั่วร้าย
 พวกเจ้าเกลียดคนที่พูดความจริงในศาล
 11 ดังนั้น เนื่องจากเจ้าเหยียดบาคนจน
 และเจ้าก็รีดไถชาวสาเลทีที่เป็นส่วนแบ่ง †† ของพวกเขา
 พวกเจ้าได้สร้างพวกบ้านที่สวยงามจากหินที่สกัดแล้ว
 แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในบ้านพวกนั้นหรอก
 พวกเจ้าได้ปลุกสวนองุ่นที่มีค่า
 แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากสวนนั้นหรอก
 12 เพราะเรารู้ว่าความผิดบาปของเจ้ามีมากมายขนาดไหน
 และรู้ว่าความบาปต่างๆของพวกเจ้านั้นมันมากมายมหาศาล
 พวกเจ้าที่ชอบกดขี่คนเหล่านั้นที่เจ้าถูกต้อง
 พวกเจ้าที่ชอบรับสินบน
 และกีดกันไม่ให้คนจนได้รับความยุติธรรมที่ศาล
 13 ดังนั้น ในเวลาที่ชั่วร้ายอย่างนี้
 คนที่ฉลาดก็จะนิ่งเสีย
 14 ให้แสวงหาความดีไม่ใช่ความชั่วร้าย
 เพื่อเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป
 และเพื่อพระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะอยู่กับพวกเจ้า
 เหมือนกับที่เจ้าชอบอ้างนั้น
 15 ให้เกลียดความชั่วแต่รักความดี
 และให้ตั้งความยุติธรรมขึ้นในศาล
 † ไม่แนบงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น
 อาจจะมีเมตตาต่อกับคนของโยเซฟที่ยังเหลืออยู่ก็ได้

เวลาแห่งความเศร้าโศกครั้งใหญ่กำลังมา

16 พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น องค์เจ้าชีวิต ได้พุดไว้
 อย่างนี้ว่า “ตามลานเมืองทั้งหมดจะมีเสียงคร่ำครวญ
 และตามท้องถนนทั้งหมดจะมีเสียงพุดว่า ‘แยะแล้ว แยะแล้ว’

† ครอบครัวของโยเซฟ กำลังพุดถึง อาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล
 เพราะว่าโยเซฟเป็นบรรพบุรุษของเผ่าเอฟราอิม กับ มนัสเสห์ ซึ่งเป็นสองเผ่าที่
 ใหญ่ที่สุดในอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลนั้น †† ส่วนแบ่ง หรือ อาจจะมี
 แปลได้อีกอย่างว่า “ภาษี”

และพวกเขาจะเรียกให้ชวานาร้องคร่ำครวญ
 และเรียกให้พวกที่ร้องให้เป็นอาซีพมาร้องคร่ำครวญ
 17 และจะมีการร้องให้คร่ำครวญทั่วสวนองุ่นทุกแห่ง
 เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า”
 พระยาห์เวห์บอกอย่างนั้น
 18 นี่ เจ้าคนที่ตงหน้าตาคอยวันพิพากษาของพระยาห์เวห์
 ทำไมเจ้าถึงอยากเจอวันพิพากษาของพระยาห์เวห์นั้น
 วันนั้นจะมีมืดมืดไม่สว่าง
 19 มันจะเหมือนกับคนที่วิ่งหนีสิงโต
 แต่ไปเจอหมี
 หรือคนที่หนีเข้าไปในบ้าน
 และเอามือฟิงฝ่าแล้วถูกงูกัดเข้า
 20 วันของพระยาห์เวห์นั้น จะมีมืดมืดไม่สว่างใส
 มันจะมีตสนิทชนิดที่ไม่มีแสงรอดเข้ามาได้เลย

พระยาห์เวห์เหลืออดกับการนมัสการของคนอิสราเอล

21 พระยาห์เวห์พุดว่า
 “เราเกลียดชัง เราเหยียดหยามงานเทศกาลต่างๆของเจ้า
 เราทนไม่ได้กับการประชุมทางศาสนาต่างๆของเจ้า
 22 ถึงแม้เจ้าจะถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องถวายจากเมล็ดพืช
 ให้กับเรา
 เราก็จะไม่ยอมรับพวกมัน
 เราจะไม่สนใจเครื่องสังสรรค์บูชา
 จากสัตว์เลี้ยงที่อ้วนพีของเจ้า
 23 เอาเสียงเพลงหนวทหูของเจ้าไปให้ไกลๆจากเรา
 เราจะไม่ฟังเสียงเพลงจากพิณใหญ่ของเจ้า
 24 แต่ให้ความยุติธรรมหลังไหลมาเหมือนน้ำ
 และความถูกต้องหลังไหลมาเหมือนน้ำธารที่ไหลอยู่ตลอดเว-
 ลา
 25 ครอบครัวอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเอาเครื่องเช่นไหว่และเครื่องบูชา
 มาถวายเราตลอดสี่สิบปีที่เจ้าอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งหรือ
 ไม่หรอก 26 แต่ตอนนี้ เจ้าจะยกสัตว์ † มาเป็นกษัตริย์ของเจ้า
 หรือ และเอาดวงดาวไคว้น มาเป็นรูปเคารพและเทพเจ้าของเจ้า
 อย่างนั้นหรือ ซึ่งรูปเคารพทั้งสองนี้เจ้าเองเป็นคนสร้างขึ้นมาส้า-
 หรับตัวเจ้าเอง 27 ดังนั้นเราจะบีบบังคับเจ้าให้ไปเป็นเชลยไกลพัน
 เมืองตามูสก็สไปเสียอีก” พระองค์ผู้มีชื่อว่าย่าห์เวห์ พระเจ้าผู้มี
 ฤทธิ์ทั้งสิ้นได้พุดไว้ว่าอย่างนั้น

อิสราเอลที่หยิ่งโง่จะไม่มีชีวิตที่ฟูฟ่องต่อไป

6 นี่ พวกเจ้า พวกเจ้าที่ชอบอยู่อย่างสบายๆในเมืองศิโยน
 พวกเจ้าที่รู้สึกปลอดภัยบนภูเขาสะมาเรีย
 พวกเจ้าที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้นำที่สำคัญมากของชนชาติที่ดีที่สุด
 คนที่ครอบครัวของอิสราเอลต้องมาพึ่งพิง
 2 พวกผู้นำของเจ้าอวดกับเจ้าว่า “ข้ามไปที่เมืองคาลเนห์ † และ
 ไปดูสิ
 จากที่นั่นก็ให้ไปที่เมืองฮามัท †† ที่ยิ่งใหญ่
 แล้วให้ลงไปไปที่กัทของชาวฟิลิสเตีย
 เมืองพวกนั้นดีกว่าเมืองศิโยนกับเมืองสะมาเรียหรือ
 หรือดินแดนของพวกเราใหญ่กว่าดินแดนของเจ้าหรือ”
 3 พวกเจ้าคิดที่จะผลัดวันแห่งความพินาศออกไปไกลๆ
 แต่เจ้ากลับนับปลั่งกัแห่งความโหดร้ายให้เข้ามาใกล้ๆ
 4 พวกเจ้านอนลงบนเตียงที่ตกแต่งด้วยงาช้าง
 เจ้าเหยียดแข้งเหยียดขานอนอยู่บนโซฟา
 และกินพวกลูกแกะที่คัต์มาจากฝูง
 และพวกลูกวัวอ้วนพีจากคอก

† สัตว์ สัตว์คอกกับไคว้นเป็นชื่อเทพเจ้าของคนอัสซีเรีย †† คาลเนห์ เป็น
 เมืองที่มีอำนาจมากทางเหนือของซีเรีย †† ฮามัท เป็นเมืองที่มีอำนาจมากใน
 ซีเรีย

5 พวกเจ้าร้องตามเสียงพิณใหญ่ เหมือนกับดาวิด พวกเจ้าแต่งเพลงให้ตัวเองเข้ากับเครื่องดนตรี

6 พวกเจ้าดื่มจากขามูเหล้าองุ่น และทาตัวเองด้วยน้ำมันอย่างดี แต่ไม่เศร้าโศกเสียใจกับความล่มจมของครอบครัวโยเซฟ

7 ดังนั้นตอนนี้พวกเจ้าก็จะถูกจับไปเป็นเชลยชุดแรก และงานเลี้ยงของพวกเจ้าที่นอนเหยียดแข้งเหยียดขาอยู่บนโซฟา ก็จะถึงจุดจบ 8 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตได้สาบานโดยอู้งามชื่อของพระองค์เอง นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มฤตพิงทิงสินบอก

“เราเกลียดชังความหยิ่งโสของยาโคบ และเราเกลียดชังป้อมปราการของเขา ดังนั้นเราจะปล่อยให้ศัตรูมายึดเมืองสะมาเรีย และทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองนั้นไป”

จะมีคนอิสราเอลรอดชีวิตไม่กี่คน

9 ถ้ามีสิบคนหลงเหลืออยู่ในบ้านหลังหนึ่ง พวกเขาจะตายหมดทุกคน 10 แล้วญาติที่ใกล้ชิดที่สุดและสับหรือก็จะมาแบกศพเหล่านั้นออกจากบ้านและจะมีคนหนึ่งถามคนที่อยู่ในสุดของบ้านว่า “ยังมีใครเหลืออยู่กับเจ้าในนั้นหรือเปล่า” เขาจะตอบว่า “ไม่มี” แล้วคนแรกก็จะพูดว่า “จู้ จูอย่าอะอะไป อย่าได้เอ่ยชื่อของพระยาห์เวห์”

11 เพราะ ดูลิ พระยาห์เวห์จะออกคำสั่ง พระองค์ก็จะขยับบ้านหลังใหญ่ให้เป็นชิ้นๆ และบ้านหลังเล็กให้ละเอียดไป

12 ม้าวิ่งอยู่บนชะง่อนหินได้หรือ หรือว่าเขาเอาวัวมาถะทะเลหรือ แต่เจ้าได้เปลี่ยนความยุติธรรมให้กลายเป็นยาพิษ และเปลี่ยนผลไม้แห่งความถูกต้องให้กลายเป็นบอระเพ็ด

13 พวกเจ้าที่ชื่นชมยินดีที่ได้ยึดเมืองโลเดบาร์ท † พวกเจ้าที่พูดว่า “เราไต่ยึดเอาคาร์นาอิม †† มาเป็นของเราด้วยกำลังของเราเองไม่ใช่หรือ”

14 “ครอบครัวอิสราเอลเอ๋ย คอยดูให้ดี เราจะทำในู้ชนชาติหนึ่ง มาต่อสู้อกับพวกเจ้า” พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มฤตพิงทิงสิน พูดว่า อย่างนั้น “และพวกเขาก็จะกดขี่ข่มเหงเจ้าจากเมืองลิโอฮามัทไปจนถึงลำธารอาราบาห์”

นิมิตเกี่ยวกับตักแตน

7 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตแสดงสิ่งนี้ให้ผมเห็น พระองค์กำลังทำให้ฝูงตักแตนเกิดขึ้น ในขณะที่ผลผลิตชุดหลังกำลังเกิดผล มันเป็นผลผลิตชุดหลัง หลังจากที่กษัตริย์ได้เก็บเกี่ยวชุดแรกไปแล้ว 2 หลังจากฝูงตักแตนกินพืชผักในแผ่นดินจนหมดแล้ว ผมก็พูดว่า “พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต โปรดยกโทษให้ด้วยยาโคบจะทนได้ยังไง เขาเป็นชนชาติที่อ่อนแอและเล็กมาก”

3 แล้วพระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “มันจะไม่เกิดขึ้น”

นิมิตเกี่ยวกับไฟ

4 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต แสดงสิ่งนี้ให้ผมเห็น พระองค์เรียกหาไฟให้ตกลงมา ไฟนั้นเผาผลาญมหาสมุทรที่กว้างใหญ่ และไฟนั้นก็เริ่มเผาผลาญทุ่งนา 5 แล้วผมก็พูดว่า “พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต ได้โปรดหยุดเถอะ ยาโคบจะไปทนได้ยังไง เพราะเขาเป็นชนชาติที่อ่อนแอและเล็กมาก” 6 แล้วพระยาห์เวห์ก็เปลี่ยนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “มันจะไม่เกิดขึ้นแล้ว”

† โลเดบาร์ท ชื่อนี้มีความหมายว่า “ไม่มีอะไร” †† คาร์นาอิม ชื่อนี้มีความหมายว่า “เขาสัตว์” เขาสัตว์ เป็นสัญลักษณ์ของพลังกำลัง

นิมิตเกี่ยวกับกำแพงที่ทำจากแร่ดีบุก

7 พระองค์แสดงสิ่งนี้ให้ผมเห็น องค์เจ้าชีวิตยืนอยู่ข้างกำแพงที่ทำจากแร่ดีบุก † และพระองค์ก็ถือแร่ดีบุกอยู่ในมือ 8 แล้วพระองค์ก็ถามผมว่า “อาโมส เจ้าเห็นอะไรบ้าง” ผมตอบว่า “แร่ดีบุกครับท่าน” แล้วพระองค์ก็พูดกับผมว่า “ดูนี่สิ เรากำลังเอาแร่ดีบุกวางไว้ท่ามกลางอิสราเอลที่เป็นคนของเรา เราจะโยมมยกโทษให้กับพวกเขาอีกต่อไป 9 สถานที่บูชาต่างๆของอิสราเอลจะถูกทำลายลง และสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของอิสราเอลจะต้องพังพินาศ และเราจะลุกขึ้นมาต่อต้านและฆ่าฟันราชวงศ์ของเยโรโบอัมด้วยดาบ”

อามาซียาห์พยายามหยุดอาโมส

10 อามาซียาห์ นักบวชคนหนึ่งที่เคยเชลย ส่งคนไปบอกกษัตริย์เยโรโบอัมของอิสราเอลว่า “อาโมสกำลังวางแผนชั่วร้ายต่อต้านท่านในอิสราเอลนี่เอง ผู้คนทั้งประเทศทนฟังคำพูดทั้งหลายของอาโมสไม่ได้”

11 เพราะอาโมสพูดว่า ‘เยโรโบอัมจะต้องตายด้วยคมดาบ และคนอิสราเอลก็จะต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของเขาอย่างแน่นอน’

12 อามาซียาห์พูดกับอาโมสว่า “ไปให้พ้น เจ้าผู้ที่เห็นนิมิต หนีกลับไปอยู่ที่แผ่นดินยูดาห์ไปทำมาหากินและไปพูดแทนพระเจ้าที่นั่นซะ” 13 แต่อย่าได้มาพูดแทนพระเจ้าที่เบธเอลอีกเป็นอันขาด เพราะที่นี่เป็นเขตศักดิ์สิทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นวิหารของอาณาจักร”

14 แล้วอาโมสก็ตอบอามาซียาห์ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้ามีอาชีพ และข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นลูกศิษย์ของผู้พูดแทนพระเจ้าด้วย ข้าพเจ้าเป็นคนดูแลฝูงสัตว์และต้นมะเดื่อ 15 แต่พระยาห์เวห์เอาข้าพเจ้ามาจากการติดตามดูแลฝูงแพะแกะ และพระยาห์เวห์พูดกับข้าพเจ้าว่า ‘ไปพูดแทนเรา ให้กับชาวอิสราเอลคนของเรา’ 16 ดังนั้น ตอนนี้ให้ท่านฟังถ้อยคำของพระยาห์เวห์ให้ดี ท่านพูดว่า ‘อย่าพูดแทนพระเจ้าต่อว่าคนอิสราเอล และอย่าเทศนาต่อว่าครอบครัวของอิสราเอล’ 17 ดังนั้น พระยาห์เวห์ถึงได้พูดอย่างนี้ว่า ‘เมียของเจ้าจะกลายเป็นหญิงโสเภณีในเมืองนี้ และลูกชายลูกสาวของเจ้าจะถูกฆ่าฟันด้วยดาบ และคนอื่นๆก็จะมายึดที่ดินของเจ้าไปแบ่งปันกัน และเจ้าก็จะต้องไปตายในต่างแดน และอิสราเอลก็จะต้องถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย และต้องย้ายออกไปจากดินแดนของตน’”

นิมิตเกี่ยวกับผลไม้ที่สูงงอม

8 พระยาห์เวห์แสดงสิ่งนี้ให้ผมเห็น คือผลไม้ที่สูงงอมตะกร้าหนึ่ง 2 พระยาห์เวห์พูดว่า “อาโมส เจ้าเห็นอะไร” ผมตอบว่า “ผลไม้ที่สูงงอมตะกร้าหนึ่งครับ”

แล้วพระยาห์เวห์ก็พูดกับผมว่า “จุดจบ † มาถึงอิสราเอลคนของเราแล้ว เราจะโยมมยกโทษให้กับพวกเขาอีกต่อไป 3 ในวันนั้น เสียงร้องเพลงต่างๆในวิหารจะกลายเป็นเสียงร้องไห้คร่ำครวญ” พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตพูดว่าอย่างนั้น “จะมีซากศพมากมาย และผู้คนก็จะมาขนพวกมันไปทิ้งอย่างเจียบๆในที่ทุกหนแห่ง”

นักธุรกิจสนใจแต่กำไรเท่านั้น

4 ฟังให้ดีเจ้าที่ชอบเหยียบย่ำคนจน

† แร่ดีบุก กำแพงที่ทำจากแร่ดีบุกจะพังง่ายเมื่อศัตรูบุกเข้ามา และข้อนี้กับข้อ 8 เป็นการเล่นคำ ในภาษาฮีบรูคำว่า “แร่ดีบุก” ออกเสียงคล้ายกับคำว่า “ส่งเสียงครวญคราง” ซึ่งพวกเขาจะต้องทำเพราะพระเจ้าโยมมยกโทษให้กับพวกเขาแล้ว †† จุดจบ คำว่า จุดจบ กับ สูงงอมในที่นี้เป็นการเล่นคำเพราะทั้งสองคำนี้มีเสียงคล้ายกันมากในภาษาฮีบรู

และพยายามกำจัดพวกเขาให้หมดไปจากแผ่นดิน
 5 เจ้าพูดว่า “เมื่อไหร่ที่เทศกาลพระจันทร์ใหม่จะหมดนะ
 เราจะได้ไปขายข้าวสารของเราซะที
 เมื่อไหร่วันหยุดทางศาสนาจะหมดนะ
 เราจะได้เปิดคลังข้าวสารของเราออกขาย
 เราจะทำถ้วยดวงให้เล็กกว่าปกติ ทำลูกตุ้มให้หนักกว่ามาตรฐานและโก่งตราขง
 6 เราจะเอาแถบมาผสมข้าวสารขาย
 แล้วเราจะเอาเงินซื้อคนจนมาเป็นทาส
 และซื้อคนที่ชดสนด้วยราคาเท่ากับรองเท้าสานคู่เดียว”
 7 พระยาห์เวห์ ที่คนอิสราเอลภาคภูมิใจใน พระองค์สาบานโดย
 อ้างชื่อของพระองค์เองว่า
 “เราจะไม่มีวันลืมความชั่วร้ายทั้งหลายที่พวกเขาทำลงไป
 8 แผ่นดินจะสะท้านเพราะสิ่งที่เจ้าทำนี่
 และทุกคนที่อยู่บนแผ่นดินนั้นก็เศร้าโศกเสียใจ
 ทั้งแผ่นดินก็จะเอ่อท่วมท้นขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์
 และจะซัดไปซัดมา สุดท้ายก็จมลงเหมือนแม่น้ำไนล์ในอียิปต์”
 9 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
 “ในวันนั้นเราจะทำให้ดวงอาทิตย์ตกในตอนเที่ยงวัน
 และจะทำให้โลกนี้มีดมนไปตอนกลางวัน
 10 เราจะเปลี่ยนการเฉลิมฉลองของเจ้าให้กลายเป็นเวลาเศร้า
 หมอง
 และเปลี่ยนเสียงเพลงของเจ้าให้กลายเป็นเพลงไวทุกข์
 เราจะทำให้เจ้าต้องสวมใส่ผ้ากระสอบรอบเอวของเจ้าทุกคน
 และจะทำให้พวกเจ้าต้องโกนหัวเพราะเศร้าโศกเสียใจ
 เราจะทำให้ความเศร้าโศกนั้นเหมือนเศร้าโศกที่สูญเสียมูลค่า
 เพียงคนเดียวไป
 วันเวลานั้นจะเข้มข้นถึงที่สุด”

เวลาแห่งความอดอยากพระคำของพระเจ้า

11 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตพูดว่า
 “ดูสิ วันเหล่านั้นกำลังจะมาแล้ว
 เป็นวันที่เราจะส่งความอดอยากทิวโหยมาในแผ่นดินนี้
 มันไม่ใช่ความอดอยากทิวโหยอาหารและก็ไม่ใช่ความกระหาย
 น้ำด้วย
 แต่จะเป็นความอดอยากทิวโหยโอกาสที่จะได้ฟังพระคำของ
 พระยาห์เวห์
 12 พวกเขาต้องไปจากทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไปจนถึงทะเลตาย
 และต้องจากเหนือจดตะวันออก
 พวกเขาจะต้องกลับไปกลับมาเพื่อแสวงหาพระคำของพระยาห์-
 เวห์
 แต่พวกเขาก็จะหาไม่เจอ
 13 ในวันนั้น หญิงสาวสวยๆ และคนหนุ่มๆ
 ก็จะเป็นลมล้มพับไปเพราะความกระหาย
 14 และพวกคนที่สาบานว่าจะทำโน่นทำนี่โดยอ้างพระรูปปั้นของ
 สะมาเรีย †
 อ้างพระเจ้าของตน ††
 อ้างพระเจ้าของเบเออร์เซบา †
 คนที่สาบานพวกนี้จะล้มลงและจะไม่ได้ลุกขึ้นมาอีกเลย”

นิมิตเห็นพระยาห์เวห์ยืนอยู่ที่แท่นบูชา

9 ผมเห็นองค์เจ้าชีวิต ยืนอยู่ข้างๆ แท่นบูชา และพระองค์ก็
 พูดว่า
 “ดีหัวเสาพวกนี้แล้วทั้งตึกนี้ก็จะสั่นสะเทือน

† พระรูปปั้นของสะมาเรีย หรือ แผลดรงๆ ได้ว่า “ความละเอียดของสะมาเรีย”
 †† ดาน เป็นชื่อเมืองหนึ่งในอิสราเอลที่มีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันหนึ่งของอิสรา-
 เอลตั้งอยู่ † เบเออร์เซบา เป็นชื่อเมืองหนึ่งในยูดาห์ ชื่อนี้มีความหมายว่า “บ่อ
 น้ำแห่งคำสาบาน”

ทิวเสาพวกนี้ให้พังลงมาบนหัวของคนพวกนี้
 และที่เหลือเราจะฆ่าด้วยดาบ
 จะไม่มีใครวิ่งหนีไปได้
 จะไม่มีใครรอดชีวิตไปได้
 2 ถึงพวกเขาจะมุดลงไปถึงแดนคนตาย
 มือของเราก็จะเอาพวกเขาขึ้นมาจากที่นั่น
 ถ้าพวกเขาปีนขึ้นไปถึงสวรรค์
 เราก็จะเอาพวกเขาลงมาจากที่นั่น
 3 ถ้าพวกเขาไปแอบถึงยอดเขาคารเมล
 เราก็จะค้นหาและเอาพวกเขาขึ้นมาจากที่นั่น
 ถ้าพวกเขาไปแอบอยู่ใต้ก้อนทะเลลึก
 เราก็จะส่งให้พญานาคไปกัดพวกเขาที่นั่น
 4 ถ้าพวกเขาถูกกวาดต้อนอยู่ต่อหน้าศัตรูของเขา
 เราจะให้พวกเขาถูกฆ่าฟันด้วยดาบ
 และเราก็จะคอยจ้องทำร้ายพวกเขา
 ไม่ใช่คอยเฝ้าดูแลพวกเขา”
 5 องค์เจ้าชีวิต พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์อำนาจทั้งสิ้น
 พระองค์แตะแผ่นดิน และมันก็หลอมละลายไป
 และคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินก็เศร้าโศกเสียใจ
 และแผ่นดินโลกก็เอ่อท่วมท้นขึ้นมาเหมือนแม่น้ำไนล์
 และจมลงเหมือนแม่น้ำไนล์ในอียิปต์
 6 พระองค์สร้างห้องชั้นบนของพระองค์บนฟ้าสวรรค์
 และเอาท้องฟ้ามาครอบโลกไว้
 พระองค์เรียกน้ำจากทะเล
 และถมมันเป็นฝนลงบนพื้นโลก
 ยาห์เวห์คือชื่อของพระองค์

พระยาห์เวห์ประกาศว่าอิสราเอลจะต้องพินาศ

7 พระยาห์เวห์พูดว่า
 “อิสราเอลเอ๋ย ในสายตาเรา พวกเจ้าเหมือนกับคนเอธิโอเปีย
 เลย
 เรานำอิสราเอลออกมาจากอียิปต์
 และนำคนฟีลิสเตียมาจากคัฟโธร์ †
 และนำคนออร่ามมาจากคีร์ †
 8 ดูสิ สายตาของพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตคอยจ้องมองอาณา-
 จักรที่เต็มไปด้วยบาป ††
 และเรายาห์เวห์ ก็จะทำลายอาณาจักรนั้นให้หายไปจากโลกนี้
 แต่เราจะไม่ทำลายครอัครวของยาโคบไปจนหมดสิ้น”
 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น
 9 “เพราะดูสิ เราจะออกคำสั่ง
 และเราจะเขย่าครอัครวของอิสราเอลให้กระจัดกระจายไป
 อยู่ท่ามกลางชนชาติต่างๆ
 เราจะร่อนอิสราเอลเหมือนกับร่อนเมล็ดทรายบนตะแกรง
 และจะไม่มีเมล็ดกรวดเมล็ดตลอดตกดินไปได้เลย
 10 คนของเราทุกคนที่เป็นคนบาป
 ที่ชอบพูดว่า ‘เรื่องเลวร้ายตามเราไม่ทันหรอก’
 คนพวกนี้ทุกคนจะต้องตายด้วยคมดาบ

พระเจ้าจะก่อตั้งอาณาจักรขึ้นมาใหม่

11 ในวันนั้น เราก็จะตั้งเต็นท์ของดาวิดที่ล้มไปแล้วขึ้นมาใหม่
 ††
 เราก็จะซ่อมแซมช่องกำแพงที่แตกร้าว
 เราจะซ่อมแซมส่วนที่เสียหาย

†† คัฟโธร์ คำนี้อาจจะหมายถึงเกาะคริต หรือเกาะไซปรัส †† คีร์ แต่
 เดิมคนออร่ามจากที่นี่ และตอนหลังชาวอัสซีเรียไล่คนออร่ามกลับไปอยู่ที่นั่น
 ††† อาณาจักรที่เต็มไปด้วยบาป ในที่นี้หมายถึง “อิสราเอล” †††† เรา... ขึ้น
 มาใหม่ เต็นท์ของดาวิด หมายถึงอาณาจักรของดาวิด คืออาณาจักรของอิสราเอล
 พระเจ้าจะทำให้มันกลับมายิ่งใหญ่เหมือนในสมัยที่ดาวิดปกครอง

และสร้างมันขึ้นมาใหม่ให้เหมือนกับในอดีต
 12 เพื่อที่ว่าคนอิสราเอลก็จะได้ยึดครองส่วนที่เหลือของประเทศ
 เอโดม

และชนชาติทั้งหลายที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของเรา”
 พระยาห์เวห์ ผู้ที่จะทำให้เกิดขึ้นพูดไว้อย่างนั้น
 13 พระยาห์เวห์พูดว่า “วันเวลานั้นกำลังมาแล้ว
 ถึงช่วงไถ่อีกครั้ง แต่คนเกียวยังเกี่ยวไม่เสร็จ
 ถึงเวลาปลูกอีกแล้ว แต่คนย่ำอู่งนก็ยังไม่เสร็จ
 ภูเขาทั้งหลายก็จะไหลลงไปด้วยเหล้าองุ่นใหม่
 เนินเขาทั้งหมดก็จะไหลลงด้วยเหล้าองุ่น

14 เราจะอวยพรชาวอิสราเอลคนของเราอย่างเดิม †
 พวกเขาจะสร้างเมืองและอาศัยอยู่ในเมืองพวกนั้น
 พวกเขาจะปลูกสวนองุ่นและดื่มเหล้าองุ่นจากสวนนั้น
 พวกเขาจะทำสวนและกินผลจากสวนนั้น
 15 เราจะปลูกพวกเขาไว้ในแผ่นดินนั้น
 พวกเขาจะไม่มีวันถูกถอนขึ้นมาอีกจากแผ่นดินของพวกเรา
 ที่เราได้ให้กับพวกเขานั้น”
 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของเจ้า พูดไว้อย่างนั้น

† เราจะอวยพร ... อย่างเดิม หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เราก็จะนำคนอิสราเอล ที่เป็นคนของเรากลับมาจากการเป็นเชลย”

โอบาดียาห์

คำนำ

โอบาดียาห์ แปลว่า “ผู้รับใช้ของพระยาห์เวห์”

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่สั้นที่สุดในพระคัมภีร์เดิม เขียนขึ้นหลังจากที่บาบิโลนทำลายเมืองเยรูซาเล็มของยูดาห์อย่างราบคาบในปี 586 ก่อน ค.ศ.

หนังสือโอบาดียาห์ กำลังต่อว่าชนชาติเอโดม ซึ่งสืบเชื้อสายมาจาก เอชาว (เอชาวเป็นลูกของอิสอัค อิสอัคมีลูกชายสองคนคือ เอชาวกับยาโคบ) ชนชาติเอโดมเยอหยิงจงหองคิดว่าตัวเองแน่เหลือเกิน ไม่มีใครสามารถทำอะไรเขาได้ เมื่อคนยูดาห์ (อิสราเอล) ที่สืบเชื้อสายมาจากยาโคบ ถูกชาวบาบิโลนบุกเข้ามายึดทรัพย์และทำลาย ชนชาติเอโดมได้แต่มองดูอยู่เฉยๆไม่ยอมช่วย และยังสมน่หน้าในความล่มจมของน้องชาย และยังช่วยจับเชลยชาวยูดาห์ส่งไปให้กับบาบิโลนอีกด้วย เพราะเหตุนี้พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะทำลายเอโดม กรรมที่เอโดมได้ก่อไว้กับคนยูดาห์ (อิสราเอล) จะสนองกลับมามากจนหัวของเอโดม” ในที่สุดพระยาห์เวห์จะนำคนยูดาห์ (อิสราเอล) กลับมาสู่แผ่นดินของตน พระองค์จะอวยพรพวกเขาให้มีชัยเหนือชนชาติอริบข้างรวมทั้งเอโดมด้วย และพระยาห์เวห์จะครอบครองเป็นกษัตริย์ชั่วนิรันดร์

ชนชาติเอโดมจะถูกลงโทษ

1 นี่คือนิมิตของโอบาดียาห์ †
 พวกเราได้ยินรายงานจากพระยาห์เวห์ว่า
 พระองค์ได้ส่งผู้ส่งข่าวคนหนึ่งออกไปท่ามกลางชนชาติต่างๆ
 ให้ไปบอกว่
 “ลุกขึ้นไปทำสงครามกับเอโดมกันเถอะ”
 พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตของผมพูดอย่างนี้กับเอโดม
 2 พระยาห์เวห์พูดว่า “เอโดม เราได้ทำให้เจ้าเป็นชนชาติที่กระ
 ออกท่ามกลางชนชาติต่างๆ
 และเจ้าก็ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามมาก
 3 เจ้าหลงตัวเองคิดว่าแน่เหลือเกิน
 เจ้าได้อาศัยอยู่ตามถ้ำบนผาสูง ††
 และบ้านของเจ้าอยู่บนภูเขาสูง
 เจ้าคิดในใจว่า
 ‘เราตั้งอยู่สูงขนาดนี้ไม่มีใครดึงให้เราลงไปถึงพื้นดินได้หรอก’”
 4 พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนี้ “ถึงแม้เจ้าจะทำรังสูงเหมือนนกอิน
 ทรี
 ถึงจะทำรังอยู่ท่ามกลางดวงดาวต่างๆ
 เราก็จะดึงเจ้าลงมาจากที่นั่น”
 5 ถ้าพวกขโมยขึ้นบ้านเจ้าหรือพวกโจรมาบุกในตอนกลางคืน
 พวกมันก็จะขโมยไปแค่ที่มันอยากได้ ไม่ใช่หรือ
 หรือเมื่อคนงานมาเก็บองุ่นในไร้องเจ้า
 พวกเขาก็อ้างเหลือองุ่นทิ้งไว้บ้าง ไม่ใช่หรือ
 แต่เอโดม ศัตรูของเจ้า จะทำลายเจ้าลงอย่างราบคาบ
 6 ศัตรูจะค้นหาทุกซอกทุกมุม
 และเอาทรัพย์สมบัติที่เอชาวซ่อนไว้ไปจนหมดเกลี้ยง
 7 และพันธมิตรทั้งหมดของเจ้าก็จะขับไล่เจ้าออกไปอยู่ที่ชาย
 แดน
 คนที่ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับเจ้าก็จะทำให้เจ้าตายใจ แล้ว
 ยึดครองเจ้า
 สหายที่เจ้ากินด้วยก็จะให้คนต่างชาติมาตั้งถิ่นฐานในบ้านเมือง
 ของเจ้าแทนเจ้า

† โอบาดียาห์ โอบาดียาห์ ข้อ 1-4 เหมือนกับหนังสือเยเรมีย์ 49:14-16
 และโอบาดียาห์ ข้อ 5-6 เหมือนกับหนังสือเยเรมีย์ 49:9-10 †† ถ้ำบนผาสูง
 คำนี้ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า “ซึรา” ซึ่งเป็นชื่อเมืองหลวงของเอโดม

ความเฉลียวฉลาดก็จะหมดไปจากแผ่นดินเอโดม

8 พระยาห์เวห์พูดว่า

“ในวันนั้นเราจะทำลายคนเฉลียวฉลาดให้หมดไปจากเอโดม
 และเราจะทำลายคนที่มีความเข้าใจจากภูเขาของเอชาว †

9 เมืองเทมาน †† แม่น้ำที่กั้นผู้เก่งกล้าของเจ้าก็ยิ่งจะกล้วจน
 หัวหด

แต่แต่ละคนจะถูกฆ่าจนหมดไปจากภูเขาเอชาว

10 เพราะความโหดร้ายที่เจ้าทำต่อยาโคบน้องของเจ้า

เจ้าจะต้องอับอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปซ่อนไว้ที่ไหน
 และเจ้าจะถูกทำลายไปตลอดกาล

11 เจ้ายืนอยู่เฉยๆในวันที่คนต่างชาติเข้ามายึดทรัพย์สินและคน
 ของยาโคบไป

ในวันทีคนต่างชาติบุกเข้ามาทางประตูเมืองและจับสลากแบ่ง
 เมืองเยรูซาเล็มกัน

และเอโดม เจ้าก็ทำตัวเหมือนคนหนึ่งเ็นพวกเขา

12 ตอนนั้นเจ้าไม่น่าจะไปสมน่หน้าในความล่มจมของน้องชาย
 เจ้า † ในวันที่เขาได้รับความหายนะนั้น

และเจ้าก็ไม่่น่าจะเฉลิมฉลองในความสูญเสียของคนยูดาห์ใน
 วันที่เขาถูกทำลาย

และเจ้าก็ไม่่น่าจะคุยเย้ยทัภถมพวกเขาในวันที่พวกเขาเดือด
 ร้อนนั้น

13 เจ้าไม่น่าจะบุกเข้าไปในประตูเมืองของคนของเราในวันที่
 พวกเขาทนทุกข์ทรมานนั้น

เจ้าไม่น่าจะไปสมน่หน้าในสิ่งเลวร้ายที่เกิดขึ้นกับพวกเขาใน
 วันที่พวกเขาทนทุกข์ทรมานนั้น

เจ้าไม่น่าจะยึดเอาทรัพย์สมบัติของพวกเขาไปในวันที่เขาทน
 ทุกข์ทรมานนั้น

14 เจ้าไม่น่าจะไปยืนดักที่ทางแยกเพื่อดักจับคนยูดาห์ที่กำลังจะ
 หนีไป

เจ้าไม่น่าจะมอบคนที่รอดชีวิตนั้นไปให้กับศัตรูในวันที่เขา
 เดือดร้อนนั้น

† คนที่มี ... ของเอชาว ในสมัยก่อน เอโดมมีชื่อเสียงมาก ว่าเป็นศูนย์กลาง
 ของการเรียนรู้และสติปัญญา †† เทมาน เป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งของเอโดม
 †† น้องชายเจ้า เป็นการอ้างกลับไปหนังสือปฐมกาล เอชาวกับยาโคบเป็น
 พี่น้องกัน เอชาวมีอีกชื่อหนึ่งว่าเอโดม ส่วนยาโคบมีอีกชื่อหนึ่งว่าอิสราเอล ดังนั้น
 ชนชาติทั้งสองจึงเป็นพี่น้องกัน

15 เพราะวันของพระยาห์เวห์ที่พระองค์จะมาตัดสินทุกๆชนชาติ
ใกล้จะมาถึงแล้ว

เอโดม เจ้าทำอะไรไว้กับคนอื่น เจ้าก็จะได้รับอย่างนั้นเหมือนกัน

กรรมที่เจ้าได้ก่อไว้ มันจะสนองกลับมาลงบนหัวเจ้าเอง

16 ส่วนเจ้าคนยูดาห์ เจ้าได้ตีมาจากจอกแห่งการลงโทษบนภูเขา
อันศักดิ์สิทธิ์ของเรา

ทุกชนชาติก็ต้องดื่มจากจอกแห่งการลงโทษนั้นเหมือนกัน

พวกเขาจะดื่มกันอย่างตะกละตะกลาม

และจะหายไปเหมือนไม่เคยมีตัวตนมาก่อน

17 แต่บนภูเขาศิโยน ก็จะมีคนที่หลบหนีมาอยู่

มันจะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์

และคนของยาโคบจะกลับมาครอบครองแผ่นดินที่เป็นกรรม-
สิทธิ์ของเขาอีกครั้งหนึ่ง

18 ครอบครัวของยาโคบก็จะเป็นเหมือนไฟ

ครอบครัวของโยเซฟ † ก็จะเป็นเหมือนเปลวไฟ

แต่ครอบครัวของเอซาวก็จะเป็นเหมือนแกลบ

† ครอบครัวของโยเซฟ ซึ่งเป็นอีกชื่อหนึ่งของอิสราเอล ในที่นี้หมายถึง เผ่า
ที่ใหญ่ที่สุดสองเผ่าของอิสราเอลฝ่ายเหนือ คือ เผ่ามันสเสห์ และเผ่าเอฟราอิม

ครอบครัวของยาโคบก็จะเผาพวกมันจนสิ้นซาก

และจะไม่เหลือผู้รอดชีวิตเลยในครอบครัวของเอซาว

เพราะพระยาห์เวห์ได้สั่งให้มันเป็นอย่างนั้น

19 ชาวยูดาห์ที่อยู่ทีเนเกบ ก็จะได้ครอบครองภูเขาของเอซาว

และคนเซเฟลาห์ †† ก็จะได้ครอบครองดินแดนของฟิลิสเตีย

คนอิสราเอลก็จะได้ครอบครองแคว้นเอฟราอิมและแคว้นสะมา
เรีย

เผ่าเบนยามินก็จะได้ครอบครองแคว้นกิเลอาด

20 กองทัพของพวกเชลยชาวอิสราเอลก็จะได้ครอบครองแผ่นดิน
คานาอันไปจนถึงศาราเฟท

และพวกเชลยศึกชาวเยรูซาเล็ม ที่อยู่ที่เสฟาราดก็จะได้ครอบ
ครองเมืองต่างๆของเนเกบ

21 พวกวีรบุรุษภูชาตก็จะขึ้นไปบนภูเขาศิโยนเพื่อปกครองภูเขา
ของเอซาว

แล้วพระยาห์เวห์ก็จะครอบครองเป็นกษัตริย์”

†† ชาวยูดาห์... คนเซเฟลาห์ เนเกบเป็นพื้นที่อยู่ตามเชิงเขาทางใต้ของ
ยูดาห์ ซึ่งมีพรมแดนติดกับเอโดม ส่วนเซเฟลาห์เป็นที่ลุ่มอยู่ตรงดินเขา ทางทิศ
ตะวันตกของยูดาห์และเอฟราอิม มีพรมแดนติดกับฟิลิสเตีย

โยนาห์

คำนำ

หนังสือโยนาห์แตกต่างจากหนังสือผู้พูดแทนพระเจ้าเล่มอื่นๆตรงที่เป็นเรื่องเล่าเกือบทั้งเล่มไม่ใช่คำเทศนา พระยาห์เวห์เรียกให้โยนาห์ไปบอกชาวเมืองนินะเวห์ว่า พระองค์จะทำลายพวกเขา เพราะสิ่งชั่วที่พวกเขาทำอยู่ (นินะเวห์เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย ประเทศมหาอำนาจและเป็นศัตรูที่โหดร้ายของอิสราเอลในยุคนั้น) ในตอนแรก โยนาห์ชาวอิสราเอลผู้รักชาติไม่ยอมไป เพราะกลัวว่า ชาวเมืองนินะเวห์จะกลับใจ โยนาห์อาจจะกลัวด้วยว่าถ้าพระเจ้าไม่ลงโทษนินะเวห์ตามที่เขาพยากรณ์ไว้ เขาจะได้ชื่อว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม พระยาห์เวห์ต้องใช้วิธีต่างๆของพระองค์เพื่อให้บทเรียนกับโยนาห์ผู้พูดแทนพระองค์ เพื่อเขาจะได้เชื่อฟังและเข้าใจถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อชนทุกชาติ รวมไปถึงสัตว์ด้วย

พระยาห์เวห์เรียกแต่โยนาห์วังหนี

1 พระยาห์เวห์พูดกับโยนาห์[†] ซึ่งเป็นลูกชายของอามิทัยยา[‡]
 2 “ลุกขึ้น ไปยังเมืองนินะเวห์^{††} ที่ยิ่งใหญ่ นั่น ไปประกาศ
 มั่น เพราะเรารู้ถึงสิ่งชั่วร้ายที่คนของมันกำลังทำอยู่”
 3 แต่โยนาห์ลุกขึ้นหนีไปทิศตรงข้าม คือหนีไปเมืองทารซิช เพื่อ
 4 ให้พ้นหน้าพระยาห์เวห์ โยนาห์มุ่งหน้าลงไปทางเมืองยัฟฟา[‡]
 และเขาก็เจอกับเรือสินค้าลำหนึ่งที่กำลังจะไปเมืองทารซิช โย
 5 นาห์จึงจ่ายค่าเดินทาง แล้วลงไปในเรือ เพื่อเดินทางไปเมืองทา
 6 รซิชกับพวกเขา เพื่อไปให้ไกลจากหน้าของพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์ส่งพายุใหญ่มา

7 แต่พระยาห์เวห์โยนลมแรงลงไปในทะเล จึงเกิดพายุใหญ่
 8 โหมกระหน่ำขึ้นในทะเล และเรือเกือบจะแตกเป็นชิ้นๆ⁵ พวก
 9 ลูกเรือตกใจกลัวมาก ต่างคนต่างก็ร้องขอความช่วยเหลือจาก
 10 เทพเจ้าของตน พวกเขาโยนสินค้าทิ้งทะเล เพื่อให้เรือเบาขึ้น
 11 ก่อนหน้านั้นโยนาห์ได้ลงไปยังที่ห้องเรือและล้มตัวลงนอนหลับ
 12 สนิท⁶ หัวหน้าลูกเรือเข้าไปหาโยนาห์และพูดกับเขาว่า “ทำไมเจ้า
 13 มานอนอยู่อย่างนี้ ลุกขึ้น ร้องให้เทพเจ้าของเจ้าช่วยสิ บางทีเทพ
 14 เจ้าองค์นั้นอาจจะสงสารเรา พวกเราจะได้ไม่ต้องตาย”

15 พวกลูกเรือก็พูดกันว่า “พวกเราอาจจับสลากกันเถอะ ดูซิว่า
 16 เป็นความผิดของใคร ที่ทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายนี้” พวกเขาจึงจับ
 17 สลากกัน และสลากนั้นก็ชี้ไปที่โยนาห์

18 พวกเขา ก็เลยพูดกับโยนาห์ว่า “ช่วยบอกหน่อยสิว่าเป็นความ
 19 ผิดของใคร ที่ทำให้เกิดเรื่องเลวร้ายนี้ขึ้น เจ้ามาทำอะไรมานะ
 20 ลำนี้ เจ้ามาจากไหน มาจากประเทศอะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน

21 โยนาห์ตอบพวกเขาว่า “ผมเป็นคนฮีบรู และผมก็มีนมัสการ
 22 พระยาห์เวห์ พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระองค์เป็นพระเจ้าที่สร้าง
 23 ท้องทะเลและแผ่นดิน”

24 แล้วโยนาห์เล่าให้พวกเขาฟังว่า เขากำลังหนีพระยาห์เวห์มา
 25 พวกเขา ก็พากันหวาดกลัวมาก จึงพูดกับโยนาห์ว่า “เจ้าทำอะไร
 26 ลงไปนี่”

27 พวกเขาพูดกับโยนาห์ว่า “พวกเราควรจะทำอะไรกับเจ้าหรือ
 28 ทะเลถึงจะสงบลงได้” ในเวลานั้นพายุในทะเลก็ยิ่งโหมกระหน่ำ
 29 แรงขึ้นๆ

[†] โยนาห์ โยนาห์คนนี้น่าจะเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า คนเดียวกับที่พูดถึงใน
 หนังสือ 2 พงศกัศตรีย์ 14:25 ^{††} นินะเวห์ เป็นเมืองหลวงของอัสซีเรีย และ
 หลังจากเหตุการณ์ในหนังสือเล่มนี้ผ่านไปหลายสิบปีพวกอัสซีเรียก็ได้มาทำลาย
 อิสราเอลฝ่ายเหนือ ในปี 722-721 ก่อนพระเยซูมาเกิด [‡] ยัฟฟา เป็นเมืองท่า
 เล็กๆในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของอิสราเอล อยู่ใต้การปก
 ครอบของประเทศฟินีเชีย

12 โยนาห์ตอบไปว่า “โยนผมลงไปในทะเลเลย แล้วทะเลก็จะ
 13 สงบลง เพราะผมเป็นคนผิดเอง ที่ทำให้พายุร้ายแรงนี้เกิดขึ้นกับ
 14 พวกคุณ”¹³ แต่พวกลูกเรือก็ยังคงพยายามพายเรือกลับเข้าฝั่ง
 15 แต่พวกเขา ก็ทำไม่ได้ เพราะน้ำทะเลยิ่งโหมกระหน่ำซัดใส่พวก
 16 เขา

17 พวกเขา ร้องอ้อนวอนต่อพระยาห์เวห์ และพูดว่า “ข้าแต่พระ
 18 ยาห์เวห์ อย่าให้เราต้องตาย เพราะทำให้ชายคนนี้ต้องตาย อย่า
 19 ได้ลงโทษเราเหมือนกับที่เราเป็นฆาตกรเพราะพระองค์เป็นผู้
 20 ทำให้เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นตามที่พระองค์ต้องการ”

21 แล้วพวกเขา ก็เอาโยนาห์โยนลงไปในทะเล แล้วทะเลก็สงบ
 22 นิ่งทันที¹⁶ พวกเขาพากันเกรงกลัวพระยาห์เวห์ยิ่งนัก พวกเขา
 23 จึงฆ่าสัตว์เป็นเครื่องบูชาให้กับพระยาห์เวห์ และพวกเขา ก็ได้สา
 24 บานกับพระองค์

25 แล้วพระยาห์เวห์สั่งให้ปลาใหญ่มากตัวหนึ่งมากินโยนาห์
 26 โยนาห์อยู่ในท้องปลาถึงสามวันสามคืน

คำอธิษฐานของโยนาห์

2 โยนาห์อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์พระเจ้าของเขาจากในท้อง
 3 ปลา

4 เขาพูดว่า “ในยามที่ข้าพเจ้าตกทุกข์ได้ยาก
 5 ข้าพเจ้า ร้องขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์
 6 พระองค์ก็ตอบข้าพเจ้าจากแดนคนตาย

7 ข้าพเจ้า ร้องขอความช่วยเหลือ

8 แล้วพระองค์ก็ได้ยินเสียงของข้าพเจ้า

9 พระองค์โยนข้าพเจ้าลงไปในทะเลลึกลงไปถึงกลางทะเล
 10 และนำผมท่วมข้าพเจ้าจนมิดมิด

11 คลื่นหนักหน่วงของพระองค์ท่วมทับตัวข้าพเจ้า

12 แล้วข้าพเจ้า ก็พูดว่า ข้าพเจ้าถูกขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าพระ
 13 องค์

14 แต่ข้าพเจ้า จะได้เห็นวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์อีก

15 ตอนนั้น น้ำอยู่รอบตัวข้าพเจ้าสูงถึงคอ

16 นำทะเลลึกห้อมล้อมข้าพเจ้าไว้

17 สาหร่ายทะเลพันรอบหัวข้าพเจ้า

18 ข้าพเจ้าจมลึกลงไปถึงรากของภูเข

19 ข้าพเจ้าไปถึงโลกของคนตาย

20 กลอนประตูนั้นปิดซึ่งข้าพเจ้าไว้ตลอดกาล

21 ข้าแต่พระยาห์เวห์พระเจ้าของข้าพเจ้า

22 พระองค์ยกข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุม

23 เมื่อข้าพเจ้าเกือบจะตาย

24 ข้าพเจ้ายังคิดถึงพระยาห์เวห์

และคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
ก็ไปถึงพระองค์ในวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
8 คนพวกรุ่นที่มีสติการพวกรูปเคารพอันไร้ค่า
ต่างพากันทอดทิ้งความเมตตากรุณาของพระเจ้าที่มีต่อเขา
9 แต่ข้าพเจ้าจะร้องสรรเสริญและขอบพระคุณพระองค์
ข้าพเจ้าจะถวายเครื่องบูชาให้กับพระองค์
ข้าพเจ้าจะทำตามสิ่งที่ข้าพเจ้าสาบานไว้
ความรอดมาจากพระยาห์เวห์”
10 แล้วพระยาห์เวห์ก็พุดกับปลา และมันก็คายโยนาห์ออกมาไว้
บนบก

พระยาห์เวห์เรียกโยนาห์อีกครั้ง

3 แล้วพระยาห์เวห์ก็พุดกับโยนาห์เป็นครั้งที่สองว่า ²“ลุกขึ้น
ไปยังเมืองนินะเวห์ที่ยิ่งใหญ่นั้น ไปป่าวประกาศเรื่องที่เรา
บอกกับเจ้าให้กับคนที่นี่” ³ แล้วโยนาห์ก็ลุกขึ้นไปเมืองนินะเวห์
ตามที่พระยาห์เวห์บอก นินะเวห์เป็นเมืองที่ใหญ่โตมโหฬารต้อง
ใช้เวลาเดินถึงสามวันถึงจะทั่วเมือง ⁴ โยนาห์เริ่มต้นเดินเข้าไป
ในเมือง หลังจากเดินไปได้หนึ่งวันแล้ว เขาก็เริ่มป่าวประกาศว่า “
อีกสี่สิบวัน เมืองนินะเวห์จะถูกทำลาย”
⁵ และชาวเมืองนินะเวห์ก็เชื่อพระเจ้า พวกเขาประกาศว่าจะอด
อาหารและสวมใส่เสื้อผ้ากระสอบ เพื่อแสดงความเสียใจต่อบาปที่
พวกเขาทำ พวกเขาทำอย่างนี้กันหมดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้ยิ่งใหญ่
หรือคนต่ำต้อยก็ตาม
⁶ เมื่อข่าวนี้ไปถึงหูของกษัตริย์เมืองนินะเวห์ พระองค์ลุกขึ้น
จากบัลลังก์ ถอดเสื้อคลุม สวมใส่ผ้ากระสอบแทน และนั่งบนกอง
ขี้เถ้า
⁷ จากนั้นพระองค์ออกคำสั่งไปทั่วเมืองนินะเวห์ว่า
กษัตริย์และเหล่าขุนนางทั้งหลายของพระองค์ออกคำสั่งว่า
“ทั้งคน ทั้งสัตว์ ทั้งวัว ทั้งแกะ ห้ามชิม ห้ามกิน และห้ามดื่ม ⁸ แต่
ให้ทุกคนรวมทั้งสัตว์ ใส่เสื้อผ้ากระสอบ ให้ทุกคนอธิษฐานต่อ
พระเจ้าสุดกำลัง แต่แต่ละคนจะต้องเลิกทำชั่ว และเลิกทำทารุณ
โหดร้าย ⁹ ถ้าทำอย่างนี้ ไม่แน่ บางทีพระเจ้าอาจจะเปลี่ยนใจ และ
หันจากความโกรธของพระองค์ที่กำลังเผาผลาญอยู่ต่อเราก็ได้
เพื่อพวกเราจะได้ไม่ต้องตาย”
¹⁰ พระเจ้าเห็นสิ่งที่พวกเขาทำ พระองค์เห็นว่าพวกเขาได้หันไป
จากทางชั่วของเขา พระเจ้าจึงเปลี่ยนใจ ไม่ลงโทษพวกเขาอย่าง
ที่พระองค์บอกไว้ว่าจะทำ

โยนาห์โกรธที่พระเจ้าใจดี

4 แต่สิ่งนี้ทำให้โยนาห์ไม่พอใจมาก เขาโกรธมาก ² เขาจึง
อธิษฐานต่อพระยาห์เวห์และพุดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ นึก
แล้วว่ามันจะต้องเป็นอย่างนี้แน่ๆตั้งแต่อยู่ที่บ้านแล้ว มันเป็น
เหตุที่ข้าพเจ้าถึงพยายามหนีไปเมืองทาร์ซัส เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า
พระองค์มีเมตตาปราณี พระองค์อดทนนาน พระองค์มีความรักที่ยิ่งใหญ่
และพร้อมเสมอที่จะเปลี่ยนใจไม่ลงโทษ
³ ดังนั้น พระยาห์เวห์เจ้าข้า ฆ่าข้าพเจ้าเลย เพราะข้าพเจ้าตาย
ซะดีกว่า”
⁴ แล้วพระยาห์เวห์พุดว่า
“ที่เจ้าโกรธอย่างนี้คิดว่าถูกแล้วหรือ” ⁵ แล้วโยนาห์ก็ออกไป
นอกเมือง เขาไปนั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมือง ทำเพิงที่พุด
ขึ้นมาหลังหนึ่งและนั่งหลบแดดอยู่ในนั้น ฝาดูว่าจะเกิดอะไรขึ้น
กับเมือง
⁶ แล้วพระยาห์เวห์ก็สั่งให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาอยู่เหนือ
โยนาห์ เพื่อเป็นร่มเงาบังหัวให้กับโยนาห์ และช่วยดับร้อนคลาย
ทุกข์ [†] ให้กับเขา โยนาห์ดีใจมากที่มีต้นละหุ่งนี้
⁷ เช้าวันต่อมา พระเจ้าก็สั่งให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่ง
นั้น ทำให้มันเหี่ยวแห้งตายไป
⁸ ต่อมา เมื่อดวงอาทิตย์ลอยสูงขึ้นบนท้องฟ้า พระเจ้าก็สั่งให้
ลมร้อนพัดมาจากทางทิศตะวันออก และแสงอาทิตย์ก็แผดกล้า
ลงบนหัวของโยนาห์ ทำให้เขาอ่อนเพลียหมดแรงไป เขาร่ำร้อง
อยากตาย เขาพุดว่า “ให้ข้าพเจ้าตายซะดีกว่า”
⁹ แล้วพระเจ้าก็พุดกับโยนาห์ว่า “ที่เจ้าโกรธเรื่องต้นละหุ่งนั้น
คิดว่าถูกแล้วหรือ”
โยนาห์ตอบว่า “โกรธสิ โกรธแทบตายอยู่แล้ว”
¹⁰ พระเจ้าจึงพุดว่า “ดูเจ้าเป็นห่วงเป็นใยต้นไม้นั้นเสียเหลือ-
เกินนะ ทั้งๆที่เจ้าไม่ได้ลงแรงปลูกและไม่ได้ทำให้มันโตขึ้นด้วย
ต้นไม้นั้นงอกออกมาในคืนเดียว อยู่ได้วันเดียวแล้วก็ตาย
¹¹ แล้วอย่างนี้ จะไม่ให้เราเป็นห่วงนินะเวห์เมืองใหญ่นั้นได้ยัง-
ไง เป็นเมืองที่มีคนอยู่มากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน เขาเป็น
เหมือนเด็กที่ไม่รู้ว่าข้างไหนมีอุจจาระข้างไหนมีมือซ้าย ^{††} แกมยังมี
สัตว์ต่างอีกมากมายในเมืองนั้นด้วย”

[†] ช่วยดับร้อนคลายทุกข์ คำนี้อาจมีความหมายรวมถึง “ช่วยสงบที่คนคิดที่
ชั่วช้าของเขา” ^{††} ข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย อาจหมายถึง “เด็กไร้เดียง-
สา”

มีคาห์

คำนำ

มีคาห์ ในภาษาฮีบรูหมายถึง “จะมีใครเทียบพระยาห์เวห์ได้หรือ”

หนังสือมีคาห์นี้ เขียนสลบไปมาระหว่างการประณามและการให้ความหวัง

มีคาห์เป็นชาวชนบทจากเมืองโมเรเซท แต่ก็กล้าที่จะไปตักเตือนพวกผู้นำของเมืองสะมาเรีย (เมืองหลวงของอิสราเอลอาณาจักรฝ่ายเหนือ) และพวกผู้นำของเมืองเยรูซาเล็ม (เมืองหลวงของยูดาห์อาณาจักรฝ่ายใต้)

มีคาห์มาบอกพวกผู้นำเหล่านั้นว่า พระเจ้าจะลงโทษพวกเขา เพราะพวกเขาเชื่อฟังในกำลังทหาร ป้อมปราการ เวทมนตร์ รูปเคารพ รวมทั้งพิธีต่างๆ ที่พวกเขาทำให้กับพระยาห์เวห์ และพวกเขายังเอาเปรียบคนยากจน ยึดที่นาและบ้านเรือนของแม่หม้ายและเด็กกำพร้า โกงตาชั่ง และให้สินบนกับผู้พิพากษา ซึ่งขัดกับสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกให้พวกเขาทำในบทที่ 6:8 ที่ว่า “เจ้ามนุษย์ พระยาห์เวห์บอกเจ้าแล้วถึงสิ่งที่ดีและสิ่งที่พระองค์ต้องการจากเจ้า คือให้เจ้าทำสิ่งที่ยุติธรรม รักความเมตตาและเดินกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ”

ดังนั้นพระยาห์เวห์จะใช้กองทัพของศัตรูมาทำลายผู้นำเหล่านั้นเป็นการแก้แค้นที่พวกเขาทำกับคนของพระองค์ พระองค์สัญญาว่าในอนาคตพระองค์จะแต่งตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งจากเมืองเบธเลเอ็่ม ความยิ่งใหญ่ของกษัตริย์องค์นี้จะแผ่ไปจนถึงสุดขอบโลก แล้วกษัตริย์องค์นี้จะมาดูแลคนของพระองค์เหมือนผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะ และพวกเขาจะอยู่กันอย่างสงบสุข สุดท้ายพระยาห์เวห์สัญญากับคนของพระองค์ว่าพระองค์จะยกโทษให้กับพวกเขาและพวกเขาจะได้กลับจากการเป็นเชลยมาสู่แผ่นดินของตนเอง

1 มีคาห์ชาวเมืองโมเรเซทได้รับข่าวสารนี้จากพระยาห์เวห์ ในช่วงสมัยที่โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์ เป็นกษัตริย์ปกครองยูดาห์ นี่คือข่าวสารที่มีคาห์เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม †

สะมาเรียและเยรูซาเล็มจะถูกลงโทษ

2 ชนชาติทั้งหลาย ฟังให้ดี
ทั้งแผ่นดินโลกและทุกสิ่งที่อยู่บนโลกนี้ ตั้งใจฟังให้ดี
พระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตจะมาเป็นพยานต่อตัวพวกเจ้า
องค์เจ้าชีวิตจะลงมาจากวังอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
3 คูสิ พระยาห์เวห์กำลังจะออกมาจากสถานที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์
พระองค์จะลงมาเหยียบย่ำบนพวกที่สูง † ของแผ่นดินโลก
4 ภูเขาทั้งหลายจะหลอมละลายภายใต้พระองค์
และหุบเขาทั้งหลายจะแยกออกจากกัน
ภูเขาทั้งหลายจะละลายเหมือนขี้ผึ้งถูกไฟ
หุบเขาทั้งหลายจะกลายเป็นเหมือนกับน้ำที่ไหลบ่าจากที่ขึ้น
5 สาเหตุที่ทุกสิ่งทุกอย่างนี้จะเกิดขึ้น ก็เพราะการกบฏของยาโคบ
และเพราะความบาปทั้งหลายของคนอิสราเอล
ใครคือคนที่ทำให้ยาโคบกบฏ
ไม่ใช่เมืองสะมาเรียหรือหรือ
แล้วพวกศาลเจ้า ‡ ของยูดาห์อยู่ที่ไหน
อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มไม่ใช่หรือ
6 ดังนั้นพระยาห์เวห์พูดว่า
“เราจะทำลายสะมาเรียให้กลายเป็นกองซากหินในชนบท
ให้กลายเป็นที่สำหรับทำไร่ไถนา
เราจะรื้อตึกของนางโยนลงในหุบเขา

† สะมาเรียและเยรูซาเล็ม หลังจากที่กษัตริย์ไซโลโมนตาย ประมาณปี 930 ก่อนพระเยซูมาเกิด ชนชาติอิสราเอลได้แตกออกเป็นสองส่วน ส่วนเหนือที่มักเรียกว่า “อิสราเอล” มี “สะมาเรีย” เป็นเมืองหลวง ส่วนใต้ที่มักเรียกว่า “ยูดาห์” มี “เยรูซาเล็ม” เป็นเมืองหลวง †† พวกที่สูงในที่นี้อาจหมายถึง ยอดเขา ซึ่งบางที่อาจใช้เป็นที่นมัสการพระเจ้าหรือพระอื่น † พวกศาลเจ้า แปลตรงๆ ได้ว่า “พวกที่สูง” ศาลเจ้าพวกนี้จะถูกสร้างอยู่บนยอดเขา หรือบนฐานที่ยกสูงขึ้นจากดิน

เราจะเปิดโปงรากฐานของนาง

7 รูปเคารพทั้งหมดของนางจะถูกขยี้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
ค่าขายตัวทั้งหมดของนางจะถูกเผาด้วยไฟ

เราจะทำลายรูปเคารพทั้งหมดของนาง
เพราะสะมาเรียขายตัวและเอาเงินไปซื้อรูปเคารพต่างๆ
หลังจากนั้นคนอื่นจะมายึดเอารูปเคารพพวกนี้ของนางไปขาย
และเอาเงินไปเที่ยวโสเภณี †อีกครั้งหนึ่ง”

เพลงคร่ำครวญของมีคาห์

8 ผมจะร้องไห้และคร่ำครวญเพราะสะมาเรียถูกทำลาย
ผมจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายครึ่งท่อน

ผมจะร้องไห้คร่ำครวญเสียงดังเหมือนพวกหมาใน
ผมจะคร่ำครวญครางเหมือนพวกนกกระจอกเทศ

9 เพราะบาดแผลของสะมาเรียเกินกว่าที่จะรักษาได้
มันลามไปถึงยูดาห์ด้วย

การทำลายนี้ลามไปถึงประตูเมืองของประชากรของผม
ไปไกลถึงเยรูซาเล็ม

10 อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท †

อย่าร้องไห้เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยในเมืองอ๊กโก

เอาตัวไปเกลือกกulingกับฝุ่นในเมืองเบธเลเอ็่มฟารห์ †† †

11 พวกเจ้า พวกที่อาศัยอยู่ในเมืองซาฟิรั †††

ให้จากเมืองของเจ้าไปอย่างเปลือยกายและอับอาย

ชาวเมืองศานัน † จะออกมาไม่ได้

เบธเอล †† จะร้องไห้คร่ำครวญ แล้วพวกเขาจะไม่ช่วยเหลือ
พวกเขา

†† โสเภณี ในวัดของพระต่างชาติจะมีผู้หญิงคอยให้บริการทางเพศ เพราะถือว่าเป็นการนมัสการพระของพวกเขาดูด้วย †† กัท เป็นการเล่นคำ คำว่า “คร่ำครวญของมีคาห์ครั้งนี้เหมือนกับคำคร่ำครวญของดาวิด ตอนที่โยนาธานกับกษัตริย์ซาอูลตายในสนามรบ ดูเพิ่มเติมได้จาก 2 ซามูเอล 1:20 ††† เบธเลเอ็่มฟารห์ ชื่อนี้หมายถึง “บ้านฝุ่น” ††† ซาฟิรั ชื่อนี้หมายถึง “สวย” † ศานัน มีเสียงเหมือนกับคำในภาษาฮีบรูว่า “ออกมา” ††† เบธเอล ชื่อนี้หมายถึง “บ้านใกล้เรือนเคียง” ซึ่งส่วนใหญ่จะให้ความช่วยเหลือหรือสนับสนุน

12 ชาวเมืองมาโรท † กำลังตั้งตารอคอยสิ่งดีๆ ให้เกิดขึ้นอย่างใจจดใจจ่อ

แต่เรื่องเลวร้ายกำลังจะลงมาจากพระยาห์เวห์ มันจะไปถึงประตูเมืองเยรูซาเล็มเลย

13 ชาวเมืองลาคีซ ††

ให้สุภกรรพเข้ากับม้าชุดที่เร็วที่สุด นางสาวศิโยนได้ไว้วางใจในกรรพ นี่แหละเป็นจุดเริ่มต้นของบาป

การกบฏทั้งหลายของอิสราเอลก็ได้เจอในเมืองลาคีซ

14 ดังนั้นเจ้าจะมอบของขวัญก่อนลา แก่โมเรเซทกัท †

โรงงานทั้งหลายในอัครีบ †† จะกลายเป็นสิ่งหลอกลวงต่อพวกกษัตริย์อิสราเอล

15 พวกเจ้า พวกที่อาศัยอยู่ในเมืองมาเรธาห์ ††

ผู้พิชิตคนใหม่จะมาสู้รบกับพวกเจ้า

พวกผู้นำที่มีเกียรติของอิสราเอลจะหนีไปอยู่ที่อดุลลัม †††

16 ตัดผมและโกนหัวซะ

เป็นการไว้ทุกข์ให้กับลูกๆ ที่เจ้ารัก

ให้หัวล้านเหมือนนกแร้ง

เพราะลูกๆ ของเจ้าจะถูกเนรเทศไปจากเจ้า

ชาวอิสราเอลวางแผนทำเรื่องเลวร้าย

2 พวกเจ้าที่คิดทำแต่เรื่องเลวร้าย บนเตียงนอนของเจ้า เจ้าวางแผนเรื่องเลวร้าย พอถึงเช้าก็ออกไปทำ

เพราะพวกเจ้ามีอำนาจที่จะทำแบบนั้นได้

2 พวกนี้โลภอยากได้ไร่นาของคนอื่นก็ไปยึดเอามา

พวกนี้โลภอยากได้บ้านเรือนของคนอื่นก็ไปริบเอามา

พวกนี้โกงคนอื่นและยึดบ้านเขาไว้

พวกนี้ยึดทั้งคนและทรัพย์สมบัติ

พระยาห์เวห์วางแผนเรื่องเลวร้ายสำหรับคนพวกนี้

3 ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดว่าอย่างนี้ “ตอนนั้น เรากำลังวางแผนเรื่องเลวร้ายสำหรับคนพวกนี้

เป็นแอกที่พวกเจ้าไม่สามารถเอาออกไปจากคอของพวกเจ้าได้ พวกเจ้าจะไม่สามารถเดินอย่างทะนงได้

เพราะมันจะเป็นเวลาที่เลวร้ายจริงๆ

4 ในเวลานั้น พวกเจ้าจะถูกคนอื่นหัวเราะเยาะ

และคนที่เยาะเย้ยเจ้า จะทำที่ร้องเพลงคร่ำครวญอันขมขื่นให้กับเจ้าว่า

“พวกเราถูกทำลายย่อยยับ

พระองค์ยึดเอาที่ดินที่เป็นส่วนแบ่งของชาวเมืองเราไปแล้ว

พระองค์ยึดที่ดินไปจากเราได้ยังไป

พระองค์แบ่งไร่นาของเราไปให้กับคนที่หลงไปจากพระองค์แล้ว’

5 ดังนั้น พวกเจ้าจะไม่มีใครเหลืออยู่เลยในครอบครัวที่จะมาจับสลากแบ่งที่ดินกันในหมู่ประชุมของพระยาห์เวห์”

มีคาห์ถูกห้ามไม่ให้เทศนา

6 ผู้คนพูดว่า “มีคาห์ เจ้าและพวกพ้องหยุดเทศนาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ได้แล้ว

เพราะเรื่องเลวร้ายเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นกับเรา”

7 ชุมชนยาโคบพูดว่า “อะไรกัน พระยาห์เวห์หมดความอดทนแล้วหรือ

พระองค์ทำเรื่องอย่างนี้หรือ

คำพูดทั้งหลายของพระองค์ไม่ได้เกิดผลดีกับคนที่ใช้ชีวิตอย่างถูกต้องหรือหรือ”

8 แต่พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่พวกเจ้ากำลังตั้งตัวเป็นเหมือนศัตรูกับคนของเรา

เจ้ากระซอกเล็ดลุ่มของคนที่เดินผ่านมาโดยที่เขาไม่รู้อิ-โทหนีเหิน

พวกเขาไม่เคยคิดที่จะทำสงครามกับใครเลย †††

9 ส่วนพวกผู้หญิงที่เป็นคนของเรา พวกเจ้าก็ขบไล่พวกเขาออกไปจากบ้านที่สุขสบายของเขา

ส่วนลูกๆ ของพวกเขา พวกเจ้าได้ยึดเอาที่ดิน ที่พวกเขาได้รับจากเรา เพื่อเป็นของเขาไปตลอดกาล

10 ลูกขึ้นแล้วไปให้พ้น

ที่นี่ไม่ใช่สถานที่พักผ่อน

เพราะพวกเจ้าไม่บริสุทธิ์

พวกเจ้าจะถูกทำลาย และจะถูกทำลายอย่างทรมาณด้วย

11 ถ้ามีใครมาพูดโกหกและเทศนาว่า

‘จะมีเหล่าองุ่นและเบียร์อย่างเหลือเฟือ’

คนนั้นแหละคือนักเทศน์ที่พวกเขาชื่นชอบ”

พระยาห์เวห์จะรวบรวมคนของพระองค์

12 พระยาห์เวห์พูดว่า “ใช่แล้ว เราจะรวบรวมพวกเจ้าทุกคนเข้ามาคือพวกเจ้าที่เป็นคนของยาโคบ

เราจะรวบรวมพวกที่รอดชีวิตของอิสราเอลเข้ามา

เราจะนำพวกเขามาอยู่ด้วยกันเหมือนแกะในคอก

เหมือนฝูงแกะในท่ามกลางทุ่งหญ้าของมณ แล้วทุ่งหญ้านั้นจะส่งเสียงดังลั่น

13 แล้วตัวที่สามารถฟังรื้อออกมาได้จะเดินนำหน้าพวกมันออกไป

พวกมันจะเดินผ่านประตูและเดินออกไป

กษัตริย์ของเขาจะเดินนำหน้าพวกเขาออกไปก่อน

พระยาห์เวห์จะเป็นหัวขบวนของพวกเขา”

พวกผู้นำอิสราเอลผิด

3 แล้วผมก็พูดว่า “ฟังให้ดี พวกผู้นำของยาโคบและพวกผู้ปกครองชนชาติอิสราเอล

พวกเจ้าน่าจะรู้ว่าความยุติธรรมเป็นยังไง

2 แต่พวกเจ้ากลับเกลียดชังความดีและรักความชั่ว

พวกเจ้าถูกลกหนั่งของคนของผม

และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของพวกเขา

3 พวกเจ้ากินเนื้อของคนของผม

พวกเจ้าถลกหนั่งและหักกระดูกของพวกเขา

พวกเจ้าสับพวกเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับสับเนื้อที่โยนลงกระทะ เหมือนกับเนื้อในหม้อตุ๋น

4 แต่เมื่อถึงตอนนั้น พวกเจ้าจะร้องทุกข์ต่อพระยาห์เวห์

แต่พระองค์จะไม่ตอบพวกเจ้า

ในเวลานั้นพระองค์จะซ่อนหน้าไปจากพวกเจ้า

เพราะความชั่วทั้งหลายที่พวกเจ้าได้ทำไป”

††† พวกเขา ... กับใครเลย หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาที่กำลังเดินกลับมาจากการทำสงคราม” 5 ที่ดิน แปลตรงๆ ได้ว่า “ศักดิ์ศรีของเรา”

† มาโรท มีเสียงเหมือนกับคำในภาษาฮีบรูว่า “ขมขื่น” “โกรธ” หรือ “เศร้า”
†† ลาคีซ ชื่อฮีบรูนี้คล้ายกับคำว่า “ม้าชุดหนึ่ง” † โมเรเซทกัท เป็นบ้านเกิดของมีคาห์ “โมเรเซท” ออกเสียงคล้ายกับคำว่า “คู่มั่น” ในเวลานั้นพ่อของลูกสาวที่หมั้นแล้ว จะให้ของขวัญกับลูกสาวก่อนที่จะออกจากบ้านไปแต่งงาน †† อัครีบ ชื่อนี้หมายถึง “สิ่งหลอกลวง” ที่เป็นอย่างนี้ คงเป็นเพราะพวกกษัตริย์จะไม่ได้ทำไรที่หวังไว้จากโรงงานหม้อดินที่เมืองอัครีบ เพราะศัตรูจะมากุมเมืองนี้ ††† มาเรธาห์ ออกเสียงคล้ายกับคำในภาษาฮีบรูว่า “ผู้พิชิต” †††† ออดุลลัม ถ้าที่กษัตริย์เดวิดซ่อนตัวตอนที่เขาหนีกษัตริย์ซาอูล ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือ 1 ซามูเอล 22:1

เปรียบเทียบพวกผู้พูดแทนพระเจ้าแท้กับเทียม

5 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์พูดไว้เกี่ยวกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า จอมปลอมที่ทำให้คนของพระองค์หลงทางไป ซึ่งถ้าใครบ่อน้ำอาหารให้กับพวกมันกินอย่างเหลือเฟือ มันก็สัญญาว่าจะมีสันติสุขเกิดขึ้น แต่ถ้าใครไม่ยอมให้อาหารตามที่พวกมันสั่ง มันก็จะประกาศสงครามคัดค้านวิถีชีวิตกับคนนั้น

6 ดังนั้น แทนที่พวกเจ้าจะเห็นนิมิตกลับมา มองไม่เห็นเหมือนกลางคืน

แทนที่จะลวงรู้อนาคตกลับมืดแปดด้าน ดวงอาทิตย์จะตกไป สำหรับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้ และกลางวันจะกลายเป็นความมืดมิดไปสำหรับพวกเขา

7 พวกนั้นที่เห็นนิมิตเป็นประจำจะต้องอับอายขายหน้า และพวกที่ทำนายอนาคตจะต้องเสียหน้า พวกเขาทุกคนจะต้องปกปิดปากไว้ เพราะพวกเขาจะไม่ได้รับคำตอบอะไรเลยจากพระเจ้า

8 ส่วนผม ผมเต็มเปี่ยมไปด้วยริ้วแรง คือ ด้วยพระวิญญูญาณของพระยาห์เวห์ รวมทั้งความถูกต้องและกำลัง เพื่อที่ ผมจะได้ประกาศให้เขาโคจรรู้ถึงการกบฏของเขา และประกาศให้อิสราเอลรู้ถึงความบาปของเขา

9 ฟังผมให้ดี พวกผู้นำของครอบครัวยาโคบและพวกผู้ปกครองของครอบครัวอิสราเอล

พวกเจ้าเกลียดชังความถูกต้อง พวกเจ้าทำทุกอย่างที่ตรงอยู่ ให้บิดเบี้ยวไป

10 พวกเจ้าสร้างศิโยนด้วยเลือดของคนบริสุทธิ์ พวกเจ้าสร้างเยรูซาเล็มด้วยการโกง

11 พวกผู้นำของเยรูซาเล็มรับสินบนในการตัดสินคดีความต่างๆ พวกนักบวชก็สอนเพราะอยากได้ค่าสอน พวกผู้พูดแทนพระเจ้าทำนายเพื่อแลกกับเงิน แล้วพวกเจ้ายังมีหน้ามาอ้างว่าพวกเจ้าฟังฟังพระยาห์เวห์และพูดว่า

“พระยาห์เวห์อยู่ที่ท่ามกลางพวกเราไม่ใช่หรือ จะไม่มีอันตรายนใดเกิดขึ้นกับเราได้”

12 ดังนั้น เพราะพวกเจ้านั้นแหละ ศิโยนจะถูกไถให้ราบเป็นหน้ากลอง เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และเนินของวิหารจะกลายเป็นเนิน † ที่มีพุ่มไม้ขึ้นปกคลุมเต็มไปหมด ††

คำสั่งสอนจะมาจากเยรูซาเล็ม

4 แต่ในวันข้างหน้าเนินของวิหาร ของพระยาห์เวห์จะถูกก่อตั้งขึ้นให้เป็นยอดสูงสุดของภูเขาทั้งหมด มันจะถูกยกขึ้นสูงเหนือเนินเขาทั้งหมด และคนทั้งหลายจะหลั่งไหลกันไปทีนั้น

2 ชนชาติต่างๆมากมายจะพากันไปที่นั้น พวกเขาจะพูดว่า

“ไปให้พวกเราขึ้นไปยังภูเขาของพระยาห์เวห์กันเถอะ ไปยังวิหารของพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะได้สอนวิถีทางของพระองค์ให้กับพวกเรา แล้วพวกเราจะได้เดินตามเส้นทางของพระองค์”

† เนิน เนิน หรือ ที่สูง คำนี้มักใช้สำหรับวิหารต่างๆที่ประชาชนมักจะพากันไปนมัสการรูปเคารพ †† คำเทศนาของมีคาห์ในที่นี้ ทำให้กษัตริย์เฮเซคียาห์แห่งยูดาห์ไว้วางใจในพระยาห์เวห์มากขึ้น และอธิษฐานกับพระองค์ แล้วหลายปีต่อมาเมื่อเยเรมีย์พูดแทนพระเจ้าทำนายว่าวิหารจะถูกทำลาย มีบางคนอยากจะทำท่าน แต่ก็ปล่อยเขาไปเพราะมีคาห์ที่เคยพูดอย่างนั้นเหมือนกัน ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเยเรมีย์ 26:16-19

คำสั่งสอนจะออกมาจากศิโยน และคำพูดของพระยาห์เวห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม

3 พระองค์จะเป็นผู้พิพากษาระหว่างคนจำนวนมาก พระองค์จะตัดสินระหว่างชนชาติทั้งหลายที่เข้มแข็งที่อยู่ห่างไกล

พวกเขาจะตีดาบของพวกเขาให้เป็นค้อนไถ และตีหอกของพวกเขาให้เป็นเครื่องมือตัดแต่งกิ่งไม้ ชนชาติหนึ่งจะไม่ชูดาบขึ้นต่อสู้กับอีกชนชาติหนึ่ง และพวกเขาจะไม่มีการฝึกทำสงครามอีกต่อไป

4 แต่ละคนจะนั่งอยู่ใต้ต้นองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของเขา จะไม่มีใครมาทำให้พวกเขาตกใจกลัว เพราะพระยาห์เวห์ผู้มั่งคั่งทรงสัญญาไว้ว่ามันจะเป็นอย่างนี้

5 ถึงแม้ว่าชนชาติอื่นๆจะติดตามพวกพระของเขากลับไป แต่เราจะยังคงติดตามพระยาห์เวห์พระเจ้าของเราตลอดไป

พระเจ้าจะนำคนของพระองค์กลับมา

6 พระยาห์เวห์พูดว่า

“ในตอนนั้น เราจะรวบรวมคนพิการ คนที่กระจัดกระจายไป รวมทั้งคนเหล่านั้นที่เราเคยทำให้บาดเจ็บด้วย

7 เราจะทำให้คนพิการที่รอดชีวิตเป็นต้นตระกูลของชาติใหม่ เราจะทำให้คนพวกนั้นที่ถูกขับไล่ออกไปเป็นชนชาติที่ยิ่งใหญ่”

พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขาบนภูเขาศิโยน ตั้งแต่นั้นไปตลอดกาล

8 ส่วนเจ้าหอคอยเฝ้าผู้สอดส่อง † บ้อมมูปรการของนางสาวศิโยน

เวลานั้นจะมาถึง เมื่ออำนาจการปกครองจะกลับมาสู่เจ้า อาณาจักรจะกลับมาเป็นของนางสาวเยรูซาเล็มเหมือนเดิม

ทำไมชาวอิสราเอลต้องไปบาบิโลน

9 เยรูซาเล็ม ตอนนี้อยู่ท่ามกลางพวกเราไม่ใช่หรือ พวกเจ้าไม่มีกษัตริย์ในหมู่พวกเจ้าแล้วใช่ไหม ผู้นำที่แสนฉลาดของเจ้าหายไปแล้วใช่ไหม พวกเจ้ากำลังเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสเหมือนกับหญิงที่กำลังจะคลอดลูก

10 นางสาวศิโยน ให้ชักดินซังงอด้วยความเจ็บปวด และกรีดร้องเหมือนกับหญิงที่กำลังจะคลอดลูก เพราะว่ ตอนนี้องค์เจ้าจะต้องออกไปจากเมืองนี้ต้องไปอยู่ในที่โล่งกว้าง

เจ้าจะต้องไปที่บาบิโลน † แต่พวกเจ้าจะได้รับการช่วยกู้ที่นั่น

พระยาห์เวห์จะไถเจ้าที่นั่นจากเงื้อมมือของศัตรูเจ้า

พระยาห์เวห์จะทำลายชนชาติอื่นๆ

11 ตอนนี้มีหลายชนชาติรวมตัวกันมาต่อสู้กับเจ้า พวกเขาพูดกันว่า “ไปทำลายศิโยนกันเถอะ แล้วเราจะได้มองดูความพ่ายแพ้ของนางอย่างสะใจ”

12 แต่ชนชาติพวกนี้ ไม่รู้ถึงความคิดต่างของพระยาห์เวห์ พวกเขาไม่เข้าใจถึงแผนงานของพระองค์ เพราะพระองค์ได้รวบรวมพวกเขาไว้เหมือนฟ่อนข้าว เพื่อไปบดบนลานนวดข้าว

13 พระยาห์เวห์พูดว่า “นางสาวศิโยน ลูกขึ้นและบดขยี้พวกมัน เพราะเราจะทำให้เขาสัตว์ของเจ้ากลายเป็นเหล็ก

† หอคอยเฝ้าผู้สอดส่อง อาจเป็นส่วนหนึ่งของเมืองเยรูซาเล็มที่มีบ้อมมูปรการ พวกผู้นำก็เป็นเหมือนผู้เฝ้าประตูที่อยู่นอกเมืองเพื่อเฝ้าดูผู้สอดส่องของเขา †† เจ้าจะต้องไปที่บาบิโลน คนยิวหลายพันคนถูกเนรเทศไปบาบิโลน โดยเฉพาะหลังจากที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์และกองทัพบาบิโลนได้ทำลายเมืองเยรูซาเล็มในปี 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด

ทำให้เกือกม้าของเจ้าเป็นทองแดง
 เจ้าจะได้บดขยี้คนเป็นจำนวนมาก
 แล้วเจ้าจะถวายทรัพย์สินที่พวกมันได้มาอย่างผิดๆให้กับพระ
 ยาร์เวห์
 เจ้าจะถวายทรัพย์สินมีค่าของพวกมันให้กับเจ้าของโลกนี้ทั้ง
 สิ้น”

กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะมาจากเบรลเฮม

5 ลูกสาวเอ๋ย ตอนนี้ให้เจ้ากรีดเนื้อของเจ้า
 เจ้ากำลังถูกโจมตี พวกมันกำลังโอบล้อมพวกเรา
 พวกมันใช้ไม้ตีแค้นของคนนั้นที่ปกครองอิสราเอล
 2 แต่เจ้า เบรลเฮม เอฟราธาห์
 เจ้าเป็นแค่เมืองเล็กๆท่ามกลางแคว้นต่างๆของยูดาห์
 แต่จากเจ้านี้แหละจะมีผู้ปกครองคนหนึ่งออกมาให้กับเรา
 เขาจะปกครองอยู่เหนืออิสราเอล
 เขาจะสืบเชื้อสายมาจากพวกคนที่มีชื่อเสียงในยุคแรกของชน
 ชาตินี้
 3 พระยาร์เวห์จะมอบคนของพระองค์ให้กับศัตรูจนกว่านางที่
 กำลังเบ่งคลออยู่ จะคลอตลอกออกมา †
 หลังจากนั้น พี่น้องที่เหลือของเขาจะกลับไปยังลูกๆของอิสรา-
 เอล
 4 ผู้ปกครองคนนั้น จะยืนขึ้นและเลี้ยงดูอิสราเอลเหมือนผู้เลี้ยง
 แกะด้วยพละกำลังของพระยาร์เวห์
 ด้วยสิทธิอำนาจในพระนามของพระยาร์เวห์พระเจ้าของเขา
 พวกเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย
 เพราะความยิ่งใหญ่ของเขาจะแผ่ไปจนถึงสุดขอบโลก
 5 นี่คือผู้ที่จะนำสันติสุขมาให้

การชนะอัสซีเรียและชนชาติอื่นๆ

ถ้าอัสซีเรียบุกเข้ามาในประเทศของเราและเหยียบย่ำเข้ามาใน
 แผ่นดินของเรา ††
 เมื่อนั้น พวกเราจะแต่งตั้งผู้เลี้ยงขึ้นมาเจ็ดคนและจะแต่งตั้ง
 ผู้นำขึ้นมาแปดคน เพื่อต่อต้านพวกมัน
 6 พวกนั้นก็ปกครองแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ
 และจะปกครองแผ่นดินนิมโรด ‡ ด้วยหอก
 กษัตริย์ของเราจะช่วยเหลือพวกเราให้รอดพ้นจากอัสซีเรีย
 เมื่ออัสซีเรียบุกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเหยียบย่ำเข้ามา
 ในเขตแดนของเรา
 7 แล้วพวกยาโคบที่รอดชีวิตจะอยู่ท่ามกลางชนชาติมากมาย
 พวกเขาจะเป็นเหมือนน้ำค้าง †† จากพระยาร์เวห์
 เหมือนฝนที่ตกลงบนใบหญ้า ที่ไม่ต้องรอคอยมนุษย์ และไม่
 ต้องฝากความหวังไว้กับมนุษย์คนไหน
 8 พวกยาโคบ ที่เหลือรอดชีวิตท่ามกลางชนชาติต่างๆ
 พวกเขาที่อยู่ท่ามกลางชนชาติมากมาย
 จะเป็นเหมือนสิ่งโตที่อยู่ท่ามกลางสัตว์ป่าทั้งหลายในป่า
 เหมือนสิ่งโตหนุมที่อยู่ท่ามกลางฝูงแกะ
 เป็นสิ่งโตที่ไม่มีใครหนีรอดไปได้เมื่อมันเข้าสู่โจมตีและฉีก
 เนื้อเหยื่อ
 9 เจ้าจะยกมือขึ้นต่อสู้กับศัตรูของเจ้า
 และศัตรูทั้งหมดของเจ้าจะถูกทำลายไป

ประชาชนจะต้องฟังพระเจ้าเท่านั้น

10 พระยาร์เวห์พูดว่า “เมื่อถึงเวลานั้น

† จนกว่านาง ... จะคลอตลอกออกมา ประโยคนี้บางทีอาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่
 หมายถึง “จนกว่าจะถึงเวลาที่เหมาะสม” †† แผ่นดินของเรา คำนี้อยู่ในฉบับ
 แปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า วังของเรา ‡ แผ่นดินนิมโรด
 อีกชื่อหนึ่งของอัสซีเรีย †† น้ำค้าง น้ำค้างและฝน ในที่นี้หมายถึงพระพรจาก
 พระเจ้า

เราจะเอาม้าของพวกเจ้าไป เราจะทำลายรถรบของพวกเจ้า
 ด้วย
 11 เราจะพังเมืองต่างๆในแผ่นดินของเจ้า
 เราจะรื้อบ้อมปราการทั้งหลายของเจ้าลง
 12 เราจะกำจัดเวทมนตร์ของเจ้าให้หมดไป
 และจะไม่มีใครในพวกเจ้าฝึกวิชาหมอดูอีกต่อไป
 13 เราจะทำลายรูปเคารพของพวกเจ้ารวมถึงเสาหินศักดิ์สิทธิ์ที่
 ตั้งอยู่ในเมืองของพวกเจ้า
 เจ้าจะไม่กราบไหว้สิ่งที่พวกเจ้าสร้างขึ้นมากับมือของเจ้าอีกต่อ
 ไป
 14 เราจะถอนรากถอนโคนพวกเสาของอาเซราห์
 เราจะทำลายรูปเคารพ † ทั้งหมดของพวกเจ้า
 15 เราจะแก้แค้นด้วยความโกรธแค้น
 ต่อชนชาติทั้งหลายที่ไม่ยอมเชื่อฟังเรา”

พระยาร์เวห์ฟ้องร้องคนของพระองค์

6 ตอนนี้ ฟังให้ตีว่าพระยาร์เวห์พูดอะไร
 “ลุกขึ้น ว่าคุณของเจ้ามา ต่อหน้าภูเขาทั้งหลาย
 ให้หุบเขาทั้งหลาย ได้ยินเสียงของเจ้า
 2 ภูเขาทั้งหลาย ให้ฟังคำฟ้องร้องของพระยาร์เวห์
 รากฐานอันมั่นคงถาวรทั้งหลายของแผ่นดินโลกให้ฟังพระองค์
 ฤดี
 เพราะพระยาร์เวห์กำลังฟ้องร้องคนของพระองค์
 พระองค์ต้องการรู้ความกับอิสราเอล”
 3 พระยาร์เวห์พูดว่า “ประชาชนของเรา
 เราทำผิดต่อพวกเจ้าตรงไหน
 เราทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยตรงไหน
 แสดงหลักฐานให้เราดูหน่อย
 4 เราพาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
 เราได้เจ้าให้เป็นอิสระจากเรือนทาส
 และเราส่งโมเสส อาโรนกับมิเรียมให้มานำหน้าเจ้า
 5 ประชาชนของเราเอ๋ย ให้จดจำแผนการชั่วร้ายของบาลาค
 กษัตริย์โมอับ
 ให้จดจำว่าบาลาคอัมลูกชายของเบโอรตอบบาลาค †† ไปว่า
 อย่างไร
 ให้นึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นตอนที่พวกเจ้าเดินผ่านซีทิมไปกิลกาล †††
 เพื่อเจ้าจะได้สำนึกถึงการกระทำอันสัตย์ซื่อของพระยาร์เวห์ที่
 ได้ช่วยกู้เจ้าให้รอด”
 6 แต่เจ้าพูดว่า
 “เมื่อข้าพเจ้าเข้ามาเข้าเฝ้าพระยาร์เวห์
 และก้มกราบลงอยู่ต่อหน้าพระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งสูงสุด
 จะให้ข้าพเจ้าเอาอะไรมาหรือ
 จะให้เอาลูกวัวอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องเผาบูชาหรือยังง
 7 หรือพระยาร์เวห์จะชอบแกะตัวผู้หลายพันตัว
 หรือนำม่มะกอกมากมายราวกับแม่น้ำหลายหมื่นสาย
 หรือจะให้ส่งเวลายูทชายหิวปีของข้าพเจ้า สำหรับการละเมิดของ
 ข้าพเจ้า
 หรือจะให้ส่งเวลายืดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า เพื่อเป็นเครื่องบู-
 ชาลบล้างบาปของข้าพเจ้าอย่างนั้นหรือ”
 8 เจ้ามมนุษย์ พระยาร์เวห์ บอกเจ้าแล้วถึงสิ่งที่ดี
 และสิ่งที่พระองค์ต้องการจากเจ้า คือ
 ให้ทำสิ่งที่ยุติธรรม รักความเมตตา
 และเดินกับพระเจ้าของเจ้าด้วยความถ่อมใจ

†† รูปเคารพ หรือ อาจจะเป็น คำว่า “เมืองต่างๆ” ††† บาลาค บาลาค เบ-
 โอรดู ได้จากหนังสือ กันดารวิถี 22-24 ††† ซีทิมไปกิลกาล ทั้งสองแห่งนี้เป็น
 ที่ตั้งค่าย อยู่กันคนละฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน พระองค์ต้องการให้พวกเขาจดจำถึง
 เหตุการณ์ที่พวกเขาเดินฝ่าแม่น้ำจอร์แดนไปด้วยเท้าเปล่า ดูเพิ่มเติมได้จาก
 หนังสือโยชูวา บทที่ 3 และ 4

ชาวอิสราเอลทำอะไรหรือ

9 เสียงของพระยาห์เวห์ตะโกนให้เมืองนั้นฟัง
 คนที่ฉลาดจะยำเกรงชื่อของพระองค์
 พระยาห์เวห์พูดว่า “ชนเผ่าและประชาชนในเมืองนี้ ฟังเราให้ดี
 10 พวกเจ้ายังเก็บทรัพย์สินสมบัติที่ฉ้อโกงเข้ามาไว้ในบ้านหรือ
 เปล่า
 พวกเจ้ายังเก็บเครื่องดวงที่เราสาปแช่งเพราะเล็กกว่ามาตรฐานไว้หรือเปล่า
 11 เราจะทำเป็นมองข้ามเรื่องตาชั่ง
 หรือถุงใส่ลูกตุ้มที่โก่งน้ำหนักได้หรือ
 12 พวกคนรวยในเมืองนี้ชอบทารุณคนอื่น
 คนในเมืองนี้ชอบพูดโกหก
 ลินในปากของพวกเขาหลอกลวงอยู่รำไป
 13 ดังนั้น ในอีกไม่นาน เรา ยาห์เวห์ จะฟาดพวกเจ้าให้ล้มลง
 เราจะทำลายพวกเจ้าเพราะบาปของพวกเจ้า
 14 พวกเจ้าจะกิน แต่จะไม่มีวันอิ่ม
 โรคบิดจะรุมกัดกินอวัยวะภายในของพวกเจ้า
 เจ้าจะเก็บตนของไว้ แต่จะเก็บไว้ไม่อยู่
 สิ่งของที่เจ้าเก็บไว้อย่างดี เราจะส่งศัตรูไปทำลาย
 15 เจ้าจะปลุกพืช แต่จะไม่ได้เก็บเกี่ยวผลของมัน
 เจ้าจะย่ำมะกอก แต่จะไม่ได้นำมันมะกอกพอที่จะใช้ขโลมตัว-
 เอง
 เจ้าจะย่ำองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่น
 16 พวกเจ้าทำตามกฎต่างๆของอมรี † อย่างเคร่งครัด
 และเดินตามรอยสิ่งที่ครอบครัวอาหับ †† ทำ
 พวกเจ้าทำตามแบบอย่างต่างๆของพวกเขา
 ดังนั้นเราจะปล่อยให้เจ้าถูกทำลาย ผู้คนจะหัวเราะเยาะคนที่อาศัย
 ยู่ในเมืองนี้
 และพวกเจ้าจะต้องทนกับคำดูถูกจากชนชาติอื่นๆ”

สังคมเสื่อมทราม

7 **น**่าสมเพชจริงๆ ผมกลายเป็นคนเก็บผลไม้หรือลูกองุ่น
 หลังจากที่เขาเก็บลูกองุ่นไปหมดแล้ว
 ไม่เหลือองุ่นสักพวงให้กิน
 ไม่มีลูกมะเดื่อที่ผมชอบเหลืออยู่เลย
 2 ผมหมายถึง คนที่จงรักภักดีถูกทำลายไปหมดแล้วจากแผ่นดิน
 นี้
 ไม่มีคนซื่อตรงเหลืออยู่เลยสักคน
 ทุกคนเฝ้าคอยข่มขู่คนอื่น
 ต่างคนต่างล่าชีวิตของกันและกันด้วยดาบชาย
 3 มือทั้งสองของพวกเขาก็ถนัดในการทำชั่ว
 พวกเขาฆาตกรรมและผู้พิพากษาจับสินบน
 พวกเขาคนใหญ่คนโตก็เรียกร้องสิ่งที่พวกเขาอยากได้
 และร่วมมือกับผู้พิพากษาในการบิดเบือนความยุติธรรม
 4 คนที่ดีที่สุดในพวกเขาก็ยังเหมือนกับพุ่มหนาม
 คนที่ซื่อตรงที่สุดในพวกเขาก็เหมือนกับลวดหนาม

เวลาแห่งการลงโทษใกล้เข้ามาแล้ว

ข้าแต่พระยาห์เวห์ เวลานั้นที่พวกคนเฝ้ายาม † ของพระองค์ทำ-
 นายเอาไว้ ใกล้เข้ามาแล้ว

† อมรี เป็นกษัตริย์ของอิสราเอลองค์หนึ่งที่นำชนชาติของพระองค์ไปนมัสการพระอื่น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 16:21-26 †† อาหับ เป็นลูกชายของกษัตริย์อมรี เมียของอาหับได้วางแผนกำจัดเจ้าของสวนองุ่นและยึดเอาสวนนั้นมาให้กับสามี ดูเพิ่มเติมได้จาก 1 พงศกษัตริย์ 21 † คนเฝ้ายามเป็นอีกชื่อหนึ่งของผู้พูดแทนพระเจ้า แสดงให้เห็นว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเป็นเหมือนยามที่ยืนอยู่นำกำแพงเมืองและเฝ้าดูว่าจะมีอันตรายอะไรมาจากแดนไกลหรือไม่

เวลานั้นที่พระองค์จะมาลงโทษใกล้เข้ามาแล้ว
 แล้วเมื่อนั้น พวกคนชั่วทั้งหลายจะสับสนวุ่นวาย
 5 อย่าได้ไว้วางใจเพื่อนบ้านของพวกเจ้า อย่าไว้ใจเพื่อนสนิท
 ของเจ้า
 แม้แต่เมียในอ้อมอกเจ้าก็ต้องระวังว่าจะพูดอะไรกับนาง
 6 ลูกชายหัวเราะเยาะพ่อของเขา
 ลูกสาวกบฏต่อแม่ของตัวเอง
 ลูกสะใภ้กบฏต่อแม่ผัว
 ศัตรูที่เลวร้ายที่สุดก็คือ คนในบ้านของตัวเอง

พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

7 แต่ส่วนผม จะเฝ้ารอคอยและฝากความหวังไว้กับพระยาห์เวห์
 ผมจะอดทนรอคอยพระเจ้า ผู้ช่วยให้รอดของผม
 เมื่อผมร้องขอความช่วยเหลือ พระเจ้าของผมจะฟังผม
 8 ศิโยนพูดว่า ศัตรูของข้า อย่าได้ดีใจไป ที่ข้าต้องพบกับความ
 ยากลำบาก
 ถึงข้าล้ม ข้าก็จะลุกขึ้นมาอีก
 ถึงแม้ตอนนี้ข้าจะนั่งอยู่ในความมืด
 พระยาห์เวห์จะเป็นแสงสว่างให้กับข้า
 9 ข้าจะต้องทนต่อความโกรธของพระยาห์เวห์
 เพราะข้าได้ทำบาปต่อพระองค์
 จนกว่าพระองค์จะแก้ต่างให้กับข้า
 และให้ความยุติธรรมกับข้า
 พระองค์จะนำข้าไปสู่ความสว่าง
 และข้าจะเห็นพระองค์ให้ความเป็นธรรม
 10 ขอให้ศัตรูของข้าได้เห็นเรื่องนี้และอับอายขายหน้าอย่างยิ่ง
 แล้วตาของข้าจะจ้องมองเธอคนที่พูดใส่หน้าข้าว่า
 “ไหนล่ะ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้า”
 เมื่อถึงตอนนั้น เธอจะถูกเหยียบย่ำเหมือนขี้โคลนบนถนน
 11 มีคาห์พูดกับศิโยนว่า แล้วในวันนั้น กำแพงของพวกเจ้าจะถูก
 สร้างขึ้นมาใหม่ †
 วันนั้นจะเป็นวันที่พรมแดนของเจ้าจะขยายออกไป
 12 เมื่อถึงตอนนั้น คนของเจ้าจะกลับมาหาเจ้าจากทุกหนแห่ง
 จากอัสซีเรียไกลถึงอียิปต์
 จากอียิปต์ไกลถึงแม่น้ำยูเฟรติส
 จากทะเลหนึ่งไปถึงอีกทะเลหนึ่ง
 จากภูเขาหนึ่งไปถึงอีกภูเขาหนึ่ง
 13 แต่โลกนอกเขตแดนของเจ้าจะถูกทำลาย
 มันเป็นผลกรรมของคนที่ไม่ซื่อตรง
 14 ผู้คนพูดว่า “ข้าแต่พระยาห์เวห์ ได้โปรดเลี้ยงดูคนของพระ-
 องค์ซึ่งเป็นลูกแกะของพระองค์ด้วยไม้เลียงแกะของพระองค์
 ลูกแกะเหล่านี้อาศัยอยู่อย่างโดดเดี่ยวในป่าละเมาะ มีทุ่ง
 หญ้าอันอุดมสมบูรณ์ล้อมรอบ
 ขอให้พวกฝูงแกะมาหากินในบาซันและกิเลอาดเหมือนที่พวก
 มันเคยทำในสมัยก่อนโน้น

คำอธิษฐานขอพระเจ้าจัดการศัตรู

15 พระยาห์เวห์ ได้โปรดแสดงการอัศจรรย์ทั้งหลายให้เราเห็น
 เหมือนกับตอนที่พระองค์นำพวกเรามาจากแผ่นดินอียิปต์
 16 ขอให้ชนชาติทั้งหลายเห็นการอัศจรรย์ต่างๆเหล่านั้น
 และรู้สึกละอายกับอำนาจอันน้อยนิดที่พวกเรามี
 ขอให้พวกเขาเอามือปิดปากด้วยความตะลึงงัน
 และขอให้หูของพวกเขาหนวกไป
 17 ขอให้พวกเขาเสียผิงดินเหมือนงูหรือสัตว์อื่นๆที่เลื้อยคลาน
 อยู่บนดิน

†† ในปี 445 ก่อนพระเยซูมาเกิด เนหะมียาห์ ได้นำชาวยิวบางคนจากบาบิโลนกลับมาที่เยรูซาเล็มเพื่อสร้างกำแพงขึ้นมาใหม่

ขอให้พวกเขาเดินออกมาจากป้อมปราการของเขอย่างตัวสั้น
งังก
ขอให้พวกเขามาหาพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา ด้วยความ
หวาดกลัวและเกรงกลัวอยู่ต่อหน้าพระองค์

สรรเสริญพระยาห์เวห์

18 จะมีพระองค์ไหนที่เป็นเหมือนกับพระองค์
พระองค์ให้อภัยกับการกระทำชั่ว
พระองค์ให้อภัยกับพวกที่กบฏต่อพระองค์
คือคนของพระองค์ที่รอดชีวิตมาได้

พระองค์ไม่ฝังใจโกรธพวกนั้นตลอดไป
เพราะพระองค์มีความสุขที่จะแสดงความรักอันมั่นคงของ
พระองค์

19 พระองค์จะกลับมาเมตตาพวกเราอีกครั้ง

พระองค์จะให้อภัยกับการกระทำที่ชั่วร้ายของเรา
พระองค์จะโยนบาปทั้งหมดของเราทิ้งลงในทะเลลึก

20 พระองค์เจ้าข้า ขอให้พระองค์รักษาสัญญาที่ให้กับยาโคบ

ขอให้พระองค์แสดงความรักอันมั่นคงให้กับอูราฮิม
ตามที่พระองค์สาบานไว้กับบรรพบุรุษของเราตั้งแต่สมัยก่อน
โนน"

นาฮูม

คำนำ

นาฮูม แปลว่า “ปลอบโยน”

หนังสือนาฮูมเขียนขึ้นหลังจากที่อาณาจักรอัสซีเรียมีชัยเหนือเมืองธิบส์เมืองหลวงของอียิปต์โบราณในปี 663 ก่อน ค.ศ. แต่เขียนขึ้นก่อนที่เมืองนี้จะถูกลบชื่อออกจากแผนที่เมืองหลวงของอัสซีเรียจะถูกชาวบาบิโลนและชาวมีเดียทำลายในปี 612 ก่อน ค.ศ.

ถึงแม้ชื่อของนาฮูมจะแปลว่าปลอบโยน แต่เนื้อหาส่วนใหญ่ในหนังสือนาฮูมจะพูดถึงความโกรธแค้นที่พระยาห์เวห์มีต่อเมืองนี้และเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย

อัสซีเรียได้บุกทำลายอาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอลในปี 721 ก่อน ค.ศ. และกวาดต้อนพวกเขาไปเป็นเชลย

พระยาห์เวห์บอกนาฮูมในนิมิตว่า เมืองนี้และเมืองนี้จะถูกทำลาย และอาณาจักรอัสซีเรียจะล่มสลาย

ในขณะที่เดียวกันนาฮูมก็ปลอบโยนชาวยูดาห์ว่า ในไม่ช้าพระเจ้าจะปลดปล่อยให้คนยูดาห์เป็นอิสระจากแอกและโซ่ตรวนของอาณาจักรอัสซีเรีย แล้วชาวยูดาห์ก็จะมีสันติภาพ และได้เฉลิมฉลองเทศกาลของพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง

- 1 หนังสือเล่มนี้ เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกกับนาฮูม ชาวลโซซ ผ่านทางนิมิต เกี่ยวกับเมืองนี้และเมืองนี้ †

พระยาห์เวห์โกรธเมืองนี้และเมืองนี้

- 2 พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าที่หึงหวง †† และแค้นแค้น พระยาห์เวห์จะทำการแค้นแค้นและพระองค์อารมณ์รุนแรง พระยาห์เวห์จะแค้นแค้นคนเหล่านั้นที่ต่อต้านพระองค์ และพระองค์ก็โกรธแค้นพวกศัตรูของพระองค์
- 3 พระยาห์เวห์โกรธข้าแต่มีฤทธิ์อำนาจมหาศาล พระยาห์เวห์จะไม่ปล่อยให้คนผิดลอยนวล เมื่อพระองค์เดินทางก็จะเกิดลมบ้าหมูและพายุ และเมฆก็ฟุ้งตกลงมาแบบเท้าของพระองค์
- 4 พระองค์สังหารทะเลและทะเลก็เหือดแห้งไป พระองค์ทำให้แม่น้ำทั้งหลายระเหยไปหมด แผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ของบาซันและคารเมลก็แห้งแล้งไป ดินที่แตกแขนงออกมาใหม่ของเลบานอนก็เหี่ยวเฉาไป
- 5 ภูเขาที่สันสະเทือนเพราะเกรงกลัวพระองค์ และเนินเขาต่างๆก็ละลายไป แผ่นดินไหวยกพื้นสูงขึ้น โลกและคนที่อาศัยอยู่ในโลกก็สิ้นไปด้วยเพราะเกรงกลัวพระองค์
- 6 ใครจะสามารถไปยืนอยู่ต่อหน้าพระองค์ได้ตอนที่พระองค์โกรธ ใครจะทนต่อความร้อนแรงของความโกรธของพระองค์ได้ ความโกรธแค้นของพระองค์พลุ่งออกมาเหมือนไฟ พระองค์ทำให้หน้าผาแตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ
- 7 พระยาห์เวห์ดีกับคนเหล่านั้นที่รอคอยพระองค์ พระองค์เป็นที่ลี้ภัยเมื่อพวกเขาเดือดร้อน พระยาห์เวห์ดูแลคนเหล่านั้นที่หันมาลี้ภัยในพระองค์
- 8 พระองค์จะกวาดล้างคนที่ต่อต้านพระองค์เหมือนกับน้ำที่ไหลท่วมอย่างรุนแรง พระองค์ก็ไล่ล่าศัตรูของพระองค์ลงไปในแดนคนตายอันมืดมิด
- 9 พวกเจ้าวางแผนต่อต้านพระยาห์เวห์ทำไม

† นินะเวห์ เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย มันถูกทำลายในปี 612 ก่อนพระเยซูมาเกิด เป็นไปตามคำทำนายของนาฮูม †† หึงหวง พระเจ้าทนไม่ได้ที่จะเห็นคนของพระองค์ไปนมัสการพระอื่น

- พระองค์จะทำลายล้างศัตรูจนหมดสิ้น จะได้ไม่มีใครมาต่อต้านพระองค์อีกเป็นครั้งที่สอง
- 10 ถึงแม้พวกเขาจะเป็นเหมือนกำแพงป้องกันที่ทำจากหนามที่พันกันยุ่งเหยิง ถึงแม้พวกเขาจะเหมือนกองทัพที่มีอาหารและเสบียง เหลือเฟือ พวกเขาจะแพ้อย่างรวดเร็วเหมือนฟางที่ถูกเผา
- 11 ยูดาห์ คนที่ออกอุบายและวางแผนชั่วร้ายต่อต้านพระยาห์เวห์ จะถูกไล่ออกไปจากพวกเจ้าในไม่ช้า
- 12 ดังนั้น พระยาห์เวห์จึงพูดว่า ถึงแม้ว่าตอนนี้พวกอัสซีเรียจะแข็งแรงและมีจำนวนมาก แต่พวกเขาจะถูกตัดขาดและตายไป ดังนั้นถึงแม้เราทำให้เจ้าต้องทนทุกข์ทรมาน เราจะไม่ให้เจ้าต้องทนทุกข์ทรมานอีกต่อไป
- 13 ตอนนี้ เราจะหักแอกของอัสซีเรียออกจากเจ้า และจะทำลายโซ่ตรวนของเจ้า
- 14 กษัตริย์อัสซีเรีย พระยาห์เวห์ออกคำสั่งเกี่ยวกับท่านแล้ว “เจ้าจะไม่มีลูกหลานไว้สืบสกุลอีกต่อไป”
- พระยาห์เวห์จะตัดรูปเคารพที่แกะสลักและรูปเคารพที่หล่อทั้งหมดจากวิหารของเจ้า เราเตรียมหลุมฝังศพให้กับเจ้าแล้ว เพราะเจ้ามันไร้ค่า”
- 15 ยูดาห์ ดูบนภูเขาเหล่านั้นสิ มีคนวิ่งมาบอกข่าวดี เขามาประกาศว่า มีสันติภาพแล้ว ยูดาห์เอ๋ย เฉลิมฉลองเทศกาลของเจ้าได้แล้ว แก้วบนของเจ้าด้วย พวกคนไร้ค่านั้นจะไม่มีวันมาโจมตีเจ้าได้อีก เพราะพวกเขาถูกกำจัดไปจนหมดแล้ว

นินะเวห์จะถูกทำลาย

- 2 เจ้าผู้เป็นกษัตริย์อัสซีเรีย คนที่จะทำให้คนของเจ้ากระจัดกระจายไป ได้บุกขึ้นมาโจมตีเจ้าแล้ว ป้องกันป้อมปราการต่างๆไว้ให้ดี เผาระวางถนนหนทางด้วย เตรียมอาวุธของเจ้าให้พร้อม เตรียมตัวให้แข็งแรงไว้
- 2 เพราะว่าพระยาห์เวห์กำลังคิดศัตรูให้กับคนของยาโคบ

คือคืนศักดิ์ศรีให้กับชนชาติอิสราเอล เพราะพวกศัตรูได้ทำลายอิสราเอล และทำลายเรือนของพวกเขาก็จนหมดแล้ว 3 ผู้ที่ทำให้กระจัดกระจายไปในนพร้อมทำศึก โไลของนกรบของเขาเป็นสีแดง พวกทหารของเขาสวมเครื่องแบบสีแดงเข้ม เหล็กของรถรบก็ส่องประกายแวววาวเหมือนเปลวเพลิง และหอกต่างๆก็สั้นไปมาเป็นระลอกๆ 4 รถรบก็แข่งกันอยู่ดุเดือดไปตามถนนหนทาง พวกมันแข่งกันไปทีละกลางเมือง พวกมันดูเหมือนเปลวเพลิง พวกมันพุ่งไปราวกับสายฟ้าแลบ 5 ผู้ที่ทำให้กระจัดกระจายไปในนออกคำสั่งต่อพวกนายทหาร พวกเขารับแรงผลึกโล่กำบังเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างตะกุกตะกัก 6 รีบมุ่งหน้าไปที่กำแพง และตั้งโล่กำบังขึ้น 7 ประตูน้ำถูกเปิดออก และวังของกษัตริย์ก็ถูกน้ำซัดพังทลายไป 8 เจ้าหญิงนินะเวห์ก็ถูกจับมายืนแก้ผ้าในที่สาธารณะ ส่วนสาวใช้ของนางก็ถูกจับไป พวกเขาที่ทุบอกตัวเอง ร้องครวญครางเหมือนเสียงนกพิราบ 9 นินะเวห์เป็นเหมือนกับสระน้ำสระหนึ่ง แต่หน้าของมันไหลทะลักออกไปอย่างรวดเร็ว พวกผู้นำของนินะเวห์พูดว่า "หยุดก่อน หยุดก่อน" แต่ไม่มีใครหันกลับมา 10 ปล้นเอาเงินเอาทองของนินะเวห์เสีย มีทรัพย์สมบัติมากมายจนนับไม่ถ้วน และมีของมีค่าต่างๆมากมายเหลือเฟือ 11 หมดแล้ว หมดเกลี้ยงแล้ว ทั้งเมืองสูญสิ้นหมดแล้ว ผู้คนที่หัวใจสลายหมดแล้ว ทุกหัวเข่าก็สั่นกระแทกกัน ตัวสั่นหมด หน้าซีดเผือด 12 ไหนล่ะถ้าสิงห์ † ไหนล่ะรังสิงห์หนุ่ม ไหนล่ะที่อยู่ของสิงห์ตัวผู้และตัวเมีย ไหนล่ะที่ลูกสิงห์อยู่อย่างไม่ต้องกลัวอันตราย 13 สิงห์ †† หาเหยื่อ †‡ ได้อย่างเหลือเฟือมาเลี้ยงลูกๆของมัน และมันก็ฆ่าเหยื่อเอามาให้พวกเมียๆของมัน มันเอาเหยื่อมาไว้เต็มถ้ำของมัน และถ้ำของมันก็เต็มไปด้วยเนื้อที่ฉีกแล้ว 14 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า "เราต่อต้านเจ้า เราจะเผาสิงห์เจ้ามีเหลือเฟือให้เป็นควัน และดาบจะฆ่าสิงห์หนุ่มของเจ้าในสนามรบ ต่อไปนี่จะไม่มีการตกเป็นเหยื่อของเจ้าอีกแล้ว และจะไม่มีใครได้ยินข่าวร้ายจากพวกผู้ส่งข่าวของเจ้าอีกต่อไป"

ข่าวร้ายสำหรับเมืองนินะเวห์

3 **นี่** เจ้า เมืองที่เต็มไปด้วยเลือด เมืองที่เต็มไปด้วยการโกหก เมืองที่เต็มไปด้วยคนที่ปล้นมา เมืองที่เต็มไปด้วยคนที่ตกเป็นเหยื่อของเจ้า 2 **นี่** ใจ เสียงหวดของแสด เสียงของล่อตั้งเอียดๆ

† ถ้าสิงห์ ในที่นี้หมายถึงเมืองนินะเวห์ †† สิงห์ ในที่นี้สิงห์ตัวนี้หมายถึงกษัตริย์ของนินะเวห์ กษัตริย์ของอาณาจักรอัสซีเรีย ชอบเปรียบตัวเองเหมือนสิงโต †‡ เหยื่อ หมายถึงของที่ปล้นมาได้จากชนชาติต่างๆ

เสียงของม้าที่พุ่งทะยานและเสียงรถรบที่เดินตามไป 3 ทหารม้าก็บุกเข้าประจัญบาน ดาบส่องประกายแวววาว หอกก็ทอแสงแวววาว มีคนถูกฆ่าตายเกลื่อนกลาด ซากศพกองพะเนิน มากมายเกลื่อนกลาดจนนับไม่ถ้วน ผู้คนเดินสะดุดซากศพ 4 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดว่า "เราต่อต้านเจ้า เพราะเจ้านินะเวห์เป็นเหมือนโสเภณีที่ยั่ววน ชนชาติต่างๆให้หลงไหล ตกเป็นทาสของเจ้า เจ้าเป็นแม่มดที่สวยงามมีเสน่ห์ที่ใช้มนตร์สะกดคนทั้งหลาย เราจะยกกระโปรงเจ้าขึ้นปิดหน้าเจ้า เราจะให้ชนชาติต่างๆเห็นร่างอันเปลือยเปล่าของเจ้า และเราจะให้อาณาจักรต่างๆเห็นความน่าอัศจรรย์ของเจ้า 5 เราจะโยนขยะเน่าเหม็นใส่เจ้า เราจะดูถูกเจ้า จะเอาเจ้ามาประจานให้คนดู 6 เมื่อคนเห็นเจ้า จะรีบเผ่นหนีไปจากเจ้า ทุกคนจะพูดว่า "นินะเวห์ถูกทำลายแล้ว จะมีใครเสียใจให้กับนางบ้าง จะไปหาใครที่ไหนมาปลอบโยนนางได้" 7 นินะเวห์ เจ้าคิดว่าเจ้าวิเศษกว่าเมืองเชเบส † หรือเมืองเชเบสที่ตั้งอยู่บนแม่น้ำไนล์ มีน้ำล้อมรอบ มีแม่น้ำเป็นที่กำบัง มีน้ำเป็นกำแพง 8 และมีกำลังอย่างไม่จำกัด เพราะเอธิโอเปียและอียิปต์เสริมกำลังให้ แล้วยังเป็นพันธมิตรกับพุดและลิเบียด้วย 9 แต่ถึงขนาดนั้น เชเบสก็ยิ่งถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลย ตามหัวถนนทุกแห่ง พวกเด็กทารกของเธอถูกเหวี่ยงทิ้งพื้น แหกเป็นชิ้นๆ พวกเขาจับสลากแบ่งพวกผู้ดีของเมืองนั้นไปเป็นทาส และจับคนใหญ่คนโตของเมืองนั้นล่ามโซ่ไว้ 10 ดังนั้นนินะเวห์ เจ้าก็เหมือนกัน จะเป็นเหมือนคนเมาที่มีนาง และพยายามหาที่หลบภัยจากศัตรู 11 พวกเขาบ่อมปราการทั้งหลายของเจ้าก็จะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีลูกมะเดื่อรุ่นแรกที่สุกคาต้น เมื่อมีคนมาเขย่าต้นมัน ลูกมะเดื่อก็จะหล่นเข้าปากคนนั้น 12 นินะเวห์ กองทัพของเจ้า เป็นเหมือนผู้หญิงที่อยู่ท่ามกลางเจ้า ประตูเมืองทั้งหลายของเจ้าก็เปิดอ้าให้พวกศัตรู พวกเขาไม่กลัวอนประตุมืองของเจ้าก็ถูกไฟไหม้หมดแล้ว 13 ไปตักน้ำมาตุนไว้สำหรับตัวเองจะได้ข้ามันเมื่อเมืองถูกล้อม ทำให้บ่อมปราการของเจ้าแข็งแรงขึ้น ลงไปในโคลน เหยียบย่ำดินเหนียวให้เข้ากัน แล้วเอามาใส่เบ้าทำอิฐ 14 ในการสู้รบนั้น ไฟจะเผาผลาญเจ้าและดาบจะฟาดฟันเจ้า ไฟนั้นจะเผาผลาญเจ้าเหมือนตักแตนกินหญ้า ให้เพิ่มจำนวนคนของเจ้าให้มีมากเหมือนตักแตน ให้คนของเจ้าทวีคูณเหมือนฝูงตักแตน 15 ถึงพวกพ่อค้าของเจ้ามีมากมายมหาศาลเหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้า แต่พวกเขา ก็จะเป็นเหมือนฝูงตักแตนที่ล่อถูกราบแล้วบินไป 16 เจ้าหน้าทีที่เจ้าแต่งตั้งขึ้นมา ก็เป็นเหมือนตักแตน และพวกเสมียนก็เหมือนฝูงตักแตนที่เกาะอยู่ตามกำแพง ที่อบอุ่นในวันที่อากาศหนาวเย็น แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พวกมันก็บินหนีไป

†† เมืองเชเบส ในภาษาฮีบรูอันที่จริงคือ เมืองโน อัมโมน เป็นเมืองสำคัญของอียิปต์ ถูกอัสซีเรียทำลาย 663 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

และไม่มีใครรู้ด้วยว่ามันบินไปไหน
 18 กษัตริย์อัสซีเรีย พวกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของเจ้า † ก็ล่องลับไปแล้ว
 พวกผู้นำของเจ้าก็ไปเป็นสุขอยู่แล้ว

† พวกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของเจ้า ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า ผู้เลี้ยงแกะ

คนของเจ้าก็กระจัดกระจายไปตามเนินเขาต่างๆและไม่เหลือผู้-
 นำอีกแล้วที่จะไปรวบรวมพวกเขากลับมา
 19 ไม่มีการซ่อมแซมส่วนที่หักร้าวในตัวเจ้า
 บาดแผลของเจ้านั้นเกินกว่าที่จะเยียวยารักษาได้
 ทุกคนที่ได้ยินข่าวเรื่องเจ้า ตูมก็พากันตบมือดีใจเพราะพวก
 เขาทุกคนเคยถูกเจ้าทรมานครั้งแล้วครั้งเล่า

ฮาบากุก

คำนำ

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นประมาณหกร้อยปีก่อนพระเยซูมาเกิด ก่อนหน้าที่บาบิโลนจะมากดดันเมืองเยรูซาเล็มกับแคว้นยูดาห์ไม่นานนัก

สองบทแรกในหนังสือฮาบากุก เป็นการพูดโต้ตอบกันไปมาระหว่างพระเจ้ากับฮาบากุก ฮาบากุกกำลังบ่นต่อพระยาห์เวห์ และพระองค์ก็ตอบเขา ฮาบากุกกำลังบ่นต่อพระยาห์เวห์ว่า ยูดาห์เต็มไปด้วยความไม่ยุติธรรมและความโหดร้ายป่าเถื่อน ทำไมพระองค์ไม่จัดการกับเขา พระองค์ก็ตอบว่าพระองค์จะส่งบาบิโลนที่นำกล้วน่าสยดสยองมาจัดการยูดาห์

ฮาบากุกยังไม่เข้าใจและบ่นต่อพระยาห์เวห์ว่า คนบาบิโลนนั้นเลวร้ายยิ่งกว่าคนยูดาห์เสียอีก ทำไมพระองค์ถึงปล่อยให้ลายนวล แล้วจึงจะใช้มาทำลายยูดาห์อีกด้วย พระยาห์เวห์ตอบฮาบากุกว่าพระองค์จะจัดการกับบาบิโลนที่หลัง บทที่สามเป็นคำสดุดีพระองค์จากฮาบากุก ฮาบากุกบอกว่าถึงแม้สถานการณ์จะเลวร้ายแค่ไหน เขาก็ยังจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์ และสรรเสริญในฤทธิ์อำนาจและพระบารมีของพระองค์

1 หนังสือเล่มนี้ เป็นสิ่งที่พระยาห์เวห์บอกกับฮาบากุก ผู้พูดแทนพระเจ้า ผ่านมาทางนิมิต

ฮาบากุกบ่นต่อพระเจ้า

2 พระยาห์เวห์เจ้าข้า จะปล่อยให้ข้าพเจ้าร้องขอความช่วยเหลือไปอีกนานแค่ไหน พระองค์ถึงจะฟัง จะปล่อยให้ข้าพเจ้าร้องว่า “โหดร้ายป่าเถื่อน” ไปอีกนานแค่ไหน พระองค์ถึงจะมาช่วย³ ทำไมพระองค์ถึงต้องให้ข้าพเจ้าเจอกับความเจ็บปวดและความทุกข์ยากนี้ด้วย ทำไมพระองค์ถึงดูอยู่เฉยๆไม่ทำอะไร เมื่อมีการกดขี่ข่มเหงและความป่าเถื่อนเกิดขึ้นอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า มีทั้งการฟ้องร้องและโต้เถียงกันเกิดขึ้น⁴ ดังนั้นกฎหมายก็ตายด้านไป และไม่มีใครได้รับความยุติธรรม เพราะคนชั่วก็มีมากกว่าคนดี ดังนั้นความยุติธรรมก็บิดงอเบี่ยงๆไป

พระยาห์เวห์ตอบฮาบากุก

5 พระยาห์เวห์ตอบว่า “มองไปที่ชนชาติต่างๆสิ ดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น เจ้าจะต้องอัปมงคล่าพูดเมื่อออกเลยล่ะ ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะพวกเจ้าจะไม่เชื่อสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในช่วงชีวิตของเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินเรื่องนี้ เจ้าก็ยังจะไม่เชื่ออยู่ดี⁶ เพราะเรายาห์เวห์กำลังยกคนบาบิโลนให้มีอำนาจขึ้นมา พวกนี้เป็นชนชาติที่ดุร้ายและป่าเถื่อน พวกมันจะบุกไปทั่วโลก เพื่อยึดเอาดินแดนของคนอื่นมาเป็นของมัน⁷ พวกมันนำกล้วน่าสยดสยองยิ่งนัก มันตั้งกฎของมันเอง และอวดตัวถือดี⁸ พวกมันของบาบิโลนก็ยิ่งเร็วกว่าพวกเสือดาวเสียอีก และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่าในยามค่ำคืน พวกมันของมันก็ยิ่งหือเหมือนบิน พวกทหารม้าบินมาจากแดนไกล เหมือนอินทรีที่โฉบเหยื่อของมัน⁹ พวกมันแต่ละคนมาเพื่อสร้างความรุนแรง พวกมันบุกไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง พวกมันรวบรวมเชลยไว้มากมายมหาศาลเหมือนเม็ดทราย

10 พวกมันหัวเราะเยาะใส่พวกกษัตริย์ต่างๆและมองพวกแม่ทัพทั้งหลายเป็นเรื่องน่าขัน และหัวเราะเยาะป้อมปราการของเมืองต่างๆ พวกมันสร้างเนินดินขึ้นมาเพื่อบุกขึ้นไปยึดป้อมแต่ละอัน”

11 ในทันใดนั้น พระวิญญาณของพระเจาก็หายวับไป ผมก็ตกตะลึงและพูดว่า “แต่บาบิโลนพวกนี้ ถือว่าพลกำลังของเขาเองเป็นพระเจ้าของเขา”

ฮาบากุกบ่นเป็นครั้งที่สอง

12 ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์อยู่มาตั้งแต่โบราณกาลแล้วไม่ใช่หรือ

พระเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์ของข้าพเจ้า พระองค์จะไม่ตายไม่ใช่หรือ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์เลือกบาบิโลน เพื่อนำการตัดสินลงโทษของพระองค์มา โชอย่างนี้แน่หรือ ข้าแต่พระศิลา[†] พระองค์ตั้งบาบิโลนขึ้นมาเพื่อตีสอนชนชาติยูดาห์ โชอย่างนี้แน่หรือ

13 ดวงตาของพระองค์นั้นบริสุทธิ์เกินกว่าที่จะมองสิ่งชั่วร้าย และพระองค์ก็ทนดูคนทำผิดไม่ได้ แล้วทำไมพระองค์ถึงทนดูคนทรยศอย่างบาบิโลนได้โดยไม่ทำอะไรเลย

แล้วทำไมพระองค์ถึงได้นิ่งเฉยเมื่อคนชั่วซ้ากลินกินคนที่ดีกว่าเขา

14 พระองค์ทำกับมนุษย์เหมือนกับปลาในทะเล หรือเหมือนกับสัตว์เลื้อยคลานตัวเล็กๆที่ไม่มีผู้นำ

15 บาบิโลนจับทุกคนมาด้วยเบ็ดตกปลา เขาลากคนมาด้วยอวน เขารวบรวมนคนมาไว้ในแหตกปลาของเขา

ดังนั้นบาบิโลนจึงกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ

16 บาบิโลนจึงฆ่าสัตว์เป็นเครื่องบูชาให้กับอวนของเขา

และเผาเครื่องหอมให้กับแหตกปลาของเขา

เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้เขามีเนื้อกินมากมาย

และมีอาหารเอร็ดอร่อยกินกัน

17 แล้วพระองค์จะยังคงปล่อยให้บาบิโลนซ้ากดูบ

ฆ่าฟันชนชาติต่างๆอย่างไร้ความปราณีอย่างนี้หรือ

2 ผมจะยืนเฝ้าดู ผมจะยืนเป็นนยาม

และผมจะคอยดูสิว่า พระยาห์เวห์จะพูดอะไรกับผม และจะคอยดูสิว่าพระองค์จะตอบสิ่งที่ผมกล่าวหาพระองค์ว่าอย่างไร

พระเจ้าตอบฮาบากุก

2 พระยาห์เวห์ก็ตอบผมว่า “ให้เขียนนิมิตนี้ให้ชัดเจนลงบนพวกแผ่นป้าย เพื่อคนที่อ่านจะอ่านได้อย่างง่ายดายรวดเร็ว³ ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะว่า นิมิตนี้ยืนยันถึงเวลาที่กำหนดไว้แล้ว มัน

[†] พระศิลา เป็นอีกชื่อหนึ่งที่ใช้เรียกพระเจ้า แสดงว่าพระองค์เป็นที่มั่นคงและปลอดภัยสำหรับคนของพระองค์ (ดูได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32)

เป็นพยานถึงจุดจบของพวกบาบิโลนที่กำลังจะมาถึงและมันก็ไม่ไกลหรอก แต่ถ้าดูเหมือนช้า ใจเย็นๆคอยไว้ เพราะวันนั้นจะมาถึงแน่ มันจะไม่สายหรอก 4 คนที่คอยไม่ไหว ก็จะมาตามไปไม่ทำตามนิมิตนี้ แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้า ก็มีกำลังใจสู้ชีวิตต่อไป เพราะว่านิมิตนี้เชื่อถือได้ †

5 แต่ความร่ำรวยจะหลอกลวงคนเพียงผยอง และคนโลกที่อัปการกว้างเหมือนแดนคนตาย จะไม่มีวันสำเร็จ คนโลกเหมือนความตายที่ไม่เคยหยุดกระหายเหยื่อ คนโลกนั้นรวบรวมชนชาติทั้งหมดมาเป็นของตัวเองและรวบรวมคนทั้งหมดมาเป็นของเขา 6 แต่คนที่เขารวบรวมมานั้นจะแต่งเพลงเยาะเย้ยเขา แต่งนิทานและตั้งคำถามก่นล้อเลียนเขา จะมีคนพูดว่า "นี่ เจ้า ที่ได้สะสมสิ่งที่ไม่ใช่ของเจ้า และก่อกองไว้มากมาย เจ้าจะทำอย่างไรไปอีกนานแค่ไหน"

7 ในไม่ช้า เจ้าหนี้ยี้จะตามทวงหนี้เจ้า คือคนพวกนั้นที่เจ้ากลัวจนตัวสั่นจะมาปล้นสะดมเจ้า และตอนนั้นก็เป็นตาของเจ้าบ้างที่จะตกเป็นเหยื่อ 8 บาบิโลน เจ้าเคยไปปล้นสะดมชนชาติต่างๆมากมาย ดังนั้นตอนนี้ชนชาติที่เหลือก็จะกลับมาปล้นเจ้าคืน เพราะเจ้าเคยทำให้เลือดของมนุษย์ตก และเจ้าเคยทำทารุณกรรมกับแผ่นดินต่างๆ รวมทั้งเมืองต่างๆและคนที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น

9 นี่ เจ้าที่ร่ำรวยจากการฉ้อโกงคนอื่น เจ้าคิดว่าเจ้ากำลังทำรังอยู่สูงพ้นจากอันตราย แต่ความจริงแล้วการฉ้อโกงนั้น กลับนำความพินาศมาสู่ทั้งบ้านของเจ้า 10 เมื่อเจ้าวางแผนทำลายล้างชนชาติมากมายนั้น เจ้ากำลังวางแผนนำความอภัยสอดสูมาสู่ทั้งบ้านของเจ้าเองและกำลังทำบาปต่อชีวิตตัวเอง 11 หินบนฝาบ้านของเจ้าก็อาจจะร้องต่อว่าเจ้า แม้แต่ชื่อบนหลังคาบ้านของเจ้าเองก็อาจจะสะท้อนรับเห็นด้วยกับหินฝาบ้านนั้น

12 นี่ เจ้าที่สร้างเมืองขึ้นมาด้วยเลือดของผู้บริสุทธิ์ เจ้าที่ก่อตั้งเมืองขึ้นมาด้วยความชั่วร้าย 13 ชนชาติเหล่านั้นที่เจ้าได้ชัยชนะมา ทำงานหนักให้กับเจ้าโดยที่พวกเขาไม่ได้อะไรเลย พวกเขาทำงานเหน็ดเหนื่อยแทบตาย แต่สิ่งที่พวกเขาสร้างขึ้นมานั้นก็จะถูกไฟเผาไปจนหมดเกลี้ยง ความหายนะที่จะเกิดขึ้นนี้ เกิดมาจากพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ไม่ใช่หรือ 14 แล้วโลกนี้ก็จะเต็มไปด้วยคนที่รู้จักพระบารมีของพระยาห์เวห์ เหมือนกับน้ำที่เต็มทะเล 15 นี่ เจ้าที่เทศความโกรธออกมา † แล้วบังคับให้คนอื่นดื่มจากจอกนั้นจนเมา เพื่อเจ้าจะได้ดูความเปลือยเปล่าของเขา †

16 เจ้าตีความอภัยสอดสูจนอิมหนาแทนที่จะตีเม็กรยดศเข้า ไป เจ้าเองก็ต้องดื่มและเปลือยเปล่าด้วยเหมือนกัน จอกแห่งความโกรธที่พระยาห์เวห์ถืออยู่ในมือขวานั้น ก็จะเวียนมาถึงเจ้า และแทนที่เจ้าจะได้รับเกียรติ ก็จะได้รับอภัยสอดสู 17 ความโหดร้ายที่เจ้าเคยทำต่อเลบานอนนั้น ก็จะหวนกลับมาหาเจ้า เจ้าเคยทำลายฝูงสัตว์มากมาย เจ้าจะต้องหวาดกลัวที่จะถูกทำลาย เพราะเจ้าเคยทำให้เลือดของมนุษย์ตก และเจ้าทำทารุณกรรมกับแผ่นดินต่างๆรวมทั้งเมืองต่างๆและคนที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น"

18 รูปแกะสลักให้ประโยชน์อะไรบ้าง คนถึงได้อยากแกะสลักมันนรก รูปหล่อหรือรูปปั้นของพระปลอมเหล่านั้น ให้ประโยชน์อะไรบ้าง คนสร้างถึงได้ศรัทธาหนัก เพราะรูปเคารพที่เขาสร้างนั้น แม้แต่จะพูดก็ไม่ได้ 19 นี่ เจ้าที่พูดกับท่อนไม้ว่า "ตื่นได้แล้ว" หรือพูดกับหินที่พูดไม่ได้ว่า "ลุกขึ้นได้แล้ว" พระปลอมนั้นให้คำชี้แนะอะไรเจ้าได้บ้าง มันถูกหุ้มด้วยทองและเงินและไม่มีลมหายใจด้วย 20 แต่พระยาห์เวห์นั้นสถิตอยู่ในวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ โลกทั้งใบเอ๋ย ให้เงียบสงบอยู่ต่อหน้าพระองค์เถิด

† คนที่คอยไม่ไหว หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า คนที่ยังงงไส †† เพราะว่านิมิตนี้เชื่อถือได้ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "เพราะคนๆนั้นเชื่อถือ" หรือ "เพราะพระเจ้าเชื่อถือ" † เขา ในที่นี้ หมายถึง กษัตริย์ของบาบิโลน †† เทศความโกรธออกมา เป็นการเปรียบเทียบกับ การที่คนหนึ่งลงโทษอีกคนหนึ่งอย่างรุนแรง (ดูได้จาก หนังสืออิสยาห์ 63:6) †† ความเปลือยเปล่าของเขา ในที่นี้หมายถึง "ความอ่อนแอ" หรือ "ความน่าอับอาย" หรืออาจจะแปลโดยกายจริงก็ได้ของเชลยศึก หรือผู้หญิงที่ถูกข่มขืน

ฮาบากุกอธิษฐาน

3 นี่คือคำอธิษฐานของฮาบากุก ผู้พูดแทนพระเจ้า ตามแนวเพลงซิกิโอนโท ††

2 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ข้าพเจ้าได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์ ข้าแต่พระยาห์เวห์ สิ่งที่พระองค์ทำนั้น ทำให้ข้าพเจ้ายำเกรงพระองค์

เมื่อเวลาที่กำหนดนั้นใกล้มาถึงแล้ว ขอให้พระองค์ทำงานยิ่งใหญ่เหมือนกับที่เคยทำในอดีต เมื่อเวลาที่กำหนดนั้นใกล้มาถึงแล้ว ขอให้คนรู้จักฤทธิ์อำนาจของพระองค์อีกครึ่งในเวลาทีพระองค์โกรธ อย่าลืมนแสดงความเมตตาด้วย

3 พระเจ้ากำลังมาจากเทมาน †† พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์กำลังมาจากภูเขาปาราน เซลาห์⁵ พระบารมีของพระองค์ครอบคลุมไปทั่วฟ้าสวรรค์

โลกนี้ก็จะเต็มไปด้วยความสง่างามของพระองค์ 4 ทันใดนั้น ก็สว่างจ้าเหมือนฟ้าแลบ พระองค์ก็ปรากฏขึ้น ในมือถือสายฟ้าแลบ

แล้วพระองค์ซ่อนฤทธิ์อำนาจของพระองค์เข้าไปในกลีบเมฆ

5 โรคระบาดเดินนำหน้าพระองค์ไป การเจ็บไข้ตามสันเท้านาพระองค์ไป

6 พระองค์เย็นและเขย่าโลกนี้ พระองค์มองดูชนชาติต่างๆ

และพวกเขาที่เดินผวาด้วยความกลัว ภูเขาต่างๆที่เคยอยู่ตลอดมาก็แตกกระจายไป

พวกเนินเขาที่อยู่บนดินนั้นก็จมหายไป พระองค์ก็เดินตามเส้นทางที่เคยเดินมาในอดีต

7 แทนที่ผมจะเห็นความไม่ยุติธรรมเหมือนเมื่อก่อน ผมกลับเห็นทั้งเต็นท์ของคนคู่ชั้น

และเห็นม่านในเต็นท์ของแผ่นดินมีเดือนสั้นไหวด้วยความกลัว

8 ข้าแต่พระยาห์เวห์ ที่พระองค์ขับรถรบพร้อมม้าเหล่านั้นของพระองค์ สู้ชัยชนะ

เป็นเพราะพระองค์โกรธต่อแม่น้ำต่างๆหรือ พระองค์โกรธเป็นพินเป็นไฟต่อแม่น้ำต่างๆหรือ

พระองค์โกรธเป็นพินเป็นไฟต่อทะเลหรือ

9 พระองค์ตั้งคันทนุออกจากแล่ง พระองค์เอาลูกธนูมาใส่ไว้ในสายของมัน

พระองค์แยกโลกออกด้วยแม่น้ำทั้งหลาย เซลาห์⁷

10 เมื่อภูเขาเหล่านั้นมองเห็นพระองค์ก็บีบตัวไปมาด้วยความเจ็บปวด

เมฆที่หนาที่บก็โปรยน้ำฝนลงมา ก้นมหาสมุทรก็ส่งเสียงร้อง

คลื่นมหาสมุทรยกมือของมันขึ้นสูงเพื่อทวมแผ่นดิน

11 ดวงอาทิตย์หยุดส่องแสง ดวงจันทร์หยุดอยู่กับที่ มีแต่แสงจากลูกธนูของพระองค์ที่แล่นออกมาเท่านั้น

สายฟ้าแลบจากหอกของพระองค์ส่องสว่างบนท้องฟ้า

12 พระองค์ได้เหยียบย่ำโลกนี้ด้วยความโกรธแค้น พระองค์ได้บดขยี้ชนชาติต่างๆด้วยความโกรธ

13 พระองค์ออกไปเพื่อช่วยคนของพระองค์ให้รอด พระองค์ออกไปเพื่อช่วยกษัตริย์ที่พระองค์ได้เจิมไว้ให้รอด

พระองค์ทับหลังของคนชั่ว และดึงเสื้อผ้าออกจากคอถึงกัน เซลาห์⁷

††† ซิกิโอนโท เราไม่รู้ว่าคำนี้หมายถึงอะไร เข้าใจว่าเป็นแนวเพลงชนิดหนึ่ง (ดูจาก หนังสือสดุดี 7) ††† เทมาน เทมาน และ ภูเขาปาราน เป็นสถานที่ที่สำคัญ ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของอิสราเอล⁵ เซลาห์ น่าจะเป็นคำสั่งที่บอกถึงหว่าให้หยุดเว้นจังหวะ หรือ ทำเสียงให้ดังขึ้น

14 แล้วพระองค์ก็เอาลูกธนูของเขาไปเสียบหัวของทหารของเขา
เอง
ถึงแม้ว่าพวกทหารนี้บุกเข้ามาเหมือนพายุทราย
เพื่อมาทำให้พวกเรากระจัดกระจายไป
แล้วพวกมันเฉลิมฉลองเหมือนกับคนที่ดักข่มเขมือบคนจน
15 พระองค์ยิ่งเหยียบย่ำทะเลด้วยม้าทั้งหลายของพระองค์
ทำให้น้ำจำนวนมากเดือดพลุ่งขึ้นมา
16 ผมได้ยินเรื่องนี้ ทำให้ท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด
เมื่อได้ยินเสียง รีมฝีปากผมก็สั่นระริก รู้สึกเหมือนกับกระดูก
จะผุพัง และเท้าก็สั่นไปหมด
ผมจะคอยอยู่อย่างเงียบๆ
ถึงเวลานั้นที่คนที่มาโจมตีเราจะได้รับความทุกข์ยาก

17 ถึงแม้ต้นมะเดื่อจะไม่ออกดอก
และสวนองุ่นก็ไม่เกิดผล
ถึงแม้ผลของมะกอกเทศเหี่ยวแห้งไป
และท้องทุ่งก็ไม่ผลิตอาหารอะไรเลย
ถึงแม้ว่าจะไม่มีฝูงแกะอยู่ในคอก
และไม่มีฝูงวัวในโรงวัว
18 ผมก็ยังจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์ ผมก็ยังจะเฉลิมฉลอง
ในพระเจ้าที่ช่วยผมให้รอดพ้น
19 พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นกำลังของข้าพเจ้า
พระองค์ทำให้เท้าของข้าพเจ้ามั่นคงเหมือนเท้ากวาง
และพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเดินไปบนยอดเขาได้
ถึงหัวหน้านักดนตรี ให้ร้องเพลงนี้พร้อมกับเล่นเครื่องสาย

เศฟันยาห์

คำนำ

เศฟันยาห์ หมายถึง “พระยาห์เวห์ค้อมครอง” เขาพูดแทนพระเจ้าให้กับคนยูดาห์ที่เชื่อว่าวันของพระยาห์เวห์จะมาถึง เป็นวันที่พวกเขาคิดว่าพระยาห์เวห์จะทำให้พวกเขาชนะศัตรูและกลับมารุ่งเรืองอีกครั้งหนึ่ง แต่เศฟันยาห์กลับบอกว่าในวันนั้นพระยาห์เวห์จะลงโทษพวกเขาสำหรับความบาปที่พวกเขาทำอยู่

บทที่ 1 พระยาห์เวห์จะลงโทษคนยูดาห์ เพราะไปทำพิธีทางศาสนาที่พระองค์ห้าม (หนังสือเล่มนี้อาจจะเขียนขึ้นมาก่อนที่กษัตริย์โยสิยาห์จะนำชนชาติยูดาห์กลับมาทำตามกฎของพระเจ้าในปี 621 ก่อนพระเยชูมาเกิด)

บทที่ 2 พระองค์จะตัดสินลงโทษชนชาติอื่นๆ

บทที่ 3 พระองค์สัญญาว่าจะประเล้าประโลมคนที่รับใช้และรอคอยพระองค์ เหมือนกับที่เขียนไว้ในบทที่ 3:17 ว่า “พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าอยู่ท่ามกลางเจ้า พระองค์เป็นนักรบผู้ช่วยกู้ชีวิตเจ้า พระองค์จะร้องเพลงเฉลิมฉลองเพราะตัวเจ้า พระองค์จะรื้อฟื้นความรักที่มีต่อเจ้าขึ้นใหม่ พระองค์จะชื่นชมยินดีในตัวเจ้าด้วยเสียงเพลงแห่งความสุข”

1 นี่คือข่าวสารของพระยาห์เวห์ ที่มีมาถึงเศฟันยาห์ลูกของคูชิ ที่เป็นลูกของเกดาลิยาห์ ที่เป็นลูกของอามาริยาห์ ที่เป็นลูกของเฮเศคิยาห์ เศฟันยาห์ได้รับข่าวสารนี้ ในช่วงที่โยสิยาห์ กษัตริย์ของอามอน เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นยูดาห์

วันแห่งการพิพากษาของพระยาห์เวห์

2 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะกวาดล้างทุกสิ่งทุกอย่างให้หมดสิ้นไปจากผืนแผ่นดินโลก

3 เราจะกวาดล้างทั้งมนุษย์และสัตว์ เราจะกวาดล้างนกในท้องฟ้าและปลาในทะเล เราจะกวาดล้างสิ่งต่างๆพวกนั้น ที่ทำให้พวกคนชั่วหลงไปทำบาป † และเราจะกำจัดมนุษย์ให้หมดไปจากผืนแผ่นดินโลก”

พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

4 เราจะยื่นมือของเราออกมาลงโทษยูดาห์และทุกคนที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม เราจะกำจัดเศษเดนที่เหลือของพระบาอัลให้หมดสิ้นไปเสียจากสถานทีนั้น จากท่ามกลางพวกนักบวชของอิสราเอล เราจะกำจัดพวกนักบวชที่กราบไหว้รูปเคารพให้หมดสิ้นไปจากความทรงจำของทุกคน

5 และเราจะกำจัดคนพวกนั้นที่ขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่อกราบไหว้พระอาทิตย์ พระจันทร์และดวงดาวต่างๆบนท้องฟ้า เราจะกำจัดคนพวกนั้นที่กราบไหว้และสาบานต่อเรา แล้วยังไปสาบานต่อพระมิลโคม ‡

6 เราจะกำจัดคนพวกนั้นที่หันกลับจากการติดตามพระยาห์เวห์ ที่ไม่ได้แสวงหาพระยาห์เวห์ และไม่ได้อ่านคำปรึกษาจากพระองค์

7 ให้นิ่งเงียบอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์องค์เจ้าชีวิตของผม เพราะว่าวันของพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว เพราะว่าพระยาห์เวห์จัดเตรียมเครื่องเขินไว้แล้ว และพระองค์แยกคนที่พระองค์ได้เชื่อเชิญไว้แล้วออกมาเป็นพิเศษ

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันแห่งการเขินไหว้ของพระยาห์เวห์นั้น เราจะลงโทษพวกข้าหลวงและพวกสมาชิกของครอบครัว กษัตริย์ และทุกคนที่ใส่เสื้อผ้าของคนต่างชาติ †

9 และในวันนั้น เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู ‡ และลงโทษคนพวกนั้นที่ทำให้บ้านของกษัตริย์ของเขาเต็มไปด้วยการกดขี่และน้อโก่ง”

10 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นจะมีเสียงร้องไห้ช่วย จากประตูปลาในเมืองเยรูซาเล็ม และเสียงร้องคร่ำครวญแห่งความสิ้นหวังจากเขตใหม่ของเมือง และเสียงแตกร้างของตึกรามบ้านช่องจากเนินเขา

11 พวกเจ้าที่อาศัยอยู่ในเขตครก ร้องไห้คร่ำครวญซะ เพราะพวกคนทำการค้าถูกทำลายไปแล้ว พวกพ่อค้าถูกกำจัดแล้ว

12 ในเวลานั้น เราจะเอาตะเกียงค้นหาทั่วเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนพวกนั้นที่พอใจที่จะตกอยู่ในความบาป เหมือนเหล่าอู่น้ำที่ตกตะกอนเสียไป คนพวกนั้นคิดในใจว่า ‘พระยาห์เวห์ไม่ทำอะไรเราหรอก ไม่ว่าดีหรือร้าย’

13 ความร่ำรวยของพวกเขาก็จะถูกล้าง และบ้านของพวกเขาก็จะถูกทำลาย พวกเขาจะสร้างบ้านเรือนขึ้นมาแต่จะไม่ได้อยู่ พวกเขาจะปลูกสวนองุ่น แต่จะไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นจากสวนพวกนั้น”

† โยสิยาห์ โยสิยาห์เป็นกษัตริย์ ในช่วงปี 639-609 ก่อนพระเยชูมาเกิด ดูได้จากหนังสือ 2 พงศกษัตริย์ บทที่ 22-23 †† สิ่งต่างๆ ... ทำบาป ที่พูดอย่างนี้คงเป็นเพราะว่าคนทำรูปเคารพต่างๆที่มีหน้าตาเหมือนสัตว์ทั้งหลาย ประโยคนี้ไม่มีในสำเนากรีกโบราณ ‡ มิลโคม อาจจะหมายถึงพระของคานอัมโมน หรือในภาษาฮีบรู ตรงนี้อาจจะหมายถึงกษัตริย์ของพวกเขา

†† ทุกคน ... คนต่างชาติ ในที่นี้พูดถึงคนที่ทำงานให้กับรัฐบาลของยูดาห์หลายคน ที่รับเอาขนบธรรมเนียมของคนต่างชาติ พวกนี้จึงเลิกนมัสการพระยาห์เวห์ แล้วหันไปนมัสการพระของคนต่างชาติแทน ††† กระโดดข้ามธรณีประตู พวกเขาคงทำอย่างนี้เพราะกลัวผีที่สิงอยู่ที่ธรณีของตึก โดยเฉพาะวิหาร ดูเพิ่มเติมได้จาก 1 ซามูเอล 5:5

14 วันอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์ใกล้เข้ามาแล้ว มันใกล้มาถึงแล้ว และมันจะมาอย่างรวดเร็ว

ในวันของพระยาห์เวห์ เสียงของวันนั้นจะมีแต่ความขมขื่นในวันนั้น พวกนักรบจะร้องเสียงดัง

15 วันนั้นจะเป็นวันแห่งความโกรธเกรี้ยว จะเป็นวันแห่งความทุกข์ยากและทรมาน

จะเป็นวันแห่งการทำลายล้างและพิณาศ จะเป็นวันแห่งความมืดมิดและสลัว

จะเป็นวันที่เมฆครึ้มและดำทึบ

16 จะเป็นวันที่เสียงแตรดังกระหึ่มและเสียงร้องทำศึกเข้าประจันบานกับเมืองต่างๆที่มีกำแพงแน่นหนาและหอคอยที่สูงชัน

17 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะนำความเดือดร้อนมาให้กับผู้คน และพวกเขาก็จะเดินเหมือนกับคนตาบอด

เพราะคนยูดาห์ได้ทำบาปต่อพระยาห์เวห์ เลือดของพวกเขาจะถูกเทเหมือนฝุ่น และเนื้อหนังของพวกเขาก็จะกระจัดกระจายไปบนดินเหมือนมูลสัตว์

18 แม้แต่เงินและทองของพวกเขาก็ไม่สามารถช่วยชีวิตพวกเขาได้ ในวันแห่งความกริ้วโกรธของพระยาห์เวห์

ในไฟแห่งความหึงหวงของพระองค์นั้น แผ่นดินทั้งหมดก็จะถูกเผาผลาญไป

เพราะพระยาห์เวห์จะบดขยี้ทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้ อย่างราบคาบ”

พระยาห์เวห์เรียกให้คนกลับใจเสียใหม่

2 รวบรวมกันเข้ามา เจ้าชนชาติที่เหลือเดน
รวมตัวกันเข้าเหมือนฝูง

2 ก่อนที่พวกเจ้าจะถูกผลักไสออกไป เหมือนกับแกลบที่ถูกลมพัดไป

ก่อนที่ความโกรธแค้นที่เผาผลาญของพระยาห์เวห์จะตกลงมาบนเจ้า

3 พวกเจ้าผู้ต่ำต้อยทุกคนที่อยู่บนแผ่นดินนี้ ให้แสวงหาพระยาห์เวห์

พวกเจ้าที่พยายามทำตามคำสั่งต่างๆของพระยาห์เวห์ ให้แสวงหาความชอบธรรมและแสวงหาความนอบน้อมถ่อมตน

ถ้าเจ้าทำอย่างนั้น ไม่แน่พวกเจ้าอาจจะถูกปิดซ่อนไปจากความโกรธของพระยาห์เวห์ ในวันแห่งความโกรธกริ้วของพระองค์

พระยาห์เวห์จะลงโทษชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบอิสราเอล

4 แน่หนอนเลยว่ เมืองกาซาจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัสเคโลนจะถูกทำลาย

ชาวเมืองอัสโดดจะถูกขับไล่ออกไปในตอนเที่ยงวัน

และเมืองเอโครนจะถูกถอนรากถอนโคน

5 ความหายนะจะเกิดกับพวกเจ้า ไ้พวกที่อาศัยอยู่ตามชายฝั่งทะเล

และไ้พวกเจ้าชนชาติเคเรธ

พระยาห์เวห์ได้พูดต่อท่านเจ้าไ้คานาอัน

แผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย พระองค์พูดว่า “เราจะทำลายเจ้าจนไม่เหลือใครสักคนเลย”

6 แล้วชายฝั่งทะเลก็จะกลายเป็นทุ่งเลี้ยงสัตว์

เหมาะสำหรับพวกคนเลี้ยงแกะ และคอกของฝูงแพะแกะ

7 ชายฝั่งทะเลนั้นจะตกเป็นของคนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่

คนยูดาห์ก็จะเลี้ยงฝูงสัตว์ของพวกเขาที่นั่น

ในตอนกลางคืนคนยูดาห์ก็จะนอนในบ้านที่ว่างเปล่าของพวกเขา อัสเคโลน

เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาจะมาหาพวกเขา

และจะอยู่กับพวกเขา และทำให้พวกเขากลับมา มีสภาพดีเหมือนเดิม

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราได้ยินคนโมอับพูดสบประมาทคนยูดาห์ของเรา

และเราได้ยินคนอัมโมนพูดเยาะเย้ยคนยูดาห์ด้วย คนพวกนี้เคยโอ้อวดว่าได้ยึดเขตแดนของคนยูดาห์ไว้แล้ว”

9 พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทงสิ้น พระเจ้าของอิสราเอล

จึงพูดว่า “เรามีชีวิตอยู่แน่นอนอนันใด โมอับจะเป็นเหมือนเมืองโสโดม

และคนอัมโมนก็จะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์

คือจะเป็นแผ่นดินที่มีแต่วัชพืชขึ้น เป็นบ่อเกลือ และเป็นที่รกร้างตลอดไป

และคนของเราที่เหลืออยู่จะปล้นทรัพย์สมบัติของพวกเขา ผู้ที่รอดชีวิตของชนชาติเราจะยึดเอาที่ดินทั้งหลายของพวกเขา”

10 สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้นกับคนโมอับและคนอัมโมน เพื่อตอบแทนความเยอหยิ่งจองหองของพวกเขา

เพราะพวกเขาถูกเหยียดหยาม คนของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ ทงสิ้นและไ้โอ้อวดว่าได้ยึดที่ดินของพวกเขาไว้

11 พระยาห์เวห์จะทำให้พวกเขาหวาดกลัว ไซแล้ว พระองค์จะทำให้พระทั้งหลายของโลกนี้เหี่ยวแห้งตายไป

และชนชาติทั้งหลายทั่วโลกจะก้มลงกราบนมัสการพระองค์ในที่ที่พวกเขาอยู่

12 พระยาห์เวห์พูดว่า “แม้แต่เจ้า ชาวเอธิโอเปีย ก็จะถูกดาบของเราเสียบแทง”

13 พระองค์จะยื่นมือของพระองค์ไปทางเหนือ และทำลายอัสซีเรีย

และพระองค์จะทำลายล้างเมืองนินะเวห์ † ทำให้มันแห้งแล้งเหมือนกับทะเลทราย

14 แม้แต่ฝูงนกอีกา และฝูงนกฮูกก็จะมาอาศัยอยู่ตามเสาที่ปรักหักพัง

และจะมีเสียงนกร้องอยู่ตลอดเวลาตามช่องหน้าต่าง

และพวกอีกาจะมายืนอยู่ตามธรณีประตู

เพราะแผ่นไม้สนซีดาร์จะถูกแกะออกจากฝาตึกทั้งหลาย

15 นินะเวห์ หรือ เมืองนินะเวห์ที่เคยมีแต่ความสนุกสนานครื้นเครง เมืองที่แสนจะปลอดภัยและมั่นคง

เมืองที่เคยคิดในใจว่า “มีแต่ข้าเท่านั้นที่ยิ่งใหญ่ ไม่มีเมืองไหนเหมือนข้าอีกแล้ว”

แล้วดูสิ มันพังย่อยยับได้ถึงขนาดนี้ กลายเป็นที่อยู่ของสัตว์ป่าทั้งหลาย

ทุกคนที่เดินผ่านเมืองนี้ ต่างก็ส่งเสียงเยาะและซุกำบันเข้าใส่

เมืองเยรูซาเล็มในอนาคต

3 ไ้กบฏและมลทิน

เมืองที่ชอบกตขี้ข่มเหงคนอื่น

2 เมืองที่ไม่ยอมฟังเสียงพระเจ้า

เมืองที่ไม่ยอมรับคำตักเตือน

เมืองที่ไม่ยอมไว้วางใจในพระยาห์เวห์

เมืองที่ไม่ยอมเข้าใกล้พระเจ้าของเธอ

3 ข้าราชการที่อยู่ในเมืองนี้ต่างก็เป็นเหมือนพวกสิงโตที่แผด

เสียงร้องคำราม

พวกผู้พิพากษาในเมืองนี้เป็นเหมือนกับพวกหมาป่าในตอนดึก คินที่กัดกินเหยื่อจนไม่เหลืออะไรจนถึงเช้า

4 ผู้พูดแทนพระเจ้าของเมืองนี้ก็เป็นนักตอแหลที่เยอหยิ่ง พวกเขาไม่นำไว้วางใจ

พวกนักบวชของเมืองนี้ก็ดูหมิ่นต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และตั้งใจตีความกฏคำสอนทั้งหลายให้ผิดเพี้ยนไป

† นินะเวห์ เป็นเมืองหลวงของอาณาจักรอัสซีเรีย

⁵ แต่พระยาร์เวห์ที่อยู่ในเมืองนี้ยุติธรรม พระองค์ไม่ได้ทำสิ่งที่ชั่วร้าย

ทุกอย่างเข้า พระองค์ให้ความยุติธรรม
ในรุ่งอรุณ พระองค์ให้ความเป็นธรรมเสมอไม่ขาดสักวัน
แต่คนชั่วไม่รู้จักละอายใจ

⁶ พระยาร์เวห์พูดว่า “เราได้บดขยี้ประชาชาติของพวกเขา
และพวกหอคอยของพวกเขาต่างก็ถูกทำลายลง
เราทำให้พวกถนนหนทางรกร้าง จนไม่มีใครใช้เดินอีกแล้ว
บ้านเมืองของพวกเขาถูกทำให้รกร้างว่างเปล่าจนไม่มีใคร
อาศัยอยู่อีกต่อไป”

⁷ เราพูดกับตัวเองว่า “เจ้าจะต้องเกรงกลัวเราแน่
เจ้าจะต้องได้รับบทเรียนแล้วแน่
เจ้าจะได้เห็นอย่างชัดเจนว่า เราเองได้ลงโทษเมืองนี้”
แต่ความจริงคือ พวกเขายิ่งอยากจะทำสิ่งที่ไม่ได้ยังคิดมากขึ้น
ไปอีก

⁸ พระยาร์เวห์จึงพูดว่า “ดังนั้น คอยดูเราให้ดี คอยวันที่เราจะลุก
ขึ้นมาเป็นพยานต่อต้านเจ้า

เพราะเป็นการตัดสินใจของเราที่จะรวบรวมชนชาติต่างๆ และ
อาณาจักรต่างๆ

เพื่อที่เราจะได้แสดงให้พวกเขาเห็นว่าเราเด็ดขาดขนาดไหน
และโกรธอย่างร้อนแรงขนาดไหน

เพราะในเพลงแห่งความหึงหวงของเรา แผ่นดินทั้งหมดนี้จะ
ถูกเผาผลาญ

⁹ เพราะในเวลานั้น เราจะทำให้คำพูดของผู้คนบริสุทธิ์
เพื่อว่าพวกเขาทุกคนจะได้ออกชื่อของพระยาร์เวห์ และพวก
เขาจะได้เคียงบ่าเคียงไหล่กันรับใช้พระองค์

¹⁰ ผู้คนจะมาจากที่ไกลโพ้น เลย์แม่น้ำทั้งหลายของเอธิโอเปีย
ไปอีก

คนของเราที่ได้กระจัดกระจายไป แต่ยังคงอธิษฐานต่อเรา
คนพวกนี้จะนำของขวัญมาถวายให้กับเรา

¹¹ ในเวลานั้น เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ถูกทำให้อับอาย เพราะการ
กระทำที่ชั่วช้าทั้งหลายที่เจ้าได้ทำต่อเรา

เพราะในเวลานั้น เราจะเอาพวกที่เยอหีงจงออกไปจาก
ท่ามกลางเจ้า

เจ้าจะไม่ทำตัวใหญ่โตและสูงส่งอีกต่อไปแล้วบนภูเขาที่ศักดิ์-
สิทธิ์ของเรา

¹² เราจะเหลือแต่คนที่ถ่อมสุภาพและยากจนไว้ท่ามกลางเจ้า
และพวกเขาก็จะแสวงหาที่หลบภัยในนามของพระยาร์เวห์

¹³ คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ก็จะไม่ทำสิ่งที่ชั่วร้าย พวกเขาจะไม่
พูดสิ่งที่ไม่เป็นความจริง

และจะไม่เจอลิ้นที่หลอกหลวงในปากของพวกเขา
เพราะพวกเขาจะเหมือนกับแกะที่นอนลง
โดยไม่ต้องหวังว่าจะมีอะไรมาทำร้าย”

เพลงแห่งความสุข

¹⁴ นางสาวศิโยนเอ๋ย ร้องเพลงด้วยความยินดีเถิด
อิสราเอลเอ๋ย ตะโกนออกมาด้วยความสุขเถิด
นางสาวเยรูซาเล็มเอ๋ย ชื่นชมยินดี และเฉลิมฉลองกันอย่างสุด
ใจเถิด

¹⁵ พระยาร์เวห์ได้ยกเลิกการลงโทษเจ้าแล้ว
พระองค์เอาศัตรูของเจ้าไปจากเจ้าแล้ว
พระยาร์เวห์ กษัตริย์ของอิสราเอลอยู่ที่ท่ามกลางเจ้า
ดังนั้นเจ้าไม่ต้องกลัวความหายนะ

¹⁶ ในวันนี้ คนจะพูดกับเมืองเยรูซาเล็มว่า
“เมื่อศิโยนเอ๋ย ไม่ต้องกลัว

อย่าปล่อยให้มือของเจ้าหมดแรงสิ้นหวังไป

¹⁷ พระยาร์เวห์พระเจ้าของเจ้าอยู่ท่ามกลางเจ้า
พระองค์เป็นนักรบผู้ช่วยกู้ชีวิตเจ้า

พระองค์จะร้องเพลงและเฉลิมฉลองเพราะตัวเจ้า
พระองค์จะรื้อฟื้นความรักที่มีต่อเจ้าขึ้นใหม่

พระองค์จะชื่นชมยินดีในตัวเจ้าด้วยเสียงเพลงแห่งความสุข
¹⁸ เหมือนที่คนร้องกันในช่วงเทศกาลต่างๆ †

พระยาร์เวห์พูดว่า “เราจะเอาการหัวเราะเยาะและการดูหมิ่น
ไปจากเจ้า

เราจะเอาคนที่ขมขื่นทำให้เจ้าเป็นตัวน่าขำไป

¹⁹ แน่نونในเวลานั้น เราจะจัดการกับคนพวกนั้นที่ข่มเหงเจ้า
เราจะช่วยกู้คนพิการ

เราจะรวบรวมคนที่เคยกระจัดกระจายไป
เราจะให้คำสรรเสริญและชื่อเสียงเกียรติยศกับพวกเขาในที่

ทุกหนแห่งที่พวกเขาเคยได้รับความอับอายมาก่อน

²⁰ ในเวลานั้น เราจะนำพวกเจ้ากลับมา เมื่อเรารวบรวมพวกเจ้า
เข้ามา

แล้วเราก็จะให้คำสรรเสริญและชื่อเสียงกับเจ้าท่ามกลางชน
ชาติทั้งหลายในโลกนี้

เราจะทำอย่างนี้ต่อหน้าต่อตาเจ้า เมื่อเราทำให้พวกเจ้ากลับมา
สภาพดีเหมือนเดิม”

พระยาร์เวห์พูดอย่างนั้น

† เหมือนที่คนร้องกันในช่วงเทศกาลต่างๆ คำนี้อยู่ในฉบับแปลกรีกโบราณ ฉบับฮีบรูที่นิยมใช้กันเขียนว่า อย่างกับพวกคนกึ่งวลเกี่ยวกับเทศกาล

ฮักกัย

คำนำ

ฮักกัยหมายถึง “ความสำราญ”

เรื่องในหนังสือฮักกัยนี้เกิดขึ้นในสมัยที่กษัตริย์ดาโรัสปกครองเปอร์เซีย ในเวลานั้นเศรุบบาเบลเป็นเจ้าเมืองยูดาห์และโยชูวาเป็นนักบวชสูงสุด

ฮักกัยเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนแรกที่พระเจ้าส่งมาเตือนคนยิวในยูดาห์ หลังจากที่พวกเขากลับมาจากการถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยในบาบิโลน

ฮักกัยมาหนุนน้ำใจให้คนยูดาห์เริ่มสร้างวิหารต่อ หลังจากที่หยุดสร้างไปเป็นเวลาสิบห้าปี

ผู้นำส่วนใหญ่ก็อยู่ดีกินดี ส่วนประชาชนทั่วไปก็ต้องปากกัดตีนถีบ

พระยาห์เวห์บอกฮักกัยว่าสาเหตุที่คนยังยากจนอยู่ เพราะวิหารของพระองค์ยังไม่ถูกสร้างขึ้นใหม่ พวกเขาไม่ให้ความเคารพต่อวิหารก็เท่ากับว่าไม่ให้ความเคารพต่อพระยาห์เวห์ด้วย พระองค์ก็เลยไม่วยพรพวกเขา

ในที่สุด ผู้คนก็เริ่มงานการก่อสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ และพระยาห์เวห์สัญญาว่าจะอวยพรคนยูดาห์และเศรุบบาเบลผู้นำของพวกเขา

ถึงเวลาแล้วที่จะสร้างวิหาร

1 ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หก ในปีที่สองที่กษัตริย์ดาโรัส + ครองราชย์ พระยาห์เวห์พูดผ่านมาทางฮักกัย ผู้พูดแทนพระองค์ ให้กับเศรุบบาเบล [†] ลูกของเซอัลทิเอล และโยชูวาลูกของเยโฮซาดัก ตอนนั้นเศรุบบาเบลเป็นเจ้าเมืองยูดาห์ และโยชูวาเป็นนักบวชสูงสุด ฮักกัยบอกพวกเขาว่า ² พระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้พูดไว้อย่างนี้ว่า “คนยูดาห์พูดว่า ยังไม่ถึงเวลาที่จะสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่” [‡]

³ ดังนั้นพระยาห์เวห์จึงพูดผ่านมาทางฮักกัย ผู้พูดแทนพระองค์ ว่า ⁴ “พวกเจ้าคิดว่า นี่เป็นเวลาที่เราจะอยู่ในบ้านของเจ้าที่ตกแต่อย่างสวยงามด้วยไม้ระคาง แต่ปล่อยให้วิหารของเราพังทลายอยู่อย่างนี้หรือ” ⁵ ตอนนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “ลองคิดดูให้คิดถึงชีวิตของเจ้าที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ ว่าเป็นอย่างไร ⁶ พวกเจ้าหิวร่นมาก แต่เก็บเกี่ยวได้น้อย มีกินแต่ก็ไม่อิ่ม มีเหล้าองุ่นให้ดื่มแต่ไม่พอให้เมา มีเสื้อผ้าใส่แต่ก็ไม่พอให้อุ่น หาเงินมาได้แต่กลับใส่ในกระเป๋าทันที” [‡]

⁷ นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด “ลองคิดดูให้คิดถึงชีวิตของเจ้าที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ว่าเป็นอย่างไร ⁸ ให้พวกเจ้าขึ้นไปบนภูเขา และเอาต้นไม้ลงมาสร้างวิหารขึ้นมาใหม่ แล้วเราจะได้พอใจกับวิหารนั้น และได้รับเกียรติในวิหารนั้น” พระยาห์เวห์พูดไว้ว่าอย่างนั้น

⁹ “เจ้าตาดาคอยที่จะเก็บเกี่ยวผลผลิตมากมายแต่มีนกกลับมีแค่นิดเดียว แล้วพวกเจ้าก็เอาผลอันนิดเดียวนั้นกลับไปบ้าน เราก็มาเป่ามันทิ้งไปเสียอีก แล้วพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นถามว่าทำไมถึงเป็นอย่างนั้นหรือ ก็เพราะวิหารของเราพังทลายอยู่นะสิ ในขณะที่พวกเจ้าแต่ละคนกำลังวุ่นอยู่กับเรื่องบ้านของตัวเอง ¹⁰ ดังนั้น เพราะฉะนั้นแหละ ท้องฟ้าถึงได้ยังฝนไว้ไม่หัดก และแผ่นดินก็ยังผลผลิตไว้จากเจ้า

[†] กษัตริย์ดาโรัส เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ในปี 522-486 ก่อนพระเยซูมาเกิด “ปีที่สองของกษัตริย์ดาโรัส” ก็คือ ปีที่ 520 ก่อนพระเยซูมาเกิด เปอร์เซียก็คืออิหร่านในปัจจุบันนี้ พวกกษัตริย์เปอร์เซียปกครองยูดาห์ จากปี 538-331 ก่อนพระเยซูมาเกิด [‡] เศรุบบาเบล เป็นลูกหลานของกษัตริย์ดาวิด [‡] ยังไม่ถึง ... พระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่ วิหารนี้พร้อมกันกับเมืองเยรูซาเล็มถูกชาวบาบิโลนทำลายไปก่อนหน้านั้นแล้ว ในปี 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด

¹¹ ดังนั้นเราจึงทำให้เกิดภัยแล้งขึ้นบนแผ่นดินและบนภูเขา ทำให้เกิดภัยแล้งต่อเมล็ดพืชพันธุ์ เหล้าองุ่นใหม่ และน้ำนมมะกอก รวมทั้งผลผลิตอะไรก็ตามที่แผ่นดินจะงอกออกมา เรายังทำให้เกิดภัยแล้งต่อคนและสัตว์ รวมทั้งทุกอย่างที่คนลงมือเพาะปลูกขึ้นมา”

พวกเขาเริ่มสร้างวิหารใหม่

¹² แล้วเศรุบบาเบลลูกชายของเซอัลทิเอล กับโยชูวานักบวชสูงสุดลูกชายของเยโฮซาดัก รวมทั้งทุกคนที่เหลือรอดกลับมาจากการเป็นเชลย [‡] ต่างก็พากันเชื่อฟังคำสั่งของพระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา ซึ่งก็คือคำพูดของฮักกัยผู้พูดแทนพระเจ้า ฮักกัยก็พูดตามที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขาสั่งให้เขาพูด และผู้คนต่างพากันเกรงกลัวพระยาห์เวห์

¹³ แล้วฮักกัยผู้ส่งข่าวของพระยาห์เวห์ ทำตามคำสั่งของพระยาห์เวห์ เขาบอกกับผู้คนว่า พระยาห์เวห์พูดว่า “เราอยู่กับพวกเจ้า”

¹⁴ แล้วพระยาห์เวห์ก็ปลุกใจเศรุบบาเบลลูกชายของเซอัลทิเอล และปลุกใจโยชูวา นักบวชสูงสุด ลูกชายของเยโฮซาดัก รวมทั้งปลุกใจคนที่เหลืออยู่ทั้งหมด ให้กระตือรือร้นลงมือทำงาน ดังนั้นพวกเขาจึงพากันลงมือสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขาขึ้นมาใหม่ ¹⁵ พวกเขาเริ่มสร้างวิหารในวันที่สิบสี่เดือนหก [‡] ในปีที่สองที่กษัตริย์ดาโรัสครองราชย์

พระยาห์เวห์ให้กำลังใจกับผู้คน

2 ในวันที่สิบสี่เดือนเจ็ด ^{‡‡} พระยาห์เวห์พูดผ่านมาทางฮักกัยผู้พูดแทนพระองค์ว่า ² “ให้ไปบอกกับเศรุบบาเบลเจ้าเมืองยูดาห์ลูกชายของเซอัลทิเอล และโยชูวานักบวชสูงสุดลูกชายของเยโฮซาดัก และคนที่เหลืออยู่ทั้งหมดว่า ³ ใครบ้างที่เหลืออยู่ในที่นี่ที่เคยเห็นวิหารนี้ ในตอนนั้นที่มันยังสวยงามอยู่ แล้วตอนนี้เจ้าเห็นว่ามันเป็นอย่างไร มันเปรียบกันไม่ได้เลยใช่ไหม” ⁴

[†] ทุกคน ... เป็นเชลย เป็นชาวยูดาห์ที่ถูกจับไปเป็นเชลยที่บาบิโลน [‡] วันที่สิบสี่เดือนหก ตรงกับวันที่ ยี่สิบเอ็ด กันยายน ปี 520 ก่อนพระเยซูมาเกิด ^{‡‡} วันที่สิบสี่เดือนเจ็ด ตรงกับ วันที่ สิบเจ็ด ตุลาคม ปี 520 ก่อนพระเยซูมาเกิด

พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่ตอนนี้ เศรฐบาเบล อย่าเพิ่งหมดกำลังใจ และโยชูวานักบวชสูงสุด ลูกชายของเยโฮชาดัก อย่าเพิ่งหมดกำลังใจ รวมทั้งพวกเจ้าทุกคนที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินนี้ อย่าเพิ่งหมดกำลังใจ” พระองค์พูดว่า “ให้ลงมือทำงานต่อไป เพราะเราอยู่กับพวกเจ้า” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนั้น

⁵ “นั่นคือคำสัญญาที่เราได้ให้ไว้กับพวกเจ้า ตอนที่พวกเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และตอนนี้ พระวิญญาณของเราที่ยังอยู่ท่ามกลางพวกเจ้า ดึงหนพวกเจ้าไม่ต้องกลัว” ⁶ เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนั้น คือ “ในไม่ช้า เราจะทำให้อ่องฟ้าและแผ่นดินโลกสนสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง รวมทั้งทะเลและแผ่นดิน ⁷ เราจะทำให้ชนชาติทั้งหมดสนสะเทือน แล้วพวกเราจะเอาทรัพย์สินสมบัติอันมีค่ามาไว้ที่นี้ และเราจะทำให้อวิหารนี้เต็มไปด้วยสง่าราศี” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดไว้ว่าอย่างนั้น ⁸ “เงินและทองนั้นเป็นของเรา” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่าอย่างนั้น ⁹ “วิหารหลังใหม่จะมีสง่าราศีมากกว่าวิหารหลังเก่าเสียอีก” † พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่าอย่างนี้ “เราจะให้เกิดสันติสุขและความเจริญรุ่งเรืองในสถานที่นี้” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่าอย่างนี้

งานได้เริ่มแล้ว พระพรกำลังจะมา

¹⁰ ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนเก้า †† ในปีที่สองที่กษัตริย์ดาเรอัสครองราชย์ พระยาห์เวห์พูดกับฮักกัย ผู้พูดแทนพระองค์ ¹¹ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่า “ให้ถามพวกนักบวชดูสิว่า พวกเขาคิดถึงความภักซ์ของพระเจ้ายังไงเกี่ยวกับเรื่องนี้ ¹² ถ้ามีใครที่เอาเนื้อที่ศักดิ์สิทธิ์ † หรือไว้ในเสื่อคลุมของเขา และเสื่อคลุมนั้นไปแตะถูกพวกขนมปัง หรือผักดอง หรือเหล้าองุ่น หรือนำมันมะกอก หรืออาหารชนิดไหนก็แล้วแต่ ถ้าเป็นอย่างนี้ ของพวกนั้นจะกลายเป็นของศักดิ์สิทธิ์ไปด้วยหรือเปล่า” และพวกนักบวชก็ตอบว่า “ไม่ศักดิ์สิทธิ์”

† วิหารหลังใหม่ ... หลังเก่าเสียอีก วิหารหลังเก่า ถูกสร้างขึ้นมาในสมัยที่กษัตริย์ชาโลมอนครองราชย์ วิหารเก่านี้สร้างเสร็จในระหว่างปี 960-950 ก่อนพระเยซูมาเกิด และวิหารเก่าถูกทหารบาบิโลนทำลายไปในปี 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด ส่วนวิหารหลังใหม่นี้ สร้างในสมัยของฮักกัยผู้พูดแทนพระเจ้า †† ในวันที่ยี่สิบสี่เดือนเก้า ตรงกับ วันที่ สิบแปด ธันวาคม ปี 520 ก่อนพระเยซูมาเกิด ‡ เนื้อที่ศักดิ์สิทธิ์ หมายถึงเนื้อที่แบ่งออกมาจากเครื่องสังสรรค์บูชา

¹³ แล้วฮักกัยก็พูดว่า “ถ้ามีคนหนึ่งที่ไม่บริสุทธิ์เพราะไปแตะต้องศพมาแล้วมาแตะต้องถูกของพวกนี้อย่างหนึ่งอย่างใด มันจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์หรือเปล่า” และพวกนักบวชก็ตอบว่า “ใช่แล้ว มันจะกลายเป็นของไม่บริสุทธิ์”

¹⁴ แล้วฮักกัยพูดว่า “พระยาห์เวห์พูดว่ามันเป็นอย่างนั้นเหมือนกันกับคุณพวกนี้คือชนชาตินี้ เพราะคนพวกนี้ไม่บริสุทธิ์ต่อหน้าเรา ดึงหนทุกอย่างที่พวกเขาลงมือเพาะปลูก และทุกสิ่งทีพวกเขาเอามาทำวิหารนี้ ก็จะไม่บริสุทธิ์ไปด้วย”

¹⁵ “ต่อจากนี้ไป ให้คิดถึงเรื่องนี้ดูให้ดี คือ ให้คิดถึงช่วงเวลานั้นก่อนที่เจ้าจะเริ่มสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ขึ้นมาใหม่ ¹⁶ ตอนนั้นเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง บางคนมาที่กองข้าว คาดหวังว่าจะได้ข้าวสักยี่สิบถึง แต่กลับได้แค่สิบถึง บางคนมาที่บ่อเก็บเหล้าองุ่น ก็จะเทได้ห้าสิบไห กลับได้แค่ยี่สิบไห ¹⁷ เราทำร้ายพวกเจ้า และทุกอย่างที่เจ้าลงมือเพาะปลูก ด้วยโรคไปใหม่ ด้วยเชื้อราของพืช และด้วยลูกเห็บ แต่พวกเจ้าก็ไม่ยอมหันกลับมาหาเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

¹⁸ “นับจากวันนี้ไปให้คิดถึงเรื่องนี้ดูให้ดี นับตั้งแต่วันที่ยี่สิบสี่เดือนเก้า ตั้งแต่วันที่ได้วางฐานรากสำหรับวิหารของพระยาห์เวห์เสร็จ คิดดูให้ดีว่า ¹⁹ มีเมล็ดพืชเหลืออยู่ในถังอีกหรือไม่เหลือแล้ว เอาไปหว่านจนหมดแล้ว ดูต้นองุ่น หรือต้นมะเดื่อ หรือต้นทับทิม หรือต้นมะกอกสิ พวกมันยังไม่ออกผลอีกหรือไม่เลย มันกำลังออกผลอยู่ ต่อจากนี้ไป เราจะอวยพรเจ้าให้มีผลผลิตที่ดี”

²⁰ พระยาห์เวห์พูดกับฮักกัยอีกเป็นครั้งที่สอง ในวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า ²¹ “ให้บอกกับเศรฐบาเบล เจ้าเมืองยูดาห์ว่าเรากำลังจะสนสะเทือนท้องฟ้าและแผ่นดินโลก ²² เราจะพลิกคว่ำบัลลังก์ของอาณาจักรต่างๆและเราจะทำลายอำนาจของอาณาจักรทั้งหลายของคนต่างชาติ เราจะพลิกคว่ำรถม้าและคนขับพวกมัน และพวกม้าและคนขี่ก็จะล้มตายลงด้วยคูดาบของพวกพี่น้องเขา ²³ ในวันนั้น พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่า เราจะแต่งตั้งเจ้า เศรฐบาเบล ผู้รับใช้เรา ลูกชายของเชอัลที่เอล ให้มีอำนาจเหมือนแหวนตราประจำตำแหน่ง † เพราะเราเลือกเจ้าแล้ว” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่าอย่างนั้น

†† แหวนตราประจำตำแหน่ง เป็นแหวนของกษัตริย์ ที่เมื่อกษัตริย์ให้กับใคร ก็หมายถึงคนนั้นมีอำนาจของกษัตริย์ที่จะทำสิ่งต่างๆ

เศคาริยาห์

คำนำ

เศคาริยาห์ แปลว่า “พระยาห์เวห์ระลึกถึง”

บทที่ 1-8 เศคาริยาห์เล่าถึงนิมิตแปดอย่าง และเขาได้ถามทูตสวรรค์ถึงความหมายของนิมิตเหล่านั้น แล้วทูตสวรรค์ก็ตอบเขาเกี่ยวกับนิมิตแต่ละอย่าง

เศคาริยาห์ปลอบใจชาวเยรูซาเล็มว่า ในอนาคตกษัตริย์ที่พระยาห์เวห์ได้เลือกไว้จะมาปกครองเมืองเยรูซาเล็ม และชนชาติทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระยาห์เวห์และกลายเป็นคนของพระองค์

แต่ในช่วงนี้พระยาห์เวห์ได้เลือกเศรุบบาเบลมาเป็นเจ้าเมือง และโยชูวามาเป็นนักบวชสูงสุด และเขาทั้งสองจะดูแลคนของพระองค์ไปก่อน

บทที่ 9-11 พระยาห์เวห์สัญญาว่าจะลงโทษชนชาติต่างๆรอบข้างยูดาห์ รวมถึงพวกผู้นำของยูดาห์ที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระองค์

บทที่ 12-14 พระยาห์เวห์ให้ถ้อยคำกับเศคาริยาห์ว่าในอนาคตชนชาติต่างๆจะมาโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยูดาห์

คนยูดาห์จะถูกฆ่าตายเป็นจำนวนมาก แต่พระยาห์เวห์จะมาช่วยกู้คนของพระองค์ พวกเขาจะหันกลับมาหาพระองค์ พระองค์ก็จะอยู่กับพวกเขา พระยาห์เวห์ให้ภาพเปรียบเทียบว่าภูเขารอบๆเมืองเยรูซาเล็มจะถูกทำให้ราบเรียบ แต่เยรูซาเล็มจะยังคงตั้งตระหง่านอยู่เหนือยอดเขาสูง ลำธารแห่งชีวิตจะไหลออกมาจากเมืองเยรูซาเล็ม และคนทั่วโลกจะมีสการพระยาห์เวห์

พระยาห์เวห์ต้องการให้คนของพระองค์กลับมาหาพระองค์

1 ในเดือนที่แปดของปีที่สอง † ที่ดาร์อิัส †† เป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นลูกของเบเรคิยาห์ที่เป็นลูกของอิดโด ขอความนั้นพูดว่า

2 เรายาห์เวห์โกรธพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้ามาก ³ ดังนั้น เจ้าควรบอกคนของเจ้าว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด ‘กลับมาหาเราซะ แล้วเราจะกลับมาหาเจ้า’”

4 อย่ายืนเหมือนกับพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้า ที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้ารุ่นก่อนหน้าได้พูดกับพวกเขาว่า “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด “หันกลับจากทางชั่วและการทำชั่วพวกนั้นของเจ้าซะ” แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟัง และไม่สนใจเราด้วย” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

5 “ส่วนพวกบรรพบุรุษของเจ้า ตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว แล้วพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจะ พวกเขายู่อ่าหรือยัง ⁶ แต่พวกคำเตือนและกฎต่างๆของเรา ที่เราได้ส่งผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ซึ่งเป็นพวกผู้รับใช้ของเราเนน ก็ไล่ทันพวกบรรพบุรุษของพวกเจ้าไม่ใช่หรือ พวกเขาถึงได้กลับใจเสียใหม่ และพูดว่า ‘พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น วางแผนไว้ว่าจะทำอะไรกับพวกเรา เพื่อให้สาสมกับวิถีทางและการกระทำต่างๆของพวกเรา และพระองค์ก็ได้ทำอย่างนั้นกับพวกเราแล้ว”

นิมิตที่หนึ่ง: ม้าสีดำ

7 ในวันที่สี่สิบสี่ของเดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเชบัท † ในปีที่สองที่กษัตริย์ดาร์อิัสครองราชย์ †† ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่เป็นลูกของเบเรคิยาห์ที่เป็นลูกของอิดโด ขอความนั้นพูดว่า

8 ในช่วงกลางคืน ผมเห็นนิมิต ผมเห็นชายคนหนึ่งขี่ม้าสีดำแดง ยืนอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ดอกในหุบเขาเล็ก และข้างหลังเขาก็มี

† เดือนที่แปดของปีที่สอง ปลายเดือนตุลาคม หรือต้นเดือนพฤศจิกายน ปี 520 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† ดาร์อิัส ครองราชย์ในปี 522-486 ก่อนพระเยซูมาเกิด † เชบัท ซึ่งตรงกับวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ปี 519 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† ในปีที่สอง ... ดาร์อิัสครองราชย์ ประมาณ 520 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด

ม้าสีดำแดง ม้าสีน้ำตาลแดง และม้าสีขาว ⁹ ผมถามว่า “ท่านครับ ม้าพวกนี้เอาไว้ทำอะไรหรือครับ”

ทูตสวรรค์พูดกับผมว่า “เราจะให้เจ้าเห็นว่าม้าพวกนี้มีไว้ทำอะไร”

10 ชายคนที่ยืนอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้นั้นตอบว่า “พวกม้านี้คือพวกที่พระยาห์เวห์ส่งมาเพื่อตอ้งตรวจตราไปในโลกนี้”

11 พวกคนขี่ม้าเหล่านั้นได้รายงานให้กับทูตของพระยาห์เวห์ที่ยืนอยู่ใต้ต้นไม้ นั่นว่า “พวกเราได้ตอ้งตรวจตราไปในโลกนี้ และโลกทั้งโลกก็อยู่ในความสงบเรียบร้อยดี”

12 ทูตของพระยาห์เวห์พูดว่า “ฮู้แต่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นอีกนานแค่ไหนที่พระองค์จะยับยั้งความเมตตาตาสงสารไปจากเยรูซาเล็มและพวกเมืองต่างๆของยูดาห์ ที่พระองค์โกรธมาเป็นเวลาถึงเจ็ดสิบปีแล้ว ^{##}”

13 พระยาห์เวห์ตอบกับทูตสวรรค์ที่พูดกับผม พระยาห์เวห์ใช้คำพูดที่เต็มใจด้วยความเมตตาและการอุปถัมภ์ ¹⁴ ทูตสวรรค์ที่พูดกับผม บอกให้ผมไปประกาศเรื่องนี้ คือ

พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า

“เราหวังเยรูซาเล็มและภูเขาศิโยนมาก

15 เราโกรธชนชาติที่เย่อหยิ่งจองหองเหล่านั้นมาก คือชนชาติเหล่านั้นที่คิดว่าตัวเองมั่นคงปลอดภัย

ตอนนั้นเราโกรธคนอิสราเอลไม่มาก

เราจึงใช้คนพวกนี้ไปลงโทษคนของเรา

แต่พวกเขาก็ทำเกินไป”

16 ดังนั้น พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ว่า

“เราจะกลับมาเยรูซาเล็มด้วยความสงสาร

วิหารของเราจะถูกสร้างขึ้นใหม่ในเมืองนั้น

จะมีการชิงเชือกมัดไปทั่วทั้งเมืองเยรูซาเล็มเพื่อสร้างเมืองขึ้นมาใหม่”

17 ทูตสวรรค์ยังบอกผมให้ประกาศเรื่องนี้ด้วย

“พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า

‘เมืองต่างๆของเราจะเต็มล้นไปด้วยความมั่งคั่งอีก

เราจะอุปถัมภ์โยนอีกครั้ง

เป็นเวลาถึงเจ็ดสิบปีแล้ว เยเรเมียห์เคยบอกว่า พระเจ้าจะลงโทษพวกเขาเป็นเวลาเจ็ดสิบปี เรื่องนี้เกิดขึ้นราวๆปี 586-516 ก่อนพระเยซูมาเกิด

และเราจะเลือกเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองพิเศษของเราอีกครั้งหนึ่ง”

นิมิตที่สอง: เขาสัตว์สี่อันกับช่างสี่คน

18 ผมเงยหน้าขึ้นมาเห็นเขาสัตว์สี่อัน 19 ผมถามทูตสวรรค์ที่พูดอยู่กับผมว่า “เขาสัตว์พวกนี้หมายถึงอะไรครับ”

ท่านตอบว่า “เขาสัตว์พวกนี้คือชนชาติต่างๆที่ทำให้ยูดาห์ อิสราเอล และเยรูซาเล็มต้องกระจัดกระจายไป”

20 พระยาห์เวห์ให้ผมเห็นช่างสี่คน 21 ผมถามว่า “ช่างพวกนี้จะมาทำอะไรหรือครับ”

พระองค์ตอบว่า “เขาสัตว์เหล่านั้นคือชนชาติต่างๆที่ทำให้ยูดาห์ต้องกระจัดกระจายไป ทำให้ไม่มีใครโง่หัวขึ้นมาได้ และช่างพวกนี้ † ก็มาเพื่อทำให้เขาสัตว์ทั้งสี่นั้นกลัว พวกเขามาตัดและโยนเขาสัตว์นั้นทิ้งไป ซึ่งก็คือชนชาติเหล่านั้น ชนชาติที่ได้ยกเขาขึ้น †† ต่อต้านแผ่นดินยูดาห์ และทำให้พวกเขาต้องกระจัดกระจายไป”

นิมิตที่สาม: เขาเชือกวัดเยรูซาเล็ม

2 ผมเงยหน้าขึ้นมองเห็นชายคนหนึ่งถือสายวัดอยู่ในมือ 2 ผมถามเขาว่า “จะไปไหนหรือครับ”

เขาตอบผมว่า “เรากำลังจะไปวัดเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อดูว่ามันมีขนาดกว้างยาวเท่าไร”

3 แล้วทูตสวรรค์ที่พูดอยู่กับผมก็เดินออกไปต้อนรับทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่กำลังเดินเข้ามาหาเขา 4 ทูตสวรรค์องค์แรกบอกกับทูตสวรรค์องค์ที่สองว่า “ให้วิ่งไปบอกกับชายหนุ่มคนหนึ่งที่ถือสายวัดว่า

‘เยรูซาเล็มจะเป็นเหมือนกับหมู่บ้านต่างๆในชนบทที่ไม่มีกำแพง

เพราะเยรูซาเล็มจะมีคนกับสัตว์อาศัยอยู่อย่างสันเลื้อ’

5 พระยาห์เวห์พูดว่า

‘แต่เราจะเป็นกำแพงเพลิงที่ล้อมรอบปกป้องเมืองนั้นไว้ และเราก็จะเป็นสงาราศีให้กับเมืองนั้น”

พระเจ้าเรียกคนของพระองค์กลับมา

6 พระยาห์เวห์พูดว่า

“นี่ พวกเจ้า รีบหนีออกจากแผ่นดินที่อยู่ทางเหนือได้แล้ว เพราะเราทำให้เจ้ากระจัดกระจายไปทั่วทุกสารทิศ

7 นี่ พวกเจ้าคนศิโยน ที่ตอนนี้อาศัยอยู่ในเมืองบาบิโลน ให้รีบหนีไปจากเมืองนั้นซะ”

8 หลังจากที่สงาราศีของพระองค์ได้ปรากฏให้ผมเห็นแล้ว แล้วพระองค์ส่งผมไป

นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดเกี่ยวกับชนชาติต่างๆ พวกนั้นที่ปล้นพวกเจ้า

“ใครทำร้ายเจ้าก็คือทำร้ายแก้วตาดวงใจของเรานั้นเอง

9 เพราะเราจะยกมือขึ้นเตรียมฟาดขับไล่ชนชาติเหล่านั้นไป ชนชาติเหล่านั้นจะกลายเป็นของที่โดนปล้น

สำหรับคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทาสของพวกมัน แล้วพวกเจ้าจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเป็นผู้ที่ส่งผมมา”

10 พระยาห์เวห์พูดว่า

“นางสาวศิโยนเอ๋ย ร้องเพลงและเฉลิมฉลองกันเถอะ เพราะเรากำลังมาอาศัยอยู่ในเจ้า

11 ในวันนั้น ชนชาติเป็นจำนวนมากจะมาร่วมกับเรา

† ช่างพวกนี้ หมายถึงชาวเปอร์เซีย กษัตริย์ไซรัสนำพวกเขาชนะบาบิโลน ในปี 539 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† ยกเขาขึ้น หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเขาได้เข้าโจมตีแผ่นดินยูดาห์ และไล่ต้อนพวกเขาอย่างกับวัว”

พวกเขาจะกลายเป็นคนของเรา แล้วศิโยน เราจะอาศัยอยู่กับเจ้า”

แล้วเจ้าจะได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ส่งผมมาหาพวกเจ้าชาวศิโยน

12 พระยาห์เวห์จะรับยูดาห์เป็นส่วนแบ่งของพระองค์ในแผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์

และพระองค์จะเลือกเยรูซาเล็มเป็นเมืองพิเศษของพระองค์อีกครั้ง

13 มนุษย์ทุกคน ให้เจียบรูไว้ต่อหน้าพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์กำลังลุกขึ้นมาจากที่พักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

นิมิตที่สี่: เรื่องนักบวชสูงสุด

3 ทูตสวรรค์ทำให้ผมเห็นโยชูวานักบวชสูงสุดยืนอยู่ต่อหน้าทูตของพระยาห์เวห์ และซาตาน † ก็ยืนอยู่ทางขวามือของโยชูวา กำลังกล่าวหาท่านอยู่ 2 ทูตของพระยาห์เวห์บอกกับซาตานว่า “ขอให้พระยาห์เวห์ประณามเจ้า ไอ้ซาตาน ขอให้พระยาห์เวห์ ผู้ที่เลือกเมืองเยรูซาเล็มมาเป็นสถานที่พิเศษสำหรับพระองค์ ประณามเจ้า โยชูวาคนนี้เป็นเหมือนท่อนฟืนที่ถูกดึงออกมาจากกองไฟ ไม่ใช่หรือ”

3 โยชูวาใส่เสื้อผ้าสกปรกและเทอะทะยืนอยู่ต่อหน้าทูตสวรรค์ 4 ทูตสวรรค์องค์นั้นบอกกับพวกทูตสวรรค์เหล่านั้นที่ยืนอยู่ตรงหน้าว่า “ถอดเสื้อผ้าที่สกปรกและเทอะทะพวกนั้นให้เขา” ทูตสวรรค์องค์นั้นพูดกับโยชูวาว่า “เห็นไหม เราทำให้ความผิดบาปของเจ้าหมดไปจากเจ้าแล้ว และเราก็จะสวมใส่เสื้อผ้าที่สวยงามของนักบวชให้กับเจ้า”

5 ผมพูดว่า “ให้พวกเขาเอาผ้าโพกหัวที่สะอาดมาโพกหัวให้กับเขาด้วยสิ” พวกเขาจึงเอาผ้าที่สะอาดมาโพกหัวของโยชูวา และเอาเสื้อผ้าใหม่นั้นมาสวมใส่ให้กับโยชูวาด้วย และทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ก็ยืนอยู่ที่นั่น 6 ทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์กำชับโยชูวาว่า

7 “พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า

ถ้าเจ้าจะเดินในทางต่างๆของเราและเชื่อฟังข้อเรียกร้องต่างๆของเรา

เจ้าก็จะได้เป็นคนจัดการอยู่ในวิหารของเรา

เจ้าจะได้ดูแลบริเวณลานวิหาร

และเราจะให้เจ้าเข้ามาหาเราอย่างอิสระ

เหมือนทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่ที่นี้

8 ฟังให้ดี โยชูวา นักบวชสูงสุด เจ้าและเพื่อนนักบวชที่หนึ่งอยู่ตรงหน้าเจ้า

พวกเจ้าเป็นलगบอกเหตุล่วงหน้า

เพราะเรากำลังจะนำผู้รับใช้ของเรามา

เขามีชื่อว่า ‘กิง’

9 ดูหินที่เรารวางไว้ตรงหน้าโยชูวาสิ

บนหินก้อนเดียวนี้มีเจ็ดด้าน †

ดูสิ เรากำลังจะสลักข้อความลงบนมัน

และเราจะกำจัดความผิดของแผ่นดินนี้ให้หมดสิ้นไปในวันนี้”

10 พระยาห์เวห์พูดว่า

“ในวันนั้นพวกเจ้าจะเชื่อเชิญเพื่อนบ้านของตน มานั่งกินอยู่ใต้ต้นองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อของเจ้า”

† ซาตาน ในข้อนี้ใช้คำว่า “ผู้กล่าวหา” หรือ “คู่ต่อสู้” ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือโยบบทที่ 1-2 และหนังสือวิวรณ์ 12:10 เราจะเห็นว่า ภูเขาของซาตาน คือพยายามหาข้อมืดผลาญของมนุษย์ แล้วมากล่าวหามนุษย์คนนั้นต่อหน้าพระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะได้จัดการกับมนุษย์คนนั้น †† ด้าน หรือ อาจจะแปลตรงๆได้ว่า “เจ็ดตา”

นิมิตที่ห้า: ขาตั้งตะเกียงและต้นมะกอกสองต้น

4 ทูตสวรรค์ที่เคยพูดกับผมกลับมา และมาเขย่าตัวผม เหมือนกับปลุกคนให้ตื่น 2 ท่านพูดกับผมว่า “เจ้าเห็นอะไร” ผมตอบว่า “ผมเห็นตะเกียงไฟเย็นที่ทำจากทองคำล้วนๆ ที่มี ขวามใส่ น้ำมันอยู่บนยอดของมัน และยังมีตะเกียงไฟเจ็ดดวงอยู่ บนมัน และตะเกียงแต่ละดวงก็มีปากที่ยื่นออกมาไว้วางใส่ตะเกียง 3 และผมเห็นต้นมะกอกสองต้นอยู่ข้างๆ ด้วยใส่น้ำมัน ทาง ขวาต้นหนึ่งและทางซ้ายต้นหนึ่ง” 4 จากนั้นผมพูดกับทูตสวรรค์ ที่พูดอยู่กับผมว่า “ท่านครับ พวกนี้มันอะไรกันครับ” 5 ทูตสวรรค์ที่พูดอยู่กับผม ตอบผมว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าสิ่งเหล่านี้ คืออะไร”

ผมตอบว่า “ไม่รู้ครับท่าน”

6 ท่านตอบว่า “นี่คือข่าวสารของพระยาห์เวห์ที่มีมาถึงเศรุบบาเบลว่า ‘ความสำเร็จ † ไม่ได้มาจากพลังกำลังและฤทธิ์อำนาจของ มนุษย์ แต่มาจากพระวิญญาณของเรา’ พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้ง- ลินพูดว่าอย่างนั้น 7 เจ้าภูเขาที่ยิ่งใหญ่ เจ้าคืออะไร ต่อหน้าเศรุบบาเบล เจ้าจะกลายเป็นพื้นราบ ท่านจะวางหินบนยอดสูงสุดของ วิหาร และผู้คนจะร้องว่า ‘สวยงาม วิหารนี้ช่างสวยงามจริงๆ’”

8 ผมได้รับข่าวสารของพระยาห์เวห์ว่า 9 “เศรุบบาเบลได้วาง รากฐานของวิหารนี้แล้ว และเขาจะสร้างมันจนเสร็จด้วย” เจ้าจะ ได้รู้ว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินเป็นผู้ที่ส่งผมมาหาพวกเจ้า 10 คนที่เห็นว่าตอนเริ่มต้นนั้นกระจะออกกองงอย จะได้เฉลิมฉลอง เมื่อพวกเขาเห็นแผ่นดินุกคำจารึกอยู่ในมือของเศรุบบาเบล ทูต สวรรค์พูดกับผมว่า “ตะเกียงทั้งเจ็ดต้นนี้ เป็นดวงตาของพระ ยาห์เวห์ ที่มองสอดสายไปมาทั่วโลก”

11 เมื่อผมถามท่านว่า “แล้วต้นมะกอกสองต้นที่อยู่ทางซ้ายขวา ของขาตั้งตะเกียงนั้นล่ะ หมายถึงอะไรครับ” 12 ผมถามเขาอีก เป็นครั้งที่สองว่า “แล้วกิ่งของต้นมะกอกสองกิ่ง ที่เทน้ำมันสีทอง ผ่านทางท่อทองคำสองท่อนั้น มันหมายถึงอะไรครับ”

13 ท่านตอบผมว่า “เจ้าไม่รู้หรือว่าของพวกนี้หมายถึงอะไร”

ผมตอบว่า “ไม่รู้ครับท่าน”

14 ท่านก็บอกไว้ว่า “ของพวกนี้หมายถึงผู้นำสองคน †† ที่ได้รับการ เติมด้วยน้ำมัน ทั้งสองยืนอยู่ข้างๆพระยาห์เวห์ผู้เป็นเจ้าของ โลกทั้งใบ”

นิมิตที่หก: แผ่นม้วนหนังสือลอยในอากาศ

5 ผมเงยหน้าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง และมองเห็นแผ่นม้วนหนังสือ ลอยอยู่เหนืออากาศ 2 ทูตสวรรค์ถามผมว่า “เจ้าเห็น อะไร”

ผมตอบว่า “ผมเห็นแผ่นม้วนหนังสือลอยอยู่ในอากาศ แผ่นม้วนหนังสือนี้นายยัสึบคอก และกว้างสิบคอก”

3 ทูตสวรรค์พูดกับผมว่า “มีคำสาปแช่งเขียนอยู่บนแผ่นม้วน หนังสือนั้น เป็นคำสาปแช่งที่แพร่กระจายไปทั่วแผ่นดินนี้ เพราะที่ ผ่านมา ทุกคนที่ขโมย ไม่ได้ถูกลงโทษ และทุกคนที่สาบานว่าจะ พูดความจริงแต่กลับเป็นพยานเท็จ ก็ไม่ได้ถูกลงโทษ” 4 พระ ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่า “เราจะส่งคำสาปแช่งนั้นเข้าไปใน บ้านของพวกขโมย และเข้าไปในบ้านของคนที่ไม่พูดความจริงแต่กลับเป็นพยานเท็จ คำสาปแช่งนั้นจะอยู่ในบ้านของ พวกเขา และมันจะทำลายบ้านของพวกเขารวมทั้งพวกท่อนไม้ และก้อนหินของมัน”

นิมิตที่เจ็ด: ผู้หญิงในถังตวง

5 ทูตสวรรค์ที่เคยพูดอยู่กับผมก็ออกมา และพูดกับผมว่า “เงย หน้าดูสิ่งที่กำลังมาทางนี้”

† ความสำเร็จ ในที่นี้คงหมายถึง ความสำเร็จในการสร้างวิหาร †† ผู้นำ สองคน ในที่นี้หมายถึง “โยชูวา นักบวชสูงสุด และเศรุบบาเบล”

6 ผมพูดว่า “นั่นอะไรครับ”

ท่านบอกว่า “สิ่งที่กำลังมานั้น คือถังตวง”

ท่านบอกว่า “ถังตวงนี้หมายถึงความพิศบาปของคนทั้งแผ่นดิน”

7 ฝาตะกั่วของถังนั้นถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในถัง นั้น 8 ทูตสวรรค์บอกว่า “ผู้หญิงคนนี้หมายถึงความชั่วร้าย” ทูต สวรรค์ผลักเธอกลับเข้าไปในถังนั้น แล้วเลื่อนฝาตะกั่วมาปิดปาก ถังไว้ 9 ผมเงยหน้าขึ้นขึ้นมา เห็นผู้หญิงสองคนบินตรงมาหาเรา พวกนางมีปีกเหมือนปีกนกกระสา และปีกของพวกนางก็กาง ออกรับลม พวกนางมายกถังตวงนั้นแล้วบินไป 10 ผมพูดกับทูต สวรรค์ที่พูดอยู่กับผมว่า “พวกนางจะเอาถังนั้นไปไหนหรือครับ”

11 ทูตสวรรค์บอกผมว่า “พวกนางกำลังจะไปสร้างบ้านให้กับถัง นั้น ในแผ่นดินชินาร์ ‡ และหลังจากที่พวกนางสร้างบ้านนั้นแล้ว พวกนางก็จะวางถังนั้นไว้ที่นั่น”

นิมิตที่แปด: รถม้าสี่คัน

6 ผมเงยหน้าขึ้นมามองอีกครั้งหนึ่ง ผมเห็นรถรบสี่คันออก มาจากระหว่างภูเขาทองคำสองลูก 2 รถรบคันแรกมี พวกม้าสีแดงลาก รถรบคันที่สองมีพวกม้าสีดำนอก 3 รถรบคันที่ สามมีพวกม้าสีขาวลาก และรถรบคันที่สี่มีพวกม้าที่เป็นจุดต่างๆ ลาก ม้าทุกตัวเป็นม้าที่แข็งแรง

4 จากนั้นผมถามทูตสวรรค์ที่พูดอยู่กับผมว่า “พวกนี้หมายถึง อะไรกันครับท่าน”

5 ทูตสวรรค์ตอบว่า “พวกนี้คือลมสี่ทิศจากฟ้าสวรรค์ที่กำลัง ออกไป หลังจากเย็นประจำการอยู่ต่อหน้าพระยาห์เวห์เจ้าของ โลกนี้ 6 พวกม้าสี่ตัวกำลังออกไปทางทิศเหนือ พวกม้าสีขาวกำลัง ออกไปทางทิศตะวันตก และพวกม้าจุดต่างกำลังออกไปทางทิศ ใต้” †

7 พวกม้าที่แข็งแรงพวกนี้ออกมา พวกมันอยากจะท่องตรวจ- ตราไปในโลกนี้ พระยาห์เวห์จึงพูดว่า “ไปเลย ไปท่องตรวจตรา โลก” พวกมันจึงท่องตรวจตราไปในโลกนี้

8 พระองค์เรียกผมเข้าไปหาและพูดกับผมว่า “ดูม้าพวกนั้นที่ เดินทางไปทางเหนือสิ พวกมันได้ทำให้ความโกรธของเราสงบลง ที่นั่น”

โยชูวานักบวชสูงสุดได้รับมงกุฎ

9 พระคำของพระยาห์เวห์ที่มาถึงผมพูดว่า 10 “เฮลดีย โทเบียห์ และเยดาياهو เพิ่งกลับมาจากการถูกเนรเทศไปบาบิโลน ไปเอา เงินและทองจากพวกเขาสิ และในวันเดียวกันนั้นให้เจ้าไปบ้าน ของโยสิยาห์ลูกชายของเศฟันยาห์ 11 ให้เอาเงินและทองนั้นมา ทำเป็นมงกุฎสองอัน และให้เอามงกุฎอันหนึ่งไปสวมหัวของโยชู วานักบวชสูงสุด ลูกชายของเยโฮชาดัก 12 และให้บอกกับโยชูวา ว่า

พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสินพูดว่า

‘ดูสิ นี่คือนายชื่อ “กิง”

เขาจะแผ่กิ่งของเขากออกไปในที่ที่เขาอยู่

และเขาจะสร้างวิหารของพระยาห์เวห์

13 คนนี้แหละจะเป็นคนสร้างวิหารของพระยาห์เวห์

คนนี้แหละจะเป็นคนได้รับเกียรติ

เขาจะนั่งและปกครองอยู่บนบัลลังก์ของเขา

และจะมีนักบวชคนหนึ่งอยู่ข้างๆบัลลังก์ของเขา

ชายทั้งสองคนนี้จะทำงานร่วมกันอย่างกลมเกลียว’

‡ ชินาร์ เป็นเขตแดนที่อยู่รอบบาบิโลน ดูได้จากหนังสือปฐมกาล 11:2 †† ข้อท่อนี้ในภาษาฮีบรูไม่ได้พูดถึงพวกม้าสีแดง และไม่ได้บอกด้วยว่าพวก ม้าสีไหนกำลังเดินทางไปทางตะวันออก เป็นไปได้ว่าประโยคนี้อาจจะตกหล่นไป โดยไม่ได้ตั้งใจตอนคัดลอก

14 และมงกุฎอีกอันหนึ่งจะเป็นเครื่องเตือนใจในวิหารของพระยาห์เวห์ให้กับ เฮลดัย โทบิยาห์ เยดาياهو และโยสียาห์ลูกของเศฟันยาห์

15 คนที่อยู่ไกลจะได้อาช่วยกันสร้างวิหารของพระยาห์เวห์แล้วพวกเขาจะรู้ว่าพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ส่งผมมาหาเจ้า และสิ่งนี้จะเกิดขึ้น ถ้าพวกเขาจะเชื่อฟังเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าอย่างเต็มที่”

พระยาห์เวห์อยากให้คนของพระองค์มีความเมตตาปราณี

7 ในปีที่ดีที่สุดที่ดาวิดเป็นกษัตริย์ของเปอร์เซีย ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ ในวันที่สี่ของเดือนเก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสเลฟ[†] เมืองเบธเอลส่งซาราเซออร์ และเรเกมเมเลค มาขอให้พระยาห์เวห์อวยพรพวกเขา³ พวกเขาพูดกับพวกนักบวชที่วิหารของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นและพูดกับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “ในช่วงเดือนที่ห้าของทุกปี^{††} พวกเราร้องไห้และอดอาหาร ไว้ทุกข์ให้กับวิหารที่ถูกทำลายไป เราทำอย่างนี้มาเป็นเวลาหลายปีแล้ว จะให้เราทำต่อไปอีกหรือเปล่า”

4 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นมาถึงผมว่า⁵ “ให้บอกกับทุกคนในแผ่นดินนี้และให้บอกกับพวกนักบวชด้วยว่า ‘ที่พวกเจ้าอดอาหารและไว้ทุกข์ในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ดเป็นเวลาถึงเจ็ดสิบปีแล้วนั้น พวกเจ้าแน่ใจหรือว่าได้ออดอาหารให้กับเราจริงๆ⁶ แล้วเวลาที่เจ้ากินและดื่มนั้น พวกเจ้าไม่ใช่กินและดื่มเพื่อประโยชน์สุขของตัวเองหรือ’⁷ คำพูดอย่างนี้ พระยาห์เวห์ก็เคยพูดไปแล้วไม่ใช่หรือผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยก่อน เรื่องนี้พระองค์เคยพูดไปแล้วไม่ใช่หรือ ตอนที่เยรูซาเล็มและหุบบ้านูรอบข้างมันคงปลอดภัยและมีผู้คนอาศัยอยู่มากมาย และเรื่องนี้พระองค์เคยพูดไปแล้วไม่ใช่หรือตอนที่ดินแดนเนเกบและเซเฟลาห์[†] ยังมีผู้คนอาศัยอยู่”

8 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์มาถึงเศคาริยาห์ พูดอย่างนี้ว่า

9 “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด

ให้ตัดสินอย่างยุติธรรม

ให้มันนำใจต่อกันและเห็นอกเห็นใจกัน

10 อย่างดขี่ข่มเหงแม่หม้าย เด็กกำพร้า คนต่างชาติ หรือคนจนอย่างวางแผนชั่วในใจต่อกัน’

11 แต่คนพวกนั้นก็ไม่มียอมฟัง

พวกเขาทำเป็นเมิน คือตั้ง

และยังอดหูไม่ยอมฟัง

12 เขาทำให้ใจตัวเองแข็งเหมือนเพชรเพื่อจะไม่ได้ยินกฎและคำสั่งต่างๆ

ที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นส่งผ่านมาทางพระวิญญูญาณของพระองค์

โดยพวกผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยก่อน

พระยาห์เวห์จึงโกรธแค้นมาก

13 ดังนั้นพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า

‘ตอนที่เราเรียกพวกเขา พวกเขาก็ไม่ยอมฟังเรา

ดังนั้น ตอนที่พวกเขาขอความช่วยเหลือจากเรา

เราก็จะไม่ยอมฟังพวกเขาเหมือนกัน

14 แล้วเราได้พัดพวกเขาให้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติที่พวกเขาไม่รู้จัก

จนแผ่นดินรกร้างว่างเปล่าจนไม่มีใครเดินผ่านไปมา

เมื่อชนชาติต่างๆเหล่านั้นบุกเข้ามา

และแผ่นดินที่นาอยู่ก็ถูกทำลายไป”

พระเจ้าสัญญาว่าจะอวยพรเยรูซาเล็ม

8 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นที่มาถึงผมพูดว่า² “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด ‘เราหึงหวงศิโยนด้วยความหึงหวงมาก เราหึงหวงเธออย่างแรงกล้า’³ พระยาห์เวห์พูดอย่างนี้ คือ ‘เราได้กลับมายังศิโยน และเราจะอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม ดังนั้นเยรูซาเล็มจะมีชื่อเรียกว่า ‘เมืองแห่งความสัตย์ซื่อ’ และภูเขาของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น จะมีชื่อเรียกว่า ‘ภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์’”

4 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดคือ “คนแก่ทั้งชายและหญิงจะได้มานั่งพักผ่อนกันตามลานเมืองทั้งหลายของเยรูซาเล็มอีก ผู้ชายแต่ละคนจะถือไม้เท้าอยู่ในมือเพราะแก่แล้ว⁵ ตามลานเมืองทั้งหลายจะเต็มไปด้วยเด็กผู้ชายและหญิงวิ่งเล่นกัน”⁶ นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นถามคือ “ถึงแม้มันจะดูเหมือนเป็นไปได้ในสายตาของคนที่ยังเหลืออยู่ในปัจจุบันนี้ นั่นหมายความว่ามันจะเป็นไปได้ในสายตาของเราด้วยหรือ” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นถาม

7 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด คือ “เรากำลังจะช่วยกู้คนของเราจากแผ่นดินทางทิศตะวันออก และทางทิศตะวันตก⁸ เราจะนำพวกเขามาอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มนี้ พวกเขาจะเป็นคนของเรา และเราก็จะเป็นพระเจ้าของพวกเขา ที่สัตย์ซื่อและชอบธรรม”

9 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดคือ “กล้าหาญไว้ พวกเจ้าที่เพิ่งได้ยินคำเหล่านี้จากปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ตอนวางรากฐานสร้างวิหารของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นขึ้นมาใหม่¹⁰ ก่อนหน้าที่จะสร้างวิหารนั้น ไม่มีเงินพอที่จะจ้างคนงานแม้แต่คนเดียว ไม่มีเงินพอที่จะเช่าสัตว์ลากตัวมาใช้งาน คนที่เดินทางก็ไม่มีความปลอดภัยจากศัตรู และเราก็ได้ทำให้แต่ละคนเป็นศัตรูกัน¹¹ แต่ตอนนี้ จะไม่เหมือนตอนนั้นอีกแล้ว เราจะยังเป็นพระเจ้าของคนที่ยังเหลืออยู่พวกนี้” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่าอย่างนั้น

12 “พวกเขาจะหว่านเมล็ดพืชในเวลาที่ยังสงบศึก ต้นอ่อนจะออกผลของมัน ผืนดินจะให้ผลผลิต ท้องฟ้าจะให้ฝน และเราจะยกสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดให้เป็นสมบัติของคนของเราที่ยังเหลืออยู่¹³ คนยูดาห์และคนอิสราเอลเอ๋ย ชนชาติทั้งหลายเคยพูดว่า พวกเขาเป็นตัวอย่างของคนที่ถูกสาปแช่ง แต่อีกไม่ช้า เราจะช่วยกู้พวกเขาและคนก็จะพูดถึงพวกเขาว่า เป็นตัวอย่างของคนที่ได้รับพระพรไม่ต้องกลัว กล้าหาญไว้”

14 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด คือ “เราเคยตั้งใจจะทำให้เกิดความหายนะขึ้นกับเจ้า ตอนที่บรรพบุรุษของเจ้าทำให้เราโกรธ และเราก็ไม่ได้เปลี่ยนใจ” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่าอย่างนั้น¹⁵ “แล้วในวันนี้ เราตั้งใจที่จะทำติดต่อกับเยรูซาเล็มและคนยูดาห์ ดังนั้นอย่าได้กลัวเลย¹⁶ พวกเขาจะต้องทำสิ่งเหล่านี้ คือ ให้พูดแต่ความจริงเท่านั้นต่อเพื่อนบ้านของตน ให้ตัดสินอย่างยุติธรรมในศาลเพื่อให้เกิดสันติภาพ¹⁷ พวกเขาจะต้องไม่วางแผนชั่วร้ายในใจต่อเพื่อนบ้านของตน เจ้าต้องไม่เป็นพยานเท็จ เพราะทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่เราเกลียด” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

18 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ได้มาถึงผมว่า¹⁹ “นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด ‘วันอดอาหารในเดือนสี่เดือนห้า เดือนเจ็ดและเดือนสิบ จะกลายเป็นเวลาชื่นชมยินดีและเฉลิมฉลองกัน เป็นเทศกาลแห่งความสุขสำหรับคนยูดาห์ แต่พวกเขาจะต้องรักษาความจริงและรักสันติภาพ”

20 นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด คือ

“ในอนาคตผู้คนและพลเมืองจากหลายๆเมืองจะมาที่เยรูซาเล็ม

21 คนของเมืองหนึ่งจะพูดกับคนของอีกเมืองหนึ่งว่า

‘พวกเราไปขอความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์กันเถอะ

† คิสเลฟ ตรงกับวันที่ 7 ธันวาคม ปี 518 ก่อนพระเยซูมาเกิด †† เดือนที่ห้าของทุกปี พระวิหารถูกทำลายในเดือนที่ห้าปี 586 ก่อนพระเยซูมาเกิด ดูเพิ่มเติมได้จาก 2 พงศาวดาร 25:8 ‡ เนเกบและเซเฟลาห์ เป็นดินแดนทางตอนใต้และทางตะวันตกของเมืองเยรูซาเล็ม

ไปนมัสการพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นกันเถอะ ผมเองกำลังจะไป”

22 คนเป็นจำนวนมาก และชนชาติต่างๆที่มีอำนาจ จะมานมัสการพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นในเยรูซาเล็ม และมาแสวงหาความช่วยเหลือจากพระยาห์เวห์ 23 นี่คือน้ำที่พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด คือ “ในวันเหล่านั้น ชาวอียิปต์แต่ละคน จะโดนคนต่างชาติสิบคนที่พูดคนละภาษา เขามาจับ ใช้แล้วคือมาจับชายเสื้อคลุมของพวกเขา และพูดว่า ‘ขอพวกเราไปกับพวกท่านด้วยเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าสถิตกับพวกท่าน’”

การตัดสินชนชาติอื่นๆ

9 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ ต่อต้านแผ่นดินหัตราคและเพงเล็งเมืองตามัสกัส เพราะพระยาห์เวห์เฝ้าดูว่าคนเขาทำอะไรกันในเมืองนั้น เหมือนกับที่พระองค์เฝ้าดูเผ่าต่างๆของอิสราเอล 12 ถ้อยคำนี้ได้ต่อต้านเมืองฮามัทซึ่งมีพรมแดนติดกับตามัสกัส และยังต่อต้านเมืองไทรกับเมืองไซดอนด้วย ทั้งๆที่พวกเขาเจ็ลยวลดามาก 3 เมืองไทรสร้างป้อมปราการสำหรับตัวเอง มันสะสมเงินไว้เป็นกองพะเนินเหมือนฝุ่นและสะสมทองไว้เป็นกองพะเนินเหมือนผงดินที่อยู่ตามถนนต่างๆ 4 องค์เจ้าชีวิตจะขับไล่เธอออกไป พระองค์จะชดเชยป้อมปราการของเธอลงไปในทะเล 11 และไทรจะถูกไฟเผาเป็นถ้ำถ่านไป

5 เมืองอัสเคโลน 12 จะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับไทรและจะกลัว เมืองกาซาที่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นนี้เหมือนกัน และจะคืนทูลนทูลด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส เมืองเอโครนก็จะคืนทูลนทูลเหมือนกัน เพราะความคาดหวังของเธอเหือดแห้งไปเสียแล้ว จะไม่มีกษัตริย์ในกาซาอีกแล้ว และอัสเคโลนก็จะไม่มีผู้คนอาศัยอีกต่อไป 6 พวกลูกผสมจะมาอาศัยอยู่ในอัสโดด และเราจะทำลายความเย่อหยิ่งจองหงอนของคนฟิลิสเตียให้หมดไป 7 เราจะเอาเนื้อที่ยังมีเลือดติดอยู่ออกจากปากของเขา เราจะเอาของที่น่าขยะแขยงออกจากซิปันของเขา และคนฟิลิสเตียที่ยังเหลืออยู่จะเป็นของพระเจ้าของเรา 11 พวกเขาจะมีฐานะเหมือนกับตระกูลหนึ่งของยูดาห์และชาวเอโครนจะเป็นเหมือนคนเยบูนัส 13 เราจะตั้งค่ายที่วิหารของเราเหมือนเป็นเมืองหน้าด่าน เราจะคอยป้องกันไม่ให้คนนุกรุกเข้ามา และผู้ตกซิปันจะไม่มีวันได้เข้ามาชมพวกเขาอีกต่อไป เพราะตอนนี้เรากำลังเฝ้าดูอยู่ด้วยตาของเราเอง

กษัตริย์ในอนาคต

9 ศิโยน ลูกสาวเอ๋ย ให้ชื่นชมยินดีอย่างสุดใจเถิด เยรูซาเล็ม ลูกสาวเอ๋ย โห่ร้องด้วยความยินดีเถิด ดูลิ กษัตริย์ของเธอมาหาเธอแล้ว พระองค์ให้ความเป็นธรรมและมีชัยชนะ พระองค์นั้นถ่อมสุภาพและซื่อซุบนหลังลา ซึบนลาหนุ่ม ลูกของแม่ลา

10 เราจะกำจัดพวกทรนปไปจากเอฟราอิม เราจะกำจัดพวกม้าศึกไปจากเยรูซาเล็ม

† เพราะพระยาห์เวห์... ของอิสราเอล หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เพราะสายตาของมนุษย์ทุกคน รวมทั้งสายตาของคณอิสราเอล ต่างก็มองไปที่พระยาห์เวห์” หรืออาจจะแปลได้ว่า “พระยาห์เวห์เฝ้าดูมนุษย์ทุกคนเหมือนกับที่พระองค์ทำกับเผ่าต่างๆของอิสราเอล” †† ชดเชยป้อมปราการ... ในทะเล ในปี 332 ปีก่อนพระเยซูมาเกิด อเล็กซานเดอร์มหาราชได้ทำลายเมืองไทรและเอาซากหินของมันไปถมทะเลเพื่อเป็นทางไปสู่อ้อมปราการที่อยู่บนเกาะ † เมืองอัสเคโลน เมืองต่างๆที่พูดถึงในข้อ 5-7 นี้ เป็นเมืองสำคัญของคนฟิลิสเตีย ที่อาศัยอยู่แถบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ไปทางทิศตะวันตกของยูดาห์ †† คนฟิลิสเตีย... พระเจ้าของเรา เศคาริยาห์พยากรณ์ว่า ชาวฟิลิสเตียจะมาร่วมกับชาวอียิปต์ และทำตามกฎของโมเสส รวมทั้งข้อห้ามกินเนื้อของสัตว์บางชนิดและเลือด †† คนเยบูนัส คนเยบูนัสเคยอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม จนถึงสมัยของกษัตริย์ดาวิด กษัตริย์ดาวิดได้รบชนะคนเยบูนัส และยึดเอาเมืองเยรูซาเล็มมาเป็นเมืองหลวงของเขา (ดูได้จากหนังสือ 2 ซามูเอลบทที่ 5)

ชนสงครามจะถูกกำจัดให้หมดไป กษัตริย์องค์นั้นจะเจรจาสงบศึกระหว่างประชาชาติทั้งหลาย ท่านจะปกครองจากทะเลฟากหนึ่งไปถึงทะเลอีกฟากหนึ่ง และจากแม่น้ำยูเฟสตีลไปถึงสุดปลายโลก

พระยาห์เวห์จะช่วยกู้คนของพระองค์

11 ส่วนเจ้า เยรูซาเล็ม เราได้ใช้เลือดเพื่อยืนยันข้อตกลงกับเจ้า 11

เราจะปลดปล่อยคนของเจ้าที่เป็นนักโทษนั้นออกจากบ่อที่ไม่มีมีน้ำ

12 พวกเจ้า นักโทษเอ๋ย กลับไปยังป้อมปราการของเจ้าซะ

ตอนนี้พวกเจ้ามีความหวังแล้ว

วันนี้ เราขอประกาศว่า

เราจะคืนให้กับเจ้าเป็นสองเท่าสำหรับสิ่งที่ถูกยึดไปนั้น

13 เพราะเราได้ไถ่กู้ยูดาห์เหมือนคันทัน

เราได้ใส่เอฟราอิมเป็นลูกธนู

ศิโยนเอ๋ย เราจะแกว่งลูกธนูของเจ้าไปรอบๆเหมือนดาบของนักรบผู้กล้าเพื่อต่อสู้กับพวกเจ้าชาวกริช

14 พระยาห์เวห์จะมาปรากฏเหนือพวกเขา

ลูกธนูของพระองค์จะพุ่งออกมาเหมือนฟ้าแลบ

พระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต จะเป่าแตรประจัญบาน

และพระองค์จะลุยไปข้างหน้าอย่างพายุทะเลทรายจากทิศใต้

15 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นจะปกป้องพวกเขา

แล้วคนของพระยาห์เวห์จะชนะพวกศัตรูอย่างราบคาบด้วยหินที่เหวี่ยงจากเขือกหนึ่ง

พวกเขาจะตีและร้องตะโกนเหมือนพวกเมาเหล้าอึ้ง

และเต็มอิมเหมือนขามเลือดจากการถวายนศัตว์บูชา

พวกเขาจะซอกไปด้วยเลือดเหมือนตามมูมของแท่นบูชา

16 ในวันนั้น พระยาห์เวห์ พระเจ้าของพวกเขา จะช่วยกู้คนของพระองค์

เหมือนคนเลี้ยงแกะช่วยแกะของเขาให้รอดพ้น

พวกเขาเป็นเหมือนเพชรพลอยบนมงกุฏ

ส่องแสงระยิบระยับบนแผ่นดินของพระองค์

17 คนของพระยาห์เวห์นั้นช่างมีเสน่ห์และสวยงามเสียจริงๆ

คนหนุ่มและหญิงสาวจะแข็งแรงและมีสุขภาพดี

เพราะมีข้าวและเหล้าอึ้งใหม่อย่างเหลือเฟือ

คำสัญญาของพระยาห์เวห์

10 ให้ขอฝนจากพระยาห์เวห์ในช่วงที่พืชผลต้องการฝน พระยาห์เวห์เป็นผู้ทำให้เกิดพายุฝนฟ้าคะนอง พระองค์ใช้พวกมันรดน้ำให้พืชผลในไร่นาเจริญเติบโต

2 พวกรูปเคารพ 11 ประจำบ้านให้คำทำนายที่ผิดๆไป และพวกเล่นเวทมนตร์ก็เห็นนิมิตที่ผิดๆ พวกเขาทำนายฝันก็ทำนายไม่ได้ เรื่อง ดั้งนั้นคนยูดาห์จึงร่ำร้อนไปเหมือนแกะ และพวกเขา ก็ต้องลำบากเพราะไม่มีผู้เลี้ยง

3 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราโกรธพวกผู้เลี้ยงนั้นมาก และเราจะลงโทษพวกผู้นำนี้” เพราะพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น เฝ้าดูแลฝูงสัตว์ของพระองค์ซึ่งก็คือคนยูดาห์ พระองค์จะเปลี่ยนคนยูดาห์ให้กลายเป็นม้าศึกที่ส่งผ่านเหยงของพระองค์

4 จะมีผู้นำทุกประเภทออกมาจากยูดาห์ พวกเขาจะแข็งแรงอย่างกับหินมุมตึก จะมั่นคงอย่างกับหินมุมตึก จะทรงอำนาจอย่างกับชนสงคราม 5 เมื่อรวมทั้งหมดเข้าด้วยกัน พวกเขาจะเป็นเหมือนพวกนักรบในสงครามที่เหยียบย่ำศัตรูอย่างขี

11† ใช้เลือด... กับเจ้า พระเจ้าใช้เลือดของสัตว์บูชา เพื่อยืนยันข้อตกลงกับอับราฮัม (ปฐมกาล 15:9-11) กับโมเสส (อพยพ 24:5-8) และผ่านทางเครื่องบูชาประจำวันในวิหาร (อพยพ 29:38-46) และผ่านทางพระเยซู (มาระโก 14:24)

11†† รูปเคารพ ในข้อนี้ คือ “พวกเทราทิม” เป็นรูปเคารพประจำบ้าน ที่บางครั้งคนนำไปทำนายอนาคต ดูเพิ่มเติมได้จากปฐมกาล 31:19 ผู้วินิจฉัย 17:5; 18:5

โคลนบนถนน พวกเขาจะสู้รบในสงคราม เพราะพระยาห์เวห์สถิตอยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะทำให้ทหารม้าพวกนั้นอับอาย 6 เราจะทำให้คนยูดาห์เข้มแข็งขึ้น เราจะช่วยผู้คนของโยเซฟ เราจะนำพวกเขากลับมา เพราะเราสงสารพวกเขา เราจะทำกับพวกเขาเหมือนกับที่เราไม่เคยปฏิเสธพวกเขามาก่อน เพราะเรคือยาห์เวห์พระเจ้าของพวกเขา และเราจะตอบคำอธิษฐานของพวกเขา 7 คนเอฟราอิมจะเป็นเหมือนพวกนักรบ และจิตใจของเขาจะมีความสุขเหมือนได้ดื่มเหล้าองุ่น คนของพวกเขาจะเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นและชื่นบาน และจิตใจของเขาจะชื่นชมยินดีในพระยาห์เวห์

8 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราจะผิวปากเหมือนผู้เลี้ยงแกะเรียกพวกเขาเข้ามารวมกันเพราะเราได้พวกเขาแล้ว และพวกเขาจะมีจำนวนมากมายเหมือนกับแต่ก่อน 9 เราหว่านพวกเขาไปทั่วอย่างกับเมล็ดพืช แต่พวกเขาจะระลึกถึงเราในที่ห่างไกลเหล่านั้น พวกเขาและลูกๆจะมีชีวิตรอดกลับมา 10 เราจะนำพวกเขากลับมาจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะรวบรวมพวกเขามาจากอัสซีเรีย เราจะนำพวกเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอน เพราะแผ่นดินอิสราเอลของพวกนั้นจะมีคนเต็มไปหมดจนไม่มีที่เพียงพอสำหรับพวกเขาแล้ว 11 พวกเขาจะเดินลอดทะเลแห่งความทุกข์ พวกเขาจะตีคลื่นในทะเลนั้น ส่วนที่ลึกที่สุดของแม่น้ำไนล์จะแห้งไป ความเย่อหยิ่งของห้องของอัสซีเรียจะตกต่ำลง และคทาแห่งอำนาจของอียิปต์จะถูกเอาไป 12 เราจะทำให้คนของเราเข้มแข็งขึ้นในพระยาห์เวห์ และพวกเขาจะเดินลุยออกไปในนามของเรา” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

พระเจ้าจะลงโทษชนชาติอื่นๆ

- 11 เลบานอน เปิดพวงประตูของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลาญพวกสนซีดาร์ † ของเจ้า
- 2 ดันสนจันเปอร์ ร้องโหยหวนเพราะเพราะต้นสนซีดาร์ได้ล้มลงแล้ว เพราะพวกต้นไม้ที่โอ้อวดสูงใหญ่ถูกทำลายลงแล้ว พวกต้นไม้ของบาซันร้องโหยหวนเพราะป่าดงดิบถูกโค่นลงแล้ว
- 3 พังเสียงร้องให้คร่ำครวญของพวกผู้เลี้ยงสัตว์ เพราะทุ่งหญ้าอันรุ่งโรจน์ทั้งหลายของพวกเขาถูกทำลายไปแล้ว
- 4 พังเสียงร้องคำรามของพวกสิงโตลิ เพราะพุ่มไม้หนามของแม่น้ำจอร์แดนถูกทำลายไปแล้ว

ผู้เลี้ยงที่เลวกับผู้เลี้ยงที่ดี

4 นี่คือนสิ่งที่พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราพูด คือ “ให้เลี้ยงดูแกะที่จะเอาไปฆ่ามันให้ดี 5 คนที่ชื่อพวกเขาไปก็ฆ่าพวกเขาโดยไม่รู้สึกละอายใจ ส่วนคนที่ขายพวกแกะก็พูดว่า ‘สุรเสริญพระยาห์เวห์เพราะข้าพเจ้าร่ำรวยแล้ว’ และพวกคนที่เลี้ยงแกะนั้นก็ไม่มีรู้สึกสงสารแกะที่พวกเขาเลี้ยงมา” 6 ดังนั้นเราจะไม่สงสารคนพวกนั้นที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์อีกต่อไป เราจะหันประชาชนทั้งหมดให้ต่อต้านกันเอง แล้วจะมอบพวกเขาไว้ใต้อำนาจของพวกผู้ครอบครองเขา พวกผู้ครอบครองนี้จะบดขยี้แผ่นดินนี้ และเราจะไม่ช่วยให้ใครรอดพ้นจากเงื้อมมือของพวกนั้นเลย” พระยาห์เวห์พูดว่าอย่างนั้น

7 แกะที่จะเอาไปฆ่ามัน ผมได้เลี้ยงพวกเขาแทนพวกพ่อค้าแกะ ผมเอาไม้เท้ามาสองอัน เรียกอันหนึ่งว่า “ความเมตตาปราณี” และเรียกอีกอันว่า “ความเป็นหนึ่งเดียว” และผมได้เลี้ยงดู

แกะเหล่านั้นด้วยไม้เท้าทั้งสองนี้ 8 ผมกำจัดผู้เลี้ยงไปสามคนในเดือนเดียว ผมเริ่มหมดความอดทนต่อแกะ และพวกเขา ก็ดูหมิ่นผมด้วย 9 แล้วผมพูดว่า “เราจะไม่เลี้ยงดูพวกเจ้าอีกแล้ว ปล่อยให้แกะที่กำลังจะตาย ตายไปซะ และปล่อยให้แกะที่กำลังจะถูกทำลาย ถูกทำลายไปซะ และให้ตัวที่ยังเหลืออยู่นั้นกินเนื้อของมันและกัน” 10 แล้วผมก็เอาไม้เท้าอันที่มีชื่อว่า “ความเมตตาปราณี” และหักมันเป็นสองท่อน เพื่อแสดงให้เห็นว่าเรายกเลิกข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับประชาชนทั้งหมด 11 ดังนั้นข้อตกลงจึงถูกยกเลิกในวอนน และพวกพ่อค้าสัตว์ที่กำลังมองผมอยู่ ก็รู้ว่า นี่คือถ้อยคำของพระยาห์เวห์

12 ผมพูดกับพวกเขาว่า “ถ้าพวกเจ้าอยากจ่ายค่าแรงให้กับผมก็จ่ายมา แต่ถ้าไม่อยากจ่ายก็ไม่ต้องจ่าย” แล้วพวกเขาก็จ่ายค่าแรงให้กับผมเป็นเงินสามสิบบัสน์ 13 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “โยนเงินนั้นลงไปในกล่องถวายซะ เพราะนั่นแหละเป็นค่าตัวที่เขาคิดให้กับเรา มันแสนจะมากมายเสียเหลือเกิน” † ผมจึงเอาเงินสามสิบบัสน์นั้นไปโยนลงในกล่องถวายในวิหารของพระยาห์เวห์ 14 จากนั้นผมได้หักไม้เท้าอันที่สองที่มีชื่อว่า “ความเป็นหนึ่งเดียว” เพื่อให้เห็นว่าผมได้ทำลายความเป็นพี่น้องกันระหว่างชาวยูดาห์กับชาวอิสราเอลแล้ว

15 พระยาห์เวห์พูดกับผมว่า “ให้เอาเครื่องมือของผู้เลี้ยงที่โง่เขลามา 16 เพราะเรากำลังจะแต่งตั้งผู้เลี้ยงแกะคนใหม่ในแผ่นดินนี้ ผู้เลี้ยงคนใหม่จะไม่สนใจพวกแกะที่กำลังจะตาย จะไม่ไปดูมหาต้วที่หลงหาย จะไม่เยียวรักษาตัวที่บาดเจ็บ จะไม่เลี้ยงดูตัวที่แข็งแรง แต่จะกินเนื้อของตัวที่อ่อนพีเหล่านั้น และฉีกกินแม้แต่กีบเท้าของแกะพวกนั้น”

- 17 เฮ้ย เจ้าผู้เลี้ยงแกะที่ไร้ค่า ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแกะ ขอให้ดาบตีแขนของเจ้า แขนงข้างขวาของเจ้า ขอให้แขนของเจ้าลีบไปอย่างสิ้นเชิง ขอให้ตาข้างขวาของเจ้าบอดสนิท

ชาวเยรูซาเล็มจะเฉลิมฉลองกัน

12 ถ้อยคำของพระยาห์เวห์ที่เกี่ยวกับอิสราเอล พระยาห์เวห์ผู้ซึ่งแผ่นดินฟ้าและตั้งรกรากแผ่นดินโลก ผู้ที่สร้างวิญญานที่อยู่ในมนุษย์ พระองค์พูดว่า 2 “เรากำลังจะทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นถ้อยเหล้าองุ่น ที่ทำให้ชนชาติต่างๆที่อยู่ล้อมรอบมาไซเซ และความทุกข์ทรมานนี้จะตกกับยูดาห์ด้วย เมื่อเยรูซาเล็มถูกล้อมไว้ 3 ในวอนนั้นเราจะทำให้เยรูซาเล็มกลายเป็นหินที่หนักอึ้งที่ไม่มีใครยกไหว ทุกคนที่พยายามจะยกมันจะบาดเจ็บสาหัส และทุกชนชาติในโลกนี้จะรวมตัวกันมาต่อต้านมัน”

4 พระยาห์เวห์พูดว่า “แต่ในวันนั้น เราจะทำให้ม้าทุกตัวตกใจกลัว เราจะทำให้ทหารที่ขี่ทุกคนบ้าคลั่ง แต่เราจะคอยเฝ้าดูคนยูดาห์ และเราจะทำให้ม้าทุกตัวของศัตรูตบอดไป 5 พวกผู้นำตระกูลต่างๆของยูดาห์จะคิดในใจว่า ‘ที่พลเมืองของเยรูซาเล็มเข้มแข็ง ก็เพราะพวกเขามีพระยาห์เวห์ผู้มิฤทธิ์ทั้งสิ้น เป็นพระเจ้าตนเอง’” 6 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นเราจะทำให้พวกผู้นำตระกูลต่างๆของยูดาห์เป็นเหมือนถาดใส่ถ่านร้อนแดง เป็นเหมือนคอปเพลิงท่ามกลางมดฝูง พวกผู้นำนั้นจะเผาผลาญชนชาติทั้งหลายที่อยู่รอบๆทั้งชายชวา และคนเยรูซาเล็มจะอยู่อย่างปลอดภัยต่อไปในชื่อของเขาคือในเมืองเยรูซาเล็ม”

7 พระยาห์เวห์จะให้ชัยชนะกับตระกูลของยูดาห์ก่อน เพื่อเกียรติยศของครอบครัวดาวิดและความรุ่งโรจน์ของชาวเยรูซาเล็ม จะไม่เกินหน้าเกินตาเผ่าของยูดาห์ไป 8 ในวอนนั้น พระยาห์เวห์จะเป็นไม้เท้าให้กับชาวเยรูซาเล็ม คนที่อ่อนแอที่สุดของพวกเขา ก็จะเข้มแข็งเท่าดาวิด และครอบครัวของดาวิดก็จะเป็นเหมือนพระเจ้า เป็นเหมือนทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์ที่นำหน้าพวกเขา

† สนซีดาร์ ต้นไม้ชนิดหนึ่งและต้นอื่นๆที่กล่าวถึงในข้อต่างๆนี้ เปรียบเทียบไปถึงพวกผู้นำทางการเมืองของประเทศเพื่อนบ้านของอิสราเอล †† คนที่เลี้ยง... เขาเลี้ยงมา ส่วนนี้ที่พูดเกี่ยวกับผู้เลี้ยงแกะ เป็นการพูดเห็นแบบนวม พวกผู้นำของยูดาห์เปรียบเหมือนผู้เลี้ยงแกะ ส่วนพวกแกะก็คือประชาชนของเขา แต่ผู้เลี้ยงชุดนี้สนใจแต่จะขุ่นแคะให้อ้วนพี เพื่อเอาไปฆ่ากิน

‡ มันแสนจะมากมายเสียเหลือเกิน พระยาห์เวห์กำลังพูดประชดพวกเขา

9 พระยาห์เวห์พูดว่า “ในวันนั้นเราจะทำลายทุกชนชาติที่มาต่อต้านเยรูซาเล็ม

ชาวเยรูซาเล็มจะไว้ทุกข์ให้กับผู้ที่ถูกแทง

10 เราจะเทวิญญูณแห่งความเมตตาสงสารและการวิงวอนลงบนครอบครัวของดาวิดและลงบนชาวเยรูซาเล็ม พวกเขาจะแสวงหาการอภัยโทษจากเราผู้ที่พวกเขาแทง และพวกเขาจะร้องไห้เสียใจให้กับเรา เหมือนกับร้องไห้ให้กับลูกโคนที่ตายไป และพวกเขาจะร้องอย่างขมขื่นเหมือนกับร้องไห้กับลูกหัวปีที่ตายไป 11 ในวันนั้นจะมีการไว้ทุกข์ที่ยิ่งใหญ่ในเยรูซาเล็มเหมือนกับการไว้ทุกข์ให้กับฮาดัดริมโมน 12 ในที่ราบเมกิดโด 12 แต่ละตระกูลในแผ่นดินยูดาห์ ต่างคนต่างก็แยกกันไว้ทุกข์ ไม่ว่าจะ เป็นตระกูลดาวิด ตระกูลนาธัน ตระกูลเลวี หรือตระกูลซิมโอน รวมทั้งตระกูลอื่นๆที่เหลือทั้งหมด พวกผู้ชายและพวกเมียๆของ เขา ต่างคนต่างแยกกันไว้ทุกข์ “ไม่รวมกัน”

13 ในวันนั้นจะมีตำนานเกิดขึ้นมาให้กับครอบครัวของดาวิด และชาวเยรูซาเล็ม เป็นน่านุภาพสำหรับชำระล้างความบาป และความไม่บริสุทธิ์

พวกรูปเคารพและผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมจะหมดไป

2 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “ในวันนั้น เราจะลบชื่อต่างๆของพวกรูปเคารพทั้งหมดไปจากแผ่นดินนี้ และจะไม่มีใครระลึกถึงพวกมันอีกต่อไปแล้ว พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมและวิญญูณที่ไม่บริสุทธิ์ เราจะไล่ให้พ้นไปจากแผ่นดิน 3 ถ้ามีใครที่ยังไม่ยอมหยุดพูดแทนพระเจ้าแบบผิดๆ พ่อแม่ที่ให้เขาเกิดมาจะพูดว่า ‘เจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าพูดผิดๆในนามของพระยาห์เวห์’ แล้วพ่อแม่ที่ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาหากเขายังขึ้นพูดแทนพระเจ้าอีก 4 ในวันนั้น ผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมแต่ละคนจะละอายที่จะบอกคนอื่นว่าเขาเห็นอะไรในนิมิต และพวกเขาจะไม่ใส่เสื้อคลุมของผู้พูดแทนพระเจ้าที่ทำจากขน เพื่อหลอกลวงคนอื่นอีก 5 ผู้พูดแทนพระเจ้าแต่ละคนจะพูดว่า ‘ผมไม่ใช่ผู้พูดแทนพระเจ้า ผมเป็นแค่ขานนา เพราะที่ดินนี้เป็นของผมตั้งแต่หนุ่มแล้ว’ 6 และถ้ามีคนถามเขาว่า ‘แล้วแผลเป็นที่หน้าอก 7 พวกนี้เกิดจากอะไร’ เขาจะตอบว่า ‘ผมได้รับบาดเจ็บที่บ้านเพื่อน’”

พระยาห์เวห์จะหลอมคนของพระองค์ให้บริสุทธิ์

7 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “ดาบเอ๋ยลุกขึ้นมา ต่อสู้กับผู้เลี้ยวของเรา ต่อสู้กับเพื่อนรักของเรา ตีผู้เลี้ยว เพื่อแกะจะได้กระจัดกระจายไป และเราจะลงโทษแกะตัวเล็กตัวน้อยเหล่านี้” 8 พระยาห์เวห์พูดว่า “คนสองในสามของแผ่นดินนี้จะถูกกำจัด และตายไป และจะเหลือหนึ่งในสามในแผ่นดิน 9 เราจะเอาที่เหลือหนึ่งในสามนั้นใส่เข้าไปในไฟ เราจะหลอมพวกเขาเหมือนกับหลอมเงิน เราจะทดสอบพวกเขาเหมือนกับทดสอบทองคำเพื่อให้มันบริสุทธิ์” แล้วพวกเขาจะร้องขอให้เราช่วย และเราจะตอบพวกเขาว่า “พวกเจ้าเป็นคนของเรา” พวกเขาจะพูดว่า “พระยาห์เวห์เป็นพระเจ้าของเรา”

† ฮาดัดริมโมน อาจจะเป็นพระเจ้าแห่งพายุของคนคานาอัน พวกคานาอันจะทำพิธีไว้ทุกข์ในช่วงที่แห้งแล้งเหมือนกับพระองค์นี้ได้ตายไป หรือคำนี้อาจจะเป็นชื่อของหมู่บ้านหนึ่งในที่ราบเมกิดโด †† แผลเป็นที่หน้าอก อาจจะเป็นแผลรอยถูกเขียนเพราะหลอกว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า หรือ อาจจะเป็นแผลที่เกิดจากการตีตัวเองตอนพูดแทนพระเจ้าทั้งหลายของคนต่างชาติ ดูเพิ่มเติมได้จาก 1 พงศกัณฑ์ 18:28

พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์ของโลกนี้

14 ดูลี วันเวลาของพระยาห์เวห์กำลังมา และของที่มีค่าของเจ้าที่ถูกปล้นไปจะถูกแบ่งตรงหน้าของเจ้า 2 เราจะรวบรวมชนชาติทั้งหมดมาต่อสู้กับเมืองเยรูซาเล็ม เมืองจะถูกยึด บ้านต่างจะถูกปล้น และผู้หญิงจะถูกข่มขืน ครึ่งหนึ่งของเมืองจะถูกจับไปเป็นเชลย แต่คนที่เหลือจะไม่ถูกกำจัดไปจากเมือง 3 แล้วพระยาห์เวห์ก็จะออกไปสู้รบกับชนชาติต่างเหล่านั้น เหมือนกับที่พระองค์ทำประจำในช่วงสงคราม 4 ในวันนั้น เท้าของพระองค์จะเหยียบอยู่บนภูเขาเมกอกเทศ ที่อยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเยรูซาเล็ม และภูเขาเมกอกเทศจะถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก และจะมีหุบเขาที่กว้างมากเกิดขึ้นระหว่างกลาง ภูเขาซีกหนึ่งจะแยกไปทางเหนือ อีกซีกหนึ่งจะแยกไปทางใต้ 5 แล้วพวกเจ้าจะได้หนีไปในระหว่างหุบเขาในภูเขาของพระยาห์เวห์ ซึ่งจะไปไกลถึงอาซาล † พวกเจ้าจะหนีเหมือนตอนที่หนีแผ่นดินไหวในช่วงที่อูลัสซียาห์เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าของผมนจะมาพร้อมกับพวกทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์

6 ในวันนั้นจะไม่ร้อนไม่หนาว ไม่มีน้ำค้างแข็งตัว แต่มันจะเป็นกลางวันตลอดเวลา (มีแต่พระยาห์เวห์เท่านั้นที่รู้ว่ามันจะเกิดขึ้นเมื่อไหร่) จะไม่มีกลางวันหรือกลางคืน แต่จะมีแสงสว่างตลอด แม้แต่ในกลางคืน 8 ในวันนั้นน้ำจะไหลออกไปจากเมืองเยรูซาเล็ม น้ำครึ่งหนึ่งจะไหลไปลงทะเลตายทางทิศตะวันออก น้ำอีกครึ่งหนึ่งจะไหลไปลงทะเลเมดิเตอร์เรเนียนทางทิศตะวันตก มันจะไหลทั้งหน้าร้อนและหน้าหนาวไม่หยุดหย่อน 9 พระยาห์เวห์จะเป็นกษัตริย์ของโลกนี้ และในวันนั้นพระยาห์เวห์จะเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียวที่ผู้คนกราบไหว้ 10 แผ่นดินทั้งหมดรอบๆเมืองเยรูซาเล็ม จะกลายเป็นที่ราบจากเกบาถึงริมโมนทางตอนใต้ของเยรูซาเล็ม แต่เมืองเยรูซาเล็มยังคงสูงเด่นและตั้งอยู่ในที่เดิมของมัน คือจากประตูเบนยามินไปถึงประตูตรงหัวมุม ที่เคยมีประตูมาก่อน และจากหอคอยฮานันเอลไปจนถึงบ่อยาอุงันทั้งหลายของกษัตริย์ 11 ประชาชนจะอาศัยอยู่ที่นั่น และมันจะไม่ถูกสาปแช่งให้โดนทำลายอีกต่อไป และเยรูซาเล็มก็จะอยู่อย่างปลอดภัย

12 ต่อไปนี้จะเป็นภัยพิบัติที่พระยาห์เวห์จะทำให้เกิดขึ้นกับทุกคนที่มาทำสงครามกับเยรูซาเล็ม คือ พระองค์จะทำให้ร่างของศัตรูเน่าคาขาที่ยังยืนอยู่ ดวงตาของศัตรูก็จะเน่าคาบ่า ลินก็จะเน่าคาปาก 13 ในวันนั้นพระยาห์เวห์จะทำให้พวกเขาสับสนวุ่นวาย พวกเขาจะสู้รบกันอย่างประชิดตัว 14 แม้แต่คนยูดาห์จะมาต่อสู้กับเมืองเยรูซาเล็ม และทรัพย์สินสมบัติของชนชาติทั้งหมดรอบข้างก็จะถูกรวบรวมมา มันจะมีจำนวนมหาศาล ทั้งทองคำ เงิน และเสื้อผ้า 15 ภัยพิบัติอย่างเดียวกันนี้จะเกิดขึ้นกับม้า ล่ออูฐและลา รวมทั้งสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในค่ายพวกนั้นก็จะมีภัยพิบัติแบบเดียวกัน

16 ทุกคนจากทุกชนชาติที่เคยโจมตีเยรูซาเล็ม ที่รอดจากภัยพิบัติ จะขึ้นมาเยรูซาเล็มทุกปี เพื่อนมัสการกษัตริย์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น และจะร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิง 17 ถ้ามีเผ่าไหนในโลกนี้ ไม่ยอมขึ้นมาเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์คือพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น ก็จะไม่มีส่วนตกลงมาให้กับพวกเขา 18 ถ้าประชาชนของอียิปต์ไม่ยอมขึ้นมาเมืองเยรูซาเล็ม พระยาห์เวห์ก็จะให้ภัยพิบัติที่เคยเกิดกับชนชาติอื่นๆที่ไม่ยอมขึ้นมา ร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิง เกิดขึ้นกับคนอียิปต์พวกนั้นด้วย 19 นี่จะเป็นโทษของคนอียิปต์ และชนทุกชาติที่ไม่ยอมขึ้นมา ร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลอยู่เพิง

20 ในวันนั้น แม้แต่กระพรุนที่ติดมา จะมีคำจารึกว่า “เป็นของศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระยาห์เวห์” และพวกหม้อหุงต้มในวิหารของพระยาห์เวห์ จะต้องถือว่าศักดิ์สิทธิ์ เหมือนกับขามประพรมต่างๆ

† ไปไกลถึงอาซาล ความหมายในภาษาฮีบรูยังไม่แน่ชัด

ที่ตั้งอยู่ต่อหน้าแท่นบูชา²¹ หม้อหุงต้มทุกอย่างในเยรูซาเล็มและ
ในยูดาห์จะต้องศักดิ์สิทธิ์ให้กับพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น คน
ทั้งหมดที่เอาสัตว์มาถวายเป็นเครื่องบูชา จะสามารถมาใช้หม้อ

หุงต้มเหล่านี้ไปต้มเนื้อจากเครื่องบูชาที่พวกเขานำมาถวายใน
วันนั้นจะไม่มีพวกพ่อค้ามาขายหม้อหุงต้มศักดิ์สิทธิ์ในวิหารของ
พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นอีกต่อไป

มาลาคี

คำนำ

มาลาคี แปลว่า “ผู้ส่งข่าวของเรา”

หนังสือมาลาคีเป็นหนังสือเล่มสุดท้ายของหนังสือผู้พูดแทนพระเจ้าเล่มสั้นที่มีอยู่ทั้งหมดสิบสองเล่ม หนังสือเล่มนี้เขียนในรูปแบบของการโต้แย้งไปมาระหว่างพระเจ้ากับคนอิสราเอลเหมือนการสู้คดีในศาล ตอนที่เขียนหนังสือมาลาคีนี้ คนยูดาห์กลับมาจากการเป็นเชลยในบาบิโลนแล้ว และตกอยู่ภายใต้การปกครองของเปอร์เซีย ในเวลานั้นวิหารและกำแพงเมืองเยรูซาเล็มได้ถูกสร้างขึ้นใหม่เรียบร้อยแล้ว แต่เรื่องของพระเจ้าพวกเขากลับเย็นชา ไม่ยอมถวายสิบเปอร์เซ็นต์ บางคนเอาเปรียบคนยากจน และพวกผู้ชายก็หย่ากับเมียคนแรก มาลาคีเขียนหนังสือเล่มนี้เพื่อเตือนให้คนยูดาห์หวนระลึกถึงความรักที่พระเจ้ามีต่อพวกเขา เตือนให้พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และเตือนให้พวกเขารู้ว่าพระเจ้าจะลงโทษคนชั่วและให้รางวัลกับคนดี

1 หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่พระยาห์เวห์บอกให้มาลาคีไปบอกกับคนอิสราเอล

พระยาห์เวห์รักคนอิสราเอล

2 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราได้แสดงความรักกับเจ้า” แต่พวกเจ้ากลับถามว่า “พระองค์แสดงความรักกับเราตรงไหนหรือ”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “เอชชาวเป็นพี่ชายของยาโคบ ไม่ใช่หรือ แต่เรารักยาโคบ³ และเกลียดเอชชาว^{††} เราได้ทำให้เทือกเขาต่างๆของเอชชาว กลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่า และทำให้บ้านเกิดเมืองนอนของเขากลายเป็นถิ่นที่อยู่ของฝูงหมาใน”

4 พวกลูกหลานเอชชาวที่อยู่ในเอโดม อาจจะพูดว่า “ถึงแม้เราจะถูกทบจนแตกละเอียด แต่เราจะกลับสร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าพวกนั้นขึ้นมาใหม่”

แต่นี่คือสิ่งที่พระยาห์เวห์ พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูด “ถ้าพวกมันสร้างมันขึ้นมาใหม่ เราก็จะรื้อมันทิ้งอีก และคนก็จะเรียกเมืองของคนเอโดมว่า เขตแดนแห่งความชั่วร้าย และจะเรียกคนเอโดมว่า ชนชาติที่ถูกพระยาห์เวห์สาปแช่งตลอดกาล”

5 เมื่อพวกเจ้าได้เห็นสิ่งนี้กับตาตัวเอง พวกเจ้าก็จะพูดว่า “พระยาห์เวห์นี่แน่จริงๆ แม้แต่นอกเขตแดนของอิสราเอล พระองค์ก็ยังทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ได้”

คนหมัศจรรย์แค่เป็นพิธี

6 เรา ยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น พูดกับพวกเจ้าที่เป็นนักรบชวว่า “ลูยก้อมให้เกียรติกับพ่อ คนชกก็ยกมให้เกียรติกับเจ้านาย เราเป็นพ่อของเจ้า แล้วไหนล่ะ เกียรติที่เราควรจะได้รับ เราเป็นเจ้านายของเจ้า แล้วไหนล่ะ ความยำเกรงที่คนควรจะให้เรา พวกเจ้าดูหมิ่นชื่อของเรา”

แต่เจ้าถามว่า “พวกเราดูหมิ่นพระองค์ตรงไหน”

7 พระยาห์เวห์ตอบว่า “ก็ตอนที่เจ้าเอาอาหารที่ไม่บริสุทธิ์มาถวายบนแท่นบูชาของเราไป”

แต่พวกเจ้ายังเถียงอีกว่า “เราทำให้มันไม่บริสุทธิ์ยังไงหรือ”

พระยาห์เวห์ตอบว่า “ก็ตอนที่พวกเจ้าพูดว่า ‘ไม่เห็นต้องให้เกียรติอะไรในหน้าต่อแท่นบูชาของพระยาห์เวห์’⁸ ตอนที่พวกเจ้าเอาสัตว์ตาบอดมาถวายเรา เจ้าคิดว่ามันไม่ผิดหรือ และตอน

† เอชชาว ในที่นี้ รวมถึงลูกหลานของเอชชาวด้วย ที่พระคัมภีร์มักจะเรียกว่า “ชาวเอโดม” †† เรารักยาโคบและเกลียดเอชชาว หมายถึง “เราเลือกยาโคบและไม่เลือกเอชชาว”

ที่เจ้าเอาสัตว์ที่ขาเป๋หรือป่วยมาถวายเรา เจ้าคิดว่ามันไม่ผิดหรือ” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น บอกว่า “ลองเอาสัตว์พวกนั้นไปให้กับผู้ว่าของเจ้าดูสิ ดูสิว่าเขาจะพอใจเจ้าหรือเปล่า ดูสิว่าจะทำให้เขาอยากจะช่วยเจ้าหรือเปล่า”

9 “พวกเจ้านักบวช ลองอ้อนวอนพระเจ้าให้เมตตาพวกเราหน่อยสิ ตอนที่เจ้านำของพิกลพิการมาถวายนั้น ดูสิว่าพระองค์อยากจะช่วยเจ้าหรือเปล่า”

10 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “เราหวังเหลือเกินว่า จะมีใครสักคนในพวกเจ้าที่ไปปิดประตูวิหารนั้น เพื่อว่าเจ้าจะได้ไม่ก่อไฟที่ไร้ประโยชน์บนแท่นบูชาของเรา เราไม่พอใจเจ้า และเราก็จะไม่รับของถวายจากมือเจ้าด้วย”

11 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “จริงๆแล้ว คนชาติอื่นยังให้เกียรติเรามากกว่าเจ้าเสียอีก จากที่ศตวรรษออกถึงที่ศตวรรษตก มีผู้คนในทุกชนชาติที่ให้เกียรติเรา ผู้คนทุกชนชาติต่างก็ถวายเครื่องหอม พร้อมกับของถวายอันบริสุทธิ์ให้กับเรา เพราะมีผู้คนในทุกชนชาติให้เกียรติเรา”

12 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “แต่พวกเจ้าดูหมิ่นเราเมื่อเจ้าพูดว่า

‘แท่นบูชาของพระยาห์เวห์นั้นศักดิ์สิทธิ์ตรงไหน และอาหารที่อยู่บนแท่นนั้นก็ไม่เห็นจะพิเศษตรงไหน’¹³ และเจ้ายังพูดว่า ‘น่าเบื่อจริงๆ’ และทำหน้าที่เชิงๆใส่เรา เจ้าได้เอาสัตว์ที่ขโมยมา หรือสัตว์ขาเป๋ หรือสัตว์ที่เจ็บป่วย แล้วเจ้าก็เอามันมาถวายให้กับเรา เจ้าคิดว่าเราจะพอใจรับมันมาจากมือของเจ้าอย่างนั้นหรือ¹⁴ คนที่มีสัตว์ตัวผู้ในฝูงที่สามารถเอามาถวายให้กับพระยาห์เวห์ได้ และเขาก็ได้สาบานไว้แล้วที่จะเอาสัตว์ตัวนั้นมาถวาย แต่พอถึงเวลา เขากลับเอาตัวที่พิการมาถวายแทน คนชกก็ยกอย่างนี้จะถูกสาปแช่ง เพราะเราเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นที่เกรงกลัวของผู้คนที่อยู่ในชนชาติต่างๆ”

นักบวชดีกับนักบวชเลว

2 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “ฟังให้ดี พวกนักบวชทั้งหลาย คำสั่งนี้มีไว้สำหรับพวกเจ้า² ถ้าพวกเจ้าไม่เชื่อฟังเราและไม่ใส่ใจให้เกียรติเรา เราก็จะสาปแช่งเจ้า เราจะเอาพระพรต่างๆของเจ้าไป และสาปแช่งเจ้าแทน ความจริงเราก็ได้ทำอย่างนั้นแล้ว เพราะเจ้าไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้

3 เราจะลงโทษลูกหลานของเจ้า แล้วเราจะเอาข้าจากไส้ของสัตว์ที่เจ้าเอามาถวายในเทศกาลของเจ้า มาละเลงหน้าเจ้า แล้วคนก็จะแบกเจ้าโยนออกไปที่กองขี้เหล่านั้น⁴ และพวกเจ้าก็จะได้ว่า

เป็นเราเองที่ส่งคำสั่งนี้มาให้กับเจ้า เพื่อว่าข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับเผ่าเลวีจะคงอยู่ต่อไป”

5 พระยาห์เวห์พูดว่า “เราได้ทำข้อตกลงกับเผ่าเลวี เพื่อเราจะได้ให้ชีวิตและสันติสุขกับพวกเขา และเราก็ได้ให้ชีวิตและสันติสุขอย่างนั้นกับพวกเขาแล้ว เพื่อว่าพวกเขาจะได้เคารพนับถือเรา และพวกเขาก็ได้เคารพนับถือ

และตะลึงพรึงเพริดไปกับความยิ่งใหญ่ของเรา 6 พวกเขาสอนความจริงอย่างสัตย์ซื่อ

และไม่เคยสอนสิ่งที่บิดพลิ้วร้าย

เขาใช้ชีวิตอยู่กับเราอย่างสันติ

และทำในสิ่งที่ถูกต้อง

เขาพากันเป็นจำนวนมาก

ให้หันกลับจากการทำผิด

7 ที่พวกเขาเป็นอย่างนั้น ก็เพราะว่า

นักบวชควรจะสอนความจริงอย่างระมัดระวัง

ผู้คนควรจะมาหาหน้าบวชเพื่อให้นักบวชสอนเขาเกี่ยวกับกฎของพระเจ้า

เพราะว่านักบวชเป็นผู้ส่งข่าวของพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

8 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “แต่พวกเจ้านักบวช ได้หันไปจากทางของพระเจ้า และทำให้คนเป็นจำนวนมากทอดทิ้งกฎ พวกเจ้าได้ทำลายข้อตกลงที่เราได้ทำไว้กับเผ่าเลวี 9 เรารู้ถึงได้ทำให้เจ้าอับอายขายหน้าต่อหน้าคนทั้งปวง ที่เราทำอย่างนี้ ก็เพราะเจ้าไม่ได้เดินตามแนวทางของเรา แต่ละคนโอนเอียงไปทำตามสิ่งที่พวกเจ้าแปลกันเองจากกฎนั้น”

อย่าทำผิดคำมั่นสัญญา

10 พวกเราทั้งหมดมีพระบิดาองค์เดียวกันไม่ใช่หรือ และพระเจ้าผู้สร้างพวกเราแต่ละคน ก็เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันไม่ใช่หรือ แล้วทำไมเราถึงไปโกงพี่น้องของเราละ การทำอย่างนี้เป็น การดูหมิ่นเหยียดหยามคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา 11 คนเผ่ายูดาห์ได้ทำสิ่งที่เลวร้ายและนาร้างเกียจขะแยงต่อคนอิสราเอลและต่อเมืองเยรูซาเล็ม มันเป็นเพราะว่าคนเผ่ายูดาห์ได้ดูหมิ่นเหยียดหยามสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระยาห์เวห์ ที่พระองค์รัก และได้แต่งงานกับคนที่ถูرابให้วัวซาพระต่างชาติ 12 ขอให้พระยาห์เวห์ผู้ตัดสินที่ท่าอย่างนั้นออกไปจากครอบครัวของยาโคบไม่ว่าคนๆนั้นจะเป็นใครก็ตาม ถึงแม้เขาจะเอาของขวัญมาถวายให้กับพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นก็ตาม 13 และพวกเจ้าจะทำอีกอย่างหนึ่งคือ พวกเจ้าจะต้องร้องให้คร่ำครวญจนน้ำตาไหลนองทั่วแท่นบูชาของพระยาห์เวห์ เพราะพระองค์ไม่ยอมหันมามองของขวัญที่เจ้าเอามา และไม่ยินดีที่จะรับมันมาจากมือของพวกเจ้า

14 แล้วเจ้าก็ถามว่า “ทำไมพระเจ้าถึงไม่ยอมรับเรา” ก็เพราะพระยาห์เวห์เป็นพยานถึงสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเจ้าและเมียที่เจ้าแต่งด้วยตั้งแต่เป็นหนุ่ม ผู้หญิงที่เจ้าได้นอกใจ ทั้งๆที่นางก็เป็นคู่ทุกข์คู่ยากของเจ้า และเป็นผู้หญิงที่เจ้าเคยให้คำมั่นสัญญาที่จะอยู่ด้วยตลอดไป 15 พระเจ้าต้องการให้สามีและภรรยาเป็นหนึ่งเดียวกันทั้งร่างกายและจิตใจ เพื่อลูกที่เกิดมาจะได้อยู่ในแนวทางของพระองค์ ตั้งแต่วันระงับจิตใจของพวกเจ้าให้ดี อย่าได้นอกใจเมียที่เจ้าแต่งด้วยตั้งแต่เป็นหนุ่ม

16 พระยาห์เวห์ พระเจ้าของอิสราเอลพูดว่า “ที่เรารู้ได้อย่างนี้ ก็เพราะเราเกลียดการหย่าร้าง และเกลียดคนที่ปกปิดเสียผู้ของเขาดู้วยรอยของความเหี้ยมโหด” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนั้น ดังนั้นให้ระงับจิตใจของพวกเจ้าและอย่าได้นอกใจเมีย

เวลาแห่งการพิพากษา

17 พวกเจ้าทำให้พระยาห์เวห์เดือดดาลด้วยคำพูดของพวกเจ้า แต่เจ้าพูดว่า “เราทำอะไรถึงทำให้พระองค์เดือดหรือ” ก็ตอนที่เจ้าพูดว่า “

ในสายตาของพระยาห์เวห์เห็นว่าคนที่ทำชั่วนั้นเป็นคนดี และพระองค์ก็ชื่นชอบพวกเขาด้วย” หรือ ตอนที่เจ้าพูดว่า “พระเจ้าแห่งความยุติธรรมอยู่ที่ไหน”

3 คนส่งข่าวของเรามา และเขาจะมาเตรียมทางให้กับเรา องค์เจ้าชีวิตที่พวกเจ้ากำลังแสวงหาแน่ กำลังจะมายังวิหารของพระองค์ในทันทีทันใด และทูตแห่งพันธสัญญาที่พวกเจ้าชื่นชอบมากกำลังจะมา

2 แต่ใครจะทนอยู่ได้เมื่อวันของพระองค์มาถึง และใครจะยืนหยัดอยู่ได้ในวันที่พระองค์มาปรากฏ เพราะพระองค์นั้นเป็นเหมือนนกกบไฟหลอมแร่ และเหมือนนกกบสับของช่างซักฟอก 3 พระองค์จะนั่งเหมือนกบคนทีหลอมเงินให้บริสุทธิ์ พระองค์จะทำให้ลูกๆของเลวีบริสุทธิ์ พระองค์จะหลอมพวกเขาให้บริสุทธิ์เหมือนกบที่ทองและเงิน และพวกเขาจะกลายเป็นนักบวชของพระยาห์เวห์ ที่ถวายของขวัญอย่างที่เราเคยถวาย 4 แล้วพระยาห์เวห์จะยอมรับของขวัญของพวกยูดาห์และเยรูซาเล็ม เหมือนกับในอดีต และในสมัยก่อน 5 และเราก็จะเข้ามาใกล้พวกเจ้าเพื่อพิพากษาเจ้า และเราจะเปื้อนพยานอย่างเต็มที่ ต่อต้านคนที่ทำเวทมนตร์คาถา พวกที่มีซู้ พวกที่สาบานแบบหลอกลวงในศาล พวกที่โกงค่าแรงคนงาน โกงแม่หม้าย และโกงเด็กกำพร้า และคนที่ไม่สนใจโยคีกับคนที่ไร้ที่อยู่ คนพวกนี้ทั้งหมดไม่ได้เกรงกลัวเราเลย”

ข้อโองพระเจ้า

6 “เจ้าผู้เป็นลูกหลานของยาโคบไม่ถูกทำลายล้างเพราะเราคือพระยาห์เวห์ และเราไม่เคยเปลี่ยนแปลง 7 ตั้งแต่สมัยของบรรพบุรุษของเจ้า เจ้าได้หันไปจากกฎต่างๆของเราและไม่เคยรักษากฎเหล่านั้นเลย ภูเขาโมธาเรสิ แล้วเราก็จะกลับมาหาเจ้า” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนั้น

แล้วเจ้าก็ถามว่า “เราจะกลับมาได้อย่างไร”

8 คนข้อโองพระเจ้าได้หรือ ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะพวกเจ้ากำลังข้อโองเราอยู่ แต่เจ้าก็พูดว่า “เราไปข้อโองอะไรพระองค์”

“เจ้าได้ข้อโองเราในเรื่องสิบลดและของถวายที่เราได้กำหนดไว้

9 คำสาปแช่งจึงตกอยู่กับเจ้า เพราะเจ้าและคนทั้งชาติกำลังข้อโองเราอยู่

10 ให้เอาสิบลดของผลผลิตทุกอย่างมาไว้ในคลังของเรา จะได้ใช้เป็นเสบียงในวิหารของเรา มาลองดูเราในเรื่องนี้สิ” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้ “มาลองดูเราสิว่า เราจะเปิดช่องฟ้าแล้วเทพพระพรลงมาให้กับพวกเจ้าจนหมดเกลี้ยง จนพวกเจ้าไม่ขาดอะไรเลย 11 เราจะส่งพวกแมลงให้ถอยห่างออกจากไร่นาของเจ้า มันจะได้ไม่ทำลายผลผลิตจากพื้นดินของเจ้า และเถาองุ่นในสวนก็จะออกลูก” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้

12 “ชนชาติทั้งหมดก็จะพูดยกย่องพวกเจ้า เพราะพวกเจ้าจะมีดินแดนที่น่ายุ” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้

13 พระยาห์เวห์พูดว่า “พวกเจ้าได้พูดใส่ร้ายเรา”

แต่พวกเจ้าถามว่า “เราพูดใส่ร้ายอะไรพระองค์หรือ”

14 พวกเจ้าพูดว่า “มันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะรับใช้พระเจ้า เราไม่เห็นได้อะไรเลย” พวกนักบวชพูดว่า “พวกเราได้รับใช้ตามที่พระองค์สั่งอยู่อย่างระมัดระวัง และพยายามที่จะแสดงให้เห็นพระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นเห็นว่าเราเศร้าโศกเสียใจกับบาปที่ได้ทำไป 15 แต่จากนี้ไป พวกเราจะอวยพรให้กับคนพวกนั้นที่ทำสิ่งชั่วพร้อมๆกับคนพวกนั้นที่ทำทนายพระเจ้า และยังพ้นภัยไปได้”

การจดรายชื่อของผู้ยำเกรงพระเจ้า

16 ในเวลานั้น คนที่ยำเกรงพระยาห์เวห์ ต่างก็พากันพูดกับเพื่อนๆของตน และพระยาห์เวห์ได้ตั้งใจฟังพวกเขาพูดกัน และ

ต่อหน้าพระองค์ มีหนังสือม้วนหนึ่งที่ได้จดบันทึกรายชื่อของคนพวกนี้ที่ยำเกรงและนับถือชื่อของพระยาห์เวห์

17 พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดว่า “พวกเขาจะเป็นของเรา ในวันที่เราตัดสินใจว่าอะไรเป็นของรักของหวงของเรา เราจะไว้ชีวิตของเขา เหมือนกับที่มนุษย์ไว้ชีวิตลูกที่รับใช้เขา 18 และพวกเขาจักได้เห็นถึงความแตกต่างอีกครั้ง ระหว่างคนดีกับคนชั่ว ระหว่างคนที่รับใช้พระเจ้ากับคนที่ไม่รับใช้พระองค์”

วันอันยิ่งใหญ่ของพระยาห์เวห์

4 “ที่เราพูดอย่างนี้ ก็เพราะวันนั้นกำลังมา มันจะเผาไหม้เหมือนเตาอบ และคนอวดดีทั้งหมด และคนที่ทำผิดทั้งหมด ก็จะกลายเป็นตอข้าว วันที่มาถึงนั้นก็จะเผาไหม้พวกมันจนหมด” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนั้น “มันจะเป็นวันที่พวกมันจะไม่เหลือแม้แต่รากหรือกิ่งเลย”

2 “แต่สำหรับเจ้าที่ยำเกรงชื่อของเรา ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม ก็จะขึ้นมาและจะนำการรักษาดัดมาบนปีกของมัน และพวกเจ้าก็จะออกไปกระโดดโลดเต้นเหมือนลูกวัวที่ถูกเลี้ยงอย่างดี 3 เจ้าก็จะเหยียบย่ำคนชั่วพวกนั้น เพราะพวกมันจะเป็นเหมือนขี้เถ้าใต้เท้าของเจ้า สิ่งนี้จะเกิดขึ้นในวันที่เราทำให้มันเกิดขึ้น” พระยาห์เวห์ผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นพูดอย่างนี้

4 “ผู้รับใช้ของเรา ให้จดจำกฎของโมเสสไว้ ที่เราได้สั่งเขาไว้บนภูเขาไซเนบ กฎนั้นประกอบด้วยกฎเกณฑ์และคำพิพากษาสำหรับชาวอิสราเอลทุกคน”

5 พระยาห์เวห์พูดว่า “ดูสิ เรากำลังส่งเอลียาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า มาให้กับเจ้า เขาจะมาก่อนวันอันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวของพระยาห์เวห์จะมาถึง 6 และเอลียาห์ก็จะทำให้จิตใจของพ่อहनไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ ถ้าสิ่งนี้ไม่เกิดขึ้น เราก็จะมาและตีแผ่นดินนี้ด้วยค้ำsapแข่ง”

มัทธิว

คำนำ

ผู้เขียนหนังสือมัทธิว คือตัวมัทธิวเอง เขามีอีกชื่อหนึ่งว่าเลวี มัทธิวเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เขาเป็นคนยิว แต่เดิมเขามีอาชีพเป็นคนเก็บภาษีมาก่อน หนังสือมัทธิวนั้นเน้นให้ชาวยิวอ่านโดยเฉพาะ มัทธิวพยายามเน้นให้คนยิวเห็นว่า พระเยซูนี้แหละคือพระเมสสิยาห์ (หมายถึง พระคริสต์ผู้ที่พระเจ้าได้เจิมไว้ให้เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของชาวยิว) ที่หนังสือพระคัมภีร์เดิมทำนายเอาไว้ว่าจะมา มัทธิวถึงได้ยกข้อต่างๆในพระคัมภีร์เดิมมาอ้างบ่อยๆ แต่อย่างไรก็ตามหนังสือเล่มนี้มิได้ให้ความสำคัญอยู่ที่คำสั่งสอนของพระเยซู ซึ่งเป็นประโยชน์กับทุกคน รวมถึงคนในสมัยนี้ด้วย

ประวัติบรรพบุรุษของพระเยซู

(ลก. 3:23-38)

- 1 นี่คือรายชื่อบรรพบุรุษของพระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด และ อับราฮัม
- 2 อับราฮัม มีลูกชื่อ อิสอัค อิสอัคมีลูกชื่อ ยาโคบ ยาโคบมีลูกชื่อยูดาห์ และพี่น้องคนอื่นๆของยูดาห์
- 3 ยูดาห์มีลูกกับนางทามาร์ชื่อ เปเรศ และเศราห์ เปเรศมีลูกชื่อเฮสโรน และเฮสโรนมีลูกชื่อราม
- 4 รามมีลูกชื่อ อัมมีนาดบ อัมมีนาดบมีลูกชื่อนาฮาน และนาฮานมีลูกชื่อสัลโมน
- 5 สัลโมน มีลูกกับนางราหับชื่อโบอาส โบอาสมีลูกกับนางรูธชื่อโอเบด และโอเบด มีลูกชื่อ เจสซี
- 6 เจสซีมีลูกเป็นกษัตริย์ดาวิด ดาวิดมีลูกชื่อซาโลมอน แม่ของซาโลมอนเคยเป็นภรรยาของอูรียาห์มาก่อน
- 7 ซาโลมอนมีลูกชื่อเรโหโบอัม เรโหโบอัมมีลูกชื่ออาบียาห์ และอาบียาห์มีลูกชื่ออาสา
- 8 อาสามีลูกชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทมีลูกชื่อโยรัม โยรัมมีลูกชื่ออัสซัياهو
- 9 อัสซัياهوมีลูกชื่อโยธาม โยธามมีลูกชื่ออาหัส และอาหัสมีลูกชื่อเฮเซคียาห์
- 10 เฮเซคียาห์มีลูกชื่อมนัสเสห์ มนัสเสห์มีลูกชื่ออาโมนและอาโมนมีลูกชื่อโยสิยาห์
- 11 โยสิยาห์มีลูกคือเยโคนิยาห์และพี่น้องคนอื่นๆของเขา ในเวลานั้นพวกชาวยิวก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลน
- 12 หลังจากถูกกวาดต้อนไปที่เมืองบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์มีลูกชื่อเซอัสที่เอล และเซอัสที่เอลก็มีลูกชื่อเศรบบาเบล
- 13 เศรบบาเบลมีลูกชื่ออาบียูด อาบียูดมีลูกชื่อเอลีอาคิม และเอลีอาคิมมีลูกชื่ออาซอร์
- 14 อาซอร์มีลูกชื่อคาโดค คาโดคมีลูกชื่ออาคิม และอาคิมมีลูกชื่อเอลีอูด
- 15 เอลีอูดมีลูกชื่อเอลาซาร์ เอลาซาร์มีลูกชื่อมัทธิวาน และมัทธิวานมีลูกชื่อยาโคบ
- 16 ยาโคบมีลูกชื่อโยเซฟซึ่งเป็นสามีของนางมารีย์ และนางมารีย์ก็เป็นแม่ของพระเยซูหรือที่เรียกกันว่าพระคริสต์
- 17 ดังนั้นนับตั้งแต่อับราฮัมลงมาถึงดาวิดมีสิบสี่รุ่น นับจากดาวิดลงมาถึงเมื่อถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่เมืองบาบิโลนก็มีสิบสี่รุ่น และนับตั้งแต่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยจนถึงพระคริสต์ก็มีสิบสี่รุ่น

พระเยซูคริสต์มาเกิด

(ลก. 2:1-7)

18 เรื่องราวที่พระเยซูกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่มาเกิดนั้นเมื่ออยู่ว่า มารีย์ซึ่งเป็นแม่ของพระเยซู ได้หมั้นกับโยเซฟ แต่ก่อนที่เขาจะแต่งงานกัน มารีย์ก็ตั้งท้องขึ้นมาโดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ 19 โยเซฟคู่หมั้นของมารีย์นั้นเป็นคนดี ไม่อยากให้นางต้องอับอายขายหน้า จึงได้ตัดสินใจที่จะถอนหมั้นกับนางอย่างเงียบๆ 20 ในขณะที่โยเซฟกำลังคิดเรื่องนี้อยู่ ทูตขององค์เจ้าชีวิตมาเข้าฝันโยเซฟ และบอกว่า "โยเซฟ ลูกหลานของดาวิด † ไม่ต้องกลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาหรอก เพราะเด็กในท้องของนางนั้นเกิดจากฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ 21 มารีย์จะคลอดลูกชาย ให้ตั้งชื่อเด็กนั้นว่า 'เยซู' †† เพราะเขาจะช่วยคนของเขาให้พ้นจากบาปทั้งหลายของพวกเขา"

22 เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อจะได้เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ว่า

23 "จะมีหญิงพรหมจารีตั้งท้อง และคลอดลูกชาย ซึ่งคนจะเรียกเขาว่า 'อิมมานูเอล' ‡ ที่แปลว่า 'พระเจ้าอยู่กับเรา'"

24 เมื่อโยเซฟตื่นขึ้นมา เขาก็ทำตามคำสั่งของทูตองค์นั้น และรับมารีย์มาเป็นภรรยา 25 แต่โยเซฟไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กับเธอ จนกระทั่งมารีย์คลอดลูกชายแล้ว โยเซฟตั้งชื่อเด็กว่า "เยซู"

พวกโหราจารย์เข้าเฝ้าพระเยซู

2 พระเยซู เกิดที่หมู่บ้านเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ในสมัยของกษัตริย์เฮโรด † ต่อมาพวกโหราจารย์เดินทางมาจากทิศตะวันออกเข้ามาที่เมืองเยรูซาเล็ม 2 มาถามว่า "รู้หรือเปล่าว่าเด็กคนนั้นที่เกิดมาเป็นกษัตริย์ของชาวยิวอยู่ที่ไหน พวกเราเห็นดวงดาวของพระองค์ขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออก จึงเดินทางมาเพื่อกราบไหว้บูชาพระองค์" 3 เมื่อกษัตริย์เฮโรดได้ยินก็รู้สึกไม่พอใจมาก รวมถึงชาวเมืองเยรูซาเล็มทุกคนด้วย 4 กษัตริย์เฮโรดจึงเรียกให้พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคนมาประชุมกัน และถามว่า "พระคริสต์ ควรจะเกิดที่ไหน" 5 พวกเขาตอบว่า "ที่เบธเลเฮม ในแคว้นยูเดียครับท่าน เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนไว้ว่า

6 'หมู่บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูดาห์

† ลูกหลานของดาวิด หมายถึง ผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด กษัตริย์องค์ที่ 2 ของอิสราเอล เมื่อประมาณ 1,000 ปีก่อนพระเยซูคริสต์มา †† เยชู มาจากชื่อโยชูวา เป็นชื่อที่นิยมใช้กันในสมัยนั้น แปลว่า พระยาห์เวห์ช่วยให้รอด ‡ อ้างมาจากหนังสืออิสยาห์ 7:14 †† เฮโรด เฮโรด เฮโรดที่ 1 (มหา-ราช) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง 40-4 ปีก่อนพระเยซูเกิด ความจริงแล้วพระเยซูเกิดก่อนเฮโรดมหาราชตาย คือในปีก่อนเริ่ม ค.ศ. 4 ปี

พวกเขาไม่ใช่แค่หมู่บ้านกระจอกหมู่บ้านหนึ่งในแผ่นดินยูดาห์

เพราะจะมีผู้นำคนหนึ่งออกมาจากพวกเขา
เป็นผู้ที่จะมาเลี้ยงดูอิสราเอล ประชาชนของเรา” †
7 กษัตริย์เฮโรด จึงเชิญพวกโหราจารย์มาพบอย่างลับๆ และถามพวกเขาว่า “ได้เห็นดาวดวงนั้นครั้งแรกเมื่อไหร่” 8 แล้วกษัตริย์เฮโรดส่งพวกโหราจารย์ไปที่หมู่บ้านเบธเลเฮม และสั่งว่า “ไปตามหาเด็กคนนั้น เจอเมื่อไหร่ให้รีบกลับมาบอก เราจะได้นำมัสการเด็กคนนั้นด้วย”
9 เมื่อกษัตริย์เฮโรดส่งเสร็จแล้ว พวกโหราจารย์ก็ติดตามดาวดวงนั้นที่พวกเขาเห็นขึ้นอยู่ทางทิศตะวันออกไป ดาวดวงนั้นนำพวกเขาไปหยุดอยู่เหนือที่ที่เด็กชายคนนั้นอยู่ 10 เมื่อพวกโหราจารย์เห็นอย่างนั้นก็ดีใจมาก 11 จึงพากันเข้าไปในบ้าน และพบเด็กชายกับมารีย์แม่ของเด็ก พวกเขาจึงกราบไหว้บูชาเด็กนั้น พร้อมกับเอาทองคำ กายาน และมดยอบ 12 ออกมาให้เป็นของขวัญกับเด็กชาย 12 พระเจ้าได้มาเตือนพวกโหราจารย์ในความฝัน ไม่ให้กลับไปหากษัตริย์เฮโรด พวกเขาจึงใช้เส้นทางอื่นกลับไปบ้านเมืองของตน

โยเซฟกับมารีย์พาพระเยซูหนีไปอียิปต์

13 เมื่อพวกโหราจารย์กลับไปแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตมาเข้าฝันโยเซฟและบอกว่า “ลุกขึ้น พาเด็กกับแม่ของเด็กหนีไปอยู่ที่อียิปต์ แล้วให้อยู่ที่นั่นจนกว่าจะบอกให้กลับมา เพราะกษัตริย์เฮโรด กำลังจะส่งคนมาตามฆ่าเด็กคนนั้น”
14 โยเซฟจึงลุกขึ้น และพาเด็กพร้อมกับแม่ของเด็กออกเดินทางไปอียิปต์ในคืนนั้นเลย 15 พวกเขาอยู่ที่นั่นจนกษัตริย์เฮโรดตาย ซึ่งก็เป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูดผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้าว่า “เราได้เรียกลูกของเราออกมาจากอียิปต์” ‡

เฮโรดฆ่าพวกเด็กชายในหมู่บ้านเบธเลเฮม

16 เมื่อกษัตริย์เฮโรด รู้ว่าโดนพวกโหราจารย์หลอก ก็โกรธมาก จึงสั่งให้คนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สองขวบลงมาที่อยู่ในหมู่บ้านเบธเลเฮม และบริเวณใกล้เคียงแคว้นนั้น เพราะพวกโหราจารย์บอกกับกษัตริย์ว่า พวกเขาเห็นดวงดาวปรากฏขึ้นครั้งแรกเมื่อสองปีมาแล้ว 17 ซึ่งเป็นไปตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูดผ่านเยเรมีย์ห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า
18 “ฟังเสียงในหมู่บ้านรามัท
เป็นเสียงร้องไห้ด้วยความเสียใจยิ่ง
คือเสียงร้องไห้ของราเชลเรื่องลูกๆของเธอ
เธอก็ไม่ยอมให้ใครปลอบโยน เพราะลูกๆของเธอตายแล้ว” †

โยเซฟและมารีย์กลับจากอียิปต์

19 หลังจากกษัตริย์เฮโรดตายแล้ว ทูตขององค์เจ้าชีวิตเข้าฝันโยเซฟซึ่งอยู่ที่อียิปต์ว่า 20 “ลุกขึ้น ให้พาทั้งเด็กและแม่ของเด็กกลับไปแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนที่ต้องการจะฆ่าเด็กคนนั้นตายไปหมดแล้ว”
21 โยเซฟจึงลุกขึ้นแล้วพาเด็กและแม่ของเด็กกลับไปอิสราเอล 22 แต่เมื่อโยเซฟรู้ว่าอารเคลาอัส ‡ ได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดียแทนกษัตริย์เฮโรดผู้เป็นพ่อ เขาก็กลัวไม่กล้ากลับไปแคว้นยูเดีย โยเซฟได้รับคำเตือนในความฝันให้เดินทางไปที่แคว้นกาลิลี 23 เขาไปอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ เพื่อให้เป็นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตเคยพูดไว้เกี่ยวกับพระคริสต์ ผ่านมาทางพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ว่า “คนจะเรียกเขาว่า ชาวนาซาเร็ธ”

† อ้างมาจากหนังสือ มีคาห์ 5:2 †† กายาน และมดยอบ คือ เครื่องหอมที่มีราคาแพง ‡ อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา 11:1 ††† อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ห์ 31:15 †††† อารเคลาอัส เป็นกษัตริย์ปกครองแคว้นยูเดีย ตั้งแต่เฮโรดมหาราชผู้เป็นพ่อตายในปีก่อน ค.ศ. 4 ไปจนกระทั่งพวกโรมันเนรเทศพระองค์ไปอยู่ที่ประเทศอียิปต์ ในปี ค.ศ. 6

งานของยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ
(มก. 1:1-8; ลก. 3:1-9, 15-17; ยน. 1:19-28)

3 ในเวลานั้น ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ เริ่มประกาศสั่งสอนอยู่ที่เปเลาเปเลียวแห่งแล้งในแคว้นยูเดีย 2 เขาประกาศว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ ††† ใกล้มาถึงแล้ว” 3 อิชยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดถึงยอห์นคนนี้ว่า “มีเสียงคนร้องตะโกนอยู่ในที่เปเลาเปเลียวแห่งแล้งว่า ‘เตรียมทางให้องค์เจ้าชีวิต และทำทางสำหรับพระองค์ให้ตรง’” †††

4 เสื้อผ้าของยอห์นทำจากขนอูฐ และเขาใช้หนังสัตว์คาคาเอว เขากินตักแตน 5 และนำผึ้งป่าเป็นอาหาร 5 ในเวลานั้น มีคนจำนวนมากจากเมืองเยรูซาเล็ม ทิวแคว้นยูเดีย และแคว้นบริเวณแม่น้ำจอร์แดนต่างก็ออกมาฟังยอห์นสั่งสอน 6 พวกเขาสารภาพความผิดบาปทั้งหลายของตน และยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน

7 เมื่อยอห์นเห็นพวกฟาริสี และพวกสะดูสี เป็นจำนวนมากพากันมา จะให้เขาทำพิธีจุ่มน้ำให้ ยอห์นพูดกับพวกเขาว่า “ไอ้ชาติอิสราเอล ใครเตือนให้พวกแกหลบหนีจากการลงโทษของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง 8 พิสูจน์ให้ดูสิว่าแกกลับตัวกลับใจแล้วจริงๆ 9 อย่างนี้แกเองว่า ‘พวกเราไม่ถูกลงโทษหรอก เพราะพวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ ไร้อภัย ผมจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าสามารถเสกก่อนเห็นพวกนี้ให้กลายเป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ได้ 10 ขวานได้เตรียมไว้พร้อมแล้วเพื่อจะโค่นต้นไม้ทุกต้น 11 ที่ไม่เกิดผลดี แล้วเอาไปโยนทิ้งในกองไฟ

11 ผมทำพิธีจุ่มให้ด้วยน้ำ เพื่อให้รู้ว่าพวกแกได้กลับตัวกลับใจแล้ว แต่จะมีผู้หนึ่งที่มาทีหลังผม ยิ่งใหญ่กว่าผมมาก เขาจะรับบัพติศมาแทนผม ผมยังไม่ดีพอที่จะถอดให้เลย เขาจะทำพิธีจุ่มให้กับพวกแกด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยไฟ 12 มือของเขาถือพลั่วพร้อมแล้วที่จะสะสมลานข้าวจนทั่วและจะแยกแกลบออกจากข้าว 13 จะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผากับไฟที่ไม่มีวันดับ”

ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้พระเยซู
(มก. 1:9-11; ลก. 3:21-22)

13 ในเวลานั้น พระเยซูเดินทางจากแคว้นกาลิลี มาหา ยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ 14 แต่ยอห์นไม่ยอมทำให้ เขาบอกว่า “อาจารย์ต้องเป็นคนทำให้ผม ไม่ใช่ผมทำให้อาจารย์”

15 แต่พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้ ให้เป็นอย่างนี้ไปก่อน เพราะพวกเราควรทำทุกอย่างตามที่พระเจ้าต้องการ” ยอห์นถึงยอมทำพิธีจุ่มน้ำ ให้พระองค์ 16 ทันทีที่พระองค์ไพล่ขึ้นมาจากน้ำ ท้องฟ้าก็เปิดออก และพระองค์ก็เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเหมือนนกพิราบลงมายู่เหนือพระองค์ 17 มีเสียงพูดจากสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้คือลูกรักของเรา เราภูมิใจในตัวท่านมาก”

มารมาลองใจพระเยซู
(มก. 1:12-13; ลก. 4:1-13)

4 แล้วพระวิญญาณ ก็พาพระเยซูไปที่เปเลาเปเลียวแห่งแล้ง เพื่อให้มารมาลองใจพระองค์ 2 หลังจากพระเยซูอดอาหารมาเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืน พระองค์ก็หิวจัด 3 มารจึงมายั่ว

††† อาณาจักรแห่งสวรรค์ มีความหมายเดียวกับอาณาจักรของพระเจ้า ในหนังสือมาระโก กับหนังสือลูกา มัทธิวเขียนให้กับคนยิว คนยิวจะใช้คำว่าสวรรค์แทนพระเจ้า †††† อ้างมาจากหนังสือ อิชยาห์ 40:3 ส ตักแตน ตามกฎของโมเสสนอนญาติให้กินเป็นอาหารได้ ตักแตนหนังสือ เลวีนิติ 11:21-22 ส†††† ต้นไม้ทุกต้น หมายถึง คนทั่วไป ต้นไม้ที่ไม่เกิดผล คือคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเยซูจะต้องถูกโค่นลงเหมือนกับต้นไม้ ††††† จะแยกแกลบออกจากข้าว หรือการเผด็จข้าว ยอห์น หมายถึง พระเยซูจะแยกคนดีออกจากคนชั่ว

พระองค์ว่า "ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็สั่งหินพวกนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ"

4 พระเยซูตอบว่า "พระคัมภีร์ เขียนไว้ว่า 'ชีวิตที่เที่ยงแท้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนมปังเพียงอย่างเดียว แต่อยู่ที่คำพูดทุกคำที่มาจากพระเจ้า' †
5 จากนั้นมารก็นำพระองค์ไปยังเมืองเยรูซาเล็มและไปยืนกันอยู่บนจุดสูงสุดของวิหาร 6 แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า "ถ้าเป็นลูกพระเจ้าจริง ก็กระโดดลงไปเลย เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'พระเจ้าจะส่งให้ทูตของพระองค์คุ้มครองท่าน และเหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับท่านไว้ เพื่อไม่ให้เท้าของท่านกระแทกหิน' ††

7 พระเยซูตอบมารว่า "แต่พระคัมภีร์ก็เขียนไว้เหมือนกันว่า 'อย่าได้ลองดีกับองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของเจ้า' †

8 อีกครั้งหนึ่ง มารนำพระเยซูไปที่ภูเขาที่สูงที่สุด เพื่อพระองค์จะได้เห็นอาณาจักรในโลกรทั้งหมุดและความเจริญรุ่งเรืองของพวกเขา 9 แล้วมารก็ทำพระเยซูว่า "ถ้ากราบไหว้บูชาเรา เราก็จะยกทั้งหมดที่เห็นนี้ให้"

10 พระเยซูจึงตอบว่า "ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

'เจ้าจะต้องกราบไหว้บูชาองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า และรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว' ††

11 มารจึงไปจากพระองค์ และเหล่าทูตสวรรค์ก็มารับใช้พระองค์

พระเยซูเริ่มงานในแคว้นกาลิลี

(มก. 1:14-15; ลก. 4:14-15)

12 เมื่อพระเยซูได้ข่าวว่ายอห์นถูกจับขังคุก พระองค์ก็กลับไปทีแคว้นกาลิลี 13 แล้วย้ายจากเมืองนาซาเร็ธ ไปอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ที่อยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลีในเขตแดนเศบูลุนและ นัฟทาลี 14 เพื่อให้เป็นไปตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดว่า

15 "ดินแดนเศบูลุน และดินแดนนัฟทาลี ที่ตั้งอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน คือแคว้นกาลิลีซึ่งเป็นที่อยู่ของคนที่ไม่ใช่ยิว

16 คนที่นั่นอยู่ในความมืดได้เห็นแสงสว่างที่ยิ่งใหญ่ แสงสว่างก็ได้ส่องมาถึงคนที่อยู่ในดินแดนใต้เงาแห่งความตายนั้นแล้ว" ††

พระเยซูเลือกศิษย์บางคน

(มก. 1:16-20; ลก. 5:1-11)

17 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูได้เริ่มประกาศว่า "กลับตัวกลับใจเสียใหม่เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว"

18 วันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์มองเห็นพี่น้องสองคนคือ ซีโมนที่คนเรียกว่า เปโตร และอันดรูว์น้องชายของเขา กำลังเหวี่ยงแหจับปลาอยู่นอยู่ เพราะพวกเขาเป็นชาวประมง 19 พระองค์พูดกับเขาว่า "ตามเรามาเถิด เราจะสอนให้จับคนแทนจับปลา" 20 ทั้งสองคนก็ทิ้งแหและติดตามพระองค์ไปทันที

21 เมื่อพระองค์เดินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง ก็เห็นพี่น้องอีกสองคนคือ ยากอบ ลูกชายของเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา กำลังซ่อมแซมแหกับพ่อของเขาอยู่ในเรือ แล้วพระองค์เรียกพี่น้องสองคนนั้นมา 22 ทั้งยากอบและยอห์นก็เลยลาพ่อและทิ้งเรือแล้วพวกเขาตามพระองค์ไปทันที

† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 91:11-12 † † อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16 †† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:13 †† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 9:1-2

พระเยซูสอนและรักษาประชาชน

(ลก. 6:17-19)

23 พระเยซูเดินทางไปที่แคว้นกาลิลี เพื่อสั่งสอนคนตามที่ประชุมชาวยิว และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ทุกคนรู้ นอกจากนี้ยังได้รักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆให้กับคนในเมืองจนหายด้วย 24 ทำให้ชื่อเสียงของพระองค์เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย ผู้คนแห่กันมาหาพระเยซู เขาพาคนที่เจ็บป่วยทนต์ทุกขัทรมาด้วยโรคต่างๆ คนถูกผีสิง คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาด้วย แล้วพระองค์ได้รักษาพวกเขาจนหายหมดทุกคน 25 คนจำนวนมากพากันติดตามพระองค์ มีทั้งคนจากแคว้นกาลิลี แคว้นเดคาโปลิส †† เมืองเยรูซาเล็ม แคว้นยูเดีย และดินแดนทางตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน

เกียรติที่มาจากพระเจ้า

(ลก. 6:20-23)

5 เมื่อพระเยซูเห็นผู้คนที่ตามมาเป็นจำนวนมาก พระองค์ได้ขึ้นไปบนภูเขาและนั่งอยู่ที่นั่น พวกศิษย์เข้ามาหาพระองค์

2 พระองค์จึงเริ่มสอนพวกเขาว่า

3 "คนที่รู้ว่าตัวเองต้องการพระเจ้า มีเกียรติจริงๆ เพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรแห่งสวรรค์

4 คนที่โศกเศร้า มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะปลอบโยนเขา

5 คนที่มีจิตใจอ่อนโยน มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะให้โลกนี้กับเขา

6 คนที่หิวกระหายที่จะทำตามใจพระเจ้า

มีเกียรติจริงๆเพราะพระเจ้าจะทำให้เขาอิ่มใจ

7 คนที่มีจิตใจเมตตา มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเมตตาเขา

8 คนที่มีจิตใจบริสุทธิ์ มีเกียรติจริงๆ

เพราะเขาจะได้เห็นพระเจ้า

9 คนที่สร้างสันติ มีเกียรติจริงๆ

เพราะพระเจ้าจะเรียกเขาว่าเป็นลูก

10 คนที่โดนข่มเหงรังแกเพราะทำตามความต้องการของพระเจ้า

มีเกียรติจริงๆเพราะเขาได้เป็นส่วนหนึ่งในอาณาจักรแห่งสวรรค์

11 คนที่โดนดูถูก โดนข่มเหงรังแก และโดนใส่ร้ายป้ายสี

เพราะติดตามเรา มีเกียรติจริงๆ

12 ให้ดีใจและมีความสุขเถิด เพราะพระเจ้าได้เก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับคุณแล้วที่บนสวรรค์ เพราะพวกผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยก่อนก็โดนข่มเหงอย่างเดียวกับคุณนั้นแหละ

เกลือและแสงสว่าง

(มก. 9:50; 4:21; ลก. 14:34-35; 8:16)

13 พวกคุณเป็นเกลือ ††ของโลกนี้ ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้เค็มอีกได้อย่างไร มันไม่มีประโยชน์อะไรอีกแล้ว นอกจากเอาไปทิ้งให้คนเหยียบย่ำ 14 พวกคุณเป็นแสงสว่างของโลก เมืองที่สร้างอยู่บนภูเขาจะเอาไปซ่อนไว้ไม่ให้คนเห็นก็ไม่ได้ 15 เหมือนกับเมืองจตุตะเกียง ก็ไม่มีใครเอาไปไว้ใต้ถัง แต่จะเอาไปตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับทุกคนที่อยู่ในบ้าน 16 พวกคุณก็เหมือนกัน ให้ส่องสว่างออกไปเพื่อคนอื่นจะได้เห็นความดีที่คุณทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์

†† เดคาโปลิส เป็นภาษากรีก หมายถึง เมือง 10 เมืองเป็นชื่อของแคว้นหนึ่งที่ประกอบด้วยเมือง 10 เมือง ตั้งอยู่บริเวณฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี ††† เกลือ ในสมัยพระเยซู คนใช้เกลือหมักเนื้อไม่ให้เน่า

พระเยซูสั่งสอนเกี่ยวกับกฎปฏิบัติ

17 อย่าคิดว่าเรามายกเลิกกฎปฏิบัติของโมเสส หรือมายกเลิกข้อความที่ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนไว้ เราไม่ได้มายกเลิกแต่มาทำให้มันสำเร็จ ^{††} เราจะบอกให้รู้ว่า トラบใดที่ฟ้าและดินยังอยู่ จะไม่มีวันที่ตัวหนังสือตัวเล็ก ๆ หรือจุดเล็ก ๆ สักจุดเดียวจะหายไป จากกฎปฏิบัติ จนกว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้นจริงตามนั้น ¹⁹ คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังข้อเล็ก ๆ ข้อหนึ่งในกฎปฏิบัติ แล้วยังสอนให้คนอื่นไม่เชื่อฟังด้วย คนนั้นก็จะเป็นคนทีเล็กลงที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่คนที่เชื่อฟังกฎปฏิบัติและสอนให้คนอื่นเชื่อฟังด้วย คนงานนั้นก็จะเป็นคนที่ยิ่งใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ²⁰ เพราะเราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้ามากไปกว่าที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีเชื่อฟังพระองค์ คุณก็จะไม่มีวันได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์

เรื่องความโกรธ

21 พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าฆ่าคน’ ^{††} แต่ถ้าใครทำ คนนั้นจะต้องถูกลงโทษ ²² แต่เราจะบอกให้รู้ว่า แค่คนที่โกรธพี่น้องของตัวเองก็ถูกตัดสินว่าผิดแล้ว และคนที่ว่า พี่น้องของตัวเองว่า ‘ไอ้ปัญญาอ่อน’ เขาจะต้องถูกสอบสวนในศาลสูง และใครก็ตามที่ว่าคนอื่น ‘ไอ้โง่’ เขาก็เสี่ยงต่อบึงไฟนรกแล้ว

23 ดังนั้นถ้าคุณนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชา และนึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีปัญหาเกี่ยวกับคุณในสิ่งที่คุณทำไป ²⁴ ให้วางเครื่องบูชานั้นไว้ และกลับไปคืนดีกับพี่น้องคนนั้นก่อน แล้วค่อยกลับมาถวายเครื่องบูชา

25 ถ้ามีใครฟ้องร้องคุณ ก็ให้รีบปรับความเข้าใจกับเขาในระหว่างทางที่กำลังไปศาล ไม่อย่างนั้นเขาจะส่งตัวคุณให้ผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะส่งคุณไปให้ผู้คุมเอาไปขังคุก ²⁶ เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะถูกขังจนกว่าจะชี้หน้าครบทุกบาททุกสตางค์

เรื่องการมีชู

27 พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘อย่าเป็นชู้กับสามภรรยาเขา’ ^{†††} แต่เราจะบอกคุณว่า แค่มองผู้หญิงแล้วเกิดความใคร่ ก็ถือว่าคุณเป็นชู้ทางใจกับผู้หญิงคนนั้นแล้ว ²⁹ ดังนั้น ถ้าตาขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ตัดทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่ง ก็ยังดีกว่าถูกโยนลงไปนรกทั้งตัว ³⁰ ถ้ามือขวาของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ให้ตัดทิ้งไปเลย เพราะเสียอวัยวะไปส่วนหนึ่ง ก็ยังดีกว่าจะต้องตกนรกทั้งตัว

เรื่องการหย่าร้าง

(มธ. 19:9; มก. 10:11-12; ลก. 16:18)

31 มีคำพูดว่า ‘ถ้าใครจะหย่ากับภรรยา ก็ให้ทำหนังสือหย่า ^{††} ให้กับภรรยา’ ³² แต่เราจะบอกคุณว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยา ยกเว้นหย่าเพราะเรื่องการทำบาปทางเพศ ก็ทำให้ภรรยา มีชูเมื่อเธอไปแต่งงานใหม่ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับเธอก็ถือว่า มีชูด้วย

เรื่องการสาบาน

33 พวกคุณคงเคยได้ยินที่เขาพูดกับคนสมัยก่อนว่า ‘อย่าผิดคำสาบาน ต้องทำตามคำสาบานที่ไว้ให้กับองค์เจ้าชีวิต ^{†††} ³⁴ แต่เราขอบอกว่าอย่าสาบานเลย ไม่ต้องอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์นั้น

† แต่มาทำให้มันสำเร็จ ในภาษาเดิม ประโยคนี้อาจจะแปลได้หลายอย่าง เช่น “เกิดขึ้นจริงตามนั้น” หรือ “ทำให้เห็นถึงความหมายที่แท้จริงของมัน” หรือ “ทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย” ^{††} อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:13 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:17 ^{††} อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:14 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:18 ^{††} อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:1 ^{††} ต้องทำตาม ... องค์เจ้าชีวิต ดูที่ เลวีนิติ 19:12 กันดารวิถี 30:2 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 23:21

เป็นที่หนึ่งของพระเจ้า ³⁵ ไม่ต้องอ้างถึงโลกนี้ เพราะโลกนี้เป็นที่วางเท้าของพระเจ้า ^{†††} ไม่ต้องอ้างถึงเมืองเยรูซาเล็ม เพราะเมืองเยรูซาเล็มเป็นเมืองของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ³⁶ ไม่ต้องอ้างโดยเอาหัวเป็นประกัน เพราะเส้นผมสลักเส้นคุณก็ยังไม่มียัญญาทำให้มันขาวหรือดำได้เลย ³⁷ ถ้า ‘ใช่’ ก็บอกว่าเป็น ‘ใช่’ ถ้า ‘ไม่’ ก็บอกว่าเป็น ‘ไม่’ พูดแค่นี้พอแล้ว พูดมากกว่านี้ก็มาจากมาร

เรื่องการแก้แค้น

(ลก. 6:29-30)

38 พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘ตาต่อตา ฟันต่อฟัน’ ^{††††} แต่เราขอบอกว่า อย่าคิดแก้แค้นคนที่ทำผิดต่อคุณ ถ้าใครตบแก้มขวาของคุณ ก็หันแก้มซ้ายให้เขาตบด้วย ⁴⁰ ถ้าใครฟ้องร้องเอาเสื้อของคุณ ก็แถมเสื้อคลุมให้เขาไปด้วย ⁴¹ ถ้าใครบังคับให้คุณแบกของไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็แบกไปสองกิโลเมตรเลย ⁴² ถ้าใครมาขออะไรจากคุณก็ให้เขาไป อย่าหันหน้าหนีไปจากคนที่มาขออีมของคุณเลย

ให้รักศัตรู

(ลก. 6:27-28, 32-36)

43 พวกคุณคงเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘รักเพื่อนบ้าน ⁵ และเกลียดชังศัตรู’ ⁴⁴ แต่เราขอบอกคุณว่า ให้รักศัตรูของคุณ และอธิษฐานเผื่อคนที่ข่มเหงคุณ ⁴⁵ เพราะถ้าทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกที่แท้จริงของพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ทำให้ดวงอาทิตย์ส่องสว่างให้ทั้งคนดีและคนชั่ว ให้ฝนตกกับทั้งคนที่ทำถูกและคนที่ทำผิดเหมือนกัน ⁴⁶ ถ้าคุณรักแต่คนที่รักคุณ แล้วมันมีอะไรพิเศษตรงไหน แม้แต่คนเก็บภาษี ก็ยังรักคนที่รักเขาเหมือนกัน ⁴⁷ ถ้าทำทุกอย่างแต่เพื่อน คุณได้ทำอะไรพิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ หรือ เพราะคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ^{5†} ก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน ⁴⁸ ดังนั้นพระบิดาของพวกคุณบนสวรรค์ดีพร้อมขนาดไหน ก็ให้พวกคุณดีพร้อมขนาดนั้นด้วย

เรื่องการให้

6 ระวังให้ดี อย่าทำความดีเพื่ออวดคนอื่น เพราะคุณจะได้ รับรางวัลจากพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ² เวลาที่คุณช่วยเหลือคนจน ก็อย่าไปทำเหมือนกับพวกหน้าชื่อใจคด ^{5††} ที่ชอบเป่าแตรในที่ประชุม หรือตามท้องถนนเพื่อให้นักมาดูแล และชมเชยเขา เพราะจริงๆ แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาก็ได้รับคำชมนั้นเป็นรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ³ แต่เมื่อช่วยเหลือคนจน ก็อย่าให้มือซ้ายรู้ว่ามือขวาทำอะไร ⁴ ดังนั้นเมื่อคุณช่วยเหลือคนจน ก็ให้ทำเป็นความลับ และพระบิดาของคุณผู้เห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนั้น ก็จะให้รางวัลกับคุณ

เรื่องการอธิษฐาน

(ลก. 11:2-4)

5 เวลาที่คุณอธิษฐาน ก็อย่าทำเหมือนพวกหน้าชื่อใจคดพวกนั้น ที่ชอบยืนอธิษฐานในที่ประชุม หรือตามท้องถนนเพื่ออวดให้คนอื่นเห็น เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเขาได้รับรางวัลไปเรียบร้อยแล้ว ⁶ ส่วนคุณ เมื่ออธิษฐานก็ให้เข้าไปในห้อง ปิดประตูและอธิษฐานต่อพระบิดาที่มองไม่เห็นด้วยตา และพระองค์จะมองเห็นสิ่งที่คุณทำเป็นความลับนั้น และให้รางวัลกับคุณ

††† ในหนังสืออิสยาห์ 66:1 พระเจ้าบอกว่าสวรรค์เป็นที่หนึ่งของพระองค์ และโลกเป็นที่วางเท้าของพระองค์ ถ้าสาบานโดยอ้างถึงสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ก็เท่ากับว่าอ้างถึงพระเจ้าด้วย ซึ่งคนยิวในสมัยพระเยซูถือว่าไม่ให้เกียรติกับชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า ดูได้จากหนังสือมัทธิว 23:22 ^{††††} อ้างมาจากหนังสือ กันดารวิถี 21:24 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 24:20 ^{5†} อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18 ^{5†} คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ในภาษาเดิมใช้คำว่า คนที่ไม่ใช่ยิว ^{5††} พวกหน้าชื่อใจคด คำนี้แปลตรงๆ จากภาษากรีกว่า “พวกนักแสดง”

7 เมื่อคุณอธิษฐาน ก็อย่าพูดซ้ำซากไร้สาระเหมือนคนที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน เพราะพวกเขาคิดว่า ถ้าเขาพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาจะได้รับคำตอบจากการอธิษฐานนั้น 8 อย่าทำเหมือนคนพวกนั้น เพราะพระบิดารู้ว่าคุณจะขออะไรก่อนที่คุณจะขอเสียอีก 9 คุณควรจะอธิษฐานอย่างนี้ว่า

‘พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์
ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถืออยู่เสมอ
10 ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนี้
ขอให้คนในโลกนี้ทำตามใจพระองค์ เหมือนอย่างที่เป็นในสวรรค์

11 โปรดให้เรา มีอาหารกินในทุกๆวัน
12 และโปรดยกโทษให้กับความบาปของพวกเรา เหมือนกับที่พวกเรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา
13 อย่าปล่อยให้เราแพ้ต่อการยั่วยวน แต่ขอช่วยเหลือพวกเราให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย’[†]
14 ถ้าคุณยกโทษให้กับคนที่ทำบาปต่อคุณ พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ ก็จะยกโทษให้คุณด้วย 15 แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้คนอื่น พระบิดาของคุณก็จะไม่ยกโทษให้กับบาปของคุณเหมือนกัน

เรื่องการอดอาหาร

16 เมื่อคุณอดอาหารก็ไม่ต้องทำหน้าเศร้าเหมือนไอ้พวกหน้าซื่อใจคดทำกัน เพื่อให้คนอื่นเห็นว่าเขาอดอาหารอยู่ เราจะบอกให้รู้ว่าพวกเขาได้รับรางวัลของพวกเขาย่างครบถ้วนแล้ว 17 แต่เมื่อคุณอดอาหาร ขอให้ล้างหน้าล้างตาให้แจ่มใส และใส่ น้ำมันผมน 18 จะได้ไม่มีใครรู้ว่าคุณกำลังอดอาหารอยู่ แต่พระบิดาของคุณที่มนุษย์มองไม่เห็น จะเห็นคุณโดยที่คุณไม่รู้และให้รางวัลกับคุณ

พระเจ้าสำคัญกว่าทรัพย์สินเงินทอง
(ลก. 12:33-34; 11:34-36; 16:13)

19 อย่าเก็บสะสมของมีค่าไว้ในโลกนี้ ซึ่งสนิมหรือแมลงทำลายได้ หรือที่ขโมยลักไปได้ 20 แต่ให้เก็บสะสมทรัพย์สมบัติไว้บนสวรรค์ ที่สนิมและแมลงไม่มีวันทำลายได้ หรือขโมยก็ลักเอาไปไม่ได้ 21 เพราะทรัพย์สมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 ดวงตาเป็นตะเกียงของร่างกาย ถ้าดวงตาของคุณดี ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง 23 แต่ถ้าดวงตาของคุณไม่ดี † ร่างกายของคุณก็จะเต็มไปด้วยความมืด และถ้าแสงสว่างในร่างกายของคุณกลายเป็นความมืด ความมืดนั้นจะน่ากลัวขนาดไหน

24 ไม่มีใครรับใช้นายสองนายได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และรักอีกคนหนึ่ง หรือไม่ก็จะทุ่มเทให้กับนายคนหนึ่ง และจะถูกนายอีกคนหนึ่ง คุณจะรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมๆกันไม่ได้หรอก

อย่ากังวล
(ลก. 12:22-34)

25 ดังนั้นเราขอบอกคุณว่า ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ว่าจะมีอะไรกินอะไรดื่มใหม่ หรือเป็นห่วงร่างกายว่าจะมีอะไรสวมใส่ใหม่ เพราะชีวิตนั้นสำคัญยิ่งกว่าอาหารและร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า 26 คุณนกที่บินอยู่ในอากาศสิ มันไม่ต้องหว่านหรือเก็บเกี่ยวหรือสะสมเมล็ดพืชไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บน

† สิ่งชั่วร้าย หรือ แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ผู้ชั่วร้าย” คือ ซาตาน หัวหน้ามารและศัตรูของพระเจ้า †† อย่าปล่อยให้เรา... จากสิ่งชั่วร้าย ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับมีข้อความเพิ่มเติมว่า “เพราะอาณาจักร ฤทธิอำนาจและเกียรติยศเป็นของพระองค์ตลอดไป อามิน” ‡ ดวงตาของคุณไม่ดี หรืออาจจะแปลได้ว่า “ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภ” หรือ “อิจฉาริษยา” หรือ “ซีเหินยาว” หรือ “เป็นโรค”

สวรรค์ก็ยิ่งเลี้ยงดูพวกมันเลย แล้วพวกคุณมีค่ามากกว่านกพวกนั้นไม่ใช่หรือ 27 กังวลไปทำไม กังวลแล้วทำให้ชีวิตคุณยืดออกไปได้อีกสักชั่วโมงหรือเปล่านั้น 28 ถ้าอย่างนั้นจะไปกังวลเรื่องเสื้อผ้าทำไม ดูอย่างดอกไม้ป่าสิว่ามันโตได้ยังไง มันไม่ได้ทำงานและไม่ได้อัปตันตัวเองแต่ก็ยังสวยกว่ากษัตริย์ซาโลมอนในชุดเต็มยศเสียอีก 29 เราจะบอกให้รู้ว่า แม่แต่กษัตริย์ซาโลมอนที่ร่ำรวยที่สุดก็ยังแต่งตัวงดงามไม่เท่าดอกไม้พวกนี้สักดอก 30 ดูอย่างหญ้าในทุ่งสิ มันอยู่แค่วันนี้ พรุ่งนี้ก็ถูกเผาไฟแล้ว แต่พระเจ้ายังตกแต่งให้สวยถึงขนาดนี้ แล้วนับประสาอะไรกับพวกคุณเล่า พระองค์จะไม่ยิ่งตกแต่งให้มากกว่าทุ่งหญ้าหรือ พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริงๆ 31 ดังนั้นไม่ต้องกังวลว่า ‘จะมีอะไรกินใหม่’ หรือ ‘จะมีอะไรดื่มใหม่’ หรือ ‘จะมีอะไรใส่ใหม่’ 32 พวกที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็ดิ้นรนหาสิ่งเหล่านี้กัน แต่พระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์รู้อยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับคุณ 33 แต่ให้ดิ้นรนหาอาณาจักรของพระเจ้าและชีวิตที่ทำตามใจพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะให้สิ่งที่จำเป็นทั้งหมดนี้กับพวกคุณเอง 34 ดังนั้นไม่ต้องกังวลถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกังวลของมันอยู่แล้ว แต่ละวันก็มีปัญหาอีกพออยู่แล้วสำหรับวันนี้

เรื่องการตัดสินคนอื่น
(ลก. 6:37-38, 41-42)

7 อย่าตัดสินคนอื่นแล้วพระเจ้าจะไม่ตัดสินคุณ 2 เพราะคุณตัดสินคนอื่นอย่างไร พระเจ้าก็จะตัดสินคุณอย่างนั้น คุณใช้วิธีอะไรตัดสินคนอื่น พระเจ้าก็จะใช้วิธีนั้นตัดสินคุณ 3 ทำไมคุณถึงเห็นขี้ผึ้งในตาของพี่น้องคุณ แต่กลับมองไม่เห็นขี้ผึ้งที่ซ่อนในตาของตัวเอง 4 คุณพูดกับพี่น้องออกมาได้ยังไงว่า ‘เดี๋ยวผมจะเขี่ยขี้ผึ้งออกจากตาให้’ ings ที่ยังมีขี้ผึ้งที่ซ่อนอยู่ในตาของตัวเอง 5 ไอ้หน้าซื่อใจคด เอาขี้ผึ้งออกจากตาของตัวเองก่อน จะได้มองเห็นชัดๆตอนเขี่ยขี้ผึ้งออกจากตาของพี่น้อง

6 อย่าเอาของวิเศษให้กับหมา อย่าโยนไข่มุกให้กับหมู เพราะมันจะเหยียบย่ำของเหล่านั้น และหันกลับมากัดคุณด้วย

ขอพระเจ้าในสิ่งที่คุณขัดสน
(ลก. 11:9-13)

7 ขอสิแล้วจะได้ หากแล้วจะพบ เคาะสิแล้วประตูจะเปิดให้ 8 เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หา ก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้

9 มีใครบ้างในพวกคุณ ถ้าลูกขอขนมปัง จะเอาก่อนห็นให้ 10 หรือถ้าลูกขอปลา จะเอางูพิษให้ 11 ถ้าคนช่วยอย่างพวกคุณยังรู้จักให้ของดีๆกับลูก แล้วพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้ของดีๆกับคนที่ขอพระองค์หรือ

กฎที่สำคัญที่สุด

12 ดังนั้นให้ทำกับคนอื่นเหมือนกับที่คุณอยากให้คนอื่นทำกับคุณในทุกเรื่อง เพราะกฎปฏิบัติของโมเสส และคำสอนของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ก็สรุปได้อย่างนี้แหละ

ประตูแคบและประตูกว้าง
(ลก. 13:24)

13 เข้าไปทางประตูที่แคบ เพราะประตูกว้างและถนนหนทางที่เดินสบายจะนำไปถึงความพินาศ และมีคนมากมายที่ผ่านเข้าไปทางประตูนั้น 14 ส่วนประตูที่แคบ และถนนที่เดินลำบากจะนำไปถึงชีวิตที่แท้จริง และมีคนน้อยมากที่หาทางนี้เจอ

คนรู้จักคุณได้จากการกระทำ

(ลก. 6:43-44; 13:25-27)

15 ให้ระวังผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม † ที่มาหาคุณในคราบลูกแกะและเชื่องๆแต่ใจนัยร้ายเหมือนหมาป่า 16 ผลของการกระทำของเขาจะบอกให้รู้ว่าเขาเป็นคนอย่างไร ไม่มีใครเก็บองุ่นจากต้นหนาม หรือเก็บลูกมะเดื่อจากพืชที่มีหนามหรือ 17 เหมือนกับที่ต้นไม้อายุย้อมออกผลดี และต้นไม้อายุย้อมออกผลเลว 18 ต้นไม้อายุย้อมออกผลดี และต้นไม้อายุย้อมออกผลดีไม่ได้ 19 ต้นไม้อายุย้อมออกผลเลวไม่ได้ และต้นไม้อายุย้อมออกผลดีไม่ได้ 20 ดังนั้นผู้ที่พูดแทนพระเจ้าท่านนั้นเป็นต้นไม้อายุย้อมหรือเปลว ก็ดูจากผลของการกระทำของเขา

21 ไม่ใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต’ แล้วจะได้อำนาจในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระบิดาที่อยู่บนสวรรค์เท่านั้น ถึงจะเข้าไปได้ 22 เมื่อถึงวันพิพากษาก็มีคนเป็นจำนวนมากบอกกับเราว่า ‘องค์เจ้าชีวิต องค์เจ้าชีวิต พวกเราได้อ้างชื่อของพระองค์เมื่อพูดแทนพระเจ้า เมื่อขับไล่ผีและเมื่อทำสิ่งอัศจรรย์มากมาย’ 23 แต่เราจะไม่บอกพวกเขาว่า ‘เราไม่รู้จักพวกแกเลย ไปให้พ้นไอ้พวกทำชั่ว’

คนฉลาดและคนโง่

(ลก. 6:47-49)

24 คนที่ได้ยินและทำตามคำสอนนี้ของเรา ก็เหมือนกับคนฉลาดที่สร้างบ้านอยู่บนหินที่เป็นหิน 25 ถึงแม้ฝนจะตกหนัก น้ำจะไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดปะทะตัวบ้าน แต่บ้านก็ไม่พัง เพราะมีรากฐานอยู่บนหินที่มั่นคง 26 แต่คนที่ได้ฟังคำสอนเหล่านี้ของเรา แล้วไม่ทำตาม เขาก็เหมือนกับคนโง่ที่สร้างบ้านอยู่บนทราย 27 เมื่อฝนตกหนัก น้ำไหลเชี่ยว และมีลมพายุแรงพัดมาปะทะตัวบ้าน บ้านนั้นก็พังทลายลงอย่างราบคาบ”

28 เมื่อพระเยซูพูดจบ ชาวบ้านก็ทิ้งในคำสอนของพระองค์ 29 เพราะพระองค์สอนแต่ความจริงอย่างผู้มีสิทธิอำนาจไม่เหมือนกับพวกครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่น ๆ

พระเยซูรักษาคนป่วย

(มก. 1:40-45; ลก. 5:12-16)

8 เมื่อพระเยซูลงมาจากภูเขาแล้ว ก็มีคนกลุ่มใหญ่ติดตามพระองค์ไป 2 มีคนหนึ่งเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ได้มาคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “นายท่าน ถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

3 พระองค์ยื่นมือออกไปแตะตัวเขา และพูดว่า “เราอยากช่วยหายเถิด” แล้วเขาก็หายทันที 4 พระเยซูจึงบอกเขาว่า “อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง แต่ไปให้คนชั่วตรวจดูและให้ถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ คนอื่นจะได้รู้ว่าเจ้าหายแล้ว”

พระเยซูรักษาคนใช้ของนายร้อย

(ลก. 7:1-10; ยน. 4:43-54)

5 เมื่อพระเยซูเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งเข้ามาหา เพื่อขอให้พระองค์ช่วย 6 เขาพูดว่า “นายท่าน คนใช้ของผมนอนเป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ต้องทนทุกข์ทรมานมาก”

7 พระเยซูบอกนายร้อยว่า “เราจะไปรักษาให้”

8 นายร้อยจึงบอกพระองค์ว่า “นายท่าน ผมไม่ดีพอที่จะให้ท่านเข้าไปในบ้านของผม ท่านแค่สั่งเท่านั้น คนใช้ของผมก็จะหาย 9 ที่ผมรู้จักเพราะผมเป็นทหาร มีทั้งหัวหน้าที่สั่งผม และมีลูกน้องที่ต้องเชื่อฟังคำสั่งผม เมื่อผมสั่งให้ ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา และถ้าสั่งให้ทาสของผม ‘ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

† ผู้พูดแทนพระเจ้าตัวปลอม คือ ผู้ที่อ้างว่าพวกเขาพูดแทนพระเจ้า แต่ไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

10 เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้นก็แปลกใจมาก และพูดกับคนที่ติดตามมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ยังไม่เคยพบใครในอิสราเอล ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนเลย 11 เราจะบอกให้รู้ว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากตะวันออกและตะวันตก เพื่อมาร่วมในงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ 12 แต่คนที่น่าจะได้อยู่ในอาณาจักรของพระองค์นั้น กลับจะต้องถูกโยนออกไปอยู่ในที่มืด ที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด”

13 แล้วพระเยซูก็พูดกับนายร้อยว่า “กลับไปบ้านเถิด มันจะเป็นไปตามที่คุณเชื่อ” และคนใช้ของเขาก็หายทันทีในเวลาสั้น

พระเยซูรักษาคนป่วยมากมาย

(มก. 1:29-34; ลก. 4:38-41)

14 เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของเปโตร ก็เห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไข้อยู่บนเตียง 15 พอพระองค์แตะมือเธอ เธอก็หายจากไข้ทันที และลุกขึ้นมารับใช้พระองค์

16 ในเย็นนั้น มีคนพาพวกที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซูเป็นจำนวนมาก พระองค์ได้สั่งให้ผีเหล่านั้นออกจากร่างพวกนั้นไป และยังได้รักษาคนป่วยทุกคนด้วย 17 สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“พระองค์เอาความเจ็บป่วยของพวกเราไปเสีย และแบกรับเอาโรคภัยของเราไว้” †

การติดตามพระเยซู

(ลก. 9:57-62)

18 เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนที่อยู่ล้อมรอบพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้พวกศิษย์ข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ 19 ครูสอนกฎปฏิบัติคนหนึ่งเข้ามาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ ไม่ว่าอาจารย์จะไปที่ไหน ผมจะติดตามไปด้วย”

20 พระเยซูบอกเขาว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง นกยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม้แต่ที่ที่จะซุกหัวนอน”

21 ลูกศิษย์คนหนึ่งของพระองค์ได้ขอพระองค์ว่า “อาจารย์ ขออนุญาตไปฝังศพพ่อก่อนนะครับ”

22 พระเยซูตอบเขาว่า “ตามเรามา ปล่อยให้คนตายฝังคนตายกันเองเถิด”

พระเยซูห้ามพายุ

(มก. 4:35-41; ลก. 8:22-25)

23 เมื่อพระองค์ลงเรือ พวกศิษย์ก็ติดตามพระองค์ไปด้วย 24 ทันใดนั้นก็มีพายุใหญ่เกิดขึ้นในทะเลสาบ คลื่นซัดจนน้ำเข้าเต็มเรือ แต่พระเยซูยังนอนหลับอยู่ 25 พวกศิษย์มาปลุกพระองค์และบอกว่า “อาจารย์ช่วยด้วย เรากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้ว”

26 พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ทำไมจึงกลัวอย่างนี้ ช่างไม่มีความเชื่อเอาเสียเลย” แล้วพระองค์ก็ลุกขึ้นมาห้ามลมและคลื่น มันก็สงบลงอย่างราบคาบ

27 พวกเขาก็ประหลาดใจ พูดกันว่า “เขาเป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นยังเชื่อฟังเขาเลย”

พระเยซูขับไล่ผีออกจากชายสองคน

(มก. 5:1-20; ลก. 8:26-39)

28 เมื่อพระเยซูข้ามฟากมาถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบในเขตแดนของชาวกาเดรา † ก็มีชายสองคนที่ถูกผีสิง เดินออกมาจากหลุมฝังศพตรงเข้ามาหาพระองค์ สองคนนั้นดูร้ายมากจนไม่มีใครกล้าเดินผ่านไปแถวนั้น 29 สองคนนั้นตะโกนว่า “บุตรของพระเจ้า

†† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 53:4 † กาเดรา คือพื้นที่ทางด้านตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลสาบกาลิลี

มายังกับพวกเราทำไม จะมาทรมานพวกเราก่อนเวลาที่พระเจ้าได้กำหนดไว้หรือ”

30 ห่างจากที่นั่นไปไม่กี่ไกล มีหมูฝูงใหญ่ถูกลบปล่อยทิ้งไว้ให้หากินกันอยู่ 31 มีพวกนั้นขอรับรองพระองค์ว่า “ถ้าจะไล่พวกเราออกไป ก็ช่วยส่งพวกเราเข้าไปอยู่ในฝูงหมูพวกนั้นด้วยเถอะ”

32 พระเยซูพูดกับผีพวกนั้นว่า “ออกไป” แล้วพวกผีก็ออกจากชายสองคนนั้นไปเข้าสิงในฝูงหมูแทน และหมูทั้งฝูงก็วิ่งกรูกันจากไหล่เขาที่สูงชัน ลงสู่ทะเลสาบ แล้วจมน้ำตายหมด 33 ส่วนคนเลี้ยงหมูก็วิ่งเข้าไปในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้คนในเมืองฟัง โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนนั้นที่ถูกผีสิง 34 คนทั้งเมืองก็เลยแห่กันออกมาหาพระเยซู เมื่อเจอพระองค์ต่างก็ขอร้องให้พระองค์ไปจากเขตแดนของเขา

พระเยซูรักษาคนอัมพาต

(มก. 2:1-12; ลก. 5:17-26)

9 แล้วพระเยซูได้ลงเรือข้ามฟากกลับไปเมืองของพระองค์ 2 มีคนหามคนเป็นอัมพาตนอนอยู่บนเปลมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขาก็พูดกับคนที่เป็นอัมพาตว่า “ลูกเอ๋ย สบายใจได้แล้ว เพราะบาปของลูกได้รับการอภัยแล้ว”

3 ครุสธอนกฏปฏิบัติบางคนก็คิดในใจว่า “ไอ้หมอนี้ พูดจาดูหมิ่นพระเจ้าชัดๆ”

4 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดขึ้นว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดชั่วร้ายอย่างนี้ในใจ 5 จะให้เราพูดว่า ‘ความบาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือ ‘ลุกขึ้นเดินซะ’ อันไหนจะง่ายกว่ากัน 6 เดียวเราจะพิสูจน์ให้เห็นว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกนี้ที่จะอภัยบาปได้” แล้วพระเยซูก็พูดกับคนง่อยว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วกลับไปบ้านได้แล้ว” 7 ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นเดินกลับบ้าน 8 เมื่อเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็ตกตะลึง และพากันสรรเสริญพระเจ้าที่ให้มนุษย์มีสิทธิอำนาจทำอย่างนั้นได้

พระเยซูเลือกมัทธิว

(มก. 2:13-17; ลก. 5:27-32)

9 เมื่อพระเยซูออกมาจากที่นั่น ก็เห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิว นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์บอกเขาว่า “ตามเรามา” มัทธิวก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป

10 เมื่อพระเยซูกินอาหารอยู่ที่บ้านของมัทธิว มีคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนมากินอาหารร่วมกับพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์ 11 เมื่อพวกฟาริสีเห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมอาจารย์ของคุณถึงกินอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”

12 เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงตอบว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต่างหากที่ต้องการ 13 พวกคุณไปศึกษาดูสิว่า พระคัมภีร์ข้อนี้หมายถึงอะไรที่ว่า ‘เราอยากจะได้เห็นความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา’ † เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

คนถามถึงเรื่องการอดอาหาร

(มก. 2:18-22; ลก. 5:33-39)

14 ลูกศิษย์ของยอห์นที่ทำพิธีจุ่มน้ำ เข้ามาถามพระองค์ว่า “พวกเราและพวกฟาริสีอดอาหาร กันเป็นประจำ แต่ทำไมลูกศิษย์ของท่านถึงไม่ทำบ้างล่ะ”

15 พระเยซูตอบว่า “จะให้เพื่อนเจ้าบ่าวโสกเศร้าได้อย่างไร ในเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ แต่เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้าบ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา แล้วเมื่อนั้นพวกเขาจะอดอาหาร”

16 “ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หัดไปปะเข้ากับเสื้อผ้าวางเก่าหรอก เพราะเมื่อผ้านั้นหัดก็จะดึงเสื้อผ้าวางเก่าให้ขาดมากขึ้น 17 คงไม่มี

ใครเอาเหล้าองุ่นใหม่เทใส่ในถุงหนังเก่าหรอก เพราะถุงหนังเก่าจะแตก เหล้าองุ่นก็จะรั่วไหลออกมาหมด และถุงหนังเก่าก็จะเสียด้วย แต่ควรจะเทเหล้าองุ่นใหม่ลงในถุงหนังใหม่ เพื่อจะได้รักษาทั้งเหล้าองุ่น และถุงหนังนั้นไว้”

พระเยซูชุบชีวิตเด็กหญิงและรักษาหญิงตกเลือด

(มก. 5:21-43; ลก. 8:40-56)

18 เมื่อพระเยซูกำลังพูดเรื่องนี้อยู่ ก็มีหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวคนหนึ่งเข้ามาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า “ลูกสาวของผมเพิ่งตาย แต่ถ้าอาจารย์ช่วยไปวางมือบนตัวเธอ เธอก็จะฟื้นขึ้นมา”

19 พระเยซูลุกขึ้นตามเขาไป ศิษย์ของพระองค์ก็ตามไปด้วย

20 ขณะนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งที่ทนทุกข์ทรมานมากเพราะตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว เธอเบียดคนเข้ามาอยู่ข้างหลังพระองค์และแตะที่ชายเสื้อคลุมพระองค์ 21 เธอคิดในใจว่า “ขอแค่ได้แตะเสื้อคลุมของเข ฉันก็จะหาย”

22 พระเยซูหันมาเห็นเธอ แล้วพูดว่า “ลูกเอ๋ย สบายใจได้แล้ว ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายแล้ว” แล้วเธอก็หายทันที

23 เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว ก็เห็นคนเป่าปี่และคนมากมายนั่งร้องไห้กันอยู่ 24 พระองค์บอกพวกเขาว่า “ออกไปให้หมด เด็กคนนี้ยังไม่ตายแต่กำลังหลับอยู่” พวกนั้นต่างพากันหัวเราะเยาะพระองค์ 25 เมื่อคนพวกนั้นถูกไล่ออกไปหมดแล้ว พระเยซูเข้าไปในห้องของเด็ก จับมือเธอ แล้วเธอก็ลุกขึ้นมา 26 เรื่องนี้ได้เลื่องลือกันไปทั่วแคว้นนั้น

พระเยซูรักษาอีกสามคน

27 เมื่อพระเยซูออกมาจากที่นั่น มีชายตาบอดสองคนเดินตามมาและร้องตะโกนว่า “บุตรดาวิด โปรดสงสารพวกเราด้วยเถิด”

28 เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน ชายตาบอดก็เข้าไปหาพระองค์ พระเยซูถามพวกเขาว่า “เชื่อไหมว่า เราทำให้คุณมองเห็นได้” ชายตาบอดตอบว่า “เชื่อครับท่าน”

29 พระเยซูแตะที่ตาของพวกเขา และพูดว่า “คุณเชื่ออย่างไร ก็ขอให้ไปเป็นไปตามนั้น” 30 แล้วพวกเขาก็มองเห็น พระเยซูส่งพวกเขาว่า “อย่าบอกเรื่องนี้ให้ใครรู้เป็นอันขาด” 31 แต่พอพวกเขาออกมา ก็ได้กระจายข่าวของพระเยซูไปจนทั่วแคว้นนั้น

32 เมื่อชายสองคนนี้ไปแล้ว มีคนพชายที่ถูกผีสิงจนทำให้พูดไม่ได้ เข้ามาหาพระเยซู 33 เมื่อพระเยซูไล่ผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทำให้ชาวบ้านแปลกใจมากและพูดว่า “ไม่เคยเห็นเรื่องอะไรอย่างนี้ในอิสราเอลมาก่อนเลย”

34 แต่พวกฟาริสีกลับพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของหัวหน้าผีขับไล่ผีออกไป”

พระเยซูสงสารประชาชน

35 พระเยซูเดินทางไปที่ทั่วทุกเมืองและทุกหมู่บ้าน ไปสั่งสอนในที่ประชุมชาวยิว และประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า พร้อมกับรักษาโรคภัยไข้เจ็บต่างๆด้วย 36 เมื่อพระองค์เห็นคนมากมาย พระองค์ก็รู้สึกสงสาร เพราะพวกเขามีปัญหาและไม่มียาที่พึง เหมือนฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง 37 พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมาย แต่คนงานมีน้อย 38 ดังนั้นให้อ้อนวอนขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพืชผล ให้ส่งคนงานมาช่วยเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ด้วย”

† อ้างมาจากหนังสือ โยเซยา 6:6

†† ถุงหนัง คือ ถุงที่ทำจากหนังสัตว์สำหรับใส่เหล้าองุ่น

พระเยซูส่งศิษย์ทั้งสิบสองคนออกไป
(มก. 3:13-19; 6:7-13; ลก. 6:12-16; 9:1-6)

10 พระเยซูเรียกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนมา และให้สิทธิอำนาจกับพวกเขาเหนือวิญญาณชั่ว เพื่อจะขับพวกมันและรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดได้

- ² นี่คือรายชื่อศิษย์เอกทั้งสิบสองคนคือ ซีโมน หรือเรียกกันว่า เปโตร
- อันดรูว์น้องชายของเขา
- ยากอบลูกของเศเบดี
- ยอห์นน้องชายของเขา
- ³ ฟีลิป
- บารโธโลมิว
- โธมัส
- มัทธิวคนเก็บภาษี
- ยากอบลูกของอัลเฟอัส
- ซัดเดไอส
- ⁴ ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า[†]

และยูดาส อิสคาริโอท คนที่ต่อมาได้หักหลังพระองค์[‡]
⁵ พระเยซูส่งสิบสองคนนี้ออกไป พร้อมกับสั่งว่า “อย่าไปหาพวกคนที่ไม่เชื่อซาวยิว อย่าเข้าไปในเมืองของพวกชาวสะมาเรีย^{‡‡} แต่ให้ไปหาคนอิสราเอล เกะของพระเจ้าที่หลงหาย”[‡] ⁶ “ไปประกาศว่า ‘อาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้มาถึงแล้ว’”[‡] และรักษาคนป่วยให้หาย ทำให้คนตายฟื้น รักษาคนเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงให้หายสะอาด และไล่ผีออกจากคน คุณได้รับฤทธิ์อำนาจนี้มาเปล่าๆก็ให้ช่วยคนอื่นเปล่าๆด้วย[‡] ⁹ เวลาเดินทาง ไม่ต้องเอาเงินทองติดตัวไป ไม่ต้องเอากระเป๋าสาน หรือเสื้อผ้านุ่งห่ม หรือรองเท้าไปด้วย[‡] ¹⁰ เพราะคนทำงานกสิกรรมจะได้รับการเลี้ยงดูในสิ่งที่เขาจำเป็น

¹¹ เมื่อคุณเข้าไปบ้านไหนเมืองไหนก็ติดตาม ให้หาคนที่เต็มใจต้อนรับคุณ และพักอยู่ที่บ้านของคนนั้นตลอดจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป[‡] ¹² เมื่อคุณเข้าไปในบ้าน ก็ขอพระเจ้าอวยพรให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข[‡] ¹³ ถ้าคนในบ้านนั้นยินดีต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะตกอยู่กับบ้านนั้น แต่ถ้าเขาไม่ต้อนรับคุณ พรนั้นก็จะกลับคืนมาหาคุณ[‡] ¹⁴ และถ้าบ้านไหนเมืองไหนไม่ต้อนรับคุณ และไม่ฟังสิ่งที่คุณพูด ก็ออกจากที่นั่นเสีย และสะบัดฝุ่นจากเท้า^{‡‡} ออกเสียด้วย[‡] ¹⁵ เราขอบอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษา ชาวเมืองนั้นจะได้รับโทษหนักกว่าชาวเมืองไซโดมและเมืองโกโมราห์[‡] เสียอีก

พระเยซูเตือนว่าจะเกิดเรื่องเดือดร้อน
(มก. 13:9-13; ลก. 21:12-17)

¹⁶ ฟังให้ดีนะ เราส่งพวกคุณออกไปเหมือนส่งแกะไปอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า ดังนั้นพวกคุณต้องฉลาดเหมือนงู และซื่อบริสุทธิ์เหมือนนกพิราบ[‡] ¹⁷ระวังให้ดีเพราะคนพวกนั้นจะจับพวกคุณไปขึ้นศาล และเขียนคุณในที่ประชุม[‡] ¹⁸ พวกคุณจะถูกนำตัวไปยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา พวกคุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้กษัตริย์ เจ้าเมือง และคนที่ไม่ใช่ซาวยิวฟัง[‡] ¹⁹ เมื่อโดนจับ ไม่ต้องเป็นห่วงว่าจะพูดอะไร หรือจะพูดอย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา พระเจ้าจะบอกเองว่าจะให้คุณพูดอะไร[‡] ²⁰ จริงๆแล้ว คนที่พูดจะไม่ใช่ตัวพวกคุณ แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาพูดผ่านทางคุณ

[†] ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า คือ ผู้ที่กระตือรือร้นในการเชื่อฟังพระเจ้าและรักษากฎบัญญัติ ซื่อนี้ในภายหลัง ได้ถูกใช้กับกลุ่มของคนยิวที่ต่อต้านพวกโรม ^{‡‡} สะบัดฝุ่นจากเท้า หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว[‡] ^{‡‡‡} เมืองไซโดมและเมืองโกโมราห์คือ ชื่อของเมืองสองเมืองที่พระเจ้าได้ทำลายเพื่อลงโทษประชาชนชั่วร้ายในเมืองนั้น อยู่ในหนังสือปฐมกาล 19:24-28

²¹ พี่น้องจะหักหลังกันเองให้ไปถูกฆ่า พ่อจะหักหลังลูกให้ไปถูกฆ่า ลูกๆจะต่อต้านพ่อแม่ และส่งพ่อแม่ไปให้ถูกฆ่า[‡] ²² ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา แต่ใครที่ทนได้จนถึงที่สุดก็จะได้รับความรอด[‡] ²³ เมื่อเราชมเชยคุณในเมืองหนึ่ง ก็ให้หนีไปเมืองอื่น เราขอบอกให้รู้ว่า บุตรมนุษย์จะมาถึงก่อนที่พวกคุณจะเดินทางไปทั่วทุกเมืองของอิสราเอลเสียอีก

²⁴ ศิษย์ไม่เหนือกว่าครู และทาสก็ไม่เหนือกว่าเจ้านาย[‡] ²⁵ ศิษย์น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนครู และทาสก็น่าจะพอใจแล้ว ที่เป็นได้เหมือนเจ้านาย ถ้าขนาดเจ้าของบ้านยังถูกเรียกว่าชาตาน^{‡‡} แล้วลูกบ้านจะไม่ถูกเรียกด้วยชื่อที่เลวร้ายกว่านั้นอีกหรือ

กัลวพระเจ้า ไม่ต้องกลัวมนุษย์
(ลก. 12:2-7)

²⁶ ดังนั้น ไม่ต้องกลัวคนพวกนั้น เพราะทุกอย่างที่ปิดบังไว้ก็จะถูกเปิดโปงออกมา และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะถูกเปิดเผย[‡] ²⁷ สิ่งที่เราได้บอกคุณในที่มืด ก็ขอให้ไปพูดในที่สว่าง สิ่งที่เรากระซิบบอกคุณ ก็ให้ไปประกาศจากบนดาดฟ้า[‡] ²⁸ อย่ากลัวคนพวกนี้ที่ฆ่าได้แต่ร่างกาย แต่ไม่สามารถฆ่าวิญญาณของคุณได้ แต่ให้เกรงกลัวพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งร่างกายและวิญญาณของคุณในนรก[‡] ²⁹ ถ้าพระบิดาของคุณไม่ยอม แม่แต่กระดูกจอกตัวเล็กๆสองตัวที่มีค่าแค่บาทเดียวจะตกลงมาบนพื้นไม่ได้เลย[‡] ³⁰ แม่แต่เส้นผมทุกเส้นบนหัวคุณ พระองค์ก็นับไว้หมดแล้ว[‡] ³¹ อย่างกลัวเลย เพราะพวกคุณมีค่ามากกว่านกกกระจอกที่ฝูงมากนัก

บอกคนถึงความเชื่อของคุณ
(ลก. 12:8-9)

³² ถ้าใครยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์ด้วย[‡] ³³ แต่ถ้าใครไม่ยอมรับเราต่อหน้าคนในโลกนี้ เราก็จะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราบนสวรรค์เหมือนกัน

การติดตามพระเยซูอาจจะทำให้คุณเดือดร้อน
(ลก. 12:51-53; 14:26-27)

³⁴ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อ นำความสงบสุขมาให้กับโลกนี้ เราไม่ได้ นำความสงบสุขมาให้ แต่เรานำดาบมาให้[‡] ³⁵ เพราะเรามาเพื่อทำให้ ‘ลูกชายต่อต้านพ่อ ลูกสาวต่อต้านแม่ ลูกสะใภ้ต่อต้านแม่ผัว ศัตรูของเขาก็คือคนในครอบครัวของเขาตัวเอง’^{‡‡}

³⁷ คนที่รักพ่อหรือแม่ของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา คนที่รักลูกชายหรือลูกสาวของตัวเองมากกว่าเรา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา[‡] ³⁸ คนที่ไม่ยอมแบกไม้กางเขนของตัวเอง แล้วตามเรามา ก็ไม่เหมาะที่จะเป็นศิษย์ของเรา[‡] ³⁹ คนที่พยายามเอาตัวรอด จะไม่รอด แต่คนที่สละตัวเองเพื่อเรา จะค้นพบตัวเอง

พระเจ้าจะอวยพรคนที่ต้อนรับคุณ
(มก. 9:41)

⁴⁰ คนที่ต้อนรับคุณ ก็ต้อนรับเราด้วย และคนที่ต้อนรับเรา ก็ได้ต้อนรับผู้ที่ส่งเรามาด้วย[‡] ⁴¹ คนที่ต้อนรับผู้พูดแทนพระเจ้า เพราะเขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ก็จะได้รับรางวัลแบบเดียวกับที่ผู้พูดแทนพระเจ้านั้นได้รับ และคนที่ต้อนรับคนที่เชื่อฟังพระเจ้าเพราะเขาเชื่อฟังพระเจ้า ก็จะได้รับรางวัลแบบเดียวกับคนที่เชื่อฟังพระเจ้านั้นได้รับ[‡] ⁴² แม่แต่คนที่ให้แก่น้ำเย็นแก้วเดียวกับศิษย์ที่

^{††} ชาตาน หรือแปลตรงๆได้ว่า “เบเอลเซบูล” เป็นหัวหน้าของผี หรือ นายผี ^{‡‡} อ้างมาจากหนังสือ มีคาห์ 7:6

ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งของเรา เราขอบอกให้รู้ว่า คนๆนั้นจะได้รับรางวัลตอบแทนอย่างแน่นอน”

พระเยซูและยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำ
(ลก. 7:18-35)

11 เมื่อพระเยซูส่งพวกศิษย์ทั้งสิบสองคนเสร็จแล้ว พระองค์ก็จากที่นั่นไปประกาศสั่งสอนตามเมืองต่างๆในแคว้นกาลิลี

² ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำซึ่งอยู่ในคุก ได้ยินข่าวเกี่ยวกับสิ่งที่พระคริสต์ทำ จึงให้ลูกศิษย์ของเขาไป ³ ถามพระเยซูว่า “ท่านคือคนๆหนึ่งที่กำลังจะมา หรือเราจะต้องรออีกคนหนึ่งครับ”

⁴ พระเยซูตอบว่า “กลับไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่ฉันได้ยินและได้เห็น คือ ⁵ คนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คุณเป็นโรคผิวหนังร้ายแรงก็หาย คนหูหนวกได้ยิน คนตายกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ และคนจนก็ได้ยินข่าวดี ⁶ คนที่ไม่หิงเราเพราะสิ่งที่เราทำเป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

⁷ เมื่อศิษย์ของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูเริ่มพูดถึงยอห์นกับฝูงชนว่า “พวกคุณออกไปดูอะไรในที่เปลี่ยวแห้งแล้งหรือ ⁸ ไปดูต้นอ้อ [†] ตามลมหรืออย่างไร ถ้าไม่ใช่ แล้วออกไปดูอะไรกัน ไปดูคนแต่งตัวหรูหราหรือไม่ใช่แน่ เพราะคนที่แต่งตัวหรูหรือนอนอยู่ในโบสถ์ ⁹ ถ้าอย่างนั้น พวกคุณออกไปดูอะไรกัน ไปดูผู้พูดแทนพระเจ้าใช่ไหม ใช่แล้ว และเราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นนั้นเป็นยิ่งกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก ¹⁰ เขาเป็นคนที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า

‘ดูสิ เราจะส่งผู้ส่งข่าวของเราก่อนหน้าท่าน เขาจะไปเตรียมหนทางให้กับท่าน’ ^{††}

¹¹ เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำนั้นยิ่งใหญ่มากกว่าทุกคนที่เกิดมาจากผู้หญิง แต่คนที่สำคัญที่สุดในอนาคตแห่งสวรรค์ ก็ยิ่งยิ่งใหญ่มากกว่ายอห์นอีก ¹² นับตั้งแต่ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำมาจนถึงเดี๋ยวนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ได้รับการข่มเหงอย่างหนักและพวกปราชญ์ก็พยายามที่จะปล้นเอาไป ¹³ พวกผู้พูดแทนพระเจ้ารวมทั้งภรรยาของโมเสสจนมาถึงสมัยยอห์น ได้บอกให้รู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ¹⁴ ถ้าคุณเชื่อพวกเขา คุณจะต้องเชื่อว่า ยอห์นก็คือเอลียาห์ คนที่พวกเขาบอกว่าจะมา ¹⁵ ใครที่มีหูก็ฟังเอาไว้ให้ดี

¹⁶ เราจะเปรียบเทียบคนสมัยนี้เหมือนกับบะระไรดี พวกเขาเป็นเหมือนเด็กๆที่นั่งอยู่ที่ตลาด และร้องตะโกนใส่กันว่า

¹⁷ ‘เราเป่าปี่ให้ฟัง แต่เธอก็ไม่เต้นตาม เราร้องเพลงงานศพให้ แต่เธอก็ไม่ทำตัวเศร้าโศก’

¹⁸ เมื่อยอห์นมา เขาไม่ได้กินและดื่มเหล้าองุ่นเหมือนคนอื่นๆ คนก็ว่าเขา ‘มีผีสิง’ ¹⁹ เมื่อบุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม คนก็พูดว่า ‘ดูไอ้หมอนั่นสิ ทั้งตะกละและขี้เมา แถมยังเป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษี และคนบาปอีกด้วย’ แต่สติปัญญาอันนั้นถูกหรือผิด ก็ดูได้จากผลทั้งหลายของมัน”

พระเยซูเตือนพวกคนที่ไม่ยอมเชื่อ
(ลก. 10:13-15)

²⁰ แล้วพระเยซูก็เริ่มประณามเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ไว้เป็นส่วนใหญ่ เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ²¹ พระเยซูพูดว่า “นาละอายจริงๆเมืองโคราซันและเมืองเบธไซดา ^{*} เพราะถ้าเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในเมืองของเจ้านี้ ไปเกิดที่เมืองไทรและเมืองไซดอน ^{**} คนที่นั่นก็คงกลับตัวกลับใจใส่ผ้ากระสอบและเอาซีไธโรยหัวไปนานแล้ว ²² เราจะ

[†] ต้นอ้อ พระเยซูหมายความว่ายอห์นไม่ได้อ่อนแอเหมือนกับต้นอ้อที่ไหวเอนไปตามลม ^{††} อ้างมาจากหนังสือ มาลาคี 3:1 [‡] เบธไซดา เป็นเมืองที่อยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระเยซูได้ไปสั่งสอนและทำการอัศจรรย์มากมายที่เมืองนี้ ^{†††} เมืองไทรและเมืองไซดอน เป็นเมืองที่อยู่ในเลบานอนซึ่งมีประชาชนชั่วร้ายมากอาศัยอยู่

บอกให้รู้ว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของพวกเจ้าที่อยู่ในสองเมืองนี้จะรุนแรงกว่าโทษของเมืองไทรและเมืองไซดอนเสียอีก ²³ ส่วนเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียมฟ้าหรือไม่มีทาง เจ้าจะถูกโยนลงไปในแดนคนตายต่างหาก เพราะถ้าการอัศจรรย์ที่เราได้ทำให้เจ้าเห็นนี้ ไปทำที่เมืองไซโดม เมืองนูนก็คงยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ ²⁴ เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษนั้น โทษของเมืองไซโดมก็จะเบาว่าโทษของเจ้าเสียอีก”

พระเยซูให้คนของพระองค์หายเหนื่อยใจ
(ลก. 10:21-22)

²⁵ แล้วพระเยซูก็พูดว่า “พระบิดา ลูกขอขอบคุณพระองค์ ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้เปิดบังเรื่องเหล่านี้จากพวกที่มีการศึกษาและพวกเฉลียวฉลาด แต่ได้เปิดเผยให้กับพวกที่ไร้เดียงสาเหมือนเด็กเล็กๆ ²⁶ ใช่แล้ว พระบิดา เพราะนั่นแหละเป็นไปตามความพอใจของพระองค์

²⁷ พระบิดาได้ให้เราสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตร และคนที่พระบุตรเลือกที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับพระบิดา

²⁸ เชิญมาสิ ทุกคนที่รู้สึกเหนื่อยใจและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกคุณหายเหนื่อยใจ ²⁹ รับเราเป็นผู้นำชีวิต [‡] และเรียนรู้จากเรา เพราะเราอ่อนน้อม และถ่อมสุภาพ แล้วพวกคุณจะได้หายเหนื่อยใจ ³⁰ ชีวิตที่มีเราเป็นผู้นำนั้นสบายๆและภาระที่เราให้หนักเบา”

ชาวยิวบางคนกล่าวหาพระเยซู
(มก. 2:23-28; ลก. 6:1-5)

12 พระเยซูเดินผ่านทางข้าวสาลี ซึ่งเป็นวันหยุดทางศาสนาพอดี พวกศิษย์ของพระองค์หิวจัด ก็เลยเด็ดยอดรวงข้าวสาลีมาขยี้เปลือกออกแล้วกินกัน ² เมื่อพวกฟาริสี เห็นก็บอกพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังทำผิดกฎวันหยุด”

³ พระองค์ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่าดาวิดทำอะไรตอนที่เขาและลูกน้องของเขาหิวไหม ⁴ ดาวิดได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้า แล้วไปเอาขนมปังศักดิ์สิทธิ์ที่กินกันกับลูกน้อง ซึ่งตามกฎแล้วมีแต่พวกนักบวชเท่านั้นที่กินได้ ⁵ แล้วพวกคุณไม่เคยอ่านกฎของโมเสสหรือว่า พวกนักบวชที่ทำงานอยู่ในวิหารบางครั้งก็ทำงานตรงกับวันหยุดทางศาสนา ซึ่งถือว่าผิดกฎ แต่พวกเขาก็ไม่มีความผิด ⁶ เราจะบอกให้รู้ว่า มีคนหนึ่ง ^{‡‡} ที่อยู่ที่นั่นยิ่งใหญ่มากกว่าวิหารเสียอีก ⁷ ถ้าคุณเข้าใจความหมายของข้อพระคัมภีร์ที่ว่า เราอยากเห็นความเมตตา ไม่ใช่เครื่องบูชา ^{‡‡‡} คุณคงจะไม่ประณามคนเหล่านี้ที่ไม่มีความผิดแน่

⁸ เพราะ ‘บุตรมนุษย์เป็นนายเหนือวันหยุดทางศาสนา’”

พระเยซูรักษาชายที่มีมือลีบ
(มก. 3:1-6; ลก. 6:6-11)

⁹ พระเยซูออกมาจากที่นั่น และเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว ¹⁰ มีชายมือลีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น พวกยิวบางคนพยายามที่จะหาเรื่องใส่ร้ายพระองค์ จึงถามพระองค์ว่า “มันผิดกฎหรือเปล่า ถ้าจะรักษาคนในวันหยุดทางศาสนา”

¹¹ พระองค์ตอบว่า “ถ้าพวกคุณมีแกะอยู่ตัวหนึ่ง แล้วมันตกลงไปในบ่อในวันหยุดทางศาสนา คุณจะไม่ใช่ช่วยดึงมันขึ้นมาจากบ่อหรือ ¹² มนุษย์นั้นมีความมากกว่าแกะเสียอีก ดังนั้นการทำให้วันหยุดทางศาสนาจึงไม่ผิดกฎ”

^{‡‡} รับเราเป็นผู้นำชีวิต ในภาษาเดิมใช้คำว่า “ยอมรับเอาของเรา” “แอก” ในที่นี้หมายถึงการยอมรับ การเชื่อฟัง หรือยอมจำนนตัว ^{‡‡‡} คนหนึ่ง หรือสำเนาบางฉบับใช้คำว่า “สิ่งหนึ่ง” ^{‡‡‡‡} อ้างมาจากหนังสือโยเซฟ 6:6

13 แล้วพระเยซูสั่งกับคนมีมือลีบว่า "ยึดมือออกมา" เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง 14 พวกฟาริสีจึงออกไปวางแผนฆ่าพระเยซู

พระเยซูคือผู้รับใช้ที่พระเจ้าเลือก

15 แต่พระเยซูรู้ตัวเสียก่อนจึงไปจากที่นั่น มีคนเป็นจำนวนมาก ตามพระองค์ไป และพระองค์รักษาพวกเขาให้หายป่วยทุกคน 16 พระองค์สั่งพวกคนนั้นว่า ห้ามบอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร 17 เรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดว่า

18 "นี่คือผู้รับใช้ที่เราได้เลือกไว้ เรายรักเขาและภูมิใจเขามาก เราจะให้วิญญาณของเราแก่เขา เขาจะประกาศความยุติธรรมต่อชนทุกชาติ 19 เขาจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่มีปากมีเสียง ไม่มีใครจะได้ยินเสียงของเขาตมที่องถนน 20 ต้นอ้อที่ซ้ำแล้ว เขาก็จะไม่หักทิ้ง ไม้ตะเกียบที่ใกล้หมด เขาก็จะไม่ดับ จนกว่าเขาจะนำความยุติธรรมมาและทำให้มันเกิดขึ้นจริง 21 เขาจะเป็นความหวังของคนทุกชาติ" † ††

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มก. 3:20-30; ลก. 11:14-23; 12:10)

22 มีคนพชายที่ถูกผีสิงที่ตาบอดและพูดไม่ได้มาหุพระเยซู พระองค์รักษาเขาจนมองเห็นและพูดได้ 23 ทำให้คนทั้งหมดประหลาดใจมาก และถามกันว่า "เป็นไปได้ไหม ที่เขาจะเป็นบุตรของดาวิด"

24 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินก็พูดว่า "ที่คนนี้ไล่ผีออกได้ ก็เพราะใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล หัวหน้าผี"

25 พระเยซูรู้ถึงความคิดนั้น จึงตอบไปว่า "อาณาจักรที่แตกแยกจะถูกทำลาย เมืองไหนหรือครัวเรือนไหนที่แตกแยก ก็คงจะไปไม่รอด 26 ดังนั้นถ้าซาตาน ขู่ปล้ำซาตาน มันก็ต่อสู้กับตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร 27 และถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูลขู่ปล้ำพวกผีชั่วนั้น แล้วพวกของคุณใช้ฤทธิ์อำนาจของใครขู่ปล้ำพวกผีชั่วนั้นล่ะ ดังนั้น พวกศิษย์ของคุณเองจะพิสูจน์ว่า สิ่งที่คุณพูดเกี่ยวกับเรานั้นผิด 28 แต่ถ้าเราขู่ปล้ำผีชั่วออกด้วยฤทธิ์อำนาจพระวิญญาณของพระเจ้า ก็แสดงว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาถึงพวกคุณแล้ว

29 จริงๆแล้ว ใครจะบุกเข้าไปปล้นบ้านของคนที่ยืนหยัดได้นอกจากจะมัดเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นไว้ก่อน จึงจะปล้นข้าวของในบ้านได้ 30 ถ้าใครไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา ก็เป็นศัตรูกับเรา ใครไม่ได้ช่วยเรารวบรวม ก็ทำให้คนเหล่านั้นกระจัดกระจายไป 31 ดังนั้นเราจะบอกคุณว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกชนิด และคำหิมนประมาททุกอย่าง แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้กับคนที่หิมนประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์ 32 พระเจ้าจะยกโทษให้กับคนที่ใส่ร้ายบุตรมนุษย์ แต่พระเจ้าจะไม่ยกโทษให้คนที่ใส่ร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป" †

เป็นคนอย่างไรก็ให้ดูจากคำพูด

(ลก. 6:43-45)

33 "ถ้าอยากรู้ชนิดของต้นไม้ ก็ให้ดูที่ผลของมัน ถ้าต้นดีผลก็จะออกมาดี ถ้าต้นเลวผลก็จะออกมาเลว 34 ไอ้ชาติอิสราเอล คำพูดดีๆ และถูกต้องจะมาจากปากคนชั่วๆอย่างพวกเจ้าได้อย่างไรกัน ในเมื่อใจเต็มไปด้วยอะไร ปากก็จะพูดสิ่งนั้น 35 คนดีก็จะมีผลดี

† คนทุกชาติ สำเนาต้นฉบับใช้คำว่า "คนที่ไม่ใช่ชาวยิว" †† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 42:1-4 †† พระเจ้า... ตลอดไป ที่พระเยซูพูดอย่างนี้เพราะพวกเขาบอกว่าพระองค์กำลังไ้วิญญาณชั่วโดยอำนาจของมารไม่ใช่อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และคนที่เข้าใจผิดว่าอย่างนั้นก็จะไม่มีทางเลื่อมใสในพระองค์และได้รับการอภัย

ดีๆที่อยู่ในใจของเขา แต่คนชั่วก็จะมีผลชั่วๆที่อยู่ในใจของเขาเหมือนกัน 36 เราจะบอกให้รู้ว่า ในวันตัดสินโทษนั้น เจ้าจะต้องรับผิดชอบในคำพูดที่ไร้สาระทุกคำที่ได้พูดออกมา 37 คำพูดของเจ้านี้แหละ ที่จะชี้ว่าเจ้าถูกหรือผิด"

ชาวยิวเรียกให้พระเยซูทำอัศจรรย์

(มก. 8:11-12; ลก. 11:29-32)

38 พวกฟาริสีและครุสอนกฎปฏิบัติบางคนบอกพระเยซูว่า "อาจารย์ ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดูหน่อย พวกเราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าอยู่กับอาจารย์"

39 พระองค์ตอบว่า "มีแต่คนที่ชั่วและไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ที่เรียกร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำให้อ ดู นอกจากการอัศจรรย์ของโยนาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า 40 โยนาห์อยู่ในท้องปลาตัวใหญ่ถึงสามวันสามคืน บุตรมนุษย์ก็จะอยู่ในใจภูกลางโลกเป็นเวลาสามวันสามคืนเหมือนกัน 41 ในวันพิพากษานั้น ชาวเมืองนีเนเวห์ † จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และจะประณามพวกคุณ เพราะชาวนีเนเวห์ได้กลับตัวกลับใจเมื่อได้ยินคำสอนของโยนาห์ แต่พวกคุณไม่ยอม ทั้งๆที่ตอนนั้นคนที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นั่นแล้ว 42 ในวันพิพากษานั้น ราชนินแห่งทิศใต้ † ก็เหมือนกัน จะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้ และจะประณามพวกคุณ เพราะท่านอุตส่าห์เดินทางมาจากสุดปลายโลก เพื่อจะมาฟังคำสอนที่ฉลาดปราดเปรื่องของซาโลมอน และตอนนี้คนที่ยิ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นั่นแล้ว แต่พวกคุณกลับไม่ยอมฟังเขา

คนทุกวันนี้เต็มไปด้วยความชั่วร้าย

(ลก. 11:24-26)

43 ผีชั่วตัวหนึ่ง เมื่อมันออกจากร่างของคนหนึ่งไป มันได้ร่อนเร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งเพื่อหาที่หยุดพัก แต่ก็หาไม่พบ 44 มันจึงพูดขึ้นว่า 'กลับไปบ้านเก่า †† ที่ออกมาดีกว่า' เมื่อกลับมาถึง มันก็พบว่าบ้านเก่านั้นว่างเปล่าอยู่ ก็บกวาดสะอาดเป็นระเบียบเรียบร้อย 45 มันจึงไปชวนผีที่ชั่วร้ายกว่ามันมาอีกเจ็ดตน เข้ามารวมกันอยู่ที่บ้านหลังนั้น สุดท้ายสภาพของคนที่นั้น ก็เลวร้ายยิ่งกว่าในตอนแรกเสียอีก คนชั่วในสมัยนี้ก็จะมีส่วนเหมือนอย่างนั้น"

ศิษย์พระเยซูคือครอบครัวของพระองค์

(มก. 3:31-35; ลก. 8:19-21)

46 เมื่อพระเยซูกำลังพูดกับฝูงชนอยู่นั้น แม่และน้องๆของพระองค์ได้มารออยู่ข้างนอก อยากที่จะพูดกับพระองค์ 47 มีคนมาบอกพระองค์ว่า "แม่และน้องๆของอาจารย์มายืนรออยู่ด้านนอก อยากจะพูดคุยกับอาจารย์ครับ"

48 พระเยซูถามเขาว่า "รู้ไหมว่า ใครคือแม่ของเราและใครคือพี่น้องของเรา" 49 แล้วพระองค์ ก็ชี้ไปที่พวกศิษย์ของพระองค์ และพูดว่า "พวกคุณนี่ไง ที่เป็นแม่และพี่น้องของเรา 50 คนที่ทำตามใจพระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ คนนั้นแหละคือพี่น้องชายหญิงและแม่ของเรา"

พระเยซูเล่าเรื่องการหว่านเมล็ดพืช

(มก. 4:1-9; ลก. 8:4-8)

13 ในวันที่วันนั้นเอง พระเยซูออกจากบ้านมานั่งอยู่ที่ริมทะเลสาบ 2 คนจำนวนมากมาทอมล้อมพระองค์ พระองค์

†† นินะเวห์ คือ เมืองที่โยนาห์ไปเผยแผ่คำสอนของพระเจ้า อ้างมาจากหนังสือโยนาห์ 3:5 †† ราชนินแห่งทิศใต้ คือ ราชนินของแคว้นซิบา ซึ่งเดินทางมาเป็นระยะทางไกลมาก เพื่อเรียนรู้คำสอนของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอน อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ 1 พงศกษัตริย์ 10:1-13 ††† บ้านเก่า หรือ ร่างกายของคนที่ถูกผีสิง ในที่นี้ "ร่าง" กับ "บ้าน" ใช้สลับกันไป เพื่อเปรียบเทียบให้เห็นภาพชัดเจน และเข้าใจมากยิ่งขึ้น

จึงลงไปนั่งอยู่ในเรือโดยมีคนพวกนั้นยืนอยู่ริมฝั่ง³ แล้วพระองค์ใช้เรื่องเปรียบเทียบต่าง ๆ สอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าว่า “มีชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช⁴ ในขณะที่กำลังหว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกบนทางเดิน นกก็มาจิกกินหมด⁵ บางเมล็ดตกลงบนดินที่ชั้นล่างเป็นหิน มีดินไม่มากนัก เมล็ดพวกนั้นก็งอกขึ้นอย่างรวดเร็ว แต่เนื่องจากดินไม่ลึก⁶ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น พืชพวกนั้นก็ถูกแดดเผา พวกมันมีรากตื้นๆ ก็เลยเหี่ยวแห้งตายไป⁷ บางเมล็ดตกลงกลางพงหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมพืชนั้นหมด⁸ บางเมล็ดตกลงบนดินดี จึงงอกงามเกิดดอกออกผลมากมาย ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และสามสิบเท่าบ้าง⁹ ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

สาเหตุที่พระเยซูใช้เรื่องเปรียบเทียบ
(มก. 4:10-12; ลก. 8:9-10)

10 พวกศิษย์ต่างถามพระเยซูว่า “ทำไมอาจารย์ถึงใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้คนฟัง”
11 พระเยซูตอบว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่เราจะบอกให้รู้ถึงเรื่องความลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่คนอื่นๆ เราจะไม่บอก¹² คนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ไม่เข้าใจ แล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้สิ่งที่เขาเข้าใจก็จะหายไปด้วย¹³ นี่เป็นเหตุที่เราใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่าให้พวกเขาฟัง เพราะถึงเขาจะเห็น ก็เหมือนกับไม่เห็น ถึงจะได้ยิน ก็เหมือนกับไม่ได้ยิน และไม่เข้าใจด้วย¹⁴ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้บอกไว้ว่า
‘คุณจะฟังแล้วฟังอีก แต่จะไม่เข้าใจ
คุณจะดูแล้วดูอีก แต่จะไม่เห็น
15 เพราะจิตใจของคนพวกนี้ต่อต้านไปเสียแล้ว
พวกเขาปิดหูปิดตา จึงทำให้ตามองไม่เห็น
หูก็ไม่ได้ยิน และจิตใจก็ไม่เข้าใจ
พวกเขาจึงไม่เห็นกลับมหาราเราเพื่อให้เรารักษา’^{††}
16 พวกคุณที่มีตามองเห็นและมีหูได้ยินนั้น ได้รับเกียรติจริงๆ¹⁷ เราจะบอกให้รู้ว่า มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และพวกคนอื่นๆ หลายคนที่ทำตามใจพระเจ้า ใฝ่ฝันอยากเห็น อยากได้ยินสิ่งที่พวกคุณเห็นและได้ยินนี้ แต่พวกเขาที่ไม่ได้เห็นและก็ไม่ได้ยินด้วย

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช
(มก. 4:13-20; ลก. 8:11-15)

18 ฟังให้ดี นี่คือความหมายของเรื่องชาวนาที่หว่านเมล็ดพืช¹⁹ เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทาง คือคนที่ฟังเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาจุกจุกยแหยเอาพืชที่หว่านอยู่ในใจของเขาไป²⁰ เมล็ดพืชที่ตกบนดินตื้นๆ ที่มีหินอยู่ข้างล่าง คือคนที่เมื่อได้ยินถ้อยคำแล้ว ก็รีบรับไว้ทันทีและมีความสุขทีเดียว²¹ แต่ถ้อยคำไม่ได้ฝังลึกเข้าไปในจิตใจ จึงอยู่ได้ไม่นาน เมื่อกิดเรื่องทุกขร้อนหรือถูกข่มเหงรังแกเพราะถ้อยคำนั้น ก็รีบทิ้งถ้อยคำนั้นทันที²² เมล็ดพืชที่ตกลงในพงหนามนั้น คือคนที่ฟังถ้อยคำแต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ และหลงไหลในทรัพย์สมบัติ สิ่งเหล่านี้มาคลุมถ้อยคำไว้ เลยไม่เกิดผล²³ ส่วนเมล็ดพืชที่ตกลงในดินดีนั้น คือคนที่ได้ฟังถ้อยคำแล้วเข้าใจ จึงเกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง”

เรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

24 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์ เปรียบเหมือนกับคนที่หว่านเมล็ดพันธุ์ดีในนาของเขา²⁵ แต่ในคืนนั้น เมื่อทุกคนหลับหมด ศัตรูของเขาได้เข้ามาหว่านเมล็ดวัชพืชลงในนาข้าวสาลี แล้วก็ไป²⁶ เมื่อต้นข้าว

† คนที่เข้าใจ ... หายไปด้วย ข้อนี้แปลตรงๆได้ว่า “คนที่มียูแล้ว ก็จะได้รับมากยิ่งขึ้นจนเหลือเฟือ ส่วนคนที่ไม่มี สิ่งที่เขาฟังก็จะต้องถูกริบไปด้วย” †† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 6:9-10

สาลีออกรวง ต้นวัชพืชก็งอกงามขึ้นมาด้วย²⁷ พวกคนใช้มาถามเขาว่า “นายครับ นายหว่านเมล็ดพันธุ์ดีลงไปไหนครับ แล้วต้นวัชพืชไผลมาได้อย่างไรครับ”
28 เขาตอบไปว่า “เป็นฝีมือของศัตรู” คนใช้ถามต่อว่า “นายจะให้พวกเราไปถอนต้นวัชพืชทิ้งไหมครับ”
29 เขาตอบว่า “ไม่ต้องหรอก เพราะกลัวว่าจะถอนข้าวสาลีติดไปกับต้นวัชพืชด้วย³⁰ ปล่อยให้มันเติบโตไปด้วยกันจนถึงฤดูเก็บเกี่ยว แล้วข้าจะส่งให้คนงานเก็บต้นวัชพืชก่อน แล้วมัดเข้าด้วยกัน เอาไปเผาไฟ แล้วจึงค่อยมาเก็บข้าวสาลีไปในยุ้งฉางของข้า”

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับเมล็ดพืชและเชื้อฟู
(มก. 4:30-34; ลก. 13:18-21)

31 พระเยซูยังเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดมีสตาร์ตเมล็ดหนึ่ง ที่ชาวนาเอาไปปลูกไว้ในไร่ของเขา³² มันเป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดในจำพวกเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อมันโตขึ้นมา มันกลับสูงใหญ่กว่าพืชสวนครัวทั้งหมดและกลายเป็นต้นที่นกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”
33 แล้วพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟังว่า “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกับเชื้อฟู ที่ผู้หญิงคนหนึ่งผสมลงไปในแป้งสามถัง แล้วมันก็ทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นมา”
34 พระเยซูเล่าเรื่องพวกนี้ให้ฟัง และใช้เรื่องเปรียบเทียบทั้งหมด ไม่มีสักเรื่องเลย ที่ไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบเล่า³⁵ ซึ่งก็เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้ว่า
“เราจะพูดออกมาเป็นเรื่องเปรียบเทียบ
เราจะพูดถึงความลับที่ถูกปกปิดไว้ตั้งแต่สร้างโลกมา”[‡]

ความหมายของเรื่องข้าวสาลีและต้นวัชพืช

36 พระเยซูจากฝูงชนมา แล้วเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์เข้ามาบอกพระองค์ว่า “ช่วยอธิบายเรื่องต้นวัชพืชในนาให้แก่พวกเรา”³⁷ พระองค์ตอบว่า “คนที่หว่านเมล็ดพืชพันธุ์ดีคือ บุตรมนุษย์³⁸ ไร่ในที่นี้คือโลกนี้ เมล็ดพืชพันธุ์ดีคือคนของอาณาจักรของพระเจ้า ต้นวัชพืชคือคนของมารร้าย³⁹ ศัตรูที่เข้ามาหว่านวัชพืชคือมารร้าย ฤดูเก็บเกี่ยวคือวันสิ้นยุค และพวกคนงานที่เก็บเกี่ยวก็คือพวกทูตสวรรค์
40 ต้นวัชพืชถูกถอนไปเผาไฟอย่างไร เมื่อวันสิ้นยุคมาถึงก็จะเป็นอย่างนั้น⁴¹ บุตรมนุษย์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไปรวบรวมทุกอย่างที่ทำให้คนทำบาปและคนที่ทำชั่ว ให้ออกไปจากอาณาจักรของพระองค์⁴² ทูตสวรรค์จะเอาคนพวกนี้ ไปโยนลงในเตาไฟที่ร้อนแรง ที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด⁴³ แล้วคนที่ทำตามใจพระเจ้าก็จะส่องสว่างเหมือนกับดวงอาทิตย์ในอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

เรื่องทรัพย์สมบัติและไข่มุก

44 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหมือนกับทรัพย์สมบัติที่ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีคนมาพบเขาก็เอาไปซ่อนไว้เหมือนเดิม และด้วยความดีใจจึงไปขายทุกอย่างทุกอย่างที่เขา มี แล้วไปซื้อที่นั่น”
45 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกเม็ดงาม⁴⁶ เมื่อได้พบไข่มุกที่มีค่ามหาศาลเม็ดหนึ่ง จึงไปขายทุกอย่างทุกอย่างที่เขา มี และไปซื้อไข่มุกเม็ดนั้น”

เรื่องอวนจับปลา

47 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เหมือนอวนที่ทอดอยู่ในทะเลสาบและจับปลาได้หลายชนิด⁴⁸ เมื่ออวนเต็ม ก็ลากอวนขึ้นฝั่งนั่งเลือกแต่ปลาที่ดีๆใส่ถัง และโยนปลาที่ไม่ดีทิ้งไป⁴⁹ ในวันสิ้นยุคก็จะ

‡ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 78:2

เป็นอย่างนั้น เหล่าทูตสวรรค์จะออกมาแยกพวกคนชั่วออกจากพวกคนดี⁵⁰ แล้วจะโยนพวกคนชั่วลงในเตาไฟที่ร้อนแรงที่มีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด”

⁵¹ “ทั้งหมดที่เราพูดมานี้ พวกคุณเข้าใจแล้วหรือยัง” พวกศิษย์ตอบว่า “เข้าใจแล้วครับ”

⁵² พระเยซูจึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกครูสอนกฎปฏิบัติทุกคนที่ได้เรียนรู้ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ได้เอาสมบัติทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากห้องเก็บของ”

พระเยซูกลับบ้าน

(มก. 6:1-6; ลก. 4:16-30)

⁵³ เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้ไปจากที่นั่น ⁵⁴ กลับไปที่บ้านเมืองของพระองค์ แล้วเริ่มสอนคนในที่ประชุมชาวยิว พวกเขาทั้งที่ฟังและถามกันว่า “โอ้หมอนี้ไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจในการทำเรื่องอัศจรรย์นี้มาจากไหนกัน ⁵⁵ นี่มันลูกช่างไม้ไม่ใช่หรือ มีแม่ชื่อมารีย์ มีน้องชายชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ ⁵⁶ น้องสาวทุกคนของมันก็อยู่เบื้องเดียวกับพวกเรากับไม่ใช่หรือ แล้วมันไปได้สติปัญญาและฤทธิ์อำนาจอย่างนี้มาจากที่ไหน” ⁵⁷ พวกเขาจึงขุ่นเคืองพระองค์มาก แต่พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้รับเกียรติในสิ่งที่ ยกเว้นในบ้านเมือง และในครอบครัวของตนเองเท่านั้น” ⁵⁸ พระเยซูจึงไม่ได้ทำการอัศจรรย์ที่นั่นมากนัก เพราะพวกนั้นไม่ความเชื่อในพระองค์

เฮโรดได้ยินเรื่องของพระเยซู

(มก. 6:14-29; ลก. 9:7-9)

14 เมื่อกษัตริย์เฮโรด † ผู้ปกครองแคว้นกาลิลีได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู ² ก็พิศุกับที่ปรีชาของเขาวว่า “ต้องเป็นยอห์นคนไหนที่พาพิชิจุ่มน้ำ ฟันขึ้นจากความตายแน่ๆ เขาถึงทำการอัศจรรย์พวกนี้ได้”

ยอห์นคนทำพิชิจุ่มน้ำตายอย่างไร

³ ก่อนหน้านั้น เฮโรดได้จับยอห์นล้ามโซ่และขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของเฮโรดเอง ⁴ เพราะยอห์นบอกเขาเสมอว่า “มันผิดที่ท่านเอาเฮโรเดียสมาเป็นภรรยา” ⁵ เฮโรดจึงอยากจะฆ่ายอห์น แต่เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนถือว่ายอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

⁶ ในงานวันเกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียสได้ออกมาเต้นรำให้เฮโรดและแขกของเขาดู เธอทำให้เฮโรดถูกอกถูกใจมาก ⁷ เฮโรดสาบานที่จะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอขอ ⁸ เธอขอเฮโรดตามทีแม่ของเธอบอกให้ขอ คือ “ตัดศีรษะของยอห์นคนทำพิชิจุ่มน้ำใส่ถาดมาให้ที่นี่ค่ะ” ⁹ กษัตริย์เฮโรดเสียใจมาก แต่เพราะเขาได้สาบานไว้แล้วต่อหน้าแขกของเขา เฮโรดจึงสั่งให้ทำตามที่เขาต้องการ ¹⁰ เฮโรดใช้ให้คนไปตัดหัวยอห์นในคุก ¹¹ แล้วเอาใส่ถาดมาให้เธอ แล้วเธอก็เอาไปให้แม่ของเธอ ¹² พวกศิษย์ของยอห์นมาเอาร่างของยอห์นไปฝัง และไปเล่าเรื่องนี้ให้พระเยซูฟัง

พระเยซูเลี้ยงคนมากกว่าห้าพันคน

(มก. 6:30-44; ลก. 9:10-17; ยน. 6:1-14)

¹³ เมื่อพระเยซูได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับยอห์น พระองค์ได้ลงเรือไปยังที่เบเล็ยเวเพียงคนเดียว เมื่อผู้คนจากหมู่บ้านต่างๆ ได้ยินเรื่องนี้ พวกเขาทั้งที่เดินเท้าติดตามพระองค์ ¹⁴ เมื่อพระองค์มาถึงฝั่งก็เห็นฝูงชนเป็นจำนวนมากรออยู่ก่อนแล้ว พระองค์รู้สึกสงสารและได้รักษาโรคให้กับคนป่วย

¹⁵ เมื่อถึงตอนเย็น พวกศิษย์มาบอกพระเยซูว่า “ที่นี่ก็เบเล็ยเวมากและนี่ก็เย็นมากแล้ว ส่งฝูงชนพวกนี้กลับไปเถอะ พวกเขาจะได้เข้าไปตามหมู่บ้านต่างๆหาซื้ออาหารกินกัน”

¹⁶ แต่พระเยซูตอบว่า “พวกเขาไม่ต้องไปไหนหรอก อยู่ที่นี่แหละ พวกคุณไปหาอาหารมาเลี้ยงพวกเขาสิ”

¹⁷ พวกศิษย์ตอบว่า “พวกเราไม่มีอะไรเลยนอกจากขนมปังห้าก้อน กับปลาสองตัวเท่านั้น”

¹⁸ พระเยซูบอกว่า “เอามาสิ” ¹⁹ พระเยซูสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนหญ้า แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวมา พระเยซูขอขึ้นไปบนสวรรค์ ขอบคุณพระเจ้าแล้วพระองค์แบ่งขนมปังให้กับพวกศิษย์ แล้วพวกศิษย์ก็แจกขนมปังให้ประชาชน ²⁰ ทุกคนกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ยังเก็บเศษอาหารที่เหลือได้จนเต็มสิบลองชั่ง ²¹ คนที่กินอาหารอยู่ที่นั่นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน ไม่นับผู้หญิงและเด็ก

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มก. 6:45-52; ยน. 6:16-21)

²² ทันทีที่กินกันเสร็จแล้ว พระเยซูให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามฟากไปก่อนล่วงหน้า ส่วนพระองค์รอส่งประชาชนอยู่ที่นั่น ²³ เมื่อพระองค์ส่งประชาชนเสร็จแล้ว พระองค์ขึ้นไปบนภูเขาตามลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงตอนค่ำ พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่นั่นคนเดียว ²⁴ ส่วนเรือได้ออกไปไกลจากฝั่งมากแล้ว และถูกคลื่นซัดเพราะแล่นทวนลมอยู่

²⁵ ช่วงตีสามถึงหกโมงเช้า พระเยซูเดินบนน้ำไปหาพวกเขา ²⁶ เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์เดินอยู่บนน้ำ ก็ตกใจกลัว ร้องกันเสียงหลงว่า “ผี”

²⁷ พระองค์ก็รีบบอกกับพวกเขาว่า “อย่าตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว”

²⁸ เปโตรก็เลยพูดว่า “อาจารย์ ถ้าเป็นอาจารย์จริงๆเรียกให้ผมเดินบนน้ำไปหาหน่อยสิครับ”

²⁹ พระเยซูจึงพูดว่า “มาสิ” เปโตรก็ออกมาจากเรือ เดินบนน้ำไปหาพระองค์ ³⁰ แต่เมื่อเปโตรเห็นคลื่นลมพัดแรงก็กลัว และเริ่มจมลงไปในน้ำ เขาร้องตะโกนว่า “อาจารย์ ช่วยด้วย”

³¹ พระเยซูยื่นมือจับตัวเขาไว้ทันที แล้วพูดว่า “ความเชื่อ้อยจริงๆ จะไปสงสัยทำไม”

³² เมื่อเปโตรและพระเยซูขึ้นมาอยู่บนเรือแล้ว ลมก็สงบลง ³³ พวกศิษย์ที่อยู่ในเรือต่างมากกราบไหว้พระองค์ และพูดว่า “อาจารย์เป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงๆ”

พระเยซูรักษาคนป่วยเป็นจำนวนมาก

(มก. 6:53-56)

³⁴ เมื่อข้ามฟากมาถึงฝั่งเยนเนซารेत ³⁵ ประชาชนที่นั่นจำพระเยซูได้ ก็เลยส่งข่าวกันไปทั่วบริเวณที่อยู่ใกล้ๆกันว่าพระเยซูมาพวกเขาพาพวกคนป่วยทั้งหมดมาหาพระองค์ ³⁶ พวกคนป่วยต่างอ่อนวอนขอแค่แตะๆเท้าที่ชายเสื้อคลุมของพระองค์ และทุกคนที่ได้แตะก็หายป่วยกันหมด

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นแล้วอ้างว่าเป็นของพระเจ้า

(มก. 7:1-23)

15 พวกฟาริสีและครูสอนกฎปฏิบัติได้เดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาหาพระองค์ และถามพระองค์ว่า ² “ทำไมศิษย์ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษ ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

³ พระเยซูตอบว่า “แล้วทำไมพวกคุณถึงขัดคำสั่งพระเจ้าเพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกคุณล่ะ ⁴ พระเจ้าบอกไว้ให้เคารพบิดาและแม่” †† และ ใครสาปแช่งพ่อแม่จะมีโทษถึงตาย ⁵ แต่

† กษัตริย์เฮโรด คือ เฮโรด แอนติปาส ปกครองกาลิลีและเปเรียในช่วง 4 ปี ก่อนพระเยซูเกิดจนค.ศ. 39 เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช

†† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16 ‡ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 21:17

พวกคุณกลับสอนว่าไม่ผิดที่จะบอกพ่อแม่ว่า ‘สิ่งที่ลูกจะเอามาช่วยพ่อแม่ได้นั้น ลูกได้ยกให้กับพระเจ้าไปหมดแล้ว’⁶ ด้วยวิธีนี้เขาก็เลยไม่ต้องเคารพพ่อของเขา เพราะเห็นแก่ประเพณีของคุณ คุณยกเลิกพระคำของพระเจ้า⁷ แล้วพวกหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พูดแทนพระเจ้าเกี่ยวกับพวกคุณไว้ถูกต้องเลยทีเดียวว่า

8 คนพวกนี้นับถือเราแต่ปากเท่านั้น

แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรามาก

9 จึงไม่มีประโยชน์ที่เขาจะบูชาเรา

เพราะสิ่งที่เขาสอนกันนั้น เป็นแค่กฎที่มีมนุษย์ตั้งขึ้น”[†]

10 พระเยซูเรียกฝูงชนเข้ามาและพูดว่า “ฟังให้เข้าใจนะ”¹¹ สิ่งที่เขาเข้าไปในปากไม่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้ายกเว้นแต่สิ่งที่ออกมาจากปากนั้นแหละ ที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า”

12 พวกศิษย์เข้ามาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์รู้หรือเปล่า ที่อาจารย์พูดไปนั้น ทำให้พวกฟาริสีโกรธแค้นมาก”

13 พระเยซูตอบว่า “ต้นไม้ทุกต้นที่พระบิดาของเราบนสวรรค์ไม่ได้ปลูก ก็จะถูกถอนรากถอนโคนจนหมด”¹⁴ ไม่ต้องไปสนใจหรอก พวกเขาคือคนนำทางตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในคู”

15 เปโตรบอกพระเยซูว่า “ช่วยอธิบายเรื่องเปรียบเทียบที่เพิ่งพูดไปนั้นให้ฟังหน่อยครับ”

16 พระเยซูพูดว่า “อะไรกัน ยังไม่เข้าใจอีกหรือ”¹⁷ ไม่เห็นหรือว่า ทุกอย่างที่คุณกินเข้าไปในปากจะตกลงไปในท้อง แล้วถ่ายออกมา¹⁸ แต่สิ่งที่พูดออกมาจากปากนั้น มันมาจากใจ และสิ่งนี้เองที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า¹⁹ เพราะสิ่งที่ออกมาจากใจ คือความคิดชั่วร้าย การเซ่นฆ่ากัน การมีชู้ ความผิดบาปทางเพศอื่นๆ การลักขโมย การโกหก การใส่ร้ายป้ายสีกัน²⁰ สิ่งเหล่านี้แหละเป็นสิ่งที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า แต่การที่ไม่ได้ล้างมือก่อนกินอาหาร ไม่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้ายกเว้น”

พระเยซูช่วยผู้หญิงที่ไม่ใช่ชาวยิว

(มก. 7:24-30)

21 พระเยซูออกจากที่นั่น และเข้าไปยังเขตแดนเมืองไทโรและเมืองไซดอน²² หญิงชาวคานาอันคนหนึ่งที่อยู่แถวนั้น ได้เข้ามาร้องบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด”^{††} สงสารฉันด้วยเถอะ ลูกสาวของฉันถูกผีสิง เธอทนทุกข์ทรมานมาก”

23 พระเยซูไม่ได้ตอบเธอเลยสักคำ พวกศิษย์เข้ามาขู่พระองค์ว่า “ไล่เธอไปเถอะครับ นารีาคำนี้ ร้องตะโกนตามติดอยู่ได้”

24 พระเยซูตอบผู้หญิงคนนั้นว่า “พระเจ้าส่งเรามาช่วยเฉพาะคนอิสราเอลที่เป็นเหมือนแกะที่หลงทางของพระองค์”

25 เธอจึงเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระเยซู และพูดว่า “องค์เจ้าชีวิต ช่วยฉันด้วยเถิด”

26 พระเยซูจึงตอบว่า “มันไม่ถูกต้องหรอกนะ ที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน”

27 หญิงคนนั้นตอบว่า “ใช่ค่ะ แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของนายมันนะคะ”

28 พระเยซูตอบว่า “เธอนี้มีความเชื่อมากจริงๆ เธอขออะไรก็ให้เป็นไปตามนั้น” แล้วลูกสาวของนางก็หายเป็นปกติทันที

พระเยซูรักษาคนป่วยจำนวนมาก

29 พระเยซูออกจากที่นั่น เดินไปตามชายฝั่งทะเลสาบกาลิลีและขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งพักอยู่บนเนิน³⁰ มีฝูงชนจำนวนมากมาหาพระเยซู พวกเขาบางคนง่อย คนตาบอด คนพิการ คนใบ้ และคนที่เปื้อนโรคอื่นอีกมากมายมาด้วย และเอามาวางนอนอยู่ที่เท้าของพระองค์ แล้วพระองค์ได้รักษาทุกคนจนหายหมด³¹ ผู้-

† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 29:13 †† บุตรของดาวิด เป็นชื่อเรียกพระคริสต์ (พระเมสสิยาห์) ซึ่งเป็นเชื้อสายของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อประมาณหนึ่งพันปีก่อนพระเยซูมาเกิด

คนต่างก็พากันประหลาดใจ เมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการก็หายคนขาเป๋เดินได้ และคนตาบอดก็มองเห็น ทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

พระเยซูเลี้ยงอาหารคนกว่าสี่พันคน

(มก. 8:1-10)

32 พระเยซูเรียกพวกศิษย์ของพระองค์มา แล้วพูดว่า “สงสารคนพวกนี้จริงๆ เพราะเขาอยู่ที่นี้กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกินด้วย ไม่อยากจะส่งพวกเขากลับไปทั้งๆที่ยังหิวอยู่ อาจจะไปเป็นลมกลางทางได้”

33 พวกศิษย์จึงพูดว่า “ในที่ที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งอย่างนี้ จะไปเอาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้งมากมายขนาดนี้ได้ล่ะครับ”

34 พระเยซูถามว่า “พวกคุณมีขนมปังอยู่กี่ก้อน” พวกศิษย์ตอบว่า “เจ็ดก้อนกับปลาตัวเล็กอีกไม่กี่ตัว”

35 พระเยซูบอกให้ฝูงชนนั่งลงกับพื้น³⁶ พระองค์เอาขนมปังทั้งเจ็ดก้อนและปลามา ขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังและปลาส่งให้พวกศิษย์ พวกศิษย์ก็เอาไปแจกให้กับฝูงชนกินกัน³⁷ เมื่อทุกคนกินอิ่มแล้ว พวกศิษย์เก็บเศษอาหารที่เหลือได้เจ็ดเซ่งเต็มๆ³⁸ นับผู้ชายที่กินอยู่ที่นั่นได้สี่พันคน ไม่รวมผู้หญิงและเด็ก³⁹ หลังจากพระเยซูส่งทุกคนกลับบ้านหมดแล้ว พระองค์ก็ลงเรือไปแคว้นมาคาดาน

ผู้นำชาวยิวทดสอบพระเยซู

(มก. 8:11-13; ลก. 12:54-56)

16 พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเรียกให้พระเยซูทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อทดสอบว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริงหรือไม่

2 พระเยซูตอบว่า “เมื่อท้องฟ้าสีแดงในตอนเย็น คุณบอกว่าพรุ่งนี้อากาศจะดี³ เมื่อท้องฟ้าสีแดงและมืดครึ้มในตอนเช้า คุณบอกว่าวันนี้ฝนจะตก คุณรู้จักที่จะตีความหมายของดินฟ้าอากาศ แต่กลับไม่รู้ตีความหมายของสิ่งเหล่านี้ที่เราทำ⁴ มีแต่คนที่ชั่วและไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้า ที่เรียกร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำอะไรให้ดูนอกจากการอัศจรรย์ของโยนาห์”[†] แล้วพระเยซูก็ไปจากพวกเขา

เชื้อของพวกฟาริสีและสะดูสี

(มก. 8:14-21)

5 ขณะที่พวกศิษย์ของพระเยซูกำลังข้ามทะเลสาบไปอีกฟากหนึ่งนั้น ก็ลมเอาขนมปังมาด้วย⁶ พระเยซูได้เตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดีนะ”

7 พวกศิษย์จึงพูดกันว่า “ที่อาจารย์พูดอย่างนี้ ต้องเป็นเพราะพวกเราลืมเอาขนมปังมาแน่ๆ”

8 พระเยซูรู้ว่าพวกเขา กำลังพูดเรื่องอะไร จึงพูดว่า “พวกคุณนี้ช่างมีความเชื่อน้อยจริงๆ ไปพูดกันถึงเรื่องไม่มีขนมปังทำไม⁹ นี้พวกคุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ จำไม่ได้แล้วหรือ ตอนที่เราแบ่งขนมปังห้าก้อนเลี้ยงคนห้าพันคน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง¹⁰ หรือตอนที่เราแบ่งขนมปังเจ็ดก้อนเลี้ยงคนสี่พันคน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่เซ่ง¹¹ ทำไมพวกคุณถึงไม่เข้าใจนะว่า เราไม่ได้พูดถึงเรื่องขนมปัง แต่เราเตือนให้พวกคุณระวังเชื้อของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี”

12 ในที่สุดพวกศิษย์ก็เข้าใจแล้วว่า พระองค์ไม่ได้พูดถึงเชื้อที่ใส่ในขนมปัง แต่เตือนให้ระวังเรื่องคำสอนของพวกฟาริสีและสะดูสี

† การอัศจรรย์ของโยนาห์ เป็นเรื่องราวของโยนาห์ที่อยู่ในท้องปลาใหญ่ถึงสามวัน เหมือนกับพระเยซูที่อยู่ในหลุมฝังศพสามวันเช่นกัน ออกจากหนังสือของโยนาห์ในพระคัมภีร์เดิม

เปโตรพูดว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

(มก. 8:27-30; ลก. 9:18-21)

13 เมื่อพระเยซูมาถึงแคว้นซีซาร์ยาฟิลิปปี พระองค์ถามพวกศิษย์ว่า “คนเขาพูดกันว่าบุตรมนุษย์เป็นใครกัน”
 14 พวกศิษย์ตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์ บางคนก็ว่าเป็นเยเรมียาห์หรือเป็นคนหนึ่งในพวกผู้พูดแทนพระเจ้า”
 15 พระเยซูถามพวกศิษย์ว่า “แล้วพวกคุณล่ะ ว่าเราเป็นใคร”
 16 ซีโมน เปโตร ตอบว่า “พระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ พระบุตรของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่”
 17 พระเยซูตอบว่า “ซีโมนลูกของโยนาห์ คุณนี้ได้รับเกียรติจริงๆ ในเรื่องนี้ พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์เป็นผู้เปิดเผยให้คุณรู้แน่ ไม่ใช่ผมมนุษย์หรอก” 18 เราจะบอกให้รู้ว่า คุณคือเปโตร † และบนหินก้อนนี้ เราจะสร้างหมู่ประชุมของเราขึ้นมา และอำนาจทั้งหมดของความตาย †† จะไม่สามารถเอาชนะหมู่ประชุมของเราได้ 19 เราจะให้กุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์กับคุณ อะไรก็ตามที่คุณห้ามไม่ให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามไม่ให้ทำด้วย ส่วนอะไรก็ตามที่คุณให้ทำบนโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะให้ทำด้วย” 20 แล้วพระเยซูได้สั่งพวกศิษย์ห้ามไม่ให้บอกใครว่าพระองค์เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

พระเยซูทำนายว่าพระองค์ต้องตาย

(มก. 8:31-9:1; ลก. 9:22-27)

21 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระเยซูเริ่มอธิบายให้พวกศิษย์ฟังว่า พระองค์จะต้องไปเมืองเยรูซาเล็มและต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่างจากพวกผู้นำอาารุโสของชาวยิว พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พระองค์จะถูกฆ่า แต่จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม
 22 เปโตรดึงพระองค์มาข้างๆและต่อว่าพระองค์ว่า “ไม่มีทางหรอกอาจารย์ มันจะไม่มีวันเกิดขึ้นอย่างนั้นแน่”
 23 พระองค์หันมาพูดกับเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน แกกำลังขัดขวางเรา เพราะแกไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”
 24 แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าใครอยากติดตามเรามา คนนั้นต้องเลิกตามใจตัวเอง และแบกกางเขนของตัวเองตามเรา มา 25 คนที่อยากจะทำอะไรจะไม่ได้หรอก แต่คนที่ยอมสละตัวเองเพื่อเราจะค้นพบตัวเอง 26 มันจะได้กำไรตรงไหน ถ้าได้โลกทั้งใบ แต่ตั้งเองถูกทำลายไป จะเอาอะไรไปแลกเพื่อจะได้ตัวเองกลับคืนมาได้หรือ 27 เพราะบุตรมนุษย์จะกลับมามีชีวิตด้วยความสง่างามของพระบิดาของพระองค์ และมาพร้อมกับทูตสวรรค์ของพระองค์ แล้วบุตรมนุษย์จะมาตัดสินมนุษย์ทุกคนตามการกระทำของเขา 28 เราจะบอกให้รู้ว่า มีบางคนในพวกคุณที่ยืนอยู่ที่นี่จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์มาในอาณาจักรของพระองค์”

พระเยซูกับโมเสสและเอลียาห์

(มก. 9:2-13; ลก. 9:28-36)

17 หกวันต่อมาพระเยซูพาเปโตร ยาโกบ และยอห์นน้องของยาโกบ ขึ้นไปบนภูเขาสูงกันตามลำพัง 2 แล้วลักษณะของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา ใบหน้าของพระองค์ส่องสว่างจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ เสื้อผ้าของพระองค์กลายเป็นสีขาวเปล่งประกายแวววับ 3 แล้วพวกเขาก็เห็นโมเสสกับเอลียาห์ † กำลังพูดคุยอยู่กับพระเยซู

† เปโตร เป็น ชื่อในภาษากรีกหมายถึงก้อนหิน †† อำนาจทั้งหมดของความตาย หรือแปลตรงๆได้ว่า ประดุจของเฮเดส (เฮเดส หมายถึงสถานที่ที่คนตายไปอยู่) † † โมเสสกับเอลียาห์ คือ ผู้นำสองคนที่สำคัญของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม

4 เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิต ดีมากเลยที่พวกเราได้มาอยู่ที่นี่ ถ้าท่านต้องการ ผมจะสร้างเพิงขึ้นมาสวมหลัง ให้ท่านหลังหนึ่ง โคมเสสหลังหนึ่ง และเอลียาห์หลังหนึ่ง”

5 ขณะที่เปโตรยังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆสว่างไสวมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดออกมาจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้คือลูกกรีกของเรา เรามุ่งใจในدتัวท่านมาก ให้เชื่อฟังท่าน”

6 เมื่อพวกศิษย์ได้ยิน ก็ก้มหน้ากราบลงกับพื้นด้วยความตกใจกลัวยิ่งนัก 7 แต่พระเยซูเดินมาแตะตัวพวกเขาและพูดว่า “ลุกขึ้น ไม่ต้องกลัว” 8 เมื่อพวกเขาเงยหน้าขึ้นมา ก็ไม่เห็นใครอีก นอกจากพระเยซูเท่านั้น

9 ขณะที่พวกเขากำลังเดินลงมาจากภูเขา พระองค์สั่งพวกเขาว่า “อย่าบอกใครว่าพวกคุณได้เห็นอะไร จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

10 พวกศิษย์ถามพระเยซูว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงพูดว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อนพระคริสต์ล่ะครับ”

11 พระเยซูตอบว่า “เอลียาห์จะต้องมาก่อนเพื่อมาเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย 12 แต่เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่าเป็นเอลียาห์ จึงทำกับเขาตามใจชอบ และพวกเขาก็จะทรمانบุตรมนุษย์อย่างนั้นเหมือนกัน” 13 พวกศิษย์ถึงรู้ว่า พระเยซูกำลังพูดถึงยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

พระเยซูรักษาเด็กชายที่ป่วย

(มก. 9:14-29; ลก. 9:37-43)

14 เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์ลงมาถึงที่ฝูงชนอยู่กัน มีชายคนหนึ่งมาคุกเข่าต่อหน้าพระองค์ 15 และพูดว่า “อาจารย์ ได้โปรดสงสารลูกชายของผมด้วยเถิด เขาเป็นโรคลมบ้าหมู ต้องทนทุกข์ทรมานมาก ตกลงในไฟหรือตกน้ำอยู่บ่อยๆ 16 ผมพาเขามาหาพวกศิษย์ของอาจารย์ แต่พวกเขาก็รักษาไม่ได้”

17 พระเยซูตอบเขาว่า “พวกขาดความเชื่อ หัวดี้อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแค่ไหน เราจะต้องอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาเด็กคนนั้นมาหาเราซี” 18 แล้วพระเยซูก็วางมือลงบนศีรษะของเด็กคนนั้น และเด็กคนนั้นก็หายเป็นปกติทั้ง

19 พวกศิษย์เข้ามาหาพระองค์ตามลำพัง และถามว่า “ทำไมพวกเรายังไล่ผีชั่วคนนั้นไม่ได้ล่ะครับ” 20 พระเยซูตอบว่า “เพราะพวกคุณมีความเชื่ออ่อนเกินไป เราจะบอกให้รู้แน่ๆ ว่าแค่คุณมีความเชื่อเท่าเมล็ดมัสตาร์ด คุณสั่งภูเขาลูกนี้ให้เคลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น มันก็เคลื่อนไปแล้ว จะไม่มีอะไรที่คุณทำไม่ได้เลย” 21 †

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

(มก. 9:30-32; ลก. 9:43-45)

22 เมื่อพวกเขามาชุมนุมกันที่แคว้นกาลิลี พระเยซูบอกกับพวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกจับส่งไปอยู่ในมือของมนุษย์ 23 และเขาจะถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม” พวกศิษย์จึงเศร้าเสียใจมาก

พระเยซูสอนเรื่องการจ่ายภาษี

24 เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์มาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม คนเก็บภาษีวิหาร † มาถามเปโตรว่า “อาจารย์ของคุณไม่เสียภาษีวิหารหรืออย่างไร”

25 เปโตรตอบว่า “เสียสิ” เมื่อเปโตรเข้าไปหาพระเยซูในบ้าน พระเยซูก็พูดขึ้นก่อนว่า “ซีโมน คุณคิดอย่างไร กษัตริย์ในโลกนี้เก็บภาษีจากลูกๆของพระองค์ หรือจากคนอื่น?”

†† สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 21 ว่า “ผีชนิดนี้จะถูกขับไล่ออกไปไม่ได้ นอกจากจะอธิษฐานและอดอาหารเท่านั้น” †† ภาษีวิหาร หมายถึงภาษีที่ผู้ชายชาวยิวทุกคนจะต้องจ่ายปีละครั้ง เพื่อบำรุงวิหารโดยเสียคนละ 2 เหรียญตราหมา ตราหมาเป็นเหรียญเงินของกรีก

26 เปโตรตอบว่า “เก็บจากคนอื่น ๆ ครับ” พระเยซูบอกว่า “ถ้าอย่างนั้นลูกๆ ก็ไม่ต้องเสียภาษีนะสิ 27 แต่เพื่อไม่ให้คนเก็บภาษีโกรธ คุณไปตกเบ็ดที่ทะเลสาบ เมื่อจับได้ปลาตัวแรก ให้จ้างปากมัน แล้วคุณก็จะพบเหรียญหนึ่งเหรียญ † ให้เอาเงินนั้นไปเสียภาษีของเราสองคน”

ใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด
(มก. 9:33-37; ลก. 9:46-48)

18 ในเวลานั้นพวกศิษย์ได้มาถามพระเยซูว่า “ใครเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ครับ”

2 พระเยซูเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งให้มายืนอยู่ท่ามกลางพวกศิษย์ 3 แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณไม่ยอมเปลี่ยนตัวเองให้เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ คุณจะไม่มีวันได้เข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์เลย 4 ดังนั้นใครก็ตามที่ทำตัวอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเด็กเล็กๆ คนนี้ ก็จะเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์

5 ใครก็ตามที่ต้อนรับเด็กเล็กๆ อย่างนี้ เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ได้รับเราด้วย

พระเยซูเตือนเรื่องสิ่งต่างๆ ที่ช่วยทำให้คนทำบาป
(มก. 9:42-48; ลก. 17:1-2)

6 ระหว่างการทำให้คนที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเราหลงไปทำบาป กับการถูกถ่วงน้ำหนักโดยมีหินไม่แบ่ง † ‡ ผูกคอไว้ อย่างหลังนี้ ก็ยิ่งจะดีกว่า 7 โลกนี้มันน่าละอายจริงๆ เพราะสิ่งต่างๆ ที่มายั่วยุให้คนทำบาป เรื่องอย่างนี้หนิไม่พ้นหรอก ต้องเกิดขึ้นแน่ แต่คนที่ก่อเรื่องแบบนี้ขึ้นมา น่าละอายจริงๆ 8 ดังนั้นถ้ามีมือหรือเท้าของคุณเอง ทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งเลย เพราะมือด้วนหรือเท้าด้วน แล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ยังดีกว่ามีมือหรือเท้าครบทั้งสองข้าง แต่ถูกโยนลงในไฟที่ไม่มดับ 9 ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาป ควักมันทิ้งเลย เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วมีชีวิตแต่ตลอดไป ก็ยิ่งดีกว่ามีตาครบทั้งสองข้าง แต่ต้องถูกโยนลงในไฟนรก

เรื่องแคะที่หลงหาย
(ลก. 15:3-7)

10 ระวังให้ดี อย่าดูถูกคนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเรา แม้แต่คนเดียว เราจะบอกให้รู้ว่า ที่บนสวรรค์นั้น พุดประจำตัวของพวกเขาเฝ้าอยู่ต่อหน้าพระบิดาของเราเสมอ 11 †

12 พวกคุณคิดอย่างไร ถ้าชายคนหนึ่งมีแคะอยู่ร้อยตัว แล้วมีตัวหนึ่งหายไป เขาจะไม่ทิ้งแคะทั้งเก้าสิบเก้าตัวไว้บนภูเขา และออกตามหาแคะที่หายไประหว่างนั้นหรือ 13 เมื่อเขาพบแคะตัวนั้นแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า เขาจะดีใจที่ได้พบแคะตัวนั้นมากกว่าที่มีแคะเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หายไปไหน 14 พระบิดาของพวกคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็เหมือนกัน ไม่อยากให้คนที่ต่ำต้อยพวกนี้ของเราสักคนหลงหายไประหว่างนั้น

เมื่อมีคนทำผิดต่อเรา
(ลก. 17:3)

15 ถ้าพี่น้องทำบาปต่อคุณ † ก็ให้ไปชี้แจงความผิดของเขาตัวต่อตัว ถ้าเขาฟัง คุณก็ได้เขากลับมาเป็นพี่น้องอีก 16 แต่ถ้าเขาไม่ยอมฟัง ก็ให้พาอีกคนหรือสองคนไปหาเขาด้วยกัน เพื่อจะได้มีพยานรู้เห็นสองหรือสามคน 17 ถ้าเขายังไม่ยอมฟังอีก ก็ให้เอาเรื่องนี้ไปบอกหมู่ประชุมของพระเจ้า และถ้าเขายังไม่ฟังแม้แต่

† พบเหรียญหนึ่งเหรียญ ซึ่งมีค่าเท่ากับ 4 เหรียญดราจมา ดราจมาเป็นเหรียญเงินของกรีก †† หินไม่แบ่ง นี่เป็นหินไม่แบ่งขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ลากลากตอนไม่แบ่ง ‡ สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อที่ 11 a “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาช่วยผู้หลงหายให้รอด” ††† ถ้าพี่น้องทำบาปต่อคุณ สำเนากรีกบางฉบับไม่มีคำว่า “ต่อคุณ”

หมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ให้ทำกับเขาเหมือนกับเป็นคนนอกศาสนาหรือคนเก็บภาษี

18 เราจะบอกให้รู้ว่า อะไรก็ตามที่พวกคุณห้ามในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะห้ามด้วย และอะไรก็ตามที่พวกคุณยอมในโลกนี้ พระเจ้าที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยอมด้วย

19 เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าพวกคุณที่อยู่ในโลกนี้สองคนเห็นด้วยกันที่จะขอสิ่งใดสิ่งหนึ่ง พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ก็จะทำให้ 20 เพราะที่ไหนก็ตาม ที่มีสองหรือสามคนมาอยู่รวมกัน เพราะเป็นศิษย์ของเรา เราก็จะอยู่กับพวกเขาที่นั่น”

เรื่องการให้อภัย

21 เปโตรก็เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ เมื่อพี่น้องทำบาปต่อผม ผมควรจะอภัยให้กี่ครั้งดีครับ ตั้งเจ็ดครั้งเลย จะดีไหมครับ”

22 พระเยซูตอบว่า “ใครบอกว่าแค่เจ็ดครั้ง ต้องเป็นเจ็ดสิบเจ็ดครั้ง” †

23 “ดังนั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ถึงเปรียบเหมือนกับกษัตริย์องค์หนึ่ง ที่ต้องการจะสะสมเงินที่พวกทาสติดค้างอยู่ 24 เมื่อเริ่มคิดบัญชี ทาสคนหนึ่งที่เป็นหนี้กษัตริย์อยู่ห้าสิบล้านเหรียญเงิน † † † ก็ถูกพาตัวเข้ามา 25 แต่เขาไม่มีเงินพอที่จะจ่ายหนี้ กษัตริย์จึงสั่งให้เอาตัวทาสคนนั้น รวมทั้งภรรยาและลูกๆ ตลอดจนข้าวของทุกอย่างของเขาไปขาย เพื่อเอาเงินมาใช้หนี้

26 คนนั้นจึงคุกเข่าลงอ้อนวอนกษัตริย์ว่า “ขอเวลาผมหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด” 27 กษัตริย์เกิดความสงสารเขาก็เลยยกหนี้ให้และปล่อยตัวไป

28 เมื่อทาสคนนั้นออกไป ก็ไปเจอเพื่อนทาสด้วยกันที่เป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเหรียญเงิน เขาก็เข้าไปบีบบังคับเพื่อนทาสคนนั้นและสั่งว่า “ใช้หนี้มาเดี๋ยวนี้”

29 เพื่อนทาสที่เป็นลูกหนี้ได้คุกเข่าลงอ้อนวอนว่า “ขอเวลาผมอีกสักหน่อยเถอะครับ แล้วจะใช้หนี้ให้”

30 แต่เขาไม่ยอม กลับสั่งให้จับเพื่อนทาสคนนั้นไปขังคุกจนกว่าจะใช้หนี้ให้ทั้งหมด 31 เมื่อทาสคนอื่นเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ก็รู้สึกสงสารใจ จึงไปเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้กษัตริย์ฟัง

32 กษัตริย์เรียกทาสคนนั้นมาหา และพูดว่า “ไอ้ทาสชาติชั่ว ข้าไต่ยกหนี้ให้เอ็งทั้งหมดเพราะเอ็งอ้อนวอนข้า 33 เอ็งก็ควรจะสงสารเพื่อนทาสคนอื่นๆ ของเอ็ง เหมือนอย่างที่เราสงสารเอ็งด้วยไม่ใช่หรือ” 34 กษัตริย์โกรธมาก ก็เลยส่งทาสคนนั้นเข้าคุกและให้ลงโทษจนกว่าเขาจะใช้หนี้หมด 35 พระบิดาของเราที่อยู่บนสวรรค์ จะทำอย่างนั้นกับคุณเหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้องด้วยใจจริง”

เรื่องการหย่าร้าง
(มก. 10:1-12)

19 หลังจากทีพระเยซูพูดเรื่องพวกนี้แล้ว พระองค์ก็ออกจากแคว้นกาลิลีไปที่แคว้นยูเดีย ที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน 2 มีคนตามพระองค์ไปเป็นจำนวนมาก และพระองค์ก็รักษาคนป่วยที่นั่น

3 พวกฟาริสีบางคนมาหาพระองค์และทดสอบพระองค์โดยถามว่า “มันถูกกฎหมายหรือไม่ที่ผู้ชายจะหย่ากับภรรยาไม่ว่าด้วยเหตุผลใดก็ตาม”

4 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่า ‘เมื่อเริ่มแรกพระเจ้าผู้สร้างได้สร้างมนุษย์เป็นชายและหญิง’ † † † พระองค์พูดว่า ‘ผู้ชายจะแยกจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกันกับภรรยาของเขา แล้วทั้งสองจะกลายเป็นคนๆ เดียวกัน’ 5 † † † พวกเขายังไม่ใช้สองคนอีกต่อไป แต่

† † † เจ็ดสิบเจ็ดครั้ง หรือเจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด † † † ห้าสิบล้านเหรียญเงิน หรือ หนึ่งหมื่นตะลันต์ หนึ่งเหรียญเงิน เท่ากับค่าแรงทำงานของคนทั่วไปหนึ่งวัน † † † อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 1:27; 5:2 § อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

เป็นคนๆเดียวกัน ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้ว ก็อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

7 พวกฟาริสีจึงถามอีกว่า “แล้วทำไมโมเสสถึงสั่งให้ผู้ชายแค่เขียนใบหย่าให้กับภรรยา แล้วก็หย่าได้”

8 พระเยซูตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้พวกคุณหย่ากับภรรยาได้ เพราะคุณตืดังไม่เชื่อฟังคำสอนของพระเจ้า แต่พระเจ้าไม่ได้ตั้งใจให้เป็นอย่างนั้นตั้งแต่แรก 9 เราจะบอกให้รู้ว่า ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามิชู้ นอกจากเขาจะหย่าเพราะภรรยาทำบาปทางเพศเท่านั้น”

10 พวกศิษย์พูดกับพระเยซูว่า “ถ้ามันเป็นเหตุผลเดียวที่ผู้ชายจะหย่าภรรยาได้ ก็อย่าแต่งงานเสียเลยจะดีกว่า”

11 พระเยซูตอบว่า “ไม่ใช่ผู้ชายทุกคนจะรับคำสอนนี้ได้ แต่มีบางคนที่พระเจ้าทำให้รับได้ 12 มีหลายเหตุผลที่คนไม่แต่งงาน บางคนเกิดมาเป็นขันทึ่ บางคนถูกจับตอน † และบางคนไม่แต่งงาน เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ ถ้าใครสามารถอยู่เป็นโสดได้ ก็ไม่ควรแต่งงาน”

พระเยซูช่วยพรเด็ก ๆ

(มก. 10:13-16; ลก. 18:15-17)

13 มีคนพาเด็กเล็กๆเข้ามา เพื่อให้พระเยซูวางมือ †† และอธิษฐานให้ แต่พวกศิษย์ได้ต่อต้านคนพวกนั้นที่พาเด็ก ๆ มา 14 แต่พระเยซูบอกว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็กๆพวกนี้” 15 หลังจากที่พระองค์วางมือบนตัวเด็ก ๆ แล้ว พระองค์ก็ไปจากที่นั้น

เศรษฐีหนุ่มไม่ยอมติดตามพระเยซูไป

(มก. 10:17-31; ลก. 18:18-30)

16 มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซู และถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำอะไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

17 พระเยซูตอบว่า “คุณถามเราทำไมว่า อะไรดี มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ดี ถ้าคุณอยากมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ก็ต้องทำตามกฎปฏิบัติ”

18 ชายหนุ่มจึงถามว่า “กฎข้อไหนครับ” พระเยซูตอบว่า “ข้อที่ว่า ‘อย่าฆ่าคน อย่ามีชู้ อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ 19 ให้เคารพบิดาพ่อแม่ ‡ และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’ ††”

20 ชายหนุ่มคนนั้นตอบว่า “ผมรักษาทุกข้อที่บอกแล้ว ครั้นยังมีอะไรที่ผมต้องทำอีกไหมครับ”

21 พระเยซูตอบว่า “ถ้าจะทำให้ครบถ้วน ต้องไปขายทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่คุณมีอยู่ แล้วเอาเงินไปแจกจ่ายให้กับคนยากจน และคุณก็จะมีทรัพย์สมบัติอยู่บนสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา”

22 เมื่อชายหนุ่มได้ยินอย่างนั้น ก็จากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาร่ำรวยมาก

23 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนรวยจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์นั้นยากมาก 24 ขออย่าอีกคิดว่า จะให้อูฐลอดรูเข็ม ก็ยังจะง่ายกว่าให้คนรวยเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

25 เมื่อพวกศิษย์ได้ยินอย่างนั้นก็งงมาก และพูดว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะไปรอดได้”

26 พระเยซูมองพวกศิษย์และพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้ อยู่แล้ว แต่สำหรับพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้”

27 เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “พวกเราได้สละทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อมาติดตามอาจารย์ แล้วพวกเราจะได้รับอะไรครับ”

28 พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อพระเจ้าสร้างโลกใหม่แล้ว บุตรมนุษย์จะนั่งบนบัลลังก์อันสง่างาม และพวกคุณที่ได้

† ถูกจับตอน คือ คนที่ถูกตัดอวัยวะ †† วางมือ เป็นท่าที่แสดงว่าพระเยซูได้ให้พรพิเศษแก่เด็ก ๆ เหล่านี้ ‡ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12-16 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20 †† อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18

ติดตามเรา ก็จะขึ้นนั่งบนบัลลังก์สิบสองบัลลังก์ และตัดสินคนอิสราเอลสิบสองเผ่า 29 ทุกคนที่สละบ้านเรือน หรือพี่น้องชายหญิง หรือพ่อ หรือแม่ หรือลูก หรือไร่นา เพื่อมาติดตามเรา จะได้รับมากกว่าที่พวกเขาสละไปเป็นร้อยเท่า และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป 30 แต่คนที่ เป็นใหญ่เป็นโตที่สุดในตอนนี้จะกลายเป็นคนที่ต่ำต้อยที่สุด ส่วนคนที่ต่ำต้อยที่สุดในตอนนี้ จะกลายเป็นคนใหญ่คนโตที่สุด

เรื่องคนงานในสวนองุ่น

20 อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกับเจ้าของสวนคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปแต่เช้าตรู่ เพื่อไปจ้างคนงานมาทำงานในสวนองุ่นของเขา 2 เขาตกลงที่จะจ่ายค่าแรงหนึ่งเหรียญเงิน † ต่อวัน เขาก็ส่งพวกคนงานเข้าไปทำงานในสวนองุ่น

3 ประมาณเก้าโมงเช้า เจ้าของสวนเข้าไปที่ตลาดอีก และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆไม่ได้ทำอะไร 4 เขาพูดว่า “ถ้าพวกเจ้าไปทำงานในสวนองุ่นของข้า ข้าจะให้ค่าจ้างอย่างยุติธรรม” 5 คนพวกนั้นตกลงไป และเจ้าของสวนได้ออกไปอีกตอนประมาณเที่ยง และบ่ายสามโมง แล้วทำเหมือนเดิม 6 ประมาณห้าโมงเย็น เจ้าของสวนออกไปตลาดอีกครั้งหนึ่ง และเห็นบางคนยืนอยู่เฉยๆไม่ได้ทำอะไร เขาเข้าไปถามว่า ‘ทำไมพวกเจ้าถึงยืนอยู่เฉยๆทั้งวันแบบนี้’

7 คนเหล่านั้นตอบว่า “ไม่มีใครจ้างพวกเรา” เจ้าของสวนก็เลยชวนว่า “ไปทำงานที่สวนองุ่นของข้าสิ”

8 เย็นวันนั้นเจ้าของสวนสั่งหัวหน้าคนงานว่า “ไปเรียกคนงานมา แล้วจ่ายค่าแรงให้พวกเขา จ่ายคนที่เพิ่งมาทำที่หลังนี้ก่อน แล้วค่อยๆจ่ายไปจนถึงคนแรก”

9 คนงานที่เพิ่งจ้างมาตอนห้าโมงเย็นได้ค่าแรงไปคนละหนึ่งเหรียญเงิน 10 แล้วพวกคนงานที่จ้างมาก่อนก็เข้ามารับค่าแรง เขาคิดว่าจะได้มากกว่าคนอื่น แต่กลับได้แค่คนละหนึ่งเหรียญเงินเท่านั้น 11 เมื่อรับค่าแรงแล้ว พวกเขาก็ไปต่อว่าเจ้าของสวนว่า 12 “พวกนั้นทำงานแค่ชั่วโมงเดียว แต่นายจ่ายค่าแรงให้เท่ากับพวกเราที่ทำงานกลางแดดร้อนๆมาทั้งวัน”

13 เจ้าของไร่ตอบคนหนึ่งไปว่า “เพื่อนเอ๋ย ข้าไม่ได้โกงเจ้านะ เจ้าตกลงค่าแรงไว้หนึ่งเหรียญเงินไม่ใช่หรือ 14 รับค่าแรงของเจ้าแล้วไปซะ ข้าพอใจจะจ่ายคนที่ข้าจ้างมาหลังสุดเท่ากับที่ข้าจ่ายเจ้า 15 ข้าไม่มีสิทธิ์ที่จะใช้เงินของข้าตามใจตัวเองหรือยังงั้น เจ้าอิจฉาเพราะข้าใจดีหรือ”

16 อย่างนี้แหละ คนสุดท้ายจะกลับเป็นคนแรก และคนแรกจะกลับเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์

(มก. 10:32-34; ลก. 18:31-34)

17 ขณะที่พระเยซูกำลังเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์พาศิษย์ทั้งสิบสองคนปลิวออกมาอยู่กันตามลำพัง และพูดกับพวกเขาว่า 18 “ฟังนะ พวกเรากำลังจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกจับส่งไปให้กับพวกหัวหน้ากับพวก และบุตรมนุษย์จะถูกปฏิบัติ แล้วพวกนั้นจะตัดสินประหารชีวิตเขา 19 จากนั้นก็จะส่งมอบเขาไปให้กับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว เพื่อพวกนั้นจะได้หัวเราะเยาะเขา เหยียดีเขา และตรึงเขาที่กางเขน แต่เขาก็จะฟื้นขึ้นจากความตายในวันที่สาม”

แม่ของยากอบและยอห์นขอตำแหน่งให้ลูก

(มก. 10:35-45)

20 ภรรยาของเศเบดี พร้อมกับลูกสองคนมาหาพระเยซู นางกราบลงและขอให้พระองค์ทำสิ่งหนึ่งให้กับนาง

†† หนึ่งเหรียญเงิน หรือ หนึ่งเหรียญเดนาเรียน เป็นหน่วยเงินของโรมัน หนึ่งเหรียญเป็นค่าจ้างที่จ่ายกันสำหรับการทำงาน 1 วัน

21 พระเยซูถามนางว่า "มีอะไรหรือ" นางตอบว่า "เมื่อพระองค์ขึ้นเป็นกษัตริย์ ขอให้ลูกชายทั้งสองคนหนึ่งของฉันนั่งอยู่ทางขวาของพระองค์คนหนึ่ง และนั่งอยู่ทางซ้ายอีกคนหนึ่งด้วยเถิดค่ะ"

22 พระเยซูตอบพวกเธอว่า "พวกคุณไม่รู้ว่ากำลังขออะไรอยู่ คุณจะติ่มจากจอกที่เต็มไปด้วยความทุกข์ทรมานที่เรากำลังจะติ่มได้หรือ" ทั้งสองคนตอบว่า "ได้ครับ"

23 พระเยซูพูดกับทั้งสองคนว่า "พวกคุณจะได้ติ่มแน่ แต่จะให้ใครนั่งทางขวาหรือทางซ้ายของเรา เราไม่ได้เป็นคนเลือกพระบิดาของเราจะเป็นผู้เลือกเอง"

24 เมื่อศิษย์ที่เหลืออีกสิบคนรู้เรื่องนี้เข้า ก็โกรธสองคนพี่น้องนั้นมาก 25 พระเยซูก็เลยเรียกพวกเขาทั้งหมดเข้ามาและพูดว่า "พวกคุณก็รู้ว่า ผู้ครอบครองของคนที่ไม่ใช่ชาวยิวชอบทำตัวเป็นเจ้าเป็นนายเหนือประชาชน และพวกผู้นำชอบวางอำนาจเหนือประชาชน 26 แต่สำหรับพวกคุณ มันจะไม่เป็นเช่นนั้น ในหมู่พวกคุณถ้าคนไหนอยากจะเป็นใหญ่ ก็ให้เขาเป็นผู้รับใช้คนอื่น และถ้าคนไหนอยากเป็นคนสำคัญที่สุด ก็ให้เขาเป็นทาสรับใช้ในหมู่พวกคุณ 28 เหมือนกับบุตรมนุษย์ ที่ไม่ได้มาเพื่อให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อรับใช้คนอื่น และยอมสละชีวิตเพื่อปลดปล่อยผู้คนมากมายเป็นอิสระ"

พระเยซูรักษาคนตาบอดสองคน
(มก. 10:46-52; ลก. 18:35-43)

29 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์กำลังออกจากเมืองเยรีโค ก็มีฝูงชนเดินตามเป็นจำนวนมาก 30 มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมถนน เมื่อได้ยินว่าพระเยซูกำลังผ่านมา ก็เริ่มร้องตะโกนว่า "องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด สงสารพวกเราด้วยเถอะ"

31 ฝูงชนต่อว่าพวกเขาให้เงียบ แต่เขาทั้งสองยังตะโกนดังขึ้นอีกว่า "องค์เจ้าชีวิต บุตรของดาวิด สงสารพวกเราด้วยเถอะ"

32 พระเยซูจึงหยุดและเรียกพวกเขาเข้ามาถามว่า "อยากให้เราช่วยอะไร"

33 พวกเขาตอบว่า "องค์เจ้าชีวิต พวกเราอยากจะมีตา"

34 พระเยซูรู้สึกสงสารพวกเขา จึงแตะดวงตาพวกเขา พวกเขา ก็มองเห็นได้ทันที แล้วก็ติดตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์
(มก. 11:1-11; ลก. 19:28-38; ยน. 12:12-19)

21 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาหยุดอยู่ที่หมู่บ้านเบธฟาอีที่ภูเขามะกอกเทศ พระเยซูส่งศิษย์สองคนไปก่อนล่วงหน้า 2 สั่งว่า "เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น ทันทีที่คุณไปถึง คุณจะเห็นแม่ลาผูกอยู่กับลูกของมัน ให้แก้มดลาทั้งสองตัวแล้วจงมาให้เรา 3 ถ้ามีใครถามว่า จะเอาลาไปไหน ให้ตอบว่า องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้ เขาก็จะให้คุณม้าทันที"

4 สิ่งนี้เกิดขึ้น เพื่อให้เป็นจริงตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดไว้ว่า

5 "บอกชาวเมืองศิโยนว่า
ดูนั่นสิ กษัตริย์ของพวกคุณกำลังมาหา
พระองค์สุภาพอ่อนโยนและนั่งอยู่บนหลังลา
นั่งอยู่บนลูกกลิ้งน้อยตัวผู้หนึ่ง" †

6 ศิษย์สองคนนั้นเข้าไปในหมู่บ้าน และทำตามที่พระเยซูสั่ง 7 พวกเขาจึงแก้มดลาและลูกลามาให้พระองค์ แล้วเอาเสื่อคลุมของเขานั่งบนหลังลาให้พระองค์แล้ว 8 ฝูงชนเป็นจำนวนมากพากันเอาเสื่อคลุมของตนบนถนน บางคนก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามท้องถนนให้พระองค์ผ่าน 9 ฝูงชนที่เดินนำหน้าและที่เดินตามหลังพระองค์ต่างก็พากันโห่ร้องว่า

"ไชโย †† สำหรับบุตรของดาวิด

† อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ 9:9 †† ชัยโย หรือ ในภาษาอารเมค ใช้คำว่า โฮซันนา เป็นคำที่ใช้ในการอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อขอความช่วยเหลือ ใน

ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต † ชัยโย แต่พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดในสวรรค์"

10 เมื่อพระองค์เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม คนทั้งเมืองต่างแตกตื่นถามกันว่า "ใครกันนี่"

11 ฝูงชนก็ตอบว่า "เยชูอิง ผู้พูดแทนพระเจ้า คนนั้นที่มาจากหมู่บ้านนาซาเร็ธ แคว้นกาลิลี"

พระเยซูไปวิหาร

(มก. 11:15-19; ลก. 19:45-48; ยน. 2:13-22)

12 พระเยซูเข้าไปในเขตวิหาร และไล่คนที่กำลังซื้อและขายข้าวของกันอยู่ที่นี่นอกไปจนหมด พระองค์คิดว่าโต๊ะของคนรับแลกเงิน และที่นั่งของคนขายนกพิราบ 13 พระองค์ร้องบอกกับทุกคนที่อยู่ในที่นั้นว่า "พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า 'บ้านของเราต้องมีชื่อว่าเป็นบ้านสำหรับอธิษฐาน' †† แต่พวกเจ้ากลับทำให้มันเป็นที่รังโจร" ††

14 มีคนตาบอดและคนง่อยเข้ามาหาพระองค์ในวิหาร พระองค์รักษาพวกเขาจนหาย 15 เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและครูสอนกฎปฏิบัติ เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่พระเยซูทำ และได้ยินเสียงเด็ก ๆ โห่ร้องกันในวิหารว่า "ไชโย สำหรับบุตรของดาวิด" พวกเขา ก็โกรธแค้นพระเยซูมาก

16 พวกเขาถามพระองค์ว่า "ไต่ยืนที่เด็กๆพวกนั้นโห่ร้องกันอยู่หรือเปล่า" พระเยซูตอบว่า "ไต่ยืนสิ พวกคุณไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือที่ว่า 'พระเจ้าได้สอนเด็กๆและทารกให้ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์'" †††

17 แล้วพระเยซูก็ออกจากเมืองไปพักค้างคืนอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี

พระเยซูแสดงพลังแห่งความเชื่อ
(มก. 11:12-14, 20-24)

18 เข้าตรูวันรุ่งขึ้น ในระหว่างทางที่พระเยซูกำลังเดินกลับเข้าเมือง พระองค์รู้สึกหิว 19 พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่ออยู่ริมทาง จึงเดินเข้าไปใกล้แต่ไม่เห็นมีลูก มีแต่ใบเท่านั้น พระองค์พูดกับต้นมะเดื่อว่า "อย่าได้ออกลูกอีกเลย" และต้นมะเดื่อนั้นก็เหี่ยวแห้งตายทันที

20 เมื่อพวกศิษย์เห็นก็แปลกใจ จึงถามพระองค์ว่า "ทำไมมันถึงเหี่ยวแห้งตายเร็วจึงครับ"

21 พระเยซูตอบว่า "เราจะบอกให้รู้ ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย คุณก็จะทำอย่างนั้นได้เหมือนกัน และจะทำได้มากกว่านั้นด้วย แม้แต่สั่งให้ภูเขาลูกนี้ลอยลงไปในทะเล มันก็จะเป็นไปตามนั้น 22 ถ้าคุณเชื่อ คุณจะได้ทุกอย่างที่คุณอธิษฐานขอ"

ผู้นำชาวยิวสงสัยเรื่องสิทธิอำนาจของพระเยซู
(มก. 11:27-33; ลก. 20:1-8)

23 พระเยซูเข้าไปในวิหาร เมื่อพระองค์กำลังสอนอยู่นั้น พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาสุไซ เข้ามาถามพระองค์ว่า "แกมีสิทธิอะไรไปไล่พวกพ่อค้านั้น ใครให้สิทธินี้กับแก"

24 พระเยซูตอบว่า "เราขอถามคุณเรื่องหนึ่งเหมือนกัน ถ้าคุณตอบเรา แล้วเราจะบอกว่าเราใช้สิทธิของใครทำอย่างนี้ 25 ตอบหน่อยสิว่า พิธีจุ่มน้ำของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์" พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาสุไซต่างก็ปรึกษากันว่า "ถ้าเราตอบว่า 'มาจากสวรรค์' มันก็จะย้อนถามเราว่า 'แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่เชื่อยอห์นละ' 26 แต่ถ้าเราตอบว่า 'มาจากมนุษย์' เราก็กลัวฝูงชนจะโกรธ เพราะพวกนั้นต่างก็เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า"

ช่วงเวลาของพระเยซูนี้อาจจะเป็นเสียงร้องตะโกนด้วยความสนุกสนานในการสรรเสริญพระเจ้าหรือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:25-26 ††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 56:7 ††† อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ที่ 7:11 †††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 8:2 (ฉบับแปลกรีกโบราณ)

27 พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า “ไม่รู้สิ” พระเยซูก็เลยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็จะไม่บอกเหมือนกัน ว่าเราใช้สิทธิ์ของใครในการท่าสิ่งเหล่านี้”

เรื่องลูกชายสองคน

28 “บอกหน่อยว่า คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ชายคนหนึ่งมีลูกสองคน เขาบอกลูกชายคนโตว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’

29 เขาตอบว่า ‘ไม่ได้ครับ’ แต่ต่อมาเขาเปลี่ยนใจ แล้วไปทำงานในไร่องุ่น

30 จากนั้นพ่อไปบอกลูกชายอีกคนว่า ‘ลูกพ่อ วันนี้ไปทำงานในไร่องุ่นของพ่อนะ’ เขาตอบว่า ‘ครับพ่อ ผมจะไป’ แต่เขาก็ไม่ได้ไป”

31 “ลูกสองคนนี้ คนไหนที่เชื่อฟังพ่อของเขา” พวกหัวหน้าชาวยิวตอบว่า “ลูกคนแรก” พระเยซูจึงบอกพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนเก็บภาษีและโสเภณีกำลังเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนพวกคุณเสียอีก 32 ยอห์นได้มาชี้ให้เห็นว่า จะใช้ชีวิตที่ถูกตัดกับพระเจ้าได้อย่างไร พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อเขา แต่คนเก็บภาษีและโสเภณีกลับเชื่อยอห์น ถึงแม้คุณเห็นพวกเขาทำอย่างนี้แล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมกลับตัวกลับใจมาเชื่อยอห์นเลย

เรื่องเปรียบเทียบเกี่ยวกับชาวสวนชั่ว

(มก. 12:1-12; ลก. 20:9-19)

33 ฟังเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ดี เจ้าของที่แปลงหนึ่งได้ทำสวนองุ่นไว้ ล้อมรั้วไว้รอบ ขุดบ่ออย่างงุ่น[†] และสร้างหอคอย แล้วให้ชาวสวนมาเช่าสวนองุ่นนั้น ส่วนตัวเขาเดินทางไปที่ต่างประเทศ 34 เมื่อถึงฤดูเก็บองุ่น เจ้าของสวนส่งพวกทาสของเขามารับส่วนแบ่งองุ่นจากพวกคนเช่า

35 แต่พวกคนเช่าจับทาสของเขาไว้ ทุบตีคนหนึ่ง ฆ่าอีกคนหนึ่ง แล้วเอาหินขว้างอีกคนหนึ่ง 36 เจ้าของสวนจึงส่งพวกทาสมากกว่าครึ่งแรก แต่ก็ถูกพวกคนเช่าสวน ทำเหมือนเดิม 37 สุดท้ายเจ้าของสวนจึงส่งลูกชายของเขาเอง เขาว่า ‘พวกนั้นจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายของเราแน่ๆ’

38 แต่เมื่อพวกคนเช่าเห็นลูกชายของเขา ก็พูดกันว่า ‘นี่ไง ผู้รับมรดก เร็วเข้าพวกเรา ฆ่ามันซะ สวนนี้จะได้ตกเป็นของพวกเรา’ 39 พวกคนเช่าสวนจึงจับตัวลูกชายเจ้าของสวนโยนออกไปนอกสวนแล้วฆ่าเขา 40 เมื่อเจ้าของสวนมา เขาจะทำอย่างไรกับคนเช่าพวกนี้”

41 พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโสตอบว่า “เขาจะต้องฆ่าคนชั่วพวกนั้นอย่างโหดเหี้ยม และให้ชาวสวนคนอื่นที่ยอมแบ่งองุ่นให้กับเขาเมื่อถึงฤดูเก็บเกี่ยวมาเช่าต่อ”

42 พระเยซูบอกพวกเขาว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือที่ว่า

‘หินก้อนนี้ที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายมาเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด

องค์เจ้าชีวิตทำให้เป็นอย่างนั้น สำหรับเราแล้วนี่เป็นเรื่องที่เหลือเชื่อจริงๆ’^{††}

43 เราจะบอกให้รู้ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะถูกริบเอาไปจากคุณ และยกไปให้กับคนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้า 44 คนที่ล้มทับหินนี้ ร่างกายก็จะหักเป็นชิ้นๆ แต่ถ้าถูกหินนี้ล้มทับ คนนั้นก็จะมีแผลละเอียด”[‡]

45 เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีได้ยินเรื่องเปรียบเทียบนี้ ก็รู้ทันที่ว่าพระองค์กำลังว่าพวกเขาเป็นคนเช่าชั่วร้ายพวกนั้น 46 พวกเขาจึงหาทางที่จะจับพระเยซู แต่ก็กลัวฝูงชน เพราะพวกนี้เชื่อว่าพระองค์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า

[†] บ่ออย่างงุ่น หมายถึง สถานที่ที่ขุดลงไปใต้ดินเพื่อใช้สำหรับอย่างงุ่น และเก็บน้ำองุ่นไปทำเหล้าองุ่น ^{††} อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:22-23 [‡] สำเนาการโบราณฉบับไม่มีข้อนี้

เรื่องคนที่ได้รับเชิญมางานเลี้ยง

(ลก. 14:15-24)

22 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังอีกว่า 2 “อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกับกษัตริย์ ที่ได้เตรียมงานแต่งงานให้กับลูกชาย 3 แล้วกษัตริย์ได้เชิญแขกเหรื่อมากมาย เมื่อเตรียมงานเสร็จแล้ว กษัตริย์ส่งทาสไปบอกแขกเหล่านั้นว่า มาได้แล้ว แต่กลับไม่มีใครมา 4 กษัตริย์จึงส่งทาสคนอื่นไปอีกให้ไปบอกพวกแขกเหรื่อเหล่านั้นว่า ‘เราได้ฆ่าวัวและลูกวัวอ้วนพีไว้แล้ว ทุกอย่างพร้อมแล้ว มางานเลี้ยงได้แล้ว’

5 แต่ไม่มีใครสนใจ ต่างก็ไปทำธุระของตัวเอง คนหนึ่งไปทำสวน อีกคนหนึ่งไปทำการค้า 6 คนที่เหลือก็จับพวกทาสมาทุบตีและฆ่าทิ้ง 7 กษัตริย์โกรธแค้นมาก ก็เลยส่งกองทัพมาทำลายคนที่ฆ่าพวกทาสของเขา และเผาเมืองของพวกนั้นทิ้งไป

8 แล้วกษัตริย์พูดกับพวกทาสว่า ‘งานแต่งงานก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว แต่แขกที่เราเชิญนั้นไม่เหมาะสมที่จะมางานนี้ 9 ออกไปตามหัวถนนต่างๆเจอใครก็เชิญมาให้หมด’ 10 พวกทาสจึงออกไปตามถนนและเชิญทุกคนที่พวกเขาเจอทั้งดีและชั่ว จนมีแขกเต็มห้องโถง

11 เมื่อกษัตริย์เข้ามาดูแขกเหรื่อ ก็เห็นชายคนหนึ่งแต่งตัวไม่เหมาะสมกับงาน 12 พระองค์จึงพูดว่า ‘เพื่อนเอ๋ย เข้ามาได้อย่างไร ชุดใส่สำหรับงานแต่งก็ไม่มี’ ชายคนนั้นก็ไม่มีคำแก้ตัว 13 พระองค์จึงสั่งพวกทาสว่า ‘มัดมือมัดเท้ามัน แล้วโยนออกไปที่มืดข้างนอกที่มีเสียงคนร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด’

14 มีหลายคนที่ได้รับเชิญมา แต่มีน้อยคนที่ถูกเลือกไว้”

คำถามเกี่ยวกับการเสียภาษี

(มก. 12:13-17; ลก. 20:20-26)

15 แล้วพวกฟาริสีก็ออกไปวางแผนหาทางจับผิดคำพูดของพระเยซู 16 พวกเขาจึงส่งลูกศิษย์ของตัวเอง กับพวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรดไปตามพระเยซูว่า “อาจารย์ เรารู้ว่าอาจารย์เป็นคนซื่อสัตย์และสอนความจริงที่พระเจ้าต้องการให้คนทำตาม อาจารย์เมื่อก่อนว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร เพราะอาจารย์ไม่เห็นแก่หน้าใครอยู่แล้ว 17 ถ้าอย่างนั้นช่วยบอกหน่อยว่า มันถูกต้องตามกฎหมายหรือเปล่าที่จะต้องจ่ายภาษีให้กับซีซาร์”

18 แต่พระเยซูรู้ถึงเจตนาที่ชั่วร้ายของพวกเขา พระองค์ย้อนว่า “โอ้พวกหน้าซื่อใจคด แกพยายามหาเรื่องจับผิดเราทำไม 19 เอาเหรียญที่ใช้เสียภาษีมาให้ดูหน่อย” พวกเขายื่นเหรียญเงินให้พระองค์เหรียญหนึ่ง 20 พระองค์ถามว่า “นี่รูปใคร และมีชื่อใครอยู่บนเหรียญนี้”

21 พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์” พระองค์บอกพวกเขาว่า “ของๆซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ ของๆพระเจาก็ให้กับพระเจ้า”

22 เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขา ก็ตะลึงอึ้งไปเลย แล้วพากันจากไป

พวกสะดูสีจับผิดพระเยซู

(มก. 12:18-27; ลก. 20:27-40)

23 ในวันเดียวกันนั้น พวกสะดูสีซึ่งเป็นพวกที่เชื่อว่าคนตายแล้วจะไม่ฟื้น ได้มาถามพระเยซูว่า 24 “อาจารย์ ไม่เสสบอกพวกเราว่า ถ้าชายคนไหนตายและยังไม่มีลูก น้องชายของเขาต้องแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น จะได้มีลูกไว้สืบสกุลให้กับพี่ชายของเขา” 25 ครั้งหนึ่ง มีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไป แต่ยังไม่มียก เขาได้ทิ้งภรรยาของเขาไว้ให้กับน้องชาย 26 แล้วน้องชายคนที่สองก็ตายและไม่มียก น้องชายคนที่สามก็เหมือนกันไปจนถึงคนที่เจ็ด 27 ในที่สุดหญิงคนนั้นก็ตายด้วย 28 ในวันนี้ทุกคนฟื้นขึ้นมาจากความตาย พี่เธอจะเป็นภรรยาของใคร ในเมื่อทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

29 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณนี่ผิดถนัดเลย นี่เป็นเพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์ และไม่รู้จักกฎพิธีเดชะของพระเจ้า 30 เมื่อคนพินขึ้นจากความตายนั้น ก็จะไม่มีการแต่งงาน หรือยกให้เป็นผัวเมียกับอีกแล้ว แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ 31 ในเรื่องการพินขึ้นจากความตายนั้น พวกคุณไม่เคยอ่านเลยหรือ ที่พระเจ้าพูดว่า 32 ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ † ดังนั้นพระเจ้าเป็นพระเจ้าของคนที่มีชีวิต ไม่ใช่ของคนที่ตาย”

33 เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนี้ ต่างก็ทิ้งในคำสอนของพระองค์

กฎข้อไหนสำคัญที่สุด
(มก. 12:28-34; ลก. 10:25-28)

34 เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกเขาสะดุ้งถึงกับอึ้งไปเลย พวกเขาจึงมาชุมนุมกัน 35 คนหนึ่งในพวกเขาที่คล่องกฎของโมเสสมาก ได้มาทดสอบพระเยซูว่า 36 “อาจารย์ในกฎของโมเสส คำสั่งข้อไหนสำคัญที่สุดครับ”

37 พระเยซูจึงตอบว่า “รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของคุณอย่างสุดใจ สุดจิต และสิ้นสุดความคิด” †‡38 นี่ก็คือคำสั่งข้อแรกและข้อสำคัญที่สุด 39 ส่วนคำสั่งข้อสองที่สำคัญรองลงมาคือ ‘รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง’ †‡40 กฎปฏิบัติทั้งหมดและสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนไว้ ก็ขึ้นอยู่กับคำสั่งสองข้อนี้”

พระเยซูถามว่าพระคริสต์เป็นใคร
(มก. 12:35-37; ลก. 20:41-44)

41 ขณะที่พวกฟาริสียังชุมนุมกันอยู่ที่นั่น พระเยซูได้ถามพวกเขาว่า 42 “คิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ เขาเป็นลูกของใคร” พวกฟาริสีตอบว่า “เป็นลูกของดาวิด”

43 พระเยซูจึงถามต่อว่า “แล้วทำไมดาวิด ซึ่งพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถึงเรียกเขาว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ และพูดว่า

44 ‘พระเจ้าพูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมผู้เป็นพระคริสต์ว่า

“นั่งลงทางขวามือของเรา

จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของท่าน” †

45 ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ แล้วเขาจะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร”

46 ไม่มีใครตอบพระเยซูได้สักคน นับตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระองค์อีกเลย

พระเยซูเตือนให้รู้เกี่ยวกับผู้นำศาสนา
(มก. 12:38-40; ลก. 11:37-52; 20:45-47)

23 พระเยซูพูดกับฝูงชน และพวกศิษย์ของพระองค์ว่า “พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีมีอำนาจในการสอนพวกคุณเรื่องกฎของโมเสส 3 ให้เชื่อฟังและทำตามสิ่งที่เขาสอนนั้น แต่อย่าไปทำตามสิ่งที่เขาทำเลย เพราะเขาสอนอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง 4 เขาสร้างกฎที่เป็นภาระหนักอึ้งให้คนอื่นแบกไว้ แต่ตัวเขาเองไม่ช่วยยกแม้แต่นิ้วเดียว

5 เขาทำทุกอย่างเพื่ออวดคนเท่านั้น เขาทำกล่องใส่ชื่อพระคัมภีร์ † † † อันใหญ่กว่าธรรมดามากที่หน้าผากและข้อมือ และเอาพวกฟู่ห้อยที่ยาวกว่าธรรมดามาแขวนที่ชายเสื้อคลุม 6 เขาชอบนั่งอยู่หัวโต๊ะในงานเลี้ยง และนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม 7

† เราเป็นพระเจ้า... ยาโคบ อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ คือ บรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6 ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสในสามคนนี้ตายไปนานแล้ว แสดงว่ามีการพินขึ้นชีวิตหลังความตาย †† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 † † † อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 110:1 † † † กล่องใส่ชื่อพระคัมภีร์ คือ กล่องหนังใบเล็กจุมบรรจุชื่อพระคัมภีร์ 4 ชุด ดูได้จากหนังสืออพยพ 13:1-10, 11-16 และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-9; 11:13-21 ชาวยิวบางคนมักกล่องพระคัมภีร์ไว้ที่หน้าผากและแขนซ้ายเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาเคร่งศาสนา

พวกเขาชอบให้คนทำความเคารพเขาที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกว่า ‘อาจารย์’

8 อย่ายอมให้ใครเรียกคุณว่า ‘อาจารย์’ เพราะคุณมีอาจารย์เพียงคนเดียว และพวกคุณก็เป็นพี่น้องกันหมด 9 อย่าเรียกใครบนโลกนี้ว่า ‘บิดา’ เพราะคุณมีพระบิดาเพียงองค์เดียวอยู่บนสวรรค์ 10 และอย่าให้ใครมาเรียกคุณว่า ‘ครู’ เพราะคุณมีครูเพียงคนเดียวคือพระคริสต์ 11 คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในหมู่พวกคุณต้องเป็นผู้รับใช้ 12 คนที่ยกตัวเองให้ใหญ่กว่าคนอื่น จะถูกกดให้ต่ำต้อยลง คนที่ถ่อมตัวลง จะถูกเชิดชูให้ยิ่งใหญ่ขึ้น

13 น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด † † † เจ้าปิดหนทางคนอื่นไม่ให้ไปถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ ตามเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังไปขัดขวางไม่ให้คนอื่นที่เขายอมเข้ามาไปอีกด้วย 14 † † †

15 น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าอุตสาห์ข้ามน้ำข้ามทะเล เพื่อจะหาคนมานับถือศาสนาอย่างเจ้า แต่พอเจ้าได้เขามาแล้ว เจ้ากลับทำให้เขาสมควรที่จะตกนรกมากกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า

16 น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นคนนำทางตาบอด พวกเจ้าสอนว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อวิหาร ก็ไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อทองคำในวิหารนั้น เขาจะต้องทำตามคำสาบานนั้น’ 17 เจ้าคนโง่ตาบอด อันไหนสำคัญกว่ากัน ระหว่างทองคำกับวิหารที่ทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์ 18 พวกเจ้ายังพูดอีกว่า ‘ถ้าใครสาบานต่อแท่นบูชา มันไม่มีผลอะไรเลย แต่ถ้าใครสาบานต่อเครื่องเซ่นไหว้บนแท่นบูชานั้น เขาต้องทำตามคำสาบานนั้น’ 19 เจ้ามันตาบอดจริงๆ อะไรสำคัญกว่ากัน ระหว่างของเซ่นไหว้กับแท่นบูชาที่ทำให้ของนั้นศักดิ์สิทธิ์ 20 ด้วยเหตุนี้ คนที่สาบานต่อแท่นบูชา ก็สาบานต่อแท่นบูชา รวมถึงทุกสิ่งที่อยู่บนแท่นบูชาด้วย 21 คนที่สาบานต่อวิหาร ก็สาบานต่อวิหารรวมถึงพระองค์ผู้สถิตในวิหารนั้นด้วย 22 คนที่ได้สาบานต่อสวรรค์ ก็สาบานต่อบัลลังก์ของพระเจ้ารวมถึงพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นด้วย

23 น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้ให้หนึ่งในสิบส่วนของทุกอย่างที่เจ้ามีกับพระเจ้า แม้แต่สระระแห่น ลูกผักชี และยี่ห่วย เจ้าก็ให้ แต่พวกเจ้ากลับมองข้ามเรื่องที่สำคัญกว่าในกฎปฏิบัติ นั่นคือความยุติธรรม ความเมตตา และความซื่อสัตย์ การให้หนึ่งในสิบส่วนนั้นก็ได้อยู่แล้ว แต่ก็ไม่ควรทิ้งคำสอนที่สำคัญกว่านี้ด้วยเหมือนกัน 24 เจ้าคนนำทางตาบอด พวกเจ้ากรองแมลงออกจากน้ำตาล แต่กลับกลืนอูฐเข้าไปทั้งตัว †

25 น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้ล้างถ้วยล้างจานแต่เพียงภายนอก แต่ภายในมีแต่ความโลภและกิเลสเต็มไปหมด 26 เจ้าฟาริสีตาบอด ทำความสะอาดภายในถ้วยชามเสียก่อน แล้วภายนอกก็จะสะอาดไปเอง

27 น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าเหมือนกับอูเมงค์ฝั่งศพที่ทาสีขาว ข้างนอกดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสิ่งสกปรกสารพัด 28 เหมือนกับพวกเจ้า ที่ภายนอกคนเห็นว่าเป็นคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วร้าย

29 น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้สร้างอูเมงค์ฝั่งศพให้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และตกแต่งอนุสาวรีย์ให้กับคนเหล่านั้นที่ทำตามใจพระ-

† † † หน้าชื่อใจคด คำนี้แปลตรงๆจากภาษากรีกว่า นักแสดง † † † ข้อนี้สำเนากรีกบางฉบับ ได้เติมข้อที่ 14 ว่า a “น่าละอายจริงๆพวกเจ้าที่เป็นครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี ให้อวดหน้าชื่อใจคด พวกเจ้าได้ยึดบ้านของหญิงม่ายและแก่ล้งอธิษฐานเสียยัตยาวเพื่อให้เห็นคนอื่นเห็น ดังนั้นพวกเจ้าจะได้รับโทษหนักยิ่งขึ้น” ดูจากหนังสือ มาระโก 12:40 และ ลูกา 20:47 † † † กรองแมลง... ทั้งตัวหมายความว่า “พวกคุณกังวลเรื่องความผิดเล็กๆน้อยๆแต่กลับทำบาปที่ร้ายแรงที่สุด”

เจ้า³⁰ แล้วเจ้าก็พูดว่า “ถ้าเราอยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น เราจะไม่ยอมร่วมมือกับเขาในการฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้าพวกนี้แน่”³¹ นี่แสดงให้เห็นว่า พวกเจ้ายอมรับว่า ตัวเองเป็นลูกหลานของคนพวกนั้นที่ฆ่าผู้พูดแทนพระเจ้า³² ดังนั้นไปทำความบาปที่บรรพบุรุษเจ้าได้เริ่มไว้ให้เสร็จเสียสิ

³³ เจ้าพวกกรูร้าย พวกอสรพิษ พวกเจ้าจะหนีรกรไปพ้นได้อย่างไร³⁴ เราส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า คนที่มีปัญญา และครุมาหาเจ้า แล้วพวกเจ้าก็จับพวกเขาไปฆ่าบ้าง ไปตรึงบนไม้กางเขนบ้าง ไปโยนในทะเลที่ประทุมบ้าง และไล่ล่าพวกเขาหนีจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่งบ้าง³⁵ ดังนั้นเลือดของคนที่ทำตามใจพระเจ้าที่หลั่งไหลลงบนโลกนี้จะตกลงบนพวกเจ้า ตั้งแต่เลือดของอาเบลจนถึงเลือดของเศคาริยาห์ † ลูกของเบเรคิยาห์ที่โดนพวกเจ้าฆ่าด้วยระหว่างวิหารกับแท่นบูชา³⁶ เราจะบอกให้รู้ว่า ผลกรรมเหล่านั้นจะตกอยู่กับคนในสมัยนี้อย่างแน่นอน

พระเยซูเตือนคนในเมืองเยรูซาเล็ม
(ลก. 13:34-35)

³⁷ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็มเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และเอาหินขว้างคนที่พระเจ้าส่งมาหาเจ้าจนตาย มีหลายครั้งที่เราอยากจะทำลูกๆของเจ้าเข้ามาเหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าก็ไม่ยอม³⁸ ตอนนี้น้ำบ้านของพวกเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้าง³⁹ จากนั้นไป พวกเจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีกจนกว่าพวกเจ้าจะพูดว่า “ขอให้พระเจ้าอวยพรผู้ที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต” ††

การทำลายวิหารและการกลับมาของบุตรมนุษย์
(มก. 13:1-31; ลก. 17:24-37; 21:5-33)

24 เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากวิหาร พวกศิษย์มาชี้ให้พระองค์ดูตึกต่างๆของวิหาร² พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “เห็นตึกพวกนี้ไหม เราจะบอกให้รู้ว่า ตึกพวกนี้จะถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือแม้แต่ซากหินเรียงซ้อนทับกันอีกเลย”

³ ในขณะที่พระเยซูกำลังนั่งอยู่บนภูเขามะกอกเทศ พวกศิษย์มาหาพระองค์เป็นการส่วนตัว และพูดว่า “ช่วยบอกหน่อยครับว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้ววันที่อาจารย์จะกลับมาและวันสิ้นยุคคน จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วจะมีอะไรบอกเหตุให้รู้ก่อนไหมครับว่า มันจะเกิดขึ้นแล้ว”

⁴ พระเยซูตอบว่า “ระวังอย่าให้ใครหลอกได้ละ⁵ เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างชื่อของเรา เขาจะบอกว่าตัวเขาเป็นพระคริสต์ และทำให้หลายคนหลงเชื่อ⁶ เมื่อคุณได้ยินเสียงสงครามเกิดขึ้นใกล้ๆ และได้ข่าวว่ามีสงครามที่อื่น ไม่ต้องตกใจ เพราะมันจะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่นั่นยังไม่ใช่วันสุดท้ายของโลก⁷ วันชาติหนึ่งจะถูกฮือขึ้นต่อสู้อีกชนชาติหนึ่ง อาณาจักรนี้จะลุกฮือขึ้นต่อสู้อีกอาณาจักรโน่น จะเกิดการกันดารอาหาร และเกิดแผ่นดินไหวหลายแห่ง⁸ แต่นี่เป็นแค่จุดเริ่มต้นของปัญหาเหมือนเจ็บท้องเตือนก่อนคลอดลูก

⁹ พวกคุณจะถูกจับไปทรมานและถูกฆ่า คนทุกประเทศจะเกลียดคุณ เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา¹⁰ เมื่อถึงเวลานั้น จะมีหลายคนหึงความเชื่อไป มีการหักหลังกันและเกลียดชังกัน¹¹ จะมีคนมากมายมาปลอมตัวเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า และมาหลอกลวงคนจำนวนมาก¹² ความชั่วที่แพร่ไป จะทำให้ความรักของหลายคนมอดไป¹³ แต่คนที่ทนได้จนถึงที่สุดจะได้รับความรอด¹⁴ ข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกป่าวประกาศไปทั่วโลก เพื่อทุกชาติจะได้ยินเกี่ยวกับข่าวดีนี้ แล้วในที่สุดก็จะถึงวันสิ้นยุค

¹⁵ ‘สิ่งที่น่าขยะขยอง’ * ที่ทำลายวิหารจนราบเรียบเป็นหน้ากลอง ตามที่ดาเนียลผู้พูดแทนพระเจ้าได้บอกไว้ นั่น คุณจะได้เห็นตั้งอยู่ในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์” (คนอ่านต้องทำความเข้าใจกับสิ่ง

† เลือด ... เศคาริยาห์ ในพระคัมภีร์เดิม ปฐมกาล 4:8 และ 2 พงศาวดาร 24:21 อาเบลและเศคาริยาห์เป็นคนแรกและคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า †† อ้างมาจาก

นี้ให้ตี) ¹⁶ “เมื่อถึงเวลานั้น ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียวิ่งหนีไปที่ภูเขา¹⁷ อย่าให้คนที่อยู่บนหาดฟ้ากลับเข้าไปเก็บของในบ้าน¹⁸ อย่าให้คนที่อยู่ในเรือ กลับไปเอาเสื้อคลุม¹⁹ ในวันนั้นจะน่ากลัวมากสำหรับผู้หญิงท้องและแม่อุ้มลูกอ่อนที่เห็นมลูก²⁰ อธิษฐานขอให้เวลาที่จะต้องหนีนั้นไม่ใช่หน้าหนาวหรือวันหยุดทางศาสนา #21 เพราะในเวลานั้นจะเกิดความทุกข์ยากอย่างใหญ่หลวงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่โลก ได้เกิดขึ้นจนถึงเดี๋ยวนี้ และจะไม่มื่ออะไรที่แย่ไปกว่านี้อีกแล้วในอนาคต²² ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าพระเจ้าไม่ทำให้วันเวลาเหล่านั้นสั้นลง ก็จะไม่มีการรอดชีวิตเลย แต่เพราะพระองค์เห็นแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์จึงทำให้วันเวลาเหล่านั้นสั้นลง²³ ในเวลานั้นถ้ามีใครมาบอก ว่า ‘ดูสิ นี่ไงพระคริสต์’ หรือ ‘นั่นไงพระองค์’ ก็อย่าไปหลงเชื่อ²⁴ เพราะจะมีพวกพระคริสต์จอมปลอมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และพวกเขาจะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์กัน ถ้าเป็นไปได้ พวกเขาจะให้หลอกแม้กระทั่งคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว²⁵ จำไว้นะ เราได้เตือนพวกคุณไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว

²⁶ ดังนั้น ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นั่นไงพระคริสต์ อยู่ในที่เปล้าเปลี่ยว’ ก็อย่าออกไป หรือถ้าคนบอกว่า ‘พระคริสต์อยู่ในวัง ในห้องข้างในนั้น’ ก็อย่าไปหลงเชื่อ²⁷ เพราะเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาปรากฏตัว จะเหมือนกับฟ้าแลบทางทิศตะวันออก ที่สามารถมองเห็นได้ในทางทิศตะวันตก²⁸ และก็เหมือนกับที่ซากศพอยู่ที่ไหน ก็จะทำให้เห็นฝังร่างอยู่ที่นั่น

²⁹ ‘วันที่ที่วันแห่งความทุกข์ยากนั้นสิ้นสุดลง ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวจะร่วงหล่นจากท้องฟ้า

พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์จะถูกสั่นคลอน’ #

³⁰ ในเวลานั้นจะมีสัญญาณบอกให้รู้ว่าบุตรมนุษย์กำลังจะเสด็จมา ประชาชนทั้งหมดบนโลกจะร้องให้ดูว่าครวญ และจะมองเห็นบุตรมนุษย์มาบนเมฆในท้องฟ้า มีฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่และบารมีอันเจิดจ้า³¹ แล้วพระองค์จะส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไปด้วยเสียงแตรอันดัง พวกทูตสวรรค์จะรวบรวมคนที่พระองค์เลือกไว้แล้ว จากทั่วทุกทิศ จากขอบฟ้าด้านหนึ่งไปสุดขอบฟ้าอีกด้านหนึ่ง

³² ให้เรียนรู้อากต้นมะเดื่อกันเถอะ เมื่อต้นมะเดื่อเริ่มแตกกิ่งก้านและใบอ่อน พวกคุณก็รู้ว่าใกล้ถึงหน้าร้อนแล้ว³³ เช่นเดียวกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้น พวกคุณก็รู้ว่าเวลานั้นใกล้มาถึงแล้ว อยู่ที่หน้าประตูนี้เอง³⁴ เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนในรุ่นนี้จะตาย³⁵ สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่มวันสูญหาย

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่
(มก. 13:32-37; ลก. 17:26-30, 34-36)

³⁶ แต่ไม่มีใครรู้วันเวลานั้นเลย แม้แต่ทูตสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่มี มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่รู้³⁷ เมื่อบุตรมนุษย์จะมาก็จะเหมือนกับในสมัยของโนอาห์³⁸ ในสมัยนั้นก่อนที่น้ำจะท่วม ผู้คนได้กินและดื่มกัน แต่งงานกัน และยกลูกให้แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ³⁹ คนพวกนี้ไม่รู้ตัวเลยว่า จะเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่งน้ำท่วมและพัดพาคนพวกนี้ไปหมด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน⁴⁰ ในเวลานั้น เมื่อชายสองคนกำลังทำไร่อยู่ คนหนึ่งจะถูกจับไป อีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้⁴¹ เมื่อผู้หญิงสองคนกำลังไม่แบ่งอยู่ คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้

หนังสือ สดุดี 118:26 † สิ่งที่น่าขยะขยอง อ้างมาจากหนังสือ ดาเนียล 9:27; 11:31; 12:11 †† อธิษฐานขอ ... วันหยุดทางศาสนา อธิบายเพิ่มเติมว่าทำไมเหตุการณ์ถึงเลวร้ายถ้าเกิดขึ้นในวันหยุด เพราะกฎของชาวยิวห้ามเดินทางในวันหยุดทางศาสนาเกินหนึ่งกิโลเมตร และห้ามขี่ม้า หรือขี่ลาด้วย คนอื่นอาจจะทำมคนที่พยายามจะหนี เพื่อไม่ให้ทำผิดกฎ †† ดูที่ อธิษฐาน 13:10; 34:4

42 พวกคุณ ระวังตัวไว้ให้ดี เพราะไม่รู้ว่องค์เจ้าชีวิตจะมาเมื่อไหร่ 43 อย่าลืมว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ว่า ขโมยจะขึ้นบ้านตอนไหนในเวลากลางคืน เขาก็จะคอยระวัง ไม่ปล่อยให้ขโมยงัดเข้ามาในบ้านแน่ 44 พวกคุณก็ต้องเตรียมตัวให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์ จะมาในเวลาที่คุณคาดไม่ถึง

ทาสซื่อสัตย์กับทาสชั่วช้า

(ลก. 12:41-48)

45 ใครเป็นทาสที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่เจ้านายมอบหมายให้ดูแลพวกทาสคนอื่นๆในบ้านเรือนของเขา และให้จัดหาอาหารให้ทาสพวกนั้นกินตามเวลา 46 เมื่อนายกลับมาเห็นทาสคนนั้นทำงานอย่างดี ทาสคนนั้นก็จะได้รับเกียรติจริงๆ 47 เราจะบอกให้รู้ว่าเจ้านายจะแต่งตั้งให้เขาดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา 48 แต่ถ้าทาสคนนั้นชั่วช้า และคิดว่า 'นายของข้ายังไม่กลับมาหรอก' 49 แล้วเขาเริ่มทุบตีพวกทาสคนอื่นๆและกินดื่มกับพวกขี้เมา 50 นายของเขาจะกลับมาในวันเวลาที่เขาไม่คาดคิดและไม่ทันรู้ตัว 51 นายของเขาจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆและไล่ให้ไปอยู่กับพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่เสียงร้องไห้โหยหวนอย่างเจ็บปวด

เรื่องเพื่อนเจ้าสาวสิบคน

25 ในเวลานั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนกับเพื่อนเจ้าสาวสิบคนที่ถือตะเกียงออกมาต้อนรับเจ้าบ่าว 2 ในพวกเขามีห้าคนเป็นหญิงโง่ และอีกห้าคนเป็นหญิงฉลาด 3 หญิงโง่ห้าคนนั้นเอาตะเกียงไป แต่ไม่ได้เอาน้ำมันสำรองไปด้วย 4 แต่หญิงฉลาดห้าคนนั้นเอาน้ำมันสำรองไปพร้อมกับตะเกียงด้วย 5 เจ้าบ่าวมาช้า หญิงสาวทั้งหมดก็วังงและหลับไป

6 เมื่อถึงเที่ยงคืน ก็มีเสียงร้องเรียกว่า 'เจ้าบ่าวมาแล้ว ออกมาต้อนรับเร็วเข้า'

7 เพื่อนเจ้าสาวทั้งหมดตื่นขึ้น และเตรียมตะเกียงของตนให้พร้อม 8 แล้วหญิงโง่ก็พูดกับหญิงฉลาดว่า 'ขอแบ่งน้ำมันของพวกเธอให้กับพวกเราบ้างสิ ตะเกียงของพวกเราใกล้จะดับอยู่แล้ว'

9 หญิงฉลาดตอบว่า 'ไม่ได้หรอก เพราะน้ำมันนี้ไม่มีพอสำหรับพวกเราทุกคน พวกเธอไปหาซื้อจากคนขายน้ำมันเอาเองก็แล้วกัน'

10 ขณะที่หญิงโง่ออกไปหาซื้อน้ำมัน เจ้าบ่าวก็มาถึง เพื่อนเจ้าสาวที่พร้อมอยู่แล้วก็เข้าไปในงานแต่งงานกับเจ้าบ่าว แล้วประตูก็ถูกปิดลง

11 ต่อมาเมื่อหญิงโง่ห้าคนนั้นกลับมา ก็ร้องเรียกว่า 'คุณคะ คุณคะ ช่วยเปิดประตูให้พวกเราหน่อยคะ'

12 แต่เจ้าบ่าวตอบว่า 'จะบอกให้ ผมไม่รู้จักคุณสักหน่อย'

13 ดังนั้นให้พร้อมอยู่เสมอ เพราะพวกคุณไม่รู้ถึงวันเวลาที่เราจะกลับมา

เรื่องทาสสามคน

(ลก. 19:11-27)

14 หรือเราอาจจะเปรียบอาณาจักรนั้นเหมือนกับชายคนหนึ่งที่กำลังจะเดินทางไปต่างประเทศ จึงเรียกพวกทาสมาและฝากทรัพย์สินให้พวกเขาดูแล 15 เขาให้เงินห้าถุงกับทาสคนหนึ่ง ให้เงินสองถุงกับทาสอีกคนหนึ่ง และให้เงินหนึ่งถุง † กับทาสคนสุดท้าย โดยได้แบ่งให้ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วเขาก็ออกเดินทางไป 16 ทาสที่ได้รับเงินห้าถุง เอาเงินไปค้าขายทันที และได้กำไรอีกห้าถุง 17 ทาสที่ได้รับเงินสองถุง เอาเงินไปค้าขายเหมือนกัน และได้กำไรอีกสองถุง 18 แต่ทาสที่ได้รับเงินหนึ่งถุง ได้ขุดหลุมซ่อนเงินของเจ้านายไว้ในพื้นดิน

19 หลังจากเวลาผ่านไปนาน เจ้านายกลับมาและเรียกพวกเขา มาถามว่าเอาเงินไปทำอะไรกันบ้าง 20 ทาสที่ได้รับเงินห้าถุงได้นำเงินกำไรอีกห้าถุงมาให้ นาย และบอกว่า 'เจ้านายครับ ท่านให้ผมดูแลเงินห้าถุง และนี่ผมได้กำไรอีกห้าถุง'

21 นายจึงพูดกับเขาว่า 'เยี่ยมมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าได้ซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยๆเราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกับเรา'

22 แล้วทาสที่ได้รับเงินสองถุงก็มา และพูดว่า 'เจ้านายครับ ท่านให้ผมดูแลเงินสองถุง ดูลิครับ ผมได้กำไรอีกสองถุง'

23 นายพูดกับเขาว่า 'เจ้าทำดีมาก เจ้าเป็นทาสที่ดีและซื่อสัตย์ เจ้าซื่อสัตย์ในสิ่งเล็กน้อยๆ เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก มาร่วมฉลองกับเรา'

24 แล้วทาสที่ได้รับเงินหนึ่งถุงก็มา และพูดว่า 'เจ้านายครับ ผมรู้ว่าท่านเป็นคนที่ไม่โหดร้ายทารุณ ท่านเก็บเกี่ยวในที่ดินซึ่งท่านไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ท่านไม่ได้หว่าน 25 ผมกลัวท่าน ก็เลยเอาเงินไปฝังดินซ่อนไว้ นี่เงินของของท่าน'

26 นายจึงตำหนิเขาว่า 'ไอ้ทาสชาติชั่วจอมขี้เกียจ ในเมื่อเจ้ารู้ว่าข้าเก็บเกี่ยวในที่ดินซึ่งข้าไม่ได้ปลูก และเก็บพืชผลที่ข้าไม่ได้หว่าน 27 ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็น่าจะเอาเงินของข้าไปฝากธนาคารไว้ เพื่อว่าเมื่อข้ากลับมา ข้าก็จะได้เงินกลับมาพร้อมทั้งดอกเบี้ยด้วย'

28 แล้วเจ้านายก็บอกให้เอาเงินจากเขาไปให้คนที่มิถุนเงินสิบถุง 29 เพราะคนที่ทำประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่ ก็จะได้รับการเพิ่มมากขึ้นจนเหลือเฟือ แต่คนที่ไม่ได้ทำประโยชน์จากสิ่งที่มีอยู่ ทุกสิ่งที่มีจะมีถูกริบไปจนหมดด้วย 30 จากนั้นเขาก็สั่งให้เอาตัวทาสที่ไร้ประโยชน์นี้โยนออกไปที่มืดข้างนอก ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้โหยหวนด้วยความเจ็บปวด

บุตรมนุษย์จะพิพากษาทุกคน

31 เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาอย่างสง่างามพร้อมเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ พระองค์จะนั่งบนบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ของพระองค์ 32 คนทุกเชื้อชาติจะมารวมกันต่อหน้าบุตรมนุษย์ พระองค์จะแยกพวกเขาออกจากกัน เหมือนกับคนเลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ 33 พระองค์จะแยกแกะไว้ทางขวามือ และแยกแพะไว้ทางซ้ายมือ

34 กษัตริย์จะพูดกับพวกที่อยู่ทางขวามือว่า 'พวกเจ้าที่ได้รับพรจากพระบิดาของเรา มารับอาณาจักรที่ได้เตรียมไว้สำหรับพวกเจ้าตั้งแต่เริ่มสร้างโลก 35 เพราะเมื่อเราหิว พวกเจ้าก็เลี้ยงเรา เรากระหายน้ำ เจ้าก็ให้น้ำเราดื่ม เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ต้อนรับเราเข้าไปในบ้าน 36 เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็หาเสื้อผ้ามาให้ เราไม่สบาย เจ้าก็ดูแล เราติดคุก เจ้าก็มาเยี่ยม'

37 แล้วพวกที่ทำตามใจพระเจ้าจะตอบว่า 'องค์เจ้าชีวิต พวกเราเคยเห็นท่านหิวและเลี้ยงท่านตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือเห็นท่านกระหายน้ำ แล้วให้น้ำท่านดื่มตั้งแต่เมื่อไหร่ 38 แล้วพวกเราเคยเห็นท่านเป็นคนแปลกหน้า แล้วเชิญท่านเข้ามาในบ้าน หรือเห็นท่านไม่มีเสื้อผ้าใส่ แล้วหาเสื้อผ้ามาให้ใส่ตั้งแต่เมื่อไหร่ 39 แล้วพวกเราเห็นท่านป่วย หรืออยู่ในคุก แล้วไปเยี่ยมตั้งแต่เมื่อไหร่หรือครับท่าน'

40 กษัตริย์จะตอบพวกเขาว่า 'เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเจ้าทำอะไรให้กับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ในหมู่พี่น้องของเรา เจ้าก็ได้ทำให้กับเราด้วย'

41 แล้วกษัตริย์หันไปตวาดใส่พวกที่อยู่ทางซ้ายมือว่า 'ไปให้พ้น พวกที่ถูกสาปแช่ง ไปตกในกองไฟที่ไม่มีวันดับ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและพวกผู้ช่วยของมัน 42 เพราะเมื่อเราหิว เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเรากิน เรากระหายน้ำ เจ้าก็ไม่ได้ให้อะไรเราดื่ม 43 เราเป็นคนแปลกหน้า เจ้าก็ไม่ได้เชิญเราเข้าไปในบ้าน เราไม่มีเสื้อผ้าใส่ เจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราใส่ เราไม่สบายและอยู่ในคุก เจ้าก็ไม่เคยมาดูแลเรา'

† เงินหนึ่งถุง หมายถึง เงิน 1 ตะลันต์ ซึ่งเป็นหน่วยชั่ง เท่ากับประมาณ 30 ถึง 40 กิโลกรัม ซึ่งอาจจะหมายถึง ทอง เงิน หรือทองแดง

44 แล้วพวกเขาก็จะตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิต ตอนไหนกันที่พวกเราเห็นท่านหรือกระหายน้ำ หรือเป็นคนแปลกหน้า หรือไม่มีเสื้อผ้าใส่ หรือไม่สบาย หรือติดคุก แล้วพวกเราไม่ได้ช่วยเหลือท่าน’
 45 กษัตริย์จะตอบว่า ‘เราขอบอกให้รู้ว่าอะไรก็ตามที่พวกเจ้าไม่ได้ทำให้กับคนที่ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่งในพวกนี้ เจ้าก็ไม่ได้ทำกับเรา’
 46 แล้วพวกเขาก็จะต้องไปรับโทษตลอดไป แต่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะเข้าสู่ชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

ผู้นำชาววิวางแผนฆ่าพระเยซู
 (มก. 14:1-2; ลก. 22:1-2; ยน. 11:45-53)

26 เมื่อพระเยซูพูดเรื่องพวกนี้เสร็จแล้ว พระองค์บอกกับพวกศิษย์ว่า “พวกคุณก็รู้แล้วว่า อีกสองวันจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย และบุตรมนุษย์จะถูกส่งมอบไปให้ศัตรูเพื่อเอาไปตรึงที่กางเขน”
 3 พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวโรสมาประชุมกันที่บ้านของคายาฟาสนักบวชสูงสุด 4 พวกเขาวางแผนจับตัวพระเยซูไปฆ่า 5 แต่พวกเขาตกลงกันว่า “อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาล เพราะประชาชนจะก่อการจลาจลขึ้น”

หญิงคนหนึ่งขโมยน้ำหอมบนศีรษะพระเยซู
 (มก. 14:3-9; ยน. 12:1-8)

6 ในเมืองเบธานี ขณะที่พระเยซูอยู่ที่บ้านของซีโมนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง 7 มีหญิงคนหนึ่งถือขวดใส่น้ำหอมราคาแพงมากมาทาพระองค์ เธอขโมยน้ำหอมลงบนศีรษะของพระองค์ ขณะที่พระองค์กำลังกินอาหารอยู่
 8 เมื่อพวกศิษย์เห็นอย่างนั้นก็โกรธ ต่างพูดกันว่า “ทำไมถึงทำให้เสียของอย่างนี้ 9 มันคงขายได้เงินมากทีเดียว แล้วก็เอาเงินนั้นไปแจกจ่ายให้กับคนจน”
 10 เมื่อพระเยซูได้ยิน จึงห้ามพวกศิษย์ว่า “ไปรบกวนกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่ดีงามให้กับเรา 11 พวกคุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ † แต่เราจะไม่มีอยู่กับพวกคุณเสมอไป 12 ที่เธอเทน้ำหอมลงบนตัวเรานี้ ก็เพื่อเตรียมเราไว้สำหรับการฝังศพ 13 เราจะบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาวดีนี้จะประกาศออกไปที่ไหนๆในโลกนี้ ก็จะมีคนพูดถึงเรื่องที่เราทำให้กับเรานี้เสมอ เพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสกลายเป็นศัตรูของพระเยซู
 (มก. 14:10-11; ลก. 22:3-6)

14 ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้ไปพบพวกหัวหน้านักบวช 15 เขาถามว่า “ถ้าผมส่งตัวพระเยซูให้ จะจ่ายให้ผมเท่าไร” แล้วพวกเขาก็ให้เงินยูดาสสามสิบเหรียญ 16 ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยจ้องหาโอกาสที่จะส่งพระเยซูให้กับพวกเขา

พระเยซูกินอาหารมื้อพิเศษในเทศกาลวันปลดปล่อย
 (มก. 14:12-21; ลก. 22:7-14, 21-23; ยน. 13:21-30)

17 วันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกศิษย์ได้เข้ามาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะให้พวกเราเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยให้อาจารย์ที่ไหนครับ”
 18 พระเยซูตอบว่า “ให้เข้าไปในเมืองหาชายคนหนึ่ง แล้วบอกเขาว่า ‘อาจารย์บอกว่า เวลาของเราใกล้มาถึงแล้ว เราจะเลี้ยงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อยกับพวกศิษย์ของเราที่บ้านของคุณ’”
 19 พวกศิษย์ทำตามทีพระเยซูบอก และจัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น
 20 เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหาร พร้อมกับศิษย์ทั้งสิบสองคน 21 ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูได้พูดขึ้นว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา”

22 พวกศิษย์ตระหนกตกใจมาก ต่างถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์”
 23 พระเยซูตอบว่า “คนที่เอามือจิ้มลงในชามเดียวกับเราจะเป็นคนที่หักหลังเรา 24 บุตรมนุษย์จะต้องตาย เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่หักหลังบุตรมนุษย์นี้ น่าละอายจริงๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดมา ก็คงจะดีกว่า”
 25 พอยูดาสคนที่หักหลังพระองค์ถามว่า “คงไม่ใช่ผมนะ อาจารย์” พระองค์จึงตอบว่า “คุณนั่นแหละ”

ขนมปังและเหล้าองุ่น
 (มก. 14:22-26; ลก. 22:15-20; 1 คร. 11:23-25)

26 ขณะที่กำลังกินกันอยู่นั้น พระเยซูหยิบขนมปังมา ขอบคุณพระเจ้า จากนั้นหักขนมปังให้พวกศิษย์และพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือการร่างกายของเรา”
 27 แล้วพระองค์หยิบถ้วยขึ้นมา ขอบคุณพระเจ้า ส่งไปให้พวกเขาและพูดว่า “ให้ทุกคนดื่มจากถ้วยนี้ 28 เพราะนี่คือเลือดของเรา พระเจ้าได้ทำสัญญาขึ้นมาด้วยเลือดนี้ มันได้ไหลออกมาเพื่อยกโทษให้กับความบาปของคนทั้งหลาย 29 เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่นนี้อีก จนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะได้ดื่มเหล้าองุ่นใหม่ด้วยกันกับพวกคุณในอาณาจักรของพระบิดาเรา”
 30 เมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ก็ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ

พระเยซูทำนายว่าพวกศิษย์จะทิ้งพระองค์
 (มก. 14:27-31; ลก. 22:31-34; ยน. 13:36-38)

31 พระเยซูบอกพวกศิษย์ว่า “คืนนี้พวกคุณจะทิ้งเราไปทั้งหมดทุกคน เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า ‘เราจะฆ่าคนเลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระเจิดกระเจิงไป’ ††”
 32 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมา เราจะส่งหน้าพวกคุณไปที่แคว้นกาลิลีก่อน”
 33 เปโตรตอบว่า “ถึงแม้คนอื่นจะทิ้งอาจารย์ไปหมด แต่ผมจะไม่มัววันท่างานนั้น”
 34 พระเยซูจึงตอบเปโตรว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะถูกพิพากษาไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”
 35 แต่เปโตรยืนยันว่า “ถึงผมจะต้องตายกับอาจารย์ ผมก็ไม่มีวันพูดว่าไม่รู้จักอาจารย์” และพวกศิษย์ทั้งหมดก็พูดอย่างเดียวกัน

พระเยซูอธิษฐานตามลำพัง
 (มก. 14:32-42; ลก. 22:39-46)

36 จากนั้นพระเยซูก็พาศิษย์ไปที่สวนแห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี และบอกพวกศิษย์ว่า “นั่งคอยอยู่ที่นี้นะ เราจะไปอธิษฐานทางโน้น” 37 พระองค์พาเปโตรกับลูกทั้งสองคนของเศเบดีไปด้วย พระองค์รู้สึกโศกเศร้าและเป็นทุกข์มาก 38 พระองค์จึงบอกพวกเขาว่า “เราทุกข์ใจมากจนแทบจะตายอยู่แล้ว ให้ตื่นและเฝ้าระวังอยู่กับเราหน่อย”
 39 พระองค์เดินห่างออกไปนิดหนึ่ง ก้มหน้าซบลงกับพื้นดิน แล้วอธิษฐานว่า “พระบิดา ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ด้วย † แห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้มันเป็นไปตามความต้องการของพระองค์ไม่ใช่ของลูก” 40 แล้วพระองค์ก็เดินกลับมาเห็นพวกศิษย์หลับอยู่ พระองค์จึงพูดกับเปโตรว่า “พวกคุณตื่นอยู่เป็นเพื่อนที่เราสักชั่วโมงไม่ได้เลยหรือ 41 ให้เฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อจะได้ไม่แพ้ต่อการยั่วยวน ถึงแม้จิตใจอยากจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายยังอ่อนแออยู่”

†† อ้างมาจากหนังสือ เสดรียาห์ 13:7 † ด้วย พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการดื่มอะไรสักอย่างที่มีรสชาติที่แย่มาก

† คนจน ... เสมอ ดูได้จากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 15:11

42 พระองค์เดินกลับไป และอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า “พระบิดา ถ้าด้วยแห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นลูกไปไม่ได้ นอกจากลูกจะต้องตีมัน ก็ขอให้มันเป็นไปตามความต้องการของพระองค์เถิด”
 43 จากนั้นพระองค์ก็เดินกลับมา ก็พบว่าพวกศิษย์ยังหลับอยู่ เพราะเปลือกตาเขาหนักอึ้งจนลืมไม่ขึ้น 44 พระองค์จึงเดินไปจากพวกเขา และอธิษฐานเหมือนเดิมอีกครั้งที่สาม 45 พระองค์เดินกลับมาที่พวกศิษย์อีก และพูดว่า “ยงนอนหลับพักผ่อนกันอยู่อีกหรือ ชิวโม่งที่บุตรมนุษย์จะถูกหักหลังให้ไปอยู่ในมือของพวกคนบาปนั้นมาถึงแล้ว 46 ลูกขึ้นไปกินเถาะ นนังคนทีหักหลังเรามาถึงแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มก. 14:43-50; ลก. 22:47-53; ยน. 18:3-12)

47 พระองค์พูดยังไม่ทันขาดคำ ยูดาสศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนของพระองค์ก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ที่ถือทั้งดาบและไม้กระบอง คนพวกนี้ถูกส่งมาจากพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูโส 48 ยูดาสได้ตกลงกับพวกนั้นไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า “คนที่ผมจับคือคนไหน เข้าไปจับกุมได้เลย” 49 ยูดาสก็ตรงเข้าไปหาพระเยซูทันที พร้อมกับพูดว่า “สวัสดีครับ อาจารย์” และจับพระองค์

50 พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เพื่อนเอ๋ย มาทำอะไรก็รีบทำไปเลย” แล้วคนเหล่านั้น ก็เข้ามาจับตัวพระองค์และคุมตัวไว้ 51 ศิษย์คนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซูจึงชักดาบออกมาแล้วก็ฟันถูกหูทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุดขาดไป

52 พระเยซูพูดกับเขาว่า “เก็บดาบใส่ฝักเสีย เพราะคนที่ใช้ดาบจะตายเพราะดาบ 53 คุณคิดว่า เราจะขอความช่วยเหลือจากพระบิดาเราไม่ได้หรือ พระองค์จะส่งทูตสวรรค์มาให้กับเรามากกว่าสิบสองกอง † ได้ทันที” 54 แต่ที่เราทำอย่างนั้น มันก็จะเป็นไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้”

55 แล้วพระเยซูก็พูดกับคนกลุ่มใหญ่นั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา ตอนที่เราเงยสอนอยู่ในวิหารทุกวัน กลับไม่มาจับ 56 แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้น ก็เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้” แล้วพวกศิษย์ของพระองค์ได้ทิ้งพระองค์และหนีไป

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มก. 14:53-65; ลก. 22:54-55, 63-71; ยน. 18:13-14, 19-24)

57 พวกนั้นจับพระเยซูไปที่บ้านของคายาฟาสหัวหน้านักบวชสูงสุด ที่พวกครุสสอนกฎปฏิบัติและพวกผู้นำอาวูโสได้ประชุมกันอยู่ 58 เปโตรตามพระองค์มาห่าง ๆ จนถึงลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด แล้วเขาเข้าไปนั่งอยู่ในลานบ้านกับพวกผู้คุม เพื่อดูว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น

59 พวกหัวหน้านักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีตรินทั้งหมดพยายามหาพยานที่จะมาปรักปรำพระเยซู เพื่อจะได้ฆ่าพระองค์ 60 แต่ก็หาไม่ได้เลย ถึงแม้ว่าจะมีพยานที่จมาปรักปรำพระองค์หลายคน พวกเขาก็ไม่สามารถหาหลักฐานที่ดีพอที่จะตัดสินฆ่าพระองค์ได้ 61 ในที่สุดก็มีสองคนให้การว่า “ชายคนนั้นเคยพูดว่า เราสามารถทำลายวิหารของพระเจ้า และสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน”

62 หัวหน้านักบวชสูงสุดจึงยืนขึ้น ถามพระเยซูว่า “แกจะไม่แก้ตัวในสิ่งที่เขากล่าวหาแกหรือ” 63 แต่พระเยซูยังนิ่งเงียบ หัวหน้านักบวชสูงสุด จึงพูดกับพระองค์ว่า “เราขอส่งแกในนามของพระเจ้าที่มีชีวิตอยู่ บอกพวกเรามาสิว่า แกคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือเปล่า”

64 พระองค์จึงตอบเขาว่า “ท่านพูดถูกแล้ว แต่เราจะบอกให้รู้ไว้ในอนาคตท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และเสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า”

† สิบสองกอง มีทหารประมาณหกพันคน

65 แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุด ก็ฉีกทั้งเสื้อผ้าของตัวเองและพูดว่า “มันพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าชัดๆ เราจึงต้องการพยานอะไรอีก เห็นไหม พวกคุณก็ได้ยื่นคำหมิ่นประมาทแล้ว 66 พวกคุณคิดว่าอย่างไร” พวกเขาตอบว่า “มันมีความผิด มันสมควรตาย”

67 พวกเขาถ่มน้ำลายรดหน้าพระองค์ และชกตอยพระองค์ บางคนที่ตบหน้าพระองค์ 68 และพูดว่า “ทายมาสิ ไอ้คริสต์ ใครตบหน้าแก”

เปโตรไม่ยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มก. 14:66-72; ลก. 22:56-62; ยน. 18:15-18, 25-27)

69 ในขณะที่เดียวกัน เปโตรกำลังนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้าน และสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาทักเขาว่า “แกก็อยู่กับเยซูคนกาลิลีด้วยนี่นา”

70 แต่เปโตรพูดต่อหน้าทุกคนว่า “ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร”

71 แล้วเขาก็เดินออกไปที่ประตูบ้าน สาวใช้อีกคนที่เห็นเขาก็บอกกับทุกคนที่อยู่ตรงนั้นว่า “คนนี้อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธด้วย”

72 เปโตรปฏิเสธว่า “สาบานได้เลย ผมไม่เคยรู้จักชายคนนั้น”

73 อีกสักครู่หนึ่ง คนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็เดินเข้ามาหาเปโตร และพูดว่า “แกเป็นหนึ่งในพวกนั้นแน่ๆ สำเนียงของแกมันฟังอยู่ชัดๆ”

74 เปโตรขอให้ตัวเองถูกสาปแช่งถ้าโกหก แล้วเขาสาบานว่า “ผมไม่รู้จักชายคนนี้” ทันใดนั้นก็ก็ขึ้น 75 เปโตรจึงนึกขึ้นได้ถึงคำพูดที่พระเยซูเคยบอกกับเขาว่า “ก่อนโกหก คุณจะถูกตบหน้าไม่รู้จักราสวมครีง” เปโตรออกไปข้างนอก แล้วร้องไห้อย่างขมขื่น

พระเยซูถูกนำตัวไปให้ปิลาตเจ้าเมือง

(มก. 15:1; ลก. 23:1-2; ยน. 18:28-32)

27 ตอนเช้ามืด พวกหัวหน้านักบวชและผู้นำอาวูโสทั้งหมดได้ตัดสินกันว่า พระเยซูสมควรตาย 2 พวกเขามัดพระองค์ แล้วนำตัวไปมอบให้กับปิลาต † เจ้าเมือง

ยูดาสฆ่าตัวตาย

(มก. 1:18-19)

3 เมื่อยูดาสคนที่หักหลังพระเยซูเห็นว่าพระองค์ถูกตัดสินลงโทษถึงตาย ก็รู้สึกเสียใจมาก เขาจึงคืนเงินสามสิบบเหรียญให้กับหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูโส 4 ยูดาสคร่ำครวญว่า “ผมทำบาปไปแล้วที่หักหลังคนที่บริสุทธิ์” พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวูโสตอบว่า “แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเราด้วย มันเป็นเรื่องของเรา”

5 ยูดาสโยนเงินทิ้งไปในวิหาร และเดินออกไปผูกคอตาย

6 พวกหัวหน้านักบวชเก็บเงินนั้นขึ้นมาและพูดว่า “มันผิดกฎที่จะเอาเงินแบบนี้เก็บรวมกับเงินของวิหาร เพราะเป็นเงินเปื้อนเลือด” 7 พวกเขาตัดสินใจเอาเงินนี้ไปซื้อที่นาของชาวป็นหม้อเพื่อเอาไว้เป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง 8 ที่ตรงนั้นถูกเรียกว่า “ทุ่งเลือด” 9 มาจนถึงทุกวันนี้ 10 เรื่องนี้ก็เป็นที่เยเรมีย์ห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดไว้ว่า

“พวกเขาเอาเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาตัวของพระองค์ที่คนอิสราเอลตั้งขึ้น 10 ไปซื้อที่นาของชาวป็นหม้อ ตามที่องค์เจ้าชีวิตได้สั่งผมไว้” †

ปิลาต เจ้าเมืองสอบสวนพระเยซู

(มก. 15:2-5; ลก. 23:3-5; ยน. 18:33-38)

11 เขาได้นำพระเยซูไปยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมืองปิลาต เจ้าเมืองได้ถามพระองค์ว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูตอบว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

†† ปิลาต ปอนทัส ปิลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ. 26-36 (พ.ศ. 569-579) † พวกเขาเอาเงิน ... ได้สั่งผมไว้ ดูที่ เศคาริยาห์ 11:12-13; เยเรมีย์ห์ 32:6-9

12 แต่เมื่อพวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโสกล่าวหาพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ตอบอะไร

13 แล้วปีลาตจึงถามพระองค์ว่า “เจ้าไม่ได้ยินข้อกล่าวหามากมายที่เขาวางเจ้าหรือ”

14 แต่พระองค์ไม่ตอบปีลาตสักคำ ทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

ปีลาตพยายามจะปล่อยตัวพระเยซูแต่ไม่สำเร็จ

(มก. 15:6-15; ลก. 23:13-25; ยน. 18:39-19:16)

15 ในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยเป็นประเพณีของเจ้าเมืองที่จะให้ประชาชนเลือกปล่อยนักโทษหนึ่งคน 16 ตอนนั้นมึนนักโทษอื้อฉาวคนหนึ่งชื่อบาร์บัส 17 เมื่อประชาชนมาชุมนุมกันแล้ว ปีลาตถามพวกเขาว่า “อยากให้เราปล่อยใคร บาร์บัสหรือเยซูที่เรียกกันว่าพระคริสต์” 18 ปีลาตรู้ดีว่าพวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโสจับพระเยซูส่งมาให้กับเขานั่นมันเกิดจากความอิจฉา

19 ขณะที่ปีลาตนั่งอยู่บนบัลลังก์ตัดสินคดี ภรรยาของเขาได้ส่งข้อความมาให้เขาว่า “อย่าไปยุ่งกับผู้ชายที่บริสุทธิ์คนไหนเลย เพราะเมื่อคืนฉันฝันร้ายถึงเขา ทำให้ฉันง่วงทั้งวัน”

20 แต่พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวุโสได้ยุยงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัส และให้ฆ่าพระเยซู

21 เจ้าเมืองถามประชาชนว่า “จะให้ปล่อยใครดีระหว่างสองคนนี้” ประชาชนตะโกนว่า “บาร์บัส”

22 ปีลาตถามว่า “แล้วจะให้ทำอะไรกับเยซูที่คนเรียกกันว่าพระคริสต์” พวกเขาทุกคนก็ตะโกนว่า “ตรึงมันซะ”

23 ปีลาตถามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไรหรือ” แต่ประชาชนกลับยิ่งตะโกนดังขึ้นว่า “ตรึงมันซะ”

24 เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้ และเริ่มเกิดความวุ่นวายขึ้นแล้ว เขาก็เอาน้ำมาล้างมือต่อหน้าประชาชน และพูดว่า “เราไม่เกี่ยวกับการตายของชายคนนี้ พวกคุณรับผิดชอบกันเอาเองได้แล้ว”

25 ประชาชนทั้งหมดตอบว่า “พวกเราและลูกๆของเราจะรับผิดชอบต่อการตายของเขาเอง” †

26 ปีลาตก็เลยปล่อยบาร์บัสให้พวกเขา จากนั้นเขาสั่งให้เขียนนิตินามพระเยซู และส่งตัวพระองค์ไปให้กับทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน

ทหารของปีลาตล้อเลียนพระเยซู

(มก. 15:16-20; ยน. 19:2-3)

27 ทหารของปีลาตนำตัวพระเยซูเข้าไปที่ศูนย์บัญชาการใหญ่ของพวกเขา แล้วให้ทหารทงกองเข้ามารายล้อมพระองค์ไว้ 28 พวกเขาถอดเสื้อผ้าของพระองค์ แล้วเอาชุดสีแดงมาให้แทน 29 พวกเขาเอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมหัวของพระองค์ และให้ถือไม้ไผ่ไว้ในมือขวา จากนั้นพวกเขาก็แกล้งทำเป็นคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ ล้อเลียนพระองค์ว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” 30 แล้วก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้ไผ่มาตีหัวพระองค์ 31 เมื่อล้อเลียนจนพอใจแล้ว พวกเขา ก็ถอดชุดสีแดง ใส่เสื้อผ้าชุดเดิมให้ และนำตัวพระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(มก. 15:21-32; ลก. 23:26-43; ยน. 19:17-27)

32 ขณะที่พวกเขากำลังเดินออกมา ก็พบชายคนหนึ่งมาจากไซรินชื่อซีโมน พวกเขาจึงได้บังคับให้ซีโมนแบกไม้กางเขนแทนพระเยซู 33 เมื่อมาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “กลโกธา” ซึ่งหมายถึง “เนินหัวกระโหลก” 34 พวกเขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับของขมมาให้พระองค์ แต่เมื่อพระองค์ชิมแล้วก็ไม่ยอมดื่ม 35 หลังจากพวกเขาจับพระองค์ตรึงบนไม้กางเขนแล้ว ก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน 36 แล้วพวกเขาก็ทิ้งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น 37 เขา

† พวกเขา ... ของเขาเอง หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้เลือดของเขาตกอยู่บนเราและลูกหลานของเรา”

เขียนคำกล่าวหาติดไว้เหนือหัวพระองค์ว่า “นี่คือเยซู กษัตริย์ของชาวยิว” 38 มีโจรสองคนถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู ทางขวาคนหนึ่งและทางซ้ายคนหนึ่ง 39 คนที่เดินผ่านไปมาต่างสายหัว และพูดเยาะเย้ยว่า 40 “อ้าวไหนบอกว่าจะทำลายวิหาร แล้วสร้างมันขึ้นมาใหม่ภายในสามวันไง ถ้าแกเป็นลูกของพระเจ้าจริงก็ให้ช่วยชีวิตตัวเอง แล้วลงมาจากไม้กางเขนสิ”

41 นอกจากนี้พวกเขาหัวหน้านักบวช ครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้นำอาวุโส ต่างก็พากันพูดเยาะเย้ยพระองค์ว่า 42 “มันช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ ถ้ามันเป็นกษัตริย์ของอิสราเอลจริง ให้มันลงมาจากไม้กางเขนเดี๋ยวนี้ แล้วเราจะเชื่อ 43 มีนางใจใญ่พระเจ้า ถ้าพระเจ้าต้องการตัวมัน ก็ขอให้พระเจ้าช่วยชีวิตมันเดี๋ยวนี้ เพราะมันพูดว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’” 44 โจรสองคนที่ถูกตรึงไม้กางเขนกับพระองค์ก็พูดจาดูถูกพระองค์เหมือนกัน

พระเยซูตาย

(มก. 15:33-41; ลก. 23:44-49; ยน. 19:28-30)

45 ตั้งแต่เที่ยงวัน มีแต่ความมืดมืดปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 46 ประมาณบ่ายสามโมง พระเยซูร้องออกมาเสียงดังว่า “เอลี เอลี ลามา สะบักธานี” แปลว่า “พระเจ้าของลูกพระเจ้าของลูก ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป” ††

47 เมื่อบางคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าได้ยิน พวกเขา ก็พูดกันว่า “เขากำลังเรียกเอลีเยห์”

48 ทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำมาชุบน้ำองุ่นเปรี๊ยะมาเสียบที่ปลายไม้ไผ่ แล้วยื่นขึ้นไปให้พระองค์ดื่ม 49 แต่พวกที่เหลือพูดว่า “ให้คอยดูซิว่าเอลีเยห์จะมาช่วยชีวิตเขาหรือเปล่า”

50 พระเยซูร้องเสียงดังออกมาอีกครั้ง แล้วก็สิ้นใจตาย

51 ในขณะที่นั่นเอง ม่านภายในวิหารได้ฉีกขาดออกเป็นสองส่วน จากบนลงล่าง เกิดแผ่นดินไหว และก้อนหินแตกเป็นเสี่ยงๆ 52 พวกอโม่งค์ฝั่งศพเปิดออก และร่างของประชาชนของพระเจ้าหลายคนก็ตายไปแล้วก็ฟื้นขึ้นมา 53 หลังจากพระเยซูฟื้นขึ้นมา พวกเขาก็ออกมาจากอโม่งค์ฝั่งศพ จากนั้นพากันเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม และปรากฏตัวให้ประชาชนจำนวนมากได้เห็น

54 เมื่อนายร้อยและพวกทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ เห็นแผ่นดินไหวและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นก็กลัวมาก ต่างก็พูดว่า “เขาเป็นลูกของพระเจ้าแน่ๆ”

55 มีผู้หญิงหลายคนที่ยืนอยู่ห่างๆ พวกเธอเคยติดตามรับใช้พระเยซูมาตั้งแต่แคว้นกาลิลี 56 ในพวกนั้นมี มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์แม่ของยากอบกับโยเซฟ และแม่ของยากอบกับยอห์นที่เป็นภรรยาของเศเบดี

ฝั่งศพพระเยซู

(มก. 15:42-47; ลก. 23:50-56; ยน. 19:38-42)

57 มีเศรษฐีคนหนึ่งจากเมืองอาริมาเธียชื่อโยเซฟ เขาเป็นศิษย์ของพระเยซู ในตอนเย็น 58 โยเซฟได้ไปหาปีลาตเพื่อขอศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้ทหารมอบศพพระเยซูให้กับโยเซฟ 59 โยเซฟได้นำศพพระเยซูไป และเอาผ้าลินินสะอาดพันศพไว้ 60 เขานำศพไปไว้ที่อโม่งค์ฝั่งศพใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้ขุดเข้าไปในหิน และก่อนจะจากไป เขากลับหินก้อนใหญ่มาปิดปากอโม่งค์ไว้ 61 ตอนนั้น มารีย์ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์อีกคนหนึ่ง ได้มานั่งมองอยู่ตรงข้ามอโม่งค์ฝั่งศพ

การจัดทหารยามเฝ้าอโม่งค์ฝั่งศพพระเยซู

62 วันรุ่งขึ้นซึ่งตรงกับวันหยุดทางศาสนา พวกเขาหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสี มาพบปีลาต 63 และบอกว่า “พวกเราจำได้ว่า เจ้า

†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 22:1

จอมพลอกลวงคนนั้นเคยพูดไว้ตอนที่ยังมีชีวิตว่า ‘หลังจากสามวัน เราจะฟื้นขึ้นจากความตาย’⁶⁴ ช่วยส่งให้คนไปเฝ้าที่อุโมงค์ฝังศพด้วยเถอะ เพื่อเฝ้าอย่างแน่นหนาจนถึงวันที่สาม เพราะไม่แน่ว่าพวกศิษย์ของมโนอาจจะมาขโมยศพไปก็ได้ แล้วไปบอกกับประชาชนทั้งหลายว่า ‘เขารู้ฟื้นขึ้นจากความตาย’ การหลอกลวงครั้งนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าครั้งแรกเสียอีก”⁶⁵ ปีลาตพูดกับพวกเขาว่า “เอาทหารไปเฝ้าอุโมงค์ฝังศพให้แน่นหนาเท่าที่พวกคุณจะทำได้”⁶⁶ ดังนั้นพวกเขาไปที่อุโมงค์ฝังศพ จัดเวรยามดูแลอย่างแน่นหนา และได้ประทับตราไว้บนหินที่ปิดปากทางเข้าอุโมงค์ฝังศพ

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย
(มก. 16:1-8; ลก. 24:1-12; ยน. 20:1-10)

28 หลังจากวันหยุดทางศาสนาผ่านไป ตอนเช้าตรู่วันอาทิตย์ มารีย์ชาวเมืองมักดาลา และมารีย์อีกคนหนึ่งได้มาที่อุโมงค์ฝังศพ

² ในขณะนั้นเอง เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง เพราะทูตขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ทำนุไปที่อุโมงค์ฝังศพกลิ้งหินที่ปิดปากอุโมงค์ออกและนั่งบนหินก้อนนั้น ³ ตัวของทูตสวรรค์สว่างจ้าเหมือนสายฟ้าแลบ เสื้อผ้าขาวเหมือนหิมะ ⁴ เมื่อพวกทหารยามเห็นทูตสวรรค์ ก็กลัวจนตัวสั่นและล้มลงเหมือนคนตาย

⁵ ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตพูดกับหญิงสองคนนั้นว่า “ไม่ต้องกลัวหรอก ผมรู้ว่าพวกคุณมาหาพระเยซูที่ถูกตรึงบนไม้กางเขน ⁶ พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นั่น เพราะพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว เหมือนกับที่พระองค์ได้พูดไว้ มาดูที่ที่เขาเคยวางร่างของพระองค์สิ” ⁷ รีบไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์ว่า ‘พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว และพระองค์ล่องหนไปที่แคว้นกาลิลีก่อนแล้ว พวกคุณจะพบพระองค์ที่นั่น’ นี่เป็นสิ่งที่เราเอามาบอกพวกคุณ”

⁸ ผู้หญิงทั้งสองคนรีบออกไปจากอุโมงค์ พวกเธอรู้สึกทั้งหวาดกลัวและดีใจ เขารีบวิ่งไปบอกศิษย์ของพระองค์ ⁹ ทันใดนั้นพระเยซูก็มายืนอยู่ข้างหน้าหญิงสองคนนี้ พระองค์ทักว่า “สวัสดี” ทั้งสองคนจึงเข้ามาทูลถามของพระองค์ไว้และก้มกราบพระองค์ ¹⁰ พระเยซูพูดกับหญิงทั้งสองคนว่า “ไม่ต้องกลัว ไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปที่แคว้นกาลิลีเถอะ พวกเขาจะพบเราที่นั่น”

ทหารยามรายงานพวกหัวหน้านักบวช

¹¹ ขณะที่หญิงทั้งสองคนกำลังเดินทางไปนั้น ทหารยามบางส่วนเข้ามาในเมือง และเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกหัวหน้านักบวชฟัง ¹² พวกหัวหน้านักบวชไปพบพวกผู้นำอาวุโสแล้ววางแผนกัน พวกเขาให้เงินพวกทหารยามจำนวนมาก ¹³ เขาสั่งว่า “พวกเจ้าจะต้องพูดว่า พวกศิษย์ของพระเยซูแอบมาตอนกลางคืน และขโมยศพพระเยซูไปตอนที่ทหารยามกำลังหลับอยู่ ¹⁴ ถ้าเรื่องนี้รู้ไปถึงหูของเจ้าเมือง พวกข้าจะพูดกับเขาเอง เพื่อไม่ให้พวกเจ้าเดือดร้อน” ¹⁵ พวกทหารรับเงินไป และทำตามที่พวกเขาสั่ง ดังนั้นจึงมีข่าวลือเรื่องนี้ในหมู่ชาวยิวจนถึงทุกวันนี้

พระเยซูพูดกับศิษย์ของพระองค์
(มก. 16:14-18; ลก. 24:36-49; ยน. 20:19-23; กจ. 1:6-8)

¹⁶ พวกศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเดินทางไปที่แคว้นกาลิลีเพื่อไปยังภูเขากาซาบที่พระเยซูบอกให้ไป ¹⁷ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ก็ก้มลงกราบ แต่มีบางคนที่ยังสงสัยอยู่ ¹⁸ พระเยซูเข้ามาหาพวกเขา และพูดว่า “สิทธิอำนาจทั้งหมด ทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ได้มอบไว้กับเราแล้ว ¹⁹ ดังนั้นให้ออกไปทำให้คนทุกชาติมาเป็นศิษย์ของเรา ให้เขาเข้าพิธีจุ่มน้ำ เพื่อจะได้กลายเป็นของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ²⁰ สอนพวกเขาให้เชื่อฟังทุกสิ่งที่เราได้สั่งไว้ จำไว้ว่า เราจะอยู่กับพวกคุณเสมอ จนกว่าจะสิ้นยุค”

มาระโก

คำนำ

ผู้เขียนหนังสือมาระโกคือยอห์น มาระโกซึ่งไม่ได้เป็นศิษย์เอกหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนร่วมงานกับศิษย์เอกของพระเยซูบางคน หนังสือมาระโกเขียนให้กับพวกโรมันที่ไม่ใช่คนยิวอ่าน หนังสือมาระโกนี้ มาระโกมีวิธีเขียนที่กระชับและเน้นการกระทำ เมื่อเทียบกับมัทธิวหรือ ลูกาแล้ว จะเห็นว่ามาระโกไม่บันทึกคำสอนของพระเยซูมากเท่าไร เขาเน้นถึงสิ่งที่พระเยซูทำที่แสดงให้เห็นว่าพระองค์เป็นพระบุตรของพระเจ้าและให้เห็นว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะมาถึงแล้ว มาระโกตั้งใจอยากให้ประชาชนเข้าใจว่าพระเยซูได้ทำหน้าที่ที่พระเจ้าให้มา คือการช่วยเหลือมนุษย์ให้รอดพ้นสำเร็จลงตอนพระองค์ตายบนไม้กางเขน และการตายของพระองค์ได้ทำให้ประชาชนเข้าใจอย่างแท้จริงว่าพระองค์เป็นใคร และการติดตามพระองค์นั้นเป็นอย่างไร

คำเทศนาของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ. 3:1-12; ลก. 3:1-9, 15-17; ยน. 1:19-28)

1 นี่คือจุดเริ่มต้นของข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่ ผู้เป็นบุตรของพระเจ้า² เรื่องนี้ เป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้ว่า “ดูสิ เราจะส่งผู้ส่งข่าวของเราหน้าหน้าท่านไปก่อน เขาจะไปเตรียมหนทางให้กับท่าน”[†] 3 “มีเสียงร้องตะโกนของคนหนึ่งในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งว่า ให้เตรียมทางสำหรับองค์เจ้าชีวิต และทำทางเดินหนให้ตรงสำหรับพระองค์”^{††} 4 แล้วยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ มาปรากฏตัวในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง และสั่งสอนว่า “ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่และรับพิธีจุ่มน้ำ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของพวกคุณ”[‡] 5 คนทั่วแคว้นยูเดียและคนจากเมืองเยรูซาเล็มได้มาหายอห์นและสารภาพความบาปทั้งหลายของพวกเขา ยอห์นจึงทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกเขาในแม่น้ำจอร์แดน 6 ยอห์นใส่เสื้อผ้าที่ทำจากขนอฐ ใช้หนังสัตว์คาดเอว กินผักแตนและน้ำผึ้งป่าเป็นอาหาร 7 ยอห์นประกาศว่า “จะมีคนหนึ่งมาที่หลังผม เขาจะยิ่งใหญ่กว่าผมมาก แม้แต่เชือกกรองเท้าของเขา ผมยังไม่กล้าพอที่จะก้มลงไปแก้ให้” 8 ผมทำพิธีจุ่มน้ำให้พวกคุณด้วยน้ำ แต่เขาคนนั้นจะจุ่มพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

พระเยซูเข้าพิธีจุ่มน้ำ

(มธ. 3:13-17; ลก. 3:21-22)

9 ในเวลานั้น พระเยซูเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลีไปให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ในแม่น้ำจอร์แดน 10 ทันทีที่พระองค์โผล่พ้นน้ำขึ้นมา ก็เห็นท้องฟ้าแหวกออก และเห็นพระวิญญาณที่เหมือนนกพิราบลงมาสติอยู่กับพระองค์ 11 มีเสียงจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อภูมิใจในตัวลูกมาก”

พระเยซูถูกมารทดลอง

(มธ. 4:1-11; ลก. 4:1-13)

12 เมื่อเสียงนั้นเงียบลง พระวิญญาณส่งพระเยซูเข้าไปอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง 13 ถึงสี่สิบวัน พระองค์อยู่ที่นั่นกับสัตว์ป่า ซาตานมาลองใจพระองค์ หลังจากนั้นพวกทูตสวรรค์ได้มาดูแลพระองค์

พระเยซูเริ่มงานของพระองค์

(มธ. 4:12-17; ลก. 4:14-15)

14 หลังจากที่ยอห์นถูกจับขังคุก พระเยซูไปที่แคว้นกาลิลีและเริ่มประกาศข่าวดีของพระเจ้า 15 พระองค์ประกาศว่า “ถึงเวลาแล้ว อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว † กลับตัวกลับใจเสียใหม่และเชื่อในข่าวดีนี้สิ”

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

(มธ. 4:18-22; ลก. 5:1-11)

16 ขณะที่พระเยซูเดินอยู่ริมฝั่งทะเลสาบกาลิลี พระองค์เห็นเปโตร † กับอันดรูว์น้องชายของเขากำลังเหวี่ยงแหจับปลาที่นออยู่ เพราะพวกเขาเป็นชาวประมง 17 พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “ตามเรามาเถอะ แล้วเราจะสอนให้จับคนแทนจับปลา” 18 พวกเขาจึงทิ้งแหและตามพระเยซูไปทันที

19 พระองค์เดินต่อไปอีกนิดหนึ่ง ก็เห็นยากอบลูกชายของเศเบดีกับยอห์นน้องชายของเขากำลังซ่อมแซมแหอยู่ 20 ทันใดนั้นพระองค์เรียกพวกเขา ทั้งสองได้ปล่อยให้พ่อของเขาอยู่ในเรือกับพวกลูกจ้าง แล้วตามพระองค์ไป

พระเยซูไล่ผีชั่ว

(ลก. 4:31-37)

21 พระเยซูกับพวกศิษย์เข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระเยซูเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และเริ่มสั่งสอน 22 ผู้คนทั้งในคำสอนของพระองค์มาก เพราะพระองค์สอนอย่างคนที่มีสิทธิอำนาจ ซึ่งไม่เหมือนกับพวกครูสอนกฎปฏิบัติคนอื่น ๆ 23 แล้วจู่ๆก็มีชายคนหนึ่งในที่ประชุมที่มีผีชั่วสิงอยู่ร้องตะโกนขึ้นมาว่า 24 “เยซูชาวนาซาเร็ธ มายุ่งกับพวกเราทำไม จะมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นใคร ท่านเป็นองค์พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า”

25 พระเยซูตำหนิว่า “หุบปาก แล้วออกมาซะ” 26 เจ้าผีชั่วจึงทำให้ชายที่มันสิงอยู่ ชักดินชกกองและกรี๊ดร้องเสียงดัง แล้วก็ออกจากร่างเขาไป

27 ทุกคนประหลาดใจมากถามกันอ้ออึ้งไปหมดว่า “เกิดอะไรขึ้น นี่ต้องเป็นคำสอนใหม่ที่เต็มไปด้วยฤทธิ์เดชแน่ๆ ขนาดพวกผีชั่วยังเชื่อฟังเขาเลย” 28 แล้วชื่อเสียงของพระองค์ก็ดังกระฉอนไปทั่วแคว้นกาลิลี

† อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว หรือ อีกความหมายหนึ่งคือ อาณาจักรของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว †† เปโตร หรือ ซีโมน

† อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ 3:1 †† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 40:3

พระเยซูรักษาคนมากมาย

(มธ. 8:14-17; ลก. 4:38-41)

29 วันที่ที่พระเยซูและพวกศิษย์ออกจากที่ประชุมมาแล้ว พวกเขาก็ตรงดิ่งไปที่บ้านของเปโตรกับอันดรูว์ ยากอบกับยอห์นก็ไปด้วย 30 แม้อย่างของเปโตรนอนเป็นไข้อยู่ พวกเขาริบเล้าอาการของเธอให้พระองค์ฟัง 31 พระองค์เดินไปจับมือเธอพุงขึ้นมา เธอหายไข้ทันที แล้วก็มารับใช้พระเยซูกับพวกศิษย์

32 เย็นนั้นเมื่อตะวันตกดินแล้ว ผู้คนต่างพากันเจ็บไข้ได้ป่วย และคนที่ถูกผีสิงมาหาพระองค์ 33 คนทั้งเมืองได้มาออกันอยู่ที่หน้าประตู 34 พระองค์ได้รักษาโรคต่างๆให้กับคนมากมาย และขับไล่พวกผีชั่วออกไปหลายตนด้วย แต่พระองค์ไม่ยอมให้พวกผีชั่วเหล่านี้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูเตรียมบอกเรื่องข่าวดี

(ลก. 4:42-44)

35 วันรุ่งขึ้น พระเยซูตื่นออกจากบ้านไปแต่เช้ามืด เพื่อไปอธิษฐานในที่เงียบสงบ 36 พอสายหน่อย เปโตรและเพื่อนๆก็ออกตามหาพระองค์กัน 37 เมื่อเจอแล้วพวกเขา ก็พูดว่า “ทุกคนกำลังตามหาอาจารย์กันอยู่”

38 แต่พระองค์ก็กลับตอบว่า “ให้พวกเราไปเมืองอื่นแถวๆนี้กันเถอะ เราจะได้สั่งสอนที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อสั่งสอนนี่แหละ” 39 พระองค์เดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี ประกาศสั่งสอนตามที่ประชุมชาวยิว และขับผีชั่วหลายตนออกไป

พระเยซูรักษาโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ. 8:1-4; ลก. 5:12-16)

40 มีชายคนหนึ่งเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เขามากูกเข้าอ้อนวอนต่อพระเยซูว่า “นายท่านถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

41 พระองค์รู้สึกสงสาร พระองค์จึงยื่นมือออกไปแตะตัวเขาแล้วพูดว่า “เราอยากช่วย หายจากโรคเถิด” 42 เขาก็หาย ร่างกายสะอาดเกลี้ยงเกลาทันที

43 ก่อนที่พระเยซูจะให้เขาไป พระองค์สั่งกำชับว่า 44 “อย่าไปเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง แต่ไปให้หนักบวชตรวจดู และให้ถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสส[†] สั่งด้วย เพื่อคนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว” 45 แต่เมื่อชายคนนั้นออกไป เขาก็ไปเล่าให้ใครต่อใครฟังจนรู้กันไปทั่ว ทำให้พระเยซูเข้าไปในเมืองอย่างเปิดเผยไม่ได้อีกต่อไป พระองค์จึงต้องอยู่นอกเมือง แต่ก็ยังมีคนมากมายจากทุกหนทุกแห่งหลั่งไหลมาหาพระองค์

พระเยซูรักษาคนอัมพาต

(มธ. 9:1-8; ลก. 5:17-26)

2 ไม่กี่วันต่อมา พระเยซูก็เข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก พอชาวบ้านรู้ว่าพระองค์กลับมาอยู่บ้านแล้ว 2 ก็พากันมาเต็มบ้านจนล้นออกมาแออัดยัดเยียดกันอยู่หน้าประตู และพระเยซูก็สั่งสอนพระคำของพระเจ้าให้กับพวกเขา 3 มีชายสี่คนหามคนเป็นอัมพาตมาบนเปล 4 แต่เข้าไปไม่ถึงพระเยซูเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงรื้อหลังคาตรงทับที่พระองค์นั่งอยู่ออก แล้วหย่อนเปลที่คนเป็นอัมพาตนั้นนอนอยู่ลงไป 5 เมื่อพระองค์เห็นความเชื่อของพวกเขา ก็พูดกับคนเป็นอัมพาตว่า “ลูกรัก บาปของลูกได้รับการอภัยแล้ว”

6 มีครูสอนกฎปฏิบัติที่นั่งอยู่ที่นั่นหลายคน พวกเขาคิดในใจว่า 7 “เอ๊ะ มันพูดอย่างนี้ได้ไง แบบนี้ดูเหมือนพระเจ้าชัดๆเพราะมีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ให้อภัยบาปได้” 8 พระเยซูรู้ทันทีว่าพวกเขากำลังคิดอะไรอยู่จึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงคิดอย่างนี้ 9 จะให้เรา

พูดกับคนเป็นอัมพาตคนนี้ว่า ‘บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือพูดว่า ‘ลูกขึ้นเปลไปแล้วเดินเถิด’ อันไหนจะง่ายกว่ากัน 10 แต่เพื่อให้พวกคุณรู้ว่าบุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะให้อภัยบาปได้” พระองค์จึงพูดกับคนเป็นอัมพาตว่า 11 “เราสั่งให้คุณลุกขึ้น เก็บเปลแล้วกลับบ้านได้แล้ว” 12 เขาก็ลุกขึ้นทันที เก็บเปลแล้วเดินออกไปต่อหน้าต่อตาทุกคนที่มองอยู่ด้วยความงุนงง พวกเขาจึงร้องสรรเสริญพระเจ้าและพูดกันว่า “พวกเราไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อนเลย”

พระเยซูเลือกเลวี

(มธ. 9:9-13; ลก. 5:27-32)

13 พระเยซูไปที่ทะเลสาบอีก มีคนมาหาพระองค์เยอะมาก พระองค์ก็สั่งสอนพวกเขา 14 ขณะที่พระองค์เดินมาตามทางนั้นก็เห็นเลวีลูกของอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระองค์ก็พูดกับเขาว่า “ตามเรามา” เลวียก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไปทันที

15 เย็นนั้นเมื่อพระองค์กินอาหารอยู่ที่บ้านเลวี ก็มีพวกคนเก็บภาษี และคนบาปจำนวนมาก มากินอาหารร่วมกับพระองค์และพวกศิษย์ มีคนพวกนี้ที่มามีตามพระองค์เยอะมาก 16 เมื่อครูสอนกฎปฏิบัติบางคนที่เป็นพวกฟาริสีเห็นเข้า ก็ถามพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ทำไมเขาถึงกินอาหารกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป”

17 เมื่อพระองค์ได้ยินก็ตอบว่า “คนสบายดีไม่ต้องการหมอรักษา แต่คนป่วยต้องการหมอรักษา เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาป”

พระเยซูแตกต่างจากผู้นำศาสนา

(มธ. 9:14-17; ลก. 5:33-39)

18 เวลานั้นศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังอดอาหารกันอยู่ มีบางคนมาถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีอดอาหารกัน แต่ทำไมศิษย์ของท่านถึงไม่ทำอย่างละ”

19 พระองค์ตอบว่า “เมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่ เพื่อนๆของเจ้าจะอดอาหารได้อย่างไร? เขาจะไม่อดอาหารตอนที่เจ้าบ่าวยังอยู่หรือ? 20 แต่เมื่อถึงวันนั้น ที่เจ้าบ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา แล้วพวกเขาถึงจะอดอาหาร

21 ไม่มีใครเอาผ้าที่ยังไม่หดมาปะเข้ากับผ้าเก่าหรือ เพราะเมื่อชินผ้าใหม่หด ก็จะดึงผ้าเก่าให้ขาดมากกว่าเดิม 22 ไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังเก่า เพราะเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าแตก เสียทั้งเหล้าองุ่นและถุงหนังเก่า เขาจึงได้เอาเหล้าองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่กัน”

ชาวยิวบางคนวิจารณ์พระเยซู

(มธ. 12:1-8; ลก. 6:1-5)

23 มีครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา พระเยซูเดินผ่านทุ่งข้าวสาลี ระหว่างนั้นพวกศิษย์ของพระองค์ก็เด็ดยอดรวงข้าวมาขยี้ เปลือกออกแล้วกินกัน 24 เมื่อพวกฟาริสีเห็น จึงถามพระเยซูว่า “ดูนั่นสิ พวกศิษย์ของคุณกำลังทำผิดกฎวันหยุดทางศาสนา”

25 พระองค์ก็ตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่ากษัตริย์ดาวิดทำอะไรตอนที่เขาและลูกน้องอดอยากหิวโหย 26 เขาได้เข้าไปในบ้านของพระเจ้าซึ่งอาบิอาซาร์เป็นหนักบวชสูงสุดอยู่ในตอนนั้น และกินขนมปังศักดิ์สิทธิ์ซึ่งตามกฎแล้วมีแต่พวกหนักบวชเท่านั้นที่กินได้ แล้วยังแบ่งให้ลูกน้องกินอีกด้วย” 27 พระเยซูตอบพวกเขาว่า “พระเจ้าตั้งวันหยุดไว้เพื่อช่วยมนุษย์ ไม่ใช่ให้มนุษย์ต้องมาลำบาก เพราะวันหยุดนั้น 28 ยิ่งกว่านั้น บุตรมนุษย์ก็เป็นนายเหนือวันหยุดทางศาสนาด้วย”

[†] อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 14:1-32

พระเยซูรักษาคนมือลีบ
(มธ. 12:9-14; ลก. 6:6-11)

3 พระเยซูเข้าไปในที่ประชุมชาวยิวอีก มีชายมือนีบคนหนึ่งอยู่ที่นั่น² มีบางคนคอยจับผิดพระองค์อยู่ เขากำลังดูว่าพระองค์จะรักษาชายมือนีบคนนั้นในวันหยุดทางศาสนาหรือไม่³ พระองค์พูดกับคนมือนีบว่า “มาข้างหน้านี้น้อย”⁴ แล้วพระองค์ก็ถามพวกเขาว่า “ตามกฎหมายของวันหยุด เราควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควรช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิตดี” แต่พวกเขาเจียบ
⁵ พระเยซูทั้งโกรธและเสียใจมากที่พวกเขาไม่เชื่อใจต่อด้านพระองค์มองไปรอบๆ แล้วพูดกับคนมือนีบว่า “ยัดมือออกมา” ชายคนนั้นยัดมือออก แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ⁶ เมื่อพวกเขาเห็นอย่างนั้นก็รีบออกไปข้างนอกเพื่อวางแผนกับพรรคพวกของกษัตริย์เฮโรดทาทางฆ่าพระเยซู

คนติดตามพระเยซูเยอะมาก

7 พระเยซูไปที่ทะเลสาบกาลิลีกับพวกศิษย์ และมีคนมากมายติดตามพระเยซูมา ทั้งจากแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย⁸ เมืองเยรูซาเล็ม เมืองเอโดม แคว้นต่างๆที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแม่น้ำจอร์แดน และจากบริเวณรอบๆเมืองไทระและเมืองไซดอน เพราะได้ยินถึงเรื่องต่างๆที่พระองค์ทำ⁹ เนื่องจากคนเยอะมาก พระองค์จึงสั่งพวกศิษย์ให้เตรียมเรือให้พระองค์ลำหนึ่งเพื่อกันฝูงชนไม่ให้มาเบียดเสียดพระองค์¹⁰ คนที่เป็นโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจับต้องพระองค์ เพราะพระองค์ได้รักษาคนเป็นจำนวนมาก¹¹ เมื่อไรก็ตามที่พวกเขาเห็นพระองค์ พวกมันก็จะก้มลงกราบและตะโกนว่า “ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า”¹² แต่พระองค์สั่งห้ามพวกผีชั่วอย่างเด็ดขาดห้ามบอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร

พระเยซูเลือกศิษย์เอกสิบสองคน
(มธ. 10:1-4; ลก. 6:12-16)

13 พระเยซูขึ้นไปบนภูเขาแห่งหนึ่ง และเรียกคนที่พระองค์ต้องการให้มาติดตามพระองค์ แล้วพวกเขาก็มา¹⁴ ทั้งหมดมีสิบสองคน พระองค์แต่งตั้งทั้งสิบสองคนนี้ให้เป็นศิษย์เอกเพื่อจะได้มาอยู่กับพระองค์ และพระองค์ต้องการที่จะส่งพวกเขาออกไปสั่งสอนด้วย¹⁵ พระองค์ให้พวกเขามีอำนาจที่จะขับไล่ผีชั่วด้วย¹⁶ ศิษย์ทั้งสิบสองคนนี้มีชื่อว่า
ซีโมน คนที่พระองค์ตั้งชื่อใหม่ให้ว่าเปโตร
17 ยากอบลูกของเศเบดีและยอห์นน้องของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ได้ให้ชื่อใหม่ว่า โบอาเนอเย “ลูกฟ้าร้อง”
18 อันดรูว์
ฟีลิป
บารโธโลมิว
มัทธิว
ธอมัส
ยากอบ ลูกของอัลเฟอัส
ธิดเดอัส
ซีโมน ผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า
19 และยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งคือคนที่ตอนหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูกับเบเอลเซบูล
(มธ. 12:22-32; ลก. 11:14-23; 12:10)

20 จากนั้นพระองค์กลับบ้าน และฝูงชนมาขึ้นนอกกันอยู่ที่นั่นอีกจนทำให้พระเยซูและศิษย์เอกทั้งสิบสองคนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินข้าว²¹ เมื่อครอบครัวของพระเยซูได้ยินข่าวนี้ ก็พากันมาเพื่อจับตัวพระองค์กลับบ้าน เพราะคิดว่าพระองค์เป็นบ้าไปแล้ว

22 มีพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่มาจากเมืองเยรูซาเล็มพูดกันว่า “เขาถูกเบเอลเซบูล หูหนามผีเข้าสิง ก็เลยมีฤทธิ์ขับไล่ผีอื่น ๆ ไป”
23 พระเยซูจึงเรียกพวกเขาเข้ามาใกล้ๆแล้วเล้าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “ซาตานจะขับไล่ตัวมันเองได้หรือ²⁴ ถ้าอาณาจักรไหนแตกแยกกันเอง อาณาจักรนั้นก็จะต้องอยู่ต่อไปไม่ได้²⁵ หรือถ้าครัวเรือนไหนแตกแยกกันเอง ครัวเรือนนั้นก็จะต้องอยู่ไม่ได้²⁶ เช่นเดียวกัน ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเอง มันก็จะต้องอยู่ไม่ได้ แต่ถึงจุดจบแล้ว²⁷ จริงๆแล้ว ไม่มีใครบุกเข้าไปปล้นบ้านของคนที่แข็งแรงได้ นอกจากจะมดเจ้าของบ้านที่แข็งแรงนั้นไว้ก่อนจึงจะปล้นข้าวของในบ้านได้²⁸ เราจะบอกให้รู้ ว่า พระเจ้าจะยกโทษให้กับความบาปทุกชนิดและคำหึงประมาททุกอย่าง²⁹ แต่พระเจ้าจะไม่มีการยกโทษให้กับคนที่พดหึงประมาทพระวิญญูณฉบับบริสุทธิ คนที่ทำอย่างนั้นจะไม่ได้รับการอภัยตลอดไป”
30 ที่พระองค์พูดอย่างนี้ก็เพราะมีบางคนกล่าวหาว่าพระองค์มีผีชั่วสิงอยู่

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซู
(มธ. 12:46-50; ลก. 8:19-21)

31 เวลานั้นแม่และน้องๆของพระองค์ก็มาถึงและยืนคอยอยู่ข้างนอก เขาส่งคนเข้าไปตามพระเยซูออกมา³² ตอนนั้นมีคนหนึ่งล้อมรอบพระองค์อยู่เต็มไปหมด มีคนมาบอกพระองค์ว่า “แม่กับพวกน้องชายและน้องสาวของอาจารย์ตามหาอาจารย์อยู่ด้านนอกครับ”
33 พระองค์ก็ตอบว่า “ใครเป็นแม่และพี่น้องของเรา”³⁴ แล้วพระองค์ก็มองไปยังคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์อยู่และพูดว่า “พวกคุณนี่ไง ที่เป็นแม่และพี่น้องของเรา”³⁵ คนที่ทำตามใจพระเจ้าคนนั้นแหละคือพี่น้องชายหญิงและแม่ของเรา”

เรื่องขานานาหว่านพืช
(มธ. 13:1-9; ลก. 8:4-8)

4 พระองค์สั่งสอนอยู่ริมทะเลสาบอีก มีคนเป็นจำนวนมากมาห้อมล้อมพระองค์ พระองค์จึงลงไปนั่งอยู่ในเรือแล้วลอยอยู่ข้างๆฝั่ง ส่วนประชาชนยืนฟังอยู่ริมฝั่ง² พระเยซูใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนพวกเขาหลายอย่าง พระองค์เล่าให้ฟังว่า³ “ฟังให้ดีจะมีขานานาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช⁴ ขณะที่หว่านอยู่นั้น บางเมล็ดก็ตกบนทางเดิน นกก็มาจิกกินหมด⁵ บางเมล็ดก็ตกบนหินที่ชั้นล่างเป็นหิน มีดินไม่มาก เมล็ดนั้นก็งอกขึ้นอย่างรวดเร็วแต่เนื่องจากมีดินไม่ลึก⁶ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นพืชนั้นก็เหี่ยวแห้งตายไป⁷ บางเมล็ดตกในพงหนาม หนามก็งอกขึ้นมาปกคลุมพืชนั้นไว้จึงไม่ออกดอกออกผล⁸ และบางเมล็ดตกลงในดินดีก็เจริญงอกงามขึ้นมาเกิดดอกออกผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”
9 แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ใครมีหูก็ฟังไว้ให้ดี”

สาเหตุที่พระเยซูใช้เรื่องเปรียบเทียบ
(มธ. 13:10-17; ลก. 8:9-10)

10 ต่อมาเมื่อพระเยซูอยู่คนเดียว ศิษย์ทั้งสิบสองคนพร้อมกับคนที่ติดตามก็มาถามถึงความหมายของเรื่องเปรียบเทียบพวกนั้น
11 พระองค์บอกว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่เราจะบอกให้รู้เรื่องความลับของอาณาจักรของพระเจ้านี้ ส่วนพวกคนนอกนั้นเราจะใช้แต่เรื่องเปรียบเทียบสอน¹² เพื่อที่ว่า ‘พวกเขาจะดูแล้วดูอีก แต่ก็จะไม่เห็น ฟังแล้วฟังอีก แต่ก็จะไม่เข้าใจ เพราะถ้าเขาเห็นและเข้าใจ เขาจะกลับมาหาพระเจ้าและได้รับการยกโทษ’”[†]

† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 6:9-10

พระเยซูอธิบายเรื่องขานาหว่านพืช
(มธ. 13:18-23; ลก. 8:11-15)

13 แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “คุณยังไม่เข้าใจเรื่องเปรียบเทียบเรื่องนี้อีกหรือ แล้วคุณจะไปเข้าใจเรื่องเปรียบเทียบอื่น ๆ ได้ยังไง” 14 ขานาคคนนั้นหว่านถ้อยคำของพระเจ้า 15 เมล็ดที่ตกลงบนถนนหนทางก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แต่ซาตานมาแย่งเอาถ้อยคำที่ได้หว่านไว้ในพวกเขาหนีไปทันที 16 ส่วนเมล็ดที่ตกลงบนดินตื้นๆที่มีหินอยู่ข้างล่าง ก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำนั้น แล้วรีบรับไว้ด้วยความยินดี 17 แต่รากไม่ลึกจึงไม่ทนทาน เมื่อเจอกับความทุกข์เดือดร้อนหรือถูกข่มเหงเพราะเชื่อในถ้อยคำนั้น เขาก็เลิกเชื่อทันที 18 เมล็ดที่ตกลงในพงหนามก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้ว 19 แต่ยังเป็นห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตในโลกนี้ หลงไหลอยู่กับทรัพย์สมบัติและความโลภที่ไม่สิ้นสุด สิ่งเหล่านี้มาคลุมถ้อยคำไว้เลยไม่เกิดผล 20 เมล็ดที่ตกในดินดี ก็เหมือนกับคนที่ฟังถ้อยคำแล้วรับไว้ และออกดอกออกผล สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และหนึ่งร้อยเท่าบ้าง”

ให้ใช้สิ่งที่มีอยู่
(ลก. 8:16-18)

21 แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “มีใครบ้างที่จุดตะเกียงแล้วเอาไปไว้ใต้ถังหรือใต้เตียง เขาจุดตะเกียงเอาไว้บนเชิงตะเกียงไม่ใช่หรือ 22 สิ่งใดที่แอบซ่อนอยู่จะถูกเปิดโปง และความลับทุกอย่างจะถูกเปิดเผยหมด 23 ใครมีหูก็ฟังไว้ดี”

24 พระองค์พูดกับพวกเขาอีกว่า “คิดให้ดีๆในสิ่งที่คุณได้ฟัง ยิ่งทำอย่างนี้มากเท่าไร ก็จะมีใจมากขึ้นเท่านั้น และจะได้อีกมากกว่านั้นเสียด้วยซ้ำ 25 คนที่เข้าใจอยู่แล้วก็จะเข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจแล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้สิ่งที่เขาเข้าใจก็จะหายไปด้วย”

เรื่องเปรียบเทียบการงอกของเมล็ดพืช

26 พระองค์พูดต่อว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนกับขานาคคนหนึ่งหว่านเมล็ดพืชลงในดิน 27 ไม่ว่าขานาคคนนั้นจะหลับหรือตื่น พืชนั้นก็แตกหน่อและเจริญงอกงามขึ้นเรื่อยๆทุกวันนี้ทุกคืน โดยที่ขานาคคนนั้นไม่รู้ว่ามีงอกขึ้นมาได้อย่างไร 28 เพราะดินเป็นตัวที่ทำให้เมล็ดพืชงอกขึ้นเป็นลำต้น เริ่มจากต้นอ่อนก่อน แล้วต่อมาก็เป็นรวง และมีเมล็ดเต็มรวง 29 เมื่อเมล็ดสุกเหลือง อร่ามขานาก็รีบเอาเคียวมาเกี่ยวพืชทันที เพราะถึงฤดูเกี่ยวเกี่ยวแล้ว”

เมล็ดมีสตาร์ด
(มธ. 13:31-32, 34-35; ลก. 13:18-19)

30 แล้วพระองค์ก็ถามว่า “จะเปรียบเทียบอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไรดี เปรียบเทียบกับเรื่องอะไรให้ฟังดี 31 เปรียบกับเมล็ดมีสตาร์ดก็แล้วกัน เมล็ดชนิดนี้ตอนที่ปลูกลงในดินนั้นมันเล็กมาก 32 แต่พอโตขึ้นมากกลายเป็นต้นที่ใหญ่ที่สุดในพวกพืชสวนครัวทั้งหมด และได้แผ่กิ่งก้านสาขาจนกมมาทำรังใต้ร่มไม้ได้” 33 พระองค์ใช้เรื่องแบบนี้หลายเรื่องสั่งสอนฝูงชน เกี่ยวกับถ้อยคำของพระเจ้าเท่าที่พวกเขาจะรับไหว 34 พระองค์เล่าทุกเรื่องโดยใช้เรื่องเปรียบเทียบหมด และเมื่ออยู่กันตามลำพังกับศิษย์พระองค์ก็จะอธิบายให้พวกเขาเข้าใจทุกอย่าง

พระเยซูห้ามพายุ
(มธ. 8:23-27; ลก. 8:22-25)

35 ในเย็นวันนั้นพระองค์บอกกับพวกศิษย์ว่า “ข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” 36 พวกเขา ก็ฟังฝูงชนมาขึ้นเรือที่พระเยซูนั่งอยู่ก่อนแล้ว มีเรือลำอื่นๆตามไปด้วย 37 มีพายุใหญ่เกิดขึ้น ทำให้คลื่นซัด

น้ำเข้ามาจนเกือบเต็มลำเรือ 38 แต่พระเยซูยังนอนหนุนหมอนหลับอยู่ท้ายเรือ พวกศิษย์จึงมาปลุกพระองค์และบอกว่า “อาจารย์ไม่ห่วงกันบ้างเลยหรือ พวกเรากำลังจะจมน้ำตายกันอยู่แล้ว”

39 พระองค์จึงลุกขึ้นสั่งห้ามลมและคลื่นว่า “เงียบสงบซะ” และทันทีนั้นเอง ลมก็หยุดพัดและคลื่นก็สงบลง

40 แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “กลัวอะไรกัน ยังไม่ไว้วางใจเรามากหรือ” 41 แต่พวกเขากลับกลัวมากและพูดกันว่า “คนนี้เป็นใครกันนะ ขนาดลมและคลื่นยังฟังเขาเลย”

พระเยซูรักษาชายที่ถูกผีชั่วสิง
(มธ. 8:28-34; ลก. 8:26-39)

5 พวกเขาไปถึงอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ ซึ่งเป็นที่อยู่ของชาวเมืองเกรธาซา 12 เมื่อพระเยซูลงจากเรือก็มีชายคนหนึ่งที่ถูกผีชั่วสิงอยู่ริมฝั่งจากอุโมงค์ฝั่งศพตรงเข้ามาหาพระองค์ทันที 3 ชายคนนี้อาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝั่งศพ ไม่มีใครจับเขาไว้ได้ แม้แต่โซ่ก็ล่ามไม่อยู่ 4 เพราะเขาถูกล่ามโซ่ที่มือและเท้าอยู่บ่อยๆแต่เขาก็กระชากมันขาดทุกครั้ง จนไม่มีใครควบคุมเขาได้อีกแล้ว 5 เขาจะเดินไปเดินมาตามอุโมงค์ฝั่งศพและตามภูเขาต่างๆทั้งวันทั้งคืน ร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งและเอาหินกรีดตามเนื้อตัว

6 เมื่อเขาเห็นพระเยซูแต่ไกลก็วิ่งเข้ามาทักกราบพระองค์ 7 แล้วร้องตะโกนสุดเสียงว่า “เยซู บุตรของพระเจ้าสูงสุด มาอยู่กับข้าทำไม ช่วยสัญญาต่อพระเจ้าหน่อยว่าจะไม่ทรานข้า” 8 ผีพูดอย่างนี้เพราะพระเยซูบอกมันว่า “ไอ้ผีชั่ว ออกจากคนนั้นซะ”

9 พระเยซูถามมันว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง 11 เพราะเรามีกันหลายตนอยู่ในร่างนี้” 10 มันได้อ้อนวอนพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่ให้พระองค์ไล่มันไปจากบริเวณนั้น

11 มีหมู่ฝูงใหญ่ถูกปล่อยให้หาคืนอยู่ตามไหล่เขาแถวๆนั้น 12 พวกผีชั่วขอร้องพระเยซูว่า “ช่วยส่งเราเข้าไปในหมู่ฝูงนั้นเถอะขอให้เราไปสิงพวกมันแทน” 13 พระองค์ก็ยอมให้พวกมันทำอย่างนั้น พวกผีชั่วจึงออกจากร่างชายคนนั้นไปเข้าสิงฝูงหมูแทน หมู่ฝูงซึ่งมีประมาณสองพันตัวก็วิ่งกรูกันจากไหล่เขาสูงชันลงสู่ทะเลสาบและจมน้ำตายหมด

14 พวกคนเลี้ยงหมูวิ่งเข้าไปเล่าเรื่องนี้ให้คนในเมืองและในชนบทฟัง พวกเขาออกมากลางแจ้งดูอะไรขึ้น 15 เขาพากันมาหาพระเยซู และเห็นชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิงนั่งอยู่ที่นั่น ใส่เสื้อผ้าเรียบร้อย และสงบสติ พวกเขาก็กลัวมาก 16 คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าให้พวกนั้นฟังว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ถูกผีชั่วสิงและกับฝูงหมู 17 พวกนั้นจึงขอร้องให้พระองค์ไปจากเขตเมืองของเขา

18 ในขณะที่พระองค์ลงเรือ ชายคนที่เคยถูกผีชั่วสิงก็ขอตามพระองค์ไปด้วย

19 พระองค์ไม่ยอมให้เขาไปด้วย แต่บอกเขาว่า “กลับบ้านไปหาครอบครัวสิ แล้วเล่าให้พวกเขาฟังว่าองค์เจ้าชีวิตทำอะไรให้คุณบ้าง และพระองค์ก็กับคุณขนาดไหน” 20 ชายคนนั้นจากไป และเริ่มเล่าให้ใครต่อใครในแคว้นเดคาโปลิต † ฟังว่า พระเยซูทำอะไรให้กับเขาบ้าง และคนเหล่านั้นก็ประหลาดใจอย่างมาก

เด็กหญิงที่ตายแล้วกับผู้หญิงที่ป่วย
(มธ. 9:18-26; ลก. 8:40-56)

21 พระเยซูลงเรือข้ามกลับไปยังฝั่งของทะเลสาบ ฝูงชนจำนวนมากมาห้อมล้อมพระองค์ที่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น 22 มีหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิวคนหนึ่งชื่อ ไยรัส เข้ามากราบที่เท้าของพระเยซู 23 อ้อนวอนพระองค์อย่างหนึ่งว่า “ลูกสาวเล็กๆของผมกำลังจะ

† เกรธาซา มีทิว 8:28 เขียนว่า กาดารา † กอง หนึ่งกองของทหารโรมันในสมัยโบราณมีทหารประมาณสามพันถึงหกพันคน † แคว้นเดคาโปลิต หรือแคว้นทศบุรี เป็นชื่อในภาษากรีก แปลว่า “สิบเมือง” ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

ตาย ช่วยไปวางมือบนเธอด้วยเถิด เธอจะได้หายและมีชีวิตอยู่ต่อไป”

24 พระองค์จึงตามไยรัสไป แล้วผู้คนก็เดินเบียดเสียดตามพระเยซู

25 ในฝูงชนนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งที่ทนทุกข์เพราะตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว 26 เธอทนทุกข์ทรมานมากจากการไปรักษากับหมอหลายคน และจ่ายค่ารักษาจนหมดตัว แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น ซ้ำร้ายกลับแย่ลงไปอีก 27 เมื่อเธอได้ยินเรื่องของพระเยซู เธอก็เบียดคนเข้ามาอยู่หลังพระองค์ และแตะเสื้อคลุมของพระองค์ 28 เพราะเธอคิดในใจว่า “ถ้าฉันแตะเสื้อผ้านี้ของเขาก่อน ฉันก็จะหายจากโรค” 29 เลือดที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที และเธอก็รู้ว่าหายแล้ว 30 พระเยซูรู้ทันทีว่าฤทธิ์ในตัวของพระองค์ได้แผ่ชานออกไป จึงหันไปถามฝูงชนว่า “ใครแตะเสื้อเรา”

31 พวกศิษย์ก็ตอบว่า “อาจารย์ ดูลี้ มีคนมากขนาดไหนที่เบียดเสียดอาศัยอยู่ แล้วอาจารย์ยังจะมาถามอีกว่า ใครแตะตัวเรา”

32 แต่พระองค์ยังคงมองไปรอบๆ เพื่อจะหาคนทำ 33 ฝ่ายหญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะเธอรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ เธอจึงออกมาทูลกราบพระองค์และเล่าความจริงที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระองค์ฟัง 34 พระเยซูจึงพูดกับเธอว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายแล้ว ไปเป็นสุขเถิด ไม่ต้องทรมานอีกต่อไป”

35 ขณะนั้นพระองค์ก็ยังพูดอยู่นั้นมีคนจากบ้านของไยรัสมาบอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์อีกต่อไปแล้ว”

36 พระเยซูได้ยินที่พวกเขาคุยกันจึงบอกไยรัสว่า “ไม่ต้องกลัวรอก ขอให้เชื่อเท่านั้น”

37 พระองค์ไม่ให้คนตามพระองค์ไปนอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ 38 เมื่อพวกเขามาถึงบ้านของไยรัส พระองค์ก็เห็นความซุกมุ่นวุ่นวายและผู้คนร้องไห้คร่ำครวญดังลั่นไปหมด 39 พระองค์เข้าไปในบ้านและบอกกับพวกเขาว่า “ทำไมพวกคุณถึงร้องไห้ร้องไห้ให้เสียงดังวุ่นวายกันไปหมด เด็กคนนั้นยังไม่ตายแต่กำลังนอนหลับอยู่” 40 แต่พวกเขากลับหัวเราะเยาะพระองค์ พระองค์จึงสั่งให้ทุกคนออกไป แล้วพาพ่อแม่ของเด็กกับศิษย์ตามพระองค์เข้าไปในห้องที่เด็กคนนั้นอยู่ 41 พระองค์จับมือของเด็กแล้วพูดว่า “ทาลิธา คุม” (แปลว่า “หนูจ๋า เราบอกให้หนูลุกขึ้น”) 42 เด็กหญิงก็ลุกขึ้นมาทันที และเดินไปรอบๆ ห้อง (เด็กหญิงคนนี้อายุสิบสองปี) ทุกคนต่างตกตะลึง 43 พระเยซูสั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง และบอกให้หาอะไรมาให้เด็กกินด้วย

พระเยซูกลับบ้าน

(มธ. 13:53-58; ลก. 4:16-30)

6 พระเยซูไปจากที่นั่นและกลับไปบ้านเดิม พวกศิษย์ก็ติดตามไปด้วย 2 เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระองค์ก็สั่งสอนอยู่ที่ประชุมของชาวยิว มีคนมากมายที่ฟังในคำสอนของพระองค์ และพูดกันว่า “เขาไปเอาความรู้แบบนั้นมาจากไหน แล้วทำการอัศจรรย์เหล่านี้ได้อย่างไร” 3 เขาเป็นแค่ช่างไม้ ลูกของมารีย์ พี่ชายของยากอบ โยเสส ยูดา และซีโมน และพวกน้องสาวของเขาที่อยู่ในเมืองนี้กับพวกเราอีกด้วย” พวกเขาจึงขุ่นเคืองพระองค์

4 พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้าได้รับเกียรติในทุกที่ ยกเว้นในบ้านเมือง ในหมู่ญาติพี่น้อง และในครอบครัวของตัวเอง” 5 เมื่ออยู่ที่นั่น พระเยซูจึงไม่สามารถทำการอัศจรรย์ได้นอกจากวางมือรักษาคนป่วยไม่กี่คน 6 พระองค์จึงไปสอนที่หมู่บ้านใกล้เคียงแคว้นนแทน

พระเยซูส่งศิษย์เอกสิบสองคนออกไป

(มธ. 10:1, 5-15; ลก. 9:1-6)

7 พระองค์เรียกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนมา แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆ พระองค์ทำให้พวกเขามีสิทธิอำนาจเหนือวิญญาณชั่วทั้งหลาย 8 และสั่งว่า “อย่าเอาอะไรติดตัวไปเลยนอกจากไม้เท้า ไม่ต้องเอาอาหาร ถูยยามหรือเงินติดตัวไป 9 ให้ใส่รองเท้าได้แต่ไม่ต้องเอาเสื้อผ้าสำรองไป” 10 พระองค์พูดกับพวกเขาว่า “บ้านไหนที่ต้อนรับคุณ ก็ให้อยู่ที่บ้านนั้นตลอดจนกว่าจะจากเมืองนั้นไป 11 แต่ถ้าที่ไหนไม่ต้อนรับหรือไม่ฟังพวกคุณ ก็ให้ออกไปจากที่นั้น และให้สะบัดฝุ่นออกจากเท้า + ด้วย เพื่อเป็นการเตือนพวกเขา”

12 พวกศิษย์ของพระองค์ก็ออกไปสั่งสอน ให้ผู้คนกลับตัวกลับใจเสียใหม่ 13 พวกเขาขับผีชั่วออกไปหลายคน ทาน้ำมันมะกอกให้กับคนเจ็บป่วยเป็นจำนวนมาก และรักษาพวกเขาจนหาย

เฮโรดสั่งตัดหัวยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

(มธ. 14:1-12; ลก. 9:7-9)

14 กษัตริย์เฮโรด ++ ได้ยินชื่อเสียงของพระเยซูเพราะคนพูดกันไปทั่ว บางคนพูดว่า “เขาต้องเป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำที่ฟื้นขึ้นจากความตายแน่ๆ ถึงทำการอัศจรรย์พวกนี้ได้”

15 บางคนพูดว่า “เขาคือเอลียาห์” และบางคนพูดว่า “เขาคือผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนกับผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆ ในสมัยโบราณ”

16 เมื่อเฮโรดได้ยินเรื่องพวกนี้ พระองค์พูดว่า “ต้องเป็นยอห์นคนที่เราสั่งให้ตัดหัวฟื้นขึ้นจากความตายแน่ๆ” 17 เพราะเฮโรดเองที่เป็นคนสั่งให้จับยอห์นล่ามโซ่และขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟิลิปน้องชายของเฮโรด 18 เพราะยอห์นได้เตือนกษัตริย์เฮโรดบ่อยๆว่า “พระองค์ทำไม่ถูก ที่เอภรรยาของชายมาเป็นภรรยาตัวเอง” 19 ทำให้เฮโรเดียสแค้นใจอยากจะทำลายยอห์นแต่ก็ทำไม่ได้ 20 เพราะกษัตริย์เฮโรดกลัวยอห์น พระองค์รู้ว่ายอห์นเป็นคนที่ทำตามใจพระเจ้า และเป็นคนของพระเจ้าจริงๆ จึงปกป้องยอห์นไว้ ทุกครั้งที่เฮโรดฟังยอห์นสอนก็ลำบากใจ แต่ก็ยังชอบฟัง

21 แล้วโอกาสของนางเฮโรเดียสก็มาถึง เมื่อเฮโรดจัดงานวันเกิดของพระองค์ขึ้น พระองค์เชิญพวกข้าราชการชั้นสูง นายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆ ของแคว้นกาลิลีมาในงาน 22 ลูกสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและบรรดาแขกเหรื่อถูกอกถูกใจมาก แล้วกษัตริย์เฮโรดจึงบอกกับหญิงสาวนี้ว่า “อยากได้รางวัลอะไรก็ขอมาเลย เราจะให้” 23 พระองค์ยังสัญญาอีกว่า “เราจะให้ทุกอย่างที่เจ้าขอ แม้กระทั่งครึ่งหนึ่งของอาณาจักรนี้”

24 เธอก็ออกไปถามแม่ว่า “แม่ หนูขออะไรดีคะ” แม่ตอบว่า “ขอหัวของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำสิ”

25 แล้วเธอก็รีบวิ่งเข้าไปบอกกษัตริย์ว่า “ดิฉันขอหัวของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำใส่ถาดมาให้ทีนี้คะ”

26 กษัตริย์เฮโรดเสียใจมาก แต่เพราะเขาได้สาบานไว้แล้วต่อหน้าแขกเป็นจำนวนมาก เฮโรดจึงไม่กล้าที่จะผิดคำพูดกับเธอ 27 เฮโรดจึงสั่งให้เพชฌฆาตไปตัดหัวของยอห์นในคุกทันที 28 และเอาใส่ถาดมาให้กับเธอ แล้วเธอก็เอาไปให้แม่ของเธอ 29 เมื่อศิษย์ของยอห์นรู้ว่าเขาก็พากันมารับร่างของยอห์นไปฝังไว้ในอุโมงค์

+ สะบัดฝุ่นออกจากเท้า หมายถึง พวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว ++ กษัตริย์เฮโรดคือเฮโรด แอนติปัส ปกครองกาลิลีและเปรีโยในช่วง 4 ปีก่อนพระเยซูเกิดจนค.ศ. 39 เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน
(มธ. 14:13-21; ลก. 9:10-17; ยน. 6:1-14)

30 พวกศิษย์ที่พระเยซูส่งออกไป ได้กลับมามาหาพระองค์ และเล่าเรื่องทุกอย่างที่ได้ทำและสอนให้พระองค์ฟัง แล้วพระเยซูบอกพวกเขาว่า 31 “พวกเราไปหาที่เงียบๆ พักผ่อนกันเถอะ” เพราะมีผู้คนเป็นจำนวนมากมาหาพระองค์ จนไม่มีเวลาแม้แต่จะกินอาหารกัน

32 พวกเขาจึงลงเรือไปยังที่เปลี่ยวเพื่ออยู่กันเฉพาพวกเขา 33 แต่ก็มีคนจำนวนมากเห็นพวกเขาจากไปและจำเขาได้ จึงมีคนมากมายจากหมู่บ้านต่างๆ ริมเดินตามไปทีนั้น และไปถึงก่อนพวกเขา 34 เมื่อพระองค์มาถึงฝั่งก็เห็นฝูงชนเป็นจำนวนมากรออยู่ก่อนแล้ว พระองค์รู้สึกสงสาร เพราะพวกเขาเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนพวกเขาหลายเรื่อง

35 เมื่อมันเริ่มเย็นมาก พวกศิษย์มาบอกพระองค์ว่า “ที่นี้เปลี่ยวมาก และนี่ก็เย็นมากแล้ว 36 ส่งพวกนี้กลับไปเถอะ พวกเขาจะเข้าไปตามชนบท ตามหมู่บ้านแถวๆ นี้ และไปหาซื้ออะไรกินกัน”

37 แต่พระองค์กลับตอบว่า “พวกคุณหาอะไรให้พวกเขากินสิ” พวกเขา ก็ตอบว่า “พวกเราต้องใช้ถึงสองร้อยเหรียญเงินที่เดียว นะครับ ถึงจะพอซื้ออาหารมาเลี้ยงคนพวกนี้”

38 พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ไปดูสิว่าคุณมีขนมปังอยู่กี่ก้อน” เมื่อพวกเขา รู้ก็กลับมาบอกว่า “มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว ครับ”

39 พระองค์จึงสั่งให้พวกเขาไปจัดการให้ชาวบ้านนั่งกันเป็นกลุ่มๆ บนพื้นที่มีหญ้าขึ้นเขียวชอุ่มแถวนั้น 40 พวกชาวบ้านนั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละหนึ่งร้อยบ้าง ห้าสิบบ้าง 41 แล้วพระองค์หยิบขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวขึ้นมา มองขึ้นไปบนสวรรค์ขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ไปแจกชาวบ้าน และพระองค์แบ่งปลาสองตัวนั้นแจกพวกเขาทุกคนด้วย 42 ทุกคนกินกันจนอิ่ม 43 แล้วพวกศิษย์เก็บเศษขนมปังและปลาที่เหลือได้สิบสองเซ่งเต็มๆ 44 นับเฉพาะผู้ชายที่มากินได้ถึงห้าพันคน

พระเยซูเดินบนทะเล
(มธ. 14:22-33; ยน. 6:16-21)

45 ทันทีหลังจากที่กินเสร็จ พระองค์ให้พวกศิษย์ลงเรือข้ามฟากไปก่อนล่วงหน้า ไปยังเมืองเบธไซดา ส่วนพระองค์ก็รุ่งสองชาวบ้านอยู่ 46 หลังจากชาวบ้านกลับหมดแล้วพระองค์ขึ้นไปอธิษฐานที่บนภูเขา

47 ในคืนนั้นเรือของพวกศิษย์ยังลอยอยู่กลางทะเลสาบ ส่วนพระองค์ก็อยู่บนฝั่งเพียงคนเดียว 48 พระองค์เห็นพวกศิษย์กำลังพายเรืออยู่ด้วยความยากลำบากเพราะมีลมแรงมากด้านเรือไว้ระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้าวันพรุ่งนี้ พระองค์เดินบนน้ำมาหาพวกเขา และทำท่าเหมือนจะเดินผ่านไป 49 เมื่อพวกศิษย์เห็นพระองค์เดินอยู่บนน้ำ ก็คิดว่าเป็นผู้ผี เลยร้องตะโกนกันลั่น 50 เพราะตกใจกลัวมาก แต่ในทันใดนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “ไม่ต้องตกใจ เราเอง ไม่ต้องกลัว” 51 จากนั้นพระองค์ก็ขึ้นไปอยู่บนเรือกับพวกเขา แล้วลมก็สงบลง พวกเขาประหลาดใจมาก 52 เพราะพวกเขา ยังมีใจที่แข็งกระด้างอยู่ จึงยังไม่เข้าใจถึงการอัศจรรย์ที่พระองค์เพิ่งทำไปกับขนมปังห้าก้อนนั้น

พระเยซูรักษาคนไม่สบาย
(มธ. 14:34-36)

53 เมื่อข้ามฟากมาก็มาถึงฝั่งเมืองเยนเนซารุท พวกศิษย์ก็ผูกเรือไว้ 54 พอออกจากเรือ ชาวบ้านก็จำพระองค์ได้ 55 พวกเขาวิ่งไปบอกคนอื่นๆ ทั่วบริเวณนั้น และห้ามคนป่วยใส่แคร่มาหาพระองค์ ไม่ว่าพระองค์จะอยู่ที่ไหนก็ตาม 56 ไม่ว่าพระองค์จะเข้าไปในหมู่บ้าน หรือในเมือง หรือในชนบท ชาวบ้านก็จะนำคนป่วยมาวางไว้

ที่ตลาด และพวกคนป่วยต่างอ่อนนออนขอแค่แตะพู่ที่ชายเสื้อคลุมของพระองค์ และทุกคนที่ได้แตะก็หายกันหมด

คำสอนของบรรพบุรุษ
(มธ. 15:1-20)

7 พวกฟาริสี กับพวกครุผู้สอนกฎปฏิบัติบางคนที่มาจากเมืองเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระเยซู 2 พวกเขาเห็นศิษย์บางคนของพระเยซู กินอาหารโดยไม่ล้างมือ 3 (พวกฟาริสี และคนยิวทุกคนจะไม่กินอาหารจนกว่าจะล้างมือตามประเพณีที่บรรพบุรุษทำมา 4 เมื่อกลับมาจากตลาดพวกเขาก็ต้องทำพิธีล้างตัวเองก่อนที่จะกินข้าว นอกจากนี้ ยังรักษาประเพณีอื่นอีกมากมาย เช่น การล้างถ้วย เขี้ยว หม้อทองสัมฤทธิ์ และเก้าอี้เอนสำหรับกินข้าว) †

5 ดังนั้นพวกฟาริสีและพวกครุผู้สอนกฎปฏิบัติพวกนี้ถามพระเยซูว่า “ทำไมศิษย์ของคุณถึงไม่ทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา จากบรรพบุรุษ ทำไมพวกเขาถึงไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร”

6 พระองค์จึงตอบว่า “อิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า พูดไว้ถูกต้องเลยเกี่ยวกับพวกหน้าซื่อใจคดอยู่งพวกคุณที่ว่า

‘คนพวกนี้นับถือเราแต่ปากเท่านั้น แต่ใจของพวกเขาว้างไกลจากเรามาก

7 จึงไม่มีประโยชน์ที่เขากินบูชาเรา

เพราะสิ่งที่เขาสอนกันนั้นเป็นแคกฎที่มนุษย์ตั้งขึ้น” ††

8 พวกคุณละเลยคำสั่งของพระเจ้า เพื่อจะได้ไปทำตามประเพณีที่มนุษย์สอนต่อๆกันมา”

9 แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “พวกคุณนี้เหลียมจัดนะ เข้าใจหลักเลี้ยงคำสั่งของพระเจ้า เพื่อจะได้ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา 10 อย่างเช่น โมเสสสอนว่า ให้เคารพนับถือพ่อแม่ของตน ‡ และ ‘คนที่สาปแช่งพ่อแม่ต้องตาย’ ††† แต่พวกคุณกลับสอนว่าไม่ผิดที่จะบอกพ่อแม่ว่า ‘สิ่งที่ลูกจะเอามาช่วยพ่อแม่ได้นั้น ลูกได้ยกให้กับพระเจ้าไปหมดแล้ว’ 12 ทำอย่างนี้เท่ากับว่าพวกคุณสอนเขาไม่ให้ช่วยเหลืออะไรพ่อแม่เลย 13 แบบนี้พวกคุณก็เลยยกเลิกพระคำของพระเจ้า แต่ไปทำตามประเพณีที่สืบทอดกันมา และพวกคุณยังทำอย่างนี้กับอีกหลายๆเรื่องด้วย”

สิ่งที่ทำให้สกปรกในสายตาพระเจ้า

14 พระองค์เรียกฝูงชนเข้ามา และพูดว่า “ฟังให้ดีและเข้าใจซะด้วยว่า 15 ไม่มีอะไรเลยที่คนกินเข้าไปแล้ว ทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า มีแต่สิ่งที่ออกมาจากข้างในตัวเขาเท่านั้น ที่จะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า” 16 ‡

17 หลังจากที่พระเยซูแยกกับชาวบ้านแล้ว พระองค์ได้เข้าไปในบ้าน พวกศิษย์ก็เข้ามาถามเกี่ยวกับเรื่องเปรี๊ยะเทียบนี้ 18 พระองค์บอกว่า “พวกคุณยังไม่เข้าใจอีกหรือ ไม่มีอะไรหรอกที่คนกินเข้าไปแล้วจะทำให้เขาสกปรกในสายตาพระเจ้า 19 เพราะมันไม่ได้เข้าไปในจิตใจ แต่มันตกลงไปในท้อง แล้วก็ถ่ายออกมา” (ที่พระองค์พูดอย่างนี้ ก็แสดงว่าอาหารทุกชนิดสะอาดกินได้หมด)

20 พระองค์ก็พูดต่อว่า “สิ่งที่ออกมาจากตัวคนนั้นแหละที่ทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า 21 เพราะที่ออกมาจากตัวก็ออกมาจากจิตใจ และใจนี่เองเป็นที่มาของความคิดชั่วร้าย ความผิดบาปทางเพศ การลักขโมย การฆ่ากัน 22 การมีชู้ ความโลภ ความชั่วต่างๆ การหลอกลวง ราคะตึงหา การอิจฉาริษยา การนินทาว่าร้าย ความเย่อหยิ่งจองหอง และความโง่เขลา 23 สิ่งชั่วร้ายทั้งหมดนี้ออกมาจากข้างในและทำให้คนสกปรกในสายตาพระเจ้า”

† และเก้าอี้เอนสำหรับกินข้าว ฉบับภาษาเดิมบางฉบับไม่มีคำนี้ †† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 29:13 ‡ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12 และ หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ 5:16 †† อ้างจากหนังสือ อพยพ 21:17 และ เลวีนิติ 20:9 †† ข้อนี้ บางฉบับมีข้อความว่า a “ใครมีหู ก็ฟังไว้ด้วย”

พระเยซูช่วยผู้หญิงกรีก
(มธ. 15:21-28)

24 พระเยซูจากที่นั่นเข้าไปยังเขตแดนเมืองไทรส แล้วพระองค์เข้าไปอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ไม่ต้องการให้คนรู้ แต่ก็ไม่สามารถซ่อนตัวได้

25 พอหญิงคนหนึ่งที่มีลูกสาวที่ถูกผีชั่วสิงอยู่รู้ว่าพระองค์มา เธอจึงมาราบแทบเท้าของพระเยซู 26 หญิงคนนี้เป็นคนกรีก † เกิดที่แคว้นฟินิเซียในประเทศซีเรีย เธอมาขอร้องให้พระเยซูช่วยขับไล่ผีชั่วที่สิงลูกสาวของเธออยู่

27 แล้วพระองค์พูดว่า “มันไม่ถูกต้องที่จะเอาอาหารของลูกๆ ไปโยนให้หมากิน ต้องให้ลูกๆกินอิ่มเสียก่อน”

28 แต่เธอตอบว่า “ใช่ะท่าน แต่หมาก็ยังได้กินเศษอาหารของเด็กๆที่ตกอยู่ใต้โต๊ะเลย”

29 พระองค์พูดว่า “ตอบได้ดีมาก กลับไปบ้านเถอะ เพราะผีชั่วได้ออกจากลูกสาวของคุณแล้ว”

30 เมื่อเธอกลับถึงบ้าน ก็เห็นลูกสาวนอนอยู่บนเตียง และผีชั่วได้ออกไปแล้ว

พระเยซูรักษาคนหูหนวกและเป็นใบ้

31 พระองค์ออกจากเขตแดนของเมืองไทรส และเดินผ่านเมืองไซดอน เพื่อจะไปทะเลสาบกาลิลี โดยผ่านทางแคว้นเดคาโปลิส †† 32 มีคนพาชายหูหนวกคนหนึ่งที่ถูกผีชั่วสิงอยู่มาหาพระเยซู พวกเขาขอร้องให้พระองค์วางมือบนชายคนนั้น

33 พระองค์พาชายคนนั้นหลีกห่างไปจากผู้คน พระองค์เอานิ้วแหยงเข้าไปในหูของเขา แล้วเอาน้ำลายที่พระองค์บ้วนออกมาไปแตะที่ลิ้นของเขา 34 แล้วพระองค์เงยหน้ามองท้องฟ้า จากนั้นถอนใจยาว แล้วพูดกับชายคนนั้นว่า “เอเฟฟาธา” แปลว่า “เปิดสิ” 35 หูของเขาก็ได้ยินทันที และลิ้นของเขาก็ไม่ขัดและพูดได้ชัดเจน

36 พระองค์สั่งพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องพวกนี้ให้ใครฟัง แต่ยิ่งพระองค์สั่งห้ามมากเท่าไร พวกเขา ก็ยิ่งรำลือกันมากขึ้นเท่านั้น 37 คนที่ได้ยินก็ประหลาดใจมากและพูดว่า “ทุกอย่างที่เขาทำนั้นยอดเยี่ยมจริงขนาดคนหูหนวกยังทำให้ได้ยิน และคนใบ้ยังทำให้พูดได้”

พระเยซูเลี้ยงคนสี่พันคน
(มธ. 15:32-39)

8 มีอีกครั้งหนึ่งที่ชาวบ้านมากมายมาอยู่กับพระเยซู พวกเขาไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงเรียกพวกศิษย์มาบอกว่า “สอง-สามคนพวกนี้จริงๆเพราะเขาอยู่ที่นี้กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรกินด้วย 3 ถ้าเราส่งพวกเขากลับบ้านไปทั้งหมดก็ยังหิวอยู่ พวกเขาจะต้องเป็นลมกลางทางแน่ๆและบางคนก็มาไกลมากด้วย”

4 พวกศิษย์บอกว่า “ในที่เปลี่ยวเหล่านี้จะไปหาอาหารที่ไหนมาเลี้ยงคนตั้งเยอะแยะขนาดนี้ล่ะครับ”

5 พระองค์เลยถามว่า “พวกคุณมีขนมปังกี่ก้อน” พวกเขาตอบว่า “เจ็ดก้อนครับ”

6 พระองค์จึงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงกับพื้น แล้วพระองค์เอาขนมปังเจ็ดก้อนมา ขอบคุณพระเจ้า แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ เอาไปแบ่งให้กับฝูงชนกินกัน 7 พวกเขา มีปลาตัวเล็กๆอยู่ไม่กี่ตัว พระองค์ก็ขอบคุณพระเจ้าสำหรับปลาเหล่านั้น และบอกให้พวกศิษย์เอาไปแจก 8 พวกเขา กินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์เก็บเศษอาหารที่เหลือได้ถึงเจ็ดเต็มๆ 9 มีประมาณสี่พันคนที่อยู่ที่นั่น

† คนกรีก คือไม่ใช่คนยิว มักจะเรียกว่าเป็นคนต่างชาติ †† แคว้นเดคาโปลิส หรือแคว้นตบรู เป็นชื่อในภาษากรีก แปลว่า “สิบเมือง” ตั้งอยู่ทางฝั่งตะวันออกของทะเลสาบกาลิลี

หลังจากกินเสร็จ พระองค์ส่งพวกเขากลับบ้าน 10 แล้วพระองค์กับพวกศิษย์พากันลงเรือไปแคว้นดาลมานาธา

พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์
(มธ. 16:1-4)

11 พวกฟาริสีได้มาโต้เถียงพระองค์และทำให้พระองค์ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดูเพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริง 12 พระเยซูถอนใจยาวและพูดว่า “ทำไมคนสมัยนี้ชอบเรียกให้ทำสิ่งอัศจรรย์กันนัก เรขาบอกให้รู้ว่าจะไม่ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูทั้งนั้น” 13 แล้วพระองค์ก็ลงเรือข้ามทะเลสาบไปอีกฝั่ง

เชื้อฟูของพวกฟาริสีและพวกเฮโรด
(มธ. 16:5-12)

14 พวกศิษย์ลืมเอาขนมปังมาด้วย เลยมีขนมปังอยู่แค่ก้อนเดียวในเรือ 15 พระเยซูเตือนพวกเขาว่า “ระวังเชื้อ † ของพวกฟาริสีและของเฮโรดไว้ให้ดี”

16 พวกเขาพูดกันว่า “ที่อาจารย์พูดอย่างนี้ก็เพราะพวกเราไม่มีขนมปังไง”

17 พระองค์รู้ว่าพวกเขากำลังพูดเรื่องอะไรกัน จึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงพูดกันแต่เรื่องไม่มีขนมปัง ยังไม่เห็นหรือเข้าใจกันอีกหรือ ใจแข็งกระด้างมากขนาดนั้นเชียวยหรือ 18 มีตาที่มองไม่เห็น มีหูที่ไม่ได้ยิน จำไม่ได้แล้วหรือ 19 ตอนที่เราเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อน พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่ชิ้น” พวกเขาตอบว่า “สิบสองชิ้นครับ”

20 “แล้วตอนที่เราเลี้ยงคนสี่พันคนด้วยขนมปังเจ็ดก้อนล่ะ พวกคุณเก็บเศษที่เหลือได้กี่ชิ้น” พวกเขา ก็ตอบว่า “เจ็ดชิ้นครับ”

21 แล้วพระองค์จึงพูดว่า “ขนาดทำให้ดูอย่างนี้แล้วยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

พระเยซูรักษาคนตาบอดที่เบธไซดา

22 เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเบธไซดา มีคนพาคนตาบอดมาหาพระองค์ อ้อนวอนให้พระองค์แตะต้องเขา 23 พระองค์ก็จับมือคนตาบอดออกมานอกหมู่บ้าน พระองค์ถ่มน้ำลายใส่ตาทั้งสองข้างของคนตาบอดนั้น และวางมือบนตัวเขาแล้วถามว่า “มองเห็นหรือยัง”

24 คนตาบอดเงยหน้าขึ้นมาดูและบอกว่า “เห็นคนครับ แต่เหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา”

25 พระองค์ก็เลยวางมือบนตาของเขากลับอีกครั้งหนึ่ง คนตาบอดก็ได้ฟังดู ตาของเขาก็หายสนิท มองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน 26 พระองค์บอกให้เขากลับบ้านโดยบอกว่า “อย่าเข้าไปในหมู่บ้านนั้น”

เปโตรพูดว่าพระเยซูเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
(มธ. 16:13-20; ลก. 9:18-21)

27 พระเยซูและพวกศิษย์เดินทางไปที่หมู่บ้านใกล้ๆเมืองซีซารียาแคว้นฟิลิปปี ในระหว่างทางนั้นพระองค์ถามพวกศิษย์ว่า “คนอื่นๆเขาว่าเราเป็นใครกัน”

28 พวกเขา ก็ตอบว่า บางคนว่า “เป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนว่า เป็นเอลียาห์ และมีบางคนว่า เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง”

29 แล้วพระองค์ถามว่า “แล้วพวกคุณล่ะ คิดว่าเราเป็นใคร” เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่คุณนั้น”

30 พระองค์จึงเตือนพวกศิษย์ไม่ให้บอกคนอื่นว่าพระองค์เป็นใคร

‡ เชื้อ เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ไม่ดี ที่มีอิทธิพลมากในการชักจูงให้เราทำตาม เหมือนกับเชื้อฟูนิดเดียวก็มีอิทธิพลกับแป้งดิบก้อนใหญ่

พระเยซูทำนายถึงความตายของพระองค์
(มธ. 16:21-28; ลก. 9:22-27)

31 แล้วพระเยซูเริ่มสอนให้พวกเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง พวกเขาจะนำเขามาฆ่า และเขาจะต้องถูกฆ่า แต่เขาจะฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันขึ้นที่สาม” 32 พระองค์เล่าเรื่องนี้ให้พวกเขาฟังอย่างชัดเจน เปโตรจึงตั้งพระองค์ไปข้างๆ แล้วบอกว่า “พระองค์ที่พูดอย่างนั้น” 33 พระองค์ก็หันไปดูพวกศิษย์แล้วดูเปโตรว่า “ไปให้พ้น ไอ้ซาตาน เปโตร เพราะแกไม่ได้คิดแบบพระเจ้า แต่คิดแบบมนุษย์”

34 พระองค์เรียกชาวบ้านกับศิษย์เข้ามาแล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากติดตามเรา คนนั้นต้องเลิกตามใจตัวเอง และแบกไม้กางเขนของตนตามเรา” 35 คนที่อยากจะทำอะไรจะรอด แต่คนที่ยอมสละตัวเองเพื่อเราและชาวดีนั้นจะรอด 36 มันจะได้กำไรตรงไหน ถ้าได้โลกทั้งใบ แต่ตั้งเองถูกทำลายไป 37 เขาจะเอาอะไรไปแลกเพื่อจะได้ตัวเองกลับคืนมาหรือ 38 ในยุคชั่วร้ายนี้ ถ้าคนไหนอับอายที่จะยอมรับเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายที่จะยอมรับคนนั้นด้วยเหมือนกัน ในวันที่บุตรมนุษย์เสด็จกลับมาพร้อมทั้งสง่าราศีของพระบิดาและพร้อมทั้งเหล่าทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์”

9 แล้วพระองค์พูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า มีบางคนในที่นี้จะยังไม่ตาย จนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาพร้อมกับฤทธิ์เดชเสียก่อน”

พระเยซูอยู่กับโมเสส และเอลียาห์
(มธ. 17:1-13; ลก. 9:28-36)

2 หกวันต่อมาพระเยซูได้พาเปโตร ยากอบ และยอห์น ขึ้นไปบนภูเขาสูงกัน แล้วลักษณะของพระเยซูก็เปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา 3 เสื้อผ้าของพระองค์กลายเป็นสีขาวเปล่งประกายแวววับขาวกว่าที่คนฟอกผ้าในโลกนี้จะฟอกให้ขาวขนาดนี้ได้ 4 แล้วพวกเขาก็เห็นเอลียาห์กับโมเสส † กำลังคุยอยู่กับพระเยซู

5 เปโตรบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดีมากเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ พวกเราจะได้สร้างเพิง ขึ้นมาสามหลัง ให้อาจารย์หลังหนึ่ง ให้โมเสสหลังหนึ่ง และให้เอลียาห์อีกหลังหนึ่ง” 6 (เปโตรไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เพราะพวกเขากำลังตกใจกลัวมาก)

7 จากนั้นก็มีเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ และมีเสียงพูดก้องออกมาจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้คือลูกกริซของเรานะ ให้เชื่อฟังท่าน”

8 พวกเขาทั้งหมดก็หันไปดูรอบๆ แต่ไม่เห็นใครเลยนอกจากพระเยซู

9 ขณะที่เดินลงมาจากภูเขา พระเยซูสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้เล่าเรื่องที่เห็นนี้ให้ใครฟัง จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นจากความตาย

10 พวกเขาทำตามตามที่พระเยซูสั่ง แต่ก็ถามกันเองว่าที่พระองค์พูดว่า “ฟื้นขึ้นจากความตาย” หมายถึงอะไร

11 พวกเขาถามพระองค์ว่า “ทำไมพวกครูสอนกฎปฏิบัติถึงบอกว่า เอลียาห์ต้องมาก่อน ††”

12 พระเยซูตอบว่า “ถูกแล้ว เอลียาห์ต้องมาก่อน เพื่อมาเตรียมทุกอย่างให้เรียบร้อย แต่ทำไมถึงได้มีคำเขียนว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสและถูกทำให้อับอายขายหน้า

13 เราจะบอกให้รู้ว่า เอลียาห์ก็ได้มาแล้ว และพวกเขาก็ทำกับเอลียาห์ตามใจชอบของพวกเขา เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

พระเยซูรักษาเด็กที่มีผีชั่วสิงอยู่
(มธ. 17:14-20; ลก. 9:37-43)

14 เมื่อพวกเขาลงมาถึงที่ๆ พวกศิษย์คนอื่นๆ อยู่ ก็เห็นฝูงชนจำนวนมากมารุมล้อมพวกเขาเหล่านั้น พวกครูสอนกฎปฏิบัติกำลัง

† เอลียาห์กับโมเสส เป็นสองผู้นำชาวอิสราเอลที่สำคัญมากในสมัยพระคัมภีร์เดิม †† เอลียาห์ต้องมาก่อน อ้างมาจากหนังสือ มาลาคีย์ 4:5-6

เถียงกับศิษย์พวกนั้นอยู่ 15 เมื่อฝูงชนเห็นพระเยซู ก็รู้สึกแปลกใจมาก แล้วพากันวิ่งมาต้อนรับพระองค์

16 พระเยซูถามว่า “กำลังเถียงกันเรื่องอะไร”

17 ชายคนหนึ่งในฝูงชนตอบว่า “อาจารย์ครับ ผมพาลูกชายมาหาท่าน เขาถูกผีชั่วสิงทำให้พูดไม่ได้ 18 ทุกครั้งที่มันแผลงฤทธิ์ออกมา เด็กจะล้มลง นาลายพุ่มปาก กัดฟันแน่น ตัวแข็งทื่อไปหมด ผมขอให้พวกศิษย์ของท่านขับผีชั่วออกให้ แต่พวกเขาทำไม่ได้”

19 แล้วพระเยซูพูดว่า “พวกขาดความเชื่อ เราจะอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแค่ไหน เราจะต้องอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาเด็กนั้นมาที่นี่”

20 พวกเขาพาเด็กมา เมื่อผีชั่วในเด็กเห็นพระเยซู มันก็ทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง ล้มลงกลิ้งไปกลิ้งมาบนพื้น นาลายพุ่มปาก

21 พระเยซูก็ถามพ่อของเด็กว่า “เป็นอย่างไรมานานแล้วหรือยัง” พ่อเด็กตอบว่า “เป็นตั้งแต่เล็กๆเลยครับ 22 ไอ้ผีชั่วจะฆ่าเขาหลายครั้งแล้ว ทำให้ตกลงไปในไฟบ้าง หรือตกน้ำบ้าง ถ้าอาจารย์ช่วยได้ก็โปรดสงสารช่วยพวกเราด้วยเถิด”

23 พระเยซูจึงตอบว่า “ทำไมถึงพูดว่า ‘ถ้าอาจารย์ช่วยได้’ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับคนที่เชื่อ”

24 พ่อของเด็กจึงรีบร้องบอกทันทีว่า “ผมเชื่อบ้าง ช่วยทำให้ผมเชื่อมากขึ้นด้วยครับ”

25 เมื่อพระองค์เห็นว่าคนเริ่มมามุงดูมากขึ้น พระองค์คิดว่าดี มีคำว่า “ไอ้ผีชั่วที่ทำให้คนหูหนวกและเป็นใบ้ เราสั่งให้แกออกมาจากเด็กคนนั้น และอย่าได้เข้าสิงเขาอีกเป็นอันขาด”

26 ผีชั่วก็กรี๊ดร้องเสียงดัง มันทำให้เด็กชักกระตุกอย่างแรง แล้วออกจากร่างเด็กไป เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนตายแล้ว มีเสียงบ่นกันพึมพำว่า “เขาตายแล้ว” 27 แต่พระเยซูจับมือของเด็กและพยุงเขาขึ้นมา เด็กก็ลุกขึ้นยืน

28 เมื่อพระเยซูเข้าไปในบ้าน พวกศิษย์มาถามพระองค์ส่วนตัวว่า “อาจารย์ ทำไมพวกเรายังไล่ผีชั่วตัวนั้นไม่ได้ล่ะครับ”

29 พระองค์บอกว่า “มีทางเดียวที่จะไล่ผีชั่วชนิดนี้ออกได้ คือต้องอธิษฐาน” †

พระเยซูพูดถึงเรื่องความตายของพระองค์อีก
(มธ. 17:22-23; ลก. 9:43-45)

30 พระเยซูและพวกศิษย์ก็เดินทางต่อไปผ่านแคว้นกาลิลี พระเยซูไม่อยากให้ใครรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน เพราะกำลังสอนพวกศิษย์อยู่ พระองค์บอกเขาว่า 31 “บุตรมนุษย์จะต้องถูกจับส่งไปอยู่ในมือของมนุษย์ และเขาจะถูกฆ่า และหลังจากนั้นสามวันเขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” 32 พวกศิษย์ไม่เข้าใจว่าพระองค์กำลังพูดถึงเรื่องอะไร แต่ไม่มีใครกล้าถาม

ใครเป็นใหญ่

(มธ. 18:1-5; ลก. 9:46-48)

33 เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม ขณะที่อยู่ในบ้าน พระองค์ถามพวกศิษย์ว่า “ในระหว่างทางพวกคุณเถียงกันเรื่องอะไร”

34 ทุกคนเงียบหมด เพราะในระหว่างทางนั้นพวกเขาเถียงกันเรื่องที่ว่าใครใหญ่ที่สุด

35 พระองค์จึงนั่งลงเรียกศิษย์ทั้งสิบสองคนเข้ามา แล้วพูดว่า “ถ้าใครอยากจะเป็นใหญ่ เขาจะต้องเป็นคนที่ย่ำแย่ที่สุดและยอมรับใช้ทุกคน”

36 พระองค์เอาเด็กเล็กๆคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างหน้าพวกเขา พระองค์โอบเด็กนั้นไว้ แล้วสอนว่า 37 “คนที่ต้อนรับเด็กเล็กๆอย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา ก็เท่ากับคนนั้นได้ต้อนรับเราด้วย และ

† มีทางเดียว ... คือต้องอธิษฐาน สำเนากรีกบางฉบับเพิ่มคำว่า “คือต้องอธิษฐานและอดอาหาร”

คนที่ต้อนรับเราก็ไม่ได้ต้อนรับแต่เราเท่านั้น แต่ยังได้ต้อนรับผู้ที่ตั้งเรามาด้วย”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านพระเยซูก็เป็นพวกพระองค์
(ลก. 9:49-50)

38 ยอห์นเล่าให้พระเยซูฟังว่า “อาจารย์ครับ พวกเราเห็นชายคนหนึ่งขับผีชั่วออก โดยอ้างชื่อของอาจารย์ พวกเราก็เลยพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเดียวกับเรา”

39 แต่พระเยซูบอกว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะไม่มีใครที่อ้างชื่อเราทำสิ่งอัศจรรย์ แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่งก็มาใส่ร้ายเรา 40 คนที่ไม่ได้ต่อต้านเราก็คือพวกเรา 41 ใครก็ตามที่ให้น้ำพวกคุณดื่ม เพราะพวกคุณเป็นคนของพระคริสต์ เรารับรองว่า เขาจะได้รับรางวัลตอบแทนอย่างแน่นอน

โทษสำหรับผู้ที่ทำให้คนอื่นทำบาป
(มธ. 18:6-9; ลก. 17:1-2)

42 ระหว่างการทำให้คนที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ที่ไว้วางใจในเราหลงไปทำบาป กับการถูกถ่วงน้ำหนักโดยมีหินไม่แบ่ง † แขว่นควไว้ อย่างหลังนี้ก็ยิ่งจะดีกว่า 43 ถ้ามีข้อหาหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาป ตัดมันทิ้งซะ เพราะมีข้อหาหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาปก็ตัดมันทิ้งซะ 44 †45 ถ้าเท้าข้างหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาป ก็ตัดมันทิ้งซะ เพราะเท้าข้างหนึ่งของคุณทำให้คุณทำบาปก็ตัดมันทิ้งซะ 46 †47 ถ้าตาของคุณทำให้คุณทำบาปก็ควักทิ้งซะ เพราะเหลือตาข้างเดียวแล้วได้เข้าไปอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า ก็ยิ่งดีกว่ามีตาสองข้างแล้วถูกโยนลงไปในนรก 48 ที่เต็มไปด้วยตัวหนอนที่ไม่มีความตายและไฟที่ไม่มีความดับ

49 ทุกคนจะต้องถูกชำระล้าง † ด้วยไฟแห่งความทุกข์”

50 “เกลื่อนหินดี แต่ถ้าเกลื่อนหินจนตรึงแล้วพวกคุณจะทำให้มันกลับมาเค็มอีกได้อย่างไร ขอให้พวกคุณมีเกลือ † อยู่ในไต คืออยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข”

การหย่าร้าง
(มธ. 19:1-12)

10 แล้วพระเยซูก็ไปจากที่นั่น พระองค์เข้าไปที่แคว้นยูเดียที่อยู่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน มีชาวบ้านมากมายมาหาพระองค์ พระองค์ก็สั่งสอนเขาเหมือนเคย

2 มีฟาริสีบางคนมาทดสอบพระองค์ โดยถามว่า “มันถูกกฎหมายหรือไม่ที่ผู้ชายจะหย่ากับภรรยา”

3 พระองค์ก็ย้อนถามว่า “แล้วโมเสสสั่งว่าอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้”

4 พวกเขาตอบว่า “โมเสสยอมให้ผู้ชายเขียนใบหย่าให้กับภรรยา แล้วก็หย่าได้”

5 พระองค์จึงพูดว่า “ที่โมเสสเขียนอยู่นั้นให้ ก็เพราะจิตใจของพวกคุณมันคือด้าน 6 แต่อันที่จริง ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว ‘พระเจ้าสร้างมนุษย์ให้เป็นชายและหญิง’ †7 ผู้ชายถึงได้แยกจากพ่อแม่ไปอยู่ร่วมกับภรรยาของเขา 8 แล้วทั้งสองก็กลายเป็นคนๆ เดียวกัน †8 พวกเขาไม่ใช่สองคนอีกต่อไปแต่เป็นคนๆ เดียวกัน 9 ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าได้ผูกพันเข้าด้วยกันแล้วก็อย่าให้ใครมาแยกออกจากกันเลย”

† หินไม่แบ่ง นี่เป็นหินไม่แบ่งขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ลาเดินรอบๆ †† ข้อนี้สำเนากรีกฉบับหลังๆ นั้นบางฉบับ มีข้อ 44 ที่มีข้อความเหมือนกับ ข้อ 48 † ข้อนี้ สำเนากรีกฉบับหลังๆ นั้นแปลตรงๆ ว่า หมักด้วยเกลือ †† เกลือ ในที่นี้อาจจะหมายถึงคนที่เปื้อนเพื่อน นำคบค้าสมาคมด้วย อัสยาคัยดี แต่ไม่มีใครรู้ความหมายชัดเจน ††† อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล 1:27; 5:2 ††† อ้างจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

10 เมื่อพวกเขาอยู่กันตามลำพังในบ้าน พวกศิษย์ก็ถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ 11 พระองค์ตอบว่า “ใครก็ตามที่หย่ากับภรรยาแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามิใช่ 12 และถ้าหญิงที่หย่ากับสามีแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่านางมิใช่เหมือนกัน”

พระเยซูทรงอวยพรเด็กเล็กๆ
(มธ. 19:13-15; ลก. 18:15-17)

13 ผู้คนต่างพาเด็กเล็กๆ มาให้พระองค์แตะต้องตัว แต่พวกศิษย์ได้ต่อว่าพวกเขาไป 14 เมื่อพระองค์เห็นก็ไม่พอใจ จึงพูดกับพวกศิษย์ว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็กๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เหมือนเด็กเล็กๆ พวกนี้ 15 เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าคนไหนไม่ยอมรับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับที่เด็กเล็กๆ พวกนี้ยอมรับ คนนั้นจะไม่ได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าแน่ๆ” 16 แล้วพระองค์ก็โอบเด็กเล็กๆ ไว้ในอ้อมแขนและวางมืออวยพรให้กับพวกเขา

เศเรฐีหนุ่ม

(มธ. 19:16-30; ลก. 18:18-30)

17 ในขณะที่พระองค์เริ่มออกเดินทางนั้นก็มียายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งเข้ามาคุกเข่าลงต่อหน้าพระองค์ แล้วถามว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐ ผมจะต้องทำอย่างไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปครับ”

18 พระเยซูตอบว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐหรอก นอกจากพระเจ้าเท่านั้น 19 คุณก็รู้จักปฏิบัติดีอยู่แล้วนี่ ที่ว่าอย่าฆ่าคน อย่ามีชู้ อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโกง และให้เคารพนับถือพ่อแม่” 5

20 คนหนุ่มคนนั้นก็ว่า “อาจารย์ครับ ผมรักษากฎทุกข้อนี้มาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

21 พระเยซูมองเขาด้วยความรักและพูดว่า “แต่คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง คือให้ไปขายทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่คุณมี แล้วเอาเงินไปแจกจ่ายให้กับคนยากจน คุณก็จะมีทรัพย์สมบัติอยู่ในสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา”

22 เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนี้ เขาก็เดินจากไปด้วยความเศร้า เพราะเขาร่ำรวยมาก

23 พระเยซูมองไปรอบๆ และพูดกับพวกศิษย์ว่า “มันยากมากที่คนรวยจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

24 พวกศิษย์ต่างก็งงที่ได้ยินพระองค์พูดอย่างนั้น แต่พระเยซูพูดต่อว่า “ลูกๆ เอ๋ย รู้ไหมว่า อาณาจักรของพระเจ้านั้นเข้ายากจริงๆ 25 จะให้อูฐลอดรูเข็ม ก็ยิ่งจะง่ายกว่าที่จะให้คนรวยเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 พวกศิษย์ก็ยิ่งงงกันไปใหญ่และพูดกันเองว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะไปรอดได้”

27 พระเยซูมองดูพวกเขาแล้วพูดว่า “สำหรับมนุษย์ก็เป็นไปได้ แต่สำหรับพระเจ้าก็เป็นไปได้ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระเจ้า”

28 เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ดูสิครับ พวกเราได้สละทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อมาติดตามอาจารย์”

29 พระเยซูพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ได้สละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกๆ หรือไร่นาเพื่อมาติดตามเราและข่าวดีของเรา 30 คนๆ นั้นจะได้รับผลตอบแทนเป็นร้อยเท่าของสิ่งที่เขามีในโลกนี้ ทั้งบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง พ่อแม่ ลูกๆ และไร่นารวมถึงว่าพวกเขาจะต้องถูกกดขี่ข่มเหงด้วย แต่พวกเขาจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าที่จะมาถึง 31 คนที่เป็นใหญ่เป็นโตที่สุดในตอนนี้จะกลายเป็นคนที่ต่ำต้อยที่สุด ส่วนคนที่ต่ำต้อยที่สุดในตอนนี้จะได้กลายเป็นใหญ่เป็นโตที่สุด”

5 อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12-16 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง
(มธ. 20:17-19; ลก. 18:31-34)

32 พวกเขามุ่งหน้าไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูเดินนำหน้า พวกศิษย์ต่างก็แปลกใจ ส่วนพวกที่ติดตามมาก็ทวาดกลัว พระองค์พาศิษย์ทั้งสิบสองคนปลีกตัวออกมาข้างๆและเริ่มเล่าเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ให้พวกเขาฟังอีกครั้ง 33 พระองค์บอกว่า “ฟังนะ พวกเรากำลังจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกจับส่งตัวไปให้พวกผู้นำนักบวช และพวกครุสสอนกฏปฏิบัติ พวกเขาจะตัดสินประหารชีวิตเขา และพวกนั้นจะจับเขาส่งไปให้กับคนที่ไม่ใช่ชาวยิว 34 แล้วพวกนั้นก็จะหัวเราะเยาะ ถ่มน้ำลายใส่ เขียนดูตี และในที่สุดก็จะฆ่าเขา แต่เขาก็จะฟื้นขึ้นจากความตายในวันทีสาม”

คำขอของยากอบกับยอห์น
(มธ. 20:20-28)

35 ยากอบและยอห์น ลูกของเศเบดีเข้ามาพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ช่วยพวกเราสักเรื่องได้ไหมครับ”

36 พระเยซูถามว่า “จะให้ทำอะไรล่ะ”

37 พวกเขาตอบว่า “พ่ออาจารย์ได้รับเกียรติยศอันสูงส่งอย่างกษัตริย์แล้ว ขอให้เราได้นั่งข้างขวาอาจารย์คนหนึ่งและข้างซ้ายอีกคนหนึ่งนะครับ”

38 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้หรือว่ากำลังขออะไรอยู่ พวกคุณจะได้มาจากจอก ที่เราต้องดื่มนี้ได้หรือ ความทรمانนี้ ††ที่เราต้องรับ คุณจะได้รับได้หรือ”

39 พวกเขาตอบว่า “ได้ครับ” พระเยซูจึงพูดว่า “จริงอยู่ที่คุณจะได้มาจากจอกที่เราจะต้องดื่ม และคุณจะได้ทนทุกข์ทรมานแบบเดียวกับที่เราจะต้องทน 40 แต่จะให้ใครนั่งทางขวาหรือทางซ้ายของเรานั้น เราไม่ได้เป็นคนเลือก พระเจ้าจะเป็นผู้เลือกเอง”

41 เมื่อศิษย์อีกสิบคนรู้เรื่องนี้ ก็โกรธยากอบและยอห์น 42 พระเยซูเลยเรียกพวกเขาเข้ามาหาและพูดว่า “พวกคุณก็รู้ว่ากษัตริย์ของพวกคนต่างชาติทำตัวเป็นเจ้าเป็นนายเหนือประชาชน และพวกข้าราชการระดับสูงก็ชอบใช้อำนาจต่อประชาชน 43 แต่ในพวกคุณมันจะไม่มีอย่างนั้น คนไหนที่อยากจะเป็นใหญ่ ก็ให้เขาเป็นผู้รับใช้พวกคุณ 44 และคนไหนอยากเป็นคนสำคัญที่สุด ก็ให้เขาเป็นทาสรับใช้ทุกคน 45 เพราะแม้แต่บุตรมนุษย์ ก็ยังไม่ได้มาเพื่อจะให้คนอื่นรับใช้ แต่มาเพื่อจะรับใช้คนอื่น และยอมสละชีวิตเพื่อปลดปล่อยให้คนมากมายเป็นอิสระ”

พระเยซูรักษาบารทิเมอัส
(มธ. 20:29-34; ลก. 18:35-43)

46 พระเยซูและพวกศิษย์เดินทางมาถึงเมืองเยรีโค และในระหว่างที่พระองค์และพวกศิษย์กำลังเดินทางออกจากเมืองเยรีโค พร้อมกับชาวบ้านนั้น ก็มีคนตาบอดคนหนึ่งชื่อบารทิเมอัสซึ่งเป็นลูกชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ริมถนน 47 เมื่อเขารู้ว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธ เขาก็ร้องตะโกนว่า “เยชู บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

48 หลายคนทวาดให้เขาเงียบ แต่เขายังตะโกนดังขึ้น “เยชูบุตรดาวิดสงสารผมด้วยครับ”

49 พระเยซูจึงหยุด และพูดว่า “เรียกเขามาสิ” พวกเขาก็เลยเรียกคนตาบอดนั้น และบอกเขาว่า “ดีใจได้แล้ว ลูกขึ้นสิ อาจารย์เรียกแกไปหาแล้ว” 50 คนตาบอดนั้นก็โยนเสื้อคลุมทิ้งไปข้างๆ แล้วกระโดดลุกขึ้นมาหาพระเยซู

51 พระองค์ถามเขาว่า “อยากให้เรารช่วยอะไร” คนตาบอดตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับอาจารย์”

† ต้มจากจอก คือจอกที่ดื่มไปด้วยความทุกข์ †† ความทรมานนี้ ในภาษาเดิม ใช้คำว่ากรจุม ในที่นี้พระเยซูหมายถึงการถูกจุ่มลงไปในความทุกข์ยาก

52 พระเยซูจึงพูดว่า “ไปเถอะ ความเชื่อของคุณทำให้คุณหายแล้ว” เขาก็มองเห็นทันที และติดตามพระองค์ไป

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์
(มธ. 21:1-11; ลก. 19:28-40; ยน. 12:12-19)

11 เมื่อพระเยซูและพวกศิษย์ใกล้ถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็เข้าไปในหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานี ที่อยู่ตรงเชิงเขามะกอกเทศ พระองค์ส่งศิษย์สองคนไปก่อนล่วงหน้า 2 พร้อมกับสั่งว่า “ให้เข้าไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น ทันทีที่คุณไปถึงคุณจะได้เห็นลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อน ให้แก้มัดมันแล้วจงมาให้เราที่นี่ 3 ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้มัดมันทำไม’ ให้ตอบว่า ‘องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้มัน แล้วจะรีบเอามาคืนให้’”

4 ศิษย์ทั้งสองก็ไป และพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่หน้าประตูข้างถนน พวกเขาแกะเชือกออก 5 มีบางคนที่ยืนอยู่แถวนั้นถามว่า “แก้มัดมันทำไม” 6 ศิษย์ทั้งสองก็ตอบตามที่พระเยซูสั่งมา พวกเขาจึงยอมให้เอาลูกลาไป 7 เมื่อศิษย์ทั้งสองจูงลูกลามาให้พระเยซู พวกเขา ก็เอาเสื้อคลุมของตัวเองปูบนหลังลาให้พระองค์ขี่ 8 ชาวบ้านมากมายเอาเสื้อคลุมมาปูตามทาง บางคนเอาก็มีที่ตัดจากทุ่งมาปูให้ด้วย 9 ทั้งพวกที่เดินนำหน้าและพวกที่เดินตามหลัง ก็ส่งเสียงร้องตะโกนว่า

“ไชโย † พระเจ้ายิ่งใหญ่”

ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต” ††

10 “ขอพระเจ้าอวยพรอาณาจักรของดาวิดบรรพบุรุษของเรา

คืออาณาจักรที่กำลังจะมา

ไชโย แต่พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์”

11 แล้วพระเยซูก็เข้าไปในเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ไปที่วิหารเดินดูรอบๆจนทิว แต่เพราะเป็นเวลายาวนานแล้ว พระองค์ก็เลยกลับไปหมู่บ้านเบธานีกับพวกศิษย์ทั้งสิบสองคน

พระเยซูสาปต้นมะเดื่อ
(มธ. 21:18-19)

12 วันรุ่งขึ้นขณะที่ออกมาจากหมู่บ้านเบธานี พระเยซูรู้สึกหิว 13 พระองค์มองเห็นต้นมะเดื่ออยู่แต่ไกล มีใบอยู่เต็มต้น พระองค์ก็เดินเข้าไปใกล้ๆเพื่อมองหาลูกของมัน แต่เมื่อมาถึงกลับพบว่าไม่มีลูกเลยสักลูก มีแต่ใบเต็มไปหมดเพราะยังไม่ถึงฤดูออกลูก 14 พระองค์จึงพูดกับต้นมะเดื่อนั้นว่า “อย่าให้ใครได้กินลูกจากเจ้าอีกเลย” และพวกศิษย์ก็ได้ยินคำพูดนี้ด้วย

พระเยซูในวิหาร

(มธ. 21:12-17; ลก. 19:45-48; ยน. 2:13-22)

15 เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูได้เข้าไปในเขตวิหารและขับไล่พวกที่มาซื้อขมาขายข้าวของกันอยู่ในวิหารนั้น พระองค์คิดว่าโต๊ะคนรับแลกเงิน และม้านั่งของพวกที่ขายนกพิราบ 16 พระองค์ห้ามไม่ให้คนแบกของผ่านไปมาในเขตวิหาร 17 แล้วสั่งสอนพวกเขาว่า “พระคัมภีร์ไม่ได้เขียนไว้หรือว่า ‘บ้านของเรามีชื่อว่า บ้านอธิษฐานสำหรับชนทุกชาติ’ †† แต่พวกเจ้ากลับทำให้มันเป็นรังโจร” †††

18 เมื่อพวกผู้นำนักบวชและพวกครุสสอนกฏปฏิบัติรู้เรื่องนี้ ก็หาทางที่จะฆ่าพระองค์ แต่พวกเขากลัวพระองค์เพราะมีชาวบ้านมากมายที่นับถือนับกับคำสอนของพระองค์ 19 เย็นวันนั้นพระเยซูและพวกศิษย์ก็ออกนอกเมืองไป

† ไชโย หรือ โยชันนาในภาษาอารเมค หมายถึง การอธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในที่นี้ใช้สำหรับการให้ร้องตะโกนต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:25-26 ††† อ้างมาจากหนังสืออิสยาห์ 56:7 †††† อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ห์ 7:11

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ
(มธ. 21:20-22)

20 วันรุ่งขึ้นเมื่อพระเยซู และพวกศิษย์เดินผ่านต้นมะเดื่อต้นเดิม พวกศิษย์เห็นต้นมะเดื่อเหี่ยวแห้งตายตั้งแต่ยอดถึงโคน 21 เปโตรก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานพระเยซูสาปมันไว้ เขาจึงบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ ดูนะสิครับ ต้นมะเดื่อที่อาจารย์สาปแช่งไว้แห้งตายแล้ว”

22 พระเยซูบอกพวกศิษย์ว่า “เชื่อในพระเจ้าสิ 23 เรารับรองว่า ถ้าคุณเชื่อโดยไม่สงสัยเลย แม้คุณสั่งให้ภูเขาถล่มลงไปไหนที่มันก็จะไปตามนั้น 24 ถ้าคุณเชื่อ คุณจะได้ทุกอย่างที่คุณอธิษฐานขอ 25 ตอนที่คุณอธิษฐาน ถ้าใครสักคนอยู่ที่ตอมขุทโธษให้กับเขา ก่อนแล้วพระบิดาของคุณที่อยู่บนสวรรค์ก็จะยกโทษให้กับความบาปของคุณเหมือนกัน” 26 †

ผู้นำชาวยิวสงสัยในสิทธิอำนาจของพระเยซู
(มธ. 21:23-27; ลก. 20:1-8)

27 พวกเขาเข้าไปในเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่พระเยซูกำลังเดินอยู่ในวิหารนั้น พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎหมายปฏิบัติ และพวกผู้อาวุโสเดินเข้ามาถามพระองค์ว่า 28 “แกมีสิทธิอะไรไปไล่พ่อค้าพวกนั้น ใครให้สิทธิกับแกที่จะทำสิ่งเหล่านี้”

29 พระเยซูพูดว่า “เราขอถามท่านเรื่องหนึ่ง ตอบเรามา แล้วเราจะบอกว่าคุณใช้สิทธิของใครอย่างไร” 30 ช่วยตอบหน่อยว่าพิธีจุ่มน้ำของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

31 พวกเขา ก็ปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ มันก็จะย้อนถามเราว่า ‘แล้วทำไมไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ 32 แต่ถ้าตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ ก็กลัวฝูงชน เพราะพวกนั้นเชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าอย่างแน่นอน”

33 พวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า “ไม่รู้สิ” พระเยซูก็เลยบอกว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็คงจะไม่บอกเหมือนกันว่าเราใช้สิทธิของใครทำสิ่งเหล่านี้”

พระเจ้าสั่งพระบุตรมา
(มธ. 21:33-46; ลก. 20:9-19)

12 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนองุ่นไว้ เขาล้อมรั้วไว้รอบ ขุดบ่ออย่างงุ่น และสร้างหอคอย เขาให้ชาวสวนมาเข้าสวนองุ่นนั้น ส่วนตัวเขาเดินทางไปที่ต่างประเทศ 2 เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยวผลองุ่นเขาก็ส่งทาสคนหนึ่งมารับส่วนแบ่งจากผลองุ่นนั้น 3 แต่พวกคนเช่ากลับจับทาสคนนั้นทุบตีและไล่กลับไปมือเปล่า 4 เจ้าของสวนส่งทาสคนใหม่มาอีก แต่คราวนี้พวกคนเช่าก็ไต่รุมกันทุบหัวเขาและแกล้งเขาจนอับอาย 5 เจ้าของสวนส่งอีกคนหนึ่งมาแต่ก็ถูกฆ่า แล้วเขาก็กองคนมาอีกเรื่อยๆ คนที่เขาส่งมาก็ถูกตีบ้าง ถูกฆ่าบ้าง

6 สุดท้ายเจ้าของสวนเหลือคนเพียงคนเดียว คือลูกชายสุดที่รักของเขา เขาจึงส่งลูกชายมา เขาคิดว่า ‘พวกนั้นจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายของเราแน่ๆ’

7 แต่พวกคนเช่ากลับพูดกันว่า ‘นี่ไง ผู้รับมรดก มาเร็วเข้า ฆ่ามันเลย สวนนี้จะตกเป็นของเรา’ 8 พวกคนเช่าจึงจับเขาไปฆ่าแล้วโยนศพทิ้งออกไปนอกสวนองุ่น

9 พวกคุณคิดว่าเจ้าของสวนจะทำอย่างไร เขาจะมาฆ่าพวกชาวสวนนั้น แล้วเอาสวนองุ่นนั้นไปให้ชาวสวนคนอื่นเช่าต่อ 10 พวกคุณไม่เคยอ่านพระคัมภีร์ข้อนี้หรือ ที่ว่า

‘หินก้อนนี้ที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว กลับกลายเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด

11 องค์เจ้าชีวิตทำให้เป็นอย่างนั้น

† สำเนากรีกบางฉบับ เพิ่มข้อนี้ว่า a “แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้กับคนอื่น พระบิดาที่อยู่บนสวรรค์ก็จะไม่ยกโทษบาปของคุณเหมือนกัน”

สำหรับเราแล้วนี่เป็นเรื่องเหลือเชื่อจริงๆ” ††

12 เมื่อพวกผู้นำชาวยิวรู้ว่าพระองค์กำลังเปรียบเทียบพวกเขาว่าเป็นคนเช่าสวนพวกนั้น พวกเขาจึงหาทางที่จะจับพระองค์ แต่ก็ไม่ได้สำเร็จเพราะกลัวฝูงชน พวกเขาจึงพากันจากไป

คนมาถามเรื่องการเสียภาษี
(มธ. 22:15-22; ลก. 20:20-26)

13 พวกผู้นำยิวส่งพวกฟาริสี และพวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด † มาเพื่อจับผิดคำพูดพระเยซู 14 พวกเขาถามพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เรารู้ว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่กลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร ไม่เห็นแก่หน้าใคร และสอนความจริงในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้มนุษย์ทำ ช่วยบอกหน่อยสิครับว่า มันถูกต้องตามกฎหมายหรือเปล่าที่จะเสียภาษีให้กับซีซาร์”

15 พระองค์รู้ว่าพวกเขามาหลอกถามก็เลยพูดว่า “พวกคุณมาหลอกจับผิดเราทำไม ส่งเหรียญเงินมาอันหนึ่งสิ” 16 พวกเขาจึงส่งเหรียญให้พระองค์ แล้วพระองค์ถามพวกเขาว่า “นี่เป็นรูปและชื่อใคร” พวกเขาตอบว่า “ซีซาร์”

17 พระเยซูเลยตอบว่า “ของซีซาร์ก็ให้กับซีซาร์ และของพระเจ้าก็ให้กับพระเจ้า” พวกเขา ก็ทิ้งในคำตอบของพระองค์

พวกสะดูสีมาถามเรื่องการฟื้นขึ้นจากตาย
(มธ. 22:23-33; ลก. 20:27-40)

18 พวกสะดูสีมาหาพระองค์ (พวกนี้ไม่เชื่อเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย) พวกเขาถามว่า 19 “อาจารย์ครับ โมเสสได้เขียนสั่งพวกเราว่า ถ้าชายคนหนึ่งตายและทิ้งภรรยาไว้โดยยังไม่มียูก ก็ให้น้องชายของคนตายนั้นแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น จะได้มีลูกไว้สืบสกุลของพี่ชายของเขา 20 ครั้งหนึ่งมีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่ชายคนโตแต่งงานแล้วตายไปแต่ยังไม่มียูก 21 น้องคนที่สองก็มาแต่งงานกับแม่ม่ายของพี่ชาย และเขาก็ตายไปโดยยังไม่มียูก น้องคนที่สามก็มาทำเหมือนกัน 22 ทำอย่างนี้จนครบทั้งเจ็ดคน โดยไม่มีใครมีลูกเลย แล้วสุดท้ายหญิงคนนี้ก็ตาย 23 ในวันที่ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ผู้หญิงคนนี้จะแต่งงานกับใคร ในเมื่อทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

24 พระเยซูว่า “พวกคุณเข้าใจผิดแล้ว นี่เพราะพวกคุณไม่เข้าใจพระคัมภีร์ และไม่รู้จักฤทธิเดชของพระเจ้า 25 เมื่อคนฟื้นขึ้นจากความตายนั้น จะไม่มีการแต่งงานหรือยกให้เป็นผัวเมียกันอีกแล้ว แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ 26 พวกคุณไม่เคยอ่านในหนังสือของโมเสสหรือ ในตอนที่พุ่มไม้ติดไฟแต่ไม่ไหม้ †† พระเจ้าพูดกับโมเสสว่า ‘เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ ††† พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่เป็นพระเจ้าของคนมีชีวิต พวกคุณเข้าใจเรื่องนี้อย่างผิดๆ”

กฎข้อสำคัญที่สุด
(มธ. 22:34-40; ลก. 10:25-28)

28 มีครูสอนกฎหมายปฏิบัติคนหนึ่งที่ยืนฟังพวกเขาถามตอบกันอยู่ที่นั่น เขาเห็นว่าพระเยซูตอบได้ดีมากทีเดียว จึงเข้าไปถามพระองค์ว่า “กฎทั้งหมด ข้อไหนสำคัญที่สุด”

29 พระเยซูตอบว่า “ข้อที่สำคัญที่สุดคือ ‘พวกอิสราเอลฟังไว้ให้ดี องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราเป็นองค์เจ้าชีวิตแต่เพียงผู้เดียว 30 ให้รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราอย่างสุดใจ สุดจิต สุดความคิด และสุดกำลังของเจ้า’ †††† ข้อที่สำคัญรองลงมาคือ ‘ให้รักเพื่อน

†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:22-23 †† พวกที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด เป็นกลุ่มนักรบเมืองกลุ่มหนึ่งที่สนับสนุนกษัตริย์เฮโรด ††† พุ่มไม้ติดไฟแต่ไม่ไหม้ อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ อพยพ 3:1-12 †††† อ้างมาจากหนังสืออพยพ 3:6 สามคนนี้เป็นบรรพบุรุษที่สำคัญมากของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสใน สามคนนี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่ามีการฟื้นขึ้นจากความตาย †††† อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5

บ้านเหมือนรักตัวเอง + ไม่มีกฎข้อไหนที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าสองข้อนี้ อีกแล้ว”

32 ครูสอนกฎปฏิบัติคนนี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์พูดถูกต้องเลยที่ว่าไม่มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว ไม่มีพระอะไรอีกแล้วนอก จากพระองค์เท่านั้น” 33 และการรักพระองค์สุดใจ สุดความคิด สุดกำลัง และการรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง สำคัญยิ่งกว่าการนำ เครื่องเผาบูชาและเครื่องเซ่นไหว้ต่างๆมาถวายตามกฎเสียอีก”

34 เมื่อพระเยซูเห็นเขาตอบได้อย่างเฉลียวฉลาด พระองค์ก็พูด ว่า “คุณอยู่ไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้าแล้ว” หลังจากนั้น ก็ไม่มีใครกล้าถามพระองค์อีกเลย

พระเยซูถามเรื่องพระคริสต์
(มธ. 22:41-46; ลก. 20:41-44)

35 ระหว่างที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ในวิหารนั้น พระองค์ได้ถาม ว่า “เป็นไปได้อย่างไร ที่พวกครูสอนกฎปฏิบัติบอกว่าพระคริสต์ สืบเชื้อสายมาจากดาวิด 36 ในเมื่อดาวิดเองได้พูดตามที่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ตัดสินไว้ว่า

‘พระเจ้าพูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมผู้เป็นพระคริสต์ว่า
นั่งลงทางขวามือของเรา

จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้าของท่าน’
†

37 แม้แต่ดาวิดเองยังเรียกพระคริสต์ว่า ‘องค์เจ้าชีวิต’ เลย แล้ว พระคริสต์จะเป็นลูกของดาวิดได้อย่างไร” มีคนมากมายตั้งออก ตั้งใจฟังพระองค์สอน

พระเยซูเตือนให้ระวังผู้นำศาสนาที่ไม่ดี
(มธ. 23:1-36; ลก. 11:37-52; 20:45-47)

38 พระองค์สอนว่า “ระวังพวกครูสอนกฎปฏิบัติให้ดี พวกนี้ชอบ ใส่เสื้อคลุมยาวๆเดินไปมาให้คนคำนับตามท้องตลาด 39 พวกนี้ ชอบนั่งในที่สำคัญที่สุดในที่ประชุม และชอบนั่งหัวโต๊ะในงาน เลี้ยงต่างๆ 40 พวกนี้โกงเอาบ้านของพวกแม่ม่ายไป และแกล้งทำ เป็นอิฐฐานเสียยี่ดียวเพื่ออวดคน คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนอื่นที่ไม่ได้ทำอย่างนั้น”

เงินถวายของหญิงม่าย
(ลก. 21:1-4)

41 เมื่อพระเยซูนั่งอยู่หน้ากล่องรับเงินในวิหารนั้น พระองค์นั่งดู คนใส่เงินในกล่องกัน คนรายๆก็ใส่เงินเข้าไปมาก 42 มีหญิงม่าย ยากจนคนหนึ่ง ได้ใส่เหรียญทองแดงเล็กๆสองเหรียญ † ลงไป

43 พระเยซูจึงเรียกพวกศิษย์เข้ามาและบอกว่า “เราจะต้องบอกให้ รู้ว่าหญิงม่ายจนๆคนนี้ได้ใส่เงินเข้าไปในกล่องรับเงินนั้นมากกว่า ทุกๆคนที่เอาเงินมาใส่ 44 เพราะคนอื่นๆเอาเงินที่เหลือกินเหลือใช้ มาให้ แต่หญิงม่ายจนๆคนนี้เอาเงินเลี้ยงชีพทั้งหมดของเธอมา ให้”

พระเยซูทำนายว่าวิหารจะถูกทำลาย
(มธ. 24:1-25; ลก. 21:5-24)

13 เมื่อพระเยซูกำลังเดินออกจากวิหาร ศิษย์คนหนึ่งพูดขึ้น ว่า “อาจารย์ ดูตึกพวกนี้สิครับ สวยจริงๆสร้างจากหินก้อน ใหญ่ๆทั้งนั้น”

2 พระเยซูตอบเขาว่า “เห็นตึกใหญ่โตพวกนี้กันแล้วใช่ไหม มัน จะถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือแม้แต่ซากหินเรียงซ้อนทับกัน อีกเลย”

† อ้างจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 110:1 † เหรียญทองแดงเล็กๆสองเหรียญ ในภาษากรีก ใช้คำว่า “เล็บริออน” หนึ่งในเล็บริออนมีค่าประมาณ 0.01 เดนาร์อัน หนึ่งในเดนาร์อันมีค่าเท่ากับค่าแรงคนงานหนึ่ง วัน

3 เมื่อพระเยซูนั่งอยู่หน้ากล่องรับเงินในวิหารนั้น เปโตร ยากอบ ยอห์น และอันดรูว์ มาถามพระองค์เป็นการ ส่วนตัวว่า 4 “สิ่งต่างๆเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ครับ แล้วจะมีอะไรบอกเหตุให้รู้ก่อนไหมครับว่ามันจะเกิดขึ้นแล้ว”

5 พระองค์ก็ตอบว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ใครหลอกเอาล่ะ 6 เพราะ จะมีหลายคนมาแอบอ้างชื่อของเราว่าพวกเขาเป็นพระคริสต์ และจะมีหลายคนหลงเชื่อ 7 เมื่อคุณได้ยินเสียงสงคราม หรือได้ยินข่าวลือว่าเกิดสงครามก็ไม่ต้องตกใจ เพราะมันต้องเกิดขึ้น อย่างแน่นอน แต่นั่นยังไม่ใช่วันสุดท้าย 8 ชนชาติหนึ่งจะถูกขับ ขึ้นต่อสู้กับอีกชนชาติหนึ่ง อาณาจักรนี้จะลุกฮือขึ้นต่อสู้กับอาณาจักรโน้น จะเกิดแผ่นดินไหวไปทั่ว และจะเกิดกันดารอาหาร นี่ เป็นแค่จุดเริ่มต้นเอง เหมือนเจ็บท้องเตือนก่อนคลอดลูก 9 ระวังตัวให้ดี พวกคุณจะถูกจับไปขึ้นศาล จะถูกข่มขู่ในที่

ประชุมของชาวยิว และพวกคุณจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง และกษัตริย์เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา คุณจะต้องเป็นพยานเล่า เรื่องของเราให้พวกเขาฟัง 10 แต่ก่อนที่วันสุดท้ายจะมาถึง ชาวติ จะต้องได้ประกาศออกไปทั่วทุกชนชาติเสียก่อน 11 ตอนที่พวก คุณถูกนำตัวไปขึ้นศาล ไม่ต้องห่วงว่าจะพูดแก้ตัวอย่างไร ให้พูด ไปตามที่พระเจ้าบอกในเวลานั้น เพราะคนที่พูดนั้นไม่ใช่ตัวคุณเอง แต่เป็นพระวิญญาณบริสุทธิ์

12 พี่น้องจะหักหลังกันเองให้ไปถูกฆ่า พ่อจะหักหลังลูกให้ไป ถูกฆ่า ลูกๆจะต่อต้านพ่อแม่ และส่งพ่อแม่ให้ไปถูกฆ่า 13 ทุกคน จะเกลียดพวกคุณ เพราะคุณเป็นศิษย์ของเรา แต่ใครที่ทนได้จนถึงที่สุดก็จะได้รับความรอด

ความน่าสยดสยอง

14 เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งที่น่าขยะแขยง † ที่เป็นต้นเหตุของความ หายนะ อยู่ในที่ที่ไม่ควรจะอยู่ (ผู้อ่านน่าจะรู้ว่าหมายถึงอะไร) ก็ ให้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปที่ภูเขา 15 อย่าให้คนที่อยู่บนดาดฟ้าบ้านถูกลบเข้าไปเก็บของในบ้าน 16 อย่าให้คนที่อยู่ในเรือนกลับ ไปเอาเสื้อคลุม 17 ในวันนั้นจะน่ากลัวมากสำหรับผู้หญิงท้องและ แม่ลูกอ่อนที่ให้นมลูก 18 อิฐฐานของอย่าให้ร่อนนากลิ่นนี้เกิดขึ้น ในหน้าหนาวเลย 19 เพราะในเวลานั้นจะเกิดดูความทุกข์ยากอย่าง ใหญ่หลวงชนิดที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนนับตั้งแต่พระเจ้าสร้างโลก มาจนถึงเดี๋ยวนี้ จะไม่มีอะไรที่แย่ไปกว่านี้อีกแล้วในอนาคต 20 ถ้าองค์เจ้าชีวิตไม่ทำให้วันนั้นสั้นลงก็จะมีใครรอดชีวิตเลย แต่ เพราะเห็นแก่คนที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ก็เลยทำให้วันเว- ลลาเหล่านั้นสั้นลง 21 ถ้ามีใครมาบอกว่า ‘นี่ใช่ พระคริสต์’ หรือ ‘โน้นใช่ พระองค์’ ก็อย่าไปหลงเชื่อ 22 เพราะจะมีพวกพระคริสต์ จอมปลอมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้น และ พวกนี้จะทำอิทธิทธิปาฏิหาริย์ ถ้าเป็นไปได้พวกนี้ก็จะหลอกแม่ แต่คนที่พระเจ้าได้เลือกไว้แล้ว 23 ระวังตัวให้ดี เพราะเราได้เตือน คุณทุกสิ่งทุกอย่างไว้ล่วงหน้าเรื่องนี้

บุตรมนุษย์จะมา
(มธ. 24:29-51; ลก. 21:25-36)

24 ต่อจากความทุกข์ยากนั้น ‘ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิดไป ดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง 25 ดวงดาวจะร่วงหล่นจากท้องฟ้า และพวกผู้มีอำนาจบนฟ้าสวรรค์จะถูกสั่นคลอน’ † 26 แล้วผู้คนก็จะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆพร้อม ด้วยฤทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ และเต็มไปด้วยสง่าราศี 27 แล้วพระ- องค์จะส่งหมู่ทูตสวรรค์ของพระองค์มารวบรวมผู้ที่พระองค์ได้ เลือกไว้แล้วจากทั่วทั้งแผ่นดินโลก จากขอบโลกด้านหนึ่งไปถึง สุดขอบฟ้าอีกด้านหนึ่ง

†† สิ่งที่น่าขยะแขยง อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ดาเนียล 9:27; 11:31; 12:11 †† ดูที่ อิสยาห์ 13:10; 34:4

บทเรียนจากต้นมะเดื่อ

28 ให้เรียนรู้จากต้นมะเดื่อกันเถาะ เมื่อต้นมะเดื่อเริ่มแตกกิ่งก้านและผลิใบอ่อน พวกคุณก็รู้ว่าใกล้ถึงหน้าร้อนแล้ว 29 เช่นเดียวกัน เมื่อพวกคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้น พวกคุณก็รู้ว่าเวลา † นั้นใกล้มาถึงแล้ว เวลานั้นอยู่ที่หน้าประตูนี้เอง 30 เราจะบอกให้รู้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนในวันนี้จะตาย 31 สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่วันสูญหายไ

พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเมื่อไหร่เวลานั้นจะมาถึง

32 ไม่มีใครรู้วันเวลานั้น แม้แต่หมู่ทูตสวรรค์หรือพระบุตรเองก็ไม่รู้ มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่รู้ 33 พวกคุณไม่รู้ว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อไหร่ ดังนั้นให้ระวังตัวอยู่เสมอ อย่าประมาท 34 เหมือนกับที่ชายคนหนึ่งกำลังจะเดินทางไปอื่นพร้อมกับส่งงานให้ทาสแต่ละคนในบ้านทำ และได้สั่งยามให้เฝ้าประตูบ้านดี ๆ 35 พวกคุณก็ต้องพร้อมอยู่เสมอ เพราะไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะกลับมาเมื่อไหร่ อาจจะเป็นตอนเย็น ตอนเที่ยงคืน ตอนไก่ขันเข้ามืด หรือตอนสาย ๆ 36 เพราะว่าเมื่อเขากลับมาอย่างกะทันหัน เขาจะได้ไม่พบว่าพวกคุณกำลังนอนหลับอยู่ 37 สิ่งที่เราสั่งพวกคุณไว้เราก็ได้สั่งกับทุกคนด้วย คือ “ให้ระวังอยู่เสมอ”

พวกหัวหน้าวางแผนฆ่าพระเยซู

(มธ. 26:1-5; ลก. 22:1-2; ยน. 11:45-53)

14 อีกสองวันจะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย และเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ ก็หาทางที่จะแอบจับพระเยซูเพื่อเอาไปฆ่า 2 พวกเขาดกลงกันว่า “อย่าเพิ่งทำในช่วงเทศกาล เพราะประชาชนจะก่อการจลาจลขึ้น”

หญิงคนหนึ่งชโลมหน้าหอมให้พระเยซู

(มธ. 26:6-13; ยน. 12:1-8)

3 เมื่อพระเยซูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่ในบ้านของซีโมนคนที่เคยเป็นโรคผิวหนังร้ายแรง ก็มีหญิงคนหนึ่งถือขวด † น้ำมันหอมระดู ‡ ซึ่งมีราคาแพงมากเข้ามา นางทูปปากขวดให้แตกและชโลมน้ำมันหอมบนศีรษะของพระเยซู

4 ทำให้บางคนที่อยู่ที่นี่ไม่พอใจและบ่นกันว่า “ทำไมถึงทำเสียของอย่างนี้ 5 ถ้าเอาน้ำมันนี้ไปขายคงได้เงินถึงสามร้อยเหรียญเงิน จะได้เอาไปแจกจ่ายให้กับคนจน” แล้วพวกเขา ก็ต่อว่าเธอเป็นการใหญ่

6 แต่พระเยซูบอกว่า “อย่าอยู่กับเธอเลย ไปอุ่นว้ายกับเธอทำไม เธอได้ทำสิ่งที่งดงามให้กับเรา 7 พวกคุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ อยากช่วยเวลาไหนก็ช่วยได้ แต่เราจะไม่อยู่กับพวกคุณเสมอไป 8 และนี่เป็นสิ่งที่เธอจะทำได้ให้กับเราได้ ก็คือการเทน้ำมันหอมบนตัวเราเพื่อเตรียมร่างของเราล่วงหน้าก่อนการฝัง 9 เราจะบอกให้รู้ว่า ไม่ว่าชาติไหนจะประกาศไปที่ไหนๆในโลกนี้ ก็จะมีคนพูดถึงเรื่องที่เราทำให้กับเรานี้เสมอ เพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ”

ยูดาสตกลงที่จะช่วยศัตรูของพระเยซู

(มธ. 26:14-16; ลก. 22:3-6)

10 แล้วยูดาสอิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ก็ได้ไปหาพวกหัวหน้านักบวช เพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ 11 พวกเขาดีใจมากที่ได้ยินอย่างนั้น และสัญญาว่าจะจ่ายเงิน

† เวลา เป็นเวลาที่พระเยซูพูดถึงสำหรับเหตุการณ์สำคัญที่จะเกิดขึ้น ดูหนังสือลูกา 21:31 ที่พระเยซูพูดว่าเป็นเวลาที่อาณาจักรของพระเจ้าจะมาตั้งอยู่
‡ ขวด เป็นขวดที่ทำมาจากหินที่มีความสวยงามมาก † น้ำมันหอมระดู ๓ เป็นน้ำมันหอมระดูราคาแพง ที่ได้จากรากของต้นนาร์ดา

ให้เป็นค่าตอบแทน ดังนั้นยูดาสจึงเริ่มหาโอกาสเหมาะที่จะส่งมอบพระเยซูให้กับพวกหัวหน้านักบวช

มือสุดท้ายของพระเยซูกับพวกศิษย์

(มธ. 26:17-25; ลก. 22:7-14, 21-23; ยน. 13:21-30)

12 ในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเป็นวันที่พวกยิวจะฆ่าลูกแกะถวายพระเจ้า สำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย † ด้วย พวกศิษย์ของพระเยซูได้ถามพระองค์ว่า “จะให้พวกเราไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยให้กับอาจารย์ที่ไหนดีครับ”

13 พระเยซูส่งศิษย์สองคนไป พระองค์สั่งว่า “เข้าไปในเมือง แล้วจะเจอผู้ชายที่แบกเหยือกน้ำ ให้ตามเขาไป 14 ให้พูดกับเจ้าของบ้านที่ชายคนนั้นเข้าไปว่า ‘อาจารย์ให้ถามว่าห้องที่เราจะใช้กินอาหารในเทศกาลวันปลดปล่อยกับพวกศิษย์นั้นอยู่ที่ไหน’ 15 แล้วเขาจะพาคุณไปดูห้องใหญ่ชั้นบนที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ให้จัดอาหารที่นั่น”

16 แล้วศิษย์ทั้งสองก็เข้าไปในเมือง และมันก็เป็นไปตามที่พระเยซูบอกทุกอย่าง พวกเขายังจัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

17 เมื่อถึงตอนเย็น พระเยซูมาที่บ้านหลังนั้นพร้อมกับพวกศิษย์อีกทั้งสิบสองคน 18 ในขณะที่กำลังกินอยู่นั้น พระเยซูพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนหนึ่งในพวกคุณจะหักหลังเรา และเขาก็ยังกินอยู่กับเราที่นี้ด้วย”

19 พวกศิษย์รู้สึกเป็นทุกข์มาก ต่างคนต่างก็ถามพระองค์ว่า “คงไม่ใช่ผมนะอาจารย์”

20 พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “คนหนึ่งในพวกคุณสิบสองคนนี่แหละ คนที่จุ่มขนมปังในชามเดียวกับเรา 21 บุตรมนุษย์จะต้องตายเหมือนอุกบฏที่พระคัมภีร์ ได้เขียนไว้แล้ว แต่คนที่หักหลังบุตรมนุษย์นั้นน่าละอายจริงๆ ถ้าเขาไม่ได้เกิดมาก็คงจะดีกว่า”

ขนมปังและเหล้าองุ่น

(มธ. 26:26-30; ลก. 22:15-20; 1 คร. 11:23-25)

22 ขณะที่กำลังกินอาหารอยู่นั้น พระเยซูได้หยิบขนมปังขึ้นมาขอบคุณพระเจ้า จากนั้นก็แบ่งให้พวกศิษย์แล้วพูดว่า “รับไปกินสิ นี่คือร่างกายของเรา”

23 แล้วพระองค์หยิบถ้วยขึ้นมาขอบคุณพระเจ้าและยื่นให้กับพวกศิษย์ พวกเขา ก็ได้ดื่มจากถ้วยนั้นทุกคน

24 แล้วพระองค์พูดว่า “นี่คือเลือดของเรา พระเจ้าทำสัญญาขึ้นมาด้วยเลือดนี้ มันได้หลั่งไหลออกมาเพื่อคนเป็นจำนวนมาก 25 เราจะบอกให้รู้ว่า เราจะไม่มีดื่มเหล้าองุ่นอีกเลยจนกว่าจะถึงวันนั้นที่เราจะดื่มเหล้าองุ่นใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 เมื่อพวกเขาได้ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว ก็ออกไปที่ภูเขามะกอกเทศ

พระเยซูทำนายว่าพวกศิษย์จะทิ้งพระองค์

(มธ. 26:31-35; ลก. 22:31-34; ยน. 13:36-38)

27 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “พวกคุณจะทิ้งเราไปทั้งหมดทุกคน เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า

‘เราจะฆ่าคุณเลี้ยงแกะ และแกะนั้นก็จะกระเจิดกระเจิงไป’ †

28 แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นจากความตาย เราจะล่วงหน้าพวกคุณไปที่แคว้นกาลิลีก่อน”

29 แต่เปโตรพูดกับพระองค์ว่า “ถึงคนอื่นจะทิ้งอาจารย์ไปหมด ผมก็จะไม่มีวันทิ้งอาจารย์ไปอย่างเด็ดขาด”

† ฆ่าลูกแกะ ... วันปลดปล่อย เป็นส่วนหนึ่งของการเลี้ยงฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อย เป็นการฆ่าลูกแกะเพื่อมาบูชาพระเจ้า ดูจากหนังสือ อพยพ 12:3-9 † † อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ 13:7

30 พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คีรีนนี้แหละก่อนไ้กับคนครั้งที่สอง คุณจะพูดว่าไม่รู้จ้กเราสามครั้ง”

31 แต่เปโตรก็ยืนยันยืนยันเสียงแข็งว่า “ถึงผมจะต้องตายกับอาจารย์ ผมก็ไม่มัววันพูดไม่รู้จ้กอาจารย์” และพวกศิษย์ทั้งหมด ก็พูดอย่างเดียวกัน

พระเยซูอธิษฐานอยู่ตามลำพัง

(มธ. 26:36-46; ลก. 22:39-46)

32 พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมณี พระเยซูบอกกับพวกศิษย์ว่า “นี่คืออยู่ที่นี้แหละ เราจะไปอธิษฐาน” 33 พระองค์พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ก็เริ่มสวดคร่ำครวญและสวดเป็นทุกขียิ่งนัก 34 จึงบอกพวกเขาว่า “เราทุกขียิ่งมากจนแทบจะตายอยู่แล้ว ให้ตื่นและเฝ้าระวังอยู่”

35 พระองค์เดินห่างออกไปอีกหน่อยหนึ่ง แล้วซบหน้าลงกับพื้นดิน อธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ขอให้เวลาแห่งความทุกข์ยากนี้ผ่านพ้นไปจากพระองค์ 36 พระองค์พูดว่า “อับบา † พระบิดา ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปได้สำหรับพระองค์ ขอช่วยเอาถั่ว †† แห่งความทุกข์ยากนี้พ้นไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้มันเป็นไปตามใจพระบิดา ไม่ใช่ตามใจลูก”

37 แล้วพระองค์ก็เดินกลับมา เห็นพวกศิษย์นอนหลับอยู่ พระองค์จึงพูดกับเปโตรว่า “ซีโมน ยังจะหลับอยู่อีกหรือ คุณจะตื่นเป็นเพื่อนเราสักชั่วโมงไม่ได้เลยหรือ” 38 พวกคุณต้องเฝ้าระวังและอธิษฐาน จะได้ไม่แพ้ต่อการยวดยวน ถึงแม้จิตใจอยากจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ร่างกายก็ยิ่งอ่อนแออยู่”

39 พระองค์เดินไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่งและพูดเหมือนเดิม 40 พอเดินกลับมาก็เจอพวกศิษย์ยังนอนหลับอยู่ เปลือกตาเขาหนักอึ้งลืมไม่ขึ้น เขาไม่รู้จะพูดอะไรกับพระองค์

41 ต่อมาพระองค์ก็เดินกลับมาดูพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สาม และพูดว่า “ยังนอนหลับพักผ่อนอยู่อีกหรือ นอนพอแล้ว ซีโมนที่บุตรมนุษย์จะถูกหักหลังให้ไปอยู่ในมือของพวกคนบาปนั้นมาถึงแล้ว” 42 ลูกขึ้นไปกันเถละ นั่นไง คนที่หักหลังเรามาถึงแล้ว”

พระเยซูถูกจับ

(มธ. 26:47-56; ลก. 22:47-53; ยน. 18:3-12)

43 พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ยูดาส ศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนก็มาถึงพร้อมคนกลุ่มใหญ่ที่ถือดาบและไม่กระบอง คนพวกนี้ถูกส่งมาจากพวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้อาวุโส

44 ยูดาสได้ตกลงกับพวกนั้นไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่า “คนที่ผมจับคือคนจันไหน เขาไปจับกุมและควบคุมตัวไปเลย” 45 เมื่อยูดาสมมาถึงก็เดินเข้าไปหาพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ครับ” แล้วจับพระองค์ 46 พวกนั้นก็เข้ามาจับตัวพระองค์และคุมตัวไว้ 47 คนหนึ่งในพวกพระเยซูที่ยืนอยู่ใกล้จันไหน ได้ชักดาบออกมา แล้วก็ฟันถูกหูทาสคนหนึ่งของนักบวชสูงสุดขาดไป

48 พระเยซูพูดกับพวกนั้นว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยังงี้ ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมาจับเรา 49 เราอยู่กับพวกคุณทุกวัน สอนอยู่ในวิหาร แต่พวกคุณก็ไม่จับ แต่ทุกอย่างก็ต้องเป็นไปตามที่ได้เขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์” 50 ส่วนพวกศิษย์วิ่งหนีทิ้งพระองค์ไปกันจนหมด

51 มีชายหนุ่มคนหนึ่งติดตามพระองค์มา ไม่ได้สวมใส่อะไรเลย นอกจากห่มผ้าปูนาคันหนึ่ง เมื่อพวกนั้นพยายามจะจับเขา 52 เขาก็ได้สลัดผ้าปูนาคันทิ้งแล้วเปลือยกายวิ่งหนีไป

† อับบา เป็นคำในภาษาอารเมคที่แปลว่า “พ่อ” †† ถั่ว หมายถึง พระเยซูที่กำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการดื่มอะไรสักอย่างที่มึนซาดที่แย่มาก

พระเยซูอยู่ต่อหน้าผู้นำชาวยิว

(มธ. 26:57-68; ลก. 22:54-55, 63-71; ยน. 18:13-14, 19-24)

53 พวกเขาพาตัวพระเยซูไปพบนักบวชสูงสุด พวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำชาวยิว และพวกครูสอนกฎปฏิบัติได้อยู่ชุมนุมกันที่นั่น 54 เปโตรตามพระเยซูมาห่างๆ เข้าไปยังลานบ้านของนักบวชสูงสุดด้วย เขาไปนั่งผิงไฟให้ตัวอุ่นอยู่กับพวกผู้คุม

55 พวกหัวหน้านักบวชและสมาชิกสภาแซนฮีดรินทั้งหมดพยายามหาพยานเท็จมาปรักปรำพระเยซู เพื่อจะได้จำพระองค์ แต่ก็หาไม่ได้เลย 56 ถึงแม้จะมีพยานเท็จหลายคน แต่สิ่งที่พวกเขาพูดก็ไม่ตรงกัน

57 ในที่สุดมีบางคนยืนยันขึ้นเป็นพยานเท็จกล่าวหาพระเยซูว่า 58 “พวกเราได้ยินเขาพูดว่า ‘เราจะทำลายวิหารนี้ ที่สร้างขึ้นมาด้วยมือมนุษย์ และภายในสามวัน เราจะสร้างวิหารอีกแห่งหนึ่งขึ้นมาใหม่ที่มิได้สร้างด้วยมือมนุษย์’” 59 แต่คำพยานในเรื่องนี้ก็ไม่ตรงกันอีก

60 นักบวชสูงสุดจึงยืนยันขึ้นต่อหน้าคนทั้งหลาย และถามพระเยซูว่า “แกจะไม่แก้ตัวในสิ่งที่เขากล่าวหาแกหรือ” 61 แต่พระเยซูก็ยังคงเงิบไม่ตอบอะไร แล้วนักบวชสูงสุดจึงถามพระองค์ว่า “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าหรือ” †

62 พระเยซูจึงตอบว่า “ใช่ เราเป็น และพวกคุณจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และเสด็จมากับเมฆในท้องฟ้า”

63 นักบวชสูงสุดก็ฉีกทั้งเสื้อผ้าของตน และพูดว่า “เราจึงต้องการพยานอะไรอีก 64 พวกคุณก็ได้ยืนยันคำหมิ่นประมาทของมันแล้ว พวกคุณคิดว่ายังงี้” พวกเขาทุกคนตัดสินใจว่า พระองค์มีความผิดและสมควรตาย 65 บางคนถ่มน้ำลายใส่พระองค์ บางคนปิดหน้าพระองค์ ชกหน้าพระองค์ แล้วถามพระองค์ว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้า ทายสิว่าใครเป็นคนทำ” และพวกผู้คุมก็พาพระองค์ไปทุบตี

เปโตรพูดว่าไม่รู้จ้กพระเยซู

(มธ. 26:69-75; ลก. 22:56-62; ยน. 18:15-18, 25-27)

66 เปโตรยังอยู่ที่ลานบ้านข้างล่างนั้น สาวใช้คนหนึ่งในบ้านเดินผ่านมา 67 เธอเห็นเปโตรผิงไฟอยู่ แล้วก็เข้ามาดูใกล้ๆ และพูดว่า “แกก็อยู่กับเยซูชาวนาซาเร็ธนี่นา”

68 แต่เปโตรก็ได้ปฏิเสธว่า “ผมไม่รู้ไม่เข้าใจว่าคุณพูดถึงเรื่องอะไร” แล้วเปโตรก็เดินไปทางประตูเข้าบ้าน และโกกัซัน

69 เมื่อสาวใช้เห็นเปโตรที่นั่นอีก เธอบอกกับคนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นว่า “เขาเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น” 70 เปโตรปฏิเสธอีก และอีกสักพักหนึ่งหลังจากนั้น พวกคนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ได้พูดกับเปโตรว่า “แกเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่ เพราะแกก็เป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

71 แต่เปโตรก็เริ่มสบด † โดยพูดว่า “สาบานได้เลย ว่าผมไม่เคยรู้จักชายคนหนึ่งที่พวกคุณพูดถึง”

72 ทันใดนั้น โกกัซันเป็นครั้งที่สอง แล้วเปโตรก็หนีถึงคำพูดของพระเยซูได้ว่า “ก่อนโกกัซันครั้งที่สอง คุณจะพูดว่าไม่รู้จ้กเราสามครั้ง” แล้วเขาก็ร้องไห้โฮออกมา

เจ้าเมืองปีลาตตั้งคำถามพระเยซู

(มธ. 27:1-2, 11-14; ลก. 23:1-5; ยน. 18:28-38)

15 พอรุ่งเช้าพวกหัวหน้านักบวช พวกผู้อาวุโสพวกครูสอนกฎปฏิบัติและสมาชิกสภา แซนฮีดริน ก็วางแผนกันว่า จะทำอย่างไรกับพระเยซูดี พวกเขา मतพระเยซูแล้วนำตัวไปมอบให้กับปีลาต

† แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระเจ้าหรือ หรือ แปลตรงๆ ได้ว่า “แกเป็นพระคริสต์ บุตรของพระองค์ผู้ที่ได้รับการสรรเสริญหรือ” †† สบด คือการสapult-แข็งตัวเองถ้าหากเขาพูดโกหก

2 ปีลาตถามพระองค์ว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูก็ตอบว่า “ใช้อย่างที่ท่านว่า”
 3 พวกหัวหน้านักบวชกล่าวหาพระองค์ในหลายเรื่อง 4 ปีลาตถามพระองค์อีกว่า “แกจะไม่แก้ตัวเลยหรือ เห็นหรือเปล่าว่าพวกเขากล่าวหาแกดังหลายเรื่อง”
 5 แต่พระเยซูก็ไม่ตอบ ซึ่งทำให้ปีลาตแปลกใจมาก

พระเยซูถูกตัดสินประหารชีวิต
 (มธ. 27:15-31; ลก. 23:13-25; ยน. 18:39-19:16)

6 ตามปกติในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยเป็นประเพณีที่ปีลาตจะยอมปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่พวกเขาขอ 7 ชายคนหนึ่งชื่อบารับบัส ติดคุกอยู่กับพวกก่อการจลาจล เพราะพวกเขาได้ก่อการจลาจลและฆ่าคนในครั้งนั้นด้วย 8 คนที่มาทวงปีลาตให้ปล่อยนักโทษตามธรรมเนียมที่เคยทำมา
 9 ปีลาตจึงถามพวกเขาไปว่า “พวกเจ้าอยากให้เราปล่อยกษัตริย์ของชาวยิวหรือเปล่า” 10 ที่พูดอย่างนี้ก็เพราะปีลาตรู้ว่าที่พวกหัวหน้านักบวชจับพระเยซูส่งมาให้กับเขานั้นมันเกิดจากความอิจฉา 11 แต่พวกหัวหน้านักบวชนั้นขมขื่นให้พวกชาวบ้านขอให้ปีลาตปล่อยบารับบัสแทนพระเยซู
 12 ปีลาตก็ถามพวกเขาอีกครั้งหนึ่งว่า “แล้วพวกเจ้าจะให้เราทำอย่างไรกับคนที่พวกเจ้าเรียกว่า กษัตริย์ของพวกยิว”
 13 พวกเขาตะโกนกลับมาว่า “ตรึงมัน”
 14 แต่ปีลาตถามว่า “ทำไมล่ะ เขาทำผิดอะไร” แต่พวกเขาตะโกนดังขึ้นว่า “ตรึงมัน”
 15 ปีลาตอยากจะทำอะไรก็ตามที่เขาอยากจะทำกับพวกเขา จากนั้นเขาจึงให้เขียนตีพระเยซู และส่งตัวพระองค์ไปให้ทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน

พวกทหารล้อเลียนพระเยซู

16 พวกทหารพาพระเยซูเข้าไปในศูนย์บัญชาการใหญ่ (ที่เรียกว่า ศาลปริโทเรียม) และเรียกทหารทั้งกองมา 17 พวกเขาเอาเสื้อคลุมสีม่วง † มาใส่ให้พระองค์ และเอาหนามมาสานเป็นมงกุฏสวมให้กับพระองค์ 18 แล้วพวกเขา ก็แกล้งทำเป็นคำนับเพื่อล้อเลียนพระองค์ และพูดว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” 19 พวกเขาเอาไม้เท้าตีศีรษะพระองค์ ถ่มน้ำลายใส่ และแกล้งทำเป็นคุกเข่าลงกราบไหว้พระองค์ 20 เมื่อล้อเลียนกันจนพอใจแล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมสีม่วงออกแล้วใส่เสื้อผ้าชุดเดิมให้กับพระองค์ แล้วนำพระองค์ไปตรึงที่ไม้กางเขน

พระเยซูตายบนไม้กางเขน
 (มธ. 27:32-44; ลก. 23:26-43; ยน. 19:17-27)

21 ในระหว่างทางที่แห่พระเยซูไปนั้นพวกเขาได้บังคับให้ซีโมนชาวไซรินที่เพิ่งมาจากชนบทแบกไม้กางเขนแทนพระเยซู ซีโมนเป็นพ่อของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส 22 พวกเขาพาพระเยซูมาถึงสถานที่หนึ่งชื่อ กลโกธา (แปลว่า “เนินหัวกระโหลก”) 23 เขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับมดยอบ †† มาให้พระองค์ดื่ม แต่พระองค์ไม่ยอมดื่ม 24 พวกเขาตรึงพระองค์ที่ไม้กางเขน ส่วนพวกทหารก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน
 25 ตอนที่พวกเขาตรึงพระเยซูขึ้นนั้นเป็นเวลาเก้าโมงเช้า 26 มีป้ายเขียนคำกล่าวหาพระองค์ว่า “กษัตริย์ของชาวยิว” 27 และเขาก็ตรึงโจรสล่องคนไว้ที่ไม้กางเขนข้างๆพระองค์ ทางขวาคนหนึ่ง และทางซ้ายคนหนึ่ง 28 29 คนที่เดินผ่านไปมาพากันสำยหัว และพูดเยาะว่า “อ้าว ไหนบอกว่าจะทำลายวิหารแล้วสร้างมันขึ้นมาใหม่ในสามวันไง 30 ตอนนี้อยู่ตัวเองลงมาจากไม้กางเขนสิ”

† เสื้อคลุมสีม่วง สีม่วงเป็นสีประจำตัวกษัตริย์ †† มดยอบ มดยอบผสมกับเหล้าองุ่น ก็จะใช้เป็นยาให้คนรู้สึกเจ็บน้อยลง ‡ ในสำเนาภาษากรีกบางฉบับ ได้เพิ่มข้อ 28 ว่า a “และก็เกิดขึ้นจริงตามที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า พวกเขาได้จับพระองค์ไว้ด้วยกันกับโจรพวกนั้น”

31 พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติก็พูดเยาะเย้ยพระเยซู เขาพูดกันว่า “มันช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ 32 ให้พระคริสต์ กษัตริย์ของชาวยิวสราเอลคนนั้นลงมาจากไม้กางเขนเสียก่อน เราจะได้เห็นและเชื่อ” และคนที่ถูกตรึงอยู่ข้างๆพระเยซูก็พูดดูถูกพระองค์ด้วย

พระเยซูตาย
 (มธ. 27:45-56; ลก. 23:44-49; ยน. 19:28-30)

33 ในตอนเที่ยง มีแต่ความมืดมืดปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 34 เมื่อถึงบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูก็ร้องเสียงดังว่า “เอโลอี เอโลอี ลามา สะบักฐานี” ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าของลูกพระเจ้าของลูก ทำไมถึงทอดทิ้งลูกไป” ††
 35 เมื่อบางคนที่ยืนอยู่ตรงนั้นได้ยิน พวกเขาก็พูดว่า “ฟังสิ เขากำลังเรียกเอลียาห์”
 36 มีคนหนึ่งรีบวิ่งเอาฟองน้ำไปจุ่มเหล้าองุ่นเปรี้ยวมาเสียบที่ปลายไม้แล้วยื่นขึ้นไปให้พระองค์ดื่ม ชายคนนั้นพูดว่า “ให้คอยดูสิว่าเอลียาห์จะมาเอาเขาลงจากไม้กางเขนหรือเปล่า”
 37 เมื่อพระเยซูร้องเสียงดังแล้ว พระองค์ก็สิ้นใจตาย
 38 ผ้าม่านในวิหาร ก็ขาดออกเป็นสองส่วนจากบนลงล่าง 39 เมื่อนายร้อยคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้น เห็นการตายของพระองค์อย่างนี้ เขาก็พูดว่า “คนนี้เป็นบุตรของพระเจ้าแน่ๆ”
 40 มีผู้หญิงบางคนยืนอยู่ห่างๆ ในกลุ่มนั้นมี มารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์แม่ของยากอบน้อยกับโยเสส และสะโลเม 41 ผู้หญิงพวกนี้เป็นคนที่ได้ติดตามดูแลพระเยซูตั้งแต่พระองค์อยู่ที่แคว้นกาลิลี และยังมีผู้หญิงคนอื่นๆอีกหลายคนติดตามพระองค์มาจากเมืองเยรูซาเล็มอยู่ที่นี่ด้วย

พระเยซูถูกฝัง

(มธ. 27:57-61; ลก. 23:50-56; ยน. 19:38-42)

42 เมื่อถึงเวลาเย็นของวันจัดเตรียม (เป็นวันก่อนวันหยุดทางศาสนาหนึ่งวัน) 43 โยเซฟจากเมืองอาริมาเซียเป็นสมาชิกสภาแซนฮีตริคนคนหนึ่ง ที่คนให้ความเคารพนับถือ เขากำลังคอยอำนวยความสะดวกของพระเจ้าอยู่ เขากลับที่จะเข้าไปหาปีลาตเพื่อขอศพของพระเยซู 44 ปีลาตก็รู้สึกแปลกใจที่พระเยซูตายแล้ว จึงเรียกนายร้อยเข้ามาถามว่าพระเยซูตายนานแล้วหรือยัง 45 เมื่อเขาฟังรายงานแล้ว เขาก็อนุญาตให้โยเซฟไปเอาศพได้ 46 โยเซฟซื้อผ้าลินินและเอาศพพระเยซูลงมาจากไม้กางเขน พันพระองค์ไว้ด้วยผ้าลินิน และฝังพระองค์ไว้ในอุโมงค์ที่เจาะเข้าไปในหิน จากนั้นก็กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้ 47 มารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์แม่ของโยเสส ก็เห็นว่าพระองค์ถูกนำไปฝังไว้ที่นั่น

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย

(มธ. 28:1-8; ลก. 24:1-12; ยน. 20:1-10)

16 หลังจากวันหยุดทางศาสนาผ่านพ้นไปแล้ว มารีย์ชาวมัคดาลา สะโลเม และมารีย์แม่ของยากอบ ก็ซื้อเครื่องหอมเพื่อจะเอาไปอาบศพพระเยซู 2 เช้าตรู่วันอาทิตย์ †† ดวงอาทิตย์เพิ่งจะขึ้น พวกเขาก็พากันไปที่อุโมงค์ฝังศพ 3 ในระหว่างทางพวกเขาคุยกันว่า “แล้วใครจะกลิ้งหินใหญ่ที่ปิดปากอุโมงค์ออกให้เราล่ะ”
 4 เมื่อมาถึง พวกเขามองไปที่อุโมงค์ และเห็นหินก้อนใหญ่มากนั้นถูกกลิ้งออกไปแล้ว 5 พวกเขาเข้าไปในอุโมงค์นั้นและเห็นชายหนุ่ม †† คนหนึ่งสวมเสื้อคลุมสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา พวกเขา ก็สะดุ้งตกใจ

6 ชายหนุ่มคนนั้นพูดว่า “ไม่ต้องตกใจ พวกคุณมองหาเยซู ชวนาซาเร็ฟที่ถูกตรึงบนไม้กางเขนหรือ พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ พระ-

†† อ้างมาจากหนังสือสุดท้าย 22:1 †† วันอาทิตย์ หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์ ††† ชายหนุ่ม คือ ทูตสวรรค์

องค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว ตรงนี้เงาที่เขาวางศพของพระองค์ 7[†] ไปบอกพวกศิษย์ของพระองค์และเปโตรด้วยว่า ‘พระองค์ลี้ลับ- หน้าไปที่แคว้นกาลิลีก่อนแล้ว พวกคุณจะพบพระองค์ที่นั่น เหมือนกับที่พระองค์ได้บอกไว้แล้ว”

8 พวกเขาจึงรีบวิ่งไปจากอุโมงค์นั้นด้วยความมึนงงและสับสนเต็ม ไปทั้งตัว พวกเขากลัวมากจนไม่กล้าเล่าให้ใครฟัง †

พระเยซูปรากฏให้นางมารีย์ชาวมักดาลาเห็น

(มธ. 28:9-10; ยน. 20:11-18)

9 เข้าตรู่วันอาทิตย์นั้น หลังจากทีพระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย คนแรกที่พระองค์ได้ปรากฏตัวให้เห็นคือมารีย์ชาวมักดาลา คนที่พระองค์เคยขับผีชั่วเจ็ดตนออกให้ 10 แล้วนางไปบอกให้พวกศิษย์ของพระองค์ฟังขณะที่พวกเขากำลังร้องไห้เศร้าโศก เสียใจกันอยู่ 11 แต่เมื่อนางบอกว่าพระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้วและนางได้เห็นพระองค์ พวกเขากลับไม่เชื่อที่นางบอก

พระเยซูปรากฏตัวให้ศิษย์สองคนเห็น

(ลก. 24:13-35)

12 หลังจากนั้นพระเยซูได้มาปรากฏตัวในอีกรูปแบบหนึ่งให้ศิษย์สองคนเห็น ในขณะที่พวกเขาเดินทางออกไปที่ซานเมือง 13 แล้วพวกเขาก็รีบกลับมาบอกพวกที่เหลือ แต่พวกนั้นไม่ยอมเชื่อ

† พวกเขาจึง ... ใครฟัง สำเนากรีกที่เก่าแก่ที่สุดที่ยังหลงเหลืออยู่ ได้จบหนังสือมาระโกไว้เพียงเท่านั้นตั้งแต่ข้อ 9 ลงไป มาจากสำเนาภายหลัง

พระเยซูปรากฏกับศิษย์สิบเอ็ดคน

(มธ. 28:16-20; ลก. 24:36-49; ยน. 20:19-23; กจ. 1:6-8)

14 ในเวลาต่อมาพระเยซูได้มาปรากฏตัวให้ศิษย์ทั้งสิบเอ็ดคนเห็น ในขณะที่พวกเขากำลังกินอาหารกันอยู่ พระองค์ต่อว่าพวกเขาว่าเป็นคนตื้อตึงที่ไม่ยอมเชื่อคนพวกนั้นที่ได้เห็นพระองค์หลังจากที่ฟื้นขึ้นมาแล้ว

15 พระองค์บอกกับพวกเขาว่า “ให้ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวดีนี้ให้กับทุกคนในทุกแห่ง 16 ทุกคนที่เชื่อและเข้าพิธีจุ่มน้ำก็จะรอด แต่ทุกคนที่ไม่เชื่อจะถูกตัดสินลงโทษ 17 คนที่เชื่อจะมีฤทธิ์ทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้ คือจะไล่ผีชั่วออกได้โดยอ้างชื่อของเรา จะพูดภาษาแปลกๆได้ จะจับงูได้ด้วยมือเปล่า 18 หรือถ้าตีหมาพิชเข้าป่า ก็จะไม่เป็นอันตรายเลย และพวกเขาจะสามารถวางมือบนคนป่วยแล้วทำให้พวกคนป่วยหายได้”

พระเยซูถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์

(ลก. 24:50-53; กจ. 1:9-11)

19 หลังจากที่องค์พระเยซูเจ้าพูดกับพวกเขาเสร็จแล้ว พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ และนั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า 20 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกศิษย์ได้ออกไปประกาศทุกหนทุกแห่ง องค์เจ้าชีวิตได้ทำงานร่วมกับพวกเขาด้วย และให้ฤทธิ์อำนาจกับพวกเขาที่จะทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆได้ เพื่อรับรองว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นเป็นความจริง

ลูกา

คำนำ

ผู้เขียนหนังสือลูกาคือตัวลูกาเอง เขาเป็นคนกรีกเพียงคนเดียวที่เขียนหนังสือพระคัมภีร์ใหม่ เขามีอาชีพเป็นหมอ ลูกาไม่ได้เป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู แต่เขาเป็นเพื่อนสนิท และเป็นเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโล หนังสือลูกาเล่มนี้เขียนให้กับท่านธีโอฟิลัส

ลูกาเขียนหนังสือทั้งหมดสองเล่มคือหนังสือลูกา และหนังสือกิจการ ในหนังสือลูกา ดูเหมือนว่าเขาจะได้รับอิทธิพลจากหนังสือมาระโกและบางส่วนของหนังสือมัทธิว แต่เขาเลือกเอามาแต่เฉพาะเรื่องที่น่าสนใจที่เขาได้เขียนหนังสือเล่มนี้ในฐานะนักประวัติศาสตร์ และพยายามบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของพระเยซูตามลำดับก่อนหลัง แต่ลูกาไม่ได้เน้นแค่การบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ลูกายังเน้นอีกว่าพระองค์ที่สังคมมักจะถูกเน้นเรื่องการอธิษฐาน บทบาทของพระวิญญาณ การใช้เงิน การกลับใจจากบาป และการที่คำพยากรณ์ในพระคัมภีร์เดิมมาสำเร็จผ่านทางพระเยซู

ลูกาเขียนเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู

1 ท่านธีโอฟิลัสที่เคารพอย่างสูง มีหลายคนพยายามรวบรวมเรื่องราวต่างๆที่เกิดขึ้นในหมู่พวกเรา 2 คือเหตุการณ์ต่างๆที่เราได้ยินมาจากคนพวกนั้นที่ได้เห็นด้วยตาของพวกเราเองตั้งแต่ตอนเริ่มต้น และเป็นพวกที่รับใช้พระเจ้าในการบอกถ้อยคำของพระองค์แก่ผู้อื่น 3 ผมติดตามเรื่องนี้อย่างละเอียดตั้งแต่แรก ผมถึงตัดสินใจเขียนลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้ลงในหนังสือให้กับท่าน 4 เพื่อท่านจะได้รู้ว่าสิ่งที่ท่านได้รับการอบรมสั่งสอนมานั้น มันเชื่อถือได้ขนาดไหน

ทูตสวรรค์ประกาศว่ายอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำจะมาเกิด

5 ในสมัยที่เฮโรด † เป็นกษัตริย์ของแคว้นยูเดียนั้น มีนักบวชคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ เขาอยู่ในกลุ่มเวรของนักบวชอาบียาห์ †† เมียของเขาชื่อเอลิซาเบธ สืบเชื้อสายมาจากอาโรน 6 ในสายตาของพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตนั้นทั้งสองคนนี้เป็นคนที่ทำตามใจพระองค์ และทำตามคำสั่งและกฎต่างๆของพระองค์อย่างไม่มีที่ติ 7 แต่เขาทั้งสองไม่มีลูก เพราะเอลิซาเบธเป็นหมันและทั้งคู่ก็แก่มากแล้ว

8 เมื่อถึงเวลาที่กลุ่มของนักบวชเศคาริยาห์จะต้องเข้าไปรับใช้อยู่ต่อหน้าพระเจ้า 9 พวกเขาที่จับสลากกันตามประเพณีของนักบวชเพื่อเลือกคนที่จะเข้าไปเผาเครื่องหอมบูชา † ในวิหารขององค์เจ้าชีวิต เศคาริยาห์ถูกเลือกในวันนั้น 10 ในระหว่างที่เผาเครื่องหอมอยู่นั้น ผู้คนจำนวนมากต่างพากันอธิษฐานอยู่ข้างนอก 11 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิต มายืนอยู่ทางขวาของแท่นเผาเครื่องหอม 12 เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัวมาก 13 แต่ทูตสวรรค์นั้นบอกว่า "ไม่ต้องกลัว เศคาริยาห์ พระเจ้าได้ยินคำร้องขอของเจ้าแล้ว เอลิซาเบธเมียของเจ้าจะมีลูกชาย ให้ตั้งชื่อเขาว่ายอห์น 14 เขาจะนำความสุขความยินดีมาให้เจ้า และคนมากมายจะดีใจเมื่อเขาเกิดมา 15 เพราะเขาจะเป็นคนสำคัญในสายตาขององค์เจ้าชีวิต เขาจะต้องไม่ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมีเมาเลย และพระวิญญาณบริสุทธิ์จะอยู่กับเด็กคนนี้ตั้งแต่เขายังอยู่ในท้องแม่ 16 เขาจะทำให้คนอิสราเอลจำนวนมากหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิต

† เฮโรด เฮโรดที่ 1 (มหาราช) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง 40-4 ปีก่อนพระเยซูเกิด ความจริงแล้วพระเยซูเกิดก่อนเฮโรดมหาราชตาย คือในปีก่อนเริ่ม ค.ศ. 4 ปี †† กลุ่มเวรของนักบวชอาบียาห์ คือนักบวชของชาวยิวแบ่งออกเป็น 24 กลุ่ม กลุ่มละประมาณ 1,000 คน กลุ่มของอาบียาห์เป็นหนึ่งในบรรดากลุ่มเหล่านั้น ใหดู 1 พงศาวดาร 24:3-19 † เครื่องหอมบูชา คือไม้ธักแห่งชนิดพิเศษที่ใช้เป็นเครื่องบูชา เมื่อถูกเผาแล้วจะมีควันที่มีกลิ่นหอมหวาน

พระเจ้าของพวกเขา 17 เขาจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เขาจะมีพระวิญญาณ และฤทธิ์อำนาจเหมือนกับเอลิยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า เขาจะทำให้จิตใจของพ่อหันกลับมาหาลูกๆ และทำให้คนที่ต่อร้ายหันกลับมาเชื่อฟังอย่างที่เขาควรจะเป็น เพื่อเตรียมประชาชนให้พร้อมสำหรับพระองค์"

18 แล้วเศคาริยาห์ก็พูดกับทูตสวรรค์ว่า "ผมจะรู้ได้ยังไงว่าสิ่งที่ท่านพูดมานี้จะเป็นจริง เพราะผมกับเมียก็แก่แล้ว"

19 ทูตสวรรค์จึงตอบว่า "เราคือกาเบรียลที่ยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า พระองค์ส่งรามา บอกข่าวดีนี้กับเจ้า 20 แต่เพราะเจ้าไม่เชื่อคำพูดของเรา เจ้าจะกลายเป็นใบ้จนกว่าลูกของเจ้าจะเกิด เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่เราบอกอย่างแน่นอน"

21 คนที่กำลังคอยเศคาริยาห์อยู่ข้างนอกก็สงสัยว่า ทำไมเขาถึงอยู่ในวิหารนานนัก 22 เมื่อเขาเดินออกมาเขาก็พูดไม่ได้ คนเหล่านั้นจึงรู้ว่าเขาได้เห็นนิมิตภายในวิหารนั้น เขาได้ทำไม้ทำมือบอกกับประชาชน แต่ยังไม่พูดได้ 23 เมื่อเขาหมดหน้าที่แล้วก็กลับบ้าน

24 หลังจากนั้นไม่นาน เอลิซาเบธเมียของเขาก็ตั้งท้อง และเก็บตัวเงียบอยู่ในบ้านนานถึงห้าเดือน นางพูดว่า 25 "ดูสิ องค์เจ้าชีวิต ได้ช่วยฉันอย่างนี้ ทำให้ฉันไม่ต้องอับอายขายหน้า † ชาวบ้านอีกต่อไปแล้ว"

ทูตสวรรค์ประกาศว่าพระเยซูจะมาเกิด

26 เมื่อเอลิซาเบธตั้งท้องได้ห้าเดือนย่างเข้าเดือนที่หก พระเจ้าได้ส่งทูตสวรรค์กาเบรียลไปที่เมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลี 27 เพื่อมาหาหญิงพรหมจรรย์ชื่อมารีย์ เธอเป็นคู่หมั้นของโยเซฟคนที่สืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด 28 ทูตสวรรค์มาหานาง และพูดว่า "สวัสดี หญิงเอ๋ย พระเจ้าได้วยพรเจ้าจริงๆและองค์เจ้าชีวิตอยู่กับเจ้าเป็นพิเศษ"

29 นางก็งมงาย สงสัยว่าที่ทูตสวรรค์พูดหมายถึงอะไร

30 ทูตสวรรค์จึงบอกนางว่า "ไม่ต้องกลัวมารีย์ เพราะพระเจ้าขึ้นชูปในตัวเจ้ามาก 31 ฟังนะ เจ้าจะตั้งท้องและคลอดลูกชาย ให้ตั้งชื่อเขาว่าเยซู 32 เขาจะยิ่งใหญ่ และจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตจะทำให้เขาเป็นกษัตริย์เหมือนกษัตริย์ดาวิดบรรพบุรุษของเขา 33 เขาจะปกครองบรรดาลูกหลานของยาโคบตลอดไป และอาณาจักรของเขาจะไม่มีความเสื่อมสลาย"

† † ไม่ต้องอับอายขายหน้า หมายถึง ชาวยิวคิดว่าคนที่ผู้หญิงไม่มีลูกเป็นเรื่องที่น่าอับอายขายหน้ามาก

34 แล้วมารีย์พูดกับทูตสวรรค์ว่า “จะเป็นไปได้ยังไง ดิฉันเป็นหญิงพรหมจารีนะคะ” 35 ทูตสวรรค์ตอบว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะลงมาจากเจ้า และฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้สูงสุดจะปกคลุมเจ้าไว้ ดังนั้นเด็กที่เกิดมาจากเจ้าจะเป็นของพระเจ้าโดยเฉพาะ และจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้า” 36 ฟังนะ ตอนนี้อเอลีซาเบธญาติของเจ้าก็ตั้งท้องได้หกเดือนแล้ว นางจะมีลูกชายถึงแม้จะมีอายุมากแล้วและคนก็ยิ่งเคยว่านางเป็นหมันด้วย 37 เพราะสำหรับพระเจ้าแล้วไม่มีอะไรที่พระองค์ทำไม่ได้” 38 มารีย์พูดว่า “ดิฉันเป็นทาสรับใช้ขององค์เจ้าชีวิต ขอให้ไปทำตามที่ท่านพูดเถิด” แล้วทูตสวรรค์ก็จากไป

มารีย์เยี่ยมเอลีซาเบธ

39 ในเวลานั้นมารีย์เตรียมตัวและรีบเดินทางไปเมืองหนึ่งที่ตั้งอยู่ในแถบภูเขาเยรูซาเลม 40 นางเข้าไปในบ้านของเศคาริยาห์ และทักทายเอลีซาเบธ 41 เมื่อเอลีซาเบธได้ยินเสียงทักทายของมารีย์ เด็กในท้องของเอลีซาเบธก็ดิ้นและตัวนางก็เต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 42 เอลีซาเบธพูดเสียงดังว่า “ในจำนวนผู้หญิงทั้งหมด พระเจ้าอวยพรหลานมากที่สุด และพระเจ้าอวยพรเด็กที่หลานจะคลอดออกมาด้วย” 43 บารุสก็เป็นเกียรติจริงๆที่แม่ขององค์เจ้าชีวิตของปู่มาเยี่ยม 44 พอป่าได้ยินเสียงทักทายของหลาน เด็กในท้องป่าก็ดิ้นเพราะดีใจ 45 หลานมีเกียรติจริงๆเพราะหลานเชื่อว่ามันจะเกิดขึ้นจริงตามที่องค์เจ้าชีวิตบอก”

มารีย์สรรเสริญพระเจ้า

46 แล้วมารีย์พูดว่า “ดิฉันโอ้อวดในความยิ่งใหญ่ขององค์เจ้าชีวิตสุดหัวใจ
47 ดิฉันปลาบปล้ำยินดีในพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของดิฉัน
48 เพราะพระองค์ แสดงความหวังโย่ดิฉัน ทาสที่ต่ำต้อยของพระองค์
ดูสิ ต่อจากนี้ไป คนทุกยุคทุกสมัยก็จะให้เกียรติกับดิฉัน
49 เพราะพระเจ้าผู้มีอำนาจทรงสั่งให้สิ่งที่ยิ่งใหญ่มหาศาลให้กับดิฉัน
ชื่อของพระองค์นั้นศักดิ์สิทธิ์
50 พระองค์มีเมตตากรุณาต่อกับคนทุกยุคทุกสมัยที่ยำเกรงพระองค์
51 พระองค์ใช้แขนที่เข้มแข็งทำสิ่งยิ่งใหญ่จริงๆ
พระองค์ทำให้พวกคนหยิ่งผยองแตกกระเจิงไป
52 พระองค์ปลดพวกผู้ปกครองที่เข้มแข็งจากบัลลังก์ และชูผู้ต่ำต้อยขึ้น
53 พระองค์มอบสิ่งดีๆให้กับคนที่หิวโหย และทำให้คนร่ำรวยไปทั่วเปล่า
54 พระองค์มาเพื่อช่วยอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์
พระองค์ไม่เคยล้มที่จะเมตตาคนของพระองค์
55 พระองค์ทำตามที่สัญญาไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของพวกเรา และลูกหลานของเราตลอดไป”
56 มารีย์อยู่กับเอลีซาเบธเป็นเวลาสามเดือน แล้วจึงกลับบ้านไป

ยอห์นเกิด

57 เมื่อครบกำหนดคลอด เอลีซาเบธคลอดลูกชายคนหนึ่ง 58 เมื่อเพื่อนบ้านและญาติพี่น้องรู้ว่าองค์เจ้าชีวิตเมตตากรุณาแก่นางอย่างใหญ่หลวง พวกเขาต่างก็พากันดีใจกับนางด้วย
59 เมื่อเด็กเกิดมาได้แปดวัน พวกเขาทำพิธีชโลมให้ แต่ระหว่างที่กำลังจะตั้งชื่อเด็กว่า เศคาริยาห์ตามชื่อพ่อของเด็กนั้น 60 แม่ของเด็กก็ค้านว่า “ไม่ได้ เขาจะต้องชื่อยอห์น”
61 พวกเขาจึงพูดกับนางว่า “เธอไม่มีญาติสักคนที่ชื่อนี้เลยนะ”
62 แล้วพวกเขาก็หันไปทำท่ากับพ่อเด็ก เพื่อถามว่าจะให้ลูกชื่ออะไรดี

เศคาริยาห์จึงขอกระดานมาเขียนว่า “เขาชื่อยอห์น” ทุกคนก็แปลกใจกัน 64 จู่ๆเศคาริยาห์ก็พูดได้อีกครั้ง แล้วเขาก็ขอบคุณสรรเสริญพระเจ้า 65 เพื่อนบ้านทั้งหมดต่างพากันเกรงกลัว และชาวบ้านที่อาศัยอยู่ตามเทือกเขาของยูเดียก็พูดกันถึงสิ่งที่เกิดขึ้นนี้ 66 ทุกคนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างสงสัยว่า “เด็กคนนี้เมื่อโตขึ้นจะเป็นยังไง” เพราะพวกเขารู้ว่าองค์เจ้าชีวิตอยู่กับเด็กคนนี้เป็นพิเศษ

เศคาริยาห์สรรเสริญพระเจ้า

67 แล้วเศคาริยาห์พ่อของเด็ก ก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และพูดแทนพระเจ้าว่า
68 “สรรเสริญองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของพวกอิสราเอล เพราะพระองค์มาเยี่ยมเยียนคนของพระองค์และได้ปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระ
69 พระองค์ได้ส่งพระผู้ช่วยให้รอดที่มีพลังอันแข็งแกร่งมาให้เรา โดยให้เกิดในตระกูลดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
70 ทุกอย่างเป็นไปตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ผ่านทางพวกที่พระเจ้าแต่งตั้งเป็นพิเศษให้พูดแทนพระองค์ในสมัยโบราณ
71 พระองค์สัญญาว่าจะช่วยให้พวกเราปลอดภัยจากศัตรู และจากคนทั้งหมดที่เกลียดชังพวกเรา
72 พระองค์สัญญาว่าจะเมตตาต่อบรรพบุรุษของพวกเรา และรักษาคำสัญญาอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์
73 พระองค์เลยสาบานไว้กับอับราฮัม บรรพบุรุษของพวกเรา
74 ว่าพระองค์จะช่วยเหลือให้พวกเราพ้นจากศัตรูของพวกเรา และพวกเราจะได้รับใช้พระองค์อย่างไม่ต้องหวาดกลัว
75 จะได้รับใช้ด้วยความบริสุทธิ์ และด้วยชีวิตที่พระองค์ชอบใจ ต่อหน้าพระองค์จนตลอดชีวิต
76 ลูกน้อยเอ๋ย เจ้าจะได้ชื่อว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าสูงสุด เพราะเจ้าจะนำหน้าองค์เจ้าชีวิต เพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์
77 เพื่อจะบอกคนของพระเจ้าว่าพวกเขาจะรอด ทางที่จะรอดนั้นก็คือพระเยซู โทษบาปของพวกเรา
78 เพราะความเมตตาของพระเจ้า
แสงจากสวรรค์ก็ไล่จะส่องลงมาถึงพวกเราแล้ว เหมือนแสงของวันใหม่
79 ส่องลงมาถึงคนที่อยู่ในความมืดและอยู่ในเงาของความตาย เพื่อนำพวกเราไปบนหนทางของความสงบสุข”
80 ฝ่ายทารกนั้นก็โตเติบโตขึ้น และพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ให้พลังอันยิ่งใหญ่กับเขา † เขาอาศัยอยู่ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแฉ่งจนถึงเวลาที่เขาออกไปประกาศกับชนชาติอิสราเอล

พระเยซูเกิด
(มธ. 1:18-25)

2 ในเวลานั้นจักรพรรดิ ออเกสตุส † ออกคำสั่งให้ประชาชนทุกคนทั่วทั้งอาณาจักรโรมันกลับไปบ้านเกิดของตนเพื่อจดทะเบียนสำมะโนครัว †2 ครั้งนี้เป็นกรจจดทะเบียนสำมะโนครัวครั้งแรก เกิดขึ้นในสมัยคีริเนียสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย 3 ทุกคนจึงกลับไปบ้านเกิดของตน
4 โยเซฟซึ่งสืบเชื้อสายมาจากกษัตริย์ดาวิด จึงต้องออกเดินทางจากเมืองนาซาเร็ธ ในแคว้นกาลิลี ไปเมืองเบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นบ้านเกิดของกษัตริย์ดาวิด 5 เขาพามารีย์คู่หมั้นของเขาซึ่งตั้งท้องอยู่ไปด้วย เพื่อไปจดทะเบียนสำมะโนครัวด้วยกัน 6 ในระหว่างที่พวกเขาอยู่ที่นั่นก็ถึงกำหนดที่มารีย์จะคลอดลูก 7

† ฝ่ายทารก... ยิ่งใหญ่กับเขา หรือแปลได้อีกอย่างว่า “ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญเติบโตขึ้นทั้งฝ่ายร่างกายและจิตใจ” †† จักรพรรดิ หรือซีซาร์ คือตำแหน่งที่ใช้เรียกผู้ปกครองอาณาจักรโรมัน † จักรพรรดิออกัสตัส ปกครองในปีก่อนค.ศ. 31-ค.ศ. 14 หรือ ปี พ.ศ. 512-557 †† จดทะเบียนสำมะโนครัว หมายถึงการนับประชาชนทั้งหมดและสิ่งของที่พวกเขาเป็นเจ้าของ

มารีย์คลอดลูกเป็นผู้ชาย นางจึงเอาผ้าอ้อมพันเด็กทารกนั้นวางไว้บนรางหญ้า เพราะไม่มีที่ให้นางให้พวกเขาพักเลย

คนเลี้ยงแกะได้ยินข่าวเรื่องพระเยซู

8 ที่ทุ่งหญ้านอกหมู่บ้านมีคนเลี้ยงแกะที่กำลังดูแลฝูงแกะอยู่ในตอนกลางคืน 9 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตมาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น และรัศมีขององค์เจ้าชีวิตส่องสว่างล้อมรอบพวกเขา พวกเขาตกใจกลัวมาก 10 แต่ทูตสวรรค์พูดว่า “ไม่ต้องกลัว เรามีข่าวดีมาบอก เป็นข่าวที่จะทำให้ทุกคนยินดีรำเริง 11 เพราะวันนี้พระเจ้าช่วยให้รอดมาเกิดแล้วที่เมืองของดาวิด พระองค์คือพระคริสตองค์เจ้าชีวิต 12 สิ่งที่จะบอกให้เจ้ารู้ว่าเป็นพระองค์คือ เจ้าจะพบเด็กทารกที่นอนอยู่ในรางหญ้าและมีผ้าอ้อมห่อตัวไว้”

13 ในทันใดนั้นก็มียูตสวรรค์หมู่ใหญ่ลงมาจากสวรรค์ มารวมกับทูตสวรรค์องค์แรกนั้น และพากันร้องสรรเสริญพระเจ้าว่า 14 “สรรเสริญพระเจ้าบนสวรรค์สูงสุด และขอให้คนที่พระเจ้าภูมิใจได้รับสันติสุขในโลกนี้” 15 เมื่อทูตสวรรค์กลับสู่สวรรค์แล้ว คนเลี้ยงแกะก็พูดกันว่า “ไปเมืองเบธเลเฮมกันเถอะ จะได้ไปดูสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตบอกกับพวกเรา”

16 พวกเขารีบไป และได้พบมารีย์กับโยเซฟพร้อมกับเด็กทารกนอนอยู่ในรางหญ้า 17 เมื่อเห็นเด็กทารกแล้ว พวกเขาก็เล่าให้คนที่อยู่ที่นั่นฟังว่าทูตสวรรค์พูดอะไรเกี่ยวกับเด็กคนนั้น 18 เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็ประหลาดใจมาก 19 แต่มารีย์ก็เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจและนึกถึงเรื่องนี้อยู่เสมอ 20 เมื่อคนเลี้ยงแกะกลับไปแล้วพวกเขาก็ยกย่องสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พวกเขาได้ยินและได้เห็นมา ซึ่งเกิดขึ้นจริงตามที่ทูตสวรรค์ได้บอกไว้

21 เมื่อเด็กเกิดมาครบแปดวันก็ได้เข้าพิธีชโลม และได้ชื่อว่า “เยซู” ซึ่งเป็นชื่อที่ทูตสวรรค์บอกมารีย์ไว้ก่อนที่จะตั้งท้อง

ถวายเด็กน้อยเยซูในวิหาร

22 ตามกฎของโมเสสคนที่เพิ่งคลอดลูกจะมีเวลาสี่สิบวันสำหรับชำระตัวให้สะอาดตามหลักศาสนา † เมื่อครบกำหนดนี้แล้ว พวกเขาก็ได้พาพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เพื่อถวายพระเยซูให้กับองค์เจ้าชีวิต †23 เพราะกฎขององค์เจ้าชีวิตบอกว่า “ถ้าลูกคนแรกเป็นผู้ชาย จะต้องยกเด็กคนนั้นในหิ้งองค์เจ้าชีวิต” †24 แล้วพวกเขาถวายเครื่องบูชาตามกฎหมายขององค์เจ้าชีวิตคือ นกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว †

สิเมโอนเห็นพระเยซู

25 มีชายคนหนึ่งชื่อสิเมโอนอาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เขาเป็นคนที่ทำตามใจพระเจ้าและเคร่งศาสนา เขาเฝ้ารอคอยว่าเมื่อไรพระเจ้าจะมาช่วยเหลือชาวอิสราเอล พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็อยู่กับเขา 26 พระองค์บอกเขาว่า เขาจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์เจ้าชีวิตก่อนที่เขาจะตาย 27 พระวิญญาณบริสุทธิ์พาเขามาที่วิหารในวันเดียวกับที่มารีย์และโยเซฟพาลูกน้อยเยซูมาทำพิธีต่างๆ ตามกฎที่โมเสสสั่งให้ทำกับเด็กแรกเกิด 28 สิเมโอนก็อุ้มทารกน้อยไว้ในอ้อมแขน แล้วสรรเสริญพระเจ้าว่า

29 “ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ตอนนี้ขอให้ปลดปล่อยทาสคนนี้ให้เป็นสุขได้แล้ว ตามที่พระองค์ได้บอกไว้

30 เพราะดวงตาของข้าพเจ้าได้เห็นความรอด † 31 ที่พระองค์เตรียมไว้แล้วให้ชนชาติทั้งหลายได้เห็น

† สะอาดตามหลักศาสนา กฎของโมเสสบอกให้ผู้หญิงชาวยิวทุกคนที่คลอดลูกได้สี่สิบวันแล้ว จะต้องทำพิธีชำระตัวให้บริสุทธิ์ที่วิหาร อังจากหนังสือเลวีนิติ 12:28 †† ข้อนี้แปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เมื่อถึงเวลาที่มารีย์และโยเซฟจะต้องทำตามกฎของโมเสสเกี่ยวกับการชำระตัวของแม่ที่เพิ่งคลอดลูก” † ถ้าลูกคนแรก ... องค์เจ้าชีวิต อังจากหนังสือ อพยพ 13:2 †† อังจากหนังสือ เลวีนิติ 12:8 †† ความรอด เป็นชื่อของพระเยซู แปลว่า “พระยาห์เวห์ช่วยให้รอด”

32 พระองค์เป็นแสงสว่างที่ส่องให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวเห็นทางของพระองค์ และนำเกียรติอันยิ่งใหญ่มาให้กับคนของพระองค์”

33 โยเซฟกับมารีย์งุนงงมากที่สิเมโอนพูดอย่างนั้นเกี่ยวกับทารกน้อย 34 แล้วสิเมโอนอวยพรพวกเขา และพูดกับนางมารีย์แม่ของทารกน้อยว่า “พระเจ้ากำหนดไว้แล้วว่าเด็กคนนี้จะเป็เหตุให้คนอิสราเอลมากมายต้องล้มลงหรือลุกขึ้น เด็กคนนี้จะเป็สัญญาเตือนจากพระเจ้าให้รู้ถึงความต้องการของพระองค์ แต่คนจำนวนมากจะต่อต้านเขา 35 สิ่งนี้เลยเปิดโปงความคิดในใจของคนพวกนี้ เรื่องนี้จะทำให้คุณทุกขีใจมากเหมือนมีดาบทิ่มเข้าไปในใจของคุณ”

อันนาเห็นพระเยซู

36 อันนาซึ่งเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง เป็นลูกสาวของฟาเนเอลจากเผ่าอาเซอร์ นางแก่มากรแล้ว หลังจากอยู่กินกับสามีได้เพียงเจ็ดปี 37 สามีก็ตาย และนางก็อยู่เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางไม่เคยออกไปจากวิหารเลย นางนมัสการพระเจ้าทั้งวันทั้งคืนด้วยการอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร 38 นางได้เข้ามาหาพวกเขา เริ่มสรรเสริญพระเจ้า และเล่าเรื่องเด็กทารกคนนั้นให้กับทุกคนที่รอคอยเวลาที่เมืองเยรูซาเล็มจะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ

โยเซฟและมารีย์กลับบ้าน

39 เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างตามกฎหมายขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาเดินทางกลับไปเมืองนาซาเร็ธในแคว้นกาลิลี 40 แล้วเด็กน้อยก็ได้เติบโต มีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง มีความเฉลียวฉลาดมากขึ้นเรื่อยๆ และพระเจ้าอวยพรเขา

ตอนพระเยซูเป็นเด็ก

41 ทุกๆปี พ่อแม่ของพระเยซูจะไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อร่วมฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย 42 เมื่อพระเยซูอายุสิบสองปี พวกเขาได้ไปร่วมฉลองเทศกาลเหมือนทุกปี 43 เมื่อหมดเทศกาลแล้วพวกเขาก็เดินทางกลับบ้าน แต่เด็กน้อยเยซูยังอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม โดยที่พ่อกับแม่ไม่รู้ 44 เพราะคิดว่าพระองค์อยู่กับกลุ่มคนที่เดินทางมาด้วยกัน เมื่อผ่านไปหนึ่งวันแล้ว พวกเขาเริ่มหาเด็กน้อยเยซูในกลุ่มญาติพี่น้องและเพื่อนฝูง 45 แต่ก็หาไม่พบ จึงกลับไปตามหาในเมืองเยรูซาเล็ม 46 สามวันต่อมาพวกเขาก็มาพบพระเยซูกำลังนั่งอยู่กับพวกครูสอนกฎปฏิบัติในวิหาร พระองค์กำลังตั้งคำถามกับพวกเขาอยู่ 47 คนที่ได้ยินพระองค์พูด ก็ทึ่งในความเข้าใจและคำตอบของพระองค์ 48 เมื่อพ่อแม่เห็นพระองค์ก็แปลกใจ แม่ของพระองค์ก็พูดว่า “ลูก ทำไมทำกับพ่อแม่อย่างนี้ พ่อแม่เป็นห่วงแทบแย่ เทียวตามหาลูกไปจนทั่วทุกที่” 49 พระเยซูก็ตอบว่า “ตามหาลูกทำไมครับ แม่ไม่รู้หรือครับว่าลูกจะต้องอยู่ในบ้านพ่อ” 50 แต่พวกเขาที่ไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดเรื่องอะไร

51 พระเยซูกลับไปเมืองนาซาเร็ธ และอยู่ในโอวาทของพ่อแม่แม่ของพระองค์ก็เก็บเรื่องทั้งหมดนี้ไว้ในใจ 52 พระเยซูเจริญเติบโตขึ้นทางด้านสติปัญญาและร่างกาย ทั้งยังเป็นทีที่ชื่นชอบของพระเจ้าและต่อคนทั่วไปมากขึ้น

คำสอนของยอห์น

(มธ. 3:1-12; มก. 1:1-8; ยน. 1:19-28)

3 จักรพรรดิเทโรติส †† ปกครองบ้านเมืองมาเป็นเวลาสิบห้าปีแล้ว ขณะนั้นปอนทัส ปีลาต ††† เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย เฮอร์โต † ปกครองแคว้นกาลิลี ส่วนฟีลิป †† น้องชายของเฮอร์โต ปก-

††† จักรพรรดิเทโรติส ปกครองอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ. 14-37 หรือ พ.ศ. 557-580 †††† ปอนทัส ปีลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดียในปี ค.ศ. 26-36 หรือ พ.ศ. 569-579 ††††† เฮอร์โต คือเฮอร์โต แอนตีปัส เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เขา

ครองแคว้นอิฐเรียกับแคว้นตราโคนิดิส และลิซาเนียสปกครองแคว้นอาบีเลน² ในช่วงที่อนาสกับคายาฟาส³ เป็นนักบวชสูงสุด พระเจ้าให้ถ้อยคำกับยอห์น ลูกชายของเศคาริยาห์ ที่อาศัยอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง

3 ยอห์นจึงออกไปประกาศทั่วบริเวณลุ่มแม่น้ำจอร์แดนว่า “กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำ แล้วพระเจ้าจะยกโทษความผิดบาปของพวกคุณ”⁴ เรื่องนี้เป็นไปตามที่ได้เขียนไว้ในหนังสือของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ว่า “มีคนหนึ่งร้องตะโกนอยู่ในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้งว่า เตรียมทางให้เรียบร้อยสำหรับองค์เจ้าชีวิต

ทำทางให้ตรงสำหรับพระองค์”⁵ หุบเขาทุกแห่งต้องถมให้เต็ม ภูเขาและเนินเขาทุกลูกต้องดันให้ราบ ทางที่คดเคี้ยวต้องทำให้ตรง ทางที่ขรุขระต้องปรับให้เรียบ

6 แล้วคนทั้งหลายจะได้เห็นความรอดจากพระเจ้า”⁶

7 ฟองชนมากมายหลังไหลกันมาให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ ยอห์นต่อว่าพวกเขาว่า “พวกชาติอิสราเอล มีใครเตือนเจ้าให้หลบหนีจากการลงโทษที่พระเจ้ากำลังจะส่งมา⁸ ทำตัวให้สมกับที่ได้กลับตัวกลับใจด้วย อย่าแม้แต่จะคิดเลยว่า ‘เราเป็นลูกหลานของอับราฮัม’ เพราะพระเจ้าสามารถที่จะเสกก่อนหินเหล่านี้ให้เป็นลูกหลานของอับราฮัมก็ได้⁹ พระองค์ได้เตรียมขวานไว้พร้อมแล้ว และต้นไม้ทุกต้นที่ไม่เกิดผลดี จะถูกโค่นและโยนทิ้งลงในไฟ”

10 คนจึงถามว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร?”

11 เขาตอบว่า “คนที่มีเสื้อสองตัวก็แบ่งตัวหนึ่งให้กับคนที่ไม่มีเสื้อใส่ และคนที่มีอาหารก็ให้ทำแบบเดียวกัน”

12 เมื่อพวกเขาเก็บภาษีมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ พวกเขาถามยอห์นว่า “อาจารย์ พวกเราจะต้องทำอย่างไร?”

13 ยอห์นตอบว่า “อย่าเก็บภาษีเกินอัตรา”

14 พวกเขาบางคนถามยอห์นว่า “แล้วพวกเราจะต้องทำอย่างไร?” ยอห์นตอบว่า “อย่ารีดไถ หรือใส่ร้ายใคร และให้พอใจกับค่าจ้างของตัวเอง”

15 ทุกคนกำลังรอคอยให้พระคริสต์มา พวกเขาจึงสงสัยว่า ยอห์นอาจจะเป็นพระคริสต์ก็ได้¹⁶ ยอห์นจึงตอบทุกคนว่า “ผมทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกคุณด้วยน้ำ แต่จะมีคนๆหนึ่งที่กำลังจะมา เขายิ่งใหญ่กว่าผมอีก ตัวผมเองก็ยังไม่ดีพอแม้แต่จะแก้เชือกกรองเท้าให้กับเขaley เขาจะมาทำพิธีจุ่มให้กับพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ¹⁷ เขาถือพลั่วพร้อมแล้วที่จะแยกแกลบออกจากข้าว แล้วทำความสะอาดลานข้าวด้วยการเก็บรวบรวมเมล็ดข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของเขา ส่วนแกลบก็เอาไปเผาด้วยไฟที่ไม่มืวันดับ”¹⁸ ในขณะที่ประกาศข่าวดีนี้ ยอห์นพูดอีกหลายอย่าง เพื่อชักชวนให้คนพวกนี้กลับตัวกลับใจเสียใหม่

สาเหตุที่งานของยอห์นสิ้นสุดลงในภายหลัง

19 ยอห์นต่อว่าเฮโรดผู้ครองแคว้น เพราะเขาไปเอานางเฮโรเดียมเมียของน้องชายมาเป็นเมียตัวเอง และเพราะเขาทำเรื่องชั่วร้ายอื่นๆ²⁰ เฮโรดก็เลยทำชั่วเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเรื่องคือจับยอห์นขังคุก

ยอห์นทำพิธีจุ่มให้พระเยซู

(มธ. 3:13-17; มก. 1:9-11)

21 ในช่วงที่ทุกคนมาเข้าพิธีจุ่มน้ำนั้น พระเยซูก็เข้าพิธีจุ่มน้ำด้วย เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่นั้น ท้องฟ้าก็เปิดออก²² พระ

ปกครองกาลิลีและเปเรียในช่วง 4 ปีก่อนพระเยซูเกิดจน.ศ. 39 หรือ พ.ศ. 539-582 St ฟิลิป เป็นลูกชายของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ปกครองในปี ก่อน ค.ศ. 4-ค.ศ. 34 หรือ พ.ศ. 539-577† คายาฟาส โยเซฟ คายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ. 18-36 หรือ พ.ศ. 561-579 †† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 40:3-5

วิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งมีรูปร่างเหมือนนกพิราบได้ลงมาอยู่กับพระองค์ จากนั้นมีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ว่า “ลูกเป็นลูกที่รักของพ่อ พ่อภูมิใจในตัวลูกมาก”

บรรพบุรุษของพระเยซู
(มธ. 1:1-17)

23 พระเยซูเริ่มงานของพระองค์เมื่ออายุได้ประมาณสามสิบปี คนทั่วไปคิดว่าพระองค์เป็นลูกของโยเซฟ

โยเซฟเป็นลูกชายของเฮลี

24 เฮลีเป็นลูกชายของมัทธิด

มัทธิดเป็นลูกชายของเลวี

เลวีเป็นลูกชายของเมลคี

เมลคีเป็นลูกชายของยัสนาย

ยัสนายเป็นลูกชายของโยเซฟ

25 โยเซฟเป็นลูกชายของมัทธิธาธิอัส

มัทธิธาธิอัสเป็นลูกชายของอาโมส

อาโมสเป็นลูกชายของนาฮูม

นาฮูมเป็นลูกชายของเอสลี

เอสลีเป็นลูกชายของนังกาย

26 นังกายเป็นลูกชายของมาอาท

มาอาทเป็นลูกชายของมัทธิธาธิอัส

มัทธิธาธิอัสเป็นลูกชายของเสเมอีน

เสเมอีนเป็นลูกชายของโยเสค

โยเสคเป็นลูกชายของโยดา

27 โยดาเป็นลูกชายของโยอานัน

โยอานันเป็นลูกชายของเรา

เราเป็นลูกชายของเศรบบาเบล

เศรบบาเบลเป็นลูกชายของเชอลทีเอล

เชอลทีเอลเป็นลูกชายของเนรี

28 เนรีเป็นลูกชายของเมลคี

เมลคีเป็นลูกชายของออดดี

ออดดีเป็นลูกชายของโคสิม

โคสิมเป็นลูกชายของเอลมาดัม

เอลมาดัมเป็นลูกชายของเอร์

29 เอร์เป็นลูกชายของโยชวา

โยชวาเป็นลูกชายของเอลีเยเซอร์

เอลีเยเซอร์เป็นลูกชายของโยริม

โยริมเป็นลูกชายของมัทธิด

มัทธิดเป็นลูกชายของเลวี

30 เลวีเป็นลูกชายของสิเมโอน

สิเมโอนเป็นลูกชายของยูดาห์

ยูดาห์เป็นลูกชายของโยเซฟ

โยเซฟเป็นลูกชายของโยนาม

โยนามเป็นลูกชายของเอลียาคิม

31 เอลียาคิมเป็นลูกชายของเมเลอา

เมเลอาเป็นลูกชายของเมนนา

เมนนาเป็นลูกชายของมัทธิธาธา

มัทธิธาธาเป็นลูกชายของนาธัน

นาธันเป็นลูกชายของดาวิด

32 ดาวิดเป็นลูกชายของเจสซี

เจสซีเป็นลูกชายของโอเบด

โอเบดเป็นลูกชายของโบอาส

โบอาสเป็นลูกชายของสัลโมน

สัลโมนเป็นลูกชายของนาโชน

33 นาโชนเป็นลูกชายของอัมมีนาดับ

อัมมีนาดับเป็นลูกชายของออดมิน

ออดมินเป็นลูกชายของอารนี

อารนีเป็นลูกชายของเฮสโรน

เฮสโรนเป็นลูกชายของเปเรศ
 เปเรศเป็นลูกชายของยูดาห์
 34 ยูดาห์เป็นลูกชายของยาโคบ
 ยาโคบเป็นลูกชายของอิสอัค
 อิสอัคเป็นลูกชายของอับราฮัม
 อับราฮัมเป็นลูกชายของเทราห์
 เทราห์เป็นลูกชายของนาโฮร์
 35 นาโฮร์เป็นลูกชายของเสรุก
 เสรุกเป็นลูกชายของเรอู
 เรอูเป็นลูกชายของเปเลก
 เปเลกเป็นลูกชายของเอเบอร์
 เอเบอร์เป็นลูกชายของเซลาห์
 36 เซลาห์เป็นลูกชายของไคนาน
 ไคนานเป็นลูกชายของอารฟาซัด
 อารฟาซัดเป็นลูกชายของเชม
 เชมเป็นลูกชายของโนอาห์
 โนอาห์เป็นลูกชายของลามะค
 37 ลามะคเป็นลูกชายของเมธูเสลาห์
 เมธูเสลาห์เป็นลูกชายของเอโนค
 เอโนคเป็นลูกชายของยาเรด
 ยาเรดเป็นลูกชายของมาหะเลล
 มาหะเลลเป็นลูกชายของไคนาน
 38 ไคนานเป็นลูกชายของเอโนช
 เอโนชเป็นลูกชายของเสท
 เสทเป็นลูกชายของอาดัม
 และอาดัมเป็นลูกชายของพระเจ้า

มารมาลองใจพระเยซู
 (มธ. 4:1-11; มก. 1:12-13)

4 พระเยซูเต็มเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์
 กลับจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณนำพระองค์ไปใน
 ที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งหนึ่ง ² มารร้ายมาลองใจพระองค์ถึงสี่สิบวัน ใน
 ช่วงนั้นพระองค์ไม่ได้กินอะไรเลย เมื่อครบสี่สิบวันแล้ว พระเยซู
 ก็หิวจัด
³ มารร้ายทำทายเป็นพระองค์ว่า “ถ้าเป็นลูกพระเจ้า ก็เสกหิน
 ก้อนนี้ให้กลายเป็นขนมปังสิ”
⁴ แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ เขียนไว้ว่า
 ‘ชีวิตที่เที่ยงแท้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับขนมปังเพียงอย่างเดียว’” †
⁵ แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูขึ้นไปบนที่สูง แล้วแสดงอาณาจักร
 ทั้งหมดในโลกให้พระองค์เห็นในชั่วพริบตาเดียว ⁶ มันพูดว่า “เรา
 จะยกอำนาจและความรุ่งเรืองทั้งหมดนี้ให้ เพราะมันถูกมอบให้
 กับเราแล้ว และเราอยากจะให้กับใครก็ได้ ⁷ ถ้าท่านกราบไหว้
 บูชาเรา แผ่นดินทั้งหมดนี้ก็จะ为您的ท่าน”
⁸ พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า
 ‘ให้กราบไหว้บูชาองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า
 และให้รับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว’” ††
⁹ แล้วมารร้ายก็นำพระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ให้พระองค์ไป
 ยืนบนจุดที่สูงที่สุดของวิหาร มันพูดว่า “ถ้าท่านเป็นลูกพระเจ้า
 จริงก็กระโดดลงไปเลย ¹⁰ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า
 ‘พระเจ้าจะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์
 มาปกป้องคุ้มครองท่าน
¹¹ เหล่าทูตสวรรค์ก็จะรับท่านไว้
 เพื่อไม่ให้เท้าของท่านกระแทกหิน’” †
¹² แต่พระเยซูตอบว่า “พระคัมภีร์ยังบอกอีกว่า ‘อย่าได้ลองดี
 กับองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเจ้า’” ††

† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 8:3 †† อ้างมาจากหนังสือ เฉลย
 ธรรมบัญญัติ 6:13 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 91:11-12 †† อ้างมาจาก
 หนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:16

¹³ เมื่อมารร้ายได้ลองใจพระองค์ครบทุกอย่างแล้ว มันก็จากไป
 เพื่อคอยหาโอกาสเหมาะอีก

พระเยซูสอนฝูงชน
 (มธ. 4:12-17; มก. 1:14-15)

¹⁴ พระเยซูกลับไปแคว้นกาลิลี พระองค์เต็มไปด้วยฤทธิ์เดช
 ของพระวิญญาณ ชื่อเสียงของพระองค์แพร่กระจายไปทั่วแถบ
 นั้น ¹⁵ พระองค์สอนอยู่ตามที่ประชุมต่างๆ และทุกคนต่างยกย่อง
 พระองค์

พระเยซูกลับบ้าน
 (มธ. 13:53-58; มก. 6:1-6)

¹⁶ แล้วพระเยซูก็ไปเมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นเมืองที่พระองค์เติบโตมา
 เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พระองค์ก็ไปที่ประชุมเหมือนที่
 ทำเป็นประจำ พระองค์ยืนขึ้นเพื่ออ่านข้อความจากพระคัมภีร์ ¹⁷
 พระองค์ได้รับม้วนหนังสือมา เป็นหนังสืออิสยาห์ซึ่งเป็นผู้พูด
 แทนพระเจ้าคนหนึ่ง แล้วคลี่ม้วนหนังสือนั้นออกเพื่อหาข้อความ
 ที่เขียนไว้ว่า

¹⁸ “พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตอยู่กับเรา
 เพราะพระองค์แต่งตั้งให้เราประกาศข่าวดีกับคนจน
 พระองค์ส่งเรามอบนักโทษว่าจะได้เป็นอิสระ
 บอคนตาบอดว่าจะมองเห็น บอคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงว่าจะได้
 เป็นอิสระ
¹⁹ และบอว่าถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะมาช่วยคนของพระองค์”
 †

²⁰ จากนั้นพระองค์ม้วนหนังสือส่งคืนให้กับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแล
 แล้วนั่งลง แล้วทุกสายตาก็หันมาจับจ้องพระเยซู ²¹
 พระองค์เริ่มพูดกับพวกเขาว่า “ในวันนี้เรื่องในพระคัมภีร์ที่คุณ
 เพิ่งได้ยินเราอ่านไปนั้นได้เป็นจริงแล้ว”

²² ทุกคนก็ได้พูดเยินยอพระองค์ และแปลกใจในคำพูดน่าฟังที่
 ออกมาจากปากพระองค์ พวกเขาถามกันว่า “นี่ลูกโยเซฟไม่ใช่
 หรือ”

²³ แล้วพระองค์พูดว่า “พวกคุณจะต้องยกคำสาปแช่งนี้มาอ้าง
 กับเราแน่ ที่ว่า ‘หมอเอ๋ย รักษาตัวเองเสียก่อนเถอะ’ แล้วพวกคุณ
 คงอยากจะทำว่า ‘ทำเรื่องอัศจรรย์ที่นี้ในบ้านเมืองของเจ้าสิ
 อย่างที่เราได้ยินว่าเจ้าทำที่เมืองคาเปอร์นาอุม’” ²⁴ แต่เราจะบอก
 ให้รู้ละว่า ไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้าคนไหนที่ได้รับการยอมรับใน
 บ้านเมืองของตัวเองหรอก ²⁵ ตัวอย่างของเอลียาห์สิ เมื่อเกิด
 ฝนแล้งเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง จนเกิดความอดอยากไปทั่ว มีแม่-
 ม่ายมากมายในหมู่ชาวอิสราเอล ²⁶ แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ส่งเอลียาห์
 ไปหาแม่ม่ายชาวอิสราเอลพวกนั้น แต่กลับส่งไปหาแม่ม่ายคน
 หนึ่งที่ไม่ใช่คนยิวที่เมืองศาราเฟทในเขตแดนไซดอน ²⁷ ก็เหมือน
 กับในสมัยของเอลีชา ††† ที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า มีคนเป็นโรค
 ผิวหนังร้ายแรงมากมายในอิสราเอล แต่ไม่มีใครได้รับการชำระ
 ให้สะอาดเลย ยกเว้นแต่คนที่ซื่อสัตย์เพียงคนเดียว และเขา
 เป็นคนซีเรียไม่ใช่คนยิว”

²⁸ เมื่อทุกคนที่อยู่ในที่ประชุมชาวยิวได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธ
 แค้นมาก ²⁹ เขาลุกฮือกันขึ้น บังคับให้พระเยซูออกไปนอกเมือง
 ไปที่หน้าผาบนเขาที่เมืองนั้นตั้งอยู่ หวังจะผลิพระองค์ลงไป ³⁰
 แต่พระองค์ก็ฝ่าวงล้อมของพวกเขาก็ไปได้

พระเยซูรักษาชายคนหนึ่งที่ถูกผีสิง
 (มก. 1:21-28)

³¹ พระเยซูไปเมืองคาเปอร์นาอุมในแคว้นกาลิลี และพระองค์
 สั่งสอนประชาชนในวันหยุดทางศาสนา ³² พวกเขาต่างก็ทึ่งในคำ
 สอนของพระองค์ เพราะพระองค์สอนอย่างคนที่มีสิทธิ์อำนาจ ³³

†† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 61:1-2; 58:6 ††† เอลีชา เป็นผู้พูดแทน
 พระเจ้าคนหนึ่งที่มาแทนเอลียาห์

ในที่ประชุมนั้นมีชายคนหนึ่งถูกผีชั่วสิงอยู่ร้องตะโกนว่า ³⁴ “อย่ามายุ่งกับเราเยซูชาวนาซาเร็ธ มายุ่งกับพวกเราทำไม จะมาทำลายพวกเราหรือ เราเห็นว่าท่านเป็นใคร ท่านเป็นพระผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า” ³⁵ พระเยซูจึงดำใจว่า “หุบปาก ออกมาซะเดี๋ยวนี้” แล้วผีชั่วก็ทำให้ชายคนนั้นล้มลงต่อหน้าคนทั้งปวง และมันก็ออกจากร่างไป ไม่ได้ทำอันตรายอะไรเขาเลย

³⁶ ทุกคนประหลาดใจมาก พูดยกกันว่า “นี่เป็นคำสอนแบบไหนกัน เขาสั่งผีชั่วด้วยฤทธิ์เดช แล้วมันก็ออกไป” ³⁷ แล้วชาวเยรูซาเล็มกับพระเยซูก็แพร่กระจายออกไปจนทั่วแถบนั้น

พระเยซูรักษาแม่ยายซีโมน

(มธ. 8:14-17; มก. 1:29-34)

³⁸ พระเยซูออกจากที่ประชุมชาวยิวและเข้าไปในบ้านของซีโมน † แม่ยายของซีโมนกำลังป่วยมีไข้สูงมาก พวกเขาขอรับให้พระเยซูช่วยรักษานาง ³⁹ พระเยซูจึงมายืนอยู่ข้างนางและสั่งให้ไข่ออกจากตัวนาง นางก็หายไข้ทันที แล้วลุกขึ้นมาดูแลรับใช้พระเยซูกับศิษย์ของพระองค์

พระเยซูรักษาคนอื่นๆมากมาย

⁴⁰ เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตกดิน มีชาวบ้านจำนวนมากนำคนทีเจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคต่างๆมาหาพระเยซู พระองค์วางมือรักษาพวกเขาจนหายหมด ⁴¹ พวกผีชั่วก็ออกจากคนเหล่านั้น และร้องว่า “ท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า” แต่พระองค์ก็ห้ามพวกมันไม่ให้พูด เพราะพวกมันรู้ว่าพระองค์เป็นพระคริสต์

พระเยซูไปเมืองอื่น

(มก. 1:35-39)

⁴² ตอนรุ่งเช้าพระองค์ไปในที่ที่เงียบสงบ แต่พวกชาวบ้านก็ออกตามหาพระองค์จนพบ และไม่ยอมให้พระองค์ไปจากพวกเขา ⁴³ แต่พระองค์พูดว่า “เราจะต้องไปประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าให้กับเมืองอื่นๆด้วย เพราะเราถูกส่งมาให้ทำงานนี้”

⁴⁴ แล้วพระองค์ก็ประกาศสั่งสอนในที่ประชุมหลายแห่งในแคว้นยูเดีย

พระเยซูเลือกลูกศิษย์

(มธ. 4:18-22; มก. 1:16-20)

5 วันหนึ่งเมื่อพระเยซูยืนอยู่ที่ริมฝั่งทะเลสาบเยเนซารेत มีคนเป็นจำนวนมากเบียดเสียดพระองค์ เพื่อฟังคำสอนของพระเจ้า ² พระองค์เห็นเรือสองลำที่ชาวประมงจอดทิ้งไว้บนฝั่งเพื่อล้างอวน ³ พระเยซูจึงขึ้นไปบนเรือลำหนึ่งที่เป็นของซีโมน และขอให้เขาเอาเรือออกห่างจากฝั่งเล็กน้อย แล้วพระองค์ก็นั่งลงสอนคนจากเรือลำนั้น

⁴ เมื่อพระองค์สอนเสร็จแล้วก็พูดกับซีโมนว่า “ออกไปที่น้ำลึกหน่อย จะได้หย่อนอวนลงจับปลา”

⁵ แต่ซีโมนตอบว่า “อาจารย์ครับ พวกเราตราบาตร้าลากอวนกันมาทั้งคืนแล้ว ก็ยังจับไม่ได้อะไรเลย แต่ถ้าอาจารย์บอกให้ทำ ผมก็จะลงใหม่” ⁶ เมื่อพวกเขาทำตามทีพระเยซูบอก ก็จับปลาได้เยอะมากจนอวนเกือบขาด ⁷ พวกเขาจึงต้องส่งสัญญาญเรียกเพื่อนร่วมงานในเรื่องอีกลำหนึ่งให้มาช่วย ปรากฏว่าพวกเขาได้ปลามาเต็มสองลำเรือจวนเรือเกือบจะจม

⁸ เมื่อซีโมนเห็นอย่างนั้นจึงก้มลงกราบที่เข่าของพระเยซูและพูดว่า “อาจารย์ ไปให้ห่างจากผมเถิด เพราะผมเป็นคนบาป” ⁹ ที่พูดอย่างนั้นเพราะตัวเขาและเพื่อนรู้สึกตกตะลึงที่จับปลาได้มากขนาดนั้น ¹⁰ ยากอบและยอห์น ลูกชายของเศเบดีที่เป็น

เพื่อนร่วมงานกับซีโมนเองก็ตกตะลึงเหมือนกัน แล้วพระเยซูก็พูดกับซีโมนว่า “ไม่ต้องกลัว ต่อไปนี้คุณจะจับคนแทนปลา”

¹¹ เมื่อพวกเขาลากเรือมาถึงฝั่ง พวกเขาทั้งสองก็ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างแล้วติดตามพระเยซูไป

พระเยซูรักษาคนโรคผิวหนังร้ายแรง

(มธ. 8:1-4; มก. 1:40-45)

¹² เมื่อพระเยซูอยู่ในเมืองๆหนึ่ง มีชายคนหนึ่งที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงทั่วทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็มาก้มกราบอ้อนวอนว่า “นายท่าน ถ้าท่านอยากช่วย ท่านก็ทำให้ผมหายได้”

¹³ พระเยซูจึงยื่นมือออกไปแตะตัวเขาแล้วพูดว่า “เราอยากช่วย หายจากโรคเถิด” เขาก็หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงทันที ¹⁴ แล้วพระเยซูสั่งว่า “อย่าไปเล่าให้ใครฟัง แต่ไปให้นักบวชตรวจดูและถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่งไว้ให้คนที่หายจากโรคผิวหนังร้ายแรงต้องทำเพื่อคนอื่นจะได้รู้ว่าคุณหายแล้ว”

¹⁵ ถึงแม้ว่าพระองค์จะสั่งห้ามไม่ให้เขาพูด แต่ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็ยิ่งแพร่กระจายออกไปมากขึ้น ดังนั้นชาวบ้านมากมายจึงพากันมาฟังพระองค์สั่งสอน และมารับการรักษาคือให้หายจากโรคต่างๆ ¹⁶ แต่บ่อยครั้งที่พระเยซูหลบไปที่สงบเงียบเพื่ออธิษฐาน

พระเยซูรักษาคนง่อย

(มธ. 9:1-8; มก. 2:1-12)

¹⁷ อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่พระเยซูกำลังสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกครุสนอกปฏิบัติที่เดินทางมาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และเมืองเยรูซาเล็มนั่งอยู่ที่นั่นด้วย และองค์เจ้าชีวิตให้ทูตอธิษฐานจากกับพระเยซูเพื่อจะรักษาโรคได้ ¹⁸ มีบางคนหามคนเป็นอัมพาตที่นอนอยู่บนเปลมา และพยายามที่จะพาเขาเข้าไปในบ้านเพื่อวางไว้ต่อหน้าพระเยซู ¹⁹ แต่ก็ไม่สามารถเพราะคนแน่นมาก พวกเขาจึงพากันขึ้นไปบนหลังคาบ้าน รื้อหลังคาออกเป็นช่อง แล้วหย่อนชายที่นอนบนเปลนั้นลงไปกลางฝูงชนตรงหน้าพระเยซู

²⁰ เมื่อพระเยซูเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์ก็พูดว่า “เพื่อนเอ๋ย บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว”

²¹ พวกครุสนอกปฏิบัติและพวกฟาริสีก็คิดในใจว่า “คนนี้เป็นใครกัน บังอาจพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ให้อภัยบาปได้”

²² แต่พระเยซูรู้ถึงความคิดเหล่านั้น ก็เลยตอบพวกเขาไปว่า “ทำไมคุณถึงคิดอย่างนั้น ²³ ระหว่างพูดว่า ‘บาปของคุณได้รับการอภัยแล้ว’ หรือพูดว่า ‘ลุกขึ้นเดิน’ อย่างไหนจะง่ายกว่ากัน ²⁴ แต่เพื่อจะให้พวกคุณรู้ว่า ในโลกนี้บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจที่จะให้อภัยบาปได้” แล้วพระองค์จึงพูดกับชายที่เป็นอัมพาตว่า “เราขอส่งคุณให้ลุกขึ้น เก็บเปลแล้วกลับบ้านไปเถิด”

²⁵ ชายคนนั้นก็ลุกขึ้นทันทีต่อหน้าคนทั้งหมด เขายกเปลที่เขาเคยนอนกลับไปบ้านและสรรเสริญพระเจ้า ²⁶ คนทั้งหลายต่างประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้า พวกเขา รู้สึกเกรงกลัวและพากันพูดว่า “วันนี้พวกเราได้เห็นสิ่งมหัศจรรย์จริงๆ”

พระเยซูเรียกเลวี

(มธ. 9:9-13; มก. 2:13-17)

²⁷ หลังจากนั้นพระเยซูก็เดินออกไป และพบคนเก็บภาษี ชื่อเลวี นั่งอยู่ที่ด่านเก็บภาษี พระเยซูพูดกับเขาว่า “ตามเรามา” ²⁸ เลวีจึงทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง และตามพระองค์ไป

²⁹ แล้วเลวีก็จัดงานเลี้ยงใหญ่ให้กับพระเยซูที่บ้านของเขา มีพวกคนเก็บภาษีเป็นจำนวนมาก และคนอื่นๆมาร่วมงานด้วย ³⁰ พวกฟาริสีและพวกครุสนอกปฏิบัติบ่นกับลูกศิษย์ของพระองค์ว่า “ทำไมพวกคุณถึงกินและดื่มกับพวกคนเก็บภาษี และพวกคนบาปแบบนี้”

† ซีโมน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเปโตร

31 พระเยซูก็ตอบกลับไปว่า “คนที่สบายดีไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ 32 เราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนดี แต่มาเพื่อเรียกคนบาปให้กลับตัวกลับใจ”

พระเยซูตอบคำถามเกี่ยวกับการอดอาหาร
(มธ. 9:14-17; มก. 2:18-22)

33 พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า “ลูกศิษย์ของยอห์นถือศีลอดอาหารและอธิษฐานบ่อยๆ ลูกศิษย์ของพวกฟาริสีก็เหมือนกัน แต่ทำไมลูกศิษย์ของอาจารย์ถึงทั้งกินทั้งดื่มอยู่เรื่อย”

34 พระเยซูพูดกับเขาเหล่านั้นว่า “เพื่อนเจ้าบ่าวจะอดอาหารตอนที่เลี้ยงฉลองอยู่กับเจ้าบ่าวได้หรือ 35 แต่เมื่อถึงวันนั้นที่เจ้าบ่าวถูกพรากไปจากพวกเขา ในวันนั้นแหละพวกเขาจะอดอาหาร”

36 พระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟัง “คงไม่มีใครฉีกผ้าจากเสื้อใหม่ไปปะรูเสื้อเก่าหรือ เพราะถ้าทำอย่างนั้น เสื้อใหม่ก็จะฉีกขาดและชิ้นผ้าใหม่ก็ไม่เข้ากับเสื้อเก่า 37 แล้วคงไม่มีใครเอาเหล้าองุ่นใหม่ไปใส่ไว้ในถุงหนังเก่าหรือ ถ้าทำอย่างนั้นเหล้าองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังนั้นแตก เหล้าก็จะไหลออกมาหมด และถุงหนังก็จะพังไปด้วย 38 แต่เหล้าองุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังใหม่ 39 ไม่มีใครที่ติมเหล้าองุ่นเก่าแล้วยังอยากเติมเหล้าองุ่นใหม่อีก เพราะเขาจะบอกว่าเป็นเหล้าองุ่นเก่าดีกว่า”

ความคิดขัดแย้งเรื่องวันหยุดทางศาสนา
(มธ. 12:1-8; มก. 2:23-28)

6 ในวันหยุดทางศาสนาวันหนึ่ง ขณะที่พระเยซูกำลังเดินผ่านทุ่งข้าวสาลี ลูกศิษย์ของพระองค์ได้เด็ดยอดรวงข้าวสาละมาขยี้เปลือกออกแล้วกินกัน 2 พวกฟาริสีบางคนจึงพูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงทำผิดกฎของวันหยุดทางศาสนา”

3 พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่เคยอ่านหรือว่าดาวิดทำอะไรตอนที่เขากินลูกน้องของเขาที่หอย 4 เขาเข้าไปในบ้านของพระเจ้า หยิบขนมปังศักดิ์สิทธิ์มากินซึ่งตามกฎแล้วมีแต่พวกนักบวชเท่านั้นที่กินได้ และยังส่งให้กับลูกน้องกินด้วย” 5 พระเยซูบอกพวกฟาริสีว่า “บุตรมนุษย์เป็นนายเหนือวันหยุดทางศาสนา”

พระเยซูรักษาชายมือลีบในวันหยุดทางศาสนา
(มธ. 12:9-14; มก. 3:1-6)

6 ครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา พระเยซูสั่งสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิว มีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่น มือขวาของเขาลีบ 7 พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีจับตาดูว่า พระเยซูจะรักษาใครหรือเปล่านั้นจะได้มีเรื่องกล่าวหาพระองค์ 8 แต่พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ จึงพูดกับชายมือลีบว่า “มายืนข้างหน้านี้สิ” เขาลุกขึ้นทำตาม 9 พระเยซูจึงพูดกับพวกเขาว่า “ขอถามหน่อย ตามกฎแล้วในวันหยุดทางศาสนาควรจะทำดีหรือทำชั่ว ควรจะช่วยชีวิตหรือทำลายชีวิต” 10 พระเยซูมองไปรอบๆพวกเขา แล้วพูดกับชายมือลีบว่า “ยี่ดมือออกสิ” เขาก็ทำตาม แล้วมือของเขาก็หายเป็นปกติ 11 พวกครูสอนกฎปฏิบัติกับพวกฟาริสีโกรธแค้นมาก ก็เลยปรึกษากันว่าจะจัดการกับพระเยซูอย่างไรดี

พระเยซูเลือกศิษย์เอกสิบสองคน
(มธ. 10:1-4; มก. 3:13-19)

12 หลังจากนั้นไม่นาน พระเยซูขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน และพระองค์อธิษฐานถึงพระเจ้าตลอดทั้งคืน 13 พอถึงตอนเช้า พระองค์เรียกพวกศิษย์เข้ามาหา และเลือกสิบสองคนออกมาเพื่อตั้งให้เป็นศิษย์เอก

14 มีซีโมน ที่พระองค์เรียกว่า เปโตร อันดรูว์น้องชายเปโตร ยากอบ ยอห์น

ฟีลิป
บารโธโลมิว
15 มัทธีว
ธอมัส
ยากอบลูกชายของอัลเฟอัส
ซีโมนผู้มีใจจดจ่อกับพระเจ้า
16 ยูดาสลูกของยากอบ
และยูดาสอิสคาริโอท ซึ่งเป็นคนที่ต่อมาจากภายหลังได้หักหลังพระเยซู

พระเยซูสั่งสอนและรักษาโรค
(มธ. 4:23-25; 5:1-12)

17 พระเยซูลงมาจากภูเขากับพวกศิษย์เอกเหล่านั้น เมื่อมาถึงที่ราบแห่งหนึ่ง ก็ได้พบกับลูกศิษย์อีกมากมายที่มาจากทั่วแคว้นยูเดีย เมืองเยรูซาเล็ม และจากชายฝั่งทะเลในเขตเมืองไทรและเมืองไซดอน 18 พวกเขาเดินทางมาเพื่อฟังพระองค์สอนและเพื่อให้พระองค์รักษาโรคให้ คนที่ทนทุกข์เพราะถูกผีชั่วเข้าสิงก็ได้รับการรักษาด้วย 19 ทุกคนพยายามจะแตะต้องตัวพระองค์ เพราะฤทธิ์ที่แผ่ออกมาจากพระองค์นั้นรักษาพวกเขาให้หายทุกคน

เกียรติและความอับอาย
(มธ. 5:1-12)

20 พระเยซูมองดูพวกลูกศิษย์แล้วก็พูดว่า “พวกคุณคนจนนี่ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคุณ 21 พวกคุณที่อดอยากหิวโหยตอนนี้ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณอิ่มหนำสำราญ พวกคุณที่ร้องไห้เสียใจ ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ เพราะพระเจ้าจะทำให้คุณหัวเราะอย่างมีความสุข 22 ให้ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆเมื่อคนเกลียดคุณ ข่มใส่คุณ ดูถูกคุณและกล่าวหาว่าคุณเป็นคนเลว เพราะคุณติดตามบุตรมนุษย์ 23 ในวันนั้นขอให้ดีใจและกระโดดโลดเต้นด้วยความสุข เพราะพระเจ้าเก็บรางวัลอันยิ่งใหญ่ไว้ให้กับพวกคุณแล้วที่สวรรค์ อย่าลืมว่า แต่ก่อนบรรพบุรุษของพวกเขาก็ทำแบบนี้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือนกัน

24 นำอับอายจริงๆพวกคุณที่ร่ำรวย เพราะพวกคุณได้รับความสะดวกสบายจนครบแล้ว 25 นำอับอายจริงๆพวกคุณที่อิ่มหนำสำราญตอนนี้ เพราะคุณจะต้องอดอยาก นำอับอายจริงๆพวกคุณที่กำลังหัวเราะในตอนนี้ เพราะคุณจะต้องเป็นทุกข์และร้องไห้ 26 นำอับอายจริงๆพวกคุณที่ทุกคนยกย่องเอ็นมย เพราะบรรพบุรุษของพวกเขาก็เคยยกย่องเอ็นมยพวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม † อย่างนั้นมาแล้วเหมือนกัน

รักศัตรูของคุณ
(มธ. 5:38-48; 7:12)

27 แต่เราจะบอกพวกคุณที่กำลังฟังอยู่ว่า ให้รักศัตรูและทำดีกับคนที่เกลียดคุณ 28 อวยพรให้กับคนที่สาปแช่งคุณ อธิษฐานให้กับคนที่โหดร้ายกับคุณ 29 ถ้ามีใครตบแก้มคุณข้างหนึ่ง ก็ให้แก้มอีกข้างหนึ่งให้เขาตบด้วย ถ้ามีใครแย่งเสื้อคลุมของคุณไป ก็ให้แถมเสื้อตัวข้างในกับเขาไปด้วย 30 ถ้ามีใครมาขออะไรจากคุณก็ให้เขาไป และถ้ามีใครเอาของของคุณไป ก็อย่าทวงคืน 31 ให้ทำกับคนอื่นเหมือนกับที่คุณอยากให้คนอื่นทำกับคุณ 32 ถ้าคุณรักแต่เฉพาะคนที่รักคุณ มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะคนบาปก็ยิ่งรู้จักรักคนที่

† พวกผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอม คือคนที่บอกว่าเขาพูดเพื่อพระเจ้า แต่จริงๆแล้วไม่ได้พูดความจริงของพระเจ้า

รักพวกเขาเหมือนกัน³³ ถ้าคุณดีกับเฉพาะคนที่ดีกับคุณเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหน เพราะแม้แต่คนบาปก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน³⁴ หากคุณให้ยืมเฉพาะคนที่คุณหวังจะได้รับคืนจากเขาเท่านั้น มีอะไรพิเศษตรงไหนหรือ เพราะแม้แต่คนบาปก็ยืมให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้คืนทั้งหมดเหมือนกัน³⁵ พวกคุณต้องรักศัตรูของคุณ ทำดีกับพวกเขาด้วย และให้พวกเขาขโมยโดยไม่ต้องหวังว่าจะได้คืน แล้วคุณจะได้รับรางวัลมากมาย และเป็นลูกที่แท้จริงของพระเจ้าสูงสุด เพราะพระเจ้าดีกับคนเนรคุณและคนชั่ว³⁶ ขอให้คุณแสดงความเมตตาเหมือนกันที่พระบิดาแสดงความเมตตา

มองดูตัวเอง
(มธ. 7:1-5)

³⁷ อย่าตัดสินคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ตัดสินคุณ อย่าประณามคนอื่น แล้วพระเจ้าจะไม่ประณามคุณ ยกโทษให้คนอื่น แล้วพระเจ้าจะยกโทษให้คุณ³⁸ ถ้าคุณให้คนอื่น พระเจ้าก็จะให้กับคุณ พระองค์จะใช้ถ้วยตวงที่อัดแน่นจนล้นออกมาเทลงบนตักของคุณ สรรพแล้วคุณทำกับคนอื่นแบบไหน คุณก็จะได้รับผลแบบนั้น”³⁹ พระองค์ยังเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังอีกว่า “คนตาบอดจะจูงคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองคนจะไม่ตกคูหรือ⁴⁰ ลูกศิษย์จะเห็นครุหรือ แต่เมื่อเขาได้รับการอบรมครบถ้วนแล้ว เขาก็จะเป็นเหมือนกับครุ”⁴¹ ทำไมคุณถึงเห็นซี่ฝังในตาของพี่น้องคุณ แต่กลับมองไม่เห็นไม้ซึ่งทงท่อนในตาของตัวเอง⁴² แล้วคุณพูดกับพี่น้องออกมาได้ยังไงว่า ‘เดี๋ยวผมจะเขี่ยซี่ฝังในตาให้หนะ’ ทั้งๆที่ขงทงท่อนในตาตัวเองก็ยังไม่เห็น ไอ่หน้าซื่อใจคด เอาที่อนุชงออกจากตาของตัวเองก่อน แล้วจะได้มองเห็นชัดๆตอนเขี่ยซี่ฝังออกจากตาของพี่น้อง

ผลไม้สองชนิด
(มธ. 7:17-20; 12:34-35)

⁴³ ต้นไม้ดีจะออกผลเลวๆไม่ได้ และต้นไม้เลวก็จะออกผลดีๆไม่ได้เหมือนกัน⁴⁴ อย่าคิดว่าต้นอะไรก็ให้ดูที่ผลของมัน คุณคงจะไม่ไปหาลูกมะเดื่อจากพุ่มไม้หนาม หรือลูกองุ่นจากกอหนามแน่⁴⁵ คนดีก็จะทำดีเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งที่ดีๆ คนชั่วก็จะทำชั่วเพราะจิตใจเต็มไปด้วยสิ่งชั่วๆ จิตเต็มไปด้วยอะไรปากก็จะพูดสิ่งนั้น

คนสองประเภท
(มธ. 7:24-27)

⁴⁶ ในเมื่อคุณไม่ทำตามที่เราบอก จะมาเรียกเราว่า องค์เจ้าชีวิตองค์เจ้าชีวิต ทำไม⁴⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าคนที่มาหาเราและทำตามคำสอนของเรา⁴⁸ ก็เปรียบเหมือนคนสร้างบ้านที่ขุดดินลงไปลึก และวางรากฐานไว้บนหิน เมื่อน้ำท่วม กระแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้าน บ้านก็ไม่สั่นคลอน เพราะสร้างไว้อย่างมั่นคง⁴⁹ แต่คนที่ได้ฟัง แล้วไม่ทำตาม ก็เปรียบเหมือนกับคนที่สร้างบ้านไว้บนดิน ไม่มีรากฐาน เมื่อกะแสน้ำไหลเชี่ยวมาพัดบ้าน บ้านก็พังราบคาบ เสียหายยับเยินทันที”

พระเยซูรักษาทาสคนหนึ่ง
(มธ. 8:5-13; ยน. 4:43-54)

7 พอพระเยซูสอนชาวบ้านที่มาฟังเสร็จแล้ว พระองค์ก็เข้าไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม² มีทาสของนายร้อยทหารโรมันคนหนึ่งป่วยหนักใกล้จะตาย นายร้อยคนนั้นก็รักทาสของเขามาก³ เมื่อเขาได้ยินเรื่องของพระเยซู เขาก็ส่งพวกผู้นำอาวโรซาวียิวไปขอร้องพระองค์ให้มาช่วยรักษาทาสของเขา⁴ เมื่อพวกผู้นำอาวโรซาวียิวพบพระเยซูแล้ว ก็ขอร้องอ้อนวอนพระองค์ว่า “อาจารย์

ช่วยนายร้อยคนนี้ด้วยเถิด เขาเป็นคนดีมาก⁵ เขารักคนของเรา และสร้างที่ประชุมให้กับพวกเราดูด้วย”

⁶ พระเยซูจึงไปกับพวกเขา และเมื่อใกล้จะถึงบ้านเขา นายร้อยก็ส่งพวกเพื่อนให้มาบอกกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ อย่าต้องลำบากเลยครับ เพราะผมไม่ดีพอที่จะให้ท่านเข้าไปในบ้านของผม⁷ ตัวผมเองจึงไม่กล้าที่จะมาพบอาจารย์ ขอแค่อาจารย์สั่งเท่านั้น ทาสของผมก็จะหายดี⁸ ที่ผมรู้จักเพราะผมเป็นทหาร มีทั้งหัวหน้าที่สั่งผม และมีลูกน้องที่ต้องเชื่อฟังคำสั่งผมด้วย เมื่อผมสั่งให้ ‘ไป’ เขาก็ไป สั่งให้ ‘มา’ เขาก็มา แล้วถ้าสั่งให้ทาสของผม ‘ทำสิ่งนั้นสิ่งนี้’ เขาก็ทำ”

⁹ เมื่อพระเยซูได้ยินแบบนั้น พระองค์ก็แปลกใจมาก จึงหันไปพูดกับชาวบ้านที่ติดตามพระองค์มาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ยังไม่เคยพบใครที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ขนาดนี้มาก่อนแม้แต่ในอิสราเอลเองก็ตาม”

¹⁰ เมื่อพวกเพื่อนของนายร้อยกลับไปถึงบ้าน ก็พบว่าทาสคนนั้นหายดีแล้ว

พระเยซูทำให้ชายหนุ่มคืนชีพ

¹¹ ต่อมาพระเยซูกับพวกศิษย์ไปเมืองนาอิน และมีชาวบ้านมากมายติดตามไป¹² เมื่อพระองค์เดินมาใกล้ประตูเมือง ก็สวนกับขบวนแห่ศพของคนหนึ่ง เขาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของหญิงม่ายคนหนึ่ง มีชาวบ้านเป็นจำนวนมากเดินมากับขบวนพร้อมกับหญิงม่ายคนนั้น¹³ เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็รู้สึกสงสารและพูดว่า “อย่าร้องไห้เลย”¹⁴ แล้วพระองค์เดินเข้าไปแตะโลงศพ พวกคนที่ห้ามโลงก็หยุด แล้วพระองค์พูดว่า “พ่อหนุ่ม เราสั่งให้ลุกขึ้นมา”¹⁵ คนตายก็ลุกขึ้นมา นั่งและเริ่มพูด พระเยซูจึงมอบชายคนนั้นให้กับแม่ของเขา

¹⁶ ชาวบ้านต่างเกิดความเกรงกลัวและสรรเสริญพระเจ้าว่า “ผู้พูดแทนพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดในหมู่พวกเราแล้ว” และพูดว่า “พระเจ้ามาช่วยเหลือคนของพระองค์แล้ว”

¹⁷ แล้วชื่อเสียงของพระเยซู ก็รัลือไปทั่วแคว้นยูเดียและบริเวณรอบๆนั้น

ยอห์นเกิดสงสัย
(มธ. 11:2-19)

¹⁸ มีศิษย์คนหนึ่งของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำเล่าเรื่องนี้ให้ยอห์นฟัง ยอห์นจึงสั่งศิษย์สองคนของเขา¹⁹ ให้ไปถามองค์เจ้าชีวิตว่า “ท่านคือคนๆนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง”

²⁰ ศิษย์สองคนนั้นไปพบพระเยซู และพูดว่า “ยอห์นผู้ทำพิธีจุ่มน้ำส่งพวกเรามาถามท่านว่า ‘ท่านคือคนๆนั้นที่จะมา หรือพวกเราจะต้องรออีกคนหนึ่ง’”

²¹ ในเวลานั้นพระเยซูได้รักษาคนที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆให้หาย ขับไล่ผีชั่ว และช่วยให้คนตาบอดหลายคนมองเห็น²² พระเยซูบอกกับสองคนนั้นว่า “ไปบอกยอห์นถึงสิ่งที่ได้เห็นและได้ยิน ว่าคนตาบอดมองเห็น คนง่อยเดินได้ คนหูหนวกได้ยิน ร้ายแรงก็หาย คนหูหนวกก็ได้ยิน คนตายกลับฟื้นคืนชีพ และคนจนก็ได้ยินเรื่องข่าวดี²³ คนที่ไม่ฟังเรา เพราะสิ่งที่เราทำ ก็เป็นคนที่มีเกียรติจริงๆ”

²⁴ พอศิษย์ทั้งสองของยอห์นกลับไปแล้ว พระเยซูก็พูดถึงยอห์นให้ชาวบ้านฟังว่า “พวกคุณออกไปดูอะไรในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งหนึ่ง ไปดูต้นอ้อ † ลู่ตามลมหรือ²⁵ ไม่ใช่แน่ แล้วคุณออกไปดูอะไรละ ไปดูคนใส่เสื้อผ้าสวยหรรษาคนแพงหรือ ไม่ใช่หรอก เพราะคนที่ใส่เสื้อผ้าสวยหรรษาคนแพงนั้นอยู่ในวัง²⁶ ถ้าอย่างนั้นแล้วคุณออกไปดูอะไรละ ออกไปดูผู้พูดแทนพระเจ้าหรือ ใช่แล้ว เราขอบอกให้รู้ว่าเขาเป็นยิ่งกว่าผู้พูดแทนพระเจ้าเสียอีก²⁷ เพราะเขาเป็นคนที่พระคัมภีร์เขียนถึงว่า

† ต้นอ้อ พระเยซูหมายความว่ายอห์นไม่ได้อ่อนแอเหมือนกับต้นอ้อที่ไหวเอนไปตามลม

‘ดูสิ เราจะส่งผู้ส่งข่าวของเราหน้าหน้าท่านไปก่อน เขาจะไปเตรียมหนทางให้กับท่าน’ †
 28 เราจะบอกให้รู้ว่า ยอห์นนั้นยิ่งใหญ่กว่าทุกคนที่เกิดมาจากผู้หญิง แต่คนที่สำคัญน้อยที่สุดในอาณาจักรของพระเจ้า ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก”
 29 ทุกคนที่ได้ยินพระเยซูพูด รวมทั้งคนเก็บภาษีก็เชื่อว่าทางของพระเจ้านั้นถูกต้อง เพราะพวกเขาเคยให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้ 30 แต่พวกฟาริสีและพวกครุสสอนกฎปฏิบัติไม่ยอมรับทางที่พระเจ้ามีสำหรับพวกเขา เพราะพวกนี้ไม่ได้ให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำให้

31 พระเยซูพูดต่อว่า “เราจะเปรียบเทียบคนในสมัยนี้กับอะไรดี 32 พวกเขาเป็นเหมือนเด็ก ๆ ที่นั่งอยู่ที่ตลาดร้องตะโกนใส่กันว่า ‘พวกเราเป่าปี่ให้ฟัง แต่พวกเธอก็ไม่ยอมเต้นตาม พวกเราร้องเพลงเศร้า แต่พวกเธอก็ไม่ยอมร้องไห้’
 33 เมื่อยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำมา เขาไม่ได้กินขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น พวกคุณก็ว่า ‘เขามีชีวิตสิงอยู่’ 34 แต่พอบุตรมนุษย์มา ทั้งกินและดื่ม พวกคุณก็ว่า ‘ดูไอ้หมอนั่นสิ ทั้งตะกละและขีเมา แถมยังเป็นเพื่อนกับคนเก็บภาษีและคนบาปอีกด้วย’ 35 แต่อย่างไรก็ตามสติปัญญาอันถูกหรือผิด ก็ดูได้จากผลทั้งหลายของมัน”

ฟาริสีคนหนึ่งชื่อซีโมน

36 มีฟาริสีคนหนึ่งเชิญพระเยซูมากินอาหารกับเขา พระองค์ก็เลยมาที่บ้านของเขาและนั่งเอนกายอยู่ที่โต๊ะอาหาร 37 มีผู้หญิงคนหนึ่งที่เป็นที่รู้จักไปทั่วในเมืองนั้นว่าเป็นคนบาป นางได้ยื่นนำพระเยซูกำลังกินอาหารอยู่ที่บ้านของฟาริสีคนนั้น นางก็ถือน้ำหอมในขวดสวดยถูมาด้วย 38 นางเข้าไปยืนอยู่ข้างหลังใกล้เท้าของพระเยซู แล้วร้องไห้จนเท้าของพระองค์เปียกชุ่มไปด้วยน้ำตา แล้วเอาผมของนางเช็ด และก้มลงจูบเท้าของพระองค์ พร้อมทั้งเทน้ำหอมลงบนเท้าทั้งสองข้างของพระองค์ 39 เมื่อฟาริสีคนที่เชิญพระเยซูเห็นก็คิดในใจว่า “ถ้าชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าจริง เขาจะต้องรู้ว่า หญิงที่แตะต้องตัวเขาเป็นใคร และเป็นหญิงประเภทไหน เขาจะต้องรู้ว่านางเป็นคนบาป”

40 พระเยซูพูดว่า “ซีโมน เราจะบอกอะไรให้เธอ” และซีโมนก็ตอบว่า “ว่ามาเลยครั้น อาจารย์”

41 พระเยซูพูดว่า “มีคนปล่อยเงินกู้คนหนึ่ง มีลูกหนี้อยู่สองคน คนหนึ่งเป็นหนี้ร้อยห้าร้อยเหรียญเงิน † และอีกคนหนึ่งเป็นหนี้อยู่ห้าสิบบเหรียญเงิน 42 แต่ทั้งสองไม่มีเงินใช้หนี้ เจ้าหนี้ก็เลยยกหนี้ให้ทั้งสองคน คุณคิดว่าคนไหนจะรักเจ้าหนี้คนนั้นมากกว่ากัน”

43 ซีโมนตอบว่า “คนแรกที่มีหนี้มากกว่าครั้น” พระองค์ก็ตอบว่า “ถูกต้อง”

44 แล้วพระเยซูหันไปมองหญิงคนนั้น และพูดกับซีโมนว่า “เห็นหญิงคนนี้ไหม เรามานบ้านคุณ คุณก็ไม่ได้เอาน้ำมาล้างเท้าเรา แต่เธอกลับใช้น้ำตาล้างเท้าเรา และเอาผมของเธอเช็ดจนแห้ง 45 คุณไม่ได้จูบต้อนรับเรา แต่เธอไม่ได้หยุดจูบเท้าเราเลยตั้งแต่เข้ามา 46 คุณไม่ได้เอาน้ำมันใส่หัวของเรา แต่เธอเอาน้ำหอมเทใส่เท้าของเรา 47 เราจะบอกให้รู้ว่า ที่เธอแสดงความรักมากขนาดนี้ ก็เพราะเธอได้รับการยกโทษจากบาปมากมายนั่นเอง ส่วนคนอื่นที่ได้รับการยกโทษน้อย ก็มีความรักน้อย”

48 พระเยซูพูดกับนางว่า “บาปของคุณได้รับการยกโทษแล้ว” คนที่หนึ่งดีมกกับพระองค์ก็พูดกันว่า

49 “คนนี่คิดว่าเขาเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยวยกโทษบาปให้ใครต่อใคร”

50 พระเยซูพูดกับหญิงคนนั้นว่า “ความเชื่อของคุณทำให้คุณรอดแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

† อ้างมาจากหนังสือ มาลาคี 3:1 †† เหรียญเงิน อาจเป็นเงินเหรียญของกรีก หนึ่งเหรียญสามารถเป็นค่าแรงงานคนงานต่อหนึ่งวัน

กลุ่มที่ไปกับพระเยซู

8 ต่อมาพระเยซูเดินทางไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆ เพื่อประกาศข่าวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้า พวกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนก็อยู่กับพระองค์ด้วย 2 แล้วยังมีพวกผู้หญิงบางคนติดตามมาด้วย ที่พระองค์เคยขับผีชั่วและรักษาโรคต่างๆให้ คือ มารีย์ชาวมัคดาลาที่พระเยซูเคยขับผีชั่วทั้งเจ็ดออกให้ 3 นางโยอันนาเมียของคูซาผู้จัดการทรัพย์สินส่วนตัวของภริยาเฮโรด และนางสุสันนากับผู้หญิงคนอื่นๆที่ใช้ทรัพย์สินส่วนตัวของพวกนางเองคอยช่วยเหลือพระเยซูกับพวกศิษย์เอกของพระองค์นั้น

เรื่องชาวนาหว่านเมล็ดพืช

(มธ. 13:1-17; มก. 4:1-12)

4 มีชาวบ้านมากมายจากเมืองต่างๆมาหาพระเยซู พระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้พวกเขาฟังว่า

5 “มีชาวนาคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืช ขณะที่หว่านอยู่นั้น พืชบางเมล็ดตกตามถนนหนทาง ถูกเหยียบย่ำ และถูกนกมาจิกกิน 6 บางเมล็ดก็ตกลงในดินที่ชั้นล่างเป็นหิน หลังจากทิ้งอกแล้วก็เหี่ยวแห้งไป เพราะรากต้นจึงขาดความชุ่มชื้น 7 บางเมล็ดก็ตกอยู่ในพงหนาม เมื่องอกขึ้นมาก็ถูกพงหนามปกคลุมจนทำให้ไม่เจริญเติบโต 8 บางเมล็ดตกในที่ดินดี เมื่องอกขึ้นมาก็เกิดผลเป็นร้อยเท่าของที่หว่านไว้” เมื่อพระองค์เล่าเสร็จแล้ว ก็พูดว่า “ใครมีหู ก็ฟังไว้ให้ดี”

9 พวกศิษย์ถามพระองค์ว่า “เรื่องเล่าให้ฟังนี้ หมายถึงอะไรครับ”

10 พระองค์ตอบว่า “มีแต่พวกคุณเท่านั้นที่ เราจะบอกให้รู้ถึงเรื่องความลับของอาณาจักรของพระเจ้า แต่สำหรับคนอื่น เราจะพูดเป็นเรื่องเปรียบเทียบให้ฟัง เพื่อว่า

‘แม้พวกเขาจะมองดู ก็จะไม่เห็น แม้พวกเขาได้ยิน ก็จะเข้าใจไม่’ ‡

พระเยซูอธิบายเรื่องเมล็ดพืช

(มธ. 13:18-23; มก. 4:13-20)

11 นี่คือความหมายของเรื่องเปรียบเทียบนั้น “เมล็ดพืชก็คือถ้อยคำของพระเจ้า 12 เมล็ดพืชที่ตกตามถนนหนทางก็คือ คนที่ได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า แต่ถูกมารร้ายมาแย่งเอาถ้อยคำนั้นไปจากใจของเขา ทำให้เขาไม่เชื่อ ก็เลยไม่รอด 13 เมล็ดพืชที่ตกในดินที่ชั้นล่างเป็นหินก็คือ คนที่ได้ยินถ้อยคำ และรับไว้ทันทีด้วยความดีใจแต่มีรากที่ไม่ลึก จึงเหมือนคนที่เชื่อประเดี๋ยวเดียว เมื่อเกิดความทุกข์ยากในชีวิตก็เลิกเชื่อ 14 เมล็ดพืชที่ตกอยู่กลางพงหนาม ก็คือคนที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้าและรับไว้ แต่เพราะความกังวลใจ หรือการเห็นแก่ความร่ำรวย หรือความสนุกสนานในชีวิต ทำให้ไม่เกิดผล †15 เมล็ดพืชที่ตกในดินดี ก็คือคนที่มีจิตใจดีและซื่อสัตย์ เมื่อได้ยินถ้อยคำของพระเจ้า ก็เก็บรักษาไว้ และเกิดผลมากด้วยความมานะอดทน”

จุดตะเกียงซ่อนไว้ใต้ถัง

(มก. 4:21-25)

16 “คงไม่มีใครจุดตะเกียงแล้วเอาถังมาครอบไว้หรือวางไว้ใต้เตียงหรือถ้ำ แต่เขาจะวางไว้บนเชิงตะเกียง จะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในบ้าน 17 ทุกอย่างที่คุณซ่อนไว้ก็เปิดเผย ทุกอย่างที่เป็นความลับก็เปิดเผย 18 ถ้าอย่างนั้นระวังให้ตัวคุณจะเป็นผู้ฟังแบบไหน คนที่เข้าใจดีอยู่แล้ว ก็จะ

‡ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 6:9 †† ไม่เกิดผล หมายถึงไม่ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คนของพระองค์ทำ

เข้าใจมากยิ่งขึ้น ส่วนคนที่ไม่เข้าใจแล้วยังไม่สนใจฟังอีก แม้แต่เรื่องที่เขาคิดว่าเข้าใจก็จะหายไปด้วย”

ครอบครัวที่แท้จริงของพระเยซูคือคนที่ติดตามพระองค์
(มธ. 12:46-50; มก. 3:31-35)

19 เมื่อแม่กับน้องๆของพระเยซูมาหา ก็เข้าไปไม่ถึงพระองค์ เพราะคนแน่นมาก 20 มีคนมาบอกพระเยซูว่า “อาจารย์ แม่กับพวกน้องๆของอาจารย์ มาเฝ้าหรือพบอาจารย์อยู่ด้านนอกครับ”

21 พระองค์ตอบไปว่า “แม่และน้องๆของเราคือคนเหล่านั้นที่ฟังถ้อยคำของพระเจ้า แล้วทำตาม”

พระเยซูห้ามลมและคลื่น
(มธ. 8:23-27; มก. 4:35-41)

22 วันหนึ่งที่ทะเลสาบพระเยซูลงเรือพร้อมกับพวกศิษย์ พระองค์ออกปากชวนว่า “พวกเราข้ามไปฝั่งโน้นกันเถอะ” พวกเขารู้สึกแปลกใจ 23 ขณะที่เรือแล่นไปพระเยซูก็นอนหลับ เกิดพายุใหญ่ขึ้นกลางทะเลสาบ นำซัดเข้าเรือจนเกือบจะจมอยู่แล้ว ทุกคนตกอยู่ในอันตราย 24 พวกเขารู้สึกกลัวและตื่นตระหนก 25 พวกเขาร้องเรียกพระเยซู ตะโกนว่า “อาจารย์ อาจารย์ พวกเรากำลังจะจมอยู่แล้ว” พระองค์ก็ตื่นขึ้นมาและสั่งลมและคลื่นให้สงบ พายุก็หยุด ทุกอย่างสงบนิ่ง 26 แล้วพระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “ความเชื่อของพวกคุณหายไปไหนหมด”

พวกเขาที่เกรงกลัวและประหลาดใจ เขาพูดกันว่า “คนนี้เป็นใครกัน แม้แต่ลมและคลื่นก็ฟังสั่งได้ และพวกมันก็เชื่อฟังด้วย”

ชายที่ถูกผีชั่วสิง
(มธ. 8:28-34; มก. 5:1-20)

26 พวกเขาแล่นเรือข้ามมาอีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบกาลิลีถึงเขตแดนของชาวเการซา † เมื่อพระเยซูขึ้นมาบนฝั่ง ก็เจอชายคนหนึ่งที่มาจากเมืองนั้น เขาถูกผีชั่วสิงอยู่ เขาแก้ผ้าและไม่ได้กลับบ้านมานานแล้ว แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ 28 เมื่อเขาเห็นพระเยซู ก็ล้มลงต่อหน้าพระองค์และร้องตะโกนสุดเสียงว่า “เยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด มาอยู่กับข้าทำไม ขอร้องละอย่าได้ทรมาณข้าเลย” 29 ที่นั่นพูดอย่างนี้ ก็เพราะพระเยซูสั่งให้มันออกจากร่างของชายคนนั้น มันชอบเข้าสิงชายคนนี้อยู่เรื่อย ขนาดเอาโซ่ล่ามมือและเท้าทั้งสองข้างและคุมขังเอาไว้ เขาก็ยังทำลายโซ่ตรวนเหล่านั้นได้ และผีชั่วก็บังคับให้ชายคนนั้นเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้ง

30 พระเยซูถามมันว่า “เอ็งชื่ออะไร” มันตอบว่า “ชื่อกอง” †† ที่มันตอบอย่างนี้ ก็เพราะมีพวกมันหลายตนสิงอยู่ในชายคนนั้น

31 พวกมันต่างก็อ่อนวอนพระเยซูไม่ให้ส่งพวกมันไปลงนรก เหวอเวจ ††† มีหมูฝูงใหญ่ถูกปล่อยให้หากินอยู่ตามไหล่เขาแถวๆนั้น พวกผีชั่วจึงขอร้องพระเยซู ให้พวกมันเข้าไปสิงอยู่ในหมูฝูงนั้น แทน พระเยซูก็ยอม 32 พวกมันจึงพากันออกจากร่างชายคนนั้น และเข้าไปสิงหมูฝูงนั้นแทน หมูทั้งฝูงก็พากันวิ่งกรูกันจากไหล่เขาสูงชันลงสู่ทะเลสาบ จมหน้าตายหมด

34 เมื่อคนเลี้ยงหมูเห็นอย่างนั้น ก็พากันวิ่งไปและเล่าเรื่องนี้ไปทั่วทั้งในเมืองและในชนบท 35 ชาวบ้านก็แห่กันออกมาดูว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาจะมาหาพระเยซู และได้พบกับชายคนที่ผีชั่วออกไปจากเขาแล้ว นั่งอยู่ที่เท้าของพระเยซู สวมเสื้อผ้าเรียบร้อย และสงบสติ พวกเขาก็กลัวมาก 36 ส่วนคนที่เห็นเหตุการณ์ก็เล่าว่าชายที่ถูกผีสิงคนนั้นหายไต่อย่าง 37 ทุกคนที่อยู่แถวๆนั้นขอร้องให้พระเยซูไปจากเขตแดนของพวกเขา เพราะพวกเขากลัวกันมาก พระเยซูก็เลยลงเรือจากไป 38 ชายคนนั้นเคยถูกผีชั่วสิงของตามพระองค์ไปด้วย แต่พระองค์สั่งเขากลับบอกไว้ว่า 39 “กลับบ้าน

† เการซา มัทธิว 8:28 เขียนว่า กาดารา †† กอง หนึ่งในกองของทหารโรมันในสมัยโบราณมีทหารประมาณสามพันถึงหกพันคน ††† นรกอเวจ เป็นเทวหรือหลุมที่ลึกไม่มีจุดสิ้นสุด เป็นที่ซึ่งวิญญาณชั่ว

ไปเถอะ แล้วไปเล่าให้ทุกคนฟังว่าพระเจ้าได้ทำอะไรให้กับคุณบ้าง” ชายคนนั้นก็กลับไป และเล่าเรื่องทุกอย่างที่พระเยซูทำให้กับเขาไปทั่วทั้งเมือง

พระเยซูทำให้เด็กผู้หญิงฟื้นและรักษาผู้หญิงที่ตกเลือด
(มธ. 9:18-26; มก. 5:21-43)

40 เมื่อพระเยซูกลับมาถึงกาลิลี มีชาวบ้านมาคอยต้อนรับพระองค์อยู่ที่นั่น 41 ชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นหัวหน้าของที่ประชุมชาวยิว เขาได้มาก้มกราบแทบเท้าพระเยซู อ่อนวอนพระองค์ให้ไปบ้านของเขา 42 เพราะลูกสาวคนเดียวของเขา ที่มีอายุเพียงสิบสองปีกำลังจะตาย ในระหว่างทางที่พระเยซูไปนั้น ก็มีชาวบ้านเบียดเสียดพระองค์รอบด้าน 43 ในกลุ่มคนนั้นมีผู้หญิงคนหนึ่งทนทุกข์ทรมานมากเพราะตกเลือดมาสิบสองปีแล้ว นางเสียเงินเสียทองไปกับการรักษาจนหมดเนื้อหมดตัว แต่ก็ยังไม่หาย 44 นางจึงเข้ามาทางข้างหลังพระองค์ และแตะที่ชายเสื้อคลุมพระองค์ เลือดที่ไหลอยู่ก็หยุดทันที 45 พระเยซูถามขึ้นว่า “ใครแตะตัวเรา” พวกเขาต่างปฏิเสธ เบโตรพูดว่า “อาจารย์ครับ มีคนเบียดเสียดพระองค์แนบไปหมด”

46 แต่พระองค์ก็พูดว่า “มีคนแตะตัวเราแน่ เพราะเรารู้สึกว่ามีพลังแผ่ชานออกจากตัว” 47 เมื่อหญิงคนนั้นเห็นว่า นางหลบไม่พ้นแล้ว ก็ออกมาก้มกราบลงต่อหน้าพระเยซู ด้วยความกลัวจนตัวสั่นต่อหน้าคนทั้งหลาย นางอธิบายว่า ทำไมนางถึงไปแตะต้องตัวพระองค์ ซึ่งทำให้นางหายจากโรคทันที 48 แล้วพระเยซูก็พูดกับหญิงคนนั้นว่า “ลูกเอ๋ย ความเชื่อของคุณ ได้ทำให้คุณหายแล้ว ไปเป็นสุขเถิด”

49 ขณะที่พระองค์ยังพูดอยู่นั้นมีคนจากบ้านของไยรัสมาบอกเขาว่า “ลูกสาวของท่านตายแล้ว ไม่ต้องรบกวนอาจารย์อีกต่อไปแล้ว”

50 แต่พระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็เลยพูดกับไยรัสว่า “ไม่ต้องกลัว ขอให้เชื่อเท่านั้น แล้วลูกสาวของคุณจะหาย”

51 เมื่อพระเยซูไปถึงบ้านไยรัส พระองค์ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไปกับพระองค์เลย นอกจากเปโตร ยอห์น ยากอบ และพ่อแม่ของเด็กเท่านั้น 52 คนทั้งหลายต่างพากันร้องให้คร่ำครวญให้กับเด็กสาว พระเยซูพูดว่า “หยุดร้องให้ได้แล้ว เด็กคนนี้นยังไม่ตาย แค่นอนหลับเท่านั้น”

53 พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กคนนั้นตายแล้วจริงๆ 54 ฝ่ายพระเยซูก็จับมือเด็กและเรียกเธอว่า “หนูน้อยเจ้า ลุกขึ้นเถิด” 55 แล้ววิญญาณของเธอก็กลับเข้าสู่ร่างอีกครั้ง และเธอก็ลุกขึ้นมาทันที พระเยซูจึงบอกพวกเขาให้เอาอาหารมาให้เธอกิน 56 พ่อแม่ของเธอต่างก็ประหลาดใจมาก แต่พระองค์สั่งห้ามไม่ให้เล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง

พระเยซูส่งศิษย์เอกสิบสองคนออกไป
(มธ. 10:5-15; มก. 6:7-13)

9 พระเยซูเรียกศิษย์เอกทั้งสิบสองคนมา แล้วพระองค์ก็ให้พวกเขาสิทธิและสิทธิ์อำนาจเหนือผีชั่วทั้งหมด และรักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ 2 แล้วพระองค์ก็ส่งพวกเขาออกไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และให้รักษาคนเจ็บป่วย 3 พระองค์สั่งว่า “ไม่ต้องเอาอะไรติดตัวไปเลย ไม่ว่าจะเป้ไม้เท้า ถุงยาม อาหาร เงินหรือเสื้อผ้านสำรอง 4 เมื่อเข้าไปอยู่ในบ้านหลังไหนแล้ว ก็ให้อยู่ที่นั่นตลอดจนกว่าจะออกจากเมืองนั้นไป 5 ถ้าเมืองไหนไม่ต้อนรับ ก็ให้ออกจากเมืองนั้นไป แล้วสะบัดฝุ่นออกจากเท้า † ด้วยเพื่อเป็นการเตือนพวกเขา”

6 พวกเขาก็ได้ไปประกาศข่าวดีนี้ ทั่วทุกหมู่บ้านและรักษาคนเจ็บป่วยด้วย

† สะบัดฝุ่นออกจากเท้า หมายถึงพวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว

เฮโรดลับสนเรื่องพระเยซู
(มธ. 14:1-12; มก. 6:14-29)

7 เมื่อเฮโรด ผู้ปกครองแคว้นกาลิลี ได้ยินเรื่องต่างๆที่เกิดขึ้นนี้ ก็มึนงงสงสัย เพราะมีคนบอกเขาว่าพระเยซู “เป็นยอห์นที่ฟื้นขึ้นจากความตาย”⁸ บางคนก็บอกว่า “เป็นเอลียาห์ที่มาปรากฏให้เห็น” แล้วบางคนก็บอกว่าเป็น “ผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งจากสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่”⁹ แต่เฮโรดพูดว่า “เราตัดหัวยอห์นไปแล้ว แล้วคนนี่ที่เราได้ยินคนพูดถึง เป็นใครกันแน่” พระองค์ก็เลยอยากจะทำพระเยซู

พระเยซูเลี้ยงคนห้าพันคน
(มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ยน. 6:1-14)

10 เมื่อพวกศิษย์แยกกลับมา ก็เล่าเรื่องทุกอย่างที่พวกเขาได้ทำและสอน ให้กับพระเยซูฟัง แล้วพระองค์จึงพาพวกเขาปลีกตัวออกไปที่เมืองเบธไซดา¹¹ เมื่อพวกชาวบ้านรู้เข้า ก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ต้อนรับพวกเขา พร้อมกับเล่าเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าให้ฟัง และยังได้รักษาคนที่เจ็บไข้ได้ป่วยด้วย

12 พอดึกเย็น ศิษย์เอกทั้งสิบสองคนพากันมาหาพระเยซู พูดว่า “สงฆบ้านพวกนี้กลับไปเถอะ พวกเราจะไปหาอาหารกิน และหาที่พักตามหมู่บ้านหรือไรนาใกล้ๆนี้ในคืนนี้ เพราะที่นี้เปลี่ยวมาก”

13 แต่พระเยซูกลับบอกว่า “พวกคุณหาอะไรมาเลี้ยงพวกเขาลี” พวกศิษย์ตอบว่า “พวกเรามีแค่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น ถ้าจะให้ให้มีอาหารพอก็ต้องไปซื้อมาเลี้ยงพวกเขาทุกคน”¹⁴ ขณะนั้นมีผู้ชายอยู่ประมาณห้าพันคน แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “ถ้าฉันไปบอกให้พวกเขา นั่งกันเป็นกลุ่มๆ กลุ่มละประมาณห้าสิบคน”

15 พวกเขา ก็ไปทำตาม ทุกคนนั่งลงเป็นกลุ่มๆ¹⁶ พระเยซูหยิบขนมปังห้าก้อน และปลาสองตัวขึ้นมา พร้อมแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ขอบุณพระเจ้าของเขาสำหรับอาหาร แล้วหักขนมปังส่งให้กับพวกศิษย์ เพื่อเอาไปแบ่งให้กับทุกคน¹⁷ พวกชาวบ้านต่างกินกันจนอิ่ม และพวกศิษย์ก็เก็บเศษอาหารที่เหลือกินได้อีกสิบสองเซ่งเต็มๆ

พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่
(มธ. 16:13-19; มก. 8:27-29)

18 เมื่อพระเยซูอธิษฐานอยู่คนเดียว พวกศิษย์ก็พากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงถามว่า “ชาวบ้านพูดว่าเราเป็นใคร”

19 พวกเขาตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์ แต่บางคนว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง ในสมัยก่อนที่ฟื้นขึ้นมาใหม่”

20 พระองค์จึงถามพวกเขาว่า “แล้วพวกคุณล่ะว่าเราเป็นใคร” เปโตรตอบว่า “เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

21 พระเยซูเตือนพวกเขาว่าอย่าบอกให้ใครรู้

พระเยซูบอกว่าพระองค์จะต้องตาย
(มธ. 16:21-28; มก. 8:31-9:1)

22 พระองค์พูดว่า “บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายอย่าง พวกผู้นำชาวยิว พวกหัวหน้านักบวชและพวกครุสธอนกฎปฏิบัติก็จะไม่ยอมรับพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกฆ่า แต่พระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม”

23 แล้วพระองค์ก็พูดกับทุกคนว่า “ถ้าใครอยากจะทำตามเรา ต้องเลิกตามใจตัวเอง แล้วแบกไม้กางเขนของตัวเองตามเราทุกวัน²⁴ คนที่อยากจะทำอะไรจะไม่ได้ แต่คนที่ยอมสละตนเพื่อเราจะรอด²⁵ มันจะได้กำไรตรงไหน ถ้าได้โลกทั้งใบ แต่เสียตนไปหรือถูกทำลายไป²⁶ คนไหนที่อับอายที่จะยอมรับเรา และถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะอับอายที่จะรับคนนั้นด้วย

เหมือนกันในวันที่บุตรมนุษย์เสด็จมาพร้อมกับสง่าราศีของพระองค์ สง่าราศีของพระบิดา และของพวกทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์²⁷ แต่เราจะบอกให้รู้ว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นจะยังไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้าเสียก่อน”

โมเสส เอลียาห์และพระเยซู
(มธ. 17:1-8; มก. 9:2-8)

28 หลังจากนั้นประมาณแปดวันพระองค์พาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่ออธิษฐาน²⁹ ในขณะที่อธิษฐาน ใบหน้าของพระองค์ก็เปลี่ยนไป เสื้อผ้าพระองค์ก็เปลี่ยนเป็นสีขาวเปล่งประกายแวววาว³⁰ อยู่ก็มีชายสองคน คือโมเสสกับเอลียาห์[†] มาพูดคุยอยู่กับพระองค์ที่นั่น³¹ ทั้งสองเปล่งรัศมีเจิดจ้า พวกเขา กำลังพูดถึงการตายของพระเยซูที่กำลังจะเกิดขึ้นในเมืองเยรูซาเล็ม³² ส่วนเปโตรกับเพื่อนอีกสองคนนั้นนั่งวงมาก แต่เมื่อพวกเขาตื่นเต็มที่ ก็เห็นรัศมีอันเจิดจ้าของพระเยซู และเห็นชายสองคนยืนอยู่กับพระองค์³³ เมื่อชายสองคนนั้นกำลังจะไป เปโตรพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ ดิฉันเลยที่พวกเราอยู่ที่นี้ เราจะได้สร้างเพิงขึ้นสามหลัง สำหรับพระองค์หนึ่งหลัง โมเสสหนึ่งหลัง และเอลียาห์อีกหนึ่งหลัง” แต่เปโตรไม่รู้หรือว่าตัวเองกำลังพูดอะไรออกไป

34 ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น ก็มีเมฆลอยมาปกคลุมพวกเขาไว้ พวกเขากลัวมาก³⁵ มีเสียงหนึ่งดังออกมาจากเมฆว่า “ท่านผู้นี้คือลูกของเราที่เราเลือกไว้ ให้เชื่อฟังท่าน”

36 เมื่อเสียงนั้นเงียบลง พวกเขา ก็เห็นแต่พระเยซูเท่านั้น แล้วพวกศิษย์ก็เก็บเรื่องที่ได้เห็นนี้ไว้ในใจ ไม่ได้เล่าให้ใครฟังเลยในตอนนั้น

พระเยซูรักษาเด็กผู้ชายที่มีผีชั่วสิงอยู่
(มธ. 17:14-18; มก. 9:14-27)

37 วันต่อมา เมื่อพวกเขาเดินทางมาจากภูเขา ชาวบ้านกลุ่มใหญ่ มาหาพระเยซู³⁸ ชายคนหนึ่ง ในฝูงชนนั้นร้องขึ้นว่า “อาจารย์ครับ ช่วยลูกผมด้วย ผมมีลูกชายเพียงคนเดียวเท่านั้น³⁹ ผีชั่วชอบเข้าสิงเขา เขาก็จะกรี๊ดร้องทันที บางครั้งมันก็ทำให้เด็กล้มชักดิ้นชักงอ นำลายฟุ้งปาก มันแทบจะไม่เคยออกจากตัวเขาเลย และชอบทำร้ายเขาอยู่เรื่อย⁴⁰ ผมได้ขอร้องให้พวกศิษย์ของท่านขับมันออกไป แต่พวกเขา ก็ทำไม่ได้”

41 พระเยซูจึงตอบว่า “พวกขาดความเชื่อและหัวดี้อ เราจะต้องอยู่กับพวกคุณไปอีกนานแค่ไหน เราจะต้องอดทนกับพวกคุณไปถึงไหน พาลูกคุณมานี่ซิ”

42 เมื่อเด็กนั้นกำลังเดินเข้ามา ผีชั่วก็ทำให้เขาล้มลงชักดิ้นชักงอกับพื้น พระเยซูได้วาดไล่ผีชั่วนั้นออกไป และรักษาเด็กคนนั้น แล้วส่งคืนให้กับพ่อของเขา⁴³ ทุกคนต่างพากันประหลาดใจมากถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

พระเยซูพูดถึงการตายของพระองค์
(มธ. 17:22-23; มก. 9:30-32)

ในขณะที่ทุกคนกำลังประหลาดใจกับสิ่งที่พระเยซูทำนั้น พระองค์ก็พูดกับพวกศิษย์ว่า⁴⁴ “ตั้งใจฟังให้ดีในสิ่งที่เราจะบอก บุตรมนุษย์ จะต้องถูกจับส่งไปอยู่ในมือของมนุษย์”⁴⁵ แต่พวกศิษย์ไม่เข้าใจว่าพระองค์พูดถึงเรื่องอะไร เพราะความหมายถูกซ่อนไปจากใจของพวกเขา ก็เลยไม่เข้าใจ แต่ก็ไม่มีใครกล้าถาม

[†] โมเสสกับเอลียาห์ คือผู้นำสองคนที่สำคัญมากของชาวยิวในสมัยพระคัมภีร์เดิม

คนที่สำคัญที่สุด
(มธ. 18:1-5; มก. 9:33-37)

46 พวกเขาเริ่มเถียงกันว่า ในกลุ่มพวกเขาใครจะได้เป็นใหญ่ที่สุด 47 พระเยซูรู้ว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่ในใจ พระองค์จึงสั่งพวกเด็กคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างๆพระองค์ 48 แล้วพูดกับพวกศิษย์ว่า “คนที่ต้อนรับเด็กเล็กอย่างนี้เพราะเห็นแก่เรา คนนั้นก็ต้อนรับเรา และคนที่ต้อนรับเราก็ต้อนรับพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย คนที่ต่ำต้อยที่สุดในหมู่พวกคุณนั่นแหละคือคนที่สำคัญที่สุด”

คนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็อยู่ฝ่ายคุณ
(มก. 9:38-40)

49 ยอห์นพูดว่า “อาจารย์ครับ พวกเราเห็นชายคนหนึ่งขับผีชั่วออกโดยอ้างชื่อของอาจารย์ พวกเราก็เลยพยายามห้ามเขา เพราะเขาไม่ใช่พวกเรา”

50 พระเยซูพูดกับยอห์นว่า “อย่าไปห้ามเขาเลย เพราะคนที่ไม่ได้ต่อต้านคุณก็เป็นพวกคุณอยู่แล้ว”

หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย

51 เมื่อใกล้ถึงเวลาที่พระเยซูจะถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ พระองค์ตัดสินใจแน่วแน่ที่จะไปเมืองเยรูซาเล็ม 52 พระองค์จึงส่งศิษย์บางคนล่วงหน้าไปก่อน พวกเขาเข้าไปที่หมู่บ้านของชาวสะมาเรีย เพื่อจัดเตรียมสิ่งต่างๆให้พร้อมสำหรับพระองค์ 53 แต่คนที่นี่ไม่ต้อนรับพระองค์ เพราะพวกเขาเห็นว่าพระองค์ตั้งใจจะไปเมืองเยรูซาเล็ม 54 เมื่อยากอบและยอห์น ศิษย์ของพระองค์เห็นอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อาจารย์ จะให้เราส่งไฟจากสวรรค์ลงมาเผาผลาญคนพวกนี้ให้สิ้นซากไปเลยดีไหมครับ” †

55 แต่พระเยซูหันมาต่อว่าพวกเขา †† แล้วออกเดินทางต่อไปยังหมู่บ้านอื่น

จะติดตามพระเยซูต้องทำอย่างไร
(มธ. 8:19-22)

57 ขณะที่พวกเขากำลังเดินไปตามถนน มีชายคนหนึ่งพูดกับพระเยซูว่า “ไม่ว่าอาจารย์จะไปไหน ผมจะติดตามไปด้วย”

58 พระเยซูจึงตอบไปว่า “หมาจิ้งจอกยังมีโพรง นกยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม่แต่ก็จะมีห่านอน”

59 พระองค์พูดกับอีกคนหนึ่งว่า “ตามเรามา” แต่ชายคนนั้นตอบว่า “ขออนุญาตไปฝังศพพ่อก่อนนะครับ”

60 พระเยซูจึงบอกว่า “ปล่อยให้คนตายฝังคนตายกันเองเถอะ ส่วนคุณให้ไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้าเถอะ”

61 ชายอีกคนหนึ่งพูดว่า “ผมจะตามพระองค์ไปแน่ แต่ขอกลับไปรำลาคคนที่บ้านก่อนนะครับ”

62 พระเยซูจึงตอบว่า “ถ้าคนที่จับคันไถแล้วยังห่วงหน้าพะวงหลังอยู่ คนนั้นก็ไม่ได้เหมาะสมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า”

พระเยซูส่งศิษย์เจ็ดสิบสองคนออกไป

10 ต่อมาพระเยซูเลือกศิษย์อีกเจ็ดสิบสองคน † แล้วส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ๆล่วงหน้าพระองค์ไปตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆที่พระองค์กำลังจะไป 2 พระองค์บอกพวกเขาว่า “พืชผลที่จะให้เก็บเกี่ยวนั้นมีมากมายแต่คนงานมีน้อย ดังนั้นให้ออวอนขององค์เจ้าชีวิตผู้เป็นเจ้าของพืชผล ให้ส่งคนงานมาช่วยเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์ด้วย 3 ไปเถอะ แต่อย่าลืมนะที่เรา

† ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับเพิ่มเติมว่า “เหมือนกับที่เอลียาห์เคยทำมา”
†† ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับจะเพิ่มเติมว่า “พระเยซูพูดว่า ‘คุณไม่รู้หรือว่าจิตวิญญาณแบบไหนที่เป็นเจ้าของพวกคุณ ข้อ 56 บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อทำลายจิตวิญญาณมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเหลือนพวกเขา’” ††† เจ็ดสิบสองคน แต่สำเนาเก่าบางฉบับบอกว่า เจ็ดสิบคน

กำลังส่งพวกคุณออกไปเหมือนพวกลูกแกะไปอยู่ท่ามกลางฝูงหมาป่า 4 ไม่ต้องเอาถุงเงิน ถุงยาม หรือรองเท้าติดตัวไป และไม่ต้องหยุดพักหายใจใครในระหว่างทาง 5 เมื่อเข้าบ้านไหนก็ให้อวยพรก่อนว่า ‘ขอให้บ้านนี้อยู่เย็นเป็นสุข’ 6 ถ้าบ้านนั้นมีคนที่ยึดความสงบสุขอยู่ พรนั้นก็จะตกเป็นของเขา แต่ถ้าไม่มี พรนั้นก็จักกลับมาอยู่กับคุณอีก 7 เมื่ออยู่บ้านไหนก็ให้อยู่บ้านนั้นตลอดอย่าย้ายไปย้ายมา เมื่อเขาเออะไรมาให้กินและดื่ม ก็กินเลย เพราะคนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้าง 8 เมื่อเข้าไปในเมืองไหน เขาเลี้ยงอะไรก็ให้กินสิ่งนั้น 9 รักษาคนที่ไม่สบายในเมืองนั้น และบอกเขาว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว’ 10 แต่ถ้ามืองไหนไม่ต้อนรับคุณ ก็ให้ยืนอยู่ที่ถนนแล้วพูดว่า 11 ‘แม่แต่ฝุ่นในเมือเมืองนี้ที่ติดเท้าเรา เราก็จะปัดออกให้หมด’ † เพื่อเป็นการเตือนพวกคุณ แต่ให้รู้เอาไว้ว่า ‘อาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว’ 12 เราจะบอกให้รู้ไว้ว่า ในวันพิพากษา โทษของเมืองนั้นจะรุนแรงกว่าโทษของเมืองไซโดมเสียอีก”

พระเยซูเตือนประชาชนที่ไม่เชื่อ
(มธ. 11:20-24)

13 “น่าละอายจริงๆเมืองโคราซันและเมืองเบธไซดา † เพราะถ้าเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในเมืองของเจ้านี้ไปเกิดที่เมืองไทระและเมืองไซดอน †† แล้วละก็ คนที่นั่นก็กลับตัวกลับใจ ใส่ผ้ากระสอบและเอาซีเถ่าไรยหัวไปนานแล้ว 14 ในวันพิพากษาโทษของเมืองนั้นจะรุนแรงกว่าโทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนเสียอีก 15 ส่วนเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่า เจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียมฟ้าหรือไม่ มีทาง เจ้าจะต้องถูกโยนลงไปในแดนคนตายต่างหาก”

16 แล้วพระองค์ก็บอกกับศิษย์ว่า “คนที่ยอมรับถ้อยคำของพวกคุณ ก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และคนที่ไม่ยอมรับพวกคุณ ก็เท่ากับไม่ยอมรับเราด้วย แล้วคนที่ไม่ยอมรับเรา ก็เท่ากับไม่ยอมรับพระเจ้าผู้ที่ส่งเรามาด้วย”

ศิษย์เจ็ดสิบสองคนกลับมา

17 ศิษย์ทั้งเจ็ดสิบสองคนกลับมารายงานพระเยซูด้วยความดีใจว่า “อาจารย์ครับ ตอนที่เรอ้างอิงชื่อของอาจารย์ แม่แต่พวกผีชั่ว ††† ยังเชื่อฟังเราเลย” 18 พระเยซูตอบว่า “เราเห็นซาตานตกลงมาจากฟ้าเหมือนฟ้าแลบ 19 เราให้อำนาจพวกคุณ ที่จะเหยียบย่ำงูร้ายและแมงป่อง และเราให้อำนาจเหนือศัตรูทั้งหมด ไม่มีอะไรทำร้ายพวกคุณได้ 20 แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นอย่าดีใจเพราะพวกผีชั่วเชื่อฟังคุณ แต่ให้ดีใจเพราะมีชื่อของพวกคุณจดไว้บนสวรรค์แล้ว”

พระเยซูขอคุณพระบิดา
(มธ. 11:25-27; 13:16-17)

21 ในเวลานั้นพระเยซูเต็มไปด้วยความสุขในพระวิญญานบริสุทธิ พระองค์พูดว่า

“ลูกขอขอบคุณพระองค์ผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ได้ปิดบังเรื่องเหล่านี้จากพวกที่มีการศึกษา และพวกเฉลียวฉลาด แต่เปิดเผยให้กับคนที่ไร้เดียงสาเหมือนเด็กเล็กก็ได้รู้ โช้แล้ว พระบิดา เพราะนั่นแหละเป็นไปตามความพอใจของพระองค์”

22 “พระบิดาได้ให้เราสิทธิอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีใครรู้จักพระบุตร นอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอก

††† ปัดออกให้หมด หมายถึงพวกศิษย์ของพระเยซูจะไม่คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้ เพราะไม่ยอมรับคำสอนของพระเจ้า คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษ และพวกศิษย์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะได้เตือนพวกนี้แล้ว ††† เมืองโคราซันและเมืองเบธไซดา คือ เมืองที่อยู่ติดกับทะเลสาบกาลิลี เป็นเมืองที่พระเยซูประกาศสั่งสอนประชาชน †††† เมืองไทระและเมืองไซดอน เป็นเมืองที่อยู่ในเลบานอนซึ่งมีประชาชนชั่วร้ายมากอาศัยอยู่ †††† ผีชั่ว หมายถึง วิญญาณชั่วจากปีศาจ

จากพระบุตร และคนที่พระบุตรเลือกที่จะบอกให้รู้เกี่ยวกับพระบิดา”

23 พระเยซูหันมาพูดกับพวกศิษย์เป็นการส่วนตัวว่า “เป็นเกียรติจริงๆสำหรับพวกคุณที่ได้เห็นสิ่งเหล่านี้ 24 เราจะบอกให้รู้ว่า มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และพวกกษัตริย์อยากเห็นอยากได้ยินสิ่งที่พวกคุณเห็นและได้ยินนี้ แต่พวกเขาไม่ได้เห็นและก็ไม่ได้ยินด้วย”

ชาวสะมาเรียใจดี

25 มีคนที่เก่งกฎของโมเสสคนหนึ่ง ลูกขึ้นทอดสอบพระเยซู เขาถามว่า “อาจารย์ครับ ผมจะต้องทำยังไงถึงจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

26 พระเยซูตอบว่า “กฎเขียนไว้ว่าอะไร แล้วคุณตีความว่ายังไง”

27 เขาก็ตอบว่า “ให้รักองค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของคุณ ด้วยสุดใจ สุดจิต สุดกำลัง และสุดความคิด † และให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ††

28 พระเยซูพูดว่า “ถูกต้องแล้ว ไปทำตามนั้นเถอะ แล้วจะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป”

29 แต่เขาอยากจะอวดว่า เขาทำถูกแล้วที่ถามคำถามอย่างนี้ ‡ เขาจึงถามต่อว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของผมล่ะครับ”

30 พระเยซูตอบว่า “มีชายคนหนึ่งเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มไปเมืองเยรีโค ในระหว่างทางเขาถูกโจรปล้นและทำร้าย พวกโจรถอดเอาเสื้อผ้าเขาไป ทบตีเขาแล้วหนีไป ทิ้งเขาให้นอนบาดเจ็บปางตายอยู่ที่นั่น 31 บังเอิญมีนักบวชคนหนึ่งเดินผ่านมาทางนั้นพอดี แต่พอเขาเห็นชายคนนั้น เขาก็หลีกข้ามไปเดินอีกฝั่งหนึ่ง 32 ผู้ช่วยในวิหารคนหนึ่งก็เหมือนกัน เมื่อเดินมาพบชายคนนั้น เขาก็หลีกเดินข้ามไปอีกฝั่งหนึ่งของถนน 33 แต่มีชาวสะมาเรียคนหนึ่งเดินผ่านมา เมื่อเห็นชายคนนั้น เขาก็สงสาร 34 รีบเข้าไปช่วย เอาเหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก †† เทลงบนบาดแผล และพันผ้าไว้ แล้วก็ยกขึ้นหลังลาของเขา พาไปที่โรงแรม ดูแลพยาบาลเขา 35 วันต่อมาชาวสะมาเรียคนนี้ก็ให้เงินสองเหรียญกับเจ้าของโรงแรมและบอกว่า ‘ช่วยดูแลเขาให้ดีด้วยนะส่วนที่เกินจากนี้ ผมจะจ่ายคืนให้ตอนข้ากลับ’”

36 “คุณคิดว่า ในสามคนนี้ ใครทำตัวเป็นเพื่อนบ้านของชายที่ถูกริบปล้นนี้”

37 คนที่เก่งกฎของโมเสสคนนี้ก็ตอบว่า “คนที่แสดงความเมตตากับเขานะสิครับ”

พระเยซูก็พูดกับเขาว่า “คุณก็ทำอย่างเขาบ้างสิ”

มารีย์กับมารธา

38 ในระหว่างทางนั้น พระเยซูและพวกศิษย์เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ที่นั่นมีหญิงคนหนึ่งชื่อมารธา นางเชิญพระองค์พักที่บ้านของนาง 39 มารีย์ซึ่งเป็นน้องสาวของมารธามานั่งอยู่ที่เท้าขององค์เจ้าชีวิต และฟังพระองค์พูดอย่างตั้งใจ 40 ส่วนมารธานั้นกำลังยุ่งอยู่กับการจัดเตรียมต่างๆ นางก็มาตัดพ้อกับพระเยซูว่า “อาจารย์ ไม่สนใจเลยหรือที่น้องสาวปล่อยให้ฉันทำงานอยู่คนเดียว สั่งให้เธอมาช่วยหน่อยได้ไหม”

41 แต่องค์เจ้าชีวิตตอบนางไปว่า “มารธา มารธาเอ๋ย เธอกำลังกังวลและวุ่นวายกับหลายเรื่องนั่น 42 แต่มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่จำเป็น และมารีย์ก็เลือกเอาสิ่งนั้นที่ดีกว่าไว้แล้ว และจะไม่ใครแย่งสิ่งนั้นไปจากเธอ”

† อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 6:5 †† อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18 ‡ เขาทำ ... อย่างนี้ หรือ อาจจะแปลได้อีกว่า “เขาอยากจะแสดงให้เห็นว่า เขาใช้ชีวิตอย่างถูกต้องตามทางของพระเจ้าแล้ว” †† เหล้าองุ่นและน้ำมันมะกอก ของสองอย่างนี้ใช้เป็นยาเพื่อทำให้อาการบาดเจ็บและสะอาด

พระเยซูสอนเรื่องการอธิษฐาน

(มธ. 6:9-15)

11 มีครั้งหนึ่งที่พระเยซูอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง เมื่ออธิษฐานเสร็จแล้วลูกศิษย์คนหนึ่งเข้ามาบอกว่า “อาจารย์ช่วยสอนพวกเราอธิษฐานหน่อยครับ เหมือนกับที่โยห์นสอนศิษย์ของเขา” 2 พระเยซูบอกว่า “เมื่อพวกคุณอธิษฐาน ให้พูดอย่างนี้ว่า ‘พระบิดา ขอให้ชื่อของพระองค์เป็นที่เคารพนับถือเสมอ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ในโลกนี้ 3 ขอช่วยให้เรามีอาหารกินในทุกๆวัน 4 ขอช่วยยกโทษให้กับความบาปของพวกเรา เหมือนกับที่เรายกโทษให้กับคนอื่นที่ทำบาปต่อเรา แล้วขออย่าปล่อยให้เรารู้สึกอับอาย’”

ต้องขอต่อไปเรื่อยๆ

(มธ. 7:7-11)

5 แล้วพระเยซูพูดต่อไปว่า “สมมุติว่ามีเพื่อนมาเยี่ยมคุณตอนเที่ยงคืน แต่บ้านคุณไม่มีอะไรจะให้เขาก็เลยไปหาเพื่อนอีกคนหนึ่ง และร้องเรียกว่า ‘นี่ เพื่อนขอยืมขนมปังสักสามก้อนสิ 6 พอตีมีเพื่อนมาเยี่ยม แต่ที่บ้านไม่มีอะไรจะให้เขาก็เลย’ 7 เพื่อนคนนั้นที่อยู่ในบ้านร้องตอบว่า ‘อยู่อย่างน่า ประตุ๊กติงกลอนแล้ว ฉันกับลูกก็กินนอนกันอยู่บนเตียงนี้หมดแล้ว จะลุกไปหยิบอะไรให้ไม่ได้แล้ว’ 8 เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้เขาจะไม่ลุกขึ้นมาหยิบให้เพราะความเป็นเพื่อนกัน แต่เขาจะลุกขึ้นมาหยิบให้เท่าที่คุณอยากได้ เพราะทนการตื้อแบบหน้าด้านๆของคุณไม่ไหว 9 เราขอบอกให้รู้ว่า ขอสิแล้วจะได้ หาสิแล้วจะพบ เคาะสิแล้วประตูจะเปิดให้ 10 เพราะทุกคนที่ขอก็จะได้ ทุกคนที่หาก็จะพบ และทุกคนที่เคาะ ประตูก็จะเปิดให้ 11 มีใครบ้างในพวกคุณ ถ้าลูกขอปลา แล้วจะให้หิ้งพิชแทน 12 หรือเมื่อลูกขอไข่แล้วจะส่งแมงป่องให้แทน 13 แม้แต่พวกคุณที่เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีๆกับลูกของคุณเลย แล้วพระบิดาบนสวรรค์ล่ะ จะไม่ยิ่งพร้อมที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ กับคนที่ขอจากพระองค์หรือ”

อำนาจของพระเยซูมาจากพระเจ้า

(มธ. 12:22-30; มก. 3:20-27)

14 วันหนึ่งพระเยซูไล่ผีชั่วออกจากชายคนหนึ่งที่เป็นใบ้ เมื่อผีออกไปแล้ว ชายคนนั้นก็พูดได้ ทำให้ชาวบ้านประหลาดใจมาก

15 แต่บางคนพูดว่า “เขาใช้ฤทธิ์อำนาจของ เบเอลเซบูลหัวหน้าผีชั่วไล่ผีชั่วพวกนั้นออกไป”

16 บางคนก็เรียกให้พระองค์ทำเรื่องอัศจรรย์ให้ดู เพื่อพิสูจน์ว่าพระองค์มาจากพระเจ้าจริง 17 พระเยซูรู้ถึงความคิดนั้น จึงตอบไปว่า “อาณาจักรที่แตกแยกกันจะถูกทำลาย และบ้านไหนที่ทะเลาะกันเองก็จะพังพินาศ 18 ถ้าซาตานต่อสู้กับตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร คุณท้าวเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล ขับไล่พวกผีชั่วนั้น 19 และถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูลขับไล่พวกผีชั่วนั้น แล้วพวกของคุณใช้ฤทธิ์อำนาจของใครขับไล่พวกผีชั่วนั้นล่ะ ดังนั้น พวกศิษย์ของคุณเองจะพิสูจน์ว่าสิ่งที่คุณพูดเกี่ยวกับเรานั้นผิด 20 แต่ถ้าเราใช้ฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าขับไล่ผีชั่ว ก็แสดงว่าอาณาจักรของพระเจ้ามาถึงพวกคุณแล้ว

21 เมื่อมีเจ้าของบ้านที่แข็งแรงและมีอาวุธครบมือเฝ้าบ้านอยู่ ทรัพย์สินของเขา ก็ปลอดภัย 22 แต่ถ้ามีคนที่ยังแข็งแรงกว่าบุกเข้ามา เอาชนะเขา และยึดเอาอาวุธที่เขาใช้ป้องกันตัวไป เมื่อถึงตอนนั้น ก็ปล้นเอาทรัพย์สินของเขาไปแบ่งปันกันได้

23 คนที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเรา ก็ต่อต้านเรา และคนที่ไม่ช่วยเรารวบรวมฝูงแกะ ก็เป็นคนที่ทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป

คนที่ว่างเปล่า
(มธ. 12:43-45)

24 เมื่อผีชั่วออกมาจากร่างของคนหนึ่งแล้ว มันก็ร่อนเร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง เพื่อหาที่หยุดพัก แต่ก็ไม่พบ มันจึงพูดว่า "กลับไปบ้านเก่าที่ออกมามากกว่า"²⁵ แล้วมันก็กลับไป พบว่าบ้านหลังนั้นถูกเก็บกวาดสะอาดเรียบร้อย²⁶ มันจึงไปชวนผีที่ชั่วร้ายกว่ามันมาอีกเจ็ดตัว เข้ามารวมกันอยู่ที่บ้านหลังนั้น สุดท้ายสภาพของคนนั้นก็เลวร้ายยิ่งกว่าในตอนแรกเสียอีก"

ผู้ที่มีเกียรติจริงๆ

27 เมื่อพระเยซูเล่าเรื่องนี้อยู่ ก็มีหญิงคนหนึ่งในฝูงชนร้องขึ้นมาว่า "คนที่คลอลดท่านมาและให้ท่านดูคนม ก็ว่าผู้มีเกียรติจริงๆ"²⁸ แต่พระองค์พูดว่า "ใช่ แต่คนที่ฟังและทำตามถ้อยคำของพระเจ้า ก็มีเกียรติยิ่งกว่า"

พิสูจน์ให้พวกเรารู้
(มธ. 12:38-42; มก. 8:12)

29 เมื่อมีชาวบ้านมาถามขึ้น พระเยซูก็พูดว่า "คนสมัยนี้ชั่วร้ายเรียกร้องให้ทำการอัศจรรย์ให้ดู แต่เราจะไม่ทำให้ออกจากการอัศจรรย์ของโยนาห์³⁰ สิ่งที่เกิดขึ้นกับโยนาห์เป็นเรื่องอัศจรรย์ที่พิสูจน์ให้ชาวเมืองนั้นรู้ว่า พระเจ้าส่งโยนาห์มา และสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับเรา ก็จะเป็นเรื่องอัศจรรย์ที่พิสูจน์ให้คนในสมัยนี้รู้ว่า พระเจ้าส่งบุตรมนุษย์มา³¹ ราชนินแห่งทิศใต้³² ก็เหมือนกัน ในวันตัดสินโทษพระนางจะลุกขึ้นมาพร้อมกับพวกคุณที่อยู่ในสมัยนี้และประณามพวกคุณ เพราะนางอุตสาห์เดินทางมาจากสุดปลายโลก เพื่อมาฟังคำสอนที่ฉลาดปราดเปรื่องของกษัตริย์ซาโลมอน แต่ตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่ากษัตริย์ซาโลมอนก็อยู่ที่นั่นแล้ว³³ ในวันตัดสินโทษ ชาวเมืองนั้นจะเห็นว่าทำให้เห็นว่าคนสมัยนี้ผิดเหมือนกัน เพราะชาวเมืองนั้นจะเห็นว่ากลับตัวกลับใจเมื่อฟังคำสั่งสอนของโยนาห์ และตอนนี้ สิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นั่นแล้ว

ให้เป็นแสงสว่างของโลก
(มธ. 5:15; 6:22-23)

33 ไม่มีใครหรอกที่จุดตะเกียงแล้วจะเอาไปซ่อนไว้ หรือเอาถังครอบไว้ มีแต่จะเอาไปตั้งไว้บนเชิงตะเกียง เพื่อจะได้ส่องสว่างให้กับคนที่เข้ามาในห้อง³⁴ ดวงตาของคุณก็คือตะเกียงของร่างกายคุณ ถ้าดวงตาดี ทั้งร่างก็จะเต็มไปด้วยแสงสว่าง แต่ถ้าดวงตาไม่ดี³⁵ ทั้งร่างกายก็จะมืดมนไป³⁶ ถ้าทั้งร่างของคุณมีความสว่างเต็มไปหมด ก็จะไม่มีส่วนไหนมืดเลย คุณก็จะสว่างจ้าไปทั้งตัว เหมือนกับมีแสงตะเกียงส่องมาที่คุณ"

พระเยซูวิจารณ์พวกผู้นำศาสนา
(มธ. 23:1-36; มก. 12:38-40; ลก. 20:45-47)

37 เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว ฟาริสีคนหนึ่ง ก็ชวนพระองค์ไปกินอาหารที่บ้านของเขา เมื่อไปถึง พระองค์ก็ไปนั่งที่โต๊ะอาหารทันที³⁸ ส่วนฟาริสีคนหนึ่งก็แปลกใจที่พระเยซูไม่ได้ล้างมือ³⁹ ตามพิธีก่อนกินอาหาร⁴⁰ พระองค์ก็บอกว่า "พวกคุณฟาริสี ล้างถ้วยชาม แต่เพียงภายนอกเท่านั้น แต่ภายในนั้นมีแต่ความโลภ และความ

† โยนาห์ คือ ผู้พูดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์เดิม หลังจากอยู่ในท้องปลา 3 วันก็ออกมามีชีวิตต่อ †† ราชนินแห่งทิศใต้ คือราชนินเซบา อุตสาห์เดินทางเป็นพันกิโลเมตร เพื่อจะมาเรียนรู้อัจฉริยะของพระเจ้าจากกษัตริย์ซาโลมอนดูใน 1 พงศกษัตริย์ 10:1-3 † ดวงตาไม่ดี หรืออาจจะแปลได้ว่า "ดวงตาที่เต็มไปด้วยความโลภ" หรือ "อิจฉาตาของคน" หรือ "ซีเหินยว" หรือ "เป็นโรค" †† ล้างมือ เป็นประเพณีการล้างมือทางศาสนาของชาวยิว พวกฟาริสีคิดว่าเป็นการกระทำที่สำคัญมาก

ชั่วร้ายเต็มไปหมด⁴⁰ ช่างโง่เสียจริง พระเจ้าสร้างด้านนอกและด้านในด้วยไม้ไผ่หรือ⁴¹ ถ้างั้นก็ให้กับคนจนด้วยใจ แล้วทุกอย่างก็จะสะอาดบริสุทธิ์สำหรับคุณ

42 น่าละอายจริงๆพวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณเคร่งครัดมากในเรื่องการถวายหนึ่งในสิบ⁴³ ให้กับพระเจ้า แม่แต่ใบสะระแหน่ ต้นธู⁴⁴ และสมุนไพรร ก็ให้จนครบถ้วน แต่พวกคุณกลับไม่มีความยุติธรรม และไม่มีความรักให้กับพระเจ้า คุณควรจะทำสิ่งนี้ไปพร้อมๆกับการถวายด้วย

43 น่าละอายจริงๆพวกคุณที่เป็นฟาริสี คุณชอบนั่งในที่อันมีเกียรติในที่ประชุม และชอบให้คนยกมือไหว้ที่ตลาด

44 น่าละอายจริงๆพวกคุณเป็นเหมือนหลุมศพที่ไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ ที่คนเดินเหยียบย่ำไปมาโดยไม่รู้ตัว"⁴⁵

45 คนที่เก่งกฎปฏิบัติคนหนึ่งพูดว่า "อาจารย์พูดอย่างนี้ ก็เท่ากับดูถูกพวกเราด้วย"

46 พระเยซูจึงตอบว่า "ใช่แล้ว พวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ ก็น่าละอายจริงๆเพราะพวกคุณออกกฎที่เป็นกฎระหนึ่งองค์ให้คนอื่นแบกไว้ แต่ตัวเองไม่คิดที่จะช่วยแม่แต่นิวเดียว

47 น่าละอายจริงๆเพราะคุณสร้างอนุสาวรีย์สำหรับผู้พูดแทนพระเจ้าที่บรรพบุรุษของพวกคุณเป็นคนฆ่า⁴⁸ แสดงว่าพวกคุณเห็นดีด้วยกับสิ่งที่ยับยั้งบรรพบุรุษของคุณได้ทำไป พวกเขามา พวกคุณก็สร้างอนุสาวรีย์ให้⁴⁹ เพราะอย่างนี้ จึงมีสติปัญญาของพระเจ้าบอกไว้ว่า 'เราจะส่งพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และพวกทูตพิเศษไปให้พวกเขา ซึ่งบางคนก็จะถูกพวกเขามา และบางคนก็จะถูกข่มเหง'⁵⁰ คนสมัยนี้จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคน ที่ถูกฆ่าตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมา⁵¹ นับจากเลือดของอาเบล จนถึงเลือดของเศคาริยาห์⁵² ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชาที่วิหารของพระเจ้า ใช่แล้ว เราจะบอกให้รู้ว่า คุณในสมัยนี้แหละที่จะต้องถูกลงโทษสำหรับเลือดของคนพวกนี้ทุกคน

52 น่าละอายจริงๆพวกคุณที่เก่งกฎปฏิบัติ เพราะคุณเอากฎแฉที่จะไขความรู้ออกไป แต่ตัวเองไม่ยอมเข้าไป แล้วยังขัดขวางคนอื่นที่กำลังจะเข้าไปอีกด้วย"

53 เมื่อพระเยซูออกไปแล้ว พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสี ก็เริ่มต่อต้านพระองค์อย่างหนัก และซักถามหลายๆเรื่องอย่างไม่หวังดี⁵⁴ เพื่อคอยจับผิดคำพูดของพระองค์

อย่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด

12 มีชาวบ้านหลายพันคนได้มายืนเบียดเสียดกันอยู่ พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ก่อนว่า "ระวังชื่อของพวกฟาริสีไว้ให้ดี นั่นคือความหน้าซื่อใจคด¹ ของพวกเขา² ทุกอย่างที่ดีบังไว้ก็จะถูกเปิดโปงออกมา และทุกอย่างที่เป็นความลับก็จะถูกเปิดเผย³ สิ่งที่คุณแอบพูดกันในที่มืดจะได้ยินในที่แจ้ง และสิ่งที่คุณกระซิบข้างหูในห้องส่วนตัว ก็จะถูกระบุจากบนดาดฟ้า"

ควรกลัวใคร
(มธ. 10:28-31)

4 "เพื่ออนุรักษ์ อย่ากลัวมนุษย์เลย เพราะเขามาได้แต่เพียงร่างกายเท่านั้น หลังจากนั้นเขาก็ทำอะไรคุณไม่ได้อีกแล้ว⁵ แต่ให้

ถวายหนึ่งในสิบ แปลว่า "ถ้ามีรายได้ 10 บาทก็ให้พระเจ้า 1 บาท"
ต้นธู ไม่พบชนิดหนึ่งมีใบเขียวตลอดปี ดอกของมันมีสีเหลืองและมีกลิ่นแรง ใบของมันมีรสขม ในสมัยก่อนใช้เป็นการแก้ปวด และยากระตุ้น ### นำละอาย ... โดยไม่รู้ตัว ตามกฎของโมเสส คนที่แตะต้องหลุมฝังศพจะไม่สามารถมีส่วนร่วมในพิธีนมัสการพระเจ้า ในข้อนี้พระเยซูบอกพวกเขาฟาริสีทำให้คนไม่สามารถเข้ามาหาพระเจ้าเหมือนกัน ดูเพิ่มเติมได้จาก ก็นดาวิคี 19:16; มัทธิว 23:15 § เลือดของอาเบล ... เศคาริยาห์ พระคัมภีร์ของชาวอิสราเอล บอกว่าอาเบลเป็นคนแรกที่ถูฆ่า และเศคาริยาห์เป็นคนสุดท้ายที่ถูกฆ่า § หน้าซื่อใจคด หรือหน้าไหว้หลังหลอก คำนี้แปลตรงๆจากภาษากรีกว่า การแสดงหรือการเล่นละคร

เกรงกลัวพระองค์ ผู้ที่มีอำนาจที่นอกจากจะฆ่าแล้วยังโยนลงไป
ในนรกได้อีกด้วย ใช่แล้ว เรามอบให้เกรงกลัวผู้นี้แหละ
6 ขนาดนกรกระจอกห้าตัว ชายแค่มองบาท พระเจ้าก็ยังไม่เคย
ลืมห่วงมันสักตัว 7 ขนาดผมทุกเส้นบนหัวคุณ พระองค์ก็นับไว้
หมดแล้ว อย่ากลัวเลย เพราะคุณมีค่ามากกว่านกรกระจอกทั้งฝูง
มากนัก”

การยอมรับพระเยซูต่อหน้ามนุษย์
(มธ. 10:32-33; 12:32; 10:19-20)

8 “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์
ก็จะยอมรับเขาต่อหน้าทูตของพระเจ้าเหมือนกัน 9 แต่คนที่ไม่
ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็คงจะไม่ยอมรับเขาต่อหน้าพวกทูต
สวรรค์ของพระเจ้าเหมือนกัน

10 พระเจ้าจะยกโทษให้กับคนที่ใส่ร้ายบุตรมนุษย์ แต่พระเจ้าจะ
ไม่ยกโทษให้คนที่พูดหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์

11 เมื่อคุณถูกนำตัวไปสอบสวนในที่ประชุมชาวยิว และต้องยืน
อยู่ต่อหน้าพวกผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ไม่ต้องเป็น
ห่วงว่าจะพูดแก้ตัวยังไถ่ดี 12 เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะสอน
คุณว่าจะต้องพูดอะไรในเวลาไหน”

พระเยซูเตือนเรื่องความโลภ

13 มีชาวบ้านคนหนึ่งพูดว่า “อาจารย์ครับ ช่วยบอกให้พี่ชายผม
แบ่งมรดกให้ผมด้วยครับ”

14 แต่พระเยซูตอบว่า “พ่อหนุ่ม ใครเป็นคนตั้งให้เราเป็นผู้แบ่ง
มรดกระหว่างคุณสองคน” 15 พระเยซูพูดอีกว่า “ระวังความโลภ
ทุกชนิด เพราะชีวิตที่แท้จริงนั้นไม่ได้อยู่ที่การมีทรัพย์สินสมบัติ
มากมาย”

16 แล้วพระองค์เล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟังว่า “มีชายที่ร่ำรวย
คนหนึ่ง ไร่นาของเขาให้พืชผลดีมาก 17 เขาคิดในใจว่า ‘ข้าจะทำ
ยังไถ่ดี ไม่มีทีจะเก็บพืชผลพวกนี้ของข้าแล้ว’ 18 เขาก็คิดว่า ‘อ้อ
รู้แล้ว ข้าจะรื้อยุ้งฉางพวกนี้ของข้าทิ้งแล้วสร้างขึ้นใหม่ให้ใหญ่
กว่าเดิม เพื่อจะได้เก็บพืชผลและสิ่งของทั้งหมดของข้าไว้ที่นั่น’
19 แล้วจะบอกกับตัวเองว่า ‘ข้าได้เก็บสะสมของดีๆไว้ตั้งมากมาย
แล้ว มีพอสำหรับหลายปี ไปกิน ดื่ม และใช้ชีวิตอย่างสนุกสนานดี
กว่า’ 20 แต่พระเจ้าบอกกับเขาว่า ‘ไอ้โง่ คินนี้เจ้าก็จะตายแล้ว
แล้วของที่เจ้าสะสมไว้จะตกไปเป็นของใครกัน’

21 มันก็จะเป็นอย่างนี้แหละ สำหรับคนที่ชอบสะสมความร่ำรวย
ให้กับตัวเอง แต่ไม่ร่ำรวยในสายตาพระเจ้า”

แสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อน
(มธ. 6:25-34, 19-21)

22 แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกศิษย์ว่า “เพราะอย่างนี้ เราถึงขอ
บอกพวกคุณว่า ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ว่าจะมีอะไรกิน หรือ
เป็นห่วงร่างกายว่าจะมีอะไรสวมใส่ไหม 23 เพราะชีวิตนั้นสำคัญ
ยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเสื้อผ้า 24 ดูอย่างอีกาสิ
มันไม่ต้องหว่านหรือเก็บเกี่ยว ไม่มีห้องเก็บของหรือยุ้งฉาง แต่
พระเจาก็เลี้ยงดูพวกมัน พวกคุณมีค่ามากกว่านกลหลายเท่าตัว
25 กังวลไปทำไม กังวลแล้วทำให้ชีวิตคุณยืดอกออกไปได้อีกสักชั่ว-
โมงหรือเปล่านั้น 26 ถ้าแม้แต่เรื่องเล็กๆแค่นี้ ยังทำไม่ได้เลย แล้ว
ยังจะไปกังวลเกี่ยวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้อีกทำไม 27 ดูอย่างดอกไม้
ป่าสิว่ามันโตได้ยังงั้น มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั้นด้วยตัวเอง แต่ก็
ยังสวยกว่ากษัตริย์ซาโลมอนในชุดเต็มยศเสียอีก 28 ขนาดหญ้า
ในทุ่งซึ่งอยู่แค่วันนี้ แล้วพรุ่งนี้ถูกเฉา พระเจ้ายังรู้จักที่จะตกแต่ง
ให้สวยแบบนี้ แล้วนับประสาอะไรกับพวกคุณเล่า พระองค์จะไม่
ยิ่งตกแต่งให้มากกว่าทุ่งหญ้าหรือ พวกคุณนี่ช่างมีความเชื่อที่น้อย
เสียจริงๆ 29 เลิกกังวลเกี่ยวกับอาหารได้แล้วว่าจะมีอะไรกินหรือ
ดื่ม 30 ประชาชาติทั้งหลายในโลกนี้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าก็ดิ้นรนหาสิ่ง

เหล่านี้กัน แต่พระบิดาของคุณรู้อยู่แล้วว่าสิ่งเหล่านี้จำเป็นสำหรับ
คุณ 31 แต่ให้ดิ้นรนหาอาณาจักรของพระเจ้าแทน แล้วพระองค์จะ
ให้สิ่งจำเป็นทั้งหมดนี้กับคุณ”

อย่าไว้วางใจเงิน

32 “ฝูงแกะเล็กๆเอ๋ย ไม่ต้องกลัวนะ เพราะพระบิดาของคุณยินดี
ที่จะมอบอาณาจักรให้กับคุณ 33 ให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่
เอาเงินไปแจกให้กับคนจน แล้วจัดหาเงินที่ไม่มีวันเก่าหรือ
ขาดให้กับตัวเอง คือทรัพย์สินสมบัติบนสวรรค์ที่ไม่มีวันหมด ขโมย
ก็ลักเอาไปไม่ได้ และตัวมอดก็กัดกินไม่ได้ด้วย 34 เพราะทรัพย์สิน
สมบัติของคุณอยู่ที่ไหน ใจของคุณก็อยู่ที่นั่นด้วย”

เตรียมตัวให้พร้อมเสมอ
(มธ. 24:45-51)

35 “แต่งตัวเตรียมพร้อมที่จะรับใช้อยู่เสมอ และจุดตะเกียงให้
ส่องสว่างอยู่เสมอ 36 เหมือนกับคนที่กำลังคอยเจ้านายของตน
กลับมาจากงานแต่งงาน เมื่อเขามาเคาะประตูเรียก ก็จะได้เปิด
ให้ทันที 37 พวกคนโง่ที่เจ้านายกลับมาพบข้างเตียงคืนคอยเขาอยู่
ก็ถือว่ามิเคยจริงใจ เราจะไม่บอกให้รู้ว่า นายคนนั้นจะพาพวกคน-
โง่ไปนั่งที่โต๊ะ และเขาก็จะใส่ผ้ากันเปื้อน มาคอยให้บริการพวก
คนโง่ที่นั่นกินอยู่ 38 ถ้านายกลับมาตอนเที่ยงคืนหรือตีกลางคืน
แล้วพบว่าคนโง่อยู่เตรียมพร้อมอย่างนั้น พวกเขาก็มีเกียรติ
จริงๆ 39 แต่ให้รู้ละว่า ถ้าเจ้าของบ้านรู้ตัวว่า ขโมยจะมาเวลาไหน
เขาจะไม่ปล่อยให้ขโมยงัดเข้ามาในบ้านแน่ 40 พวกคุณก็เหมือน
กัน ให้เตรียมพร้อมอยู่เสมอ เพราะบุตรมนุษย์จะมาตอนที่คุณ
คาดไม่ถึง”

ใครคือผู้รับใช้ที่ไว้ใจได้
(มธ. 24:45-51)

41 เบโตรีได้ถามว่า “อาจารย์ครับ เรื่องเปรียบเทียบนี้ อาจารย์
เล่าให้แต่พวกเราฟังเท่านั้น หรือเล่าให้กับทุกคนฟัง”
42 องค์เจ้าชีวิตจึงตอบว่า “ใครคือพ่อบ้านที่ซื่อสัตย์และฉลาด ที่
เจ้านายมอบหมายให้ดูแลและจัดหาอาหารให้กับทาสอื่นๆตามเว-
ลา 43 เมื่อนายกลับมาเห็นทาสคนนั้นทำงานอย่างดี ทาสคนนั้นก็
จะได้รับเกียรติจริงๆ 44 เราจะบอกให้รู้ว่า เจ้านายจะแต่งตั้งทาส
คนนั้นให้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขา 45 แต่ถ้าทาสคนนั้น
คิดในใจว่า ‘นายของข้ายังไม่กลับมาหรอก’ ก็เลยเริ่มทุบตีพวก
ทาสชายหญิงคนอื่นและกินดื่มจนเมา 46 เจ้านายจะกลับมา
ในวันและเวลาที่เขาไม่คาดคิด แล้วเขาก็จะถูกตัดเป็นชิ้นๆพร้อม
กับทาสคนอื่นๆที่ไม่เชื่อฟัง

47 ทาสที่ไม่ยอมเตรียมตัว หรือไม่ทำตามสิ่งที่เจ้านายสั่งให้ทำ
จะถูกเขียนอย่างหนัก 48 แต่ถ้าทาสไม่รู้ว่าจะเจ้านายสั่งให้ทำอะไร
ก็จะถูกเขียนน้อยหน้อยเมื่อทำผิด พระเจ้าให้พระพรกับใครมาก
คนนั้นก็ต้องคืนมาก พระเจ้าฝึกความรับผิดชอบให้กับใครมาก
พระองค์ก็จะคาดหวังมากจากคนนั้น”

ความแตกแยกกันเรื่องพระเยซู
(มธ. 10:34-36)

49 “เรามาเพื่อทำให้โลกนี้ลุกเป็นไฟ เราอยากให้มีคนลุกเป็นไฟ
เตี้ยวันเดียว 50 แต่เราต้องได้รับการจุ่มลงไปในความทุกข์เสียก่อน
เราเองก็รู้สึกทุกข์ใจมากจนกว่ามันจะสำเร็จ 51 อย่าคิดว่าเรามา
เพื่อนำความสงบสุขมาให้กับโลกนี้ แต่เรามาเพื่อทำให้เกิดการ
แตกแยกต่างหาก 52 ต่อไปในครอบครัวที่มีห้าคนจะแตกแยกกัน
เป็นสองฝ่าย สามต่อสอง หรือสองต่อสาม 53 จะเกิดการแตกแยก
กันระหว่างพ่อกับลูกชาย แม่กับลูกสาว และแม่ผัวกับลูกสะใภ้”

ให้เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นเดี๋ยวนี้

(มธ. 16:2-3)

54 แล้วพระเยซูหันไปพูดกับชาวบ้านว่า “เมื่อคุณเห็นก้อนเมฆมืดครึ้มลอยมาจากทิศตะวันตก คุณก็พูดว่า ‘ฝนจะตกแล้ว’ แล้วมันก็ตกจริงๆ 55 เมื่อคุณเห็นลมพัดมาจากทิศใต้ คุณก็บอกว่า ‘อากาศจะร้อนแน่ๆ’ และมันก็เป็นอย่างนั้น 56 ใ้พวกหน้าซื่อใจคด พวกคุณรู้จักที่จะตีความหมายของดินฟ้าอากาศ แต่กลับไม่รู้จักรักความหมายของสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้

ใกล้เกลี่ยกับคู่กรณี

(มธ. 5:25-26)

57 คุณตัดสินใจเอาเองไม่ได้หรือ ว่าคุณควรจะทำยังไง 58 เมื่อคุณกำลังไปศาลกับคนที่ฟ้องร้องคุณ พยายามใกล้เกลี่ยกับเขาซะในระหว่างทาง ไม่อย่างนั้นเขาจะลากตัวคุณไปพบผู้พิพากษาและผู้พิพากษาก็จะส่งตัวคุณให้กับผู้คุมเพื่อจับเข้าคุก 59 เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะถูกขังจนกว่าจะเซ่หนี้ครบทุกบาททุกสตางค์”

กลับตัวกลับใจเสียใหม่

13 ตอนนั้นมียาคนมาเล่าให้พระเยซูฟังว่า มีชาวกาลิลีซึ่งถูกปีศาจฆ่าตาย ในขณะที่กำลังถวญเครื่องบูชาพระเจ้าอยู่ 2 พระเยซูจึงตอบว่า “พวกคุณคิดว่าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับพวกเขา เพราะพวกเขาบาปหนักกว่าชาวกาลิลีคนอื่นหรือ 3 เราจะบอกให้รู้ว่าไม่ใช่เลย แต่ถ้าพวกคุณไม่ยอมกลับตัวกลับใจ พวกคุณก็จะถูกทำลายเหมือนกัน 4 หรืออย่างคนสิบแปดคนที่ถูกหอคอยซิลโลอมพังลงมาทับตายนั้น คุณคิดว่า พวกเขาเป็นคนบาปหนักกว่าคนทั้งหมดที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มหรือ 5 ไม่ใช่เลย เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าคุณไม่กลับตัวกลับใจ พวกคุณทั้งหมดก็จะถูกทำลายเหมือนกับพวกเขาด้วย”

ต้นมะเดื่อที่ไม่มีลูก

6 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งปลูกต้นมะเดื่อไว้ที่สวนของตน เขามาเฝ้าดูลูกของมัน แต่ก็ไม่เคยเจอเลย 7 ชายคนนั้นจึงพูดกับคนสวนว่า ‘ผมมาหาลูกมะเดื่อเป็นเวลาลูสามปีแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอเลย โคนกิ่งเถอะปลูกไว้ก็เปลืองเนื้อที่เปล่าๆ’ 8 คนเฝ้าสวนตอบว่า ‘นายครับ ขอเวลาอีกปีเถอะแล้วผมจะพรวนดินใส่ปุ๋ยให้มัน 9 แล้วถ้าปีหน้ามันออกลูกก็ดีไป แต่ถ้ายังไม่ออกลูกอีก ก็ค่อยโค่นมันทิ้ง”

พระเยซูขับไล่ผีให้ผู้หญิงในวันหยุดทางศาสนา

10 ในวันหยุดทางศาสนา พระเยซูกำลังสั่งสอนอยู่ที่ประชุมชาวยิวแห่งหนึ่ง 11 ในที่นั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกผีชั่วเข้าสิงจนพิการมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว นางหลังค่อมและยึดตัวตรงไม่ได้เลย 12 เมื่อพระเยซูเห็นนาง ก็เรียกนางเข้ามาพบและพูดว่า “หญิงเอ๋ย เธอได้รับการปลดปล่อยจากโรคแล้ว” 13 พระองค์ก็วางมือลงบนตัวนาง หญิงคนนั้นก็ยึดตัวตรงขึ้นทันที และสรรเสริญพระเจ้า

14 แต่ผู้นำที่ประชุมชาวยิวโกรธมาก ที่พระเยซูรักษาโรคในวันหยุดทางศาสนา เขาจึงบอกกับประชาชนว่า “ในแต่ละอาทิตย์ มีเวลาทำงานตั้งหกวัน ให้ไปรักษากันในวันเหล่านั้น อย่ามารักษาในวันหยุด”

15 องค์เจ้าชีวิตจึงตอบเขาไปว่า “ใ้พวกหน้าซื่อใจคด † จริงๆ แล้วในวันหยุดทางศาสนา พวกคุณแต่ละคนก็ได้แก้เชือกวัวหรือลา เพื่อจะออกไปกินหญ้าไม่ใช่หรือ 16 แล้วหญิงคนนี้เป็นลูกหลานของอับราฮัม ถูกซาตานผูกมัดมาเป็นเวลาสิบแปดปีแล้ว

† ใ้พวกหน้าซื่อใจคด หรือพวกหน้าไหว้หลังหลอกคำนี้แปลตรงๆจากภาษากรีก ว่า “นักแสดง” หรือ “คนเล่นละคร”

มันไม่ถูกต้องหรือที่จะปลดปล่อยให้เธอเป็นอิสระในวันหยุดทางศาสนา” 17 เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้ ก็ทำให้คนที่ต่อต้านพระองค์ อับอายขายหน้า แต่คนอินทรีย์ขึ้นชมยินดีในสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆที่พระองค์ทำ

อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนอะไร

(มธ. 13:31-33; มก. 4:30-32)

18 พระเยซูพูดว่า “อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนกับอะไร จะเปรียบเทียบกับอะไรดี 19 มันเปรียบเหมือนกับเมล็ดมัสตาร์ดที่มีคนนำไปปลูกไว้ในสวน เมื่อเมล็ดนั้นเติบโตขึ้นก็กลายเป็นต้นไม้ใหญ่ ที่มีนกมาทำรังตามกิ่งก้านของมันได้”

20 แล้วพระองค์ก็พูดอีกว่า “จะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับอะไรดี 21 มันก็เหมือน เชื้อฟที่ผู้หญิงคนหนึ่งผสมลงไป ในแป้งสามถัง แล้วมันทำให้แป้งทั้งก้อนฟูขึ้นมา”

ประตูแคบ

(มธ. 7:13-14, 21-23)

22 พระองค์ก็สั่งสอนไปเรื่อยๆตามเมืองและหมู่บ้านต่างๆที่พระองค์ผ่านในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม 23 มีคนหนึ่งถามว่า “อาจารย์ คนที่จะรอดนั้นมีอยู่นิดเดียวหรือ” พระองค์จึงตอบว่า 24 “คุณต้องพยายามสุดความสามารถที่จะผ่านประตูที่แคบนั้นเข้าไปให้ได้ เพราะจะมีหลายคนที่ยพยายาม แต่ก็เข้าไปไม่ได้ 25 เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นมาปิดประตู พวกคุณก็จะยืนอยู่ข้างนอกเคาะประตู และอ้อนวอนว่า ‘ท่าน ช่วยเปิดประตูให้เราหน่อยครับ’ แต่เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘เราไม่รู้ว่าพวกเจ้าเป็นใคร หรือมาจากไหน’ 26 คุณจะตอบว่า ‘พวกเราเคยกินและดื่มด้วยกันกับท่าน และท่านยังเคยสั่งสอนพวกเราตามท้องถนนในเมือง’ 27 เจ้าของบ้านจะตอบว่า ‘เราไม่รู้ว่าเจ้าเป็นใคร หรือมาจากไหน ไปให้พ้น ใ้พวกทำชั่ว’ 28 พวกคุณจะยืนร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันอย่างเจ็บปวดอยู่ที่นั่น เมื่อเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และพวกผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งหมดอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่พวกคุณกลับถูกโยนออกมาข้างนอก 29 จะมีคนมาจากตะวันออก ตะวันตก จากเหนือและใต้มาร่วมในงานเลี้ยงที่อาณาจักรของพระเจ้า 30 แล้วคุณจะเห็นว่าพวกที่เคยอยู่ท้ายๆจะกลายมาเป็นพวกแรกๆและพวกที่เคยอยู่แรกๆจะกลายมาเป็นพวกท้ายๆ”

พระเยซูเส้ราไศกให้กับเมืองเยรูซาเล็ม

(มธ. 23:37-39)

31 ในเวลานั้นมีพวกฟาริสีมาบอกพระเยซูว่า “ไปจากที่นี่เร็ว เพราะเฮโรดอยากจะทำอาจารย์”

32 แล้วพระเยซูก็ตอบว่า “ไปบอก ไ้หมาจิ้งจอก † นั้นด้วยว่า เราจะขับผีชั่ว และรักษาโรคต่อไปในวันนี้ พรุ่งนี้ แล้วในวันที่สามเราก็จะทำงานจนเสร็จหมด 33 แต่เราจะต้องเดินทางต่อไป ในวันที่นี้ พรุ่งนี้ และมะริ่นนี้ เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าจะโดนฆ่าตายนอกเมืองเยรูซาเล็มก็ไม่ได้

34 เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เจ้าได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระเจ้าและเอาหินขว้างคนที่พระเจ้าส่งมาหาเจ้าจนตาย มีหลายครั้งที่เราอยากจะทำลูกๆของเจ้าเข้ามา เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าก็ไม่ยอม 35 ตอนนี้น้ำของพวกเจ้าจะถูกทอดทิ้งให้รกร้าง เราจะบอกให้รู้ว่าพวกเจ้าจะไม่ได้เห็นเราอีก จนกว่าจะถึงเวลาที่พวกเจ้าพูดว่า ‘ขอให้พระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต” ‡

†† หมาจิ้งจอก พระเยซูเปรียบเทียบเฮโรดว่าเป็นคนฉลาดและเจ้าเล่ห์ เหมือนหมาจิ้งจอก ‡ อ้างจากหนังสือ สดุดี 118:26

ผิดหรือไม่ที่รักษาในวันหยุดทางศาสนา

14 ครั้งหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา พระเยซูไปกินอาหารที่บ้านของผู้นำฟาริสีคนหนึ่ง พวกเขาติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิด ² มีชายคนหนึ่งที่เขาชอบมากมายืนอยู่ตรงหน้าพระองค์ ³ พระเยซูจึงถามพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกฟาริสีว่า “ผิดกฎปฏิบัติหรือเปล่าที่จะรักษาโรคในวันหยุด” ⁴ แต่พวกเขาไม่ตอบ พระเยซูจึงจับต้องตัวชายคนนั้น และรักษาเขาแล้วส่งเขากลับไป ⁵ พระองค์หันมาถามพวกนั้นว่า “ถ้าลูกของคุณหรือวัวของคุณตกบ่อในวันหยุด พวกคุณจะไม่รีบช่วยดึงขึ้นมาหรือ” ⁶ พวกเขา ก็เงียบ ไม่รู้จะตอบอย่างไร

อย่าคิดว่าตัวเองสำคัญกว่าคนอื่น

⁷ เมื่อพระเยซูเห็นว่าแขกที่มาในงานชอบเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ พระองค์ก็เลยใช้เรื่องเปรียบเทียบสอนว่า ⁸ “เมื่อมีคนเชิญคุณไปงานแต่งงาน อย่าไปเลือกนั่งในที่ที่มีเกียรติ เพราะเจ้าภาพอาจจะเชิญแขกที่สำคัญกว่าคุณมา ⁹ แล้วเจ้าภาพจะมาบอกกับคุณว่า ‘ช่วยลุกให้แขกคนหนึ่งนั่งหน่อย’ คุณก็จะเสียหน้าและต้องเลื่อนไปนั่งในที่ที่ไม่มีเกียรติ ¹⁰ ทำอย่างนี้สิ เวลาไปงานเลี้ยงให้ไปนั่งในที่ที่ไม่มีเกียรติ ซึ่งเมื่อเจ้าภาพเห็นก็จะมาบอกกับคุณว่า ‘เพื่อนรัก ย้ายขึ้นมานั่งในที่ที่มีเกียรตินี้เถิด’ คุณก็จะได้หน้าต่อหน้าแขกคนอื่น ๆ ¹¹ เพราะคนที่ยกตัวเองจะต้องถูกกดลง และคนที่ถ่อมตัวจะถูกยกขึ้น”

คุณจะได้รับรางวัล

¹² แล้วพระเยซูก็หันมาพูดกับเจ้าของบ้านว่า “เมื่อคุณจัดงานเลี้ยงมือกลางวัน หรือมือเย็นก็ตาม อย่าเชิญเพื่อนฝูงญาติพี่น้องหรือเพื่อนบ้านที่มีอันจะกินมา เพราะคนพวกนี้ก็จะเลี้ยงตอบแทน ¹³ แต่เมื่อคุณจัดงานเลี้ยง ให้เชิญคนยากจน คนพิการ คนซาเป คนตาบอด ¹⁴ เพราะคนพวกนี้ไม่สามารถจ่ายคืนได้ แต่พระเจ้าจะให้เกียรติ และให้รางวัลกับคุณ ในวันที่คนที่ทำตามใจพระเจ้าจะฟื้นขึ้นจากความตาย”

เรื่องราวเกี่ยวกับงานเลี้ยงครั้งใหญ่

(มธ. 22:1-10)

¹⁵ มีชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินเรื่องนี้ก็พูดกับพระเยซูว่า “ถือว่าเป็นเกียรติจริงๆ สำหรับคนที่ได้กินอาหารที่งานเลี้ยงในอาณาจักรของพระเจ้า”

¹⁶ พระเยซูก็ตอบเป็นเรื่องเปรียบเทียบว่า “มีชายคนหนึ่งจัดงานเลี้ยงใหญ่โต และเชิญแขกมากมาย ¹⁷ เมื่อเตรียมทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็ส่งคนไปบอกกับแขกทั้งหลายว่า ‘มาได้แล้วครับ ทุกอย่างพร้อมแล้ว’ ¹⁸ แต่แขกแต่ละคนก็แก้ตัวกันต่างจนวนาน คนแรกบอกว่า ‘ขอโทษที่ไปไม่ได้ ต้องไปดูแลนาที่เพิ่งซื้อใหม่’ ¹⁹ อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘ขอโทษที่ไปไม่ได้ เพิ่งซื้อวัวมาห้าคู่ ต้องไปทดสอบมันดูหน่อย’ ²⁰ อีกคนหนึ่งก็บอกว่า ‘เพิ่งแต่งงาน ไปไม่ได้หรอก’

²¹ เมื่อคนใช้กลับมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้เจ้านายฟัง เจ้านายก็โกรธมาก จึงสั่งคนใช้ว่า ‘รีบไปที่ถนนตามตรอกซอกซอยในเมืองนี้ และพาคนยากจน คนพิการ คนซาเป และคนตาบอดมาที่นี่’ ²² ต่อมาคนใช้เหล่านั้นมารายงานเจ้านายว่า ‘ผมทำตามที่ท่านสั่งแล้ว แต่ก็ยังมีที่ว่างเหลืออยู่อีก’ ²³ เจ้านายจึงสั่งว่า ‘ถ้านั้นให้ออกไปถนนนอกเมืองและตามถนนในชนบท ไปเร่งเร้าพวกเขา มาที่บ้านของเราเต็มให้ได้’ ²⁴ เราขอบอกให้รู้ว่า พวกนั้นที่เราได้เชิญในตอนแรกจะไม่มีใครได้ชิมอาหารในงานเลี้ยงของเราเลย”

คัมหมืดใหม่ที่จะติดตามพระเยซู

(มธ. 10:37-38)

²⁵ ผู้คนมากมายเดินตามพระเยซูไป พระองค์หันมาพูดกับพวกเขาว่า ²⁶ “ถ้าพวกคุณอยากเป็นศิษย์ของเรา คุณต้องเกลียด + พ่อแม่ เมีย ลูกๆ รวมทั้งพี่น้องและชีวิตของตัวเอง ²⁷ คนที่ไม่ได้แบกไม้กางเขนของตัวเองตามเรามา ก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้ ²⁸ สมมุติว่า คุณต้องการจะสร้างหอค้อย สิ่งแรกที่คุณต้องทำคือ ต้องคิดราคาค่าก่อสร้างก่อน ว่ามีเงินพอหรือเปล่า ²⁹ เพราะไม่อย่างนั้น เมื่อคุณลงฐานแล้วเกิดเงินหมดก็ต่อหยุดสร้าง คนอื่นเห็นก็จะหัวเราะเยาะเอาได้ ³⁰ ว่า ‘คนนี่ลงมือสร้าง แต่ไม่มีปัญญาสร้างให้เสร็จ’

³¹ หรือสมมุติว่า กษัตริย์องค์หนึ่งจะออกไปทำสงครามกับกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง เขาจะไม่นั่งลงวางแผนก่อนหรือ ว่าทหารหนึ่งหมื่นคนของเขาจะไปสู้ชนะทหารสองหมื่นคนที่ยกทัพมาได้หรือเปล่า ³² ถ้าเขาคิดว่าสู้ไม่ได้ เขาจะต้องรีบส่งคนไปเจรจาสงบศึก ในขณะที่กองทัพหนุนอยู่ใกล้ไกล ³³ ก็เหมือนกัน ถ้าคุณไม่ยอมสละทุกสิ่งที่คุณมีอยู่ คุณก็เป็นศิษย์ของเราไม่ได้”

เกลือที่หมดค่า

(มธ. 5:13; มก. 9:50)

³⁴ “เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มแล้ว ก็จะทำให้มันเค็มอีกได้อย่างไร ³⁵ จะเอาไปใส่ดินหรือผสมกับปุ๋ยก็ไม่ได้ มีแต่ต้องโยนทิ้งไปเท่านั้น คนที่มีหูที่ฟังเอาไว้ให้ดี”

ความดีใจในสวรรค์

(มธ. 18:12-14)

15 ในเวลานั้นมีพวกเก็บภาษี + และพวกคนบาปทั้งหลายต่างก็รวมล้อมกันเข้ามาฟังพระเยซูสั่งสอน ² พวกฟาริสีและครูสอนกฎปฏิบัติก็บ่นกันว่า “คนนี่ยอมต้อนรับคนบาปและยังกินอาหารกับพวกเขาด้วย”

³ พระเยซูจึงเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้ฟังว่า ⁴ “สมมุติว่า พวกคุณคนหนึ่งมีแกะอยู่หนึ่งร้อยตัว แล้วตัวหนึ่งหลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้ในทุ่งหญ้าแล้วออกไปตามหาแกะตัวที่หายไปจนกว่าจะพบหรือ ⁵ เมื่อพบแกะตัวนั้นแล้วเขาก็ดีใจมากแบกมัน ⁶ กลับมาบ้าน แล้วเรียกเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้ากันและบอกว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบแกะที่หลงหายไปแล้ว’ ⁷ เราจะบอกให้รู้ว่า ในสวรรค์ก็เหมือนกัน เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ ก็จะเป็นเรื่องที่น่ายินดีมากกว่ามีคนดีเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องกลับตัวกลับใจ”

⁸ “สมมุติว่าหญิงคนหนึ่งมีเหรียญเงิน † อยู่สิบเหรียญ แล้วทำตกหายไปหนึ่งเหรียญ นางจะไม่จุดตะเกียงและกวาดบ้าน ค้นหาทุกซอกทุกมุมจนกว่าจะพบหรือ ⁹ เมื่อหาเหรียญนั้นเจอแล้ว นางก็เชิญเพื่อนบ้านเพื่อนฝูงมาพร้อมหน้า และพูดว่า ‘มาร่วมฉลองกันหน่อย เพราะฉันพบเหรียญที่สูญหายไปแล้ว’ ¹⁰ เราจะบอกให้รู้ว่า พระเจ้าก็ชื่นชมยินดีอย่างนั้นเหมือนกันต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อมีคนบาปคนหนึ่งกลับตัวกลับใจ”

พ่อที่มีใจเมตตา

¹¹ พระเยซูพูดว่า “ชายคนหนึ่งมีลูกชายสองคน ¹² ลูกคนเล็กพูดว่า ‘พ่อครับ ช่วยแบ่งสมบัติส่วนที่เป็นของลูกให้ด้วย’ พ่อจึงแบ่งสมบัติให้กับลูกชายทั้งสองไป ¹³ หลังจากนั้นไม่นาน ลูกคนเล็กก็รวบรวมทรัพย์สมบัติทั้งหมดของเขา เดินทางไปเมืองไกล

+ เกลียด ในที่นี้มีความหมายว่า ให้คุณค่าน้อยกว่า หรือ ให้ความสำคัญน้อยกว่า † พวกเก็บภาษี คือ พวกคนยิวที่รับจ้างชาวโรมันเก็บภาษีจากคนยิวด้วยกัน คนพวกนี้ชอบโกง และเป็นที่ยึดชังของพวกยิวด้วยกันมาก ‡ เหรียญเงิน หรือเหรียญเดนาเรียน คือ เงินของพวกโรมัน หนึ่งเหรียญเดนาเรียนเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน

และเขาก็ใช้จ่ายเงินทองอย่างสุรุ่ยสุร่าย 14 จนหมดเนื้อหมดตัว พอเกิดก้นดาอาหารอย่างรุนแรงทั่วแผ่นดินนั้น เขาก็เริ่มไม่มีอะไรจะกิน 15 เขาก็เลยไปรับจ้างทำงานกับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง เขาถูกส่งให้ไปเลี้ยงหมูในทุ่งนา 16 เขาหิวมาก อยากจะกินอาหารที่หมูกิน แต่ก็ไม่มีใครหืออะไรเขากินเลย 17 ในที่สุด เขาก็สำนึกตัวได้และพูดว่า ‘ลูกจ้างของพ่อเรามีอาหารกินอย่างเหลือเฟือ แต่ดูเรานี้ กำลังจะอดตายอยู่แล้ว 18 เราจะกลับไปหาพ่อและพูดกับพ่อว่า “พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อตัวพ่อ 19 ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป ให้ลูกเป็นลูกจ้างคนหนึ่งของพ่อเถอะครับ”’

20 ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นกลับไปหาพ่อของเขา ขณะที่เขายังอยู่แต่ไกล พ่อของเขาก็มองเห็นและเวทนาสงสาร วิ่งออกไปสวมกอดและจูบเขา 21 ลูกชายจึงพูดว่า ‘พ่อครับ ลูกได้ทำบาปต่อพระเจ้าและต่อพ่อ ลูกไม่สมควรที่จะเป็นลูกของพ่ออีกต่อไป’ 22 แต่พ่อหันไปสั่งคนรับใช้ว่า ‘เร็วเข้าไปเอาเสื้อผ้าที่ดีที่สุดมาใส่ให้เขา เอาแหวนมาสวมนิ้วเขาและเอารองเท้ามาใส่ให้เขาด้วย 23 แล้วไปฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีมาเลี้ยงฉลองกัน 24 เพราะลูกชู้คนนี้ได้ตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ เคยหลงหายไปแต่ตอนนี้พบแล้ว’ แล้วพวกเขาก็เลี้ยงฉลองกัน

25 เมื่อลูกชายคนโตที่ทำงานอยู่ในทุ่งกลับมาใกล้จะถึงบ้าน เขาได้ยินเสียงร้องรำทำเพลงกัน 26 จึงเรียกคนใช้เข้าไปถามว่า ‘เกิดอะไรขึ้น?’ 27 คนใช้จึงตอบว่า ‘น้องชายของท่านกลับมาบ้านด้วยความปลอตภัย พ่อของท่านก็เลยให้ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีเลี้ยงฉลองกัน’ 28 พี่ชายโกรธมากและไม่ยอมเข้าไปในงานเลี้ยง พ่อเขาจึงออกมาขอร้องให้เข้าไปข้างใน 29 แต่เขาตอบพ่อไปว่า ‘ดูเอาเถอะ ผมรับใช้พ่อกันมาหลายปี และไม่เคยขัดคำสั่งพ่อเลย แต่พ่อยังไม่เคยให้หืออะไรผมเลย แม้แต่แพะสักตัวเพื่อเลี้ยงฉลองกับเพื่อนฝูงก็ไม่มี 30 แต่พอไอ้ลูกของพ่อคนนั้นกลับมา หลังจากที่เขาทรยศสมบัติของพ่อไปกับหญิงโสเภณีจนหมดเกลี้ยง พ่อก็ฆ่าลูกวัวตัวอ้วนพีฉลองให้กับมัน’ 31 พ่อจึงพูดว่า ‘ลูกรัก ลูกอยู่กับพ่อตลอดเวลา ทรยศสมบัติทุกอย่างของพ่อก็เป็นของลูกอยู่แล้ว 32 แต่พวกเรารอคอยจิตใจและเฉลิมฉลองกัน เพราะนี่องตายไปแล้วแต่ฟื้นขึ้นมาใหม่ หลงหายไปแล้วแต่กลับพบกันอีก”

ทรัพย์สินสมบัติที่แท้จริง

16 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “เศรษฐีคนหนึ่งได้จ้างผู้จัดการคนนั้นใช้จ่ายเงินทองของเศรษฐีอย่างสุรุ่ยสุร่าย 2 เศรษฐีจึงเรียกผู้จัดการคนนั้นมาถามว่า ‘เจ้าจะแก้ตัวว่ายังไงในเรื่องที่เราได้ยินมานี้ ไปเอาบัญชีที่เจ้าจัดการอยู่คืนมา เราไล่เจ้าออกแล้ว’ 3 ผู้จัดการคนนั้น จึงคิดในใจว่า ‘ทำยังไงดี นายกำลังจะไล่ออก จะไปขุดดินก็ไม่มีแรง จะไปขอร้องทานก็อายเขา 4 อ้อ รู้แล้วว่าจะทำยังไงดี จะได้มีคนต้อนรับเข้าบ้านเขาตอนที่ตกงาน’ 5 เขาจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาถามทีละคน เขาถามคนแรกว่า ‘คุณเป็นหนี้หายผมอยู่เท่าไร?’ 6 เขาตอบว่า ‘นายมีนมะกอกร้อยถัง’ ผู้จัดการจึงบอกเขาว่า ‘นี่ไปเก็บนมะกอกของคุณ รีบนั่งลงแก็เป็นหนี้สิบถังเร็วเข้า’ 7 แล้วเขาก็ถามคนที่สองว่า ‘คุณเป็นหนี้อยู่เท่าไร?’ เขาก็ตอบว่า ‘ข้าวสาลีหนึ่งร้อยถัง’ ผู้จัดการจึงพูดกับเขาว่า ‘เอาไปเก็บนมะกอกเป็นแปดสิบถัง’ 8 เศรษฐีก็ชมผู้จัดการขี้โกงคนนั้นว่าเอาตัวรอดเก่ง ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะคนของโลกละเอาตัวรอดในเรื่องแบบนี้เก่งกว่าคนของพระเจ้า

9 เราจะบอกให้รู้ว่า ให้ใช้เงินทองที่มีอยู่ในโลกนี้คบหาเพื่อนไว้ เพราะเมื่อเงินทองหมดไป เพื่อนๆก็จะได้อ่อนรับคุณเข้าอยู่ในบ้านที่ถาวรตลอดไป

10 คนที่ไว้ใจได้ในเรื่องเล็กๆก็จะไว้ใจได้ในเรื่องใหญ่ๆด้วย แต่คนที่ไว้ใจไม่ได้แม้แต่ในเรื่องเล็กๆก็จะไว้ใจไม่ได้ในเรื่องใหญ่ๆด้วย 11 ถ้านาถาทรัพย์สินสมบัติในโลกนี้ ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วจะไว้ใจให้คุณดูแลทรัพย์สินสมบัติที่เที่ยงแท้ไฉน 12 ถ้าของของ

คนอื่น ยังไว้ใจคุณไม่ได้เลย แล้วใครจะกล้าให้คุณเป็นเจ้าของอะไรเล่า 13 ไม่มีทาสคนไหนรับใช้นายสองนายได้ เพราะเขาจะเกลียดนายคนหนึ่ง และรักอีกคนหนึ่ง หรือไม่ก็จะทุ่มเทให้กับคนหนึ่ง และจะถูกอีกคนหนึ่ง พวกคุณจะรับใช้พระเจ้า และเงินทองพร้อมๆกันไม่ได้หรอก”

คำสอนข้ออื่น ๆ

(มธ. 11:12-13)

14 ฝ่ายพวกฟาริสีที่เห็นแก่เงิน เมื่อได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้ก็หัวเราะเยาะพระเยซู 15 พระองค์จึงพูดว่า “พวกคุณพยายามจะให้คนมองว่าคุณทำตามใจพระเจ้า แต่พระเจ้ารู้จิตใจของพวกคุณ ชั่วร้าย สิ่งที่มีมนุษย์เห็นว่าสุดยอด พระเจ้ากลับเห็นว่าน่าขยะแขยง

16 แต่ก่อนนั้นพระเจ้าให้กฎต่างๆผ่านมาทางโมเสส และให้คำพูดต่างๆผ่านมาทางผู้พูดแทนพระเจ้า จนกระทั่งมาถึงสมัยของยอห์นคนที่ทำพิธีจุ่มน้ำนั้น นับตั้งแต่สมัยของยอห์นเป็นต้นมา ขาวดีเกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าก็ได้ประกาศออกไป ทำให้ทุกคนตอบสนองต่อขาวดีนี้อย่างเอาเป็นเอาตาย

17 ให้ฟ้าและดินหายไป ยิ่งง่ายกว่า ที่จะให้จุดหนึ่งหรือตัวอักษรหนึ่งในกฎปฏิบัติ หมดผลบังคับไป

18 ผู้ชายที่หย่ากับภรรยาของตนแล้วไปแต่งงานใหม่ ก็ถือว่ามีชู้ และผู้ชายที่มาแต่งงานกับหญิงที่หย่าร้างนี้ ก็ถือว่ามีชู้ด้วย

เศรษฐกิจกับลาซารัส

19 ครั้งหนึ่งมีเศรษฐีคนหนึ่ง เขาแต่งกายด้วยชุดสีม่วงราคาแพง และผ้าปูานเนื้อดี และใช้ชีวิตอย่างหรูหราทุกวัน 20 มีขอมานคนหนึ่งชื่อ ลาซารัส มีแผลเต็มตัวไปหมด นอนอยู่หน้าประตูบ้านเศรษฐี 21 เขาอยากกินแค่อาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีหมาก็มาเลียแผลของเขา 22 ต่อมาเมื่อขอมานนั้นตาย เหล่าทูตสวรรค์ก็มารับเขาไปอยู่กับอับราฮัม เศรษฐีก็ตายเหมือนกัน และถูกฝังไว้ 23 เศรษฐีไปอยู่ในแดนคนตาย และได้รับความทุกข์ทรมานมาก เขามองเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และเห็นลาซารัสอยู่ข้างๆอับราฮัม 24 เศรษฐีจึงร้องตะโกนว่า ‘คุณพ่ออับราฮัม สูงสารผมด้วยเถิดครับ ช่วยส่งลาซารัสมานี่หน่อย เพื่อเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของผมให้เย็นลง เพราะผมเจ็บปวดทรมานเหลือเกินในเปลวไฟนี้’ 25 แต่อับราฮัมพูดว่า ‘ลูกเอ๋ย จำได้ไหมตอนที่เจ้ายังมีชีวิตอยู่นั้น เจ้าได้รับแต่สิ่งดีๆแต่ลาซารัสนั้นได้รับแต่สิ่งที่ไม่ดี ตอนนี้อยู่มีความสุขอยู่ที่นั่น ส่วนเจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน 26 นอกจากนั้นก็มีเหวกว้างใหญ่ขวางกั้นพวกเราอยู่ เพื่อไม่ให้ไปมาหาสู่กันได้’ 27 เศรษฐีจึงพูดว่า ‘ถ้าอย่างนั้น ขอร้องคุณพ่ออับราฮัมให้ช่วยส่งลาซารัสไปที่บ้านผมด้วย 28 เพราะผมมีพี่น้องอยู่ห้าคน ลาซารัสจะได้ไปเตือนพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานเหมือนกับผมในที่นี้’

29 แต่อับราฮัมตอบไปว่า ‘พวกเรามีโมเสส และผู้พูดแทนพระเจ้าคอยเตือนอยู่แล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด’ 30 ผู้ช่วยเศรษฐีจึงพูดว่า ‘แต่ฉันไม่พอหรอก คุณพ่ออับราฮัม ถ้ามีคนหนึ่งที่ฟื้นขึ้นจากความตายไปเตือนพวกเขา พวกเขาจะกลับตัวกลับใจเสียไหม?’ 31 อับราฮัมจึงพูดกับเขาว่า ‘ถ้าพวกเขาไม่ฟังโมเสส และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ถึงจะมีคนที่ฟื้นขึ้นจากความตาย เขาก็จะไม่ฟังอยู่ดี”

การย่ำยวน การอภัย ความเชื่อ

(มธ. 18:6-7, 21-22; มก. 9:42)

17 พระเยซูพูดกับพวกศิษย์ว่า “จะมีสิ่งที่ย่ำยวนให้คนทำบาปเสมอ แต่คนที่มาย่ำยวน นั้นช่างน่าอายจริงๆ 2 ระหว่างการชักชวนคนที่ต่ำต้อยคนหนึ่งในพวกนี้ให้ทำบาป กับการถูกจับโยนลงไปในทะเลพร้อมกับมีหินไม่แข็ง 3 ล่ามคอดอยู่ อย่าง

หลังนี้ก็ยังจะดีกว่า 3 ระวังตัวไว้ให้ดี ให้ตักเตือนพี่น้องที่ทำบาป และอภัยให้เขาเมื่อเขากลับตัวกลับใจ 4 ถึงแม้เขาจะทำผิดบาป ต่อคุณถึงวันละเจ็ดครั้งก็ตาม แต่ถ้าทุกครั้งเขาบอกคุณว่า ‘ผม กลับตัวกลับใจแล้วครับ’ ก็ให้อภัยโทษเขา” 5 ฝ่ายพวกศิษย์เอก ก็ พุดต่อบอกเจ้าชีวิตว่า “ถ้าอย่างนั้น ช่วยเพิ่มความเชื่อให้กับเรา ด้วยครับ”

6 พระเยซูตอบว่า “แต่คุณมีความเชื่อเล็กเท่าเมล็ดมัสตาร์ดนี้ คุณก็สั่งให้ต้นหมอนทองต้นถอนรากถอนโคนไปปลูกอยู่ในทะเล ได้แล้ว”

ทาสที่ดี

7 “สมมุติว่าคุณมีทาสคนหนึ่ง เมื่อเขากลับมาจากไถนาหรือ เลี้ยงแกะ คุณจะพูดกับเขาใหม่ ว่า ‘รีบๆไปหาอะไรกินเร็ว’ 8 หรือ คุณจะพูดกับเขาว่า ‘ไปเตรียมอาหารมาสิ แล้วคอยรับใช้อยู่นี้ แหละ จนกว่าเราจะกินและดื่มเสร็จ แล้วเจ้าถึงค่อยไปกิน’ 9 นาย ต้องขบใจทาสที่เขาทำตามคำสั่งหรือ 10 พวกคุณก็เหมือนกัน เมื่อทำงานที่นายสั่งมาเสร็จแล้ว ก็ควรพูดว่า ‘พวกเราเป็นแค่ทาส ที่ทำตามหน้าที่เท่านั้น ไม่สมควรที่เจ้านายจะขบใจหรือ’”

ให้รู้จักขอบคุณ

11 ในระหว่างทางที่ไปเมืองเยรูซาเล็ม พระเยซูผ่านไปตามเขต แดนของแคว้นกาลิลีกับแคว้นสะมาเรีย 12 ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มี ชายสิบคนที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรง เข้ามาหาพระองค์ แต่ยืนอยู่ ห่างๆ 13 และร้องตะโกนว่า “เยชู นายท่าน สงสารพวกเราด้วย เถิด”

14 พระองค์ก็มองพวกเขา แล้วพูดว่า “ไปแสดงตัวให้พวกนักบวช + ดูลี” ในระหว่างทางที่ไปนั้น พวกเขา ก็หายจากโรค 15 คน หนึ่งโนน เมื่อเห็นว่าหายแล้ว ก็กลับมาร้องสรรเสริญพระเจ้า เสียงดัง 16 เขาก็มลงกราบขอบคุณอยู่ที่เท้าของพระเยซู เขาเป็น ชาวสะมาเรีย 17 พระเยซูถามว่า “มีสิบคนที่หายจากโรคไม่ใช่หรือ แล้วอีกเก้าคนอยู่ที่ไหน 18 ทำไมไม่มีแต่คนต่างชาติคนโน้นเท่านั้นหรือ ที่กลับมาสรรเสริญพระเจ้า” 19 แล้วพระเยซูก็บอกเขาว่า “ลุกขึ้น กลับไปได้แล้ว ความเชื่อของคุณทำให้หายจากโรคแล้ว”

อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ในหมู่พวกคุณ

(มธ. 24:23-28, 37-41)

20 วันหนึ่งพวกฟาริสีถามพระเยซูว่า “อาณาจักรของพระเจ้าจะ มาถึงเมื่อไหร่” พระองค์ก็ตอบว่า “เมื่ออาณาจักรของพระเจ้ากำลัง มา จะไม่มีอะไรเป็นกลางบอกเหตุให้คุณรู้หรือ 21 จะไม่มีใคร บอกได้หรือว่า ‘อยู่นี่ไง’ หรือ ‘อยู่นั่นไง’ เพราะดูลี อาณาจักร ของพระเจ้าอยู่ในหมู่พวกคุณแล้ว”

22 แต่พระองค์พูดกับพวกศิษย์ว่า “วันนั้นจะมาถึง เมื่อพวกคุณ อยากจะให้เห็นวันเวลาของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่คุณจะไม่ มีโอกาสได้เห็น 23 เมื่อมีคนมาบอกว่า ‘พระองค์อยู่นั่นไง หรือ อยู่ นี้ไง’ ก็ไม่ต้องออกไปเที่ยวตามหาหรือ” 24 “เพราะเมื่อบุตร มนุษย์มานั้น จะเห็นชัดเหมือนกับสายฟ้าแลบจากท้องฟ้าฟาก หนึ่งไปยังอีกฟากหนึ่ง 25 แต่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมาน หลายอย่างเสียก่อน และคนในยุคนี้จะไม่ยอมรับพระองค์

26 วันที่พระองค์กลับมา นั้น จะเหมือนกับสมัยของโนอาห์ 27 ที่ คนดื่มกินกันอยู่อย่างสนุกสนาน แต่งงานกันและยกลูกให้ แต่งงานกัน จนกระทั่งวันที่โนอาห์เข้าไปในเรือ แล้วน้ำก็ท่วมจนพวก เขาจมน้ำตายทั้งหมด

28 ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน คนกินดื่มกันอยู่ ชื้อขายกัน เพาะปลูกกัน ก่อสร้างกัน 29 จนกระทั่งถึงวันที่โลทออกจากเมือง

+ หินไม่แข็ง นี่เป็นหินไม่แข็งขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ลาเดินรอบๆ† ไปแสดง ตัวให้พวกนักบวช ตามกฎของโมเสสเมื่อคนยิวที่เป็นโรคผิวหนังร้ายแรงหายดี แล้ว เขาต้องไปให้พวกนักบวชสำรวจดูว่าหายจริงหรือเปล่า ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือเวรีตี บทที่ 13-14

โลโดม ก็มีไฟ และกำมะถันตกลงมาจากท้องฟ้า เผาผลาญท่า- ลายชีวิตผู้คนในเมืองนั้นจนหมดสิ้น

30 ในวันที่บุตรมนุษย์กลับมา มันก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน 31 ในวันนั้น คนที่อยู่บนดาดฟ้าบ้านก็อย่าเข้าไปเก็บข้าวของใน บ้านเลย หรือคนที่อยู่ในทุ่งนาก็อย่ากลับไปบ้านเอาอะไรเลย 32 จำเรื่องที่เกิดขึ้นกับเมียบของโลท † ไว้ให้ดี 33 คนที่อยากจะรักษา ชีวิตเอาไว้จะเสียชีวิต แต่คนที่ยอมสละชีวิตเก่า จะรักษาชีวิตไว้ 34 เราจะบอกให้รู้ว่า ในคืนนั้นเอง สองคนที่นอนอยู่บนเตียงเดียว กัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้ 35 หญิงสอง คนที่กำลังไม่แบ่งอยู่ด้วยกัน จะถูกจับไปคนหนึ่ง และถูกทิ้งไว้ คนหนึ่ง” 36 †

37 พวกศิษย์จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ มันจะเกิดขึ้นที่ไหน ครับ”

พระองค์จึงตอบว่า “ซาคศพอยู่ที่ไหน ผุ่งแร่ก็จะอยู่ที่นั่น”

พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐาน

18 พระเยซูได้เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ศิษย์ของพระองค์ฟัง เพื่อสอนให้พวกเขาอธิษฐานอยู่เสมอ และไม่สิ้นหวัง 2 พระองค์เล่าว่า “ในเมืองหนึ่ง มีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่ไม่เกรงกลัว พระเจ้า และไม่เคียดแค้นพี่น้องใครเลย 3 ในเมืองนี้มีหญิงม่าย คนหนึ่ง ที่เฝ้าสวนเวียนมาอ้อนวอนผู้พิพากษาคคนนั้นว่า ‘ช่วยตัดสิน คดีขอฉันอย่างยุติธรรมด้วยเถิด’ 4 ตอนแรกผู้พิพากษาไม่ได้ สนใจนางเลย แต่ในที่สุดผู้พิพากษาก็พุดกับตัวเองว่า ‘ถึงแม้เรา จะไม่เกรงกลัวพระเจ้า และไม่กลัวมนุษย์หน้าไหนทั้งนั้น 5 แต่ เราคงต้องให้ความยุติธรรมกับเธอ เพราะเธอเข้าซีคิวใจเหลือ เกิน จะได้เลิกมายุ่งวุ่นวายกับเราเสียที ไม่งั้นเราคงจะบ้าตาย แน่”

6 แล้วพระองค์ก็พุดต่อว่า “เห็นหรือเปล่าว่า ผู้พิพากษาซีโกงคน นี้พุดว่าอะไร 7 แล้วพระเจ้าจะไม่ให้ความยุติธรรมกับคนที่พระ- องค์ได้เลือกไว้ที่ร้องขอความช่วยเหลือต่อพระองค์ทั้งวันทั้งคืน หรือ พระองค์จะผลัดไปเรื่อยๆหรือ 8 เราจะบอกให้รู้ว่า พระองค์ จะรีบให้ความยุติธรรมกับเขา ว่าแต่เมื่อบุตรมนุษย์มาถึง พระ- องค์จะเจอบุคคลที่มีความเชื่อหลงเหลืออยู่ในโลกนี้หรือเปล่า”

ฟาริสีกับคนเก็บภาษี

9 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ เพื่อสอนคนที่เชื่อมั่นในตัว- เองเหลือเกินว่าทำตามใจพระเจ้า และชอบดูถูกคนอื่น พระองค์ เล่าว่า 10 “มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานที่วิหาร คนหนึ่งเป็นพวก ฟาริสี ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นคนเก็บภาษี 11 ฟาริสีคนนั้นยืนอยู่ตาม ลำพังและอธิษฐานว่า ‘พระเจ้า ขอขอบคุณที่ข้าพเจ้าไม่เป็นเหมือน มนุษย์คนอื่น ๆ เช่นพวกขโมย พวกซีโกง พวกมีชู้ หรือแม้แต่คน เก็บภาษีคนนี้ 12 ข้าพเจ้าอดอาหารอาทิตย์ละสองครั้ง และถวาย หนึ่งในสิบ † ของของทุกอย่างที่ได้มา’

13 แต่คนเก็บภาษีนั้น ยืนอยู่แต่ไกลในขณะที่อธิษฐาน ไม่กล้า แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า ได้แต่ทูปอกตัวเองคร่ำครวญว่า ‘ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดเมตตาข้าพเจ้าที่เป็นคนบาป’ 14 เราจะ บอกให้รู้ว่า เมื่อกลับบ้านไป คนที่พระเจ้ายอมรับคือคนเก็บภาษี ไม่ใช่ฟาริสี เพราะทุกคนที่ยกตัวเองขึ้นจะต้องถูกกดลง แต่ทุก คนที่ถ่อมตัวลงจะถูกยกขึ้น”

คนที่เข้าอาณาจักรของพระเจ้าต้องเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ

(มธ. 19:13-15; มก. 10:13-16)

15 มีคนอุ้มลูกเล็กๆมาให้พระเยซูจับตัวและอวยพรให้ เมื่อพวก ศิษย์เห็น ก็ต่อว่าพวกเขาไม่ให้ทำอย่างนั้น 16 แต่พระเยซูกลับ

†† เมียบของโลท เรื่องเกี่ยวกับเมียบของโลทอยู่ใน ปฐมกาล 19:15-17, 26 † † ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มเติมข้อความ ว่า a “ชายสองคนที่อยู่ในนา เดียวกัน คนหนึ่งจะถูกจับไป และอีกคนหนึ่งจะถูกทิ้งไว้” †† † ภายหนึ่งในสิบ แปลว่า ถ้ามีรายได้ 10 บาทก็ให้พระเจ้า 1 บาท

เรียกเด็ก ๆ พวกนั้นเข้ามาหาแล้วพูดว่า “ปล่อยให้พวกเด็กเล็ก ๆ เข้ามาหาเรา อย่าห้ามพวกเขา เพราะอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนที่เป็นเหมือนกับเด็กเล็ก ๆ พวกนี้” 17 เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้าใครไม่ยอมรับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนอย่างที่ได้เด็กเล็ก ๆ พวกนี้ยอมรับ คนนั้นจะไม่ได้เข้าในอาณาจักรของพระเจ้าแน่ ๆ”

คนรายนคนหนึ่งถามพระเยซู
(มธ. 19:16-30; มก. 10:17-31)

18 มีผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพระเยซูว่า “อาจารย์ผู้ประเสริฐผมจะต้องทำอะไรถึงจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป” 19 พระเยซูจึงถามว่า “คุณเรียกเราว่าผู้ประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐหรอกนอกจากพระเจ้าเท่านั้น” 20 คุณก็รู้จักปฏิบัติแล้วนี่ ที่ว่า ‘อย่ามีชู้ อย่าฆ่าคน อย่าขโมย อย่าเป็นพยานเท็จ และให้เคารพนับถือพ่อ แม่’ †

21 ผู้นำคนนั้นก็พูดว่า “ผมรักษากฎทั้งหมดนั้นมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ”

22 เมื่อพระองค์ได้ยินอย่างนั้น ก็พูดต่อไปว่า “คุณยังขาดอยู่อีกอย่างหนึ่ง คือให้ไปขายทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างที่คุณมี แล้วเอาเงินไปแจกจ่ายให้กับคนยากจน และคุณก็จะมีทรัพย์สินสมบัติอยู่ในสวรรค์ แล้วมาติดตามเรา” 23 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เสียใจอย่างหนักเพราะเขาร่ำรวยมาก

24 เมื่อพระเยซูเห็นว่าเขาเสียใจมาก จึงพูดขึ้นว่า “มันยากมากที่คนรวยจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า” 25 ความจริงแล้ว ให้ลูกล่อลูกรูเข็มยิ่งจะง่ายกว่าที่จะให้คนรวยเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า”

26 คนที่ได้ยินเรื่องนี้ ก็พูดว่า “ถ้าอย่างนั้น ใครจะไปรอดได้”

27 พระเยซูพูดว่า “สำหรับมนุษย์ เป็นไปไม่ได้หรอก แต่สำหรับพระเจ้าก็เป็นไปได้”

28 แล้วเปโตรก็พูดว่า “พวกเราได้สละสิ่งที่เป็นของเรา เพื่อมาติดตามพระองค์”

29 พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนไหนที่ได้สละบ้านเรือนหรือเมีย หรือพี่น้องหรือพ่อแม่ หรือลูก เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้าแล้วละก็ 30 เขาจะได้รับสิ่งตอบแทนหลายเท่าในชีวิตนี้ และจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปในโลกหน้าด้วย”

พระเยซูจะฟื้นขึ้นจากความตาย
(มธ. 20:17-19; มก. 10:32-34)

31 พระเยซูพาศิษย์เอกทั้งสิบสองคนปลีกตัวออกมาข้างๆ และพูดกับพวกเขาว่า “ฟังให้ดีนะ พวกเราจะขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ทุกอย่างที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้เกี่ยวกับบุตรมนุษย์ จะเกิดขึ้นที่นั่น” 32 เขาจะถูกส่งตัวให้กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิว † พวกนั้นจะหัวเราะเยาะ ดูถูก และถ่มน้ำลายรดเขา 33 คนเหล่านั้นจะเย้ยหยันและฆ่าเขา แต่ในวันที่สาม เขาจะฟื้นขึ้นจากความตาย” 34 แต่พวกศิษย์ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ที่พระองค์พูด เพราะความหมายของมันถูกแอบซ่อนไปจากพวกเขา พวกเขาจึงไม่รู้ว่าจะทำอะไร

พระเยซูรักษาคนตาบอด
(มธ. 20:29-34; มก. 10:46-52)

35 เมื่อพระเยซูมาถึงใกล้ถึงเมืองเยรีโค มีขอทานตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ข้างถนน 36 เมื่อได้ยินฝูงชนจำนวนมากเดินผ่านมา เขาก็ถามว่า “เกิดอะไรขึ้น”

37 คนเหล่านั้นบอกว่า “เยซูชื่อนาซาเร็ธกำลังผ่านมาทางนี้”

38 คนตาบอดก็ตะโกนว่า “เยซู บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

39 คนที่เดินนำหน้า ต่างก็สั่งกำชับให้เขาเงียบ แต่เขากลับยังตะโกนดังขึ้นว่า “บุตรดาวิด สงสารผมด้วยครับ”

† คัดมาจาก อพยพ 20:12-16 เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16-20 †† คนที่ไม่ใช่ยิว ความหมายตามตัวอักษรคือ “ชาติอื่นๆ”

40 พระเยซูก็เลยหยุด สั่งให้คนพาเขาเข้ามา แล้วพระองค์ถามเขาว่า 41 “อยากให้เราช่วยอะไร”

เขาจึงตอบว่า “ผมอยากมองเห็นครับท่าน”

42 พระเยซูจึงพูดกับเขาว่า “มองเห็นแล้วจะเห็น ความเชื่อของคุณช่วยให้คุณหายแล้ว”

43 เขามองเห็นทันที จึงติดตามพระเยซูไป และสรรเสริญพระเจ้า เมื่อชาวบ้านเห็นอย่างนั้น ทุกคนก็พากันยกย่องพระเจ้า

ตักเคียสคนเก็บภาษีอยากเห็นพระเยซู

19 พระเยซูเดินเข้าไปในเมืองเยรีโค 2 มีชายคนหนึ่งชื่อตักเคียส เป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี † ที่ร่ำรวยมาก 3 เขาอยากจะทำว่าพระเยซูเป็นใคร แต่เขามองไม่เห็น เพราะตัวเตี้ยและคนแน่นมาก 4 เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าพระเยซู แล้วปีนขึ้นไปตักคอยพระองค์อยู่บนต้นไม้ 5 เมื่อพระเยซูเดินมาถึง พระองค์ก็เงยขึ้นไปพูดกับตักเคียสว่า “ตักเคียส รีบลงมาเร็ว เราต้องไปพักที่บ้านคุณวันนี้”

6 เขารีบลงมา และพาพระองค์ไปบ้านของเขาด้วยความดีใจ 7 ทุกคนที่เห็นอย่างนั้น ก็บ่นกันว่า “เขาไปเป็นแขกในบ้านของคนบาปได้ยังไง”

8 ในวันนั้นตักเคียสลุกขึ้นบอกองค์เจ้าชีวิตว่า “อาจารย์ ผมจะบริจาคทรัพย์สินสมบัติครึ่งหนึ่งของผมให้กับคนจน และถ้าผมได้โกงใครมา ผมยินดีจะคืนให้เขาถึงสี่เท่า”

9 พระเยซูจึงพูดถึงเขาว่า “วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะเขาก็เป็นลูกหลานของอับราฮัมด้วยเหมือนกัน” 10 บุตรมนุษย์ มาที่นี่เพื่อเรื่องนี้แหละคือเพื่อค้นหาและช่วยคนที่หลงหายให้รอด”

กษัตริย์กับทาสสิบคน
(มธ. 25:14-30)

11 ขณะที่พวกเขา กำลังฟังเรื่องต่างๆนี้ พระเยซูก็เล่าเรื่องเปรียบเทียบอีกเรื่องหนึ่งให้ฟัง เพราะเกือบจะถึงเมืองเยรูซาเล็ม แล้วและพวกเขาบ้านคิดว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏให้เห็นในเร็ววัน 12 พระองค์เล่าว่า “มีเชื้อพระวงศ์องค์หนึ่งกำลังจะเดินทางไปแดนไกลเพื่อไปรับการแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ แล้วเขาจะกลับมา 13 ก่อนไป เขาก็เรียกทาสสิบคน มอบเงินให้สิบมินา † และสั่งว่า ‘เอาไปทำการค้าจนกว่าเราจะกลับมา’ 14 แต่คนเมืองนั้นเกลียดเขา จึงส่งตัวแทนตามหลังเขาไปเพื่อบอกว่า ‘เราไม่อยากจะคืนนี้มาเป็นกษัตริย์ของพวกเขา’

15 แต่สุดท้ายเขาก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกษัตริย์ และได้เดินทางกลับมา เขาเรียกพวกทาสที่เขาฝากเงินมาพบ เพราะอยากรู้ว่าพวกเขาทำกำไรได้เท่าไร 16 คนแรกมาถึงและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไร ได้สิบมินาครับ’ 17 เจ้านายชมเขาว่า ‘เยี่ยมมาก เจ้าเป็นทาสที่ดี ใจได้แม้แต่เรื่องเล็กๆเราจะให้เจ้าดูแลเมืองสิบเมือง’ 18 ทาสคนที่สองก็เข้ามาหาและบอกว่า ‘เจ้านายครับ เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมเอาไปทำกำไรได้ห้ามินา’ 19 เขาก็บอกทาสคนนั้นว่า ‘เราจะให้เจ้าดูแลห้าเมือง’ 20 แล้วทาสอีกคนหนึ่งก็เข้ามาพบและบอกว่า ‘เจ้านายครับ นี่เงินหนึ่งมินาของท่าน ผมได้เอาผ้าห่อเก็บไว้ในที่ที่ปลอดภัย 21 เพราะกลัวที่ท่านเป็นคนที่ไม่ดีร้ายทารุณ ชอบยึดเอาของคนอื่นมาเป็นของตนเอง และชอบเอาเปรียบคนอื่นโดยเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ตนเองไม่ได้หว่าน’ 22 นายผู้นั้นจึงดำไว้ว่า ‘โอ้ทาสชาติชั่ว เราจะลงโทษเจ้า ตามคำพูดของเจ้า ถ้าเจ้ารู้ว่า เราเป็นคนเข้มงวด ชอบยึดของของคนอื่นและชอบเอาเปรียบ 23 แล้วทำไมถึงไม่เอาเงินไปฝากธนาคาร เมื่อเรากลับมาจะได้รับทั้งเงินต้นพร้อมดอกเบี้ย’

† หัวหน้าคนเก็บภาษี คนยิวที่เก็บภาษีให้ชาวโรมันมักแอบโกงกินและคนยิวเกลียดชังคนพวกนี้มาก †† มินา เงินจำนวน 1 ถัง ซึ่งเรียกว่า มินา ตามภาษากรีก เป็นจำนวนเงินที่เพียงพอที่จะจ่ายเป็นค่าแรงให้กับคนงานหนึ่งคนเป็นเวลาสามเดือน

24 แล้วเขาก็สั่งพวกทาสที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า ‘เอาเงินที่เขามีสไปให้คนที่มิสลิปมินานัน’ 25 พวกเขายิ่งพูดว่า ‘เจ้านาย เขามีสลิปมินาแล้วนะ’ 26 เจ้านายตอบว่า ‘เราจะบอกให้รู้ว่า “คนที่ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขาถืออยู่ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้น แต่คนที่ไม่ได้ทำประโยชน์จากสิ่งที่เขาถืออยู่ ทุกสิ่งเขาก็จะถูกริบไปจนหมดด้วย” 27 แล้วไปจับพวกที่เป็นศัตรูของเราที่ไม่อยากให้เราเป็นกษัตริย์มาฆ่าต่อหน้าเรานี้”

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์
(มธ. 21:1-11; มก. 11:1-11; ยน. 12:12-19)

28 หลังจากที่เล่าเรื่องเสร็จแล้ว พระองค์เดินนำหน้าพวกเขาไปเมืองเยรูซาเล็ม 29 เมื่อพระองค์เดินทางมาถึงหมู่บ้านเบธพายี และหมู่บ้านเบธานีใกล้ภูเขามะกอกเทศ พระองค์ก็ได้ส่งศิษย์สองคนไปก่อนล่วงหน้า 30 พระองค์สั่งเขาว่า “ให้เขาไปในหมู่บ้านข้างหน้านั้น เมื่อไปถึง คุณจะเห็นลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ยังไม่เคยมีใครขี่มันมาก่อน ให้แก้มัดมันแล้วจูงมาที่นี่ 31 ถ้ามีใครถามว่า ‘แก้มัดมันทำไม’ ให้ตอบเขาว่า ‘องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้”

32 พวกเขาก็ไปและพบทุกอย่างตามที่พระเยซูบอกไว้ 33 ขณะที่แก้มัดลูกลาอยู่นั้น เจ้าของลาถามว่า “แก้มัดมันทำไม”

34 พวกเขายิ่งตอบว่า “องค์เจ้าชีวิตต้องการใช้มัน”

35 แล้วพวกศิษย์ก็จูงลามาให้พระเยซู พวกเขาจัดแจงเอาเสื่อคลุมของตนปูบนหลังลา และช่วยพระเยซูขึ้นขี่ลานั้น 36 ระหว่างทางที่พระเยซูขี่ลามาผ่านไป ชาวบ้านมากมายเอาเสื่อคลุมมาปูตามท้องถนน

37 เมื่อพระเยซูมาถึงสุดทางที่จะนำลงมาจากภูเขามะกอกเทศ พวกศิษย์จำนวนมากต่างก็พากันให้ร้องสรรเสริญพระเจ้าด้วยความยินดีในสิ่งมหัศจรรย์ที่พวกเขาได้เห็นมา

38 พวกเขายังร้องว่า “ขอพระเจ้าอวยพรกษัตริย์ผู้มาในนามขององค์เจ้าชีวิต” †

สรรเสริญพระเจ้าในสวรรค์ที่ให้สันติสุขกับเรา”

39 ส่วนพวกฟาริสีบางคนในฝูงชนก็พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ห้ามลูกศิษย์ด้วย อย่าให้เขาพูดอย่างนั้น”

40 พระองค์ตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า ถึงแม้พวกเขาจะหยุดร้อง หินพวกนี้ก็จะต้องให้ร้องออกมาแทน”

พระเยซูร้องให้ให้กับเมืองเยรูซาเล็ม

41 เมื่อพระเยซูมองใกล้และมองเห็นเมืองเยรูซาเล็ม พระองค์ก็ร้องให้ให้กับเมืองนั้น 42 แล้วพูดว่า “เราเคยหวังเหลือเกินว่า วันหนึ่งเจ้าจะรู้ว่าอะไรจะนำสันติสุขมาให้กับเจ้า แต่ตอนนี้สิ่งนั้นถูกปิดซ่อนไปจากเจ้าแล้ว 43 อีกไม่ช้าศัตรูของเจ้าจะสร้างเนินดินบุกขึ้นกำแพงของเจ้า เจ้าจะถูกล้อมไว้ทุกด้าน 44 เจ้าและคนของเจ้าจะถูกบุกทำลายลงอย่างราบคาบ ไม่เหลือแม้แต่ซากหินซ้อนทับกันให้เห็นอีกเลย เพราะเจ้ายังไม่รู้ตัวเลยว่า พระเจ้าได้มาช่วยเจ้าแล้ว”

พระเยซูเข้าไปที่วิหาร
(มธ. 21:12-17; มก. 11:15-19; ยน. 2:13-22)

45 พระเยซูเข้าไปในบริเวณวิหาร และเริ่มขับไล่คนที่ขายของกันอยู่ที่นี่ 46 พระองค์พูดว่า “พระคัมภีร์ เขียนไว้ว่า ‘บ้านของเราจะเป็นบ้านสำหรับอธิษฐาน’ † แต่พวกเจ้าเปลี่ยนให้มันเป็นโรงโจร” ‡

47 พระเยซูสั่งสอนอยู่ในบริเวณวิหารทุกวัน พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ กับพวกผู้นำชาวยิวพยายามหาทางที่จะฆ่าพระองค์ 48 แต่ยังไม่หาโอกาสไม่ได้ เพราะประชาชนทุกคนต่างติดอกติดใจในถ้อยคำของพระองค์เป็นอย่างมาก

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:26 †† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 56:7 ‡ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ห์ 7:11

พวกผู้นำชาวยิวตั้งคำถามกับพระเยซู
(มธ. 21:23-27; มก. 11:27-33)

20 วันหนึ่งเมื่อพระเยซูกำลังสั่งสอนและประกาศเรื่องข่าวดีอยู่ในบริเวณวิหาร พวกหัวหน้านักบวช พวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกผู้นำชาวยิวถามพระองค์ 2 พวกเขากล่าวว่า “ช่วยบอกหน่อยว่าแกมีสิทธิ์อะไรไปขับไล่พวกคนขายของนั้น ใครให้สิทธิ์นี้กับแก”

3 พระเยซูตอบไปว่า “ตอบเรามาก่อนว่า 4 พิธีจุ่มน้ำของยอห์นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์”

5 พวกเขาปรึกษากันว่า “ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากสวรรค์’ เขาก็จะถามว่า ‘แล้วทำไมพวกคุณถึงไม่เชื่อยอห์นล่ะ’ 6 แต่ถ้าเราตอบว่า ‘มาจากมนุษย์’ คนก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะชาวบ้านพวกนี้เชื่อว่า ยอห์นเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า”

7 พวกเขาก็เลยตอบพระองค์ว่า “เราไม่รู้มาจากไหน”

8 พระเยซูก็เลยตอบพวกเขาว่า “ถ้าอย่างนั้น เราก็คงจะไม่บอกเหมือนกันว่าเราใช้สิทธิ์ของใครทำสิ่งเหล่านี้”

พระเจ้าส่งลูกชายของพระองค์มา
(มธ. 21:33-46; มก. 12:1-12)

9 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบให้คนฟังว่า “มีชายคนหนึ่งทำสวนอยู่ แล้วให้ชาวสวนเช่า แล้วเขาก็ไปอยู่ต่างประเทศเป็นเวลานาน 10 เมื่อถึงเวลาเก็บเกี่ยว เขาส่งทาสคนหนึ่งมารับส่วนแบ่งจากผลของสวน แต่พวกคนเช่ากลับทำร้ายทุบตีทาสคนนั้น และไล่กลับไปเมื่อเปล่า 11 เจ้าของสวนนั้นก็เลยส่งทาสอีกคนหนึ่งไป พวกคนเช่าก็ทำร้ายทุบตีเขาและทำให้เขาอับอายขายหน้า แล้วไล่กลับไปเมื่อเปล่าอีก 12 เจ้าของสวนก็ส่งคนที่สามไปอีก พวกคนเช่าก็ทำเหมือนเดิม ทำเขาจนบาดเจ็บสาหัสแล้วโยนออกไปนอกสวน 13 เจ้าของสวนนั้นก็พูดกับตัวเองว่า ‘จะทำยังไงดี รู้แล้ว เราจะต้องส่งลูกชายสุดที่รักของเราไป พวกคนเช่าจะต้องเคารพยำเกรงลูกชายเราแน่’ 14 แต่พอพวกคนเช่าเห็นลูกชายของเขาก็นึกว่า ‘นี่ไงผู้รับมรดก ให้พวกเราฆ่ามันเลย สวนนี้จะได้อตกเป็นของพวกเรา’ 15 พวกเขาก็เลยจับลูกชายเจ้าของสวนโยนออกไปนอกสวนและฆ่าเขา พวกคุณคิดว่า เจ้าของสวนจะทำยังไงกับพวกคนเช่าเหล่านั้น 16 เขาจะกลับไปฆ่าพวกคนเช่าสวนเหล่านั้น และยกสวนนั้นให้กับคนอื่น” เมื่อผู้คนได้ยินอย่างนั้น ก็พูดขึ้นว่า “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย”

17 แต่พระเยซูก็จ้องมองเขาและพูดว่า “ถ้าฉัน ขอความนั้นในพระคัมภีร์หมายถึงอะไร

‘หินก้อนนี้ที่ช่างก่อสร้างทิ้งแล้ว

กลีบกลายเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด’ ††

18 คนที่ล้มทับหินก้อนนั้น ร่างกายก็จะหักเป็นท่อนๆ แต่ถ้าถูกหินนี้ล้มทับ คนนั้นก็จะต้องแหลกละเอียด”

19 เมื่อพวกครูสอนกฎปฏิบัติ และพวกหัวหน้านักบวชรู้ว่า พระเยซูกำลังเปรียบพวกเขาว่าเป็นคนเช่าสวนพวกนั้น พวกเขาก็เลยหาทางที่จะจับพระเยซูตอนนั้นเลย แต่ก็ไม่กล้าเพราะกลัวประชาชน

พวกผู้นำชาวยิวพยายามใช้กลอุบายลงพระเยซู
(มธ. 22:15-22; มก. 12:13-17)

20 พวกเขายิ่งเฝ้าดูพระเยซูอย่างใกล้ชิด และส่งพวกสอดแนมที่แกล้งทำเป็นคนดีเพื่อไปจับผิดคำพูดของพระองค์ เพื่อจะได้จับตัวพระองค์ส่งไปให้ผู้พิพากษาและเจ้าเมืองโรม 21 พวกสอดแนมถามพระเยซูว่า “อาจารย์ครับ พวกเราทราบว่าคำพูดและคำสอนของท่านนั้นถูกต้องและท่านก็ไม่กลัวว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร และ

†† หินก้อนที่สำคัญที่สุด หรือ หินหัวมุมตึก คือหินก้อนแรก และสำคัญที่สุดในอาคารก่อสร้าง ซ่อนมาจากหนังสือสดุดี 118:22

สอนความจริงในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ 22 อาจารย์ช่วยบอก
 น้อยว่า มันถูกต้องตามกฎหรือเปล่าที่จ่ายภาษีให้กับซีซาร์”

23 พระเยซูรู้ถึงอุบายของพวกเขา จึงบอกพวกเขาว่า 24 “ไหน
 สิ่งเหรียญหนึ่งมาให้ดูสิ ใ้รูปใคร แล้วมีชื่อใครสลักอยู่”
 พวกเขา ก็ตอบว่า “ซีซาร์”

25 พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “ของซีซาร์ก็ให้ซีซาร์ ของ
 พระเจ้าก็ให้พระเจ้า”

26 พวกเขาไม่สามารถจะจับผิดคำพูดของพระองค์ต่อหน้าผู้คนที่
 ได้ ได้แต่ตะลึงในคำตอบจนถึงกับพูดไม่ออก

ชาวสะดูสีพยายามจับผิดพระเยซู
 (มธ. 22:23-33; มก. 12:18-27)

27 มีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระเยซู พวกนี้ไม่เชื่อว่าคนตาย
 แล้วจะฟื้นขึ้นจากความตาย เขาถามพระองค์ว่า 28 “อาจารย์ครับ
 โมเสสเขียนสั่งไว้ว่า ถ้าชายคนหนึ่งตายและทิ้งเมียไว้โดยยังไม่
 มีลูก ก็ให้น้องชายของคนตายแต่งงานกับหญิงม่ายคนนั้น จะได้มีลูก
 ไว้สืบสกุลให้กับพี่ชายของเขา 29 ครึ่งหนึ่งมีพี่น้องอยู่เจ็ดคน พี่
 ชายคนโตแต่งงาน แล้วตายไปแต่ยังไม่มียลูก 30 น้องคนที่สองก็
 ได้แต่งงานกับหญิงม่ายนั้น แต่เขาก็ตายไปและยังไม่มียลูกเหมือนกัน
 31 น้องคนที่สามก็ทำแบบเดียวกัน และในที่สุด พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้
 ก็ได้แต่งงานกับหญิงนั้น แล้วพวกเขา ก็ตายโดยไม่มียลูกสักคน 32
 ต่อมาหญิงคนนั้นก็ตายด้วย 33 ช่วยบอกหน่อยสิว่า ในวันที่ทุกคน
 ฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ผู้หญิงคนนี้จะ เป็นภรรยาของใคร ใน
 เมื่อทั้งเจ็ดคนนั้นก็เคยเป็นสามีของเธอ”

34 พระเยซูจึงตอบว่า “คนในโลกนี้เท่านั้นที่แต่งงานกัน และยก
 ให้เป็นผู้เมียกัน 35 ส่วนในโลกหน้า คนที่เหมาะสมที่จะได้อยู่ที่
 นั้นและฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว จะไม่แต่งงานกัน หรือยกให้
 เป็นผู้เมียกันอีกต่อไปแล้ว 36 เป็นไปไม่ได้ที่พวกเขาจะตายอีก
 ครั้ง แต่เขาจะเป็นเหมือนทูตสวรรค์และจะเป็นลูกของพระเจ้า
 เพราะพระเจ้าจะทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตาย

37 เรื่องการฟื้นขึ้นจากความตายนี้ ขนาดโมเสสก็ยังพูดถึงเลย
 ตอนที่เขาเขียนเรื่องฟุ่มไม่ที่ลุกเป็นไฟ † เขาได้เรียกองค์เจ้าชีวิต
 ว่า ‘พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ’ ††
 38 พระเจ้าเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ไม่ใช่ของคนตาย เพราะ
 สำหรับพระเจ้าแล้วทุกคนยังมีชีวิตอยู่”

39 พวกครูสอนกฎปฏิบัติบางคนชมพระเยซูว่า “อาจารย์ พูดได้
 เยี่ยมมากเลยครับ” 40 แล้วก็ไม่มีใครกล้าถามอะไรพระเยซูอีก
 เลย

พระคริสต์เป็นลูกของดาวิดหรือ
 (มธ. 22:41-46; มก. 12:35-37)

41 พระเยซูถามว่า “คุณพูดได้ยังไงว่า พระคริสต์เป็นลูกของดา
 วิด 42 ทั้งๆที่ตัวดาวิดเองพูดในหนังสือสดุดีว่า

‘พระเจ้าได้พูดกับองค์เจ้าชีวิตของผมน่าเป็นผู้เป็นพระคริสต์ว่า
 นั่งลงทางขวามือของเรา

43 จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่วางเท้าของท่าน’ †

44 แม้แต่ดาวิดยังเรียกพระคริสต์ว่า เป็นองค์เจ้าชีวิตเลย แล้วพระ
 คริสต์จะเป็นลูกของดาวิดได้ยังไง”

พระเยซูต่อว่าพวกครูสอนกฎปฏิบัติ
 (มธ. 23:1-36; มก. 12:38-40; ลก. 11:37-54)

45 ขณะที่ฝูงชนกำลังฟังอยู่นั้น พระเยซูก็หันไปพูดกับพวกศิษย์
 ว่า 46 “ระวังพวกครูสอนกฎปฏิบัติให้ดี พวกนี้ชอบใส่เสื้อคลุม

† ฟุ่มไม่ที่ลุกเป็นไฟ อ่านได้จากหนังสืออพยพ 3:1-12 †† พระเจ้าของ
 อับราฮัม ... ยาโคบ อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือบรรพบุรุษสามคนที่สำคัญมาก
 ของชนชาติอิสราเอลในสมัยพระคัมภีร์เดิม ตอนที่พระเจ้าพูดกับโมเสสนั้น สามคน
 นี้ตายไปตั้งนานแล้ว แสดงว่ามีกรฟื้นขึ้นหลังความตาย † อ่างมาจากหนังสือ
 สดุดี 110:1

ยาวๆเดินไปมาให้คนค้ำบตามท้องตลาด และชอบนั่งในที่สำ
 คัญๆในที่ประชุม และชอบนั่งที่หัวโต๊ะในงานเลี้ยงต่างๆ 47 พวก
 เขามักจะโกงเอาบ้านของหญิงม่าย และแกล้งอธิษฐานชะยัตยาว
 เพื่ออวดคน คนพวกนี้จะต้องถูกลงโทษหนักกว่าคนที่ไม่ได้ทำ
 อย่างนั้น”

การให้ที่แท้จริง
 (มก. 12:41-44)

21 พระเยซูเงยหน้ามอง เห็นพวกคนรวยเอาเงินมาใส่ในตู้
 บริจาคของวิหาร 2 แล้วพระองค์ได้เห็นหญิงม่ายจนๆคน
 หนึ่งเอาเหรียญทองแดง † เล็กๆสองเหรียญใส่ลงในกล่องด้วย 3
 พระองค์จึงพูดว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า หญิงม่ายจนๆคนนี้ได้ใส่เงิน
 มากกว่าทุกคน 4 เพราะคนอื่นเอาเงินที่เหลือกินเหลือใช้มาให้
 แต่หญิงม่ายจนๆคนนี้อาเงินเลี้ยงชีพทั้งหมดของเธอมาให้”

วิหารจะถูกทำลาย
 (มธ. 24:1-14; มก. 13:1-13)

5 ศิษย์บางคนได้พูดถึงความสวยงามของวิหาร พูดถึงหินแต่ละ
 ก้อนและของถวายแต่ละชิ้น ว่าช่างสวยงามเหลือเกิน พระเยซูจึง
 พูดขึ้นมาว่า

6 “ทั้งหมดที่คุณเห็นนี้ วันหนึ่งจะถูกทำลายจนหมดสิ้น ไม่เหลือ
 แม้แต่ซากหินวางซ้อนทับกันเลย”

7 พวกเขา ก็เลยถามว่า “อาจารย์ เรื่องพวกนี้ จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่
 แล้วจะมีอะไรบอกเหตุใหม่ครับว่า มันจะเกิดขึ้นแล้ว”

8 พระเยซูตอบว่า “ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใครมาหลอกเอาได้
 เพราะจะมีหลายคนมาแอบอ้างว่าเป็นเรา และยังบอกอีกว่า ‘เวลา
 นั้นมาถึงแล้ว’ อย่าไปหลงเชื่อเขา 9 เมื่อพวกคุณได้ยินว่าเกิดสง
 ความ และเกิดจลาจลวุ่นวาย ก็ไม่ต้องตกใจกลัว เพราะเรื่องพวก
 นี้จะต้องเกิดขึ้นก่อน แต่วันสุดท้ายนั้นจะยังไม่มาถึงทันทีหรอก”

10 แล้วพระองค์ก็พูดว่า “ชนชาติต่างๆและแผ่นดินต่างๆจะลุก
 ขึ้นมาต่อสู้กัน 11 จะเกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงในที่ต่างๆ เกิด
 กันดารอาหาร เกิดโรคระบาดร้ายแรงขึ้น จะมีเรื่องที่น่ากลัวและ
 สิ่งแปลกประหลาดมากมายจะเกิดขึ้นบนท้องฟ้า

12 แต่ก่อนที่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้น พวกคุณจะถูกจับไปทรมาน
 ถูกนำตัวไปในที่ประชุมชาวยิวและถูกจับขังคุก และจะถูกสอบสวน
 อยู่ต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมือง เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของ
 เรา 13 นี่จะเป็นโอกาสดีของคุณที่จะได้พูดเรื่องของเราให้พวกเขา
 ฟัง 14 พวกคุณไม่ต้องกังวลล่วงหน้าว่าจะพูดแก้ตัวยังไง 15 เพราะ
 เราจะให้สติปัญญาและคำพูดที่เฉียบคมกับคุณ เมื่อศัตรูของคุณ
 ฟังแล้ว จะไม่มีทางคิดค้านหรือโต้แย้งได้เลย 16 แม้แต่คนที่เกลี
 ษิตกับคุณ ทั้งพ่อแม่ พี่น้อง ญาติๆและเพื่อนฝูง ก็จะไม่หักหลังคุณ
 และพวกคุณบางคนก็จะถูกฆ่าด้วย 17 ทุกคนจะเกลียดพวกคุณ
 เพราะพวกคุณเป็นศิษย์ของเรา 18 แต่ไม่ต้องกลัว เพราะแม้แต่
 ผมนั่งเส่นบนหัวของพวกคุณก็จะไม่ถูกทำลาย 19 ให้อดทนไว้จนถึง
 ถึงที่สุด แล้วคุณจะได้รับรางวัล”

เมืองเยรูซาเล็มจะพินาศ
 (มธ. 24:15-21; มก. 13:14-19)

20 “เมื่อพวกคุณเห็นกองทัพมาล้อมเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รู้ว่า
 เมืองนี้ใกล้จะถูกทำลายแล้ว 21 ถ้าตอนนั้นคุณอยู่ในแคว้นยูเดีย
 ก็ให้รีบหนีขึ้นไปบนภูเขา ถ้าคุณอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ก็ให้รีบหนี
 ออกไปนอกเมือง คนที่อยู่นอกเมือง ก็อย่าได้เข้ามาในเมือง 22
 เพราะวันนั้นจะเป็นวันของการลงโทษเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อทุก
 อย่างจะได้เป็นจริงตามที่ได้เขียนไว้แล้ว 23 ในวันนั้นจะนำกล
 าวมากสำหรับคนท้องและแม่ลูกอ่อนที่เห็นมลูก เพราะจะเกิดภัยพิ
 บัติในแผ่นดินยูเดีย และพระเจ้าจะลงโทษชนชาติอิสราเอลเหล่า

† เหรียญทองแดง ในภาษากรีก ใช้คำว่า ‘เสีบตรอน’ หนึ่งเสีบตรอนมีค่า
 เท่ากับ 0.01 เดนาริอัน หนึ่งเดนาริอัน เป็นค่าแรงของคนงานหนึ่งวัน

นี้²⁴ พวกเขาจะถูกฆ่าฟัน และจะถูกจับไปเป็นเชลยของชนชาติอื่น ๆ คนต่างชาติจะบุกรุกย้ายเมืองเยรูซาเล็ม ไปจนกว่าจะถึงเวลา²⁵ ที่พระเจ้ากำหนดไว้”

อย่ากลัวเลย
(มธ. 24:29-31; มก. 13:24-27)

²⁵ “จะมีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่าง ๆ ส่วนในโลกนี้ ชนชาติต่าง ๆ ก็จะหวาดกลัว และสับสนวุ่นวายกับเสียงร้องกึกก้องของคลื่นในทะเล ²⁶ คนจะเป็นลมล้มพับไปเพราะกลัวสิ่งที่เกิดขึ้นกับโลกนี้ พวกผู้มีอำนาจในฟ้าสวรรค์ก็²⁷ จะถูกสังคลอน แล้วพวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในหมู่เมฆ เต็มไปด้วยฤทธิอำนาจและสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ ²⁸ เมื่อสิ่งเหล่านี้เริ่มเกิดขึ้น ขอให้ลุกขึ้นด้วยความมั่นใจ เพราะใกล้ถึงเวลาที่พระเจ้าจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระแล้ว”

ถ้อยคำของเราจะคงอยู่ตลอดไป
(มธ. 24:32-35; มก. 13:28-31)

²⁹ แล้วพระองค์ก็เล่าเรื่องเปรียบเทียบให้ฟังว่า “เมื่อพวกคุณเห็นต้นมะเดื่อหรือต้นไม้อื่น ๆ ³⁰ แตกใบอ่อนออกมา คุณก็รู้ว่าใกล้ถึงฤดูร้อนแล้ว ³¹ ก็เหมือนกัน เมื่อคุณเห็นสิ่งเหล่านี้ที่เราพูดไว้เกิดขึ้น คุณบอกได้เลยว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว ³² เราจะบอกให้รู้ไว้ว่า สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดจะเกิดขึ้นก่อนที่คนรุ่นนี้จะตายไป ³³ สวรรค์และโลกจะสูญสิ้นไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่วันสูญหายไป

ควรเตรียมพร้อมอยู่เสมอ

³⁴ ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใจหมกมุ่นอยู่แต่เรื่องการดื่มกินกันหรือเมาเหล้ากัน หรือมัวแต่ห่วงกังวลเกี่ยวกับชีวิตนี้ เพราะถ้าทำอย่างนั้น วันนั้นจะมาถึงโดยไม่ทันตั้งตัวเหมือนกับดัก ³⁵ เพราะวันนั้นจะมาถึงทุกคนที่อยู่บนโลกนี้ ³⁶ คุณต้องระวังตัวตลอดเวลา และอธิษฐานให้ผ่านพ้นไปอย่างปลอดภัยจากสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่จะเกิดขึ้น และจะได้สามารถมายืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์” ³⁷ พระเยซู สั่งสอนอยู่ในวิหารทุกวัน และกลับไปนอนที่ภูเขามะกอกเทศทุกคืน ³⁸ ทุกคนจะตื่นแต่เข้ามาฟังพระองค์สอนที่วิหาร

พวกผู้นำชาวยิวอยากจะทำพระเยซู
(มธ. 26:1-5, 14-16; มก. 14:1-2, 10-11; ยน. 11:45-53)

22 เมื่อใกล้ถึงเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าเทศกาลวันปลดปล่อย ² พวกผู้นำนักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติต่างพยายามหาทางที่จะฆ่าพระเยซู แต่พวกเขาก็กลัวชาวบ้าน

ยูดาสวางแผนหักหลังพระเยซู
(มธ. 26:14-16; มก. 14:10-11)

³ ชาตานได้เข้าสิงยูดาส อิสคาริโอทซึ่งเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคน ⁴ ยูดาสไปหาพวกผู้นำนักบวชและพวกทหารเฝ้าวิหารเพื่อเสนอตัวที่จะช่วยจับพระเยซูให้ ⁵ พวกเขาดีใจมาก และสัญญาว่าจะให้เงินกับยูดาส ⁶ ยูดาสตกลงและเริ่มหาโอกาสที่จะส่งตัวพระเยซูไปให้พวกเขาตอนที่ไม่มีฝูงชนอยู่กับพระองค์

จัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย
(มธ. 26:17-25; มก. 14:12-21; ยน. 13:21-30)

⁷ เมื่อถึงเทศกาลวันกินขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งเป็นวันที่พวกยิวจะฆ่าลูกแกะถวายพระเจ้าสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยด้วย ⁸ พระเยซูบอกเปโตรกับยอห์นว่า “ไปเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยให้พวกเรากินกัน”

⁹ พวกเขาจึงถามว่า “จะให้ไปเตรียมที่ไหนดีครับ” ¹⁰ พระองค์ตอบว่า “ให้เข้าไปในเมือง แล้วจะเจอผู้ชายที่แบกเหยือกน้ำ ให้ตามเขาเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ¹¹ ให้พูดกับเจ้าของบ้านนั้นว่า ‘อาจารย์ถามว่า ห้องที่เราจะใช้กินอาหารในเทศกาลวันปลดปล่อยกับพวกศิษย์อยู่ที่ไหน’ ¹² เขาก็จะพาคุณขึ้นไปดูห้องใหญ่ชนบนที่เตรียมไว้พร้อมแล้ว ก็ให้จัดเตรียมอาหารที่นั่น” ¹³ พวกเขา ก็ไปและมันก็เป็นไปตามที่พระเยซูบอกทุกอย่าง พวกเขาจึงจัดเตรียมอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยที่นั่น

อาหารมื้อเย็นขององค์เจ้าชีวิต
(มธ. 26:26-30; มก. 14:22-26; 1 คร. 11:23-25)

¹⁴ เมื่อถึงเวลากินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูนั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหารกับพวกศิษย์เอก ¹⁵ แล้วพูดว่า “เราอยากจะทำอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยมือกับพวกคุณมาก ก่อนที่เราจะถูกทรมาณ ¹⁶ เราจะบอกให้รู้ไว้ว่า เราจะไม่กินอาหารสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อยนี้อีก จนกว่าความหมายที่แท้จริงของเทศกาลวันปลดปล่อยนี้จะสำเร็จครบถ้วนในอาณาจักรของพระเจ้า”

¹⁷ แล้วพระองค์ก็ยกถ้วยขึ้นมาและขอขอบคุณพระเจ้า พร้อมกับพูดว่า “รับถ้วยนี้ไปแบ่งกันดื่ม ¹⁸ เราจะบอกให้รู้ไว้ว่า เราจะไม่มีดื่มเหล้าองุ่นอีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึง” ¹⁹ หลังจากนั้นพระองค์ก็หยิบขนมปังขึ้นมา ขอขอบคุณพระเจ้า พร้อมหักส่งให้พวกเขา พระองค์พูดว่า “นี่คือร่างกายของเราที่ให้กับพวกคุณ ให้ทำอย่างนี้เพื่อเป็นการระลึกถึงเรา” ²⁰ เมื่อพวกเขา กินอาหารเย็นเสร็จแล้ว พระองค์ก็หยิบถ้วยขึ้นมาทำเหมือนเดิม แล้วพูดว่า “นี่เป็นเลือดของเราที่ได้หลั่งไหลออกมากเพื่อคุณ พระเจ้าได้ทำสัญญาขึ้นใหม่กับพวกคุณด้วยเลือดนี้” †

คนที่หักหลังพระเยซูเป็นใคร

²¹ พระเยซูพูดว่า “คนที่หักหลังเรา ก็นั่งอยู่ที่โต๊ะนี้กับเราด้วย ²² บุตรมนุษย์จะต้องตายตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้วล่วงหน้า แต่คนที่หักหลังพระองค์นี้น่าละอายที่สุด” ²³ พวกศิษย์เอกเหล่านั้นถามกันใหญ่ว่าใครจะทำอย่างนั้น

ให้เป็นเหมือนคนรับใช้

²⁴ พวกศิษย์เอกต่างเถียงกันว่า พวกเขาคนไหนใหญ่ที่สุด ²⁵ พระเยซูบอกว่า “พวกกษัตริย์ของชนชาติชอบออกคำสั่งประชาชนของเขาไปทั่ว ส่วนพวกนนี้ที่มีอำนาจ ก็ชอบให้คนเรียกว่า ‘ผู้ทำประโยชน์เพื่อสังคม’ ²⁶ แต่พวกคุณต้องไม่เป็นอย่างนั้น ในพวกคุณ คนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดควรจะเป็นเหมือนเด็กที่สุด คนที่เป็นหัวหน้าควรจะเป็นเหมือนคนรับใช้ ²⁷ ใครใหญ่กว่ากัน คนที่นั่งโต๊ะหรือคนที่ยืนรับใช้ คนนั่งไม่ใช่หรือ แต่เราอยู่ท่ามกลางพวกคุณเหมือนกับคนรับใช้”

²⁸ ตลอดเวลาที่ผ่านไป เมื่อเราถูกข่มเหง พวกคุณยืนเคียงข้างเราเสมอ ²⁹ เราก็จะให้พวกคุณปกครองเป็นกษัตริย์ เหมือนกับที่พระบิดาของเราให้เราเป็นกษัตริย์ ³⁰ เพื่อพวกคุณจะได้ดื่มกินกับเราในอาณาจักรของเรา และพวกคุณจะได้นั่งบนบัลลังก์ตัดสินชนชาติอิสราเอลสิบสองเผ่า”

อย่าทิ้งความเชื่อ

(มธ. 26:31-35; มก. 14:27-31; ยน. 13:36-38)

³¹ “เปโตรเอ๋ย เปโตร † ฟังให้ดี ชาตานได้ขอนาพวกคุณแต่ละคน ไปผิดร้อนเหมือนข้าวเปลือก ³² แต่ เปโตร เราได้อธิษฐานให้คุณมีความเชื่อที่มั่นคง และเมื่อคุณหันกลับมาหาเราแล้ว ก็ให้ช่วยเหลือพี่น้องคนอื่น ๆ ให้ตั้งมั่นคงอยู่ในความเชื่อด้วย”

† ฉบับภาษาเดิมบางฉบับไม่มี คำว่า “ที่ให้กับพวกคุณ ให้ทำอย่างนี้เพื่อเป็นการระลึกถึงเรา” และไม่มีข้อ 20 †† เปโตร หรือ ซีโมน

33 เปโตรบอกว่า “ผมพร้อมที่จะติดคุกและตายพร้อมกับอาจารย์ครับ” 34 พระองค์ตอบว่า “เปโตร เราจะบอกให้รู้ว่า คืนนี้ ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักราถึงสามครั้ง”

ให้เตรียมพร้อมสำหรับปัญหายุ่งยาก

35 พระเยซูถามพวกศิษย์เอกว่า “แล้วตอนที่เราส่งพวกคุณออกไป โดยไม่มีกระเป๋าสตางค์ ถุงย่าม และรองเท้า พวกคุณขาดแคลนอะไรกันหรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ขาดแคลนอะไรเลยครับ”

36 พระองค์พูดว่า “แต่ตอนนี้ คนที่มีกระเป๋าสตางค์หรือถุงย่าม ก็ให้เอาติดตัวไปด้วย และถ้าใครไม่มีตบ ก็ให้เอาเสื่อผ้าไปขาย แล้วไปซื้อตบซะ” 37 ที่เรอบอกให้ทำอย่างนี้ ก็เพราะว่า มีข้อพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

‘เขาถูกนับเป็นอาชญากรคนหนึ่งด้วย’ ซึ่งหมายถึงตัวเราเอง และมันก็จะเป็นอย่างนั้น” †

38 พวกเขาจึงบอกว่า “อาจารย์ครับ นี่ไง ตบสองเล่ม” แต่พระองค์บอกว่า “เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้ว”

อธิษฐานบนภูเขา

(มธ. 26:36-46; มก. 14:32-42)

39 พระเยซูออกไปที่ภูเขามะกอกเทศอีกตามเคย พวกศิษย์ก็ตามไปด้วย 40 เมื่อไปถึง พระองค์พูดว่า “ให้อธิษฐาน ขอบอกให้ตัวเองแพ้ต่อการยั่วยวน”

41 พระองค์ปลีกตัวออกไปไกลๆ แคร่ระยะสว่างหिनตก แล้วพระองค์ก็คุกเข่าลงอธิษฐานว่า 42 “พระบิดา ถ้าพระองค์พอใจ ช่วยเอาด้วย †† แห่งความทุกข์นี้ไปจากลูกด้วยเถิด แต่ขอให้มันเป็นไปตามใจของพระบิดา ไม่ใช่ตามใจตัวเอง” 43 แล้วก็มิทูลสรรคร์ลงมาให้กำลังใจพระองค์ 44 พระองค์ต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนักในการอธิษฐาน จนเหงื่อไหลเหมือนหยดเลือดตกบนพื้นดิน 45 เมื่ออธิษฐานแล้ว พระองค์ลุกขึ้นเดินกลับไป แต่เห็นพวกศิษย์นอนหลับกันหมด เพราะเสียใจจนหมดแรง 46 พระองค์จึงพูดว่า “ทำไมยังไม่นอนกันอยู่อีก ลูกขึ้นมาอธิษฐานสิ จะได้ไม่แพ้ต่อการยั่วยวน”

พระเยซูถูกจับกุมตัว

(มธ. 26:47-56; มก. 14:43-50; ยน. 18:3-11)

47 พระเยซูพูดยังไม่ทันขาดคำ ยูดาสศิษย์คนหนึ่งในสิบสองคนของพระองค์ ก็นำคนกลุ่มหนึ่งเข้ามา ยูดาสทำท่าจะเข้ามาจับ ทักทายพระองค์

48 พระเยซูถามยูดาสว่า “ยูดาส จะหักหลังบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ” 49 เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น จึงถามพระองค์ว่า “อาจารย์ เอาดาบลุยมันเลยดีไหม” 50 ศิษย์คนหนึ่ง ของพระองค์ได้ชักดาบออกมา แล้วก็ฟันถูกหูขวาของทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุดขาดไป

51 พระเยซูห้ามว่า “พอแล้ว” แล้วพระองค์ก็จับหูคนนั้นและรักษาให้เหมือนเดิม

52 แล้วพระเยซูหันไปพูดกับพวกหัวหน้านักบวช พวกนายทหารรักษาวิหาร และพวกผู้นำที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งหลายที่มาจับพระองค์ว่า “เห็นเราเป็นโจรหรือยัง ถึงได้ถือดาบและไม้กระบองมา” 53 เราอยู่กับพวกคุณทุกวันในวิหาร ก็ไม่เห็นคุณจับเราเลย แต่ตอนนี้เป็นเวลาของคุณแล้ว เป็นเวลาที่ความมืดครอบครอง”

† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 53:12 †† ด้วย หมายถึง พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการดื่มสิ่งที่มีรสชาติที่แย่มาก † ข้อ 43-44 สำนากกรีกบางฉบับไม่มีข้อ 43 และ 44

เปโตรกลัวที่จะยอมรับว่ารู้จักพระเยซู

(มธ. 26:57-58, 69-75; มก. 14:53-54, 66-72; ยน. 18:12-18, 25-37)

54 พวกเขาจับพระองค์ และนำตัวไปที่บ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุด เปโตรได้ตามไปห่างๆ 55 เมื่อพวกเขาถือคบไฟขึ้นกลางลานบ้าน และนั่งล้อมวงกัน เปโตรก็เข้าไปนั่งอยู่ด้วย 56 มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้แสงไฟ นางก็จ้องมองดูเขาใกล้ๆ และพูดขึ้นว่า “ชายคนนี้อยู่กับเยซูด้วย”

57 แต่เปโตรปฏิเสธว่า “แม่นาง ผมไม่รู้จักเขาเลย”

58 ต่อมาไม่นานอีกคนหนึ่งก็เห็นเปโตรและพูดขึ้นว่า “แกก็เป็นคนหนึ่งพวกมันด้วยนี่”

แต่เปโตรปฏิเสธว่า “พ่อหนุ่ม ไม่ใช่ผมนะ”

59 ประมาณหนึ่งชั่วโมงต่อมา ก็มีชายคนหนึ่งยืนยันว่า

“ไอ้คนนี่ ต้องอยู่กับเยซูแน่ๆ เพราะมันเป็นชาวกาลิลีเหมือนกัน”

60 แต่เปโตรพูดว่า “พ่อหนุ่ม ผมไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร” และเมื่อเปโตรพูดยังไม่ทันขาดคำก็มีเสียงไก่ขันขึ้นมา

61 พระเยซูหันมามองเปโตร ทำให้เขานึกขึ้นได้ถึงคำพูดของพระองค์ที่บอกไว้

“คืนนี้ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักราถึงสามครั้ง”

62 แล้วเปโตรก็ออกไปร้องไห้อย่างขมขื่น

คนหัวเราะเยาะพระเยซู

(มธ. 26:67-68; มก. 14:65)

63 พวกที่ควบคุมตัวพระเยซูพากันเยาะเย้ยและทุบตีพระองค์ 64 พวกเขาเอาผ้ามาปิดตาพระองค์ และถามว่า “ทายดูซิว่าใครเป็นคนดีแก” 65 แล้วพวกเขาก็พูดดูถูก เหยียดหยามพระองค์อีกมากมาย

พระเยซูอยู่ต่อหน้าพวกผู้นำชาวยิว

(มธ. 26:59-66; มก. 14:55-64; ยน. 18:19-24)

66 เมื่อถึงตอนเช้า พวกผู้นำอาวุโส พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ พากันมาประชุม และเอาตัวพระเยซูเข้ามาในศาลสูงของพวกเขา 67 พวกเขาพูดขึ้นว่า “บอกพวกเรามาซิว่า แกเป็นพระคริสต์หรือเปล่า”

พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “ถึงเรอบอก คุณก็ไม่เชื่ออยู่ดี” 68 ถ้าเรากล่าวอะไรคุณ คุณก็ไม่ตอบเหมือนกัน 69 แต่ว่าหนูจากนี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

70 พวกเขาทั้งหมดจึงถามพระองค์ว่า “ถ้ามัน แกก็เป็นบุตรของพระเจ้าสิ” พระองค์จึงตอบว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

71 แล้วพวกเขาก็พูดขึ้นว่า “เราต้องการพยานอีกทำไม ในเมื่อเราก็คือพยานจากปากของพระองค์แล้วนี่”

เจ้าเมืองปีลาตไต่สวนพระเยซู

(มธ. 27:1-2, 11-14; มก. 15:1-5; ยน. 18:28-38)

23 ทุกคนในที่ประชุมลุกขึ้น พาพระเยซูไปหาเจ้าเมืองปีลาต 2 พวกเขาเริ่มกล่าวหาพระองค์ว่า “เราได้พบว่า ชายคนนี้พยายามปลุกปั่นประชาชนให้กระด้างกระเดื่อง เขาขู่ว่าจะให้พวกประชาชนเลิกจ่ายภาษีให้แก่ซีซาร์ แถมยังอ้างตัวเองเป็นพระคริสต์ กษัตริย์ของพวกเราอีกด้วย”

3 ปีลาตจึงถามพระเยซูว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ” พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ใช่ อย่างที่ท่านว่า”

4 ปีลาตจึงพูดกับพวกหัวหน้านักบวชและฝูงชนว่า “เราไม่เห็นเขาผิดอะไร” 5 แต่พวกเขายืนยันกรานเสียงแข็งว่า “แต่เขาก็ได้สอนและปลุกปั่นประชาชนไปทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มจากแกวกาลิลีเรื่อยมาจนถึงเมืองเยรูซาเล็มนี้”

ปีลาตส่งตัวพระเยซูไปพบเฮโรด

6 เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น ก็สอบถามจนรู้ว่าพระเยซูเป็นชาวกาลิลี 7 ซึ่งอยู่ในการปกครองของกษัตริย์เฮโรด เขาจึงส่งตัวพระเยซูไปให้กับกษัตริย์เฮโรด ซึ่งตอนนั้นอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มพอดี 8 เมื่อกษัตริย์เฮโรดพบพระเยซูก็ดีใจมาก เพราะอยากพบมานานแล้ว เขาได้ยินชื่อเสียงของพระองค์ และเขาหวังว่าพระเยซูจะแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ดูบ้าง 9 เฮโรดถามพระเยซูหลายอย่าง แต่พระองค์ก็ไม่ได้ตอบอะไรเลย 10 พวกหัวหน้านักบวช และพวกครูสอนกฎปฏิบัติที่ยืนอยู่ที่นั่นก็พากันกล่าวหาพระองค์อย่างดุเดือด 11 เฮโรดกับพวกทหารของเขาต่างพากันหัวเราะเยาะ และดูถูกเหยียดหยามพระองค์ พวกเขาให้พระองค์แต่งชุดของกษัตริย์ แล้วส่งตัวกลับไปหาปีลาต 12 ในวันนั้นเอง ทั้งเฮโรดและปีลาตได้กลายเป็นเพื่อนกัน ก่อนหน้านั้น พวกเขาเป็นศัตรูกัน

พระเยซูต้องตาย

(มธ. 27:15-26; มก. 15:6-15; ยน. 18:39-19:16)

13 ปีลาตเรียกพวกหัวหน้านักบวช พวกผู้นำและประชาชนมาชุมนุมกัน 14 แล้วปีลาตบอกว่า “พวกคุณนำชายคนไหนมาหาเรา และกล่าวหาเขาว่าปลุกปั่นยุยงประชาชนให้กระด้างกระเดื่องนั้น หลังจากที่เราได้สอบสวนเขาต่อหน้าพวกคุณแล้ว ก็ไม่เห็นว่าเขาทำผิดอะไรตามที่พวกคุณกล่าวหา 15 ส่วนกษัตริย์เฮโรด ก็คิดอย่างนี้เหมือนกัน พระองค์ก็เลยส่งชายคนนั้นกลับมาหาเรา เขาไม่ได้ทำผิดอะไรที่สมควรตาย 16 เราจะส่งเขามาแล้วปล่อยตัวไป” 17 †

18 แต่ฝูงชนร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “ฆ่ามันซะ แล้วปล่อยบารับบัสให้เรา”

19 บารับบัสถูกขังอยู่ในคุก เพราะได้ก่อการจลาจลขึ้นในเมืองเยรูซาเล็มและฆ่าคนตาย

20 ปีลาตจึงเกลี้ยกล่อมพวกเขาอีก เพราะอยากปล่อยพระเยซู 21 แต่พวกเขากลับตะโกนว่า “ตรึงมันที่กางเขน ตรึงมันที่กางเขน”

22 ปีลาตถามพวกเขาอีกเป็นครั้งที่สามว่า “ทำไม เขาทำผิดอะไร เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรตาย เราจะสั่งให้เขียนเขา แล้วก็ปล่อยตัวไป”

23 แต่พวกเขาก็ร้องตะโกนดังขึ้นๆให้ตรึงพระเยซูที่กางเขน และในที่สุดเสียงนั้นก็ชนะ

24 ปีลาตตัดสินใจทำตามที่เขาอยาก 25 คือปล่อยตัวบารับบัสที่ติดคุกเพราะก่อการจลาจลและฆ่าคน และให้ทำกับพระเยซูอย่างที่เขาต้องการ

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(มธ. 27:32-44; มก. 15:21-32; ยน. 19:17-27)

26 ในระหว่างทางที่นำตัวพระเยซูไปนั้น พวกเขาจับตัวซีโมนชาวไซริน ที่เพิ่งมาจากชนบท บังคับให้เขาแบกไม้กางเขนเดินตามหลังพระเยซูไป

27 ฝูงชนจำนวนมากเดินตามไป รวมทั้งผู้หญิงหลายคนที่ร้องไห้ร้องไห้ คร่ำครวญสงสารพระเยซู 28 พระเยซูก็ได้หันไปบอกพวกนางว่า

“หญิงชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้ให้กับเราเลย แต่ร้องไห้ให้กับตัวเองและลูกๆของคุณเองดีกว่า 29 เวลานี้จะมาถึง ที่คนจะพูดว่า ‘หญิงที่เป็นหมั้น ไม่เคยคลอดลูก และไม่เคยเสียนมลูกก็ได้เปรียบจริง’” 30 แล้วพวกเขา ก็จะขอร้องกับภรรยาว่า ‘ช่วยพาลงมาทับเราด้วย’ และอ่อนวอนกับเนนเขว่า ‘ช่วยฝั่งเราหน่อย’

† ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับมีข้อความ ว่า a “ในทุกๆปีในเทศกาลวันปลดปล่อย ปีลาต จะปล่อยนักโทษให้หนึ่งคน”

††1 เพราะถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับคนที่บริสุทธิ์ แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ทำผิด” †

32 ยังมีผู้ร้ายอีกสองคนที่ถูกนำตัวมาฆ่าพร้อมกับพระเยซูด้วย 33 เมื่อเขามาถึงสถานที่ที่เรียกว่า “หัวกะโหลก” พวกเขา ก็ตรึงพระเยซูบนไม้กางเขนระหว่างผู้ร้ายสองคนนั้น ทางขวาคนหนึ่งและทางซ้ายคนหนึ่ง 34 แล้วพระเยซูก็พูดว่า “พระบิดา ช่วยยกโทษให้กับพวกเราด้วย เพราะพวกเขาไม่รู้ว่าตัวหรือว่ากำลังทำอะไรลงไป” ††

แล้วพวกเขาเอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับสลากแบ่งกัน 35 ประชาชนที่ยืนดูอยู่ ส่วนพวกผู้นำชาวยิวต่างพากันหัวเราะเยาะและพูดถากถางว่า “ในเมื่อเขาช่วยคนอื่นได้ ก็ให้เขาช่วยตัวเองด้วยสิ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ผู้ที่พระเจ้าได้เลือกไว้จริง”

36 พวกทหารก็พากันมาล้อเลียน พวกเขาเอากล้าองุ่นเปรี้ยวให้พระองค์ 37 พวกเขาพูดว่า “ถ้าแกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวจริง ก็ช่วยตัวเองสิ”

38 เนื้อื่อตัวพระองค์ขึ้นไปมีป้ายเขียนไว้ว่า “นี่คือกษัตริย์ของชาวยิว”

39 ผู้ร้ายคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่พูดเสียใจแล้ว

“แกเป็นพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ช่วยตัวแกเองและพวกเราด้วยสิ”

40 แต่ผู้ร้ายอีกคนหนึ่งห้ามเขา และพูดขึ้นว่า “แกก็มีโทษถึงตายเหมือนกับเขา แกไม่กลัวพระเจ้าหรือยังไง 41 พวกเรามันสมควรตายอยู่แล้ว แต่ชายคนนี้ได้ทำอะไรผิดเลย” 42 แล้วเขาก็พูดว่า “เยซู อย่าลืมนะครับ เมื่อพระองค์เข้าสู่อาณาจักรของพระองค์”

43 พระองค์จึงตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า วันนั้นคุณจะได้อยู่กับเราในสวนสวรรค์อย่างแน่นอน”

พระเยซูตาย

(มธ. 27:45-56; มก. 15:33-41; ยน. 19:28-30)

44 ประมาณเที่ยง มีแต่ความมืดมืดปกคลุมไปทั่วทั้งแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง 45 เพราะดวงอาทิตย์หยุดส่องแสงและม่านในวิหาร † ก็ขาดกลางออกเป็นสองท่อน 46 พระเยซูร้องตะโกนว่า “พระบิดา ลูกขอมอบจิตวิญญาณของลูกไว้ในมือพระองค์” †† เมื่อพูดจบพระองค์ก็สิ้นใจตาย

47 เมื่อนางร้อยคนหนึ่งเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น เขาก็สรรเสริญพระเจ้าและพูดว่า “เขาเป็นคนบริสุทธิ์แน่ๆ”

48 ส่วนฝูงชนที่ได้พากันมาฆ่ดูเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นนั้น เมื่อพวกเขาเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ต่างก็กลับบ้านและทูปอกตัวเองด้วยความเสียอกเสียใจ 49 ส่วนเพื่อนสนิททั้งหมดของพระเยซู และพวกผู้หญิงที่ติดตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีนั้น ยังคงยืนดูอยู่ห่างๆ

โยเซฟชาวอาริมาเธีย

(มธ. 27:57-61; มก. 15:42-47; ยน. 19:38-42)

50 มีชายคนหนึ่งชื่อว่า โยเซฟ เป็นสมาชิกสภาสูงของชาวยิว เขาเป็นคนซื่อสัตย์ที่ทำตามใจพระเจ้า 51 เขาไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจและการกระทำของพวกผู้นำชาวยิวคนอื่นๆเกี่ยวกับพระเยซู เขามาจากเมืองอาริมาเธียในแคว้นยูเดีย และเผ่าคายอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ 52 เขาไปหาปีลาตเพื่อขอศพพระเยซู 53 แล้วจึงเอาศพของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และพันด้วยผ้าลินิน แล้วนำไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพ ซึ่งเจาะไว้ในหิน และยังไม่เคยใช้วางศพใครมาก่อน 54 วันนั้นเป็นวันศุกร์ ††† ซึ่งเป็นวันจัด

†† อ้างมาจาก โยเซฟา 10:8 † ถ้าแปลตรงๆจากสำเนากรีก คือ “ถ้าพวกเขาทำอย่างนี้กับคนที่ก็ยังเขี้ยวสดอยู่ แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่เขี้ยวแห้งไปแล้ว” †† แล้วพระเยซู ... ทำอะไรลงไป สำเนากรีกบางฉบับ ไม่มีคำพูดเหล่านี้ ††† ม่านในวิหาร เป็นม่านที่กั้นอยู่ระหว่างห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดกับห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ในวิหาร ††† อ้างจากหนังสือ สดุดี 31:5 ††† วันศุกร์ คือวันก่อนวันหยุดทางศาสนา

เตรียมและวันหยุดทางศาสนา ก็ใกล้จะเริ่มต้นแล้ว 55 ส่วนพวกผู้หญิงที่ติดตามพระเยซูมาจากแคว้นกาลิลีก็ตามโยเซฟไปที่อุโมงค์ และเห็นว่าเขาวางศพไว้ที่นั่น 56 หลังจากนั้นพวกเขาก็กลับบ้านไปเตรียมเครื่องหอมกับน้ำมันหอมไว้อาบศพพระองค์แล้วในวันหยุดทางศาสนาพวกเขาหยุดพักผ่อนตามที่กฎของโมเสสสั่ง

ข่าวพระเยซูฟื้นคืนชีพ

(มธ. 28:1-10; มก. 16:1-8; ยน. 20:1-10)

24 ตอนเช้าตรู่ของวันอาทิตย์ พวกผู้หญิงก็พากันเอาเครื่องหอมที่ได้เตรียมไว้ไปที่อุโมงค์ 2 แล้วพบว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกกลิ้งเปิดออกแล้ว 3 พวกนางจึงเข้าไปในอุโมงค์ แต่ก็ไม่พบศพองค์เจ้าชีวิต 4 พวกนางจึงงงว่าเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้นก็มีชายสองคนใส่เสื้อผ้าสีขาวเป็นประกายมายืนอยู่ข้างๆ 5 พวกนางก็ตกใจกลัวหลบหน้าลงกับพื้นดิน ชายทั้งสองก็พูดว่า “พวกเธอมาหาคนที่มิชิวัดในนี้ของคนที่ตายทำไม 6 พระเยซูไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว พระองค์ฟื้นขึ้นมาแล้ว จำได้หรือเปล่าตอนที่อยู่แคว้นกาลิลี พระองค์บอกว่า 7 บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไปไว้ในมือของพวกคนบาป และจะถูกตรึงที่ไม้กางเขน แล้วพระองค์จะฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันทีสาม” 8 พวกผู้หญิงก็เลยจำได้ว่าพระองค์เคยพูดถึงสิ่งเหล่านี้ 9 พวกนางรีบกลับไปเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนและพวกศิษย์คนอื่นๆของพระเยซูฟัง 10 พวกผู้หญิงที่มาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังก็มี มารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์แม่ของยากอบ และรวมทั้งหญิงคนอื่นๆ 11 แต่พวกศิษย์เอกไม่เชื่อ และหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล 12 แต่เปโตรวิ่งไปดูที่อุโมงค์ เมื่อเขาก็มลงไปดูก็เห็นแต่ผ้าลินินที่ห่อศพของพระเยซูวางอยู่ แล้วเขาก็จากไปด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น †

บนเส้นทางไปเมืองเอมมาอูส

(มก. 16:12-13)

13 ในวันนั้นศิษย์สองคนของพระเยซูกำลังเดินทางไปที่หมู่บ้านเอมมาอูส ซึ่งอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มราวๆสิบเอ็ดกิโลเมตร 14 พวกเขาพูดคุยกันถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้น 15 พระเยซูก็เข้ามาใกล้ และเดินไปกับพวกเขา 16 แต่พระเจ้าทำให้พวกเขาจำพระองค์ไม่ได้ 17 พระเยซูจึงถามว่า “พวกคุณกำลังเดินคุยกันเรื่องอะไรหรือ” พวกเขาหยุดเดิน ทำหน้าตาเศร้าหมอง 18 ชายคนหนึ่งชื่อเคลโอปัสก็ตอบว่า “ในเมืองเยรูซาเล็ม สงสัยจะมีแต่คุณเท่านั้น ที่ไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นที่นั่นเมื่อสองสามวันมานี้”

19 พระเยซูตอบว่า “เกิดอะไรขึ้นหรือ” พวกเขาตอบว่า “ก็เรื่องที่เกิดกับเยซูชวาวนาซารัธไง เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ในสายตาวงศ์ของพระเจ้าและคนทั้งปวงเห็นว่าเขาคือเป็นคนที่มิฤทธิ์เดชมาก ทั้งในด้านคำพูดและการกระทำ 20 แต่พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำของเรา ส่งเขาไปให้ผู้มีอำนาจของโรมตัดสินประหารชีวิต แล้วเขาก็ถูกตรึงบนไม้กางเขน 21 พวกเราเคยหวังไว้ว่า เขาจะมาปลดปล่อยชนชาติอิสราเอลให้เป็นอิสระ เรื่องนี้ก็เกิดขึ้นสามวันมาแล้ว 22 แต่เมื่อเช้าตรู่วันนี้เอง มีผู้หญิงบางคนในพวกเราไปที่อุโมงค์ แล้วมาพูดให้เราประหลาดใจว่า 23 พวกนางหาเขาไม่เจอ และยังบอกอีกว่าได้เห็นทูตสวรรค์สององค์ในนิมิตมาบอกว่า เขายังมีชีวิตอยู่ 24 พวกเราบางคนวิ่งไปดูที่อุโมงค์ ก็ไม่พบศพจริงๆเหมือนกับที่ผู้หญิงกลุ่มนั้นบอก”

25 แล้วพระเยซูก็พูดว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้โง่งงอย่างนี้ ไม่ยอมเชื่อสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าบอก 26 ก่อนที่พระคริสต์จะได้รับ

† แต่เปโตร... เกิดอะไรขึ้น สำเนากรีกบางฉบับและละตินบางฉบับ ไม่มีข้อ 12 นี้

ส่งาราศีนั้น พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานก่อนไม่ใช่หรือ” 27 แล้วพระเยซูก็เริ่มอธิบายข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่พูดถึงพระองค์จนหมดเกลี้ยง เริ่มตั้งแต่โมเสสตลอดไปจนถึงผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคน

28 เมื่อเกือบจะถึงหมู่บ้านเอมมาอูส พระเยซูทำท่าเหมือนจะเดินเลยไป 29 พวกเขาตะขะย่นตะขะยอให้พระองค์อยู่ และบอกว่า “นี่ก็เย็นมากแล้ว ใกล้มืดแล้วด้วย ไปพักกับพวกเราก่อนเถอะ” พระเยซูจึงเข้าไปพักอยู่กับพวกเขา

30 เมื่อพวกเขาอยู่ที่โต๊ะอาหารนั้น พระองค์หยิบขนมปังขึ้นมาขอบคุณพระเจ้า แล้วก็หักขนมปังแบ่งให้กับพวกเขา 31 แล้วตาของพวกเขาก็สว่างขึ้น จำพระเยซูได้ แล้วพระองค์ก็หายวับไปกับตา 32 พวกเขาจึงพูดกันว่า “มีนาละ โจษของเราถึงได้ร้อนรุ่มนำดูเลย ในระหว่างทางที่พระองค์พูดและอธิบายข้อพระคัมภีร์ให้ฟัง”

33 ทั้งสองจึงรีบลุกขึ้นกลับไปเมืองเยรูซาเล็มทันที และพบกับพวกศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนที่ชุมนุมกันอยู่กับศิษย์คนอื่นๆ 34 กลุ่มที่ชุมนุมกันก็บอกกับสองคนนั้นว่า “องค์เจ้าชีวิต ฟื้นขึ้นมาแล้วจริงๆพระองค์มาปรากฏตัวให้ซีโมนเห็น”

35 แล้วทั้งสอง ก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในระหว่างทาง และเล่าให้ฟังว่าพวกเขาจำพระเยซูได้ตอนที่พระองค์หักขนมปังให้

พระเยซูปรากฏตัวต่อหน้าลูกศิษย์

(มธ. 28:16-20; มก. 16:14-18; ยน. 20:19-23; กจ. 1:6-8)

36 ขณะที่ทั้งสองยังเล่าเรื่องนี้อยู่ที่นั่น พระเยซูมายืนอยู่กับพวกเขา และพูดว่า “ขอให้เชื่อเถิดเป็นสุข”

37 พวกเขาก็สะดุ้งตกใจกลัว คิดว่าเจอผี 38 พระเยซูจึงพูดว่า “ตกใจทำไม ทำไม่ถึงขี้สงสัยอย่างนี้ 39 ดูมือและเท้าของเราสิ นี่เป็นตัวเราจริงๆ ไม่เชื่อลองจับดู จะได้ว่าไม่ใช่ผี เพราะผีไม่มีเนื้อไม่มีกระดูกอย่างที่คุณเห็นเรามาหรือ”

40 เมื่อพูดเสร็จ พระองค์ก็ยื่นมือและเท้าให้พวกเขาดู 41 พวกศิษย์ดีใจและแปลกใจมาก ไม่อยากเชื่อว่าเป็นอย่างนี้ แล้วพระเยซูก็ถามขึ้นว่า “มีอะไรกินบ้าง” 42 พวกเขาจึงเอาปลาข้างขึ้นหนึ่งมาให้พระองค์ 43 พระองค์ก็เอามากินต่อหน้าพวกเขา

44 แล้วพระองค์ก็พูดกับพวกเขาว่า “เมื่อก่อนตอนที่เรายู่กับพวกคุณ เราได้บอกแล้วว่า ทุกเรื่องที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับเราในกฎปฏิบัติของโมเสส ในหนังสือของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และในหนังสือสตุติ จะต้องเกิดขึ้นตามนั้น”

45 แล้วพระองค์เปิดใจพวกเขาให้เข้าใจพระคัมภีร์ 46 พระองค์บอกพวกเขาว่า “พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และจะฟื้นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม 47 แล้วเรื่องการกลับตัวกลับใจเพื่อจะได้รับการอภัยโทษจากบาปจะต้องถูกประกาศไปในนามของเราให้คนทุกชาติรู้ เริ่มจากเมืองเยรูซาเล็มก่อน 48 พวกคุณจะต้องเป็นพยานเล่าเรื่องทั้งหมดนี้ที่คุณเห็น 49 แล้วเราจะส่งพระวิญญาณมาให้ เป็นพระวิญญาณที่พระบิดาของเราได้สัญญาว่าจะให้กับพวกคุณ แต่พวกคุณต้องคอยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก่อน จนกว่าจะได้รับฤทธิ์อำนาจนั้นจากสวรรค์”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

(มก. 16:19-20; กจ. 1:9-11)

50 จากนั้นพระเยซูก็นำพวกเขาไปที่หมู่บ้านเบธานี และยกมือขึ้นอวยพรพวกเขา 51 ขณะที่อวยพรอยู่นั้น พระองค์ก็จากพวกเขาไป โดยถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ 52 พวกเขากราบไหว้พระองค์ และกลับไปเมืองเยรูซาเล็มด้วยความปลาบปลื้มใจ 53 แล้วพวกเขาก็อยู่ในวิหารเป็นประจำเพื่อสรรเสริญพระเจ้า

ยอห์น

คำนำ

ยอห์นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู เป็นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ยอห์นเป็นลูกของเศเบดี และเป็นน้องชายของยากอบ หนังสือเล่มนี้เขียนให้กับคริสเตียนใหม่ หนังสือเล่มนี้แตกต่างจากหนังสือสามเล่มแรกมาก ดูได้จากคำขึ้นต้นที่ไพเราะและลึกซึ้ง ยอห์นเพิ่มข้อมูลจำนวนมากลงในหนังสือเล่มนี้ ขณะที่หนังสือเล่มอื่นไม่มี ยอห์นเห็นว่า พระเยซูผู้สละชีวิต และพระองค์ทำทุกอย่างตามใจของพระบิดาผู้ส่งพระองค์มา หนังสือยอห์นต้องการจะพิสูจน์ให้เห็นว่า พระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าและเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้อด

พระคำได้มาเกิดเป็นมนุษย์

1 ตอนเริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้นก็มีพระคำอยู่แล้ว พระคำนี้อยู่กับพระเจ้า และเป็นพระเจ้าด้วย 2 พระคำอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นก่อนที่โลกนี้จะเกิดขึ้น 3 ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอยู่นี้เกิดมาจากพระคำทั้งนั้น ไม่มีอะไรเลยที่ไม่ได้เกิดมาจากพระคำ 4 พระคำเป็นแหล่งของชีวิตที่เที่ยงแท้ ชีวิตนั้นได้นำความสว่างมาให้มนุษย์ทุกคน 5 ความสว่างส่องเข้ามาในความมืดอยู่ แต่ความมืดไม่สามารถเอาชนะ 6 พระเจ้าได้ส่งชายชื่อยอห์น มาเป็นผู้ส่งข่าวของพระองค์ 7 เขามอบผู้คนเกี่ยวกับความสว่าง เพื่อทุกคนจะได้เชื่อในเรื่องที่เขาบอก 8 ตัวยอห์นเองไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่เขามาเพื่อเล่าเรื่องความสว่างนั้น 9 ความสว่างที่เที่ยงแท้ ที่ให้ความสว่างกับมนุษย์ทุกคนกำลังเข้ามาในโลก 10 พระองค์ได้อยู่ในโลกนี้ แต่โลกกลับไม่รู้จักพระองค์ ทั้งๆที่โลกนี้ถูกสร้างผ่านทางพระองค์ 11 เมื่อพระองค์มาถึงบ้านเมืองของพระองค์เอง คนของพระองค์ก็ยังไม่ยอมรับพระองค์ 12 แต่ส่วนคนที่ยอมรับและไว้วางใจพระองค์ พระองค์ให้สิทธิพวกเขาเป็นลูกของพระเจ้า 13 ลูกของพระเจ้านี้ไม่ใช่ลูกที่เกิดมาจากเลือดเนื้อหรือจากความต้องการของมนุษย์ หรือจากความตั้งใจของพ่อ แต่เกิดมาจากพระเจ้า 14 พระคำได้กลายเป็นมนุษย์ และใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางพวกเรา พระคำนั้นเต็มไปด้วยความเมตตากรุณาและความจริง พวกเราเห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ซึ่งเป็นความยิ่งใหญ่ของพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระบิดา 15 ยอห์นร้องตะโกนบอกผู้คนเกี่ยวกับพระองค์ว่า “คนที่มาภายหลังผมนั้น ยิ่งใหญ่กว่าผมอีก เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้วก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก” 16 พระองค์เต็มไปด้วยความเมตตากรุณา พวกเราทุกคนก็เลยได้รับพระพรจากพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า 17 พระเจ้าได้ให้กฎปฏิบัติที่เป็นข้อบังคับผ่านมาทางโมเสส แต่พระเจ้าได้แสดงความเมตตากรุณาและความจริงผ่านมาทางพระเยซูคริสต์ 18 ไม่มีเคยมีใครเห็นพระเจ้า มีแต่พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเจ้าเอง และอยู่ใกล้ชิดกับพระบิดาด้วย ได้เปิดเผยพระเจ้าให้เราารู้จัก

ยอห์นพูดถึงตัวเองและคนที่ยิ่งใหญ่กว่าเขา

(มธ. 3:1-12; มก. 1:2-8; ลก. 3:1-9, 15-17)

19 นี่คือนี่ที่ยอห์นบอก เมื่อพวกยิวในเมืองเยรูซาเล็มส่งพวกนักบวช และพวกเลวี * มาถามยอห์นว่า “คุณเป็นใคร” 20 ยอห์นไม่ได้ปิดบังความจริง เขาตอบไปอย่างเปิดเผยและชัดเจนว่า “ผมไม่ใช่พระคริสต์” 21 พวกเขาอีกถามอีกว่า “ถ้าอย่างนั้นคุณเป็นใคร เป็นเอลียาห์หรือ” ยอห์นตอบว่า “ไม่ใช่” “หรือเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น” † ยอห์นก็ตอบว่า “ไม่ใช่” 22 พวกเขาถามยอห์นว่า “แล้วคุณเป็นใครกันแน่ ช่วยบอกหน่อย เราจะได้ไปบอกคนที่ส่งเรามา ว่าไง คุณว่าคุณเป็นใครกันล่ะ” 23 ยอห์นตอบโดยยกเอาคำของอิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ที่ว่า “ผมเป็นเสียงของคนทีร้องตะโกนอยู่ในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแห่ง ทำทางให้ตรงสำหรับองค์เจ้าชีวิต” † 24 ส่วนคนที่พวกฟาริสีส่งมา 25 ได้ถามยอห์นว่า “ถ้าคุณไม่ใช่พระคริสต์ ไม่ใช่เอลียาห์ แล้วก็ไม่ใช่อุบัติแทนพระเจ้าคนนั้น แล้วทำไมคุณถึงทำพิธีจุ่มน้ำให้ชาวบ้านล่ะ” 26 ยอห์นจึงตอบว่า “ผมทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ แต่มีคนหนึ่งในท่ามกลางพวกคุณที่พวกคุณเองก็ไม่รู้จัก 27 คนๆนี้แหละที่มาจากเบื้องหลังผม ขนาดสายรัดรองเท้าของผมยังไม่มีค่าพอที่จะแก้ให้เลย” 28 เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นที่หมู่บ้านเบธานี ทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งเป็นที่ที่ยอห์นกำลังทำพิธีจุ่มน้ำให้ผู้คนอยู่ 29 ในวันต่อมา ยอห์นเห็นพระเยซูเดินตรงมาหาเขา แล้วยอห์นป่าวประกาศว่า “นี่ไง ลูกแกะของพระเจ้า ที่จะมาเอาความผิดบาปของโลกไป” 30 คนนี้เองที่ผมพูดถึงว่า “จะมีชายคนหนึ่งมาภายหลังผม เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าผม เพราะเขาเป็นอยู่นานแล้ว ก่อนที่ผมจะเกิดเสียอีก” 31 ตัวผมเองก็ไม่รู้มาก่อนหรอกว่าคุณที่จะมาภายหลังนั้นจะเป็นใคร แต่ผมมาทำพิธีจุ่มด้วยน้ำก็เพื่อจะได้เปิดเผยตัวเขาให้คนอิสราเอลได้รู้จัก” 32 แล้วยอห์นก็บอกว่า “ผมได้เห็นพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาจากสวรรค์เหมือนนกพิราบ และมาอยู่บนชายคนนี้” 33 ตัวผมเองก็ไม่รู้มาก่อนว่าคุณที่จะมาภายหลังนั้นจะเป็นใคร แต่พระองค์ผู้ส่งผมมาให้ทำพิธีจุ่มน้ำบอกว่า “เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณลงมาอยู่

† ชนะ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า เข้าใจ †† พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ ผู้ที่เป็นพระเจ้าเอง ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า พระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์

* พวกเลวี เป็นพวกผู้ชายที่มาจากเผ่าเลวี มีหน้าที่ช่วยนักบวชยิวในวิหาร †† ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้น คนอิสราเอลกำลังตั้งตาคอยผู้พูดแทนพระเจ้าที่พระเจ้าสัญญาว่าจะส่งมาให้กับพวกเขา ดูเพิ่มได้จาก เฉลยธรรมบัญญัติ 18:18-19 †† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 40:3

บนใคร คนนั้นแหละคือคนที่จะทำพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์³⁴ ผมเห็นเรื่องนี้เกิดขึ้นกับตา และผมเป็นพยานได้ว่า ชายคนนี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” †

ศิษย์รุ่นแรกของพระเยซู

³⁵ วันต่อมา ยอห์นยืนอยู่กับศิษย์ของเขาสองคน ³⁶ เมื่อเขาเห็นพระเยซูเดินผ่านไป ยอห์นก็พูดขึ้นว่า “นั่นไง ลูกแกะของพระเจ้า”

³⁷ พอศิษย์สองคนนั้นได้ยินอย่างนั้น เขาก็เดินตามพระเยซูไป ³⁸ เมื่อพระองค์หันไปเห็นพวกเขาเดินตามหลังมา ก็ถามว่า “มีอะไรหรือ”

พวกเขาถามไปว่า “ราบีครับ ท่านพักอยู่ที่ไหนครับ” (ราบีแปลว่าอาจารย์)

³⁹ พระเยซูตอบว่า “ตามมาดูสิ” พวกเขาก็ได้ตามไปยังที่พักของพระองค์ ตอนนั้นเป็นเวลาสี่โมงเย็นแล้ว พวกเขาจึงพักอยู่กับพระองค์ตลอดวันนั้น

⁴⁰ อันดรูว์เป็นคนหนึ่งในสองคนนั้นที่เดินตามพระเยซูไป เขามีพี่ชายชื่อซีโมนเปโตร หลังจากได้ยินยอห์นพูด ⁴¹ สิ่งแรกที่อันดรูว์ทำ คือไปหาซีโมนพี่ชายของเขาและบอกซีโมนว่า “พวกเราได้พบพระเมสสิยาห์ (หมายถึง พระคริสต์) แล้ว”

⁴² อันดรูว์พาซีโมนไปหาพระเยซู เมื่อพระองค์เห็นเขาก็พูดว่า “คุณคือซีโมน ลูกของยอห์นสิคะ คนจะเรียกคุณว่า เคฟาส” (เหมือนกับ เปโตร ซึ่งแปลว่า “หิน”)

⁴³ วันต่อมา พระเยซูตัดสินใจไปแคว้นกาลิลี พระองค์พบฟิลิป และพูดกับเขาว่า “ตามเรามา” ⁴⁴ ฟิลิปมาจากเมืองเบธไซดา เหมือนกับอันดรูว์และเปโตร ⁴⁵ ฟิลิปพบนาธานาเอล และบอกเขาว่า “พวกเราพบคนที่โมเสสและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนถึงแล้ว เขาคือเยซูชาวเมืองนาซาเร็ธ ลูกของโยเซฟ”

⁴⁶ นาธานาเอลยังถามฟิลิปว่า “นาซาเร็ธหรือ จะมีของดีอะไรมาจากเมืองนั้นได้” ฟิลิปตอบว่า “ตามมาดูสิ”

⁴⁷ เมื่อพระเยซูเห็นนาธานาเอลเดินเข้ามาหา พระองค์ก็พูดถึงเขาว่า “นี่ไง คนอิสราเอลชานานแท้ที่ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม”

⁴⁸ นาธานาเอลถามพระองค์ว่า “ท่านรู้จักผมได้อย่างไร” พระเยซูตอบว่า “เราเห็นคุณตั้งแต่อยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อแล้วก่อนที่ฟิลิปจะเรียกคุณเสียอีก”

⁴⁹ นาธานาเอลตอบว่า “อาจารย์ ท่านเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นกษัตริย์ของอิสราเอล”

⁵⁰ พระเยซูก็พูดว่า “ที่คุณเชื่อเราก็เพราะเราบอกว่า ได้เห็นคุณอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อ ใช่ไหมละ คุณจะได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก” ⁵¹ แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า พวกคุณจะได้เห็นสวรรค์เปิดออกเป็นช่อง และพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าก็จะขึ้นลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์” ††

งานแต่งงานที่หมู่บ้านคานา

2 ในวันที่สาม มีงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานาในแคว้นกาลิลี แม่ของพระเยซูก็อยู่ที่นั่นด้วย ² พระเยซูและศิษย์ของพระองค์ก็ได้รับเชิญมาในงานนี้เหมือนกัน ³ เมื่อเหล้าองุ่นหมด แม่ของพระเยซูมาบอกพระองค์ว่า “เหล้าองุ่นหมดแล้ว”

⁴ พระเยซูพูดว่า “แม่ครับ มาบอกลูกทำไม ตอนนั้นยังไม่ถึงเวลาของลูก”

⁵ แล้วแม่ของพระเยซูก็ไปบอกกับพวกคนใช้ว่า “เขาสั่งอะไร ก็ให้ทำตามนั้น”

⁶ มีโองาน้ำที่ตั้งอยู่ที่นั่นหกใบเพื่อใช้ในพิธีชำระล้าง โองานี้แต่ละใบใส่водаได้ประมาณแปดสิบลิตรถึงหนึ่งร้อยลิตร †

† พระบุตรของพระเจ้า ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า ผู้คนที่พระเจ้าเลือกไว้ †† อ่านเพิ่มเติมได้ในหนังสือ ปฐมกาล 28:12 ‡ แต่ละใบ... ลิตร ในต้นฉบับกรีกเขียนว่าคือ 2 หรือ 3 เมเทรเตส (เป็นหน่วยวัดของกรีก ซึ่ง 1 เมเทรเตสประมาณ 40 ลิตร)

⁷ พระเยซูได้สั่งพวกคนใช้ว่า “ไปตักน้ำใส่โองานี้จนเต็มให้เต็ม” พวกเขาก็ตักน้ำใส่จนเต็มถึงปฏักโองาน

⁸ แล้วพระองค์จึงอีกว่า “ตักน้ำนี้ไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยงสิ”

พวกคนใช้ก็ตักน้ำไปให้ผู้ดูแลงานเลี้ยง ⁹ เมื่อผู้ดูแลงานเลี้ยงได้ชิมน้ำที่กลายเป็นเหล้าองุ่นแล้ว (โดยที่เขาไม่รู้ว่า เหล้าองุ่นนั้นมาจากไหน มีแต่พวกคนใช้ที่ตักน้ำนั้นมาเท่านั้น) ผู้ดูแลงานเลี้ยงก็เรียกเจ้าบ่าวมาบอกว่า ¹⁰ “ใครๆ เขาก็เอาเหล้าองุ่นดีๆ ออกมาให้แขกดื่มก่อน พอดื่มจนเมาได้ที่แล้วถึงจะเอาเหล้าองุ่นถูกๆ มาวาง แต่คุณกลับเก็บเหล้าองุ่นที่ดีที่สุดไว้จนถึงตอนนี้”

¹¹ นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งแรกที่พระเยซูได้ทำ ตอนที่พระองค์อยู่ที่หมู่บ้านคานา ในแคว้นกาลิลี พวกศิษย์ต่างก็พากันไว้วางใจพระองค์เพราะได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์

¹² หลังจากนั้นพระเยซูไปเมืองคาเปอร์นาอุมพร้อมกับแม่ น้องๆ และพวกศิษย์ของพระองค์ แต่ก็พักอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน

สิ่งที่พระเยซูทำในวิหาร

(มธ. 21:12-13; มก. 11:15-17; ลก. 19:45-46)

¹³ เมื่อใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม ¹⁴ ในบริเวณวิหารนั้น พระองค์เห็นคนขายวัว แกะ และนกพิราบ สำหรับใช้เป็นเครื่องบูชา และยังเห็นพวกรับแลกเงิน ¹⁵ นั่งอยู่ที่โต๊ะของพวกเขาด้วย ¹⁶ พระเยซูเอาเชือกมาทำเป็นแสแล้วหวดไล่คนพวกนั้น รวมทั้งแกะและวัวออกไปจากบริเวณวิหาร พระองค์ยังเทเหรียญและคว่ำโต๊ะของพวกรับแลกเงินด้วย ¹⁷ พระองค์บอกพวกคนขายนกพิราบว่า “ขนออกไปให้หมด อย่ามาทำให้บ้านของพระบิดาเรากลายเป็นตลาด”

¹⁸ พวกศิษย์นึกขึ้นมาได้ถึงข้อความที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า “การที่เราหมั่นเทใจให้กับบ้านของพระเจ้า จะเป็นเหตุทำให้เราถูกทำลาย” †

¹⁹ พระเยซูทักท้วงกับพระเยซูว่า “แกมีสิทธิ์อะไรไปทำอย่างนั้น ทำเรื่องอัศจรรย์พิสูจน์ตัวเองสิ”

²⁰ พระเยซูตอบว่า “ทำลายวิหารนี้ลงมาสิ แล้วเราจะสร้างมันขึ้นมาใหม่ภายในสามวัน”

²¹ พวกเขาก็ตกใจว่า “วิหารนี้กว่าจะสร้างเสร็จต้องใช้เวลาราวสี่สิบลปี แล้วแกคิดว่าแกจะสร้างขึ้นมาใหม่ได้ภายในสามวันหรือ” ²² แต่วิหารที่พระองค์กำลังพูดถึงนั้น หมายถึงร่างกายของพระองค์เอง ²³ เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว ศิษย์ของพระองค์ถึงนึกขึ้นได้ว่า พระองค์เคยพูดอย่างนี้ พวกเขาเลยเชื่อพระคัมภีร์ และเชื่อคำพูดของพระองค์

²⁴ ช่วงที่พระเยซูอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม เป็นช่วงฉลองเทศกาลวันปลดปล่อย พระองค์ได้ทำเรื่องอัศจรรย์มากมาย ทำให้มีคนจำนวนมากมาไว้วางใจพระองค์ ²⁵ แต่พระเยซูก็ไม่ได้ไว้ใจพวกเขา เพราะพระองค์รู้จักมนุษย์ทุกคนดี ²⁶ ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบอกพระองค์ว่ามนุษย์เป็นอย่างไรเพราะพระองค์รู้จักความคิดของมนุษย์ดี

พระเยซูกับนิโคเดมัส

3 มีชายคนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี ชื่อนิโคเดมัส เป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่ง ² เขามาหาพระเยซูตอนกลางคืน และพูดว่า “อาจารย์ครับ พวกเราว่าพระเจ้าส่งอาจารย์มาสอนพวกเรา เพราะไม่มีใครทำเรื่องอัศจรรย์อย่างที่อาจารย์ทำได้ นอกจากจะมีพระเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น” ³ พระเยซูบอกเขาว่า “เราจะไม่บอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดใหม่ †† ก็จะไม่เห็นอาณาจักรของพระเจ้า”

⁴ นิโคเดมัสถามพระเยซูว่า “คนแก่แล้วจะเกิดใหม่ได้อย่างไรครับ จะให้เข้าไปในท้องแม่เป็นครั้งที่สอง แล้วเกิดออกมาใหม่ได้หรือ”

†† พวกรับแลกเงิน รับแลกเปลี่ยนเงินให้เป็นเงินเหรียญที่กำหนดให้ใช้สำหรับจ่ายภาษีวิหาร ††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 69:9 †††† เกิดใหม่ ในภาษากรีกมี 2 ความหมาย คือ เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง หรือ เกิดจากเบื้องบน (พระเจ้า)

5 พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เกิดจากน้ำและพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ 6 พ่อแม่ให้เรากิดมาเป็นได้แค่ลูกของมนุษย์ แต่พระวิญญาณของพระเจ้าทำให้เรากิดมาเป็นลูกของพระเจ้า 7 ไม่ต้องแปลกใจหรือที่เรากล่าวว่า ‘พวกคุณจะต้องเกิดใหม่’ 8 ลม + ยากพัดไปทางไหนมันก็พัดไป คุณได้ยินเสียงลม แต่ไม่รู้หรือว่าพัดมาจากไหนหรือจะพัดไปไหน คนที่เกิดจากพระวิญญาณก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

9 นีโคเดมัสถามว่า “มันจะเป็นไปได้ยังไงครับอาจารย์”

10 พระเยซูตอบว่า “คุณเป็นอาจารย์ที่นับหน้าถือตาของคนอิสราเอล แต่ยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ 11 เราจะบอกให้รู้ว่า พวกเราเล่าเรื่องที่พวกเราได้รู้ได้เห็นมา แต่พวกคุณไม่ยอมเชื่อในสิ่งที่พวกเราบอก 12 นี่ขนาดเราเล่าเรื่องบนโลกนี้ให้ฟัง พวกคุณยังไม่ยอมเชื่อเราเลย แล้วถ้าเราเล่าเรื่องบนสวรรค์ให้ฟัง คุณจะเชื่อเราหรือ 13 ไม่มีใครเคยขึ้นไปบนสวรรค์ นอกจากผู้ที่ลางมาจากสวรรค์ ซึ่งก็คือ บุตรมนุษย์

14 โมเสสเคยยกงูขึ้นในทะเลสาบที่เปลี่ยนแห่งแล้ว 15 บุตรมนุษย์ก็จะต้องถูกยกขึ้นอย่างนั้นเหมือนกัน 15 เพื่อทุกคนที่ไว้วางใจในบุตรมนุษย์นั้นจะได้มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป”

16 เพราะว่าพระเจ้ารักผูกพันกับมนุษย์ในโลกนี้มาก จนถึงขนาดยอมสละพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจในพระบุตรนั้นจะไม่สูญสิ้น แต่จะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป 17 พระเจ้าไม่ได้ส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกนี้เพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่เพื่อช่วยโลกนี้ให้รอดพ้น 18 คนที่ไว้วางใจพระบุตรจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ แต่คนที่ไม่วางใจก็ได้ถูกตัดสินลงโทษไปแล้ว เพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระเจ้า 19 นี่คือนิยามที่พระเจ้าตัดสินว่าใครผิดหรือใครถูก ความสว่างได้เข้ามาในโลกนี้ แต่คนรักความมืดมากกว่าความสว่างเพราะพวกเขาทำชั่ว 20 ทุกคนที่ทำชั่วย่อมเกลียดความสว่าง และจะไม่เข้ามาอยู่ในความสว่าง กลัวว่าความสว่างจะเปิดเผยความชั่วที่เขาทำออกมาให้เห็น 21 แต่คนที่ทำดีจะเข้ามาอยู่ในความสว่าง เพื่อว่าความสว่างจะทำให้ทุกคนเห็นว่าที่เขาทำดีได้นั้นเป็นเพราะฟังอำนาจของพระเจ้า †

พระเยซูกับยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ

22 หลังจากนั้นพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์เดินทางไปในเขตแดนของแคว้นยูเดีย พระองค์พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับประชาชน 23 ส่วนยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ที่อายโนในใกล้หมู่บ้านสาลิม เพราะที่นั่นมีน้ำมาก คนจึงมาให้ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำกัน 24 (เรื่องนี่เกิดขึ้นก่อนที่ยอห์นจะติดคุก)

25 วันหนึ่งพวกศิษย์ของยอห์นได้เถียงกับชาวยิวคนหนึ่งเรื่องพิธีชำระล้าง 26 พวกเขาจึงพากันมาหายอห์น และบอกกับยอห์นว่า “อาจารย์ครับ คนที่อาจารย์พูดถึงและเคยอยู่กับอาจารย์ที่ฝั่งโน้นของแม่น้ำจอร์แดน กำลังทำพิธีจุ่มน้ำอยู่ และคนก็แห่กันไปหาเขากันหมดแล้ว”

27 ยอห์นตอบว่า “คนเราเป็นได้แค่ที่พระเจ้าให้เป็นเท่านั้น 28 พวกคุณก็เป็นพยานได้ว่าผมบอกที่ ‘ผมไม่ใช่พระคริสต์ แต่ถูกส่งมาล่วงหน้าเพื่อเตรียมทางให้กับพระองค์’”

29 “เจ้าสาวเป็นของเจ้าบ่าว แต่เพื่อนเจ้าบ่าวที่ยืนรออยู่ก็ดีใจที่ได้ยินเสียงเจ้าบ่าวมีความสุขกับเจ้าสาว ก็เหมือนกับผมที่ดีใจที่สุดเมื่อได้ยินเรื่องที่เกิดขึ้นกับพระเยซู 30 พระเยซูต้องยิ่งใหญ่ขึ้น และตัวผมเองต้องด้อยลง”

ผู้ที่ลางมาจากสวรรค์

31 พระองค์ผู้ที่ลางมาจากเบื้องบนนั้นใหญ่เหนือทุกคน คนที่มาจากโลกก็เหมือนกับคนทั่วไปในโลกนี้ที่พูดแต่เรื่องของโลก แต่พระองค์ผู้ลางมาจากสวรรค์นั้นเป็นใหญ่เหนือทุกคน 32 พระองค์เล่าเรื่องที่พระองค์ได้เห็นและได้ยินมา แต่ไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่พระองค์บอก 33 ส่วนคนที่เชื่อในสิ่งที่พระองค์บอกนั้นก็แสดงว่าเขาเชื่อว่า พระเจ้าพูดความจริงด้วย 34 เพราะผู้ที่พระเจ้าส่งมานั้นพูดตามที่พระเจ้าพูด เพราะพระเจ้าให้พระองค์มีฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเต็มที่ไม่ว่าจะคิดเลย 35 พระบิดารักพระบุตร และให้ทุกสิ่งทุกอย่างกับพระบุตร 36 คนที่ไว้วางใจพระบุตรนั้นก็จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป แต่คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระบุตรนั้นก็จะไม่พบกับชีวิตนั้น และยังคงตกอยู่ภายใต้การลงโทษของพระเจ้า †

พระเยซูคุยกับหญิงชาวสะมาเรีย

4 เมื่อพระเยซูรู้เรื่องที่พวกฟาริสีได้ข่าวว่า พระองค์มีศิษย์มากกว่ายอห์น และทำพิธีจุ่มน้ำให้กับผู้คนอยู่ 2 (ความจริงพระเยซูไม่ได้เป็นคนทำพิธีจุ่มน้ำเอง แต่พวกศิษย์ของพระองค์เป็นคนทำ) 3 พระเยซูก็เลยออกจากแคว้นยูเดีย กลับไปแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง 4 ซึ่งจะต้องผ่านแคว้นสะมาเรีย

5 ในแคว้นสะมาเรีย พระองค์เดินทางมาถึงเมืองสิคาร์ที่อยู่ใกล้ๆกับที่ดันทียาโคบได้ยกให้กับโยเซฟลูกชายของเขา 6 บ่อน้ำของยาโคบตั้งอยู่ที่นั่น พระเยซูหนึ่งพักเหนื่อยอยู่ข้างบ่อน้ำนั้นเพราะเดินทางมาไกล ตอนนั้นเป็นเวลาเที่ยงวัน 7 มีหญิงชาวสะมาเรีย คนหนึ่งมาตักน้ำที่บ่อ พระเยซูพูดกับเธอว่า “ขอน้ำดื่มหน่อย” 8 (พระเยซูอยู่คนเดียว เพราะพวกศิษย์ไปหาซื้ออาหารในเมือง)

9 หญิงชาวสะมาเรียพูดว่า “คุณมาขอน้ำฉันดื่มได้ยังไงกัน คุณเป็นคนยิว ฉันเป็นหญิงสะมาเรีย” (ปกติแล้วคนยิวจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับคนสะมาเรีย)

10 พระเยซูตอบหญิงนั้นว่า “นี่ถ้าคุณรู้ว่าพระเจ้าอยากให้อะไรกับคุณ และรู้ว่าเราที่ขอน้ำคุณดื่มอยู่นี้เป็นใคร คุณก็คงจะขอจากเรา และเราก็จะให้หน้าที่ให้ชีวิต † กับคุณ”

11 หญิงคนนั้นพูดว่า “คุณคะ แล้วคุณจะไปเอาน้ำที่ให้ชีวิตนั้นมาจากไหนล่ะ ในเมื่อถึงตักน้ำก็ไม่มี แอมบ่อนี้ก็ลึก 12 คุณคงไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่ายาโคบ บรรพบุรุษของเราที่ให้บ่อน้ำนี้มาหรอคะ ด้วยยาโคบเองกับลูกๆและฝูงสัตว์เลี้ยงของเขาที่ดื่มมาจากบ่อนี้กันทั้งนั้นแหละ”

13 พระองค์ตอบว่า “ทุกคนที่ดื่มจากบ่อนี้ก็จะหิวน้ำอีก 14 แต่คนที่ดื่มจากน้ำที่เราให้จะไม่หิวน้ำอีกเลย เพราะน้ำที่เราให้เขาดื่มจะกลายเป็นน้ำที่ไหลไม่หยุดอยู่ในตัวเขาและนำชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไปมาให้”

15 หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “คุณคะ ขอน้ำนั้นให้ฉันดื่มบ้างสิคะ จะได้ไม่หิวน้ำอีกและไม่ต้องกลับมาตักน้ำอีก”

16 พระองค์จึงบอกเธอว่า “ไปเรียกสามีของคุณมาที่นี่หน่อย”

17 เธอตอบว่า “ฉันไม่มีสามีคะ” พระองค์บอกว่า “เออ ก็จริงของคุณที่บอกว่าไม่มีสามี 18 เพราะคุณมีสามีมาห้าคนแล้ว และคนที่อยู่ด้วยตอนนี้ก็ไม่ใช่สามีของคุณ มันก็จริงอย่างที่บอก”

19 เธอร้องว่า “คุณคะ ฉันเชื่อแล้วว่าท่านเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า 20 บรรพบุรุษของเราได้กราบไหว้บูชาพระเจ้าที่ภูเขานี้ แต่พวกคุณชาวยิวกลับพูดว่า จะต้องไปกราบไหว้บูชาพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเท่านั้น”

† ลม ในภาษากรีก แปลได้สองอย่างคือ ลม หรือ พระวิญญาณ †† โมเสส ... แห่งแล้ว เมื่อประชาชนของพระเจ้าถูกก่อกวน พระเจ้าได้บอกให้โมเสสนำงูทองสัมฤทธิ์ไปวางไว้บนยอดเสาให้คนที่ถูกกัดจะได้หาย (ดู กันดารวิถี 21:4-9) † † ข้อ 13-21 นี้ เป็นการอธิบายเพิ่มเติมจากยอห์นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ หรือนักวิชาการบางคนคิดว่า เป็นคำพูดของพระเยซู

†† ข้อ 31-36 นี้ อาจจะเป็นการอธิบายของยอห์นผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ หรือ อาจจะเป็นคำพูดของยอห์นคนทำพิธีจุ่มน้ำ †† ที่ดิน ... ลูกชายของเขา อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือปฐมกาล 48:22 ††† ไม่ยุ่งเกี่ยว หรือ แปลอีกอย่างหนึ่งคือ “คนยิวกับคนสะมาเรียจะไม่ดื่มจากบ่อเดียวกัน” ††† † † † น้ำที่ให้ชีวิต หรือ “น้ำแห่งชีวิต” อีกความหมายหนึ่งของคำนี้คือ “น้ำที่ไหลอยู่”

21 พระองค์ตอบว่า “เชื้อเราลี ไกล่จะถึงเวลาแล้วที่มันจะไม่สำคัญอีกต่อไปว่าจะกราบไหว้บูชาพระเจ้าพระบิดาที่ภูเขานีหรือที่เมืองเยรูซาเล็ม 22 จริงๆแล้วพวกคุณชาวสะมาเรียไม่รู้จักพระเจ้าที่พวกคุณกราบไหว้บูชาอยู่ แต่พวกเราชาวยิวรู้จักพระเจ้าที่พวกเรากราบไหว้บูชา เพราะพระเจ้าช่วยโลกนี้ให้รอดโดยผ่านทางชาวยิว 23 แต่เวลานั้นใกล้จะมาถึงแล้ว และตอนนั้นก็มาถึงแล้ว ที่ผู้คนกราบไหว้บูชาอย่างแท้จริงจะต้องกราบไหว้บูชาพระบิดาด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยความจริง คนอย่างนี้แหละที่พระบิดาตามหาให้มากราบไหว้บูชาพระองค์อยู่ 24 พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ ดังนั้นคนที่กราบไหว้บูชาพระองค์จะต้องกราบไหว้บูชาด้วยอำนาจของพระวิญญาณและด้วยความจริง”

25 หญิงคนนั้นจึงพูดว่า “ฉันรู้ว่าพระเจ้าเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่า ‘พระคริสต์’) กำลังจะมา และเมื่อพระองค์มาแล้ว พระองค์จะอธิบายนทุกอย่างให้เรา”

26 พระเยซูบอกเธอว่า “เราเองที่กำลังคุยกับคุณอยู่นี้ คือพระเมสสิยาห์”

27 ขณะนั้นพวกศิษย์ของพระองค์กลับมาถึงพอดี พวกเขาแปลกใจที่เห็นพระองค์กำลังพูดคุยอยู่กับผู้หญิง แต่ก็ไม่ใครกล้าถามพระองค์ว่า “อาจารย์ต้องการอะไรหรือครับ” หรือ “ไปพูดกับเธอทำไมครับ”

28 ผู้หญิงคนนั้นทิ้งหม้อน้ำเอาไว้ และเข้าไปบอกผู้คนในเมืองว่า 29 “มาคุยผู้ชายที่บอกอดีตของฉันได้สิ ไม่น่าว่าเขาอาจจะจะเป็นพระเมสสิยาห์ก็ได้” 30 คนก็พากันออกจากเมืองไปหาพระเยซู

31 ขณะนั้น พวกศิษย์กำลังจะยื่นตะขอยพระเยซูว่า “อาจารย์ กินอะไรบ้างสิครับ”

32 แต่พระองค์บอกว่า “เรามีอาหารที่พวกคุณไม่รู้จัก”

33 พวกศิษย์ต่างก็ถามกันว่า “คงไม่มีใครแถวนี้เอาอาหารมาให้อาจารย์นะ”

34 พระองค์จึงบอกกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการทำตามใจพระองค์ผู้ส่งเรามา และทำงานที่พระองค์ให้เราให้เสร็จ 35 เมื่อหว่านเมล็ดพืช คุณพูดว่า ‘ต้องคอยอีกสี่เดือนถึงจะเก็บเกี่ยว’ แต่เราบอกให้คุณล้มตาขึ้นมาดูทุ่งนาที่เต็มไปด้วยพืชผล ซึ่งพร้อมแล้วที่จะให้เก็บเกี่ยวเดี๋ยวนี้ 36 ตอนนี้นักเก็บเกี่ยวก็รับค่าจ้างอยู่ และพืชผลที่เก็บรวบรวมมานี้ก็คือคนที่ได้รับชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ดังนั้นทั้งคนปลูกและคนเก็บเกี่ยวก็จะมีความสุขร่วมกัน 37 จะได้เป็นไปตามคำพูดที่ว่า ‘คนหนึ่งปลูก และอีกคนหนึ่งเก็บเกี่ยว’ 38 เราได้ส่งคุณไปเก็บเกี่ยวสิ่งที่คุณไม่ได้ลงแรงปลูก คนอื่นเป็นคนลงแรงและคุณก็ได้ผลประโยชน์จากน้ำพักน้ำแรงของเขา”

39 จากคำพูดของผู้หญิงคนนั้นที่บอกว่า “ชายที่บอกอดีตของฉันได้” ทำให้ชาวสะมาเรียจำนวนมากในเมืองนั้นมาไว้วางใจในพระองค์ 40 เมื่อชาวสะมาเรียมาหาพระองค์ พวกเขาขอร้องให้พระองค์พักอยู่กับพวกเขา พระองค์จึงพักอยู่ที่นั่นสองวัน 41 คำพูดของพระองค์ ทำให้อีกหลายคนมาไว้วางใจพระองค์

42 ชาวเมืองบอกกับหญิงคนนั้นว่า “ตอนนี้พวกเราได้ไว้วางใจพระเยซู ไม่ใช่เพราะได้ยินจากคุณเท่านั้น แต่เพราะได้ยินกับหูของพวกเราเอง ตอนนีเรารู้ว่าชายคนนี้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลกนี้อย่างแน่นอน”

พระเยซูรักษาลูกชายของข้าราชการ
(มธ. 8:5-13; ลก. 7:1-10)

43 หลังจากนั้นสองวันพระเยซูเดินทางต่อไปที่แคว้นกาลิลี 44 (พระเยซูเคยพูดว่า ผู้พูดแทนพระเจ้าจะไม่ได้รับเกียรติในบ้านเมืองของตน) 45 เมื่อพระองค์มาถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีต้อนรับพระองค์เป็นอย่างดี เพราะพวกเขาเห็นทุกสิ่งที่พระองค์ทำในเทศกาลวันปลดปล่อยที่เมืองเยรูซาเล็ม (พวกเขาได้ไปร่วมงานที่นั่นด้วย)

46 พระเยซูไปหมู่บ้านคาหนาในแคว้นกาลิลีอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งเป็นหมู่บ้านที่พระองค์เคยเปลี่ยนน้ำให้กลายเป็นเหล้าองุ่นมาก่อน ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ลูกชายของเขากำลังป่วยหนัก 47 เมื่อข้าราชการคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูเดินทางจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี เขามาร้องขอให้พระเยซูไปรักษาลูกของเขาที่เมืองคาเปอร์นาอุม เพราะลูกของเขา กำลังจะตาย 48 พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนอย่างพวกคุณคงไม่เชื่อเราหรอก นอกจากจะได้เห็นเรื่องอัศจรรย์หรือปาฏิหาริย์เสียก่อน”

49 ข้าราชการคนนั้นบอกพระองค์ว่า “ท่านครับ ช่วยไปก่อนที่ลูกของผมจะตายด้วยเถิด”

50 พระเยซูบอกว่า “กลับบ้านไปเถอะ ลูกคุณหายดีแล้ว” เขาก็เชื่อในคำพูดของพระเยซู แล้วก็กลับไป 51 ในระหว่างทางนั้นเขาก็ได้พบกับพวกคนใช้ของเขาที่มาส่งข่าวว่าลูกชายของเขาหายเป็นปกติแล้ว

52 เขากล่าวพวกคนใช้ว่าลูกชายของเขาหายป่วยตอนไหน พวกคนใช้ตอบว่า “หายไข้เมื่อวานนี้ตอนบ่ายโมงครับ”

53 พ่อของเด็กก็รู้ว่ามันเป็นเวลาเดียวกับที่พระเยซูพูดว่า “ลูกคุณหายดีแล้ว” ดังนั้นตัวเขาและทุกคนในบ้านเขาได้ไว้วางใจในพระเยซู

54 นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ครั้งที่สองที่พระเยซูทำตั้งแต่ออกจากแคว้นยูเดียมาที่แคว้นกาลิลี

พระเยซูรักษาคนป่วยที่สระน้ำ

5 หลังจากนั้นก็ถึงช่วงเทศกาลของชาวยิว พระเยซูไปที่เมืองเยรูซาเล็ม 2 ใกล้ๆกับประตูแกะในเมืองเยรูซาเล็ม มีสระน้ำอยู่แห่งหนึ่งชื่อเป็นภาษาอารเมค † ว่า “เบธซาธา” †† รอบๆสระน้ำนั้นมีศาลาอยู่ห้าหลัง 3 ภายในศาลามีคนเจ็บป่วยนอนอยู่เต็มไปหมด รวมทั้งคนตาบอด คนง่อย และคนเป็นอัมพาต 4 † † † มีชายคนหนึ่งป่วยมานานถึงสามสิบแปดปี 6 เมื่อพระเยซูเห็นเขานอนอยู่ที่นั่น ก็รู้ว่าเขาป่วยมานานแล้ว พระองค์ถามเขาว่า “อยากจะหายไหม”

7 ชายคนนั้นตอบว่า “ท่านครับ ตอนที่น้ำในสระกระเพื่อมก็ไม่มีใครเอาผมลงไป แต่พอผมจะลงไปคนอื่นก็แย่งลงไปก่อน”

8 พระเยซูสั่งเขาว่า “ลุกขึ้น เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ” 9 เขาหายทันที เขาก็เก็บที่นอนแล้วเดินไป

วันนั้นเป็นวันหยุดทางศาสนา 10 พวกชาวยิวพบกับชายที่หายป่วยว่า “รู้เปล่ามันผิดกฎวันหยุดทางศาสนา ที่เที่ยวเดินหอบที่นอนไปไหนมาไหน”

11 ชายคนนั้นตอบว่า “คนที่รักษาผมเป็นคนบอกให้ ‘เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ’”

12 พวกยิวจึงถามเขาว่า “ใครเป็นคนบอกให้เก็บที่นอนแล้วเดินไปสิ”

13 แต่ชายคนนั้นไม่รู้ว่าใครเป็นคนรักษาเขา เพราะพระเยซูได้หายเข้าไปในฝูงชนที่อยู่ทีนั้นเสียก่อน

14 ต่อมาพระเยซูได้เจอชายคนเดิมในวิหาร และพูดกับเขาว่า “ตอนนี้คุณหายแล้ว อย่าทำบาปอีกละ จะได้ไม่มีเรื่องเลวร้ายกว่านี้เกิดขึ้นกับคุณอีก”

15 ชายคนนั้นก็จากไป และไปบอกพวกยิวว่า พระเยซูคือผู้ที่รักษาเขาจนหาย

16 พวกยิวจึงเริ่มคิดที่จะทำร้ายพระเยซู เพราะพระองค์ทำสิ่งเหล่านี้ในวันหยุดทางศาสนา

† ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในเขตปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู †† เบธซาธา หรือเรียกว่า เบธเอสดา † † † ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับได้เพิ่มลงไปว่า “และพวกเขาได้รอให้น้ำกระเพื่อม” † † † ข้อนี้ สำเนากรีกตอนหลังบางฉบับได้เพิ่มคำอธิบายคือ a “บางครั้งทูตขององค์เจ้าชีวิตลงมาจากบนฟ้า และคนแรกทีลงไปในสระนั้นก่อน ก็จะหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่”

17 พระเยซูบอกพวกยิวว่า “พระบิดาของเราไม่เคยหยุดทำงาน แล้วทำไมเราจะต้องหยุดด้วย” 18 ทำให้พวกยิวยิ่งพยายามมากขึ้นที่จะฆ่าพระองค์ เพราะนอกจากพระองค์จะทำผิดกฎวินัยหยุดทางศาสนาแล้ว พระองค์ยังเรียกพระเจ้าเป็นพระบิดาของตัวเองอีกด้วย ซึ่งเท่ากับเป็นการทำตัวเสมอกับพระเจ้า

พระเยซูได้รับอำนาจจากพระเจ้า

19 พระเยซูบอกพวกยิวว่า “เราจะบอกให้รู้ว่า พระบุตรจะทำอะไรตามใจตัวเองไม่ได้เลย เขาจะทำได้แต่สิ่งที่เขาเห็นพระบิดาทำเท่านั้น พระบิดาทำอะไร พระบุตรก็จะทำสิ่งนั้นด้วย 20 พระบิดารักพระบุตร และให้พระบุตรเห็นทุกอย่างที่พระองค์ทำ พระบิดาจะแสดงบางสิ่งให้พระบุตรเห็น เป็นสิ่งที่พระองค์จะให้พระบุตรทำ ซึ่งยิ่งใหญ่มากว่าการรักษาชายคนหนึ่งที่เสียอีก แล้วพวกคุณจะตกตะลึง 21 พระบิดาทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาใหม่ พระบุตรก็ให้ชีวิตกับใครที่พระองค์อยากช่วยได้เหมือนกัน 22 พระบิดาไม่ได้ตัดสินลงโทษใคร แต่ได้มอบสิทธิอำนาจทั้งหมดในการตัดสินลงโทษให้กับพระบุตร 23 เพื่อทุกคนจะได้ให้เกียรติพระบุตรนั้น เหมือนกับที่พวกเขาให้เกียรติพระบิดา คนที่ไม่ให้เกียรติพระบุตรก็เท่ากับไม่ให้เกียรติพระบิดาผู้ส่งพระบุตรมาด้วย

24 เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ฟังคำพูดเราและไว้วางใจพระองค์ผู้ส่งเรามา ก็มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป และเขาจะไม่ถูกตัดสินลงโทษ เขาได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว 25 เราจะบอกให้รู้ว่า เวลานั้นกำลังมา และตอนนั้นก็มาถึงแล้วที่คนตายจะได้ยินเสียงของพระบุตรของพระเจ้า แล้วคนที่เชื่อฟังก็จะมีชีวิต 26 พระบิดามีฤทธิ์อำนาจที่จะให้ชีวิต และพระองค์ทำให้พระบุตรมีฤทธิ์อำนาจที่จะให้ชีวิตเหมือนกัน 27 พระบิดาให้พระบุตรมีสิทธิที่จะเป็นผู้พิพากษาด้วย เพราะพระบุตรนั้นเป็นบุตรมนุษย์ 28 พวกคุณไม่ต้องแปลกใจในเรื่องนี้หรอก เพราะเวลาที่พวกคนตายทั้งหมดจะได้ยินเสียงบุตรมนุษย์ใกล้จะมาถึงแล้ว 29 แล้วพวกเขาจะออกมาจากอูโมงค์ฝังศพ คนที่ทำดีก็จะฟื้นขึ้นมามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ส่วนคนที่ทำชั่วก็จะฟื้นขึ้นมาเพื่อรับการตัดสินลงโทษ”

ผู้ที่เป็นพยานให้กับพระเยซู

30 “เราทำอะไรเองไม่ได้ เราได้ยินจากพระเจ้ามาอย่างไร เราก็ตัดสินไปอย่างนั้น และคำตัดสินของเรานั้นก็ถูกต้อง เพราะเราไม่อยากตามใจตัวเอง แต่อยากตามใจพระเจ้าที่ส่งเรามา

31 ถ้าเราเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เชื่อถือไม่ได้ 32 แต่ยังมีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานให้กับเรา เรารู้ว่าสิ่งที่เขาพูดเกี่ยวกับเรานั้นเป็นความจริง”

33 “พวกคุณได้ส่งคนไปถามยอห์นเกี่ยวกับตัวเรา และยอห์นก็ได้บอกความจริงกับพวกเขา 34 เราไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มาเป็นพยานให้กับเราหรอก แต่เราพูดถึงเรื่องนี้เพราะอยากให้คนเชื่อและรอด 35 ยอห์นเป็นเหมือนตะเกียงที่จุดให้แสงสว่างอยู่ พวกคุณก็มีความสุขกับแสงสว่างนั้นอยู่พักหนึ่ง

36 แต่เรามีพยานที่ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นอีก นั่นก็คืองานต่างๆที่เรา กำลังทำอยู่นี้ ซึ่งเป็นงานที่พระบิดาให้เราทำให้เสร็จ งานนี้พิสูจน์ว่าพระบิดาส่งเรามา 37 พระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นพยานให้เราด้วย พวกคุณไม่เคยได้ยินเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างหน้าตาของพระองค์ 38 คำพูดของพระองค์ไม่อยู่ในตัวคุณ เพราะพวกคุณไม่ไว้วางใจผู้ที่พระบิดาส่งมา 39 พวกคุณศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียด เพราะคิดว่ามันจะให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป พระคัมภีร์นั้นได้พูดถึงเรา 40 แต่พวกคุณกลับไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป

41 เราไม่สนใจคำชมจากมนุษย์ 42 แล้วเรารู้ด้วยว่า พวกคุณไม่ได้รักพระเจ้าจริงๆหรอก 43 เรามาพูดแทนพระบิดาผู้ส่งเรามา พวกคุณกลับไม่ยอมรับเรา แต่เวลาที่มีบางคนมาพูดเพื่อตัวเอง พวกคุณกลับยอมรับเขา 44 พวกคุณจะไว้วางใจเราได้อย่างไร ใน

เมื่อคุณชอบคำชมจากพวกเดียวกัน แต่ไม่ยอมยกย่องคำชมจากพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว 45 อย่าคิดว่าเราจะเป็นคนฟ้องคุณต่อหน้าพระบิดา ไม่เสสคนที่คุณคาดหวังว่าจะช่วยคุณนั้นแหละ จะเป็นคนที่ฟ้องคุณเอง 46 ถ้าคุณเชื่อไม่เสสจริงๆคุณก็จะเชื่อเราด้วย เพราะไม่เสสได้เขียนถึงเรา 47 ถ้าคุณไม่เชื่อในสิ่งที่ไม่เสสเขียน แล้วคุณก็จะเชื่อในสิ่งที่เราพูดได้ยังไง”

พระเยซูเลี้ยงคนกว่าห้าพัน

(มธ. 14:13-21; มก. 6:30-44; ลก. 9:10-17)

6 หลังจากนั้นพระเยซูข้ามไปอีกฟากหนึ่งของทะเลสาบกาลิลี (หรือทะเลสาบทิเบเรียส) 2 มีคนมากมายติดตามพระองค์ไป เพราะพวกเขาเห็นพระองค์ทำสิ่งอัศจรรย์ต่อคนป่วย 3 พระเยซูขึ้นไปบนภูเขา แล้วนั่งอยู่กับพวกศิษย์ของพระองค์ 4 ตอนนั้นใกล้จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อยของชาวยิวแล้ว

5 เมื่อพระองค์เงยหน้าขึ้นก็เห็นคนมากมายพากันมาหาพระองค์ พระองค์พูดกับฟิลิปว่า “พวกเราจะไปซื้ออาหารที่ไหนถึงจะพอเลี้ยงคนทั้งหมดนี้” 6 (พระเยซูถามเพื่อลองใจฟิลิป เพราะพระองค์รู้อยู่แล้วว่าจะทำอย่างไร)

7 ฟิลิปตอบว่า “เงินค่าแรงเกือบแปดเดือน † ก็ยังไม่พอซื้ออาหารให้คนพวกนี้กินกันคนละนิดคนละหน่อยได้เลยครับ”

8 ศิษย์อีกคนหนึ่งชื่ออันดรูว์ น้องชายของซีโมน เปโตรบอกพระองค์ว่า 9 “มีเด็กชายคนหนึ่งที่นี่ มีขนมปังบาร์เล่ย์อยู่ห้าก้อน กับปลาอีกสองตัวครับ แต่แค่นี้จะไปพออะไรกับคนตั้งมากมายขนาดนี้”

10 พระเยซูบอกพวกศิษย์ว่า “บอกให้พวกเขานั่งลง” (ที่นั่นมีหญ้าขึ้นเต็มไปหมด) แล้วทุกคนก็นั่งลง (มีผู้ชายประมาณห้าพันคนในฝูงชนนั้น) 11 พระเยซูเอาขนมปังของเด็กน้อยคนนั้นมา เมื่อขอบขอบคุณพระเจ้าเสร็จแล้ว ก็แบ่งขนมปังแจกให้กับทุกคนที่ นั่งอยู่ที่พื้นนั้นอย่างไม่มีอัน และพระองค์ก็หยิบปลามาทำอย่างเดียวกัน

12 เมื่อผู้คนกินกันจนอิ่มแล้ว พระองค์สั่งพวกศิษย์ว่า “เก็บขนมปังที่เหลือให้หมด จะได้ไม่เสียของ” 13 พวกศิษย์ก็เก็บเศษที่เหลือจากขนมปังห้าก้อนนี้ได้สิบสองเซ่งเต็มๆ

14 เมื่อคนพวกนี้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทำ เขาเริ่มพูดกันว่า “คนนี่ต้องเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นที่ว่าจะมาในโลกนี้แน่ๆ”

15 เมื่อพระเยซูรู้ว่าพวกเขาจะมาบีบบังคับให้พระองค์ไปเป็นกษัตริย์ของพวกเขาก็หลบขึ้นไปบนภูเขาเพียงคนเดียว

พระเยซูเดินบนน้ำ

(มธ. 14:22-27; มก. 6:45-52)

16 พอดึกเย็นพวกศิษย์ของพระองค์ไปที่ทะเลสาบ 17 พวกเขา ลงเรือและเริ่มข้ามฟากไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม ตอนนั้นมืดแล้ว แต่พระเยซูยังไม่ได้มาหาพวกเขา 18 เกิดพายุขึ้นทำให้คลื่นในทะเลสาบปั่นป่วนรุนแรงมาก 19 หลังจากที่พวกศิษย์พายเรือออกจากฝั่งมาได้ประมาณห้าถึงหกกิโลเมตร พวกเขาเห็นพระเยซูกำลังเดินอยู่บนน้ำตรงมาที่เรือ พวกเขาต่างก็ตกใจกลัว 20 แต่พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “นี่เราเอง ไม่ต้องกลัว” 21 พวกเขา ก็ดีอกดีใจและรับพระองค์ขึ้นมานบนเรือ แล้วเรือก็ถึงฝั่งที่พวกเขาจะไปทันที

ผู้คนตามหาพระเยซู

22 วันต่อมาฝูงชนที่ยังคงอยู่ในบริเวณที่พระเยซูเลี้ยงอาหารนั้น ต่างก็รู้ว่าที่นั่นมีเรืออยู่แค่ลำเดียว และพวกศิษย์ลงเรือลำนั้นไปแล้ว พระเยซูไม่ได้ไปด้วย พวกเขา ก็เลยตามหาพระเยซูกันเป็น

† เงินค่าแรงเกือบแปดเดือน คือ สองร้อยเหรียญเดนาเรียอัน หนึ่งในเหรียญเดนาเรียอันมีค่าเท่ากับค่าแรงของคนงาน 1 วัน

การใหญ่²³ มีเรือบางลำมาจากทิเบเรียสเข้าไปจอดที่ฝั่งใกล้กับที่พวกเขาได้กินอาหารกัน คือหลังจากที่พระเยซูองค์เจ้าชีวิตได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว²⁴ เมื่อประชาชนเห็นว่าทั้งพระเยซู และพวกศิษย์ไม่ได้อยู่ที่นั่น พวกเขาจึงวิ่งเรือไปตามหาพระองค์ที่เมืองคาเปอร์นาอุม

พระเยซูคือขนมปังแห่งชีวิต

²⁵ เมื่อพวกเขาพบพระเยซูที่อีกฝั่งหนึ่งของทะเลสาบ พวกเขา ก็ถามพระองค์ว่า “อาจารย์มาที่นี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ”

²⁶ พระเยซูตอบว่า “เราขอพูดตรงๆนะ ที่พวกคุณตามหาเรา ไม่ใช่เป็นเพราะเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วถึงสิ่งอัศจรรย์ที่พวกคุณได้เห็น แต่เป็นเพราะได้กินอาหารจนอิมหันสำราญต่างหาก²⁷ อย่าทำงานเพื่อจะได้อาหารที่เน่าเสีย แต่ให้ทำงานเพื่อจะได้อาหารทิพย์ที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป บุตรมนุษย์จะให้อาหารทิพย์นั้นกับพวกคุณ เพราะพระเจ้าพระบิดาให้สิทธิอำนาจกับบุตรมนุษย์ที่จะทำสิ่งนี้”

²⁸ พวกเขาถามพระองค์ว่า “แล้วพวกเราควรจะทำงานอะไรล่ะพระเจ้าถึงจะพอใจ”

²⁹ พระเยซูตอบว่า “งานที่จะทำให้พระเจ้าพอใจคือ การไว้วางใจคนๆหนึ่งที่พระเจ้าส่งมา”

³⁰ พวกเขาถามอีกว่า “อาจารย์จะทำสิ่งอัศจรรย์อะไรให้ดูล่ะเพื่อที่เราจะได้เชื่อว่าพระเจ้าส่งอาจารย์มา ตกลงว่าจะทำอะไรให้ดูล่ะ³¹ บรรพบุรุษของพวกเราเคยกินมานาในที่เปล่านั้นแล้วแต่แล้วแต่แล้วตามทีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘เขาได้ให้ขนมปังจากสวรรค์กับพวกเขา’”[†]

³² พระเยซูพูดว่า “จริงๆแล้วโมเสสไม่ได้เป็นคนที่ทำให้ขนมปังจากสวรรค์นั้นกับคุณหรอก แต่เป็นพระบิดาของเราต่างหากที่กำลัให้อาหารอันแท้จริงจากสวรรค์กับคุณ³³ เพราะขนมปังจากพระเจ้านั้นก็คือคนที่ลงมาจกสวรรค์ และให้ชีวิตกับโลกนี้”

³⁴ พวกเขาจึงว่า “ท่านครับ ถ้าอย่างนั้น ให้ขนมปังนั้นกับพวกเราตลอดไปด้วยเถอะ”

³⁵ พระเยซูพูดว่า “ตัวเราที่เหลือคือขนมปังที่ให้ชีวิต คนที่มาหาเราจะไม่หิวอีกเลย และคนที่ไว้วางใจเราจะไม่กระหายน้ำอีกเลย³⁶ แต่ก็อย่างที่เรารู้แล้ว พวกคุณได้เห็นเราแล้ว แต่ก็ยังไม่ยอมไว้วางใจเราอยู่ดี³⁷ ทุกคนที่พระบิดายกให้กับเรา ก็จะมาหาเรา และใครก็ตามที่มาหาเรา เราจะไมไล่เขาไปจากเราเลย³⁸ เพราะเราไม่ไล่ลงมาจากสวรรค์เพื่อทำตามใจตัวเอง แต่มาเพื่อทำตามใจของพระองค์ผู้ที่ส่งเรา³⁹ นี่คือน้ำที่พระบิดาผู้ที่ส่งเรามาอยากให้เราทำ คือให้เก็บรักษาทุกคนที่พระองค์ยกให้กับเราไว้ไม่ให้สูญหายไปสักคนเดียว และทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁰ พระบิดาของเราอยากให้ทุกคนที่เห็นพระบุตรและไว้วางใจพระบุตรนั้น มีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป และเราจะทำให้พวกเขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย”

⁴¹ พวกเขายึดมั่นที่ปากกันเรื่องทีพระเยซูพูดว่า “เราคือขนมปังที่ลงมาจกสวรรค์”⁴² พวกเขายึดมั่นกันว่า “นิมนต์เจ้าเยซู ลูกของโยเซฟ ที่เรารู้จักทั้งพ่อและแม่ของมันไม่ใช่หรือ โธเอ๊ย แล้วมันพูดได้อย่างไรว่า ‘เรามาจากสวรรค์’”

⁴³ พระเยซูพูดขึ้นว่า “เลิกบ่นกันได้แล้ว⁴⁴ ไม่มีใครมาหาเราได้นอกจากพระเจ้าผู้ส่งเรามาจะพาเขามาหาเรา และเราจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁴⁵ ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าจะส่งสอนพวกเขาทุกคน’”^{††} ทุกคนที่ได้ฟังและเรียนรู้ออกจากพระบิดาก็จะมาหาเรา⁴⁶ (ไม่มีใครเคยเห็นพระบิดา นอกจากผู้ที่มาจากพระบิดาผู้เคยเห็นพระองค์)⁴⁷ เราจะบอกให้รู้ว่าคุณที่ไว้วางใจเราก็มียชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป⁴⁸ เราเป็นขนมปังที่ให้ชีวิต⁴⁹ บรรพบุรุษของพวกคุณได้กินมานาในที่เปล่านั้นแล้วแต่แล้วแต่แล้วสุดท้ายพวกเขาก็ตายกันไปหมด⁵⁰ แต่คนไหนกินขนมปังที่ลงมาจกสวรรค์ คนนั้นจะไม่ตายอีกเลย⁵¹ เราเป็นขนมปังจาก

สวรรค์ที่ให้ชีวิต คนที่กินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป ขนมปังนี้คือเนื้อหนังของเรา ที่เราจะให้เพื่อคนในโลกนี้จะได้มีชีวิต”

⁵² พวกเขายึดมั่นที่ใจตัวเองว่า “ผู้ชายคนนี้จะเอาเนื้อหนังของเขาให้พวกเรากินได้อย่างไร”⁵³ พระเยซูพูดกับพวกเขาว่า “เราจะบอกให้รู้ ถ้าพวกคุณไม่กินเนื้อหนัง และไม่ดื่มเลือดของบุตรมนุษย์ คุณก็ไม่มีชีวิตที่แท้จริง”⁵⁴ คนที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป เราจะให้เขาฟื้นขึ้นมามีชีวิตในวันสุดท้าย⁵⁵ เพราะเนื้อของเราเป็นอาหารแท้ และเลือดของเราก็เป็นเครื่องดื่มแท้⁵⁶ คนที่กินเนื้อและดื่มเลือดของเราที่เป็นหนึ่งเดียวกับเรา และเราที่เป็นหนึ่งเดียวกับเขา⁵⁷ พระบิดาผู้มีชีวิตอยู่ส่งเรามา และเรามีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะพระบิดา ดังนั้นคนที่กินเลือดเนื้อของเราจะมีชีวิตอยู่ได้เพราะเราเหมือนกัน⁵⁸ นี่คือนมปังที่ลงมาจกสวรรค์ ซึ่งไม่เหมือนกับมานาที่บรรพบุรุษของพวกคุณได้กิน แล้วสุดท้ายก็ยังคงต้องตายกัน แต่คนที่ได้กินขนมปังนี้จะมีชีวิตอยู่ตลอดไป”⁵⁹ พระเยซูพูดเรื่องเหล่านี้ ขณะที่พระองค์กำลังสอนอยู่ในที่ประชุมชาวยิวในเมืองคาเปอร์นาอุม

ศิษย์จำนวนมากเลิกติดตามพระองค์

⁶⁰ เมื่อศิษย์หลายคนได้ยินเรื่องเหล่านี้ ก็บ่นกันว่า “ใครจะไปยอมรับคำสอนยากๆอย่างนี้ได้”⁶¹ พระเยซูรู้ว่าพวกศิษย์กำลังบ่นกันถึงเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “คำสอนเหล่านี้ทำให้พวกคุณตะลึงงันไปเลยหรือ”⁶² แล้วพวกคุณจะว่าย้งไง ถ้าได้เห็นบุตรมนุษย์ขึ้นไปสวรรค์ทีพระองค์เคยอยู่มาก่อน⁶³ ไม่ใช่พลังกำลังของมนุษย์ที่เป็นผู้ให้ชีวิต แต่เป็นพระวิญญาณของพระเจ้า คำพูดที่เราได้บอกพวกคุณนี้แหละ จะนำพระวิญญาณของพระเจ้ามาให้กับคุณ เป็นพระวิญญาณที่ให้ชีวิต⁶⁴ แต่พวกคุณบางคนก็ไม่เชื่อ” (ตั้งแต่เริ่มแรกพระเยซูก็รู้แล้วว่าพวกไหนจะไม่เชื่อ และคนไหนที่จะหักหลังพระองค์)⁶⁵ แล้วพระองค์พูดว่า “ก็เพราะอย่างนี้เราถึงบอกคุณว่า ‘ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาจะทำให้เราสามารถมาได้’”

⁶⁶ หลังจากที่พระเยซูพูดอย่างนั้น ศิษย์จำนวนมากก็ทิ้งพระเยซูไป

⁶⁷ แล้วพระเยซูถามศิษย์เอกทั้งสิบสองคนว่า “พวกคุณคงจะไม่ทิ้งเราไปด้วยมัง”

⁶⁸ ซีโมน เปโตรตอบพระองค์ว่า “จะให้พวกเราทิ้งอาจารย์ไปหาใครอีกล่ะครับ อาจารย์มีคำพูดที่ให้ชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป”⁶⁹ พวกเขาเชื่อและรู้แล้วว่าอาจารย์เป็นองค์พระผู้สถิตลึกลับของพระเจ้า”

⁷⁰ พระเยซูตอบพวกเขาว่า “เราเป็นคนเลือกพวกคุณทั้งสิบสองคนมาเองถูกไหม แต่คนหนึ่งในพวกคุณเป็นมารร้าย”⁷¹ (พระองค์หมายถึงยูดาส ลูกของซีโมน อิสคาริโอท เพราะเขาจะหักหลังพระองค์ แม้ว่าเขาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งนสิบสองคนนั้นก็ตาม)

พระเยซูและพี่น้องของพระองค์

7 หลังจากนั้นพระเยซูเดินทางไปทั่วแคว้นกาลิลี พระองค์ไม่ยอมไปแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวจ้องที่จะฆ่าพระองค์² ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงแล้ว³ น้องของพระเยซูจึงบอกพระองค์ว่า “พี่น้องจะไปแคว้นยูเดีย เพื่อพวกศิษย์ของพี่จะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่พี่กำลังทำอยู่ด้วย”⁴ คนที่อยากจะมีชื่อเสียงเขาไม่แอบทำอะไรลับๆหรอก โหน่ๆก็พี่ที่สิ่งต่างๆเหล่านี้แล้ว แสดงตัวให้โลกรู้ไปเลยสิ”⁵ (แม้แต่น้องๆของพระองค์ก็ยังไม่เชื่อพระองค์)⁶ พระเยซูตอบว่า “เวลานี้ยังไม่เหมาะสำหรับพี่ แต่สำหรับน้องๆเวลาไหนก็เหมาะทั้งนั้น⁷ คนในโลกนี้เขาไม่เกลียดพวกน้องหรือ เพราะไม่รู้จะเกลียดไปทำไม แต่เขาเกลียดพี่เพราะพี่บอกพวกเขาอยู่เสมอว่า การกระทำของพวกเขานั้นชั่วร้าย⁸ พวกน้องไปกันเองเถอะ พี่ยังไม่ไปหรอก เพราะ

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 78:24 †† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 54:13

ยังไม่ถึงเวลา”⁹ หลังจากที่พูดอย่างนั้นแล้ว พระองค์ก็อยู่ที่แคว้นกาลิลีต่อไป

¹⁰ หลังจากที่น้องๆของพระองค์ไปร่วมงานเทศกาลกันแล้ว พระองค์ก็แอบไปที่หลังโดยไม่ให้ใครรู้ ¹¹ พวกผู้นำชาวยิวต่างมองหาพระองค์ในงาน และถามกันว่า “ไอ้หมอนอนอยู่ที่ไหน”

¹² ผู้คนซุบซิบกันมากเกี่ยวกับพระเยซู บางคนว่า “เขาเป็นคนดีนะ” แต่บางคนว่า “ไม่หรอก เขาเป็นนกดมดุน” ¹³ แต่ไม่มีใครกล้าพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว

พระเยซูสั่งสอนในเยรูซาเล็ม

¹⁴ เมื่อถึงช่วงกลางเทศกาลอยู่เพ็ง พระเยซูได้เข้าไปในบริเวณวิหาร และเริ่มสั่งสอนประชาชน ¹⁵ พวกหัวหน้าชาวยิวต่างรู้สึกแปลกใจในคำสอนของพระองค์ จึงพูดว่า “ทำไมเขารู้มากอย่างนี้ล่ะ ในเมื่อเขายังไม่เคยเรียนกับครุคนไหนมาก่อนเลย”

¹⁶ พระเยซูตอบว่า “คำสอนของเราไม่ได้ของเราเอง แต่มาจากพระองค์ผู้ส่งเรามา ¹⁷ คุณไหนมีใจที่อยากทำตามใจพระเจ้า คนนั้นก็รู้ว่าสิ่งที่เราสอนนั้นมาจากพระเจ้าหรือเราพูดขึ้นมาเองกันแน่” ¹⁸ คนที่พูดตามใจตัวเองก็พยายามหาข้อเสียใส่ตัว แต่คนที่พยายามหาข้อเสียให้กับผู้ที่ส่งเขามา คนนั้นแหละเป็นคนจริงใจที่ไม่หลอกลวงใคร ¹⁹ โมเสสให้กฎปฏิบัติกับพวกคุณ แต่พวกคุณก็ไม่ได้ทำตามกฎนั้นสักคน แล้วทำไมพวกคุณถึงได้พยายามจะฆ่าเรา”

²⁰ พวกนั้นจึงตอบว่า “แกถูกผีสิงแล้ว ใครกันที่พยายามจะฆ่าแก”

²¹ พระเยซูจึงตอบพวกเขาว่า “เราทำสิ่งอัศจรรย์อย่างหนึ่งในวันหยุดทางศาสนา พวกคุณก็พากันตบตะลึงเพราะเรื่องนั้น ²² โมเสสให้กฎปฏิบัติกับคุณเรื่องการทำพิธีขลิบ (ความจริงแล้วบรรพบุรุษของพวกคุณได้ทำพิธีขลิบมาตั้งนานแล้วก่อนโมเสสเสียอีก) และถ้าวันที่คุณจะต้องทำพิธีขลิบตรงกับวันหยุดทางศาสนาพอดี พวกคุณก็ยังทำพิธีขลิบให้ลูกชายของคุณอยู่ดี ²³ ถ้าคุณทำพิธีขลิบให้กับลูกชายเพื่อจะได้ไม่ผิดกฎของโมเสส แล้วพวกคุณจะมาโกรธแค้นเราที่รักษาคนทั้งคนให้หายในวันหยุดทางศาสนาทำไม ²⁴ เลิกตัดสินอย่างผิวเผินได้แล้ว แต่ให้ตัดสินอย่างถูกต้อง”

พระเยซูคือพระคริสต์หรือไม่

²⁵ บางคนในเมืองเยรูซาเล็มถามกันว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่พวกผู้นำพยายามจะฆ่า ²⁶ แต่ดูสิ เขากำลังพูดอยู่กลางที่สาธารณะ และพวกผู้นำก็ไม่ได้ทำอะไรเขาเลย หรือเป็นไปได้ไหมว่าพวกผู้นำตัดสินใจกันแล้วว่าเขาคือพระคริสต์ ²⁷ แต่พวกเราเห็นว่าคนนั้นมาจากไหน ถ้าพระคริสต์ตัวจริงมาละก็ จะไม่มีใครรู้หรือว่าพระองค์มาจากไหน”

²⁸ ขณะที่พระเยซูสอนอยู่ในบริเวณวิหาร พระองค์ตะโกนให้ทุกคนได้ยินว่า “ใช่แล้ว พวกคุณรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เราไม่ได้มาเอง มีผู้หนึ่งผู้หนึ่งที่ส่งเรามาจริงๆ พวกคุณไม่รู้จักรัพระองค์ผู้หนึ่ง ²⁹ แต่เรารู้จักรัพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์ และพระองค์ส่งเรามา”

³⁰ พวกเขาจึงพยายามที่จะจับพระเยซู แต่ไม่มีใครจับตัวพระองค์ได้เพราะยังไม่ถึงเวลาของพระองค์ ³¹ แต่ก็มีคนเป็นจำนวนมากในฝูงชนนั้นที่เชื่อพระองค์และพูดว่า “เมื่อพระคริสต์มา พระองค์จะทำสิ่งอัศจรรย์มากกว่าที่ชายคนนั้นทำหรือ”

พวกยิวหาโอกาสจับพระเยซู

³² เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่ามีคนเป็นจำนวนมากแอบซุบซิบกันเรื่องพระเยซูอยู่ หัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีส่งเจ้าหน้าที่ของวิหารไปจับตัวพระเยซู ³³ พระเยซูพูดว่า “เราจะอยู่กับพวกคุณอีกสักพักหนึ่ง แล้วก็จะกลับไปหาพระองค์ผู้ส่งเรามา ³⁴ พวกคุณ

จะตามหาเรา แต่จะหาไม่เจอ เพราะพวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรากำลังจะไป”

³⁵ พวกผู้นำชาวยิวถามกันว่า “เขาจะไปไหนหรือ ที่พวกเราจะหาเขาไม่เจอ เขาจะไปหาคนของพวกเราที่เมืองกรีกและสอนพวกคนกรีกที่นั่นหรือ ³⁶ แล้วเขาหมายถึงอะไรนะ ตอนที่เขาพูดว่า ‘คุณจะมาหาเราแต่จะหาไม่เจอ’ และ ‘พวกคุณไม่สามารถไปในที่ที่เรากำลังจะไป’”

พระเยซูพูดถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์

³⁷ ในวันสุดท้ายของเทศกาลอยู่เพ็ง ซึ่งเป็นวันสำคัญที่สุด พระเยซูยืนขึ้นและพูดเสียงดังว่า “ถ้าใครหิวน้ำ ก็ให้มาหาเราและดื่มสิ ³⁸ คนที่ไว้วางใจเราก็จะมีน้ำธารของน้ำที่ชีวิตไหลออกมาจากหัวใจของเขา เหมือนกับที่พระคัมภีร์บอก” ³⁹ พระเยซูกำลังพูดถึงพระวิญญาณ ซึ่งภายหลังคนที่ไว้วางใจพระองค์จะได้รับ แต่ที่ไม่มีใครได้รับตอนนี้ เพราะพระเยซูยังไม่ตายและยังไม่ได้ฟื้นขึ้นมาเรียกยิวคนอื่นที่ยังใหญ่ของพระองค์

ประชาชนเถียงกันเรื่องพระเยซู

⁴⁰ เมื่อประชาชนได้ยินสิ่งที่พระเยซูพูด ก็มีบางคนพูดว่า “ชายคนนี้เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่งที่คนรอคอยแน่ๆ”[†]

⁴¹ คนอื่นๆพูดว่า “เขาเป็นพระคริสต์”

แต่บางคนแย้งว่า “พระคริสต์จะมาจากแคว้นกาลิลีได้อย่างไร ⁴² พระคัมภีร์บอกว่า พระคริสต์จะมาจากรอบครีวของดาวิด และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮม เมืองที่ดาวิดเคยอยู่ไม่ใช่หรือ” ⁴³ จึงเกิดการแตกแยกกันขึ้นในหมู่ประชาชนเพราะตกลงกันไม่ได้ในเรื่องของพระเยซู ⁴⁴ บางคนอยากจะทำกุมพระองค์ แต่ก็ไม่มีใครกล้าทำ

ผู้นำชาวยิวไม่ไว้วางใจพระเยซู

⁴⁵ ดังนั้นเจ้าหน้าที่ของวิหารกลับไปหาพวกผู้นำนักบวช และพวกฟาริสีที่ถามว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่จับมันมาที่นี่”

⁴⁶ พวกเจ้าหน้าที่ตอบไปว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินใครพูดเหมือนชายคนนั้นมาก่อนเลย”

⁴⁷ พวกฟาริสีถามอีกว่า “พวกแกก็ถูกมันหลอกด้วยหรือ ⁴⁸ ดูสิ มีใครบ้างในกลุ่มผู้นำหรือพวกฟาริสีที่ไปหลงเชื่อมัน ⁴⁹ ส่วนไอ้พวกนอกคอกที่ไม่รู้จักปฏิบัติพวกนั้น ยังไงก็ถูกพระเจ้าสาปแช่งอยู่แล้ว”

⁵⁰ นิโคเดมัส คนที่ไปหาพระเยซูก่อนหน้านี้ และเป็นผู้นำชาวยิวคนหนึ่งถามพวกเขาว่า ⁵¹ “ตามกฎปฏิบัติของพวกเราจะไม่ตัดสินใครจนกว่าจะฟังเขาพูดและรู้ว่าเขาทำอะไร ไม่ใช่หรือ”

⁵² แต่พวกเขาบอกนิโคเดมัสว่า “คุณก็มาจากกาลิลีกับเขาด้วยหรือ ลองไปค้นพระคัมภีร์ ดูสิ แล้วคุณก็จะรู้ว่าไม่มีผู้พูดแทนพระเจ้าที่มาจากกาลิลีเลย”

⁵³ † แล้วพวกเขาทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับบ้าน

หญิงคนหนึ่งถูกจับขณะมีชู้

8 ส่วนพระเยซูก็กลับไปภูเขามะกอกเทศ ² ตอนเช้าตรู่ พระองค์กลับไปวิหารอีกครั้งหนึ่ง คนทั้งหลายก็มาหาพระองค์ พระเยซูนั่งลงและเริ่มสั่งสอนผู้คน ³ พวกครูสอนกฎปฏิบัติและพวกฟาริสีได้นำผู้หญิงคนหนึ่งมายืนต่อหน้าคนทั้งปวง หญิงคนนั้นถูกจับได้คาหนังคาเขาขณะมีชู้ ⁴ พวกเขาบอกพระองค์ว่า “อาจารย์ หญิงคนนั้นถูกจับได้ในขณะที่กำลังมีชู้ ⁵ ในกฎปฏิบัติไหน โมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนที่ทำอย่างนี้ให้

† ชายคนนั้น... คนนั้นที่คนรอคอยแน่ๆ คนอิสราเอลกำลังตั้งตาคอยผู้พูดแทนพระเจ้าที่พระเจ้าสัญญาว่าจะส่งมาให้กับพวกเขา ดูเพิ่มเติมจาก เฉลยธรรมบัญญัติ 18:18-19 † ข้อ 7:53-8:11 สำเนากรีกที่ดีที่สุดและเก่าแก่ที่สุดของหนังสือยอห์นหลายฉบับไม่มีข้อ 7:53-8:11

ตาย แล้วอาจารย์จะว่ายังไง” 6 (ที่พวกเขาถามอย่างนี้เพื่อจะให้พระองค์หลงกลและจะได้หาเรื่องฟ้องพระองค์) พระเยซูได้แต่ก้มลงใช้นิ้วขีดเขียนไปมาบนพื้นดิน 7 แต่พวกนั้นก็ยังคงย่นคະยอให้พระองค์ตอบ พระองค์จึงยืนขึ้นพูดว่า “พวกคุณคนไหนที่ไม่มีความผิดเลย ก็ให้เอาหินขว้างหญิงคนนี้เป็นคนแรก” 8 แล้วพระองค์ก็ก้มลงใช้นิ้วขีดเขียนบนพื้นดินต่อ

9 เมื่อได้ยินพระเยซูพูดอย่างนั้น พวกนั้นก็หลบไปที่ละคนสองคน คนที่มีอยู่มากที่สุดเริ่มเดินจากไปก่อนจนเหลือแต่พระเยซูกับหญิงคนนั้นอยู่ที่นั่น 10 พระเยซูลุกขึ้น และถามหญิงคนนั้นว่า “พวกเขาไปไหนกันหมดแล้ว ไม่มีใครลงโทษคุณหรือ”

11 หญิงคนนั้นตอบว่า “ไม่มีค่ะ” แล้วพระเยซูก็พูดว่า “เราก็ก้มลงโทษคุณเหมือนกัน ไปเถอะแล้วอย่าทำบาปอีก”

พระเยซูเป็นความสว่างของโลก

12 แล้วพระเยซูก็พูดกับพวกที่ชุมนุมอยู่อีกครั้งหนึ่งว่า “เราเป็นความสว่างของโลก คนที่ติดตามเรามาจะไม่เดินอยู่ในความมืด แต่จะมีความสว่างที่นำไปสู่ชีวิต”

13 ดังนั้นพวกฟาริสีจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกพูดเองเออเอง คำพยานของแกเชื่อถือไม่ได้หรอก”

14 พระเยซูตอบว่า “ถึงแม้ว่าเราจะเป็นพยานให้กับตัวเอง สิ่งที่เราพูดก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าตัวเราเองมาจากไหนและกำลังจะไปไหน แต่พวกคุณไม่รู้ที่เรามาจากไหนหรือกำลังจะไปไหน 15 คุณตัดสินเราตามวิธีของมนุษย์ เราไม่ได้ตัดสินใครแบบนั้น 16 แต่ถ้าเราจะตัดสิน คำตัดสินของเราจะถูกต้องเพราะเราไม่ได้ตัดสินคนเดียว แต่เราตัดสินร่วมกับพระบิดาผู้ส่งเรามา 17 ในกฎปฏิบัติของคุณบอกว่า ถ้ามีพยานสองคนพูดตรงกันก็ถือว่าเป็นความจริง 18 เราเป็นพยานให้กับตัวเอง และพระบิดาที่ส่งเรามากก็เป็นพยานให้กับเรอีกผู้หนึ่ง”

19 พวกเขาจึงถามว่า “แล้วไหนล่ะพ้อของแกที่แกพูดถึง”

พระเยซูตอบว่า “พวกคุณไม่รู้จักเราหรือพระบิดาของเราหรือ เพราะถ้าคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย” 20 ตอนที่พระเยซูพูดเรื่องนี้ พระองค์กำลังสอนอยู่ในห้องที่เขาสั่งตั้งโต๊ะจากในบริเวณวิหาร ไม่มีใครมาจับกุมพระองค์เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์

พวกยิวไม่เข้าใจพระเยซู

21 พระเยซูพูดกับพวกประชาชนอีกว่า “พวกคุณจะมาหาเรา แต่จะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ที่ซึ่งเรากำลังจะไปนั้นพวกคุณไปไม่ได้”

22 พวกผู้นำชาวยิวจึงถามกันว่า “มันกำลังจะฆ่าตัวตายหรือยัง- ไปถึงพูดว่า ‘ที่ซึ่งเราจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้’”

23 พระเยซูพูดว่า “พวกคุณมาจากโลกข้างล่าง แต่เรามาจากข้างบน พวกคุณเป็นของโลกนี้ แต่เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ 24 เราถึงได้บอกว่าคุณจะตายอยู่ในความบาปของตัวเอง ใช่แล้ว ถ้าคุณไม่เชื่อว่าเราเป็นคนๆหนึ่งที่เรากล่าวว่าเราเป็น † คุณก็จะตายอยู่ในความบาป”

25 พวกยิวถามพระองค์ว่า “แล้วแกเป็นใครล่ะ” พระเยซูตอบว่า “เราเป็นคนๆหนึ่งที่เรากล่าวว่าคุณตั้งแต่แรกแล้วว่าเราเป็น 26 ความจริงแล้วเรามีหลายเรื่องที่จะต่อว่าพวกคุณ แต่เราจะพูดเฉพาะเรื่องที่เราได้ยินมาจากพระองค์ผู้ส่งเรามาเท่านั้น และพระองค์ก็พูดความจริง”

27 (พวกเขาไม่รู้ว่าพระเยซูกำลังพูดถึงพระบิดา) 28 ดังนั้นพระเยซูจึงพูดว่า “เมื่อพวกคุณยกบุตรมนุษย์ขึ้น คุณก็จะรู้ว่าเราเป็นคนๆหนึ่งที่เรากล่าวว่าเราเป็น เราไม่ได้ทำอะไรตามใจของตัว-

† เราเป็น มี 2 ความหมาย ความหมายแรก พระเยซูเป็นอยู่ก่อนแล้ว กับความหมายที่สอง คือ “เราเป็น” เป็นชื่อที่พระเจ้าใช้เรียกตัวเองกับโมเสสที่ฟูมฟูมไฟ ในหนังสืออพยพ 3:14 พวกยิวเห็นว่าพระเยซูใช้ชื่อของพระเจ้านี้เรียกตัวเอง จึงจะเอาหินขว้างพระองค์

เอง แต่เราพูดเฉพาะสิ่งเหล่านั้นที่พระบิดาได้สอนเรามา 29 พระองค์ผู้ส่งเรามาที่อยู่กับเรา พระองค์ไม่เคยทิ้งเราไว้ให้อยู่คนเดียว เพราะเราทำตามใจพระองค์เสมอ” 30 เมื่อพระเยซูพูดอย่างนี้ก็มีหลายคนไว้วางใจพระองค์

พระเยซูพูดเรื่องการหลุดพ้นจากบาป

31 ดังนั้นพระเยซูจึงพูดกับชาวยิวที่ไว้วางใจในพระองค์ว่า “ถ้าพวกคุณยังคงทำตามคำสั่งสอนของเรา พวกคุณก็เป็นศิษย์ของเราจริงๆ 32 พวกคุณจะรู้จักความจริงและความจริงจะทำให้พวกคุณเป็นอิสระ”

33 พวกเขาตอบว่า “พวกเราเป็นลูกหลานของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสใคร ทำไมอาจารย์ถึงพูดว่า ‘พวกคุณจะถูกปลดปล่อยให้เป็นอิสระ’”

34 พระเยซูตอบว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าจะจริงแล้วคนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นทาสของความบาป 35 ทาสไม่ใช่คนในครอบครัว แต่ลูกเป็นคนในครอบครัวตลอดไป 36 ดังนั้นถ้าพระบุตรปลดปล่อยให้คุณเป็นอิสระ คุณก็จะเป็นอิสระจริงๆ 37 เราก็อ้างอยู่แล้วว่าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัม แต่พวกคุณพยายามจะฆ่าเรา เพราะว่าคุณไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา 38 เราได้บอกคุณถึงสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา แต่พวกคุณกลับไปทำตามสิ่งที่คุณได้ยินจากพ้อของคุณเอง”

39 พวกเขาพูดว่า “อับราฮัมเป็นพ้อของพวกเรานะ”

พระเยซูจึงพูดว่า “ถ้าพวกคุณเป็นลูกหลานของอับราฮัมจริง คุณจะต้องทำตามที่อับราฮัมทำ 40 เราได้อาความจริงที่ได้ยินจากพระเจ้ามาบอกพวกคุณ แต่คุณกลับจะฆ่าเรา อับราฮัมไม่เคยทำอย่างนี้เลย 41 แต่คุณทำตามพ้อของคุณทำ”

พวกยิวจึงพูดกับพระเยซูว่า “พวกเราไม่ได้เป็นลูกชู้ พระเจ้าเท่านั้นคือพ้อที่แท้จริงของเรา”

42 พระเยซูพูดว่า “ถ้าพระเจ้าเป็นพ้อของพวกคุณจริงๆพวกคุณก็รักเราแล้ว เพราะเรามาจากพระเจ้า ที่เราอยู่ที่นี้ก็เพราะพระเจ้าส่งมา เราไม่ได้เป็นคนตัดสินใจเอง 43 ที่พวกคุณไม่เข้าใจเรื่องที่เราพูดก็เพราะคุณทงฟังไม่ได้ 44 พวกคุณมาจากพ้อของคุณที่เป็นมารร้าย และพวกคุณก็อยากจะทำตามใจพ้อของคุณ มันไม่น่าเข้ามาตั้งแต่แรกแล้ว และมันก็ไม่เคยอยู่ฝ่ายความจริงเลย เพราะมันไม่มีความจริงในตัวเอง มันพูดโกหกตามสันดานของมัน เพราะมันเป็นนักโกหก และเป็นพ้อของการโกหก 45 เมื่อเราพูดความจริง พวกคุณก็เลยไม่เชื่อเรา 46 มีใครบ้างในพวกคุณที่พิสูจน์ได้ว่าเราทำบาป แล้วทำไมถึงไม่ยอมเชื่อเราเมื่อเราพูดความจริง 47 คนของพระเจ้าจะฟังคำพูดของพระเจ้า แต่ที่พวกคุณไม่ยอมฟังเรา ก็เพราะคุณไม่ได้เป็นคนของพระเจ้า”

พระเยซูพูดถึงตัวเองและอับราฮัม

48 พวกยิวได้ถามพระองค์ว่า “พวกเราพูดผิดตรงไหนที่ว่าแกเป็นชาวสะมาเรีย และมีผีสิง”

49 พระเยซูตอบว่า “เราไม่ได้ถูกผีสิง เราได้ให้เกียรติพระบิดาของเราแต่พวกคุณกลับลบหลู่เรา 50 เราไม่ได้อยากเด่นอยากดัง แต่พระเจ้าต้องการให้เรายิ่งใหญ่และพระองค์เป็นผู้ตัดสิน 51 เราจะบอกให้รู้ ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนๆนั้นจะไม่มีวันตาย”

52 พวกยิวพูดกับพระองค์ว่า “ตอนนี้เรารู้แล้วว่าแกถูกผีสิงแน่ เพราะทั้งอับราฮัมและพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ตายกันหมดแล้ว แต่แกกลับพูดว่า ‘ถ้าใครทำตามคำสั่งสอนของเรา คนๆนั้นจะไม่มีวันตาย’ 53 แกยิ่งใหญ่อกว่าอับราฮัม พ้อของเราหรือไง อับราฮัมตาย พวกผู้พูดแทนพระเจ้าก็ตาย แล้วแกคิดว่าแกเป็นใคร”

54 พระเยซูตอบว่า “ถ้าเรายกย่องตัวเอง คำยกย่องนั้นก็ไม่มี ความหมายอะไร พระบิดาของเรา ที่พวกคุณอ้างว่าเป็นพระเจ้าของพวกคุณนั้นแหละ เป็นผู้ที่ยกย่องเรา 55 จริงๆแล้วพวกคุณไม่

รู้จักพระองค์หรือ แต่เรารู้จักพระองค์ ถ้าเราพูดว่า 'เราไม่รู้จักพระองค์' เราก็จะเป็นคนโกหกเหมือนกับพวกคุณ เรารู้จักพระองค์และทำตามทีพระองค์บอก ⁵⁶ อับราฮัมบรรพบุรุษของคุณดีใจที่จะได้เห็นวันที่เรามา เขาได้เห็นแล้วและก็ดีใจแล้วด้วย"

⁵⁷ พวกยิวพูดว่า "แกอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี จะเคยเห็นอับราฮัมได้อย่างไร"

⁵⁸ พระเยซูตอบว่า "ความจริงแล้วเราเป็นอยู่ ก่อนที่อับราฮัมจะเกิดเสียอีก" ⁵⁹ คนเหล่านั้นจึงหยิบกอนหินขึ้นมาจะขว้าง [†]พระเยซู แต่พระองค์ได้หลีกเลี่ยงออกไปจากวิหาร

พระเยซูรักษาคนที่ตาบอดตั้งแต่เกิด

9 เมื่อพระเยซูกำลังเดินอยู่นั้น ก็เห็นชายคนหนึ่งที่เกิดมาตาบอด ² พวกศิษย์ของพระองค์ถามว่า "อาจารย์ ที่เขาเกิดมาตาบอดเพราะบาปกรรมของเขา หรือของพ่อแม่เขาค่ะ"

³ พระเยซูตอบว่า "ไม่ใช่บาปกรรมของเขาหรือของพ่อแม่เขาหรือ แต่ที่เขาตาบอดก็เพื่อทุกคนจะได้เห็นสิ่งอัศจรรย์ที่พระเจ้าจะทำให้กับเขา" ⁴ พวกเขาต้องทำงานของพระองค์ผู้ซึ่งส่งเรามาในตอนกลางวัน เพราะกลางวันกำลังมาและจะไม่มีใครทำงานได้ ⁵ ขณะที่เรายังอยู่ในโลกนี้ เราเป็นความสว่างของโลก"

⁶ เมื่อพระองค์พูดแล้ว ก็ถ่มน้ำลายผสมกับดินแล้วทาที่ตาของเขา แล้วเอามาทาที่ตาของชายตาบอด ⁷ พระองค์บอกเขาว่า "ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม" (คำว่าสิโลอัม หมายถึงส่งไป) ชายคนนั้นไปล้างโคลนออก เมื่อล้างแล้วกลับมา เขาก็สามารถมองเห็นได้

⁸ ดังนั้นเพื่อนบ้านของชายตาบอดและคนอื่นๆ ที่เคยเห็นเขาเป็นขอทานมาก่อน ต่างก็พูดกันว่า "คนนี้เป็นคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ไม่ใช่หรือ"

⁹ บางคนก็บอกว่า "ใช่ เขานั้นแหละ" คนอื่นๆ บอกว่า "ไม่ใช่เขาหรือ แต่เป็นคนอื่นที่มีหน้าตาคล้ายเขา" ชายคนนั้นบอกว่า "เป็นผมเองครับ"

¹⁰ พวกเขาถามว่า "แล้วมองเห็นได้อย่างไร"

¹¹ เขาตอบว่า "ชายที่ชื่อเยซู ได้ทำโคลนเอามาทาที่ตาของผม และเขาบอกว่า 'ไปล้างโคลนออกที่สระสิโลอัม' ผมก็ไปล้างโคลนออกที่สระนั้น และตาของผมก็มองเห็น"

¹² คนเหล่านั้นถามว่า "แล้วชายคนนั้นอยู่ที่ไหนล่ะ"

เขาก็ตอบว่า "ผมไม่รู้"

พวกฟาริสีสอบสวนคนตาบอดที่พระเยซูรักษา

¹³ คนเหล่านั้นพาชายที่เคยตาบอดนี้ ไปหาพวกฟาริสี ¹⁴ (วันที่พระเยซูทำโคลนรักษาชายตาบอดเป็นวันหยุดทางศาสนา) ¹⁵ พวกฟาริสีถามเขาว่า เขามองเห็นได้อย่างไร

เขาก็ตอบว่า "เขาเอาโคลนมาทาที่ตาของผม แล้วผมก็ไปล้างโคลนออก และตอนนี้ผมก็มองเห็นแล้ว"

¹⁶ พวกฟาริสีบางคนก็พูดว่า "คนที่ทำอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้าหรือ เพราะไม่ได้รักษากฎวันหยุดทางศาสนา" แต่คนอื่นๆ พูดว่า "คนบาปจะทำสิ่งอัศจรรย์อย่างนี้ได้ยังไง" ดังนั้นพวกเขาเลยมีความเห็นขัดกันในเรื่องนี้

¹⁷ พวกฟาริสีถามชายที่เคยตาบอดอีกว่า "แกคิดว่าคนที่ทำตาแกหายบอดเป็นใคร" เขาตอบว่า "เขาเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า"

¹⁸ พวกผู้นำชาวยิวไม่เชื่อว่าเขาเคยตาบอด แล้วตอนนี้มองเห็นได้ พวกเขาจึงเรียกพ่อแม่ของชายคนนั้นมาถาม ¹⁹ ว่า "เขาเป็นลูกที่พวกเจ้าบอกว่าเกิดมาตาบอดใช่ไหม แล้วทำไมเขาถึงมองเห็นแล้ว"

²⁰ พ่อแม่ของเขาตอบว่า "เรารู้ว่าเขาเป็นลูกของเราและเกิดมาตาบอด ²¹ แต่เราไม่รู้หรือว่าทำไมเขาถึงมองเห็นได้และใครรักษา"

† เราเป็น... เกิดเสียอีก ดูคำอธิบายเพิ่มเติมได้จากหนังสือยอห์น 8:24
 †† หยิบกอนหินขึ้นมาจะขว้าง เป็นวิธีการประหารชีวิตอย่างหนึ่งในกฎปฏิบัติของยิว

ษาเขา ไปถามเขาเอาเองสิ เพราะเขาก็โง่แล้วและเล่าเรื่องให้คุณฟังได้แล้ว" ²² (ที่พ่อแม่ของเขาพูดอย่างนี้ เพราะกลัวพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้นำชาวยิวได้ตกลงกันก่อนแล้วว่า ใครพูดว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ ก็จะถูกไล่ออกจากที่ประชุมชาวยิว ²³ นั่นเป็นเหตุที่พ่อแม่ของเขาพูดว่า "เขาโง่แล้ว ไปถามเขาเอาเองเถิด")

²⁴ พวกผู้นำชาวยิวจึงเรียกชายที่เคยตาบอดมาเป็นครั้งที่สอง แล้วบอกว่า "แกต้องให้เกียรติกับพระเจ้าโดยพูดความจริง เรารู้ว่าชายคนนั้นเป็นคนบาป"

²⁵ เขาก็ตอบว่า "ผมไม่รู้หรือว่าเขาเป็นคนบาปหรือเปล่า รู้แต่ที่ผมเคยตาบอดและตอนนี้มองเห็นแล้ว"

²⁶ พวกเขาจึงถามชายที่เคยตาบอดว่า "เขาทำอะไรกับแกบ้าง เขารักษาตาแกยังไง"

²⁷ เขาตอบว่า "ผมได้เล่าไปแล้วแต่พวกคุณไม่ยอมฟัง แล้วจะให้เล่าอีกทำไมล่ะ พวกคุณอยากจะเป็นศิษย์เขาด้วยหรือ"

²⁸ พวกยิวจึงเยาะเย้ยเขาว่า "แกนั้นแหละเป็นศิษย์ชายคนนั้น แต่พวกเราเป็นศิษย์ของโมเสส ²⁹ เรารู้ว่าพระเจ้าได้พูดกับโมเสส แต่เราไม่รู้ว่ายิวคนไหนมาจากไหน"

³⁰ ชายที่เคยตาบอดตอบกลับไปว่า "แปลกจริง ๆ นะที่พวกคุณไม่รู้ว่ายิวมาจากไหน แต่เขาก็ทำให้ผมมองเห็นได้" ³¹ พวกเรารู้ว่าพระเจ้าไม่ฟังคนบาป พระองค์จะฟังคนที่ยำเกรงและทำตามพระองค์เท่านั้น ³² ยังไม่เคยมีใครได้ยินมาก่อนเลยว่า มีใครจะทำให้คนที่เกิดมาตาบอดมองเห็นได้ ³³ ถ้าชายคนนั้นไม่ได้มาจากพระเจ้า เขาก็จะทำอะไรแบบนี้ไม่ได้เลย"

³⁴ พวกยิวจึงพูดกับชายที่เคยตาบอดว่า "แกเกิดมาบาปหนาแล้วยังคิดที่จะมาสั่งสอนพวกเราหรือ" แล้วพวกเขา ก็ขับไล่ชายคนนั้นออกไปจากที่ประชุม

ตาบอดฝ่ายจิตวิญญาณ

³⁵ เมื่อพระเยซูได้ยินว่าพวกเขาได้ขับไล่ชายที่เคยตาบอดนั้นออกมา พระองค์ก็ไปหาเขาและถามเขาว่า "คุณไว้วางใจบุตรมนุษย์ไหม"

³⁶ เขาถามว่า "ใครคือบุตรมนุษย์หรือครับท่าน ผมจะได้ไว้วางใจเขาคงไหม"

³⁷ พระเยซูจึงบอกว่า "คุณก็เห็นเขาแล้ว เขาก็คือคนที่กำลังพูดอยู่กับคุณตอนนี้"

³⁸ แล้วชายที่เคยตาบอดก็พูดออกมาว่า "องค์เจ้าชีวิต ผมไว้วางใจท่านครับ" แล้วเขาก็ก้มลงกราบพระเยซู

³⁹ พระเยซูพูดว่า "เรามาเพื่อพิพากษาโลกนี้ เรามาเพื่อคนตาบอด † จะได้มองเห็น และเพื่อคนที่คิดว่าตัวเองมองเห็นจะกลายเป็นคนตาบอด"

⁴⁰ พวกฟาริสีบางคนที่ยืนอยู่แถวๆ นั้นได้ยินที่พระเยซูพูด ถามพระองค์ว่า "แน่นอน แกคงไม่ได้หวังว่าพวกเราตาบอดด้วย ใช่ไหม"

⁴¹ พระเยซูจึงพูดว่า "ถ้าพวกคุณตาบอดก็จะได้มีความมืดบาป แต่เพราะตอนนี้พวกคุณอ้างว่า 'เรามองเห็น' พวกคุณก็เลยยังคงอยู่ในความบาป"

คนเลี้ยงแกะกับฝูงแกะของเขา

10 "เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่ไม่ได้เข้าคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั่นคือขโมย และโจร ² คนที่เข้าคอกแกะทางประตูคือคนเลี้ยงแกะ ³ คนเฝ้าประตูก็เปิดประตูให้เขาและเขาก็ฟังเสียงของเขา เขารู้จักแกะแต่ละตัว เรียกแกะตามชื่อของมันเอง และเขานำพวกแกะออกจากคอก ⁴ เมื่อแกะออกจากคอกหมดแล้ว คนเลี้ยงก็เดินนำหน้า และแกะก็เดินตามเขาไป เพราะแกะจำเสียงเขาได้ ⁵ ฝูงแกะจะไม่มีวันเดินตามคนแปลกหน้า พวกมันจะวิ่งหนีไป เพราะไม่คุ้นกับเสียงของคนแปลก

‡ คนตาบอด พระเยซูกำลังพูดถึงคนที่บอดฝ่ายจิตวิญญาณ

หน้า” 6 พระเยซูเล่าเรื่องเปรียบเทียบนี้ให้พวกเขาฟัง แต่พวกเขาไม่เข้าใจว่าพระองค์หมายถึงอะไร

พระเยซูเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ดี

7 พระเยซูพูดอีกว่า “เราจะบอกความจริงให้รู้ว่า เราเป็นประตูของพวกแกะ 8 ทุกคนที่มาก่อนเรานั้นเป็นพวกขโมยและโจร แต่แกะไม่ได้ฟังเสียงของพวกเรา 9 เราเป็นประตู คนที่เข้ามาโดยผ่านทางเราจะรอด เขาจะเข้าออกและเจอทุ่งหญ้าเขียวขจี 10 ขโมยมาเพื่อลัก ฆ่า และล้างผลาญทำลาย แต่เรามาเพื่อเขาจะได้มีชีวิตแท้ คือชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข †

11 เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี คนเลี้ยงแกะที่ดียอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะของเขา 12 ลูกจ้างที่มาเฝ้าดูแลแกะแตกต่างจากคนเลี้ยงแกะ เพราะแกะไม่ได้เป็นของเขา เมื่อเขาเห็นหมาป่ามา เขาก็วิ่งหนีและวิ่งหนีไป ปล่อยให้หมาป่าเข้ามาฆ่าเอาแกะ และทำให้แกะที่เหลือหนีแตกกระเจิงไป 13 ลูกจ้างวิ่งหนีไปเพราะเขาไม่ได้เป็นห่วงแกะ เขาเป็นแค่ลูกจ้างเท่านั้น

14 เราเป็นคนเลี้ยงแกะที่ดี เรารู้จักแกะของเรา และแกะก็รู้จักเราด้วย เหมือนกับที่พระบิดารู้จักเราและเรารู้จักพระบิดา เราสละชีวิตของเราเพื่อรักษาแกะของเราให้รอด 16 เรายังมีแกะตัวอื่นอยู่อีกที่ไม่ได้อยู่ในคอกนี้ เราต้องนำทางแกะพวกนั้นด้วย มันก็จะฟังเสียงของเรา พวกมันจะรวมเป็นฝูงเดียวกัน และมีคนเลี้ยงเพียงคนเดียว 17 พระบิดารักเรา เพราะเราสละชีวิตตัวเองเพื่อแกะของเรา และที่เรานำแกะชีวิตตัวเองก็เพื่อที่เราจะได้ชีวิตนั้นกลับคืนมาอีก 18 ไม่มีใครเอาชีวิตของเราไปจากเราได้ แต่เราเต็มใจสละชีวิตของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตของเรา และมีสิทธิที่จะเอาชีวิตของเรากลับคืนมาอีก นี่เป็นสิ่งที่พระบิดาของเราสั่งให้เราทำ”

19 เมื่อพระเยซูพูดอย่างนั้น ความขัดแย้งก็เกิดขึ้นในหมู่พวกคนยิวอีก 20 พวกยิวหลายคนพูดว่า “มันถูกผีสิงจนเป็นบ้าไปแล้วไปฟังมันทำไม”

21 คนอื่นๆแย้งว่า “คนที่ถูกผีสิงจะพูดอย่างนี้ได้ยังไง แล้วผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้อย่างไร”

พวกยิวไม่ยอมรับพระเยซู

22 ขณะนั้นเป็นหน้าหนาว มีเทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร † ที่เมืองเยรูซาเล็ม 23 พระเยซูกำลังเดินอยู่ที่ระเบียงของซาโลมอน ‡ ในวิหาร 24 พวกยิวเข้ามาล้อมพระองค์และถามว่า “แกะจะปล่อยให้เราเดาว่าแกเป็นใครไปอีกนานแค่ไหน ถ้าแกเป็นพระคริสต์ ก็บอกมาตามตรงเลย” 25 พระเยซูตอบว่า “เราออกไปแล้ว แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อ สิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราทำไปตามคำสั่งพระบิดาก็แสดงให้เห็นแล้วว่าเราเป็นใคร 26 พวกคุณไม่เชื่อเพราะพวกคุณไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งในฝูงแกะของเรา 27 แกะของเราจะฟังเสียงเรา และเราก็รู้จักแกะของเรา และแกะของเราจะตามเราไป 28 เราจะให้แกะของเรามีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป แกะของเราจะไม่วันตาย แล้วไม่มีใครแย่งแกะของเราไปจากมือเราได้ 29 พระบิดาของเราที่ให้แกะกับเรานั้น ยิ่งใหญ่กว่าทุกคน † ไม่มีใครแย่งแกะเราไปจากมือพระบิดาเราได้ 30 พระบิดาและตัวเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

† ชีวิตที่สมบูรณ์พูนสุข พระองค์พูดถึงการอวยพรฝ่ายจิตวิญญาณมากกว่าทางร่างกาย †† เทศกาลเฉลิมฉลองวิหาร หรือ เทศกาลฮานุกกาห์ ในภาษาฮีบรู เป็นเทศกาลที่มีขึ้นแปดวันในหน้าหนาวเดือนธันวาคม เป็นการระลึกถึงการอุทิศวิหารให้กับพระเจ้าใหม่ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อ 200 ปีก่อนที่พระเยซูพูดกับผู้นำชาวยิวในข้อนี้ † † ระเบียงของซาโลมอน อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของวิหาร เป็นระเบียงที่มีหลังคาคลุม และมีเสามากมาย † † พระบิดา... ยิ่งใหญ่กว่าทุกคน ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า “สิ่งที่พระบิดาได้ให้กับเรานั้นยิ่งใหญ่มากกว่าทุกอย่าง” และยังมิฉบับอื่นๆ ที่เขียนอย่างอื่น

31 พวกยิวหยิบหินขึ้นมาจะขว้างพระเยซูให้ตาย 32 พระองค์ถามว่า “พวกคุณก็เห็นเราทำสิ่งดีๆที่มาจากพระบิดาตั้งหลายอย่าง แล้วพวกคุณจะมาฆ่าเราเพราะสิ่งดีสิ่งไหน”

33 พวกยิวตอบว่า “เราไม่ได้เอาหินขว้างแกเพราะการกระทำดีๆ แต่เพราะแกพูดจาดูหมิ่นพระเจ้า แกเป็นแค่มนุษย์ธรรมดา แต่มาอ้างว่าตัวเองเป็นพระเจ้า”

34 พระเยซูตอบว่า “ในกฎปฏิบัติของพวกคุณมีเขียนไว้ว่า ‘พระเจ้าพูดว่า พวกคุณเป็นพระเจ้าทั้งหลาย’ † 35 ถ้าพระเจ้าเรียกคนที่รับข้อความจากพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าทั้งหลาย และพระคัมภีร์ถูกต้องเสมอ 36 แล้วพวกคุณจะมาหาว่าเราดูหมิ่นพระเจ้าได้อย่างไร ที่เราบอกว่า ‘เราเป็นลูกของพระเจ้า’ ในเมื่อพระเจ้าเองเป็นผู้เลือกและส่งเรามาในโลกนี้ 37 ถ้าเราไม่ได้ทำงานที่พระบิดาเรามอบให้เราทำ ก็ไม่ต้องเชื่อเรา 38 แต่ถ้าเราทำงานนั้น ถึงคุณจะไม่เชื่อเรา อย่างน้อยก็ให้เชื่อในงานอัศจรรย์ที่เราได้ทำ เพื่อคุณจะได้รู้แน่รู้ว่าพระบิดาอยู่ในตัวเราและเราก็ออยู่ในพระบิดา” 39 พวกเขาพยายามจะจับพระเยซูอีก แต่พระองค์ก็หลบหนีไปได้

40 พระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังสถานที่ซึ่งเมื่อก่อนนี้ ยอห์นเคยใช้ทำพิธีจุ่มน้ำ และพระองค์ก็พักอยู่ที่นั่น 41 มีคนจำนวนมากมาหาพระองค์และพูดกันว่า “ยอห์นไม่ได้ทำสิ่งอัศจรรย์อะไรเลย แต่ทุกอย่างที่ยอห์นพูดถึงชายคนนั้นก็ถูกหมด 42 และมีคนเป็นจำนวนมากมาไว้วางใจในพระเยซูที่นั่น”

ลาซารัสตาย

11 มีชายคนหนึ่งชื่อลาซารัสล้มป่วย เขามาจากหมู่บ้านเบธานี ที่มารีย์และมารธาพี่สาวสองคนของเขาอาศัยอยู่ 2 (มารีย์คนนี้เป็นผู้หญิงที่ต่อมาได้เทน้ำมันหอมลงบนเท้าของพระเยซู แล้วเอาผมของเธอเช็ดเท้าให้พระองค์ ลาซารัสคนที่ป่วยนี้เป็นน้องชายของเธอ) 3 พี่สาวทั้งสองก็เลยส่งคนไปบอกพระเยซูว่า “ท่านอาจารย์ คนที่อาจารย์รักกำลังล้มป่วยอยู่”

4 เมื่อพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พระองค์ก็บอกว่า “ในที่สุดแล้ว ผลจากการป่วยนี้จะไม่ใช่ความตาย แต่จะทำให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าและของพระบุตรของพระเจ้าด้วย” 5 พระเยซูรักมารธา รวมทั้งน้องสาวของเธอและลาซารัส 6 แต่เมื่อพระองค์ได้ยินว่าลาซารัสกำลังล้มป่วยอยู่ พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่เดิมต่อไปอีกสองวัน 7 หลังจากนั้นพระองค์จึงบอกพวกศิษย์ว่า “กลับไปแค่วันนี้เลยดีกว่า”

8 พวกศิษย์พูดกับพระองค์ว่า “อาจารย์ครับ เมื่อไม่กี่วันก่อน พวกยิวที่นั่นพยายามเอาหินขว้างอาจารย์ให้ตาย อาจารย์ยังจะกลับไปอีกหรือ”

9 พระเยซูตอบว่า “กลางวันมีสิบสองชั่วโมงไม่ใช่หรือ ถ้าใครเดินตอนกลางวัน ก็จะไม่สะดุดล้ม เพราะมีแสงสว่างจากโลกนี้ 10 แต่ถ้าใครเดินในตอนกลางคืนก็จะสะดุดล้มเพราะไม่มีแสงสว่าง”

11 หลังจากที่พระองค์พูดอย่างนั้นแล้วก็บอกพวกศิษย์ว่า “ลาซารัสเพื่อนของพวกเรากำลังหลับอยู่ แต่เราจะไปที่นั่นเพื่อปลุกเขาขึ้นมา”

12 พวกศิษย์บอกว่า “อาจารย์ ถ้าเขาลับอยู่ก็คงจะดีขึ้น”

13 พระเยซูหมายความว่าลาซารัสตายแล้ว แต่พวกศิษย์คิดว่าพระองค์หมายถึงการนอนหลับตามปกติ 14 พระเยซูจึงต้องบอกพวกเขาตรงๆว่า “ลาซารัสตายแล้ว 15 และเพราะเห็นแก่พวกคุณ เราถึงดีใจที่ไม่ได้อยู่ที่นั่น เพื่อคุณจะได้ไว้วางใจเรา พวกเราไปหาเขาที่นั่นเถอะ”

16 โธมัส (ที่ใครๆเรียกว่า “แฝด”) จึงพูดกับศิษย์คนอื่นๆว่า “ไปพวกเรา ไปตายด้วยกันกับอาจารย์”

† † พระเยซูอ้างจากหนังสือ สดุดี 82:6

พระเยซูอยู่ในเบธานี

17 เมื่อพระเยซูไปถึงเบธานี ก็พบว่าลาซารัสถูกฝังในอุโมงค์ได้สี่วันแล้ว 18 หมู่บ้านเบธานีอยู่ห่างจากเมืองเยรูซาเล็มแค่สามกิโลเมตร 19 พวกยิวหลายคนก็มาปลอบใจมารธาและมารีย์ที่ต้องสูญเสียน้องชายไป

20 เมื่อมารธาได้ยินว่าพระเยซูมา เธอออกไปหาพระองค์โดยที่มารีย์ยังอยู่ที่บ้าน 21 มารธาพูดกับพระเยซูว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของพวกเราคงไม่ตาย 22 แต่ถึงเดี๋ยวนี้แล้วดิฉันก็ยังรู้ว่าพระเจ้าจะให้ทุกอย่างที่อาจารย์ขอ”

23 พระเยซูพูดว่า “น้องชายของคุณจะฟื้นขึ้นมามีชีวิตอีก”

24 มารธาพูดว่า “ดิฉันรู้ว่าพระเจ้าจะฟื้นขึ้นมาใหม่และมีชีวิตอีกในวันสุดท้ายที่ทุกคนจะฟื้นขึ้นมา”

25 พระเยซูพูดอีกว่า “เราเป็นคนที่ทำให้คนทั้งหลายฟื้นขึ้นมาใหม่และให้ชีวิตกับเขา ทุกคนที่ไว้วางใจเราแม้จะตายไปแล้วก็จะกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่อีก 26 และทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่และไว้วางใจในเราก็จะไม่มีวันตาย มารธาเชื่ออย่างนั้นไหม”

27 มารธาตอบพระองค์ว่า “ค่ะท่าน ดิฉันเชื่อว่าท่านคือพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ท่านคือผู้คนที่ผู้คนกำลังคอยกันว่าจะเข้ามาในโลกนี้”

พระเยซูร้องไห้

28 หลังจากที่มาตราพูดอย่างนี้แล้ว เธอก็กลับไปบอกมารีย์น้องสาวของเธอเป็นการส่วนตัว “อาจารย์มาแล้ว และถามหาน้องอยู่”

29 เมื่อมารีย์ได้ยินว่า พระเยซูมา เธอก็รีบไปหาพระองค์ 30 (พระเยซูยังไม่ได้เข้ามาในหมู่บ้าน แต่ยังคงอยู่ที่เดิมที่มารธาไปหา)

31 เมื่อพวกยิวที่ปลอบใจมารีย์อยู่ในบ้านเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นออกไป พวกเขาก็ตามเธอไป เพราะคิดว่าเธอจะไปร้องไห้ที่หลุมฝังศพ 32 เมื่อมารีย์ไปถึงก็เห็นพระเยซู เธอก็มลงกราบที่เท้าของพระองค์ และคร่ำครวญว่า “อาจารย์คะ ถ้าอาจารย์อยู่ที่นี้ น้องชายของดิฉันก็คงไม่ตาย”

33 เมื่อพระเยซูเห็นมารีย์ร้องไห้ และพวกยิวที่ตามเธอมาร้องไห้ด้วย พระองค์ก็รู้สึกโกรธ † และเป็นทุกข์ 34 พระองค์ถามว่า “พวกคุณเอาศพเขาไปฝังไว้ที่ไหน” พวกเขาตอบว่า “ตามมาตุลีอาจารย์”

35 พระเยซูร้องไห้

36 พวกยิวจึงพูดว่า “ดูสิ เขารักลาซารัสมากขนาดไหน”

37 แต่บางคนก็พูดว่า “ผู้ชายคนนี้ทำให้คนตาบอดมองเห็นได้แล้วทำไมเขาจะช่วยให้ลาซารัสรอดตาย ไม่ได้ล่ะ”

พระเยซูทำให้ลาซารัสฟื้นขึ้น

38 พระเยซูรู้สึกโกรธอีก และเมื่อมาถึงอุโมงค์ฝังศพของลาซารัสก็มีหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์อยู่ 39 พระองค์จึงสั่งว่า “เลื่อนหินออกไปสิ”

มารธาพี่สาวของลาซารัสจึงบอกพระองค์ว่า “อาจารย์คะ คงเหม็นแยแล้วละ เพราะเขาตายมาสี่วันแล้ว” 40 พระเยซูบอกเธอว่า “คุณลืมแล้วหรือที่เรบอกไว้ว่า ถ้าคุณไว้วางใจ คุณจะได้รับความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า”

41 พวกเขาจึงเลื่อนหินออก แล้วพระเยซูก็แหงนหน้าขึ้นพูดว่า “พระบิดา ลูกขอขอบคุณพระองค์ที่ฟังลูก 42 ลูกรู้ว่าพระองค์ฟังลูกอยู่เสมอ แต่ที่ลูกพูดก็เพื่อว่าทุกคนที่อยู่ที่นี่จะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา” 43 หลังจากพระเยซูพูดจบ พระองค์ร้องตะโกนเสียงดังว่า “ลาซารัส ออกมา” 44 ลาซารัสที่ตายไปแล้วก็เดินออกมา โดยที่ยังมีผ้าลินินพันมือพันเท้า ที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่รอบ

† พระองค์ก็รู้สึกโกรธ นักวิชาการบางคนคิดว่าพระองค์โกรธที่ความตายครอบครองมนุษย์ไว้เพราะมนุษย์ทำบาป หรืออาจจะเห็นว่าเป็นเพราะเห็นว่ามารีย์และพวกเพื่อนๆไม่เชื่อว่าพระองค์สามารถทำให้คนตายฟื้นได้

พระเยซูสั่งพวกเขาว่า “เอาผ้าพวกนั้นออกให้เขาหน่อย เขาจะได้เป็นอิสระ”

พวกยิววางแผนฆ่าพระเยซู

(มธ. 26:1-5; มก. 14:1-2; ลก. 22:1-2)

45 เมื่อพวกยิวหลายคนที่มาหา มารีย์ ได้เห็นสิ่งที่พระเยซูทำ ก็พากันไว้วางใจพระองค์ 46 แต่มีบางคนในพวกนั้นไปแล้วเรื่องนี้ให้พวกฟาริสีฟัง 47 พวกหัวหน้านักบวช และพวกฟาริสีจึงเรียกประชุมสมาชิกสภาแซนฮีดริน แล้วพูดกันว่า “พวกเราจะทำยังไงดี ชายคนนี้ ได้ทำสิ่งอัศจรรย์หลายอย่าง 48 ถ้าเราชินปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป ประชาชนจะแห่กันไปเชื่อเขาหมด และพวกโรมันก็จะมาทำลายวิหารและชาติของเรา”

49 แต่มีชายคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขาชื่อ คายาฟาส ซึ่งเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พูดกับพวกเขาว่า “พวกคุณนี่ช่างไม่รู้เรื่องอะไรเลย 50 แกมยังไม่เข้าใจอีกว่า การที่จะให้ชายคนหนึ่งตายแทนประชาชน ก็ยังดีกว่าให้คนทั้งชาติต้องมาถูกทำลาย” 51 คายาฟาสไม่ได้คิดที่จะพูดขึ้นมาเอง แต่พระเจ้าทำให้เขาพูดอย่างนั้น เพราะเขาเป็นหัวหน้าสูงสุดของนักบวชในปีนั้น พระเจ้าก็เลยทำให้คายาฟาสเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าว่า พระเยซูกำลังจะตายแทนชนชาติยิว 52 แล้วพระเยซูไม่ได้ตายแทนชนชาติยิวเท่านั้น แต่พระองค์ตายเพื่อรวบรวมลูกๆของพระเจ้าทุกคนที่กระจัดกระจายไปทั่วโลก ให้มาอยู่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว

53 ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พวกเขา ก็หาทางที่จะฆ่าพระเยซู 54 พระเยซูจึงไม่ไปไหนมาไหนอย่างเปิดเผยในหมู่คนยิวอีก พระองค์ออกจากหมู่บ้านเบธานีไปที่หมู่บ้านเอเฟราอิม ซึ่งอยู่ใกล้ๆกับที่เปเลาเปลียวแห่งแล้ง แล้วพระองค์กับพวกศิษย์ก็พักอยู่ที่นั่น

55 เมื่อใกล้ถึงเทศกาลวันปลดปล่อย มีคนมากมายจากชนบทหลังไหลเข้ามาในเมืองเยรูซาเล็มก่อนหน้าเทศกาลไม่กี่วันเพื่อชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับเทศกาลนั้น 56 ผู้คนได้เที่ยวมองหาพระเยซู และเมื่อพวกเขาอยู่ในบริเวณวิหาร ก็ถามกันว่า “เขาจะทำงานนี้หรือเปล่านั้น” 57 พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีสั่งผู้คนว่าถ้าใครรู้ว่าพระเยซูอยู่ไหนก็ให้มาบอกเพื่อว่าพวกเขาจะได้ไปจับพระองค์

พระเยซูและเพื่อนๆอยู่ที่เบธานี

(มธ. 26:6-13; มก. 14:3-9)

12 หกวันก่อนถึงเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูไปที่หมู่บ้านเบธานีเพื่อหาลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย 2 ลาซารัส และพี่สาวของเขาได้เตรียมอาหารเย็นไว้ต้อนรับพระองค์ มารธาก็คอยให้บริการแขก ลาซารัสนั่งกินอาหารอยู่ที่โต๊ะเดียวกับพระเยซู 3 มารีย์เอาน้ำมันหอมระระดา † บริสุทธิที่มีราคาแพงมากครั้งลิตรมาเทลงที่เท้าทั้งสองข้างของพระเยซู และใช้ผมของตัวเองเช็ดเท้าของพระองค์จนแห้ง บ้านทั้งหลังก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันหอม

4 ยูดาส อิสคาริโอท ศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูที่ต่อมาได้ทรยศพระองค์พูดว่า 5 “ทำไมไม่เอาน้ำมันหอมไปขาย แล้วเอาเงินมาแจกจ่ายให้กับคนจน คงจะขายได้เงินเท่ากับค่าแรงเป็นปี ‡ เชื้อวานะ” 6 (ที่ยูดาสพูดอย่างนี้ ไม่ใช่เพราะเขาเป็นห่วงคนจน แต่เพราะเขาเป็นหัวขโมย ซอบยักยกเงินในถุงส่วนรวมที่เขาเป็นคนดูแล)

7 พระเยซูพูดว่า “อย่าอยู่กับนาง นางทำถูกแล้วละที่ได้เก็บน้ำมันหอมนั้นไว้จนถึงวันนี้ซึ่งเป็นวันเตรียมฝังศพของเรา 8 คุณจะมีคนจนอยู่ด้วยเสมอ แต่เราจะไม่มีอยู่กับพวกคุณเสมอไป”

† น้ำมันหอมระระดา เป็นน้ำมันหอมระระดาแพง ที่ได้จากรากของต้นนาระดา ‡ ค่าแรงเป็นปี หมายถึง สามร้อยเหรียญเดนาเรียน หนึ่งในเหรียญเดนาเรียนก็จะเป็นค่าแรงหนึ่งวันของคนงานทั่วๆไป สามร้อยเหรียญก็เป็นค่าแรงประมาณหนึ่งปี

แผนฆ่าลาซารัส

9 เมื่อคนยิวเป็นจำนวนมากรู้ว่าพระเยซูอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี พวกเขา ก็พากันไปที่นั่น ไม่ใช่จะมาหาพระเยซูเท่านั้น แต่อยาก จะมาดูลาซารัส คนที่พระองค์ทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายด้วย 10 ดังนั้นพวกหัวหน้านักบวชจึงได้วางแผนฆ่าลาซารัสด้วย 11 เพราะเรื่องที่เกิดขึ้นกับลาซารัสทำให้พวกยิวหลายคนถึงหัวหน้านักบวชพวกนั้น แล้วมาไว้วางใจพระเยซู

พระเยซูเข้าเมืองเยรูซาเล็มอย่างกษัตริย์
(มธ. 21:1-11; มก. 11:1-11; ลก. 19:28-40)

12 วันต่อมาคนจำนวนมากที่มาร่วมงานเทศกาลวันปลดปล่อย ได้ยินว่า พระเยซูกำลังเดินทางมาที่เมืองเยรูซาเล็ม 13 พวกเขา ก็พากันถือกิ่งปาล์มออกไปต้อนรับพระองค์ และร้องตะโกนว่า “โฮโย † ขอพระเจ้าอวยพรคนที่มาในนามขององค์เจ้าชีวิต คือกษัตริย์ของอิสราเอล” ††

14 พระเยซูเจอลาพหนุ่มตัวหนึ่งจึงขึ้นขี่ เหมือนกับที่มีเขียนไว้ใน พระคัมภีร์ว่า

15 “เมืองศิโยนเอ๋ย ไม่ต้องกลัว
ดูนั่นสิ กษัตริย์ของเจ้ากำลังมา
พระองค์ขี่หลังลาหนุ่ม” ‡

16 ในตอนแรกพวกศิษย์ของพระองค์ยังไม่เข้าใจเหตุการณ์นี้ แต่เมื่อพระเยซูฟื้นขึ้นมาจากความตายและรับเกียรติอันยิ่งใหญ่ แล้ว พวกเขาก็ถึงนึกขึ้นได้ว่าพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า พวกเขาจะทำ อย่างนี้ต่อพระเยซู)

17 คนจำนวนมากที่อยู่กับพระเยซูตอนที่พระองค์เรียกลาซารัส ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและทำให้เขาฟื้นขึ้นจากความตายนั้น ได้พูดต่อๆกันไปถึงเรื่องที่เกิดขึ้น 18 ทำให้มีผู้คนจำนวนมากพากัน มาหาพระเยซู เพราะได้ยินถึงสิ่งอัศจรรย์นี้ 19 พวกฟาริสี จึงพูด กันว่า “เห็นไหม แผนของพวกเราที่จะต่อต้านเขาล้มเหลวไม่เป็น ทำ โลกทั้งโลกไปติดตามเขาหมดแล้ว”

พระเยซูพูดถึงชีวิตและความตาย

20 ในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อยมีพวกกรีกบางคนมาราบไหว บูชาพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย 21 พวกกรีกได้ไปหาฟิลิป ที่มา จากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดว่า “คุณครับ พวกเรา อยากจะเจอพระเยซู” ฟิลิปบอกอันดรูว์ 22 แล้วเขาทั้งสองก็ไป บอกพระเยซู

23 พระเยซูบอกเขาทั้งสองว่า “ถึงเวลาแล้วที่พระเจ้าจะแสดงให้ เห็นว่า บุตรมนุษย์นั้นยิ่งใหญ่แค่ไหน 24 เราจะบอกให้รู้ว่า ถ้า เมล็ดพืชไม่ตกลงดินและตาย มันก็จะเป็นแค่เมล็ดเดียวเหมือน เดิม แต่ถ้ามันตาย มันจะงอกเป็นเมล็ดพืชอีกมากมาย 25 คนที่รัก ชีวิตของตนเองก็จะสูญเสียชีวิตไป แต่คนที่เกลียดชีวิตของตน ในโลกนี้ก็จะได้รับชีวิตไว้ให้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป 26 ถ้าใคร รับผิดชอบ เรา ก็จะต้องติดตามเราไปไม่ว่าจะเป็นที่ไหนก็ตาม คน รับผิดชอบเราก็จะต้องอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าใครรับผิดชอบ เรา พระบิดาก็จะ ให้เกียรติคนนั้น”

พระเยซูพูดถึงความตายของพระองค์

27 “ตอนนี้เรากำลังกลัวใจมากจนไม่รู้จะพูดยังไงดี จะให้เราพูด ว่า ‘พระบิดา ช่วยลูกให้พ้นจากช่วงเวลาแห่งความทุกข์นี้ด้วย’ อย่างนั้นหรือ เราเข้ามาในโลกนี้ก็เพื่อจะทนต่อความทุกข์นี้ 28 พระบิดา ขอให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์”

† โฮโย หรือ ในภาษาฮีบรูใช้คำว่า โฮซันนา เป็นคำที่ใช้อธิษฐานขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในช่วงเวลาของพระเยซูนี้ อาจจะเป็นเสียงร้องตะโกนด้วยความสนุกสนานในการสรรเสริญพระเจ้าหรือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:25-26 ‡ อ้างมาจากหนังสือ เศคาริยาห์ 9:9

ทันใดนั้น ก็มีเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “เราได้ทำอย่างนั้นแล้ว และเราจะทำต่อไป”

29 คนที่อยู่ที่นี่ได้ยินเสียงจากท้องฟ้า บางคนบอกว่าเป็นเสียง ฟาริสี ส่วนคนอื่นบอกว่า “ทูตสวรรค์พูดกับเขา”

30 พระเยซูจึงบอกว่า “เสียงที่ได้ยินนั้น เกิดขึ้นเพื่อพวกคุณไม่ใช่เพื่อเรา 31 ถึงเวลาที่โลกนี้จะถูกตัดสินแล้ว เจ้าผู้ครอบครอง โลกนี้ † จะถูกขับไล่ออกไป 32 เมื่อเราถูกยกขึ้น † จากแผ่นดิน โลก เราก็จะทำให้ทุกคนมาหาเรา” 33 (พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อ บอกให้รู้ว่าพระองค์จะต้องตายแบบใหม่)

34 ผู้ซึ่งฟังจึงพูดขึ้นมาว่า “ก็ไหนพระคัมภีร์บอกว่า พระคริสต์ จะมีชีวิตตลอดไป แล้วทำไมท่านมาพูดว่า ‘บุตรมนุษย์ต้องถูกยกขึ้น’ ‘บุตรมนุษย์’ คือใครหรือ”

35 พระเยซูบอกว่า “ความสว่างจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวเดียว เพราะฉะนั้นให้เดินในขณะที่ยังมีแสงสว่างอยู่ เพื่อเมื่อ ความมืดมาถึง มันจะได้ไม่ปกคลุมพวกคุณ เพราะคนที่เดินอยู่ใน ความมืดจะมองไม่เห็นว่าจะไปทางไหน 36 ให้ไว้วางใจในความ สว่างนั้นในขณะที่พวกคุณยังมีความสว่างอยู่ แล้วพวกคุณจะได้ เป็นลูกของความสว่าง” เมื่อพูดจบแล้วพระองค์ก็จากไป และได้ ซ่อนตัวจากฝูงชน

พวกยิวส่วนใหญ่ไม่เชื่อพระเยซู

37 ทั้งๆที่พระเยซูทำสิ่งอัศจรรย์มากมายต่อหน้าฝูงชน แต่พวกเขาก็ยังไม่เชื่อพระองค์ 38 ซึ่งเป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้พูดแทน พระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“องค์เจ้าชีวิต มีใครบ้างที่เชื่อเรื่องที่เรอบอก
มีใครบ้างที่เห็นฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต” ††

39 และที่พวกเขาไม่เชื่อ ก็เพราะพระเจ้าได้พูดผ่านทางอิสยาห์ว่า

40 “เราทำให้ตาของพวกเขาบอด และใจของพวกเขาคือตัน เพื่อตาของพวกเขาคouldมองไม่เห็น และจิตใจของพวกเขาคouldไม่เข้าใจ พวกเขาคouldไม่ได้หันกลับมาหาเราเพื่อให้เรารักษา” †††

41 อิสยาห์พูดอย่างนี้เพราะเขาเห็นแล้วว่าต่อไปภายหน้าพระเยซู จะยิ่งใหญ่แค่ไหน

42 มีพวกยิวหลายคนรวมทั้งพวกผู้นำชาวยิวได้มาเชื่อพระเยซู แต่พวกเขาไม่กล้ายอมรับพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวก ฟาริสี และไม่ยอมถูกไล่ออกจากที่ประชุมชาวยิว 43 พวกเขา รักเกียรติที่มาจากมนุษย์มากกว่าเกียรติที่มาจากพระเจ้า

คำสอนของพระเยซูตัดสินประชาชน

44 พระเยซูได้ตะโกนว่า “ใครไว้วางใจเรา ไม่ได้แค่ไว้วางใจใน ตัวเราเท่านั้น แต่ก็ไว้วางใจพระบิดาผู้ส่งเรามาด้วย 45 คนที่มองเห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ส่งเรามาด้วย 46 เราเข้ามาเป็นแสงสว่าง ให้กับโลกนี้เพื่อว่าทุกคนที่ไว้วางใจเราจะได้อยู่ในความมืดอีกต่อไป 47 ส่วนคนที่ฟังคำสั่งสอนของเราแต่ไม่ทำตาม เราก็ไม่ตัดสิน ลงโทษเขาหรอก เพราะเราไม่ได้มาเพื่อตัดสินลงโทษโลกนี้ แต่ เรามาเพื่อจะช่วยให้โลกนี้ให้รอด 48 แต่จะมีสิ่งหนึ่งที่จะตัดสินลง-โทษคนที่ไม่ยอมรับเราและคำพูดของเรา นั่นก็คือคำพูดของเรา นี้เองที่จะลงโทษคนเหล่านั้นในวันสุดท้าย 49 เพราะคำพูดเหล่านี้ เราไม่ได้พูดเอาเอง แต่พระบิดาผู้ส่งเรามาเป็นผู้สั่งให้พูด 50 และเรารู้ว่าคำสั่งนี้ของพระองค์จะนำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้า ตลอดไป เราถึงพูดตามที่พระบิดาสั่ง”

†† เจ้าผู้ครอบครองโลกนี้ คือ ซาตาน หรือ มาร ††† ถูกยกขึ้น หมายถึง ถูกตรึงที่กางเขน †††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 53:1 ††††† อ้างมาจาก หนังสือ อิสยาห์ 6:10 S วันสุดท้าย อ้างถึง การตัดสินลงโทษทุกคนเป็นครั้ง สุดท้ายในวันสุดท้ายของโลก

พระเยซูล้างเท้าให้ศิษย์

13 ก่อนที่จะถึงเทศกาลวันปลดปล่อย พระเยซูรู้ว่าถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะจากโลกนี้ กลับไปหาพระบิดา พระองค์รักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์ในโลกนี้ พระองค์ก็เลยทำให้เห็นว่าพระองค์รักพวกเขามากแค่ไหน

2 พวกเขากำลังกินอาหารเย็นอยู่ มารร้ายได้ตลบใจยูดาส ลูกของซีโมนอิสคาริโอท ให้ทรยศพระองค์อยู่ก่อนแล้ว 3 พระเยซูรู้ว่าพระบิดาให้พระองค์มีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์รู้ว่าตัวเองมาจากพระเจ้า และกำลังจะกลับไปหาพระเจ้า 4 พระองค์จึงลุกจากโต๊ะอาหาร ถอดเสื้อคลุมออกแล้วเอาผ้าเช็ดตัวมามัดเอาไว้ 5 พระองค์เทน้ำใส่อ่าง แล้วเอาไปล้างเท้าให้พวกศิษย์ของพระองค์ แล้วเอาผ้าที่มัดเอาไว้เช็ดเท้าให้พวกเขา

6 เมื่อมาถึงซีโมน เปโตร เขาถามพระเยซูว่า “อาจารย์จะล้างเท้าของผมหรือ”

7 พระเยซูตอบว่า “ตอนนี้คุณไม่เข้าใจหรอกว่าเรากำลังทำอะไร แต่ที่หลังคุณจะเข้าใจเอง”

8 เปโตรจึงบอกว่า “ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้อาจารย์ล้างเท้าของผมหรอก”

พระเยซูบอกว่า “ถ้าเราไม่ได้ล้างคุณ คุณก็ไม่ได้เป็นของเรา”

9 ซีโมน เปโตร จึงบอกว่า “อาจารย์ ถ้าอย่างนั้น อย่าแค่ล้างเท้าเลย ล้างทั้งมือและหัวของผมด้วยนะครับ” 10 พระเยซูพูดกับเขาว่า “คนที่อาบน้ำก็สะอาดทั้งตัวแล้ว ล้างแต่เท้าก็พอ พวกคุณบางคนก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน” 11 (พระองค์รู้ว่าใครจะทรยศพระองค์ พระองค์ถึงพูดว่า “ไม่ใช่พวกคุณทุกคนที่สะอาด”)

12 เมื่อพระองค์ล้างเท้าให้พวกศิษย์ทุกคนแล้ว พระองค์ก็ใส่เสื้อคลุมและกลับมานั่งที่โต๊ะอาหาร แล้วถามพวกเขาว่า “พวกคุณเข้าใจหรือเปล่าว่าเราทำอะไร” 13 คุณเรียกเราว่า ‘อาจารย์’ และ ‘องค์เจ้าชีวิต’ ที่คุณเรียกอย่างนั้นก็ถูกต้องแล้ว เพราะเราเป็นอย่างนั้นจริงๆ 14 ถ้าเราที่เป็นองค์เจ้าชีวิตและอาจารย์คุณยังล้างเท้าให้กับคุณ พวกคุณก็ควรจะทำอย่างนั้นเหมือนกันด้วย 15 เราได้ทำเป็นตัวอย่างให้คุณแล้ว พวกคุณก็ควรจะทำตาม 16 เราจะบอกให้รู้ว่าทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย และคนสูงช้าก็ไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่าคนที่ส่งเขามา 17 ถ้าคุณเข้าใจสิ่งเหล่านี้แล้ว และทำตามนั้น คุณก็มีเกียรติจริงๆ

18 เราไม่ได้พูดถึงพวกคุณทุกคน เรารู้จักคนที่เราได้เลือกไว้ แต่สิ่งที่พระคัมภีร์บอกไว้ว่า ‘คนที่กินอาหารของเรา กลายเป็นศัตรูของเรา’ † จะต้องสำเร็จ 19 ตอนนี้มันยังไม่เกิดขึ้น แต่เราบอกไว้ก่อนล่วงหน้า พอมันเกิดขึ้น คุณจะได้เชื่อว่าเราคือคนที่เราบอกว่าเราเป็น 20 เราจะบอกให้รู้ว่าใครก็ตามที่ยอมรับคนที่เราส่งไป ก็เท่ากับยอมรับเราด้วย และใครก็ตามที่ยอมรับเรา ก็เท่ากับยอมรับผู้คนที่ส่งเรามาด้วย”

พระเยซูบอกว่าใครจะหักหลังพระองค์

(มธ. 26:20-25; มก. 14:17-21; ลก. 22:21-23)

21 เมื่อพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ก็ก้มใจมาก และพูดออกมาว่า “เราจะบอกให้รู้ว่าคนหนึ่งเ็นพวกคุณจะหักหลังเรา”

22 พวกศิษย์ต่างหันไปมองหน้ากัน สงสัยว่าพระองค์พูดถึงใคร 23 พอดิศิษย์คนหนึ่งทีพระองค์รักเป็นพิเศษนั่งเอนตัวติดอยู่กับพระเยซูที่โต๊ะ 24 ซีโมน เปโตรจึงพยักหน้าให้เขาถามพระองค์ว่า พระองค์กำลังพูดถึงใคร

25 ศิษย์คนนั้นจึงเอนตัวมาใกล้กับบอกของพระเยซู แล้วถามว่า “อาจารย์พูดถึงใครครับ”

26 พระเยซูตอบว่า “คนที่เราจะยื่นขนมปังที่จุ่มในถ้วยนี้ให้” แล้วพระองค์ก็เอาขนมปังจุ่มลงในถ้วยยื่นให้ยูดาส ลูกของซีโมนอิสคาริโอท 27 เมื่อยูดาสหยิบขนมปังขึ้นแล้ว ซาดานาก็เข้าสิง

† คนที่กิน ... ศัตรูของเรา อ้างจาก หนังสือ สดุดี 41:9

เขา พระเยซูจึงพูดกับยูดาสว่า “จะทำอะไร ก็รีบทำสิ” 28 ทุกคนที่นั่งเอนตัวอยู่ที่โต๊ะอาหาร ก็ไม่รู้ว่าทำไมพระเยซูถึงพูดกับยูดาสอย่างนั้น 29 บางคนคิดว่าเป็นเพราะยูดาสเป็นคนดูแลเงิน พระเยซูก็เลยบอกให้เขาไปซื้อของที่ต้องใช้ในงานเทศกาล หรือว่าพระองค์อาจจะบอกให้ยูดาสแจกของให้กับคนจนบ้าง

30 เมื่อยูดาสรับขนมปังขึ้นนั้น เขาก็ออกไปทันที ตอนนั้นเป็นเวลากลางคืนแล้ว

31 หลังจากที่ยูดาสออกไปแล้ว พระเยซูพูดว่า “ถึงเวลาแล้วที่ผู้คนที่จะได้เห็นว่าบุตรมนุษย์จะได้รับเกียรติขนาดไหน และพระเจ้าจะได้รับเกียรติผ่านทางบุตรมนุษย์นั้น 32 แล้วถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติผ่านทางเขา พระองค์เองก็จะให้เกียรติเขาและจะทำอย่างนั้นทันที”

33 ลูกๆที่รัก เราจะอยู่กับพวกคุณอีกประเดี๋ยวนึงเดี๋ยวนั้น แล้วคุณก็จะตามหาเรา เราจะบอกกับพวกคุณอย่างที่เราเคยบอกพวกยิวแล้วว่า ที่ที่เรากำลังจะไปนั้น พวกคุณไปไม่ได้

34 เราจะให้คำส่งใหม่กับพวกคุณ คือให้รักซึ่งกันและกัน พวกคุณต้องรักกันเหมือนกับที่เรารักคุณ 35 ถ้าพวกคุณรักกัน ทุกคนก็จะรู้ว่าคุณเป็นศิษย์ของเรา”

พระเยซูทำนายว่าเปโตรจะพูดว่าไม่รู้จักพระองค์

(มธ. 26:31-35; มก. 14:27-31; ลก. 22:31-34)

36 ซีโมน เปโตรถามว่า “อาจารย์จะไปไหนหรือครับ”

พระเยซูตอบเขาว่า “ที่ที่เราจะไปนั้นตอนนี้คุณตามเราไปไม่ได้ แต่คุณจะมาตามเราไปที่หลัง”

37 เปโตรเลยถามอีกว่า “อาจารย์ ทำไมผมถึงตามไปตอนนี้ไม่ได้ล่ะครับ ผมพร้อมที่จะตายเพื่ออาจารย์”

38 พระเยซูตอบว่า “คุณพร้อมที่จะตายเพื่อเราหรือ เราจะบอกให้รู้ว่า พรุ่งนี้เช้า ก่อนไก่ขัน คุณจะพูดว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง”

พระเยซูปลอบเหล่าศิษย์

14 “อย่ากลัวใจไปเลย ขอให้วางใจพระเจ้าและวางใจเราด้วย 2 ในบ้านของพระบิดาของเรามีห้องหลายห้อง ถ้าหากไม่มีเราก็คงไม่บอกคุณหรอกว่า เรากำลังไปเตรียมที่ไว้ให้ 3 พอเราเตรียมเสร็จแล้ว ก็จะกลับมารับคุณไปอยู่กับเรา 4 คุณก็รู้จักทางนั้นแล้วนี่ ทางที่จะนำไปถึงที่ที่เรากำลังจะไป”

5 โธมัสบอกว่า “อาจารย์ครับ พวกเรายังไม่รู้เลยว่าอาจารย์จะไปไหน แล้วพวกเราจะไปรู้จักทางนั้นได้อย่างไร”

6 พระเยซูบอกว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริงและเป็นชีวิต ไม่มีใครไปถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา 7 ถ้าพวกคุณรู้จักเรา คุณก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และนับตั้งแต่นี้ไปคุณก็เป็นคนที่รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์แล้ว”

8 ฟิลิปพูดว่า “อาจารย์ ขอให้พวกเราได้เห็นพระบิดาหน่อยสิครับ แค่นี้พวกเราพอใจแล้ว” 9 พระเยซูจึงพูดว่า “ฟิลิป คุณน่าจะรู้จักเราแล้วนะ เพราะเราได้อยู่กับคุณมาตั้งนานแล้ว ใครก็ตามที่เห็นเราก็เห็นพระบิดาด้วย แล้วทำไมคุณยังพูดว่า ‘ขอให้พวกเราได้เห็นพระบิดา’ 10 คุณไม่เชื่อใช่ไหม ว่าเราอยู่ในพระบิดา และพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา สิ่งที่เราสอนพวกคุณ เราไม่ได้คิดเองพูดเอง แต่พระบิดาที่อยู่ในตัวเรากำลังทำงานของพระองค์ผ่านทางเรา 11 เชื่อเราสิ เมื่อเราบอกว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาก็อยู่ในตัวเรา หรือไม่งั้นก็ให้เชื่อในสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้ทำไป 12 เราจะบอกให้รู้ว่า คนที่วางใจเราก็จะทำสิ่งต่างๆเหล่านี้ได้ เหมือนกับที่เราทำ และเขาจะทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก เพราะว่าเรากำลังจะไปหาพระบิดา 13 ดังนั้นไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็ตามในฐานะเป็นคนของเรา เราก็จะทำสิ่งนั้นให้ เพื่อที่พระบุตรจะได้แสดงความยิ่งใหญ่ของพระบิดาให้เห็น 14 เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างตามที่คุณขอ เพราะคุณเป็นคนของเรา”

พระเยซูจะส่งพระวิญญาณมาให้

15 “ถ้าพวกคุณรักเรา คุณก็จะทำตามคำสั่งของเรา 16 แล้วเราจะขอพระบิดาและพระองค์ก็จะส่งผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งมาให้พวกคุณ ผู้ช่วยนี้จะอยู่กับคุณตลอดไป 17 ผู้ช่วยองค์นี้คือพระวิญญาณแห่งความจริง โลกนี้ไม่สามารถได้รับพระองค์ เพราะโลกนี้มองไม่เห็นและไม่รู้จักพระองค์ แต่พวกคุณรู้จักพระองค์เพราะเดี๋ยวนี้พระองค์ได้อยู่กับพวกคุณแล้ว และจะอยู่ในตัวพวกคุณในอนาคตกด้วย

18 เราจะไม่ปล่อยให้พวกคุณเป็นเหมือนเด็กกำพร้า เราจะกลับมาหาคุณ 19 ในเร็ววันโลกจะไม่เห็นเราอีกต่อไปแล้ว แต่พวกคุณจะเห็นเราเพราะเรามีชีวิตอยู่ และพวกคุณก็จะมีชีวิตอยู่ด้วย 20 ในวันนั้นที่จะมาถึง คุณจะรู้ว่าเราอยู่ในพระบิดา คุณอยู่ในตัวเรา และเราอยู่ในตัวคุณ 21 คนที่รู้จักคำสั่งสอนของเราและทำตามก็เป็นคนที่รักเรา พระบิดาจะรักคนที่รักเราด้วย เราก็จะรักพวกเขา และจะปรากฏตัวให้พวกเขาเห็น”

22 ยูดาส (ไม่ใช่ ยูดาส อิสคาริโอท) จึงถามว่า “อาจารย์ครับ ทำไมอาจารย์ถึงจะปรากฏตัวให้พวกเราเห็น แต่ไม่ปรากฏตัวให้โลกเห็นล่ะครับ”

23 พระเยซูตอบว่า “ถ้าใครรักเรา เขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของเรา พระบิดาของเราก็จะรักเขา แล้วพระบิดากับตัวเราก็จะมาปรากฏตัวให้เขาเห็น และอยู่กับเขา 24 คนไหนไม่รักเราก็จะไม่ทำตามคำสั่งสอนของเรา คำสั่งสอนที่พวกคุณได้ยินนี้ ไม่ใช่เป็นคำสั่งสอนของเรา แต่เป็นคำสั่งสอนของพระบิดาผู้ที่เราจะมา

25 เราได้เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกคุณฟังตอนที่เรายืนอยู่กับคุณ 26 เมื่อพระบิดาได้ส่งผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์มาแทนเราแล้ว พระวิญญาณนี้จะสอนคุณทุกอย่าง และจะทำให้คุณจำทุกอย่างที่เราเล่าให้ฟังได้

27 เราได้ให้สันติสุขไว้กับคุณ สันติสุขที่เราให้นี้ไม่เหมือนกับที่โลกให้ ดังนั้นคุณจึงไม่ต้องทุกข์ใจ หรือหวาดกลัวเลย 28 คุณได้ยินที่เราพูดว่า เรากำลังจะจากไปและจะกลับมาหาคุณอีก ถ้าคุณรักเรา คุณก็รู้ว่าเราจะไม่จากไปหาพระบิดา เพราะพระบิดานั้นยิ่งใหญ่กว่าเรา 29 ตอนนั้นเราบอกเรื่องนี้กับคุณไว้ก่อนล่วงหน้า เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นจริง ๆ คุณจะได้เชื่อ 30 เราเหลือเวลาพูดกับพวกคุณอีกนิดเดียว เพราะเจ้าผู้ครอบครองโลก † นี้กำลังมา มันไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก 31 แต่เพื่อให้โลกรู้ว่าเรารักพระบิดา เราจึงทำตามที่พระบิดาสั่งให้ทำทุกอย่าง ลูกชิ้นแล้วไปกันเถอะ”

พระเยซูคือเถาองุ่นที่แท้จริง

15 “เราเป็นเถาองุ่นที่แท้จริง และพระบิดาของเราเป็นผู้ดูแลสวน 2 พระองค์จะตัดกิ่ง †† ของเราที่ไม่ออกลูกทิ้งไป และจะแต่งกิ่งที่ออกลูกให้สะอาดเพื่อให้ออกลูกมากขึ้น 3 พวกคุณก็สะอาดแล้วเพราะคำสั่งสอนของเรา 4 ให้ตัดสนิทกับเราและเราก็จะติดสนิทกับคุณ กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเถาเท่านั้น คุณก็เหมือนกับกิ่ง คุณจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดสนิทกับเรา

5 เราเป็นเถาองุ่น พวกคุณเป็นกิ่ง ถ้าคุณติดสนิทกับเราและเราติดสนิทกับคุณ คุณจะออกลูกมาก ถ้าไม่มีเราคุณจะทำอะไรไม่ได้เลย 6 ถ้าใครไม่ได้ติดสนิทกับเรา เขาก็จะเหมือนกับกิ่งที่ถูกตัดทิ้งให้เหี่ยวแห้งตาย และถูกเก็บไปเผาไฟ

7 ถ้าพวกคุณติดสนิทกับเรา และคำสั่งสอนของเราติดสนิทกับคุณ ไม่ว่าคุณจะทำอะไรมันก็จะเป็นอย่างนั้น 8 เมื่อคุณเกิดผลมาก แสดงว่าคุณเป็นศิษย์ของเรา และคุณได้ทำให้คนเห็นความยิ่งใหญ่ของพระบิดาของเรา 9 เรารักคุณเหมือนกับที่พระบิดารักเรา ขอให้ยึดมั่นอยู่กับความรักของเรา 10 ถ้าคุณทำตามที่เราสั่ง

† เจ้าผู้ครอบครองโลก หรือ ซาตาน †† กิ่ง หมายถึง ศิษย์ของพระเยซู

ก็แสดงว่าคุณยังยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนกับที่เราทำตามคำสั่งของพระบิดา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์ 11 เราบอกเรื่องพวกนี้กับคุณ เพื่อว่าคุณจะได้มีความสุขเหมือนกับที่เรา มีและมืออย่างล้นเหลือ 12 คำสั่งของเราคือให้รักกันเหมือนกับที่เรา รักคุณ 13 ไม่มีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกแล้ว คือการที่คนๆ หนึ่งจะยอมตายเพื่อเพื่อนของตน 14 พวกคุณก็เป็นเพื่อนของเรา ถ้าทำตามที่เราสั่ง 15 เราจะไม่เรียกพวกคุณว่า ‘ทาส’ อีกต่อไป เพราะทาสจะไม่รู้ว่านายของเขาทำอะไร แต่เราเรียกพวกคุณว่า ‘เพื่อน’ เพราะเราได้บอกให้คุณรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ยินจากพระบิดาของเราแล้ว 16 พวกคุณไม่ได้เลือกเราหรอก แต่เราต่าง-หากที่เลือกคุณ และแต่งตั้งคุณให้ออกไปและเกิดผล เป็นผลที่ยั่งยืนตลอดไป แล้วพระบิดาจะให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณขอ เพราะคุณเป็นคนของเรา 17 คำสั่งของเราคือ ให้รักกันและกัน

พระเยซูเตือนพวกศิษย์

18 ถ้าโลกนี้เกลียดชังพวกคุณ ก็ให้จำไว้ว่าโลกนี้เกลียดชังเราก่อน 19 ถ้าพวกคุณเป็นของโลกนี้ โลกก็จะรักคุณเพราะคุณเป็นของมันเป็นเอง แต่เราได้เลือกคุณออกจากโลกนี้ คุณเลยไม่เป็นของโลกนี้อีกแล้ว โลกเลยเกลียดชังคุณ 20 จำได้ไหมที่เราเคยบอกว่า ‘ทาสไม่ยิ่งใหญ่ไปกว่านาย’ ถ้าพวกเขาชมหึงเรา เขาก็จะชมหึงพวกคุณด้วย ถ้าพวกเขาทำตามคำสั่งสอนของเรา พวกเขาก็จะทำตามคำสั่งสอนของพวกคุณด้วย 21 พวกเขาชมหึงคุณก็เพราะเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ที่เราจะมา 22 ถ้าเราไม่ได้มาพูดกับพวกเขา พวกเขาก็คงจะไม่มีความคิดบาปอะไร แต่ตอนนั้นพวกเขาไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับบาปของพวกเขาอีกต่อไป 23 คนที่เกลียดเรา ก็เกลียดพระบิดาของเราด้วย 24 เราได้ทำสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อนในหมู่พวกเขา ถ้าเราไม่ได้ทำสิ่งอัศจรรย์เหล่านี้ พวกเขาก็คงจะไม่มีความคิดบาป แต่ตอนนั้นทั้งๆที่พวกเขาเห็นสิ่งอัศจรรย์ต่างๆที่เราทำไปแล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงเกลียดเราและพระบิดาของเรา 25 แต่อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่า ‘พวกเขาเกลียดเราโดยไม่มีเหตุผล’ †

26 เราจะส่งผู้ช่วยจากพระบิดามาให้คุณ พระองค์คือพระวิญญาณแห่งความจริง พระองค์จะประกาศเกี่ยวกับเรา 27 พวกคุณเองก็ต้องประกาศให้คนอื่นรู้เกี่ยวกับเราด้วย †† เพราะพวกคุณได้อยู่กับเรามาตั้งแต่แรกแล้ว

16 เราได้บอกสิ่งเหล่านี้กับพวกคุณล่วงหน้า เพื่อคุณจะไม่เล็กใจในตัวเองในตัวเรา 2 พวกเราจะไล่คุณออกจากที่ประชุม อีกไม่นานทุกคนที่ฆ่าคุณ ก็จะคิดว่านั่นเป็นการรับใช้พระเจ้า 3 ที่พวกเขาทำอย่างนี้ ก็เพราะพวกเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา 4 เราบอกเรื่องเหล่านี้กับคุณตอนนี้ เพื่อที่ว่าเมื่อมันเกิดขึ้นจริง คุณจะได้หนีออกมาที่เราเคยเตือนคุณแล้ว

งานของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ที่เราไม่ได้บอกเรื่องนี้กับพวกคุณตั้งแต่แรก ก็เพราะเรายังอยู่กับคุณ 5 ตอนนั้นเรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ที่เราจะมา แต่ไม่มีใครถามเราว่า ‘อาจารย์จะไปไหน’ 6 เพราะคุณกำลังก้มใจในเรื่องที่เราบอก 7 แต่เราจะบอกให้รู้ไว้ มันจะดีกับคุณถ้าเราไป เพราะถ้าเราไม่ไป ผู้ช่วยนั้นก็จะไม่มา แต่ถ้าเราไป เราก็จะส่งผู้ช่วยมาให้คุณ 8 เมื่อผู้ช่วยนั้นมา พระองค์จะทำให้โลกรู้ความจริงเกี่ยวกับความบาป ให้โลกรู้ว่าที่เราพูดและทำนั้นถูกต้อง และให้โลกรู้ว่าพระเจ้าจะตัดสินลงโทษโลก 9 ในเรื่องความบาปนั้นเกิดจากคนไม่ยอมไว้ใจเรา 10 ในเรื่องความถูกต้องของเรา กับพระเจ้านั้นก็คือการที่เราได้กลับไปหาพระบิดาอีกครั้งหนึ่ง จึงทำ

† พวกเขา ... ไม่มีเหตุผล อ้างจากหนังสือ สดุดี 35:19; 69:4 †† ประกาศ ... กับเราด้วย หมายถึงเป็นพยานให้กับพระเยซู

ให้พวกคุณไม่เห็นเราอีก ¹¹ ในเรื่องการตัดสินลงโทษนั้นก็คือการที่เจ้าผู้ครอบครองโลก [†] นี้ได้ถูกตัดสินลงโทษแล้ว

¹² ร่ายงมีอีกหลายเรื่องที่จะบอก แต่ถ้าพูดเดี๋ยวนี้มันจะมากเกินไปกว่าที่พวกคุณจะรับได้ ¹³ แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมาถึง พระองค์จะนำพวกคุณไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์ไม่ได้พูดตามใจตัวเอง แต่จะพูดในสิ่งที่พระองค์ได้ยินมา และพระองค์จะบอกให้พวกคุณรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น ¹⁴ พระองค์จะทำให้คุณเห็นความยิ่งใหญ่ของเรา เพราะพระองค์จะบอกสิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเราให้คุณฟัง ¹⁵ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพระบิดาเป็นของเรา นั่นเป็นสาเหตุที่เราพูดว่า ผู้ช่วยจะบอกสิ่งที่พระองค์ได้ยินจากเราให้คุณฟัง

ความเศร้าจะเปลี่ยนเป็นความสุข

¹⁶ “อีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งคุณก็จะเห็นเราอีก”

¹⁷ พวกศิษย์บางคนถามกันเองว่า “อาจารย์หมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งคุณก็จะเห็นเราอีก’ กับที่ว่า ‘เรากำลังจะไปหาพระบิดา’” ¹⁸ พวกเขาก็อีกถามกันอีกว่า “อาจารย์หมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่ง’ ไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่าอาจารย์พูดถึงอะไร”

¹⁹ พระเยซูรู้ว่าพวกเขาอยากถามเรื่องนี้ พระองค์จึงถามว่า “พวกคุณกำลังสงสัยกันอยู่ใช่ไหมว่า เราหมายถึงอะไรที่พูดว่า ‘อีกประเดี๋ยวหนึ่งพวกคุณก็จะไม่เห็นเราแล้ว และหลังจากนั้นอีกประเดี๋ยวหนึ่งคุณก็จะเห็นเราอีก’” ²⁰ เราจะบอกให้รู้ว่า คุณจะต้องร้องไห้ โศกเศร้าเสียใจ แต่โลกจะรื่นเริงยินดี คุณจะทุกข์ใจ แต่ความทุกข์ใจนั้นจะกลับกลายเป็นความดีใจ ²¹ เหมือนกับผู้หญิงที่ถึงกำหนดคลอดก็เป็นทุกข์เพราะความเจ็บปวดทรมาน แต่เมื่อเธอคลอดลูกแล้วก็ลืมความเจ็บปวดไปหมด เพราะดีใจที่ได้เห็นลูกเกิดมาในโลกนี้ ²² พวกคุณก็เหมือนกัน ตอนที่คุณทุกข์ใจ แต่เมื่อเรากลับมาหาคุณอีก คุณก็จะดีใจ แล้วไม่มีใครจะแย่งเอาความดีใจนั้นไปจากคุณได้ ²³ ในวันนั้นคุณจะไม่ต้องถามอะไรเราอีกแล้ว เราจะบอกให้รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณขอเพราะคุณเป็นคนของเรา พระบิดาก็จะให้กับคุณ ²⁴ ตั้งแต่คุณเป็นคนของเรา มาจนถึงเดี๋ยวนี้ พวกคุณยังไม่เคยขออะไรในฐานะคนของเรา ขอสิ แล้วคุณจะได้ เพื่อคุณจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่”

ชัยชนะเหนือโลก

²⁵ “เราได้เล่าเรื่องเหล่านี้โดยใช้เรื่องเปรียบเทียบ อีกไม่นานเราจะไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบแล้ว แต่เราจะบอกพวกคุณตรงๆเลยเกี่ยวกับพระบิดา ²⁶ ในวันนั้นพวกคุณจะไม่ต้องขออะไรโดยผ่านทางเราอีกแล้ว คุณขอจากพระเจ้าได้โดยตรง เพราะคุณเป็นคนของเรา ²⁷ เพราะพระบิดาเองก็รักพวกคุณ พระองค์รักพวกคุณทุกคนเพราะว่าคุณรักเรา และเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า ²⁸ เรามาจากพระบิดา และเข้ามาในโลกนี้ ตอนนั้นเรากำลังจะไปจากโลกนี้เพื่อกลับไปหาพระบิดา”

²⁹ แล้วพวกศิษย์ก็พูดว่า “ดูสิ อาจารย์พูดกับเราตรงๆโดยไม่ได้ใช้เรื่องเปรียบเทียบแล้ว” ³⁰ ตอนนั้นพวกเรารู้แล้วว่าอาจารย์รู้ทุกอย่าง อาจารย์รู้ว่าจะตอบอะไรก่อนที่เราจะถามเสียอีก ถึงไม่ถาม อาจารย์ก็รู้อยู่แล้วว่าเราคิดอะไร แค่นี้เราก็เชื่อแล้วว่าอาจารย์มาจากพระเจ้า”

³¹ พระเยซูตอบพวกเขาว่า “ในที่สุดพวกคุณก็เชื่อแล้วหรือ ³² คอยดูสิ เวลาที่กำลังจะมาถึง ที่จริงเวลามาถึงแล้วด้วยซ้ำ เป็นเวลาที่พวกคุณทุกคนจะหนีกระเจิดกระเจิงไปทางไหนทางนั้น และจะทิ้งเราไว้คนเดียว แต่เราไม่ได้อยู่คนเดียวหรอก เพราะพระบิดาอยู่กับเราด้วย

³³ เราพูดเรื่องพวกนี้เพื่อว่าคุณจะได้มีสันติสุขเพราะคุณมีส่วนร่วมในตัวของเรา ในโลกนี้คุณจะมีปัญหาเดือดร้อนสารพัด แต่ให้เข้มแข็งไว้ เพราะเราชนะโลกแล้ว”

พระเยซูอธิษฐานให้พวกศิษย์

17 หลังจากพระเยซูพูดจบแล้ว พระองค์ได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าและพูดว่า “พระบิดา ถึงเวลาแล้วที่จะเปิดเผยความยิ่งใหญ่ของพระบุตร เพื่อที่พระบุตรจะได้เปิดเผยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ ² พระองค์ได้ให้ลูกมีสิทธิและอำนาจเหนือมนุษย์ทุกคน เพื่อให้ลูกจะได้ให้ทุกคนที่พระองค์ฝากไว้กับลูกนั้นมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป ³ ชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั่นก็คือการรู้จักพระองค์ ผู้เป็นพระเจ้าที่ยิ่งแท้อีกด้วย และรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้ที่พระองค์ส่งมา ⁴ ลูกได้ทำให้คนในโลกนี้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์โดยได้ทำงานทุกอย่างที่พระองค์ให้ลูกทำงานเสร็จหมดแล้ว ⁵ พระบิดา ตอนนีขอให้ลูกได้รับความยิ่งใหญ่กลับมาเหมือนเดิมอีกครั้งต่อหน้าพระองค์ คือความยิ่งใหญ่ที่ลูกมีร่วมกับพระองค์ก่อนที่จะมีโลกนี้

⁶ ลูกได้นำคนในโลกนี้ที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูกมารู้จักพระองค์แล้ว คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์ พระองค์ฝากพวกเขาไว้กับลูก และพวกเขาก็ทำตามคำสั่งสอนของพระองค์ ⁷ ตอนนีพวกเขาที่รู้ทุกอย่างที่ลูกได้รับจากพระองค์แล้ว ⁸ ลูกเอาคำพูดที่พระองค์ให้กับลูกไปให้พวกเขา และพวกเขาก็ยอมรับมันไว้ พวกเขาเชื่อว่าลูกมาจากพระองค์จริง และเชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ⁹ ลูกได้อธิษฐานให้พวกเขา ไม่ใช่ว่าลูกอธิษฐานให้คนในโลกนี้ แต่ลูกได้อธิษฐานให้คนที่พระองค์ฝากลูกไว้ เพราะพวกเขาเป็นคนของพระองค์ ¹⁰ ทุกอย่างของลูกก็เป็นของพระองค์ และทุกอย่างของพระองค์ก็เป็นของลูก คนเหล่านี้ทำให้โลกเห็นความยิ่งใหญ่ของลูก ¹¹ ลูกจะไม่อยู่ในโลกนี้อีกแล้ว แต่พวกเขายังอยู่ในโลกนี้ ลูกกำลังจะไปหาพระองค์ พระบิดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ ขอโปรดใช้อำนาจที่พระองค์ให้ลูกนั้นคุ้มครองเขาด้วย เพื่อที่พวกเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเหมือนกับที่พระองค์และลูกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ¹² เมื่อลูกยังอยู่กับพวกเขา ลูกได้ดูแลคุ้มครองพวกเขาด้วยอำนาจของพระองค์ที่พระองค์ให้กับลูก ลูกได้ปกป้องพวกเขาไว้ และไม่มีใครหลงหายไปเลยสักคน ยกเว้นคนเดียวที่ต้องพิณาศเพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้

¹³ ตอนนีลูกกำลังมาหาพระองค์ แต่ลูกพูดเรื่องพวกนี้ ในขณะที่ลูกยังอยู่ในโลก เพื่อพวกเขาจะได้มีความสุขเต็มที่เหมือนกับที่ลูกมี ¹⁴ ลูกได้ให้คำสอนของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว แต่โลกนี้เกลียดพวกเขาเพราะว่าพวกเขาไม่ได้เป็นของโลกนี้ เหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลกนี้ ¹⁵ ลูกไม่ได้ขอให้พระองค์เอาพวกเขาออกไปจากโลกนี้ แต่ลูกขอให้พระองค์คุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากมารร้ายตัวนั้น ¹⁶ พวกเขาไม่ได้เป็นของโลกเหมือนกับที่ลูกไม่ได้เป็นของโลก ¹⁷ คำสอนของพระองค์เป็นความจริง ขอให้คำสอนนี้ทำให้พวกเขาเป็นคนของพระองค์แต่ผู้เดียว ¹⁸ ลูกได้ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกเหมือนกับที่พระองค์ส่งลูกเข้ามาในโลกนี้ ¹⁹ ลูกได้มอบตัวเองให้เป็นของพระองค์แต่เพียงผู้เดียวเพราะเห็นแก่พวกเขา เพื่อว่าความจริงนั้นจะทำให้พวกเขามอบตัวเองให้พระองค์แต่เพียงผู้เดียวด้วย

²⁰ แต่ลูกไม่ได้อธิษฐานให้คนพวกนี้เท่านั้น ลูกยังอธิษฐานให้คนที่เชื่อในตัวลูกโดยผ่านทางคำสอนของพวกเขาด้วย ²¹ ลูกขอให้พวกเขาทั้งหมดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับพระองค์พระบิดาอยู่ในตัวลูก และลูกอยู่ในพระองค์ ขอให้พวกเขาอยู่ในพวกเราด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ส่งลูกมา ²² ลูกทำให้พวกเขามีเกียรติอันยิ่งใหญ่ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทำให้ลูกมีเกียรติ เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนกับที่ลูกกับพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ²³ ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันหมายถึงลูกอยู่ในพวกเขาและพระองค์ก็อยู่ในลูก เพื่อว่าพวกเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างเต็มที่ เพื่อโลกจะได้รู้ว่า

† เจ้าผู้ครอบครองโลก เป็นชื่อที่ยอห์นใช้เรียกมาร หรือ ซาตาน

พระองค์ส่งลูกมา และรู้ว่าพระองค์รักพวกเขาเหมือนกับที่พระองค์รักลูก

24 พระบิดา ในที่ที่ลูกอยู่นั้น ลูกอยากให้คนพวกนี้ที่พระองค์ให้กับลูกอยู่ที่นั่นกับลูกด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นความยิ่งใหญ่ที่พระองค์ให้กับลูก เพราะพระองค์รักลูกก่อนที่พระองค์จะสร้างโลกนี้ 25 พระบิดา พระองค์สถิตย์ชื่อ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ลูกรู้จักพระองค์ และพวกศิษย์เหล่านี้ก็รู้ว่าพระองค์ส่งลูกมา 26 ลูกทำให้เขารู้จักพระองค์ และลูกก็จะทำอย่างนี้ต่อไป เพื่อว่าความรักที่พระองค์มีต่อลูกจะอยู่ในตัวพวกเขา และเพื่อว่าลูกก็จะอยู่ในตัวพวกเขาด้วย”

พระเยซูถูกจับ

(มธ. 26:47-56; มก. 14:43-50; ลก. 22:47-53)

18 เมื่อพระเยซูอธิษฐานเสร็จแล้ว พระองค์ออกไปกับพวกศิษย์ของพระองค์ เข้ามาหุบเขาซิดโรนเข้าไปที่สวนแห่งหนึ่ง 2 ยูดาส คนที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนแห่งนี้ เพราะว่าพระเยซูและพวกศิษย์ของพระองค์มาพบบนที่นี้บ่อยๆ 3 แล้วยูดาสก็ได้นำพวกทหารโรมันกลุ่มหนึ่ง และพวกผู้คุมวิหารที่พวกหัวหน้านักบวชและพวกฟาริสีส่งมา เข้ามาหาพระเยซู พวกเขาถือตะเกียง คบไฟ และอาวุธมาด้วย

4 พระเยซูรู้ทุกสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเดินออกมาหาพวกเขา แล้วถามว่า “มาตามหาใครกัน”

5 พวกเขาตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรธ”

พระองค์จึงพูดว่า “เราเอง” (ยูดาสคนที่หักหลังพระองค์ก็ยืนอยู่ที่นั่นกับพวกนั้น) 6 เมื่อพระองค์พูดว่า “เราเอง” † พวกเขาก็ถอยหลังกรุล้มลงกับพื้น

7 พระเยซูถามอีกครั้งว่า “มาตามหาใครนะ”

พวกเขาก็ตอบว่า “เยซู ชวานาซาเรธ”

8 พระเยซูตอบว่า “เก็บอกแล้วไปเป็นเราเอง ถ้าพวกคุณตามหาเราก็ให้ปล่อยคนพวกนี้ไปซะ” 9 ที่พระองค์พูดอย่างนี้ เพื่อจะได้เป็นจริงตามที่พระองค์ได้พูดไว้ก่อนแล้วว่า “ลูกไม่ได้สูญเสียคนที่พระองค์ได้ฝากไว้กับลูกไปแม้แต่คนเดียว”

10 ซีโมน เปโตรมีดาบอยู่ จึงชักออกมา แล้วก็ฟันถูกหูขวาของทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุดขาดไป (ทาสคนนั้นชื่อ มัลคัส) 11 พระเยซูห้ามเปโตรว่า “เก็บดาบเข้าฝักซะ จะไม่ให้เราตีมันด้วย †† แห่งความทุกข์ที่พระบิดาเตรียมไว้ให้เราได้ยังไง”

พระเยซูถูกนำไปพบหัวหน้านักบวช

(มธ. 26:57-58; มก. 14:53-54; ลก. 22:54)

12 พวกทหารโรมัน นายพันของพวกเขา และพวกผู้คุมวิหารชาวยิวได้จับพระเยซูมัดไว้ 13 แล้วนำพระองค์ไปพบอนนาสก่อน อนนาสเป็นพ่อตาของคยาฟาสซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดในปีนั้น 14 (คยาฟาสเป็นคนที่ได้บอกชาวยิวว่าให้คนคนเดียวตายดีกว่าคนทั้งชาติต้องตาย)

เปโตรพูดว่าไม่รู้จักพระเยซู

(มธ. 26:69-70; มก. 14:66-68; ลก. 22:55-57)

15 ซีโมน เปโตรและศิษย์อีกคนหนึ่งได้ตามพระเยซูไป ศิษย์คนนี้รู้จักกับหัวหน้านักบวชสูงสุด เขาจึงสามารถเข้าไปในลานบ้านของหัวหน้านักบวชสูงสุดกับพระเยซูได้ 16 ส่วนเปโตรต้องรออยู่ด้านนอกข้างๆประตู แล้วศิษย์คนนั้นก็ได้ออกมาพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู เธอจึงยอมให้เปโตรเข้าไปข้างใน 17 สาวใช้ที่เฝ้าประตูได้ถามเปโตรว่า “แกเป็นศิษย์ของชายคนนั้น ไม่ใช่หรือ”

† เราเอง หรือ “เราเป็น” เป็นชื่อที่พระเจ้าใช้เรียกตัวเองกับโมเสสที่พุ่มไม้ไฟ ในหนังสืออพยพ 3:14 ในข้อนี้เมื่อพระองค์พูดชื่อของพระองค์เองทำให้ศัตรูทุกคนล้มลง †† ด้วย พระเยซูกำลังพูดถึงสิ่งเลวร้ายที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ ซึ่งเป็นการยากที่จะยอมรับสิ่งเหล่านี้ เปรียบเหมือนกับการดื่มอะไรสักอย่างที่มีรสชาติที่แย่มาก

เปโตรตอบว่า “เปล่า ผมไม่ได้เป็น” 18 พวกทาสและพวกผู้คุมวิหารได้ก่อกองไฟแล้วยื่นผิงไฟกันอยู่เพราะอากาศหนาว เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับพวกเขาด้วย

หัวหน้านักบวชสูงสุดสอบสวนพระเยซู

(มธ. 26:59-66; มก. 14:55-64; ลก. 22:66-71)

19 หัวหน้านักบวชสูงสุดได้สอบสวนพระเยซูเกี่ยวกับพวกศิษย์และคำสอนของพระองค์ 20 พระองค์ตอบว่า “เราได้พูดอย่างเปิดเผยกับทุกคน เรามักจะสอนอยู่ที่ประชุมและในวิหาร ซึ่งเป็นที่ที่พวกยิวทั้งหมดมาชุมนุมกัน และสิ่งที่เราสอนในที่ลับ เราก็ดสอนในที่แจ้งด้วย 21 มาถามเราทำไม ไปถามคนที่ได้ยินเอาเองสิว่าเราสอนอะไรกับพวกเขา”

22 เมื่อพระองค์พูดอย่างนั้น ผู้คุมวิหารคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ตบหน้าพระองค์ และพูดว่า “กล้าดียังไงไปตบหัวหน้านักบวชสูงสุดอย่างนั้น”

23 พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพูดอะไรผิดก็ให้บอกมาเลยว่ามีผิดตรงไหน แต่ถ้าไม่ได้พูดอะไรผิด มาตบหน้าเราทำไม”

24 อนนาสก็ได้ส่งพระเยซูที่ถูกมัดเหมือนกับนักโทษไปให้คยาฟาสที่เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด

เปโตรพูดอีกว่าไม่รู้จักพระเยซู

(มธ. 26:71-75; มก. 14:69-72; ลก. 22:58-62)

25 ขณะที่ซีโมนเปโตรยื่นผิงไฟอยู่นั้น พวกเขาได้ถามว่า “แกแน่ใจหรือว่าไม่ได้เป็นศิษย์ของคนนั้น”

เปโตรตอบปฏิเสธว่า “ไม่ ผมไม่ได้เป็น”

26 ทาสคนหนึ่งของหัวหน้านักบวชสูงสุด ซึ่งเป็นญาติของชายที่ถูกเปโตรฟันหูขาดได้พูดกับเปโตรว่า “แกอยู่กับชายคนนั้นในสวนนี้”

27 เปโตรได้ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และทันใดนั้นก็ก็ขัน

พระเยซูถูกนำตัวไปหาปีลาต

(มธ. 27:1-2, 11-31; มก. 15:1-20; ลก. 23:1-25)

28 ในตอนเช้ามีตพวกเขาได้นำตัวพระเยซูจากบ้านของคยาฟาสไปที่วังของเจ้าเมืองโรมัน † พวกยิวเองไม่ได้เข้าไปในวังนั้น เพราะจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด † ตามพิธีกรรมทางศาสนา แล้วจะทำให้พวกเขาไม่สามารถร่วมฉลองในเทศกาลวันปลดปล่อยได้ 29 ปีลาตจึงออกมาหาพวกเขาข้างนอกและถามว่า “พวกเจ้าจะฟ้องร้องเขาด้วยเรื่องอะไรกัน”

30 พวกเขาตอบปีลาตว่า “ถ้ามันไม่ได้เป็นผู้ร้ายพวกเราก็คงจะไม่เอาตัวมันมาให้ท่านหรอก”

31 ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า “ถ้ามันพวกเจ้าก็เอาเขาไปตัดสินลงโทษตามกฎปฏิบัติของพวกเจ้าเองสิ”

พวกยิวบอกปีลาตว่า “แต่ตามกฎหมายของโรมันไม่อนุญาตให้พวกเราประหารชีวิตใคร” 32 ที่เป็นอย่างนี้เพื่อให้เป็นจริงตามที่พระเยซูได้พูดไว้ว่าพระองค์จะต้องตายอย่างไร

33 ปีลาตกลับเข้าไปในวังของเขา และเรียกพระเยซูมาถามว่า “แกเป็นกษัตริย์ของชาวยิวหรือ”

34 พระเยซูตอบว่า “คุณสงสัยเอง หรือได้ยินคนอื่นพูดถึงเรา”

35 ปีลาตจึงตอบว่า “แกคิดว่าเราเป็นคนยิวหรือไง คนของแกเองและพวกหัวหน้านักบวชนั้นแหละมอบตัวแกมาให้กับเรา แกทำอะไรผิดมา”

36 พระเยซูตอบว่า “อำนาจของเราที่จะปกครองไม่ได้มาจากโลกนี้ เพราะถ้าหากเป็นอย่างนั้น คนของเราก็คงจะต่อสู้ไม่ให้พวกยิวจับเรา ดังนั้นอำนาจของเราที่จะปกครองไม่ได้มาจากโลกนี้”

† วังของเจ้าเมืองโรมัน หรือศาลปริโทเรียม คือ ศาลที่อยู่ในวังของปีลาต †† ไม่สะอาด หรือ เป็นมลทิน พวกยิวเชื่อกันว่า การเข้าไปในสถานที่ที่ไม่ได้เป็นของพวกยิวจะทำให้พวกเขาไม่สะอาด (ดู ยอห์น 11:55)

37 ปีลาตจึงบอกพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้น แกก็เป็นกษัตริย์นะสิ” พระเยซูตอบว่า “คุณพูดถูกแล้วว่าเราเป็นกษัตริย์ นี่เป็นเหตุที่เราเกิดและเข้ามาในโลกนี้ เพื่อบอกคนเกี่ยวกับความจริง และทุกๆคนที่อยู่ฝ่ายความจริง ก็ฟังเสียงของเรา”

38 ปีลาตถามพระองค์ว่า “ความจริงอะไรกัน” เมื่อเขาถามแล้วก็ได้ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกพวกเขาว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดตรงไหน” 39 พวกเจ้ามีธรรมเนียมนี่จะให้เรปล่อยนักโทษคนหนึ่งในช่วงเทศกาลวันปลดปล่อย พวกเจ้าอยากให้เราปล่อยตัว “กษัตริย์ของชาวยิว” รีไปเล่า”

40 แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “อย่าปล่อยมัน ขอให้ปล่อยบารับบัสแทน” (บารับบัสเป็นผู้ก่อการจลาจลการเมือง)

19 ปีลาตจึงสั่งให้เอาพระเยซูไปเขียน 2 พวกทหารได้เอากิ่งหนามมาสานเป็นมงกุฎสวมหัวของพระองค์ เอาเสื่อคลุมสีม่วงมาใส่ให้ 3 และพวกเขาที่เวียนกันเข้ามาหาพระองค์หลายรอบ เขาเยาะเย้ยว่า “กษัตริย์ของชาวยิวจงเจริญ” แล้วเขาตบหน้าพระองค์

4 ปีลาตได้ออกมาพูดกับพวกยิวว่า “ดูนี่ เรากำลังจะเอาเขาออกมาให้พวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหน” 5 แล้วพระเยซูก็ออกมา พระองค์สวมมงกุฎหนามและใส่เสื่อคลุมสีม่วง ปีลาตบอกกับพวกยิวว่า “เขาอยู่ในนี้”

6 เมื่อพวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้คุมวิหารเห็นพระเยซูก็ร้องตะโกนว่า “ตรึงมัน ตรึงมัน”

แต่ปีลาตตอบว่า “พวกคุณไปตรึงกันเอาเองก็แล้วกัน เพราะเราไม่เห็นว่าเขาทำผิดตรงไหนเลย”

7 พวกยิวตอบว่า “ตามกฎหมายปฏิบัติของยิว บอกว่ามันทำผิดสมควรตายเพราะอ้างว่าเป็นบุตรของพระเจ้า”

8 เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้นก็กลัวจนตัวสั่น 9 แล้วเขาก็กลับเข้าไปในวังอีกครั้ง ปีลาตได้ถามพระเยซูว่า “แกมาจากไหน” แต่พระองค์ไม่ตอบ 10 ปีลาตจึงพูดกับพระองค์ว่า “แกไม่ยอมพูดกับเราหรือ แกไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะปล่อยหรือตรึงแกก็ได้”

11 พระเยซูจึงตอบเขาว่า “ถ้าพระเจ้าไม่ได้ให้อำนาจนั้นกับคุณ คุณก็ไม่มีอำนาจเหนือเราหรอก ดังนั้นคนที่มอบตัวเราให้กับคุณ ก็มีความผิดบาปร้ายแรงกว่าคุณ”

12 เมื่อปีลาตได้ยินอย่างนั้น เขาก็พยายามที่จะปล่อยพระเยซูอีก แต่พวกยิวร้องตะโกนว่า “ถ้าท่านปล่อยมัน ท่านก็ไม่ใช่เพื่อนของข้าพเจ้า” เพราะคนที่อ้างตัวเองเป็นกษัตริย์นั้นเป็นศัตรูกับข้าพเจ้า”

13 เมื่อปีลาตได้ฟังอย่างนั้นจึงพาพระเยซูออกมา และเขาก็นั่งลงบนบัลลังก์พิพากษาตรงที่เรียกว่า “ลานหิน” (ซึ่งในภาษาอารเมค † เรียกว่า “กัมบารา”)

14 วันนั้นเป็นวันศุกร์ เป็นวันจัดเตรียมสำหรับเทศกาลวันปลดปล่อย ประมาณเที่ยงวัน ปีลาตได้บอกกับพวกยิวว่า “นี่ไง กษัตริย์ของพวกคุณ” พวกยิวร้องตะโกนว่า

15 “เอาตัวไป เอาตัวไปตรึงที่กางเขน”

ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า “จะให้เรตรึงกษัตริย์ของพวกคุณหรือ”

พวกหัวหน้านักบวชตอบว่า “เราไม่มีกษัตริย์อื่น นอกจากข้าพเจ้า”

16 แล้วปีลาตได้ส่งตัวพระเยซูไปให้กับทหารเพื่อเอาไปตรึงที่ไม้กางเขน แล้วพวกทหารก็มาเอาตัวพระเยซูไป

พระเยซูตายบนไม้กางเขน

(มธ. 27:32-44; มก. 15:21-32; ลก. 23:26-43)

17 พระองค์ต้องแบกไม้กางเขนที่จะใช้ตรึงพระองค์เองไปถึงที่แห่งหนึ่งเรียกว่า “หัวกะโหลก” (ในภาษาอารเมคเรียกว่า กลโกธา) 18 แล้วพวกเขาก็จับพระเยซูตรึงบนไม้กางเขนที่นั่น พวกเขา

† ภาษาอารเมค เป็นภาษาพูดของชาวยิวในประเทศปาเลสไตน์ในสมัยของพระเยซู

ได้ตรึงนักโทษชายอีกสองคนด้วย พระเยซูอยู่ระหว่างนักโทษสองคนนั้น 19 ปีลาตได้เขียนป้ายติดไว้บนกางเขนว่า “เยซู ชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของชาวยิว” 20 คนยิวเป็นจำนวนมากได้อ่านป้ายนี้ เพราะที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้นอยู่ใกล้กับตัวเมือง และป้ายนั้นเขียนเป็นภาษาอารเมค ลาตินและกรีก 21 พวกหัวหน้านักบวชพูดกับปีลาตว่า “อย่าเขียนว่า ‘กษัตริย์ของชาวยิว’ แต่ให้เขียนว่า ‘ชายคนนี้อ้างว่า เป็นกษัตริย์ของชาวยิว’”

22 แต่ปีลาตตอบว่า “เขียนแล้ว ก็แล้วไป”

23 เมื่อพวกทหารตรึงพระเยซูแล้ว ก็ได้เอาเสื่อผ้าของพระองค์มาแบ่งกันในหมู่ทหารสี่คน โดยได้ไปคนละชิ้น ส่วนเสื่อชิ้นหนึ่งของพระเยซูเป็นผ้าทอชิ้นเดียวกันตลอดทั้งตัวไม่มีตะเข็บ 24 พวกเขาพูดกันว่า “อย่าฉีกเลย จับสลากกันดีกว่า ดูสิว่าใครจะได้” เหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นตามที่พระคัมภีร์เขียนว่า

“เขาเอาเสื่อผ้าของเราไปแบ่งกัน

แล้วเอาชุดของเรามาจับสลากกัน” ††

และพวกทหารก็ทำอย่างนั้น

25 แม่ของพระเยซู นางสาวของพระองค์ มารีย์เมียของโคลบัส และมารีย์ชาวมัคดาลายีน้อยๆไม่กางเขน 26 เมื่อพระเยซูเห็นแม่ของพระองค์และศิษย์ที่พระองค์รัก พระเยซูจึงพูดกับแม่ว่า “แม่ครับ รับเขาเป็นลูกด้วย” 27 แล้วพระองค์ก็พูดกับศิษย์คนนั้นว่า “รับนางเป็นแม่ด้วย” ศิษย์คนนั้นจึงพาแม่ของพระองค์ไปอยู่ที่บ้านของเขาตั้งแต่นั้นมา

พระเยซูตาย

(มธ. 27:45-56; มก. 15:33-41; ลก. 23:44-49)

28 หลังจากนั้นพระเยซูรู้ว่าทุกอย่างเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว เพื่อให้คำต่างๆในพระคัมภีร์เกิดขึ้นจริง พระองค์พูดว่า “เราหิว” 29 มีไหใส่เหล้าองุ่นเปรี้ยวอยู่ที่นั่น พวกเขาจึงเอาฟองน้ำชุบเหล้าองุ่นเปรี้ยวนี้ใส่ปลายกิ่งไม้หุสบ แล้วยื่นไปจ่อไว้ที่ปากของพระองค์ 30 เมื่อพระองค์ได้ชิมเหล้าองุ่นเปรี้ยวแล้ว จึงได้ร้องว่า “สำเร็จแล้ว” จากนั้นก็คอบีบและสิ้นใจตาย

31 วันนั้นเป็นวันศุกร์ และวันรุ่งขึ้นก็จะเป็นวันหยุดพิเศษทางศาสนา พวกยิวไม่อยากให้ศพค้างอยู่บนไม้กางเขนในวันหยุดทางศาสนา ก็เลยขอให้ปีลาตส่งทหารของเขาให้หักขาคนที่ถูกตรึงอยู่บนไม้กางเขน เพื่อจะได้ตายเร็วขึ้น และจะได้เอาศพออกไป 32 พวกทหารจึงมาหักขาโจรสองคนที่ถูกตรึงกางเขนพร้อมกับพระเยซู 33 แต่เมื่อมาถึงพระเยซู พวกเขาเห็นว่าพระองค์ตายแล้ว จึงไม่ได้หักขาพระองค์ 34 แต่ทหารคนหนึ่งเอาอกแวงที่สีข้างของพระเยซู เลือดและน้ำก็ไหลทะลักออกมา 35 (คนที่เห็นเหตุการณ์ได้เล่าว่าเขาเห็นอะไร เรื่องที่เขาเล่านั้นเป็นความจริง เขาเล่าให้ฟังเพื่อท่านจะได้เชื่อ) 36 สิ่งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะเป็นจริงตามที่พระคัมภีร์เขียนว่า “กระดูกของพระองค์จะไม่หักแม้แต่ชิ้นเดียว” ††37 และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า “พวกเขาจะมองดูคนที่พวกเขาได้แทง” †

พระเยซูถูกฝัง

(มธ. 27:57-61; มก. 15:42-47; ลก. 23:50-56)

38 หลังจากนั้นโยเซฟชาวอาริมาเธียได้ขออนุญาตปีลาตนำศพพระเยซูไป โยเซฟเป็นศิษย์ลับๆของพระเยซู เพราะเขากลัวพวกยิว เมื่อปีลาตอนุญาต โยเซฟจึงมาเอาศพของพระองค์ไป

39 นิโคเดมัสก็มาด้วย เขาเคยมาหาพระเยซูก่อนหน้านั้นในตอนกลางคืน เขาเอาเครื่องหอมคือ มดยอบ กับกฤษณา ††หนักประมาณสามลิบก็โลกริมมาด้วย 40 โยเซฟและนิโคเดมัสได้เอาศพพระเยซูมาและพันด้วยผ้าลินินพร้อมกับเครื่องหอมตามธรรมเนียม

†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 22:18 † เราหิว อ้างจากหนังสือสดุดี 22:15; 69:21 †† อ้างจากหนังสือ สดุดี 34:20; อพยพ 12:46; กัณฑ์วารวิถี 9:12 ††† อ้างจากหนังสือ เตคาริยาห์ 12:10 †††† มดยอบ กับกฤษณา คือ เครื่องเทศที่มีกลิ่นหอมใช้สำหรับทำน้ำหอม และทอศพก่อนที่จะนำไปฝัง

นิยมการฝังศพของยิว 41 ใกล้ๆกับที่ที่พระเยซูถูกตรึงนั้นมีส่วน อยู่แห่งหนึ่ง และในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่เอี่ยมที่ยังไม่เคย ใช้วางศพใครมาก่อน 42 พวกเขาวางศพของพระองค์ไว้ในอุโมงค์ นั้นเพราะมันอยู่ใกล้และถึงเวลาที่จะต้องเตรียมตัวสำหรับวัน หยุดทางศาสนาแล้ว

ศพหายไปจากอุโมงค์ฝังศพ

(มธ. 28:1-10; มก. 16:1-8; ลก. 24:1-12)

20 ตอนเช้ามีดของวันอาทิตย์ † มารีย์ ซาวมักดาลาได้ไปที่อุ- มงค์ฝังศพและพบว่าหินใหญ่ที่ปิดทางเข้าอุโมงค์นั้นได้ ถูกเคลื่อนออกไป 2 เธอจึงรีบวิ่งไปหาซีโมน เปโตร กับศิษย์อีกคน หนึ่งที่พระเยซูรัก และบอกพวกเขาว่า “พวกเขาเอาศพขององค์ เจ้าชีวิตไปจากอุโมงค์แล้ว ไม่รู้ว่าเขาเอาศพไปไว้ที่ไหนด้วย” 3 เปโตรและศิษย์คนนั้นจึงไปที่อุโมงค์ฝังศพ 4 ทั้งสองคนวิ่งไป แต่ศิษย์คนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงไปถึงก่อน 5 แต่ไม่ได้เข้าไป ข้างใน ได้แต่ก้มดูเข้าไปและเห็นผ้าลินินวางอยู่ 6 เมื่อซีโมน เป- ตโตรมาถึง เขาก็เข้าไปในอุโมงค์ฝังศพ และเห็นผ้าลินินวางอยู่ 7 ส่วนผ้าพันศีรษะของพระเยซูไม่ได้วางอยู่กับผ้าลินิน แต่พันวาง ไว้ต่างหาก 8 ศิษย์ที่มาถึงก่อนตามเปโตรเข้าไปข้างในด้วย เขา เห็นและเชื่อ 9 (พวกเขายังไม่เข้าใจพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์ต้อง พินขึ้นมาจากความตาย)

พระเยซูปรากฏต่อมารีย์ซาวมักดาลา

(มก. 16:9-11)

10 หลังจากนั้นทั้งสองก็กลับไปบ้าน 11 ส่วนมารีย์ยังคงยืนร้อง- ให้อยู่นอกอุโมงค์ฝังศพนั้น ขณะที่เธอกำลังร้องให้อยู่นั้น ก็ได้ก้ม ลงมองข้างในอุโมงค์ฝังศพ 12 เธอเห็นทูตสวรรค์สององค์ใส่ชุดสี ขาวนั่งอยู่ตรงที่เคียววางศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่ทางหัว อีกองค์ อยู่ทางเท้า

13 ทูตสวรรค์ถามเธอว่า “หญิงเอ๋ย ร้องให้ทำไม” เธอบอกว่า “ พวกเขาเอาองค์เจ้าชีวิตของฉันไป และฉันก็ไม่รู้ว่าพวกเขาเอา พระองค์ไปไว้ที่ไหน” 14 เมื่อเธอพูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับไป และเห็นพระเยซูยืนอยู่ที่นั่น แต่เธอไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู

15 พระองค์ถามเธอว่า “หญิงเอ๋ยร้องให้ทำไม กำลังตามหาใคร อยู่หรือ”

มารีย์คิดว่าพระเยซูเป็นคนสวนจึงพูดว่า “คุณคะ ถ้าคุณเอาเขา ไป ช่วยบอกหน่อยว่าคุณเอาเขาไปไว้ที่ไหน ฉันจะได้ไปรับ”

16 พระเยซูจึงพูดขึ้นว่า “มารีย์”

เธอหันมาและเรียกพระองค์เป็นภาษาอารเมคว่า “รับโบนี่” (ซึ่ง แปลว่า “อาจารย์”)

17 พระองค์พูดกับเธอว่า “อย่าห่วงงเห็นยิวเราไว้ เพราะเรายัง ไม่ได้กลับไปหาพระบิดา ให้กลับไปหาพี่น้องของเราและบอก พวกเขาว่า เรากำลังจะกลับไปหาพระบิดาของเรา และพระบิดา ของพวกคุณด้วย คือไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของคุณ ด้วย”

18 มารีย์ซาวมักดาลาจึงไปบอกพวกศิษย์ของพระเยซูว่า “ฉัน เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” แล้วเธอก็ได้เล่าว่าพระองค์พูดอะไรกับเธอ บ้าง

พระเยซูได้มาปรากฏให้พวกศิษย์เห็น

(มธ. 28:16-20; มก. 16:14-18; ลก. 24:36-49)

19 ในเย็นวันอาทิตย์นั้นพวกศิษย์มาอยู่รวมกันและปิดประตูลง กลอน เพราะกลัวพวกยิว พระเยซูก็มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา และพูดว่า “ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข” 20 เมื่อพระองค์พูดอย่างนี้แล้ว พระองค์ก็ยื่นมือและสืข้างให้พวกเขาดู พวกศิษย์พากันดีใจที่ได้ เห็นองค์เจ้าชีวิต

† วันอาทิตย์ หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนั้นเริ่มขึ้นเมื่อพระ อาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์

21 แล้วพระเยซูพูดอีกว่า “ขอให้มีสันติสุข ตอนนี้เราจะส่งพวก คุณไปเหมือนกับที่พระบิดาได้ส่งเรา” 22 เมื่อพระองค์พูดอย่าง นั้นแล้ว ก็ระบายลมหายใจรดพวกเขาและพูดว่า “รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ไป 23 ถ้าคุณยกโทษให้กับความบาปของใคร คุณนั้น ก็จะได้รับการยกโทษ แต่ถ้าคุณไม่ยอมยกโทษให้ใคร คนนั้นก็ จะไม่ได้รับการยกโทษด้วย”

พระเยซูปรากฏให้โรมัสเห็น

24 โรมัส ที่คนเรียกกันว่าแฝด ศิษย์คนหนึ่งเ็นสิบสองคนไม่ได้ อยู่กับพวกเขาในตอนที่พระเยซูมาหา 25 เมื่อศิษย์คนอื่นๆมาบอก เขาว่า “พวกเราได้เห็นองค์เจ้าชีวิตแล้ว” เขากลับตอบว่า “ผมไม่ เชื่อหรอก จนกว่าผมจะเห็นรอยตะปูที่มือของอาจารย์ และได้เอา นิ้วแยงเข้าไปในรอยตะปูและแผลที่สีข้างของอาจารย์ด้วย”

26 วันอาทิตย์ต่อมาขณะที่พวกศิษย์ของพระองค์อยู่ในบ้าน และโรมัสก็อยู่ด้วย พระเยซูเข้ามาในห้องถึงแม้ว่าประตูจะลง กลอน พระองค์มายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาและพูดว่า “ขอให้มี สันติสุข” 27 พระองค์พูดกับโรมัสว่า “โรมัส เอานิ้วมาวางที่นี่และ ดูมือของเรา เอามือมาแยงที่สีข้างของเรา เลิกสงสัยซะ แล้วเชื่อเถิด”

28 โรมัสร้องว่า “องค์เจ้าชีวิตของข้า พระเจ้าของข้า”

29 พระเยซูพูดว่า “ที่นั่นเชื่อ เพราะคุณได้เห็นเรา ส่วนคนที่ไม่ ได้เห็นเราแต่เชื่อนั้น ก็มีเกียรติจริงๆ”

ทำไมยอห์นถึงเขียนหนังสือเล่มนี้

30 ยังมีสิ่งอัศจรรย์อีกมากมายที่พระเยซูทำต่อหน้าพวกศิษย์ แต่ไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ 31 เท่าที่ได้เขียนสิ่งเหล่านี้ลงไป ก็เพื่อคุณจะได้เชื่อว่า พระเยซูคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อคุณไว้วางใจแล้ว คุณก็จะมีชีวิตเพราะพระองค์

พระเยซูปรากฏให้ศิษย์เจ็ดคนเห็น

21 ต่อมาพระเยซูก็ได้ปรากฏตัวให้พวกศิษย์ของพระองค์ เห็นอีกครั้งที่ทะเลสาบทิเบเรียส เรื่องมีอยู่ว่า 2 ขณะที่ซี โมนเปโตร โรมัส (หรือที่คนเรียกกันว่าแฝด) นาธานาเอล (ที่มา จากหมู่บ้านคานา แคว้นกาลิลี) ลูกสองคนของเศเบดี และศิษย์ อีกสองคนของพระเยซูอยู่รวมกัน 3 ซีโมนเปโตรพูดกับพวกเขา ว่า “ผมจะไปจับปลา”

พวกเขาบอกเปโตรว่า “ไปด้วย” พวกเขาทั้งหมดก็เลยออกเรือ ไป แต่คืนนั้นทั้งคืนพวกเขาจับปลาไม่ได้เลย

4 เช้าตรู่ของอีกวันหนึ่งพระเยซูยืนอยู่บนฝั่ง แต่พวกศิษย์ไม่รู้ ว่าเป็นพระองค์ 5 พระเยซูถามพวกเขาว่า “ไงเพื่อน จับปลาได้ หรือเปล่า”

พวกเขาตอบว่า “ไม่ได้เลย”

6 พระองค์จึงพูดกับพวกเขาว่า “โยนอวนไปทางขวาของเรือสิ แล้วจะได้อีก” พวกเขาจึงโยนอวนลงไป แล้วได้ปลามากมายจน ลากอวนขึ้นมานับไม่ไหว

7 ศิษย์คนที่พระเยซูรักได้บอกกับเปโตรว่า “องค์เจ้าชีวิตนี่” เมื่อ ซีโมนได้ยินว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต เขาก็หีบเรือที่ทอดไว้ตอนทำ- งานมาใส่ กระโดดลงไปในทะเลสาบแล้วว่ายนำเข้าฝั่ง 8 แต่ศิษย์ คนอื่น ๆ นั้นนั่งเรือมาที่ฝั่ง พวกเขาลากอวนที่มีปลาอยู่ทั่วเรือ (เพราะพวกเขาอยู่ไม่ห่างฝั่งนัก ประมาณร้อยเมตรเท่านั้น) 9 เมื่อ พวกเขามาถึงฝั่ง ก็เห็นขนมปังและปลาปังอยู่บนกองถ่านที่ติด ไฟ 10 พระเยซูพูดว่า “เอาปลาที่เพิ่งจับได้มาน้อยสิ”

11 ซีโมนเปโตรจึงลงไปบนเรือและลากอวนขึ้นฝั่ง มีปลาตัวใหญ่ เต็มไปหมด นับได้ถึงหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว แต่ถึงจะมีปลามาก- มากขนาดนั้นอวนก็ไม่ขาด 12 พระเยซูได้พูดกับพวกเขาว่า “มา กินอาหารเข้ากันเถอะ” แต่ไม่มีใครสักคนกล้าถามพระองค์ว่า “คุณเป็นใคร” เพราะพวกเขาารู้อยู่แล้วว่าเป็นองค์เจ้าชีวิต 13 พระ

เยซูเข้ามาหยิบขนมปังและปลาแจกให้พวกเขา ¹⁴ นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูได้ให้พวกศิษย์เห็นพระองค์หลังจากฟื้นขึ้นมาจากความตาย

พระเยซูคุยกับเปโตร

¹⁵ เมื่อพวกเขากินอาหารเช้าอิ่มแล้ว พระเยซูได้พูดกับซีโมนเปโตรว่า “ซีโมนลูกของยอห์น คุณรักเรามากกว่าศิษย์พวกนี้รักเราหรือเปล่า”

เปโตรตอบพระองค์ว่า “ครีบองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูลูกแกะ † ของเรา”

¹⁶ แล้วพระองค์ก็ได้ถามเขาเป็นครั้งที่สองว่า “ซีโมน ลูกของยอห์นคุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรตอบพระองค์ว่า “ครีบองค์เจ้าชีวิต พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้ดูแลฝูงแกะของเรา” ¹⁷ แล้วพระองค์ก็ถามเขาเป็นครั้งที่สามว่า “ซีโมนลูกของยอห์น คุณรักเราหรือเปล่า”

เปโตรรู้สึกเสียใจที่พระองค์ถามเขาถึงสามครั้งว่า “คุณรักเราหรือเปล่า” เขาจึงบอกพระองค์ว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง พระองค์ก็รู้ว่าผมรักพระองค์”

† ลูกแกะ หรือ แกะ หมายถึง ศิษย์ของพระเยซู (เช่นเดียวกับใน ยอห์น บทที่ 10)

พระเยซูจึงสั่งเขาว่า “ให้เลี้ยงดูฝูงแกะของเรา” ¹⁸ เราจะบอกให้รู้ว่า เมื่อคุณยังหนุ่มคุณคาดเข็มขัดเองและไปไหนมาไหนที่ตัวเองอยากไป แต่เมื่อคุณแก่ลง คุณจะกางมือออกมาแล้วคนอื่นก็จะมัดคุณ และพาคุณไปในที่ที่คุณไม่อยากจะไป” ¹⁹ (พระเยซูพูดอย่างนี้ เพื่อบอกให้รู้ว่าเปโตรจะตายแบบไหนเพื่อแสดงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้คนเห็น) แล้วพระเยซูก็ได้พูดกับเปโตรว่า “ตามเรามา”

²⁰ เปโตรหันไปเห็นศิษย์คนที่พระองค์รักซึ่งกำลังเดินตามมา (คือศิษย์คนที่เอนตัวไปที่อกของพระองค์ตอนกินอาหาร แล้วถามพระองค์ว่า “อาจารย์ คนที่จะทรยศอาจารย์เป็นใครกันครับ”) ²¹ เมื่อเปโตรเห็นเขาอยู่ข้างหลัง เขาถามพระเยซูว่า “องค์เจ้าชีวิตแล้วเขาจะ เป็นอย่างไร”

²² พระเยซูตอบเปโตรว่า “ถ้าเราอยากจะทำให้เขาอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วย ตามเรามาเถอะ”

²³ เรื่องนี้จึงรำลึกกันไปทวนในหมู่พี่น้องว่าศิษย์คนนี้จะไม่ตาย แต่พระเยซูไม่ได้พูดว่าเขาจะไม่ตาย แต่พูดว่า “ถ้าเราอยากให้เราอยู่จนเรากลับมา แล้วมันเรื่องอะไรของคุณด้วยล่ะ”

²⁴ ศิษย์คนนั้นเองที่เป็นคนเล่าและเขียนเรื่องทั้งหมดนี้ และพวกเราเชื่อว่าเขาเล่าความจริง

²⁵ ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่พระเยซูได้ทำเอาไว้ ถ้าจะเขียนทั้งหมดนั้นไว้ เราคิดว่าโลกทั้งโลกก็ไม่ใหญ่พอที่จะเก็บหนังสือทั้งหมดที่จะเขียนนั้นได้

กิจการ

คำนำ

ผู้เขียนหนังสือกิจการ คือคุณหมอลูกา เป็นคนเดียวกันกับที่เขียนหนังสือลูกา หนังสือกิจการเล่มนี้ เป็นเรื่องที่เขียนต่อจากตอนจบของหนังสือลูกา คือตอนที่พระเยซูสั่งพวกศิษย์เอกของพระองค์ให้ไปประกาศข่าวดีให้คนทั้งโลกได้รู้ พระเยซูต้องการให้พวกเขาได้ไปบอกทุกคน ให้รู้ถึงแผนการของพระองค์ที่จะช่วยให้มนุษย์ในโลกนี้ไม่ต้องได้รับโทษจากบาปของตนเอง ลูกาได้บันทึกถึงการประกาศข่าวดีของศิษย์เอกสองคน คือเปโตรและเปาโลซึ่งประสบผลสำเร็จมาก ลูกาได้รายงานให้รู้ว่าอาณาจักรของพระคริสต์ได้เติบโตอย่างรวดเร็วขนาดไหน จากจุดเล็กๆในเมืองเยรูซาเล็ม ขยายไปถึงแคว้นยูเดียและแคว้นสะมาเรีย และในที่สุดก็แพร่ไปทั่วอาณาจักรโรมัน

ลูกาเขียนหนังสืออีกเล่ม

1 ท่านเนโอฟิลัสที่รัก ในหนังสือเล่มแรกที่ผมเขียนให้ นั้น เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูทำและสั่งสอนตั้งแต่เริ่มต้น 2 จนถึงวันที่พระองค์ถูกรับขึ้นสวรรค์ แต่ก่อนที่พระองค์จะถูกรับขึ้นสวรรค์นั้น พระองค์สั่งพวกศิษย์เอกที่พระองค์ได้เลือกไว้ พระองค์ได้สั่งพวกเขาผ่านทางพระวิญญูณบรียูสทริ ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง 3 หลังจากที่พระเยซูตายแล้ว ในช่วงเวลาสี่สิบวันพระองค์มาปรากฏตัวให้พวกเขาเห็นหลายครั้งหลายหน พระองค์ทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้วจริงๆและพูดกับพวกเขาถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า 4 เมื่อพระองค์กำลังกินอาหารกับพวกศิษย์เอก พระองค์สั่งพวกเขาว่า “ห้ามไปไหน ให้คอยอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็มก่อน จนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระบิดาสัญญาไว้ ตามที่เราเคยบอกพวกคุณแล้ว 5 ยอห์นทำพิธีจุ่มให้คนด้วยน้ำ แต่อีกไม่กี่วันพวกคุณก็จะได้รับการจุ่มด้วยพระวิญญูณบรียูสทริ”

พระเยซูกลับสู่สวรรค์

6 เมื่อพระเยซูกับพวกศิษย์เอกมาอยู่กันพร้อมหน้า พวกศิษย์เอกถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ตอนนี้องค์กำลังจะคืนแผ่นดินให้กับอิสราเอลแล้วใช่ไหมครับ” 7 พระองค์ตอบว่า “มันไม่ใช่เรื่องของคุณ พระบิดาเองได้ตัดสินวันเวลานั้นไว้ก่อนแล้ว 8 เมื่อพระวิญญูณบรียูสทริมาอยู่กับพวกคุณ พวกคุณก็จะได้รับฤทธิ์เดช และจะเป็นพยานเล่าเรื่องของเราให้คนฟัง ทั่วเมืองเยรูซาเล็ม ในแคว้นยูเดีย ในแคว้นสะมาเรีย และทุกหนแห่งในโลกนี้”

9 เมื่อพระเยซูพูดเสร็จ พระเจ้าก็ได้รับพระองค์ขึ้นไปสวรรค์ต่อหน้าต่อตาพวกเขา แล้วก่อนเมฆก็บังพระองค์จากสายตาของพวกเขา 10 ในขณะที่พวกเขากำลังเพ่งดูพระองค์จากไปในห้องฟ้านั้น จู่ๆก็มีชายชุดขาวสองคนมายืนอยู่ข้างๆพวกเขา 11 แล้วพูดว่า “ชาวกาลิลี พวกคุณยังยืนเพ่งดูท้องฟ้าอยู่ทำไม พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปบนสวรรค์แล้ว และพระองค์จะเสด็จกลับมาอีก ครั้งเหมือนอย่างที่คุณเห็นพระองค์ถูกรับขึ้นไปนั่นแหละ”

เลือกศิษย์คนใหม่แทนยูดาส

12 จากนั้นพวกเขาก็ลงจากภูเขามะกอกเทศ กลับไปที่เมืองเยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ห่างออกไปประมาณหนึ่งกิโลเมตร 13 เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พวกศิษย์ซึ่งมีเปโตร ยอห์น ยากอบกับอันดรูว์

† หนึ่งกิโลเมตร เป็นระยะทางที่ชาวยิวได้รับอนุญาตให้สามารถเดินได้ในวันหยุดทางศาสนา ซึ่งถือเป็นวันหยุดพักผ่อนของพวกเขา

ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนผู้มีใจต้อกับพระเจ้า กับยูดาสลูกชายยากอบ ก็ได้ขึ้นไปห้องชั้นบนที่พวกเขาเคยอยู่ 14 พวกเขาทั้งสิบเอ็ดคน รวมทั้งผู้หญิงบางคนและมารีย์แม่ของพระเยซู ตลอดจนน้องๆของพระองค์ ก็มาพบกันเพื่ออธิษฐานอยู่เสมอ

15 มีอยู่วันหนึ่ง เปโตรยืนขึ้นในกลุ่มศิษย์ที่มาพบกัน ซึ่งมีอยู่ประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบคน แล้วเขาพูดว่า 16 “พี่น้องทั้งหลาย ข้อความในพระคัมภีร์จะต้องเป็นจริงตามที่พระวิญญูณบรียูสทริได้พูดผ่านทางปากของกษัตริย์ดาวิด เมื่อนานมาแล้วเกี่ยวกับยูดาสที่นำคนพวกนั้นไปจับพระเยซู 17 ยูดาสเป็นคนหนึ่งในกลุ่มของพวกเราและมีส่วนร่วมในการงานนี้ด้วย” 18 (ยูดาส เอาเงินที่ได้จากการทำชั่วครั้งนี้ไปซื้อที่ดินไว้ แต่เขาหลุมหัวพาดพิง พงแตกใส่ทะเลลึกตายบนที่ดินนั้น 19 เรื่องนี้รู้จักกันทั่วเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงเรียกที่ดินตรงนั้นตามภาษาท้องถิ่นว่า อาเคลดามา ซึ่งหมายถึง “ที่ดินเลือด”) 20 เปโตรพูดต่อว่า “เรื่องนี้มีเขียนไว้แล้วในหนังสือสดุดีว่า

‘ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างว่างเปล่า

อย่ามีใครเข้าไปอยู่เลย’ ††

‘ให้มีคนอื่นมารับตำแหน่งผู้นำแทนเขาด้วย’ †‡

21 ดังนั้นเราจำเป็นต้องเลือกชายคนหนึ่งขึ้นมาแทนยูดาส และเขาจะต้องเป็นคนที่อยู่กับเราตลอดเวลาในช่วงที่พวกเราติดสอยห้อยตามพระเยซูด้วย 22 เริ่มตั้งแต่ยอห์นทำพิธีจุ่มน้ำ จนถึงวันที่พระเจ้ารับพระเยซูขึ้นไปสวรรค์ คนคนนี้จะต้องเป็นพยานร่วมกับพวกเราที่จะบอกให้คนอื่นรู้ว่า พระเยซูฟื้นจากความตายแล้ว” 23 พวกเขาจึงได้เสนอชื่อชายสองคนคือ โยเซฟ บาร์ซบบาส (หรือที่รู้จักกันว่ายูสทัส) และอีกคนคือมัทธิอัส 24 แล้วพวกเขาก็อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์รู้จักจิตใจของมนุษย์ทุกคนดี ช่วยแสดงให้พวกเราเห็นว่า ในสองคนนี้พระองค์ได้เลือกใคร 25 ให้มาทำหน้าที่รับใช้เป็นที่ศิษย์เอกแทนยูดาสคนทีละทิ้งหน้าที่ และได้ไปอยู่ที่ที่เขาสมควรไปอยู่แล้ว” 26 แล้วพวกเขาก็จับสลากกัน และได้ชื่อมัทธิอัส เขาจึงถูกนับรวมเข้ากับศิษย์เอกทั้งสิบเอ็ดคนนั้นด้วย

พระวิญญูณบรียูสทริมาด้วยฤทธิ์เดช

2 เมื่อถึงวันเพ็นเทคอสต์ พวกศิษย์ของพระเยซูก็มารวมตัวกันในที่แห่งหนึ่ง 2 จู่ๆก็มีเสียงจากท้องฟ้าคล้ายกับเสียงพายุพัดอย่างแรง ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบ้านที่พวกเขากำลังนั่งกันอยู่ 3 จากนั้นพวกเขาก็เห็นบางอย่างคล้ายเปลวไฟที่มีรูปร่าง

†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 69:25 และ †‡ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 109:8

เหมือนลินได้กระจายออกไปอยู่เหนือพวกเขาแต่ละคน 4 แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้เข้าไปอยู่ในตัวพวกเขาอย่างบริบูรณ์ แล้วพวกเขาทุกคนก็เริ่มพูดภาษาต่างๆตามแต่ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะให้เขาพูดได้

5 ชาวยิวที่นับถือพระเจ้าจากชาติต่างๆทั่วโลก มาอยู่ในเมืองเยรูซาเล็มเวลานั้น 6 เมื่อได้ยินเสียงอื้ออึง ก็มามุ่งดูกัน และต่างก็รู้สึกงุนงงสงสัยที่พวกเขาต่างก็ได้ยินศิษย์ของพระเยซูพูดภาษาของพวกเขา 7 พวกเขาจึงมากถึงกับพูดว่า "คนพวกนี้เป็นชาวกาลิลีทั้งนั้นเลยไม่ใช่หรือ 8 แล้วทำไมพวกเราถึงได้ยินเขาพูดภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราละ 9 ซึ่งมีทั้งมาซิยา ปารเธีย มีเดีย ออลาม เมโสโปเตเมีย ยูเดีย คิปปาโดเซีย ปอนทัส เอเซีย 10 ฟริเจียและปัมฟีเลีย อียิปต์และบางส่วนของลิเบียใกล้กับเมืองไซริน แซกที่มาจากกรุงโรม 11 (มีทั้งยิวโดยกำเนิดกับคนที่เปลี่ยนมาถือแบบยิว) เกาะครีต และอาระเบีย แล้วเราทั้งหมดต่างก็ได้ยินคนพวกนี้พูดถึงสิ่งยอดเยี่ยมต่างๆที่พระเจ้าได้ทำให้เป็นภาษาบ้านเกิดเมืองนอนของพวกเราเอง" 12 ผู้คนทั้งหมดรู้สึกสับสนอลหม่าน ถามไถ่กันว่า "นี่มันอะไรกัน" 13 บางคนหัวเราะเยาะศิษย์ของพระเยซู โดยพูดว่า "พวกนี้เมาเหล้าองุ่น"

เปโตรอธิบายให้คนฟัง

14 แล้วเปโตรก็ยืนขึ้นพร้อมกับศิษย์เอกอีกสิบเอ็ดคน เขาตะเบ็งเสียงดังต่อหน้าคนพวกนั้นว่า "เพื่อนๆชาวยิวและทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตั้งใจฟังให้ดีในเรื่องที่ผมจะเล่านี้ 15 คนพวกนี้ไม่ได้เมาอย่างที่พวกคุณคิดหรือกนะ ตอนนั้นเพิ่งจะเก้าโมงเช้าเอง 16 แต่สิ่งที่คุณเห็นนี่ เป็นสิ่งที่โยเอลผู้พูดแทนพระเจ้า ได้พูดไว้ว่า

17 'พระเจ้าพูดว่า ในช่วงสุดท้ายนั้น
เราจะเทพระวิญญาณของเราลงบนมนุษย์ทุกคน
ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของพวกเจ้าจะพูดแทนเรา
คนหนุ่มจะเห็นภาพนิมิต
คนแก่จะมีความฝันพิเศษ

18 ในช่วงนั้น เราจะเทพระวิญญาณของเราลงบนทาสของเราทั้งชายและหญิง

และเขาเหล่านั้นจะพูดแทนเรา
19 เราจะแสดงสิ่งมหัศจรรย์ในท้องฟ้าเบื้องบนและสิ่งอัศจรรย์ในโลกเบื้องล่าง
ได้แก่เลือด ไฟและหมอกควันหนาที่บีบ

20 ดวงอาทิตย์จะมีมืดมิด ส่วนดวงจันทร์จะเป็นสีเลือด
ก่อนจะถึงวันอันยิ่งใหญ่และรุ่งโรจน์ขององค์เจ้าชีวิต

21 แล้วทุกคนที่ร้องขอความช่วยเหลือจากองค์เจ้าชีวิต ก็จะได้รับความช่วยเหลือ" †

22 "ฟังให้ดีชาวอิสราเอลทั้งหลาย พระเจ้าได้แสดงให้เห็นชัดว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธเป็นคนที่พิเศษ เพราะพระเจ้าได้ให้อำนาจกับพระองค์ที่จะทำอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และการอัศจรรย์มากมายท่ามกลางพวกคุณ อย่างที่พวกคุณรู้จักอยู่แล้ว 23 พระเจ้าได้วางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ที่จะมอบพระเยซูให้กับพวกคุณ พวกคุณได้ฆ่าพระองค์ด้วยความช่วยเหลือของพวกคุณ ชวนอกฎหมาย คือได้ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขน 24 แต่พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้พระองค์เป็นอิสระจากความตาย เพราะความตายไม่สามารถที่จะยึดพระเยซูไว้ได้

25 กษัตริย์ดาวิดได้พูดถึงพระองค์ว่า
'เราเห็นองค์เจ้าชีวิตอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
เราจะไม่หวนกลับไปเพราะพระองค์อยู่ที่ขวามือของเรา

26 เพราะอย่างนั้นเอง หัวใจของเราถึงเบื่อกับาน
และคำพูดของเราก็ชื่นชมยินดี
แม้แต่ร่างกายของเราก็เต็มไปด้วยความหวัง

27 เพราะพระองค์จะไม่ทิ้งเราไว้ในแดนคนตาย

พระองค์จะไม่ยอมให้องค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์นั้นเฝ้าเปื่อย 28 พระองค์ทำให้เรารู้จักทางที่นำไปสู่ชีวิต และจะทำให้เรามีความสุขอย่างเต็มที่เมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์" ††

29 พี่น้องทั้งหลาย ผมมั่นใจว่าดาวิดผู้เป็นบรรพบุรุษของเรา ไม่ได้พูดถึงตัวเองเพราะเขาได้ตายไปแล้ว และหลุมฝังศพของเขาที่อยู่ในเมืองนั้นจนถึงทุกวันนี้ 30 แต่ดาวิดเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า และเขาก็รู้ว่าพระเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาว่าลูกหลานของดาวิดคนหนึ่งจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์เหมือนเขา 31 ดาวิดก็รู้เหตุการณ์ล่วงหน้า เขาพูดถึงการฟื้นคืนชีพของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของคินนัว "เขาไม่ได้ถูกทิ้งอยู่ในแดนคนตาย และร่างกายของเขาก็ไม่เน่าเปื่อย" †

32 พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเราทั้งหมดต่างก็เห็นเป็นพยานในเรื่องนี้ 33 พระเยซูถูกรับขึ้นไปนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้า พระเจ้าก็มอบพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้กับพระเยซูตามสัญญาไว้ และพระเยซูก็เทพระวิญญาณนี้ลงบนพวกเรา อย่างที่พวกคุณได้เห็นและได้ยินอยู่ตอนนี้ 34 ดังนั้นดาวิดเอง ไม่ได้ถูกรับขึ้นไปบนสวรรค์ แต่ตัวดาวิดเองได้พูดว่า 'พระเจ้า องค์เจ้าชีวิต ได้พูดกับพระคริสต องค์เจ้าชีวิตของเราว่า

นั่งลงทางขวามือของเรา
35 จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้สยบลงเป็นที่วางเท้าของท่าน" †††

36 ดังนั้นขอให้ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ำเนาอนุว่า พระเจ้าได้ตั้งพระเยซูคนที่พวกคุณตรึงไว้ที่กางเขน ให้เป็นทั้งองค์เจ้าชีวิตและพระคริสต"

37 เมื่อคนพวกนั้นได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกเหมือนถูกแทงทะลุใจ พวกเขาจึงพูดกับเปโตรและศิษย์เอกคนอื่นๆว่า "พี่น้องๆ พวกเราจะทำอย่างไรดี"

38 เปโตรพูดกับพวกเขาว่า "กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และเข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูผู้เป็นพระคริสต เพื่อพระเจ้าจะได้ยกโทษความผิดบาปของคุณ แล้วคุณก็จะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นของขวัญ 39 เพราะนี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้กับพวกคุณ ลูกหลานของคุณ และทุกคนที่อยู่ห่างไกล คำสัญญานี้มีไว้สำหรับทุกคนที่องค์เจ้าชีวิตพระเจ้าของเราจะเรียกมา" 40 แล้วเปโตรได้เตือนพวกเขาอีกหลายเรื่องด้วยกัน และได้ขอร้องเขาว่า "ให้เอาตัวรอดจากโทษที่จะเกิดขึ้นกับสังคมที่ชั่วร้ายของยุคนี้" 41 คนทั้งหลายที่ยอมรับสิ่งที่เปโตรพูดได้เข้าพิธีจุ่มน้ำ และในวันนั้นจำนวนศิษย์ของพระเยซู จึงได้เพิ่มขึ้นอีกราวสามพันคน 42 พวกเขาได้ทุ่มเทเวลาในการฟังคำสั่งสอนของพวกศิษย์เอก ในการมาร่วมประชุมกัน ในการหักขนมปังกัน ††† และในการอธิษฐานกัน

การแบ่งปันในหมู่ผู้ศรัทธา

43 ทุกคนเกิดความเกรงกลัว เพราะพวกศิษย์เอกทำสิ่งมหัศจรรย์และการอัศจรรย์หลายอย่าง 44 พวกศิษย์ของพระเยซูได้พากันอย่างสม่ำเสมอ และเอาข้าวของทั้งหมดที่ตนเองมีอยู่ออกมาแบ่งปันกัน 45 พวกเขาเอาที่ดินและข้าวของต่างๆไปขาย แล้วนำเงินมาแบ่งให้กับคนที่มีความจำเป็นต้องใช้ 46 พวกศิษย์เหล่านั้นจะไปประชุมร่วมกันในวิหารทุกวัน พวกเขาจะหักขนมปังกันตามบ้านของตน และแบ่งปันอาหารกันกินด้วยความยินดีและเต็มใจ 47 พวกเขาสรรเสริญพระเจ้า และทุกคนก็ชื่นชอบพวกเขา แล้ว

†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 16:8-11 † อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 16:10 †† จนกว่าเรา... ที่วางเท้าของท่าน มีความหมายอีกอย่างว่า "จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านอยู่ใต้อำนาจท่าน" ††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 110:1 ††† หักขนมปังกัน อาจหมายถึงอาหารมื้อหนึ่งหรืออาหารมื้อค่ำขององค์เจ้าชีวิต ซึ่งเป็นอาหารมื้อพิเศษ ที่พระเยซูบอกให้ศิษย์ของพระองค์กินเพื่อระลึกถึงพระองค์ (ลูกา 22:14-20)

† อ้างมาจากหนังสือ โยเอล 2:28-32

องค์เจ้าชีวิตก็เพิ่มจำนวนคนที่พระองค์ได้ช่วยให้รอดเข้ามาในกลุ่มของศิษย์พวกนี้ทุกวัน

เปโตรรักษาคนง่อย

3 วันหนึ่งตอนบ่ายสามโมง ซึ่งเป็นเวลาสำหรับการอธิษฐาน เปโตรและยอห์นเดินไปที่วิหาร² มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยมาตั้งแต่เกิด ทุกวันจะมีคนอุ้มมาวางไว้ที่ประตูวิหาร ซึ่งประตูนั้นเรียกว่าประตูงาม เพื่อขอทานกับคนที่เดินเข้ามาในวิหารนั้น³ พอชายคนนั้นเห็นเปโตร และยอห์นกำลังเดินมา เขาก็ร้องขอเงิน⁴ เปโตรกับยอห์นจึงไปที่ชายคนนั้นแล้วพูดว่า “มองดูพวกเรานี้”⁵ ชายขอทานก็มองไปที่คนทั้งสอง เพราะคิดว่าจะได้เงินจากพวกเขา⁶ แต่เปโตรพูดว่า “ผมไม่มีเงินทองหรอก แต่ผมมีอย่างอื่นจะให้ ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสตเจ้าชานาธาไรห์ ลูกขึ้นเดินเตี้ยวันนี้”⁷ แล้วเปโตรก็จับมือขวาของชายคนนั้นพยุงให้ลุกขึ้นมา เท้าและข้อเท้าของเขาก็มีเรียวแรงขึ้นทันที⁸ เขาเดินกระโดดโลดเต้นร้องสรรเสริญพระเจ้า และเขาเข้าไปในวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น⁹ คนทั้งหมดมองเห็นเขาเดินร้องสรรเสริญพระเจ้า¹⁰ ทุกคนจำได้ว่าเขาคือชายที่นั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามนั้น พวกเขาจึงแปลกใจมากและพากันสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นกับชายคนนั้น

เปโตรพูดกับผู้คน

¹¹ ชายคนนั้นไม่ยอมห่างเปโตรและยอห์นไปไหนเลย คนทั้งหมดต่างก็แปลกใจ และวิ่งตามกันมาดูพวกเขาที่ระเบียงของศาลาโลมอน¹² เมื่อเปโตรเห็นอย่างนั้น ก็พูดกับพวกเขาว่า “ชาวอิสราเอล พวกคุณแปลกใจกับเรื่องนี้ทำไม แล้วจึงมองเราทำไม ทำอย่างกับว่าเราทำให้ชายคนนั้นเดินได้ด้วยอำนาจหรือความเคร่งศาสนาของเราเองอย่างนั้นแหละ”¹³ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ได้ทำให้คนเห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูก็คือคนที่พวกคุณได้ส่งไปให้เขาฆ่า และพวกคุณก็ไม่ยอมรับพระองค์ต่อหน้าปilate ทั้งๆที่ปilateตัดสินใจปล่อยพระองค์ให้เป็นอิสระ¹⁴ คุณไม่ยอมรับองค์พระผู้สถิตในสวรรค์ที่ทำตามใจพระเจ้า แต่กลับขอให้ปilateปล่อยตัวฆาตกรแทน¹⁵ พวกคุณได้ฆ่าผู้ที่ให้ชีวิต แต่พระเจ้าได้ทำให้พระองค์ฟื้นขึ้นมาใหม่ เราเป็นพยานได้ในเรื่องนี้¹⁶ ชายง่อยคนนั้นหายได้ เพราะความเชื่อในฤทธิ์เดชของพระเยซู คุณก็เห็นและรู้จักเขาดูแล แต่ความเชื่อของเราในฤทธิ์เดชของพระเยซูทำให้เขาหายเป็นปกติอย่างที่พวกคุณเห็นอยู่¹⁷ พี่น้องครับ ผมรู้แน่ชัดว่าที่พวกคุณและพวกผู้นำของคุณได้ทำอย่างนั้นกับพระเยซู พวกคุณเองก็ไม่ได้รู้หรอกว่าได้ทำอะไรลงไป¹⁸ แต่พระเจ้าได้พูดถึงเรื่องนี้ไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ผ่านทางปากของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าว่า ภูษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์จะต้องทูลทุกขัทรมาณ แล้วตอนนี้พระเจ้าก็ทำให้มันเกิดขึ้นจริง¹⁹ ดังนั้นกลับตัวกลับใจเสียใหม่ หันกลับมาหาพระเจ้า แล้วพระเจ้าจะลบล้างความบาปให้กับคุณ²⁰ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะให้ความสดชื่นกับคุณอีกครั้ง และพระองค์จะส่งพระเยซู ผู้ที่พระองค์ได้เลือกไว้ให้เป็นภูษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ มาให้กับคุณอีกด้วย²¹ แต่พระเยซูจะต้องอยู่ในสวรรค์ก่อน จนกว่าพระเจ้าจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้ใหม่เสียก่อน เหมือนกับที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ในสมัยก่อน ผ่านทางคนเหล่านั้นที่ถูกอุทิศไว้ให้เป็นให้พูดแทนพระองค์²² โมเสสพูดว่า ‘องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าของคุณจะแต่งตั้งผู้พูดแทนพระเจ้าคนหนึ่ง ที่เหมือนกับผมนี้ให้กับคุณ โดยที่เขาจะเป็นคนหนึ่ง ในพวกคุณ คุณจะต้องฟังทุกอย่างที่เขาบอก’²³ ใครไม่เชื่อฟังผู้พูดแทนพระเจ้าคนนั้นก็จะต้องตาย และถูกตัดออกจากความเป็นคนของพระเจ้า²⁴ ซามูเอลและผู้พูดแทนพระเจ้าคนอื่นๆที่มาก็หลังต่างก็พูดถึงเวลานี้กันทั้งนั้น²⁵ คุณเป็นลูกหลานของผู้พูดแทนพระ-

† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15, 19

เจ้าเหล่านั้น และมีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับบรรพบุรุษของคุณด้วย พระองค์พูดกับอับราฮัมว่า ‘ทุกชนชาติในโลกจะได้รับพรผ่านทางลูกหลานของเจ้า’^{†26} เมื่อพระเจ้าได้เลือกพระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ได้ส่งพระเยซูมาให้กับพวกคุณชาวอิสราเอลก่อน เพื่ออวยพรพวกคุณ ให้แต่ละคนหันหลังให้กับความชั่วร้ายของตัวเอง”

เปโตรและยอห์นอยู่ต่อหน้าสภา

4 ขณะที่เปโตรและยอห์นกำลังพูดกับคนทั้งหลายอยู่นั้น พวกนักบวช หัวหน้าผู้ดูแลความปลอดภัยของวิหาร และพวกสะดูสี ก็เดินเข้ามาหา² พวกเขาโกรธมากที่เปโตรและยอห์นกำลังประกาศสั่งสอนว่า ผู้คนจะฟื้นขึ้นจากความตายเหมือนกับพระเยซู³ พวกเขาจึงจับทั้งสองคนไปขังคุกไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น เพราะตอนนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว⁴ แต่มีผู้คนเป็นจำนวนมากที่ได้ยินพระคำของพระเจ้าแล้วเชื่อ ถึงตอนนั้น รวมศิษย์ที่เป็นผู้ชายได้ประมาณห้าพันคนแล้ว⁵ วันรุ่งขึ้นพวกผู้นำชาวยิว พวกผู้อาวุโส และพวกครูสอนกฎปฏิบัติ ได้มาประชุมกันที่เมืองเยรูซาเล็ม⁶ นอกจากนี้ยังมี อันนาส[‡] ซึ่งเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด คายาฟาส[‡] ยอห์น อเล็กซานเดอร์ และคนอื่นๆที่เป็นญาติของหัวหน้านักบวชสูงสุดด้วย⁷ พวกเขาจับเปโตรและยอห์นมายืนอยู่ตรงหน้า แล้วถามว่า “พวกแกทำสิ่งนี้ด้วยฤทธิ์เดชอะไร พวกแกใช้อำนาจของใคร”⁸ แล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์คิดใจเปโตรให้พูดกับพวกเขาว่า “ท่านผู้นำประชาชนและท่านผู้อาวุโส⁹ ถ้าท่านจะมาตัดสินเราวันนี้ในเรื่องความดีที่ได้ทำกับคนง่อยคนนี้ว่าเขาหายได้อย่างไร¹⁰ ก็ให้พวกท่านทั้งหมดและประชาชนชาวอิสราเอลทุกคนรู้เอาไว้เถอะว่า สิ่งนั้นเกิดจากฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสตเจ้าชานาธาไรห์ คนที่พวกท่านได้ตั้งรับที่กางเขน คนที่พระเจ้าทำให้ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเยซูคนนั้นแหละที่ทำให้ชายคนนี้อยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่าน หายเป็นปกติ”¹¹ พระเยซูเป็น

‘หิน[‡] ที่พวกคุณคนก่อสร้างเห็นว่าไร้ค่า แต่กลับกลายเป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด’^{‡‡}
¹² นอกจากพระเยซูแล้ว ไม่มีใครที่จะให้ความรอดกับเราได้ ไม่มีชื่ออื่นภายใต้ฟ้านี้ ที่จะทำให้มนุษย์รอดได้”
¹³ เมื่อพวกผู้นำชาวยิวเห็นถึงความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และเห็นว่าทั้งสองเป็นแค่คนธรรมดาๆที่ไม่ได้รับการศึกษาหรือฝึกฝนอะไรมาเป็นพิเศษ พวกเขา ก็ยิ่งแปลกใจ พวกเขาต่างก็นึกขึ้นมาได้ว่า เปโตรและยอห์นเคยอยู่กับพระเยซูมาก่อน¹⁴ ยิ่งพวกเขาได้เห็นชายง่อยซึ่งได้รับการรักษาจนหายดีแล้วยืนอยู่ข้างๆเปโตรและยอห์น พวกเขา ก็ยิ่งพูดอะไรไม่ออก¹⁵ ผู้นำชาวยิวก็สั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุม แล้วก็ปรึกษากันว่า¹⁶ “พวกเราจะต้องทำอะไรดีกับสองคนนี้ เพราะทุกคนที่อยู่ในเมืองเยรูซาเล็มก็รู้ว่า สองคนนี้ได้ทำเรื่องปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่ เป็นสิ่งที่เห็นชัดแจ้งและพวกเราปฏิบัติไม่ได้”¹⁷ แต่เพื่อให้เรื่องนี้แพร่กระจายต่อไปในหมู่คนทั้งหลาย เราต้องขู่ว่าจะไม่ให้พูดถึงชื่อเยซูกับใครอีก”
¹⁸ จากนั้นเขาก็เรียกเปโตร และยอห์นเข้ามาเพื่อสั่งห้ามคนทั้งสองไม่ให้พูดหรือสั่งสอนอะไรเกี่ยวกับพระเยซู หรือแม้แต่จะอ้างชื่อของพระองค์อีก¹⁹ แต่เปโตรและยอห์นตอบว่า “ท่านคิดดูเอาเองว่า มันลูกหรือเปล่านั้นจะทำให้เราเชื่อฟังท่าน แทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า²⁰ เป็นไปไม่ได้ที่จะให้เราเลิกพูดในสิ่งที่เราได้เห็นและได้ยิน”²¹ หลังจากนั้นได้ขู่เปโตรและยอห์นแล้ว พวกเขา ก็ปล่อยตัวทั้งสองคนไป เพราะไม่รู้ว่าอะไรจะลงโทษอย่างไร เพราะทุกคนต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าในเรื่องอัศจรรย์ที่เกิดขึ้น²² อีกทั้ง

†† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 22:18; 26:24 ‡ อันนาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ. 6-15 (พ.ศ. 549-558) †† คายาฟาส เป็นนักบวชสูงสุดในปี ค.ศ. 18-36 (พ.ศ. 561-579) เขาเป็นลูกเขยของอันนาส ‡‡ หิน หมายถึงพระเยซู ‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:22

ชายที่ได้รับการรักษา ด้วยการอัศจรรย์จนหายเป็นปกตินี้ มีอายุมากกว่าสี่สิบปีแล้ว

เปโตรและยอห์นกลับไปหาเหล่าผู้เชื่อ

23 เมื่อเขาปล่อยเปโตรและยอห์นแล้ว ทั้งสองก็กลับไปหาพรรคพวก และเล่าเรื่องทั้งหมดที่หัวหน้านักบวชสูงสุดและพวกผู้อาวุโสพูดกับพวกเขาไว้ 24 เมื่อเหล่าผู้เชื่อได้ยินอย่างนั้น ทุกคนก็เปล่งเสียงอธิษฐานต่อพระเจ้าพร้อมกันว่า “องค์เจ้าชีวิต พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า สร้างโลก สร้างทะเลและทุกสิ่งที่มีในทะเลเหล่านั้น 25 พระองค์พูดไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านปากผู้รับใช้พระองค์ คือดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า

‘ทำไมชนชาติต่างๆถึงได้โกรธแค้น
ทำไมผู้คนถึงได้วางแผนที่ไร้ประโยชน์
26 พวกกษัตริย์ในโลก ต่างเตรียมพร้อมที่จะสู้รบ
และพวกผู้ปกครองรวมตัวกันต่อต้านองค์เจ้าชีวิต
และต่อต้านกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า’ †

27 แล้วเหตุการณ์ตามที่ได้เขียนอยู่ในพระคัมภีร์ก็เกิดขึ้น เมื่อเฮโรด †† และปอนทัส ปิลาต ‡ รวมทั้งพวกต่างชาติ และประชาชนชาวอิสราเอล ได้รวมตัวกันในเมืองเพื่อต่อต้านพระเยซูผู้รับใช้ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ได้เจิมให้เป็นพระคริสต์ 28 แต่ความจริงแล้ว พวกนี้ก็ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่าง ตามแผนที่พระองค์ได้วางไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วที่จะให้เกิดขึ้น ซึ่งเป็นไปตามฤทธิ์อำนาจ และตามความต้องการของพระองค์ 29 ตอนนั้นองค์เจ้าชีวิตขอโปรดฟังคำขอของพวกเขา และช่วยพวกเราผู้รับใช้ของพระองค์ให้กล้าที่จะประกาศพระคำของพระองค์ด้วยเถิด 30 ขอโปรดยื่นมือของพระองค์ออกมารักษาโรค และทำเรื่องอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ ผ่านทางชื่อของพระเยซู ผู้รับใช้ที่ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์” 31 เมื่อพวกผู้เชื่ออธิษฐานเสร็จ ที่ที่พวกเขามารวมตัวกันก็สันติสุขเหมือน จากนั้นพวกเขาทุกคนก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเริ่มประกาศพระคำของพระเจ้าอย่างกล้าหาญ

ผู้เชื่อแบ่งปันสิ่งที่เขามีกัน

32 กลุ่มของผู้เชื่อทั้งหมดต่างก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และสิ่งของที่เขาถืออยู่นั้น ไม่มีใครอ้างว่าเป็นของตัวเองเลย แต่พวกเขาเอาทุกอย่างที่มีมาแบ่งปันกัน 33 พวกศิษย์เอกเป็นพยานให้กับผู้คนด้วยฤทธิ์อำนาจที่ยิ่งใหญ่ ถึงการฟื้นคืนจากความตายของพระเยซูเจ้า และพระเจ้าก็ได้ช่วยพรคนที่เชื่อทุกคนอย่างมากมา 34 ในกลุ่มคนที่เชื่อ ไม่มีใครขาดแคลนเลย คนที่มีที่ดินหรือบ้าน ก็เอาของเหล่านั้นไปขาย และนำเอาเงินนั้น 35 มาให้กับพวกศิษย์เอก เพื่อเอาไปแจกจ่ายให้แก่ละคนตามความจำเป็น

36 โยเซฟ คนที่พวกศิษย์เอกเรียกว่า บารนาบัส (หมายถึง “คนที่ให้กำลังใจ”) เป็นชาวเลวี่เกิดที่เกาะไซปรัส 37 โยเซฟได้ขายที่ดินของเขา และนำเงินที่ได้นั้นมาให้กับพวกศิษย์เอก

อานาเนียกับสัปปิรา

5 มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัปปิรา ได้ขายที่ดินของตนผืนหนึ่ง 2 แต่เขาแอบเก็บเงินเอาไว้บางส่วน และภรรยาของเขาก็เห็นด้วย จากนั้นเขาจึงนำเงินส่วนที่เหลือมาให้กับพวกศิษย์เอก 3 เปโตรต่อว่าอานาเนียว่า “ทำไมคุณถึงยอมให้ซาตานครอบงำจิตใจของคุณจนโกหกต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเก็บเงินส่วนหนึ่งที่ได้จากการขายที่ดินเอาไว้เอง 4 ที่ดินผืนนั้นก็เป็นของคุณอยู่แล้วก่อนที่คุณจะขายไม่ใช่หรือ และหลังจากที่ขายแล้ว เงินนั้นก็ยังมีอยู่ในอำนาจของคุณไม่ใช่หรือ แล้วทำไม

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 2:1-2 †† เฮโรด คือเฮโรด แอนติปาส ปกครองกาลิลีและเปเรียในช่วง 4 ปีก่อนพระเยซูเกิดจนค.ศ. 39 เป็นลูกของกษัตริย์เฮโรดมหาราช ‡ ปอนทัส ปิลาต เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ. 26-36 (พ.ศ. 569-579)

คุณถึงคิดทำอย่างนี้ คุณกำลังโกหกพระเจ้า ไม่ได้โกหกพวกเราหรอก” 5 เมื่ออานาเนียได้ยินอย่างนั้นก็ล้มลงขาดใจตาย คนที่ได้ยินเรื่องนี้ต่างก็ตกใจกลัวยิ่งนัก 6 ชายหนุ่มหลายคนมาหอสศพของอานาเนียแล้วหามออกไปฝัง 7 หลังจากนั้นอีกประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของอานาเนียซึ่งยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นก็เดินเข้ามา 8 เปโตรถามเธอว่า “บอกหน่อยว่า คุณขายที่ดินได้เงินเท่านี้หรือ” สัปปิราตอบว่า “ใช่แล้วค่ะ”

9 แล้วเปโตรก็ต่อว่าเธอว่า “ทำไมคุณสองคนถึงได้สมคบกันล่องตึกกับพระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิต คุณหนี คนพวกนั้นที่ไปฝังศพสามีคุณ ได้มาอยู่ที่หน้าประตูแล้ว และพวกเขาจะหามศพของคุณออกไปด้วยเหมือนกัน” 10 สัปปิราก็ล้มลงตรงเท้าของเปโตรแล้วขาดใจตายทันที เมื่อชายหนุ่มพวกนั้นเดินเข้ามา ก็เห็นว่าเธอตายแล้ว พวกเขาจึงหามศพของเธอออกไปฝังไว้ข้างๆสามีของเธอ 11 ทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า และทุกคนที่ได้อ่านเรื่องนี้ ต่างก็เกิดความเกรงกลัวยิ่งนัก

ศิษย์เอกทำการอัศจรรย์

12 พวกศิษย์เอกได้ทำการอัศจรรย์ และปาฏิหาริย์หลายอย่างในหมู่ประชาชน และพวกคนที่เชื่อก็มาประชุมกันที่ระเบียบซาโลมอนอยู่เรื่อย ๆ 13 คนอื่นๆไม่กล้าที่จะไปรวมกลุ่มกับพวกเขา แต่ก็เคารพนับถือพวกเขามาก 14 พระเจ้าได้เพิ่มจำนวนคนที่เชื่อมากขึ้นเรื่อยๆทั้งชายและหญิง ให้มาเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต 15 ดังนั้นประชาชนต่างก็มาคนเจ็บป่วยมาวางบนแคร่หรือเสื่อแล้วนำไปไว้ข้างถนน เพื่อว่าเวลาที่เปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านอาจจะได้ทอดลงมาบนตัวของพวกเขาม้าง 16 มีฝูงชนที่มาจากซานเมืองรอบๆเมืองเยรูซาเล็มด้วย พวกเขาต่างก็พาคนป่วยและคนที่ได้รับความทุกข์ทรมานจากผีร้ายเข้าสิงมา ซึ่งพวกนี้ก็ได้รับการรักษาให้หายทุกคน

ผู้นำชาวิวัดขวางพวกศิษย์เอก

17 หัวหน้านักบวชสูงสุดและพรรคพวกของเขาทุกคน ซึ่งเป็นกลุ่มสะดูสี ก็โกรธแค้น และอิจฉา 18 พวกเขาจึงจับกุมพวกศิษย์เอกไปขังไว้ในคุก 19 แต่ในคืนนั้นเอง ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตได้มาเปิดประตูคุก แล้วพาพวกศิษย์เอกออกไป ทูตสวรรค์สั่งว่า “ให้ไปยืนอยู่ในวิหาร พูดกับประชาชนถึงเรื่องทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับชีวิตใหม่นี้” 21 เมื่อพวกศิษย์เอกได้ยินอย่างนั้น พอรุ่งเช้าพวกเขาก็เข้าไปในวิหาร และเริ่มสั่งสอนประชาชน เมื่อหัวหน้านักบวชสูงสุดและพรรคพวกของเขามาถึงวิหาร ก็เรียกประชุมสมาชิกสภา รวมทั้งสมาชิกผู้นำอาวุโสของอิสราเอลทั้งหมด และใช้เจ้าหน้าที่ไปคุมตัวพวกศิษย์เอกออกมาจากคุก 22 แต่เมื่อเจ้าหน้าที่ไปถึงคุก กลับไม่พบพวกศิษย์เอกอยู่ในนั้น พวกเขากลับมารายงานว่า 23 “พวกเราเห็นคุกปิดใส่กุญแจแน่นหนา และยามก็ยังเฝ้าอยู่ที่ประตู แต่เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ไม่เห็นมีใครอยู่ในนั้นเลย” 24 เมื่อหัวหน้ายามที่เฝ้าวิหาร และพวกหัวหน้านักบวชได้ยิน ก็งุนงงและสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น 25 จากนั้นมีคนหนึ่งเข้ามารายงานว่า “พวกคนที่ท่านจับไปขังไว้ในคุกนั้น ตอนนั้นกำลังยืนสั่งสอนประชาชนอยู่ในวิหาร” 26 จากนั้นหัวหน้ายามกับเจ้าหน้าที่ก็ออกไปนำตัวพวกศิษย์เอกกลับมา แต่ไม่ได้ใช้กำลังบังคับ เพราะกลัวประชาชนจะเอาหินขว้างพวกเขา

27 พวกเขาให้นำตัวพวกศิษย์เอกเข้ามาเฝ้าต่อหน้าสภา แล้วหัวหน้านักบวชสูงสุดก็ถามพวกเขาว่า 28 “พวกเราสั่งห้ามอย่างเด็ดขาดแล้วไม่ให้พูดถึงเยซูเวลาที่สั่งสอน แต่พวกแกก็ยังเผยแพร่คำสอนนี้ไปทั่วเมืองเยรูซาเล็ม แล้วยังโทษพวกเราว่าทำให้มันต้องตายอีกด้วย”

29 เปโตรและพวกศิษย์เอกคนอื่นๆก็ตอบว่า “พวกเราต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์ 30 พระเจ้าของบรรพบุรุษเราทำให้พระเยซู คนที่ท่านได้ตรึงที่ไม้กางเขนนั้นฟื้นคืนมาอีก 31 พระ-

เจ้าได้ยกพระเยซูไว้ให้อยู่ที่ด้านขวาของพระองค์ ในฐานะเจ้าฟ้าชายและผู้ช่วยให้รอด เพื่อที่ชนชาติอิสราเอลจะได้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ และได้รับการยกโทษจากความผิดบาปของเขาผ่านทางพระเยซู³² พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้ และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้ามอบให้กับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ก็เป็นพยานด้วยเหมือนกัน”

³³ เมื่อพวกสมาชิกในสภาได้ยินอย่างนั้น ก็โกรธแค้นมาก และต้องการฆ่าศิษย์เอกพวกนี้³⁴ แต่มีสมาชิกสภาคนหนึ่ง เป็นฟาริสีชื่อกามาลิเอล และเป็นครูสอนกฎปฏิบัติ เป็นคนที่ประชาชนทุกคนให้ความเคารพนับถือ ได้ลุกขึ้นยืนและสั่งให้พาพวกศิษย์เอกออกไปข้างนอกสักครู่หนึ่ง³⁵ แล้วเขาก็พูดว่า “ชาวอิสราเอลทั้งหลาย ระวังให้ดีในสิ่งที่ คุณจะทำกับชายพวกนี้³⁶ จำได้ไหม ตอนที่มีคนชื่อธูดาสโผล่มา แล้วอ้างว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มีคนติดตามเขาประมาณสี่ร้อยคน เมื่อเขาถูกฆ่า พวกศิษย์ของเขา ก็กระจัดกระจายไปโดยไม่มีอะไรเกิดขึ้น³⁷ หลังจากธูดาสแล้วก็มียูดาสชาวกาลิลีโผล่มาอีก ในช่วงเวลาที่ทำสามมะโนครว † เขาได้ชักจูงผู้คนให้ติดตามเขาไป แต่เขาก็ถูกฆ่าตายด้วย แล้วพวกศิษย์ของเขาก็กระจัดกระจายกันไป³⁸ ในครั้งนี้ก็เหมือนกัน ผมขอบอกให้พวกคุณอยู่ห่างจากคนพวกนี้ อย่าไปยุ่งกับพวกเขาเลย เพราะถ้าแผนการหรืองานนี้ของพวกเรามาจากมนุษย์ มันก็จะล้มเหลวไปเอง³⁹ แต่ถ้าแผนการนี้มาจากพระเจ้าแล้วละก็ คุณไม่มีทางหยุดยั้งได้หรอก และคุณก็จะพบว่าตัวเองกำลังต่อสู้อยู่กับพระเจ้า” พวกเขาก็ยอมฟังคำแนะนำของกามาลิเอล

⁴⁰ พวกเขาจึงเรียกพวกศิษย์เอกเข้ามาแล้วเขียนตี สิ่งไม่ให้พูดเรื่องของพระเยซูอีก แล้วจึงปล่อยตัวไป⁴¹ พวกศิษย์เอกออกจากสภามาด้วยความชื่นชมยินดี เพราะถือว่าการที่พวกเขาได้รับความอับอายจากการพูดเรื่องของพระเยซูนั้น เป็นเรื่องที่พระเจ้าให้เกียรติ⁴² และพวกศิษย์เอกก็ไม่เคยหยุดสั่งสอนและประกาศข่าวดีว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ในวิหารและตามบ้านเรือนของผู้คนทุกวัน

การเลือกชายเจ็ดคนสำหรับงานพิเศษ

6 ในช่วงเวลานั้นเมื่อศิษย์ของพระเยซูเพิ่มมากขึ้นก็มีเสียงบ่นจากคนยิวที่พูดภาษากรีก ที่ต่อว่าคนยิวที่พูดภาษาอารเมค เพราะพวกแม่ม่ายที่พูดภาษากรีกถูกมองข้ามไปในเรื่องการแจกอาหารที่มีอยู่ทุกวัน² ศิษย์เอกทั้งสิบสองคนจึงเรียกศิษย์ทั้งหมดมารวมกันและพูดว่า “ไม่ถูกต้องแน่ ถ้าพวกเราจะมัวแต่ไปแจกอาหารกันอยู่ จนละเลยงานการสั่งสอนพระคำของพระเจ้าไป³ ดังนั้นพี่น้องทั้งหลาย ช่วยเลือกคนในกลุ่มพวกคุณมาสักเจ็ดคน ที่มีชื่อเสียงดี เติบโตด้วยพระวิญญูญาณ และเฉลียวฉลาด แล้วเราจะได้ตั้งให้พวกเขาดูแลงานด้านนี้⁴ ส่วนเราก็จะได้ทุ่มเทตัวเองให้กับการอธิษฐาน และการสั่งสอนพระคำของพระเจ้า”

⁵ ทุกคนพอใจกับข้อเสนอนี้ จึงเลือกสเทเฟน (ชายที่เต็มไปด้วยความเชื่อ และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์) กับฟิลิป †† ไปรโครัส นิคานอร์ ทูโมเน ปารเมนัสและนิโคเลาส์ชาวเมืองอันทีโอกู ซึ่งก่อนหน้านี้เปลี่ยนมานับถือศาสนาอียิว⁶ พวกเขาเสนอคนที่เจ็ดต่อพวกศิษย์เอก แล้วพวกศิษย์เอกก็ได้อธิษฐานและวางมือบนคนทั้งเจ็ด⁷ พระคำของพระเจ้าก็แพร่กระจายไป และในเมืองเยรูซาเล็มมีศิษย์ของพระเยซูเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ก็ยังมียิวหลายคนที่ยังมาไว้วางใจและเชื่อฟังคำสอนนี้ด้วย

ชาวยิวบางคนต่อต้านสเทเฟน

⁸ สเทเฟน คนที่เต็มไปด้วยความเมตตาและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ทำสิ่งมหัศจรรย์และปาฏิหาริย์มากมายต่อหน้าประชาชน

⁹ แต่มีบางคนที่มาจากที่ประชุมชาวยิวที่เป็นอิสระจากการเป็นทาสแล้ว (เป็นชื่อที่เขาเรียกกัน) พวกเขาเป็นพวกยิวที่มาจากเมืองไซริน เมืองอเล็กซานเดรีย แคว้นซีลีเซีย และเอเชียได้มาโต้เถียงกับสเทเฟน¹⁰ แต่พวกเขาถึงขั้นสเทเฟนไม่ได้ เพราะสเทเฟนพูดด้วยสติปัญญาที่มาจากพระวิญญูญาณ¹¹ ดังนั้นพวกเขาจึงดัดสันบนชายบางคนให้พูดว่า “เราได้ยินชายคนหนึ่งที่พูดอุทธรณ์โมเสสและพระเจ้า”¹² พวกนี้ยุยงให้ประชาชน ผู้นำอาวุโส และครูสอนกฎปฏิบัติ จับสเทเฟนและเอาตัวไปตีสภา¹³ พวกเขา นำพยานที่จมาปรีปร่ำว่า “ชายคนหนึ่งที่พูดต่อต้านสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้ และต่อต้านกฎปฏิบัติตลอดเวลาไม่เคยหยุดเลย¹⁴ เพราะพวกเราได้ยินเขาพูดว่า เยชูชาวนาซาเร็ธจะทำลายสถานที่แห่งนี้และจะเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติที่ไม่เสสให้กับเราไว้”¹⁵ ทุกคนที่นิ่งอยู่ในสภาต่างจึงไปตีสเทเฟน และเห็นว่าใบหน้าของเขาดูเหมือนใบหน้าของทุตสวรรค์

สเทเฟนพูดต่อหน้าสภา

7 หัวหน้านักบวชสูงสุดตามสเทเฟนว่า “เป็นจริงอย่างที่เขาพูดหรือเปล่า?”² เขาก็ตอบว่า “ท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย และพวกพี่น้อง ฟังผมก่อน พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ได้โปรดจากภูตต่ออับราฮัม บรรพบุรุษของเราตอนที่ท่านยังอยู่ที่เมโสโปเตเมีย ก่อนที่จะย้ายไปอยู่ที่ฮาราน³ พระองค์ได้พูดกับอับราฮัมว่า ‘ออกจากประเทศและพาญาติพี่น้องของเจ้าไปยังดินแดนที่เราจะแสดงให้เจ้าได้เห็น’⁴ ดังนั้นอับราฮัมจึงออกจากดินแดนของชาวเคลเดียและมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองฮาราน หลังจากทีพ่อของอับราฮัมตาย พระเจ้าก็ให้เขาออกจากที่นั่น มายังดินแดนที่พวกท่านอาศัยอยู่เตื่อยวัน⁵ ในตอนนั้นพระเจ้าไม่ได้ให้อับราฮัมครอบครองที่ดินตรงนั้นแม้แต่ฝ่าเท้าเดียว แต่พระองค์สัญญาที่จะให้แผ่นดินทั้งหมดนี้กับเขาและลูกหลานของเขา ทั่วๆไปที่ตอนนั้นอับราฮัมยังไม่มีลูกเลย⁶ พระเจ้าพูดกับเขาว่า ‘ลูกหลานของเจ้าจะเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนต่างดาว ผู้คนที่นั่นจะบังคับพวกเขาให้เป็นทาส และจะทำต่อลูกหลานของเจ้าอย่างเลวร้ายเป็นเวลาสี่ร้อยปี⁷ แต่เราจะลงโทษชนชาตินั้น ที่ทำให้ลูกหลานของเจ้าต้องตกเป็นทาส’⁸ พระเจ้ายังบอกอีกว่า ‘หลังจากนั้นพวกเขาจะออกจากดินแดนแห่งนั้น และมากราบไหว้บูชาเราในสถานที่แห่งนี้’⁹ พระเจ้าได้ทำข้อตกลงกับอับราฮัม การขลิบเป็นเครื่องหมายของข้อตกลงนี้แล้วอับราฮัมมีลูกชื่ออิสอัค พออิสอัคเกิดได้แปดวัน อับราฮัมก็ขลิบให้กับเขา ต่อมาอิสอัค มีลูกคือยาโคบ และยาโคบก็มีลูกสิบสองคน ที่เป็นต้นตระกูลต่างๆของเรานั่นเอง¹⁰ ต้นตระกูลพวกนี้ต่างก็ถือฉาโยเซฟน้องชายของตน จึงขายโยเซฟให้ไปเป็นทาสในอียิปต์ แต่พระเจ้าอยู่กับโยเซฟ¹¹ พระองค์ช่วยให้โยเซฟพ้นจากความทุกข์ยากทุกอย่าง พระเจ้าทำให้โยเซฟเฉลียวฉลาด และทำให้ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ชอบโยเซฟ ถึงกับแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้ปกครองดูแลทั่วทั้งอียิปต์ รวมทั้งทุกอย่างในวังของพระองค์ด้วย¹² ต่อมาหัวอียิปต์และคานาอันเกิดความอดอยาก ทำให้เดือดร้อนอย่างหนัก บรรพบุรุษของเราไม่มีอาหารกิน¹³ เมื่อยาโคบได้ยินว่ามีข่าวในอียิปต์ ก็ส่งบรรพบุรุษของเราไปที่นั่น นี่เป็นเที่ยวแรก¹⁴ ในเที่ยวที่สอง โยเซฟเปิดเผยตัวเองให้พี่น้องของเขารู้ และฟาโรห์ก็ได้รับจักรบครองตัวของโยเซฟด้วย¹⁵ โยเซฟส่งคนไปเชิญยาโคบพ่อของเขา และญาติพี่น้องของเขาทั้งหมดทั้งหมดเจ็ดสิบห้าคนมาด้วย¹⁶ จากนั้นยาโคบก็ย้ายไปอยู่ที่อียิปต์ และที่นั่นเอง ยาโคบและบรรพบุรุษของเราตายลง¹⁷ ศพของพวกเขาถูกนำกลับไปตีเมืองเซเคม และถูกฝังไว้ในอูเมมด์ ผังศพที่อับราฮัมใช้เงินก่อนนั้นซื้อมาจากพวกลูกชายของฮาโมร์ในเซเคม¹⁸ เมื่อใกล้ถึงเวลาที่สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับอับราฮัมจะเป็นจริง จำนวนคนของเราก็ได้เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาลในอียิปต์¹⁹ ในตอนนั้นมิกษัตริย์องค์อื่นที่ไม่เคยรู้เรื่องเกี่ยวกับโยเซฟขึ้น

† สามมะโนครว การนับจำนวนประชากรและสิ่งของทั้งหมด ที่พวกเขาเป็นเจ้าของ †† ฟิลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟิลิปที่เป็นศิษย์เอกของพระเยซู

‡ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 12:1 †† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:13-14 †‡ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:14 และอพยพ 3:12

ปกครองแผ่นดินอียิปต์¹⁹ เขาเจ้าเล่ห์หลอกลวงคนของเรา และ ทารุณโหดร้ายต่อบรรพบุรุษของเรา ด้วยการบังคับให้เอาทารก น้อยของพวกเขามาทิ้งข้างนอกให้ตาย²⁰ โมเสสเกิดมาในช่วง นั้น เขาเป็นเด็กที่พิเศษมาก เขาได้รับการเลี้ยงดูอยู่ในบ้านพ่อ ของเขาจนอายุครบสามเดือน²¹ แล้วก็ถูกนำไปทิ้งข้างนอก ลูก-สาวของฟาโรห์ที่เก็บเขาได้ และเอาไปเลี้ยงเป็นลูก²² โมเสสจึงได้ รับการสั่งสอนวิชาความรู้ทั้งหมดของชาวอียิปต์ และเขาก็เป็น คนที่เก่งกาจมากทั้งในด้านคำพูดและการกระทำต่างๆ

²³ เมื่อโมเสสมายูได้สี่สิบปี เขาตัดสินใจไปเยี่ยมเยียนพี่น้อง ชาวอิสราเอลของเขา²⁴ เมื่อเขาเห็นชาวอิสราเอลคนหนึ่งถูกชาว อียิปต์คนหนึ่งรังแก เขาก็เข้าไปช่วยและได้ฆ่าชายชาวอียิปต์คน นั้นเป็นการแก้แค้น²⁵ โมเสสคิดว่าพี่น้องชาวอิสราเอลคงรู้แล้วว่า พระเจ้าจะใช้เขามาปลดปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ แต่กลายเป็น ว่าชาวอิสราเอลไม่รู้เรื่องเลย²⁶ พอวันรุ่งขึ้นโมเสสผ่านมาเห็น ชาวอิสราเอลสองคนกำลังทะเลาะกัน เขาพยายามเข้าไปใกล้-เกลี้ยให้คืนดีกัน โดยพูดว่า "นี่ คุณเป็นพี่น้องกัน ทำไมถึงทำร้าย กันล่ะ"²⁷ แต่ชายคนที่ทำร้ายเพื่อนบ้านของตนได้ผลักโมเสสออกไป แล้วพูดว่า "ใครตั้งให้แกเป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสินเรา"²⁸ แก จะฆ่าเราเหมือนที่ฆ่าคนอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ"²⁹ เมื่อโมเสสได้-ยินอย่างนั้น ก็หนีไปอาศัยอยู่ในดินแดนมีเดียนในฐานะคนต่าง ชาติ และเขาก็มีลูกชายสองคนที่นั้น

³⁰ สี่สิบปีผ่านไป ทูตสวรรค์มาปรากฏให้โมเสสเห็นในเปลวไฟที่ ลูกอยู่ในพุ่มไม้ในที่เปลวเพลิงแห่งหนึ่ง ใกล้ภูเขาซีนาย³¹ เมื่อ โมเสสเห็นก็แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ๆ เพื่อจะได้เห็นชัดๆก็ได้ยินเสียงขององค์เจ้าชีวิตพูดว่า³² "เราคือ พระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และ ยาโคบ"³³ โมเสสกลัวจนตัวสั่นไม่กล้ามองที่พุ่มไม้³³ แล้วองค์เจ้า ชีวิต พูดกับโมเสสอีกว่า "ถอดรองเท้า เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็น พื้นที่ศักดิ์สิทธิ์"³⁴ เราได้เห็นชาวอียิปต์ข่มเหงประชาชนของเรา และได้ยินเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา เราจึงลงมาเพื่อปลด-ปล่อยให้พวกเขาเป็นอิสระ มาสิ เราจะส่งเจ้าไปอียิปต์"³⁵

³⁵ โมเสสคนนี่แหละที่ถูกชาวอิสราเอลพูดตอกหน้ามาว่า "ใคร ตั้งแกให้เป็นผู้ปกครองและผู้ตัดสินเรา"³⁶ เขาเป็นคนทีพระเจ้า ส่งมาให้เป็นผู้ปกครองและผู้ช่วยชีวิตชาวอิสราเอล โดยพระเจ้า ได้พูดผ่านทางทูตสวรรค์ที่ได้มาปรากฏให้เขาเห็นในพุ่มไม้ไฟ³⁶ โมเสสคือคนที่นำชาวอิสราเอลออกมา เขาทำสิ่งอัศจรรย์และปา-ฏิหาริย์ต่างๆในดินแดนอียิปต์ที่ทะเลแดง และในที่เปลวเพลิง แห่งนี้เป็นเวลาถึงสี่สิบปี³⁷ เขาคือโมเสสคนนั้นที่พูดกับประ-ชาชนชาวอิสราเอลว่า "พระเจ้าจะส่งผู้พูดแทนพระเจ้าเหมือน อย่างผมให้กับท่านทั้งหลาย ผู้พูดแทนพระเจ้าคนนี้จะมาจากท่า มกลางพี่น้องของท่าน"³⁸ เขาคือโมเสสคนนั้นที่อยู่กับหมูชน ชาวอิสราเอลในที่เปลวเพลิงแห่งนั้น เขาอยู่กับบรรพบุรุษของ เราและอยู่กับทูตสวรรค์ที่พูดกับเขาบนภูเขาซีนาย เขาเป็นคน รับถ้อยคำแห่งชีวิตของพระเจ้ามาให้เรา³⁹ แต่บรรพบุรุษของเรา ไม่ยอมเชื่อฟังเขา และไม่ยอมรับเขา ในจิตใจบรรพบุรุษเราคิด แต่จะกลับไปอียิปต์⁴⁰ พวกเขาพูดกับอาโรนว่า "ช่วยสร้างพวก เทพเจ้าให้มาทางเราด้วย เพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับโมเสส คนที่นำเราออกมาจากอียิปต์"⁴¹ ในเวลานั้นพวกเขาปั้นรูปลูก วัวขึ้นมา และเซ่นไหว้รูปปั้นนั้น พวกเขาเฉลิมฉลองสิ่งที่พวกเขา บันขึ้นมามีมือ⁴² แต่พระเจ้าหันหน้าหนีพวกเขา และพระองค์ ปลดปล่อยให้พวกเขากราบไหว้หุ้มดาวในท้องฟ้าตามที่มิเชียนไว้แล้ว ในหนังสือของผู้พูดแทนพระเจ้าว่า 'ประชาชนชาวอิสราเอลทั้งหลาย

สัตว์ที่พวกเจ้าฆ่าแล้วเอามานูชายัญในที่เปลวเพลิงแห่งนี้ เป็นเวลาถึงสี่สิบปีนั้น พวกเจ้าไม่ได้บูชาให้กับเราหรอก⁴³ พวกเจ้าแบกเต็นท์ของพระโมเสส และเอาดวงดาวของเทพเจ้าเรฟาของพวกเจ้ามาด้วย ของพวกนี้เป็นรูปบูชาที่พวกเจ้าทำขึ้นมากกราบไหว้ ดังนั้นเราจะส่งพวกเจ้าให้ไปเป็นเชลยไกลพ้นเมืองบาบิโลนไป อีก"⁴⁴

⁴⁴ บรรพบุรุษของพวกเราในที่เปลวเพลิงแห่งนี้มีเต็นท์ ศักดิ์สิทธิ์อยู่ด้วย ซึ่งเป็นเต็นท์ที่พระเจ้าบอกให้โมเสสทำขึ้นตาม แบบที่พระองค์แสดงให้เขาเห็น⁴⁵ เมื่อบรรพบุรุษของเราได้เต็นท์ มา ก็นำเข้าไว้ในดินแดนที่บรรพบุรุษของเราได้ยึดครองมา จากชนชาติต่างๆที่พระเจ้าได้ขับไล่ออกไปต่อหน้าบรรพบุรุษของ เราโดยการนำของโยชูวา และเต็นท์นั้นก็ได้อยู่ที่นั่นเรื่อยมาจนถึง สมัยของกษัตริย์ดาวิด⁴⁶ พระเจ้าชอบใจดาวิดมาก ดาวิดขอสร้าง บ้านให้กับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่กลับกลายเป็นซาโลมอนที่ สร้างบ้านให้พระองค์⁴⁸ อย่างไรก็ตาม องค์ผู้สูงสุดไม่ได้อยู่ใน บ้านที่สร้างด้วยมือของมนุษย์หรอก เหมือนกับที่ผู้พูดแทนพระ-เจ้า⁴⁹ พูดไว้ว่า

⁴⁹ 'สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และโลกคือแท่นรองเท้าของเรา องค์เจ้าชีวิตถามว่า แล้วพวกเจ้าจะสร้างบ้านแบบไหนให้กับเรา ละ หรือจะให้เราพักผ่อนที่ไหนล่ะ

⁵⁰ ไม่ใช่มือเราหรอกหรือที่สร้างสรรพสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา"⁵¹

⁵¹ พวกคุณหัวแข็ง ใจแข็งกระด้างและตื้อตึง พวกคุณได้แต่ต่อ-ด้านพระวิมูถญาณบริสุทธิ์เหมือนกับบรรพบุรุษของคุณ⁵² มีผู้พูด แทนพระเจ้าคนไหนบ้าง ที่บรรพบุรุษของคุณไม่ได้ข่มเหง พวกเขาแม้กระทั่งคนพวกนั้นที่นานมาแล้วได้ประกาศถึงการมา ขององค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ และตอนที่พวกคุณก็ได้ทรยศและฆ่าพระ-องค์แล้ว⁵³ พวกคุณนั้นแหละ เป็นพวกที่ได้รับการปฏิบัติที่พวก ทูตสวรรค์นำมา แต่พวกคุณก็ไม่ยอมเชื่อฟังกฎนั้น"

สเทเฟนถูกฆ่า

⁵⁴ เมื่อผู้นำชาวยิวได้ยินอย่างนั้น ต่างก็โกรธเป็นฟืนเป็นไฟ พวกเขาแยกเขี้ยวยิงฟันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁵ แต่สเทเฟนเต็มใจ ด้วยพระวิมูถญาณบริสุทธิ์ เขามองขึ้นบนท้องฟ้า และได้เห็น ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเห็นพระเยซูยืนอยู่ด้านขวาของ พระองค์⁵⁶ เขาจึงพูดขึ้นว่า "ดูนั่นสิ ผมเห็นสวรรค์เปิด และบุตร มนุษย์ยืนอยู่ด้านขวาของพระเจ้า"⁵⁷ ขณะเดียวกัน พวกนั้นก็ แหกปากร้องตะโกน เอามืออุดหู และต่างวิ่งกรูกันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁸ พวกเขาลากสเทเฟนออกนอกเมืองและเอาหินขว้างเขา พวกที่ พูดปรักปรำใส่ร้ายเขาต่างก็ทิ้งเสื่อคลุมของตนไว้ที่เท้าของชาย หุ่นที่ชื่อเขาโล⁵⁹ จากนั้นพวกเขาได้เอาก่อนหินขว้างสเทเฟน ที่กำลังอธิษฐานว่า "พระเยซูเจ้า รับจิตวิมูถญาณของข้าพเจ้าด้วย"⁶⁰ แล้วเขาก็คุกเข่า ร้องเสียงดังว่า "องค์เจ้าชีวิต อยู่เถิดโทษที่ พวกเราทำบาปครั้งนี้เลย" พออธิษฐานจบ สเทเฟนก็ตาย

8 เขาโลก็เห็นด้วยการฆ่าสเทเฟน

ความยุ่งยากในหมู่ผู้เชื่อ

ในช่วงเวลานั้นการข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าครั้งยิ่งใหญ่ เริ่มต้นในเมืองเยรูซาเล็ม เหล่าผู้เชื่อทั้งหมด ยกเว้นพวกศิษย์ เอก ต่างกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดีย และแคว้นสะมาเรีย² มีชายบางคนที่ยำเกรงพระเจ้าจัดการฝังศพของสเทเฟน และ ร้องให้คร่ำครวญถึงเขาอย่างน่าเวทนา³ ส่วนเขาโลก็เริ่มทำลาย

† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 2:14 †† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:6 † อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 3:5-10 †† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 2:14 †† † อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 18:15 ††† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 32:1

‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ อาโมส 5:25-27 § ผู้พูดแทนพระเจ้า อีสยาห์เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า อยู่ในราวปี 740-700 ก่อนพระเยซูมาเกิด §† อ้างมาจาก หนังสือ อีสยาห์ 66:1-2

ล้างหมู่ประชุมของพระเจ้า ด้วยการจูดกระชากลากูทั้งหญิง และชายจากบ้านนั้นบ้านนี้เอาไปซึ่งไว้ในคุก

ฟิลิปประกาศข่าวดีในสะมาเรีย

4 ส่วนผู้เชื่อที่กระจัดกระจายไป ก็ได้ไปประกาศพระคำที่เป็นข่าวดีในที่ทุกหนทุกแห่ง 5 ฟิลิป † ไปที่เมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ให้ผู้คนที่นี่ฟัง 6 เมื่อฝูงชนได้ยินเขาพูดและเห็นปาฏิหาริย์ที่เขาทำ ก็ตั้งใจฟังในสิ่งที่เขาพูด 7 พวกเขารำยที่สิงคนต่างกรีดร้องเสียงดัง และออกจากร่างของคนเหล่านั้นไป พวกเขาเป็นนอัมพาดและคนง่อยได้รับการรักษาจนหาย 8 แล้วเมืองนั้นก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี

9 มีชายคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาอยู่เมืองนั้นมานานแล้ว และใช้เวทมนตร์คาถาจนทำให้ชาวสะมาเรียที่ในตัวของเขามาก เขาอ้างตัวเองว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ 10 ประชาชนทุกคนตั้งแต่คนชั้นต่ำจนถึงคนชั้นสูง ต่างก็ให้ความสนใจในตัวเขามาก และพูดกันว่า “ชายคนนี้มีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่เรียกว่า ‘อำนาจมหาศาล’” 11 ผู้คนสนใจซีโมน เพราะเขาทำให้คนทั้งในเวทมนตร์คาถาของเขามานานแล้ว 12 แต่เมื่อคนพวกนี้มาเชื่อฟิลิปในเรื่องข่าวดีเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และชื่อของพระเยซูคริสต์ผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาทั้งชายและหญิงก็เข้าพิธีจุ่มน้ำ 13 แม่แต่ซีโมนก็เชื่อด้วย และหลังจากเข้าพิธีจุ่มน้ำแล้ว เขาก็ตามฟิลิปไปทุกแห่ง เขาก็ทั้งเมื่อเห็นปาฏิหาริย์และการอัศจรรย์ที่ฟิลิปทำ

14 เมื่อพวกศิษย์เอกที่เมืองเยรูซาเล็มได้ยินข่าวว่า ชาวสะมาเรียยอมรับพระคำของพระเจ้าแล้ว พวกเขาจึงส่งเปโตรและยอห์นมา 15 เมื่อเปโตรและยอห์นมาถึงก็อธิษฐานให้กับผู้เชื่อชาวสะมาเรีย เพื่อพวกเขาจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ 16 เพราะเขายังไม่มีใครได้รับพระวิญญาณ ได้แต่เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้าเท่านั้น 17 เมื่อเปโตรและยอห์นวางมือลงบน †† ชาวสะมาเรีย แล้วคนทั้งหมดก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

18 เมื่อซีโมนเห็นพวกศิษย์เอกวางมือลงบนคนพวกนั้นแล้ว พวกเขาได้รับพระวิญญาณ ซีโมนก็เอาเงินมาเสนอให้กับพวกศิษย์เอก 19 บอกว่า “ขอให้ผมมีอำนาจอย่างนี้ด้วย เพื่อว่าทุกคนที่ผมวางมือจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

20 เปโตรทวาดซีโมนว่า “ขอให้คุณและเงินของคุณพินาศตลอดไป เพราะคุณคิดว่าเงินสามารถซื้อของประทานของพระเจ้าได้ 21 คุณจะไม่มีวันได้มีส่วนร่วมในเรื่องนี้อย่างเด็ดขาด เพราะใจของคุณไม่ซื่ออกับพระเจ้า 22 กลับตัวกลับใจจากความชั่วร้ายแบบนี้ซะ แล้วอธิษฐานถึงองค์เจ้าชีวิต หวังว่าพระองค์อาจจะอภัยให้กับความคิดที่อยู่ในใจคุณ 23 เพราะผมเห็นว่าคุณเต็มไปด้วยพิษของความบาป และมันครอบงำคุณไปทั้งตัว” 24 แล้วซีโมนก็ตอบว่า “พวกท่านช่วยอธิษฐานต่อองค์เจ้าชีวิตให้ผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นไปอย่างที่ท่านพูด”

25 เมื่อเปโตรและยอห์นได้เป็นพยานและประกาศพระคำขององค์เจ้าชีวิตแล้ว พวกเขาจึงกลับไปเมืองเยรูซาเล็ม ในระหว่างทางนั้น พวกเขาบอกข่าวดี ในหมู่บ้านของชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ฟิลิปสอนชาวเอธิโอเปีย

26 ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตองค์หนึ่งพูดกับฟิลิปว่า “เตรียมตัวเดินทางไปทางทิศใต้ตามเส้นทางจากเมืองเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา” (เป็นเส้นทางรกร้าง) 27 ฟิลิปจึงเตรียมพร้อมและออกเดินทาง ที่นั่นมีชายชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งซึ่งเป็นขันที เขาเป็นเจ้าหน้าที่ของพระนางคานดาสี ราชินีของเอธิโอเปีย เขามีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดของนาง เขาไปกราบไหว้บูชาพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มมา 28 ระหว่างที่นั่งรถม้ากลับนั้น เขา

† ฟิลิป ในที่นี้เป็นคนละคนกับฟิลิปที่เป็นศิษย์เอก †† วางมือลงบน เป็นท่าทางที่ใช้ประกอบเวลาที่อธิษฐานขอพรพิเศษจากพระเจ้า

กำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้าอยู่ 29 แล้วพระวิญญาณผู้พูดกับฟิลิปว่า “เข้าไปใกล้รถม้าคันนั้น” 30 เมื่อฟิลิปวิ่งเข้าไปที่รถม้า ก็ได้ยินเขากำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ผู้พูดแทนพระเจ้า ฟิลิปจึงถามว่า “ท่านเข้าใจในสิ่งที่ท่านอ่านหรือเปล่า” 31 เขาตอบว่า “จะเข้าใจได้อย่างไร ไม่มีใครอธิบายให้ฟัง” แล้วเขาก็เชิญฟิลิปขึ้นไปนั่งบนรถม้ากับเขา 32 นี่คือข้อความในพระคัมภีร์ที่เขา กำลังอ่านอยู่

“เขาถูกนำไปเหมือนกับแกะที่ถูกเอาไปฆ่า และเหมือนนกถูกลูกแกะที่สงบนิ่งอยู่ต่อหน้าคนตัดขน เขาไม่ได้เปิดปากพูดสักคำเดียว

33 เขาถูกทำให้หอบอายุขายหนา และไม่ได้ได้รับความยุติธรรม ใครจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับเชื้อสายของเขาได้ เพราะชีวิตของเขาถูกพรากไปจากโลกนี้แล้ว” † †

34 ขันทีพูดกับฟิลิปว่า “ช่วยบอกหน่อยว่า ผู้พูดแทนพระเจ้ากำลังพูดถึงตัวเอง หรือพูดถึงคนอื่น” 35 แล้วฟิลิปก็เริ่มพูด โดยเริ่มจากพระคัมภีร์ข้อนี้ และอธิบายเรื่องข่าวดีของพระเยซูให้ขันทีฟัง 36 ในระหว่างที่นั่งรถม้าไปตามทางนั้น ก็ผ่านที่ที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงพูดขึ้นว่า “นั่นไงน้ำ มีอะไรขัดข้องไหม ถ้าผมจะเข้าพิธีจุ่มน้ำ” 37 † † แล้วเขาก็สั่งให้หยุดรถม้า จากนั้นคนทั้งสองคือ ขันทีกับฟิลิปก็เดินลงไปในน้ำ แล้วฟิลิปก็ทำพิธีจุ่มน้ำให้ขันที 39 เมื่อพวกเขาขึ้นมาจากน้ำ พระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิตก็พาฟิลิปไป แล้วขันทีก็ไม่ได้เห็นหน้าฟิลิปอีกเลย จากนั้นขันทีก็เดินทางต่อไปด้วยความดีใจ 40 ส่วนฟิลิปก็มาถึงที่เมืองอาโซทัส และเขาก็ได้เดินทางไปทั่วทุกเมือง ประกาศข่าวดีจนกระทั่งมาถึงเมืองซีซาริยา

เขาโลมาเป็นลูกศิษย์พระเยซู

9 ในระหว่างนั้นเขาโลยังคงขู่ฆ่าพวกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต เขาไปหาหัวหน้านักบวชสูงสุด 2 เพื่อขอจดหมายแนะนำตัวต่อผู้นำในที่ประชุมต่างๆของชาวยิวในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบคนที่ติดตามแนวทางขององค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะชายหรือหญิง เขาก็จะได้จับกุมตัวกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม 3 วันที่ที่ เขาโลเดินทางใกล้ถึงเมืองดามัสกัส ก็มีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวเขา 4 เขาล้มลงกับพื้น และได้ยินเสียงพูดว่า “เขาโล เขาโล เจ้าข่มเหงเราทำไม”

5 เขาโลพูดว่า “ท่านเป็นใครกัน” พระองค์ตอบว่า “เราคือเยซู คนที่เจ้าข่มเหงไป 6 ลูกขึ้นแล้วเข้าไปในเมือง จะมีคนมาบอกเจ้าเองว่าจะต้องทำอะไรต่อไป”

7 พวกคนที่เดินทางมากับเขาโลยืนงงพูดอะไรไม่ออกเพราะได้ยินเสียง แต่ไม่เห็นตัวคนพูด 8 เขาโลลุกขึ้น แต่เมื่อล้มตาเขากลับมองอะไรไม่เห็นเลย พวกนั้นจึงจูงมือเขาโลพาไปที่เมืองดามัสกัส 9 เขาโลมองอะไรไม่เห็นและไม่ได้กินหรือดื่มนอะไรเป็นเวลาสามวัน

10 ในเมืองดามัสกัส มีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์เจ้าชีวิตได้พูดกับเขาทางนิมิตว่า “อานาเนีย” แล้วเขาก็ตอบว่า “ผมอยู่ที่นี่ครับ องค์เจ้าชีวิต”

11 พระองค์สั่งว่า “ลุกขึ้น ไปที่บ้านของยูดาส † † † ที่อยู่บนถนนตรง ถามหาขายที่ชื่อเขาโลที่มาจากทาร์ซัส ซึ่งตอนนีเขากำลังอธิษฐานอยู่ 12 เขาโลก็เห็นนิมิตเหมือนกัน เขาเห็นชายชื่ออานาเนีย กำลังเข้ามาในบ้านและวางมือบนตัวเขา เพื่อเขาจะกลับมามองเห็นได้อีก”

13 อานาเนียตอบว่า “องค์เจ้าชีวิต ผมได้ยินเกี่ยวกับเรื่องชั่วๆที่ชายคนนี้ทำกับคนที่ เป็นของพระองค์ในเมืองเยรูซาเล็มจากปาก

† ชีวิต ... จากโลกนี้แล้ว หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ชีวิตของเขายกขึ้น” † † อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 53:7-8 † † ขันที สำเนากรีกสำสดบางฉบับได้เพิ่มข้อ 37 ว่า “ฟิลิปตอบว่า ‘ถ้าท่านเชื่อสุดหัวใจของท่าน ท่านก็สามารถทำได้’ เจ้าหน้าที่กล่าวว่า ‘ผมเชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า’” † † † ยูดาส เป็นคนละคนกับศิษย์เอกที่ชื่อยูดาส

ของหลายคนแล้ว¹⁴ เขาได้รับอำนาจจากพวกผู้นำนักบวชให้มาจับกุมทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์[†] ที่นี้”

¹⁵ แต่องค์เจ้าชีวิตบอกกับอานาเนียว่า “ไปเถอะ เพราะเราได้เลือกชายคนนี้เป็นเครื่องมือที่จะไปส่งข่าวเรื่องของเราให้กับคนที่ไม่ใช่ยิว พวกกษัตริย์ และประชาชนชาวอิสราเอล¹⁶ เราเองจะทำให้เขาโล้รู้ว่าเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานเพราะเราขนาดไหน”

¹⁷ แล้วอานาเนียก็ไป เขาได้เข้าไปในบ้าน วางมือลงบนเขาโล แล้วพูดว่า “น้องเขาโล พระเยซูเจ้าผู้ที่ได้ปรากฏตัวให้น้องเห็นในระหว่างทางที่มานั้น ได้ส่งผมมาเพื่อทำให้น้องกลับมองเห็นได้ และทำให้น้องเต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”¹⁸ มีบางสิ่งดูเหมือนกับเกล็ดตกลงมาจากตาของเขาโลทันที และเขาก็มองเห็นได้อีกครั้ง จากนั้นเขาก็ลุกขึ้นมาเข้าพิธีจุ่มน้ำ¹⁹ หลังจากกินอาหารแล้ว เขาก็รู้สึกดีขึ้น

เขาโลสั่งสอนในเมืองดามัสกัส

เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ของพระเยซูในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ แล้วเขาก็ตรึงรีไปที่ประชุมชาวยิว เริ่มประกาศเรื่องของพระเยซู เขาบอกว่า “พระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

²¹ ทุกคนที่ได้ยินเขาโลพูดอย่างนั้น ก็แปลกใจและพูดกันว่า “ไอ้หมอนี้ไม่ใช่หรือ ที่พยายามจะทำลายคนที่เชื่อเยซูที่เมืองเยรูซาเล็ม แล้วที่เขามาที่นี้ ก็เพราะตั้งใจจะมาจับคนพวกนั้นกลับไปให้กับพวกผู้นำนักบวชไม่ใช่หรือ”

²² เขาโลเทศนาอย่างมีพลังมากยิ่งขึ้นว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ จนทำให้คนยิวในเมืองดามัสกัสถึงกับเถียงไม่ออก

²³ ต่อมาหลายวัน พวกยิววางแผนที่จะฆ่าเขาโล²⁴ แต่เขาโลรู้แผนนั้นเสียก่อน พวกนั้นคอยเฝ้าอยู่ที่ประตูเมืองทั้งกลางวันกลางคืนเพื่อจะฆ่าเขาโล²⁵ แต่พวกศิษย์บางคนที่เขาโลเคยสอนได้พาเขาหนีไปตอนกลางคืน โดยให้เขานั่งในเข่ง แล้วค่อยๆ หย่อนเข่งนั้นผ่านช่องกำแพงเมืองลงไปข้างล่าง

เขาโลอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม

²⁶ เมื่อเขาโลกลับมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม เขาพยายามจะเข้าร่วมกับพวกศิษย์ของพระเยซู แต่พวกนั้นต่างหวาดกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นศิษย์ของพระเยซูจริง²⁷ แต่บารนาบัสพาเขาไปพบพวกศิษย์เอก และอธิบายให้ฟังว่า ในระหว่างทางเขาโลเจอองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร แล้วพระองค์พูดอะไรกับเขาโลบ้าง บารนาบัสยังเล่าอีกว่า ตอนอยู่ที่เมืองดามัสกัสนั้น เขาโลสอนเรื่องของพระเยซูด้วยความกล้าขนาดไหน²⁸ พวกศิษย์ก็เลยยอมรับเขาโลมาอยู่ด้วย เขาไปไหนมาไหนอย่างอิสระในเมืองเยรูซาเล็ม และสอนเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่างกล้าหาญ²⁹ เขาพูดโต้แย้งกับพวกยิวที่พูดภาษากรีก แต่พวกนั้นกลับพยายามที่จะฆ่าเขา³⁰ เมื่อพวกพี่น้องรู้เรื่องนี้เข้าก็พาเขาโลลงไปที่เมืองซีซารียา และส่งเขาต่อไปที่เมืองทาร์ซัส

³¹ จากนั้นหมู่ประชุมของพระเจ้าทั่วทั้งแคว้นยูเดีย กาลิลีและสะมาเรีย ก็อยู่ในช่วงเวลาที่ยสงบสุข และมีกำลังเข้มแข็งขึ้น เพราะหมู่ประชุมของพระเจ้ามีความเคารพยำเกรงองค์เจ้าชีวิต และได้รับกำลังใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงทำให้มีคนที่ยึดในพระเยซูเพิ่มมากขึ้น

เปโตรเยี่ยมเมืองลิดดาและยัฟฟา

³² เมื่อเปโตรเดินทางไปที่ทั่วทุกหนทุกแห่งแล้ว เขาได้ไปเยี่ยมคนที่ เป็นของพระเจ้าที่อยู่ในเมืองลิดดา³³ ที่นั้นเขาพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัส ซึ่งเป็นอัมพาตนอนอยู่บนที่นอนมาแปดปีแล้ว

† คนที่ไว้วางใจในพระองค์ หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “คนที่เรียกชื่อของพระองค์” คือการแสดงความเชื่อในพระเยซู โดยการกราบไหว้บูชาหรืออธิษฐานต่อพระองค์

³⁴ เปโตรพูดกับเขาว่า “ไอเนอัส พระเยซูผู้เป็นพระคริสต์ได้รักษาคุณแล้ว ลุกขึ้นมาเก็บที่นอนเถอะ” แล้วไอเนอัสก็ลุกขึ้นมาทันที³⁵ เมื่อทุกคนที่อาศัยอยู่ในเมืองลิดดาและเมืองซาโรนเห็นไอเนอัส พวกเขา ก็หันมาติดตามองค์เจ้าชีวิต

³⁶ ที่เมืองยัฟฟา มีศิษย์คนหนึ่งชื่อทาบิธา ตามภาษากรีกเรียกว่า “โดรคัส”^{††} เธอหมั่นทำความดีอยู่เสมอและให้ทานกับคนยากจน³⁷ ในช่วงนั้น เธอไม่สบายและตายไป พวกเขาจึงอาบน้ำศพ และวางร่างเธอไว้ในห้องซนบนเพื่อรอจะเอาไปฝัง³⁸ เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูได้ยินว่าเปโตรอยู่ในเมืองลิดดา พวกเขาก็ส่งชายสองคนไปอ้อนวอนเขาว่า “ช่วยมากับเราเร็วๆ ด้วยเถิด”³⁹ เปโตรจึงจัดของและเดินทางไปกับพวกเขา เมื่อไปถึง พวกเขา ก็พาเปโตรขึ้นไปห้องซนบน มีพวกแม่เลี้ยงยิวหรือเปโตรยิว และซีให้เปโตรเสื่อคลุมและเสื้อผ้าต่างๆที่โดรคัสทำไว้ตอนที่ยังมีชีวิตอยู่⁴⁰ เปโตรจึงให้ทุกคนออกไปนอกห้อง แล้วเขาก็เข้ามาลงอธิษฐาน โดยหันหน้าไปที่ศพแล้วพูดว่า “ทาบิธา ลุกขึ้น” เธอก็ลืมตาขึ้นมาทันที และเมื่อเห็นเปโตรเธอก็ลุกขึ้นนั่ง⁴¹ เปโตรจึงยื่นมือช่วยพยุงเธอลุกขึ้นยืน จากนั้นก็เรียกพวกคนที่เป็นของพระเจ้าและพวกแม่เลี้ยงเข้ามา และให้พวกเขาเห็นว่าโดรคัสฟื้นจากความตายแล้ว⁴² เรื่องนี้รู้กันไปทั่วเมืองยัฟฟาทำให้มีคนมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก⁴³ เปโตรอยู่บ้านของซีโมนช่างฟอกหนังในเมืองยัฟฟาต่อไปอีกหลายวัน

เปโตรและโครเนลิอัส

10 ที่เมืองซีซารียามีนายร้อยคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัส เป็นผู้คุมกองร้อยที่มีชื่อเรียกว่า “กองทหารชาวอิตาลี”² เขาเป็นคนเคร่งศาสนามาก ทั้งเขาและครอบครัวต่างก็เคารพยำเกรงพระเจ้า เขาบริจาคช่วยเหลือคนจน และอธิษฐานต่อพระเจ้าอยู่เสมอ³ ตอนนั้นเวลาบ่ายสามโมง โครเนลิอัสได้เห็นนิมิตอย่างชัดเจน คือเขาเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าเข้ามาพูดกับเขาว่า “โครเนลิอัส”

⁴ โครเนลิอัสมองทูตสวรรค์ด้วยความเกรงกลัว และถามว่า “อะไรหรือรับท่าน” ทูตสวรรค์จึงพูดกับเขาว่า “พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของคุณแล้ว และขอรับใจที่คุณได้บริจาคช่วยเหลือคนจน⁵ ตอนนี้นำส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาชชายชื่อซีโมนที่คนเรียกว่าเปโตรมาหาคุณ⁶ เขาพักอยู่กับช่างฟอกหนังชื่อซีโมน บ้านอยู่ริมทะเล”⁷ เมื่อทูตสวรรค์พูดกับโครเนลิอัสแล้วก็จากไป โครเนลิอัสจึงเรียกคนใช้ในบ้านมาสองคน พร้อมกับทหารคนสนิทที่เคร่งศาสนาคนหนึ่ง⁸ และเขาก็ได้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พวกเขาฟัง จากนั้นก็ส่งพวกเขาไปเมืองยัฟฟา

⁹ วันต่อมาขณะที่คนพวกนี้กำลังเดินทางใกล้ถึงเมืองยัฟฟา เป็นเวลาเดียวกับที่เปโตรได้ขึ้นไปอธิษฐานบนดาดฟ้า ตอนใกล้เที่ยงวัน¹⁰ เขาเริ่มหิวและอยากกินอาหาร ขณะที่คนในบ้านกำลังเตรียมอาหารอยู่นั้น เปโตรก็เคลิ้มหลับไป¹¹ เขาเห็นห้องฟ้าเปิด และเห็นสิ่งที่ดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ที่สี่มุมและหย่อนลงมาที่พื้นโลก¹² ในนั้นมีสัตว์ทุกชนิดทั้งสัตว์เลื้อยคลานและนก¹³ และมีเสียงพูดว่า “เปโตร ลุกขึ้นมาฆ่าสัตว์พวกนี้กินสิ”¹⁴ เปโตรตอบว่า “ไม่เด็ดหรอกครับองค์เจ้าชีวิต เพราะผมไม่เคยกินสิ่งพวกนี้ที่เป็นของต้องห้ามหรือแปดเปื้อนตามกฎหมายของโมเสส”

¹⁵ เสียงนั้นก็พูดอีกครั้งว่า “ของอะไรที่พระเจ้าทำให้สะอาดแล้วเจ้าไม่ศรัทธาว่าไม่สะอาด”¹⁶ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นถึงสามครั้งแล้วของทั้งหมดก็ถูกนำกลับขึ้นไปบนท้องฟ้าทันที

¹⁷ เปโตรกำลังงงงวยว่านิมิตที่เห็นนี้หมายถึงอะไร พอมีคนชื่อโครเนลิอัสส่งมาก็กำลังยืนอยู่ที่หน้าประตู และถามหาบ้านของซี

†† โดรคัส เป็นภาษากรีกและทาบิธาเป็นภาษาอารเมค ทั้งสองคำนี้แปลว่า กวาง

โมเน 18 ชายกลุ่มนั้นร้องถามว่า “ซีโมนที่คนเรียกว่าเปโตรพักอยู่ที่นี้หรือเปล่าครับ”

19 พระวิญญาณพูดกับเปโตรที่ยังคิดถึงเรื่องนิมิตอยู่ว่า “ฟังสิ มีชายสามคนมาถามหาเจ้าอยู่ 20 ลูกขึ้น ลงไปข้างล่างเถอะ และให้ไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลงและอะไรเลย เพราะเราเป็นคนเรียกให้พวกเขาเอง” 21 แล้วเปโตรก็ลงไปพูดกับพวกเขาว่า “ผมเองที่พวกคุณตามหา มีอะไรหรือ”

22 พวกเขาตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัส เป็นคนส่งพวกเรา มา เขาเป็นคนดี แล้วเขาเคารพยำเกรงพระเจ้า ชาวียวยกย่องนับถือ เขาทุกคน ทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์บอกให้เขามาเชิญท่านไปที่บ้าน เพื่อจะได้ฟังเรื่องที่ท่านจะเล่า” 23 เปโตรก็เลยชวนชายทั้งสามพักที่บ้าน วันรุ่งขึ้น เปโตรได้จัดของและไปกับพวกเขา มีพี่น้องบางคนจากเมืองยัฟฟาตามไปด้วย 24 ถัดมาอีกวันหนึ่งพวกเขา ก็มาถึงเมืองซีซารียา ขณะนั้นโครเนลิอัสกำลังคอยพวกเขาอยู่ เขาเชิญญาติพี่น้องและเพื่อนสนิทมาด้วย 25 เมื่อโครเนลิอัสเห็นเปโตรเดินเข้ามาในบ้าน เขาก็ก้มลงกราบที่เท้าของเปโตร 26 แต่เปโตรพยุงเขาขึ้นและพูดว่า “ลุกขึ้นเถิด ผมก็เป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น” 27 ตอนที่เปโตรพูดกับโครเนลิอัส เขาก็เดินเข้าไปข้างใน และพบกับกลุ่มคนที่มารวมกันอยู่ที่นั่นมากมาย 28 เปโตรพูดกับพวกเขาว่า “คุณก็รู้ว่า มันผิดกฎนะ ที่คนยิวจะไปคบค้าสมาคมหรือมาเยี่ยมเยียนคนที่ไม่ใช่ยิว แต่พระเจ้าได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ควรจะเรียกใครว่าคนต้องห้าม หรือไม่สะอาด 29 ดังนั้นพอมีคนไปเชิญผมมา ผมก็ไม่ได้คัดค้านอะไร แต่ผมขอถามหน่อยว่า คุณเชิญผมมาทำไม”

30 โครเนลิอัสจึงตอบว่า “เมื่อสี่วันก่อน เวลานี้ตอนบ่ายสามโมง ผมกำลังอธิษฐานอยู่ในบ้าน จู่ๆก็มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าแพรวพราวมายืนอยู่ตรงหน้า 31 เขาพูดว่า ‘โครเนลิอัส พระเจ้าได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว และสิ่งของที่เจ้าบริจาคช่วยเหลือคนจนนั้นก็ทำให้พระเจ้านึกถึงเจ้า 32 ให้เจ้าส่งคนไปเมืองยัฟฟา เพื่อเชิญซีโมนที่คนเรียกว่าเปโตรมาที่นี่ เขาพักอยู่ที่บ้านของซีโมนช่างฟอกหนัง ที่ติดทะเลนั่น’ 33 ผมจึงส่งคนไปเชิญท่านมาทันที และท่านก็กรุณามากที่มา ตอนนีพวกเราก็ได้อยู่กันพร้อมแล้วที่นี้ต่อหน้าพระเจ้า เพื่อฟังทุกสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตสั่งให้ท่านพูด”

เปโตรประกาศข่าวดีที่บ้านของโครเนลิอัส

34 เปโตรจึงเริ่มพูดว่า “ตอนนี้ผมเข้าใจอย่างลึกซึ้งแล้วว่าพระเจ้าไม่ได้ล่าเหยียด 35 พระองค์ยกยอรับคนทุกชาติที่เคารพยำเกรงพระองค์ และทำตามความต้องการของพระองค์ 36 คุณรู้ถึงพระคำที่พระเจ้าได้มอบให้กับชาวอิสราเอล ที่พูดถึงชาติแห่งสันติภาพที่ผ่านมาจากพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์ผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของมนุษย์ทุกคน 37 คุณรู้ถึงเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย เริ่มตั้งแต่แคว้นกาลิลีหลังจากที่ยอห์นได้ประกาศเรื่องการเข้าพิธีจุ่มน้ำ 38 คุณรู้เรื่องเกี่ยวกับพระเยซูชวาวนาชวเรีว่าพระเจ้าเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธิ์อำนาจอย่างไร และพระเยซูได้ทำสิ่งดีๆไปทั่ว และรักษาทุกคนที่ตกอยู่ภายใต้อำนาจของมารร้าย ที่พระองค์ทำได้อีกก็เพราะพระองค์มีพระเจ้าอยู่ด้วย 39 เราก็มองเห็นและเป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทำในดินแดนของชาวยิวและในเมืองเยรูซาเล็ม พวกเราฆ่าพระองค์โดยจับไปตรึงบนไม้กางเขน 40 แต่พระเจ้าทำให้พระองค์ฟื้นจากความตายในวันที่สาม และให้พระองค์มาปรากฏตัวให้เห็น 41 แต่ไม่ใช่กับคนยิวทุกคน พระองค์ปรากฏตัวเฉพาะกับคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ก่อนหน้านั้นที่จะให้มาเป็นพยานเท่านั้น พยานพวกนั้นก็คือพวกเราได้กินและดื่มกับพระองค์หลังจากที่พระองค์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว 42 พระเยซูสั่งให้พวกเราออกไปประกาศกับทุกคนทั่วไป และเป็นพยานว่า พระองค์เป็นคนที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ให้เป็นผู้ตัดสินทั้งคนเป็นและคนตาย 43 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าทุกคนต่างเป็นพยานให้พระองค์ว่า พระเยซูจะยกโทษบาปให้กับทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์”

คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระวิญญาณ

44 ขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาอยู่กับทุกคนที่ได้ฟังพระคำของพระเจ้า 45 พวกยิวที่เชื่อในพระเยซูที่มากับเปโตรต่างพากันประหลาดใจ เพราะพระเจ้าได้เทของขวัญแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย 46 เพราะพวกเขาได้ยินคนที่ไม่ใช่ยิวพูดภาษาที่ไม่รู้จัก † และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรพูดขึ้นว่า 47 “ใครจะห้ามคนพวกนี้ไม่ให้เข้าพิธีจุ่มน้ำได้ละ ในเมื่อพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับพวกเรา” 48 เปโตรจึงสั่งให้พวกเขาเข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์ จากนั้นพวกเขาก็ได้ชวนให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาอีกสองสามวัน

เปโตรกลับเมืองเยรูซาเล็ม

11 พวกศิษย์เอกและพวกพี่น้องที่อยู่ทั่วแคว้นยูเดียได้ยินว่า 11 คนที่ไม่ใช่ยิวยอมรับพระคำของพระเจ้าด้วยเหมือนกัน 2 ดังนั้นเมื่อเปโตรกลับมาที่เมืองเยรูซาเล็ม ชาวยิวก็พากันต่อว่าเขา 3 ว่า “คุณเข้าไปในบ้านของพวกที่ไม่ได้เข้าพิธีขลิบ และยังกินอาหารร่วมกับพวกเขาด้วย”

4 เปโตรจึงเริ่มอธิบายทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นให้พวกเขาฟังว่า 5 “ตอนที่ผมกำลังอธิษฐานอยู่ที่เมืองยัฟฟานั่น ผมเคลิ้มไปและได้เห็นนิมิต มีสิ่งๆที่ดูเหมือนกับผ้าผืนใหญ่ลอยลงมา ผ้าผืนนั้นถูกยึดไว้ทั้งสี่มุมหย่อนลงมาหาผมจากฟ้า 6 ผมจึงเข้าไปในผ้าผืนนั้นอย่างจัดจ่อ ก็เห็นสัตว์บกสี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและพวกนกต่างๆ 7 แล้วผมก็ได้ยินเสียงพูดว่า ‘ลุกขึ้นเปโตร ฆ่าสัตว์พวกนี้กินสิ’ 8 แต่ผมตอบว่า ‘ไม่ได้หรือองค์เจ้าชีวิต ผมไม่เคยกินของต้องห้ามหรือแปดเปื้อนตามกฎของโมเสส อย่างสัตว์พวกนี้เลย’ 9 มีเสียงพูดจากท้องฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งทีพระเจ้าทำให้สะอาดแล้ว เจ้าไม่ควรถือว่าไม่สะอาด’ 10 เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นแบบเดียวกันถึงสามครั้ง แล้วทุกอย่างก็ถูกดึงกลับขึ้นไปบนท้องฟ้า 11 ทันใดนั้นก็มีคนสามคนมาถึงบ้านที่ผมอยู่ พวกเขาถูกส่งมาจากเมืองซีซารียาเพื่อมาหาผม 12 พระวิญญาณบอกให้ผมไปกับพวกเขาโดยไม่ต้องลงเลย พี่น้องทั้งหกคนนั้นจึงไปกับผมด้วย และพวกเราเข้าไปในบ้านของโครเนลิอัส 13 โครเนลิอัสบอกพวกเราว่า เขาได้เห็นทูตสวรรค์ยืนอยู่ในบ้านของเขาและพูดว่า ‘ให้ส่งคนไปที่เมืองยัฟฟา ไปพาซีโมนที่คนเรียกว่าเปโตรมา 14 เขาจะบอกข่าวสารที่จะทำให้ท่านและสมาชิกในครอบครัวของท่านได้รับความรอด’ 15 เมื่อผมเริ่มพูด พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ลงมาบนพวกเขา เหมือนกับที่มาหาพวกเราในตอนเริ่มต้น 16 ทำให้ผมคิดได้ถึงสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า ‘ยอห์นได้ทำพิธีจุ่มด้วยน้ำ แต่พวกเขาจะได้เข้าพิธีจุ่มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์’ 17 ดังนั้นถ้าพระเจ้าให้ของขวัญกับพวกเขาแบบเดียวกับที่พระองค์ให้กับพวกเราตอนที่พวกเราไว้วางใจในพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์และองค์เจ้าชีวิตแล้วละก็ ผมเป็นใครละ ที่จะไปขัดขวางพระเจ้า”

18 เมื่อพวกชาวยิวที่ไว้วางใจในพระเยซูได้ยินอย่างนั้น พวกเขาก็เลิกต่อว่าเปโตร แล้วต่างสรรเสริญพระเจ้าว่า “ถ้าอย่างนั้นพระเจ้าก็ได้ให้โอกาส แม้แต่คนที่ไม่ใช่ยิว ที่จะกลับตัวกลับใจเสียใหม่เพื่อจะได้มีชีวิตรอดด้วย”

ชาวดิมาถึงเมืองอันทิโอ

19 พวกที่ไว้วางใจในพระเยซูที่ได้กระจัดกระจายไปในช่วงที่มีการข่มเหงเกิดขึ้นหลังจากที่สเทเฟนตาย ต่างก็พากันไปไกลถึงดินแดนฟินิเซีย เกาะไซปรัสและเมืองอันทิโอ พวกนี้ได้ไปประกาศพระคำของพระเจ้าให้แก่เฉพาะคนยิวเท่านั้น 20 บางคนใน

† ภาษาที่ไม่รู้จัก คือภาษาที่คนพูดขึ้นมาได้เอง ทั้งๆที่ไม่เคยเรียนรู้อะไรพูดมาก่อนในชีวิต †† ตอนเริ่มต้น หมายถึง ตอนเริ่มต้นหมู่ประชุมของพระเจ้าเป็นครั้งแรกในวันเพ็นเทคอสต์ (อ่านกิจการบทที่ 2)

พวกที่เชื่อนี้ ก็มาจากเกาะไซปรัสและไซรีน และเมื่อพวกเขามาถึงเมืองอันติโอก พวกเขาก็เริ่มประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูเจ้าให้กับคนกรีกด้วย ²¹ พวกเขาเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจขององค์เจ้าชีวิต ทำให้มีคนมาเชื่อและหันกลับมาหาองค์เจ้าชีวิตเป็นจำนวนมาก ²² เมื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเยรูซาเล็มรู้ข่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ ก็ได้ส่งบารนาบัสมาที่เมืองอันติโอก ²³ เมื่อบารนาบัสมาถึง และเห็นว่าพระเจ้าได้ช่วยพรคนที่นั้นขนาดไหน เขาก็ดีใจและให้กำลังใจกับคนที่เชื่อในพระเยซูทุกคนที่เมืองอันติโอก และบอกให้รักษาความเชื่อที่มีต่อองค์เจ้าชีวิตอย่างสุดหัวใจ ²⁴ บารนาบัสเป็นคนดี เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และมีความเชื่อที่เข้มแข็ง แล้วมีคนมากมายได้มาเชื่อในองค์เจ้าชีวิต ²⁵ จากนั้นบารนาบัสไปหาเขาโลที่เมืองทาร์ซัส ²⁶ เมื่อพบเขาแล้ว เขาพาเขาโลไปที่เมืองอันติโอก และทั้งสองคนร่วมประชุมอยู่กับหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองอันติโอกเป็นเวลานานหนึ่งปีเต็ม พวกเขาทั้งสองสอนคนเป็นจำนวนมาก และที่เมืองอันติโอกนี้เองที่พวกศิษย์ของพระเยซูได้ชื่อว่าเป็นคริสตชนครั้งแรก

²⁷ ในช่วงนี้ มีผู้พูดแทนพระเจ้าบางคนเดินทางจากเมืองเยรูซาเล็มมาที่เมืองอันติโอก ²⁸ คนหนึ่งในนั้นชื่อวาอาบัส ได้ยื่นทำนายนายผ่านทางพระวิญญาณว่า จะเกิดการก่อกวนทางอาหารอย่างรุนแรงทั่วโลก (ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นในสมัยของจักรพรรดิคลาเวอัส [†]) ²⁹ ดังนั้นศิษย์แต่ละคนจึงได้ตกลงกันที่จะส่งความช่วยเหลือไปให้กับพี่น้องที่อาศัยในแคว้นยูเดียมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ³⁰ พวกเขาได้ทำตามที่ได้ตกลงกัน และฝากของเหล่านั้นไปกับบารนาบัสและเขาโล เพื่อเอาไปให้ผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่น

กษัตริย์เฮโรดชมhengศิษย์พระคริสต์

12 ในช่วงเวลานั้นกษัตริย์เฮโรด [†] ได้ชมhengทำร้ายหมู่ประชุมของพระเจ้า ² พระองค์จึงให้ตัดหัวยากอบพี่ชายของยอห์น ³ เมื่อเฮโรดเห็นว่าชาวยิวชอบใจการกระทำครั้งนี้ พระองค์จึงให้จับเปโตรไปด้วย (ซึ่งตรงกับช่วงเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ) ⁴ หลังจากเฮโรดจับเปโตรแล้ว ก็เอาไปขังไว้ในคุก เฮโรดให้ทหารสี่หมื่น หุ้มละสิ้นคนเฝ้าเปโตรไว้ เฮโรดตั้งใจว่าจะนำตัวเปโตรออกไปตัดสินต่อหน้าประชาชนหลังจากพิธีฉลองเทศกาลวันปลดปล่อยเสรีจสินลง ⁵ เปโตรจึงถูกขังไว้ในคุก และหมู่ประชุมของพระเจ้าต่างพากันอธิษฐานต่อพระเจ้าอย่างจริงจังเพื่อเปโตร

เปโตรออกจากคุก

⁶ คืนก่อนที่เฮโรดจะนำเปโตรออกมาจากคุกเพื่อตัดสินลงโทษ เปโตรกำลังนอนหลับอยู่โดยมีทหารสองคนขนาบข้าง มีโซ่สองเส้นล่ามเขาไว้ และมีทหารยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก ⁷ ทันใดนั้นทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์เจ้าชีวิตก็มายืนอยู่ตรงนั้น และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องขัง ทูตสวรรค์กระทุ้งสีข้างของเปโตรให้ตื่นและพูดว่า “ลุกขึ้นเร็ว” ทันใดนั้นโซ่ก็หลุดออกจากมือของเปโตร ⁸ ทูตสวรรค์พูดกับเขาว่า “แต่งตัวและสวมรองเท้าสิ” เปโตรทำตาม จากนั้นทูตสวรรค์พูดอีกว่า “สวมเสื้อคลุม แล้วตามเรามา” ⁹ เปโตรจึงตามทูตสวรรค์ออกไป โดยไม่รู้ว่า ที่ทูตสวรรค์กำลังทำนั้นเป็นความจริง เพราะเขาคิดว่าเห็นนิมิตอยู่ ¹⁰ ทั้งสองเดินผ่านยามชั้นที่หนึ่งและยามชั้นที่สอง จนมาถึงประตูเหล็กที่นำเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดออกเองให้ทั้งสองออกไป ทั้งสองเดินไปตามถนนสายหนึ่ง แล้วทูตสวรรค์ก็หายไปทันที

¹¹ เปโตรรู้สึกตัวและพูดว่า “ตอนนั้นผมรู้แล้วว่ามันเป็นความจริง องค์เจ้าชีวิตได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยชีวิตผมให้รอด

[†] จักรพรรดิคลาเวอัส ครองครองอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ. 41-54 (พ.ศ. 584-597) เกิดก่อกวนทางอาหารหลายครั้ง แต่ครั้งที่ร้ายแรงที่สุด เกิดที่แคว้นยูเดียราวปี ค.ศ. 46 (พ.ศ. 589) ^{††} กษัตริย์เฮโรด คือเฮโรด อากrippa ที่ 1 เป็นหลานของกษัตริย์เฮโรดมหาราช เขาปกครองปาเลสไตน์ในช่วง ค.ศ. 37 จน ค.ศ. 44

พ้นจากอำนาจของเฮโรด และจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ชาวยิวกำลังคาดหวังจะให้เกิดขึ้นกับผม”

¹² เมื่อเปโตรคิดได้แล้ว เขาก็ไปที่บ้านของมารีย์แม่ของยอห์น หรือที่คนเรียกว่า มาระโก ที่นั่นมีคนจำนวนมากชุมนุมและอธิษฐานกันอยู่ ¹³ เปโตรมาเคาะประตู มีหญิงคนใช้ชื่อว่า โรดา เดินมาถามว่าใครมา ¹⁴ เมื่อเธอจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร ก็วิ่งเข้าไปในบ้านด้วยความดีใจโดยไม่ได้เปิดประตูให้เขาก่อน เธอไปบอกกับทุกคนว่าเปโตรกำลังยืนอยู่ที่ประตู ¹⁵ คนเหล่านั้นยอนเธอว่า “จะบ้าหรือ” แต่เธอยืนยันว่าเป็นความจริง พวกเขาจึงว่า “น่าจะพูดสวรรค์ของเปโตร”

¹⁶ ส่วนเปโตรยังคงเคาะประตูอยู่ เมื่อพวกเขาเปิดประตูและเห็นเปโตรก็พากันประหลาดใจมาก ¹⁷ เปโตรโบกมือให้เงียบ แล้วก็เล่าให้พวกเขาฟังว่า องค์เจ้าชีวิตช่วยเขาออกมาจากคุกได้อย่างไร แล้วเปโตรพูดอีกว่า “ไปเล่าเรื่องนี้ให้ยากอบกับพวกพี่น้องด้วย” จากนั้นเปโตรก็จากไปที่อื่น

¹⁸ พอรุ่งเช้าพวกทหารต่างสับสนอหล่มาน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเปโตร ¹⁹ หลังจากเฮโรดค้นหาเปโตร แต่หาไม่พบ พระองค์จึงได้สวนพวกทหารยามและสั่งให้นำทหารยามไปฆ่า

กษัตริย์เฮโรดตาย

หลังจากนั้นเฮโรดได้เดินทางจากแคว้นยูเดียไปพักอยู่ที่เมืองซีซาร์ยาชั่วคราว ²⁰ กษัตริย์เฮโรดโกรธประชาชนชาวไทระและชาวเมืองไซดอนมาก พวกเขาเมืองจึงได้ไปเกลี้ยกล่อมบัลลังก์ตนให้ ส่วนตัวของกษัตริย์เฮโรดให้เข้าข้างพวกเขา หลังจากนั้นพวกเขาจึงส่งกลุ่มตัวแทนมาขอคืนดีกับเฮโรด เพราะว่าต้องพึ่งอาหารจากดินแดนของเฮโรด

²¹ เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดแต่งตัวชุดกษัตริย์เต็มยศ นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดกับประชาชน ²² ผู้คนต่างพากันตะโกนเสียงดังว่า “นี่คือเสียงของพระเจ้า ไม่ใช่เสียงของมนุษย์” ²³ แต่เฮโรดไม่ได้ให้เกียรติกับพระเจ้า ทูตสวรรค์ขององค์เจ้าชีวิตก็เลยทำให้เฮโรดล้มป่วยทันที แล้วสุดท้ายร่างของเฮโรดก็ถูกพยาธิกัดกินจนตาย

²⁴ แต่พระคำขององค์เจ้าชีวิตได้แพร่กระจายไปมากขึ้น

²⁵ เมื่อบารนาบัสและเขาโลทำงานในเมืองเยรูซาเล็มเสร็จแล้วก็เดินทางกลับไปเมืองอันติโอก แล้วพายอห์น ซึ่งคนเรียกว่ามาระโกไปด้วย

บารนาบัสและเขาโลได้รับมอบหมายให้ทำงานพิเศษ

13 มีพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และพวกครูในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่เมืองอันติโอก คือ บารนาบัส ลิเมโอนหรือที่คนเรียกว่าคำ [†] ลูสิอัสชาวเมืองไซรีน มาเนอน (เพื่อนสนิทของกษัตริย์เฮโรดตั้งแต่เป็นเด็ก) และเขาโล ² ขณะที่พวกเขาสนทนากับองค์เจ้าชีวิตและถือศีลอดอาหารอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็พูดว่า “ให้แยกบารนาบัสและเขาโลออกมาสำหรับงานที่เราจะเรียกให้พวกเขาทำ” ³ หลังจากที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าและพวกครูถือศีลอดอาหารและอธิษฐานเสร็จแล้ว พวกเขาวางมือบนบารนาบัสและเขาโล จากนั้นก็ส่งพวกเขาไป

บารนาบัสและเขาโลไปอยู่ที่เกาะไซปรัส

⁴ เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ส่งพวกเขาออกไปแล้ว บารนาบัสและเขาโลก็เดินทางลงไปที่เมืองเซลูเซีย และพวกเขาตั้งเรือจากที่นั่นต่อไปที่เกาะไซปรัส ⁵ เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส พวกเขาได้ประกาศพระคำของพระเจ้าในที่ประชุมชาวยิว ยอห์นไปกับพวกเขาด้วยในฐานะผู้ช่วย ⁶ พวกเขาเดินทางรอบเกาะไปจนถึงเมืองปาฟอส ที่นั่นเขาได้พบคนยิวชื่อว่าบารเยซุที่ใช้เวทมนตร์คาถาและอ้างว่าตัวเองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า ⁷ เขาเป็นที่ปรึกษาของท่านผู้

[†] คำคำนี้ในภาษากรีกคือ นิเกอร์

ว่าชื่อ เซอร์จิวส์เปาโล ซึ่งเป็นคนฉลาดหลักแหลม เซอร์จิวส์เปาโลเรียกบารนาบัสและเขาโลมา เพราะอยากฟังพระคำของพระเจ้า⁸ แต่เอลีมาสนักเวทมนตร์ชดชวางเขาโลและบารนาบัส (เอลีมาสเป็นชื่อกรีกที่แปลมาจากบารเยชู) เขาพยายามที่จะยับยั้งท่านผู้ว่าไม่ให้เชื่อในองค์เจ้าชีวิต⁹ จากนั้นเขาโลที่คนเรียกว่าเปาโล ก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาได้จึงไปที่เอลีมาส¹⁰ แล้วพูดว่า “ตัวแก่เต็มไปด้วยการหลอกลวงและเล่ห์กลชั่วร้ายต่างๆนานา แกเป็นลูกของมาร เป็นศัตรูของความถูกต้องทุกอย่าง แกจะไม่เลิกบิดเบือนหนทางแห่งความถูกต้องขององค์เจ้าชีวิตใหม่¹¹ ดูลี มือขององค์เจ้าชีวิตอยู่บนตัวแกแล้ว แกจะตาบอดหรือไม่เห็นแสงอาทิตย์ไปสักพัก” ทันใดนั้นความมืดมิดก็เกิดขึ้นกับเอลีมาสทันที เขาเดินคล้ำไปรอบๆพยายามหาคนมาช่วยจูงมือให้¹² เมื่อท่านผู้ว่าเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ท่านจึงเกิดความเชื่อ เพราะรู้สึกอัศจรรย์ใจในคำสอนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิต

เปาโลและบารนาบัสไปเมืองอันโทโอกในแคว้นปิสิดีย

¹³ เปาโลและเพื่อนๆของเขา นั่งเรือจากเมืองปาโพลไปขึ้นที่เมืองเปอร์กาในแคว้นปิสิดีย แต่ยอห์นได้จากพวกเขากลับไปเมืองเยรูซาเล็ม¹⁴ จากเมืองเปอร์กาพวกเขายังคงเดินทางต่อไปจนถึงเมืองอันโทโอกในแคว้นปิสิดีย และในวันหยุดทางศาสนาเปาโลและบารนาบัส ได้เข้าไปนั่งอยู่ในที่ประชุมชาวยิว¹⁵ หลังจากที่มีการอ่านกฎปฏิบัติของโมเสส และข้อเขียนของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าแล้ว พวกเจ้าหน้าที่ของที่ประชุมชาวยิวได้ส่งบางคนมาบอกกับพวกเขาว่า “พี่น้องครับ ถ้าท่านมีคำพูดที่ท้าทายใจผู้คนขอให้พูดออกมาด้วย”¹⁶ เปาโลยืนขึ้นโบกมือ[†] และพูดว่า “ฟังให้ดีชาวอิสราเอลและชาวต่างชาติที่เคารพยำเกรงพระเจ้า¹⁷ พระเจ้าของเราชาวอิสราเอลเลือกบรรพบุรุษของเรา และทำให้คนของเรายิ่งใหญ่ตอนที่พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระองค์ก็นำพวกเขาออกจากแผ่นดินนั้นด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์¹⁸ พระองค์อดทนกับพวกเขาในที่เปลี่ยวเปลี่ยวแห่งแห่งเป็นเวลาประมาณสี่สิบปี¹⁹ พระองค์ทำลายเจ็ดชนชาติในแผ่นดินคานาอัน และมอบแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้กับชาวอิสราเอลไว้ครอบครองเป็นเวลาสี่ร้อยห้าสิบปี²⁰ หลังจากนั้นพระองค์ได้ให้พวกผู้วินิจฉัยมาปกครองดูแลพวกเขา จนกระทั่งถึงช่วงสมัยของซามูเอลผู้พูดแทนพระเจ้า²¹ พวกอิสราเอลก็ร้องขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงมอบซาอูลบุตรชายของคีชที่มาจากเผ่าเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ปกครองดูแลพวกเขาอยู่ประมาณสี่สิบปี²² หลังจากที่พระเจ้าปลดซาอูลออกจากตำแหน่งแล้วก็ได้ตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของชาวอิสราเอล พระองค์ก็พูดเกี่ยวกับดาวิดว่า ‘เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซีคนนี้เป็นคนที่เราชอบมาก เพราะเขาจะทำทุกอย่างที่เราต้องการให้เขาทำ’²³ จากเชื้อสายของดาวิดนี้แหละ พระเจ้าได้สัญญาไว้ว่า จะให้พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดมาเกิดเพื่อคนอิสราเอล²⁴ ก่อนที่พระเยซูจะมา ยอห์นได้ประกาศกับคนอิสราเอลทุกคนเรื่องการเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อแสดงถึงการกลับตัวกลับใจ²⁵ เมื่อยอห์นทำงานของเขาเสร็จแล้ว เขาพูดว่า ‘พวกคุณคิดว่าผมเป็นใครกัน ผมไม่ใช่คนนั้นที่พระเจ้าสัญญาไว้ แต่จะมีอีกคนหนึ่งที่มาภายหลังผม ซึ่งตัวผมเองยังไม่มีคำพอที่จะถอดรองเท้าให้เขาเลย’²⁶ พี่น้องทั้งหลายผู้เป็นลูกหลานของอับราฮัม และพวกท่านคนต่างชาติที่เคารพยำเกรงพระเจ้า พระเจ้าได้ส่งพระคำแห่งความรอดนี้มาให้กับพวกเราแล้ว และ²⁷ ส่วนพวกที่อาศัยอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม ตลอดจนพวกผู้นำของเขาก็ไม่รู้ว่พระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ที่พวกเขาได้ประณามพระองค์นั้น ก็ได้เป็นจริงตามคำพูดของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าที่อานกันทุกคนในวันหยุดทางศาสนา²⁸ ถึงแม้พวกเขาจะไม่มีเหตุผลอะไรที่จะประหารชีวิตพระองค์ แต่พวกเขาก็ยังร้องขอให้ปลิดชีพพระองค์อยู่ดี²⁹ เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างสำเร็จตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้เกี่ยวกับพระเยซูแล้ว พวกเขาเอาร่าง

ของพระองค์ลงมาจากไม้กางเขน และเอาไปวางไว้ในอุโมงค์ฝังศพ³⁰ แต่พระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย³¹ พระเยซูปรากฏตัวให้กับคนที่ติดตามพระองค์ที่มาจากเมืองเยรูซาเล็ม และจากแคว้นกาลิลี ได้เห็นเป็นเวลาหลายวัน และตอนนี้พวกเขาได้เล่าเรื่องของพระองค์ให้คนอิสราเอลได้รู้³² พวกเราได้บอกพวกคุณเกี่ยวกับข่าวดีที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเรา³³ พระเจ้าได้ทำให้คำสัญญานั้นเป็นจริงกับพวกเราผู้เป็นลูกหลานของพวกเราโดยให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เหมือนกับที่ได้เขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า

‘ท่านเป็นลูกของเรา
วันนี้เราเป็นผู้ให้กำเนิดท่าน’[†]

³⁴ พระเจ้าได้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และจะไม่มีวันเน่าเปื่อยอีกเลย พระเจ้าประกาศอย่างนี้ว่า

‘เราจะให้พรอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายกับพวกเจ้าอย่างแน่นอนตามที่เราได้สัญญาไว้กับดาวิด’[‡]

³⁵ ยังมีอีกที่หนึ่งในพระคัมภีร์ที่พูดถึงสิ่งนี้ด้วยว่า
‘พระองค์จะไม่ยอมให้ร่างของผู้รับใช้อันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ต้องเน่าเปื่อย’^{‡‡}

³⁶ ในช่วงที่ดาวิดมีชีวิตอยู่ เขาได้ทำตามความต้องการของพระเจ้า ต่อมาเมื่อเขาตาย และถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษ ร่างของเขาก็เน่าเปื่อยไป³⁷ แต่พระเยซูที่พระเจ้าทำให้ฟื้นขึ้นจากความตายนั้นไม่เน่าเปื่อย³⁸ ดังนั้นพี่น้องครับ ผมอยากจะบอกให้รู้ว่า ก็เพราะพระเยซูนี้แหละ บาบของพวกคุณถึงได้รับการยกโทษ กฎของโมเสสไม่สามารถช่วยให้ใครหลุดพ้นจากบาปได้หรอก³⁹ แต่พระเยซูทำให้ทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากบาปเหล่านั้นได้⁴⁰ คราวนี้ให้ตั้งใจให้ดี ฟังสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดไว้เกิดขึ้นกับคุณ นั่นคือ

⁴¹ ‘ดูก่อน พวกที่ขอบเอาระยะยากกาง
เจ้าจะต้องประหลาดใจและจากนั้นก็ตายไป
เพราะเรากำลังทำสิ่งหนึ่งในช่วงชีวิตของเจ้า
เป็นสิ่งที่เจ้าจะไม่ยอมเชื่อ ถึงแม้มีคนมาบอกก็ตาม’^{‡‡‡}

⁴² เมื่อเปาโลกับบารนาบัสกำลังจะไปจากที่ประชุมชาวยิว ผู้คนได้มาขอให้พวกเขา พูดเรื่องพวกนี้ในวันหยุดทางศาสนาครั้งหน้า⁴³ เมื่อการประชุมเลิกแล้ว มีชาวยิว และพวกที่เปลี่ยนมานับถือศาสนาหลายคนที่ติดตามเปาโลและบารนาบัสไป ทั้งสองพูดคุยและกระตุ้นให้พวกเขายึดมั่นอยู่ในความเมตตากรุณาของพระเจ้าต่อไป⁴⁴ เมื่อวันหยุดทางศาสนามาถึงอีกครั้งหนึ่ง คนเกือบทั้งเมืองได้มาชุมนุมกันเพื่อฟังพระคำของพระเจ้า⁴⁵ เมื่อชาวยิวเห็นฝูงชนมากนั้นแน่นขนัด ก็เกิดความอิจฉา จึงพูดดูถูกดูแคลนและคัดค้านคำพูดของเปาโล⁴⁶ แต่เปาโลและบารนาบัสก็พูดอย่างกล้าหาญว่า ‘เราจำเป็นที่จะต้องประกาศพระคำของพระเจ้าให้พวกคุณฟังก่อน แต่เมื่อคุณไม่ยอมเชื่อและตัดสินใจว่าตนเองไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ตอนนั้นเราก็จะหันไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว⁴⁷ เพราะองค์เจ้าชีวิตได้สั่งพวกเราว่า ‘เราทำให้เจ้าเป็นแสงสว่างกับคนที่ไม่ใช่ยิว เพื่อเจ้าจะได้ นำความรอดไปทุกหนทุกแห่งในโลก’^{‡‡‡‡}

⁴⁸ เมื่อคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และยกย่องพระคำขององค์เจ้าชีวิต ส่วนคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ให้มีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปนั้น พวกเขาก็ได้มาไว้วางใจ

⁴⁹ พระคำขององค์เจ้าชีวิต ก็ได้แพร่กระจายไปทั่วแคว้นนั้น⁵⁰ พวกยิวได้ไปยุยงพวกผู้หญิงที่เคร่งศาสนาและมีอิทธิพลกับพวกผู้ชายที่เป็นผู้นำในเมืองนั้น ให้มากดขี่ข่มเหงเปาโลและบารนาบัส และไล่ทั้งสองคนออกไปจากดินแดนของเขา⁵¹ เปาโลและบารนาบัสสะบัดฝุ่นออกจากเท้า เป็นการประท้วงต่อคนเหล่านั้น แล้วทั้งสองก็ไปเมืองอีโคเนีย⁵² แต่พวกศิษย์ของพระเยซูใน

†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 2:7 ‡ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 55:3 ‡‡ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 16:10 ‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ ฮาบากุก 1:5 ‡‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 49:6

† โบกมือ เป็นสัญญาณบอกให้ทุกคนเงยมือหรือสงบลง

เมืองอันโทโอท ต่างก็มีความสุขอย่างล้นพ้น และเต็มไปด้วยพระ
 วิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลและบารนาบัสอยู่ในเมืองอีโคเนียม

14 ในเมืองอีโคเนียมก็เหมือนกัน เปาโลและบารนาบัสได้เข้า
 ไปในที่ประชุมชาวยิว และ พูดข่าวประกาศ จนคนยิวและ
 คนกรีกจำนวนมากเกิดความเชื่อ 2 แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อได้ยุยงคน
 กรีกให้โกรธเคืองพวกพี่น้องของเราที่เชื่อ 3 เปาโลและบารนาบัส
 อยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน และประกาศเรื่องขององค์เจ้าชีวิตอย่าง
 กล้าหาญ และพระองค์ก็ให้เปาโลกับบารนาบัสทำสิ่งอัศจรรย์และ
 ปาฏิหาริย์ต่างๆได้ เพื่อยืนยันให้คนรู้ว่าพระคำเรื่องความเมตตา
 กรุณาของพระองค์ที่ทั้งสองคนพูดนั้นเป็นเรื่องจริง 4 คนในเมือง
 ก็แตกออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งเข้าข้างพวกยิว อีกฝ่ายหนึ่งเข้า
 ข้างพวกศิษย์เอกของพระเยซู

5 คนกรีก คนยิว และพวกผู้นำของพวกเขา คบคิดกันที่จะเอา
 หินขว้างทำร้ายเปาโลกับบารนาบัส 6 แต่ทั้งสองคนล่วงรู้แผนการ
 นี้เสียก่อน จึงหนีไปที่เมืองลิสตราและเมืองเดอร์บีในแคว้นลิคา
 โอนีเยและดินแดนแถวๆนั้น 7 พวกเขาก็ยังคงประกาศข่าวดีที่
 นั้นต่อไป

เปาโลอยู่ในเมืองลิสตราและเดอร์บี

8 ที่เมืองลิสตรา มีชายขาพิการคนหนึ่งนั่งอยู่ เขาเป็นนั่งอยู่เดิน
 ไม่ได้มาตั้งแต่เกิด 9 ชายคนนี้ฟังเปาโลพูด เปาโลจึงมาที่ชายคน
 นี้ และเห็นว่าเขามีความเชื่อที่จะทำให้เขาได้รับการรักษาให้หาย
 ได้ 10 เปาโลจึงพูดเสียงดังว่า “ลุกขึ้นยืน” แล้วช่วยเขานั่งอยู่ก็กระ
 โดดขึ้นและเริ่มเดิน 11 เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ พวกเขาทั้งสอง
 เสียงร้องเป็นภาษาลิคาโอนีเยว่า “พวกพระได้แปลงร่างเป็น
 มนุษย์ลงมาหาพวกเรา” 12 พวกเขาเรียกบารนาบัสว่า พระซุส
 และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส † เพราะเปาโลเป็นคนพูดก่อน
 13 นักบวชของวัดพระซุส ที่ตั้งอยู่หน้าเมืองได้นำพวกวัวตัวผู้
 สวมพวงมาลัยไปที่ประตูเมือง นักบวชและฝูงชนอยากที่จะถวาย
 เครื่องบูชาให้กับเปาโลและบารนาบัส 14 แต่เมื่อบารนาบัสและ
 เปาโลศิษย์เอกของพระเยซูได้ยินเรื่องนี้ ก็ฉีกเสื้อผ้าของตน แล้ว
 วิ่งเข้าไปในฝูงชนพร้อมกับร้องตะโกนว่า 15 “พวกคุณทำอย่างนี้
 ทำไม่ เราก็เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆเหมือนกับพวกคุณ เรามาที่นี่
 เพื่อประกาศข่าวดีกับพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้พ้นจากสิ่งที่ไม่
 มีค่าพวกนี้ไปหาพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ พระองค์เป็นผู้สร้างท้องฟ้า พื้น
 ดิน ทะเลและทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น 16 ในอดีตพระองค์ได้
 ปลอ่ยให้คนแต่ละชาติทำตามใจชอบ 17 ถึงแม้พระองค์จะปลอ่ย
 พวกคุณไว้ แต่พระองค์ก็ทำให้คุณรู้ว่าพระองค์มีอยู่จริง โดยดูได้
 จากสิ่งดีๆที่พระองค์ได้ทำให้กับพวกคุณ เช่น ให้ฝนตกจากท้อง
 ฟ้า และให้มีพืชผลตามฤดูกาล พระองค์ให้พวกคุณมีอาหารกิน
 และทำให้ใจของคุณเต็มไปด้วยความชื่นบานยินดี” 18 ถึงแม้จะ
 พูดให้ฟังอย่างนี้แล้ว เปาโลกับบารนาบัส ก็ยังเกือบจะห้ามพวก
 เขาไม่อยู่ ที่จะไม่ให้พวกเขาเอาเครื่องบูชามาถวายให้กับพวกเขา
 ทั้งสองคน 19 แต่มีชาวยิวบางคนที่มาจากเมืองอันโทโอทและเมือง
 อีโคเนียม ได้ชักชวนฝูงชนให้มาอยู่ฝ่ายพวกเขา และได้เอาหิน
 ขว้างเปาโล แล้วลากเปาโลออกไปนอกเมือง เพราะคิดว่าตาย
 แล้ว 20 เมื่อพวกศิษย์ของพระเยซูมาเยือนล้อมเปาโล เปาโลก็ลุก
 ขึ้นมาและเดินเข้าไปในเมือง พอวันรุ่งขึ้นเปาโลกับบารนาบัสก็
 เดินทางไปที่เมืองเดอร์บี

เดินทางกลับเมืองอันโทโอทในแคว้นซีเรีย

21 เปาโลกับบารนาบัสได้ไปประกาศข่าวดีในเมืองเดอร์บี และมี
 คนเป็นจำนวนมากได้มาเป็นศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต จากนั้นเขาทั้ง

† พระซุส กับพระเฮอร์เมส พระซุสเป็นเทพเจ้าองค์สำคัญที่สุดของชาวกรีก
 พระเฮอร์เมสเป็นเทพเจ้าที่เป็นผู้ส่งข่าวสารของเทพเจ้าองค์อื่นๆ

สองได้เดินทางกลับไปเมืองลิสตรา เมืองอีโคเนียม และเมืองอัน
 โทโอท 22 ไปให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซู และกระตุ้นให้
 ยืนหยัดในความเชื่อต่อไป เขาพูดว่า “เราจะต้องผ่านความทุกข์
 ยากมากมาย ก่อนที่จะเข้าอาณาจักรของพระเจ้า” 23 เปาโลและ
 บารนาบัสแต่งตั้งผู้นำอาวุโสขึ้นในแต่ละหมู่ประชุมของพระเจ้า
 เขาทั้งสองอธิษฐานและถือศีลอดอาหาร และมอบผู้นำพวกนี้
 พร้อมกับหมู่ประชุมต่างๆไว้กับองค์เจ้าชีวิตที่พวกเขาไว้วางใจ
 24 แล้วเปาโลและบารนาบัสได้เดินทางผ่านแคว้นปิสิดีเยไปที่
 แคว้นปัมฟีเลีย 25 หลังจากที่ได้ประกาศพระคำในเมืองเปอร์กา
 แล้ว ก็เดินทางลงไปที่เมืองอททาลิยา 26 จากที่นั่น พวกเขาได้นั่ง
 เรือกลับไปเมืองอันโทโอท ซึ่งหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเคย
 ผักพอกเขาไว้ให้พระเจ้าดูแลงานที่เพิ่งทำเสร็จไปนี้

27 เมื่อเปาโลและบารนาบัสมาถึง ได้เรียกหมู่ประชุมของพระ-
 เจ้ามาประชุมกัน และเล่าทุกอย่างที่พระเจ้าทำร่วมกับพวกเขาให้
 ฟัง และที่พระเจ้าเปิดโอกาสให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวได้รับความเชื่อ
 ด้วย 28 แล้วเขาทั้งสองคนก็พักอยู่ที่นั่นกับพวกศิษย์ของพระเยซู
 เป็นเวลานาน

การประชุมในเมืองเยรูซาเล็ม

15 มีบางคนเดินทางมาจากแคว้นยูเดีย และได้มาสั่งสอน
 พวกพี่น้องว่า “ถ้าพวกคุณไม่ได้เข้าพิธีขลิบตามกฎของ
 โมเสส พวกคุณก็จะไม่รอด” 2 เปาโลและบารนาบัสไม่เห็นด้วยกับ
 พวกเขา จึงเกิดการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงเกี่ยวกับเรื่องนี้ พิ-
 หน่องจึงแต่งตั้งเปาโล บารนาบัสกับบางคนในพวกเขาให้ไปหารือ
 กับพวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส ที่เมืองเยรูซา-
 เล็มเกี่ยวกับปัญหานี้

3 หมู่ประชุมของพระเจ้าได้ส่งพวกนี้ออกเดินทางไป เมื่อผ่าน
 แคว้นฟีนิเชียและแคว้นสะมาเรีย พวกเขาก็ได้เล่าเรื่องของคนที่ไม่
 ใช่ยิวหันไปหาพระเจ้า ทำให้พี่น้องทุกคนดีใจมาก 4 เมื่อพวกเขา
 เดินทางมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม ก็ได้รับการต้อนรับจากหมู่ประชุม
 ของพระเจ้า จากพวกศิษย์เอกของพระเยซู และจากพวกผู้นำอา-
 วุโส พวกเขาเล่าทุกสิ่งที่พระเจ้าได้ทำร่วมกับพวกเขา 5 ศิษย์ของ
 พระเยซูบางคน ที่เป็นพวกฟาริสีขึ้นพูดว่า “พวกคนที่ไม่ใช่ยิว
 จะต้องเข้าพิธีขลิบ และต้องทำตามกฎของโมเสสด้วย” 6 พวก
 ศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโส จึงได้ประชุมหารือกัน
 เกี่ยวกับปัญหานี้ 7 หลังจากโต้เถียงกันอยู่นาน เปโตรก็ขึ้นพูด
 ว่า “พี่น้องครับ คุณก็รู้อยู่มาก่อนหน้านี้พระเจ้าได้เลือกผมจาก
 ท่ามกลางพวกคุณให้ไปประกาศพระคำแห่งข่าวดีให้กับพวกคนที่
 ไม่ใช่ยิวฟัง เพื่อพวกเขาจะได้เชื่อ 8 พระเจ้าผู้รู้จักใจของมนุษย์ดี
 ได้แสดงให้เห็นว่า พระองค์ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว พระองค์ให้พระ
 วิญญาณบริสุทธิ์กับพวกเขาเหมือนที่ให้กับพวกเรา 9 สำหรับพระ-
 เจ้าแล้ว เรากับพวกนั้น ไม่ได้แตกต่างกันเลย พระองค์ชำระจิตใจ
 ของพวกเขาด้วยความเชื่อเหมือนกัน 10 ถ้าอย่างนั้น พวกคุณ
 ลองคิดถึงพระเจ้าทำไม คือเอาแอก † ที่พวกเราหรือบรรพบุรุษ
 ของเราเอง ก็ยังแบกไม่ไหวไปสวมคอของพวกศิษย์ที่ไม่ใช่ยิว
 11 แต่เราเชื่อว่า เรารอดโดยความเมตตากรุณาของพระเยซูผู้เป็น
 องค์เจ้าชีวิต และเราก็เชื่อว่าพวกคนที่ไม่ใช่ยิวก็รอดโดยวิธีนี้
 เหมือนกัน” 12 คนทั้งหมดจึงเริ่มเงียบ และตั้งใจฟังบารนาบัสและ
 เปาโลเล่าเกี่ยวกับปาฏิหาริย์และสิ่งอัศจรรย์ทุกอย่างที่พระเจ้าได้
 ทำผ่านพวกเขาในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว 13 เมื่อพวกเขาพูดจบ ยากอบ
 ก็พูดขึ้นว่า “พี่น้องทั้งหลาย ฟังผมหน่อย 14 ซีโมน ‡ ได้เล่าให้
 พวกเราฟังว่า พระเจ้าได้แสดงความห่วงใยต่อคนที่ไม่ใช่ยิว
 อย่งไรในครั้งแรก ก็ด้วยการเลือกเอาคนไม่ใช่ยิวบางคนมาเป็น
 ขนชาติของพระองค์ 15 ซึ่งตรงกับที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้
 เขียนไว้

16 “หลังจากนี้เราจะกลับมา

† แอก หมายถึงกฎของยิว ชาวยิวบางคนพยายามจะทำให้ผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิว
 ต้องปฏิบัติตามกฎนี้ ‡ ซีโมน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเปโตร

และเราจะสร้างบ้านของดาวิดที่พังทลายลงขึ้นมาใหม่ เราจะซ่อมแซมส่วนที่ปรักหักพัง เราจะตั้งมันขึ้นมาใหม่

17 ดั่งนั้นมนุษย์ที่เหลือทุกคน รวมถึงคนที่ไม่ใช่ยิวทุกคนที่เราได้เรียกให้มาเป็นของเราก็จะแสวงหาเรา องค์เจ้าชีวิต

นี่เป็นคำพูดขององค์เจ้าชีวิตผู้ทำสิ่งเหล่านี้ †

18 ซึ่งเป็นที่รู้จักมาตงนานแล้ว ††

19 ดั่งนั้นผมขอตัดสินใจว่า เราควรเลิกสร้างปัญหาให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวเหล่านั้น ที่กำลังหันมาหาพระเจ้า 20 แต่เราควรจะเขียนจดหมายไปบอกพวกเขาว่า

อย่ากินอาหารที่สกปรกในสายตาพระเจ้า เพราะเคยเอาไป เช่นไหวรูปเคารพ

อย่าทำผิดบาปทางเพศ †

อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอ

และอย่ากินเลือด

21 เพราะกฎพวกนี้ของโมเสส ก็ได้สั่งสอนกันอยู่แล้วในทุกๆเมือง ตั้งแต่สมัยโบราณและยังคงอ่านกันอยู่ในที่ประชุมชาวยิวทุกๆวันหยุดทางศาสนา”

จดหมายถึงผู้เชื่อที่ไม่ใช่ยิว

22 แล้วพวกศิษย์เอกของพระเยซู พวกผู้นำอาวุโส และหมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหมด ตัดสินใจเลือกผู้ชายบางคนในกลุ่มพวกเขาให้เดินทางไปที่เมืองอันติโอกกับเปาโลและบารนาบัส พวกเขาเลือกยูดาสที่คนเรียกว่าบารซอบาสและสิลาส ผู้นำสองคนในหมู่พี่น้อง 23 พวกเขาฝากจดหมายไปกับสองคนนี้ด้วย ในจดหมายเขียนว่า

จากพวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้นำอาวุโส ผู้เป็นพี่น้องของคุณ

สวัสดีพี่น้องที่ไม่ใช่ยิวในเมืองอันติโอก ซีเรียและซีลีเชีย

24 เนื่องจากเราได้ยินว่า มีบางคนจากที่นี่ได้มาหาพวกคุณ และพูดบางอย่างที่สร้างปัญหาให้กับคุณ ทำให้คุณวุ่นวายใจ แต่เราไม่ได้อ่านจดหมายมา 25 พวกเราทั้งหมดจึงได้ตกลงใจที่จะเลือกผู้ชายบางคน เพื่อส่งมาหาคุณ พร้อมกับบารนาบัสและเปาโลคนที่เรารัก 26 ที่เสด็จชีวิตเพื่อพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์และองค์เจ้าชีวิตของเรา 27 ดั่งนั้นเราจึงส่งยูดาสและสิลาสมา พวกเขาจะมาเล่าเองยืนยันถึงสิ่งต่างๆที่เราได้เขียนมา 28 ทั้งพระวิญญาณบริสุทธิ์และพวกเราเห็นดีด้วยกันว่าจะไม่วางภาระอะไรให้กับพวกคุณเลย นอกจากสิ่งที่จำเป็นพวกนี้ คือ

29 คุณควรหลีกเลี่ยงจากการกินเครื่องเช่นไหวรูปเคารพ

อย่ากินเลือด

อย่ากินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย

อย่าทำบาปทางเพศ

ถ้าพวกคุณอยู่ห่างเสียจากสิ่งพวกนี้ พวกคุณก็ทำดีแล้ว ขอให้อยู่เย็นเป็นสุข

30 แล้วหมู่ประชุมของพระเจ้าก็ส่งบารนาบัส เปาโล ยูดาส และสิลาส ไปเมืองอันติโอก พวกเขาได้เรียกหมู่ประชุมของพระเจ้ามาประชุมกัน และให้จดหมายนั้นกับพวกเขา 31 เมื่อได้อ่านจดหมายแล้ว ทุกคนต่างรู้สึกพอใจและมีกำลังใจ 32 ยูดาสและสิลาสที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วย ก็พูดกับพวกพี่น้องเป็นเวลานาน ให้กำลังใจและช่วยให้พวกเขามีความเชื่อมากขึ้น 33 หลังจากที่ยูดาสและสิลาสอยู่ที่นั่นสักพักหนึ่ง ก็ถึงเวลาที่พวกเขาจะกลับไปหาพี่น้องที่ส่งพวกเขาไป พี่น้องที่เมืองอันติโอกก็ได้อวยพรให้เขาเดินทางกลับไปด้วยความปลออดภัย 34 ††

† อ้างมาจากหนังสือ อาโมส 9:11-12 †† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 45:21 † อย่านำผิดบาปทางเพศ ประโยคนี้อาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ให้จดเว้นการแต่งงานที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย” คนที่ไม่ใช่ยิวบางครั้งอนุญาตให้ญาติพี่น้องที่สนิทแต่งงานกันประเภทที่ผิดกฎโมเสส ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ เล

35 แต่เปาโลและบารนาบัสยังอยู่ในเมืองอันติโอก ได้สั่งสอนและประกาศพระคำขององค์เจ้าชีวิตเป็นชาวติรว่มกับคนอื่นอีกหลายคน

เปาโลและบารนาบัสแยกกันทำงาน

36 เวลาผ่านไปช่วงหนึ่ง เปาโลพูดกับบารนาบัสว่า “ให้เรากลับไปเยี่ยมพี่น้องในเมืองต่างๆที่เราเคยไปประกาศพระคำขององค์เจ้าชีวิตไว้กันเถอะ ไปดูสิว่าพวกเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง” 37 บารนาบัสอยากจะพายอห์นที่คนเรียกว่ามาระโกไปด้วย 38 แต่เปาโลคิดว่าทางที่ดีไม่ควรพายอห์นไป เพราะอห์นเคยทิ้งพวกเขาไปตอนที่อยู่เมืองบีมฟีเลีย และไม่ยอมช่วยงานต่อ 39 ทำให้เปาโลกับบารนาบัส ขัดแย้งกันอย่างรุนแรงจนถึงขั้นต้องแยกทางกัน บารนาบัสจึงพามาระโก นั่งเรือไปเกาะไซปรัส 40 ส่วนเปาโลเลือกสิลาส แล้วก็ไปจากเมืองนี้หลังจากที่พี่น้องฝากเปาโลไว้ให้องค์เจ้าชีวิตดูแลแล้ว 41 เปาโลเดินทางไปที่แคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเชีย เพื่อช่วยหมู่ประชุมต่างๆของพระเจ้าให้เข้มแข็งขึ้นในความเชื่อ

ทิโมธีทำงานร่วมกับเปาโลและสิลาส

16 เปาโลไปเมืองเดอริบีและเมืองลิสตราด้วย ที่นั่นมีศิษย์ยิวที่เชื่อถือในพระเยซู แต่พ่อของเขาเป็นชาวกรีก 2 ทิโมธีเป็นที่ยกย่องของพี่น้องในเมืองลิสตราและเมืองอีโคเนียม 3 เปาโลอยากได้ทิโมธีเดินทางไปด้วย จึงได้พาทิโมธีไปทำพิธีขลิบ เพราะเห็นแก่คนยิวที่อยู่นั้น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าพ่อของทิโมธีเป็นคนกรีก 4 เมื่อพวกเขาผ่านไปตามเมืองต่างๆก็ได้บอกให้พวกที่นับถือพระเยซู รู้ถึงกฎต่างๆที่พวกศิษย์เอกของพระเยซูและพวกผู้นำอาวุโสในเมืองเยรูซาเล็มได้ตกลงกันไว้ 5 จึงทำให้หมู่ประชุมของพระเจ้าทั้งหลายมีความเชื่อมากยิ่งขึ้น และมีคนมาเชื่อพระเยซูเพิ่มขึ้นทุกวัน

พระเจ้าเรียกเปาโลไปมาซิโดเนีย

6 เปาโลและคนอื่นๆที่ไปด้วย เดินทางผ่านแคว้นฟรีเจียและกาลาเทีย พระวิญญาณบริสุทธิ์ ห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าไปประกาศพระคำขององค์เจ้าชีวิตในแคว้นเอเชีย 7 เมื่อพวกเขามาถึงชายแดนของแคว้นมิเซียแล้ว พวกเขาพยายามจะเข้าไปในแคว้นบีธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูก็ห้ามไว้อีก 8 ดั่งนั้นพวกเขาจึงเดินทางผ่านแคว้นมิเซีย ไปที่เมืองโตรอัส 9 ในตอนกลางคืนเปาโลเห็นนิมิตว่า มีชายคนหนึ่งจากมาซิโดเนียได้มายืนอ่อนวอนเปาโลว่า “มาช่วยพวกเราที่แคว้นมาซิโดเนียด้วยเถิด” 10 หลังจากทีเปาโลเห็นนิมิตแล้ว พวกเรา † ก็ตัดสินใจไปที่แคว้นมาซิโดเนียทันที โดยสรุปว่า พระเจ้าเรียกพวกเราให้ไปประกาศข่าวดีกับชาวมาซิโดเนีย

ลิเดียมาเป็นลูกศิษย์ขององค์เจ้าชีวิต

11 จากเมืองโตรอัส พวกเราหนึ่งเรือตรงไปที่เกาะสาโมทรัส พอวันถัดมาพวกเราที่นั่งเรือต่อไปที่เมืองเนอโอบอลิส 12 จากที่นั่น พวกเราเดินทางไปที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งเป็นเมืองสำคัญอันดับหนึ่งในแถบนั้นของแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้นของโรม พวกเราใช้เวลาอยู่ในเมืองนี้หลายวัน

13 เมื่อถึงวันหยุดทางศาสนา พวกเราออกนอกประตูเมืองไปที่แม่น้ำ เราคิดว่าที่นั่นคงมีที่สำหรับอธิษฐาน พวกเรานั่งลงพูดคุยกับพวกผู้หญิงที่มาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น 14 มีผู้หญิงคนหนึ่งที่นั่ง ชื่อ

วีรดิ 18:6-18 †† ข้อนี้ สำเนากรีกบางฉบับ ก็เพิ่มข้อ 34 ลงไปว่า “แต่สิลาสตัดสินใจอยู่ที่นั่น” †† พวกเรา ที่ลูกผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ เปลี่ยนมาใช้คำว่า พวกเรา แสดงว่าท่านได้ร่วมเดินทางไปกับเปาโล สิลาส และทิโมธีด้วย ลูกจากร่วมเดินทางกับพวกเขาอีกทีใน 20:5-21 และ 27:1-28

ลิเดีย เป็นคนขายผ้าสีม่วง เธอมาจากเมืองทริยาทรา เธอเป็นคนที่มีนิสัยดีพระเจ้า เมื่อเธอกำลังฟังพวกเขาอยู่นั้น องค์เจ้าชีวิตก็ได้เปิดใจของเธอให้ตั้งใจฟังในสิ่งที่เปาโลกำลังพูด 15 หลังจากที่เธอและคนในบ้านทั้งหมดเข้าพิธีจุ่มน้ำแล้ว เธอขอร้องพวกเขาว่า “ถ้าพวกท่านถือว่า ดิฉันมีความเชื่อในองค์เจ้าชีวิตจริง ก็ขอให้มาพักที่บ้านของดิฉันด้วยเถิด” แล้วเธอก็ยินยอมให้พวกเขาไป

เปาโลและซิลลาสอยู่ในคุก

16 วันหนึ่งเมื่อพวกเขา กำลังจะไปสถานที่อธิษฐาน ทาสสาวคนหนึ่งพบกับพวกเขา เธอมีผีหมอดูสิงอยู่ ทำให้เธอสามารถทำนายอนาคตได้ เธอหาเงินให้กับพวกเจ้านายของเธอเป็นจำนวนมากด้วยการทำนายโชคชะตา 17 เธอติดตามเปาโลกับพวกเขา และร้องตะโกนว่า “คนพวกนี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด พวกเขาฆ่าประจักษ์พยานที่จะหลุดพ้นจากบาปให้กับพวกคุณ” 18 เธอทำอย่างนี้อยู่หลายวัน จนเปาโลทนไม่ไหว จึงหันไปพูดกับวิญญาณที่สิงเธออยู่ว่า “ในนามของพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์ เราขอส่งให้เจ้าออกมาจากร่างของเธอเดี๋ยวนี้” แล้ววิญญาณตนนั้นก็ออกร่างของเธอทันที

19 เมื่อพวกเจ้านายของเธอเห็นว่าโอกาสที่จะหาเงินนั้นหลุดลอยไปแล้ว พวกเขาจึงคว้าตัวเปาโลและซิลลาส แล้วลากตัวไปหาเจ้าหน้าที่ที่ตลาด 20 เมื่อพวกเขานำเปาโลและซิลลาสไปหาคณะผู้พิพากษาแล้ว พวกเขาก็พูดว่า “ไอ้พวกนี้เป็นชาวยิวที่เข้ามาก่อความไม่สงบในเมืองของเรา 21 พวกมันมาโฆษณาชวนเชื่อถึงประเพณีต่างๆที่ผิดกฎหมายบ้านเมือง ที่พวกเราชาวโรมันไม่สามารถจะรับหรือทำตามได้”

22 แล้วฝูงชนก็เข้ามาดูทำร้ายเปาโลกับซิลลาส คณะผู้พิพากษาเข้ามาฉีกเสื้อผ้าของเปาโลและซิลลาสออก แล้วสั่งให้เขียนตี 23 หลังจากเขียนตีไปหลายครั้งแล้ว ได้เอาตัวไปขังไว้ในคุก แล้วสั่งให้นายคุกเฝ้าควบคุมไว้อย่างแน่นหนา 24 เมื่อนายคุกได้รับคำสั่งแล้ว เขาก็ได้คุมตัวคนทั้งสองไปขังไว้ในห้องขังชั้นใน และใส่ข้อเท้าของพวกเขาย่างแน่นหนา

25 ประมาณเที่ยงคืน ในขณะที่เปาโลและซิลลาสกำลังอธิษฐาน และร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า โดยมีนักโทษคนอื่นๆกำลังฟังอยู่นั้น 26 ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง จนรากฐานของคุกสั่นสะเทือน แล้วประตูคุกทุกบานก็เปิดออกทันที ข้อเท้าเหล็กนักโทษทุกคนหลุด 27 นายคุกก็ตื่น และเมื่อเขาเห็นประตูเปิดก็คิดว่านักโทษหนีออกไปหมดแล้ว เขาจึงซักดาบออกมาเพื่อจะฆ่าตัวตาย 28 แต่เปาโลตะโกนเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย พวกเราอยู่ที่นี่ครบทุกคน”

29 ผู้คุมจึงร้องขอคนขับไฟ แล้วเขาก็วิ่งเข้าไปข้างในตัวสันเข็มด้วยความกลัว เขาหอบลงต่อหน้าเปาโลและซิลลาส 30 แล้วนำคนทั้งสองออกมาจากคุกและถามว่า “ท่านครับ ผมต้องทำอะไรถึงจะรอดได้”

31 พวกเขาตอบว่า “ให้ไว้วางใจในพระเยซูผู้เป็นองค์เจ้าชีวิต แล้วท่านจะได้หลุดพ้นจากบาป รวมทั้งคนในครัวเรือนของท่านด้วย” 32 แล้วพวกเขาประกาศพระคำของพระเจ้า ให้นายคุกรวมทั้งทุกคนที่อยู่ในครัวเรือนของเขาฟัง 33 ในคืนนั้นเอง นายคุกพาเปาโลและซิลลาสไปล้างแผล แล้วเขาและทุกคนในครัวเรือนของเขาก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในทันที 34 หลังจากนั้นนายคุกก็พาคนทั้งสองไปที่บ้าน และหาอาหารมาให้กิน เขาและทุกคนในครัวเรือนต่างก็พากันดีใจ เพราะได้ไว้วางใจในพระเจ้าแล้ว

35 พอถึงวันรุ่งขึ้น คณะผู้พิพากษาส่งเจ้าหน้าที่มาบอกว่า “ปล่อยตัวสองคนนั้นไปได้แล้ว”

36 นายคุกจึงไปบอกกับเปาโลว่า “ผู้พิพากษาส่งคนมาบอกให้ปล่อยตัวพวกท่านแล้ว ออกมาเถาะ ขอให้ไปเป็นสุขนะ”

37 แต่เปาโลพูดกับพวกเจ้าหน้าที่ว่า “พวกเราเขียนดีเราในที่สาธารณะ ทั้งๆที่ไม่มีความผิด มีหน้าข้าเราก็เป็นคนสัญชาติโรมันด้วย แล้วยังไม่ยอมเข้าคุกอีกด้วย และตอนนี้จะมาแอบ

ปล่อยเราไปอย่างลับๆได้อย่างไร ยอมไม่ได้เด็ดขาด พวกเขาเองควรจะมาพาพวกเราออกไป”

38 พวกเจ้าหน้าที่ จึงได้ไปรายงานเรื่องนี้ต่อคณะผู้พิพากษา เมื่อคณะผู้พิพากษาได้ยินว่าเปาโลและซิลลาสเป็นคนสัญชาติโรมัน พวกเขาต่างก็พากันตกใจ 39 จึงมาขอโทษคนทั้งสอง แล้วพาพวกเขาออกมาจากคุก และขอร้องให้พวกเขาออกไปจากเมือง 40 เมื่อเปาโลและซิลลาสออกจากคุกแล้ว ก็ตรงไปที่บ้านของลิเดียเพื่อพบกับพวกพี่น้องที่นั่น เปาโลและซิลลาสให้กำลังใจพวกเขาแล้วก็จากไป

เปาโลและซิลลาสในเธสะโลนิกา

17 หลังจากเดินทางผ่านเมืองอัมฟิพูรี และเมืองออปอลโลเนีย

แล้ว พวกเขาก็มาถึงเมืองเธสะโลนิกา ซึ่งมีที่ประชุมของชาวยิวอยู่ด้วย 2 เปาโลไปประชุมอย่างเคย และยังได้พูดโต้ตอบเรื่องพระคัมภีร์กับพวกเขาในวันหยุดทางศาสนาทุกอาทิตย์ติดต่อกันถึงสามวันหยุด 3 เปาโลอธิบาย และใช้พระคัมภีร์พิสูจน์ให้พวกเขาเห็นว่า กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จำเป็นต้องทนทุกข์ทรมานและฟื้นคืนจากความตาย เปาโลพูดต่อว่า “พระเยซู ที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณองค์นี้แหละ คือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่” 4 บางคนในกลุ่มนั้นก็เชื่อเปาโล จึงเข้าร่วมกับเปาโลและซิลลาส นอกจากนี้ยังมีชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าเป็นจำนวนมากเข้าร่วมกับพวกเขา และยังมีส่วนหนึ่งคนสำคัญอีกจำนวนไม่น้อยด้วย

5 แต่พวกยิวกลับอิจฉา เขาได้รวบรวมพวกอันธพาลตามท้องถนน ก่อการจลาจลทั่วเมือง พวกเขาบุกเข้าไปในบ้านของยาโสนและพยายามที่จะหาตัวเปาโลและซิลลาส เพื่อจะลากพวกเขาออกไปที่ฝูงชน 6 แต่พอหาไม่เจอ พวกเขาก็ลากยาโสนกับพี่น้องบางคนออกไปหาเจ้าหน้าที่บ้านเมือง พร้อมกับตะโกนว่า “ไอ้พวกนั้นที่ก่อความวุ่นวายไปทั่วโลก ตอนนี้อยู่ที่นี่แล้ว 7 ยาโสนก็ได้ต้อนรับไอ้พวกนั้นไว้ในบ้าน และพวกมันทุกคนได้ทำผิดกฎหมายของซีซาร์เพราะพวกมันบอกว่ามีกษัตริย์อีกองค์ชื่อเยซู”

8 เมื่อฝูงชนและเจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้ยินอย่างนั้น ก็ไม่พอใจ 9 จึงสั่งให้ยาโสนและพวกที่เหลือจ่ายค่าประกันตัว แล้วจึงปล่อยตัวไป

เปาโลและซิลลาสไปที่เมืองเบโรอา

10 ในคืนนั้นเอง พวกพี่น้องรีบส่งเปาโลและซิลลาสไปเมืองเบโรอา เมื่อสองคนไปถึงที่นั่นก็เข้าไปในที่ประชุม 11 คนยิวที่นี่มีใจกว้างกว่าคนยิวในเมืองเธสะโลนิกา พวกเขาจับพระคำอย่างเต็มใจ และศึกษาพระคัมภีร์อย่างละเอียดทุกวัน เพื่อจะได้รู้ว่าสิ่งที่เปาโลสอนนั้นจริงหรือไม่ 12 ด้วยเหตุนี้ จึงมีชาวยิวหลายคนมาเชื่อ รวมถึงผู้หญิงคนสำคัญที่เป็นชาวกรีก และผู้ชายกรีกอีกหลายคน 13 เมื่อชาวยิวในเมืองเธสะโลนิกาเห็นว่าเปาโลได้มาประกาศพระคำของพระเจ้าที่เมืองเบโรอาด้วย พวกเขาก็พากันมาที่นั่น แล้วเริ่มก่อความวุ่นวาย 14 พวกพี่น้องจึงรีบส่งเปาโลออกเดินทางไปที่ชายฝั่งทะเล แต่ซิลลาสและทิโมธียังคงอยู่ที่เมืองเบโรอา 15 คนที่ไปเป็นเพื่อนเปาโล ก็นั่งเรือไปส่งเปาโลถึงเมืองเอเธนส์ เปาโลฝากให้พวกนั้นมาบอกซิลลาสและทิโมธีด้วยว่าให้รีบมาหาเขาเร็วๆพวกนั้นก็กลับไปเมืองเบโรอา

เปาโลอยู่ในเมืองเอเธนส์

16 ขณะที่เปาโลกำลังรอคอยซิลลาสและทิโมธีอยู่ที่เมืองเอเธนส์นั้น เปาโลกลุ่มออกกลุ่มใจมาก เพราะเขาเห็นรูปเคารพเต็มบ้านเต็มเมือง

17 เขาจึงพูดโต้ตอบกับชาวยิวและชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าในที่ประชุมชาวยิว และกับคนที่เขาพบตามตลาดทุกวัน 18 พวกนักปราชญ์เอปิคูเรียน † และพวกสโตอิก †† บางคนได้เถียงกับเขา บางคนพูดว่า “เขาพาลามเรื่องอะไรหรือ” บางคนพูดว่า “ดูเหมือน

เขาจะพูดถึงพระของคนต่างชาตินะ” ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเปาโลกำลังสอนเรื่องพระเยซู และการฟื้นขึ้นจากความตาย 19 พวกเขาจึงนำตัวเปาโลไปที่สภาอารีโอปากัสแล้วพูดว่า “ช่วยอธิบายคำสอนใหม่ของท่านให้เราหน่อย 20 เพราะท่านได้เอาสิ่งที่แปลกหามาเล่าให้ฟัง เราจึงอยากรู้ว่ามันหมายถึงอะไร” 21 (ชาวเอเธนส์และชาวต่างชาติที่อาศัยอยู่ที่นั่น วันๆไม่ทำอะไรเลยนอกจากพูดคุยและฟังแต่เรื่องใหม่ๆ)

22 เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าสภาอารีโอปากัสแล้วพูดว่า “ชาวเอเธนส์ทั้งหลาย ผมสังเกตว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนามาก 23 เพราะผมได้เดินไปรอบๆและสังเกตเห็นสิ่งต่างๆที่ท่านบูชา ผมเห็นแท่นบูชาแท่นหนึ่งเขียนว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ ผมกำลังประกาศถึงพระเจ้าที่ท่านบูชาโดยไม่รู้จักรองนี้แหละ 24 พระองค์เป็นพระเจ้าผู้สร้างโลกและทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ พระองค์เป็นเจ้าของท้องฟ้าและแผ่นดินโลกนี้ พระองค์จึงไม่ได้อยู่ในวัดที่มีมนุษย์สร้างขึ้น 25 พระเจ้าไม่ต้องให้มนุษย์มารับใช้ หรือทำเหมือนกับว่าพระองค์ขาดอะไรอยู่ แต่เป็นพระองค์ต่างหากที่ให้อชีวิต ลมหายใจ และทุกสิ่งทุกอย่างกับมนุษย์ 26 พระองค์ได้ทำให้ชนชาติต่างๆเกิดขึ้นมาจากคนคนเดียว เพื่อพวกเขาจะได้ตั้งรกรากอยู่ทั่วโลก และพระองค์ได้กำหนดเวลาและเขตแดนให้กับพวกเขาอยู่ 27 พระองค์ประสงค์ให้พวกเขาแสวงหาพระองค์ เมื่อบางทีเขาอาจจะไขว่คว้าหาพระองค์แล้วจะได้พบพระองค์ ความจริงแล้วพระองค์ไม่ได้อยู่ห่างไกลจากพวกเราแต่ละคน 28 เพราะในพระองค์ เราถึงมีชีวิตเคลื่อนไหวได้และเป็นอยู่นี้ เหมือนกับที่กรีซของท่านผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า

‘ด้วยว่าพวกเราคือลูกหลานของพระองค์’

29 ในเมื่อพวกเราเป็นลูกหลานของพระเจ้าแล้ว พวกเราก็ไม่ควรจะคิดว่า พระองค์เป็นเหมือนรูปปั้นที่คนได้คิดออกแบบทำขึ้นจากทองคำ เงิน หรือหิน 30 ในอดีตพระเจ้าได้มองข้ามเรื่องนี้ไป เพราะคนไม่เข้าใจพระองค์อย่างถ่องแท้ แต่ตอนนี้พระองค์ได้ส่งมนุษย์ทุกคนในทุกที่ให้กลับตัวกลับใจเสียใหม่ 31 เพราะพระองค์ได้กำหนดวันที่พระองค์จะพิพากษาโลกนี้อย่างยุติธรรม โดยชายคนหนึ่งซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้ง และพระองค์ก็พิสูจน์เรื่องนี้ให้ทุกคนเห็น โดยทำให้ชายคนนั้นฟื้นขึ้นจากความตาย”

32 เมื่อได้ยินเรื่องการฟื้นขึ้นจากความตาย บางคนก็หัวเราะเยาะ แต่บางคนก็พูดว่า “เราอยากฟังท่านพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก” 33 แล้วเปาโลก็ไปจากที่นั่น 34 มีบางคนได้มาเข้าร่วมกับเปาโลและเชื่อ ในคนเหล่านั้นมีดีโอนิสทัสสมาชิกของสภาอารีโอปากัส ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งชื่อดามาริสและคนอื่นๆด้วย

เปาโลในเมืองโครินธ์

18 หลังจากนั้นเปาโลก็ออกจากเมืองเอเธนส์ไปที่เมืองโครินธ์ 2 เขาได้พบกับคนยิวชื่อ อาควิลลาที่เกิดในแคว้นปอนทัส อาควิลลากับภรรยาที่ชื่อ ปริสซิลลา เพิ่งมาจากอิตาลี เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัส † ส่งให้ชาวยิวทุกคนออกจากกรุงโรม เปาโลไปหาพวกเขา 3 เพราะเปาโลและอาควิลลาเป็นช่างเย็บหนังเหมือนกัน เปาโลก็เลยทำงานอยู่กับพวกเขา 4 ทุกวันหยุดทางศาสนา เปาโลก็จะไปพูดโต้ตอบกันในที่ประชุมชาวยิว เพื่อพยายามชักชวนชาวยิวและชาวกรีกให้มาเชื่อในพระเยซู 5 เมื่อสิลาสและทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลทุ่มเทเวลาทั้งหมดของเขาประกาศพระคำและพยายามจะให้ชาวยิวรู้ว่าพระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ 6 เมื่อพวกนั้นต่อต้านและพูดจาหยาบคายกับเปาโล เปาโลก็สะบัดเสื้อผ้า †† ของเขา และพูดว่า “

† พวกนักปราชญ์เป็นศิษย์เรียน เชื่อว่าเป้าหมายของชีวิตคือความสุขสนุกสนานโดยเฉพาะทางใจ †† พวกสโตอิก เชื่อว่าชีวิตไม่ควรมัวอารมณ์สนุกสนานหรืออารมณ์เศร้า † คลาวดิอัส จักรพรรดิของโรมัน ปกครองบ้านเมืองอยู่ในช่วง ค.ศ. 41-54 (พ.ศ. 584-597) เขาไล่พวกยิวออกจากกรุงโรมในปี ค.ศ. 49 (พ.ศ. 592) †† สะบัดเสื้อผ้า เป็นการเตือนที่แสดงว่าเปาโลจะไม่พูดในที่ประชุมชาวยิวที่นั่นอีกแล้ว

ชีวิตใครก็รับผิดชอบกันเอาเองก็แล้วกัน ผมทำดีที่สุดแล้ว ต่อไปนี้ผมจะไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว” 7 เปาโลก็ออกจากที่ประชุมชาวยิวตรงไปที่บ้านของชายชื่อ ทิทอัสตุสทัส ซึ่งไม่ใช่คนยิว แต่นับถือพระเจ้า บ้านของเขายู่ถัดจากที่ประชุมชาวยิว 8 คริสปัส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมชาวยิว พร้อมกับสมาชิกในครอบครัวทุกคน ก็หันมาไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต ชาวโครินธ์อีกจำนวนมากที่ได้ฟังเปาโลพูดก็ได้ไว้วางใจด้วย และเขาพิริจุ่มน้ำ

9 คืนหนึ่งองค์เจ้าชีวิตพูดกับเปาโลในนิมิตว่า “ไม่ต้องกังวลประกาศต่อไป อย่าเจียบเฉย 10 เพราะเราอยู่กับเจ้า จะไม่มีใครเข้ามาจู่โจมทำร้ายเจ้าได้ เพราะเรามีคนอยู่มาคุ้มภัยในเมืองนี้” 11 เปาโลจึงสอนพระคำของพระเจ้าอยู่ที่เมืองนั้นต่อไปอีกหนึ่งปีครึ่ง

เปาโลถูกนำตัวไปพบกัลลิโอ

12 ตอนที่กัลลิโอ † เป็นผู้ว่าแคว้นอาคาญา ชาวยิวรวมตัวกันเข้าทำร้ายเปาโล และพาเขาไปที่ศาล 13 พวกเขาบอกว่า “ชายคนนี้ชักชวนให้คนไปกราบไหว้พระเจ้าในทางที่ขัดกับกฎของเรา” 14 พอเปาโลจะอ้าปากพูด กัลลิโอก็พูดกับชาวยิวว่า “ถ้าเรื่องนั้นมันเกี่ยวกับความผิดหรือคดีร้ายแรง เราก็จะฟังพวกท่าน 15 แต่นี่มันเป็นเรื่องโต้แย้งเกี่ยวกับคำสอนต่างๆ ข้อต่างๆและกฎปฏิบัติของพวกท่าน ไปจัดการกันเอาเองก็แล้วกัน เราไม่ข้องเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้” 16 แล้วกัลลิโอก็ไล่คนทั้งหมดออกไปจากศาล

17 พวกฝูงชนจึงไปคว้าตัวโสสเธเนส ซึ่งเป็นหัวหน้าที่ประชุมชาวยิวมาทุบตีต่อหน้าศาล แต่กัลลิโอก็ไม่สนใจใยดีอะไรทั้งสิ้น

เปาโลกลับถึงเมืองอันโทอิก

18 เปาโลอยู่ที่นั่นต่อไปอีกหลายวัน แล้วจึงลาพวกพี่น้องลงเรือไปที่แคว้นซีเรีย ปริสซิลลาและอาควิลลาก็ไปกับเขาด้วย แต่ก่อนที่เปาโลจะจากไป เขาโกนหัว †† เพราะได้สาบานตนเอาไว้กับพระเจ้าที่เมืองเคนเดรีย 19 เมื่อพวกเขามาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลก็ปล่อยปริสซิลลาและอาควิลลาไว้ที่นั่น ในระหว่างที่เปาโลอยู่ที่นั่น เขาเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว และพูดโต้ตอบกับพวกชาวยิวในนั้น 20 เมื่อพวกนั้นขอร้องให้เปาโลพักอยู่ที่นั่นต่อไปอีก เปาโลไม่ยอม 21 แต่ก่อนที่เขาจะจากไปเขาได้พูดว่า “ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้า ผมจะกลับมาหาพวกคุณอีก” แล้วเปาโลก็นั่งเรือไปจากเมืองเอเฟซัส

22 เมื่อมาถึงเมืองซีซารียา เปาโลไปพักที่ท่าเรือประชุมของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มแล้วจึงลงไปที่เมืองอันโทอิก 23 หลังจากอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง เปาโลก็เดินทางไปเยี่ยมตามที่ต่างๆทั่วแคว้นกาลาเทีย และแคว้นฟรีเจีย เพื่อช่วยพวกศิษย์ของพระเยซูให้มีความเชื่อเข้มแข็งขึ้น

อปอลโลในเมืองเอเฟซัสและแคว้นอาคาญา

24 มีชาวยิวคนหนึ่งชื่อ อปอลโล เกิดที่เมืองอเล็กซานเดรีย เป็นชายที่มีการศึกษาดีและอ้างชื่อพระคัมภีร์ได้อย่างคล่องแคล่ว 25 เขาได้รับการสั่งสอนให้รู้ถึงแนวทางขององค์เจ้าชีวิต และเขาได้พูดและสั่งสอนเรื่องของพระเยซู ด้วยความกระตือรือร้นและถูกต้องแม่นยำ ถึงแม้ว่าเขาจะรู้แค่เรื่องการทำให้พิริจุ่มน้ำของยอห์นเท่านั้น 26 อปอลโล เริ่มพูดเรื่องของพระเยซูอย่างกล้าหาญในที่ประชุมชาวยิว เมื่อปริสซิลลาและอาควิลลามาก็ได้ยินเข้า ก็พาอปอลโลหลบมาข้างๆและอธิบายเรื่องแนวทางของพระเจ้าให้เขา รู้อย่างถูกต้องยิ่งขึ้น 27 เมื่ออปอลโลอยากจะไปที่แคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็ให้กำลังใจเขา และเขียนจดหมายไปถึงพวกศิษย์ของพระเยซูที่อยู่ที่นั่นให้ต้อนรับเขาด้วย เมื่ออปอลโลไปถึงแคว้นอาคาญา เขาได้ช่วยเหลือคนพวกนั้นที่ได้มาไว้วางใจใน

† กัลลิโอ เป็นผู้ว่าของแคว้นอาคาญา ในปี ค.ศ. 51 (พ.ศ. 594) †† โคนหัว ชาวยิวทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการแสดงว่าช่วงเวลาของคำสาบานต่อพระเจ้าสิ้นสุดลง

พระเยซูเพราะความเมตตาการุณาของพระเจ้า²⁸ จากการใช้แย้งกันที่สาธารณะ อปอลโลได้ทำให้พวกยิวพ่ายแพ้หมดท่า เขายกข้อพระคัมภีร์มาแสดงให้เห็นว่า พระเยซูคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

เปาโลอยู่ในเมืองเอเฟซัส

19 ในระหว่างที่อปอลโลอยู่ที่เมืองโครินธ์ เปาโลได้ใช้เส้นทางภายในผ่านหุบเขาต่าง ๆ มาจนถึงเมืองเอเฟซัส และพบกับศิษย์บางคนของพระเยซูที่นั่น² เขาถามพวกนั้นว่า “ตอนที่พวกท่านเชื่อในพระเยซูนั้น ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า” พวกเขาตอบว่า “พวกเรายังไม่เคยได้ยินเลยว่ามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย”³ เปาโลถามต่อว่า “ถ้าอย่างนั้น ได้รับพิธีจุ่มน้ำแบบไหน” พวกเขาตอบว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์น”

⁴ เปาโลจึงบอกว่า “พิธีจุ่มน้ำของยอห์นนั้น ทำเพื่อแสดงว่าคุณกลับตัวกลับใจแล้ว เขาเคยบอกคนให้เชื่อคนๆหนึ่งที่จะมาภายหลังเขา ซึ่งคนนั้นคือพระเยซู”

⁵ เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในนามของพระเยซูเจ้า⁶ หลังจากเปาโลวางมือลงบนพวกเขา[†] พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็มาอยู่กับพวกเขา แล้วพวกเขาก็เริ่มพูดภาษาที่ไม่รู้จัก^{††} และได้พูดแทนพระเจ้าด้วย⁷ พวกเขา มีอยู่ทั้งหมดประมาณสิบสองคน

⁸ เป็นเวลาสามเดือนที่เปาโลได้เข้าไปในที่ประชุมชาวยิว ประกาศถ้อยคำของพระเจ้าด้วยใจกล้า พูดโต้ตอบกันและชักชวนชาวยิวให้มาเชื่อเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า⁹ แต่บางคนหัวดีไม่ยอมเชื่อ และพูดจาว่าร้ายแนวทางขององค์เจ้าชีวิต ดังนั้นเปาโลจึงแยกจากพวกเขา และพาพวกศิษย์ของพระเยซูไปกับเขาด้วย และทุกวันเขาก็จะไปพูดโต้ตอบกันที่ห้องบรรยายของทีร์นีส¹⁰ เขาทำอย่างนี้อยู่สองปี จึงทำให้คนที่อาศัยอยู่ในแคว้นเอเชียทั้งชาวยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวได้ยินพระคำขององค์เจ้าชีวิตกันหมดทุกคน

ลูกชายของเสวา

¹¹ ในตอนนั้นพระเจ้ากำลังทำเรื่องอัศจรรย์อันเหลือเชื่อผ่านมือของเปาโล¹² แม้แต่ผ้าขีดหน้ากับผ้ากันเปื้อนที่เปาโลจับ เมื่อเอาไปวางไว้ที่ตัวคนป่วย โรคภัยไข้เจ็บก็หายไป และพวกผีชั่วก็ออกจากร่างไปด้วย

¹³ มีชาวยิวบางคนเป็นหมอมือ เที้ยวเดินไปมาตามที่ต่างๆ เพื่อขับไล่ผีชั่ว โดยพยายามอ้างชื่อของพระเยซูกับคนที่ถูกผีชั่วสิงว่า “เราขอสิ่งพวกเจ้าให้ออกมาโดยพระเยซู ผู้ที่เปาโลประกาศนั้น”

¹⁴ เสวาเป็นหัวหน้านักบวชที่โดดเด่นคนหนึ่ง ลูกชายทั้งเจ็ดคนของเขาก็กำลังทำอย่างนี้¹⁵ แต่ผีชั่วพูดกับพวกเขาว่า “พระเยซูเราก็รู้จัก เปาโลเราก็รู้จัก แต่พวกเอ็งเป็นใครกัน”

¹⁶ แล้วชายคนที่ถูกผีชั่วสิงอยู่ก็กระโจนใส่พวกนั้น และทำร้ายพวกเขา พวกเขาต่างก็วิ่งหนีออกมาจากบ้านตัวล่อนจ้อนบาดเจ็บสาหัสระบอบ¹⁷ ทุกคนที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส ทั้งคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว รู้เรื่องนี้กันหมด ทำให้ทุกคนกลัว และชื่อของพระเยซูเจ้าก็ได้รับการยกย่องมากยิ่งขึ้น¹⁸ มีหลายคนที่ไม่เชื่อในพระเยซู ได้มาสารภาพในเรื่องไม่ดีงามที่พวกเขาได้ทำ¹⁹ มีหลายคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา รวบรวมหนังสือที่ทำเวทมนตร์คาถาออกมาเผาไฟต่อหน้าทุกคน พวกเขาคำนวณราคาของหนังสือทั้งหมดนั้น พบว่าเป็นเงินถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน^{‡20} เหตุการณ์ที่เติมไปด้วยฤทธิ์เดชอย่างนี้ ทำให้พระคำขององค์เจ้าชีวิต แพร่ขยายต่อไป และเกิดผลมาก

[†] วางมือลงบนพวกเขา เป็นท่าทางที่มากับการอธิษฐาน เป็นการขอให้พระเจ้าอวยพรแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องเป็นพิเศษ^{††} ภาษาที่ไม่รู้จัก คือภาษาที่ไม่เคยเรียนรู้หรือพูดได้มาก่อนเลย[‡] เหรียญเงิน อาจเป็นเงินเหรียญของกรีกหนึ่งเหรียญสามารถเป็นค่าแรงงานคนงานต่อหนึ่งวัน

เปาโลวางแผนเดินทาง

²¹ หลังจากเรื่องนี้เกิดขึ้น เปาโลตัดสินใจที่จะเดินทางผ่านแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเพื่อไปที่เมืองเยรูซาเล็ม เขาพูดว่า “หลังจากที่ผมไปที่นั่นแล้ว ผมต้องไปกรุงโรมด้วย”²² เขาจึงส่งทิโมธีและเอรัสทัส ผู้ช่วยทั้งสองคนของเขาไปที่แคว้นมาซิโดเนีย ส่วนตัวเขาเองอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

ความยุ่งยากในเมืองเอเฟซัส

²³ ในช่วงนั้นที่เมืองเอเฟซัสเกิดความวุ่นวายอย่างรุนแรงขึ้น เนื่องจากคำสอนเรื่องแนวทางขององค์เจ้าชีวิต²⁴ มีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เขาเป็นช่างเงิน เขาเอาเงินมาทำเป็นรูปจำลองวัดของเทพธิดาอารเทมิส ซึ่งทำรายได้ให้กับพวกช่างฝีมือเป็นอันมาก²⁵ เดเมตรีอัส จึงเรียกพวกช่างฝีมือพวกนั้นที่มีอาชีพเดียวกันมาประชุม และพูดว่า “ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าพวกเรามีรายได้ดีจากงานนี้²⁶ ท่านก็เห็นและได้ยินแล้วว่า ไอ้เปาโลคนนี้ได้ชักชวนและเปลี่ยนความคิดของคนเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่แต่ที่เมืองเอเฟซัสที่ท่านนี้ แต่เกือบจะทั่วแคว้นเอเชีย มันบอกว่าพระเจ้าที่สร้างขึ้นจากมือมนุษย์ไม่ใช่พระเจ้าเที่ยงแท้²⁷ คำสอนนั้นอันตรายมาก นอกจากจะทำให้อาชีพของพวกเราต้องเสียชื่อเสียงไปแล้ว ยังทำให้วัดของเทพธิดาอารเทมิสหมดความหมายไปด้วย และความยิ่งใหญ่ของนางที่คนทั่วแคว้นเอเชียและทั่วโลกเคารพบูชา ก็จะสูญสิ้นไปด้วย”

²⁸ เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนี้ ก็โกรธและให้ร้องว่า “อารเทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่”²⁹ ทั่วทั้งเมืองก็วุ่นวาย สับสนกันไปหมด พวกเขาวิ่งกรูกันเข้าไปในโรงละคร พร้อมกับลากชาวมาซิโดเนียสองคน คือกายอัสและอริสทาร์คัสเพื่อนร่วมทางของเปาโล เข้าไปกับพวกเขาด้วย³⁰ ฝ่ายเปาโลอยากจะทำอะไรก็ทำไปอยู่ต่อหน้าฝูงชน แต่พวกศิษย์ของพระเยซูไม่ยอมให้ไป³¹ เจ้าหน้าที่ปกครองแคว้นบางคน ที่เป็นเพื่อนของเปาโล ได้ฝากคำพูดมาถึงเขา อ้อนวอนไม่ให้เขาเสี่ยงเข้าไปในโรงละคร³² ผู้คนต่างคนต่างร้องตะโกนกัน จนที่ประชุมวุ่นวายไปหมด แต่คนส่วนใหญ่ก็ไม่ว่าหรือว่าเขาจะมาชุมนุมกันทำไม³³ บางคนในฝูงชนบอกให้อเล็กซานเดอร์รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะตอนนั้นเขาถูกชาวยิว ผลักออกไปยืนอยู่ข้างหน้า เขาจึงยกมือขึ้นให้ฝูงชนเงียบ และพยายามที่จะพูดแก้ต่างต่อหน้าคนที่มาชุมนุมนั้น

³⁴ เมื่อพวกเขาเห็นว่าอเล็กซานเดอร์เป็นคนยิว พวกเขา ก็ร้องตะโกนเป็นเสียงเดียวกันว่า “อารเทมิส เทพธิดาของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่” ร้องอยู่อย่างนั้นประมาณสองชั่วโมง

³⁵ ฝ่ายผู้ปกครองเมืองบอกให้ฝูงชนอยู่ในความสงบ และพูดว่า “พี่น้องชาวเอเฟซัส มีใครบ้างในโลกนี้ที่ยังไม่รู้ว่ามีเมืองเอเฟซัสเป็นผู้ดูแลวัดของอารเทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้รักษาหินศักดิ์สิทธิ์[†] ที่หล่นมาจากท้องฟ้า³⁶ ไม่มีอะไรใหม่ล่ะ เพราะฉะนั้นพวกท่านต้องใจเย็นๆ ไม่ทำอะไรที่โง่เขลา³⁷ พวกท่านได้เอาชายสองคนนี่[‡] มาที่นี่ ทั้งที่พวกเขาไม่ได้ปล้นวัดหรือดูหมิ่นเทพธิดาของพวกเรา³⁸ ถ้าเดเมตรีอัสและพวกช่างฝีมือที่ทำงานกับเขากล่าวหาใคร ศาลก็เปิดอยู่ คณะผู้พิพากษาก็พร้อม ให้พวกเขาไปฟ้องร้องกันเองที่นั่นสิ³⁹ แต่ถ้าพวกท่านยังมีเรื่องอื่นอีก ก็ให้ไปตกลงกันในที่ประชุมปกติเถอะ⁴⁰ แค่นี้พวกเรา ก็เสียงมากแล้วที่จะถูกกล่าวหาว่าก่อการจลาจลขึ้นในวันนี้ เพราะพวกเราไม่มีข้ออ้างอะไรเลย ที่มาชุมนุมกันในวันนี้”⁴¹ เมื่อเขาพูดจบ ก็สั่งให้เลิกชุมนุมกัน

^{††} หินศักดิ์สิทธิ์ ประชาชนมักจะจัดตั้งหินขึ้นมากมายเพื่อให้เป็นสถานที่พิเศษใช้สำหรับบูชาพระเทียมเท็จ^{‡‡} ชายสองคนนี่ หมายถึงกายอัส และอริสทาร์คัสทั้งคู่ร่วมเดินทางไปกับเปาโล

เปาโลเดินทางไปแคว้นมาซิโดเนียและกรีซ

20 เมื่อความวุ่นวายสงบลง เปาโลเรียกพวกศิษย์ของพระเยซูมาพบกัน หลังจากพูดให้กำลังใจพวกเขาแล้ว เปาโลก็บอกลาและไปที่แคว้นมาซิโดเนีย² เปาโลได้ให้กำลังใจกับพวกศิษย์ของพระเยซูตามที่ต่างๆที่เขาผ่านไปนั้น จนมาถึงแคว้นกรีซ³ เขาพักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อเขาเตรียมที่จะลงเรือไปซีเรีย เขารู้ว่ามีพวกยิววางแผนจะมาหาเขา เปาโลจึงตัดสินใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนียแทน⁴ เขามีเพื่อนร่วมเดินทางไปด้วยคือ โสปาเทอร์ลูกชายของบิรัสชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัส กับเสกุนตัสชาวเมืองเธสโลนิกา กายอัสจากเดอโรบี และทิโมธี ที่ติดกับกับโตรฟีมีสที่มาจากแคว้นเอเชีย⁵ คนทั้งหมดนี้เดินทางล่องหน้ำไปคอยพวกเราที่เมืองโตรอัส⁶ หลังจากวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ พวกเราก็ลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี ห้าวันต่อมา พวกเราไปสมทบกับพวกเขาที่เมืองโตรอัส และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลไปเยี่ยมเมืองโตรอัสเป็นครั้งสุดท้าย

7 ในวันอาทิตย์[†] ขณะที่เราประชุมกันเพื่อหักขนมปัง เปาโลคุยกับพวกเขาจนถึงเที่ยงคืน เพราะเปาโลตั้งใจจะออกจากเมืองในวันรุ่งขึ้น⁸ ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้น มีตะเกียงอยู่หลายดวง⁹ ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัส นั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง เขาง่วงนอนมาก จึงหลับไปขณะที่เปาโลยังพูดอยู่ และตกลงมาจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกตัวเขาขึ้นมาก็พบว่าเขาตายเสียแล้ว¹⁰ เปาโลจึงลงไปและก้มตัวลงไปกอดร่างของยูทีกัสแล้วพูดว่า “ไม่ต้องเป็นห่วง เพราะเขายังมีชีวิตอยู่”¹¹ จากนั้นเปาโลก็ขึ้นไปชั้นบน หักขนมปังและกินอาหารกัน และพูดกับพวกหนุ่มต่อไปจนถึงเช้ามืดแล้วจึงจากไป¹² พวกเขา ก็พาชายหนุ่มคนที่ฟื้นจากความตายกลับบ้าน และทุกคนก็รู้สึกปลาบปลื้มใจมาก

การเดินทางจากเมืองโตรอัสไปเมืองมิเลทัส

13 เปาโลตั้งใจจะเดินทางไปเมืองอัสโอสทางบก จึงจัดการให้พวกเราขึ้นเรือล่องหน้ำไปก่อน แล้วค่อยแวะรับเราขึ้นเรือที่นั่น¹⁴ เมื่อเปาโลพบพวกเราที่เมืองอัสโอส เราขึ้นเรือมุ่งหน้าไปเมืองมิทิลินี¹⁵ ในวันรุ่งขึ้น เราแล่นเรือออกจากมิทิลินี ไปถึงบริเวณฝั่งตรงข้ามกับเกาะคีโอส พอวันต่อมาเราก็แล่นเรือมาถึงเกาะสามอส และอีกวันต่อมาเราได้มาถึงเมืองมิเลทัส¹⁶ เปาโลตัดสินใจว่าจะแล่นผ่านเมืองเอเฟซัสไปเลย จะได้ไม่ต้องเสียเวลาที่แคว้นเอเชีย เพราะถ้าเป็นไปได้ เขาจะรีบไปถึงเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันเพ็นเทคอสต์

เปาโลพบกับคณะผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมเอเฟซัส

17 ตอนเปาโลอยู่ที่เมืองมิเลทัส เปาโลฝากข้อความไปให้พวกผู้นำอาวุโสที่หมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเอเฟซัสให้มาเจอกันที่นั่น¹⁸ เมื่อพวกนั้นมาถึง เปาโลพูดว่า “คุณก็รู้ว่า ตลอดเวลาที่ผมอยู่กับพวกคุณ ผมใช้ชีวิตอย่างไร นับตั้งแต่วันแรกที่ผมมาถึงแคว้นเอเชียนี้¹⁹ ผมรับใช้องค์เจ้าชีวิตอย่างอ่อนน้อมต่อมตนและหน้าตาให้ล ผมผ่านความทุกข์ยากลำบากมากมายจากแผนร้ายต่างๆของพวกยิว²⁰ คุณก็รู้ว่าสิ่งที่ประไรชนกับพวกคุณ ผมไม่เคยลังเลที่จะบอกให้รู้เลย ซ้ำยังสอนให้ทั้งในสาธารณะและที่บ้านอีกด้วย²¹ ผมเตือนหมดทุกคน ไม่ว่าจะเป็นคนยิวหรือคนกรีกให้กลับตัวกลับใจ กลับมาหาพระเจ้า และให้ไว้วางใจในพระเยซูเจ้าของเรา²² ตอนนั้นผมจะต้องไปเมืองเยรูซาเล็มตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์สั่ง ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดอะไรขึ้นกับผมที่นั่นบ้าง²³ รู้แต่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เตือนผมในทุกเมืองที่ไปว่า

† วันอาทิตย์ หรือ “วันแรกของสัปดาห์” ชาวยิวถือว่าวันนี้เริ่มขึ้นเมื่อพระอาทิตย์ตกดินในเย็นวันเสาร์ แต่ถ้าถ้าวัดตามเวลาของกรีก การประชุมนี้จะตรงกับคืนวันอาทิตย์

ทั้งคุก ทั้งความทุกข์ยากลำบาก กำลังรอผมอยู่ที่เมืองเยรูซาเล็ม²⁴ แต่ผมไม่สนใจหรอกว่าอะไรจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของผม ขอเพียงแต่ให้ผมวิ่งถึงเส้นชัย และทำงานที่พระเยซูเจ้ามอบหมายไว้ให้สำเร็จก็พอแล้ว งานนั้นก็คือการประกาศข่าวดีเรื่องความเมตตาคุณของพระเจ้า

25 ผมรู้ว่าต่อไปนี้จะไม่มีใครเลยในพวกคุณ ที่ผมได้ตระเวนไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าให้ฟังนั้น จะได้เห็นหน้าผมอีก²⁶ ดังนั้นผมขอฝากให้รู้ต่อนี้เลยว่า ถ้าหากมีใครในพวกคุณหลงหาย อยู่มาโทษผมก็แล้วกัน²⁷ เพราะผมได้บอกเรื่องที่เราจะเอาใจให้พวกคุณอย่างครบถ้วนแล้ว²⁸ ระวังตัวเองกับฝูงชนทั้งหลายที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตั้งให้คุณเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดู ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระเจ้า^{††} ที่พระองค์ได้ชื่อมาด้วยเลือดของพระบุตรของพระองค์เอง²⁹ ผมรู้ว่าเมื่อผมจากไป จะมีคนอื่นที่ เป็นเหมือนฝูงหมาป่าดุร้ายเข้ามาทำร้ายฝูงชนของพระเจ้า³⁰ แม้แต่พวกคุณเองบางคน ก็จะพูดบิดเบือนความจริง เพื่อล่อพวกศิษย์ของพระเยซูให้ไปติดตามพวกเขาแทน³¹ ฉะนั้น ระวังตัวไว้ให้ดี จำไว้ว่าเวลาสองเวลาสามปีมานี้ ผมได้ตักเตือนพวกคุณแต่ละคนด้วยน้ำตามูตตลอด ไม่เคยหยุดเลยทั้งกลางวันและกลางคืน³² และเดี๋ยวนี้ ผมขอมอบพวกคุณไว้กับพระเจ้า และกับพระคำเรื่องความเมตตาคุณของพระองค์ ที่จะทำให้คุณเข้มแข็งขึ้น และจะทำให้คุณเป็นผู้รับมรดกร่วมกับคนพวกนั้นทั้งหมดที่พระเจ้าได้แยกออกมาไว้เป็นของพระองค์³³ ผมไม่เคยคิดอยากจะได้เงินทอง หรือเสื้อผ้าของใครเลย³⁴ พวกคุณก็รู้ว่า ผมได้ทำงานเลี้ยงดูตัวเองและคนที่อยู่กับผม ด้วยมือทั้งสองของผมนี้³⁵ ที่ผมทำอย่างนี้ ก็เพื่อพวกคุณจะได้เห็นว่าเราจะต้องทำงานหนักเพื่อจะได้ช่วยเหลือคนที่ขัดสน จำคำพูดของพระเยซูเจ้าไว้ให้ดีที่ว่า ‘การให้เป็นเกียรติมากกว่าการรับ’³⁶ หลังจากเปาโลพูดเสร็จแล้ว เขาก็คุกเข่าลงพร้อมกับทุกคน และเขาได้อธิษฐาน³⁷ ทุกคนร้องให้สละอีกสละอีกพากันกอดคอและจูบเปาโล³⁸ พวกเขาเสียใจมากที่เปาโลบอกว่า จะไม่ได้เห็นหน้าเขาอีกแล้ว จากนั้นก็พากันไปส่งเปาโลที่เรือ

เปาโลไปเมืองเยรูซาเล็ม

21 หลังจากแยกกันแล้ว พวกเราแล่นเรือตรงไปที่เกาะโคส และมาถึงเกาะโรดส์ในวันรุ่งขึ้น จากที่นั่นเราแล่นเรือต่อไปถึงเมืองปาทรา² และพบเรือลำหนึ่งที่จะไปเมืองฟินีเชีย พวกเราจึงขึ้นเรือลำนั้นแล่นต่อไป³ เรามองเห็นเกาะไซปรัส และแล่นผ่านทางขวาของเกาะไปแคว้นซีเรีย เรือไปจอดที่เมืองไทระเพื่อถ่ายสินค้าขึ้นท่า⁴ พวกเราพบพวกศิษย์ของพระเยซูที่นั่นด้วย จึงพักอยู่กับพวกเขาเจ็ดวัน พระวิญญาณบริสุทธิ์จิตใจพวกเขาให้บอกกับเปาโลว่าอย่าไปเมืองเยรูซาเล็ม⁵ เมื่อถึงเวลาที่พวกเราจะต้องเดินทางต่อแล้ว พวกเราทั้งหมดพร้อมทั้งลูกเมีย ออกมาส่งพวกเราที่นอกเมือง เมื่อมาถึงชายหาดพวกเราคุกเข่าลงอธิษฐาน⁶ แล้วว่าลากัน จากนั้นพวกเราจึงลงเรือ ส่วนพวกเรากลับบ้านไป

7 พวกเราแล่นจากเมืองไทระมาจอดที่เมืองทอลเลเมอัส เราได้ไปเยี่ยมเยียนพี่น้องที่นั่น และพักอยู่กับพวกเขาหนึ่งวัน⁸ วันต่อมาเราเดินทางต่อจนมาถึงเมืองซีซารียา และแวะไปที่บ้านของฟิลิปและพักอยู่กับเขา เขาเป็นคนประกาศข่าวดีของพระเจ้าและเป็นหนึ่งในเจ็ดคน (ที่ถูกเลือกให้มาช่วยแจกอาหารในเมืองเยรูซาเล็ม)⁹ ฟิลิปมีลูกสาวสี่คนที่ยังเป็นโสดอยู่ และเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าด้วย¹⁰ หลังจากที่พักอยู่ที่นั่นหลายวันก็มีผู้พูดแทนพระเจ้า ชื่ออากาบัส มาจากแคว้นยูเดีย¹¹ เขาเข้ามาหาพวกเรา และเอาเข็มขัดของเปาโลมามัดมือมัดเท้าของเขาเอง แล้วพูดว่า “

†† หมู่ประชุมของพระเจ้า ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า ‘หมู่ประชุมขององค์เจ้าชีวิต’ † เลือกของพระบุตรของพระองค์เอง หรือฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า ‘เลือกของพระองค์เอง’ †† ที่ถูกเลือก ... ในเมืองเยรูซาเล็ม ดูกิจการ 6:5

พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็บอกว่า “ชาวยิวในเยรูซาเล็มจะมัดคนที่เป็
นเจ้าของเข็มขัดนี้แบบนี้แหละ แล้วจะส่งชายคนนี้ให้กับคนที่ไม่ใช่
ยิว” 12 เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเรากับคนที่อยู่ที่นั่นต่างอ่อนวอน
เปาโลไม่ให้ขึ้นไปในเมืองเยรูซาเล็ม 13 แต่เปาโลตอบว่า “ร้องให้
ทำไม มันทำให้ผมเศร้าใจหรือเปล่า ผมพร้อมที่จะถูกมัด และ
ยังพร้อมที่จะตายในเมืองเยรูซาเล็มเพื่อพระเยซูเจ้าด้วย”

14 เมื่ออ่อนวอนเปาโลไม่สำเร็จ พวกเราจึงหยุดและพูดว่า “ขอ
ให้เป็นไปตามความต้องการขององค์เจ้าชีวิตก็แล้วกัน” 15 หลัง
จากนั้นพวกเราก็เตรียมตัว แล้วเดินทางขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม
16 ศิษย์ของพระเยซูบางคนจากเมืองซีซาริยาไปกับพวกเราด้วย
พวกเขาพาเราไปที่บ้านของมนาสัน คนที่เราจะไปพักอยู่ด้วย เขา
เป็นชาวเกาะไซปรัส และเป็นศิษย์รุ่นแรกๆ ด้วย

เปาโลไปเยี่ยมยากอบ

17 เมื่อมาถึงเมืองเยรูซาเล็ม พี่น้องต้อนรับพวกเราอย่างอบอุ่น
18 วันรุ่งขึ้น เปาโลกับพวกเราได้ไปเยี่ยมยากอบ และเจอกับพวก
ผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นด้วย 19 เปาโลทักทาย
พวกเขา และรายงานถึงเรื่องต่างๆ ที่พระเจ้าได้ใช้ให้เขาไปกับ
คนที่ไม่ใช่ยิว 20 เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้น ก็พากันสรรเสริญ
พระเจ้าและพูดกับเปาโลว่า “พี่ชาย ท่านก็เห็นว่ามียิวหลาย
หมื่นคนที่ไว้วางใจในพระเยซู และยังคงรักษากฎหมายของโมเสส
อย่างเคร่งครัด 21 มีคนบอกเรื่องท่านให้พวกเขาฟังว่า ท่านสอน
พวกคนยิวที่อยู่กับพวกคนที่ไม่ใช่ยิว ให้ทิ้งคำสั่งสอนของโมเสส
โดยไม่ต้องทำพิธีขลิบให้กับลูกชายของพวกเขา หรือทำตาม
ประเพณีของพวกเรา 22 แล้วทีนี้จะทำอย่างไรกันดี พวกเขาจะ
ต้องรู้ว่าท่านมาที่นี้แน่ๆ 23 เอาอย่างนั้นะ มีผู้คนที่อยู่กับเราที่นี้
ที่ได้สืบทอดตัวไว้กับพระเจ้า 24 พวกเขาคนพวกนี้ไป แล้วท่านก็เข้าร่วม
พิธีชำระล้าง 25 ด้วยกันกับพวกเขา แล้วจ่ายค่าไถ่หัว 26 ให้กับ
พวกนี้ด้วย ทุกคนจะได้รู้ว่า ชาวลิวที่พวกเขาได้ยินมาเกี่ยวกับ
ท่านนั้น ไม่เป็นความจริง เพราะตัวท่านเองได้ทำตามกฎหมายของโม
เสส

25 ส่วนพวกคนที่ไม่ใช่ยิวที่ไว้วางใจในพระเจ้านั้น เราได้ส่งจด
หมายเสนอไปแล้วว่า

อย่ากินอาหารที่เอาไปเช่นไหว้รูปเคารพ

อย่ากินเลือดหรือสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย

และอย่าทำความผิดบาปทางเพศ 26”

26 แล้วเปาโลก็พาชายทั้งสี่คนนี้ไปกับเขา ในวันรุ่งขึ้นเขาก็เข้า
พิธีชำระล้างร่วมกับคนทั้งสี่นี้ จากนั้นเขาเข้าไปในวิหาร เพื่อแจ้ง
ให้กับนักบวชรู้ว่า พิธีชำระล้างจะสิ้นสุดในวันไหน และจะนำ
เครื่องบูชาของพวกเราแต่ละคนมาถวายในวันไหน 27 เมื่อทำพิธี
ได้เกือบครบเจ็ดวันแล้ว มีชาวยิวบางคนจากแคว้นเอเชียเห็น
เปาโลในบริเวณวิหาร ก็ปลุกปั่นฝูงชนให้เข้ามาล้อมจับเปาโล 28
พวกเขาร้องตะโกนว่า “เพื่อนซุสราเอล มาช่วยกันหน่อยเร็ว ให้อ
หมอนี่เงาที่เที่ยวไปสอนใครต่อใครจนทั่วให้ต่อต้านคนของเรา
กฎหมายปฏิบัติของเราและวิหารของเรา และตอนนี้นั้นยังมีพวกที่ไม่
ใช่ยิวเข้ามาในบริเวณวิหารอีกด้วย ทำให้สถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งนี้
ไม่บริสุทธิ์” 29 ที่พวกเขาพูดอย่างนี้ก็เพราะเห็นโตรฟีมัสชาวเมือง
เอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง จึงคาดเดาว่าเปาโลคงพาโตรฟีมัส
เข้ามาในวิหารด้วย

† สบาสนตัวไว้กับพระเจ้า เป็นไปได้ว่าเป็นการบนบานอย่างหนึ่งที่เรียกว่า
นซาไรท์ หมายถึง ชาวยิวที่บนบานต่อพระเจ้าว่าจะอุทิศตัวเองให้กับพระเจ้าใน
ช่วงเวลาหนึ่ง เพื่อจะทำสิ่งที่พิเศษให้กับพระองค์ (ดูจาก กันดารวิถี 6:1-21)

†† พิธีชำระล้าง พิธีที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการสวดภาวนาแบบนซา
ไรท์ 26 โคนหัว ชาวยิวทำสิ่งนี้เพื่อเป็นการแสดงว่าช่วงเวลาของคำสวดบนต่อ
พระเจ้าสิ้นสุดลง 26 †† อย่าทำความผิดบาปทางเพศ ประโยคนี้อาจจะแปลได้อีก
อย่างหนึ่งว่า “ให้งดเว้นการแต่งงานที่ผิดกฎหมาย” บางครั้งคนที่ไม่ใช่ยิวอ่อน
วอนให้ญาติพี่น้องที่สนิทกันแต่งงานกันประเภทที่ผิดกฎหมายโมเสส ดูเพิ่มเติมได้จาก
หนังสือเลวีนิติ 18:6-18

30 คนทั้งเมืองก็ลุกฮือกันขึ้นมา เข้าไปจับตัวเปาโลลากออกไป
นอกวิหาร แล้วปิดประตูวิหารทันที 31 ในเวลาเดียวกับที่พวกเขา
พยายามจะฆ่าเปาโลนั้น มีคนไปรายงานเรื่องนี้กับผู้ปกครองทั
พทหารโรมันว่า เยรูซาเล็มทั้งเมืองกำลังวุ่นวายไปหมดแล้ว 32 ผู้
พันนำทหารและนายร้อยส่วนหนึ่ง ไปยังที่ที่ฝูงชนกำลังทำร้าย
เปาโลอยู่ เมื่อฝูงชนเห็นผู้พันและพวกทหารมาจึงหยุดทบตีเปา
โล 33 แล้วผู้พันก็เข้าไปหาเปาโลและจับกุมเขา สั่งให้เอาโซ่สอง
เส้นมาล่ามเขาไว้ จากนั้นผู้พันสอบถามฝูงชนว่าเปาโลเป็นใคร
และทำอะไรลงไป 34 ฝูงชนต่างส่งเสียงตะโกนบอกอย่างโน้นที่
อย่างนี้ที่ จนผู้พันกองทัพทหารโรมันไม่สามารถรู้ความจริง
เพราะสถานการณ์วุ่นวายมาก เขาจึงสั่งให้เอาตัวเปาโลเข้าไปใน
ค่ายทหาร 35 เมื่อเปาโลเดินมาถึงตรงชั้นบันได พวกทหารต้อง
เข้ามาช่วยหามเขาขึ้นไปเพราะฝูงชนกำลังบ้าคลั่ง 36 ฝูงชนตาม
หลังมาร้องตะโกนว่า “ฆ่ามัน”

37 เมื่อเปาโลกำลังจะถูกนำตัวเข้าไปในค่ายทหาร เขาพบกับผู้
พันกองทัพทหารโรมันว่า “ผมขอพูดอะไรกับท่านหน่อยได้ไหม
ครับ” ผู้พันถามว่า “เจ้าพูดกรีกได้ด้วยหรือ” 38 ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ไม่ใช่
ชาวอียิปต์คนนั้น ที่เมื่อก่อนได้ก่อการกบฏและนำผู้ก่อการร้าย
สี่พันคนหนีไปที่ทะเลทรายนะสิ” 39 เปาโลตอบว่า “ผมเป็นคนยิว
มาจากเมืองทาร์ซัสในแคว้นซีลีเซีย ผมเป็นพลเมืองของเมืองที่
สำคัญนั้น ขอให้ผมพูดกับฝูงชนนั้นหน่อยเถิดครับ” 40 เมื่อผู้พัน
กองทัพทหารโรมันอนุญาตแล้ว เปาโลยืนขึ้นตรงบันไดและโบก
มือให้ทุกคนเงียบ เมื่อทุกคนเงียบแล้ว เปาโลได้พูดกับพวกเขา
เป็นภาษาอารเมค 26 ว่า

เปาโลพูดกับประชาชน

22 “ท่านผู้อาวุโสและพี่น้องทั้งหลาย โปรดฟังคำอธิบายของ
ผมสักนิดเถิด” 2 เมื่อพวกเขาได้ยินเปาโลพูดเป็นภาษา
อารเมค พวกเขาจึงเงียบลง จากนั้นเปาโลพูดว่า 3 “ผมเป็นคนยิว
เกิดที่เมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูใน
เมืองเยรูซาเล็มนี้ ผมเป็นศิษย์ของกามาลิเอล 26 และเขาได้อบรม
สั่งสอนผมให้ทำตามกฎหมายของบรรพบุรุษของพวกเราอย่างเคร่ง
ครัด ผมเป็นคนที่ไม่เคร่งต่อพระเจ้ามาก เหมือนกับพวกท่านใน
ตอนนี้ 4 ผมเคยชมเชงคนๆ ที่เดินตามแนวทางขององค์เจ้าชีวิตจน
ถึงตาย และจับพวกเขาทั้งชายและหญิงไปขังคุก 5 ทั้งหัวหน้า
นักบวชสูงสุด และผู้นำอาวุโสทั้งหมดเป็นพยานให้กับผมได้ พวก
เขาได้ออกจดหมายแนะนำตัวผมให้กับพี่น้องชาวยิวในเมืองดา
มัสกัส ผมจะได้ไปที่นั่นเพื่อจับคนพวกนั้นที่เดินตามทางของพระ
เยซู แล้วส่งกลับมาเข้าคุกที่เมืองเยรูซาเล็ม

ทำไมเปาโลถึงมาติดตามพระเยซู

6 เมื่อผมเดินทางใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส เป็นเวลาประมาณ
เที่ยงวัน จู่ๆ ก็มีแสงสว่างจ้าจากท้องฟ้าส่องลงมารอบตัวผม 7 ผม
ก็ล้มลงบนพื้นและได้ยินเสียงพูดว่า ‘เขาโล เขาโล เจ้าชมเชงเรา
ทำไม’ 8 ผมถามไปว่า ‘พระองค์เป็นใครกัน’ พระองค์ตอบว่า ‘เรา
คือเยซูชาวนาซาเร็ธ คนที่เจ้าชมเชง’ 9 คนทั้งหลายที่อยู่กับผม
ก็เห็นแสงสว่างนั้นด้วย แต่พวกเขาไม่เข้าใจเสียงที่พูดกับผมนั้น
10 ผมถามว่า ‘แล้วข้าพเจ้าจะต้องทำอะไร องค์เจ้าชีวิต’ องค์เจ้าช
ีวิตก็บอกว่า ‘ลุกขึ้นและเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นจะมีคนบอก
เองว่าเจ้าจะต้องทำอะไรบ้าง’ 11 เพราะความจ้าของแสงนั้นทำให้
ผมมองอะไรไม่เห็นเลย เพื่อนร่วมทางของผมต้องมาจูงผมเข้า
ไปในเมืองดามัสกัส

12 มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนีย 26 เป็นคนที่ทำตามกฎหมายของโมเสส
อย่างเคร่งครัด และเป็นคนที่มีความเชื่อใจดีในหมู่คนยิวในเมืองนั้น

26 †† อารเมค หรือ ฮีบรู แต่ส่วนมากที่อ้างถึงในที่นี้ เป็นภาษาอารเมค ซึ่งเป็น
ภาษาท้องถิ่นที่มีความเกี่ยวข้องกับภาษาฮีบรู เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์
ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นค.ศ. ที่ 1 26 †† กามาลิเอล เป็นอาจารย์ที่มีชื่อเสียง
มากของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นกลุ่มชาวยิวเคร่งศาสนา 26 †† อานาเนีย ในหนังสือ

13 เขามาหาผม และยืนอยู่ข้างๆพูดว่า 'น้องเขาลีโล ขอให้กลับเห็น 'ได้อีก' แล้วผมก็มองเห็นเขาทันที 14 เขาพูดว่า 'พระเจ้าของ บรรพบุรุษเรา ได้เลือกน้องให้รู้ถึงความต้องการของพระองค์ และให้มองเห็นพระเยซูผู้ซึ่งเชื่อฟังพระเจ้า และให้มองเห็นเสียง ของพระองค์ด้วย 15 เพื่อน้องจะได้บอกให้กับทุกคนรู้ถึงสิ่งที่น้อง ได้เห็นและได้ยินมาเกี่ยวกับพระองค์ 16 ตอนนี้น้องยังมีคอยอะ- รืออยู่อีก ลูกขึ้นและเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อล้างบาปของน้องให้หมดไป คือร้องเรียกให้องค์เจ้าชีวิตช่วย'

17 เมื่อผมกลับไปเมืองเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในวิหาร ผมก็เคลิ้มไม่รู้สึกตัวไป 18 แล้วผมก็เห็นพระเยซูพูดกับผมว่า 'รีบ ออกไปจากเมืองเยรูซาเล็มเร็ว เพราะคนที่นี่จะไม่เชื่อในเรื่อง ของเราที่เจ้าจะบอกพวกเขา' 19 แล้วผมก็พูดว่า 'องค์เจ้าชีวิต คน พวกนี้รู้ว่าข้าพเจ้าเคยเข้าไปในที่ประชุมชาวยิว แห่งแล้วแห่งเล่า เพื่อจับคนพวกนั้นที่เชื่อถือพระองค์ไปขังคุกและเขียนตี 20 เมื่อ สุธเทเพื่อน คนที่เป็นพยานของพระองค์ถูกฆ่า ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่ตรง นั้นและเห็นดีด้วยกับการท้ออย่างนั้น ข้าพเจ้าเป็นคนที่เสียผ้า ของคนพวกนั้นที่ฆ่าสเทเฟน' 21 แล้วพระองค์ก็พูดกับผมว่า 'ไปเถิด เราจะส่งเจ้าไปไกลๆไปหาคนที่ไม่ใช่ยิว'

22 ผู้คนฟังเปาโลพูดมาตลอด แต่พอได้ยินเปาโลพูดอย่างนี้ ก็ พากันร้องตะโกนขึ้นมาว่า "ก้าจัดมันไปจากโลกนี้ มันสมควร ตาย" 23 พวกเขาร้องตะโกนไป เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป † และขว้างปา ผู้คนละอะองขึ้นไปในอากาศ ††24 ผู้พันกองทัพบทหารโรมันจึงสั่งให้ นำเปาโลเข้าไปในค่ายทหาร เขาสั่งให้ไต่สวนเปาโลด้วยการ เขียนตี เพื่อจะได้รู้ว่า ทำใ้ผู้คนถึงได้ร้องตะโกนต่อต้านเขา อย่างนั้น 25 แต่พอพวกเขากำลังขังเปาโลเพื่อจะเขียนตี เปาโล พูดกับนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงนั้นว่า "ถูกกฎหมายแล้วหรือที่จะ เขียนตีพลเมืองโรมันโดยที่ยังไม่รู้เลยว่าทำผิดอะไร"

26 เมื่อนายร้อยได้ยินอย่างนั้น เขาก็เดินไปพบกับผู้พันกองทัพบ ทหารโรมันว่า "ท่านครับ รู้หรือเปล่าว่าท่านกำลังจะทำอะไรลงไป ชายคนนี้เป็นพลเมืองโรมันนะครับ" 27 ผู้พันกองทัพบทหารโรมัน เดินเข้าไปถามเปาโลว่า "บอกหน่อยสิว่า แกเป็นพลเมืองโรมัน หรือ" เปาโลตอบว่า "เป็นครับ" 28 ผู้พันจึงตอบว่า "เราต้องเสียเงิน ก้อนใหญ่ที่เดียวถึงจะได้เป็นพลเมืองโรมัน" เปาโลพูดว่า "แต่ผม เป็นตั้งแต่เกิดแล้ว"

29 คนพวกนั้นที่กำลังจะไต่สวนเปาโล ก็ผงะถอยไปทันที แม้แต่ ผู้พันกองทัพบทหารโรมันก็เกิดความกลัวขึ้นมา เมื่อรู้ว่าคนที่เขา สั่งให้ล่ามโซ่นั้นเป็นพลเมืองโรมัน

เปาโลพูดกับสภาแซนฮีดริน

30 วันต่อมาผู้พันกองทัพบทหารโรมัน ก็ปล่อยตัวเปาโล แต่ เพราะเขาอยากจะได้รู้ว่าทำไมเปาโลถึงถูกชาวยิวกล่าวหา เขาก็สั่ง ให้พวกหัวหน้าภวชและสมาชิกสภาแซนฮีดรินทั้งหมดมาประชุม กัน และเขาพาเปาโลออกมายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา

23 เปาโลจึงมองไปที่พวกสมาชิกสภา แล้วพูดว่า "พี่น้อง ทั้งหลาย ผมได้ใช้ชีวิตต่อหน้าพระเจ้า โดยมีจิตใจที่บริ- สุทธิทุกเรื่องมาตลอดจนถึงทุกวันนี้" 2 อานาเนีย † ซึ่งเป็นหัวหน้า ภวชสูงสุด สั่งให้คนที่ยืนอยู่ใกล้กับเปาโลตบปากเปาโล 3 แล้ว เปาโลก็พูดกับอานาเนียว่า "พระเจ้าจะตบแกเหมือนกัน แกเป็น เหมือนก้าแพงผู้ฟังที่ทาสีขาว แกนั่งอยู่ตรงนั้นตบตีผมตามกฎ ของโมเสส แต่แกกลับทำผิดกฎเสียเอง ด้วยการสั่งตบผมอย่าง นั้นหรือ"

4 คนที่ยืนอยู่ใกล้ๆเปาโลพูดว่า "แกกล้าดูถูกหัวหน้าภวชสูง สุดของพระเจ้าเขี้ยวรี" 5 เปาโลพูดว่า "พี่น้องครับ ผมไม่รู้ว่ชาย คนนี้เป็นหัวหน้าภวชสูงสุด ถ้ารู้ก็คงไม่พูดอย่างนี้ เพราะพระ

กิจการ มีชาย 3 คน ที่ใช้ชื่อนี้เหมือนกัน ดูในกิจการ 5:1 และ 23:2 สำหรับอีก สองคน † เหวี่ยงเสื้อผ้าทิ้งไป เป็นการแสดงความโกรธของพวกเขา †† ข้างๆผู้คนละอะองขึ้นไปในอากาศ เป็นการแสดงความโกรธอีกวิธีหนึ่ง † อานา นีเย เป็นหัวหน้าภวชสูงสุด ในปี ค.ศ. 47-59 (พ.ศ. 590-602)

คัมภีร์เขียนไว้ว่า 'เจ้าจะต้องไม่แข่งดำผู้นำประชาชนของเจ้า'" ††6 พอเปาโลรู้ว่าที่ประชุมสภา มีทั้งพวกสะดูสี และพวกฟาริสี เขาก็ประกาศก้องในที่ประชุมสภาว่า "พี่น้องทั้งหลาย ผมเป็นฟา ริสี และเป็นลูกหลานของฟาริสีด้วย ที่ผมถูกสอบสวนนี้ก็เพราะ ผมเชื่อว่าคนตายจะฟื้นขึ้นมาอีก"

7 เมื่อเปาโลพูดอย่างนี้ พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เริ่มเถียงกัน ที่ประชุมจึงแบ่งออกเป็นสองพวก 8 (พวกสะดูสีไม่เชื่อเรื่องทูต สุวรรค วิญญาณ หรือการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ส่วนพวกฟาริสี นั้นเชื่อในสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด) 9 เกิดความโกลาหลวุ่นวาย มีครุ สอนกฎปฏิบัติบางคนที่เป็นฟาริสีได้ยื่นขึ้นเถียงคอเป็นเอ็นว่า " พวกเราไม่เห็นว่ชายคนนั้นทำผิดอะไรเลย ไม่แน่อาจจะเป็นวิญ- ญาณหรือทูตสวรรค์พูดกับเขาจริงๆก็ได้"

10 การโต้เถียงดุเดือดรุนแรงมากขึ้น จนผู้พันกองทัพบทหารโร- มันกลัวว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกออกเป็นชิ้นๆเขาจึงสั่งให้ทหาร ลงไปดึงตัวเปาโลให้ห่างออกมาจากคนพวกนั้น แล้วพากลับไป ค่ายทหาร

11 ในคืนต่อมา องค์เจ้าชีวิตได้มายืนอยู่ข้างๆเปาโลและพูดว่า " กล้าหาญไว้ เจ้าบอกเรื่องของเราที่เมืองเยรูซาเล็มยังงั้ เจ้าก็จะ ต้องทำอย่างนั้นที่กรุงโรมเหมือนกัน"

ยิวบางคนวางแผนที่จะฆ่าเปาโล

12 วันรุ่งขึ้น พวกยิวมาวางแผนกัน โดยสาบานกันว่าจะไม่กิน หรือดื่มอะไรเลย จนกว่าจะฆ่าเปาโลเสียก่อน 13 มีมากกว่าสี่สิบล คนที่สมรั่วมคิดกันวางแผนนี้ 14 แล้วพวกเขา ก็ไปบอกกับพวก หัวหน้าภวชและพวกผู้นำอาสุว่า "พวกเราสาบานกันว่าจะ ไม่กินอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสียก่อน 15 ตอนนี ขอให้พวก ท่านและสมาชิกสภาไปร้องเรียนต่อผู้พันกองทัพบทหารโรมันให้ นำเปาโลมาให้กับพวกท่าน โดยแกล้งทำเป็นว่า พวกท่านอยาก จะสืบสวนเรื่องของฉันให้แน่ชัดยิ่งขึ้น แล้วพวกเราจะฆ่ามันก่อน ที่จะมาถึงที่นี่"

16 แต่ลูกชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องแผนการนี้ เขาก็ เข้าไปในค่ายทหารและเล่าเรื่องนี้ให้เปาโลฟัง 17 เปาโลจึงเรียก นายร้อยคนหนึ่งมาบอกว่า "พาเด็กหนุ่มคนนี้ไปหาผู้พัน เพราะ เขามีบางอย่างจะบอกให้ผู้พันทราบ" 18 นายร้อยจึงนำเด็กหนุ่ม คนนี้ไปหาผู้พันและรายงานว่า "นักโทษเปาโลเรียกผมให้พาเด็ก หนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีบางอย่างจะบอกให้ท่านทราบ" 19 ผู้พันจึงจูงเด็กหนุ่มไปยังที่สวนตัวแล้วถามว่า "เจ้ามีอะไรจะ บอกเราหรือ"

20 เด็กหนุ่มตอบว่า "พวกยิวได้ตกลงกันที่จะขอให้ท่านนำเปา- โลไปที่สภาในวันพรุ่งนี้ โดยแกล้งทำเป็นว่าพวกเขาอยากจะได้- สวนเปาโลให้ละเอียดมากยิ่งขึ้น 21 อย่ายอมทำตามนั้นนะครับ เพราะมีพวกเขามากกว่าสี่สิบลคนกำลังคอยข่มขู่ทำร้ายเปาโลอยู่ พวกเขาสาบานกันว่าจะไม่กินหรือดื่มจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล และ ตอนนีพวกเขาก็พร้อมแล้ว เพียงแต่รอให้ท่านตกลงเท่านั้น" 22 แล้วผู้พันก็ให้เด็กหนุ่มกลับไป พร้อมกับส่งกำชับว่า "อย่าไปบอก ให้ใครรู้นะว่าเจ้าได้บอกเรื่องนี้กับเรา"

เปาโลถูกส่งตัวไปที่เมืองซีซารียา

23 จากนั้นผู้พันเรียกนายร้อยของเขาสองคนมาสั่งว่า "ให้ไป เตรียมทหารสองร้อยนายกับทหารม้าเจ็ดสิบนาย และพลหอก เดินเท้าอีกสองร้อยนายให้พร้อมสำหรับเดินทางไปเมืองซีซารียา ในตอนสามทุ่มคืนนี้ 24 เตรียมม้าให้เปาโลขี่ด้วย และคุ้มกันเขา ให้ไปถึงเจ้าเมืองเฟลิกส์อย่างปลอดภัย" 25 แล้วผู้พันเขียนจด- หมายมีข้อความว่า

26 ถึง ท่านผู้ว่าเฟลิกส์ † † อังจาก หนังสืออพยพ 22:28 †† เฟลิกส์ เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ราวๆปี ค.ศ. 52-58 หรือ 59 (พ.ศ. 595-601 หรือ 602)

จาก คลาวดีอัส ลีเซียส
 27 ชายคนนี้เป็นทาสของชาวโรมัน ก็รีบนำอาหารออกไปช่วยเขา 28 เนื่องจากผมอยากจะทำเรื่องเกี่ยวกับเขาด้วยเรื่องอะไร จึงได้นำตัวเขาไปที่สภาของพวกยิว 29 และผมพบว่ามันเป็นเรื่องเกี่ยวกับข้อโต้แย้งทางด้านกฎหมายปฏิบัติของพวกเขา ไม่เห็นว่าจะมีอะไรร้ายแรงถึงกับต้องตายหรือติดคุกเลย 30 พอผมรู้ว่าผมพวกยิวบางคนวางแผนจะฆ่าเขา ผมจึงรีบสั่งเขามาให้ท่านทันที แล้วผมก็สั่งให้พวกนั้นที่กล่าวหาเขามาฟ้องร้องเขากับท่าน
 31 พวกทหารทำตามที่นายพันสั่ง ในคืนนั้นเองพวกทหารพาเขาไปปล่อยเรือนจำไปที่เมืองอันทิปาตริส 32 ในวันต่อมา พวกทหารเดินเท้าให้ทหารมาพาเขาไปปล่อยเรือนจำต่อ ส่วนพวกเขากลับค่ายไป 33 เมื่อพวกทหารมาถึงเมืองซีซาร์เรีย ก็ได้นำจดหมายไปให้เจ้าเมือง พร้อมกับมอบตัวเขาไป 34 เจ้าเมืองอ่านจดหมาย และถามเขาว่ามาจากแคว้นไหน เมื่อรู้ว่ามีมาจากแคว้นซีเลียเซีย 35 เจ้าเมืองจึงพูดว่า “เมื่อผู้กล่าวหาเจ้ามาถึง เราจะต้องฟังคำให้การของเจ้า” และเขาสั่งให้ควบคุมตัวเขาไปไว้ในวังที่เฮโรด † สร้างขึ้น

ชาวยิวกล่าวหาเปาโล

24 หัววันต่อมาอานาเนียหัวหน้านักบวชสูงสุด พวกผู้นำอาวุโสบางคน และทนายแก้ต่าง ชื่อเทอร์ตุลลัส เดินทางมาถึงเมืองซีซาร์เรียและฟ้องร้องเปาโลต่อหน้าเจ้าเมือง 2 เมื่อเปาโลถูกเรียกเข้ามา เทร์ตุลลัสก็กล่าวหาเปาโลต่อหน้าท่านผู้ว่าเฟลิคัสว่า “ท่านเฟลิคัส พวกเราอยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุขภายใต้การดูแลของท่านมาเป็นเวลาช้านาน และประเทศชาติของเราก็ได้รับการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้ดีขึ้น เพราะท่านมองการณ์ไกล 3 พวกเรารู้สึกยินดีและขอบพระคุณยิ่งนัก สำหรับสิ่งต่างๆที่ท่านได้ทำให้กับเราในทุกๆที่ 4 เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนเวลาของท่านมากนัก ผมขอความกรุณาท่านช่วยฟังพวกเราเล่าอย่างย่อๆ 5 เนื่องจากพวกเราพบว่า ชายคนนี้เป็นพวกชอบก่อความวุ่นวายปลุกปั่นให้เกิดการจลาจลในหมู่คนยิวไปทั่วโลก และเขาก็เป็นหัวหน้าลัทธินาซารีน 6 † เขายังพยายามทำให้วิหารเกิดความต่างปรอง พวกรวมเลยจับเขา ลองใต้สวนเขาดูเถอะแล้วท่านจะรู้จากปากของเขาเองว่า ทุกสิ่งที่เรากล่าวหาเขาเป็นความจริง” 9 คนยิวอื่นๆก็รีบเข้ามาผสมโรง ยืนยันว่าที่เทอร์ตุลลัสพูดมาทั้งหมดนั้นเป็นความจริง

เปาโลแก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าเฟลิคัส

10 เมื่อเจ้าเมืองให้สัญญาแก่เปาโลพูด เขาตอบว่า “ผมรู้ว่าท่านเป็นผู้พิพากษาเหนือชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ผมจึงตั้งใจที่จะได้แก้ต่างให้ตนเองต่อหน้าท่าน 11 ท่านสามารถสอบถามได้เลยว่าผมมาที่เมืองเยรูซาเล็มเพื่อกราบไหว้พระเจ้ายังไม่ถึงสิบสองวันเลย 12 พวกเขาก็ไม่ได้พบว่า ผมได้เถียงกับใครในวิหาร หรือปลุกปั่นยุยงใครในที่ประชุมของชาวยิว หรือที่ไหนๆในเมือง 13 พวกเขาก็ไม่มีทางพิสูจน์ให้ท่านเห็นถึงสิ่งที่พวกเขากล่าวหาว่าผมทำ 14 ผมยอมรับต่อท่านว่า ผมได้รับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเรา ด้วยการติดตามแนวทางขององค์เจ้าชีวิตที่พวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีตนั้น ผมเชื่อทุกอย่างที่กฎของโมเสสและที่ผู้พูดแทนพระเจ้าเขียนขึ้น 15 และผมก็มีความหวังอย่างเดียวกับที่พวกเขามีในพระเจ้า คือความหวังที่ว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกคนทั้งคนดีและคนชั่วฟื้นคืนจากความตาย 16 ผมจึงพยายามทำดี

ที่สุด เพื่อจะได้มีจิตสำนึกที่ถูกต้องต่อหน้าพระเจ้าและมนุษย์ทุกคน
 17 หลังจากที่ผมจากเมืองเยรูซาเล็มไปหลายปี ผมได้กลับมาเพื่อเอาเงินมาช่วยเหลือคนของคนที่ยากจน และมาถวายเครื่องบูชากับพระเจ้า 18 แต่ในระหว่างที่ผมทำสิ่งเหล่านี้ในวิหาร พวกเขาพบผมตอนเพิ่งทำพิธีชำระล้าง ‡ เสรีจึง ไม่มีฝูงชนหรือความวุ่นวายอะไรเลย 19 มีคนยิวบางคนมาจากแคว้นเอเชียอยู่ที่นั่นถ้าพวกเขามีปัญหาอะไรกับผม พวกเขาก็นำมาฟ้องร้องผมต่อหน้าท่านที่นั่นแล้ว 20 หรือไม่ท่านก็ให้คนพวกนี้มาอยู่ที่นั่นแล้วบอกที่ผมทำผิดอะไรบ้างตอนที่อยู่นอกเมืองที่ประมุขสภาแซนฮีดริน 21 นอกจากเรื่องนี่เรื่องเดียวคือเรื่องที่ผมได้ร้องตะโกนตอนที่อยู่นอกเมืองว่า ‘ผมถูกสอบสวนวันนี้ เพราะผมเชื่อเรื่องการตายแล้วฟื้น’”
 22 แล้วเฟลิคัส ซึ่งได้รับทราบเรื่องแนวทางขององค์เจ้าชีวิตเป็นอย่างดี ก็ได้เลื่อนการพิจารณาคดีออกไป โดยพูดว่า “รอให้ผู้พันลีเซียสมาถึงก่อน เราถึงจะตัดสินคดีของเจ้า” 23 เขาสั่งนายร้อยให้เฝ้าดูแลเปาโลไว้ แต่ปล่อยให้เปาโลมีอิสระพอสมควร และให้เพื่อนญาติหาสิ่งจำเป็นมาให้

เปาโลพูดกับเฟลิคัสและภรรยา

24 หลายวันต่อมา เฟลิคัสพบกับดรูซิลลาภรรยาของเขาซึ่งเป็นชาวยิว เขาได้เรียกเปาโลไปพบ และฟังเปาโลพูดเกี่ยวกับความเชื่อในพระเยซูคริสต์ 25 แต่เมื่อเปาโลพูดถึงการทำตามใจพระเจ้า การควบคุมตนเอง และการพิพากษาที่กำลั้งจะมาถึง เฟลิคัสก็เกิดความกลัวขึ้นมา จึงตัดบทว่า “วันนี้พอแค่นี้ก่อน ไปได้แล้วไว้เรามีเวลาแล้วจะเรียกมาใหม่” 26 ในขณะที่เดียวกัน เฟลิคัสก็หวังว่าเปาโลจะให้เงินติดสินบนเขา จึงเรียกเปาโลมาพูดคุยด้วยบ่อยๆ 27 สองปีผ่านไป ปอริซิอัส เฟสทัส † ก็มารับตำแหน่งผู้ว่าแทนเฟลิคัส แต่เนื่องจากเฟลิคัสอยากจะทำเอาใจคนยิว จึงยังคงปล่อยให้เปาโลติดอยู่ในคุก

เปาโลขอพบซีซาร์

25 สามวันหลังจากเฟสทัสได้เป็นเจ้าเมือง เขาเดินทางจากเมืองซีซาร์เรียไปเมืองเยรูซาเล็ม 2 พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำชาวยิวยื่นข้อกล่าวหาเปาโลต่อเฟสทัส และอโนนเฟสทัส 3 ให้ช่วยส่งเปาโลมาให้กับพวกเขาที่เมืองเยรูซาเล็มด้วย (พวกเขาวางแผนที่จะคุมฆ่าเปาโลในระหว่างทาง) 4 เฟสทัสตอบว่า “เปาโลถูกควบคุมตัวอยู่ที่เมืองซีซาร์เรีย และอีกไม่กี่วันเราก็จะเดินทางไปเมืองนั้นแล้ว 5 ให้ผู้นำของท่านบางคนเดินทางลงไปกับเขาสิ แล้วไปฟ้องร้องเขาที่นั่นถ้าเขาทำอะไรผิด” 6 หลังจากที่พักอยู่กับพวกเขาได้แปดหรือสิบวัน เฟสทัสก็เดินทางลงไปซีซาร์เรีย วันรุ่งขึ้นเขาขึ้นบนบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้นำเปาโลเข้ามา 7 วันที่ที่เปาโลมาถึง พวกคนยิวที่เดินทางมาจากเยรูซาเล็มก็มาล้อมเขาไว้และกล่าวหาว่าเปาโลทำผิดร้ายแรงหลายอย่าง ทั้งๆที่พวกเขาพิสูจน์ไม่ได้สักอย่าง 8 เปาโลต่อสู้คดีด้วยตัวเองว่า “ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อกฎหมายปฏิบัติของชาวยิวต่อวิหาร หรือต่อซีซาร์เลย” 9 แต่เพราะเฟสทัสอยากจะทำเอาใจชาวยิว เขาจึงถามเปาโลว่า “เจ้าเต็มใจจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อชำระคดีนี้ต่อหน้าเราที่นั่นไหม” 10 เปาโลตอบว่า “ตอนนี้ ผมกำลังยื่นอยู่ต่อหน้าศาลของซีซาร์ ซึ่งควรจะเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ท่านก็รู้แล้วว่า ผมไม่ได้ทำอะไรผิดต่อชาวยิว 11 ถ้าผมทำผิดจริงหรือทำอะไรที่สมควรตาย ผมก็ยอมตายไม่ขัดขืนหรอก แต่ถ้าข้อกล่าวหาที่พวกนี้เอามาฟ้องร้องผมไม่เป็นความจริง ใครก็ไม่มีความผิดที่จะส่งผมไปให้กับพวกนี้ทั้งนั้น ผมขอให้ซีซาร์สอบสวนเอง”

† เฮโรด เฮโรดที่ 1 (มหาธาต) ผู้ปกครองแคว้นยูเดีย อยู่ในช่วง 40-4 ปีก่อนพระเยซูเกิด †† สำนักกรีกบางฉบับ เขียนเพิ่มเติมในข้อ 6-8 ไว้ว่า “พวกเราต้องการพิพากษาเขาด้วยกฎหมายของพวกเรา แต่ผู้พันลีเซียสมาถึงและใช้กำลังมหาศาลเอาตัวเขาไปจากพวกเรา และผู้พันลีเซียสส่งคนที่ยิวกล่าวหาเปาโลให้มาหาท่าน”

‡ พิธีชำระล้าง สิ่งพิเศษที่ชาวยิวกระทำหลังจากสิ้นสุดการสาบานตนแบบนาซารีไท์ †† ปอริซิอัส เฟสทัส เป็นผู้ว่าแคว้นยูเดีย ในปี ค.ศ. 58 หรือ 59-62 (พ.ศ. 601 หรือ 602-605)

12 หลังจากที่พักพิงได้หรือกับที่ปรึกษาของเขาแล้ว ก็ตอบว่า “เจ้าขอให้ข้ารับสอบสวน เจ้าก็จะต้องไปหาข้ารับ”

เฟสทัสถามเฮโรดอากริปปาเกี่ยวกับเปาโล

13 หลายวันต่อมา กษัตริย์อากริปปา † และเบอร์นิส †† มาถึงเมืองซีซารียา เพื่อมาเยี่ยมคารวะเฟสทัส 14 หลังจากที่ทั้งสองอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสเล่าคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีชายคนหนึ่งที่เป็นนักโทษที่เฟลิกซ์ทิ้งไว้ในคุก 15 ตอนที่เราอยู่ในเมืองเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้านักบวชและพวกผู้นำอาวโรชาวียิวเอาคดีของชายคนนั้นมายื่นฟ้องกับเรา และขอให้เราตัดสินลงโทษให้ด้วย 16 เรามอบกับพวกเขาว่า ธรรมเนียมของชาวโรมันจะไม่ส่งมอบตัวใคร จนกว่าคนฟ้องกับคนที่ถูกฟ้องมาอยู่พร้อมหน้ากัน เพื่อให้คนที่ถูกฟ้องได้มีโอกาสแก้ข้อกล่าวหาเสียก่อน 17 เมื่อพวกเขาตามเรามาที่นี่ เราก็ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นเราขึ้นนั่งบนบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้นำตัวชายคนนั้นเข้ามา 18 เมื่อพวกที่ฟ้องร้องเขายื่นขึ้นกล่าวหาเขา เราก็มองเห็นว่าข้อกล่าวหาไม่ใช่เป็นเรื่องอะไรที่ร้ายแรงอย่างที่เราคิด 19 แต่กลับเป็นการโต้เถียงกันทางด้านศาสนาของพวกเขาเอง เป็นเรื่องเกี่ยวกับชายคนหนึ่งชื่อเยชูที่ตายไปแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่ 20 เราไม่รู้ว่าจะสอบสวนเรื่องพวกนี้อย่างไรดี เราจึงถามเปาโลว่า เขาเต็มใจจะไปเยรูซาเล็มเพื่อชำระคดีนี้ที่นั่นหรือไม่ 21 แต่เขาร้องขอให้ซีซาร์เป็นผู้ตัดสินเขา เราจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้ก่อนจนกว่าเราจะส่งตัวเขาไปให้ซีซาร์”

22 จากนั้นกษัตริย์อากริปปา ก็พูดกับเฟสทัสว่า “เราเองก็อยากฟังชายคนนั้นเหมือนกัน” เฟสทัสบอกว่า “พรุ่งนี้ท่านจะได้ฟังจากเขา”

23 ในวันรุ่งขึ้น กษัตริย์อากริปปาและเบอร์นิส เดินทางมาอย่างยิ่งใหญ่อลังการและเข้าไปในห้องตัดสินคดีพร้อมกับพวกผู้บังคับบัญชากรมทหารและผู้มีอำนาจสำคัญของเมือง เฟสทัสสั่งให้เปาโลเข้ามา 24 จากนั้นเฟสทัสก็พูดว่า “กษัตริย์อากริปปาและทุกท่านที่อยู่กับพวกเราที่นี่ ท่านเห็นชายคนนั้นไหม เขาเป็นคนที่กลุ่มคนยิวทั้งหมดตั้งในเมืองเยรูซาเล็มและที่นั่น ได้อ้อนวอนเราและได้ร้องตะโกนว่า เขาไม่สมควรที่จะมีชีวิตอยู่อีกต่อไป 25 แต่เราไม่เห็นว่าเขาจะทำผิดอะไรถึงขั้นต้องตาย และเมื่อเขาขอให้จักรพรรดิสอบสวนเอง เราจึงตัดสินใจส่งเขาไป 26 แต่เราไม่รู้ว่า จะเขียนบอกจักรพรรดิเกี่ยวกับชายคนนี้อย่างไร เราจึงพาเขามาอยู่ต่อหน้าพวกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อหน้าท่านกษัตริย์อากริปปา เพื่อที่ว่าหลังจากการสอบสวนครั้งนี้ผ่านไปแล้ว เราอาจจะทำอะไรที่จะเขียนได้บ้าง 27 เราเห็นว่ามันจะไม่เข้าท่าเลยที่จะส่งนักโทษไปโดยไม่มีข้อกล่าวหา”

เปาโลอยู่ต่อหน้ากษัตริย์อากริปปา

26 กษัตริย์อากริปปาพูดกับเปาโลว่า “ตอนนี้ เจ้าพูดแก้ต่างให้กับตัวเองได้แล้ว” เปาโลจึงยกมือขึ้น † และเริ่มแก้ข้อกล่าวหาว่า 2 “กษัตริย์ อากริปปา ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเกียรติจริงๆที่ได้มาแก้ต่างให้กับตัวเองต่อหน้าท่านในวันนี้ ต่อข้อกล่าวหาทั้งหมดของชาวยิว 3 ท่านรู้จักประเพณี และปัญหาข้อโต้แย้งต่างๆของชาวยิวเป็นอย่างดี ขอให้ท่านช่วยอดทนฟังข้าพเจ้าหน่อย

4 ชาวยิวทุกคนรู้ว่าข้าพเจ้าใช้ชีวิตตั้งเฝ้าตั้งแต่เด็กมาแล้ว ข้าพเจ้าโตมาท่ามกลางชนชาติของข้าพเจ้าในเมืองเยรูซาเล็ม 5 พวกเขารู้จักข้าพเจ้าดี และถ้าพวกเขาอยากทำ พวกเขาสามารถยืนยันกับท่านได้ว่า ข้าพเจ้าเป็นฟาริสี เป็นพวกที่เคร่งศาสนาที่สุดในหมู่คนยิว 6 และที่ข้าพเจ้ายืนยันถูกสอบสวนอยู่ที่นี้ ก็เพราะความ

† กษัตริย์อากริปปา เฮอร์โอดอากริปปาองค์ที่ 2 เป็นหลานของเฮอร์โอดมหาราชปกครองแคว้นอาบิสิ่น แคว้นกาลิลี แคว้นอิทุเรีย และแคว้นทรานโคนิดิส ในปี ค.ศ. 53-100 (พ.ศ. 596-643) †† เบอร์นิส น้องสาวของอากริปปาองค์ที่ 2 เป็นลูกสาวคนโตของเฮอร์โอด อากริปปาองค์ที่ 1 † † ยกมือขึ้น เป็นสัญญาณที่ทำขึ้นเพื่อบอกให้คนตั้งใจฟัง

หวังที่ข้าพเจ้ามีในคำสัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของเรา 7 เป็นคำสัญญาที่พวกเราอธิษฐานขอผ่านทางที่จะได้รับ จึงได้รับใช้พระเจ้าอย่างขยันขันแข็งทั้งวันทั้งคืน ข้าแต่กษัตริย์ ก็เพราะความหวังอันนี้แหละ ที่ทำให้ข้าพเจ้าต้องถูกชาวยิวกล่าวหา 8 ทำให้ไม่พวกท่านถึงคิดว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่พระเจ้าทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา

9 ข้าพเจ้าเคยคิดเหมือนกันว่า จะต้องทำทุกอย่างเท่าที่จะทำได้เพื่อต่อต้านเยชูชาวนาซาเร็ธ 10 ข้าพเจ้าก็ได้ทำอย่างนั้นในเยรูซาเล็ม และเพราะข้าพเจ้าได้รับอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช ข้าพเจ้าจึงจับคนที่มาเป็นของพระเจ้าไปขังคุก เมื่อพวกเขาถูกฆ่า ข้าพเจ้าก็เห็นดีเห็นชอบด้วย 11 ข้าพเจ้าเข้าไปจับพวกเขาตามที่ประชุมต่าง ๆ ออกมาลงโทษบ่อยๆและบังคับให้พวกเขาพูดสาปแช่ง 12 พระเยซู ข้าพเจ้าโกรธแค้นพวกนี้มาก ถึงกับเดินทางไปข่มเหงพวกนี้ถึงต่างแดน

เปาโลเล่าเรื่องที่ได้เห็นพระเยซู

12 ครั้งหนึ่ง ตอนที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปเมืองดามัสกัส โดยได้รับสิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้านักบวช 13 ตอนนั้นเป็นเวลาประมาณเที่ยง ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางอยู่นั้น ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพเจ้าก็เห็นแสงจากท้องฟ้า สว่างจ้ากว่าแสงอาทิตย์เสียอีก แสงนั้นส่องมารอบตัวข้าพเจ้าและคนที่มาด้วยกัน 14 พวกเราทั้งหมดล้มลงกับพื้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงพูดกับข้าพเจ้าเอง เป็นภาษาอารเมค † ว่า ‘ซาโล ซาโล เจ้าข่มเหงเราทำไม เวลาที่เจ้าต่อสู้กับเรา †† ตัวเจ้าเองนั่นแหละที่เจ็บ’ 15 ข้าพเจ้าถามว่า ‘ท่านเป็นใคร’

แล้วพระองค์ก็พูดว่า ‘เราคือเยชูผู้ที่เจ้าข่มเหงนั้น 16 แต่ลุกขึ้นยืนเถอะ เรามาปรากฏตัวกับเจ้าเพื่อแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ใช้เพื่อไปบอกคนอื่นถึงเรื่องที่เจ้าได้เห็นเรา และบอกเรื่องที่เราจะแสดงให้เจ้าดู 17 เราจะช่วยเหลือเจ้าให้รอดพ้นจากคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวที่เรากำลังจะส่งเจ้าไปหา 18 เพื่อเปิดตาของพวกเขา ให้พ้นจากความมืดสู่ความสว่าง และพ้นจากอำนาจของซาตานมาสู่พระเจ้า เพื่อพวกเขาจะได้รับการอภัยบาป และเข้ามีส่วนร่วมในคนเหล่านั้นที่เราได้ทำให้เป็นของเรา โดยความไว้วางใจที่พวกเขามีต่อเรา”

เปาโลพูดถึงงานของเขา

19 “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงเชื่อฟังนิมิตที่มาจากสวรรค์นั้น 20 ข้าพเจ้าเริ่มสอนผู้คนในเมืองดามัสกัสก่อน จากนั้นก็สั่งสอนผู้คนในเยรูซาเล็ม และตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย โดยบอกให้พวกเขาเลิกตัวกลับใจหันมาหาพระเจ้าและทำการงานต่างๆที่เหมาะสมกับคนที่กลับตัวกลับใจแล้ว 21 นี่เป็นเหตุที่พวกยิวได้เข้ามาจับกุมตัวข้าพเจ้าในขณะที่อยู่ในวิหาร และพยายามจะฆ่าข้าพเจ้าด้วย 22 แต่พระเจ้าก็ได้ช่วยข้าพเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ จึงทำให้ข้าพเจ้าสามารถมายืนเป็นพยานต่อท่านทั้งหลาย ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ในที่นี้ได้ ข้าพเจ้าไม่ได้พูดอะไรเลย นอกจากสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้า และโมเสสบอกไว้แล้วว่าจะเกิดขึ้น 23 นั่นคือกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะเป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์จะเป็นผู้นำแสงสว่างมาสู่คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิว”

เปาโลพยายามชักจูงอากริปปา

24 ขณะที่เปาโลกำลังพูดแก้ต่างในเรื่องต่างๆอยู่นั้น เฟสทัสก็ตะเบ็งเสียงขึ้นมามาว่า “เปาโล แก่เสียสติไปแล้ว แก่เรียนจะจนเป็นบ้าไปแล้ว” 25 เปาโลตอบว่า “ท่านเฟสทัส ผมไม่ได้เป็นบ้า สิ่ง

†† สัปแช่ง มีความหมายโดยนัย หมายถึง “สบประมาท” หรือ “ดูถูก” †† อารเมค เป็นภาษาที่ชาวยิวในปาเลสไตน์ส่วนมากใช้พูดกันในตอนต้นค.ศ. ที่ 1 ††† ต่อสู้กับเรา ในภาษาเดิม ใช้คำว่า ตะเบ็งกัก

ที่ผมพูดมานี้เป็นความจริงและมีเหตุผล 26 กษัตริย์อากริปปารู้เรื่องพวกนี้ดี และผมก็สามารถพูดได้อย่างเปิดเผยกับท่าน ผมแน่ใจว่าไม่มีเรื่องไหนเด็ดขาดตายตาของท่านไปได้ เพราะเรื่องนี้ไม่ได้ทำกันอย่างลับๆ ล่อๆ 27 ข้าแต่กษัตริย์อากริปป้า ท่านเชื่อสิ่งที่คุณพูดแทนพระเจ้าเขียนหรือเปล่า ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อแน่” 28 จากนั้น กษัตริย์อากริปป้าก็พูดแทรกเปลาโลว่า “เจ้าคิดว่าสามารถชักจูงให้เราเป็นคริสเตียนในเวลาอันสั้นอย่างนี้หรือ”

29 เปาโลตอบว่า “ไม่ว่าจะเป็นเวลาสั้นหรือยาวแต่ไหน ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้ท่านและทุกคนที่ฟังข้าพเจ้าในวันนี้ เป็นคริสเตียนเหมือนอย่างข้าพเจ้า ยกเว้นแต่ไซตารอนเท่านั้น”

30 จากนั้นกษัตริย์อากริปป้าก็ลุกขึ้น รวมทั้งเจ้าเมืองเบอร์นิส และคนอื่นๆ ทั้งหมดที่นั่งอยู่กับพวกเขาด้วย 31 หลังจากที่เขาขอออกไปจากห้องแล้ว ก็คุยกันว่า “ชายคนนี้ได้ทำอะไรที่สมควรตาย หรือสมควรถูกขังคุกเลย” 32 กษัตริย์อากริปป้าพูดกับเฟสทัสว่า “อันที่จริง ถ้าชายคนนี้ได้ขอให้ซีซาร์ เป็นผู้สอบสวน ก็ปล่อยตัวไปได้แล้ว”

เปาโลแล่นเรือไปกรุงโรม

27 เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเดินทางไปประเทศอิตาลี พวกเขาให้นายร้อยยูเลียสในกองทหารของจักรพรรดิ ควบคุมตัวเปาโลและนักโทษคนอื่นๆ ไป 2 พวกเขาไปลงเรือที่เมืองออดรามิทียุม เรือนั้นกำลังจะแล่นไปตามท่าต่างๆ ที่อยู่ตามแนวชายฝั่งของแคว้นเอเชีย แล้วพวกเขาก็ออกทะเลไป อาริสทาร์คัสไปกับพวกเขาด้วย เขาเป็นชาวเมืองเฮสะโลนิกาในแคว้นมาซิโดเนีย 3 พอวันรุ่งขึ้น พวกเขาก็มาถึงเมืองไซดอน ยูเลียสติดกับเปาโลมาก เขายอมให้เปาโลไปเยี่ยมเพื่อนฝูงได้ เพื่อว่าเพื่อนๆ จะได้ช่วยเหลือเปาโลตามความจำเป็น 4 จากไซดอน พวกเราแล่นเรือออกสู่ทะเล กระแสลมด้านเรามาก เราจึงแล่นโดยใช้เกาะไซปรัสเป็นที่กำบังลมให้กับเรา 5 พวกเราแล่นเรือข้ามทะเลที่เป็นน่านน้ำของแคว้นซีลีเชียและแคว้นบิมีเลียจนมาถึงเมืองมิราในแคว้นลิเชีย 6 ที่นั่นนายร้อยพบเรือลำหนึ่งที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรียและกำลังจะไปประเทศอิตาลี เขาเลยให้พวกเราลงเรือลำนี้ 7 เรือของพวกเราแล่นไปได้ช้ามากเป็นเวลาหลายวัน ในที่สุดก็มาถึงเมืองคินิตัส อย่างทุลักทุเล เราไม่สามารถเดินทางต่อไปได้ เพราะกระแสลมแรงมาก จึงต้องเปลี่ยนเส้นทางแล่นไปแอบลมอยู่หลังเกาะครีต ที่อยู่ตรงข้ามกับแหลมสัลโมเน 8 เรือแล่นเลียบบชายฝั่งเกาะครีตไปด้วยความยากลำบาก แล้วก็มาถึงที่หนึ่งชื่อว่าท่างามติ ใกล้เมืองลาเซีย

9 พวกเราเสียเวลาไปมาก และตอนนี้ก็ไม่ปลอดภัยแล้วที่จะแล่นเรือ เพราะวันอดอาหาร † ของยิวก็ผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนพวกเขาว่า 10 “ท่านทั้งหลาย ผมเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะประสบกับความหายนะ และจะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใหญ่หลวง ไม่ใช่แต่เฉพาะสินค้าและเรือเท่านั้น แต่ยังรวมถึงชีวิตของพวกเราด้วย” 11 แต่แทนที่นายร้อยจะฟังคำเตือนของเปาโล เขากลับไปเชือกปีตันและเจ้าของเรือ 12 เพราะท่าเรือนี้ไม่เหมาะที่จะจอดเรือในฤดูหนาว คนส่วนใหญ่จึงตกลงที่จะแล่นเรือออกจากที่นั่น ถ้าเป็นไปได้พวกเขาอยากจะไม่ให้ถึงเมืองฟิnikัสจะได้จอดเรืออยู่ที่นั่นในช่วงฤดูหนาว ฟิnikัสเป็นเมืองท่าบนเกาะครีต เป็นท่าเรือที่หันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้และทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

พายุในทะเล

13 เมื่อมีลมพัดมาจากทิศใต้เบาๆ พวกเขาก็คิดว่า “นี่แหละเป็นลมที่เราอยากได้” พวกเขาจึงถอนสมอเรือขึ้น แล้วแล่นไปตามชายฝั่งเกาะครีต 14 แต่ไม่ช้าก็มีลมพายุคล้ายเฮอริเคน ที่เรียก

† วันอดอาหาร วันของการได้รับชำระล้างจากบาป วันสำคัญทางศาสนาของชาวยิวที่เกิดขึ้นในช่วงต้นฤดูใบไม้ร่วงของแต่ละปี ซึ่งในช่วงเวลานี้ของปีพายุร้ายในทะเลจะเริ่มก่อตัว

ว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือ พัดมาจากเกาะ 15 เรือติดอยู่ท่ามกลางพายุ และไม่สามารถต้านกระแสลมได้ พวกเราจึงปล่อยให้เรือแล่นไปตามลม 16 ในที่สุดเรือก็แล่นไปอยู่หลังเกาะเล็กๆ แห่งหนึ่งชื่อ คาวดา ที่ช่วยกำบังลมให้เรา พวกเราได้ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาผูกไว้กับเรือด้วยความทุลักทุเลยิ่งนัก 17 หลังจากที่ตั้งเรือชูชีพขึ้นมาแล้ว พวกเขาก็เอาเชือกมัดเรือใหญ่แล้วมัดเรือใหญ่ให้แน่นขึ้น เพราะกลัวว่ามือนาจจะหลุดไปเกยตื้นบนสันดอนทรายของอ่าวเซอร์ทิส พวกเราจึงทิ้งลูกทูน † ลงทะเลปล่อยให้เรือลอยไปตามกระแสลม 18 หลังจากลูกพายุลมกระหน่ำอย่างแรง วันต่อมา พวกเขาก็เริ่มโยนสินค้าลงทะเลไป 19 ถึงวันที่สาม พวกเขาก็ตีอุปกรณ์ต่างๆ ในเรือลงทะเลด้วยมือตนเอง 20 พวกเราไม่เห็นเดือนเห็นตะวันมาหลายวันแล้ว พายุยังคงโหมกระหน่ำอย่างรุนแรง ในที่สุดพวกเขาก็หมดหวังที่จะมีชีวิตรอด

21 ไม่มีใครยอมกินอะไรมาหลายวันแล้ว เปาโลจึงยืนขึ้นต่อหน้าพวกเขาพูดว่า “พวกคุณน่าจะฟังคำแนะนำของผมว่าอย่าแล่นเรือออกจากเกาะครีต จะดีได้ไม่ต้องมาพบกับความเสียหายและสูญเสียอย่างนี้ 22 แต่ตอนนี้ผมอยากให้คุณมีกำลังใจกันไว้ จะไม่มีใครตายหรอก มีแต่เรือลำนี้เท่านั้นที่จะพังไป 23 เพราะเมื่อคืนนี้มีทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผม และผู้ที่ผมรับใช้อยู่ได้มายืนอยู่ข้างๆ ผม 24 แล้วบอกว่า ‘ไม่ต้องกลัวเปาโล เจ้าจะต้องได้ยืนอยู่ต่อหน้าซีซาร์แน่ และพระเจ้าจะช่วยชีวิตทุกคนบนเรือก็เพราะเจ้า’ 25 เพราะฉะนั้นให้พวกคุณมีกำลังใจไว้ เพราะผมไว้ใจพระเจ้าว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นอย่างที่คุณทูตสวรรค์ได้บอกผมไว้อย่างแน่นอน 26 แต่พวกเราจะต้องวิ่งไปเกยตื้นที่เกาะไหนสักแห่ง”

27 มาถึงคืนที่สิบสี่ เรือของพวกเราลอยคออยู่ในทะเลอาเดรีย † ประมาณเที่ยงคืนพวกเราก็รู้สึกได้ว่าแผ่นดินอยู่ใกล้ๆ 28 พวกเราหยั่งระดับน้ำ และวัดความลึกได้สามสิบเจ็ดเมตร เวลาผ่านไปสักพักพวกเขาก็หยั่งระดับน้ำอีก คราวนี้วัดความลึกได้ยี่สิบเจ็ดเมตร 29 พวกเขากลัวว่าเรือจะไปเกยตื้นบนฝั่งที่มีหินจึงโยนสมอสี่ตัวลงจากด้านหลังของเรือ และอธิษฐานให้ถึงตอนเช้าเร็วๆ 30 พวกเราก็พยายามหนีออกจากเรือ พวกเขาก็ตีเรือชูชีพลงทะเล แล่งทำเป็นว่าจะไปโยนสมอเรือจากทางหัวเรือ 31 แต่เปาโลบอกกับนายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนพวกนี้ไม่อยู่บนเรือ พวกท่านทั้งหมดก็จะไม่รอด” 32 พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือชูชีพไว้ แล้วปล่อยให้มันลอยไป

33 พอใกล้จะสว่างแล้ว เปาโลก็ชักชวนให้พวกเขากินอาหาร เปาโลบอกว่า “นี่พวกคุณก็ได้เฝ้าคอยด้วยใจระทึกมาตั้งสิบสี่วันแล้ว โดยไม่ได้กินอะไรเลย 34 กินอะไรบ้างเถอะ เพื่อจะได้อยู่ต่อไป ไม่ต้องห่วงหรอก จะไม่มีผมสลัดเส้นหลุดไปจากหัวของคุณแม้แต่คนเดียว” 35 เมื่อเปาโลพูดเสร็จ เขาก็เอาขนมปังมากล่าวขอบคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งหมดแล้วก็หักกิน 36 ทุกคนก็มีกำลังใจขึ้นมาและหยิบอาหารมากินกัน 37 บนเรือมีทั้งหมดสองร้อยเจ็ดสิบหกคน 38 หลังจากทีกินอาหารกันจนอิ่มแล้ว พวกเขาได้โยนข้าวสารทั้งหมดทิ้ง เพื่อให้เรือเบาขึ้น

เรือแตก

39 พอสว่างแล้ว พวกเราไม่รู้ว่าจะแผ่นดินที่เห็นนั้นเป็นที่ไหน แต่พวกเราสังเกตเห็นอ่าวที่มีชายหาดแห่งหนึ่ง พวกเขาก็ตัดสินใจว่าถ้าเป็นไปได้จะนำเรือแล่นไปเกยตื้นบนหาดแห่งนั้น 40 พวกเขาจึงตัดสมอเรือทิ้งลงทะเล แล้วแกะเชือกที่มัดหางเสือออก จากนั้นดึงใบหัวเรือขึ้นให้รับลม และมุ่งหน้าเข้าหาชายหาด 41 แต่พวกเขา กลับบนสันดอนทรายและเกยตื้น หัวเรือติดแน่นไม่ขยับเขยื้อน ส่วนท้ายเรือก็ถูกคลื่นซัดจนเรือแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

† ลูกทูน เป็นแผ่นไม้ที่มีถึงเปล่ามัดอยู่ข้างบน และของหนักถ่วงอยู่ข้างล่าง ลากติดอยู่ท้ายเรือ เพื่อช่วยพยุงเรือไม่ให้หันคว่ำและช่วยทำให้เรือแล่นช้าลง † ทะเลอาเดรีย ทะเลที่อยู่ระหว่างประเทศกรีซและประเทศอิตาลี รวมถึงตอนกลางของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน

42 พวกทหารจึงวางแผนที่จะฆ่านักโทษ เพราะกลัวว่าจะมีใครว่ายนหาหนีไป 43 แต่นายร้อยอยากจะช่วยชีวิตเปาโล จึงสั่งห้ามไม่ให้พวกเขาทำตามแผนนั้น เขาส่งคนที่ว่ายนหาเป็นให้กระโดดลงน้ำแล้วว่ายน้ำขึ้นฝั่งไปก่อน 44 ส่วนคนที่เหลือก็ให้เกาะไม้กระดานหรือซากเรือที่แตก ในที่สุดทุกคนก็เข้าถึงฝั่งอย่างปลอดภัย

เปาโลบนเกาะมอลตา

28 หลังจากทุกคนมาถึงฝั่งอย่างปลอดภัยแล้ว พวกเราถึงรู้ว่าเกาะแห่งนี้ชื่อว่ามอลตา 2 คนพื้นเมืองที่นี้ใจดีกับพวกเราเหลือเกิน พวกเขาออกไปต้อนรับพวกเราทุกคน เนื่องจากฝนเพิ่งตกและอากาศหนาว 3 เปาโลได้เก็บกิ่งไม้กองหนึ่งมาสูมไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งเลื้อยออกมาเพราะถูกความร้อน มันกัดติดอยู่กับมือของเปาโล 4 เมื่อพวกคนพื้นเมืองเห็นงูห้อยอยู่ที่มือของเปาโล พวกเขาก็พูดกันว่า "คนผู้นี้ต้องเป็นฆาตกรแน่ๆถึงแม้เขาจะรอดตายจากทะเล แต่เจ้าแม่แห่งความยุติธรรม † ไม่ยอมให้เขารอดตายไปได้" 5 แต่เปาโลสะบัดงูตกลงไปในกองไฟ โดยที่ตัวเขาไม่เป็นอันตรายแม้แต่นิดเดียว 6 พวกเขาคาดว่าเปาโลคงจะต้องบวม หรือไม้กึ่งล้มลงขาดใจตายทันที แต่หลังจากที่ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นกับเปาโล พวกเขาก็เปลี่ยนใจและพูดว่า เปาโลเป็นเทพเจ้า

7 ใกล้ๆแถวนั้น มีทุ่งหญ้าของหัวหน้าเกาะที่ชื่อว่า ปูบลิอุส เขาเชิญพวกเราเข้าไปในบ้าน และเลี้ยงดูปล้ำเสื่อพวกเราเป็นอย่างดีถึงสามวัน 8 พ่อของปูบลิอุสนอนป่วยเป็นไข้ และเป็นโรคบิด †† อยู่บนเตียง เปาโลจึงเดินเข้าไปหา หลังจากที่เขาได้รักษาจนหายแล้ว ก็วางมือบนตัวเขา แล้วเขาก็หาย 9 เมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้น คนป่วยคนอื่นๆที่อยู่บนเกาะนี้ ต่างก็พากันมาให้เปาโลรักษาจนหายหมดทุกคน 10 คนบนเกาะนับถือพวกเรามาก เมื่อถึงเวลาที่จะแล่นเรือต่อไป พวกเขাজัดแจงหาสิ่งของต่างๆที่จำเป็นสำหรับการเดินทางมาให้

เปาโลเดินทางไปที่กรุงโรม

11 สามเดือนหลังจากเรือแตก พวกเราได้ลงเรือที่มาจากแะพักอยู่ที่เกาะนี้ในช่วงฤดูหนาว เป็นเรือที่มาจากเมืองอเล็กซานเดรีย มีรูปพระแผ่นดิน † เกาะสลักอยู่ที่หัวเรือ 12 พวกเรามาถึงเมืองไซราคิวส์ และพักอยู่ที่นั่นสามวัน 13 จากที่นั่น พวกเราแล่นเรือต่อไปที่เมืองเรอูม ในวันรุ่งขึ้นก็มีลมพัดมาจากทางทิศใต้ วันที่สองพวกเราไปถึงเมืองปัทโมลี 14 เราพบพี่น้องบางคนที่นั่น และพวกเขาชวนให้พวกเราพักอยู่ด้วยเป็นเวลาเจ็ดวัน ต่อจากนั้นพวกเรา ก็เดินทางต่อไปโรม 15 เมื่อพวกพี่น้องในกรุงโรม ได้รับข่าวเรื่องพวกเรา พวกเขาส่งคนมาต้อนรับพวกเราถึงตลาดอัปปีอุส †† และโรงแรมสามหลัง †† เมื่อเปาโลเห็นพวกเขา ก็ขอบคุนพระเจ้าและมีกำลังใจมากขึ้น

† เจ้าแม่แห่งความยุติธรรม ผู้คนคิดว่ามีเจ้าแม่ชื่อว่าความยุติธรรมมีหน้าที่ยิงลูกธนูลงโทษคนไม่ดี †† โรคบิด โรคที่มีอาการคล้ายกับโรคท้องร่วง † พระแผ่นดินรูปปั้นของคาสเตอร์และโพลลิกซ์ พระสององค์ของกรีก †† ตลาดอัปปีอุส เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 69 กิโลเมตร †† โรงแรมสามหลัง เป็นเมืองที่อยู่ห่างจากกรุงโรมไปประมาณ 48 กิโลเมตร

เปาโลอยู่ในกรุงโรม

16 เมื่อพวกเรามาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้อยู่คนเดียวต่างหาก โดยมีทหารคนหนึ่งคอยเฝ้าเขาไว้ 17 หลังจากผ่านไปสามวัน เปาโลเรียกประชุมผู้นำของชาวยิว เมื่อทุกคนมาพร้อมกันแล้ว เปาโลจึงพูดขึ้นว่า "พี่น้องทั้งหลาย ผมได้ถูกจับที่เมืองเยรูซาเล็มแล้วถูกส่งไปให้กับพวกโรมันเหมือนกับนักโทษ ทั้งๆที่ผมไม่ได้ต่อต้านคนของพวกเรา หรือต่อต้านประเพณีของบรรพบุรุษของพวกเราเลย 18 เมื่อพวกโรมันไต่สวนผมแล้ว ก็จะปล่อยตัวผมไป เพราะผมไม่ได้ทำอะไรผิดถึงกับต้องตาย 19 แต่ชาวยิวไม่ยอม ผมจึงจำเป็นต้องขอให้ซีซาร์สอบสวน ไม่ใช่เพราะผมมีเรื่องจะฟ้องร้องคนร่วมชาติของผมเอง 20 นี่เป็นเหตุที่ผมขอพบเพื่อพูดคุยกับพวกท่าน ความจริงแล้วที่ผมต้องถูกล่ามโซ่อยู่ที่นี่ ก็เพราะเห็นแก่ความหวังของชาวอิสราเอล ††"

21 พวกผู้นำชาวยิวจึงพูดกับเปาโลว่า "พวกเรายังไม่ได้รับจดหมายอะไรเกี่ยวกับท่าน ที่มาจากแคว้นยูเดียเลย และยังไม่มีพี่น้องคนไหนที่เดินทางมาจากที่นั่น เพื่อรายงานหรือให้ร้ายเกี่ยวกับตัวท่าน 22 แต่พวกเราอยากจะได้ยินสิ่งที่ท่านคิด เพราะพวกเราว่าทุกท่อนแห่งต่อต้านลัทธินี้"

23 พวกเขาจึงนัดวันพบกับเปาโลอีก เมื่อถึงวันนัดพบ ก็มีคนมากกว่าเดิมมาหาเปาโลในที่พักของเขา เปาโลได้อธิบายและเป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า พยายามชักจูงพวกนั้นให้เชื่อในพระเยซู โดยอ้างจากกฎของโมเสสและจากสิ่งที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้า เขียนไว้ เปาโลได้ทำอย่างนี้ตั้งแต่เข้าจันเยิน 24 บางคนเชื่อในสิ่งที่เขาพูด บางคนก็ไม่เชื่อ 25 เกิดการขัดแย้งกันเองในหมู่พวกเขา บางคนเริ่มเดินหนีไปหลังจากที่เขาได้พูดว่า "พระวิญญานบริสุทธิ์พูดไว้ถูกต้องเลย เมื่อพูดกับบรรพบุรุษของพวกท่านผ่านทางอิสยาห์ ผู้พูดแทนพระเจ้าว่า

26 ให้ไปหาคนพวกนี้ และพูดกับเขาว่า

ท่านจะฟังแล้วฟังอีก

แต่จะไม่เข้าใจ

ท่านจะมองแล้วมองอีก

แต่จะไม่เห็นจริงๆ

27 เพราะจิตใจของคนพวกนี้ต่อต้าน

หูของเขายังไม่เต็มใจที่จะฟัง และพวกเขาก็ปิดตาของตนเอง

ไม่อย่างนั้น พวกเขาจะได้เห็นกับตา และได้ยินกับหู

และเข้าใจด้วยจิตใจ และหันกลับมาหาเรา

เพื่อให้เรารักษาพวกเขา ††

28 ดังนั้นพวกท่านควรรู้ว่า เรื่องความรอดจากพระเจ้านี้ได้ส่งไปให้คนที่ไม่ใช่ยิวแล้ว และพวกเขาจะฟัง" 29 5

30 เปาโลได้อยู่ในห้องที่เขาได้เช่าไว้เป็นเวลาถึงสองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาหาเขา 31 เขาประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิตพระเยซูผู้เป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่ †† อย่างเปิดเผย โดยไม่มีใครขัดขวาง

††† อิสราเอล คือ ชนชาติยิว ††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 6:9-10 5 ข้อนี้ สำเนากรีกช่วงหลัง พูดว่า "หลังจากเปาโลกล่าวสิ่งนี้แล้ว ชาวยิวทั้งหลายก็จากไป พวกเขาต่างได้เถียงกันเองอย่างหนัก" 5† ผู้เป็นกษัตริย์ยิ่งใหญ่ หรือ พระคริสต์

โรม

คำนำ

จดหมายฉบับนี้ เปาโลได้เขียนถึงผู้เชื่อที่อยู่ในกรุงโรม เป็นฉบับที่สมบูรณ์ที่สุดและยาวที่สุดของเขา ส่วนมากเขาจะเขียนถึงกลุ่มของคริสเตียนตามเมืองต่างๆที่เขาไปสอน โดยให้แนวทางสำหรับชีวิตและความเชื่อแบบคริสเตียน แต่ตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงคริสเตียนที่กรุงโรมนั้น ตัวเขาเองยังไม่เคยไปกรุงโรม ตอนนั้นคือประมาณปี ค.ศ. 57 (พ.ศ. 600) เขายังอยู่ที่ประเทศกรีก วางแผนที่จะไปเยี่ยมชาวโรมันหลังจากไปเมืองเยรูซาเล็ม ในจดหมายเขาได้อธิบายให้ชาวโรมันเข้าใจถึงข่าวดีที่มีสำหรับชนทุกชาติ เขาอยากให้พวกศิษย์ของพระคริสต์ที่เป็นคนยิวและไม่ใช่อยิวยอมรับซึ่งกันและกัน เขาก็เลยเขียนให้พวกเขาเห็นว่าทั้งสองกลุ่มนี้เป็นคนบาปเหมือนกัน และการที่พระเจ้ายอมรับทั้งสองกลุ่มเป็นเพราะทั้งสองกลุ่มมีความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์

คำทักทายจากเปาโล

1 จากเปาโลทาสของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าเรียกผมให้มาเป็นศิษย์เอก และแต่งตั้งผมให้มาประกาศข่าวดีที่มาจากพระเจ้า 2 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้ประกาศข่าวดีนี้ไว้ก่อนหน้าแล้วในพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ 3 ข่าวดีนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ผ่านทางเชื้อสายของกษัตริย์ดาวิด 4 เมื่อพระองค์ฟื้นขึ้นจากความตาย พระเจ้าได้แต่งตั้งพระองค์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เป็นพระบุตรผู้เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ คือพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์และองค์เจ้าชีวิตของเรา 5 พวกเราได้รับสิทธิพิเศษผ่านทางพระเยซูให้มาเป็นศิษย์เอก เราได้รับสิทธิพิเศษนี้เพื่อพวกเราจะได้นำคุณที่ไม่ใช่อยิวให้มาไว้วางใจและเชื่อฟังพระเจ้า พวกเราทำงานนี้เพื่อให้เกียรติกับพระเยซู 6 พวกคุณก็รวมอยู่ในกลุ่มคนที่ไม่ใช่อยิวนี้ด้วย และพระเจ้าก็เรียกคุณให้มาเป็นคนของพระเยซูคริสต์ 7 ผมเขียนจดหมายฉบับนี้ถึงพวกคุณทุกคนที่อยู่ในเมืองโรม เป็นพวกที่พระเจ้ารักและเรียกให้มาเป็นคนของพระองค์ ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตาการุณาและสันติสุขกับคุณทุกคนด้วยเถิด

เปาโลอธิษฐานขอคุณพระเจ้า

8 ก่อนอื่นผมขอคุณพระเจ้าของผมผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าสำหรับคุณทุกคน เพราะคนทั่วโลกต่างก็พากันพูดถึงความเชื่อของคุณ 9 ผมรับใช้พระเจ้าสุดหัวใจในการประกาศข่าวดีเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าผู้นี้เป็นพยานให้กับผมได้ว่า ผมอธิษฐานให้คุณตลอดเวลา 10 ผมอธิษฐานขอตลอดเวลาให้พระเจ้าจะเปิดโอกาสให้กับผมไม่ว่าทางใดก็ตาม แล้วในที่สุดผมก็จะได้มาเยี่ยมคุณตามที่ตั้งใจเอาไว้ 11 เพราะผมอยากเจอพวกคุณมาก ผมจะได้มาแบ่งปันพระพรที่มาจากพระวิญญาณกับพวกคุณ เพื่อคุณจะได้มีกำลังใจมากขึ้น 12 อันที่จริงต้องพูดว่า เราจะได้ให้กำลังใจซึ่งกันและกันผ่านทางความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย 13 พี่น้องครับ ผมอยากให้รู้ว่า ผมตั้งใจจะมาเยี่ยมคุณหลายครั้งแล้ว เพื่อเวลาที่ผมอยู่กับคุณ ผมจะได้ช่วยคุณให้เจริญขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ เหมือนกับที่ผมได้ช่วยชนชาติอื่นๆมาแล้ว แต่ก็ยังมีเรื่องขัดขวางมาตลอดจนถึงเดี๋ยวนี้ 14 ผมมีภาระหน้าที่ที่ติดค้างอยู่กับทุกคน ทั้งคนกรีกและคนที่ไม่ใช่กรีก ทั้งคนฉลาดและคนโง่ 15 นั่นเป็นเหตุที่ผมพร้อมที่จะประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณที่อยู่ในเมืองโรม

16 ผมไม่ละอายเกี่ยวกับข่าวดีนี้หรือ เพราะข่าวดีนี้เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะช่วยชีวิตทุกคนที่ไว้วางใจให้รอด ช่วยพวกยิวก่อน แล้วต่อมาก็ช่วยคนที่ไม่ใช่อยิวด้วย 17 เพราะในข่าวดีนั้นพระเจ้ากำลังเปิดเผยให้เห็นว่า พระองค์ทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เพราะพระเจ้าแสดงความซื่อสัตย์ของพระองค์ให้เห็นก่อน คนจึงไว้วางใจในพระองค์ เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า “คนที่พระเจ้ายอมรับจะใช้ชีวิตด้วยความไว้วางใจ” †

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป

18 เพราะพระเจ้ากำลังแสดงความโกรธของพระองค์ให้เห็นจากสวรรค์ ต่อความชั่วช้าทุกอย่างและความผิดที่คนทำขึ้น สิ่งเหล่านี้ไปปิดบังความจริงไม่ให้คุณรู้ 19 ที่พระเจ้าโกรธก็เพราะ เรื่องที่คนจะรู้เกี่ยวกับพระเจ้าได้นั้น คนก็เห็นอย่างชัดเจนแล้ว เพราะพระเจ้าได้เปิดเผยให้มันเห็นชัดเจนอยู่แล้ว 20 นับตั้งแต่วันแรกที่สร้างโลกนี้มา คุณสมบัติต่างๆของพระเจ้าที่ไม่สามารถมองเห็น เช่นฤทธิ์อำนาจที่ไม่มีวันเสื่อมสลาย หรือความเป็นพระเจ้าของพระองค์ มนุษย์เห็นได้ชัดเจนเพราะเขาสามารถเข้าใจเรื่องนี้ได้จากสิ่งต่างๆที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา นี่เป็นเหตุผลที่มนุษย์จึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย 21 เพราะเขารู้เรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้อยากยกย่องพระองค์เป็นพระเจ้าของเขา และไม่ขอบคุณพระองค์ด้วย แต่พวกเขากลับสนใจสิ่งต่างๆที่ไร้ค่า และจิตใจของเขาที่ขาดความเข้าใจก็มืดมนไป 22 ถึงแม้พวกเขาอ้างว่าเป็นคนฉลาด แต่กลับกลายเป็นคนโง่ไป 23 เพราะเขาได้เอาความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ไม่มีวันตายนี้ ไปแลกกับรูปปั้นที่ทำขึ้นมาเป็นรูปของมนุษย์ที่ต้องตาย หรือรูปนกต่างๆ หรือสัตว์สี่เท้า หรือสัตว์เลื้อยคลาน

24 พระเจ้าจึงปล่อยให้มนุษย์ทำสิ่งชั่วช้าลามก ตามกิเลสตัณหาที่อยู่ในใจของพวกเขา เขาจึงทำผิดทางเพศ ใช้ร่างกายของกันและกันอย่างน่าละอาย 25 พวกเขาเอาความจริงของพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ พวกเขาบูชาและรับใช้สิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา แทนที่จะบูชาและรับใช้พระเจ้าผู้สร้างสิ่งเหล่านั้น พระองค์สมควรได้รับการสรรเสริญตลอดไป อามเอน

26 ดังนั้นพระเจ้าจึงปล่อยให้พวกเขาตกอยู่ภายใต้กิเลสตัณหาอันน่าละอาย พวกผู้หญิงแทนที่จะมีเพศสัมพันธ์ตามธรรมชาติ แต่กลับทำให้มันผิดธรรมชาติไป 27 ส่วนพวกผู้ชายก็เหมือนกัน แทนที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงตามธรรมชาติ กลับไปเผาผลาญไฟราคะด้วยตนเอง ผู้ชายกับผู้ชายทำสิ่งที่น่ารังเกียจต่อกัน นี่แหละเป็นผลกรรมที่พวกเขาได้รับเพราะทิ้งความจริงไป

† อ้างมาจากหนังสือ ฮาบากุก 2:4

28 พวกเขาเห็นว่าการรู้จักพระเจ้านั้นไร้ค่า พระเจ้าก็เลยปล่อยให้เขามีความคิดที่ไร้ค่า และทำในสิ่งที่ไม่ควรทำ 29 มนุษย์จึงเต็มไปด้วยความผิดทุกอย่าง ความชั่วร้าย ความโลภ การปองร้าย ความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การทะเลาะวิวาท การหลอกลวง การเกลียดชัง การชุบชิบนิินทา 30 การพูดส่อเสียด การเกลียดชังพระเจ้า ความหยาบคาย ความเย่อหยิ่งจองหอง การอวดตัว การคิดค้นวิธีทำชั่วแบบใหม่ ๆ การไม่เชื่อฟังพ่อแม่ 31 การเป็นคนใจไม่รักษาคำพูด ไม่มีความรัก และขาดความเมตตา 32 ทั้งที่รู้กฎเกณฑ์ของพระเจ้าว่าคนที่ทำสิ่งเหล่านี้สมควรตาย พวกเขาไม่ใช้ แต่ทำเองเท่านั้น แต่ยังไม่เห็นดีเห็นชอบกับคนอื่นที่ทำอย่างนั้นด้วย

พระเจ้าลงโทษอย่างยุติธรรม

2 คุณครับ คุณไม่มีข้อแก้ตัวหรอก เพราะเวลาที่คุณตัดสินคนอื่นนั้น ก็เท่ากับว่าคุณตัดสินตัวคุณเองด้วย เพราะคุณก็ทำอย่างนั้นเหมือนกัน 2 ตอนที่เรารู้แล้วว่าพระเจ้านั้นยุติธรรมที่ตัดสินโทษคนที่ทำอย่างนั้น 3 คุณครับ คุณไปตัดสินโทษคนอื่นที่ทำอย่างนั้น แต่ตัวคุณกลับมากำทำเสียเอง คุณคิดว่าจะหนีพ้นการลงโทษจากพระเจ้าหรือ 4 คุณดูหมิ่นความกรุณาอันยิ่งใหญ่ และความอดทนอดกลั้นของพระองค์ และไม่สนใจว่าความกรุณาของพระองค์นั้น มีไว้สำหรับนำคุณให้กลับตัวกลับใจ 5 แต่เพราะคุณคือดิ่งไม่ยอมกลับตัวกลับใจ คุณจึงสะสมโทษไว้ให้กับตัวเอง เพื่อจะได้รับโทษนั้นในวันพิพากษา และในวันนั้นคุณก็จะได้เห็นพระเจ้าตัดสินอย่างยุติธรรม 6 พระเจ้าจะตอบแทนแต่ละคนตามสิ่งที่เขาได้ทำไป 7 ส่วนคนที่ทำความดีอย่างไม่ย่อท้อเพื่อแสวงหาศักดิ์ศรี เกียรติยศ และชีวิตที่ไม่วันตาย พระเจ้าจะให้เขามีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป 8 ส่วนคนที่เห็นแก่ตัว และไม่ยอมทำตามความจริงแต่กลับทำชั่ว พระเจ้าก็จะตอบแทนด้วยความโกรธแค้น และจะลงโทษเขา 9 มนุษย์ที่ทำชั่วจะได้รับความทุกข์ยากและความเจ็บปวดรวดร้าว โดยพวกเขาจะได้รับความทุกข์ยากและเจ็บปวดรวดร้าว โดยพวกเขาจะได้รับความทุกข์ยากนั้นก็เป็นพวกคนที่ไม่ใช่ยิว 10 แต่สำหรับทุกคนที่ทำความดีจะได้รับศักดิ์ศรี เกียรติยศ และสันติสุข โดยพวกเขาจะได้รับความดีต่อไปก็พวกที่ไม่ใช่ยิว 11 เพราะพระเจ้าไม่ลำเอียง

12 สำหรับคนที่อยู่นอกกฎ เมื่อเขาทำบาปก็จะถูกทำลายโดยไม่ต้องอ้างกฎ ส่วนคนที่อยู่ใต้กฎ เมื่อทำบาปก็จะถูกลงโทษตามกฎนั้น 13 ไม่ใช่แค่ได้ยิวกฎ พระเจ้าก็ยอมรับแล้ว แต่ต้องทำตามกฎด้วย พระเจ้าถึงจะยอมรับ 14 พวกคนที่ไม่มีความเชื่อใจเพราะพวกเขาไม่ได้เกิดมาเป็นคนยิว แต่ได้ทำตามสิ่งที่กฎนั้นบอกเอาไว้ ก็แสดงว่าพวกเขามีกฎนั้นอยู่ในตัวเอง 15 คนพวกนี้พิสูจน์ให้เห็นว่าสิ่งที่กฎบอกให้ทำนั้น มีเขียนไว้ในใจของพวกเขา ดูได้จากใจที่ฟ้องผิดของเขา และความคิดที่ต่อสู้กันอยู่ในใจระหว่างโทษตัวเองกับการแก้ตัว 16 ใจที่ฟ้องผิด และความคิดที่ต่อสู้กันอยู่ในใจนี้ จะเป็นพยานถึงเรื่องนี้ ในวันที่พระเจ้าตัดสินความลับต่างๆของมนุษย์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ ชาวดีที่ผมได้ประกาศนั้นบอกไว้แบบนี้

พวกยิวและกฎ

17 ถ้าคุณเรียกตัวเองว่าเป็นยิว ตัวเองพึ่งในกฎของพระเจ้า โอ้อวดเรื่องพระเจ้า 18 รู้ว่าพระเจ้าต้องการให้คุณเป็นคนอย่างไร พระเจ้าต้องการอะไร สามารถแยกแยะออกว่าเรื่องไหนสำคัญที่สุด เพราะคุณได้เรียนรู้มาแล้วจากกฎนั้น 19 ถ้ามันใจว่าตัวเองเป็นคนนำทางให้คนตาบอด เป็นแสงสว่างให้คนที่อยู่ในความมืด 20 เป็นคนชี้แนะคนใจ และเป็นผู้สอนคนที่ไม่รู้เรื่องอะไรเลย ที่คุณมั่นใจอย่างนี้เพราะในกฎนั้นมีความรู้และความจริงในรูปแบบที่เข้าใจง่าย 21 ถ้าอย่างนั้น ทำไมถึงไม่สอนตัวเองบ้าง ดีแต่

สอนคนอื่น คุณสอนคนอื่นว่าอย่าขโมย แล้วทำไมคุณจึงขโมยเสียเอง 22 คุณสอนว่าอย่ามีชู้ แล้วทำไมคุณมีชู้เสียเอง คุณเกลียดชังรูปเคารพ แล้วทำไมคุณไปปล้นวัดเสียเอง 23 คุณอวดตัวกฎของพระเจ้าดี แต่คุณนึกหน้าพระเจ้าเพราะไม่ทำตามกฎนั้น 24 เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "คนที่ไม่ใช่ยิวต่างก็พากันดูหมิ่นพระเจ้าก็เพราะพวกคุณ" †

25 ถ้าคุณทำตามกฎจริงๆ ที่คุณทำพิธีชลิบก็มีค่า แต่ถ้าคุณไม่ทำตามกฎ ถึงคุณจะไปชลิบไปแล้วก็เหมือนกับไม่ได้ชลิบนั้นแหละ 26 แต่ถ้าคนไหนที่ไม่ได้ชลิบ แต่ทำตามกฎ พระเจ้าก็ถือว่าเขาได้ทำพิธีชลิบแล้ว 27 ดังนั้นคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เกิดมาเป็นคนยิว และได้ทำพิธีชลิบ แต่ทำตามกฎจะทำให้เห็นว่าพวกคุณนั้นมีความผิด เพราะพวกคุณมีกฎที่เขียนไว้และทำพิธีชลิบ แต่กลับไม่ทำตามกฎเสียเอง

28 เพราะคนที่เป็ยิวแต่เปลือกนอกนั้น ไม่ถือว่าเป็นยิวแท้ๆ เหมือนกับคนที่ทำพิธีชลิบแต่เปลือกนอกก็ไม่ได้ถือว่าเป็นพิธีชลิบที่แท้จริง 29 แต่คนยิวแท้ๆคือคนที่เป็ยิวจากภายใน มนุษย์ได้รับพิธีชลิบที่แท้จริงในจิตใจจากพระวิญญาณ มันไม่ใช่การผ่าตัดที่มนุษย์ทำกันเพื่อทำตามรายละเอียดที่เขียนไว้ในกฎ คนอย่างนี้ได้รับเกียรติจากพระเจ้า ไม่ใช่จากมนุษย์

3 ถ้าอย่างนั้น การเป็ยิวนั้นได้เปรียบตรงไหนหรือ ทำพิธีชลิบนั้นดีตรงไหนหรือ 2 ดีแน่นอน มันมีประโยชน์มากในทุกเรื่อง เรื่องแรกคือ พระเจ้ามอบถ้อยคำของพระองค์ให้กับพวกยิว 3 ถ้าคนยิวบางคนไม่เชื่อสัตย์กับพระองค์ พระเจ้าจะไม่เชื่อสัตย์ไปด้วยหรือ 4 ไม่มีทาง ถึงแม้มนุษย์จะโกหกกันหมด พระองค์ก็ยังเชื่อสัตย์ตลอดไป เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า "เมื่อพระองค์พูด ปรากฏว่าพระองค์ถูก และเมื่อศาลตัดสินคดีของพระองค์ พระองค์ก็จะชนะ" †

5 เราจะพูดอย่างไรดี ถ้าการที่เราทำผิดทำให้เห็นความดีของพระเจ้าเด่นชัดขึ้น จะว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรมที่ลงโทษพวกเราหรือ (ผมพูดแบบคนทั่วไปนะ) 6 ไม่มีทาง เพราะถ้าพระเจ้าไม่ยุติธรรม แล้วพระองค์จะมาตัดสินคนทั้งโลกได้อย่างไร 7 แต่คุณอาจจะเถียงว่า "ถ้าการที่ผมไม่เชื่อสัตย์นั้นทำให้เห็นความเชื่อสัตย์ของพระองค์เด่นชัดขึ้น และทำให้พระองค์ได้รับเกียรติด้วย แล้วผมจะมาลงโทษผมอีกทำไม" 8 ทำไมคุณไม่พูดอย่างนี้เสียเลย ว่า "มาทำชั่วกันเถอะ ความดีจะได้เกิดขึ้น" (เหมือนกับที่มีบางคนใส่ร้ายเรา หาวว่าเราพูดอย่างนั้น) สมควรแล้วที่คนพวกนั้นจะถูกลงโทษ

มนุษย์ทุกคนเป็นคนบาป

9 ถ้าอย่างนั้นจะว่าอย่างไร พวกเราคนยิวได้เปรียบกว่าคนที่ไม่ใช่ยิวอย่างนั้นหรือ ไม่เลย เพราะเราบอกไปแล้วว่า ทั้งคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวก็อยู่ใต้อำนาจของบาปกันทั้งนั้น 10 เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

"ไม่มีใครทำตามใจพระเจ้าเลย ไม่มีเลยสักคนเดียว

11 ไม่มีใครเลยที่เข้าใจ

12 ไม่มีใครเลยที่แสวงหาพระเจ้า

13 ทุกคนหันหน้าหนีไปจากพระองค์

ทุกคนกลายเป็นคนไร้ค่า

ไม่มีใครมีน้ำใจ ไม่มีเลยสักคนเดียว" †

14 "ถ้าคอของพวกเขาก็เหมือนหลุมศพที่เปิดอยู่

ลิ้นของพวกเขาก็ชอบหลอกลวง" †

15 "ริมฝีปากของพวกเขาก็พูดด้วยพิษร้าย" †

16 "ปากของพวกเขาก็เต็มไปด้วยคำแช่งด่าและคำพูดที่ขมขื่น"

††

†† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 52:5 ดูเพิ่มเติมได้จากเอเสเคียล 36:20 †

อ้างอิงมาจากหนังสือ สดุดี 51:4 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 14:1-3 ††† อ้างมาจาก

จากหนังสือ สดุดี 5:9 ††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 140:3 †††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 10:7

† กลับตัวกลับใจ คือการที่เราเสียใจกับการกระทำบาป และตั้งใจว่าจะไม่ทำอีก

15 “เท้าของพวกเขาวิ่งไปฆ่าคน
 16 เขาไปไหน ก็ทำลายทุกอย่างจนหมด และสร้างความทุกข์-
 เวทนาที่นั่น
 17 พวกเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข” †
 18 “เขาไม่เคยคิดที่จะเกรงกลัวพระเจ้าเลย” ††
 19 เราารู้แล้วว่า ทุกอย่างที่ถูกบอก ก็เพื่อบอกกับคนที่อยู่ภายใต้
 กฎนั้น เพื่อบิดปากทุกคนไม่ให้มีข้อแก้ตัว และเพื่อทุกคนในโลก
 จะต้องอยู่ภายใต้การตัดสินของพระเจ้า 20 ไม่มีใครหรือผู้ที่พระ-
 เจ้าจะยอมรับเนื่องจากทำสิ่งที่ถูกบอกให้ทำ เพราะกฎนั้นมีไว้
 ให้เราเห็นถึงความบาปของตัวเอง

พระเจ้าชื่อสัตย์และทำในสิ่งที่ถูกต้อง

21 แต่ตอนนี้ พระเจ้าได้เปิดเผยให้เห็นว่าพระองค์นั้นชื่อสัตย์
 และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ โดยไม่เกี่ยวข้องกับกฎเลย แต่ว่าทั้ง
 กฎและพวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้เป็นพยานถึงความชื่อสัตย์ของ
 พระองค์ 22 พระเจ้าทำให้เราเห็นว่าพระองค์นั้นชื่อสัตย์ และทำใน
 สิ่งที่ถูกต้องเสมอ พระองค์ทำอย่างนี้ผ่านทางความชื่อสัตย์ของ
 พระเยซูคริสต์ † เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับทุกคนที่ไว้วางใจ ไม่
 มีใครแตกต่างกันเลย 23 เพราะทุกคนทำบาปเหมือนกันหมด และ
 เสื่อมจากพระบารมีของพระเจ้า ††24 พระเจ้ามีความเมตตากรุณา
 และพระองค์ยอมรับทุกคนมาเป็นคนของพระองค์โดยไม่คิดมูลค่า
 และเพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์ได้ทำ พระเจ้าได้ปลดปล่อยพวก
 เขาให้เป็นอิสระจากการเป็นทาสของบาป 25 พระเจ้าให้พระเยซู
 คริสต์เป็นเครื่องบูชาเพื่อจัดการกับบาป ที่พระเจ้าทำอย่างนี้ได้ก็
 เพราะพระเยซูนั้นชื่อสัตย์ และยอมที่จะหลังเลือดและตาย พระ-
 เจ้าให้พระเยซูเป็นเครื่องบูชา เพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์นั้นชื่อ-
 สัตย์และทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ เพราะพระองค์อดทน และไม่ได้
 ลงโทษคนที่ทำบาปในอดีต 26 นอกจากนี้พระเจ้ายังต้องการแสดง
 ให้เห็นในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์นั้นชื่อสัตย์และทำในสิ่งที่ถูกต้อง
 เสมอ และพระองค์ยอมรับคนที่มีส่วนร่วมในความไว้วางใจของ
 พระเยซู

27 ที่นี้จะเหลืออะไรให้อวดอีก ไม่เหลืออะไรแล้ว ทำไม่ละ เป็น
 เพราะกลัวข้อไหนหรือ เป็นเรื่องให้ทำตามกฎหรือเปล่า ไม่ใช่เลย
 แต่เป็นเรื่องของความไว้วางใจต่างหาก 28 เพราะเรารู้ว่าการที่
 พระเจ้าจะยอมรับใครนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเราทำตามสิ่งต่างๆที่
 กฎบอกให้ทำหรือเปล่า แต่ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจของเรา

29 พระเจ้าเป็นของคนที่ยิวเท่านั้นหรือ พระองค์เป็นของคนที่ไม่ใช่
 ยิวด้วย ไม่ใช่หรือ ใช่แล้ว พระองค์เป็นพระเจ้าของคนที่ไม่ใช่
 ยิวด้วย 30 เนื่องจากมีพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น ถ้าพระเจ้ายอมรับ
 คนที่ทำพิธีขลิบ เพราะเขาไว้วางใจพระองค์ พระเจ้าก็จะยอมรับ
 คนที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบเพราะเขาไว้วางใจพระองค์ด้วยเหมือนกัน
 31 ถ้าฉันเรากำลังจะเอาเรื่องความไว้วางใจนี้มายกเลิกกฎอย่าง
 นั้นหรือ ไม่มีทาง แต่เรากำลังสนับสนุนกฎต่างหาก

ตัวอย่างจากชีวิตอับราฮัม

4 แล้วเราได้รับรู้อะไรเกี่ยวกับอับราฮัมบรรพบุรุษของชน
 ชาติยิวเรา 2 เพราะถ้าพระเจ้ายอมรับอับราฮัมเพราะการ
 กระทำทั้งหลายของท่าน ท่านก็มีสิทธิที่จะไ้อ้วตได้ แต่จริงๆ
 แล้วในสายตาของพระเจ้า ท่านไม่มีอะไรที่จะไ้อ้วตได้ 3 พระ-
 คัมภีร์เขียนไว้ว่าอย่างไร “อับราฮัมไว้วางใจพระเจ้า พระเจ้าก็
 เลยนับว่าความไว้วางใจของท่านนั้นเป็นสาเหตุเพียงพอที่พระ-
 องค์จะยอมรับท่าน” †

† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 59:7-8 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 36:1
 ‡ ความชื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า ความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ †† เสื่อมจากพระบารมีของพระเจ้า หรือแปลได้อีก
 อย่างหนึ่งว่า “ล้มเหลวในการเป็นเหมือนกับพระเจ้า” †† อ้างมาจากหนังสือ
 ปฐมกาล 15:6

4 ตัวอย่างคนที่ทำงานดี ค่าแรงของเขาไม่ได้นับว่าเป็นของขวัญ
 จากนายจ้าง แต่เป็นสิ่งที่เขาสมควรจะได้รับอยู่แล้ว 5 ส่วนคนที่
 ไม่ทำงาน แต่กลับไว้วางใจในพระเจ้า พระเจ้าก็ยอมรับเขาถึงแม้
 เขาทำบาป พระองค์ก็นับความไว้วางใจนี้เป็นเหตุเพียงพอที่จะ
 ยอมรับเขา 6 คนที่พระเจ้ายอมรับโดยไม่ได้นับว่าการงานที่เขา
 ทำไปนั้น กษัตริย์ดาวิดได้พูดถึงเกียรติของคนแบบนี้ว่า

7 “เมื่อพระเจ้ายกโทษให้กับความผิดที่คนทำ
 และกลบเกลื่อนความบาปของเขา

ถือว่า เป็นเกียรติจริงๆ

8 เมื่อองค์เจ้าชีวิตไม่ได้นับความผิดของเขา

นับว่าเป็นเกียรติจริงๆ” ††

9 เกียรตินี้มีไว้สำหรับคนที่ทำพิธีขลิบเท่านั้นหรือ มันมีไว้สำหรับ
 คนที่ไม่ได้ทำพิธีขลิบด้วยไม่ใช่หรือ ที่ผมถามก็เพราะเราพูด
 ว่า “อับราฮัมไว้วางใจในพระเจ้า พระเจ้าก็เลยนับว่าความไว้วาง-
 ใจของท่านนั้นว่าเป็นสาเหตุเพียงพอที่พระองค์จะยอมรับท่าน”

10 พระเจ้ายอมรับท่านตอนไหน ก่อนหรือหลังจากที่ท่านทำพิธี
 ขลิบ จริงๆแล้วพระเจ้ายอมรับท่านก่อนที่ท่านจะทำพิธีขลิบเสีย
 อีก 11 แล้วตอนหลังท่านถึงทำพิธีขลิบ เพื่อให้ให้เห็นว่าพระเจ้ายอม
 รับท่านแล้วเพราะท่านมีความไว้วางใจก่อนที่ท่านจะทำพิธี
 ขลิบเสียอีก ดังนั้นอับราฮัมจึงกลายเป็นบรรพบุรุษของทุกคนที่
 ไว้วางใจแต่ไม่ได้ทำพิธีขลิบ และพระเจ้าก็นับว่าความไว้วางใจ
 ของพวกเขาว่าเป็นสาเหตุเพียงพอที่จะยอมรับพวกเขา 12
 นอกจากนั้นอับราฮัมก็ยังเป็นบรรพบุรุษของคนที่ทำพิธีขลิบด้วย
 ถ้าพวกเขาไม่ได้แค่ทำพิธีขลิบเท่านั้น แต่ยังคงดำเนินรอยตามอับ-
 ราฮัมบรรพบุรุษของเราคือมีความไว้วางใจในพระเจ้าเหมือนกับ
 ที่อับราฮัมมีก่อนที่ท่านจะทำพิธีขลิบ

ต้องไว้วางใจพระเจ้าจึงจะได้ตามสัญญา

13 พระเจ้าสัญญากับอับราฮัมและลูกหลานของท่านว่า พวกเขา
 จะได้รับโลกนี้เป็นมรดก แต่ที่พระเจ้าสัญญากับท่านอย่างนั้น ไม่ใช่
 เพราะท่านทำตามกฎ แต่เพราะท่านไว้วางใจพระเจ้าต่างหาก
 พระเจ้าถึงยอมรับท่าน 14 ถ้าคนเราได้รับโลกนี้เป็นมรดกเพราะ
 การทำตามกฎ การไว้วางใจพระเจ้าก็ไม่มี ความหมายอะไรเลย
 และสัญญาของพระองค์ก็ต้องถูกยกเลิกไปด้วย 15 เพราะกฎนำไปสู่การลงโทษจากพระเจ้า เพราะคนทำผิดกฎเสมอ แต่ถ้าที่ไหน
 ไม่มีกฎ ที่นั่นก็ไม่มีการทำผิดกฎ

16 ดังนั้นคำสัญญาของพระเจ้าจึงขึ้นอยู่กับความไว้วางใจ เพื่อ
 คำสัญญานั้นจะได้เป็นของขวัญที่ให้กับเราเปล่าๆ และลูกหลาน
 ของอับราฮัมทุกคนจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าสัญญาไว้อย่างแน่นอน
 ไม่ใช่แต่เฉพาะคนที่อยู่ใต้กฎเท่านั้นที่จะได้รับ แต่รวมถึงคนที่มิ
 ส่วนร่วมในไว้วางใจของอับราฮัมด้วย เพราะท่านเป็นบรรพบุรุษ
 ของเราทุกคน 17 เหมือนกับที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า “เราได้ทำ
 ให้เจ้าเป็นบรรพบุรุษของคนหลายชนชาติ” †† †† อับราฮัมเป็น
 บรรพบุรุษของเราต่อหน้าพระเจ้าที่ท่านไว้วางใจ เป็นพระเจ้าที่
 ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้สิ่งที่ยังไม่เคยมีมาก่อนเกิดขึ้น

18 เมื่อพระเจ้าสัญญากับอับราฮัมว่าเขาจะได้เป็นบรรพบุรุษของ
 คนหลายชนชาติ ท่านก็ไว้วางใจและมีความหวังอย่างเต็มที่ ทั้งๆ
 ที่คำสัญญานั้นเหลือเชื่อ แต่ในที่สุดท่านก็ได้เป็นบรรพบุรุษของ
 คนหลายชนชาติจริงตามที่พระเจ้าบอกกับท่านว่า “ลูกหลานของ
 เจ้าจะมีมากมายเหมือนกับดวงดาวบนท้องฟ้า” 5:19 ความไว้วางใจ
 ของอับราฮัมก็ไม่ลดน้อยลงเลย ทั้งๆที่อับราฮัมรู้ว่าร่างกาย
 ของท่านหมดสภาพเหมือนตายแล้ว (เพราะท่านมีอาการประชวรมา
 หนึ่งร้อยปี) และท่านยังรู้อีกด้วยว่ากรรมของนางซาราห์ที่เมียของ
 ท่านเป็นหมันเหมือนกับตายไปแล้ว 20 แต่อับราฮัมไม่เคยสงสัย
 ในคำสัญญาของพระเจ้าเลย กลับมีความไว้วางใจมากขึ้น ซึ่งเป็น

††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 32:1-2 †††† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล
 17:5 †††† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:5

การให้เกียรติกับพระเจ้า²¹ อับราฮัมเชื่ออย่างแน่วแน่ว่า พระเจ้าสามารถทำในสิ่งที่พระองค์ได้สัญญาไว้²² “พระเจ้าจึงนับว่าความไว้วางใจของท่านนั้นเป็นสาเหตุเพียงพอที่จะยอมรับท่าน”^{†23} อย่างที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า คำพูดเหล่านี้ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องของอับราฮัมเท่านั้น²⁴ แต่เกี่ยวกับพวกเราด้วย พระเจ้าจะนับว่าความไว้วางใจของเราเป็นสาเหตุเพียงพอที่จะยอมรับเราด้วยคือพวกเราที่ไว้วางใจในพระเจ้า ผู้ทำให้พระเยซูคริสต์เจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย²⁵ เป็นเพราะความผิดบาปของเรา พระเจ้าจึงได้มอบพระเยซูให้คนเราไปฆ่า และพระเจ้าทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อเราจะได้เป็นคนທີ່พระองค์ยอมรับ

สันติสุขและความชื่นชมยินดี

5 พระเจ้านับว่าเราเป็นคนที่พระองค์ยอมรับเพราะเราไว้วางใจ จึงเกิดความสงบสุขระหว่างเรากับพระเจ้า[‡]ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา² พระเยซูนำเราเข้าสู่ความเมตตากรุณาที่เรามีอยู่[‡] แล้วเราก็กินโอ้อวดอย่างชื่นชมยินดีในความหวังที่เราจะได้รับเกียรติจากพระเจ้า^{‡3} นอกจากนี้ เรายังชื่นชมยินดีกับความทุกข์ยากต่างๆที่เราได้รับด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากต่างๆจะทำให้เราเรียนรู้ที่จะอดทน⁴ ความอดทนนี้จะทำให้เราเกิดความไว้วางใจ ที่ได้รับการพิสูจน์มาแล้วว่าเป็นของแท้ ซึ่งจะทำให้เราเกิดความหวัง⁵ ความหวังนั้นไม่เคยทำให้เราผิดหวังเลย เพราะพระเจ้าได้ให้ความรักของพระองค์เข้ามาในจิตใจของเรา ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระองค์ได้ให้กับเราไว้⁶ เพราะในเวลาที่เราช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ นั่นเอง พระเยซูก็ได้มาตายเพื่อเป็นประโยชน์กับคนชั่วอย่างเรา⁷ คนที่ยอมตายเพื่อคนชั่วยิ่งนั้นหายากมาก แต่อาจจะมีความกล้าตายเพื่อคนที่ดี⁸ แต่พระเจ้าได้แสดงความรักต่อเรา โดยยอมส่งพระคริสต์มาตายเพื่อเรา ทั้งๆที่เรายังเป็นคนบาปอยู่

⁹ ตอนนี้พระเจ้ายอมรับเราแล้วเพราะเลือดของพระคริสต์ ยิ่งกว่านั้นเราจะรอดพ้นจากความโกรธของพระเจ้าเพราะพระคริสต์อย่างแน่นอน¹⁰ ขนาดตอนที่เรเป็นศัตรูกับพระเจ้า ความตายของพระบุตรยังทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระเจ้าได้เลย แล้วตอนนี้เรได้กลับมาคืนดีกับพระเจ้าแล้ว ดังนั้นชีวิตของพระบุตรจะต้องทำให้เราได้รับความรอดอย่างแน่นอน¹¹ ยิ่งกว่านั้น เรายังได้โอ้อวดพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเราด้วย เพราะพระองค์ได้ทำให้เรากลับมาคืนดีกับพระเจ้าแล้ว

อาดัมและพระเยซู

¹² คนคนเดียวคืออาดัมทำบาป บาปจึงเข้ามาในโลก บาปนี้นำความตายมาด้วย มนุษย์ทุกคนจึงต้องตายเพราะมนุษย์ทุกคนทำบาป¹³ บาปเกิดขึ้นในโลกนี้ก่อนที่จะมีกฎของโมเสสเสียอีก ตอนนั้นพระเจ้าจึงยังไม่ได้จัดบัญญัติกับมนุษย์ทำกัน เพราะยังไม่มีกฎอะไรใช้เลย¹⁴ แต่ความตายนั้นมีอำนาจอยู่แล้ว ตั้งแต่สมัยของอาดัมมาจนถึงสมัยของโมเสส มนุษย์ทุกคนจึงยังต้องตายถึงแม้เขาจะไม่ได้ขัดคำสั่งของพระเจ้าโดยตรงอย่างที่อาดัมทำอาดัมกับพระคริสต์ที่มาตอนหลังนี้มีบางอย่างที่เหมือนกัน¹⁵ แต่ของขวัญที่พระเจ้าให้เปล่าๆนั้น มันแตกต่างกันเพราะในทางหนึ่งขณะที่ความผิดของคนหนึ่ง คืออาดัม ทำให้คนจำนวนมากต้องตาย แต่ในอีกทางหนึ่ง ความเมตตาของพระเจ้าและของขวัญที่ผ่านมาจากความเมตตาของคนคนเดียวคือพระเยซูคริสต์นั้น ก็เป็นประโยชน์กับคนมากมาย

¹⁶ แน่แน่นอนผลจากของขวัญนั้น แตกต่างอย่างมากจากผลของความผิดที่อาดัมได้ทำ เพราะการทำผิดเพียงครั้งเดียวทำให้ทุกคนต้องถูกตัดสินว่าผิด แต่ของขวัญนั้นทำให้คนเราได้รับการตัด-

† อ้างมาจากหนังสือปฐมกาล 15:6 †† จึงเกิดความสงบสุขระหว่างเรากับพระเจ้า ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า “ขอให้เราอยู่อย่างสงบสุขกับพระเจ้า”
‡ ความหวัง ... จากพระเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “ความหวังที่เราจะได้เป็นเหมือนพระเจ้า”

สินว่าไม่ผิด ทั้งๆที่ทำความผิดตั้งหลายครั้ง¹⁷ ถ้าความตายปกครองคนเราเพราะความบาปของมนุษย์คนหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นคนมากมายจะปกครองชีวิตผ่านทางมนุษย์อีกคนหนึ่งคือพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน คือคนเหล่านั้นที่ได้รับความเมตตากรุณาอย่างเหลือล้นและได้รับของขวัญเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า¹⁸ คนคนเดียวทำผิด ก็ทำให้มนุษย์ทุกคนต้องถูกตัดสินว่าผิด เช่นเดียวกันคนคนเดียวทำถูกต้อง ก็ทำให้พระเจ้ายอมรับและให้ชีวิตกับมนุษย์ทุกคน¹⁹ คนคนเดียวไม่เชื่อฟัง ก็ทำให้คนมากมายกลายเป็นคนบาปที่พระเจ้ายอมรับ²⁰ เมื่อกฎของโมเสสเข้ามา ทำให้คนผิดกฎกันมากขึ้น แต่เมื่อบาปเพิ่มขึ้น ความเมตตาของพระเจ้าก็ยิ่งเพิ่มมากกว่านั้นอีก²¹ บาปเคยเป็นกษัตริย์และใช้ความตายปกครอง เช่นเดียวกันความเมตตาของพระเจ้าเป็นกษัตริย์และใช้การที่พระเจ้ายอมรับเราปกครอง ทำให้คนมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ตายจากบาป แล้วมีชีวิตในพระคริสต์

6 แล้วนี่จะว่าย่างไป จะทำบาปต่อไปเพื่อพระเจ้าจะได้เมตตา มากขึ้นอย่างนั้นหรือ² ไม่มีทาง ในเมื่อเราตายจากบาปแล้ว ยังจะใช้ชีวิตอยู่ในความบาปอีกได้อย่างไร³ หรือพวกคุณไม่รู้ว่าการที่เราจับพิธีจุ่มน้ำเข้าในพระเยซูคริสต์นั้น คือการจุ่มเข้าไปในความตายของพระองค์นั่นเอง⁴ ดังนั้นเมื่อเราจุ่มเข้าไปในความตายของพระเยซู ก็หมายถึงว่าเราถูกฝังร่วมกับพระองค์แล้ว เพื่อเราจะมามีชีวิตใหม่เหมือนกับที่พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย โดยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระบิดา⁵ เพราะถ้าเราได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในเดียวกับพระองค์ในความตายนั้น เรายังจะได้เป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในการฟื้นขึ้นจากความตายด้วย⁶ เราว่าคนเก่าของเราได้ถูกตรึงร่วมกับพระคริสต์แล้ว เพื่อตัวตนที่เติมไปด้วยบาปจะได้หมดฤทธิ์ไป แล้วเราจะได้ไม่เป็นทาสของความบาปอีกต่อไป⁷ เพราะคนที่ตายแล้วก็หลุดพ้นจากอำนาจของบาป

⁸ เมื่อเราตายร่วมกับพระคริสต์แล้ว เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตร่วมกับพระองค์ด้วย⁹ เราว่าพระคริสต์ ผู้ที่ฟื้นขึ้นจากความตายนั้น จะไม่มีวันตายอีกต่อไป ความตายก็ไม่ได้เป็นนายเหนือพระองค์อีกต่อไป¹⁰ พระองค์ตายเพียงครั้งเดียวก็พอตลอดไปเพื่อชนะอำนาจของบาป ชีวิตที่พระองค์มีอยู่นี้ พระองค์อยู่เพื่อพระเจ้า¹¹ พวกคุณก็เหมือนกัน ให้ถือว่าตัวคุณเองตายจากบาปแล้ว และมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์นั้น

¹² ดังนั้นอย่าปล่อยให้บาปมาเป็นเจ้าครอบครองร่างกายที่ต้องตายของคุณอีกเลย คือให้ความบาปทำให้คุณต้องเชื่อฟังและทำตามกิเลสตัณหาของมัน¹³ คุณไม่ควรยอมให้บาปมาใช้วิธีวะส่วนไหนก็ตามของคุณเป็นเครื่องมือในการทำชั่ว แต่ให้มอบชีวิตของคุณเองกับพระเจ้า ให้สมกับเป็นคนที่ดีตายไปและฟื้นขึ้นมาใหม่แล้ว ดังนั้นขอให้คุณยอมให้พระเจ้าใช้วิธีวะทุกส่วนของร่างกายคุณให้เป็นเครื่องมือในการทำความดี¹⁴ ความบาปก็ไม่มีอำนาจเหนือพวกคุณอีกต่อไปแล้ว เพราะพวกคุณไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของกฎ แต่อยู่ใต้ความเมตตาของพระเจ้า

ทาสที่ทำตามใจพระเจ้า

¹⁵ แล้วนี่เราจะว่าอย่างไรดี ทำบาปต่อไปดีไหม ไม่มีทาง เพราะตอนนี้เราไม่ได้อยู่ใต้กฎแล้ว แต่อยู่ใต้ความเมตตาของพระเจ้า¹⁶ พวกคุณไม่รู้หรือว่า เมื่อคุณยอมมอบตัวเป็นทาสเชื่อฟังใครก็ตาม คุณก็เป็นทาสของคนนั้นแล้ว ไม่ว่าจะบาปของความบาปที่ทำให้ต้องตาย หรือเป็นทาสที่เชื่อฟังพระเจ้าซึ่งจะนำไปถึงชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ¹⁷ แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่ถึงแม้คุณเคยเป็นทาสของความบาปมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้คุณได้เชื่อฟังแบบอย่างคำสอนที่พระเจ้าให้ครอบครองคุณนั้นอย่างสุดหัวใจ¹⁸ คุณจึงไม่เป็นทาสของความบาปอีกต่อไป แต่เป็นทาสที่ทำตามใจ

พระเจ้า¹⁹ (ที่ผมใช้ตัวอย่างเรื่องทาสมาอธิบายให้ฟัง ก็เพราะกลัวว่าคุณจะไม่เข้าใจ) ในอดีตคุณเคยมอบอวัยวะของคุณให้เป็นทาสของความสกปรกโสโครกและการแหกกฎ ซึ่งทำให้คุณแหกกฎมากขึ้นเรื่อยๆ แต่เดี๋ยวนี้ขอให้ยอมมอบอวัยวะของคุณให้เป็นทาสที่ทำตามใจพระเจ้าซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์

²⁰ แต่ก่อน เมื่อคุณเป็นทาสของความบาปนั้น คุณก็เป็นอิสระไม่ได้อยู่ใต้การควบคุมของสิ่งที่ถูกต้อง²¹ แต่คุณทำอะไรบ้างจากการใช้ชีวิตแบบนั้น สิ่งที่คุณได้คือสิ่งที่คุณละอายกับมันตอนนี้ เพราะสิ่งเหล่านั้นนำไปถึงความตาย²² แต่ตอนนี้คุณได้เป็นอิสระจากบาปและมาเป็นทาสของพระเจ้าแล้ว ผลที่คุณจะได้รับคือความบริสุทธิ์ที่นำไปถึงชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป²³ เพราะค่าจ้างให้ความบาปจ่ายให้กับเราคือความตาย แต่ของขวัญที่พระเจ้าให้กับเรานั้นคือชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป ในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ตัวอย่างจากการแต่งงาน

7 พี่น้องครับ พวกคุณไม่รู้หรือว่ากฎนั้นมีย่านาจอเหนือมนุษย์ เฉพาะตอนมีชีวิตอยู่เท่านั้น (คุณก็คุ้นเคยกับกฎที่อยู่แล้ว)² ยกตัวอย่างเช่น ผู้หญิงที่แต่งงานแล้วจะต้องผูกมัดอยู่กับสามีตามกฎเมื่อสามีของเธอยังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าสามีของเธอตายไป เธอก็หลุดพ้นจากกฎการแต่งงานนั้น³ แต่ถ้าสามีเธอยังมีชีวิตอยู่ แล้วเธอไปเป็นเมียชายอื่น ก็ถือว่าเธอคบชู้ แต่ถ้าสามีเธอตายแล้ว เธอก็เป็นอิสระจากกฎการแต่งงานนั้น และถ้าเธอไปเป็นเมียชายอื่น ก็ไม่ถือว่าเธอคบชู้

⁴ พี่น้องก็เหมือนกัน เป็นเพราะความตายของพระคริสต์ คุณเองถึงตายไปแล้วด้วยและเป็นอิสระจากกฎนั้นแล้ว เพื่อคุณจะได้เป็นของพระคริสต์ผู้ที่ฟื้นขึ้นจากความตาย และเพื่อที่เราจะได้เกิดผลสำหรับพระเจ้า⁵ แต่ก่อนตอนที่เรานำชีวิตตามสันดานนั้น กฎก็กระตุ้นให้เกิดกิเลสตัณหาขึ้นมา แล้วกิเลสตัณหานั้นก็มาควบคุมอวัยวะในตัวเรา เราจึงไปทำสิ่งที่นำไปสู่ความตาย⁶ แต่เดี๋ยวนี้เราตายแล้วและหลุดพ้นจากกฎที่เคยขังเราไว้ ตอนที่เรายังได้มารับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้านายของเรา ด้วยชีวิตใหม่ที่พระวิญญาณนำ ไม่ใช่ชีวิตเก่าที่นำไปโดยกฎที่เขียนขึ้น

สิ่งที่กฎทำไม่ได้

⁷ แล้วจะว่ายยังไงดี กฎนั้นบาปหรือ ไม่มีทาง อันที่จริงถ้าไม่มีกฎ ผมก็ไม่รู้หรอกว่าบาปคืออะไร เพราะถ้าไม่มีกฎเขียนไว้ว่า “อย่าโลภ”[†] ผมไม่มีทางรู้ว่าการโลภเป็นอย่างไร⁸ แต่บาปได้ฉวยโอกาสจากกฎนั้นมาทำให้ผมเกิดความโลภทุกชนิด ถ้าไม่มีกฎ บาปก็หมดฤทธิ์เดชไปแล้ว⁹ ครั้งหนึ่งผมเคยมีชีวิตอยู่โดยไม่มีกฎ แต่พอมีกฎขึ้นมาบาปก็ฟื้นคืนชีพ¹⁰ แต่ผมกลับต้องตายปรากฏว่ากฎอันนี้เองที่เคยมีไว้เพื่อนำชีวิตมาให้ กลับมาทำให้ผมต้องตาย¹¹ เพราะบาปได้ฉวยโอกาสใช้กฎนั้นมาล่อลวงผมและฆ่าผม¹² ดังนั้นสรุปได้ว่ากฎนั้นศักดิ์สิทธิ์ และมีบุญคุณที่ศักดิ์สิทธิ์ ยุติธรรมและดีด้วย¹³ เอ้า แสดงว่าสิ่งที่ดีๆ นำความตายมาให้ผมอย่างนั้นหรือ ไม่มีทาง แต่เป็นบาปต่างหาก บาปได้ใช้สิ่งที่ดีๆ มาฆ่าผม ผมจะได้รู้กฎแต่ของบาปว่าเป็นอย่างไร และบัญญัติจะทำให้เรารู้ว่าบาปนั้นมันชั่วร้ายขนาดไหน

¹⁴ เรารู้ว่ากฎนั้นมาจากพระวิญญาณ แต่ผมเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาๆ ที่ถูกขายไปเป็นทาสอยู่ใต้อำนาจของบาป¹⁵ ผมไม่เข้าใจหรอกว่าทำไมผมถึงทำในสิ่งที่ผมทำ เพราะสิ่งที่ผมอยากทำ ผมก็ไม่ได้ทำ แต่ผมกลับไปทำในสิ่งที่ผมเกลียด¹⁶ ถ้าผมทำในสิ่งที่ผมไม่อยากทำ นั้นแสดงว่าผมเห็นด้วยกับกฎและยอมรับว่ากฎนั้นดี¹⁷ ความจริงแล้ว ไม่ใช่ตัวผมหรือกฎที่ทำให้สิ่งนี้ แต่บาปที่อยู่ในตัวผมต่างหากที่ทำ¹⁸ ใช่ ผมรู้ว่าสิ่งที่ดีนั้นไม่ได้อยู่ในตัวผมหรอก (คือในสันดานของผมที่เป็นมนุษย์ฝ่ายเนื้อหนัง) ผม

† อ้างจากหนังสือ อพยพ 20:17 และ เฉลยธรรมบัญญัติ 5:21

อยากจะทำดีแต่ก็ทำไม่ได้¹⁹ สิ่งดีๆ ที่ผมอยากทำนั้น ผมไม่ได้ทำ แต่กลับไปทำในสิ่งที่ชั่วร้ายที่ผมไม่อยากทำ²⁰ เพราะฉะนั้นถ้าผมทำในสิ่งที่ผมไม่อยากทำ ก็แสดงว่าไม่ใช่ผมที่เป็นคนทำ แต่เป็นบาปที่อยู่ในตัวผมต่างหากที่ทำ

²¹ ผมเลยค้นพบกฎข้อหนึ่งว่า เมื่อไรก็ตามที่ผมอยากจะทำดี ความชั่วจะอยู่ที่นั่นกับผมเสมอ²² ในใจผมเห็นด้วยกับกฎของพระเจ้า²³ แต่ผมก็เห็นอีกกฎหนึ่งทำงานอยู่ในตัวผม มันต่อสู้กับกฎของพระเจ้าที่จิตใจของผมยอมรับอยู่ แล้วมันก็ทำให้ผมเป็นนิกโทษของกฎแห่งบาปที่ทำงานอยู่ในตัวผมนี้²⁴ ผมเห็นว่าสมเพชจริงๆ ใครจะช่วยชีวิตผมให้พ้นจากร่างกายนี้ที่นำความตายมาให้กับผมได้บ้าง²⁵ ขอบคุณพระเจ้า ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ใจของผมนั้นเป็นทาสของกฎของพระเจ้า แต่สันดานของผมนั้นเป็นทาสของกฎแห่งบาป

ชีวิตที่นำโดยพระวิญญาณ

8 แล้วเดี๋ยวนี้คนทั้งหลายที่มีส่วนในพระเยซูคริสต์จะไม่ต้องถูกลงโทษ² เพราะในพระเยซูคริสต์ กฎที่มาจากพระวิญญาณที่นำชีวิตนั้น ได้ปลดปล่อยให้คุณ^{††} เป็นอิสระจากกฎแห่งบาปที่นำไปสู่ความตายแล้ว³ สิ่งที่ถูกของโมเสสช่วยไม่ได้ เพราะสันดานของเราทำให้กฎอ่อนแอไป พระเจ้าก็ได้ทำแล้ว พระองค์ได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นมนุษย์เหมือนกับเราที่เป็นคนบาป และส่งมาเพื่อจัดการกับบาป พระเจ้าได้ตัดสินลงโทษบาปโดยใช้ร่างที่เป็นมนุษย์ของพระเยซู⁴ เพื่อสิ่งที่ถูกสั่งไว้จะได้สำเร็จในชีวิตของเราผู้ที่ไม่ได้ใช้ชีวิตตามสันดาน แต่ตามพระวิญญาณ

⁵ เพราะคนที่ใช้ชีวิตตามสันดานก็มัวแต่คิดถึงความต้องการของกิเลส แต่คนที่ใช้ชีวิตตามพระวิญญาณก็จะคิดถึงแต่เรื่องที่พระวิญญาณต้องการ⁶ จิตใจที่สันดานควบคุมอยู่นั้นนำไปสู่ความตาย แต่จิตใจที่พระวิญญาณควบคุมนำไปสู่ชีวิตและสันติสุข⁷ จิตใจที่สันดานควบคุมนั้นเป็นศัตรูกับพระเจ้า เพราะจิตใจนั้นไม่ยอมทำตามกฎของพระเจ้า และความจริงแล้วมันก็ไม่สามารถที่จะทำตามกฎนั้นได้ด้วย⁸ คนที่มีชีวิตตามสันดานจึงไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอใจได้

⁹ แต่ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ในพวกคุณ คุณก็ไม่ได้ใช้ชีวิตตามสันดาน แต่ใช้ชีวิตตามพระวิญญาณ แต่ถ้าคุณไหนไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ แสดงว่าคนนั้นไม่ได้เป็นของพระคริสต์¹⁰ แต่ถ้าพระคริสต์อยู่ในตัวพวกคุณ ถึงแม้ร่างของคุณต้องตายไปเพราะบาป แต่พระวิญญาณก็ยังจะนำชีวิตใหม่ให้กับคุณ เพราะพระเจ้ายอมรับคุณแล้ว¹¹ ถ้าคุณมีพระวิญญาณที่ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตายอยู่ในพวกคุณ พระเจ้าผู้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย ก็จะใช้พระวิญญาณของพระองค์ที่อยู่ในพวกคุณนั้น ให้ชีวิตกับร่างที่ต้องตายของคุณ

¹² ดังนั้นพี่น้องครับ เราไม่ได้เป็นหนี้อะไรกับสันดานเลยถึงจะต้องทำตามที่มีนสัง¹³ ถ้าคุณยังใช้ชีวิตตามสันดานอยู่ คุณจะต้องตาย แต่ถ้าคุณยอมให้พระวิญญาณฆ่าการกระทำบาปของร่างกาย คุณก็จะมีชีวิต

¹⁴ เพราะพระวิญญาณของพระเจ้านำใคร คนนั้นก็เป็ลลูกของพระเจ้า¹⁵ เพราะพระวิญญาณที่คุณได้รับนั้นไม่ได้ทำให้คุณเป็นทาสที่ต้องกลัวอีก แต่ทำให้คุณเป็นลูกๆ ของพระเจ้า และพระวิญญาณนี้ทำให้เราร้องดังว่า “อับบา ๑ พ่อ”¹⁶ พระวิญญาณนั้นทำให้เรารับรู้ว่าเราเป็นลูกๆ ของพระเจ้า¹⁷ ถ้าเราเป็นลูกๆ ของพระเจ้าแล้ว เราก็เป็นทายาท คือทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ แต่เราจะต้องร่วมทุกข์กับพระคริสต์ก่อน เพื่อที่เราจะได้รับศักดิ์ศรีร่วมกับพระองค์ด้วย

†† คุณ ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า ผม ๑ อับบา เป็นคำในภาษาฮีบรูที่แปลว่า “พ่อ”

22 แล้วเรื่องนี้จะว่าไง พระเจ้าตั้งใจจะลงโทษและแสดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระองค์ต้องอดทนอดกลั้นอย่างมากกับคนพวกนั้นที่สมควรจะถูกลงโทษและถูกทำลาย 23 ที่พระองค์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อแสดงให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่มหาศาลต่อคนพวกนั้นที่พระองค์เมตตาและที่พระองค์ได้เตรียมไว้รับสง่าราศี 24 คนพวกนั้นที่พระองค์เรียกมาก็คือพวกเรานี้เอง พระองค์ไม่ได้เรียกเราจากพวกยิวเท่านั้น แต่จากคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย 25 พระองค์ได้พูดถึงคนที่ไม่ใช่ยิวนี้ในหนังสือโฮเซยาว่า

“คนพวกนั้นที่แต่ก่อนไม่ใช่คนของเรา

เราก็จะเรียกว่าเป็นคนของเรา

และหญิงคนนั้นที่แต่ก่อนเราไม่ได้รัก

เราก็จะเรียกว่าเป็นที่รักของเรา” †

26 “ถึงแม้ว่าครั้งหนึ่งพระองค์เคยพูดว่า เจ้าไม่ใช่คนของเรา แต่เดี๋ยวนี้ เขาจะได้อธิษฐานว่าเป็นลูกๆของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่” ††

27 แต่อิสยาห์ได้ร้องเกี่ยวกับคนอิสราเอลออกมาว่า

“ถึงแม้ลูกๆของชนชาติอิสราเอล

จะมีจำนวนมากเหมือนกับเม็ดทรายในทะเล

แต่จะมีไม่กี่คนเท่านั้นที่จะรอด

28 องค์เจ้าชีวิตจะทำให้สิ่งที่พระองค์พูดสำเร็จครบถ้วนอย่างรวดเร็วในโลกนี้” †

29 และตามทีอิสยาห์ได้ทำนายไว้ว่า

“ถ้าองค์เจ้าชีวิตผู้ทรงฤทธิ์ ไม่เหลือผู้สืบเชื้อสายให้กับเรา

เราก็จะถูกทำลายจนสิ้นซากไปแล้ว

เหมือนกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์” †††

30 ถ้าอย่างนั้น จะว่ายังไงดี คนที่ไม่ใช่ยิวไม่ได้สนใจว่าพระองค์จะยอมรับเขาหรือไม่ แต่พระเจ้ากลับยอมรับเขา และที่พระองค์ยอมรับเขาก็เพราะเขาไว้วางใจ 31 แต่คนอิสราเอลแสวงหากฎที่กำหนดว่าพระเจ้าต้องการอะไรจากคนของพระองค์ แต่สุดท้ายก็ไม่ได้บรรลุถึงกฎนั้น 32 ทำไมถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ เพราะเขาแสวงหากฎนั้นเหมือนกับมันขึ้นอยู่กับกรกระทำ แทนที่จะพึ่งความไว้วางใจ เขาก็เลยสะดุดหินล้ม 33 เหมือนกับที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“ดูสิ เราได้วางก้อนหินก้อนหนึ่งไว้ที่ศิโยนที่จะทำให้คนสะดุด

เป็นศิลาที่จะทำให้คนล้มลง

แต่คนที่ไว้วางใจในหินก้อนนั้น ††† จะไม่มีวันอัปบอขาย” †††

10 พี่น้องครับ สิ่งที่ผมต้องการมาก และสิ่งที่ผมอธิษฐานต่อพระเจ้าสำหรับคนยิวก็คือ ขอให้พวกเขาได้รับความรอด 2 ผมเป็นพยานว่าพวกเขาไม่ทำให้พระเจ้าแต่เขาขาดความรู้ 3 พวกเขาไม่รู้จักความซื่อสัตย์สุจริตของพระเจ้า เขาพยายามที่จะยึดฐานะที่เป็นคนของพระเจ้าไว้ เขาจึงไม่ยอมรับแผนงานอันซื่อสัตย์สุจริตของพระองค์ 4 พระคริสต์เป็นเป้าหมายของกฎ เพื่อที่พระเจ้าจะได้ยอมรับทุกคนที่ไว้วางใจพระคริสต์

5 โมเสสได้เขียนถึงคนที่คิดว่าพระเจ้าจะยอมรับเขาเพราะเขาทำตามกฎที่จะทำให้คนสะดุดว่า “คนที่ทำอย่างนี้ จะต้องใช้ชีวิตตามกฎนั้นทุกอย่าง” 56 ส่วนคนที่พระเจ้ายอมรับเพราะเขาไว้วางใจพระเจ้า โมเสสพูดว่า “ไม่ต้องคิดในใจว่า แล้วใครจะเป็นคนขึ้นโปบนสวรรค์” (หมายถึงขึ้นไปเชิญพระคริสต์ลงมาบนโลกเพื่อช่วยเรา) 7 “หรือใครจะเป็นคนลงไปในหลุมที่ลึกมาก” (หมายถึงลงไปเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตาย) 8 เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้กับคุณแล้ว มันอยู่ในปากและอยู่ในใจของคุณ” 5† นี่แหละคือเรื่องที่เราระงับไว้ 9 ถ้าคุณยอมรับด้วยปากว่า “พระเยซูเป็นองค์เจ้าชีวิต” และเชื่อในใจว่าพระเจ้าทำให้

† อ้างมาจากหนังสือ โฮเซยาห์ 2:23 †† อ้างมาจากหนังสือ โฮเซยาห์ 1:10 ††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 10:22-23 †††† เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ คือ เมืองที่คนชั่วอาศัยอยู่ พระเจ้าลงโทษพวกเขาโดยการทำลายเมืองทั้งสอง หนังสือปฐมกาล 19 †††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 1:9 †††† ในหินก้อนนั้น หรือ ในพระองค์ ††††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 8:14; 28:16 ††††† อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 18:5 ††††† ข้อ 6-8 อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 30:12-14

พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย คุณก็จะรอด 10 เพราะพระเจ้ายอมรับคนที่ไว้วางใจ และคนที่ยอมรับด้วยปากว่าเชื่อก็จะรอด 11 เพราะพระคัมภีร์บอกว่า “ทุกคนที่ไว้วางใจพระองค์จะไม่มีความอัปบอขาย” 5††12 ที่พระคัมภีร์บอกว่าทุกคน แสดงว่าคนยิวกับคนที่ไม่ใช่ยิวไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย เพราะองค์เจ้าชีวิตองค์เดียวกันนี้เป็นองค์เจ้าชีวิตของทุกคน และพระองค์ก็เต็มไปด้วยความเมตตาต่อกับทุกคนที่ร้องเรียกให้พระองค์ช่วย 13 เพราะ “ทุกคนที่ร้องเรียกให้องค์เจ้าชีวิตช่วย ก็จะถูกรอด” 5†

14 แต่พวกเขาจะร้องเรียกให้พระองค์ช่วยได้อย่างไร ในเมื่อพวกเขาไม่ได้ไว้วางใจพระองค์เลย แล้วพวกเขาจะไว้วางใจได้อย่างไร ในเมื่อยังไม่เคยได้ยินเรื่องของพระองค์เลย แล้วพวกเขาจะเคยได้ยินได้อย่างไร ในเมื่อยังไม่เคยมีใครไปประกาศให้พวกเขาฟังเลย 15 แล้วจะมีใครไปประกาศได้อย่างไรถ้าไม่มีคนส่งไป เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “เป็นเวลาที่เหมาะสมจริงๆที่มีคนวิ่งมาบอกข่าวดีกับเรา” 5††16 แต่ไม่ใช่ทุกคนที่ทำตามข่าวดีนั้น อิสยาห์ก็พูดไว้ว่า “องค์เจ้าชีวิต มีใครบ้างที่ไว้วางใจในถ้อยคำของเรา” 5†17 ดังนั้นความไว้วางใจจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อได้ยินข่าวดีก่อน และคนจะได้ยินข่าวดีได้ ก็ต่อเมื่อมีคนออกไปประกาศเรื่องของพระคริสต์ 18 แต่ผมขอกถามหน่อยว่า พวกยิวไม่ได้ยินข่าวดีที่เราไปประกาศหรืออย่างไร ได้ยินแน่ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“เสียงของพวกเขาได้กระจายออกไปทั่วโลก

และถ้อยคำของพวกเขาได้แพร่ออกไปจนสุดขอบฟ้า” 5†

19 แต่ผมขอกถามว่า คนอิสราเอล รู้เรื่องหรือเปล่า พวกเขาไม่รู้เรื่องแน่ ตอนแรกพระเจ้าพูดผ่านโมเสสว่า

“เราจะใช้ชนชาติกระจัดจางทำให้พวกเขาเข้าใจ

เราจะใช้ชนชาติที่โง่งงทำให้พวกเขาไม่โง่” 5††

20 ต่อมาพระเจ้าพูดผ่านทางอิสยาห์ และอิสยาห์ก็กล่าวพูดว่า

“คนที่ไม่ได้แสวงหาเรา ได้พบเรา

เราได้ปรากฏตัวให้กับคนที่ไม่สนใจเรา” 5††

21 แต่เรื่องของคนอิสราเอลนั้น พระเจ้าพูดว่า

“เรายื่นมือเราออกไปทั้งวัน

ให้กับพวกที่ไม่เชื่อฟังและต่อต้านเรา” 5†††

พระเจ้าไม่ได้ลืมคนของพระองค์

11 ผมขอกถามหน่อยว่า “พระเจ้าทอดทิ้งคนของพระองค์แล้วหรืออย่างไร” ไม่มีทาง ตัวผมเองก็เป็นคนอิสราเอลสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม มาจากเผ่าเบนยามิน 2 พระเจ้าไม่ได้ทิ้งคนของพระองค์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว พวกคุณไม่เคยรู้เรื่องของเอลิยาห์ที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์เลยหรือ ตอนที่เขามาต่อว่าคนอิสราเอลกับพระเจ้าว่า 3 “องค์เจ้าชีวิต พวกนี้ได้ฆ่าพวกผู้พูดแทนพระองค์ และได้รื้อพวกแท่นบูชาของพระองค์ ตอนที่เหลือแต่ผมคนเดียวเท่านั้น และพวกเขากำลังตามล่าผมอยู่” 184 แต่พระเจ้าตอบเขาว่า “ยังมีคนของเราเหลืออยู่อีกเจ็ดพันคน ที่ไม่ได้กราบไหว้พระบาอัล” 195 เวลานี้ก็เหมือนกัน ยังมีคนกลุ่มเล็กๆเหลืออยู่ เป็นคนที่พระเจ้าเลือกไว้ด้วยความเมตตา กรุณาของพระองค์ 6 ถ้าพระองค์เลือกเรามาด้วยความเมตตา กรุณา แสดงว่ามันไม่ได้ขึ้นอยู่กับกรกระทำ ไม่อย่างนั้นแล้วจะเรียกว่าเป็นความเมตตาได้อย่างไร

7 ถ้าอย่างนั้นจะว่าอย่างไรดี คนอิสราเอลไม่ได้เจอสิ่งที่เขาหา แต่กลุ่มคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้กลับเป็นผู้ที่ได้เจอ ส่วนคนอิสราเอลที่เหลือก็มีจิตใจต่อต้านไป 8 เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

5†† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 28:16 5††† อ้างมาจากหนังสือ โยเอล 2:32 5†††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 52:7 5††††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 53:1 5†††††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 19:4 5††††††† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:21 5†††††††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 65:1 5††††††††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 65:2 18 อ้างมาจากหนังสือ 1 พงศกัศตรีย์ 19:10, 14 19 อ้างมาจากหนังสือ 1 พงศกัศตรีย์ 19:18

“พระเจ้าได้มอบจิตใจที่ยืนชาติให้พวกนี้” †
 “พระองค์ทำให้ตาของเขามองอะไรก็ไม่เห็น
 หูของเขาฟังอะไรก็ไม่ได้ยินจนถึงทุกวันนี้” ††
 9 กษัตริย์ดาวิดพูดเรื่องเดียวกันนี้ว่า
 “ขอให้งานเลี้ยงต่างๆของพวกเขาเป็นหลุมพรางและกับดัก
 ขอให้พวกเขาล้มลงและได้รับการกระทำไว้
 10 ขอให้ตาของพวกเขามืดบอดจนมองไม่เห็น
 และขอให้พระองค์ทำให้หลังของพวกเขาออกจากการแบกบัญญัติ
 หาดตลอดไป” †
 11 ผมขอถามหน่อยว่า พวกคนยิวสะดุดล้มลงจนเยียวยาไม่ได้
 เลยหรือไม่ใช่เลย แต่ตรงกันข้าม เพราะความผิดพลาดของคน
 ยิว จึงทำให้คนที่ไม่ใช่ยิวได้รับความรอด ที่เป็นอย่างนี้เพราะ
 พระเจ้าอยากจะทำให้คนยิวอิจฉา 12 แต่ถ้าการที่คนยิวทำผิด-
 พลาดและล้มเหลว ยังทำให้โลกนี้และคนที่ไม่ใช่ยิวได้รับพระพร
 มากมายขนาดนี้ ลองคิดถึงดูสิว่า ถ้าคนยิวกลับมารบถวัน โลกนี้
 จะได้รับพระพรขนาดไหน
 13 ผมกำลังพูดกับพวกคุณคนที่ไม่ใช่ยิว เพราะพระเจ้าได้ตั้งให้
 ผมเป็นศิษย์เอกสำหรับคนที่ไม่ใช่ยิว ผมตั้งใจที่จะให้งานรับใช้
 ของผมนี้โด่งดังไปทั่ว 14 เพื่อให้พี่น้องยิวของผมอิจฉา เผื่อจะ
 ช่วยให้พวกเขาบางคนรอดได้ 15 เพราะถ้าโลกนี้ได้กลับมามีคตินดี
 กับพระเจ้า เมื่อพระองค์ทอดทิ้งพวกยิว แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้า
 พระเจ้ายอมรับพวกยิว ก็จะทำให้การฟื้นคืนจากความตายนะสิ 16
 ถ้าแบ่งส่วนที่แบ่งออกมาถวายเป็นส่วนแรกนั้นเป็นของพระองค์
 ส่วนที่เหลือทั้งก่อนก็ต้องเป็นของพระองค์ด้วย และถ้ารากของ
 ต้นไม้ไม่เป็นของพระองค์ กิ่งก้านของมันก็ต้องเป็นของพระองค์
 ด้วย 17 แต่ถ้ากิ่งบางกิ่งถูกหักทิ้งไป แล้วเอาคนที่เป็กิ่งงอก
 ปามาต่อเข้าไปแทน คุณก็จะเป็นส่วนหนึ่งของต้นมะกอกต้นนั้น
 และได้รับการหล่อเลี้ยงจากรากของมัน 18 คุณไม่ควรจะคุยโวข่ม
 กิ่งที่ถูกหักทิ้งไป แต่ถ้าคุณคุยโว ก็ให้จำไว้ว่า คุณไม่ได้เป็นคน
 หล่อเลี้ยงราก รากต่างหากที่หล่อเลี้ยงคุณ
 19 คุณอาจจะพูดว่า “กิ่งพวกนั้นถูกหักทิ้งไป ก็เพื่อจะได้เอาผม
 ต่อเข้าไปแทน” 20 ถูกแล้ว ที่พวกเขาถูกหักทิ้งไปเพราะพวกเขา
 ไม่ได้วางใจ แต่คุณยังอยู่ได้เพราะคุณไว้ใจ เพราะฉะนั้นอย่า
 เหลิง แต่ให้ระวังตัวไว้ 21 เพราะถ้าพระเจ้าไม่ได้เว้นโทษกิ่งเดิม
 ของต้น พระองค์ก็จะไม่เว้นโทษคุณเหมือนกัน 22 ดูสิ พระเจ้านั้น
 ทั้งเมตตาและเด็ดขาด พระองค์เด็ดขาดกับคนที่หลงผิด แต่มี
 เมตตาต่อกับคุณ ถ้าคุณยังคงอยู่ในความเมตตาของพระองค์ ไม่
 อย่างนั้น คุณก็จะถูกตัดทิ้งไปจากต้นเหมือนกัน 23 แต่ถ้าพวกนั้น
 กลับมาไว้ใจพระเจ้าใหม่ พวกเขาก็จะถูกต่อเข้าไปกับต้นเดิม
 อีกครั้งหนึ่ง เพราะพระเจ้าสามารถต่อพวกเขาเข้าไปใหม่ได้ 24
 แม้แต่คุณที่เป็นกิ่งของต้นมะกอกป่า ยังตัดเอามาต่อเข้ากับต้น
 มะกอกบ้านได้เลย ทุ้งๆที่ขัดกับธรรมชาติ ถ้าจะเอากิ่งเดิมของ
 มะกอกบ้านที่ถูกตัดทิ้งไปนั้นมาต่อเข้ากับต้นเดิมของมัน จะยิ่ง
 ง่ายกว่านั้นมากขนาดไหน
 25 พี่น้องครับ ผมอยากให้พวกคุณเข้าใจเรื่องลึกลับนี้ เพื่อคุณ
 จะได้ไม่หลงตัวเอง เรื่องลึกลับนี้คือมีชาวอิสราเอลส่วนหนึ่งที่มีจิต-
 ใจดีอด่านจะยังคงต่อต้านต่อไป จนกว่าจำนวนคนที่ไม่ใช่ยิวทั้ง-
 หมดได้เข้ามาในครอบครัวของพระเจ้า 26 ทางนี้แหละเป็นทางที่
 ชาวอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับความรอด เหมือนกับที่พระคัมภีร์
 เขียนไว้ว่า
 “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะมาจากศิโยน
 พระองค์จะกำจัดสิ่งชั่วร้ายทั้งหลาย
 ให้ออกไปจากครอบครัวของยาโคบ
 27 และเราก็จะทำสัญญาใหม่กับพวกเขา
 เมื่อเราเอาบาปของพวกเขาทิ้งไป” ††

† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 29:10 †† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ
 29:4 † อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 69:22-23 †† อ้างมาจากหนังสือ อิส
 ยาห์ 59:20-21; 27:9

28 พวกยิวได้กลายเป็นศัตรูของพระเจ้า เพราะไม่ยอมรับข่าวดี
 นี้ มันจึงกลายเป็นผลดีกับพวกคุณ แต่พวกยิวก็ยังคงเป็นพวกที่
 พระเจ้าเลือกและพระองค์ก็ยังรักพวกยิว เนื่องจากคำสัญญาที่
 พระเจ้าให้ไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา 29 เพราะพระเจ้าไม่เคย
 เอาพรสวรรค์ที่พระองค์ให้ไปแล้วกลับคืน และไม่เคยเรียกใคร
 แล้วเปลี่ยนใจ 30 ครั้งหนึ่งพวกคุณเคยไม่เชื่อฟังพระเจ้าเหมือน
 กัน แต่เดี๋ยวนี้พวกคุณก็ได้รับความเมตตาจากพระเจ้าแล้ว
 เพราะพวกยิวไม่ยอมเชื่อฟัง 31 เหมือนกับตอนที่พวกยิวไม่
 ยอมเชื่อฟังพระเจ้า ก็เพื่อพวกเขาจะได้รับ ความเมตตาจากพระ-
 เจ้าเหมือนกับที่พวกคุณได้รับ 32 ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพราะพระเจ้า
 ได้ขังทุกคนทั้งคนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวไว้ในชีวิตที่ไม่เชื่อฟัง
 พระองค์ เพื่อพระองค์จะได้แสดงความเมตตาแก่พวกเขาทุกคน
 เหมือนกันหมด

สรรเสริญพระเจ้า

33 โอโฮ ความมั่งคั่ง สติปัญญา และความรู้ของพระเจ้านั้นล้ำ-
 ลึกเหลือเกิน ใครเล่าจะหยั่งรู้การตัดสินใจของพระองค์ได้ ใครจะ
 เข้าใจการกระทำของพระองค์ได้ 34 เหมือนกับที่พระคัมภีร์บอก
 ไว้ว่า

“ใครจะรู้ว่าองค์เจ้าชีวิตคิดอะไรอยู่
 ใครจะเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้” †

35 “ใครเคยให้ของกับพระองค์ก่อน
 พระองค์ถึงต้องตอบแทนเขากลับ” ††

36 เพราะทุกอย่างมาจากพระองค์ มาทางพระองค์ และอยู่เพื่อ
 พระองค์ ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน

ชีวิตที่ถูกมอบไว้กับพระเจ้า

12 ดังนั้นพี่น้องครับ พระเจ้าได้เมตตาคุณต่อเรา ผมก็เลย
 ขออ้อนให้คุณมอบร่างกายของคุณเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต
 อยู่ เป็นเครื่องบูชาที่บริสุทธิ์ และเป็นที่ยูใจของพระเจ้า การทำ
 อย่างนี้เป็นการณ์สมควรสมกับที่พระเจ้าได้ช่วยคุณ 2 อย่างทำ
 ตามอย่างคนในโลกนี้ แต่ขอยอมให้พระเจ้าเปลี่ยนแปลงคุณ คือ
 พระองค์จะให้จิตใจใหม่กับคุณเพื่อจะได้รู้ว่าพระเจ้าต้องการอะไร
 สิ่งไหนดี สิ่งไหนพระองค์ชอบใจ และสิ่งไหนสมควรแบบ

3 ตามพรสวรรค์ที่ผมได้รับมาให้เป็นศิษย์เอก ผมอยากจะขอ
 เตือนพวกคุณทุกคนว่า อย่าคิดว่าตนเองสำคัญกว่าที่ควร คิดให้
 สมเหตุสมผลกับขนาดของพรสวรรค์ที่พระเจ้าได้มอบให้กับคุณ
 แต่ละคน 4 เหมือนกับที่เรามีร่างเดียวแต่มีอวัยวะหลายส่วน และ
 อวัยวะทั้งหลายก็ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างเดียวกัน 5 เช่นเดียวกัน
 พวกเราที่เป็นเหมือนอวัยวะต่างๆประกอบกันขึ้นมาเป็นร่าง
 เดียวกันในพระคริสต์ และเราก็เป็นอวัยวะของกันและกันด้วย 6
 พระเจ้ามีเมตตาคุณมามอบพรสวรรค์ให้กับเราแต่ละคนแตกต่างกัน
 กันไป ถ้าคนไหนมีพรสวรรค์ในเรื่องที่จะพูดแทนพระเจ้า ก็ให้
 เขาพูดตามรูปแบบความเชื่อที่เขาได้รับมา 7 ถ้าคนไหนมีพร-
 สวรรค์ในการรับใช้ ก็ให้เขาอุทิศตัวในการรับใช้ ถ้าคนไหนมีพร-
 สวรรค์ในการสั่งสอน ก็ให้เขาอุทิศตัวในการสั่งสอน 8 ถ้าคนไหน
 มีพรสวรรค์ในการให้กำลังใจ ก็ให้เขาอุทิศตัวในการให้กำลังใจ
 คนที่มีพรสวรรค์ในการให้ ก็ให้เขาให้อย่างเต็มใจ คนที่มีพร-
 สวรรค์ในเรื่องการช่วยเหลือ † ก็ให้ทำอย่างเอาใจจริงเอาใจ คนที่
 มีพรสวรรค์ในเรื่องการแสดงความเมตตา ก็ให้แสดงความเมตตา
 ด้วยความยินดี

9 ให้รักคนอื่นด้วยความจริงใจ เกลียดสิ่งชั่วร้าย ยึดมั่นสิ่งที่ดี
 10 ให้รักกันฉันพี่น้อง ให้เกียรติกับคนอื่นมากกว่าตัวเอง 11 ให้มั่ง-
 12 ใจน้อยขี้เกียจ เอาใจจริงเอาใจกับพระวิญญาณ รับใช้องค์เจ้าชีวิต
 12 ให้ชื่นชมยินดีในความหวังที่คุณมี ให้อดทนต่อความยากลำ-

†† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 40:13 ††† อ้างมาจากหนังสือ โยบ 41:11
 ††† การช่วยเหลือ อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า การนำ

บาก ให้ชะม็กเขม้นในการอธิษฐานอยู่เสมอ¹³ ให้แบ่งปันกับคนของพระเจ้าที่ขัดสน ให้ต้อนรับแขกแปลกหน้า¹⁴ ให้ช่วยพรกับคนที่ขมเหงคุณ ให้ช่วยพรพวกเขาและอย่าสาปแช่งเขา¹⁵ ให้ยินดีกับคนที่มีความสุข ให้โศกเศร้ากับคนที่กำลังเสียใจ¹⁶ ให้เป็นนาหนึ่งใจเดียวกัน อย่าได้ถือตัวแต่ให้คบคากับคนที่ต่ำต้อย และอย่าคิดว่าตัวเองฉลาด¹⁷ อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว ให้ทำในสิ่งที่คนอื่นเห็นว่ามีดี¹⁸ ในส่วนของคุณ ให้อยู่อย่างสงบสุขกับทุกคนเท่าที่จะเป็นไปได้¹⁹ พี่น้องครับ อย่าแค้นเคืองเลย แต่ปล่อยให้พระเจ้าลงโทษเขาเอง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“เราจะเป็นผู้แค้นเคืองเอง เราจะเป็นผู้ตอบแทนเอง องค์เจ้าชีวิตบอกไว้อย่างนั้น”[†]

²⁰ แต่

“ถ้าศัตรูของคุณหิว
ก็หาอาหารให้เขากิน
และถ้าเขากระหาย
ก็หาน้ำให้เขาดื่ม

เพราะเมื่อคุณทำอย่างนี้

คุณก็ได้สวมถักที่ลูกโป่งไว้บนหัวของเขา”^{††}

²¹ อย่าให้ความชั่วชนะคุณ แต่ให้เอาชนะความชั่วด้วยความดี

13 ทุกอย่างมาจากพระเจ้า และพระเจ้าเองเป็นผู้ที่แต่งตั้งผู้มีอำนาจเหล่านั้น² ถ้าอย่างนั้น คนที่ขัดแย้งต่ออำนาจนั้น ก็เท่ากับขัดแย้งคำสั่งของพระเจ้า และคนที่ขัดแย้งคำสั่งของพระเจ้า ก็จะต้องถูกลงโทษ³ คนที่ทำดีไม่กลัวผู้มีอำนาจพวกนั้นหรือ ก็มีแต่คนที่ทำชั่วเท่านั้นที่กลัว ถ้าคุณไม่ยอมกลัวผู้มีอำนาจพวกนั้น ก็ให้ทำดี แล้วพวกเขาจะได้ชมเชยพวกคุณ⁴ เพราะพวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ทำงานช่วยพวกคุณ แต่ถ้าคุณทำเรื่องชั่วๆ ก็ให้กลัวไว้ เพราะเขาไม่ได้ถือดาบเอาไว้ขู่เฉยๆ เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า เป็นผู้แค้นเคืองแทนพระเจ้า เพื่อลงโทษคนที่ทำชั่ว⁵ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องเชื่อฟังรัฐบาล ไม่ใช่เพราะกลัวถูกลงโทษเท่านั้น แต่เพื่อใจจะไม่ฟ้องตัวเองว่าผิด⁶ นี่เป็นเหตุที่คุณต้องเสียภาษี เพราะผู้มีอำนาจพวกนี้เป็นคนรับใช้ของพระเจ้า ที่ดูแลเรื่องเหล่านี้เสมอ⁷ คุณเป็นหนี้อะไรกับใคร ก็ให้จ่ายคืนเขาไป เป็นหนี้ส่วยสาอากร ก็ให้จ่ายส่วยสาอากร เป็นหนี้ภาษี ก็ให้จ่ายภาษี คุณต้องยำเกรงใคร ก็ให้ยำเกรงคนนั้น คุณต้องให้เกียรติใคร ก็ให้เกียรติคนนั้น

หัวใจของกฎคือการรักผู้อื่น

⁸ อย่าเป็นหนี้อะไรกับใครเลย นอกจากหนี้รักที่มีต่อกันและกัน เพราะคนที่รักคนอื่นก็ถือว่าได้ทำตามกฎครบถ้วนแล้ว⁹ ในกฎบัญญัติมีคำสั่งมากมายเช่น “อย่าเป็นชู้” “อย่าฆ่าคน” “อย่าขโมย” “อย่าโลภ”[†] และยังมีคำสั่งอื่นๆอีก แต่ทั้งหมดนั้นก็สรุปได้ว่า “ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”^{††} ความรักไม่ทำร้ายเพื่อนบ้าน เป็นเหตุที่ว่า ถ้ามีความรักก็ถือว่าได้ทำตามกฎครบถ้วนแล้ว¹¹ ให้ทำอย่างที่ยกมานี้ เพราะถึงเวลาตื่นได้แล้ว ความรอดของเรานั้นได้เข้ามาใกล้มากยิ่งขึ้นกว่าตอนที่เรายังเฝ้าไว้วางใจใหม่ๆ¹² กลางคืน^{†††} ใกล้จะผ่านไป ตอนเช้า^{†††} ใกล้จะมาแล้ว ดังนั้นขอให้เราเลิกทำในสิ่งที่เป็นการขัดขวางความรอด และให้สวมอาวุธที่เป็นของความจริง¹³ ทำตัวให้น่าเชื่อถือเหมือนคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในกลางวัน ไม่เที่ยวมัวเมา ไม่เสพสุราเมามาย ไม่ทำผิดทางเพศ ไม่มกมากในกาม ไม่ทะเลาะวิวาทและไม่อิจฉาริษยา¹⁴ แต่ให้สวม

† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 †† สวมถักที่ลูกโป่งไว้บนหัวของเขา หมายถึงทำให้เขาละอายใจ ในพระคัมภีร์เดิมคนจะนำถักถักไว้บนศีรษะของตัวเองเพื่อแสดงว่าพวกเขาเสียใจหรือโศกเศร้า † อ้างมาจากหนังสือ สุภาษิต 25:21-22 †† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:13-15, 17 ††† อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18 †††† กลางคืน ใช้เป็นสัญลักษณ์ของโลกแห่งบาป ††††† ตอนเช้า ใช้เป็นสัญลักษณ์ของช่วงเวลาแห่งความดีที่กำลังจะมา

ใส่พระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าให้ความสนใจกับกิเลสตัณหาที่มาจากสันดานเลย

อย่าตัดสินคนอื่น

14 ให้อยอมรับคนที่ยังมีความเชื่ออ่อนแออยู่ และอย่าไปโต้เถียงกับเขาในเรื่องความคิดเห็นที่แตกต่างกัน² คนหนึ่งเชื่อว่าเขากินได้ทุกอย่าง แต่คนที่มีความเชื่ออ่อนแออยู่กินแต่ผักเท่านั้น³ คนที่กินได้ทุกอย่างก็อย่าไปดูถูกคนที่ไม่ได้กิน ส่วนคนที่ไม่ได้กินก็อย่าไปกล่าวโทษคนที่กินทุกอย่าง เพราะพระเจ้ายอมรับเขาไว้แล้ว⁴ คุณคิดว่าคุณเป็นใครกัน ถึงได้เที่ยวไปกล่าวโทษคนใช้ของผู้อื่น เขาจะยืนหยัดหรือล้มลงก็ขึ้นอยู่กับเจ้านายของเขา แต่เขาจะยืนหยัดได้แน่ เพราะองค์เจ้าชีวิตสามารถช่วยให้เขายืนหยัดอยู่ได้⁵ คนหนึ่งคิดว่าวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งคิดว่าทุกวันนี้เหมือนกันหมด ใครเชื่ออย่างไรก็ให้มั่นใจอย่างเต็มที่ในสิ่งที่เชื่อนั้น⁶ คนที่คิดว่าวันหนึ่งพิเศษกว่าอีกวันหนึ่ง เขาก็ได้ทำอย่างนั้นเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิต และคนที่กินได้ทุกอย่าง ก็ได้กินเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิต เพราะเขาขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับอาหารนั้นแล้ว และคนที่ไม่ได้กินทุกอย่างก็ได้ทำเพื่อให้เกียรติกับองค์เจ้าชีวิตเหมือนกัน เพราะเขาก็ขอบพระคุณพระเจ้าแล้ว⁷ เพราะไม่มีใครในพวกเราที่ใช้ชีวิตอยู่ หรือตายไป เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง⁸ เพราะถ้าเรามีชีวิตอยู่ เราก็กินเพื่อองค์เจ้าชีวิต และถ้าเราตาย เราก็ตายเพื่อองค์เจ้าชีวิต ดังนั้นไม่ว่าเราจะอยู่หรือตาย เราก็กินขององค์เจ้าชีวิต⁹ รู้ไหมว่าทำไมพระคริสต์ถึงได้ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่ ก็เพื่อพระองค์จะได้เป็นองค์เจ้าชีวิตของทั้งคนตายและคนเป็นนั่นเอง¹⁰ แล้วคุณที่กินแต่ผัก จะไปกล่าวโทษพี่น้องของคุณที่กินทุกอย่างทำไม และคุณที่กินทุกอย่าง จะไปดูถูกพี่น้องของคุณที่กินแต่ผักทำไม เพราะเราทุกคนต่างก็ต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ตัดสินด้วยกันทั้งนั้น¹¹ เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ขนาดไหน ก็ให้แน่ใจขนาดนั้นเลย
ทุกหัวเข่าจะต้องกราบลงต่อหน้าเรา
และทุกลิ้นจะต้องสรรเสริญพระเจ้า”[‡]

¹² ดังนั้นเราทุกคนจะต้องรายงานเรื่องที่เราได้ทำไปต่อหน้าพระเจ้า

อย่าเป็นเหตุทำให้คนอื่นทำบาป

¹³ ดังนั้นหยุดกล่าวโทษกันได้แล้ว แต่ให้ตั้งใจว่าจะไม่เป็นต้นเหตุทำให้พี่น้องสะดุดล้มไปทำบาป¹⁴ ในฐานะคนของพระเยซูเจ้า ผมรู้และเชื่อมั่นว่า อาหารทุกชนิดกินได้หมด แต่ถ้าคนไหนคิดว่ากินแล้วผิด มันก็ผิดสำหรับคนนั้น¹⁵ ถ้าอาหารที่คุณกินนั้นไปทำร้ายจิตใจของพี่น้องของคุณ แสดงว่าคุณไม่ได้ทำตามความรัก ดังนั้นอย่าให้การกินของคุณไปทำลายคนที่พระคริสต์ยอมตายให้เลย¹⁶ ที่คุณเชื่อว่ากินได้ทุกอย่างนั้นก็ดีแล้ว แต่อย่าให้ความเชื่อของคุณนี้ ทำให้คนอื่นดูถูกเอาได้

¹⁷ เพราะอาณาจักรของพระเจ้า ไม่ได้เป็นเรื่องของอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็นเรื่องของการทำตามใจพระเจ้า^{‡†} เรื่องสันติสุขและเรื่องความชื่นชมยินดีที่มาจากพระวิมูถกรรมบริสุทธิ¹⁸ คนที่รับใช้พระคริสต์อย่างนี้ พระเจ้าก็ชอบใจและมนุษย์ก็นับถือด้วย¹⁹ ดังนั้นขอให้เราตั้งใจทำในสิ่งที่ก่อให้เกิดสันติสุขและสิ่งที่เสริมสร้างกัน²⁰ อย่าให้อาหารที่คุณกินนั้นเป็นเหตุที่ทำให้เราทำงานของพระเจ้าเลย อาหารทุกอย่างกินได้หมด แต่มันผิดถ้าหากสิ่งที่คนนั้นกินเข้าไป เป็นเหตุทำให้พี่น้องสะดุดล้มไปทำบาป²¹ คุณทำดีแล้ว ที่ยอมไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มเหล้าองุ่น หรือทำอะไรก็แล้วแต่ ที่จะมาเป็นเหตุทำให้พี่น้องของคุณสะดุดล้มไปทำบาป

‡ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 45:23 ‡† แต่เป็น... ตามใจพระเจ้า หรือแปลได้อีกอย่างว่า “แต่เป็นเรื่องที่พระเจ้ายอมรับคน”

22 คุณเชื่ออย่างไรในเรื่องพวกนี้ ก็ให้เก็บไว้ระหว่างคุณกับพระเจ้า คนที่ทำในสิ่งที่เขาเห็นว่าดี แล้วใจของเขาไม่ฟ้องว่าผิด เป็นคนที่น่านับถือจริงๆ 23 แต่คนที่ยังกินสิ่งที่สงสัยว่าผิด พระเจ้าจะตัดสินว่าเขาผิด เพราะเขาไม่ได้ทำตามที่เขาเชื่อ เพราะทุกอย่างที่ไม่ได้ทำตามความเชื่อก็เป็นบาป

15 พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็ง มีหน้าที่ที่จะต้องอดทนกับคนที่มีความเชื่ออ่อนแอ และไม่ควรทำตามใจตนเอง 2 ให้เราทุกคนเอาใจใส่เพื่อนบ้าน เพื่อเป็นประโยชน์และเสริมสร้างเขาด้วย 3 เพราะพระคริสต์ไม่ได้ทำตามใจตัวเอง แต่ตรงกันข้ามอย่างที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า “ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต คำดูถูกของคนพวกนั้นที่ดูถูกพระองค์ได้ตกอยู่กับเราแล้ว” †

4 ทุกอย่างที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ในสมัยก่อนนั้น ก็เขียนไว้เพื่อสอนเรา เพื่อว่าในขณะที่เราอดทนและได้รับกำลังใจจากพระคัมภีร์ เราจะได้ยึดมั่นในความหวังที่เรามี 5 ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความอดทนและกำลังใจ ช่วยให้เราทุกคนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามแบบอย่างของพระเยซูคริสต์ 6 เพื่อพวกคุณทั้งหมดจะได้สรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเป็นเสียงเดียวกัน

7 ดังนั้นให้ยอมรับกันและกัน เหมือนกับที่พระคริสต์ยอมรับคุณ เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติ 8 ผมขอบอกพวกคุณว่า พระคริสต์ได้มาเป็นผู้รับใช้ของคนยิว เพื่อทำให้เห็นถึงความซื่อสัตย์สุจริตของพระเจ้า เพื่อยืนยันคำสัญญาที่พระองค์ได้ไว้กับพวกบรรพบุรุษ 9 และเพื่อคนที่ไม่ใช่ยิวจะได้สรรเสริญพระเจ้าที่ได้เมตตากรวดน้ำกับพวกเขา เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจะให้เกียรติพระองค์ในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิว และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญชื่อของพระองค์” ††

10 พระคัมภีร์พูดไว้อีกว่า

“คนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหลายเอ๋ย ให้มาชื่นชมยินดีพร้อมกับคนของพระเจ้า” †

11 และยังพูดอีกว่า

“คนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหลายเอ๋ย สรรเสริญองค์เจ้าชีวิตเถิด และขอให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์” ††

12 และอิสยาห์ก็พูดไว้เหมือนกันว่า

“ลูกหลานคนหนึ่งของเจสซี †† จะมา และขึ้นปกครองคนที่ไม่ใช่ยิว แล้วคนที่ไม่ใช่ยิวจะฝากความหวังกับพระองค์” †††

13 ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความหวัง ช่วยเติมให้คุณเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ไปด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุข ตามความไว้วางใจที่คุณมีในพระองค์ เพื่อคุณจะได้มีความหวังอย่างเหลือล้นด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลเล่าเรื่องงานของเขา

14 พี่น้องครับ ผมมีความเชื่อมั่นในตัวพวกคุณว่า พวกคุณนั้นเต็มไปด้วยความดี และเพียบพร้อมไปด้วยความรู้ทุกอย่าง พวกคุณสามารถที่จะตักเตือนกันและกันได้ 15 แต่ที่ผมกล้าเขียนบางเรื่องถึงคุณ เพื่อเตือนความจำของคุณ ที่ผมทำอย่างนี้ก็ทำตามพรสวรรค์ที่พระเจ้ามอบให้ 16 คือให้ผมเป็นผู้รับใช้คนที่ไม่ใช่ยิว เพื่อพระเยซูคริสต์เจ้า และทำหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในการประกาศข่าวดีของพระเจ้าเหมือนกับนกบวช เพื่อคนที่ไม่ใช่ยิวนั้นจะได้เป็นเครื่องบูชาที่พระเจ้ายอมรับ และที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทำให้เป็นของพระองค์โดยเฉพาะ 17 ในฐานะที่ผมเป็นคนของพระเยซูคริสต์ ผมภูมิใจในหน้าที่ของผมที่มีต่อพระเจ้า 18 ผมไม่กล้าพูดถึงเรื่องอื่นหรอก นอกจากเรื่องที่พระคริสต์ได้ทำผ่านผมในการนำคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาเชื่อฟังพระเจ้า ผ่านทางคำพูดและการ

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 69:9 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 18:49 † †† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 117:1 †††† ลูกหลานคนหนึ่งของเจสซี เจสซีคือพ่อของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระเยซูเกิดมาจากตระกูลนี้ †††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 11:10

กระทำของผม 19 โดยฤทธิ์อำนาจแห่งปาฏิหาริย์ และการอัศจรรย์ที่มาจากฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณของพระเจ้า ดังนั้นผมได้ประกาศข่าวดีของพระคริสต์จนทั่วแล้ว ตั้งแต่เมืองเยรูซาเล็มไปจนถึงแคว้นอิลลีริคม 20 ผมตั้งใจไว้เสมอว่า จะไปประกาศข่าวดีในที่ที่ยังไม่มีใครเคยรู้จักพระคริสต์มาก่อน ผมจะได้ไม่ไปสร้างบารมีฐานที่คนอับอายไว้แล้ว 21 แต่มันจะไปตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“คนที่ไม่เคยมีใครไปบอก ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ยิน ก็จะได้เข้าใจ” †††

เปาโลวางแผนจะไปกรุงโรม

22 งานที่ผมทำอยู่ในแคว้นเหล่านี้ ชัดขวางผมหลายครั้งไม่ให้นำมาหาคุณ 23 แต่ตอนนี้ ไม่เหลือที่ไหนในแคว้นเหล่านี้ที่ผมไปทำงานอีกแล้ว และผมก็ตั้งใจจะมาหาคุณตั้งหลายปีแล้วด้วย 24 ผมจึงวางแผนที่จะแวะมาเยี่ยมคุณเมื่อผมไปสเปน และอยู่ส่งสรรัคกับพวกคุณสักพักหนึ่ง แล้วหวังว่าหลังจากนั้น คุณจะช่วยสนับสนุนให้ผมเดินทางต่อไปที่สเปน 25 แต่ตอนนี้ ผมกำลังจะเดินทางไปเมืองเยรูซาเล็มเพื่อช่วยเหลือคนที่เป็นของพระเจ้าที่นั่น 26 เพราะบรรดาหมู่ประชุมของพระเจ้าในแคว้นมาซิโดเนีย และแคว้นอาคาญาได้ตัดสินใจเรียกรอเงินเพื่อช่วยเหลือคนที่เป็นของพระเจ้าที่ยากจนในเมืองเยรูซาเล็ม 27 ดีแล้วที่พวกคุณตัดสินใจทำอย่างนั้น เพราะพวกเขาเป็นหนี้บุญคุณคนพวกนั้นอยู่ เพราะพี่น้องชาวยิวได้แบ่งปันพระพรฝ่ายพระวิญญาณของพวกเขากับคนที่ไม่ใช่ยิว พี่น้องที่ไม่ใช่ยิวก็ควรที่จะแบ่งปันพระพรฝ่ายวิบัติให้กับพี่น้องชาวยิวด้วย 28 ทันทีที่ผมทำงานนี้เสร็จ โดยมอบเงินที่เรียกรอมาให้กับพวกเขาดูแลเรียบร้อยแล้ว ผมก็จะไปสเปนและแวะเยี่ยมคุณในระหว่างทาง 29 ผมรู้ว่าเมื่อผมมาหาคุณ ผมจะมาแบ่งปันพระพรอันเต็มเปี่ยมของพระคริสต์กับพวกคุณ 30 พี่น้องครับ เป็นเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้า และความรักจากพระวิญญาณ ผมถึงขอร้องคุณให้มาร่วมต่อสู้กับผม คืออธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อผม 31 อธิษฐานขอให้พระองค์ช่วยผมให้ปลอดภัยจากพวกที่ไม่เชื่อในแคว้นยูเดีย และอธิษฐานให้คนที่เป็นของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มเต็มใจรับเงินเรียกรอที่ผมเอามาให้ 32 เพื่อว่าถ้าเป็นไปได้ตามความต้องการของพระเจ้า ผมจะได้แวะมาหาคุณด้วยความยินดี และผมจะได้พักผ่อนหย่อนใจร่วมกับคุณ

33 ขอให้พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของสันติสุข อยู่กับคุณทุกคนเถิด อาเมน

เปาโลมีสิ่งสุดท้ายที่จะบอก

16 ผมขอแนะนำเฟบี น้องสาวของเราให้กับคุณ เธอเป็นผู้รับใช้พิเศษ † ของหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองเคนเคเรีย 2 ขอให้ต้อนรับเธอให้สมกับที่พวกคุณเป็นคนของพระเจ้าด้วย และขอให้ช่วยเหลือเธอในสิ่งที่เธอต้องการ เพราะเธอได้ช่วยเหลือดูแลคนจำนวนมาก รวมทั้งผมด้วย 3 ฝากความคิดถึงให้บริศคาและอาควิลลา เพื่อนร่วมงานของผมในพระเยซูคริสต์ 4 สองคนนี้ได้เสี่ยงชีวิตเพื่อปกป้องชีวิตของผม ไม่ใช่ผมเท่านั้นที่สำนึกในบุญคุณของเขาสอง แต่รวมถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าทุกแห่งของคนที่ไม่ใช่ยิวด้วย 5 ฝากความคิดถึงให้กับหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมกันในบ้านของพวกเข่า ฝากความคิดถึงให้เอเปเนทัสเพื่อนรักของผมด้วย เขาเป็นคนแรกในแคว้นเอเชียที่ได้มาไว้วางใจในพระคริสต์ 6 ฝากความคิดถึงให้มารีย์ผู้ทำงานหนักเพื่อคุณ 7 ฝากความคิดถึงให้อันโดรนิคัสและยูเนีย เพื่อนยิวที่เคยติดคุกอยู่กับผมและเป็นศิษย์เอกที่มีชื่อเสียงดี และเป็นคน

††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 52:15 †††† ผู้รับใช้พิเศษ คำนี้ส่วนใหญ่จะแปลว่า “ผู้รับใช้” แต่ในที่นี้ และในหนังสือ พิลิปปี 1:1 และ 1 ทิโมธี 3:8-13 จะหมายถึง “ผู้ที่ได้รับการเลือกให้รับใช้หมู่ประชุมท้องถิ่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง” ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกิจการ 6:1-6

ที่ไว้วางใจในพระคริสต์ก่อนผมด้วย 8 ผ่าความคิดถึงให้อัมพลี-
อาทิสเพื่อนรักของผมในองค์เจ้าชีวิต 9 ผ่าความคิดถึงให้อูรบา-
นัสเพื่อนร่วมงานของเราในพระคริสต์ และสทาคิสเพื่อนรักของ
ผม 10 ผ่าความคิดถึงให้อาเปิลเลส ผู้ที่ผ่านการทดสอบแล้วว่า
เป็นคนของพระคริสต์อย่างแท้จริง ผ่าความคิดถึงให้บรรดาคน
ในครัวเรือนของอาริสไทมูลัส 11 ผ่าความคิดถึงให้เฮโรดิโอน
เพื่อนยิวของผม ผ่าความคิดถึงให้พวกคนในครัวเรือนของนา-
ริซิสส ผู้ที่ไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิต 12 ผ่าความคิดถึงให้ตรีเฟนา
และตรีเฟลา ผู้ทำงานหนักเพื่อองค์เจ้าชีวิต ผ่าความคิดถึงให้
เปอริซิสเพื่อนรักของผม ผู้ที่ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อองค์เจ้า
ชีวิต 13 ผ่าความคิดถึงให้รุฟัส ผู้ที่องค์เจ้าชีวิตเลือก และผ่า
ความคิดถึงให้แม่ของเขา ที่เป็นเหมือนแม่ของผมด้วย 14 ผ่า
ความคิดถึงให้อาสินคริทัส ฟเลโกน เฮอริเมส บัทรอบัส เฮอริมาส
และพวกพี่น้องที่อยู่กับพวกเขา 15 ผ่าความคิดถึงให้ฟีโลโลกัส
ยูเลีย เนเรอัสและน้องสาวของเขา แล้วก็โอลิมปัส และพวกคน
ของพระเจ้าที่อยู่กับพวกเขา 16 ให้ทุกทายซึ่งกันและกันด้วยจูบ
อันบริสุทธิ์ หมู่ประชุมของพระคริสต์ทั้งหมดผ่าความคิดถึงมา
ให้กับพวกคุณทุกคน

17 พี่น้องครับ ผมขอร้องให้คุณคอยระวังพวกที่ซอบสร้าง ความ
แตกแยก และทำให้คนสะดุดล้มไปทำบาป พวกเขาได้ทำในสิ่งที่
ขัดแย้งกับหลักคำสอนที่คุณได้เรียนรู้อา หลีกไปให้ห่างจากคน
พวกนี้ 18 เพราะคนอย่างนี้ไม่ได้รับใช้พระคริสต์องค์เจ้าชีวิตของ
เราหรอก แต่ทำเพื่อปากท้องของมันเอง และพวกนี้ก็พุดคล่อง
และพุดจาประจบสอพลอเพื่อมาล่อลวงจิตใจของคนซื่อ 19 เรื่องที่

พวกคุณเชื่อฟังพระเจ้านั้นได้เลื่องลือไปถึงทุกคนที่ไว้วางใจ ผม
ถึงดีใจมากเพราะคุณ แต่ผมอยากให้คุณเฉลียวฉลาดในเรื่องที่ดีๆ
และไว้แต่ใจในสิ่งที่ชั่วร้าย 20 ในไม่ช้า พระเจ้าผู้เป็นแหล่ง
สันติสุขจะบดขยี้ซาตานให้อยู่ใต้เท้าของพวกคุณ ขอให้พระเยซู
เจ้าเมตตากับพวกคุณด้วยเถิด 21 ที่ไม่มีผู้เป็นเพื่อนร่วมงานของ
ผม รวมทั้งลูสิอัส ยาโสเน และโสสิปาเทอร์ เพื่อนคนยิวของผม
ผ่าความคิดถึงมาให้คุณ 22 ผมเทอร์ซิอัส ผู้ที่กำลังเขียนจด-
หมายฉบับนี้ตามคำบอกของเปาโล ผ่าความคิดถึงมาให้คุณใน
องค์เจ้าชีวิตด้วย 23 กายอัสเจ้าของบ้านที่ผมอยู่เดี๋ยวนี้ผู้ที่เปิด
บ้านให้พี่น้องมาประชุมกัน ผ่าความคิดถึงมาให้คุณด้วย เอรัส-
ทัส ผู้ดูแลด้านการเงินของเมืองนี้ และควารทัสพี่น้องของเรา
ก็ผ่าความคิดถึงมาด้วย 24 †

25 สรรเสริญพระเจ้า พระองค์สามารถใช้ข่าวดีที่ผมประกาศนั้น
ทำให้พวกคุณเข้มแข็ง ข่าวดีนี้คือเรื่องของพระเยซูคริสต์ พระ-
เจ้าได้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับตั้งแต่เริ่มแรก

26 แต่ตอนนี้พระองค์ได้เปิดเผยเรื่องนี้แล้ว พระเจ้าผู้เป็นอยู่
ตลอดกาล ได้ส่งพวกผู้พุดแทนพระองค์ให้เขียนถึงข่าวดีนี้ เพื่อ
ว่าชนทุกชาติจะได้ไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์

27 มีพระเจ้าเที่ยงแท้แต่เพียงผู้เดียว สรรเสริญพระองค์เถิด
พระองค์เต็มไปด้วยสติปัญญา ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอด
ไปเพราะพระเยซูคริสต์ อาเมน

† ข้อนี้ ฉบับภาษาเดิมบางฉบับมีข้อความว่า "ขอพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความ
เมตตากรุณาพวกคุณ อาเมน"

1 โครินธ์

คำนำ

จดหมายของเปาโลถึงพี่น้องเมืองโครินธ์ ฉบับที่หนึ่งและสอง เป็นจดหมายสองฉบับจากจำนวนจดหมายหลายๆฉบับที่เปาโลเขียนขึ้น จดหมายฉบับนี้เขียนถึงพี่น้องคริสเตียนที่เมืองโครินธ์ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศกรีก ในส่วนแรกของจดหมายทั้งสองฉบับนี้ เปาโลได้พูดถึงปัญหาบางอย่างที่พวกคริสเตียนมี และตอบปัญหาที่พวกพี่น้องเขียนมาถามเขา หัวข้อที่เปาโลเขียนถึงคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสเตียน การแต่งงาน การทำผิดทางเพศ การหย่าร้าง พรสวรรค์จากพระวิญญาณบริสุทธิ์ และอื่นๆ จุดเด่นของหนังสือ 1 โครินธ์นี้อยู่ในบทที่ 13 ซึ่งเป็นบทที่เปาโลเขียนไว้เกี่ยวกับความรัก ซึ่งเขาเห็นว่าปัญหาทุกปัญหาแก้ได้ด้วยความรัก ใน 2 โครินธ์ เปาโลได้แก่ข่าวที่ไม่ดีเกี่ยวกับตัวเขาที่ลือกันในหมู่ชาวโครินธ์ และบอกให้พวกโครินธ์รู้ถึงลักษณะที่แท้จริงของผู้ที่ติดตามพระเยซู

- 1 จากเปาโล คนที่พระเจ้าตัดสินใจเรียกให้มาเป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ และจาก โสสเตรเนส พี่น้องของเรา
- 2 ถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองโครินธ์ พระเจ้าทำให้พวกคุณเป็นของพระองค์เพราะพวกคุณได้เข้าส่วนในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าเรียกคุณให้มาเป็นคนของพระองค์ เหมือนกับที่พระองค์ได้ทำกับทุกคนในทุกที่ ที่อธิษฐานในนามของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเราและของเรา
- 3 ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเราให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณ

เปาโลขอบคุณพระเจ้า

4 ผมขอบคุณพระเจ้าของผมเสมอสำหรับพวกคุณ เพราะพระเจ้าเมตตาคุณผ่านทางพระเยซูคริสต์⁵ ในพระเยซูคริสต์นั้น พระเจ้าอวยพรคุณอย่างล้นเหลือในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะในด้านคำพูดทุกชนิดหรือความรู้ทุกอย่าง⁶ ที่พวกคุณเป็นอยู่นี้ ก็แสดงให้เห็นว่าทุกอย่างที่เราบอกเกี่ยวกับพระคริสต์นั้นเป็นความจริง⁷ ตอนนี้นั้นคุณจึงมีพรสวรรค์ทุกอย่างที่พระเจ้าให้ โดยไม่ขาดอะไรเลย ในขณะที่คุณกำลังคอยพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา กลับมา⁸ พระองค์จะทำให้คุณยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้จนถึงที่สุด เพื่อคุณจะได้ไม่มีข้อเสื่อมเสียในวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา กลับมา⁹ พระเจ้านั้นไว้วางใจได้แน่นอน พระองค์เรียกให้พวกคุณเข้ามามีส่วนร่วมด้วยพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

การแตกแยกในหมู่ประชุมที่เมืองโครินธ์

10 พี่น้องครับ ผมขอรับรองพวกคุณในนามของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ขอให้สามัคคีกันไว้ อย่าแบ่งพรรคแบ่งพวกกันเลย แต่ขอให้มีความคิดและเป้าหมายเดียวกัน¹¹ เพราะมีบางคนในพวกของนางคะโลเอ มาบอกผมว่า พวกคุณทะเลาะวิวาทกัน¹² ผมหมายถึงว่า พวกคุณต่างคนต่างก็พูดกันว่า “ผมเป็นของเปาโล” หรือ “ผมเป็นของอปอลโล” หรือ “ผมเป็นของเปโตร” หรือ “ผมเป็นของพระคริสต์”¹³ พระคริสต์ถูกแยกออกเป็นกลุ่มๆแล้ว หรือ เปาโลถูกตรึงบนไม้กางเขนเพื่อพวกคุณหรืออย่างไร พวกคุณเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อจะเป็นของเปาโลหรืออย่างไร¹⁴ ขอขอบคุณพระเจ้าที่ผมไม่ได้ทำพิธีจุ่มน้ำให้กับพวกคุณคนไหนเลย นอกจากคริสตัสกับกายอัส¹⁵ จะได้ไม่มีใครพูดได้ว่า เขาเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อเป็นของผม¹⁶ (อันนี้ก็ได้แล้ว ยังมีครอบครัวของสเทพานัสด้วยที่ผมทำพิธีจุ่มน้ำให้ นอกจากนั้น ผมก็จำไม่ได้แล้วว่าทำให้กับใครอีกบ้าง)¹⁷ เพราะพระคริสต์ไม่ได้ส่งผมมาทำพิธีจุ่มน้ำ แต่

ส่งผมมาประกาศข่าวดีและไม่ใช่ด้วยคำพูดที่แสนฉลาด เพราะเกรงว่ากางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดชไป

พระคริสต์คืออำนาจและสติปัญญาของพระเจ้า

18 คนที่กำลังจะพินาศนั้น ก็ถือว่าเรื่องของไม้กางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่คนที่กำลังได้รับความรอดก็ถือว่าเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า¹⁹ เหมือนกับที่มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “เราจะทำลายสติปัญญาของคนฉลาด และเราจะทำให้ความเข้าใจของผู้รอบรู้ไม่มีความหมายอะไรเลย”[†]

20 ไหนละคนฉลาด ไหนละคนสอนกฎบัญญัติ ไหนละนักปราชญ์สมัยนี้ ไม่ใช่พระเจ้าหรือที่ ทำให้เรารู้ว่าสติปัญญาของโลกนั้นมันโง่เขลาขนาดไหน²¹ มันเป็นแผนการอันเฉลียวฉลาดของพระเจ้า ที่จะไม่ให้โลกมารู้จักกับพระเจ้าด้วยการฟังความเฉลียวฉลาดของตัวเอง พระเจ้าจึงตัดสินใจที่จะใช้เรื่องราวที่ดูเหมือนโง่ๆที่เราได้ประกาศอยู่นี้ เพื่อช่วยคนที่ไว้วางใจให้รอด²² คนยิวอยากเห็นปาฏิหาริย์^{††} ส่วนคนกรีกก็มองหาสติปัญญา²³ แต่เราประกาศเรื่องพระคริสต์ที่ถูกตรึงตายบนไม้กางเขน คนยิวเลยสะดุดยอมรับไม่ได้ และคนที่ไม่ใช่ยิวก็ถือว่าเป็นเรื่องโง่ๆ²⁴ แต่สำหรับคนที่พระเจ้าเรียกมา ไม่ว่าจะยิวหรือกรีก ต่างก็ถือว่าพระคริสต์คือฤทธิ์อำนาจและสติปัญญาของพระเจ้า²⁵ เพราะความโง่ของพระเจ้าก็ยิ่งเหนือกว่าความฉลาดของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้าก็ยิ่งเหนือกว่าความเข้มแข็งของมนุษย์

26 พี่น้องครับ คิดดูสิว่า ตอนที่พระเจ้าเรียกคุณมานั้น คุณเป็นคนแบบไหนกัน มีไม่กี่คนหรอกที่เป็นคนฉลาดตามความคิดของมนุษย์ มีไม่กี่คนหรอกที่เป็นผู้มีอิทธิพล และมีไม่กี่คนหรอกที่มาจากตระกูลสูง²⁷ แต่พระเจ้าเลือกสิ่งในโลกนี้ถือว่าโง่มาทำให้คนที่ฉลาดอับอาย และพระเจ้าเลือกสิ่งในโลกนี้ถือว่าอ่อนแอ มาทำให้ผู้ที่เข้มแข็งต้องอับอาย²⁸ พระเจ้าเลือกสิ่งในโลกนี้ถือว่าต่ำต้อย นำรังเกียจและไร้สาระ มาทำลายสิ่งในโลกนี้ถือว่าสำคัญ²⁹ จะได้ไม่มีใครมาโอ้อวดเรื่องพวกนี้ต่อหน้าพระเจ้า³⁰ พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้เรามีส่วนในพระเยซูคริสต์ได้ พระเจ้าทำให้พระคริสต์เป็นความเฉลียวฉลาดนั้นเพื่อประโยชน์ของเรา พระคริสต์ทำให้เราเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า และทำให้เราเป็นคนของพระเจ้า พระองค์เสียสละตัวเองเพื่อปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากบาป³¹

† อ้างมาจากหนังสือ อีสายห์ 29:14 †† ปาฏิหาริย์ หรือ หมายถึง (เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นจากอำนาจของพระเจ้า)

เหมือนที่พระคัมภีร์พูดว่า “คนที่อยากจะทำอวดก็ให้อวดแต่องค์เจ้าชีวิตเท่านั้น” †

เรื่องราวของพระคริสต์บนไม้กางเขน

2 ดังนั้น พี่น้องครับ ตอนแรกที่ผมมาประกาศความจริงอันลึกซึ้งของพระเจ้าให้กับพวกคุณนั้น ผมไม่ได้ใช้คำพูดที่สวยงามหรือเต็มไปด้วยสติปัญญาอันเลิศ 2 มีแค่สิ่งเดียวเท่านั้นที่ผมตัดสินใจแน่วแน่ว่าผมจะต้องทำตอนที่อยู่กับคุณ คือจะพูดเรื่องของพระเยซูคริสต์และความตายของพระองค์บนไม้กางเขน 3 ผมมาหาคุณอย่างคนอ่อนแอที่กลัวจนตัวสั่น 4 และผมไม่ได้ใช้คำพูดอันเฉลียวฉลาดของมนุษย์เพื่อโน้มน้าวคุณด้วย แต่ผมสำแดงความจริงด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ 5 เพื่อความเชื่อของคุณจะได้ไม่ขึ้นอยู่กับความเฉลียวฉลาดของมนุษย์ แต่ขึ้นอยู่กับฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

สติปัญญาของพระเจ้า

6 จริงๆแล้วกับคนที่เป็นผู้ใหญ่ เราก็น่าจะสอนเรื่องความเฉลียวฉลาด แต่ผมไม่ได้เป็นความเฉลียวฉลาดของโลกนี้ หรือที่มาจากผู้ครอบครองโลกนี้ที่กำลังจะหมดอำนาจไป 7 แต่เราสอนถึงสติปัญญาอันลึกซึ้งของพระเจ้าที่ถูกปิดซ่อนไว้ และพระองค์ก็ได้กำหนดไว้ก่อนที่จะมีโลกนี้เสียอีกว่า สติปัญญาที่จะเป็นศูนย์กลางของเรา 8 ไม่มีผู้ครอบครองคนไหนในยุคนี้รู้จักสติปัญญาอันนั้น เพราะถ้าเขาารู้เขาก็จะไม่ตรึงองค์เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ไว้บนไม้กางเขน 9 เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดว่า

“ไม่มีตาของใครเคยเห็น

ไม่มีหูของใครเคยได้ยิน

ไม่มีใจของใครเคยคิดขึ้นมาได้

ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์” ††

10 แต่พระเจ้าได้เปิดเผยสิ่งนี้ให้กับเราผ่านทางพระวิญญาณ เพราะพระวิญญาณรู้อะไรทุกอย่างแม้แต่ความลับอันล้ำลึกของพระเจ้า 11 เพราะไม่มีใครรู้ความคิดของคนอื่นได้นอกจากวิญญาณที่อยู่ในตัวของเขาเอง เช่นเดียวกัน ไม่มีใครรู้ความคิดของพระเจ้าได้นอกจากพระวิญญาณของพระองค์เอง 12 เราไม่ได้รับวิญญาณของโลกนี้ แต่รับพระวิญญาณที่มาจากพระเจ้า เพื่อเราจะได้เข้าใจสิ่งต่างๆที่พระเจ้าให้เรา และพระองค์ก็ให้เราเข้าใจกว้างจริงๆ

13 สิ่งที่เราพูดมานี้ ไม่ได้เป็นสติปัญญาของมนุษย์ แต่พระวิญญาณสอนให้พูด ซึ่งเป็นการอธิบายสิ่งต่างๆของพระวิญญาณด้วยคำพูดที่มาจากพระวิญญาณ 14 คนที่ไม่มีพระวิญญาณก็ไม่ยอมรับสิ่งต่างๆที่พระวิญญาณของพระเจ้าเปิดเผยให้รู้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นเรื่องโง่ และเขาก็ไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้ เพราะสิ่งเหล่านี้จะต้องมีพระวิญญาณช่วยถึงจะตัดสินใจได้ถูกต้อง 15 แต่คนที่ไม่มีพระวิญญาณก็จะตัดสินใจได้ทุกอย่าง แต่ไม่มีใครตัดสินใจเขาได้ เพราะพระคัมภีร์พูดไว้ว่า

16 “ใครหรือที่จะหยั่งรู้ใจขององค์เจ้าชีวิต

เพื่อที่จะสั่งสอนพระองค์ได้” ††

แต่เราเข้าใจสิ่งเหล่านี้เพราะเรามีใจของพระคริสต์

ครูเป็นแค่ผู้รับใช้ของพระเจ้าเท่านั้น

3 พี่น้องครับ ผมไม่สามารถพูดกับคุณเหมือนกับคนที่ไม่มีพระวิญญาณได้ แต่ต้องพูดกับคุณเหมือนกับคนที่ทำตามสันดานมนุษย์ พวกคุณเป็นเหมือนเด็กทารกในพระคริสต์ 2 ผมเลยต้องให้น้ำนมคุณดื่มแทนที่จะเป็นอาหารแข็ง เพราะพวกคุณยังกินอาหารแข็งไม่ได้ ถึงเดี๋ยวนี้คุณก็ยังกินอาหารแข็งไม่ได้อยู่ดี 3 เพราะคุณยังทำตามสันดานของมนุษย์ คือยังอิจฉาและทะเลาะวิวาทกัน

วาทกัน แสดงว่าคุณยังทำตามสันดานมนุษย์เหมือนกับคนอื่นในโลกนี้ 4 เมื่อมีคนหนึ่งพูดว่า “ผมเป็นของเปาโล” และอีกคนหนึ่งพูดว่า “ผมเป็นของอปอลโล” อย่างนี้ไม่ใช่ทำตัวเหมือนกับคนอื่นในโลกหรือ

5 อปอลโลเป็นใคร และเปาโลเป็นใคร เราก็คแค่คนรับใช้ที่ช่วยให้พวกคุณมาเชื่อ เราแค่ทำตามหน้าที่ของเราแต่ละคนตามที่องค์เจ้าชีวิตมอบหมายให้เท่านั้น 6 ผมเป็นครูปลูก อปอลโลเป็นคนรดน้ำ แต่พระเจ้าเป็นผู้ทำให้เติบโต 7 ดังนั้นทั้งคนปลูก และคนรดน้ำก็ไม่ได้สำคัญอะไรเลย แต่พระเจ้าผู้ทำให้เติบโตต่างหากที่สำคัญ 8 ทั้งคนปลูกและคนรดน้ำก็มิได้หมายเดียวกัน และแต่ละคนก็จะได้รับรางวัลตามผลงานที่เขาได้ทำไว้ 9 เพราะพวกเราเป็นเพื่อนร่วมงานในการรับใช้พระเจ้า พวกคุณเป็นไรนาของพระเจ้า และตึกของพระเจ้า

10 ผมได้วางรากฐานเหมือนหัวหนาวิศวกรผู้ชำนาญหน้าที่ที่พวกเจ้ามอบให้กับผม แล้วคนอื่นก็มาก่อขึ้นบนรากฐานนั้น แต่ให้แต่ละคนระวังว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร 11 เพราะไม่มีใครที่จะมาวางรากฐานอื่นได้อีก นอกจากรากฐานอันที่ได้วางไว้แล้ว คือพระเยซูคริสต์ 12 ถ้าใครมาก่อสร้างบนรากฐานนั้น ไม่ว่าจะด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง 13 ผลงานของแต่ละคนจะปรากฏออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเป็นอย่างไร เพราะทุกอย่างจะถูกเปิดเผยออกมาให้เห็นในวันที่พระเจ้ามาพิพากษาโลก วันนั้น †† จะมาพร้อมกับไฟ และไฟนั้นจะทดสอบคุณภาพงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร 14 ถ้างานของใครที่ก่อสร้างบนรากฐานนั้นยังคงทนอยู่ได้ คนๆนั้นก็จะได้รับรางวัล 15 แต่ถ้างานของใครถูกไฟเผาไหม้ไป คนๆนั้นก็จะได้รับความเสียหาย ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนคนที่วิ่งฝ่าเปลวไฟออกมา

16 พวกคุณไม่รู้หรือว่าพวกคุณเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าก็อยู่ในหมู่พวกคุณ 17 ถ้าใครมาทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทำลายคนๆนั้น เพราะวิหารของเจ้านั้นศักดิ์สิทธิ์ และพวกคุณก็เป็นวิหารนั้น

18 อย่าหลอกตัวเองเลย ถ้าใครในพวกคุณคิดว่าตัวเองฉลาดตามความคิดของโลกนี้ ก็ให้เขายอมเป็นคนโง่เถาะ เพื่อเขาจะได้เป็นคนที่มีผลอย่างแท้จริง 19 เพราะพระเจ้าเห็นว่าความฉลาดของโลกนี้มันโง่เขลา เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “พระเจ้าใช้เหล่าที่เหลี่ยมของคนฉลาดเป็นกับดักจับตัวพวกเขาเอง” †† แล้วยังพูดอีกว่า “องค์เจ้าชีวิตรู้ว่าความคิดของคนฉลาดนั้นไม่มีประโยชน์อะไรเลย” †††

21 ถ้าอย่างนั้น เลิกเอามนุษย์มาอวดอ้างกันได้แล้ว เพราะทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นของพวกคุณอยู่แล้ว 22 ไม่ว่าจะเป็นเปาโล อปอลโล หรือเบโตร หรือโลกนี้ หรือชีวิต หรือความตาย หรือปัจจุบันนี้ หรืออนาคต ทั้งหมดนี้เป็นของพวกคุณ 23 พวกคุณก็เป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ก็เป็นของพระเจ้า

ศิษย์เอกของพระคริสต์

4 ดังนั้น คนอื่นน่าจะมองว่าเราเป็นคนรับใช้ของพระคริสต์ และเป็นคนที่พระเจ้าได้มอบหมายให้ดูแลความจริงอันลึกซึ้งของพระองค์นี้ 2 คนที่ได้รับหน้าที่ดูแลนี้จะต้องเป็นคนที่ไม่โอ้อวด 3 ส่วนผม ผมไม่สนใจว่าคุณหรือศาลจะตัดสินว่าผมเป็นคุณอย่างไร อันที่จริงตัวผมเองก็ยังไม่เคยตัดสินตัวเองเสียด้วยซ้ำ 4 ใจของผมไม่ได้ฟ้องว่าผมทำอะไรผิด แต่นั่นก็ไม่ได้แสดงว่าผมเป็นคนบริสุทธิ์หรือท้อแท้รับ องค์เจ้าชีวิตต่างหากที่เป็นผู้ตัดสินผม 5 ดังนั้นอย่าเพิ่งด่วนตัดสินอะไรก่อนเวลา เมื่อองค์เจ้าชีวิตมา พระองค์จะเปิดเผยสิ่งต่างๆที่แอบซ่อนอยู่ในความมืด และแรงจูงใจของคนทั้งหลายจะถูกเปิดโปงออกมาให้เห็นชัดเจน

† อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 9:24 †† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 64:4 ††† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 40:13

†† วันนั้น วันที่พระคริสต์จะมาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนาคคนที่เชื่อทั้งหมดไปอยู่ร่วมกับพระองค์ ††† อ้างมาจากหนังสือ โยบ 5:13 †††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 94:11

จากนั้นพระเจ้าก็จะให้เกียรติพวกคุณแต่ละคนตามความเหมาะสม

6 พี่น้องครับ ผมใช้อุปมาและตัวผมเองเป็นตัวอย่าง เพื่อคุณจะได้เรียนรู้จากตัวอย่างของเรา จะได้รู้ถึงความหมายของคำพูดที่ว่า "อย่าทำเกินกว่าที่พระคัมภีร์ได้เขียนไว้" เพื่อคุณจะได้ไม่พองตัวขึ้น โดยการยกคนหนึ่งไปชมอีกคนหนึ่ง ⁷ ใครบอกว่าคุณวิเศษไปกว่าคนอื่น ๆ มีอะไรบ้างในบรรดาของที่คุณมีที่คุณไม่ได้รับมา ถ้าคุณได้รับมาทางนั้น แล้วคุณจะทำอะไรไปทำไม ทำเหมือนกับว่า คุณไม่ได้รับมันมาอย่างนั้นแหละ

8 ตอนนี้คุณคิดว่าผมไม่ต้องมีพวกเราแล้ว คุณก็มีพร้อมทุกอย่างแล้ว รวยแล้ว และเป็นกษัตริย์แล้ว ขอให้เป็นอย่างนั้นจริงๆเถอะ เราจะได้เป็นกษัตริย์กับพวกคุณด้วย ⁹ ผมเห็นว่าพระเจ้าได้ตั้งพวกเราที่เป็นศิษย์เอกให้เป็นพวกที่กระจอกที่สุด เหมือนพวกที่ถูกตัดสินให้ตายในสังเวียน เพราะเรากลายเป็นตัวตลกในสายตาของคนทั้งโลก ต่อพวกทูตสวรรค์และต่อมนุษย์ด้วย

10 เราโง่เพราะเห็นกับพระคริสต์ แต่พวกคุณฉลาดมากในพระคริสต์ เราอ่อนแอแต่พวกคุณแข็งแรงมาก พวกคุณได้รับการยกย่อง แต่เราถูกเหยียดหยาม ¹¹ จนถึงเดี๋ยวนี้เรายังหิวและกระหายน้ำ ใส่เสื้อผ้าเก่าขอมข่อ ถูกชกต่อย ไม่มีบ้านอยู่ ¹² ทำงานหนักด้วยมือของเราเอง ¹³ เมื่อมีคนด่าว่าเรา เราก็อวยพรเขา เมื่อมีคนกดขี่ข่มเหงเรา เราก็ออดทน เมื่อมีคนใส่ร้ายเรา เราก็ตอบโต้ตอบ พวกเราเป็นเหมือนเศษเสี้ยวของโลกนี้ และเป็นเหมือนกากเดนของทุกอย่างจนถึงเดี๋ยวนี้

14 ผมไม่ได้เขียนเรื่องนี้มาให้พวกคุณอับอายนะครับ แต่เพื่อเตือนคุณเหมือนกับเป็นลูกที่รักของผมเอง ¹⁵ เพราะถึงแม้ว่าคุณจะมีพี่เลี้ยงเป็นหมื่นในพระคริสต์ แต่ไม่ได้มีพ่อหลายคน และผมได้กลายเป็นพ่อของคุณในพระเยซูคริสต์ เมื่อคุณได้ไว้วางใจในข่าวดีที่ผมประกาศนั้น ¹⁶ ดังนั้นขอร้องให้ทำตามผมเถอะ ¹⁷ นั่นเป็นเหตุที่ผมส่งที่โมรีไปหาพวกคุณ เขาเป็นลูกที่รักของผมและเป็นลูกศิษย์ที่สัตย์ซื่อขององค์เจ้าชีวิต เขาจะเตือนพวกคุณว่าผมใช้ชีวิตอย่างไรในพระเยซูคริสต์ ซึ่งสอดคล้องกับที่ผมได้สอนในหมู่ประชุมของพระเจ้าทุกที่

18 บางคนก็หยิ่งเสียเหลือเกิน ทำเหมือนกับว่าผมจะไม่มาหาพวกคุณอีกแล้ว ¹⁹ อย่างไรก็ตาม ถ้าองค์เจ้าชีวิตเห็นดีด้วย ผมจะมาหาคุณในเร็ววัน แล้วตอนนั้นผมก็จะได้ว่าพวกหยิ่งผยองนี้เก่งแต่พูดหรือมีฤทธิ์เดชของพระเจ้าจริง ²⁰ เพราะอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับการพูด แต่ขึ้นอยู่กับการประพฤติของพระองค์ ²¹ คุณอยากให้ผมมาแบบไหนละ มาพร้อมกับไม้เรียว หรือมาพร้อมกับความรักและจิตใจที่อ่อนโยน

ปัญหาทางด้านศีลธรรมในหมู่ประชุมของพระเจ้า

5 ไม่น่าเชื่อเลย มีคนมาบอกว่ามีความผิดทางเพศเกิดขึ้นในท่ามกลางพวกคุณ เป็นประเภทที่แม้แต่คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ยังทนไม่ได้เลย คือมีคนไปร่วมเพศกับภรรยาของพ่อ ² แต่พวกคุณกลับภูมิใจอยู่ได้ แทนที่จะเศร้าเสียใจ พวกคุณน่าจะไล่คนที่ทำอย่างนี้ออกไป ³ ถึงแม้ผมจะไม่ได้อยู่ด้วย แต่จิตวิญญาณของผมก็อยู่กับพวกคุณ และผมก็ได้ตัดสินคนที่ทำผิดอย่างนี้แล้ว เหมือนกับผมอยู่ที่นั่นเอง ⁴ เมื่อพวกคุณมาประชุมกันในนามของพระเยซูเจ้า จิตวิญญาณของผมและฤทธิ์เดชของพระเยซูเจ้าก็อยู่ที่นั่นกับคุณด้วย ⁵ ให้มอบคนนี้ให้กับซาตาน เพื่อสันดานของเขาจะได้ถูกทำลายให้หมดไป แล้วจิตวิญญาณของเขาจะได้อยู่ในวังขององค์เจ้าชีวิต

6 ที่พวกคุณโอ้อวดนั้นไม่ดีเลย คุณไม่รู้หรือยังว่า "เช็ฟ ^{††} นิดเดียวก็ทำให้แบ่งท่งก่อนฟูขึ้นได้" ⁷ ถ้าจิตเช็ฟเก่าออกไปซะ เพื่อจะได้เป็นแบ่งก้อนใหม่เหมือนกับที่คุณเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ คือเป็นขนมปังที่ไม่มีเช็ฟ เพราะพระคริสต์ผู้เป็นลูกแกะสำหรับเทศ-

[†] คนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ในภาษาเดิมใช้คำว่า คนที่ไม่ใช่ชีวิต ^{††} เช็ฟ ในที่นี้ใช้แทนสัญลักษณ์ของบิศาจหรือสิ่งชั่วร้าย

กาลวันปลดปล่อยของเราถูกฆ่าไปแล้ว ⁸ ดังนั้นให้เรารักษาเทศกาลวันปลดปล่อยนี้ ไม่ใช่ด้วยขนมปังที่ทำจากเช็ฟเก่าคือความชั่วร้ายเลวทรามนั้น แต่ด้วยขนมปังที่ไม่มีเช็ฟ คือขนมปังแห่งความจริงใจและความจริง

9 ที่ผมได้เขียนบอกคุณในจดหมายฉบับก่อนว่า อย่าคบคนที่ทำบาปทางเพศนั้น ¹⁰ ผมไม่ได้หมายถึงคนในโลกนี้ที่ทำบาปทางเพศ หรือโลก หรือขี้โกง หรือกราบไหว้รูปเคารพ เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น คุณก็ต้องออกไปอยู่นอกโลกแล้ว ¹¹ แต่ผมหมายถึงคนที่เรียกตัวเองว่าเป็นพี่น้องแต่ยังคงทำบาปทางเพศ โลก กราบไหว้รูปเคารพ ชอบใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่น ขี้เมาหรือขี้โกง แม้แต่จะกินกับคนอย่างนี้ก็อย่าเลย

12 ไม่ใช่เรื่องของผมชักหนอยที่จะไปตัดสินคนนอก แต่พวกคุณจะต้องตัดสินคนใน ไม่ใช่หรือ ¹³ พระเจ้าจะเป็นผู้ตัดสินคนนอกพวกนั้นเอง เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า "เอาคนชั่วนั้นออกไปจากกลุ่มของพวกคุณ" [‡]

การตัดสินปัญหาระหว่างพี่น้องคริสเตียน

6 เมื่อมีใครในพวกคุณมีเรื่องกัน ทำไม่เขาถึงกล้าไปฟ้องร้องกันต่อหน้าคนที่ไม่มีเชื่อ แทนที่จะเอาไปให้พวกคนที่ เป็นของพระเจ้าตัดสิน ² พวกคุณไม่รู้หรือว่า พวกคนที่ เป็นของพระเจ้าจะตัดสินโลกนี้ และถ้าพวกคุณจะต้องเป็นคนตัดสินโลกนี้ เรื่องขี้ผงแค่นี้ยังจัดการกันเองไม่ได้หรืออย่างไร ³ พวกคุณไม่รู้หรือว่า เราจะตัดสินนม้แต่ทูตสวรรค์ แล้วเรื่องธรรมดาๆที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันนั้น ยังไม่ต้องพูดถึงเลย ⁴ ดังนั้นถ้ามีคดีฟ้องร้องอย่างนี้เกิดขึ้น พวกคุณจะเอาเรื่องนี้ไปให้คนที่หมู่ประชุมของพระเจ้าไม่นับถือตัดสินได้อย่างไร ⁵ ที่ผมพูดอย่างนี้ ก็เพื่อทำให้คุณละอายใจ ไม่มีคนฉลาดสักคนในหมู่พวกคุณที่พอจะจัดการกับคดีฟ้องร้องระหว่างพี่น้องนี้ได้เลยหรือ ⁶ แต่กลับกลายเป็นว่าพี่น้องต้องไปขึ้นโรงขึ้นศาล และยิ่งกว่านั้นยังไปอยู่ต่อหน้าคนที่ไม่มีเชื่ออีกด้วย

7 ความจริงแล้ว เมื่อคุณฟ้องร้องกันนั้น คุณก็พ่ายแพ้อย่างราบคาบแล้ว ยอมให้เขาเอาเปรียบ หรือยอมถูกโกงซะเองจะไม่ได้ดีกว่าหรือ ⁸ แต่คุณกลับไปเอาเปรียบและโกงแม่กระทั่งพี่น้องของคุณเอง

9 พวกคุณไม่รู้หรือว่า คนที่ทำชั่วจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลอกตัวเองเลย คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่กราบไหว้รูปเคารพ คนที่เล่นขี้ ผู้ชายขายตัว พวกเกย์ ^{†10} คนขี้ขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนชอบใส่ร้ายป้ายสีคนอื่น คนขี้โกง คนพวกนี้ไม่มีวันได้อาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกหรอก ¹¹ ในอดีตพวกคุณบางคนก็เป็นอย่างนั้น แต่ฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์ และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณของพระเจ้าของเราได้ชำระคุณจากบาป ทำให้คุณเป็นของพระเจ้า และทำให้พระเจ้ายอมรับคุณ

ใช้ร่างกายของคุณให้เกียรติกับพระเจ้า

12 มีบางคนพูดว่า "ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้" แต่ผมว่าสิ่งที่ทำไปนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์ไปเสียทุกเรื่องหรอกนะครับ อย่างที่บางคนพูดว่า "ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้" แต่ผมจะไม่ยอมให้อะไรมาครอบงำผมหรอก ¹³ บางคนพูดว่า "อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็มีไว้สำหรับอาหาร" แต่พระเจ้าจะทำลายทั้งท้องและอาหารนั้น ร่างกายไม่ได้มีไว้สำหรับทำความผิดบาปทางเพศ แต่มีไว้สำหรับรับใช้องค์เจ้าชีวิต และองค์เจ้าชีวิตก็มีไว้สำหรับร่างกาย

14 ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พระเจ้าไม่เพียงแต่ทำให้องค์เจ้าชีวิตฟื้นขึ้นจากความตายเท่านั้น แต่ยังจะทำให้เราฟื้นขึ้นจาก

[‡] อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 22:21, 24 ^{††} พวกเกย์ หรือชายรั้งร่วมเพศ ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

ความตายเหมือนกัน ¹⁵ พวกคุณไม่รู้หรือว่า ร่างกายของพวกคุณนั้นเป็นส่วนต่างๆของพระคริสต์ ร้อย่างนั้นแล้ว ผมควรจะเอาส่วนต่างๆของพระคริสต์ไปเที่ยวโสเภณีหรือ ไม่มีทาง ¹⁶ พวกคุณไม่รู้หรือว่าคนที่ไปยุ่งกับโสเภณีก็จะเป็นร่างเดียวกับเธอ เหมือนพระคัมภีร์พูดไว้ว่า “เขาทั้งสองจะเป็นร่างเดียวกัน” †

¹⁷ ส่วนคนที่เอาตัวเองไปรวมเป็นหนึ่งเดียวกับองค์เจ้าชีวิต จิตวิญญาณของเขาก็จะเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ด้วย ¹⁸ ให้หลีกเลี่ยงจากบาปทางเพศนี้ บาปอื่นๆทั้งหมดที่คนทำนั้นเป็นบาปภายนอกร่างกาย แต่คนทำผิดทางเพศได้ทำบาปต่อร่างของเขาเอง ^{††19} พวกคุณไม่รู้หรือว่าร่างกายของพวกคุณเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าให้พระวิญญาณนี้อยู่ในตัวพวกคุณ พวกคุณก็เลยไม่ได้เป็นเจ้าของตัวเองอีกต่อไป ²⁰ เพราะพระเจ้าซื้อพวกคุณมาด้วยราคาแพง ดังนั้นขอให้ใช้ร่างกายของคุณให้เกียรติกับพระเจ้า

ตอบคำถามเรื่องชีวิตคู่

7 ตอนนั้นผมขอพูดถึงเรื่องที่คุณเขียนมาหาผมว่า “ดีแล้วที่ผู้ชายจะไม่นอนกับภรรยา” ² แต่ เพราะมีความผิดบาปทางเพศเกิดขึ้นมากมาย ผู้ชายแต่ละคนจึงควรมีเพศสัมพันธ์กับภรรยา และผู้หญิงแต่ละคนก็ควรมีเพศสัมพันธ์กับสามี ³ สามีควรจะให้ความสุขทางเพศกับภรรยาตามหน้าที่ ส่วนภรรยาควรจะให้ความสุขทางเพศกับสามีตามหน้าที่เหมือนกัน ⁴ ร่างกายของภรรยาไม่เป็นของเธออีกต่อไป แต่กลายเป็นของสามี ส่วนร่างกายของสามีก็ไม่เป็นของเธออีกต่อไป แต่กลายเป็นของภรรยา ⁵ อย่าย่ำยีสิทธิการมีเพศสัมพันธ์กันเลย นอกจากทั้งสองคนจะตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่อคุณจะได้ทุ่มเทตัวเองในการอธิษฐาน หลังจากนั้นก็ค่อยกลับมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อซาตานจะได้ไม่มาล่อลวงคุณให้ไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้อื่นเพราะซาตานบังคับตน ⁶ เรื่องที่อยู่ห่างกันชั่วคราวนี้ผมไม่ได้สั่งให้ท่านะครับ แต่ถ้าคุณอยากทำก็ทำตามใจ ⁷ ความจริงแล้วผมอยากให้คุณทุกคนเป็นโสดเหมือนผม แต่อย่างไรก็ตาม พระเจ้าก็ให้พรสวรรค์แต่ละคนมาไม่เหมือนกัน คนนี้ได้อย่างนี้ คนโน้นก็ได้อีกอย่างหนึ่ง ⁸ ตอนนั้นขอพูดกับคนโสดและแม่เฒ่าว่า ถ้าพวกเขาจะอยู่เป็นโสดเหมือนผม ก็จะดีกว่านะ ⁹ แต่ถ้าเห็นว่าควบคุมตัวเองไม่ได้ ก็ให้แต่งงานเสียเถอะ เพราะทำอย่างนี้ ย่อมดีกว่าถูกเผาจนเร่าร้อนไปด้วยวราคะตัณหานะ

¹⁰ ตอนนั้นผมขอถึงคนที่แต่งงานแล้วว่า (ไม่ใช่ผมสั่งหรือแต่เป็นองค์เจ้าชีวิตต่างหาก) ภรรยาต้องไม่หย่าจากสามี ¹¹ (แต่ถ้าเธอหย่า เธอก็ต้องอยู่เป็นโสด หรือก็ไม่ก็ให้กลับไปคืนดีกับสามีของเธอ) และสามีก็ต้องไม่หย่าภรรยาเหมือนกัน

¹² ตอนนั้นขอพูดถึงคนที่เหลือว่า (ตรงนี้ผมพูดเองนะครับ ไม่ใช่องค์เจ้าชีวิตพูด) ถ้าพี่น้องคนไหนมีภรรยาที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ และเธอตกลงใจที่จะอยู่กับเขา เขาก็ต้องไม่หย่ากับเธอ ¹³ ถ้าหญิงคนไหนมีสามีที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ และเขาตกลงใจที่จะอยู่กับเธอ เธอก็ต้องไม่หย่ากับเขา ¹⁴ เพราะสามีที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ก็บริสุทธิ์แล้ว เพราะภรรยาของเขาที่ไม่ได้ไว้วางใจ ส่วนภรรยาที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ก็บริสุทธิ์แล้ว เพราะสามีของเธอที่ไม่ได้ไว้วางใจ ไม่อย่างนั้นลูกๆของพวกคุณก็จะสกปรกต่อหน้าพระเจ้า แต่ความจริงตอนนี้นักๆของพวกคุณก็เป็นของพระเจ้าแล้ว

¹⁵ แต่ถ้าคนที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์อยากจะหย่า ก็ให้เขาหย่าไป พี่น้องที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์คนนั้นก็เป็นอิสระแล้ว เพราะพระเจ้าเรียกให้พวกเรามาอยู่กับกันอย่างสงบสุข ¹⁶ คนที่เป็นภรรยาที่ไม่ต้องไปรังเขาไว้หรือคุณแน่ใจหรือว่าคุณจะช่วยให้สามีที่ไม่ได้ไว้วางใจในพระคริสต์ให้รอดได้ คนที่เป็นสามีก็เหมือนกัน

† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24 †† บาบอื่นๆ... เขาเอง ข้อความนี้อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “พวกคุณอาจจะคิดว่า ‘แต่ร่างกายไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับบาปที่คนๆหนึ่งอาจทำไป’”

คุณแน่ใจหรือว่าคุณจะช่วยภรรยาที่ไม่ไว้วางใจในพระคริสต์ให้รอดได้

ใช้ชีวิตตามที่พระเจ้าได้เรียกคุณ

¹⁷ แต่อย่างไรก็ตาม องค์เจ้าชีวิตได้กำหนดให้คุณอยู่ในสภาพไหนก็ให้อยู่ในสภาพนั้นตามที่พระเจ้าได้เรียกมา นี่แหละเป็นกฎที่ผมสั่งไว้ในทุกๆหมู่ประชุม ¹⁸ ตอนที่พระเจ้าเรียกนั้น ถ้ามีใครทำพิธีขลิบมาแล้ว ก็อย่าไปเปลี่ยนสภาพให้กลับมาเหมือนเดิมเลย หรือถ้ามีใครที่ยังไม่ได้ทำพิธีขลิบ ก็อย่าไปทำ ¹⁹ เพราะจะทำหรือไม่ทำพิธีขลิบก็ไม่ได้สำคัญอะไร สิ่งที่สำคัญคือการทำตามคำสั่งของพระเจ้า ²⁰ ใครอยู่ในสภาพไหนตอนที่พระเจ้าเรียก ก็ให้อยู่ในสภาพนั้น ²¹ ถ้าเป็นทาสอยู่ก็ไม่ต้องกลัวใจ แต่ถ้ามีโอกาสเป็นอิสระก็ให้ฉวยเอาไว้ ²² ตอนที่องค์เจ้าชีวิตเรียกนั้น คนที่เป็นทาสก็กลายเป็นคนอิสระขององค์เจ้าชีวิต ส่วนคนที่เป็อิสระก็กลายเป็นทาสของพระคริสต์ ²³ พระเจ้าซื้อพวกคุณมาในราคาแพง ดังนั้นก็อย่าเป็นทาสของมนุษย์คนไหนเลย ²⁴ พี่น้องครับ พระเจ้าเรียกให้คุณมาอยู่ในสภาพไหน พวกคุณแต่ละคนก็ควรอยู่ในสภาพนั้นต่อหน้าพระเจ้า

คำถามเกี่ยวกับการแต่งงาน

²⁵ ตอนนั้นขอพูดถึงคนที่ยังไม่แต่งงาน ผมไม่ได้รับคำสั่งอะไรจากองค์เจ้าชีวิตในเรื่องนี้ แต่ผมอยากจะเสนอความคิดเห็นของผมในฐานะคนที่องค์เจ้าชีวิตให้ความเมตตาคุณจนถึงทำให้เป็นคนที่ไม่ใจได้ ²⁶ เนื่องจากตอนนี้เป็นช่วงที่มีปัญหาหนัก ผมเห็นว่า คุณอยู่เป็นโสดอย่างที่คนเป็นอยู่เดิมนั้นดีกว่า ²⁷ แต่ถ้าคุณหมั่นกันแล้วก็อย่าคิดที่จะถอนหมั้นเธอ แต่ถ้าคุณยังเป็นโสดอยู่ก็อย่าคิดที่จะหาภรรยา ²⁸ แต่ถ้าคุณจะแต่งงานก็ไม่บาปหรอก และถ้าหากหญิงโสดจะแต่งงานก็ไม่บาปเหมือนกัน แต่ขอเตือนว่าคนที่แต่งงานจะเจอกับปัญหาทุกภายในชีวิต และผมก็ไม่อยากให้คุณทุกคนเจอกับปัญหาพวกนี้

²⁹ พี่น้องครับ ผมกำลังพูดถึงว่าเวลานั้นสั้นเหลือเกิน ต่อไปนี้ให้คนที่มีการหย่าแล้ว ทำเหมือนกับยังไม่มี ³⁰ คนที่โศกเศร้าทำเหมือนกับไม่โศกเศร้า คนที่ร่ำไห้ทำเหมือนกับไม่ร่ำไห้ คนที่ซื้อของมาทำเหมือนกับไม่ได้เป็นเจ้าของอะไรเลย ³¹ คนที่ใช้สิ่งของในโลกนี้โดยไม่ลุ่มหลงโลก เพราะโลกในปัจจุบันนี้กำลังจะผ่านพ้นไป

³² ผมไม่ให้คุณกังวลอะไร ดุสิ ชายโสดก็สนใจเรื่องต่างๆขององค์เจ้าชีวิต คือคิดแต่ว่าจะเอาใจองค์เจ้าชีวิตได้อย่างไร ³³ แต่ชายที่แต่งงานแล้วก็จะสนใจแต่เรื่องของโลกนี้ คือคิดแต่ว่าจะเอาใจภรรยาได้อย่างไร ³⁴ ความสนใจของเขาจึงถูกแบ่งออกสองทาง หญิงโสดหรือหญิงที่ยังไม่เคยแต่งงานก็จะสนใจเรื่องต่างๆขององค์เจ้าชีวิต เพื่อนางจะได้บริสุทธิ์ทั้งกายและใจ ส่วนหญิงที่แต่งงานแล้วก็จะสนใจแต่เรื่องของโลกนี้ คือคิดแต่ว่าจะเอาใจสามีได้อย่างไร ³⁵ ที่ผมพูดอย่างนี้ก็เพื่อประโยชน์ของคุณเอง ไม่ใช่เอาห่วงมาคล้องคอคุณ แต่อยากให้คุณใช้ชีวิตที่ถูกต้อง คือมีใจจดจ่อกับองค์เจ้าชีวิตโดยไม่ถูกแย่งความสนใจไป

³⁶ ถ้าผู้ชายคนไหนคิดว่าเขาทำตัวไม่เหมาะสมกับคู่หมั้นของเขา เพราะทนต่อกิเลสของตัวเองไม่ไหว และเขาคิดว่าควรแต่งให้เขาทำตามที่เขาอยากทำ เพราะมันไม่ผิดหรอกที่เขาจะแต่งงานกัน ³⁷ แต่คนที่มีความตั้งใจแน่วแน่ ไม่อยากได้ความกดดันอะไร เขาก็มีสิทธิที่จะตัดสินใจเรื่องนี้อย่างดี และถ้าเขาตัดสินใจที่จะไม่แต่งกับคู่หมั้นของเขา เขาก็ทำถูกต้องแล้ว ³⁸ ดังนั้นคนที่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขาที่ดีแล้ว แต่คนที่ไม่แต่งงานกับคู่หมั้นของเขาก็ดีกว่า

³⁹ ผู้หญิงจะผูกมัดกับสามีของนางไปตลอดชีวิตของเธอ เมื่อสามีตายนางก็เป็นอิสระ อยากจะไปแต่งงานกับใครก็ได้ แต่ต้องเป็นคนที่มีความไว้วางใจในองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น ⁴⁰ แต่ใน

ความคิดของผม ถ้านางไม่แต่งงานอีก นางจะมีเกียรติมากกว่า และผมคิดว่าพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่กับผมเมื่อผมพูดอย่างนี้

อาหารบูชารูปเคารพ

8 ตอนนั้น ผมขอพูดถึงเรื่องที่พักผ่อนเขียนมา เรื่องเนื้อสัตว์ที่เอามาบูชารูปเคารพ เรารู้ว่า "เราต่างก็มีความรู้" ความรู้นั้นทำให้คนลำพอง แต่ความรักนั้นเสริมสร้างขึ้นมา 2 ถ้าใครคิดว่าตัวเองเป็นผู้รู้ เขาก็ยังไม่รู้ตามที่เขาคควรจะรู้หรือ 3 แต่ถ้าใครรักพระเจ้า พระเจ้าก็จะรู้จักคนนั้น

4 ดังนั้น พูดถึงเนื้อสัตว์ที่เอามาบูชารูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่า "พวกบูชารูปเคารพในโลกนี้ไร้สาระ" แล้วก็ "มีพระเจ้าที่ยังแท้เพียงองค์เดียวเท่านั้น" 5 ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆ ที่คนเรียกกันว่าพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นสวรรค์หรือบนโลกนี้ก็ตาม (จริงๆ แล้วมีสิ่งต่างๆ ที่คนเรียกว่า "พระเจ้า" 6 แต่สำหรับเราแล้วมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น นั่นคือพระบิดาผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และเราก็มีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และมีองค์เจ้าชีวิตเพียงองค์เดียวเท่านั้นคือพระเยซูคริสต์ พระเจ้าสร้างทุกอย่างผ่านทางพระองค์ และพระเจ้าให้ชีวิตกับเราผ่านทางพระองค์ด้วย

7 แต่ไม่ใช่ทุกคนที่รู้อย่างนี้ จนถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังมียังบางคนที่เคยกราบไหว้รูปเคารพมาก่อน เมื่อเขากินเนื้อสัตว์ที่ไปบูชารูปเคารพมา เขาก็ยังคิดว่ามันเป็นเนื้อที่บูชารูปเคารพที่มีชีวิตจริงๆ ใจที่ขาดความรู้ของเขานั้นก็ฟ้องว่าเขาทำผิด 8 แต่อาหารไม่ทำให้เราใกล้ชิดพระเจ้าหรือ การกินก็ไม่ทำให้เราดีขึ้นและการไม่กินก็ไม่ทำให้เราเลวลง

9 แต่ระวังให้ดี อย่าใช้สิทธิ์ของคุณไปทำให้คนที่ขาดความรู้สะดุดหลงไปทำบาป 10 เพราะถ้าเหยียดคนที่ขาดความรู้เกิดไปเห็นคุณผู้ที่มีความรู้ในเรื่องนี้ กำลังกินอยู่ในวัดที่มีรูปเคารพ † แล้วไปทำให้เขาเกิดความกลัวที่จะกินเนื้อสัตว์ที่ไปบูชารูปเคารพมาบ้าง ทั้งๆ ที่ใจของเขาฟ้องว่าผิด 11 ก็จะกลายเป็นว่าความรู้ของคุณนั้นได้ไปทำลายพี่น้องคนนั้นของคุณที่พระเยซูได้ตายแทน †† 12 ถ้าทำอย่างนี้ คุณก็ได้ทำบาปต่อพี่น้องของคุณ และทำร้ายใจที่ขาดความรู้ของเขา พวกคุณก็ได้ทำบาปต่อพระคริสต์ด้วย 13 ดังนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของผมทำบาป ผมก็จะไม่มีวันกินเนื้ออีกเพื่อผมจะได้ไม่เป็นเหตุทำให้พี่น้องของผมทำบาป

เปาโลยอมไม่ใช่สิทธิ์ที่เขามี

9 ผมเป็นอิสระไม่ใช่หรือ ผมเป็นศิษย์เอกไม่ใช่หรือ ผมเคยเห็นพระเยซูองค์เจ้าชีวิตของเราไม่ใช่หรือ พวกคุณเป็นผลงานของผมในองค์เจ้าชีวิตไม่ใช่หรือ 2 ถึงแม้คนอื่นจะไม่ยอมรับว่าผมเป็นศิษย์เอก แต่พวกคุณต้องยอมรับผมแน่ เพราะพวกคุณเป็นตราที่รับรองว่าผมเป็นศิษย์เอกขององค์เจ้าชีวิต

3 นี่คือการตอบที่ผมให้กับคนที่ซักถามผม 4 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะรับอาหารและเครื่องดื่มจากพี่น้องหรือ 5 เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพากรรยาของเราที่มีความเชื่อไปไหนมาไหนหรือ ศิษย์เอกคนอื่นๆ และน้องๆ ขององค์เจ้าชีวิตและเปโตรยังทำได้เลย 6 หรือคุณว่ามีแต่บารนาบัสกับผมเท่านั้นที่จะต้องทำงานเลี้ยงชีพ 7 มีทหารคนไหนบ้างที่ได้ออกค่าใช้จ่ายเองเวลาออกรบ มีใครบ้างปลุกองุ่นแล้วไม่ได้กินองุ่นนั้น หรือมีใครบ้างเลี้ยงฝูงแกะแล้วไม่ได้ดื่มนมของแกะ

8 นี่ไม่ได้เป็นเพียงแต่ความคิดของมนุษย์เท่านั้น แม้แต่กฎบัญญัติก็ยังพูดอย่างนี้เลย 9 ในกฎของโมเสสพูดไว้ว่า "อย่าเอาตะกร้อสวมปากวัวตอนที่มันกำลังนวดข้าวอยู่" † พระเจ้าห่วงแต่วัวเท่านั้นหรือ 10 พระองค์พูดเรื่องนี้เพราะเห็นแก่เราด้วยแน่นอน

† วัดที่มีรูปเคารพ เป็นสถานที่สำหรับบูชาพระเจ้าปลอม †† ก็จะกลายเป็น ... พระเยซูได้ตายแทน หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "คนที่อ่อนแอคนนี้ ผู้ที่พระคริสต์ได้ยอมตายแทนนั้น ก็ได้ถูกทำลายไปโดยความรู้ของคุณ" † † อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4

ข้อความนั้นเขียนขึ้นมาเพื่อพวกเรา คนโง่และคนนวดข้าวทำไปก็หวังที่จะได้รับส่วนแบ่งกันทั้งนั้น 11 ถ้าเราได้เห็นว่าสิ่งที่มาจากพระวิญญาณลงในพวกคุณ หากเราจะเก็บเกี่ยวฝ่ายวัตถุจากพวกคุณบ้าง มันจะมากเกินไปหรือ 12 ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะทำอย่างนี้กับพวกคุณ เราก็ยังมีสิทธิ์มากกว่าคนอื่นอีก แต่เราไม่ได้ใช้สิทธิ์นี้เลย เรายอมทนทุกอย่างเสียเอง เพื่อจะได้ไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางชาวดีของพระคริสต์ 13 คุณไม่รู้หรือว่า คนที่ทำงานในวิหารก็ได้รับอาหารจากวิหารนั้น และคนที่รับใช้เป็นประจำที่แท่นบูชาก็ได้รับส่วนแบ่งจากเครื่องบูชาบนแท่นนั้น 14 ดังนั้น องค์เจ้าชีวิตได้สั่งไว้ว่าคนที่ประกาศข่าวดี ก็ควรได้รับการเลี้ยงดูจากชาวดีนั้นเหมือนกัน

15 แต่ผมไม่ได้ใช้สิทธิ์พวกนี้เลย และที่เขียนเรื่องนี้ก็ไม่ใช่ให้ออกจะให้พวกคุณสนับสนุนผมด้วย ผมขอตายเสียดีกว่าที่จะให้ใครเอาความภาคภูมิใจไปจากผม 16 แต่เมื่อผมประกาศข่าวดี ผมก็ไม่ได้โอ้อวดหรือ เพราะเป็นหน้าที่ที่ผมต้องทำอยู่แล้ว ถ้าผมไม่ทำมันจะเป็นเรื่องน่าอาย 17 ถ้าผมเองเลือกที่จะประกาศข่าวดี ผมก็จะได้รับรางวัลตอบแทน แต่ถ้าผมไม่ได้สมัครใจ ผมก็แค่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมาเท่านั้น 18 แล้วผมได้รับรางวัลอะไรหรือ รางวัลของผมก็คือความภาคภูมิใจที่ผมได้รับเนื่องจากผมประกาศข่าวดีให้เปล่าๆ โดยไม่คิดค่าตอบแทน และไม่ได้ใช้สิทธิ์ที่จะได้รับการสนับสนุนด้วย

19 ถึงแม้ผมจะเป็นอิสระ ไม่ได้เป็นทาสใครเลย แต่ผมก็ยอมทำตัวเป็นทาสของทุกคน เพื่อจะได้ชนะใจคนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ 20 เวลาอยู่กับคนยิว ผมก็ทำตัวเหมือนคนยิวเพื่อจะชนะใจคนยิว เวลาอยู่กับคนที่อยู่ภายใต้กฎปฏิบัติ ผมก็ยอมทำตัวเหมือนคนที่อยู่ใต้กฎปฏิบัตินั้นเพื่อจะชนะใจคนที่อยู่ใต้กฎปฏิบัติ (ถึงแม้ตัวผมเองไม่ได้อยู่ภายใต้กฎปฏิบัติก็ตาม) 21 เวลาอยู่กับคนที่ไม่ใช่ยิวที่ไม่มีการปฏิบัติ ผมก็ทำตัวเหมือนคนที่ไม่มีกฎปฏิบัติ เพื่อผมจะได้ชนะใจคนที่ไม่มีกฎปฏิบัติ (ทั้งๆ ที่ผมมีกฎปฏิบัติของพระเจ้า และอยู่ภายใต้กฎของพระคริสต์) 22 เวลาอยู่กับคนที่ขาดความรู้ ผมก็ยอมเป็นคนที่ยึดความรู้เพื่อจะได้ชนะใจคนที่ขาดความรู้นั้น ผมยอมเป็นทุกอย่างกับทุกคนและทำทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้เพื่อจะช่วยให้คนรอดบ้าง 23 ผมยอมทำทุกอย่างเพราะเห็นแก่ข่าวดีนี้ เพื่อผมจะได้รับพระพรร่วมกับคนอื่นในข่าวดีนี้ด้วย

24 พวกคุณไม่รู้หรือว่า ทุกคนวิ่งในการแข่งขัน แต่มีแค่คนเดียวที่ได้รางวัล ดังนั้นให้วิ่งเพื่อชนะให้ได้ 25 ทุกคนที่แข่งขันกันต้องผ่านการฝึกฝนมาอย่างเข้มงวดทุกด้าน เขาทำเพื่อจะได้รับมงกุฎใบไม้ที่เน่าเปื่อยได้ แต่เราทำเพื่อที่จะได้รับมงกุฎที่ไม่เน่าเปื่อย 26 นี่เป็นวิถีที่ผมวิ่งคือวิ่งอย่างคนที่ไม่มีเป้าหมาย และนี่เป็นวิถีที่ผมชกคือไม่ใช่เหมือนคนที่ชกแต่ลม 27 แต่ผมฝึกฝนร่างกายอย่างหนักจนควบคุมมันได้ เพื่อเมื่อผมประกาศข่าวดีให้กับคนอื่นแล้ว ตัวผมเองจะไม่ถูกพระเจ้าปฏิเสธ

บทเรียนจากคนของพระเจ้าในอดีต

10 พี่น้องครับ ผมอยากให้คุณรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับบรรพบุรุษของเรา พวกเขาอยู่โตเมฆและได้ผ่านทะเลไปทุกคน 2 พวกเขาทุกคนก็เข้าพิธีจุ่มน้ำในเมฆ และในทะเลเพื่อจะได้กลายเป็นผู้ติดตามโมเสส 3 แล้วเขาได้กินอาหารทิพย์อย่างเดียวกัน 4 ดื่มน้ำทิพย์เหมือนกัน ที่ไหลออกมาจากศิลาศักดิ์สิทธิ์นั้นที่ร่วมเดินทางมากับพวกเขา ศิลาหินคือพระคริสต์นั่นเอง 5 แต่พระเจ้าไม่พอใจพวกเขาส่วนใหญ่ ที่เรารู้ก็เพราะมีคนตายเกลื่อนกลาดในที่เปล่าเปลี่ยวแห้งแล้งนั้น

6 เรื่องพวกนี้เกิดขึ้นเพื่อเป็นตัวอย่างไม่ให้เราเกิดความอยากในสิ่งชั่วๆ นั้น เหมือนกับความอยากของคนพวกนั้น 7 เราต้องไม่บูชารูปเคารพเหมือนกับที่พวกเขาบางคนทำ พระคัมภีร์บอกไว้ว่า "ผู้คนนั่งลงกินดื่ม และลุกขึ้นมาเต้นรำมั่วสุมทางเพศ" †† เรา

†† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 32:6

ต้องไม่ทำผิดทางเพศเหมือนกับที่บางคนในพวกเขาทำ จนมีคนต้องล้มตายลงถึงสองหมื่นสามพันคนในวันเดียว ⁹ เราต้องไม่ลองดีกับพระคริสต์เหมือนกับที่พวกเขาบางคนทำ จนถูกฆาตกรรม ¹⁰ เราต้องไม่บ่นเหมือนกับที่บางคนในพวกเขาบ่น จนพระเจ้าต้องส่งทูตมาฆ่าพวกเขา

¹¹ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นกับพวกเขาเพื่อเอาไว้เป็นตัวอย่าง และมันถูกเขียนขึ้นมาเพื่อเตือนสติเราที่อยู่ในช่วงรอยต่อของยุคเก่าและยุคใหม่ ¹² ดังนั้นคนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงอยู่แล้วก็ระวังตัวให้ดี จะได้ไม่ล้มลง ¹³ การทดลองที่พวกคุณมีนั้นก็ได้แตกต่างไปจากที่คนอื่นมีหรือกรับ แต่พระเจ้านั้นซื่อสัตย์ พระองค์จะไม่ปล่อยให้พวกคุณทดลองจนทนไม่ไหว แต่พระองค์จะมีทางออกให้เพื่อคุณจะทนได้

¹⁴ สรุปแล้ว เพื่อนรัก ให้หลีกเลี่ยงการบวชรูปเคารพเสีย ¹⁵ ผมกำลังพูดกับพวกคุณอย่างคนที่มีความเชื่อ ให้ตัดสินใจเอาเองถึงสิ่งที่ผมพูดนี้ ¹⁶ เมื่อเราชอบคุณพระเจ้าและดีมาจากถ้อยคำนั้น ก็เป็นการเข้าส่วนในเลือดของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ และขนมปังที่เราหักนั้น เป็นการเข้าส่วนในร่างกายของพระคริสต์ไม่ใช่หรือ ¹⁷ มีขนมปังแค่ก้อนเดียว พวกเราที่มีกันหลายคนก็เลยเป็นกายเดียวกัน เพราะเราทุกคนได้กินขนมปังก้อนเดียวกัน

¹⁸ ดูชนชาติอิสราเอลสิ เมื่อพวกเขากินของที่บูชาเขา เขาก็เป็นส่วนหนึ่งในแท่นบูชานั่นไม่ใช่หรือ ¹⁹ ผมพยายามจะพูดอะไรหรือ ผมกำลังพูดว่าเนื้อสัตว์ที่เอามาเช่น ไหว่นั้นมีค่าและรูปเคารพนั้นสำคัญหรืออย่างไร ²⁰ ไม่ใช่อย่างนั้นเลย แต่ผมกำลังพูดว่า เนื้อที่เอามาเช่น ไหว้รูปเคารพนั้นทำให้กับพวกปีศาจ ไม่ใช่พระเจ้า ผมไม่ยอมให้พวกคุณไปมีส่วนร่วมกับปีศาจพวกนั้น ²¹ พวกคุณจะดื่มทั้งถ้วยขององค์เจ้าชีวิตพร้อมกับถ้วยของพวกปีศาจด้วยก็ได้ และจะร่วมโต๊ะขององค์เจ้าชีวิตพร้อมกับโต๊ะของพวกปีศาจด้วยก็ได้ ²² เราพยายามจะทำให้องค์เจ้าชีวิตหึงหรือ เราคิดว่าเราแข็งแรงกว่าพระองค์หรือ

ใช้เสรีภาพเพื่อให้เกียรติพระเจ้าเกิด

²³ บางคนพูดว่า “ฉันมีสิทธิ์ที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่ทำไปนั้นจะเป็นประโยชน์ บางคนว่า “ฉันมีสิทธิที่จะทำอะไรก็ได้” แต่ผมว่าไม่ใช่ทุกอย่างที่จะทำให้อันเข้มแข็งขึ้น ²⁴ อย่าเห็นแก่ตัว ให้คิดถึงคนอื่น

²⁵ เนื้อที่วางขายอยู่ตามท้องตลาดนั้นกินได้หมด ไม่ต้องไปถามซอกแซกว่าเนื้อมาจากไหน เพื่อความสบายใจของคุณเอง ²⁶ เพราะพระคัมภีร์บอกไว้ว่า “โลกและทุกสิ่งในโลกนี้เป็นขององค์เจ้าชีวิต” †

²⁷ ถ้าคนที่ไม่วางใจพระเจ้าได้เชิญคุณไปกินอาหาร และคุณก็อยากไป ก็ให้กินทุกอย่างที่เขาจัดมาให้ ไม่ต้องถามอะไรเพื่อความสบายใจของตัวเอง ²⁸ แต่ถ้ามีคนมาบอกคุณว่า “เนื้อนี้เอาไปบูชา” ก็อย่ากินเลย เพื่อเห็นกับคนที่บอกคุณนั้น และเพื่อความสบายใจด้วย ²⁹ ผมไม่ได้หมายถึงความสบายใจของคุณนะ แต่หมายถึงความสบายใจของคนนั้นที่คิดว่า ถ้าคุณกินก็ผิดแน่ พวกคุณบางคนอาจจะย้อนถามผมว่า “ทำไมสิทธิของผมจะต้องถูกจำกัดด้วยความคิดของคนอื่นด้วย” ³⁰ ถ้าผมกินร่วมกับพวกเขาและขอบคุณพระเจ้าแล้ว ทำไมผมจะต้องถูกต่อว่าในสิ่งที่ยังน้อยผมได้ขอบคุณพระเจ้าแล้ว”

³¹ คำตอบคือ ไม่ว่าจะกิน หรือจะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม ให้ทำทุกอย่างเพื่อถวายเกียรติกับพระเจ้า ³² อย่าสร้างปัญหาให้กับใครเลย ไม่ว่าจะเปื่อยหรือไม่เปื่อยหรือหมูประชุมของพระเจ้า ³³ เหมือนกับที่ผมพยายามจะเอาใจทุกคนในทุกเรื่อง โดยไม่คิดถึงประโยชน์ของตัวเอง แต่คิดถึงประโยชน์ของทุกคน เพื่อพวกเขาจะได้รอด

† ปีศาจ หมายถึง วิญญาณชั่วร้ายของเหล่าภูตผี †† อ้างมาจากหนังสือสดุดี 24:1; 50:12; 89:11

11 เอาอย่างผมเถอะ เหมือนกับที่ผมเอาอย่างพระคริสต์

การคลุมหัว

² ผมขอชมพวกคุณที่คิดถึงผมบ่อยๆในทุกเรื่อง และทำตามสิ่งต่างๆที่ผมสอนพวกคุณ ³ แต่ผมอยากให้พวกคุณรู้ว่า พระคริสต์เป็นศีรษะของฝ่ายชาย ทุกคน และฝ่ายชายก็เป็นศีรษะของผู้หญิง และพระเจ้าก็เป็นศีรษะของพระคริสต์ ⁴ ฝ่ายชายทุกคนที่อธิษฐานออกเสียงหรือพูดแทนพระเจ้าโดยมีผ้าคลุมหัวอยู่ก็ลบล้างศีรษะของเขา #เอง ⁵ แต่ผู้หญิงทุกคนที่อธิษฐานออกเสียงหรือพูดแทนพระเจ้า และไม่ได้เอาผ้าคลุมหัวไว้ นางก็ลบล้างศีรษะของนางเอง พอกับที่นางไปโกนหัวมา ⁶ ถ้าผู้หญิงไม่มีผ้าคลุมศีรษะ นางก็ควรจะตัดผมเกรียนเสีย แต่ถ้าตัดผมเกรียนหรือโกนหัวก็จะทำให้นางขายหน้า ก็ให้นางเอาผ้าคลุมศีรษะซะ ⁷ แต่ฝ่ายชายไม่ควรเอาผ้าคลุมศีรษะ เพราะเขาเป็นภาพสะท้อนและเป็นศักดิ์ศรีของพระเจ้า แต่ผู้หญิงก็เป็นศักดิ์ศรีของฝ่ายชาย ⁸ เพราะผู้หญิงมาจากฝ่ายชาย ไม่ใช่ฝ่ายชายมาจากผู้หญิง ⁹ และฝ่ายชายก็ไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อผู้หญิง แต่ผู้หญิงถูกสร้างมาเพื่อฝ่ายชาย ¹⁰ เพราะเหตุนี้ พวกผู้หญิงจึงต้องรู้จักควบคุมตัวเองในเรื่องที่เกี่ยวกับศีรษะนี้ # นางควรจะทำอย่างนี้เพื่อเห็นแก่พวกทูตสวรรค์ด้วย

¹¹ อย่างไรก็ตามผู้หญิงก็ต้องฟังฝ่ายชายในองค์เจ้าชีวิต และฝ่ายชายก็ต้องฟังผู้หญิง ¹² เริ่มแรกผู้หญิงมาจากฝ่ายชาย แต่ต่อมาฝ่ายชายก็เกิดมาจากผู้หญิง แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็มาจากพระเจ้า ¹³ พวกคุณตัดสินใจกันเอาเองก็แล้วกันว่า มันเหมาะหรือเปล่าที่ผู้หญิงจะอธิษฐานออกเสียงต่อพระเจ้าในที่ประชุมโดยไม่มีผ้าคลุมศีรษะ ¹⁴ โดยทั่วไป เรารู้ว่ามันเสียศักดิ์ศรีที่ฝ่ายชายจะไว้ผมยาว ¹⁵ แต่สำหรับผู้หญิงที่ไว้ผมยาวก็สมศักดิ์ศรี เพราะเอาไว้คลุมหัวของนางตามธรรมชาติ ¹⁶ ตอนนี ถ้ามีใครคิดอยากจะได้ยินในเรื่องนี้ ผมขอบอกให้รู้เลยว่า พวกเรารวมทั้งหมู่ประชุมต่างๆของพระเจ้า ไม่ทำอย่างอื่นนอกจากสิ่งที่สอนนี้

อาหารมื้อเย็นของพระเยซูและพวกศิษย์

¹⁷ ผมไม่มีอะไรจะชมเลยในเรื่องที่ผมจะส่งต่อไปนี้ เพราะเมื่อพวกคุณมาประชุมกัน แทนที่มันจะดีแต่กลับแย่ ¹⁸ ข้อแรก ผมได้ยินมาว่า เมื่อคุณมาประชุม ก็แบ่งพรรคแบ่งพวกกัน ผมก็ว่าน่าจะมีผลความจริง ¹⁹ (อะไรกัน จะต้องมีการแตกแยกกันเพื่อพิสูจน์ว่าใครอยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือ) ††²⁰ ดังนั้นเมื่อพวกคุณมาประชุมกันสิ่งที่พวกคุณกินกันนั้นจะเรียกว่าเป็นงานเลี้ยงมื้อเย็นขององค์เจ้าชีวิตไม่ได้เลย ²¹ เพราะพวกคุณต่างคนต่างกินอาหารของตัวเองอย่างตะกละตะกลาม ทิ้งให้คนหนึ่งหิว ในขณะที่อีกคนหนึ่งเมาไปแล้ว ²² พวกคุณไม่มีบ้านที่จะกินและดื่มหรืออย่างไร คุณถูกพินองในหมู่ประชุมของพระเจ้าหรืออย่างไร คุณอยากจะทำให้คนจนน้อยอายุขัยขึ้นหรืออย่างไร แล้วอย่างนี้จะให้ผมว่าอย่างไรดี จะให้ผมชมหรือ ไม่มีทาง

²³ คำสั่งสอนที่ผมได้รับมาจากองค์เจ้าชีวิต และที่ผมได้ถ่ายทอดให้กับพวกคุณนั้น คือในคืนที่พระเยซูเจ้าถูกหักหลังนั้น พระองค์ได้หยิบขนมปัง ²⁴ แล้วหลังจากที่พระองค์ได้ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ก็หักขนมปังและพูดว่า “นี่คือกายของเราที่เราได้มอบให้กับพวกคุณทั้งหลาย ให้ทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” ²⁵ หลังจากที่พวกเขา กินอาหารเย็นเสร็จแล้ว พระองค์ก็หยิบถ้วยเหล้าองุ่นมาทำอย่างเดียวกันและพูดว่า “ถ้วยเหล้าองุ่นนี้ แสดงถึงคำสัญญาใหม่ที่เราได้ทำขึ้นมาด้วยเลือดของเรา เมื่อไรก็

‡ ฝ่ายชาย คำนี้อาจจะแปลว่า “สามี” ก็ได้ และผู้หญิง อาจจะแปลว่า “ภรรยา” ก็ได้ †† ลบล้างศีรษะของเขา สำหรับฝ่ายชายอาจจะหมายถึง “ลบล้างพระคริสต์” หรือ “ลบล้างตัวเอง” สำหรับผู้หญิงอาจจะหมายถึง “ลบล้างสามี” หรือ “ลบล้างตัวเอง” †† เพราะเหตุนี้ ... ศีรษะนี้ หรือ “ดังนั้น พวกผู้หญิงควรจะมีสัญลักษณ์แห่งอำนาจอยู่บนหัวของพวกนาง” ††† อะไรกัน ... อยู่ฝ่ายพระเจ้าหรือ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “แต่ยังงี้ก็ต้องมีการแตกแยกเกิดขึ้น เพื่อจะได้รู้ว่า ใครอยู่ฝ่ายพระเจ้า”

ตามที่พวกคุณดื่มเหล้าองุ่นนี้ ก็ให้ทำอย่างนี้เพื่อระลึกถึงเรา” 26 คุณกินขนมปังนี้และดื่มเหล้าองุ่นถ้วยนี้เมื่อไหร่ พวกคุณก็ประกาศการตายขององค์เจ้าชีวิตจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา

27 ดังนั้น ใครก็ตามที่กินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์เจ้าชีวิตอย่างไม่สมควร คนผู้นั้นก็ทำผิดบาปต่อร่างกายและเลือดขององค์เจ้าชีวิต 28 ก่อนที่จะกินขนมปังและดื่มเหล้าองุ่นจากถ้วยนี้ ขอให้ทุกคนสำรวจตัวเองเสียก่อน 29 เพราะคนที่กินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้ โดยไม่สำนึกว่าพวกคุณเป็นกายขององค์เจ้าชีวิตก็จะทำให้ตัวเองถูกลงโทษ 30 เพราะอย่างนั้นแหละ พวกคุณหลายคนถึงได้อ่อนแอและเจ็บป่วย และมีบางคนตายไป 31 แต่ถ้าวางเราสำรวจตัวเองเสียก่อน เราก็จะได้ไม่ต้องถูกลงโทษ 32 เวลาที่องค์เจ้าชีวิตลงโทษเราใน พระองค์กำลังเตือน เพื่อเราจะได้ไม่ถูกตัดสินลงโทษพร้อมกับคนอื่น ๆ ในโลกนี้

33 ดังนั้น พี่น้องครับ เมื่อพวกคุณมากินด้วยกัน ให้คอยกันด้วย 34 ถ้าใครหิวจัด ก็ให้กินมาก่อนจากบ้าน เพื่อว่าพวกคุณจะไม่ถูกลงโทษเพราะการประชุมกัน ส่วนเรื่องอื่นๆ เอาไว้เมื่อผมมาแล้ว จะจัดการให้

พรสวรรค์จากพระวิญญาณบริสุทธิ์

12 ตอนนี้ พี่น้องครับ ผมอยากให้คุณรู้เกี่ยวกับพรสวรรค์ที่มาจากพระวิญญาณ 2 คุณก็รู้แล้วว่าตอนที่คุณยังไม่ไว้วางใจพระเจ้าเพราะสาเหตุอะไรก็ตาม คุณถูกชักจูงให้หลงผิด และไปกราบไหว้รูปเคารพที่พูดไม่ได้ 3 ดังนั้นผมขอให้คุณรู้ว่า คนที่พูดผ่านทางพระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่วันที่จะพูดว่า “ขอให้พระเยซูถูกสาปแช่ง” และคนที่พูดว่า “พระเยซูคือองค์เจ้าชีวิต” นั้น จะต้องเป็นคนที่ไม่พูดผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น

4 พรสวรรค์มีหลายอย่าง แต่มาจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน 5 งานรับใช้ก็มีหลายแบบ แต่ก็รับใช้องค์เจ้าชีวิตองค์เดียวกัน 6 การงานมีหลายอย่าง แต่เป็นพระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้ทำงานทั้งหมดนี้ผ่านทางทุกคน 7 พระเจ้าให้พระวิญญาณทำงานในแต่ละคนเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม 8 พระวิญญาณให้คนหนึ่งสามารถพูดอย่างชาญฉลาด และพระวิญญาณองค์เดียวกันก็ทำให้อีกคนหนึ่งพูดด้วยความรอบรู้ 9 พระวิญญาณนี้ก็ให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่ออันยิ่งใหญ่ และให้อีกคนหนึ่งรักษาโรคได้ ซึ่งก็มาจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน 10 แล้วพระองค์ก็ให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ได้ และให้อีกคนหนึ่งพูดแทนพระเจ้าได้ และให้อีกคนหนึ่งแยกแยะออกว่า สิ่งใดคนนั้นพูดมาจากพระเจ้าหรือเปล่า และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ ได้ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษาเหล่านั้นได้ 11 แต่ทั้งหมดนี้ก็สำเร็จได้ด้วยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และพระองค์ก็ให้พรสวรรค์กับแต่ละคนตามที่พระองค์เห็นสมควร

ร่างกายของพระคริสต์

12 พวกเรามีร่างกายเดียวแต่มีอวัยวะหลายส่วน และถึงแม้จะมีอวัยวะหลายส่วน อวัยวะทั้งหมดก็ประกอบขึ้นเป็นร่างกายเดียวกัน พระคริสต์ก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน 13 เพราะพวกเราทุกคนได้รับการจุ่มน้ำด้วยพระวิญญาณองค์เดียว เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเดียวกัน ไม่ว่าเราจะเป็นใครก็ตาม คนยิวหรือไม่ใช่คนยิว เป็นทาสหรือเป็นคนอิสระ พวกเราก็ได้รับพระวิญญาณองค์เดียวกัน †

14 ร่างกายของมนุษย์นั้นไม่ได้มีแค่อวัยวะเดียว แต่มีหลายอวัยวะ 15 ถึงเท่าที่จะพูดว่า “เพราะฉันไม่ใช่มีอวัยวะไม่เป็นของร่างกายนี้” นั่นก็ไม่ได้ทำให้เท่าเล็กเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายหรือกระ 16 ถึงที่จะพูดว่า “เพราะฉันไม่ใช่ตา ฉันก็เลยไม่เป็นของ

ร่างกายนี้” นั่นก็ไม่ได้ทำให้เท่าเล็กเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายนี้หรือกระ 17 ถ้าทั้งร่างเป็นตาหมด แล้วเราจะได้ยินได้อย่างไร ถ้าทั้งร่างเป็นหูหมด แล้วเราจะได้กลิ่นได้อย่างไร 18 แต่ความจริงแล้ว พระเจ้าก็ได้จัดอวัยวะแต่ละชิ้นในร่างกาย ตามที่พระองค์เห็นว่าเหมาะสมแล้ว 19 ถ้าทั้งร่างมีอวัยวะเดียวเหมือนกันหมดแล้วจะมีร่างกายได้อย่างไร 20 เราจะเห็นว่ามืออวัยวะตั้งหลายส่วนก็จริง แต่มีกายแ่กายเดียว

21 ตาจะบอกกับมือว่า “ฉันไม่ต้องการเธอ” ก็ไม่ได้ หรือหัวจะบอกกับเท้าว่า “ฉันไม่ต้องการเธอ” ก็ไม่ได้ 22 อวัยวะของร่างกายที่เราคิดว่าอ่อนแอกลับเป็นสิ่งจำเป็นมาก 23 อวัยวะที่เราเห็นว่าไม่ค่อยสำคัญเท่าไรกลับต้องดูแลเป็นพิเศษ และอวัยวะที่เราอยุ่ที่จะอวด กลับต้องดูแลเป็นอย่างดี 24 แต่อวัยวะที่อวดได้นั้น กลับไม่จำเป็นต้องดูแลมากนัก พระเจ้าได้ประกอบอวัยวะต่างๆ เข้าด้วยกันในแบบที่ว่า อวัยวะส่วนไหนที่ดูเหมือนจำเป็นก็ให้เกียรติส่วนนั้นมากขึ้น 25 เพื่อจะได้ไม่เกิดการแตกแยกกันขึ้นในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนเอาใจใส่ซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกันหมด 26 ถ้าอวัยวะหนึ่งเจ็บ อวัยวะทุกส่วนของร่างกายก็เจ็บด้วย ถ้าอวัยวะหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทุกส่วนก็จะร่วมฉลองด้วย

27 ดังนั้น พวกคุณเป็นร่างกายของพระคริสต์ และแต่ละคนก็เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น 28 ยิ่งกว่านั้น ในหมู่ประชุมของพระเจ้า พระองค์ได้แต่งตั้งศิษย์เอกเป็นอันดับแรก อันดับที่สองผู้พูดแทนพระเจ้า อันดับสามครูสอน จากนั้นก็คนทำสิ่งอัศจรรย์ คนที่รักษาโรคได้ คนที่ช่วยเหลือผู้อื่นได้ คนที่เป็นผู้นำ คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ 29 ทุกคนเป็นศิษย์เอกหรือ ทุกคนเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าหรือ ทุกคนเป็นครูสอนหรือ ทุกคนทำสิ่งอัศจรรย์ได้หรือ 30 ทุกคนรักษาโรคได้หรือ ทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ได้หรือ ทุกคนแปลภาษาพวกนั้นได้หรือ 31 แต่ขอให้พวกคุณชวนชายพรสวรรค์ต่างๆ ที่ยิ่งใหญ่

ความรักเป็นพรสวรรค์ที่ดีที่สุด

ตอนนี้ ผมจะชี้หนทางที่ดีที่สุดให้คุณเห็น

13 ถ้าผมพูดภาษาต่างๆ ของมนุษย์ก็ดี หรือแม้แต่ภาษาของทูตสวรรค์ แต่ถ้าไม่มีความรัก ผมก็เป็นแค่เสียงอึกทึกของฆ้องหรือฉิ่งฉาบที่ตีกัน 2 ถ้าผมเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า รู้สิ่งลึกลับต่างๆ ของพระเจ้า มีความรู้ทุกอย่าง และมีความเชื่อทั้งหมดถึงกับเลื่อนภูเขาได้ แต่ไม่มีความรัก ผมก็ไม่มีค่าอะไรเลย 3 ถ้าผมเอาทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมีไปแจกให้กับคนจนและสละร่างของตัวเองจนถึงขั้นที่ไอ้อวดได้ † แต่ไม่มีความรัก มันก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

4 ความรักนั้นก็อดทนนาน มีเมตตากรุณา ไม่อิจฉาริษยา ไม่ไอ้อวด 5 ไม่หยิ่งจองหอง ไม่หยาบคาย ไม่เห็นแก่ตัว ไม่ฉุนเฉียว ไม่จดจำความผิดของคนอื่น 6 ความรักไม่ยินดีเมื่อเห็นคนอื่นทำชั่วแต่ยินดีกับความจริง 7 ความรักปกป้องเสมอ ไว้วางใจเสมอ มีความหวังเสมอ และทนต่อทุกอย่างเสมอ

8 ความรักไม่มีวันสูญสิ้นไป แต่การพูดแทนพระเจ้าจะมีวันเลิก การพูดภาษาแปลกๆ ก็จะมีวันหยุดลง พรสวรรค์ที่มีความรู้พิเศษจากพระเจ้าก็จะมีวันเลิก 9 เพราะเรารู้แค่เพียงเสี้ยวเดียวเท่านั้น เราพูดแทนพระเจ้าก็ได้แค่เสี้ยวเดียว 10 แต่เมื่อความสมบูรณ์แบบมาถึง อะไรก็ตามที่ไม่สมบูรณ์ก็จะหมดไป 11 ตอนที่ผมเป็นเด็ก ผมก็พูดเหมือนเด็ก คิดเหมือนเด็ก ใช้เหตุผลเหมือนเด็ก แต่เมื่อผมโตเป็นผู้ใหญ่ ผมก็เลิกทำตัวเหมือนเด็ก 12 ในทำนองเดียวกันสิ่งที่เราเห็นในตอนนี้เป็นภาพสะท้อนจากกระจก แต่เมื่อความสมบูรณ์แบบมาถึง ในตอนนั้นเราก็จะมองเห็นกันต่อหน้าเลย ตอนที่ผมรู้แค่เพียงเสี้ยวเดียว แต่เมื่อถึงตอนนั้นผมก็จะรู้หมดทุกอย่าง เหมือนกับที่พระเจ้ารู้จักผม 13 แต่ตอนที่

† พวกเรา ... เดียวกัน หรือแปลอีกอย่างหนึ่งว่า “พวกเราได้ดื่มจากพระวิญญาณองค์เดียวกัน”

†† สละร่าง ... ที่ไอ้อวดได้ สำเนากรีกบางฉบับเขียนว่า สละตัวเองเอาไปเผาไฟ

เหลืออยู่สามอย่างคือความเชื่อ ความหวังและความรัก แต่ในสามอย่างนี้ความรักยิ่งใหญ่ที่สุด

ใช้พรสวรรค์จากพระวิญญาณเพื่อช่วยเหลือหมู่ประชุมของพระเจ้า

14 ให้มุ่งทำตามความรัก และให้ใฝ่หาที่จะได้พรสวรรค์จากพระวิญญาณ โดยเฉพาะพรสวรรค์ในการพูดแทนพระเจ้า 2 ความจริงแล้ว คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ นั่น ไม่ได้พูดกับมนุษย์หรือคนแต่พูดกับพระเจ้า ไม่มีใครเข้าใจว่าเขากำลังพูดอะไร เพราะเขากำลังพูดถึงสิ่งลึกซึ้งผ่านทางพระวิญญาณ 3 แต่คนที่พูดแทนพระเจ้านั้นกำลังพูดในสิ่งที่เสริมสร้าง ให้กำลังใจและปลอบใจคน 4 คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ นั่นก็เสริมสร้างตัวเอง แต่คนที่พูดแทนพระเจ้านั้น ก็เสริมสร้างทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า 5 ผมก็อยากให้คุณทุกคนพูดภาษาแปลกๆ ได้ แต่ยิ่งกว่านั้นผมอยากให้คุณทุกคนพูดแทนพระเจ้าได้ เพราะคนที่พูดแทนพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้เสียอีก นอกจากว่าเขาจะแปลภาษาแปลกๆ นั้นได้ เพื่อเขาจะได้เสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

6 พี่น้องครับ ถ้าผมมาหาพวกคุณแล้วพูดภาษาแปลกๆ มันจะมีประโยชน์อะไรกับพวกคุณ ถ้าผมไม่ได้เอาสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยมาบอก หรือความรู้พิเศษที่มาจากพระเจ้า หรือเอาคำสอนมาให้ 7 มันก็เหมือนกับสิ่งที่ไม่มีชีวิตที่ทำให้เกิดเสียงได้ เช่น ชลู่ย หรือ พิณ ถ้าเครื่องดนตรีนั้นทำเสียงไม่ชัดเจน แล้วใครจะไปรู้ว่ากำลังเล่นเพลงอะไรอยู่ 8 ถ้าเสียงของแตรรวมไม่ชัดเจน แล้วใครจะเตรียมตัวสู้รบ 9 ก็เหมือนกัน ถ้าพวกคุณไม่ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายใครจะไปรู้ว่าคุณพูดอะไร เหมือนกับพูดกับลม 10 แน่แน่นอนว่าในโลกนี้มีตั้งหลายภาษา และทุกภาษาก็ล้วนมีเสียงทั้งนั้น 11 ถ้าผมไม่เข้าใจความหมายของเสียงนั้น เราก็คจะเป็นคนต่างดาวต่อกันเพราะคุยกันไม่รู้เรื่อง 12 พวกคุณก็เหมือนกัน คุณใฝ่หาอยากได้พรสวรรค์จากพระวิญญาณเสียเหลือเกิน ก็ให้ใฝ่หาพรสวรรค์ต่างๆ ที่จะมาช่วยเสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า

13 ด้วยเหตุนี้ คนที่พูดภาษาแปลกๆ ได้ ก็ให้ขอพระเจ้าให้แปลสิ่งที่พูดได้ด้วย 14 เพราะถ้าผมอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ จิตวิญญาณของผมอธิษฐานก็จริง แต่สมองของผมไม่เกิดผลที่จะเป็นประโยชน์กับใครเลย 15 ดังนั้น ผมจะอย่างไรดี ผมก็จะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณ และด้วยสมอง ผมก็จะร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตวิญญาณและด้วยสมอง 16 เพราะถ้าคุณสรรเสริญพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณเท่านั้น แล้วคุณฟังไม่รู้เรื่องในสิ่งที่คุณขอบคุณพระเจ้า เขาจะพูด “อาเมน” ได้อย่างไร 17 คุณอาจจะชอบคุณได้ทีเดียว แต่มันไม่ได้เสริมสร้างคนอื่นเลย

18 ผมขอขอบคุณพระเจ้า ที่ผมพูดภาษาแปลกๆ บ่อยกว่าพวกคุณ 19 แต่ในหมู่ประชุมของพระเจ้า ผมจะใช้สมองพูดแค่คำที่เข้าใจได้เพื่อสอนคนอื่น ก็ยังดีกว่าพูดสักห้านาทีเป็นภาษาแปลกๆ

20 พี่น้องครับ เลิกคิดแบบเด็กๆ ได้แล้ว ในเรื่องชีวิตนี้ให้รู้เพียงสาเหมือนเด็กทารก แต่ในเรื่องความคิดให้เป็นเหมือนผู้ใหญ่ 21 เหมือนกับที่มีเขียนไว้ในกฎว่า

“องค์เจ้าชีวิตพูดไว้ว่า เราจะใช้คนที่พูดภาษาอื่นๆ เราจะใช้ริมฝีปากของคนต่างชาติพูดกับคนพวกนี้ แต่ถึงอย่างไรพวกเขาก็จะไม่ฟังเรา” †

22 ดังนั้นการพูดภาษาแปลกๆ นั้น จึงเป็นกลางร้าย † สำหรับคนที่ไม่มีเชื่อ ไม่ใช่สำหรับคนที่เชื่อ แต่การพูดแทนพระเจ้านั้นมีไว้สำหรับคนที่เชื่อ ไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่มีเชื่อ 23 ดังนั้นถ้าหมู่ประชุมของพระเจ้ามารวมกัน และทุกคนก็พูดภาษาแปลกๆ เมื่อมีคน

† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 28:11-12 †† ลางร้าย บทที่ 14 ข้อที่ 21 พูดถึงตอนที่พระเจ้าเคยใช้ชาวอัสซีเรียที่พูดภาษาต่างชาติดังโทษชาวยูดาห์ในหนังสือปฐมกาล 11:1-9 การพูดคนละภาษาเป็นวิธีหนึ่งที่พระเจ้าเคยใช้ลงโทษคนที่ไม่มีเชื่อในพระองค์ คนนอกที่ไม่รู้เรื่องและไม่กลับใจ ก็จะถูกลงโทษเหมือนกัน

นอกหรือคนที่ไม่มีเชื่อเข้ามา พวกเขาจะไม่คิดว่าพวกคุณเป็นบ้าไปหมดแล้วหรือ 24 แต่ถ้าทุกคนพูดแทนพระเจ้า เมื่อคนที่ไม่มีเชื่อหรือคนนอกเข้ามา สิ่งที่คุณพูดก็จะทำให้เขารู้ตัวว่าเป็นคนบาป และเขาจะถูกตัดสินตามที่คุณได้พูดนั้น 25 แล้วความลับต่างๆ ในใจเขาจะถูกแฉออกมาจนหมด แล้วเขาก็จะก้มกราบลงนมัสการพระเจ้าและพูดว่า “พระเจ้าอยู่กับพวกคุณจริงๆ”

การประชุมควรจะเสริมสร้างพี่น้อง

26 พี่น้องครับ แล้วเราจะอย่างไรดี เมื่อพวกคุณมาประชุมกัน บางคนก็มีเพลงสรรเสริญ บางคนก็มีคำสวดมนต์ บางคนก็มีสิ่งที่พระเจ้าเปิดเผยให้รู้ บางคนก็พูดภาษาแปลกๆ บางคนก็แปลภาษาพวกนั้นได้ ก็ให้ทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเพื่อเสริมสร้างหมู่ประชุมของพระเจ้า 27 ถ้าจะมีการพูดภาษาแปลกๆ ก็ขอให้พูดแค่สองหรือสามคนเป็นนอย่างมาก และให้พูดทีละคน และให้มีการแปลด้วย 28 ถ้าไม่มีคนแปลได้ ก็ให้คนที่พูดนั้นเงียบเสียในหมู่ประชุมของพระเจ้า ให้เขาพูดกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว

29 ส่วนพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ก็ให้สองหรือสามคนพูด และให้คนอื่นแยกแยะว่าสิ่งที่พวกเขาพูดนั้นมาจากพระเจ้าหรือเปล่า 30 ถ้าพระเจ้าเปิดเผยอะไรกับคนที่นั่งอยู่ ผู้พูดแทนพระเจ้าคนแรกก็ควรจะเงียบก่อน 31 เพราะพวกคุณทุกคนจะพูดแทนพระเจ้าได้ที่ละคนเท่านั้น เพื่อทุกคนจะได้เรียนรู้จากสิ่งที่พูดนั้น และจะได้มีกำลังใจขึ้น 32 ผู้พูดแทนพระเจ้านั้นสามารถบังคับวิญญาณของตัวเองได้ 33 เพราะพระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าแห่งความวุ่นวาย แต่เป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข เหมือนกับที่พระองค์เป็นในที่ประชุมทุกแห่งของคนของพระเจ้า

34 พวกผู้หญิง ควรจะอยู่เงียบๆ ในหมู่ประชุมของพระเจ้า เพราะพวกคุณไม่ได้รับอนุญาตให้พูดสอดแทรกขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ แต่ให้อยู่ในระเบียบเหมือนกับที่กฎบอกไว้ 35 ถ้าพวกคุณอยากทำอะไร ก็ให้ไปถามสามีที่บ้าน เพราะมันเป็นเรื่องน่ายายที่ผู้หญิงจะพูดสอดแทรกขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ ในที่ประชุมของพระเจ้า 36 คุณคิดว่าถ้อยคำของพระเจ้าเกิดมาจากพวกคุณหรือ หรือมีแต่พวกคุณเท่านั้นที่ได้รับพระคำ

37 ถ้ามีใครคิดว่าตัวเองเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าหรือคนที่ไม่มีพระวิญญาณอยู่ คุณนั้นจะต้องยอมรับว่า สิ่งที่ผมเขียนมาให้พวกคุณนี้เป็นคำสั่งขององค์เจ้าชีวิต 38 ถ้าใครไม่ยอมรับคำสั่งนี้ พระเจ้าก็จะไม่ยอมรับเขาเหมือนกัน

39 ดังนั้นพี่น้องครับ ให้ใฝ่หาที่จะพูดแทนพระเจ้า และอย่าไปห้ามคนที่พูดภาษาแปลกๆ 40 แต่ให้ทำทุกอย่างนี้ อย่างเหมาะสมและเป็นระเบียบ

ข่าวดีเกี่ยวกับพระคริสต์

15 พี่น้องครับ ผมก็อยากจะได้เห็นพวกคุณไม่ให้ล้มข่าวดีที่ผมได้ประกาศให้กับพวกคุณ เป็นข่าวดีที่พวกคุณได้รับเอาไว้แล้ว และยึดมั่นอยู่ 2 ถ้าคุณยังคงยึดมั่นในข่าวดีที่ผมบอกข่าวดีนี้แหละจะช่วยพวกคุณรอด ไม่อย่างนั้นความเชื่อของคุณก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

3 ผมมอมบเรื่องที่สำคัญที่สุดให้กับพวกคุณ เป็นเรื่องที่ผมเองก็รับมอมบอีกทีหนึ่งเหมือนกัน คือพระคริสต์ตายเพื่อจัดการกับบาปของพวกเราตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ 4 พระองค์ถูกฝังและฟื้นขึ้นมาใหม่ในวันที่สามตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้ 5 แล้วพระองค์ก็ไปปรากฏกับเปโตรและศิษย์เอกทั้งสิบสองคน 6 จากนั้นพระองค์ก็ไปปรากฏให้พี่น้องมากกว่าห้าร้อยคนเห็นในเวลาเดียวกัน ซึ่งพวกนี้ส่วนใหญ่ก็ยังมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้ ถึงแม้จะมีบางคนตายไปบ้างแล้ว 7 ต่อมาพระองค์ปรากฏกับยากอบและศิษย์เอกทั้งหมดอีกครั้งหนึ่ง 8 แล้วสุดท้ายพระองค์มาปรากฏกับผมด้วย ผมเหมือนเด็กที่คลอตก่อนกำหนด 9 เพราะผมต่ำต้อยที่-

‡ พวกผู้หญิง หรือ พวกภรรยา

สุดในพวกศิษย์เอกทั้งหมด ความจริงแล้วผมไม่เหมาะที่จะได้ชื่อว่าเป็นศิษย์เอกเสียด้วยซ้ำไป เพราะผมเคยข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้ามาก่อน¹⁰ แต่ที่ผมเป็นศิษย์เอกก็เพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า และผมก็ไม่ได้รับเอาความเมตตากรุณานี้มาไว้อะไร แต่ผมทำงานหนักกว่าพวกศิษย์เอกทุกคน อันที่จริงไม่ใช่ผมหรือคนที่ทำ แต่เป็นความเมตตากรุณาของพระเจ้าที่อยู่กับผมต่างหากที่ทำ¹¹ ดังนั้นไม่ว่าจะเป็นผมประกาศหรือศิษย์เอกคนอื่น ๆ ประกาศให้กับพวกคุณ เราทุกคนก็ประกาศเรื่องนี้แหละ และนี่ก็เป็นเรื่องที่พวกคุณมาไว้วางใจ

พวกเราจะฟื้นขึ้นจากความตาย

¹² แต่ถ้าเราประกาศว่าพระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายแล้ว แล้วทำไมยังมีพวกคุณบางคนบอกว่า ไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตายล่ะ¹³ ถ้าไม่มีการฟื้นขึ้นจากความตาย ก็แสดงว่าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา¹⁴ แล้วถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา สิ่งที่เราได้ประกาศไปก็ไม่มีความหมายอะไรเลย และความเชื่อของพวกคุณก็ไม่มีความหมายไปด้วย¹⁵ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ เราก็จะกลายเป็นคนที่พูดโกหกเกี่ยวกับพระเจ้า เพราะเราบอกว่าพระเจ้าทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย แต่ถ้าเป็นจริงตามที่เขาบอกว่าพระเจ้าไม่ได้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา นั่นก็แปลว่าพระเจ้าไม่ได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา¹⁶ และถ้าพระเจ้าไม่ได้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา พระคริสต์ก็ไม่ได้ฟื้นขึ้นมาด้วยสิ¹⁷ และถ้าพระคริสต์ไม่ได้ฟื้นขึ้นมา ความเชื่อของพวกคุณก็ไม่มีความหมายอะไรเลย พระเจ้าก็ยังไม่ได้ยกโทษให้กับบาปของพวกคุณ¹⁸ ถ้าอย่างนั้นคนของพระคริสต์ที่ตายไปก็ถูกทำลายไปหมดแล้ว¹⁹ ถ้าเรามีความหวังในพระคริสต์ เฉพาะแค่ชาตินี้เท่านั้น เราก็จะเป็นคนที่น่าสงสารที่สุดในบรรดาคนทั้งหลาย

²⁰ แต่ความจริงคือ พระเจ้าทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย และพระองค์เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้น ซึ่งเป็นการรับรองว่าคนตายที่เหลือจะฟื้นขึ้นมาอย่างแน่นอน²¹ ความตายเกิดขึ้นเพราะคนๆเดียว เช่นเดียวกันการฟื้นจากความตายก็เกิดขึ้นเพราะคนๆเดียว²² อาตมทำให้ทุกคนต้องตาย เช่นเดียวกันพระคริสต์ทำให้ทุกคนฟื้นขึ้นจากความตาย²³ เรื่องนี้ก็จะเรียงตามลำดับ คือพระคริสต์ฟื้นขึ้นเป็นคนแรก และเมื่อพระองค์มา คนของพระองค์ทั้งหมดก็จะฟื้นขึ้น²⁴ แล้วเมื่อพระคริสต์ทำลายพวกผู้ครอบครอง ผู้มีสิทธิอำนาจและผู้มีฤทธิ์อำนาจทุกประเภทแล้ว พระองค์ก็จะมอบอาณาจักรให้กับพระเจ้าพระบิดา ทุกอย่างก็จะจบ²⁵ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะมันจำเป็นที่พระคริสต์จะต้องปกครองจนกว่าพระเจ้าจะจัดการกับศัตรูของพระคริสต์ให้อยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์เสียก่อน²⁶ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายคือความตาย²⁷ เพราะ “พระเจ้าได้ปราบทุกสิ่งทุกอย่างไว้ใต้เท้าของพระองค์แล้ว”[†] เมื่อพระคัมภีร์พูดว่า “ทุกสิ่งทุกอย่าง” ก็เข้าใจชัดเจนว่าไม่ได้รวมถึงพระเจ้าผู้ให้ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์²⁸ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์แล้ว เมื่อนั้นแม้แต่พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเองก็ยอมอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้าผู้ปราบทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ใต้อำนาจของพระคริสต์ ที่พระคริสต์ทำอย่างนี้ ก็เพื่อพระเจ้าจะยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง

²⁹ ถ้าไม่มีการฟื้นจากความตาย คนที่เข้าพิธีจุ่มน้ำเพราะอยากจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้ว[‡] จะทำอย่างไร พวกนี้จะเข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อจะไปอยู่กับคนที่ตายไปแล้วทำไมกัน

³⁰ ถ้าคนตายไม่ฟื้น ทำไมเราถึงยอมเสี่ยงกับอันตรายทุกอย่างชั่วโมง³¹ พี่น้องครับ สาบานได้เลยว่า ผมตายทุกวัน เรื่องนี้มันแน่นอนพอๆกับที่ผมภาควินใจจริงๆในพี่น้องที่อยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้า³² ถ้าผมต่อสู้กับพวกสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส[†] (เปรียบเทียบกับ

† อ้างมาจาก เพลงสดุดี 8:6 †† เพราะอยาก ... ตายไปแล้ว หรือ “เพราะเห็นแก่คนตาย” หรือ “เพื่อประโยชน์ของคนที่ยังตายไปแล้ว” ‡ สัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัส เปาโลคงหมายถึง พวกศัตรูที่อยากฆ่าเขาในเมืองเอเฟซัส

ให้พี่น้องครับ) ผมจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าคนตายไม่ฟื้น “ก็ให้กินและดื่มไปเลย เพราะพรุ่งนี้เราก็จะตายอยู่แล้ว”^{‡‡}

³³ อย่าให้ใครมาหลอกคุณได้ “คนคนพาล คนพาลก็จะพาให้เสียนิสัยตายเป็น”³⁴ ให้มีสติอย่างที่ว่าจะมี เลิกทำบาปเสียเพราะพวกคุณบางคนยังไม่รู้เรื่องพระเจ้าเสียด้วยซ้ำ ผมพูดอย่างนี้เพราะจะให้พวกคุณอบอุ่นใจไปเลย

ตอนที่เรฟื้นขึ้นจากความตายจะมีร่างแบบไหนหรือ

³⁵ แต่อาจจะมีการถามว่า “คนตายจะฟื้นขึ้นมาได้อย่างไร พวกเราจะมีร่างแบบไหน”³⁶ ทำไมอย่างนี้ สิ่งที่คุณเห็นว่านั่นมันจะต้องตายก่อนถึงจะมีชีวิตขึ้นมาได้³⁷ และไม่ว่าคุณจะเห็นว่าอะไรก็ตาม สิ่งที่คุณเห็นว่านั่นไม่ใช่ลำดับที่มีรูปร่างใหญ่โตเหมือนกับสิ่งที่กำลังจะขึ้นมา มันเป็นแค่เมล็ด อาจจะเป็นเมล็ดข้าวสาลีหรือเมล็ดอย่างอื่น³⁸ แล้วพระเจ้าก็จะให้ต้นของมันตามที่พระองค์เลือก พระองค์ให้เมล็ดแต่ละชนิดมีลำดับต้นแตกต่างกันไป³⁹ เนื้อของสิ่งมีชีวิตก็แตกต่างกัน เนื้อมนุษย์ก็เป็นแบบหนึ่ง เนื้อของพวกสัตว์ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง นกก็อย่างหนึ่ง ปลา ก็อีกอย่างหนึ่ง⁴⁰ ดวงดาวในท้องฟ้ามีรูปร่างที่ต่างกัน สิ่งมีชีวิตในโลกนี้ก็มีรูปร่างที่ต่างกัน รูปร่างของสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้ามีความงดงามอย่างหนึ่ง และรูปร่างของสิ่งในโลกนี้มีความงดงามอีกอย่างหนึ่ง⁴¹ ดวงอาทิตย์มีความงดงามอย่างหนึ่ง ดวงจันทร์ก็อีกอย่างหนึ่ง ดวงดาวก็อีกอย่างหนึ่ง และแม้แต่ความงดงามของดวงดาวแต่ละดวงก็ยิ่งแตกต่างกันเลย

⁴² มันจะเป็นอย่างนี้ เมื่อคนตายฟื้นขึ้นมาใหม่ ร่างรูปที่ถูกฝังในดินนั้นก็เน่าเปื่อยไป แต่รูปร่างที่ฟื้นขึ้นมาใหม่นี้ไม่มีวันเน่าเปื่อย⁴³ รูปร่างที่ถูกฝังในดินนั้นไม่มีเกียรติ แต่รูปร่างที่ฟื้นขึ้นมาใหม่มีสิริสวัสดิ์ รูปร่างที่ถูกฝังในดินนั้นอ่อนแอ แต่รูปร่างที่ฟื้นขึ้นมาใหม่มีฤทธิ์อำนาจ⁴⁴ รูปร่างที่ถูกฝังในดินนั้นเป็นเพียงรูปร่างธรรมดา แต่ร่างที่ฟื้นขึ้นมาใหม่เป็นรูปร่างที่พำนักจากพระวิญญาณ ดังนั้นในเมื่อมีรูปร่างธรรมดาที่ต้องมีรูปร่างที่พำนักด้วย⁴⁵ เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า “อาดัมผู้ชายคนแรกได้กลายเป็นมนุษย์ธรรมดาที่มีชีวิต”^{‡‡‡} แต่พระคริสต์ผู้เป็นอาดัมคนสุดท้ายได้กลายเป็นวิญญาณที่ให้ชีวิต⁴⁶ รูปร่างที่พำนักไม่ได้เกิดก่อน แต่รูปร่างธรรมดาเกิดก่อน แล้วรูปร่างที่พำนักจึงตามมา⁴⁷อาดัมผู้ชายคนแรกนั้นมาจากผงคลีดินในโลกนี้ ส่วนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองมาจากสวรรค์⁴⁸ พวกที่เป็นของโลกนี้ก็จะเหมือนอาดัมผู้ชายคนแรกที่มาจากผงคลีดินนั้น พวกที่เป็นของสวรรค์นั้นก็จะเป็นเหมือนพระคริสต์มนุษย์คนที่สองที่มาจากสวรรค์นั้น⁴⁹ ตอนนี้นำมีรูปร่างเหมือนกับอาดัมคนแรกที่มาจากผงคลีดิน เช่นเดียวกันวันหนึ่งเราก็จะมีรูปร่างเป็นเหมือนพระคริสต์คนแรกที่มาจากสวรรค์

⁵⁰ พี่น้องครับ ผมจะบอกพวกคุณว่า ร่างที่เป็นเนื้อและเลือดของเราตอนนี้ ไม่สามารถที่จะมีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้าได้ สิ่งที่เราเน่าเปื่อยได้ก็ไม่สามารถที่จะมีส่วนร่วมกับสิ่งที่ไม่มีวันเน่าเปื่อย⁵¹ ฟังให้ดี ผมจะบอกความลับให้รู้ พวกเราจะไม่ตายกันหมดทุกคนหรอก แต่พวกเราทุกคนจะถูกเปลี่ยนแปลงทันทีทันใด⁵² ในชั่วพริบตาเมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะเสียงแตรจะดังขึ้น และคนตายก็จะฟื้นขึ้นในรูปร่างที่ไม่มีวันเน่าเปื่อย และพวกเรายังมีชีวิตอยู่ก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไป⁵³ เพราะร่างที่กำลังเน่าเปื่อยจะสวมร่างที่ไม่เน่าเปื่อย และร่างที่ต้องตายนั้นจะต้องสวมด้วยร่างที่ไม่มีวันตาย⁵⁴ เมื่อร่างที่เน่าเปื่อยนี้สวมสิ่งที่ไม่เน่าเปื่อยแล้ว และร่างที่ต้องตายนี้สวมสิ่งที่ไม่วันตายแล้ว สิ่งที่จะพระคัมภีร์เขียนไว้ก็จะเป็นความจริงที่ว่า

“ความตายก็พ่ายแพ้อย่างราบคาบแล้ว”^{‡‡‡}

⁵⁵ “ว่าไง ความตาย ชัยชนะของเจ้าหายไปไหนหมดแล้ว

†† อ้างมาจากหนังสืออิสยาห์ 22:13; 56:12 ‡‡ ที่มีชีวิต หรืออาจจะแปลได้ว่า “วิญญาณ” ‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:7 ‡‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 25:8

ว่า “ความตาย พิชชนะ” ของเจ้าหายไปไหนหมดแล้ว” †
 56 พิชชนะของความตายนั้นคือบาป และอำนาจของบาปก็มาจากกฎ 57 แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ที่ทำให้เราชนะผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

58 ดังนั้น พี่น้องที่รัก ให้มั่นคง อย่าหวั่นไหว และให้ทุ่มเทกับงานขององค์เจ้าชีวิตตลอดเวลา เพราะคุณก็รู้ว่า จะได้รับรางวัลสำหรับงานหนักที่คุณทำเพื่อองค์เจ้าชีวิตนั้นแน่

เรียไรเพื่อช่วยคนของพระเจ้า

16 ที่นี่จะพูดถึงเรื่องการเรียไรเงินสำหรับคนที่ เป็นของพระเจ้า ผมขอสิ่งให้คุณทำแบบเดียวกับที่ผมได้สั่งหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าในแคว้นกาลาเทียคือ 2 ทุกวันอาทิตย์ ให้แต่ละคนแบ่งเงินตามที่พระเจ้าอวยพรให้ แล้วเก็บรวบรวมไว้ที่บ้าน พอผมมาจะได้ไม่ต้องมีการเรียไรกันอีก 3 เมื่อผมมาถึง ผมก็จะส่งคนที่พวกคุณเลือกไว้พร้อมกับจดหมายแนะนำตัว และเงินที่พวกคุณได้บริจาคไปที่เมืองเยรูซาเล็ม 4 ถ้าเห็นว่าผมน่าจะไปด้วย พวกนั้นก็จะไปพร้อมกับผม

แผนของเปาโล

5 เมื่อผมผ่านแคว้นมาซิโดเนีย ผมจะมาหาพวกคุณ เพราะผมตั้งใจที่จะผ่านมาทางนั้นอยู่แล้ว 6 แต่ผมอาจจะพักอยู่กับพวกคุณสักกระยะหนึ่ง หรือไม่แน่ว่าอาจจะอยู่ตลอดฤดูหนาว เพื่อคุณจะได้ช่วยสนับสนุนให้ผมเดินทางต่อไม่ว่าผมจะไปไหนก็ตาม 7 ผมไม่อยากจะแวะเยี่ยมคุณแค่ครั้งเดียว แล้วก็ไป เพราะผมกะจะอยู่กับพวกคุณให้นานหน่อย ถ้าองค์เจ้าชีวิตอนุญาตให้เป็นอย่างนั้น 8 ตอนนั้นผมจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสไปก่อนจนกว่าจะถึงเทศกาลเพนเทคอสต์ 9 เพราะโอกาสเปิดกว้างให้ผมทำงานที่นั่นอย่างได้ผล และผมอยากจะตอบข้อกล่าวหาของคนมากมายที่ต่อต้านเรา

† พิชชนะ หรือแปลตรงๆได้ว่า “เหล็กนัย” †† อ้างมาจากหนังสือ ไฮเซยาห์ 13:14

10 ที่โมธามาถึงเมื่อไรก็อย่าทำให้เขาต้องรู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่กับพวกคุณ เพราะเขาทำงานขององค์เจ้าชีวิตเหมือนกับผม 11 อย่าให้ใครดูถูกเขาได้ ช่วยส่งเขาเดินทางกลับมาหาผมด้วย เพราะผมกับพี่น้องคนอื่นๆ กำลังคอยเขาอยู่

12 ผมได้กะย่นกะยอ อปอลโลพี่น้องของเราอย่างเต็มที่ ให้เขาร่วมเดินทางมากับพี่น้องพวกนั้นเพื่อมาเยี่ยมคุณ แต่ตอนนี้เขายังไม่ยอมมา รอให้มีโอกาสเหมาะๆ ก่อนแล้วเขาจะมา

เปาโลลงท้ายจดหมาย

13 ระวังตัวให้ดี จงยืนหยัดมั่นคงในคำสอนที่คุณได้ไว้วางใจแล้ว มีใจกล้าเหมือนผู้ใหญ่ และเข้มแข็งไว้ 14 ให้ทำทุกอย่างด้วยความรัก

15 พวกคุณก็รู้ว่า ครอปรักของสเตฟาเนส เป็นครอปรักแรกที่เป็นคริสเตียนในแคว้นอาคายา และพวกเขาได้ทุ่มเทรับใช้คนที่ เป็นของพระเจ้า พี่น้องครับ ผมขอรับรองละ 16 ขอให้ยินยอมคนอย่างนี้ รวมทั้งผู้ร่วมงานทุกคนและคนที่ทำงานอย่างตราบาตร้าด้วย

17 ผมดีใจที่ สเตฟาเนส และฟอร์ทูนาทัส และอาคายัส มาหาพวกเขาทำให้ผมไม่รู้สึกลัวว่าขาดพวกคุณไป 18 เขาทำให้ผมสดชื่นขึ้นเหมือนกับที่เคยทำให้กับพวกคุณ ให้เกียรติกับคนแบบนี้

19 หมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมา อาควิลลา ปรีสคา และหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมกันในบ้านของพวกเขา ก็ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณเป็นพิเศษในองค์เจ้าชีวิต 20 พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมาให้ เมื่อพวกคุณเจอกันก็ขอให้ทักทายกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์

21 ผมเปาโลเขียนคำรำลານี้ด้วยมือของผมเอง

22 ถ้าใครไม่รักองค์เจ้าชีวิต ก็ขอให้คนนั้นถูกสาปแช่ง

มาเถอะ องค์เจ้าชีวิต ‡

23 ขอให้พระเยซูเจ้าให้ความเมตตาคุณกับพวกคุณด้วย

24 ผมขอฝากความรักมาให้กับพวกคุณทุกคนในพระเยซูคริสต์

‡ มาเถอะ องค์เจ้าชีวิต ต้นฉบับเขียนเป็นภาษาอารเมค ว่า มารานาธา

2 โครินธ์

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก 1 โครินธ์

1 จากเปาโลผู้ที่พระเจ้าเลือกให้เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ และจากที่โมธีน้องของเรา ถึงหมู่ประชุมของพระเจ้าในเมืองโครินธ์ รวมถึงคนที่ เป็นของพระเจ้าทุกคนทั่วแคว้นอาคาญา

2 ขอพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ความเมตตาการุณาและสันติสุขกับพวกคุณด้วยเถิด

เปาโลขอบคุณพระเจ้า

3 สรรเสริญพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระบิดาผู้เต็มไปด้วยความเมตตาการุณา พระเจ้าผู้ปลอบโยนเราในทุกเรื่อง 4 เมื่อเรามีความทุกข์ พระองค์ปลอบโยนเรา เพื่อว่าเมื่อคนอื่นมีความทุกข์ เราจะได้ปลอบโยนเขาเหมือนกับที่พระเจ้าทำกับเรา 5 ยิ่งเราร่วมทุกข์กับพระคริสต์มากเท่าไร พระเจ้าก็จะปลอบโยนเรามากขึ้นเท่านั้น โดยผ่านทางพระคริสต์ 6 ถ้าเราได้รับความทุกข์ทรมาน ก็เพื่อพวกคุณจะได้รับ การปลอบโยนและได้รับความรอด ถ้าเราได้รับการปลอบโยน ก็เพื่อพวกคุณจะได้รับ การปลอบโยนด้วย ซึ่งมีผลทำให้คุณมีความทรหดอดทนต่อความทุกข์แบบเดียวกับที่เราได้รับ 7 เรามีความมั่นใจในตัวพวกคุณมาก เพราะคุณได้ร่วมทุกข์และร่วมการปลอบโยนกับเรา 8 พี่น้องครับ เราอยากให้คุณรู้ถึงความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสที่เราเจอในแคว้นเอเชีย ซึ่งหนักเกินกว่าที่เราจะทนได้ เราหมดหวังจนคิดว่าคงไม่รอดแล้ว 9 เราคิดอยู่ในใจเหมือนว่า เราถูกตัดสินให้ประหารชีวิตแล้ว แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นก็เพื่อเราจะได้ไม่พึ่งตนเอง แต่พึ่งพระเจ้าผู้ทำให้คนตายฟื้นขึ้นมา 10 พระเจ้าช่วยให้เราพ้นจากอันตรายอันใหญ่หลวงและพระองค์ก็จะช่วยชีวิตเราต่อไป เรามีความหวังในพระองค์ว่า พระองค์จะช่วยชีวิตเราต่อไปในอนาคต 11 พวกคุณก็ช่วยเราได้ด้วย การอธิษฐาน แล้วคนจำนวนมากก็จะขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ได้ช่วยชีวิตเรา ตามที่คุณอธิษฐานน

เปาโลเปลี่ยนแผน

12 เรามุ่งใจที่ใจของเรอบอกว่าทุกสิ่งที่เราทำในโลกนี้โดย เฉพาะสายสัมพันธ์กับพวกคุณนั้น เราได้ทำไปด้วยความบริสุทธิ์ ใจ และด้วยความจริงใจที่มาจากพระเจ้า เราทำสิ่งเหล่านี้ก็เพราะ ความเมตตาการุณาของพระเจ้า ไม่ได้ทำตามความเฉลียวฉลาดของโลกนี้ 13 แน่หนอน ทุกอย่างที่เราเขียนมานี้ เราไม่ได้ปิดบังอะไรเลย เป็นสิ่งที่คุณอ่านเข้าใจได้ทั้งหมด และผมหวังว่าคุณจะเข้าใจ อย่างทะลุปรุโปร่ง 14 เหมือนกับที่คุณเข้าใจเราอยู่บ้างแล้ว ดังนั้น ในวันที่พระเยซูเจ้ากลับมาจากคุณจะได้ภูมิใจในตัวเรา เหมือนกับที่เราภูมิใจในตัวคุณด้วย

15 ผมมั่นใจว่าคุณคิดอย่างนี้ ผมก็เลยตัดสินใจมาเยี่ยมคุณก่อน เพื่อคุณจะได้ประโยชน์สองต่อ 16 คือผมกะว่าจะมาแวะเยี่ยมคุณ ทั้งตอนขาไป และตอนขากลับจากแคว้นมาซิโดเนีย หลังจากนั้น คุณจะได้ช่วยสนับสนุนผมเดินทางต่อไปที่แคว้นยูเดีย 17 คุณคิดว่าตอนที่ผมวางแผนนี้ ผมรวนเรเอาแน่เอาอนไม่ได้หรือ ผม

วางแผนอย่างที่คุณในโลกนี้เขาทำกันหรือ ที่เดียวกับบอกว่า "ได้" เดียวกับบอกว่า "ไม่ได้"

18 พระเจ้านั้นซื่อสัตย์ พระองค์เป็นพยานให้กับเราได้ว่า สิ่งที่เราบอกกับคุณนั้นไม่เคย "ได้" และ "ไม่ได้" พร้อมๆกันเลย 19 เพราะพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ที่สิ้นวานัส ที่โมธี และผมได้ประกาศไปท่ามกลางพวกคุณนั้นไม่ได้เป็นทั้ง "ได้" และ "ไม่ได้" ในเวลาเดียวกัน แต่ตรงกันข้าม ในพระองค์นั้นมีแต่คำว่า "ได้" เท่านั้น 20 เพราะไม่ว่าพระเจ้าจะสัญญาไว้มากมาย ขนาดไหนก็ตาม สัญญา ก็ได้อย่างนั้นทุกข้อในพระคริสต์ เพราะอย่างนี้เองเราถึงได้พูดคำว่า "อาเมน" ผ่านทางพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติยศ 21 พระเจ้านั้นแหละทำให้ทั้งเราและคุณตั้งมั่นคงอยู่ในพระคริสต์และพระองค์ก็ได้เจิมเรา 22 พระองค์ได้ประทับตราว่าพระองค์เป็นเจ้าของเราด้วย และพระองค์ก็ให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ อยู่ในใจเราไว้เป็นมัดจำงวดแรกของทุกสิ่ง ที่พระองค์สัญญาว่าจะให้กับเรา

23 พระเจ้าเป็นพยานได้ ที่ผมไม่แวะมาที่เมืองโครินธ์ตอนขา กลับนั้น ก็เพราะไม่อยากจะมาลงโทษพวกคุณ 24 นี่ไม่ได้หมายความว่าเราอยากจะเป็นเจ้านายเหนือความเชื่อของคุณหรอก เพราะพวกคุณมีความเชื่อที่มั่นคงดีอยู่แล้ว แต่เราเป็นเพื่อนร่วมงานกับคุณเพื่อสร้างความสุขให้กับคุณ

2 ตอนนั้นผมก็เลยตัดสินใจไม่มาเยี่ยมพวกคุณ เพื่อจะได้ไม่มีเรื่องทุกข์ใจเกิดขึ้นอีก 2 เพราะ ถ้าผมทำให้คุณเป็นทุกข์ แล้วที่นี้ใครจะมาทำให้ผมมีความสุขได้อีก ถ้าไม่ใช่พวกคุณที่ผมทำให้ทุกข์ใจ 3 ผมถึงได้เขียนอย่างนั้นไปในฉบับก่อน เพื่อที่ว่าเมื่อผมมาเยี่ยม ผมจะได้ไม่ต้องเป็นทุกข์จากคนที่น่าจะทำให้ผมมีความสุข เพราะผมเชื่อว่าเมื่อคุณเห็นผมมีความสุข คุณก็จะมีความสุขด้วย 4 ตอนที่ผมเขียนถึงคุณนั้น ผมรู้สึกหนักใจมาก ปวดหัวใจมาก และเต็มไปด้วยน้ำตา ที่เขียนมานั้นไม่ใช่จะให้คุณทุกข์ใจ แต่อยากจะทำให้คุณรู้ว่าผมรักคุณขนาดไหน

ควรให้อภัยกับคนที่ทำผิดไปแล้ว

5 ถ้ามีใครก่อให้เกิดความทุกข์ เขาไม่ได้ทำให้ผมเป็นทุกข์ หรือกะนะ แต่เขาได้ทำให้พวกคุณทั้งหมดเป็นทุกข์ไม่มากก็น้อย (ผมไม่อยากจะไปพูดให้มันเลวร้ายจนเกินไป) 6 ที่พวกคุณส่วนใหญ่ ลงโทษเขานั้นก็เพียงพอแล้ว 7 ต่อไปก็ให้อภัยและให้กำลังใจเขาดีกว่า เพื่อเขาจะได้ไม่จมอยู่ในความทุกข์นั้น 8 ผมขอร้องให้คุณ แสดงความรักต่อเขาอย่างชัดเจนด้วย 9 นั้นเป็นเหตุที่ผมเขียนมาถึงพวกคุณในตอนนั้น เพื่อทดสอบดูว่าคุณเชื่อฟังทุกเรื่องหรือเปล่า 10 ถ้าคุณให้อภัยให้ใคร ผมก็ให้อภัยให้กับคนนั้นแล้วเหมือนกัน และสิ่งที่ผมให้อภัยให้ (ถ้ามี) ผมก็ทำเพื่อพวกคุณต่อหน้าพระคริสต์ 11 เราทำทั้งหมดนี้เพื่อจะได้ไม่ถูกซาตานหลอก เพราะเรา รู้ทันกลอุบายต่างๆของมัน

+ เจิมเรา เป็นวิธีที่พระเจ้าใช้แสดงว่าพระองค์เลือกคนๆนั้นเพื่อมารับใช้พิเศษ

เปาโลหาทิตัสในเมืองโตรอัส

12 ตอนที่ผมไปเมืองโตรอัส เพื่อประกาศข่าวดีของพระคริสต์ องค์เจ้าชีวิตได้เปิดโอกาสให้กับผม 13 แต่ผมไม่สบายใจเลย เพราะผมหาทิตัสน้องของผมไม่เจอ ผมจึงลาคนที่นั่น แล้วเดินทางต่อไปที่แคว้นมาซิโดเนีย

ชัยชนะของพระคริสต์

14 แต่ขอบคุณพระเจ้า เพราะในพระคริสต์นั้นเราเป็นเหมือนเซลยสงครามในขบวนแห่งชัยชนะ ของพระองค์ที่พระองค์นำอยู่เสมอ พระองค์ใช้เราเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับพระองค์ในทุกๆที่ เหมือนกับกลิ่นหอมที่กระจายไปทั่ว 15 เพราะเราคือกลิ่นธูปอันหอมหวานของพระคริสต์ที่ถวายต่อพระเจ้าท่ามกลางคนที่กำลังจะรอดและคนที่กำลังจะพินาศ 16 สำหรับคนที่กำลังจะพินาศกลิ่นนั้นก็จะกลายเป็นกลิ่นเหม็น ที่มาจากความตายและนำไปสู่ความตาย แต่สำหรับคนที่กำลังจะรอด กลิ่นนั้นเป็นกลิ่นหอมที่มาจากชีวิต และนำไปสู่ชีวิต ถ้าอย่างนั้นใครเล่าจะไปทำงานนี้ได้ 17 เราไม่ใช่พ่อค้าเร่ที่หากินกับคำพูดของพระเจ้าเหมือนกับที่หลายคนทำกัน แต่เราเป็นคนของพระคริสต์ที่พูดความจริงต่อหน้าพระเจ้าด้วยความจริงใจ เราเป็นคนที่พระเจ้าเองส่งมา

ผู้รับใช้พระเจ้าเพื่อสัญญาใหม่

3 เรากำลังรับรองคุณสมบัติตัวเองอีกแล้วหรืออย่างไร หรือเราจะต้องเอาหนังสือรับรองตัวเองมาให้คุณ หรือต้องให้คุณออกหนังสือรับรองให้เหมือนกับที่คนอื่นๆเขาทำกันหรือ 2 อันที่จริงตัวพวกคุณนี่แหละเป็นตัวหนังสือของเรา ที่เขียนอยู่ในจิตใจของเราให้คนได้รู้และอ่านกัน 3 คุณทำให้เห็นว่าคุณเป็นตัวหนังสือจากพระคริสต์ที่เป็นผลมาจากงานรับใช้ของเราซึ่งไม่ได้เขียนด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และไม่ได้เขียนอยู่บนแผ่นหิน † แต่เขียนลงบนใจมนุษย์

4 พระคริสต์ทำให้เรากล้าพูดอย่างนี้ต่อหน้าพระเจ้า 5 ผมไม่ได้หมายความว่า ความสามารถที่เรามีนี้มาจากตัวเราเอง แต่มาจากพระเจ้าต่างหาก 6 พระเจ้าทำให้เราสามารถรับใช้พระองค์ภายใต้สัญญาใหม่นี้ เป็นสัญญาระหว่างพระเจ้ากับคนของพระองค์ เพราะสัญญาใหม่นี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับกฎที่เป็นตัวหนังสือ แต่ขึ้นอยู่กับพระวิญญาณ เพราะกฎที่เป็นตัวหนังสือนั้นทำให้ตาย แต่พระวิญญาณให้ชีวิต

สัญญาใหม่มีสง่าราศียิ่งกว่า

7 ขนาดงานรับใช้ที่นำความตายมาให้ และกฎที่สลักเป็นตัวหนังสือบนแผ่นหิน ยิ่งมากกว่าสง่าราศี เป็นสง่าราศีที่เปล่งออกมาบนใบหน้าของโมเสส จนทำให้คนอิสราเอลมองดูหน้าโมเสสนานๆไม่ได้ แล้วสุดท้ายมันก็จางหายไป 8 ถ้าอย่างนั้นแล้วงานรับใช้ของพระวิญญาณจะไม่ยิ่งเปล่งสง่าราศียิ่งกว่าอันอื่นหรือ 9 ขนาดงานรับใช้ที่ทำให้คนต้องถูกลงโทษยังมีสง่าราศีเลย แล้วงานรับใช้ที่ทำให้คนพ้นโทษ จะไม่ยิ่งเปล่งสง่าราศียิ่งกว่าอันอื่นหรือ 10 ความจริงแล้ว สง่าราศีของสัญญาเดิมไม่น่าเรียกว่าสง่าราศีเลยเมื่อเปรียบเทียบกับสง่าราศีอันเจิดจ้าของสัญญาใหม่นี้ 11 ดังนั้นถ้าสัญญาเดิมที่กำลังจะยกเลิกไปยังมีชีวิตอยู่ แล้วสัญญาใหม่ที่จะคงอยู่ตลอดไป จะไม่ยิ่งมีสง่าราศียิ่งกว่าอันอื่นหรือ

12 ในเมื่อเรามีความหวังอย่างนี้ เราจึงกล้าพูดอย่างเปิดเผย 13 เราไม่เหมือนกับโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อคนอิสราเอลจะ

† ขบวนแห่งชัยชนะ เมื่อแม่ทัพของอาณาจักรโรมชนะสงครามแล้ว เขาจะพาพวกเซลยและทรัพย์สินของที่ยึดมาได้เอามาแห่ตามท้องถนนในกรุงโรม มีการจุดธูปและเฉลิมฉลองกัน ผู้คนที่เรียกแม่ทัพคนนั้นว่า ผู้ช่วยให้รอด †† แผ่นหิน หมายถึง กฎปฏิบัติที่พระเจ้ามอบให้โมเสสซึ่งถูกเขียนลงบนแผ่นหิน (อพยพ 24:12; 25:16)

ไม่เห็นเป้าหมายของคำสัญญาชั่วคราวที่กำลังจะยกเลิกไป 14 แต่จิตใจของพวกอิสราเอลแข็งกระด้าง เพราะถึงวันนี้เมื่ออ่านสัญญาเดิม ผ้าคลุมผืนเดิมก็ยังคงอยู่ ไม่ได้ถูกเอาออกไปเพราะในพระคริสต์ที่อ่านสัญญาเดิมจนถึงถูกยกเลิกไป 15 แต่จนถึงทุกวันนี้ ทุกครั้งที่อ่านกฎของโมเสส ผ่านนั้นก็ยังคงลุ่มจมใจของพวกอิสราเอลอยู่ 16 แต่คนจะเอาผ้าคลุมออกได้อย่างไรที่พระคัมภีร์พูดเกี่ยวกับโมเสสว่า “เมื่อเขาหันมาหาองค์เจ้าชีวิต ผ้าคลุมนั้นก็ถูกเปิดออก” #17 องค์เจ้าชีวิตที่ซ่อนเร้นอยู่ก็คือพระวิญญาณ และที่ไหนที่มีพระวิญญาณขององค์เจ้าชีวิต ที่นั่นก็มีอสรภาพ 18 พวกเราทุกคนที่ไม่ใช่ผ้าคลุมหน้าแล้วก็มองเห็นสง่าราศีขององค์เจ้าชีวิตเหมือนกับดูจากกระจก เรากำลังถูกเปลี่ยนให้เหมือนกับพระองค์ ทำให้เรามีสง่าราศีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทั้งหมดนี้มาจากองค์เจ้าชีวิตผู้เป็นพระวิญญาณ

สมบัติอันล้ำค่าจากสวรรค์ในโถดิน

4 เราไม่ย่อท้อง่ายๆเพราะงานนี้พระเจ้าเองเป็นผู้มอบให้เราทำ 2 แล้วเราไม่ยอมใช้วิธีการต่างๆที่ต้องหลบๆซ่อนๆซึ่งน่าละอาย เราไม่ใช่เหล่าที่เลียมและเราก็กไม่ทำให้พระคำของพระเจ้าเจือจางไป แต่เราสอนความจริงอย่างตรงไปตรงมา เราทำอย่างนี้ต่อหน้าพระเจ้าเพื่อรับรองให้คนอื่นรู้ในใจของเขาว่า เราเป็นคนอย่างไร 3 ถ้าชาวดีที่เราประกาศนี้ยังมีผ้าปิดอยู่ มันก็ปิดเฉพาะกับพวกที่กำลังจะพินาศไปเท่านั้น 4 พระของยุคนี้ # ได้ทำให้ใจของคนที่ไม่ไว้วางใจมีดมนไปเหมือนคนตบอด คนพวกนั้นก็เลยมองไม่เห็นแสงสว่างที่มาจากข่าวดี ข่าวดีนี้พูดถึงสง่าราศีของพระคริสต์ผู้เป็นเหมือนกับพระเจ้าทุกอย่าง 5 เราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่เราประกาศว่าพระเยซูคริสต์เป็นองค์เจ้าชีวิต และตัวเราเองเป็นทาสของพวกคุณ เพราะเห็นแก่พระเยซู 6 พระเจ้าองค์ที่พูดว่า “ให้มิแสงสว่างส่องออกมาจากความมืด” ก็เป็นองค์เดียวกับที่ได้ส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา ทำให้เราเห็นสง่าราศีของพระองค์ซึ่งเห็นได้จากใบหน้าของพระเยซูคริสต์

7 แต่เราเป็นเหมือนโถดินที่เก็บสมบัติอันล้ำค่านี้ไว้ข้างใน เพื่อให้เห็นว่าพลังพิเศษนี้มาจากพระเจ้า ไม่ใช่เรา 8 เราถูกบีบคั้นทุกเรื่องตลอดเวลาแต่ไม่ถึงกับบีบแบน เราหมดปัญญาไม่รู้จะทำอย่างไรแต่ก็ไม่ย่อท้อ 9 เราถูกข่มเหงแต่ก็ไม่ถึงกับถูกทอดทิ้ง เราถูกตีล้มลงแต่ก็ไม่ถึงกับถูกฆ่า 10 เราแบกความตายของพระเยซูไว้กับตัวเสมอ เพื่อชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏเด่นชัดในตัวเรา 11 เพราะเห็นแก่พระเยซู เรายังมีชีวิตอยู่ที่นี่จึงยอมเสี่ยงกับความตายอยู่ตลอดเวลา เพื่อชีวิตของพระเยซูจะได้ปรากฏเด่นชัดในร่างกายที่จะต้องตายนี้ 12 ดังนั้นเราจึงยอมตายเพื่อพวกคุณจะได้มีชีวิต

13 ในพระคัมภีร์เขียนไว้ “เพราะผมเชื่อ ผมถึงพูด” # เราก็เชื่อเหมือนคุณ เราก็เลยพูด 14 เพราะเรารู้ว่าพระเจ้าผู้ที่ทำให้พระเยซูเจ้าฟื้นขึ้นจากความตายจะทำให้เราฟื้นขึ้นจากความตายเช่นกัน และพระเจ้าก็จะนำเราและพวกคุณมาอยู่ต่อหน้าพระองค์ 15 ที่เรายอมทนทุกข์อย่างนี้ ก็เพราะเห็นแก่พวกคุณ เพราะยังมีคนได้รับความเมตตาจากพระเจ้ายิ่งกว่าใคร คำขอของคุณต่อพระองค์ก็จะยิ่งมากขึ้นเท่านั้น อย่างนี้พระเจ้าจะได้รับเกียรติ

เกียรติยศที่เราจะได้รับ

16 เราจึงไม่ยอมท้อแท้ ถึงแม้สังขารภายนอกจะเสื่อมโทรมไป แต่จิตใจภายในของเราได้รับการสร้างขึ้นใหม่ในทุกๆวัน 17 ความทุกข์เล็กน้อยๆที่เกิดขึ้นกับเราแค่ประเดี๋ยวเดียววันๆจะทำให้เราได้รับเกียรติถาวรตลอดไป เกียรติอันมีค่าเกินกว่าที่จะไปคิดถึง ความทุกข์พวกนั้นมากนัก 18 เราจึงไม่สนใจกับสิ่งที่เรามองเห็น

เมื่อเขาหัน ... เปิดออก อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 34:34 †† พระของยุคนี้ แปลตามตัวอักษรว่า “พระเจ้าของยุคนี้” ซึ่งหมายถึงซาตาน †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 116:10

ได้ แต่สนใจกับสิ่งที่มองไม่เห็น เพราะสิ่งที่มองเห็นนั้นอยู่แค่ชั่วคราว แต่สิ่งที่มองไม่เห็นนั้นอยู่ถาวรตลอดไป

5 เพราะเราเชื่อว่าถึงถิ่นที่ของเราในโลกนี้ซึ่งก็คือร่างกายถูกรื้อลง เราก็จะมีบ้านที่มาจากพระเจ้า เป็นบ้านถาวรบนสวรรค์ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์² ดังนั้นตอนนี้ที่เราจึงอาศัยอยู่ในถิ่นที่นี้ เราจึงร้องคร่ำครวญเพราะอยากจะได้กลับบ้านที่มาจากสวรรค์หลังนั้น เหมือนกับใส่เสื้อคลุม³ (แน่นอน เมื่อเราสวมใส่แล้ว เราจะได้ไม่เปลือยกาย) 4 พวกเราที่อยู่ในถิ่นที่นี้ ต่างก็คร่ำครวญกับภาระหนักที่เราแบกไว้ เราไม่ได้อยากจะได้ถอดร่างในปัจจุบันออก แต่อยากจะได้สวมร่างใหม่ทับเข้าไป เพื่อร่างที่มีชีวิตถาวรจะได้กลับร่างที่ตอ้งตายนี้ไป⁵ พระเจ้าคือผู้ที่เตรียมเราไว้สำหรับสิ่งนี้ พระเจ้าได้ให้พระวิญญาณกับเราเป็นมัดจำงวดแรกของทุกสิ่งที่พระองค์สัญญาว่าจะให้กับเรา

6 เราก็เลยมีความมั่นใจอยู่เสมอ ถึงแม้จะรู้ว่าเมื่อเรายังอยู่ในบ้านนี้ เราก็ยังห่างจากบ้านที่จะอยู่กับองค์เจ้าชีวิต⁷ (เราจึงใช้ชีวิตตามความเชื่อ ไม่ใช่ตามสิ่งที่เรามองเห็น)⁸ เราถึงมีความมั่นใจและอดทนที่จะจากบ้านนี้ ไปอยู่บ้านกับองค์เจ้าชีวิตมากกว่า⁹ เพราะอย่างนี้แหละ เราถึงได้ตั้งใจเอาไว้ว่าจะทำทุกอย่างเพื่อให้พระองค์พอใจ ไม่ว่าจะยังอยู่ในบ้านนี้หรือไม่อยู่แล้วก็ตาม¹⁰ เพราะเราทุกคนจะต้องอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อแต่ละคนจะได้รับผลตอบแทนตามความดีหรือความชั่วที่ทำมาตอนที่ยังอยู่ในร่างกายนี้

งานหน้าคนมาคิดกับพระเจ้า

11 เราเกรงกลัวองค์เจ้าชีวิต เราก็เลยพยายามชักชวนคนให้หันมาหาพระองค์ พระองค์รู้ว่าเราเป็นคนอย่างไร และเราก็หวังว่าพวกคุณรู้จักเราอย่างนั้นด้วย¹² นี่เรากำลังรับรองคุณสมบัติตัวเองอีกแล้วหรือ ไม่ใช่หรอก แต่เราเปิดโอกาสให้พวกคุณอดเราบ้าง จะได้ไปโต้ตอบกับคนพวกนั้นที่โอ้อวดแต่สิ่งที่อยู่ภายนอก แทนที่จะเป็นสิ่งที่อยู่ในใจ¹³ ถ้าเรามากับข้าเพื่อพระเจ้า และถ้าเรามีสติดี ก็เพื่อเป็นประโยชน์กับพวกคุณ¹⁴ ความรักของพระคริสต์บังคับเราอยู่ เพราะเราเชื่อว่า คนหนึ่งตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ทุกคนก็เลยตายกันหมด¹⁵ พระองค์ตายเพื่อทุกคน เพื่อคนที่ยังมีชีวิตอยู่จะได้ไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่อยู่เพื่อพระองค์ที่ตายและฟื้นขึ้นมาใหม่เพื่อพวกเขา

16 เพราะอย่างนี้ จากนั้นไปเราจะไม่มองใครตามมาตรฐานของโลกนี้อีกแล้ว แม้ว่าครั้งหนึ่งเราเคยมองพระคริสต์อย่างนั้น¹⁷ ถ้าใครก็ตามมีส่วนในพระคริสต์ คนนั้นได้เข้าสู่โลกใหม่ที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมาแล้ว[†] สิ่งเก่าๆหายไปหมดแล้ว ดูลึ สิ่งใหม่ๆก็เกิดขึ้น¹⁸ ทั้งหมดนี้ก็เกิดมาจากพระเจ้า พระเจ้าทำให้เรากลับมาคิดกับพระองค์ใหม่ โดยผ่านทางพระคริสต์ และพระเจ้าได้มอบหมายงานให้กับเราทำคือไปนำคนอื่นกลับมากลับมาคิดกับพระองค์ด้วย¹⁹ พระเจ้าเองทำให้คนในโลกนี้กลับมากลับมาคิดกับพระองค์ โดยผ่านทางพระคริสต์ และยกโทษบาปให้กับพวกเขา พระองค์ได้มอบเรื่องการกลับคืนดีนี้ให้กับเราเพื่อไปบอกคนอื่นต่อ²⁰ ดังนั้นเราจึงทำงานเป็นทูตของพระคริสต์ เพราะเชื่อมั่นว่าพระเจ้ากำลังขอร้องพวกคุณผ่านทางเรา เราขอวิงวอนคุณแทนพระคริสต์ว่า “กลับมากลับมาคิดกับพระเจ้าเถิด”²¹ พระเจ้าทำให้พระคริสต์ผู้ที่ไม่มีบาปกลายเป็นคนบาปเพื่อเรา^{††} เพื่อว่าในพระคริสต์นั้น ความซื่อสัตย์ของพระเจ้า[‡] จะได้เห็นเด่นชัดในตัวเรา

6 ในฐานะผู้ร่วมงานกับพระเจ้า เราขอร้องพวกคุณทุกคนว่าอย่ารีบความเมตตาคุณของพระเจ้ามาเปล่าๆ² เพราะพระองค์พูดไว้ว่า

† โลกใหม่ ... สร้างขึ้นมาแล้ว หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า “เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างขึ้นใหม่แล้ว” †† กลายเป็นคนบาปเพื่อเรา หรือเป็นเครื่องบูชาจัดการกับบาปของเรา ‡ ความซื่อสัตย์ของพระเจ้า หมายถึงพระเจ้าจะทำตามที่พระองค์สัญญาเสมอ ในที่นี้คือทำให้เรากลับมาคิดกับพระองค์ ผ่านทางพระเยซูคริสต์

“เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม เราก็ฟังเสียงเจ้า เมื่อถึงวันแห่งความรอด เราก็ช่วยชีวิตเจ้า”^{‡†}

ฟังให้ดีนะ ตอนนั้นนั่นเองคือเวลาที่เหมาะสมนั้น และเดี๋ยวนี้นั่นเองเป็นวันแห่งความรอดนั้น

3 เราพยายามที่จะไม่ก่อปัญหาให้กับใครเลย จะได้ไม่มีใครมาติเตียนงานของเราได้⁴ ตรงกันข้าม เราพยายามพิสูจน์ตัวเองทุกวิถีทาง ให้คนเห็นว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยอดทนอดกลั้นมาก ลำบากแสนสาหัส⁵ ถูกเขียนตี ถูกจับขังคุก เจอกับการจลาจลจนวายเป็นตราทำฐานอย่างหนัก อดหลับอดนอน อดอยากปากแห้ง⁶ มีใบริสุทธี มีความรู้ มีความอดทน มีความเมตตา มีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ด้วย มีความรักที่จริงใจ⁷ พูดแต่ความจริง มีฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า เราใช้ชีวิตที่ทำตามใจพระเจ้ามาถือเป็นอาวุธในมือข้าฯ^{‡‡} ทั้งในเวลาที่เราให้เกียรติและไม่ให้เกียรติ ทั้งในเวลาที่เราพูดใส่ร้ายและพดกย่อง คนมองว่าเราเป็นคนหลอกลวงทั้งๆที่เราพูดความจริง⁹ คนมองว่าไม่มีใครรู้จักเราทั้งๆที่เราเป็นที่รู้จักกันดี คนมองว่าเราใกล้จะตายแล้ว แต่ดูลี เรายังมีชีวิตอยู่ คนมองว่าเราถูกพระเจ้าลงโทษ แต่ดูลี เรายังไม่ตาย¹⁰ คนมองว่าเราเป็นคนอมทุกข์ แต่จริงๆแล้วเรารื่นเริงอยู่เสมอ คนมองว่าเราอยากจนขั้นแค่น แต่จริงๆแล้วเราทำให้หลายคนร่ำรวย คนมองว่าเราไม่มีอะไรเลย แต่จริงๆแล้วเรามีครบทุกอย่าง

11 พี่น้องชาวโครินธ์ เราพูดกับคุณอย่างตรงไปตรงมา และเปิดใจเต็มที่¹² ไม่ใช่เราหรอกที่ปิดใจไม่ให้ความรักกับคุณ แต่พวกคุณต่างหากที่ทำอย่างนั้นกับเรา¹³ ถ้าจะให้ยุติธรรม คุณก็ควรจะต้องเปิดใจให้กับเราด้วย (ผมพูดแบบพูดกับลูกๆตั้งเองนะ)

คำเตือนเกี่ยวกับคนที่ยังไม่เชื่อ

14 อย่าไปเข้าร่วมกับคนที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เพราะคนดีกับคนชั่วจะไปด้วยกันได้อย่างไร ความสว่างกับความมืดจะเข้ากันได้ได้อย่างไร¹⁵ พระคริสต์กับซาตาน จะตกลงกันได้ได้อย่างไร คนที่เชื่อพระเจ้ากับคนที่ไม่เชื่อจะเข้ากันได้ได้อย่างไร¹⁶ วิหารของพระเจ้ากับพวกรูปเคารพจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร เพราะเรานี้แหละคือวิหารของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ เหมือนกับที่พระเจ้าพูดไว้ว่า

“เราจะอยู่กับพวกเขา และจะเดินอยู่กับเขา เราจะพระเจ้าของพวกเขา และเขาก็จะเป็นคนของเรา”^{‡‡‡}

17 องค์เจ้าชีวิตพูดว่า “ดังนั้นให้แยกตัวเองออกมาจากคนพวกนั้น และอย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์อีก แล้วเราจะยอมรับพวกเขา”^{‡‡‡}

18 แล้วเราจะป็นพ่อของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นพวกลูกชายและลูกสาวของเรา องค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ที่สิ้นพูดไว้ว่าอย่างนั้น”⁵

7 เพื่อนที่รัก ในเมื่อเรามีคำสัญญาพวกนี้ ก็ขอให้เราชำระตัวเองจากทุกสิ่งทุกอย่างที่ทำให้ร่างกายและจิตใจสกปรก ทำตัวให้บริสุทธิ์ครบถ้วนเพราะยาเกรงพระเจ้า

ความยินดีของเปาโล

2 ช่วยเปิดใจรับเราด้วย เราไม่ได้ทำผิดต่อใคร เราไม่ได้ทำลายความเชื่อของใคร และเราไม่ได้โกงใคร³ ที่ผมพูดอย่างนี้ผมไม่ได้โทษคุณนะ เพราะผมเคยบอกแล้วว่า พวกคุณอยู่ในใจเรา เราพร้อมที่จะร่วมเป็นร่วมตายกับพวกคุณอยู่แล้ว⁴ ผมมั่นใจและภูมิใจในตัวพวกคุณมาก คุณทำให้ผมมีกำลังใจมาก ทั้งๆที่เรามีความทุกข์แสนสาหัส แต่ผมก็ยังมีความยินดีอย่างสิ้นเหลือ

†† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 49:8 ‡†† ถือเป็นอาวุธในมือข้าฯ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างว่า “เอาไว้ต่อสู้และป้องกันตัว” (เมื่อข้าฯถือดาบไว้ต่อสู้ส่วนมือข้าฯถือโล่ไว้ป้องกันตัว) ‡‡† อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 26:11-12 ‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 52:11 § อ้างมาจากหนังสือ 2 ซามูเอล 7:14; 7:8

5 เมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียนั้น เราไม่ได้พักผ่อนเลย มองไปทางไหนก็มีแต่ปัญหา ภายนอกก็มีแต่การทะเลาะวิวาทกัน ส่วนภายในใจก็มีแต่ความหวาดกลัว 6 แต่พระเจ้าผู้ปลอบโยนคนที่ท้อแท้ก็ปลอบโยนเราด้วย เพราะพระองค์ทรงที่ดัสมาหาเรา 7 ไม่ใช่แค่เรื่องที่ดีที่ดัสมาเท่านั้นที่ปลอบโยนเรา แต่ยังรวมถึงเรื่องที่คุณให้เราใจที่ดัสด้วย ที่ดัสเล่าให้เราฟังหมดแล้วว่า พวกคุณอยากเจอเราขนาดไหน คุณเสียใจแค่ไหน และคุณห่วงใยผมขนาดไหน ทำให้ผมดีใจมากขึ้นไปอีก

8 ถึงแม้จดหมายของผมจะทำให้คุณเศร้าโศกเสียใจ ผมก็ไม่เสียใจหรอกที่เขียนไป แต่ยอมรับว่าผมเสียใจหลังจากเขียนไปแล้ว แต่ตอนนี้ผมก็เห็นแล้วว่าจดหมายนั้นทำให้คุณทุกขใจแค่ครู่เดียวเอง 9 ตอนนี้ผมดีใจ ไม่ใช่เพราะคุณเศร้าเสียใจหรอกนะ แต่เพราะความเศร้าเสียใจนั้นทำให้คุณกลับตัวกลับใจ เป็นความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการ พวกคุณก็เลยไม่ได้รับผลกระทบอะไรจากเราเลย 10 เพราะความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการนี้ทำให้คนกลับตัวกลับใจและได้รับความรอด ผมก็เลยไม่มีอะไรต้องเสียใจ แต่ความเศร้าเสียใจแบบโลกนี้สิที่นำไปถึงความตาย 11 ลองมาสังเกตดูสิว่าความเศร้าเสียใจแบบที่พระเจ้าต้องการนั้นมีผลอะไรกับคุณบ้าง เช่น ทำให้คุณเอาใจจริงเอาใจอยากจะทำดีของตัวเอง โกรธคนที่ทำผิด กลัวถูกลงโทษ อยากจะเจอกับเราอีก ห่วงใยผม และห่วงโทษคนที่ผิด คุณก็ได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วในทุกๆ ว่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ไม่ใช่ความผิดของคุณ

12 ดังนั้น สาเหตุที่ผมเขียนมาให้พวกคุณไม่ใช่เพราะเห็นแก่คนที่ทำผิดหรือคนที่เสียหายหรอกนะ แต่อยากจะทำให้คุณรู้ต่อหน้าพระเจ้าว่าคุณห่วงใยเราขนาดไหน 13 เราได้รับกำลังใจจากเรื่องนี้นอกจากจะมีกำลังใจแล้ว เรายังดีใจเป็นพิเศษอีกด้วยที่เห็นที่ดัสมีความสุข เพราะพวกคุณทำให้จิตใจของเขาสดชื่น 14 ผมเคยโอ้อวดเรื่องพวกคุณให้ที่ดัสฟัง และผมก็ไม่ขายหน้าเลย เพราะเรื่องที่ผมบอกคุณเป็นจริงอย่างไร เรื่องที่ผมบอกกับที่ดัสเกี่ยวกับคุณก็เป็นจริงอย่างนั้นด้วย 15 ที่ดัสรักคุณมากยิ่งขึ้นเมื่อเขานึกถึงตอนที่คุณเชื่อฟังเขาในทุกเรื่อง และยังคงต้อนรับเขาด้วยความเคารพยำเกรงจนตัวสั่น 16 ผมดีใจที่สามารถมั่นใจในตัวคุณได้อย่างเต็มที่

เปาโลขอให้พี่น้องบริจาคเงิน

8 พี่น้องครับ ตอนนี้เราอยากให้พวกคุณรู้ว่า พระเจ้าเมตตากรุณาต่อหมู่ประชุมต่างๆ ของพระองค์ในแคว้นมาซิโดเนียขนาดไหน 2 ถึงแม้พวกเขาจะยากจนและถูกทดสอบอย่างหนักด้วยความทุกข์มากมาย แต่พวกเขาก็มีความสุขจนล้นพ้นออกมาเป็นใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ 3 ผมรับรองว่าพวกเขาให้อันสุดกำลังอันที่จริงเกินกำลังด้วยซ้ำ และให้ด้วยความสมัครใจด้วย 4 พวกเขาบริจาคมีส่วนร่วมในการบริจาคช่วยเหลือคนที่เป็นของพระเจ้า 5 พวกเขาให้อย่างเกินคาด คือให้ชีวิตของพวกเขา กับองค์เจ้าชีวิตก่อน แล้วจากนั้นถึงได้ให้กับเราอย่างที่พระเจ้าต้องการ 6 นี่เป็นเหตุที่เราได้ขอร้องให้ที่ดัสไปช่วยพวกคุณจัดการกับเงินบริจาคนี้ให้เสร็จ เพราะเขาเป็นคนเริ่มชักชวนคุณให้บริจาคตั้งแต่แรก 7 ในเมื่อพวกคุณเป็นเลิศไปซะทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องความเชื่อ คำพูด ความรู้ ความกระตือรือร้น หรือความรักที่คุณเรียนรู้จากเรา ก็ขอให้เป็นเลิศในเรื่องการบริจาคด้วย

8 ผมไม่ได้สั่งให้คุณทำนะครับ ผมแค่อยากจะทำเปรียบเทียบความรักของคุณกับความกระตือรือร้นของคนอื่น จะทดสอบดูว่าความรักของคุณนั้นแท้หรือเปล่า 9 พวกคุณก็รู้กันอยู่แล้วถึงความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ที่ว่าถึงแม้พระองค์ร่ำรวย แต่ก็ยอมยกจนเพื่อเป็นประโยชน์กับคุณ พระองค์ยอมยกจนเพื่อคุณจะได้ร่ำรวย

10 ในเรื่องนี้ผมขอแนะนำสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ เมื่อปีที่แล้วพวกคุณเป็นพวกแรกเลยที่อยากจะช่วย และได้ช่วยเป็นพวก

แรกด้วย 11 ตอนนี ก็น่าจะทำให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก และให้ช่วยตามกำลังที่มีอยู่ 12 ถ้าคุณมีใจพร้อมที่จะให้อยู่แล้ว พระเจ้าก็จะยอมรับสิ่งที่คุณให้ตามความสามารถที่คุณมี ไม่ใช่เกินความสามารถของคุณ 13 ไม่อยากให้คุณไปช่วยคนอื่นแล้วตัวเองต้องมาเดือดร้อนแทน ผมแค่อยากจะทำให้ช่วยเหลือกันไปช่วยเหลือกันมาเท่านั้น 14 ผมตั้งใจว่าตอนนี้คุณมีเหลือเพื่อขอไปแบ่งไปช่วยคนที่ขัดสนบ้าง เกิดวันหลังเขามีเหลือเพื่อและคุณเกิดขัดสนขึ้นมา เขาก็จะได้มาช่วยคุณเหมือนกัน อย่างนี้ก็เป็น การช่วยเหลือกันไปช่วยเหลือกันมา 15 เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“คนที่เก็บไว้มาก ก็ไม่ได้มีเหลือเพื่อส่วนคนที่เก็บไว้น้อย ก็ไม่ได้ขาดแคลน” †

ที่ดัสและเพื่อนร่วมเดินทาง

16 ผมห่วงใยพวกคุณมาก ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ก็ใส่ความห่วงใยมากขนาดนั้นไว้ในใจของที่ดัสด้วย ทำให้เขาอยากจะช่วยพวกคุณเหมือนกัน 17 เราขอให้ที่ดัสมาเยี่ยมพวกคุณ และเขาก็ยินดีทำตามนั้น จริงๆ แล้วเขาก็อยากจะมาเยี่ยมคุณอยู่แล้ว 18 เราส่งพี่น้องคนหนึ่งมาพร้อมกับเขาด้วย พี่น้องคนนี้เป็นคนที่มีชื่อเสียงดีตามหมู่ประชุมต่างๆ ของพระเจ้าในด้านการประกาศข่าวดี 19 นอกจากนี้ หมู่ประชุมต่างๆ ได้เลือกเขาให้เดินทางมากับพวกเราเพื่อนำเงินที่เราบริจาคขอมอบไปบริจาคครั้งนี้ การบริจาค่นี้ทำเพื่อถวายเกียรติให้กับองค์เจ้าชีวิต และทำให้คนเห็นว่าเราเต็มใจที่จะช่วย

20 เราระมัดระวังมากในการจัดการกับเงินบริจาคก้อนโตนี้ เพราะไม่อยากให้ใครมาตีได้ 21 คือเราเป็นห่วงเรื่องชื่อเสียง อยากจะให้มันดีไม่ใช่เฉพาะกับองค์เจ้าชีวิตเท่านั้น แต่กับคนอื่นอีกด้วย

22 เราก็เลยส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งมาพร้อมกับพวกเขาด้วย พี่น้องคนนี้แสดงให้เห็นหลายครั้งแล้วว่าเขาอยากจะช่วย ยิ่งตอนนี เขายังอยากจะช่วยมากขึ้น เพราะเขามีความเชื่อมั่นในพวกคุณมากขึ้น

23 ถ้ามีใครถามเกี่ยวกับที่ดัส ผมขอบอกว่า เขาเป็นหุ้นส่วนและเพื่อนร่วมงานของผมที่ส่งมาช่วยพวกคุณ และถ้ามีใครถามเกี่ยวกับพี่น้องสองคนนี้ ผมขอบอกว่า พวกเขาเป็นตัวแทนของหมู่ประชุมต่างๆ และเป็นคนที่นำเกียรติมาให้กับพระคริสต์ด้วย 24 ดังนั้นให้พิสูจน์ความรักของคุณให้พวกเขาเห็นด้วย และให้เขาเห็นว่าที่เราโอ้อวดในเรื่องของคุณนั้นเป็นจริง เพื่อหมู่ประชุมของพระเจ้าจะได้เห็น

การช่วยเหลือคนของพระเจ้า

9 ผมว่าไม่จำเป็นต้องเขียนเกี่ยวกับเรื่องการช่วยเหลือคนที่เป็นของพระเจ้าที่เมืองเยรูซาเล็มอีกแล้ว 2 เพราะผมรู้ว่า คุณพร้อมที่จะช่วยอยู่แล้ว ผมอวดเรื่องของคุณให้กับชาวมาซิโดเนียฟังอยู่บ่อยๆ ผมบอกเขาว่าพวกคุณที่อยู่ในแคว้นอาคายานั้นพร้อมที่จะช่วยตั้งแต่ปีที่แล้ว และความกระตือรือร้นของคุณนี้กระตุ้นให้พวกมาซิโดเนียอยากจะช่วยด้วย 3 แต่ที่ผมส่งพี่น้องมาหาคุณนั้น ก็เพื่อให้เขาเห็นว่าเรื่องที่เรออวดเกี่ยวกับคุณนั้นเป็นจริง และผมก็อยากให้คุณพร้อมอย่างที่ผมบอกไปด้วย 4 ไม่อย่างนั้น ถ้ามีชาวมาซิโดเนียบางคนมากับผม และพบว่าผมไม่ได้เตรียมพร้อมอย่างที่เรอบอก เราก็จะเสียหน้าที่เรามากในใจ ในตัวพวกคุณเหลือเกิน (ไม่ต้องพูดถึงคุณเลยว่าจะเสียหน้ามากแค่ไหน) 5 ผมจึงคิดว่าจำเป็นที่จะต้องขอให้พี่น้องพวกนี้มาเยี่ยมพวกคุณก่อน พวกเขาจะได้มาช่วยเตรียมเงินที่คุณสัญญาว่าจะบริจาคนี้ ให้พร้อมตั้งแต่เนิ่นๆ ก่อนที่ผมจะมา เพื่อจะได้เป็นการบริจาคด้วยความสมัครใจ ไม่ใช่ถูกบังคับ

† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 16:18

6 จำเอาไว้ว่า คนที่หว่านน้อยก็จะเก็บเกี่ยวน้อย และคนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยวมาก 7 แต่ละคนควรจะให้ตามที่ตั้งใจไว้ ไม่ใช่ให้ด้วยความเสียดายหรือถูกบังคับ เพราะพระเจ้ารักคนที่ให้ด้วยใจที่ชื่นชมยินดี 8 พระเจ้าสามารถให้สิ่งดี ๆ มากมาย เพื่อคุณจะได้มีทุกอย่างเพียงพอเสมอไป และมีส่วนร่วมในงานการกุศลดี ๆ มากมาย 9 เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า

“เขาแจกจ่ายให้กับคนยากจนอย่างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
ใจกว้างขวางของเขาจะคงอยู่ตลอดไป” †

10 พระเจ้าผู้ทำให้เมล็ดกับคนหว่าน และให้อาหารกับคนกิน ก็จะทำให้เมล็ดกับคุณและทำให้มันเพิ่มมากยิ่งขึ้น และจะทำให้พวกคุณได้เก็บเกี่ยวชีวิตที่พระเจ้าพอใจเป็นผล และพระองค์จะใช้จิตใจกว้างขวางของคุณนี้ทำให้เกิดมีการเก็บเกี่ยวอย่างเหลือเฟือ 11 พระเจ้าจะทำให้คุณร่ำรวยในทุกทาง เพื่อคุณจะสามารถให้อย่างใจกว้างในทุกโอกาส เมื่อคุณให้อย่างใจกว้างผ่านมาทางเราเนี่ย ก็จะทำให้คนชอบคุณพระเจ้า

12 งานรับใช้ที่คุณทำนี้ได้ช่วยทุกคนที่เป็นของพระเจ้าที่ขัดสน และยังทำให้มีการชอบคุณพระเจ้าอย่างท่วมท้นอีกด้วย 13 ที่คุณรับใช้แบบนี้ พิสูจน์ให้เห็นถึงความเชื่อ จึงทำให้คนของพระเจ้าสรรเสริญพระองค์ เพราะคุณมีใจเชื่อฟังที่มาจากความเชื่อในข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ และเพราะความใจดีของคุณที่ได้ช่วยเหลือพวกเขาและคนอื่นๆ ด้วย 14 เมื่อพวกเขาอธิษฐานเผื่อคุณเนี่ย พวกเขาจะทำไปด้วยความรักและคิดถึงคุณ เพราะพระเจ้าเมตตาคุณอย่างล้นเหลือ 15 ชอบคุณพระเจ้าสำหรับของขวัญอันยอดเยี่ยมของพระองค์ที่ตีเกินกว่าจะบรรยายได้

เปาโลแก้ข้อกล่าวหาให้กับตัวเอง

10 ผมเปาโล ขอรับรองคุณเป็นการส่วนตัวด้วยความอ่อนโยน และด้วยความเมตตาของพระคริสต์ บางคนว่าผมขี้ขลาดเมื่ออยู่กับพวกคุณ แต่กลับกล้าหาญเมื่ออยู่ห่างไกล 2 เมื่อผมมาผมขอรับรองว่าอย่าบังคับให้ผมต้องใช้ความกล้าหาญแบบที่ผมจะใช้กับคนพวกนั้นที่หาว่าผมใช้ชีวิตอย่างคนในโลกนี้ 3 ถึงแม้เราจะใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้ก็จริง แต่เราก็ไม่ได้ต่อสู้เหมือนกับคนของโลกนี้ 4 เพราะอาวุธที่เราใช้นั้นไม่เหมือนกับอาวุธของโลกนี้ อาวุธของเราเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่จะทำลายที่มั่นต่างๆ เราก็ใช้อาวุธนี้ทำลายข้อโต้แย้งต่างๆ ที่ต่อต้านพระเจ้า 5 ทำลายกำแพงสูงทั้งหมดยกเว้นชีวิตขวางไม่ให้คนรู้เกี่ยวกับเรื่องพระเจ้า เรายังจับความคิดของคนมาเป็นเชลยเพื่อเขาจะได้เชื่อฟังพระคริสต์ 6 แล้วก็พร้อมที่จะลงโทษการกระทำที่ไม่เชื่อฟังทุกอย่างหลังจากที่พวกคุณเชื่อฟังจนครบถ้วนแล้ว

7 ลองดูความจริงที่อยู่ต่อหน้าคุณสิ ถ้าใครแน่ใจว่าตัวเองเป็นของพระคริสต์ ก็ให้คิดทบทวนและรู้เสียด้วยว่า เราก็เป็นของพระคริสต์พอๆ กับเขา 8 ถ้าดูเหมือนว่าผมโอ้อวดมากไปเกี่ยวกับสิทธิอำนาจที่องค์เจ้าชีวิตให้กับเรา ผมก็ไม่อายหรือ เพราะมันมีไว้เพื่อเสริมสร้างพวกคุณ ไม่ใช่ทำลาย 9 ผมไม่ยอมให้คุณคิดว่าผมกำลังใช้จดหมายพวกนี้ข่มขู่ให้คุณตกใจ 10 บางคนพูดว่า “จดหมายของเปาโลนั้นน่าประทับใจมากและมีพลังมาก แต่พอตัวเขามาอยู่ต่อหน้ากลับอ่อนแอและพูดไม่เอาไหน” 11 คนที่พูดอย่างนี้ให้จำเอาไว้ว่า เมื่อผมมาถึง ในจดหมายผมเป็นยังงี้ ผมก็จะเป็นอย่างนั้นต่อหน้าพวกคุณด้วย

12 เราไม่กล้าไปเทียบชั้นหรือเอาตัวไปเปรียบกับคนพวกนั้นที่โอ้อวดเกี่ยวกับคุณสมบัติของเขาหรือ พวกนี้ได้แต่อวดโง่ คือเอาตัวเองเป็นมาตรฐานวัดกันและเปรียบเทียบกัน 13 แต่เราจะไม่โอ้อวดจนเกินไป เราจะโอ้อวดเฉพาะภายในขอบเขตงานที่พระเจ้ามอบหมายให้เราทำเท่านั้น ซึ่งขอบเขตนี้ก็รวมถึงงานที่เราทำกับพวกคุณด้วย 14 เราไม่ได้โอ้อวดจนเกินไป แต่ถ้าเราไม่ได้มาหาพวกคุณจริงๆ สักวันนั้นแหละแสดงว่าเราโอ้อวดเกินไป แต่แท้จริงแล้ว เราเป็นพวกแรกที่นำข่าวดีเกี่ยวกับพระคริสต์มาให้

กับพวกคุณ 15 เราจะโอ้อวดเฉพาะงานที่เราทำ ไม่ใช่งานที่คนอื่นทำ แต่เราหวังว่าเมื่อพวกคุณมีความเชื่อมากขึ้น งานของเราก็จะขยายใหญ่โตมากขึ้นในหมู่พวกคุณด้วย 16 แล้วเราก็จะไปประกาศข่าวดีในเมืองอื่นๆ บางที่ยังไม่เคยมีใครไป เพราะเราไม่ยกจะอวดอ้างในผลงานที่คนอื่นทำไว้ในพื้นที่ของเขา 17 เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดไว้ว่า “คนที่อยากจะโอ้อวด ก็ให้โอ้อวดแต่องค์เจ้าชีวิตเท่านั้น” ††

18 ไม่ใช่ว่าคนที่ยกย่องตัวเองจะผ่านการสอบและเป็นที่ยอมรับ แต่เป็นคนที่ยกย่องชีวิตยกย่องต่างหาก

เปาโลและศิษย์เอกจอมปลอม

11 ผมหวังว่าคุณจะทนได้ ถ้าผมพูดอะไรโง่โง่ไปสักหน่อย ช่วยอดทนหน่อยก็แล้วกัน 2 ผมได้หมั้นหมายคุณไว้แล้ว ให้แต่งงานกับชายเพียงคนเดียวคือพระคริสต์ ผมก็เลยหวงคุณเหมือนกับที่พระเจ้าหวง เพื่อผมจะได้ส่งตัวคุณเหมือนเป็นสาวบริสุทธิ์ให้กับพระคริสต์ 3 แต่ผมกลัวว่าจิตใจของคุณจะถูกนำไปหลงไปจากความซื่อสัตย์และความบริสุทธิ์ที่มีต่อพระคริสต์ เหมือนกับที่เอวาถูกหลอกลวงด้วยเล่ห์เหลี่ยมของมัน 4 คุณช่างมีความอดทนเหลือเกินนะกับคนพวกนั้นที่มาสอนเรื่องของพระเยซูที่แตกต่างไปจากที่เราเคยสอนไว้ หรือเรียกให้คุณรับวิญญาณอื่น หรือ “ข่าวดี” อื่นที่แตกต่างไปจากที่คุณเคยรับมาแล้ว

5 ผมคิดว่าผมก็ไม่ได้ด้อยไปกว่า “อภิมหาศิษย์เอก” พวกนั้นที่คุณยกย่องกันนะ 6 ใช่ ผมอาจจะพูดไม่เก่ง แต่ผมก็มีความรู้ อย่างที่คุณก็เห็นแล้วจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำ

7 ผมทำบาปหรือเปล่านี้ ที่ได้ถ่อมตัวลงเพื่อยกคุณขึ้น คือเมื่อผมประกาศข่าวดีให้กับพวกคุณ แล้วไม่ได้คิดค่าตอบแทน 8 ผมได้ “ปล้น” หมู่มิชชันนารีโดยรับค่าจ้างจากพวกเขา เพื่อมารับใช้คุณ 9 ตอนที่ผมอยู่กับพวกคุณ เมื่อผมขาดอะไรที่จำเป็น ผมก็ไม่เคยรบกวนคุณเลย เพราะพวกพี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนีย จะจัดมาให้ แล้วต่อไปนี้ ผมก็ยังคงตั้งใจว่าจะไม่ให้ตัวเองเป็นภาระของพวกคุณ 10 พระคริสต์พูดความจริงตลอดเวลาอยู่ในตัวผม ดังนั้นเชื่อเถิดว่าผมจะไม่ยอมให้ใครในแคว้นอากายา † มาปิดปากผมไม่ให้โอ้อวดเกี่ยวกับเรื่องนี้ 11 ทำให้ผมถึงไม่ยอมเป็นภาระกับคุณ ผมไม่รักคุณหรือ พระเจ้ารู้ดีว่าผมรักคุณ

12 ผมไม่ได้เป็นภาระให้กับคุณอย่างไร ผมก็จะทำอย่างนั้นต่อไป เพื่อให้อภัยพวกนั้นจะได้ไม่มีข้ออ้างว่าพวกมันทำงานแบบเดียวกับผม 13 เพราะไอ้พวกนั้นมันศิษย์เอกจอมปลอม เป็นคนงานที่หลอกลวง พวกเขาปลอมตัวมาเป็นศิษย์เอกของพระคริสต์ 14 ไม่ต้องแปลกใจหรือ เพราะขนาดซาตานเองก็ยังปลอมตัวมาเป็นทูตแห่งความสว่างเลย 15 ไม่เห็นจะแปลกอะไรเลยที่คนรับใช้ของซาตานจะปลอมตัวมาแกล้งเป็นคนรับใช้ที่ทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ในที่สุดพวกมันก็จะต้องรับผลกรรมตามที่มันได้ก่อไว้

เปาโลเล่าถึงเรื่องความทุกข์ทรมานของตนเอง

16 ขออย่าอีกทีว่า อย่าให้ใครคิดว่าผมโง่ แต่ถ้าพวกคุณคิดอย่างนั้นก็ช่วยยอมรับผมอย่างคนโง่ๆ คนหนึ่งก็แล้วกัน เพื่อผมจะได้โอ้อวดบ้างสักนิด 17 ที่ผมกำลังโอ้อวดตัวเองอยู่นี้ ผมพูดแบบคนโง่ๆ นะครับ ไม่ได้พูดอย่างที่องค์เจ้าชีวิตพูดหรือ 18 ในเมื่อมีหลายคนพากันอวดตัวตามมาตรฐานของโลกนี้ ผมก็ขออวดบ้าง 19 ที่พวกคุณยินดีทนฟังพวกโง่ๆ นั้นได้ ก็เพราะพวกคุณนี่ช่างฉลาดเสียเหลือเกิน 20 อันที่จริง ถึงแม้เขาจะเอาคุณไปเป็นทาส หลอกกินหลอกใช้คุณ เอาใจเอาเปรียบคุณ ยกตัวเหนือคุณ หรือแม้แต่ตบหน้าคุณ คุณก็ยังจะทนได้เลย 21 ผมอายุที่จะตั้งอบอกว่าเราอ่อนแอเกินไปที่จะทำกับคุณอย่างนั้น

†† อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 9:24 † อากายา แคว้นทางตอนใต้ของประเทศกรีก ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งของเมืองโครินธ์

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 112:9

จะให้พูดแบบงูๆกิ้งกือก็เอาแล้วอะไร ผมก็กลัวอวด เรื่องนั้นเหมือนกัน 22 เขาอวดว่าเขาเป็นคนฮีบรู หรือ ผมก็เป็นเหมือนกัน เป็นชาวอิสราเอลหรือ ผมก็เป็นด้วย เป็นลูกหลานของอับราฮัมหรือ ผมก็เป็นเหมือนกัน 23 เป็นคนรับใช้ของพระคริสต์หรือ (ผมพูดอย่างคนเสียสติเลย) ผมเป็นมากกว่านั้นเสียอีก ผมทำงานหนักกว่าเขามาก ติดคุกบ่อยกว่าด้วย ถูกเขียนตีอย่างโหดเหี้ยม เกือบตายหลายครั้ง 24 ผมโดนพวกยิวเขียนด้วยแสรวมห่าครั้ง ครึ่งลู่อีสลามสิบเก้าที่ 25 ถูกตีด้วยกระบองสามครั้ง ถูกหินขว้างหนึ่งครั้ง เรือล่มสามครั้ง ลอยคออยู่ในทะเลหนึ่งวันกับหนึ่งคืน 26 ผมเดินทางหลายครั้งที่ต้องฝ่าอันตรายในแม่น้ำ อันตรายจากโจรผู้ร้าย อันตรายจากคนยิวด้วยกัน และจากคนที่ไม่ใช่ยิว อันตรายทั้งในเมืองและนอกเมือง อันตรายในทะเล และอันตรายจากพี่น้องจอมปลอม 27 ต้องตรากตรำทำงานอย่างหนัก อดหลับอดนอนหลายครั้ง หิวข้าวหิวน้ำ อดอาหารหลายหนหนาวเหน็บและไม่มีเสื้อผ้าใส่กันหนาว 28 นอกจากปัญหาพวกนี้แล้ว ผมยังมีปัญหาที่บีบบังคับผมอยู่ทุกวันนี้คือความหิวโหยที่ผมมีต่อห่มประชุมของพระเจ้าทั้งหลาย 29 มีใครบ้างที่อ่อนแอ แล้วผมไม่ได้อ่อนแอกับเขาด้วย มีใครบ้างที่ถูกชักนำไปทำบาป แล้วผมไม่เป็นเดือดเป็นแค้นแทน 30 ถ้าผมต้องอ้ออวด ผมก็จะอ้ออวดแต่เรื่องที่ผมแสดงว่าผมอ่อนแอ 31 พระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูเจ้า ผู้ที่คนจะสรรเสริญตลอดไปรู้ว่าผมไม่ได้โกหก 32 ตอนที่ผมอยู่ในเมืองดามัสกัสนั้น ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาระห์สั่งให้ทหารยามเฝ้าประตูไว้เพื่อคอยจับผม 33 แต่ผมถูกหย่อนลงมาในกระเช้าจากช่องกำแพงเมือง และหลบหนีจากเงื้อมมือของเขามาได้

สิ่งต่างๆที่องค์เจ้าชีวิตเปิดเผยให้เปาโลรู้

12 ผมจะต้องอ้ออวดต่อไป ถึงแม้จะไม่มียุทธศาสตร์อะไร แต่ผมก็จะอ้ออวดต่อไปในเรื่องของนิมิต และสิ่งที่องค์เจ้าชีวิตเปิดเผยให้รู้ 2 ผมรู้จักกับชายคนหนึ่ง † ที่ไว้วางใจในพระคริสต์ และเมื่อสิบสี่ปีก่อน พระเจ้ายกเขาขึ้นไปบน "สวรรค์ชั้นที่สาม" (ไปในร่างนี้หรือในร่างนี้ผมก็ไม่รู้หรอก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้) 3 ผมรู้ว่าคนคนนั้นถูกรับขึ้นไปในสวนสวรรค์ ‡ (ไปในร่างนี้หรือในร่างนี้ ผมก็ไม่รู้หรอก มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้) 4 เขาได้ยินคำพูดที่ไม่สามารถพูดได้ (เป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะพูดถึงด้วย) 5 ผมจะอวดถึงคนคนนั้น แต่จะไม่อวดถึงตัวผมเองหรอก พูดถ้าผมต้องอ้ออวด ก็จะไม่อวดแต่เรื่องที่ผมอ่อนแอเท่านั้น 6 ถ้าผมอยากจะทำอวดตัว ผมก็ไม่ใช้คุณโง่ เพราะสิ่งที่ผมจะทำนั้นเป็นความจริง แต่ผมจะไม่ทำอย่างนั้นหรอก เพราะผมไม่อยากให้คนคิดกับผมเกินกว่าที่เขาเห็นผมทำหรือพูด 7 พระเจ้าได้เปิดเผยให้ผมได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่เหนือธรรมชาติ แต่เพื่อไม่ให้ผมหลงระเริง ผมได้รับหนามอยู่ในร่างกาย † หนามนั้นคือทูดของซาตานที่มาคอยทรมานผม 8 ผมก็วิงวอนต่อองค์เจ้าชีวิตถึงสามครั้งให้ช่วยเอาหนามนี้ออกไปจากผมที่ 9 แต่พระองค์ก็บอกว่า "ความเมตตาการุณาของเรามีเพียงพอแล้วสำหรับเจ้า เมื่อเจ้าอ่อนแอฤทธิ์อำนาจของเราก็ก็นำมาได้อย่างเต็มที่" ดังนั้นผมจึงยินดีที่จะอ้ออวดถึงความอ่อนแอของผม เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในผม 10 ถ้าเมื่อไหร่ที่ผมอ่อนแอ ถูกดูหมิ่น เจอกับความทุกข์ยาก ถูกข่มเหงและเจอกับความยุ่งยากต่างๆเพื่อพระคริสต์ ผมก็ยินดี เพราะผมอ่อนแอเมื่อไหร่ เมื่อนั้นผมก็กลับเข้มแข็ง

† คนฮีบรู ชาวฮีบรู ชาวอิสราเอลเป็นชื่อที่ใช้เรียกชาวยิว †† ผมรู้จักกับชายคนหนึ่ง เปาโลคงกล่าวถึงตัวเองโดยใช้สรรพนามเป็นบุคคลที่สาม ‡ สวนสวรรค์ คือสถานที่ซึ่งคนดีไปอยู่หลังจากตาย †† หนามอยู่ในร่างกาย อาจจะเป็นความเจ็บปวดทางร่างกาย หรือศัตรูของเปาโล

เปาโลรักชาวคริสต์ในเมืองโครินธ์มาก

11 ผมพูดอ้ออวดอย่างกับคนโง่ แต่ก็เพราะพวกคุณบังคับให้ผมพูดอย่างนั้น ความจริงแล้วคุณน่าจะชมเชยผม เพราะผมก็ไม่ได้ด้อยไปกว่า "อภิมหาศิษย์เอก" พวกนั้นที่พวกคุณยกย่องหรือยกนะ ถึงแม้ผมจะไม่มีดีอะไรเลยก็ตาม 12 อย่างน้อยตอนที่อยู่กับพวกคุณ ผมก็ได้อดทนพิสูจน์ตัวเองว่าผมเป็นศิษย์เอกจริง คือได้ทำหมายสำคัญ การอัศจรรย์และปาฏิหาริย์ให้ดูแล้ว 13 ไหนบอกมาสิว่า เราทำให้พวกคุณด้อยกว่าห่มประชุมอื่นๆของพระเจ้าตรงไหน อ้อ รู้แล้ว ก็มีอยู่แค่เรื่องเดียวเท่านั้น คือที่ผมไม่ได้เป็นภาระให้กับพวกคุณ เรื่องนี้ผมผิดเองไปรูดภัยให้ผมด้วยที่ช่างไม่ยุติธรรมกับคุณเลย 14 นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมจะมาเยี่ยมคุณ และผมจะไม่มาเป็นภาระให้กับคุณหรอก ผมไม่อยากจะทรัพย์สมบัติของคุณ แต่อยากได้ตัวคุณ เพราะลูกๆไม่ต้องจัดหาอะไรให้กับพ่อแม่ แต่พ่อแม่ต่างหากที่ต้องจัดหาให้กับลูกๆ 15 ส่วนตัวผมเองก็ยินดีที่จะสละทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมมีรวมทั้งตัวผมเองให้กับพวกคุณ ถ้าผมรักคุณมากขึ้น คุณจะรักผมน้อยลงหรือ

เปาโลเล่าถึงความทุกข์ของตน

16 ใครๆก็รู้ว่าผมไม่ได้เป็นภาระให้กับพวกคุณเลย แต่ก็มีบางคนพูดว่าผมเป็นคนเห็นแก่ตัว และได้ใช้กลอุบายจับพวกคุณไว้ 17 คนที่ผมส่งมาเยี่ยมคุณนั้นผมใช้คนไหนโกงคุณแล้วหรือยัง 18 ผมขอให้ที่ตัสมาเยี่ยมคุณ และส่งพี่น้องอีกคนมากับเขาด้วย ที่ตัสไม่ได้โกงอะไรคุณใช่ไหมล่ะ คุณก็รู้ว่าที่ตัสกับผมเดินทางตามพระวิญญาณองค์เดียวกันและเดินทางรอยเท้าเดียวกันด้วย 19 ที่เขียนมาทั้งหมดนี้ คุณคิดว่าเราพยายามแก้ตัวให้กับตัวเองหรืออย่างไร แต่ความจริงแล้ว พี่น้องที่รัก ในฐานะคนที่มีส่วนในพระคริสต์ และต่อหน้าพระเจ้าด้วย จะบอกให้รู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เราพูดมานี้ก็เพื่อเสริมสร้างคุณ 20 ผมกลัวว่าเมื่อผมมา คุณจะไม่เป็นอย่างที่ผมอยากให้เป็น และผมก็จะไม่เป็นอย่างที่คุณอยากให้ผมเป็นเหมือนกัน กลัวว่าจะเห็นพวกคุณทะเลาะวิวาทกัน อิจฉาริษยากัน ระเบิดโทสะใส่กัน ชิงดีชิงเด่นกัน ใส่ร้ายกัน นินทากัน อวดดีกัน และมีแต่ความวุ่นวายต่างๆ 21 ผมกลัวว่าเมื่อผมมาเยี่ยมพวกคุณอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าของผมจะทำให้ผมต้องอ้ออวดขายหน้าต่อหน้าพวกคุณ และทำให้ผมเศร้าโศกเสียใจกับคนพวกนั้นที่ทำบาปมาแต่ก่อนและยังไม่ยอมกลับตัวกลับใจจากความโลภโครก การทำผิดทางเพศ และความลุ่มหลงในกามที่พวกเขาทำกันอยู่

คำเตือนและคำทักทายสุดท้าย

13 นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่ผมจะได้มาเยี่ยมพวกคุณ ตามที่มิชชั่นพระคัมภีร์เขียนเอาไว้ว่า "ข้อกล่าวหาทุกข้อจะต้องมีพยานสองหรือสามปาก ถึงจะเชื่อถือได้" † 2 เมื่อมาเยี่ยมครั้งที่สองนั้น ผมก็ได้เตือนพวกคุณไปแล้ว ตอนนั้นถึงแม้ผมจะไม่อยู่ก็ขออย่าอีกครั้ง ครึ่งหน้าที่จะมา ผมจะไม่เว้นโทษให้กับคนพวกนั้นที่ทำบาปอยู่ก่อนแล้ว และคนอื่นๆทุกคน 3 ที่ผมทำอย่างนี้ก็เพราะพวกคุณต้องการให้ผมพิสูจน์ว่าพระคริสต์พูดผ่านผมจริง พระคริสต์ไม่ได้ทำตัวอ่อนแอกับพวกคุณ แต่เต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจในห่มพวกคุณ 4 จริงอยู่พระองค์เคยถูกตรึงบนไม้กางเขนเพราะความอ่อนแอของพระองค์ แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ก็มีชีวิตอยู่โดยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ใช่แล้ว ในพระคริสต์เราก็อ่อนแอ แต่เราจะใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า และใช้ฤทธิ์อำนาจนั้นจัดการกับพวกคุณ 5 สวรรค์ตัวเองดูสิว่า คุณใช้ชีวิตอย่างคนที่ไว้วางใจในพระเจ้าหรือเปล่า ทดสอบตัวเองดู คุณไม่รู้หรือว่าพระเยซูคริสต์อยู่ในตัว

†† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 19:15

คุณ นอกเสียจากว่าคุณจะสอบตก ⁶ แต่เราหวังว่า คุณจะรู้ว่าเราไม่ได้สอบตก ⁷ เราอธิษฐานต่อพระเจ้า ว่าคุณจะไม่ทำอะไรผิดเลย ที่อธิษฐานอย่างนี้ ไม่ใช่เพื่อให้คนมองว่าเราเป็นคนวิเศษอะไร แต่เพื่อคุณจะได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้คนอื่นจะมองว่าเราล้มเหลวก็ไม่เป็นไร ⁸ มันเป็นไปได้ที่เราจะทำในสิ่งที่ขัดกับความจริง แต่เราจะทำเพื่อความจริงเท่านั้น ⁹ เมื่อไรก็ตามที่เราอ่อนแอและพวกคุณเข้มแข็ง เราก็ยินดี และเราอธิษฐานขอให้พระเจ้าทำให้พวกคุณกลับไปอยู่ในสภาพสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณควรจะเป็น ¹⁰ ผมเขียนเรื่องนี้มาให้คุณตอนที่ผมไม่อยู่ ก็เพื่อว่าตอนที่ผมมา ผมจะได้ไม่ต้องใช้อำนาจเข้มงวดกวดขันกับพวก

คุณ เพราะอำนาจที่องค์เจ้าชีวิตให้กับผมมานี้ เอาไว้สำหรับเสริมสร้างคุณ ไม่ใช่เอาไว้ทำลายคุณ

¹¹ สุดท้ายนี้ ลาก่อนพี่น้อง ขอพยายามกลับไปอยู่ในสภาพสมบูรณ์แบบอย่างที่คุณควรจะเป็น ให้ทำในสิ่งที่ผมบอกให้ทำด้วย ขอให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและอยู่กันอย่างสันติ แล้วพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะอยู่กับพวกคุณ

¹² ให้ต้อนรับกันด้วยจูบอันบริสุทธิ์ ¹³ คนที่เป็นของพระเจ้าทุกคนฝากความคิดถึงมาให้กับคุณด้วย

¹⁴ ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักของพระเจ้า รวมถึงการมีส่วนร่วมในพระวิญญาณบริสุทธิ์ อยู่กับพวกคุณทุกคน

กาลาเทีย

คำนำ

จดหมายของเปาโลที่เขียนถึงชาวกาลาเทียได้พูดถึงปัญหาต่างๆของคริสเตียนในแคว้นกาลาเทีย เปาโลเคยไปประกาศข่าวดี และก่อตั้งหมู่ประชุมหลายแห่งในแคว้นนี้ หลังจากนั้นก็มิคริสเตียนชาวยิวกลุ่มหนึ่งได้ไปที่นั่น และสอนสิ่งที่แตกต่างไปจากคำสอนอันแท้จริงของพระคริสต์ ปัญหานี้เป็นปัญหาที่สำคัญมากเพราะมันเป็นเรื่องที่จะบอกว่าใครเป็นสมาชิกที่แท้จริงในครอบครัวของพระเจ้า เนื่องจากเปาโลไม่สามารถไปที่แคว้นกาลาเทียได้ในเวลานั้น เขาจึงพูดถึงปัญหาอย่างชัดเจนในจดหมายฉบับนี้ นอกจากนี้เขายังได้พูดถึงปัญหาอีกหลายอย่างที่เขาจะพูดถึงอีกในจดหมายฉบับอื่นๆของเขา

1 จากเปาโล ผมได้เป็นศิษย์เอก ไม่ใช่เพราะมนุษย์คนไหนหรือกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดแต่งตั้ง แต่เป็นพระเยซูคริสต์ และพระเจ้าพระบิดาผู้ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เป็นผู้แต่งตั้งผมเอง

2 และ จากพี่น้องที่อยู่กับผมที่นั่นด้วย

ถึงหมู่ประชุมต่างๆของพระเจ้าที่แคว้นกาลาเทีย †

3 ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณ 4 พระเยซูได้ส่งพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาสำหรับบาปของเรา เพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากยุคอันชั่วร้ายนี้ ทั้งหมดนี้เป็นไปตามความต้องการของพระเจ้าพระบิดาของเรา 5 ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน

ข่าวดีที่แท้จริง

6 ผมงงมากเลย ที่ยังไม่ทันไรพวกคุณก็ถึงพระเจ้าผู้ที่ได้เรียกคุณมาด้วยความเมตตากรุณาของพระคริสต์ แล้วหันไปติดตามชาวดีอื่นอันเสียแล้ว †† ซึ่งจริงๆแล้วไม่ใช่ข่าวดีเลย แต่มีบางคนทำให้คุณสับสน และพยายามบิดเบือนเรื่องข่าวดีของพระคริสต์ 8 ถ้าใครมาประกาศข่าวดีอื่นที่แตกต่างไปจากที่เราเคยประกาศให้กับพวกคุณไว้แล้วนั้น ไม่ว่าจะมาเป็นพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์หรือใครก็ตามก็ขอให้คนนั้นถูกสาปแช่งให้ตกนรกตลอดไป 9 ผมขออย่าอีกครึ่งหนึ่งเหมือนกับที่เคยพูดไปแล้วว่าใครก็ตามที่มาประกาศข่าวดีที่ขัดกับข่าวดีที่คุณได้รับไว้แล้วนั้น ก็ขอให้คนนั้นถูกสาปแช่งตลอดไป

10 ดูเหมือนผมกำลังพูดให้คนยอมรับ หรือให้พระเจ้ายอมรับกันแน่ ผมคิดแต่จะเอาใจคนอย่างนั้นหรือ ถ้าผมอยากจะเอาใจคนผมก็คงไม่มาเป็นทาสของพระคริสต์หรอก

11 พี่น้องครับ ผมอยากจะบอกให้รู้ว่า ข่าวดีที่ผมประกาศอยู่นี้ไม่ได้มาจากมนุษย์ 12 ไม่มีมนุษย์คนไหนสอนผมหรือให้ผมมา แต่ผมได้มาจากพระเยซูคริสต์โดยตรง ตอนที่พระองค์มาปรากฏตัวให้ผมเห็น

13 พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าเมื่อก่อนผมเป็นอย่างไร ตอนที่ยังใช้ชีวิตตามแบบของชาวยิวนั้น ผมได้ข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้าอย่างรุนแรง และพยายามทำลายมันให้สิ้นซาก 14 ในสมัยนั้น ผมก้าวหน้าในลัทธิยิวมากกว่าทุกคนในรุ่นเดียวกัน และยิ่งกว่านั้น

ผมยังทุ่มเทอย่างเต็มที่ต่อประเพณีที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษของผม

15 แต่พระเจ้ามีความเมตตากรุณาต่อผม พระองค์เลือกผมตั้ง แต่ผมยังอยู่ในท้องแม่ซะอีก แล้วพระองค์ก็เรียกให้ผมมารับใช้พระองค์ 16 พระองค์พอใจที่จะเปิดเผยพระบุตรของพระองค์กับผม เพื่อผมจะได้ประกาศข่าวดีเรื่องพระบุตรนั้นกับคนที่ไม่ใช่ยิว ตอนนั้นผมก็ไม่ได้ปรึกษาใครเลย 17 และก็ไม่ได้ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อหารือกับพวกที่เป็นศิษย์เอกมาก่อนผมด้วย แต่ผมไปแถบอาระเบียทันที แล้วถึงค่อยกลับมาเมืองดามัสกัส

18 สามปีต่อมา ผมได้ขึ้นไปเมืองเยรูซาเล็ม เพื่อเยี่ยมเยียนเปโตร ‡ และได้พักอยู่กับเขาสิบห้าวัน 19 ผมไม่ได้เจอกับศิษย์เอกคนอื่นๆเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์เจ้าชีวิตเท่านั้น 20 สาบานต่อหน้าพระเจ้าได้เลยว่า เรื่องที่เขียนมาทั้งหมดนี้เป็นความจริง 21 หลังจากนั้นผมก็ไปแคว้นซีเรียและแคว้นซีลีเซีย

22 แต่ในหมู่ประชุมต่างๆของพระเจ้าที่แคว้นยูเดีย ไม่มีใครรู้จักผมเป็นการส่วนตัวเลย 23 พวกเขาได้ยินแต่คนพูดกันว่า “คนที่เคยข่มเหงเราเมื่อก่อน ตอนนี้ได้กลับมาประกาศความเชื่อที่จริงหนึ่งเขาเคยพยายามจะทำลาย” 24 แล้วพวกเขาก็ได้สรรเสริญพระเจ้าเพราะผม

ศิษย์เอกคนอื่นๆยอมรับเปาโล

2 สิบสี่ปีต่อมา ผมได้กลับไปเมืองเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับบารนาบัสและได้พาติตัสไปด้วย 2 ที่ไปก็เพราะพระเจ้าเปิดเผยให้รู้ว่าผมควรจะไป แล้วผมก็ได้เจอกับพวกผู้นำหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่นเป็นการส่วนตัว เพื่อจะได้อธิบายให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับข่าวดี ที่ผมเอาไปประกาศให้กับคนที่ไม่ใช่ยิวนั้น เพราะเมื่ออยากให้งานที่ผมได้ทำไปทั้งในอดีตและปัจจุบันสูญหายไปเปล่าๆ 3 พวกเขา ก็ไม่ได้บังคับให้ติตัส คนที่มากับผมเข้าพิธีลบบ ings ที่ติตัสเป็นคนกรีก 4 ที่เราต้องพูดถึงปัญหานี้ ก็เพราะมีบางคนที่ไม่ได้ตั้งใจว่าเป็นพี่น้อง พวกนี้ได้แอบเข้ามาสอดแนมอยู่ในกลุ่มพวกเรา เพื่อแย่งเอาเสรีภาพที่เรามีในพระเยซูคริสต์ไป และเพื่อทำให้เราตกเป็นทาส 5 แต่พวกเราไม่ยอมพวกมันแม้สักเสี้ยววินาทีเลย เพื่อจะได้รักษาความจริงในข่าวดีไว้สำหรับพวกคุณ

6 ส่วนผู้นำที่สำคัญๆในหมู่ประชุมของพระเจ้า ก็ไม่ได้คิดที่จะเพิ่มเติมอะไรลงไปในช่วงที่ผมได้ประกาศนั้น (ผมไม่สนใจหรอกว่าเขาจะสำคัญแค่ไหน เพราะพระเจ้าไม่เห็นแก่หน้าใครอยู่แล้ว) 7 แต่ตรงกันข้าม พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้มอบหมายข่าวดีให้กับผม เพื่อผมจะได้เอาไปประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิว เหมือนกับที่

‡ เปโตร ในเนื้อเรื่องเรียก “เศฟาส” ซึ่งเป็นชื่อภาษาฮีบรูของเปโตร เขาเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งสิบสองคนของพระเยซู

† กาลาเทีย คือ สถานที่ที่คาดว่าเปาโลได้ก่อตั้งหมู่ประชุมของพระเจ้าเป็นแห่งแรกในการเดินทางเผยแพรศาสนาคริสต์ ดูหนังสือ กิจการบทที่ 13-14 †† ข้อนี้ ปกติในจดหมายสมัยนั้น เริ่มต้นด้วยการขอบพระคุณพระต่างๆที่คนเขียนเคารพ และขอให้พระนั้นอวยพรผู้อ่าน แต่เปาโลไม่ได้ทำอย่างนั้น เพราะเปาโลโกรธและอึดอัดมากที่พี่น้องที่กาลาเทียได้เลิกเชื่อสิ่งที่เปาโลสอนเขาเพื่อไปตามครูชาวยิวบางคนที่ยืนยันว่า พระเจ้าจะไม่ยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิว นอกจากว่าเขาจะทำพิธีลบบเสียก่อน

เปโตรได้รับหน้าที่ให้ไปประกาศกับคนยิว 8 พระเจ้าได้ให้ฤทธิ์อำนาจกับเปโตรไปทำงานในฐานะศิษย์เอกกับคนยิว และพระองค์ก็ได้ให้ฤทธิ์อำนาจกับผมไปทำงานในฐานะศิษย์เอกกับคนที่ไม่ใช่ยิว 9 เมื่อยากอบ เปโตร และยอห์น พวกที่ได้ชื่อว่าเป็นคนสำคัญ ของหมู่ประชุมของพระเจ้า เห็นว่าพระเจ้าเห็นงานพิเศษกับผม พวกเขาก็จับมือผมและบารนาบัสเข้าเป็นเพื่อนร่วมงาน พวกเราทั้งหมดก็ตกลงกันว่า จะให้บารนาบัสกับผมไปประกาศข่าวดีกับ คนที่ไม่ใช่ยิว ส่วนพวกเขาจะไปประกาศข่าวดีกับคนยิวต่อไป 10 สิ่งเดียวที่พวกเขาขอจากพวกเราคือ ไม่ให้ล้มช่วยเหลือคนจน ด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมอยากจะทำอยู่แล้ว

เปาโลชี้แจงความผิดของเปโตร

11 ในระหว่างที่เปโตรอยู่ที่เมืองอันติโอกนั้น ผมได้คัดค้านเขา ต่อหน้า เพราะเขาทำผิดอย่างเห็นได้ชัด 12 คือตอนแรกเขาก็อยู่กับพี่น้องที่ไม่ใช่ยิว แต่พอพี่น้องคนยิวที่ยากอบส่งมานั้นมาถึง เปโตรก็ได้ปลีกตัวออกจากพี่น้องที่ไม่ใช่ยิว เพราะกลัวพี่น้องยิว พวกนี้ที่มีความคิดว่าพี่น้องที่ไม่ใช่ยิวจะต้องเข้าพิธีขลิบ 13 เปโตรก็เลยทำให้พี่น้องยิวคนอื่นๆกลายเป็นคนหน้าซื่อใจคด เหมือนกับเขาไปด้วย แม้แต่บารนาบัสก็ได้รับอิทธิพลไปกับเขา เหมือนกัน 14 เมื่อผมเห็นว่าพวกเขาไม่ได้ทำตัวสอดคล้องกับความจริงในข่าวดี ผมก็พูดกับเปโตรต่อหน้าคนทั้งหมดว่า "ถ้าคุณที่เป็นคนยิวใช้ชีวิตไม่เหมือนกับคนยิวและคิดก็ไม่เหมือนกับคนยิวแล้วละก็ คุณจะไปบังคับคนที่ไม่ใช่ยิวให้มาใช้ชีวิตอย่างคนยิวทำไมกัน"

15 พวกเราเกิดมาเป็นคนยิว ไม่ใช่คนบาปเหมือนกับคนที่ไม่ใช่ยิว 16 แต่เรารู้ว่าการที่พระเจ้าจะยอมรับใครนั้น ก็เพราะคนนั้นไว้วางใจในพระคริสต์ ไม่ใช่เพราะเขาทำตามกฎ พวกเราก็เลยไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ เพื่อพระเจ้าจะยอมรับเรา ดังนั้นเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจในพระคริสต์ ไม่ใช่การทำตามกฎ เพราะจะไม่มีใครเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้จากการทำตามกฎ

17 แต่ถ้าในช่วงนี้ ที่เราอยากจะให้พระเจ้ายอมรับเราผ่านทางพระคริสต์นั้น ปรากฏว่าเรายังเป็นคนบาปอยู่ นี่หมายถึงพระคริสต์สนับสนุนให้เราเป็นคนบาปหรือไม่มีทาง 18 กฎของโมเสสสร้างกำแพงระหว่างพวกเราที่เป็นคนยิวและคนอื่น ผมได้ทำลายกำแพงนั้น แต่ถ้าผมจะสร้างมันขึ้นมาใหม่ ก็แสดงว่าก่อนหน้านั้นผมทำผิดต่อกฎนั้น 19 เพราะกฎนี้แหละที่ทำให้ผมต้องตาย และเพราะผมได้ตายไปแล้ว ผมจึงเป็นอิสระพ้นจากกฎนั้น เพื่อผมจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า 20 ผมได้ถูกตรึงบนไม้กางเขนจนตายไปพร้อมกับพระคริสต์ คนที่มีชีวิตอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ตัวผมแล้ว แต่เป็นพระคริสต์ต่างหากที่อยู่ในตัวผม ชีวิตที่มีอยู่เดี๋ยวนี้ก็เป็นชีวิตที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่รักผมและเสียสละชีวิตให้ผม 21 ผมไม่ได้ทำให้ความเมตตากรุณาของพระเจ้าหมดความหมายไปหรอกนะ เพราะถ้าพระเจ้ายอมรับคนเพราะคนทำตามกฎของโมเสส เท่ากับว่าพระคริสต์ก็มาตายเปล่าๆโดยไม่มีประโยชน์อะไรเลย

พระพรของพระเจ้าเกิดจากความไว้วางใจ

3 ชาวกาลาเทีย ทำไม่ถึงโง่งอย่างนี้ มีใครมาร่ำยมนตร์สะกดคุณหรืออย่างไร ผมได้อธิบายจนคุณเห็นภาพเรื่องที่พระเยซูคริสต์ถูกตรึงบนไม้กางเขนนั้นอย่างชัดเจนแล้ว 2 ผมขอถามสักคำว่า คุณได้รับพระวิญญาณ เพราะทำตามกฎ หรือเพราะเชื่อฟังข่าวดีกันแน่ 3 ทำไมคุณถึงโง่งอย่างนี้ คุณได้เริ่มต้นชีวิตในพระคริสต์ด้วยพระวิญญาณ แล้วตอนนี้คุณคิดว่า คุณจะทำให้มันสำเร็จด้วยพลังอำนาจของคุณเองอย่างนั้นหรือ 4 ประสบการณ์มากมายที่คุณเจอมา ไม่มีความหมายอะไรเลยหรือ 5 ผมหวังว่ามันจะมีความหมายบ้าง ขอถามหน่อยว่า ที่พระเจ้าให้พระวิญญาณกับ

คุณและแสดงปาฏิหาริย์ท่ามกลางพวกคุณ เป็นเพราะคุณทำตามกฎหรือเป็นเพราะคุณเชื่อฟังข่าวดีที่ได้ยินกันแน่

6 ตัวอย่างอับราฮัมสิ เขาไว้วางใจในพระเจ้า † และเพราะความไว้วางใจของเขาตนเอง พระเจ้าถึงยอมรับเขา 7 ขอให้รู้เอาไว้ว่า คนที่ไว้วางใจในพระเจ้า ก็ถือว่าเป็นลูกหลานที่แท้จริงของอับราฮัม 8 พระคัมภีร์รู้ล่วงหน้ามาแล้วว่า พระเจ้าจะยอมรับคนที่ไม่ใช่ยิวเพราะพวกเขาจะไว้วางใจในพระองค์ และพระเจ้าได้ประกาศข่าวดีกับอับราฮัมก่อนล่วงหน้าแล้วว่า "ทุกชนชาติจะได้รับพระพรเพราะอับราฮัม" †9 ดังนั้นคนที่ไว้วางใจในพระเจ้า จะได้รับพระพรด้วยกับอับราฮัมที่ไว้วางใจในพระองค์ 10 แต่คนที่ฟังการที่ตามกฎจะตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "คนที่ไม่ทำตามกฎทุกข้อที่เขียนไว้ตลอดเวลาก็จะตกอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง" †11 แต่เรารู้อยู่แล้วว่า ไม่มีใครเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าได้เพราะทำตามกฎ เพราะพระคัมภีร์บอกว่า "คนที่พระเจ้ายอมรับนั้น จะต้องมีชีวิตอยู่ด้วยความไว้วางใจ" †12 กฎไม่ได้ขึ้นอยู่กับความไว้วางใจ เพราะพระคัมภีร์พูดว่า "คนที่ทำตามกฎ ก็จะได้ชีวิตตามกฎนั้น" †13 พระคริสต์ได้ช่วยพวกเราให้เป็นอิสระจากคำสาปแช่งของกฎโดยยอมถูกสาปแช่งเสียเอง เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "ทุกคนที่ถูกแขวนอยู่บนต้นไม้ † คือคนที่ถูกสาปแช่ง" †14 พระคริสต์ทำอย่างนี้เพื่อว่า คนที่ไม่ใช่ยิวจะได้รับพระพรตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัม โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ และเพื่อว่าพวกเราทุกคนจะได้รับพระวิญญาณตามที่พระเจ้าสัญญาไว้กับเราด้วยความไว้วางใจ

กฎและคำสัญญา

15 พี่น้องครับ ผมขอยกตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่งจากชีวิตประจำวัน คือเมื่อคนสองฝ่ายตกลงเซ็นสัญญากันแล้ว ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด ก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือยกเลิกสัญญานั้นได้อีกแล้ว 16 มันก็เหมือนกับสัญญาที่พระเจ้าได้ทำไว้กับอับราฮัม และลูกหลานของเขา สัญญานั้นไม่ได้บอกว่า "ลูกหลานของเรา" หมายถึง ลูกหลานมากมายของเขา แต่หมายถึง "ลูกหลานคนหนึ่งของเรา" เพียงคนเดียวคือพระคริสต์ 17 ความหมายของผมคือว่า กฎของโมเสสที่มาถึงถึงสี่ร้อยสามสิบปีไม่สามารถมาเปลี่ยนแปลงแก้ไข หรือยกเลิกข้อตกลงที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ก่อนหน้านั้นแล้วกับอับราฮัมได้หรอก 18 แต่ถ้าการที่จะได้รับมรดกนี้ขึ้นอยู่กับกฎ ก็แสดงว่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับคำสัญญาของพระเจ้า แต่ความจริงแล้ว พระเจ้าได้ให้มรดกนี้เปล่าๆกับอับราฮัมโดยผ่านทางคำสัญญาของพระองค์

19 ถ้าอย่างนั้นจะมีกฎเอาไว้ทำไมกัน ก็มีไว้ให้คนที่ทำผิดรู้ว่า เขากำลังฝ่าฝืนกฎอยู่นั่นเอง กฎนี้จะอยู่แค่ชั่วคราวจนกว่าลูกหลานคนหนึ่งของอับราฮัมที่พระเจ้าได้พูดถึงในคำสัญญาจะมาถึง พระเจ้าได้ให้ทูตสวรรค์ให้เอากฎนี้ไปให้กับโมเสส เพื่อโมเสสจะได้เป็นคนกลางเอาไปให้กับประชาชน 20 แต่พระเจ้าได้ให้คำสัญญานี้โดยตรงกับอับราฮัม จึงไม่ต้องมีคนกลาง เพราะพระองค์ทำเองฝ่ายเดียว

จุดมุ่งหมายของกฎโมเสส

21 ถ้าอย่างนั้น กฎที่พระเจ้าให้กับโมเสสขัดแย้งกับคำสัญญาที่พระเจ้าให้กับอับราฮัมหรือไม่มีทาง เพราะถ้ากฎที่พระเจ้าให้กับโมเสสนั้น สามารถให้ชีวิตกับเราได้ ป่านนี้พระเจ้าก็คงยอมรับเรา เพราะเราทำตามกฎนั้นแล้ว 22 แต่พระคัมภีร์บอกว่า มนุษย์ทุก

† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6 †† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 12:3 †‡ อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 27:26 ††† อ้างมาจากหนังสือ ฮาบากุก 2:4 †††† คนที่ ... ชีวิตตามกฎนั้น อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 18:5 ††††† แขนงอยู่บนต้นไม้ อ้างจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 21:22-23 หมายถึง เมื่อคนถูกฆ่าตายเพราะทำผิด ร่างของเขาจะถูกแขวนประจานไว้บนต้นไม้ เปาโลหมายความว่า การที่พระเยซูถูกตรึงไว้บนไม้กางเขน ††††† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 21:23

คนถูกขังไว้ในบาป ที่เป็นอย่างนี้ ก็เพื่อว่า โดยความซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์ † พระเจ้าจะได้ให้สิ่งที่พระองค์สัญญาไว้กับพวกคนที่ไว้วางใจ

23 ก่อนที่ความซื่อสัตย์นั้นจะมาถึง เราได้ถูกขังไว้ไว้อย่างนักโทษภายใต้กฎ จนกว่าพระเจ้าจะแสดงความซื่อสัตย์นั้นให้เห็น 24 กฎก็เลยเป็นเหมือนพี่เลี้ยง †† จนกว่าพระคริสต์จะมาถึง เพื่อว่าพระเจ้าจะไต่ถามรับเราเพราะเราไว้วางใจ 25 ตอนนีความซื่อสัตย์นั้นได้มาถึงแล้ว เราก็เลยไม่ต้องมีพี่เลี้ยงอีกต่อไป

26 พวกคุณทุกคนเป็นลูกของพระเจ้า เพราะความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ 27 เพราะพวกคุณทุกคนที่ได้เข้าพิธีจุ่มน้ำเพื่อมีส่วนในพระคริสต์ ก็ได้สวมใส่พระคริสต์ เหมือนกับใส่เสื้อผ้า 28 ไม่มีคนยิวหรือคนกรีก ไม่มีทาสหรือคนอิสระ ไม่มีชายหรือหญิง เพราะพวกคุณทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ 29 ถ้าคุณเป็นของพระคริสต์แล้ว คุณก็เป็นลูกหลานแห่งของอับราฮัม และเป็นผู้รับมรดกตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้กับอับราฮัม

4 แตกต่างไปจากทาสหรือทาสหญิงถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างก็ตาม 2 เพราะทาสจะต้องเชื่อฟังผู้ปกครองและผู้ดูแลมรดก จนกว่าจะถึงเวลาที่พ่อของเขากำหนดไว้ 3 พวกเราก็เหมือนกัน เมื่อพวกเขายังเป็นเด็ก พวกเราถูกเป็นทาสอยู่ภายใต้อำนาจของพวกวิญญาณที่ครอบครองโลกนี้ 4 แต่เมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม พระเจ้าก็ได้ส่งพระบุตรของพระองค์โดยตลอดออกมาจากผู้หญิง และมีชีวิตอยู่ภายใต้กฎ 5 เพื่อมาปลดปล่อยคนที่อยู่ภายใต้กฎให้เป็นอิสระ และเพื่อเราทุกคนจะได้เป็นลูกของพระเจ้า

6 คุณได้เป็นลูกของพระองค์แล้ว พระองค์จึงส่งพระวิญญาณของพระบุตรของพระองค์เข้ามาอยู่ในใจของพวกเรา เพื่อพวกเราจะร้องเรียกพระองค์ว่า "อับบา พ่อ" 7 คุณจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นลูกของพระเจ้า และเมื่อเป็นลูกก็เป็นผู้รับมรดกด้วย

ความรักของเปาโลต่อพี่น้องคริสเตียนในแคว้นกาลาเทีย

8 แต่ก่อน ตอนที่พวกคุณยังไม่รู้จักพระเจ้านั้น คุณก็เป็นทาสของพวกวิญญาณที่ไม่ได้เป็นพวกเทพเจ้าอะไรเลย 9 แต่ตอนนี้คุณได้รู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกต้องคือพระเจ้าได้รู้จักคุณแล้ว คุณยังอยากกลับไปเป็นทาสของพวกวิญญาณที่ครอบครองโลกนี้ที่อ่อนแอและน่าสมเพชเหล่านั้นอีกหรือ 10 คุณหันไปนับถือวันเดือน ฤกษ์ และปีของชาวยิว 11 ผมกลัวเหลือเกินว่า งานที่ผมได้ทุ่มเทไปกับพวกคุณนั้นจะเปล่าประโยชน์

12 พี่น้องครับ ผมขอรับรองให้พวกคุณเป็นเหมือนผม เพราะผมไม่ได้เป็นเหมือนคุณ พวกคุณไม่ได้ทำอะไรผิดต่อผมเลย 13 คุณก็รู้อยู่แล้วว่า ตอนแรกที่ผมมาประกาศข่าวดีให้กับคุณนั้น เป็นเพราะผมเจ็บป่วย 14 ตอนนั้น ถึงแม้การเจ็บป่วยจะเป็นภาระให้กับคุณ แต่คุณก็ไม่ได้รังเกียจหรือขบไล่ผม แต่กลับต้อนรับผมเหมือนกับผมเป็นทูตสวรรค์ หรือเป็นพระเยซูคริสต์เสียเอง 15 แล้วตอนนี้ ก็ยूरติพวกนั้นหายไปไหนหมดแล้ว ผมเป็นพยานได้ว่า ในตอนนั้น ถ้าคุณควักลูกตาให้กับผมได้ คุณก็คงทำไปแล้ว 16 แล้วตอนนี้ผมกลายเป็นศัตรูของคุณ เพราะผมพูดความจริงกับคุณหรือ

17 คนพวกนั้น † เอาใจใส่คุณเป็นพิเศษ แต่ไม่ได้หวังดีหรือกพวกเขาแค่อยากจะดึงคุณออกไปจากผม เพื่อคุณจะได้ไปสนใจพวกเขาแทน 18 แน่หนอนมันดีอยู่แล้วที่จะมีคนเอาใจใส่คุณเป็นพิเศษจากแรงจูงใจที่ติดด้วยความหวังดี ไม่ใช่มาจากผมคนเดียว

† ความซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์ หรืออาจจะแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า ความไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ †† พี่เลี้ยง คำนี้ในภาษาเดิมหมายถึง ทาสผู้ขายในครัวเรือนของชาวโรมันหรือชาวกรีก ทาสคนนี้มีหน้าที่ดูแลลูกๆของเจ้านาย รับส่งไปโรงเรียน ดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย และความปลอบโยนให้กับเด็ก แต่ไม่ใช่เป็นครูสอน † คนพวกนั้น พวกครูจอมปลอมที่คอยรบกวนผู้ศรัทธาชาวกาลาเทีย

เท่านั้นตอนที่ผมอยู่ด้วย 19 ลูกๆที่รัก ผมจะต้องเจ็บปวดเหมือนเจ็บตลอดลูก เพราะพวกคุณไปอีกจนกว่าพระคริสต์จะก่อตัวขึ้นในชีวิตคุณ 20 ผมอยากได้อยู่กับคุณตอนนี้จริงๆผมจะได้ไม่ต้องพูดกับคุณด้วยน้ำเสียงแบบนี้ เพราะพวกคุณทำให้ผมสับสนไปหมด

ตัวอย่างของนางฮาการ์และนางซาราห์

21 พวกคุณบางคนอยากอยู่ภายใต้กฎของโมเสส คุณรู้หรือเปล่าว่ากฎนั้นเขียนไว้ว่าอย่างไร 22 พระคัมภีร์ เขียนไว้ว่า อับราฮัม มีลูกสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นทาส ส่วนอีกคนเกิดจากหญิงที่เป็นอิสระ 23 ลูกของหญิงที่เป็นทาสนั้นเกิดตามธรรมชาติ แต่ลูกของหญิงที่เป็นอิสระนั้นเกิดจากคำสัญญาของพระเจ้า

24 เรื่องนี้ยังมีความหมายอีกอย่างหนึ่งคือ หญิงสองคนนี้เป็นตัวแทนของสัญญาสองฉบับ ฉบับแรกพระเจ้าทำขึ้นที่ภูเขาซีนาย นางฮาการ์ซึ่งเป็นหญิงทาส ก็เปรียบเหมือนสัญญาฉบับนี้ คนที่เกิดมาในครอบครัวของนางก็จะเป็นทาส 25 นางฮาการ์ถือเป็นตัวแทนของภูเขาซีนาย † ที่อยู่ในประเทศอาระเบีย และก็คือเมืองเยรูซาเล็มในตอนนั้น เพราะทั้งตัวเธอและลูกหลานต่างก็เป็นทาส 26 แต่นางซาราห์ที่เป็นหญิงอิสระ ก็เปรียบเหมือนเมืองเยรูซาเล็มที่อยู่บนสวรรค์ เธอเป็นแม่ของพวกเรา 27 เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนถึงเธอว่า

"หญิงที่เป็นหมั้นและไม่เคยคลอดลูกให้จิตใจเกิด

คนที่ไม่เคยเจ็บท้องคลอดลูก

ให้เปล่งเสียงร้องยินดี

เดี๋ยวนี้คุณโดดเดี่ยวอ้างว้าง †

แต่คุณจะมีลูกมากกว่าหญิงที่มีสามี" ††

28 พี่น้องครับ พวกคุณเป็นลูกที่เกิดจากคำสัญญาของพระเจ้า เหมือนกับอิสอัค 29 แต่ในเวลานั้น ลูกที่เกิดตามธรรมชาติ ได้ข่มเหงอิสอัคผู้ที่เกิดจากอำนาจของพระวิญญาณ ซึ่งก็เหมือนกับเหตุการณ์ที่คุณเจอในตอนนั้น 30 แต่พระคัมภีร์พูดว่าอย่างไร "ใส่หญิงที่เป็นทาสและลูกของเธอออกไป เพราะลูกของหญิงที่เป็นทาส จะมารับมรดกพร้อมกับลูกของหญิงที่เป็นอิสระไม่ได้" ††† ดังนั้น พี่น้องครับ พวกเราไม่ใช่ลูกของหญิงที่เป็นทาส แต่เป็นลูกของหญิงที่เป็นอิสระ

5 เมื่อพระคริสต์ได้ปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระแล้ว ก็ให้อยู่อย่างคนอิสระเถิด รักสามัคคีไว้ให้ดี อย่ากลับไปเป็นทาสของกฎอีก 2 ฟังไว้ให้ดี ผมเปาโล ขอบอกให้รู้ไว้ ถ้าพวกคุณยอมเข้าทำพิธีขลิบ พระคริสต์ก็ไม่มีประโยชน์อะไรกับคุณอีกแล้ว 3 ผมขออย่าว่า คนที่ยังทำพิธีขลิบนั้นก็ต้องรักษากฎให้ครบทุกข้อ 4 ถ้าคุณพยายามที่จะให้พระเจ้ายอมรับคุณเพราะคุณรักษากฎ คุณก็ถูกแยกออกจากพระคริสต์แล้ว และหลุดจากความเมตตากรุณาของพระเจ้า 5 พวกเรามีพระวิญญาณเพราะได้ไว้วางใจ เราถึงได้ตั้งหน้าตั้งตาคอยสิ่งที่เราหวังไว้ไว้อย่างมั่นคงมั่นใจ ความหวังนั้นคือพระเจ้าจะยอมรับเราแน่ในวันสุดท้าย 6 เพราะในพระเยซูคริสต์ การทำหรือไม่ทำพิธีขลิบนั้นไม่สำคัญอะไรเลย แต่สิ่งที่สำคัญคือความเชื่อที่แสดงออกด้วยความรัก

7 พวกคุณก็กำลังวิ่งกันตั้งอยู่แล้ว ใครกันนะที่มาขัดจังหวะทำให้คุณเลิกติดตามความจริง 8 ใครก็ตามที่มาชักชวนให้คุณหยุดไม่ได้มาจากพระเจ้าที่เรียกคุณมาแน่ 9 ระวังตัวให้ดี "เชื่อฟัง 9 นิดเดียว ก็ทำให้แบ่งทั้งก้อนพูนขึ้นมาได้" ††††† ผมมั่นใจในองค์เจ้าข้า

†† ภูเขาซีนาย ภูเขาในประเทศอาระเบีย สถานที่ที่พระเจ้าได้มอบกฎให้แก่โมเสส (อพยพ 19 และ 20) ††† โดดเดี่ยวอ้างว้าง หมายถึงหญิงที่ถูกสามีทอดทิ้ง †††† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 54:1 †††† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 21:10 5 เชื่อฟัง ในที่นี้ใช้แทนสัญลักษณ์ของปีศาจหรือสิ่งชั่วร้าย 5†††† เชื่อฟัง นิดเดียว ... มาได้ เป็นสุภาษิตหมายถึงเรื่องเล็กน้อยสามารถกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ หรือคนไม่ดีเพียงคนเดียวสามารถทำให้คนทั้งกลุ่มไม่ดีได้

วิตว่า คุณจะไมยอมรับความคิดที่แตกต่างออกไปจากนี้ และใครก็ตามที่ทำให้คุณสับสน จะต้องถูกพระเจ้าลงโทษแน่

11 พี่น้องครับ ถ้าผมยังสงสัยให้ทำพิธีชลิบอยู่ แล้วทำไมผมยังถูกข่มเหงอยู่ล่ะ ถ้าเป็นจริงตามนั้น เรื่องไม่กางเขนที่ผมสอนก็จะไม่ถูกต้องแล้ว 12 ผมอยากให้อีพวกูที่มาวุ่นวายกับคุณนี้ ตอน † ตัวมันเองเลยแทนที่จะแค่ชลิบเท่านั้น

13 พี่น้องครับ พระเจ้าเรียกคุณมาใช้ชีวิตอย่างอิสระ แต่อย่าใช้ความเป็นอิสระนั้นมาเป็นข้ออ้างที่จะทำตามสันดานที่เห็นแก่ตัว แต่ให้รับใช้กันและกันด้วยความรัก 14 เพราะกฎทั้งหมดสรุปออกมาได้ข้อเดียว คือ “รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตัวเอง” ††† แต่ถ้าคุณยังคงมีกฎนี้ถือติดกันเหมือนสัตว์ป่า ระวังให้ดี เพราะจะย่อยยับด้วยกันทั้งหมด

พระวิญญูณกับสันดาน

16 แต่ผมขอบอกว่า ให้ใช้ชีวิตตามพระวิญญูณ แล้วคุณจะไม่ทำตามกิเลสตัณหาของสันดาน 17 ความต้องการของพระวิญญูณนั้นขัดแย้งกับกิเลสตัณหาของสันดาน ทั้งสองจึงต่อต้านกันโดยตรง เพื่อขัดขวางไม่ให้คุณทำในสิ่งที่คุณอยากจะทำ 18 แต่ถ้าคุณยอมให้พระวิญญูณนำชีวิตของคุณ คุณก็ไม่อยู่ภายใต้กฎอีกต่อไป

19 การกระทำที่เกิดจากสันดานมนุษย์ก็เห็นได้ชัดเจนคือ ความผิดบาปทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ ความคิดสกรปรก กิเลสตัณหา 20 การนับถือรูปเคารพ การใช้เวทมนตร์คาถา † การเป็นศัตรูกัน การขัดแย้งกัน การริษยาอาฆาตกัน การโกรธเคืองกัน การชิงดีชิงเด่นกัน การไม่ลงรอยกัน การแบ่งพรรคแบ่งพวก 21 การอิจฉา การเมาเหล้า การมั่วสุมกันในงานเลี้ยง เป็นต้น ขอเตือนอีกครั้งอย่างที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ทำอย่างนี้จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกอย่างแน่นอน 22 แต่ผลของพระวิญญูณคือ ความรัก ความชื่นชมยินดี สันติสุข ความอดทน การมีน้ำใจ ความดี ความซื่อสัตย์ 23 ความอ่อนโยน และการรู้จักควบคุมตนเอง สิ่งเหล่านี้ไม่ขัดแย้งกับกฎข้อไหน ††† คนที่เป็นของพระเยซูคริสต์ ได้เอาสันดานมนุษย์พร้อมกับกิเลสตัณหาและความใคร่ที่มาจากมัน ไปตรึงไว้บนไม้กางเขนแล้ว 25 พระวิญญูณได้ให้ชีวิตกับเราแล้ว อย่างนั้นเราจึงควรจะติดตามพระวิญญูณในทุกสิ่งที่เราทำ 26 อย่าอวดดี ยัวโมโหหรืออิจฉากันเลย

ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

6 พี่น้องครับ ถ้าพี่น้องคนไหนถูกจับได้ว่าไปทำบาป ก็ให้พวกคุณที่เป็นคนของพระวิญญูณช่วยให้เขากลับมาอยู่ในทาง

† ตอน คือการตัดอวัยวะเพศชายออก เปาโลใช้คำนี้เพราะมันคล้ายกับคำว่าชลิบ เปาโลแสดงให้เห็นว่าเขาโกรธพวกครุจจอมปลอม †† อ้างมาจากหนังสือเลวีนิติ 19:18 † การใช้เวทมนตร์คาถา คือ การใช้มนตร์มายาหรือพลังของซาตาน †† ไม่ขัดแย้งกับกฎข้อไหน หรือแปลได้อีกอย่างว่า ไม่มีกฎข้อไหนเกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้

ที่ถูกต้อง แต่ต้องช่วยด้วยความสุภาพ และให้ระวังให้ดี เพราะไม่อย่างนั้นตัวคุณเองก็อาจจะถูกล้อลงให้หลงไปทำบาปได้ เหมือนกัน 2 ให้แบ่งเบามาระซึ่งกันและกัน เมื่อคุณทำอย่างนั้น คุณก็ได้ทำตามกฎของพระคริสต์จริง ๆ 3 ถ้าใครคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่น ทงๆที่ไม่จริง เขาก็หลอกตัวเอง 4 ให้แต่ละคนสำรวจการทำงานของตน จะได้ภูมิใจในงานที่เขาทำ ไม่ต้องเที่ยวเอาไปเปรียบเทียบกับคนโน้นคนนี้ 5 ให้ต่างคนต่างรับผิดชอบภาระของตนเอง

อย่าหยุดทำดี

6 อย่าลืมแบ่งปันสิ่งที่ดีที่คุณมีให้คนที่สอนคุณเรื่องถ้อยคำของพระเจ้าด้วย 7 อย่าโง่งไปหน่อยเลย ไม่มีใครหลอกพระเจ้าได้หรอก ใครทว่านพีชอะไรลงไป ก็ต้องเก็บเกี่ยวผลของพีชนั้น 8 คนที่ทว่านเพื่อกิเลสตัณหาของสันดาน ก็เก็บเกี่ยวความพินาศ ส่วนคนที่ทว่านเพื่อเอาใจพระวิญญูณ ก็เก็บเกี่ยวชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไปจากพระวิญญูณนั้น 9 อย่าเพิ่งท้อแท้ในการทำดี เพราะเมื่อถึงเวลาที่เหมาะ คุณก็จะได้เก็บเกี่ยวผลจากการทำดีนั้น ถ้าไม่เลิกไปซะก่อนนะ 10 ดังนั้น เมื่อมีโอกาสก็ให้ทำดีกับทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับครอบครัวที่ไว้วางใจในพระเจ้า

เปาโลเขียนจดหมายจบ

11 ดูตัวหนังสือที่ใหญ่โตนี้สิ เป็นลายมือของผมเอง 12 คนพวกนั้นที่ยากได้หนา พยายามบังคับให้คุณทำพิธีชลิบ ก็เพราะเหตุผลแค่ข้อเดียวคือกลัวจะถูกคนยิวข่มเหงตอนประกาศเรื่องไม่กางเขนของพระคริสต์ ††† ขนาดพวกมันเองที่เข้าพิธีชลิบแล้ว ก็ยังไม่ทำตามกฎ แต่ที่พวกมันอยากให้คุณทำพิธีชลิบ ก็เพื่อจะไปได้ไม่โอ้อวดว่าพวกมันนั้นแน่ ที่ทำให้คุณเข้าพิธีชลิบได้ 14 ขอให้ผมอย่าได้โอ้อวดเรื่องอะไรเลย นอกจากเรื่องกางเขนของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเท่านั้น โลกนี้ก็ได้ตาย †† จากผมไปแล้ว และผมเองก็ได้ตายต่อโลกนี้ไปแล้วเหมือนกัน 15 จะทำหรือไม่ทำพิธีชลิบนั้น มันไม่ได้สำคัญอะไรเลย แต่สิ่งที่สำคัญคือ โลกใหม่ที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมา 16 ขอให้พระเจ้ามีความเมตตากรุณา และให้สันติสุขกับทุกคนที่ใช้ชีวิตตามกฎนี้ ผู้เป็นอิสราเอลแท้ๆของพระเจ้าด้วย

17 สุดท้ายนี้ ขอให้ใครมาสร้างปัญหาเพิ่มขึ้นให้กับผมอีกเลย บาดแผล ††† หัวตัวของผม ก็แสดงให้เห็นแล้วว่า ผมเป็นของพระคริสต์

18 พี่น้องครับ ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับจิตวิญญูณของพวกคุณด้วยเถิด อาเมน

†† ไม่กางเขนของพระคริสต์ เปาโลใช้ไม่กางเขน หมายถึงเรื่องความตายของพระคริสต์ที่ต้องชดใช้แทนความผิดบาปของมนุษย์ ††† ตาย หมายถึง “ถูกตรึงบนไม้กางเขน” ††† บาดแผล มีหลายครั้งที่เปาโลถูกผู้คนที่ต่อต้านเขาเขียนตี เพราะเขาสั่งสอนเรื่องเกี่ยวกับพระคริสต์ บาดแผลจึงเกิดจากการถูกเขียนตีนั้น

เอเฟซัส

คำนำ

เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวเอเฟซัสในขณะที่เขายังติดคุกอยู่ แต่ไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าที่ไหนและเมื่อไหร่ ใจความสำคัญของจดหมายฉบับนี้คือ แผนงานของพระเจ้าที่จะนำเอาคนทุกชาติมาอยู่ร่วมกันภายใต้กฎของพระคริสต์ เปาโลได้พยายามจูงใจให้พี่น้องคริสเตียนอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุข และใช้ชีวิตตามวัตถุประสงค์ที่พระเจ้ามีให้พวกเขา

1 จากเปาโล ศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ ตามความต้องการของพระเจ้า

ถึง คนทั้งหลายที่เป็นของพระเจ้า ที่ชื่อสัตย์ในพระเยซูคริสต์ ในเมืองเอเฟซัส[†]

2 ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับพวกคุณทุกคน

พระพรจากพระวิญญูณ

3 ขอสรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา พระองค์เป็นผู้ที่ได้ช่วยพรเรามากมายในโลกฝ่ายวิญญูณ โดยผ่านทางพระวิญญูณ เพราะเรามีส่วนในพระคริสต์ 4 พระเจ้ารักเรา พระองค์จึงเลือกเราผู้ที่มีส่วนในพระคริสต์ไว้ก่อนที่จะสร้างโลกนี้เสียอีก เพื่อเราจะได้เป็นคนของพระองค์และไม่มีที่ติดต่อหน้าพระองค์ 5 พระองค์กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่า จะรับเรามาเป็นลูกๆของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ นี่แหละเป็นความต้องการและความพอใจของพระองค์ 6 พระองค์ทำอย่างนั้นเพื่อเรา จะได้สรรเสริญพระบารมีของพระองค์ สำหรับความเมตตากรุณาของพระองค์ที่ให้กับเราเปล่าๆผ่านทางพระบุตรที่พระองค์รักมาก 7 พระเจ้าได้ปลดปล่อยพวกเราที่มีส่วนในพระคริสต์นั้นให้เป็นอิสระด้วยเลือดของพระองค์ และพระเจ้าได้ไถ่บาปของเรา เพราะความเมตตากรุณาอันมหัศจรรย์ของพระองค์ 8 พระเจ้าได้เมตตาเราอย่างเหลือล้น พร้อมกับให้สติปัญญาทุกอย่างและความเข้าใจอย่างถ่องแท้กับเรา 9 โดยที่พระองค์เต็มใจเปิดเผยแผนการลับที่อยู่ในใจของพระองค์ให้เรา รู้ เป็นแผนการลับที่พระองค์ตั้งใจจะให้สำเร็จในพระคริสต์ 10 แผนการลับนั้นคือ เมื่อเวลาอันเหมาะสมมาถึงแล้ว พระเจ้าก็ได้รวบรวมทุกสิ่งทั้งในสวรรค์และบนโลกมาไว้ในพระคริสต์

11 พระเจ้าเลือกเราผู้ที่มีส่วนในพระคริสต์ไว้แล้ว ให้เป็นคนของพระองค์ สิ่งนี้ถูกกำหนดไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ซึ่งก็เป็นไปตามความตั้งใจของพระเจ้า พระองค์ตั้งใจทำอะไร พระองค์ก็จะทำให้สำเร็จตามนั้น 12 พระองค์ตั้งใจให้เราผู้ที่มีความหวังในพระคริสต์ มีชีวิตอยู่เพื่อสรรเสริญพระบารมีของพระองค์ 13 พวกคุณก็มีส่วนในพระคริสต์เหมือนกัน พระองค์ประทับตราเป็นเจ้าของคุณแล้ว ด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ที่พระองค์ได้สัญญาไว้ พระองค์ทำอย่างนั้นตอนที่คุณได้ยินและเชื่อในถ้อยคำแห่งความจริง คือข่าวดีที่ทำให้คุณรอดนั้น 14 พระวิญญูณนี้ เป็นเครื่องมัดจางวดแรกสำหรับบรรดาของเรา และเป็นผู้ที่รับรองว่า พระเจ้าจะปลดปล่อยพวกเราผู้ที่เป็นของพระองค์นั้นให้เป็นอิสระ ทั้งหมดนี้ก็เพื่อเราจะได้สรรเสริญพระบารมีของพระองค์

คำอธิษฐานของเปาโล

15 ตั้งแต่ผมได้ยินเรื่องความเชื่อที่พวกคุณมีต่อพระเยซูเจ้า และความรักที่คุณมีให้กับทุกคนที่เป็นของพระเจ้า 16 เมื่อผมอธิษฐานก็ไม่เคยหยุดขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณเลย 17 ผมขอพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ของเรา คือพระบิดาผู้ยิ่งใหญ่ โปรดให้พระวิญญูณที่จะให้สติปัญญากับคุณ และเปิดเผยให้คุณรู้เรื่องของพระเจ้ามากขึ้น 18 ขอให้ตาใจของคุณสว่างไสวขึ้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าพระเจ้าเรียกให้คุณมาด้วยความหวังอะไร และรู้ด้วยว่ามรดกที่พระเจ้ามอบให้กับคนที่เป็นของพระองค์นั้น มันยิ่งใหญ่มหาศาลขนาดไหน 19 และให้คุณรู้จักด้วยว่า ฤทธิอำนาจที่พระเจ้าให้กับเราผู้ที่เชื่อมั่น ยิ่งใหญ่ขนาดไหน อย่างหาที่เปรียบไม่ได้ 20 เป็นฤทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ใช้ตอนที่พระองค์ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตายและให้นั่งอยู่ทางขวามือของพระองค์ในโลกฝ่ายวิญญูณนั้น 21 พระเจ้าได้ตั้งให้พระคริสต์อยู่เหนือผู้ครอบครอง ผู้มีสิทธิอำนาจ ผู้มีฤทธิ ผู้ครอบครองแผ่นดิน และเหนือตำแหน่งใดๆที่ตั้งขึ้นมาได้ ไม่ใช่แต่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่กำลังจะมาถึงด้วย 22 พระเจ้าวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของพระคริสต์ และพระองค์ตั้งพระคริสต์เป็นศีรษะเหนือทุกสิ่งเพื่อห่มประทุมของพระองค์ 23 ห่มประทุมนี้คือร่างกายของพระคริสต์ และห่มประทุมนี้เต็มเปี่ยมไปด้วยพระคริสต์ และพระคริสต์ทำให้ทุกสิ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยพระองค์

จากความตายไปสู่ชีวิต

2 เมื่อก่อนพวกคุณตายไปแล้วฝ่ายจิตวิญญูณ เพราะไม่เชื่อฟังพระเจ้าและทำบาป 2 พวกคุณเคยใช้ชีวิตตามทางชั่วของโลกนี้ ตามผู้มีอำนาจในย่านฟ้าอากาศซึ่งเป็นวิญญูณที่กำลังทำงานอยู่ภายในตัวของคนที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า 3 ครึ่งหนึ่งพวกเราทุกคนก็เคยใช้ชีวิตอย่างคนพวกนั้นเหมือนกัน คือชอบทำตามกิเลสตัณหาของตัวเอง ปล่อยตัวปล่อยใจไปตามกิเลสนั้น ซึ่งโดยสันดานของเราแล้ว เราก็สมควรที่จะถูกลงโทษเหมือนพวกเขานั้นแหละ

4 แต่พระเจ้าเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตากรุณา เพราะความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระองค์มีต่อเรา 5 พระองค์จึงให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ ทั้งๆที่เราเคยตายไปแล้ว เพราะไม่เชื่อฟัง (ที่พวกคุณรอดนั้น ก็เพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า) 6 พระเจ้าทำให้พวกเราฟื้นขึ้นจากความตายด้วยกันกับพระคริสต์ และให้เรา นั่งกับพระคริสต์บนบัลลังก์ในโลกฝ่ายวิญญูณ ก็เพราะเรามีส่วนในพระเยซูคริสต์ 7 พระเจ้าทำอย่างนั้น เพื่อแสดงให้เห็นว่าคุณรอดอยู่ได้ เห็นความเมตตากรุณาที่พระองค์ให้กับเรา เป็นความเมตตากรุณาอันมหัศจรรย์อย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะเรามีส่วนในพระเยซูคริสต์ 8 ที่พวกคุณรอดนั้นเป็นเพราะความเมตตากรุณาของพระเจ้า ผ่านมาทางความเชื่อของคุณ ไม่ได้มาจากตัว

[†] ในเมืองเอเฟซัส สำนักพระคัมภีร์ที่เก่าแก่บางฉบับไม่มีคำว่า "ในเมืองเอเฟซัส"

ของคุณเอง แต่เป็นของขวัญที่มาจากพระเจ้า 9 มันไม่ได้เป็นผลมาจากการทำงานของใคร เพื่อจะได้ไม่มีใครโอ้อวดได้ 10 เพราะเราเป็นผลงานของพระเจ้าที่พระองค์สร้างผ่านมาทางพระเยซูคริสต์ เพื่อให้เราทำสิ่งดีที่พระเจ้าได้เตรียมไว้ล่วงหน้าแล้วให้เราทำ

ความเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์

11 คุณไม่ได้เกิดมาเป็นคนยิว พวกคนยิวที่เรียกตัวเองว่า “พวกเข้าพิธีขลิบ” ก็ได้เรียกพวกคุณว่า “พวกไม่ได้เข้าพิธีขลิบ” 12 จำไว้ว่า ในตอนนั้น พวกคุณยังไม่มีพระคริสต์ ไม่ได้รวมอยู่ในชุมชนชาวอิสราเอล และไม่มีส่วนร่วมในข้อตกลงต่างๆที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ คุณใช้ชีวิตอยู่ในโลกนี้แบบไม่มีความหวัง และไม่มีพระเจ้า 13 เมื่อก่อนพวกคุณอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า แต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าได้นำคุณเข้ามาใกล้พระองค์ โดยเลือดของพระเยซูคริสต์ 14 พระคริสต์ทำให้เกิดสันติภาพขึ้นระหว่างเรา พระองค์ทำให้คนยิวและคนที่ไม่ใช่ยิวกลายเป็นพวกเดียวกัน และโดยความตายของพระองค์ พระองค์ได้ทำลายกำแพงแห่งความเกลียดชังที่แบ่งแยกเราลง 15 พระองค์ได้ล้มเลิกกฎเกณฑ์และกฎข้อปฏิบัติต่างๆของโมเสส เพื่อจะสร้างสันติภาพขึ้นมา ด้วยการนำเอาคนสองฝ่ายมาสร้างเป็นคนใหม่ขึ้นในพระองค์ 16 พระองค์ได้ทำลายความเป็นศัตรูกันของคนสองฝ่าย และทำให้เขากลับมาคืนดีกันกับพระเจ้าในกายเดียวกัน ผ่านทางความตายของพระคริสต์บนไม้กางเขน 17 ดังนั้นพระองค์จึงมาประกาศข่าวดีเรื่องสันติภาพนี้กับพวกที่อยู่ห่างไกลพระเจ้า (คือพวกคุณที่ไม่ใช่ยิว) และกับคนยิวที่อยู่ใกล้พระเจ้าด้วย 18 เพราะโดยทางพระคริสต์พวกเราทั้งสองฝ่าย ก็มีสิทธิที่จะเข้าใกล้ชิดพระบิดาผ่านทางพระวิญญาณองค์เดียวกัน

19 ผลที่ตามมาก็คือ พวกคุณไม่ได้เป็นคนแปลกหน้าและไม่ได้เป็นคนต่างดาวอีกต่อไปแล้ว แต่เป็นพลเมืองเดียวกันกับคนของพระเจ้า และเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าด้วย 20 พวกคุณคืออาคารที่พระเจ้าสร้างขึ้นมา รากฐานของอาคารนี้เป็นพวกศิษย์เอกของพระเยซู และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า และมีพระเยซูคริสต์เป็นหินก้อนที่สำคัญที่สุด 21 ในพระคริสต์นั้น ทุกส่วนของอาคารถูกเชื่อมต่อกันเข้าด้วยกัน และเจริญขึ้นเป็นวิหารศักดิ์สิทธิ์ให้กับองค์เจ้าชีวิต 22 ในพระคริสต์นั้น พวกคุณกำลังถูกก่อสร้างขึ้นมาด้วยกันกับคนอื่นๆให้เป็นที่อยู่ของพระวิญญาณของพระเจ้า

หน้าที่การงานของเปาโลเพื่อคนที่ไม่ใช่ยิว

3 นี่เป็นเหตุที่ผมอธิษฐานเพื่อพวกคุณ ผมเองเปาโลเป็นนักโทษเพราะรับใช้พระเยซูคริสต์และพวกคุณที่ไม่ใช่คนยิว 2 พวกคุณคงรู้แล้วว่าพระเจ้าได้มอบหมายงานนี้ให้กับผม เพื่อช่วยเหลือพวกคุณ 3 พระเจ้าเปิดเผยแผนการลับของพระองค์ให้ผมรู้ ตามที่ผมเขียนมาแล้วอย่างย่อๆ 4 ถ้าคุณอ่านแล้ว คุณก็จะรู้ว่าผมเข้าใจเรื่องแผนการลับของพระคริสต์ขนาดไหน 5 ในสมัยก่อน พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยแผนการลับนี้ให้ใครรู้ แต่ในสมัยนี้พระองค์ได้เปิดเผยแผนการลับนี้ ผ่านทางพระวิญญาณให้กับคนเหล่านั้นที่ถูกอุทิศไว้ให้เป็นศิษย์เอกของพระคริสต์และให้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า 6 แผนการลับนี้คือ คนที่ไม่ใช่ยิวจะได้รับมรดกร่วมกันกับคนยิว เป็นอวัยวะในร่างกายเดียวกัน มีส่วนร่วมในคำสัญญาที่พระเจ้าทำไว้ในพระเยซูคริสต์ ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นได้เพราะข่าวดีที่ประกาศอยู่นี้

7 ผมมาเป็นผู้รับใช้ในการประกาศข่าวดีนั้น งานนี้เป็นของขวัญที่พระเจ้ามอบให้กับผม ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ 8 ถึงแม้ว่าผมจะเป็นคนเล็กน้อยกว่าคนที่เล็กน้อยที่สุดในหมู่คนที่รับใช้พระเจ้า แต่พระเจ้าก็ยังมอบพระพรนี้ให้กับผมคือให้ผมประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิวเรื่องความมั่งคั่งของพระคริสต์ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์ใจ 9 ทำให้ทุกคนเห็นชัดเจนถึงแผนการลับนี้ที่

พระเจ้าผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างได้เก็บซ่อนไว้ตั้งแต่สร้างโลกมา 10 พระเจ้าเก็บซ่อนแผนการลับนี้ไว้เพื่อว่าตอนนี้พระองค์จะได้ใช้หมู่ประชุมของพระองค์เปิดเผยสติปัญญาอันหลากหลายของพระองค์ให้กับพวกผู้ครอบครอง และพวกผู้มีอำนาจในโลกฝ่ายวิญญาณ 11 พระองค์ทำอย่างนี้ตามจุดประสงค์ที่อยู่ในใจของพระองค์ตั้งแต่แรกมา และเรื่องนี้พระองค์ก็ได้ทำให้สำเร็จในพระเยซูคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเรา 12 พวกเราที่มีส่วนในพระเยซูคริสต์ กล้าและมีความมั่นใจที่จะเข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้า เพราะเราไว้วางใจในพระคริสต์ 13 ผมอธิษฐานขอให้คุณไม่ท้อแท้ เพราะเห็นผมต้องเดือดร้อน ที่ผมเดือดร้อนก็เพื่อประโยชน์ของพวกคุณ เพื่อที่พวกคุณจะได้รับศักดิ์ศรีด้วย

ความรักของพระคริสต์

14 นี่เป็นเหตุที่ผมได้คุกเข่าลงอธิษฐานต่อหน้าพระบิดา 15 คำว่า “ครอบครัว” † แม้จะในสวรรค์ หรือบนแผ่นดินโลก ก็มาจากคำว่า “พระบิดา” นี้แหละ 16 ขอให้พระเจ้าที่มีองค์มหาศาล ช่วยให้พวกคุณมีพลังใจที่เข้มแข็งผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ 17 ขอให้พระคริสต์ตั้งมั่นคงอยู่ในใจของคุณเพราะคุณไว้วางใจในพระองค์ ขอให้ลงรากลึกมั่นคงในความรัก 18 ผมอธิษฐานให้พวกคุณและคนที่เป็นของพระเจ้าทุกคนสามารถเข้าใจว่า ความรักที่พระคริสต์มีต่อเรานั้นมันกว้าง ยาว สูง และลึกขนาดไหน 19 ขอให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ ที่เกินกว่าจะเข้าใจได้ เพื่อคุณจะได้เติมไปด้วยความบริบูรณ์ของพระเจ้า

20 พระเจ้าสามารถทำได้ทุกสิ่งมากกว่าที่เราจะขอหรือคิดได้ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ที่กำลังทำงานอยู่ในตัวเรา 21 ขอให้พระเจ้าได้รับเกียรติทั้งจากหมู่ประชุมของพระองค์ และจากพระเยซูคริสต์ทุกยุคทุกสมัยตลอดไป อาเมน

ร่างเดียวกัน

4 ในฐานะที่ผมเป็นนักโทษเพราะเห็นแก่องค์เจ้าชีวิต ผมขออ้อนวอนให้พวกคุณใช้ชีวิตให้สมกับที่พระเจ้าได้เรียกคุณมา 2 คือให้สภาพอ่อนน้อมอยู่เสมอ รวมทั้งให้ใจเย็นๆและอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก 3 ให้พยายามสุดความสามารถที่จะรักษาความเป็นหนึ่งใจเดียวกันที่ได้รับจากพระวิญญาณ ด้วยการใช้นิสัยเป็นเชือกผูกมัดพวกคุณไว้ด้วยกัน 4 มีเพียงกายเดียวและพระวิญญาณเดียว เหมือนที่พระเจ้าเรียกพวกคุณมาให้มีความหวังเดียว 5 มีองค์เจ้าชีวิตองค์เดียว ความเชื่อเดียว พิธีจุ่มน้ำเดียว 6 และมีพระเจ้าองค์เดียว ผู้เป็นพระบิดาของทุกสิ่ง อยู่เหนือทุกสิ่ง อยู่ทั่วทุกสิ่ง และอยู่ในทุกสิ่ง

7 พวกเราแต่ละคนได้รับของขวัญต่างๆตามความเมตตาของพระคริสต์ 8 นั่นเป็นเหตุที่พระคัมภีร์ถึงได้พูดว่า

“เมื่อพระองค์ขึ้นไปอยู่ที่สูง พระองค์ก็เอาเชลยสงครามไปด้วยและพระองค์ก็ได้แจกของขวัญให้กับมนุษย์” ††

9 ที่พูดว่า “พระองค์ขึ้นไป” ก็แสดงว่าพระองค์เคยลงมาที่โลกเบื้องล่างนี้ 10 พระองค์ที่ลงมาก็เป็นองค์เดียวกับที่ขึ้นไปสูงกว่าสวรรค์ทั้งปวง เพื่อพระองค์จะได้เติมไปด้วยทุกสิ่งทุกอย่าง 11 พระเยซูได้แจกของขวัญคือ พวกศิษย์เอกของพระองค์ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า พวกผู้ประกาศข่าวดีและพวกผู้เลี้ยงที่สอน 12 เพื่อคนพวกนี้ จะได้เตรียมคนของพระเจ้าให้สามารถทำงานรับใช้ ซึ่งจะเสริมสร้างกายของพระคริสต์ให้แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ 13 จนกว่าพวกเราทั้งหมดจะเป็นหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อ และในความรู้เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า แล้วเราจะได้โตเป็นผู้ใหญ่เต็มที คือเป็นเหมือนกับพระคริสต์ทุกประการ

+ ครอบครัว เป็นการเล่นคำของเปาโล เพราะในภาษากรีก คำว่า “ครอบครัว” กับคำว่า “บิดา” มาจากรากศัพท์เดียวกัน †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 68:18

14 ทั้งนี้ก็เพื่อเราจะได้ไม่เป็นเหมือนเด็กเล็กอีกต่อไป หรือเหมือนคนลึนที่ถูกขัดไปขัดมา หรือถูกพัดไปทางโน้นที่ทางนี้ ด้วยคำสอนใหม่ๆ และด้วยเล่ห์เหลี่ยมและกลอุบายต่างๆ ของพวกผู้สอนเท็จ 15 แต่ให้พวกเราพูดความจริงด้วยความรัก และให้โตขึ้นเป็นเหมือนพระคริสต์ในทุกๆ ทาง พระคริสต์คือศิษย์ 16 ที่ร่างกายทุกส่วนต้องฟังพาและทั้งร่างกายยึดติดสนิทกันด้วยเส้นเอ็นทุกๆ เส้น เมื่ออวัยวะต่างๆ ทำหน้าที่ของมันเองแล้ว พระคริสต์ทำให้ร่างกายทั้งหมดเจริญเติบโตและแข็งแรงขึ้นด้วยความรัก

ชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ

17 ในฐานะตัวแทนขององค์เจ้าชีวิต ผมขอบอกคุณว่า ต่อจากนี้ไป อย่าใช้ชีวิตเหมือนกับคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า ที่คิดแต่เรื่องไร้สาระ 18 ความคิดของเขามัวไปเพราะความงัวเงลาและจิตใจที่ตื้อตันทำให้เขาถูกแยกออกจากชีวิตที่มาจากพระเจ้า 19 พวกเขาไม่มีความละเอียดรอบคอบอีกแล้ว บูลอยตัวมัวเมาในกาม ทำเรื่องไม่บริสุทธิ์ทุกอย่างโดยไม่ยับยั้งชั่งใจ 20 แต่การใช้ชีวิตแบบนี้ไม่เหมือนกับการใช้ชีวิตกับพระคริสต์อย่างที่คุณเรียนรู้จากพวกเรา 21 จริงๆ แล้ว คุณเคยได้ยินเรื่องของพระองค์และได้รับคำสอนเกี่ยวกับพระองค์ สิ่งที่คุณเรียนรู้มานั้นสอดคล้องกับความจริงที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระเยซู 22 คำสอนนั้นบอกให้พวกคุณกำจัดตัวตนเก่าๆ ที่ถูกตัดหน้าทิ้งให้หลงและเสื่อมไป 23 คำสอนนั้นยังสอนให้คุณยอมให้พระเจ้าสร้างความคิดและจิตใจของคุณขึ้นมาใหม่ 24 คำสอนนี้ยังบอกอีกว่าให้สวมคนใหม่ใหม่ที่พระเจ้าสร้างขึ้นมาเป็นเหมือนพระองค์ เพื่อจะได้มีชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ เป็นชีวิตที่บริสุทธิ์ ตามความจริงที่เราสอนนั้น

25 ถ้าอย่างนั้น ให้เลิกพูดโกหกซะ "ให้ต่างคนต่างพูดความจริงต่อเพื่อนของตน" † เพราะพวกเราเป็นอวัยวะในร่างกายเดียวกัน 26 "ถ้าโกรธ ก็อย่าทำบาป" †† ควรกำจัดความโกรธนั้นให้หมดไปก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน 27 อย่าเปิดโอกาสให้มารเอาชนะพวกคุณได้ 28 คนที่เคยขโมยมาก่อน ก็ให้เลิกขโมยซะ แล้วหันมาทำงาน ใช้มือทำสิ่งที่มีประโยชน์ เพื่อจะได้มีสิ่งของไว้แจกคนที่ขัดสน 29 อย่าพูดคำหยาบคายเลย แต่ให้พูดในสิ่งที่ดี เพื่อจะได้ให้กำลังใจกับคนที่ต้องการ เพื่อมันจะได้เป็นประโยชน์กับคนที่ได้ยิน 30 อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียใจ พระเจ้าได้เอาพระวิญญาณนี้มาประทับตราพวกคุณไว้ เพื่อแสดงว่าคุณเป็นของพระเจ้า และเพื่อรับรองว่าพระเจ้าจะปลดปล่อยให้คุณเป็นอิสระในวันนั้น ††† กำจัดสิ่งเหล่านี้ให้หมดสิ้นไปจากหมู่พวกคุณ คือความขมขื่นทั้งหมด ความโกรธแค้น การทะเลาะวิวาท และการใส่ร้ายป้ายสี รวมถึงความชั่วทุกชนิด 32 ให้เมตตาต่อกัน เห็นอกเห็นใจกัน และอภัยให้กันและกันเหมือนกับที่พระเจ้าได้อภัยให้กับคุณผ่านทางพระคริสต์

5 ในฐานะที่เป็นลูกที่รักของพระเจ้า ก็ให้เลียนแบบพระองค์ 2 ให้ใช้ชีวิตด้วยความรัก เหมือนกับที่พระคริสต์รักเราด้วยพระองค์ได้สละชีวิตเพื่อเรา เป็นเหมือนเครื่องถ้วย และเครื่องบูชาที่หอมหวานให้กับพระเจ้า

3 เรื่องความผิดบาปทางเพศ เรื่องลามกทุกอย่าง หรือความมกมากในกาม แม้แต่จะพูดถึงก็อย่าเลย เพราะมันไม่เหมาะกับคนที่ เป็นของพระเจ้า 4 รวมทั้งการพูดจาดูหมิ่นกายไร้สาระไม่เป็นเรื่อง หรือพูดตลกมาก ก็ไม่เหมาะสมทั้งนั้น แต่ควรจะพูดขอบคุณ พระเจ้าดีกว่า 5 ให้พวกคุณรู้ว่าไว้อย่างไรที่ทุกคนที่ทำผิดบาปทางเพศ ไม่บริสุทธิ์ หรือมกมากในกาม † ซึ่งเป็นการบูชารูปเคารพ จะไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้า

† อ้างจากหนังสือ เตคารยาห์ 8:16 †† อ้างจากหนังสือ สดุดี 4:4 (ฉบับแปลกรีกโบราณ) ††† วันนั้น วันที่พระคริสต์จะมาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนำคนที่เชื่อทั้งหมดไปอยู่ร่วมกับพระองค์ ††† มกมากในกาม คำนี้อาจจะหมายถึง โลกก็ได้

6 อย่าให้ใครมาหลอกลวงพวกคุณด้วยคำพูดที่เหลวไหล เพราะเรื่องอย่างนี้แหละที่ทำให้พระเจ้าลงโทษคนพวกนั้นที่ไม่เชื่อฟัง 7 เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว ก็อย่าไปมีส่วนร่วมกับคนพวกนั้นเลย 8 เมื่อก่อนนี้พวกคุณเคยเป็นความมืด แต่เดี๋ยวนี้เป็นความสว่างแล้ว เพราะมีส่วนในองค์เจ้าชีวิต อย่างนั้นก็ให้ใช้ชีวิตให้สมกับที่เป็นลูกของความสว่างนั้น 9 (เพราะผลของความสว่างคือความดีทุกอย่าง ชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ และการพูดความจริง) 10 ให้พยายามค้นหาว่าองค์เจ้าชีวิตชอบใจอะไรบ้าง 11 อย่ามีส่วนกับการกระทำต่างๆ ของความมืดที่ไร้ประโยชน์นั้น แต่ให้ชีวิตบริสุทธิ์ของพวกคุณเปิดโปงเรื่องพวกนั้นออกมาดีกว่า 12 เพราะแม้แต่จะพูดถึงเรื่องลับๆ ที่พวกเขาทำกัน ก็ยังน่าละอายเลย 13 แต่ความสว่างนั้น ทำให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างชัดเจน 14 เพราะความสว่างจะทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีนัยสงนกลายเป็นความสว่างไปด้วย นั่นเป็นเหตุที่มีคำพูดว่า

"ตื่นได้แล้ว เจ้าที่หลับอยู่
ลุกขึ้นมาจากความตายสิ
แล้วพระคริสต์จะส่องสว่างใส่เจ้า"

15 ถ้าอย่างนั้น ระวังให้ดีว่าพวกคุณใช้ชีวิตอย่างไร อย่าเป็นเหมือนคนโง่ แต่ให้เป็นเหมือนคนฉลาด 16 ให้จวดยโอกาสที่จะทำดี เพราะทุกวันนี้มีแต่ความชั่วร้าย 17 ฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่ แต่ให้เข้าใจว่าองค์เจ้าชีวิตต้องการให้คุณทำอะไร 18 อย่าเมาเหล้าองุ่น มันจะทำให้คุณเสียคนได้ แต่ให้เต็มไปด้วยพระวิญญาณดีกว่า 19 คือร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงจากพระวิญญาณให้กันและกัน และให้ร้องเพลงสรรเสริญองค์เจ้าชีวิตจากใจ 20 และขอบคุณพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเราเสมอสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง ในฐานะเป็นคนของพระเยซูคริสต์เจ้า †

สามีกับภรรยา

21 ให้ยินยอมซึ่งกันและกัน เพราะยำเกรงพระคริสต์ 22 พวกคุณที่เป็นภรรยา ให้ยินยอมสามี เหมือนที่ยินยอมองค์เจ้าชีวิต 23 เพราะสามีคือศิษย์ของภรรยา เหมือนกับที่พระคริสต์เป็นศิษย์ของหมู่ประชุม คือพระองค์เองเป็นผู้ช่วยให้รอดของร่างกาย 24 แต่หมู่ประชุมยินยอมพระคริสต์อย่างไร ภรรยาก็ควร จะยินยอมสามีของตนในทุกเรื่องอย่างนั้นด้วย

25 พวกคุณที่เป็นสามี ให้รักภรรยาของตนเหมือนกับที่พระคริสต์รักหมู่ประชุมของพระองค์ และได้สละพระองค์เองเพื่อประโยชน์ของหมู่ประชุม 26 ที่พระคริสต์ทำอย่างนี้ก็เพื่อชำระล้างหมู่ประชุมของพระองค์ ให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำและถ้อยคำของพระองค์ 27 เพื่อพระองค์จะได้มอบหมู่ประชุมที่สง่างามให้กับพระองค์เอง เป็นเจ้าสาวที่ไม่มีตำหนิ ริ้วรอย หรือความบกพร่องอะไรเลย แต่จะบริสุทธิ์หมดจดทุกอย่าง 28 สามีก็เหมือนกัน ควรจะรักภรรยาของตนเหมือนกับรักร่างกายของตนเอง คนที่รักภรรยาก็รักตัวเองนั่นแหละ 29 เพราะไม่มีใครหรอกที่เกลียดร่างกายของตนเอง มีแต่จะเลี้ยงดูและเอาใจใส่ เหมือนกับที่พระคริสต์เลี้ยงดูและเอาใจใส่หมู่ประชุมของพระองค์ 30 เพราะเราเป็นอวัยวะในร่างกายของพระองค์ 31 เหมือนกับที่พระคัมภีร์พูดเอาไว้ว่า "ตั้งนั้นผู้ชายจะจากพ่อและแม่ของเขา ไปเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของตน และเขาทั้งสองจะเป็นร่างกายเดียวกัน" †††2 เรื่องนี้เป็นเรื่องลึกลับมาก และผมเอาเรื่องนี้มาเปรียบเทียบกับสายสัมพันธ์ระหว่างพระคริสต์กับหมู่ประชุมของพระองค์ 33 อย่างไรก็ตาม พวกคุณแต่ละคน ต้องรักภรรยาของตน เหมือนกับรักตนเอง ส่วนภรรยาจะต้องเคารพสามีของตน

††† ในฐานะเป็นคนของพระเยซูคริสต์เจ้า หรือแปลตรงๆ ได้ว่า ในนามของพระเยซูคริสต์เจ้า ††† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:24

ลูกกับพ่อแม่

6 พวกคุณที่เป็นลูกๆ ต้องเชื่อฟังพ่อแม่ของตน ในฐานะที่คุณมีส่วนในองค์เจ้าชีวิต เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง 2 กฎที่ว่า "ให้เกียรติพ่อแม่ของตน" † นี้เป็นกฎข้อแรกที่มีคำสั่งญาฟ่งมาด้วย 3 "คือคุณจะต้องเจริญรุ่งเรืองในทุกสิ่ง และอายุยืนยาวในแผ่นดินนี้" ††

4 พวกคุณที่เป็นพ่อ อย่าย่ำยู่ลูกของตนให้โกรธ แต่ให้เลี้ยงดูเขาด้วยการอบรมสั่งสอน และเตือนสติตามแนวทางขององค์เจ้าชีวิต

ทาสกับเจ้านาย

5 พวกคุณที่เป็นทาส ต้องเชื่อฟังเจ้านายฝ่ายโลกนี้ ควรเกรงกลัวจนตัวสั่นด้วยความจริงใจ เหมือนที่ทำได้กับพระคริสต์ 6 อย่าทำเป็นขยันแค่ต่อหน้าเมื่อมีคนมองเพื่อประจบสอพลอ แต่ควรจะทำงานเหมือนกับเป็นทาสของพระคริสต์ ที่เต็มใจทำตามความต้องการของพระเจ้า 7 ให้เต็มใจรับใช้เหมือนกับที่ทำต่อองค์เจ้าชีวิตไม่ใช่ต่อมนุษย์ 8 จำไว้ว่า ไม่ว่าคุณจะเป็นทาสหรือเป็นคนอิสระก็ตาม ถ้าทำความดีก็จะได้รับสิ่งตอบแทนจากองค์เจ้าชีวิต

9 ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นเจ้านายอย่าได้ข่มขู่ทาสของตน จำไว้ว่าเจ้านายของคุณและของเขาก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ก็ไม่ล่าเอียงเข้าข้างใคร

จงสวมชุดเกราะของพระเจ้า

10 ชุดทำยนี้ ขอให้เข้มแข็งในองค์เจ้าชีวิต และในฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ 11 สวมชุดเกราะที่พระเจ้ามอบให้อย่างเต็มยศ แล้วพวกคุณจะสามารถยืนขึ้นต่อสู้แผนการของมารร้าย

† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16 †† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:12; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:16

12 เพราะพวกเราไม่ได้ต่อสู้กับมนุษย์ แต่ต่อสู้กับพวกผู้ครอบครอง พวกผู้มีอำนาจ ต่อสู้กับพวกเทพเจ้าที่ครองโลกมืดนี้ และต่อสู้กับพวกวิญญาณชั่วร้ายในโลกฝ่ายวิญญาณ 13 เพราะอย่างนี้ ให้สวมชุดเกราะที่พระเจ้ามอบให้อย่างเต็มยศ เพื่อคุณจะสามารถยืนหยัดได้เมื่อวันอันชั่วร้ายมาถึง และเมื่อทุกอย่างจบสิ้นแล้ว พวกคุณก็ยังคงยืนหยัดต่อไปได้ 14 ดังนั้นให้ยืนหยัดไว้ เอาความจริงรัดเอาไว้เหมือนเข็มขัด เอาชีวิตที่พระเจ้าชอบใจมาสวมเป็นเกราะป้องกันอก 15 เอาใจที่พร้อมจะประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขมาสวมเป็นรองเท้า 16 นอกจากนี้แล้ว ให้เอาความเชื่อเป็นโล่ ที่พวกคุณจะใช้กันลูกธนูไฟทั้งหมดที่มารร้ายยิงเข้าใส่ 17 ให้เอาความรอดเป็นหมวกเหล็ก และให้ถือดาบของพระวิญญาณ ซึ่งก็คือถ้อยคำของพระเจ้า 18 ในทุกโอกาสและทุกเรื่องที่คุณอธิษฐานหรือขอร้อง ก็ให้อธิษฐานด้วยความช่วยเหลือของพระวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ ให้ตื่นตัวและอธิษฐานตลอดเวลาสำหรับทุกคนที่เป็นของพระเจ้า

19 ให้อธิษฐานเผื่อผมด้วย เพื่อเมื่อเวลาที่ผมเปิดปากพูด พระเจ้าจะให้คำพูดกับผม เพื่อผมจะได้เปิดเผยเรื่องลึกซึ้งของข่าวดีนี้อย่างกล้าหาญ 20 ผมก็เป็นทูตของพระเจ้าที่กำลังประกาศข่าวดีนี้อยู่ในคุก ช่วยอธิษฐานให้ผมกล้าที่จะประกาศข่าวดีนี้ ตามที่ผมควรจะทำด้วย

คำอวยพรสุดท้าย

21 ทิดักัส ที่เป็นพี่น้องที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ขององค์เจ้าชีวิต จะเล่าเรื่องทั้งหมดของผมให้คุณฟังว่าเป็นอย่างไรบ้าง และทำอะไรรออยู่ 22 ผมส่งเขามาเพื่อคุณจะได้รู้ข่าวคราวของเรา และเพื่อเขาจะได้ให้กำลังใจคุณด้วย

23 ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ให้สันติสุข ความรักและความเชื่อกับพวกคุณ 24 ขอให้พระเจ้าให้ความเมตตา กรุณา กับพวกคุณทุกคนที่รักพระเยซูคริสต์เจ้าของเราอย่างไม่เสื่อมคลาย

ฟิลิปปี

คำนำ

เปาโลได้เขียนจดหมายถึงชาวฟิลิปปีจากในคุก ซึ่งอาจจะเป็นคุกที่กรุงโรม ในขณะที่เปาโลมีปัญหาหลายอย่าง แต่เขาก็ยังคงไว้วางใจในพระเจ้า จดหมายฉบับนี้จึงแสดงให้เห็นถึงความมั่นใจ และความชื่นชมยินดีที่เขามีในองค์เจ้าชีวิตและชาวฟิลิปปี เปาโลได้เขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นเพื่อหนุนใจชาวฟิลิปปีให้เป็นนำหนึ่งใจเดียวกัน และขอบคุณพวกเขาที่ส่งเงินมาช่วย

1 จากเปาโลและทิโมธี พวกทาสของพระเยซูคริสต์ ถึงคนของพระเจ้าทุกคนที่มีส่วนร่วมในพระเยซูคริสต์ในเมืองฟิลิปปี รวมทั้งพวกผู้ดูแล และพวกผู้รับใช้พิเศษ[†]
2 ผมขอพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตาและให้สันติสุขกับพวกคุณด้วยเถิด

คำอธิษฐานของเปาโล

3 ผมขอบคุณพระเจ้าของผมทุกครั้งที่ผมคิดถึงพวกคุณ 4 ผมดีใจตลอดเวลาที่ผมอธิษฐานขอพระเจ้าให้กับคุณทุกคน 5 ผมดีใจเพราะพวกคุณได้ร่วมประกาศข่าวดีกับผม ตั้งแต่วันแรกที่ผมเชื่อจนถึงเดี๋ยวนี้ 6 พระเจ้าได้เริ่มต้นการงานที่ดีในพวกคุณ และผมแน่ใจว่าพระองค์จะทำงานนี้ต่อไปจนกว่าจะสำเร็จในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมา

7 สมควรแล้วที่ผมจะคิดอย่างนี้กับพวกคุณทุกคน เพราะคุณอยู่ในใจผม เพราะคุณคอยสนับสนุนงานของพระเจ้าที่พระองค์ให้ผมทำ ทั้งเวลาที่ผมติดคุกอยู่และเวลาที่ผมแก้ตัวเพื่อพระองค์ และพิสูจน์ความจริงเกี่ยวกับข่าวดีนี้ 8 พระเจ้าเป็นพยานได้ ผมคิดถึงพวกคุณทุกคนมากๆ ผมรักคุณเหมือนกับที่พระเยซูคริสต์รักคุณ

9 ผมอธิษฐานขอพระเจ้าให้คุณมีความรักอย่างเปี่ยมล้น ด้วยความรู้ที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และเข้าใจว่าจะทำอย่างไรในทุกๆสถานการณ์ 10 เพื่อคุณจะได้เลือกทำในสิ่งที่ดีที่สุด และจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ ไม่มีความผิดบาปในวันที่พระคริสต์กลับมา 11 คุณจะได้เต็มไปด้วยความดีงามที่มาจากฤทธิ์อำนาจที่พระเยซูคริสต์ให้ทั้งหมดนี้ก็เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติและคำสรรเสริญ

ปัญหาของเปาโลในการประกาศ

12 ที่นี้ห้องครัว ผมอยากให้คุณรู้ว่าเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นกับผมนี้ ความจริงแล้วได้ช่วยทำให้ข่าวดีแพร่กระจายออกไปอย่างกว้างขวางมากขึ้น 13 ตอนนี ทหารรักษาวังของจักรพรรดิโรมัน รวมทั้งคนอื่นๆทุกคนที่รู้ว่าผมถูกล่ามโซ่อยู่นี้ก็เพื่อพระคริสต์ 14 นอกจากนั้นการที่ผมติดคุกทำให้พี่น้องส่วนใหญ่ที่นี้ฟังความช่วยเหลือขององค์เจ้าชีวิตมากขึ้น พวกเขาเฝ้าใฝ่ใจมากขึ้นที่จะประกาศเรื่องพระคริสต์อย่างไม่กลัวใคร

15 จริงอยู่บางคนประกาศเรื่องของพระคริสต์ เพราะอิจฉาและอยากชิงดีชิงเด่น แต่ก็มีคนประกาศเพราะความหวังดีด้วยเหมือนกัน 16 พวกแรกนั้นประกาศเพราะอยากชิงดีชิงเด่นกับผม และเพราะมีความตั้งใจที่ไม่ดี คือพวกเขาคิดว่าจะเพิ่มความทุกข์ให้กับผมในระหว่างที่ผมยังติดคุกอยู่ แต่คนอื่นๆนั้นประกาศ

เพราะความรัก พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าให้ผมอยู่ที่นี้เพื่อปกป้องชาวดีอันนั้น

18 อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะทำเพราะมีแรงจูงใจที่ผิดหรือทำเพราะหวังดี สิ่งที่สำคัญที่สุด คือเรื่องพระคริสต์ก็ได้ประกาศออกไปอยู่ดี ซึ่งทำให้ผมดีใจ ใช่แล้ว ผมจะยังดีใจต่อไปอีก 19 เพราะรู้ว่าทุกอย่างที่ได้เกิดขึ้นกับผมนี้จะนำผมไปถึงความรอดโดยคำอธิษฐานของคุณและโดยพระวิญญานของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าได้ให้กับผม 20 ซึ่งตรงกับสิ่งที่ผมคาดหวังอย่างยิ่งว่า ผมจะไม่ต้องอับอายในเรื่องอะไรเลย แต่จะกล้าหาญมาก (เหมือนกับที่เคยกล้าหาญมาตลอด) และพระเยซูคริสต์จะได้รับเกียรติเพราะตัวผม ไม่ว่าผมจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือจะตายก็ตาม 21 ในความคิดของผม จะอยู่ที่อยู่เพื่อพระคริสต์ ถ้าจะตายก็ถือว่าได้กำไร⁺⁺ แต่ถ้ายังมีชีวิตอยู่ต่อไป ผมก็จะทำงานให้เป็นประโยชน์ ผมก็เลยไม่รู้ว่าจะเลือกอะไรดี 23 สองทางนี้มันเลือกยากมาก จริงๆแล้วผมอยากตายและไปอยู่กับพระคริสต์ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ดีกว่ามาก 24 แต่มันจะดีกว่าสำหรับพวกคุณ ที่ผมจะอยู่ในร่างนี้ต่อไป 25 เมื่อผมมั่นใจอย่างนี้ ผมจึงรู้ว่าผมจะอยู่ต่อไปเพื่อช่วยคุณทุกคนให้เจริญขึ้นและมีความสุขกับความเชื่อที่อุดมมี 26 ดังนั้นคุณก็จะยกย่องพระเยซูคริสต์เพราะเรื่องของผม เมื่อผมกลับมาอยู่กับคุณอีกครึ่งหนึ่ง

27 แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ให้ตั้งใจที่จะใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสอดคล้องกับข่าวดีของพระคริสต์ แล้วไม่ว่าผมจะมาเจอคุณหรือแค่ได้ฟังข่าวคราวของคุณ ผมจะได้รู้ว่าคุณได้ตั้งมั่นคงอยู่ในพระวิญญานองค์เดียวกัน และได้ต่อสู้เป็นนำหนึ่งใจเดียวกันเพื่อความเชื่อที่เกิดมาจากข่าวดีนั้น 28 แล้วคุณก็จะไม่กลัวคนที่ต่อต้านคุณเลยสักนิดเดียว เพราะความเป็นหนึ่งเดียวและความกล้าของคุณ จะทำให้เห็นว่าพวกมันจะถูกทำลาย แต่พวกคุณจะได้รับ ความรอด ซึ่งทั้งหมดนี้มาจากพระเจ้า 29 ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะพระเจ้าไม่ได้ให้คุณมีสิทธิแค่มาเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น แต่ให้มาทนทุกข์เพื่อพระองค์ด้วย 30 ตอนนีพวกคุณกำลังต่อสู้ เหมือนกับที่คุณเคยเห็นผมต้องต่อสู้มาก่อน และยังได้ยินอีกว่าผมก็กำลังต่อสู้อยู่เดี๋ยวนี้ด้วย

เป็นหนึ่งเดียวกันและดูแลกันและกัน

2 ดังนั้น ถ้าพวกคุณได้รับกำลังใจเพราะมีส่วนร่วมกับพระคริสต์ ถ้าได้รับการปลอบใจจากความรัก ถ้าได้ใช้ชีวิตร่วมกันเพราะมีส่วนร่วมในพระวิญญาน และได้รับความรักใคร่เอ็นดูและความเห็นอกเห็นใจ

2 ผมก็ขอให้คุณทำสิ่งที่จะให้มีความสุขกับผมอย่างเต็มที่ คือการเป็นนำหนึ่งใจเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน เป็นใจเดียวกัน และไม่มีเป้าหมายเดียวกัน

[†] ผู้รับใช้พิเศษ คำนี้ส่วนใหญ่จะแปลว่า "ผู้รับใช้" แต่ในที่นี้ และในหนังสือโรม 16:1 และ 1 ทิโมธี 3:8-13 จะหมายถึง "ผู้ที่ได้รับการเลือกให้รับใช้หมู่ประมุขท้องถิ่นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง" ดูเพิ่มเติมได้จาก หนังสือกิจการ 6:1-6

⁺⁺ กัฬา ในที่นี้เปาโลพูดถึงการตายดีกว่าการมีชีวิตอยู่ เพราะว่าการตายจะทำให้เปาโลได้เข้าใกล้ชิดกับพระคริสต์มากยิ่งขึ้น

3 อย่าทำอะไรที่ชิงดีชิงเด่นกัน หรือเพราะหลงคิดว่าตัวเองเก่ง แต่ให้ถ่อมตัวลง และมองคนอื่นว่าสำคัญกว่าตัวเอง 4 อย่าให้ใครคิดเห็นแต่ประโยชน์ส่วนตัว แต่ให้คิดถึงประโยชน์ของคนอื่นด้วย

ตามแบบอย่างของพระเยซู

5 ใช้ชีวิตด้วยกัน โดยคิด ทำ และรู้สึกอย่างนี้ เช่นเดียวกันกับพระเยซูคริสต์⁶ คือถึงแม้พระองค์จะมีสภาพเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่ได้คิดที่จะใช้ความเท่าเทียมกับพระเจ้าของพระองค์เพื่อผลประโยชน์ของพระองค์เองเลย

7 แต่พระองค์ได้ทิ้งความเป็นตัวของพระองค์เองไปจนหมด คือยอมรับสภาพเป็นทาส และได้มาเกิดเป็นมนุษย์⁸ เมื่อพระองค์ได้มาปรากฏตัวในร่างมนุษย์แล้ว พระองค์ได้ถ่อมตัวของพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังพระเจ้าทุกอย่าง ถึงขนาดยอมตาย แม้กระทั่งต้องตายบนไม้กางเขน

9 พระเจ้าก็เลยยกพระเยซูขึ้นสูงที่สุด และยกย่องชื่อของพระองค์ให้ยิ่งใหญ่มากกว่าชื่อทั้งหมด¹⁰ เพื่อทุกคนที่อยู่ในสวรรค์ก็ดี ในโลกนี้ก็ดี หรือใต้โลกนี้ก็ดี จะได้คุกเข่าลงให้เกียรติกับพระเยซู¹¹ ทุกคนจะยอมรับว่า พระเยซูคริสต์คือองค์เจ้าชีวิต แล้วพระเจ้าพระบิดาก็จะได้รับเกียรติยศ

ให้เป็นอย่างที่เราต้องการ

12 เพื่อนๆที่รัก คุณก็เชื่อฟังเป็นอย่างดีมาตลอด ดังนั้นผมขอให้ทำงานหนักต่อไปด้วยใจที่เคารพและยำเกรงพระเจ้า จนกว่าคุณจะได้รับรางวัลความรอด ตอนนี้ผมอยากให้คุณทำอย่างนี้ต่อไป ไม่ใช่แค่ตอนที่ผมอยู่ด้วยเท่านั้น แต่โดยเฉพะอย่างยิ่งตอนที่ผมไม่ได้อยู่ด้วย¹³ คุณสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ เพราะเป็นพระเจ้าเองที่กำลังทำงานอยู่ในหมู่พวกคุณ พระองค์ทำให้คุณเต็มใจที่จะทำในสิ่งที่พระองค์ต้องการ และให้ฤทธิ์อำนาจกับคุณที่จะทำอย่างนั้นด้วย

14 ให้ทำทุกอย่างโดยไม่บ่นหรือเถียงกัน¹⁵ เพื่อพวกคุณจะได้ดี และบริสุทธิ์ จะได้เป็นลูกของพระเจ้าที่ไม่มีตำหนิเลย ทั้งๆที่คนรอบข้างคิดโกง และวิปริตผิดเพี้ยนไปหมดแล้ว แต่พวกคุณจะได้ส่องแสงอยู่ท่ามกลางพวกเขาเหมือนกับแสงสว่างต่างๆในที่อับทึบที่ส่องสว่างเข้ามาในโลกมืด¹⁶ ให้ทำทั้งหมดนี้ในขณะที่พวกคุณเสนอคำสอนให้ชีวิตกับพวกเขา เพื่อในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมา ผมจะได้ภูมิใจในตัวคุณ และจะได้เห็นชัดเจนว่าผมวิงวอนและทำงานสำเร็จ

17 ผมจะเปรียบเทียบความเชื่อของพวกคุณเป็นเหมือนสัตว์ที่ถูกเผาถวายให้กับพระเจ้าและเป็นการรับใช้พระองค์ ถ้าหากผมเป็นเหมือนเครื่องตีฆ้องที่ถูกรบกวนโดยเครื่องฆ้องของพวกคุณนั้น ผมก็ตั้งใจและดีใจกับพวกคุณทุกคน¹⁸ ในทำนองเดียวกัน พวกคุณทุกคนควรจะได้ตั้งใจและร่วมดีใจกับผมด้วย

ทิโมธีและเอปาฟโรดิตัส

19 เพราะพระเยซูเป็นองค์เจ้าชีวิต ผมคาดว่าผมจะได้ส่งทิโมธีไปหาพวกคุณเร็วๆนี้แน่นอน แล้วผมจะได้มีกำลังใจ เมื่อเขากลับมาเล่าเรื่องพวกคุณ²⁰ มีแต่ทิโมธีเท่านั้นที่มีความคิดเหมือนกับผมและสนใจในเรื่องทุกข์สุขของพวกคุณจริงๆ²¹ ส่วนคนอื่นที่อาจจะส่งมาได้ ก็สนใจแต่เรื่องของตัวเองมากกว่า ไม่ได้สนใจเรื่องของพระเยซูคริสต์²² คุณก็รู้อยู่แล้วว่านิสัยของทิโมธีนั้นเป็นอย่างไร และเขาได้รับใช้ในการประกาศข่าวดีด้วยกันกับผมเหมือนลูกช่วยพ่อ²³ ดังนั้น พอผมรู้ว่าเรื่องของผมที่นั่นจะเป็นอย่างไร ผมก็หวังที่จะได้ส่งทิโมธีไปหาพวกคุณทันที²⁴ ผมเชื่อว่าองค์เจ้าชีวิตจะเปิดโอกาสให้ผมได้มาเจอพวกคุณเร็วๆนี้เหมือนกัน

25 แต่ตอนนี้คิดว่าจำเป็นต้องส่งเอปาฟโรดิตัสกลับมาหาคุณก่อน เขาเป็นทั้งน้องชาย เพื่อนร่วมงาน และเพื่อนทหารของผม พวกคุณได้ส่งเขามาดูแลผมตอนที่ผมขาดแคลน²⁶ ผมส่งเขามาเพราะเขาอยากจะทำคุณมาก และเขาก็ทุ่มใจมากเพราะคุณได้ข่าวว่าเขาป่วย²⁷ ตอนนั้นเขาก็ป่วยหนักจริงๆจนเกือบจะตายอยู่แล้ว แต่พระเจ้าเมตตาเขา ซึ่งก็ถือว่าได้เมตตาผมด้วย เพื่อผมจะได้ไม่เป็นทุกข์มากเกินไป²⁸ ผมจึงตั้งใจจะส่งเขากลับไปหาคุณ เพื่อคุณจะได้ดีใจเมื่อเจอเขากลับ และตัวผมเองจะได้กังวลน้อยลง²⁹ ดังนั้นให้อาแขนต้อนรับเขาด้วยความยินดีอย่างยิ่ง เพราะเขามีส่วนร่วมในองค์เจ้าชีวิตเหมือนกัน และให้เกียรติกับเขาและทุกคนที่เป็นอย่างเขา³⁰ เพราะเขาเกือบจะตายจากงานที่เขาทำเพื่อพระคริสต์ เขาได้เสี่ยงชีวิตเพื่อรับใช้ผม ในเรื่องที่คุณเองก็ทำให้ผมไม่ได้

พระเยซูสำคัญที่สุด

3 สุดท้ายนี้ พี่น้องครับ ให้ชื่นชมยินดีในองค์เจ้าชีวิต ผมไม่เบื่อก่อนที่จะเขียนเรื่องเหล่านี้อีก และการเขียนซ้ำจะช่วยพวกคุณให้ยืนหยัดมั่นคง² ให้ระวังใ้อั้วพวคนั้น ระวังใ้อั้วพวกนั้นที่ทำชั่ว ระวังใ้อั้วพวกนั้นที่ชอบหันเหหนีคน³ เพราะเป็นพวกเรานี้แหละที่ได้รับพิธีขลิบที่แท้จริง เป็นพวกเรานี้แหละที่นมัสการด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเราอดพระเยซูคริสต์ ไม่ได้ฟังฝ่ายเนื้อหนังหรือสิ่งที่เรามี⁴ ทั้งๆที่ผมมีเหตุผลมากมายที่จะฟังสิ่งต่างๆพวกนี้ แต่ถ้าใครคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะไว้วางใจในสิ่งที่อยู่ภายนอกแล้วละก็ ผมเปาโล มีมากยิ่งขึ้นกว่าเขาเสียอีก⁵ คือผมได้เข้าพิธีขลิบตอนอายุได้แปดวัน ผมเป็นคนเชื้อชาติอิสราเอล มาจากเผ่าเบนยามิน เป็นชาวฮีบรูแท้ๆ เกิดจากพ่อแม่ชาวฮีบรู ในเรื่องศาสนา ผมอยู่ในกลุ่มที่เคร่งครัดที่สุด คือกลุ่มฟาริสี⁶ ผมร่อนรนมาถึงขนาดไปข่มเหงหมู่ประชุมของพระเจ้า ส่วนเรื่องการทำตามกฎของโมเสสนั้น ผมไม่เคยทำผิดเลย⁷ แต่เพราะเห็นแก่พระคริสต์ สิ่งต่างๆเหล่านี้ที่ครั้งหนึ่งผมถือว่ามีค่ามาก ตอนนี้ผมถือว่าไร้ค่าแล้ว⁸ ความจริงแล้ว ผมถือว่าทุกอย่างนั้นไร้ค่า เพราะเห็นแก่สิ่งที่มีค่ายิ่งกว่านั้นมากนัก คือการที่ได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของผม ผมยอมสูญเสียทุกอย่างเพื่อพระคริสต์ และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนขยะ เพื่อจะได้พระคริสต์⁹ ผมอยากจะมีสายสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าที่เกิดจากความซื่อสัตย์สุจริตของพระคริสต์¹⁰ มันไม่ได้ขึ้นอยู่กับกฎของโมเสส สายสัมพันธ์ที่ถูกต้องนี้มาจากพระเจ้า และขึ้นอยู่กับความเชื่อ¹⁰ ผมอยากจะมีสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระคริสต์ และฤทธิ์อำนาจอันเดียวกันที่ทำให้พระองค์ฟื้นคืนจากความตาย ผมอยาก่วมทุกข์กับพระองค์ และตายไปเหมือนพระองค์¹¹ เพื่อผมเองจะได้ฟื้นคืนจากความตายด้วย แต่จะฟื้นอย่างไรผมเองก็ยังไม่เข้าใจเหมือนกัน

พยายามให้ถึงเป้าหมาย

12 ไม่ใช่ว่าผมได้สิ่งเหล่านั้นแล้ว หรือถึงเป้าหมายแล้ว แต่ผมมุ่งหน้าไปอย่างแน่วแน่เพื่อให้ถึงเป้าหมายนั้น เพื่อจะได้คว้ารางวัลนั้นมาได้ เพราะนั่นเป็นสาเหตุที่พระเยซูคริสต์ได้คว้าผมมาไว้เป็นของพระองค์¹³ พี่น้องครับ ผมคิดว่าผมยังคงคว้ารางวัลนั้นมาได้ แต่สิ่งเดียวที่ผมทำอยู่ คือลืมเรื่องในอดีตเสียและเ็นมตัวไปข้างหน้า วิ่งตรงดิ่งเข้าสู่เส้นชัย เพื่อจะได้รับรางวัลที่พระเจ้าได้เรียกพวกเราที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ให้ขึ้นไปรับบนสวรรค์¹⁵ ขอให้พวกเราทุกคนที่เป็นผู้ใหญ่ผู้คิดแบบนี้ ถ้าหากบางเรื่องคุณไม่เห็นด้วย พระเจ้าก็จะเปิดเผยให้คุณเข้าใจเอง¹⁶ ขอเพียงแต่ว่า ให้เราใช้ชีวิตให้สอดคล้องถึงระดับของความเข้าใจที่เราเอื้อมถึงแล้ว

+ หันเหหนีคน คำนี้ในภาษากรีกออกเสียงคล้ายกับ "ขลิบ" แต่ศัพท์คำนี้หมายถึง "การตัดออกจนหมดสิ้น" ++ ความซื่อสัตย์สุจริตของพระคริสต์ หรือความไว้วางใจในพระคริสต์

17 พี่น้องที่รัก ให้เลียนแบบผม และให้จับตาดูคนพวกนั้นที่ทำตามแบบอย่างที่เราได้ให้ไว้กับคุณแล้ว 18 ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะมีคนจำนวนมากที่ทำตัวเป็นศัตรูกับไม้กางเขนของพระคริสต์ ผมพูดเรื่องนี้อย่างนี้หลายครั้งแล้ว เดียวนี้ก็ขอพูดอีกด้วยนำตา 19 ว่าคนพวกนั้นจะถูกทำลายไปในที่สุด พระเจ้าของเขาก็คือ ความอยากของปากท้องของเขาเอง และพวกเขาชอบคุยโวในสิ่งที่เขาควรจะต้องอาย และพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสิ่งของโลกนี้ 20 แต่บ้านเมืองแห่งๆของพวกเราอยู่บนสวรรค์ และเรากำลังรอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา คือพระเยซูคริสต์เจ้ากลับมาจากสวรรค์

21 พระองค์จะใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์เปลี่ยนร่างกายที่หน้าสมเพชของเรา ให้เป็นเหมือนร่างกายที่เต็มไปด้วยเกียรติยศอันสูงส่งของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจนี้เป็นฤทธิ์อันเดียวที่พระองค์ใช้ในการทำให้ทุกสิ่งมาอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์

สิ่งที่ต้องทำ

4 พี่น้องที่รัก ผมอยากเจอพวกคุณมาก ผมชื่นชมพวกคุณมาก คุณเป็นความภาคภูมิใจของผม ขอให้ตั้งมั่นคงในองค์เจ้าชีวิตเถิด

2 ผมได้ขอร้อง ยูโอเดีย กับ สินทิกเด ให้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในองค์เจ้าชีวิต

3 เพื่อนรัก น้องเป็นเพื่อนร่วมงาน ผม ขอร้องให้น้องไปช่วยผู้หญิงสองคนนี้ให้ดีขึ้น ทั้งสองคนนี้ได้ทำงานอย่างหนักในการประกาศข่าวดีร่วมกับผม พร้อมกับเคลเมนต์และเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆของผม ชื่อของคนเหล่านี้ได้จดไว้แล้วในหนังสือแห่งชีวิต †

4 ให้ชื่นชมยินดีในองค์เจ้าชีวิตตลอดเวลา ขออย่าอีกที ที่ให้ยินดีเถอะ

5 ขอให้ทุกคนได้เห็นถึงความสุภาพอ่อนโยนและความเมตตาปราณีของคุณ องค์เจ้าชีวิตกำลังจะกลับมา 6 เลิกกังวลได้แล้ว แต่ให้อธิษฐานในทุกๆสถานการณ์ และขอในสิ่งที่คุณต้องการจากพระเจ้า และเมื่ออธิษฐานก็ให้ขอบคุณพระเจ้าด้วย 7 แล้วสันติสุขที่มาจากพระเจ้า ซึ่งดีกว่าสันติสุขที่มาจากแผนงานต่างๆของมนุษย์ †† จะปกป้องรักษาจิตใจ และความคิดของคุณไว้ในพระเยซูคริสต์

† หนังสือแห่งชีวิต เป็นหนังสือของพระเจ้าที่มีรายชื่อของคนทั้งหมดที่พระเจ้าได้เลือกไว้ (วิวรณ์ 3:5; 21:27) †† ซึ่งดีกว่าสันติสุข ... มนุษย์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "ซึ่งเกินกว่ามนุษย์จะเข้าใจได้" หรือแปลได้อีกว่า "ซึ่งชนะความคิดไม่ดีทั้งหลายของมนุษย์"

8 สุดท้ายนี้ พี่น้องครับ อะไรก็ตามที่จริง ที่น่านับถือ ที่ถูกต้อง ที่บริสุทธิ์ ที่น่ารัก ที่น่ายกย่อง นั่นคืออะไรก็ตามที่ยอดเยี่ยมและน่าสรรเสริญ ให้เอาใจใส่ในเรื่องเหล่านั้น 9 ให้ฝึกฝนในทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณได้เรียนรู้มา ได้รับมา ได้ยินมาจากผม และได้เห็นผมทำด้วย แล้วพระเจ้าแห่งสันติสุขจะอยู่กับคุณ

เปาโลขอบคุณคริสเตียนชาวฟิลิปปี

10 ผมดีใจและขอบคุณองค์เจ้าชีวิตมาก เพราะในที่สุดพวกคุณก็กลับมาห่วงใยผมอีก อันที่จริงคุณห่วงใยผมตลอดมาอยู่แล้ว แต่ไม่มีโอกาสแสดงออกมาเท่านั้นเอง 11 ผมไม่ได้พูดอย่างนี้เพราะผมขัดสน เพราะผมเรียนรู้ที่จะพอใจไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม 12 ผมรู้ว่าพอใจได้อย่างไรทั้งตอนที่ขัดสน และตอนที่มืออย่างเหลือเฟือ ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพไหนก็ตาม ผมได้เรียนรู้เคล็ดลับว่าจะอยู่อย่างไร ในเวลาที่มือต้องหรือหิวโหย ในเวลาที่มีเหลือเฟือหรือขาดแคลน 13 พระคริสต์ให้ผมมีกำลังที่จะทนได้กับทุกสิ่ง

14 แต่เป็นสิ่งที่ดี ที่พวกคุณได้มาช่วยแบ่งเบาความทุกข์ของผม

15 พวกคุณชาวฟิลิปปีรู้อยู่แล้วว่า ในสมัยแรกๆที่ผมได้จากแคว้นมาซิโดเนียไปประกาศข่าวดีนั้น นอกจากพวกคุณแล้วไม่มีหมู่ประชุมไหน ที่มีส่วนร่วมทั้งในการช่วยเหลือกันและกัน 16 ตอนที่ผมอยู่เมืองเธสะโลนิกา พวกคุณได้ส่งของมาช่วยเหลือผมครั้งแล้วครั้งเล่า 17 ไม่ใช่ว่าตอนนี้ผมอยากจะได้ของอีก แต่ผมอยากให้คุณได้รับสิ่งตอบแทนในส่วนที่คุณควรจะได้ 18 คุณได้จ่ายคืนผมครบถ้วนแล้ว และมากเกินไปด้วยซ้ำ ผมมีครบทุกอย่างที่จำเป็นแล้ว และผมได้รับของที่คุณฝากมากับเอปาโฟรดิทัสแล้ว ของฝากพวกนั้นเป็นเหมือนกับเครื่องบูชาที่หอมหวานที่พระเจ้ายอมรับและพอใจ 19 พระเจ้าของผมจะให้ทุกสิ่งที่ดีเป็นสำหรับคุณ จากความมั่งคั่งอันมหาศาลของพระองค์ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ 20 ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา ได้รับเกียรติทั้งตอนนี้ และตลอดไป อามีน

21 ช่วยทักทายคนที่เป็นของพระเจ้าทุกคนในพระเยซูคริสต์ด้วย พี่น้องที่อยู่กับผมที่นี้ฝากความคิดถึงมาให้กับพวกคุณทุกคน 22 คนที่เป็นของพระเจ้าทุกคนที่นี้ฝากความคิดถึงมาให้พวกคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพวกนั้นที่ทำงานให้กับซีซาร์ 23 ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับพวกคุณทุกคนด้วย

โคโลสี

คำนำ

เปาโลเขียนจดหมายถึงชาวเมืองโคโลสี (ซึ่งเมืองนี้ในปัจจุบันอยู่ในประเทศตุรกี) เพื่อพูดถึงคำสอนผิดๆที่กำลังเป็นปัญหาอยู่ในหมู่ประชุมของพระเจ้าที่นั่น จดหมายฉบับนี้บางส่วนคล้ายกับจดหมายที่เปาโลเขียนถึงชาวเอเฟซัส เปาโลเขียนสอนพวกเขาว่าคนของพระเจ้าควรจะใช้ชีวิตอย่างไร

1 จากเปาโล ที่เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ ตามใจของพระเจ้า และจากที่ไมตรีพี่น้องของเรา

2 ถึงคนที่ เป็นของพระเจ้าในเมืองโคโลสี ซึ่งเป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ ขอพระเจ้าพระบิดาของเราให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณ

3 พวกเราขอบคุณพระเจ้า พระบิดาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสมอ เมื่อเราอธิษฐานเผื่อคุณ 4 เพราะเราได้ยินเรื่องความไว้วางใจที่คุณมีในพระเยซูคริสต์ และได้ยินเรื่องความรักที่คุณมีต่อคนที่ เป็นของพระเจ้าทุกคน 5 ความไว้วางใจและความรักนี้ เกิดมาจากความหวังที่เก็บไว้สำหรับพวกคุณในสวรรค์ ความหวังนี้พวกคุณได้ยื่นมาก่อนแล้วในถ้อยคำแห่งความจริง ซึ่งก็หมายถึงข่าวดีนั้น 6 ที่มาถึงพวกคุณแล้ว ข่าวดีนี้กำลังเกิดผลและขยายไปทั่วโลกเหมือนกับที่กำลังเกิดผลในหมู่พวกคุณ นับตั้งแต่วันแรกที่คุณได้ยื่น และเข้าใจถึงความจริงทั้งหมดเกี่ยวกับความเมตตากรุณาของพระเจ้า 7 คุณได้เรียนรู้เรื่องนี้จากเอปาฟรัสเพื่อนที่เป็นทูตของพระคริสต์ด้วยกันกับเรา เรารักเขามาก เขาก็เป็นผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระคริสต์ เพื่อประโยชน์ต่อพวกคุณ 8 เขามาบอกพวกเราให้รู้ถึงความรักที่คุณมีผ่านทางพระวิญญาณ

9 เพราะอย่างนี้ เราถึงไม่เคยหยุดอธิษฐานให้พวกคุณเลย นับตั้งแต่วันแรกที่เราได้ยินเรื่องของคุณ เราขอให้พระเจ้าเติมพวกคุณให้เต็มไปด้วยความรู้ถึงความต้องการของพระองค์คือให้มีความเฉลียวฉลาดทุกอย่าง และมีความเข้าใจที่มาจากพระวิญญาณด้วย 10 เราอธิษฐานอย่างนี้ เพื่อคุณจะใช้ชีวิตให้สมกับเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต แล้วจะได้เอาใจพระองค์ในทุกเรื่อง คือเกิดผลในการทำดีทุกอย่าง และรู้จักพระเจ้ายิ่งมากขึ้น 11 ให้เข้มแข็งขึ้นด้วยพลังอำนาจทั้งสิ้นที่มาจากฤทธิ์อำนาจมหาศาลของพระองค์ เพื่อคุณจะได้บากบั่นมานะและทรหดอดทน

12 พวกคุณจะได้ขอบคุณพระบิดาด้วยความชื่นชมยินดี พระบิดาได้ทำให้คุณเหมาะสมที่จะได้รับส่วนแบ่งในมรดกซึ่งอยู่ในอาณาจักรที่สว่างไสวร่วมกับคนที่ เป็นของพระเจ้า 13 พระเจ้าได้ช่วยชีวิตเราให้พ้นจากอาณาจักรของความมืด และนำเราเข้าไปอยู่ในอาณาจักรของพระบุตร ซึ่งก็คือพระบุตรที่พระเจ้ารัก 14 พระองค์ได้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระและอภัยบาปต่างๆของเราด้วย

เมื่อเรามองดูพระคริสต์เราเห็นพระเจ้า

15 พระคริสต์เป็นภาพสะท้อนของพระเจ้าผู้ที่ตามมนุษย์มองไม่เห็น พระคริสต์เป็นลูกหัวปีที่อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าสร้างขึ้น 16 พระเจ้าใช้พระคริสต์สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งที่อยู่ในสวรรค์หรือบนโลก ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งที่มองเห็นหรือมองไม่เห็น ไม่ว่าจะ เป็นพวกวิญญาณที่นับบนบัลลังก์ หรือพวกผู้ครอบครองแผ่นดิน หรือพวกผู้ปกครอง หรือพวกผู้มีสิทธิอำนาจ พระคริสต์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่างนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างนี้ก็เกิด

ขึ้นมาเพื่อให้เกียรติกับพระองค์ 17 ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกสร้างขึ้น ก็มีพระองค์อยู่แล้ว และทุกอย่างยังคงอยู่ได้ก็เพราะพระองค์ยึดมั่นไว้ด้วยกัน 18 พระองค์เป็นศีรษะของร่างกาย ซึ่งก็คือหมู่ประชุมของพระองค์ พระองค์เป็นจุดเริ่มต้น เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้เป็นที่หนึ่งในทุกเรื่อง 19 เพราะพระเจ้าตัดสินใจจะให้ความเต็มบริบูรณ์ของพระองค์อยู่ในตัวพระคริสต์ 20 พระองค์ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งบนโลกและในสวรรค์กลับมาคืนดีกับพระองค์ คือทำให้เกิดสันติภาพขึ้น ด้วยเลือดของพระคริสต์ที่หลั่งบนไม้กางเขนนั้น

21 ในอดีตนั้นพวกคุณเคยเห็นห่างจากพระเจ้า และมีใจที่เป็นศัตรูกับพระองค์ เพราะสิ่งชั่วร้ายต่างๆที่ตัวเองทำ 22 แต่เดี๋ยวนี้พระเจ้าทำให้คุณกลับมาคืนดีกับพระองค์ โดยการตายของพระคริสต์ในร่างมนุษย์นี้ พระองค์ทำอย่างนี้ก็เพื่อจะได้ถวายคุณต่อหน้าพระเจ้าอย่างคนบริสุทธิ์ ไม่มีข้อเสื่อมเสียและไม่มีข้อกล่าวหา 23 แต่คุณจะต้องยืนหยัดและยึดมั่นในความเชื่อต่อไป และไม่เลิกหวังในข่าวดีที่คุณได้ยื่นแล้วนั้น ข่าวดีนี้เป็นสิ่งที่ได้ประกาศไปแล้วกับทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้านี้ ผมเปาโล ได้มาเป็นผู้รับใช้ในการประกาศข่าวดีนี้

งานที่เปาโลทำเพื่อหมู่ประชุมของพระเจ้า

24 ผมตั้งใจที่ในขณะที่ผมกำลังทนทุกข์เพื่อพวกคุณ และมีความทุกข์ที่ยิ่งเหลืออยู่ที่พระคริสต์จะต้องแบกอยู่อีก ผมกำลังทำให้ความทุกข์ที่เหลือนั้นสำเร็จในตัวผม ผมทำทั้งหมดนี้เพื่อร่างกายของพระองค์ คือหมู่ประชุมของพระองค์ 25 พระเจ้าได้มอบหมายให้ผมมาเป็นผู้รับใช้หมู่ประชุมของพระองค์เพราะเห็นแก่ประโยชน์ของพวกคุณ เพื่อประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอย่างครบถ้วนให้กับพวกคุณ 26 ความจริงที่ลึกลับนี้ได้ถูกซ่อนไว้มาหลายยุคหลายสมัย แต่ตอนนี้พระเจ้าได้เปิดเผยให้กับพวกคนที่ เป็นของพระองค์ 27 พระเจ้าอยากให้คนที่ เป็นของพระองค์รู้ว่า ความจริงอันลึกลับที่ได้เปิดเผยในหมู่คนที่ไม่ใช่ยิวนั้น รุ่งโรจน์ยิ่งใหญ่มาก ไหน ความจริงอันลึกลับนั้นคือ พระคริสต์ผู้อยู่ในพวกคุณนั่นเอง ทำให้เราเกิดความหวังที่จะได้มีส่วนร่วมในเกียรติของพระเจ้า 28 เราประกาศเรื่องของพระคริสต์ เราเตือนสติทุกคน และสั่งสอนทุกคนด้วยปัญญาทั้งหมดที่มีอยู่ เพื่อเราจะได้นำทุกคนไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าอย่างเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวในพระคริสต์ 29 นี้เป็นเหตุที่ผมต่อสู้ ตราคร่าทำงานอย่างหนัก โดยพึ่งฤทธิ์เดชของพระคริสต์ที่ทำงานอย่างมากมายมหาศาลอยู่ในตัวผม

2 ผมอยากให้คุณรู้ว่าผมต้องดิ้นรนต่อสู้มากขนาดไหนเพื่อพวกคุณ เพื่อคนที่อยู่เมืองลาติเซีย และคนอื่นๆที่ยังไม่เคยเจอมาก่อน 2 ที่ผมทำทั้งหมดนี้ ก็เพราะผมอยากให้พวกเขาได้รับกำลังใจ อยากให้เขารักใคร่กลมเกลียวกัน อยากให้เขาได้รับพรอย่างเหลือล้น เนื่องจากความมั่นใจอย่างเต็มที่ที่เกิดมาจากความเข้าใจของเขา แล้วก็อยากให้เขามีความรู้ถึงความจริงอัน

ลึกลับของพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง ความลับนั้นคือพระคริสต์ 3 สติปัญญาทั้งหมดและความรู้ทุกอย่าง เป็นขุมทรัพย์ที่ถูกเก็บซ่อนไว้ในพระคริสต์

4 ที่ผมพูดเรื่องนี้ ก็เพื่อจะได้ไม่มีใครมาใช้เหตุผลต่างๆที่น่าฟังเพื่อหลอกลวงคุณ 5 ถึงแม้ตัวผมจะไม่ได้อยู่ แต่ใจของผมก็ยังอยู่กับคุณ และผมก็ตั้งใจที่จะให้คุณอยู่ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย และมีความเชื่อที่มั่นคงในพระคริสต์

ใช้ชีวิตต่อไปในพระคริสต์

6 พวกคุณได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าอย่างไร ก็ขอให้ใช้ชีวิตร่วมกันกับพระองค์ต่อไปอย่างนั้น 7 คือคุณได้หยั่งรากลงไปพระองค์แล้ว ให้พระองค์เป็นรากฐานของคุณต่อไป ให้ยึดมั่นในความเชื่อต่อไปเหมือนกับที่คุณได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว และให้ชอบคุณพระเจ้าอย่างล้นเหลือต่อไป

8 ระวังให้ต้อยต่ำให้ใครใช้หลักปรัชญาอันหลอกลวงและไร้ค่าเพื่อจับคุณไปเป็นเชลย เรื่องแบบนี้มนุษย์สอนสืบต่อกันมา คำสอนนั้นมาจากพวกวิญญาณที่ครอบครองโลกนี้ ไม่ได้มาจากพระคริสต์ 9 เพราะความเต็มบริบูรณ์ทั้งหมดของพระเจ้า ได้มาอยู่ในสภาพของร่างมนุษย์คือในร่างของพระคริสต์นั่นเอง 10 แล้วเมื่อคุณอยู่ในพระคริสต์ คุณก็เต็มบริบูรณ์เหมือนกัน พระคริสต์เป็นศีรษะเหนือพวกผู้ครอบครอง และเหนือพวกผู้มีสิทธิอำนาจทั้งสิ้นในจักรวาล

11 ในพระคริสต์พวกคุณก็ได้เข้าพิธีขลิบด้วย แต่ไม่ใช่พิธีขลิบที่มีมนุษย์ทำหรือ แต่คุณได้เข้าร่วมพิธีขลิบของพระคริสต์เอง ที่เกิดขึ้นตอนที่พระองค์สละร่างกายที่เป็นเนื้อหนังทิ้งตอนตาย 12 คุณได้ถูกฝังร่วมกับพระคริสต์ในพิธีจุ่มน้ำ และได้ฟื้นขึ้นจากความตายพร้อมกับพระองค์ เพราะคุณไว้วางใจในฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า ผู้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นมา 13 ตอนที่พวกคุณตายไปแล้วนั้น (เพราะความผิดบาปของคุณ และเพราะคุณไม่ใช่ยิวและไม่ได้เข้าพิธีขลิบ) พระเจ้าทำให้คุณมีชีวิตอยู่ร่วมกับพระคริสต์ พระองค์ได้ยกโทษความผิดบาปทั้งหมดของเรา 14 พระเจ้ายกเลิกข้อกล่าวหาพวกเราที่ได้บันทึกไว้ พระองค์เอามันไปตรึงที่กางเขน 15 พระเจ้าปราบปรามพวกผู้ครอบครองและพวกผู้มีสิทธิอำนาจทั้งหลายจนต้องวางอาวุธลง พระเจ้านำเขาไปเป็นเชลยในขบวนแห่แห่งชัยชนะ † ทำให้พวกนี้อับอายขายหน้าในที่สาธารณะ พระเจ้าทำอย่างนี้ได้เพราะความตายของพระคริสต์

กฎที่มนุษย์ตั้งขึ้นเอง

16 ดังนั้นอย่าให้ใครมาประจานพวกคุณเพราะสิ่งที่กินและดื่ม หรือในเรื่องงานเทศกาลทางศาสนา งานฉลองพระจันทร์ข้างขึ้น †† หรือวันหยุดทางศาสนา 17 สิ่งเหล่านี้เป็นแค่เงาของสิ่งที่จะตามมาภายหลัง แต่แก่นแท้ของสิ่งเหล่านี้คือพระคริสต์ 18 บางคนชอบที่จะขจัดกิเลสของตัวเอง และชอบนมัสการพระเจ้าด้วยกันกับทูตสวรรค์ ‡ เพราะเขาบอกว่าเขาเห็นสิ่งต่างๆในสวรรค์ผ่านทางนิมิตของเขา อย่าไปสนใจฟังพวกเขาเมื่อพวกเขาพูดว่าคุณจะไม่ได้รับรางวัลจากพระเจ้าเพราะคุณไม่ได้ทำตามพวกเขา ความคิดอย่างนั้นเป็นแค่ความคิดของมนุษย์ที่ทำให้พวกเขาเยอหยิ่งจองหองไม่เข้าเรื่อง 19 คนพวกนั้นไม่ได้ยึดติดอยู่กับศีรษะซึ่งก็คือพระคริสต์ พระคริสต์นี่เองเป็นแหล่งทำให้ร่างกายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงดู และยึดส่วนต่างๆของร่างกายเข้าด้วยกันด้วยข้อและเอ็นต่างๆทำให้ทั้งร่างเจริญเติบโตขึ้นตามที่พระเจ้าต้องการ

† ขบวนแห่แห่งชัยชนะ เมื่อแม่ทัพของอาณาจักรโรมชนะสงครามแล้ว เขาก็จะพาพวกเชลยและทรัพย์สิ่งของที่ยึดมาได้เอามาแห่ตามท้องถนนในกรุงโรม มีการจุดธูปและเฉลิมฉลองกัน ผู้คนก็เรียกแม่ทัพคนนั้นว่า ผู้ช่วยให้รอด †† งานฉลองพระจันทร์ข้างขึ้น วันแรกของเดือนที่นับตามแบบปฏิทินของยิว ถือเป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของชาวยิว ‡ ชอบนมัสการพระเจ้าด้วยกันกับทูตสวรรค์ หรือชอบนมัสการทูตสวรรค์

20 ในเมื่อคุณได้ตายร่วมกับพระคริสต์ และเป็นอิสระจากพวกวิญญาณที่ครอบครองโลกนี้แล้ว ทำไมคุณยังทำตัวเหมือนว่าตัวเองยังเป็นของโลกนี้อยู่ และยังยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ 21 เช่น “ห้ามจับ” “ห้ามชิม” หรือ “ห้ามแตะต้อง” 22 กฎพวกนี้มันเกี่ยวข้องกับสิ่งของที่ไม่เอามาใช้แล้วก็หมดไป กฎพวกนี้ก็เป็นแค่คำสั่งหรือคำสั่งสอนจากมนุษย์เท่านั้น 23 กฎพวกนี้ฟังดูฉลาดเข้าท่าทีเดียว พวกเขาคเร่ครัดในศาสนาที่มนุษย์คิดขึ้น ทำให้เขาต้องทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อขจัดกิเลสของตัวเอง รวมทั้งทรมานร่างกายด้วย แต่มันไม่ได้ช่วยยับยั้งความอยากของสันดานเลย

ชีวิตใหม่ในพระคริสต์

3 พระเจ้าได้ทำให้คุณฟื้นขึ้นจากความตายกับพระคริสต์แล้ว อย่างนั้นให้แสวงหาสิ่งต่างๆที่อยู่เบื้องบน ซึ่งเป็นที่ที่พระคริสต์นั่งอยู่ทางขวามือของพระเจ้า 2 ให้ใจของคุณจดจ่ออยู่กับสิ่งที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในโลก 3 ตัวตนเก่าของคุณตายไปแล้ว ชีวิตใหม่ที่คุณได้รับนั้นถูกซ่อนอยู่กับพระคริสต์ในพระเจ้า 4 พระคริสต์เป็นชีวิตของพวกคุณ เมื่อพระองค์ปรากฏตัว คุณก็จะปรากฏตัวร่วมกับเกียรติพร้อมกับพระองค์ด้วย

5 ดังนั้นให้หมั่นหาความชั่วร้ายทุกอย่างที่มีอยู่ในตัวคุณ เช่นบาปทางเพศ ความไม่บริสุทธิ์ ราคะตัณหา ความผิดใจในเรื่องชั่วๆ และการมักมากในกาม † ซึ่งเท่ากับการกราบไหว้รูปเคารพ 6 ความโกรธของเจ้ากำลังจะมาเพราะคนทำสิ่งเหล่านี้ 7 คุณเคยทำสิ่งเหล่านี้มาก่อน ตอนที่คุณใช้ชีวิตแบบนั้น

8 แต่ตอนนี้ ให้กำจัดสิ่งต่อไปนี้ให้หมดไปจากชีวิตคุณ คือความโกรธ ความบ้าคลั่ง ความพยายาหา การใส่ร้ายป้ายสี และการพูดลามก 9 อย่าโกหกกัน เพราะคุณได้ถอดตัวตนเก่าทิ้งไปพร้อมกับการกระทำชั่วๆของตัวมันแล้ว 10 คุณได้สวมใส่คนใหม่ที่พระเจ้ากำลังสร้างขึ้นใหม่ให้เป็นเหมือนพระองค์พระเจ้าผู้สร้างมากขึ้น เรื่อยๆจนกว่าคุณจะรู้จักพระเจ้าเต็มที่ 11 ในเรื่องการเป็นคนใหม่ นั้นมันไม่สำคัญว่าจะเป็นคนยิวหรือกรีก จะเข้าพิธีขลิบหรือไม่เข้าพิธีขลิบ จะเป็นพวกไพร่หรือปาเถียน † จะเป็นทาสหรือเป็นไท แต่ที่สำคัญยิ่งกว่าทุกสิ่งก็คือพระคริสต์ และพระคริสต์นี่เองอยู่ในตัวพวกคุณทุกคน

12 ดังนั้นในฐานะที่เราเป็นคนที่พระเจ้าได้เลือก เป็นคนของพระเจ้า และเป็นคนที่พระองค์รัก ก็ให้สวมใส่ความเห็นอกเห็นใจ ความมีน้ำใจ ความถ่อมตน ความสุภาพอ่อนโยน และความอดทน 13 ให้ผู้อ่อนหนักอ่อนเบาซึ่งกันและกัน และยกโทษให้กันด้วยถ้าใครมีเรื่องกัน ก็ให้ยกโทษกัน องค์เจ้าชีวิตยกโทษให้กับคุณอย่างไร ก็ให้ยกโทษให้กันและกันอย่างนั้นด้วย 14 นอกจากนี้แล้ว ขอให้สวมใส่ความรัก ความรักจะผูกพันความดีทุกอย่างและทำให้สิ่งเหล่านี้สมบูรณ์ 15 ขอให้สันติสุขจากพระคริสต์มาครอบครองจิตใจของคุณ เพราะพระเจ้าได้เรียกคุณให้อยู่กันอย่างสันติในร่างกายเดียวกัน และขอให้เป็นคนรู้จักชอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอ 16 ขอให้ถ้อยคำของพระคริสต์ตั้งรกรากอยู่ในกลุ่มพวกคุณอย่างเหลือล้น คือให้สั่งสอนเตือนสติซึ่งกันและกันด้วยสติปัญญาทั้งสิ้น และร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และเพลงจากพระวิญญาณ ให้ร้องเพลงเหล่านี้สุดหัวใจถวายให้กับพระเจ้าด้วยใจกตัญญู 17 ไม่ว่าจะทำอะไรหรือจะพูดอะไร ก็ให้ทำและพูดเพื่อพระเยซูเจ้า และให้ชอบคุณพระเจ้าพระบิดาผ่านทางพระเยซู

ระเบียบในครัวเรือนของผู้เชื่อ

18 พวกคุณที่เป็นภรรยา ให้ยินยอมต่อสามีของตน เพราะนั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในองค์เจ้าชีวิต

19 พวกคุณที่เป็นสามี ให้รักภรรยาของตน และอย่าได้ก้าวร้าวกับเธอ

†† มักมากในกาม คำนี้อาจจะหมายถึงโลกก็ได้ †† ปาเถียน ตามภาษาเดิมใช้ว่า ชาวสก็อตซึ่งเป็นที่รู้จักว่าเป็นชนชาติปาเถียน ไม่มีอารยธรรม

20 พวกคุณที่เป็นเด็กๆ ให้เชื่อฟังพ่อแม่ของตนในทุกเรื่อง ถ้าทำอย่างนี้องค์เจ้าชีวิตก็จะพอใจ

21 พวกคุณที่เป็นพ่อ อย่าทำให้ลูกของตนเคืองแค้นใจ เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ท้อใจ

22 พวกคุณที่เป็นทาส ให้เชื่อฟังนายในโลกนี้ทุกอย่าง อย่าเพียงแต่ทำดีแค่ต่อหน้าอย่างคนประจบประแจง แต่ให้ทำจากใจจริง และทำเพราะเกรงกลัวเจ้านายสูงสุด[†] 23 ไม่ว่าคุณจะทำอะไร ให้ทุ่มสุดใจเหมือนกับว่าไม่ได้ทำเพื่อมนุษย์ แต่ทำเพื่อองค์เจ้าชีวิต 24 เพราะคุณรู้ว่าจะได้รับมรดกจากองค์เจ้าชีวิตเป็นรางวัล เป็นพระคริสต์เจ้านั้นแหละที่คุณกำลังรับใช้อยู่ 25 ส่วนคนที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตอบแทนตามความผิดที่เขาทำ พระองค์จะไม่ล้าเอียง

4 พวกคุณที่เป็นนาย ให้ทำในสิ่งที่ถูกต้องและยุติธรรมกับทาสของตัวเอง จำไว้ว่าคุณก็มีเจ้านายองค์หนึ่งบนสวรรค์เหมือนกัน

เปาโลให้คำแนะนำเพิ่มเติม

2 ทุ่มเทตัวเองในการอธิษฐาน ให้อธิษฐานอย่างตื่นตัวอยู่เสมอ และมีใจขอบคุณ³ ช่วยอธิษฐานให้พวกเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะเปิดโอกาสให้ประกาศถ้อยคำของพระองค์ เพื่อเราจะได้ประกาศความจริงอันลึกกลับเกี่ยวกับพระคริสต์ ที่ผมถูกขังอยู่นี้ก็เพราะประกาศเรื่องนี้⁴ ช่วยอธิษฐานให้ผมประกาศเรื่องความจริงอันลึกกลับนี้ได้แจ่มแจ้งชัดเจนอย่างที่ผมควรจะทำ

5 ทำตัวให้ดีเมื่อติดต่อกับคนนอก ฉกฉวยทุกๆ โอกาสไว้ เพื่อพวกคุณจะได้มีอิทธิพลที่ดีในชีวิตของเขา⁶ เมื่อพูดกับใคร ให้ใช้คำพูดที่มีเสน่ห์ดึงดูดใจและน่าสนใจ เพื่อคุณจะได้รู้ว่าควรจะทำตอบทุกคนอย่างไรดี

† เจ้านายสูงสุด ในภาษากรีกคำนี้ เป็นคำเดียวกับกับคำว่า "องค์เจ้าชีวิต"

ข่าวจากคนที่อยู่กับเปาโล

7 ที่คิซัสผู้เป็นน้องที่รัก ผู้รับใช้ที่ซื่อสัตย์ และเพื่อนทาสด้วยกัน ในองค์เจ้าชีวิต เขาจะบอกข่าวคราวของผมให้คุณรู้⁸ ผมส่งเขาไปหาคุณเพื่อเรื่องนี้โดยเฉพาะ คือให้คุณได้รู้ข่าวคราวเกี่ยวกับเรา แล้วจะได้มีกำลังใจขึ้น⁹ ผมส่งเขาไปพร้อมกับ โอนเนสิมัส น้องชายที่ซื่อสัตย์และเป็นที่ยกย่องของเรา เขาก็เป็นคนหนึ่งที่มาจากพวกคุณ สองคนนี้จะเล่าให้คุณฟังถึงเรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นที่นี่¹⁰ อาริสทาร์คัส เพื่อนที่ติดคุกอยู่กับผมฝากความคิดถึงมาให้ด้วย รวมทั้งมาระโกลูกพี่ลูกน้องของบารนาบัส ก็ฝากความคิดถึงมาเหมือนกัน (คุณได้รับคำสั่งเรื่องของมาระโกแล้วนะว่า ถ้าเขามาเยี่ยมคุณก็ให้ต้อนรับเขาอย่างดี)¹¹ เยซุคนที่เราเรียกว่า ยูสทัส ก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย ในหมู่เพื่อนร่วมงานของผม ที่ทำงานรับใช้ในทางเผยแผร์เรื่องอาณาจักรของพระเจ้าที่นี่ ก็มีแต่สามคนนี่เท่านั้นที่เป็นยิว พวกเขาให้กำลังใจกับผมได้มากที่สุด

12 เอปาฟรัส ที่เป็นคนหนึ่งจากพวกคุณ และเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ได้ฝากความคิดถึงมาให้ด้วย เขาสู้อธิษฐานให้กับคุณเสมอ เพื่อคุณจะได้โตเป็นผู้ใหญ่ และจะได้มีจิตใจเต็มทีในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้คุณทำ¹³ ผมรับรองได้ว่าเขาตากราอธิษฐานอย่างหนักเพื่อประโยชน์ของพวกคุณ รวมทั้งพวกที่อยู่ในเมืองเลาติเซียและเมืองอีเอราโปลิสด้วย¹⁴ หมอลูกาเพื่อนที่รักของเรา ก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณเหมือนกัน

15 ผมขอฝากความคิดถึงไปให้กับพี่น้องในเมืองเลาติเซีย และนางนุมาฟากับหมู่ประชุมของพระเจ้าที่ประชุมในบ้านของเธอด้วย¹⁶ เมื่อคุณอ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว ช่วยส่งต่อไปให้หมู่ประชุมในเมืองเลาติเซียอ่านด้วย และคุณก็ควรจะทำจดหมายที่ผมได้เขียนไปถึงพวกเขาด้วย¹⁷ ให้บอกกับอาร์คิปบัสว่า "ทำงานที่คุณได้รับมอบหมายจากองค์เจ้าชีวิตนั้นให้เสร็จสิ"

18 ผมเปาโลได้ใช้มือตัวเองเขียนคำทักทายนี้ อย่าลืมน่าผมถูกล่ามโซ่อยู่ ขอให้พระเจ้ามีเมตตากรุณาต่อคุณ

1 เรสเสโลนิกา

คำนำ

จดหมายจากเปาโลถึงชาวเรสเสโลนิกา ฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สอง น่าจะเป็นจดหมายสองฉบับแรกที่เปาโลเขียน เปาโลได้พูดถึงชีวิตคริสเตียนให้ชาวเรสเสโลนิกาฟัง ระหว่างทางที่เขาจะไปมาซิโดเนีย (ประเทศกรีกตอนเหนือ) ในครั้งแรกมีหลายคนมาเชื่อ แต่เปาโลก็อยู่ที่นั่นได้ไม่นาน เปาโลจึงเขียนจดหมายสองฉบับนี้เพื่อหนุนใจคนเหล่านั้นเกี่ยวกับความเชื่อใหม่ที่พวกเขาได้พบ ได้พูดถึงหลายสิ่งที่คุณพวกนี้ยังสงสัยอยู่ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวันที่พระเยซูจะกลับมา

1 จากเปาโล สilas และทิโมธี ถึงหมู่ประชุมของชาวเมืองเรสเสโลนิกา[†] ที่อยู่ในพระเจ้า พระบิดาและในพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระเจ้ามีความเมตตา กรุณาและให้สันติสุขกับพวกคุณ

ชีวิตและความเชื่อของพี่น้อง

2 พวกเราขอบคุณพระเจ้าเสมอสำหรับพวกคุณทุกคน และอธิษฐานให้คุณอย่างไม่หยุดหย่อน³ ต่อหน้าพระเจ้าพระบิดาของเรา พวกเรายังนึกถึงการงานที่คุณทำเพราะความเชื่อ งานหนักที่คุณยอมเหน็ดเหนื่อยเพราะความรัก ความทรหดอดทนที่คุณมีเพราะความหวังในพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา⁴ พี่น้องครับ พวกเราารู้ว่าพระเจ้ารักคุณ และได้เลือกพวกคุณให้มาเป็นคนของพระองค์⁵ เพราะตอนที่พวกเรานำข่าวดีมาให้กับคุณนั้น ไม่ได้มาด้วยคำพูดเท่านั้น แต่มาด้วยฤทธิ์เดช ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความมั่นใจเต็มที่เป็นจริง พวกคุณก็รู้อยู่แล้วว่าตอนที่เรายังอยู่กับคุณนั้น เราใช้ชีวิตอย่างไร คือเราอยู่เพื่อประโยชน์ของพวกคุณทั้งสิ้น⁶ คุณได้เลียนแบบเราและองค์เจ้าชีวิต คือยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าท่ามกลางความทุกข์ยากลำบากมากมายด้วยความชื่นชมยินดีที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์⁷ พวกคุณจึงกลายเป็นตัวอย่างให้กับคนที่ไว้วางใจทั้งหมดในแคว้นมาซิโดเนียและในแคว้นอาคาญา⁸ พวกคุณทำให้ถ้อยคำขององค์เจ้าชีวิตได้เลื่องลือออกไป ไม่ใช่เฉพาะในแคว้นมาซิโดเนีย และในแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ข่าวของความเชื่อที่คุณมีในพระเจ้านั้น ได้เลื่องลือไปจนทั่วทุกหนทุกแห่ง จนพวกเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย⁹ ทุกคนกำลังพูดถึงว่าพวกคุณได้ต้อนรับพวกเราอย่างไร และได้เห็นจากรูปเคารพไปรับใช้พระเจ้าอย่างไร คือพระเจ้าที่เที่ยงแท้และมีชีวิตอยู่¹⁰ เขายังพูดถึงเรื่องที่คุณต่างจากอวยพระบุตรของพระเจ้าที่จะเสด็จมาจากสวรรค์อีกด้วย พระเจ้าได้ทำให้พระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย และพระเยซูจะช่วยพวกเราให้พ้นจากโทษที่พระเจ้ากำลังจะส่งมา

งานรับใช้ของเปาโลในเรสเสโลนิกา

2 พี่น้องครับ พี่น้องก็รู้ว่า ตอนที่พวกเราเริ่มประกาศข่าวดีท่ามกลางพวกคุณนั้น มันไม่ได้ไร้ประโยชน์² ตรงกันข้ามถึงแม้ก่อนหน้านั้นที่เมืองฟิลิปปี^{††} พวกเราได้รับความทุกข์ยากและโดนดูถูก แต่พระเจ้าได้ทำให้พวกเราสามารถประกาศข่าวดีที่มาจากพระองค์ในท่ามกลางพวกคุณอย่างกล้าหาญ ทั้งๆที่มีคนจำนวนมากต่อต้านพวกเราอย่างหนัก³ แน่หนอน เมื่อพวกเรา

อ่อนวอนให้คนมายอมรับข่าวดีนั้น มันไม่ได้มาจากแรงจูงใจที่ผิดๆหรือความไม่จริงใจ หรือหวังที่จะหลอกลวงใคร⁴ แต่ตรงกันข้าม พระเจ้าพอใจพวกเราจึงได้มอบข่าวดีนี้ให้กับพวกเรา พวกเราถึงได้ประกาศออกไป เราไม่ได้ทำเพื่อเอาใจคน แต่เพื่อเอาใจพระเจ้า ผู้ตรวจสอบใจของพวกเรา⁵ คุณก็รู้อยู่แล้วว่า เราไม่เคยประจบสอพลอ หรือเอาคำสอนมาบังหน้าความโลภ พระเจ้ารับรองได้ว่านี่เป็นความจริง⁶ เราไม่สนใจคำเยินยอของมนุษย์คนไหนหรอก ไม่ว่าจะมาเป็นพวกคุณหรือคนอื่นก็ตาม

7 ในฐานะที่พวกเราเป็นศิษย์เอกของพระคริสต์ เรามีสิทธิ์ที่จะบังคับคุณก็ได้ แต่เมื่ออยู่กับพวกคุณ เรากลับอยู่อย่างสุภาพอ่อนโยน[†] เหมือนแม่นมที่รักและเอาใจใส่ลูกๆของเธอ⁸ เรารักคุณมากจนพร้อมที่จะทุ่มชีวิตทั้งหมดให้กับคุณ ไม่ใช่แค่เอาข่าวดีจากพระเจ้ามาบอกเฉยๆ⁹ พี่น้องทั้งหลายคงจำได้ว่า ตอนที่เรามาประกาศข่าวดีจากพระเจ้าให้กับคุณนั้น เราได้ทำงานอย่างหนัก อาบเหงื่อต่างน้ำทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระของใคร

10 พวกคุณและพระเจ้าก็เป็นพยานได้ว่า ตอนที่เรายู่กับคุณที่ไว้วางใจนั้น เราได้ทุ่มเทตัวเองให้กับพระเจ้า ทำตามใจพระองค์ และมีชีวิตที่สะอาดหมดจดขนาดไหน¹¹ คุณก็รู้อยู่แล้วว่าเราเป็นเหมือนกับพ่อที่เลี้ยงดูลูกแต่ละคน¹² เราได้เคียวเขี่ย ปลูกใจ และสั่งให้คุณใช้ชีวิตให้เหมาะสมกับคนที่พระเจ้าเรียกให้มีส่วนร่วมกับอาณาจักรและเกียรติยศของพระองค์

13 พวกเราขอบคุณพระเจ้าอยู่เสมอ เพราะตอนที่คุณยอมรับถ้อยคำของพระเจ้าที่ได้ยินจากเรานั้น คุณไม่ได้รับไว้เหมือนเป็นแค่คำพูดของมนุษย์ แต่ยอมรับว่าเป็นถ้อยคำของพระเจ้า และมันก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ ถ้อยคำนี้เองกำลังทำงานอยู่ในตัวพวกคุณที่ไว้วางใจ¹⁴ พี่น้องครับ พวกคุณได้เลียนแบบหมู่ประชุมของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ที่แคว้นยูเดีย[‡] คือพวกคุณได้รับความทุกข์ยากแบบเดียวกันจากคนของคุณเอง เหมือนกับที่พวกเขาได้รับจากพวกยิวที่เป็นคนของเขาเอง¹⁵ พวกยิวพวกนี้ ก็เป็นพวกที่ฆ่าพระเยซูเจ้าและพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ยิวพวกนี้แหละได้ทำร้ายพวกเราอย่างสาหัส และขับไล่เราออกมา พวกนี้ได้ทำให้พระเจ้าไม่พอใจ และยังต่อต้านทุกคนด้วย¹⁶ พวกเราประกาศกับคนที่ไม่ใช่ยิวเพื่อเขาจะได้รอดด้วย แต่คนยิวพวกนี้พยายามขัดขวางไม่ให้เราทำ เมื่อพวกเขาทำอย่างนี้ เขาก็เพิ่มความบาปขึ้นเรื่อยๆจนเต็ม แล้วในที่สุดพระเจ้าก็ได้ลงโทษพวกเขา

เปาโลอยากจะมาเยี่ยมพวกเขาอีก

17 พี่น้องครับ เราก็ถูกแยกจากคุณแต่ชั่วคราวเท่านั้น แต่เราจากกันแค่วันนี้ ใจนั้นยังอยู่กับคุณ เราอยากเจอหน้าคุณจน

† แต่เมื่อ ... สุภาพอ่อนโยน ต้นฉบับบางฉบับเขียนว่า "แต่พวกเราทำตัวเหมือนเป็นเด็กในหมู่พวกคุณ" †† ยูเดีย คือดินแดนของชาวยิวที่พระเยซูอาศัยอยู่และสั่งสอน นอกจากนี้หมู่ประชุมของพระเจ้าก็เริ่มต้นขึ้นที่นี่

† เรสเสโลนิกา เรื่องของเปาโลในเมืองเรสเสโลนิกา อ่านได้จากหนังสือกิจการ 17:1-9 †† เมืองฟิลิปปี เรื่องของเปาโลในเมืองฟิลิปปีอ่านได้จากหนังสือกิจการ 16:11-4

แทบจะขาดใจอยู่แล้ว 18 อันที่จริงเราได้พยายามที่จะมาหาคุณที่
แน่นอนอย่างน้อยตัวผมเอง เปาโล ก็ได้พยายามแล้วพยายามอีก
แต่ซาตานก็ขัดขวางพวกเราไว้ 19 แล้วใครกันล่ะจะเป็นความ
หวัง เป็นความชื่นชมยินดี หรือเป็นรางวัลที่เราจะคอยเฝ้าดูได้
ต่อหน้าพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์กลับมา ก็พวกคุณนั่นแหละ 20
พวกคุณเป็นความภาคภูมิใจและความชื่นชมยินดีของพวกเรา

3 ในที่สุดเมื่อพวกเราทนคอยฟังข่าวจากคุณไม่ไหวแล้ว
พวกเราเต็มใจที่จะอยู่ในเอเธนส์ตามลำพัง 2 แล้วส่งน้องทิ-
โมธี เพื่อนที่ร่วมทำงานของพระเจ้าในการประกาศข่าวดีของพระ
คริสต์ มาหาคุณ เพื่อช่วยคุณให้ยืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ และ
ไว้วางใจในพระเจ้าต่อไป 3 จะได้ไม่มีใครหวั่นไหวไปกับการข่ม-
เหงที่เจออยู่ในตอนนั้น เพราะพวกคุณรู้อยู่แล้วว่า พระเจ้าได้กำ-
หนดให้เราต้องเจอกับการข่มเหงพวกนี้แล้ว 4 ความจริงแล้ว
ตอนที่พวกเราอยู่กับคุณนั้น เราได้เตือนว่าคุณจะต้องเจอกับการ
ข่มเหงมากมาย และมันก็เป็นจริงตามนั้นอย่างที่คุณรู้อยู่แล้ว 5
เพราะอย่างนั้น เมื่อผมทนคอยต่อไปไม่ไหวแล้ว ก็เลยส่งทิโมธี
ให้มาหาคุณ ความเชื่อของคุณเป็นอย่างไร กลัวว่าซาตานจอมยั-
ยววนอาจจะมียั่ววนคุณให้หลงไปแล้ว ทำให้งานที่เราลงแรงกัน
ไปนั้นสูญเปล่า

6 ตอนนี ทิโมธีได้กลับมาถึงแล้วหลังจากที่ไปเยี่ยมคุณมา และ
นำข่าวดีเกี่ยวกับความเชื่อและความรักของคุณมาบอกพวกเรา
ด้วย เขาได้บอกอีกว่า คุณยังมีความทรงจำดีเกี่ยวกับเรา และ
อยากจะทำเรื่องมากพอๆกับที่เราอยากจะทำคุณ 7 ดังนั้น พี่น้อง
ครับ ถึงแม้พวกเราจะมีความทุกข์และปัญหามากมาย แต่เราก็ได้
รับกำลังใจจากคุณ เพราะความเชื่อของคุณนั่นเอง 8 ใช่แล้ว เรา
รู้สึกโล่งอกที่ได้รู้ว่าคุณยังตั้งมั่นคงอยู่ในองค์เจ้าชีวิต 9 พวกเรา
จะขอบพระคุณพระเจ้าอย่างไรดี ให้สมกับความสุขที่เรามีต่อหน้าพระ-
เจ้าเพราะคุณ 10 เราอธิษฐานอย่างจริงจังทั้งวันทั้งคืน หวังจะได้
เจอคุณอีก เพื่อจะได้เพิ่มความเชื่อของพวกคุณในส่วนที่ยังขาด
อยู่ให้เต็มบริบูรณ์

11 ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูองค์เจ้าชีวิตของ
เรา ช่วยเปิดโอกาสให้เรามาหาคุณด้วย 12 ขอให้องค์เจ้าชีวิตทำให้
คุณมีความรักมากขึ้นจนล้นออกมาให้กันและกัน และให้กับทุกๆ
คน เหมือนกับที่เรารักคุณ 13 ขอให้พระเจ้าทำให้จิตใจของพวก
คุณตั้งมั่นคง เพื่อคุณจะได้บริสุทธิ์ และไม่มีตำหนิ ต่อหน้าพระ-
เจ้าพระบิดาของเรา เมื่อพระเยซูองค์เจ้าชีวิตของเรากลับมา
พร้อมกับบรรดาทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ 1 ของพระองค์

ชีวิตที่พระเจ้าพอใจ

4 พี่น้องครับ เรายังมีเรื่องอื่นที่จะบอก ตามที่เราได้สอนคุณ
แล้วว่า ให้ใช้ชีวิตอย่างไร พระเจ้าถึงจะชอบใจเรา คุณก็กำลัง
ทำอย่างนี้อยู่แล้วในเวลานี้ พวกเราขออโหสิและขอปลุกใจพวก
คุณในนามของพระเยซูเจ้า ให้ทำแบบนั้นมากยิ่งขึ้น 2 คุณก็รู้อยู่
แล้วว่า เราได้ส่งอะไรไว้กับคุณบ้างด้วยสิทธิอำนาจของพระเยซู
เจ้า 3 พระเจ้าต้องการให้พวกคุณบริสุทธิ์ และอยู่ห่างจากความผิด
บาปทางเพศ 4 ให้แต่ละคนหาภรรยาของตัวเองมาในทางที่บริ-
สุทธิ์และมีเกียรติ † ไม่ลุ่มหลงมัวเมาในราคะตัณหา เหมือนกับ
คนนอกศาสนาที่ไม่รู้จักพระเจ้าทำกัน 6 อย่าเอาเปรียบหรือทำ-
บาปต่อพี่น้องด้วยการเป็นซุกกับภรรยาเขา เพราะพวกเราได้บอก
และเตือนคุณไปแล้วว่าองค์เจ้าชีวิตจะลงโทษคนที่ทำเรื่องพวกนี้
7 พระเจ้าไม่ได้เรียกให้พวกเรามาเป็นคนสกปรกเลย แต่เรียก
ให้พวกเรามาเป็นคนบริสุทธิ์สำหรับพระองค์ 8 ดังนั้นคนที่ปฏิเสธ
คำสอนนี้ ก็ไม่ได้ปฏิเสธมนุษย์ แต่ได้ปฏิเสธพระเจ้าผู้ที่มีมอบพระ
วิญญูณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้กับคุณ

† ทูตสวรรค์ที่ศักดิ์สิทธิ์ หรือแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า "คนที่เปี่ยมของพระ-
องค์" †† ให้แต่ละคน ... มีเกียรติ หรือแปลได้อีกอย่างว่า "รู้จักควบคุมร่างกาย
ตนเองในทางที่บริสุทธิ์และมีเกียรติ"

9 ส่วนเรื่องที่จะรักพี่น้องนั้น พวกเราไม่จำเป็นต้องเขียนถึงเลย
เพราะเป็นพระเจ้าเองที่ได้สอนให้พวกคุณรักซึ่งกันและกันอยู่แล้ว
แล้ว 10 แน่หนอน พวกคุณรักพี่น้องทุกคนทั่วทั้งมาซิโดเนีย แต่พี่-
น้องครับ เราขอหนุนใจให้คุณรักกันมากขึ้นเรื่อยๆ

11 ให้ตั้งใจไว้เลยว่า จะพยายามอย่างดีที่สุดที่จะใช้ชีวิตอย่าง
สงบสุข ยุ่งแต่เรื่องของตัวเอง ลงมือทำงานด้วยตัวเอง เหมือน
กับที่เราได้บอกไว้แล้ว 12 ถ้าคุณทำอย่างนี้ คนภายนอกก็จะเคา-
รพหนักถือชีวิตของคุณ และคุณจะได้ไม่ต้องไปพึ่งพาใครเลย

องค์เจ้าชีวิตกำลังจะมา

13 เราอยากให้คุณเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับคนที่ล่องลับไปแล้ว
คุณจะได้ไม่เศร้าโศกเสียใจเหมือนกับคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง 14
ถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูตายไปแล้ว และได้ฟื้นขึ้นมาอีก เราก็ต้อง
เชื่อว่า พระเจ้าจะนำผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้ตายไปแล้วกลับมาพร้อม
กับพระเยซู โดยทางพระเยซู 15 เรื่องที่พวกเราบอกคุณต่อไปนี้
องค์เจ้าชีวิตเป็นผู้พูดเอง คือว่าในวันนั้นตอนที่อยู่องค์เจ้าชีวิตมา
พวกเรายังมีชีวิตอยู่จะไม่ได้เปรียบคนพวกนั้นที่ตายไปแล้ว
หรือ 16 เพราะเมื่อคนได้ยื่นคำสาปอันดั่งกึ่งก้องของหัวหน้าทูต
สวรรค์ และเสียงเป่าแตรของพระเจ้าดังขึ้น องค์เจ้าชีวิตเองก็จะ
ลงมาจากสวรรค์ และบรรดาคนที่ได้ตายไปแล้วในพระคริสต์ จะ
ฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาอีก 17 หลังจากนั้นพวกเรายังมีชีวิตอยู่ใน
โลกนี้ ก็จะถูกนำตัวขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อไป
พบกับองค์เจ้าชีวิตบนท้องฟ้า และพวกเราก็จะได้อยู่กับพระองค์
ตลอดไป 18 ขอให้พูดเรื่องนี้เพื่อให้ออกใจซึ่งกันและกัน

ให้เตรียมพร้อมสำหรับการกลับมาขององค์เจ้าชีวิต

5 พี่น้องครับ พวกเราไม่จำเป็นต้องเขียนบอกคุณเลยถึงเรื่อง
วันและเวลานั้น 2 เพราะคุณก็รู้อยู่แล้วว่า องค์เจ้าชีวิตจะ
มาเหมือนกับขโมยที่มาในเวลากลางคืน 3 เมื่อคนพูดว่า "ทุก
อย่างสงบสุขและปลอดภัยดีแล้ว" การทำลายล้างก็จะเกิดขึ้นกับ
พวกเขาทันที เหมือนกับการปวดท้องตลอดตก และพวกเขาหนี
ไปไหนไม่พ้นด้วย 4 แต่พี่น้องครับ วันนั้นจะไม่จุใจมเข้าใส่พี่น้อง
อย่างไม่ทันตั้งตัวเหมือนขโมยมา เพราะพวกคุณไม่ได้อยู่ใน
ความมืด 5 เพราะคุณทุกคนเป็นของแสงสว่าง และเป็นของ
กลางวัน เราไม่ได้เป็นของกลางคืนหรือของความมืด 6 ดังนั้น
อย่านอนหลับเหมือนคนอื่นๆแต่ให้ตื่นตัว และมีสติอยู่เสมอ 7
เพราะคนที่นอนก็จะนอนในตอนกลางคืน และคนที่เมาก็จะเมา
ในตอนกลางคืน 8 แต่พวกเราเป็นของกลางวัน จึงต้องมีสติ ขอ
ให้เราสวมใส่ความเชื่อและความรักเป็นเกราะป้องกันอก และให้
เอาความหวังที่พระเจ้าจะช่วยให้รอดนั้นมาใส่เป็นหมวกเหล็ก
9 เพราะพระเจ้าไม่ได้เลือกพวกเราให้มาถูกพระองค์ลงโทษ แต่
ให้มารับความรอดผ่านทางพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา 10
พระเยซูตายเพื่อพวกเรา ดังนั้นเมื่อพระองค์มา ไม่ว่าพวกเราจะ
ตื่นอยู่หรือหลับไปแล้ว เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ 11 ฉะนั้น
คอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และเสริมสร้างฝ่ายจิตวิญญูณกัน
และกัน เหมือนกับที่กำลังทำกันอยู่แล้วในตอนนี

คำแนะนำสุดท้ายและการทักทาย

12 พวกเราขออโหสิให้พี่น้องทั้งหลายเคารพคนเหล่านั้นที่ทำงาน
หนักอยู่ในหมู่พวกคุณ ที่กำลังนำทางคุณในองค์เจ้าชีวิต และที่
คอยให้คำแนะนำตักเตือนพวกคุณ 13 ขอให้เคารพหนักถือพวกเขา
อย่างสูงด้วยความรักเพราะงานที่พวกเขาทำ ขอให้อยู่กับอย่าง
สงบสุข 14 พวกเราขอหนุนใจพี่น้องทั้งหลายให้ตักเตือนคนที่ขี-
เกียจหลังยาว ช่วยปลอบโยนคนซึ่กลัว ช่วยเหลือคนอ่อนแอ
และให้อดทนกับทุกคน 15 ระวังอย่าให้ใครทำชั่วตอบแทนความ
ชั่ว แต่พยายามทำดีต่อกันและต่อทุกคนเสมอ

16 ขอให้เบิกบานแจ่มใสอยู่ตลอด 17 ให้อธิษฐานตลอดเวลา 18 และให้ขอบคุณพระเจ้าในทุกสถานการณ์ นี่แหละเป็นสิ่งที่พระเจ้าอยากให้คุณทำในพระเยซูคริสต์

19 อย่าดับไฟของพระวิญญาณ 20 อย่าลบหลู่คำพูดของคนเหล่านี้ที่พูดแทนพระเจ้า 21 แต่ให้ทดสอบทุกอย่างเพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งนั้นมาจากพระเจ้าจริง แล้วยึดมั่นในสิ่งที่ดี 22 หลีกหนีจากสิ่งที่ชั่วร้ายทุกชนิด

23 ขอให้พระเจ้าผู้ให้สันติสุข ทำให้พวกคุณบริสุทธิหมดจดในทุกเรื่องเพื่อพระองค์ และขอให้จิตวิญญาณทั้งดวง[†] ของคุณทุก

คนถูกเก็บรักษาไว้ไม่ให้มีที่ติ จนกว่าพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของพวกเราจะกลับมา 24 พระองค์จะทำอย่างนี้แน่นอน เพราะพระเจ้าที่เรียกคุณมานั้นซื่อสัตย์

25 พี่น้องครับ อธิษฐานเพื่อพวกเราด้วย 26 ทักทายพี่น้องทุกคนด้วยจูบที่บริสุทธิ์ 27 ให้สัญญาต่อหน้าองค์เจ้าชีวิตว่า พวกคุณจะทำนิจตามหมายฉบับนี้ให้พี่น้องทุกคนฟัง 28 ขอให้พระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรามีเมตตากรุณาต่อคุณเถิด

† จิตวิญญาณทั้งดวง หมายถึง ทั้งหมดของ จิต วิญญาณ และร่างกาย

2 เชสะโลนิกา

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก หนังสือ 1 เชสะโลนิกา

1 จากเปาโล สิลาส และทิโมธี
ถึงหมู่ประชุมของชาวเมืองเชสะโลนิกา ที่เป็นของพระเจ้าพระบิดาของเรา และของพระเยซูคริสต์เจ้า
2 ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า ให้ความเมตตา กรุณา และสันติสุขกับพวกคุณ
3 พี่น้องครับ เราต้องขอบคุณพระเจ้าสำหรับพวกคุณอยู่เสมอ ซึ่งการที่แบบนั้นก็ถูกต้องแล้ว เพราะความเชื่อของคุณกำลังเจริญยิ่งขึ้นจริงๆ และความรักที่คุณแต่ละคนมีให้กันและกันนั้นก็เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ 4 เราก็เลยไปพูดโอ้อวดถึงพวกคุณให้หมู่ประชุมของพระเจ้าในที่อื่นๆ ฟัง เราพูดถึงความทรหดอดทน และความเชื่อของคุณ ทั้งๆที่คุณถูกข่มเหงและต้องเจอกับความทุกข์ยากลำบากมากมาย

พระเจ้าจะตัดสินลงโทษ

5 ที่พวกคุณอดทนต่อการข่มเหงแบบนี้จะเป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่า พระเจ้าตัดสินโทษอย่างยุติธรรม นั่นก็คือ สำหรับพวกคุณที่ยอมทนทุกข์เพื่ออาณาจักรของพระเจ้า พระองค์ก็เห็นว่าสมควรที่จะให้อาณาจักรนั้นกับคุณ 6 แต่สำหรับพวกคนที่ทรمانคุณ พระเจ้าก็เห็นว่ายุติธรรมแล้วที่จะให้ความทุกข์ทรمانกับพวกเขาเป็นการตอบแทน 7 แล้วพระเจ้าจะให้พวกคุณที่ได้รับการทุกข์ทรمانได้พักผ่อนพร้อมกับเราด้วย เมื่อพระเยซูเจ้ามาจากสวรรค์พร้อมกับพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ที่มีฤทธิ์อำนาจ 8 และพร้อมกับเปลวไฟไซโตช่วง แล้วพระองค์จะลงโทษคนที่ไม่รู้จักพระเจ้า และคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูของค์เจ้าชีวิตของเรา 9 โทษของพวกเขาจะถูกทำลายตลอดไป และถูกแยกออกมา ไม่ได้อยู่ต่อหน้าองค์เจ้าชีวิตและต่อหน้าภูตพิธีอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ 10 สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นในวันนั้นที่พระองค์มารับเกียรติจากคนของพระองค์ ในวันนั้นทุกคนที่ไว้วางใจในพระองค์ก็จะต้องอัศจรรย์ใจ (รวมทั้งพวกคุณด้วย เพราะคุณเชื่อเรื่องที่เราบอกเกี่ยวกับพระองค์)
11 เพราะอย่างนี้เราถึงได้อธิษฐานเผื่อคุณอยู่เสมอ ขอให้พระเจ้าของเราช่วยให้คุณใช้ชีวิตให้สมกับที่พระองค์เรียกมา และขอให้พระเจ้าใช้ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ช่วยให้คุณประสบความสำเร็จในการทำความดีทุกอย่างที่ตั้งใจไว้ และการทำงานต่างๆที่เกิดจากความเชื่อ 12 แล้วพระเยซูเจ้าจะได้รับเกียรติจากชีวิตของคุณ และคุณก็จะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามความเมตตา กรุณาของพระเจ้าของเรา และของพระเยซูคริสต์เจ้า

เรื่องชั่วร้ายที่จะเกิดขึ้น

2 ตอนนีพี่น้องครับ เราจะพูดถึงเรื่องที่เราเคยคุยกันกับพระองค์นั้น 2 ขออย่าได้ตกใจหรือวุ่นวายใจไป เมื่อมีคำพยากรณ์ คำพูด หรือจดหมายที่อ้างว่ามาจากเรา ที่บอกว่าวันขององค์เจ้าชีวิตมาถึงแล้ว 3 อย่าให้ใครหลอกเอา ไม่ว่าเขาจะมาไม่ไหนก็ตาม วันนั้นขององค์เจ้าชีวิตจะยังไม่มา จนกว่าจะมีการทรยศต่อพระเจ้าครั้งยิ่งใหญ่เกิด

ขึ้นก่อน และคนชั่วร้ายคนนั้นจะปรากฏตัวขึ้น จุดหมายปลายทางของมันคือนรก 14 มันจะต่อต้าน และจะยกย่องตัวมันเองขึ้นเหนือทุกสิ่งทุกอย่างที่คนเรียกว่า “พระเจ้า” หรืออะไรก็ตามที่คุณบูชา มันจะทำถึงขนาดที่ว่า เข้าไปในวิหารของพระเจ้าและขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์ และป่าวประกาศว่าตัวมันเองคือพระเจ้า

5 จำได้ไหม ผมพูดถึงเรื่องนี้บ่อยๆตอนที่ผมยังอยู่กับคุณ 6 ตอนนี มีสิ่งหนึ่งที่เห็นยวริงมันไว้ เพื่อให้มันปรากฏตัวออกมาในเวลาที่เหมาะสม และพวกคุณก็รู้แล้วว่าวี่สิ่งนั้นคืออะไร 7 ที่เราพูดอย่างนี้ก็เพราะพลังความชั่วอันลึกกลับนี้ ก็ได้ทำงานอยู่ในโลกแล้ว แต่มีผู้หนึ่งที่กำลังรังตีตัวมันอยู่ และจะรังตีต่อไปจนกว่าผู้รังตีจะไม่อยู่ 8 แล้วคนชั่วร้ายนั้นก็ปรากฏตัวออกมา พระเยซูเจ้าจะฆ่ามันด้วยลมหายใจจากปากของพระองค์ เมื่อพระองค์กลับมาครั้งยิ่งใหญ่ และพระองค์จะทำลายล้างมันจนสิ้นซาก 9 คนชั่วร้ายนี้ เมื่อมาก็จะใช้อำนาจของซาตาน พร้อมกับทำอิทธิฤทธิ์สัญญาสำคัญและปาฏิหาริย์ที่ดูเหมือนมาจากพระเจ้า แต่จริงๆแล้วมาจากซาตาน 10 มันจะใช้รูปแบบอื่นๆอีกมากมาย ในการหลอกลวงคนที่กำลังหลงหาย พวกนี้หลงหายก็เพราะไม่ยอมรักความจริง ซึ่งเป็นความจริงที่จะช่วยให้เขารอดได้ 11 เพราะเขาไม่รักความจริง พระเจ้าจึงทำให้คนพวกนี้เห็นผิดเป็นชอบ เพื่อจะได้หลงเชื่อในสิ่งที่ผิด 12 พระองค์จะลงโทษพวกเขาที่ไม่ยอมเชื่อความจริง แต่กลับไปสนุกสนานกับความชั่ว

พระเจ้าเลือกคุณให้ได้รับความรอด

13 พี่น้องครับ องค์เจ้าชีวิตรักคุณ พระเจ้าได้เลือกพวกคุณไว้แล้วตั้งแต่เริ่มต้นเพื่อให้ได้รับความรอด ที่คุณรอดก็เพราะคุณเชื่อในความจริง และพระวิญญูญาณได้ทำให้คุณเป็นลูกของพระเจ้า 14 คุณรอดโดยผ่านทางข่าวดีที่เราได้ประกาศนั้น พระเจ้าได้เรียกให้คุณมารับความรอดนั้น ก็เพื่อคุณจะได้มีส่วนร่วมในเกียรติของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา 15 ดังนั้นพี่น้องครับ ให้ตั้งมั่นคงไว้ และยึดมั่นในคำสอนที่ได้ตกทอดมาถึงคุณ ไม่ว่าจะเป็คำพูด หรือจดหมายจากเรากก็ตาม

16 เรามีกำลังใจที่ไม่มีวันสิ้นสุด และความหวังที่มั่นคง ก็เพราะพระเจ้าเมตตาต่อเรา ขอให้พระเยซูคริสต์เจ้า และพระเจ้าพระบิดาของเราผู้ที่รักเรา 17 ให้กำลังใจและให้พลังกับพวกคุณ เพื่อคุณจะได้ทำและพูดในสิ่งดีๆต่อไป

อธิษฐานให้เราด้วย

3 สุดท้ายนี้ พี่น้องครับ ช่วยอธิษฐานให้เราด้วย ขอให้ด้วยคำขององค์เจ้าชีวิตแพร่หลายไปอย่างรวดเร็วและเป็นที่น่าเชื่อถือ เหมือนกับที่พวกคุณนับถือ 2 ขอให้พระเจ้าช่วยให้เราปลอดภัยจากพวกหัวดี และพวกคนชั่ว (เพราะไม่ใช่ทุกคนที่เชื่อในองค์เจ้าชีวิต)

3 แต่องค์เจ้าชีวิตนั้นเชื่อสัตย์ พระองค์จะให้พลังและจะคุ้มครองพวกคุณจากมารร้าย 4 เรามั่นใจว่าองค์เจ้าชีวิตจะช่วยคุณให้ทำ

† จุดหมาย ... นรก แปลตรงๆได้ว่า “เขาคือลูกชายของการทำลายล้าง”

ตามคำสั่งสอนของเรา และจะช่วยให้คุณทำต่อไปอีกอย่างแน่นอน ⁵ ขอให้องค์เจ้าชีวิตนำคุณให้มีความรักแบบเดียวกับพระเจ้าและมีความอดทนอดกลั้นแบบเดียวกับพระคริสต์

ให้ทำงาน อย่างขี้เกียจ

⁶ พี่น้องครับ ขอสิ่งด้วยอำนาจของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเราว่า อยู่ให้ห่างจากพวกพี่น้องที่ขี้เกียจหลังยาวทุกคนที่ไม่ทำตามคำสั่งสอนที่เราให้ไว้ ⁷ เพราะพวกคุณก็รู้ว่าควรจะทำตามเรา ตอนที่อยู่กับคุณเราไม่ได้ขี้เกียจหลังยาวเลย ⁸ เราไม่เคยกินของใครฟรีๆ เราได้ทำงานหนัก อาบเหงื่อต่างน้ำทั้งวันทั้งคืน เพื่อจะได้ไม่เป็นภาระให้กับใคร ⁹ จริงๆแล้วเรามีสิทธิที่จะขอความช่วยเหลือจากพวกคุณ แต่เราอยากจะทำตัวเป็นแบบอย่างให้คุณทำตาม ¹⁰ เราถึงได้ตั้งกฎขึ้นมาตอนที่อยู่กับคุณว่า “ถ้าใครไม่ทำงาน ก็ไม่ต้องกิน”

¹¹ เราได้ยินมาว่า มีคุณบางคนขี้เกียจหลังยาวไม่ยอมทำงาน เกี่ยวยุ่งแต่เรื่องของชาวบ้าน ¹² เราขอสิ่งและเตือนคนอย่างนี้

ด้วยอำนาจของพระเยซูคริสต์เจ้าว่า ให้เขาทำมาหากินด้วยลำแข้งของตัวเองและไม่สร้างความเดือดร้อนให้ใคร ¹³ ส่วนพี่น้องที่เหลืออย่าเพิ่งเบื่อหน่ายท้อแท้ที่จะทำดี

¹⁴ ถ้ามีใครไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของเราในจดหมายฉบับนี้ หมายหัวเอาไว้และอย่าไปคบหาด้วย เพื่อเขาจะได้บอขายขายหน้า ¹⁵ อย่ามองว่าเขาเป็นศัตรู แต่ให้เตือนเขาในฐานะที่เป็นพี่น้องคนหนึ่ง

คำพูดสุดท้าย

¹⁶ ขอให้องค์เจ้าชีวิตผู้เป็นแหล่งที่มาของสันติสุข ให้คุณมีสันติสุขอยู่ตลอดเวลาในทุกๆทาง และขอให้พระองค์อยู่กับคุณทุกคน

¹⁷ ผม เปาโล ได้เขียนคำทักทายนี้ ด้วยลายมือของผมเอง นี่เป็นลายเซ็นต์ของผมในจดหมายทุกฉบับ ผมเขียนอย่างนี้แหละ

¹⁸ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรามีเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

1 ทิโมธี

คำนำ

หนังสือ 1 และ 2 ทิโมธี เปาโลคงเขียนในช่วงปลายชีวิต เขาได้เขียนจดหมายทิโมธีฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สอง รวมทั้งหนังสือที่ดัส ทิโมธีเป็นเพื่อนรุ่นน้องที่สนิทของเปาโล เปาโลปล้ำยให้ทิโมธีทำงานในเมืองเอเฟซัส และให้ที่ดัสทำงานบนเกาะครีต เพื่อให้พวกเขาช่วยแก้ปัญหาบางอย่างในหมู่ประชุมที่เมืองนั้นๆ เห็นได้ชัดว่าเปาโลกำลังพยายามช่วยให้หมู่ประชุมเหล่านั้นมีผู้นำเป็นของตนเองและสามารถยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง

ในจดหมายฉบับแรกที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี เขาได้แนะนำวิธีเลือกผู้นำของหมู่ประชุมและวิธีรับมือกับปัญหาต่างๆ ส่วนฉบับที่สองนั้น เปาโลเขียนตอนที่ติดคุกอยู่ ซึ่งตอนนั้นเปาโลคิดว่าเขาคงใกล้ตายแล้ว หนังสือทิโมธีฉบับที่สอง จึงเป็นฉบับที่พูดถึงเรื่องส่วนตัว เปาโลพยายามหนุนใจและแนะนำให้ทิโมธีใช้ชีวิตตามแบบอย่างที่เขาได้วางไว้ให้ ทั้งทางด้านความเชื่อ ความกล้าหาญ และความอดทน

1 จากเปาโล ผู้เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ ตามคำสั่งของพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอด และของพระเยซูคริสต์ผู้เป็น

ความหวังของเรา

2 ถึงทิโมธี ลูกที่แท้จริงในความเชื่อ

ขอให้พระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเราให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณ

คำเตือนเรื่องคำสอนที่ผิดๆ

3 ตอนที่ผมเดินทางต่อไปที่แคว้นมาซิโดเนียนั้น ผมได้ขอร้องให้คุณอยู่ที่เมืองเอเฟซัสต่อ เพื่อคุณจะได้สั่งให้คนบางคนเลิกสอนเรื่องที่ผิดๆเสียที 4 และสั่งให้พวกเขาเลิกสนใจนิยายปรัมปราต่างๆและรายชื่อของบรรพบุรุษที่ไม่รู้จักจบสิ้นได้แล้ว เพราะมันไม่ได้ช่วยอะไรในแผนงานของพระเจ้า มีแต่จะทำให้ทะเลาะกันเปล่าๆเพราะแผนงานของพระเจ้านั้น จะสำเร็จได้ด้วยความเชื่อ 5 ที่ผมสั่งอย่างนี้ ก็เพื่อให้เกิดความรักขึ้น ซึ่งเป็นความรักที่มาจากใจอันบริสุทธิ์ ใจที่ไม่ฟุ้งว่าผิด และความเชื่อที่จริงใจ 6 บางคนได้หลงจากสิ่งเหล่านี้ แล้วหันไปพูดเรื่องไร้สาระ 7 พวกเขาอยากจะเป็นครูสอนกฎของโมเสสกัน แต่ตัวเขากลับไม่เข้าใจเรื่องที่ตัวเองพูดหรือยืนยันเลย

8 เรารู้ว่าภยันตราย ถ้ารู้จักใช้อย่างถูกต้อง 9 และเราก็รู้ดีด้วยว่าภยันตรายไม่ได้มีไว้ใช้กับคนที่ทำตามใจพระเจ้า แต่มีไว้ใช้กับคนที่ทำผิดกฎ พวกเขาชอบแหกกฎ คนที่ไม่มีศาสนาและคนบาป คนที่ไม่มีศีลธรรม และคนที่หยาบซ่า พวกที่ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ พวกฆาตกร 10 คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่เป็นเกย์ 11 คนที่ค้าขายทาส คนโกหก คนที่ให้การเท็จในศาล และคนที่ชอบทำในสิ่งที่ขัดกับคำสอนที่เป็นประโยชน์ 11 คำสอนนี้สอดคล้องกับข่าวดี เรื่องความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงเกียรติ พระเจ้าได้มอบข่าวดีนี้ให้กับผม

ขอขอบคุณความเมตตาของพระเจ้า

12 ผมขอขอบคุณพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา ผู้ที่ให้กำลังกับผม ที่ผมขอขอบคุณก็เพราะพระองค์เห็นว่าผมเป็นคนที่ซื่อสัตย์ และได้แต่งตั้งผมให้เป็นผู้รับใช้พระองค์ 13 ถึงแม้ว่าแต่ก่อนนี้ผมเคยพูดดูหมิ่นพระองค์ ข่มเหงคนของพระองค์ และเป็นคนโหดร้าย แต่พระเจ้าก็ยังเมตตาผม เพราะเห็นว่าผมทำไปเพราะยังไม่เชื่อ และไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ 14 องค์เจ้าชีวิตของเราได้มอบความเมตตาพร้อมกับความเชื่อ และความรักที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ให้กับผมอย่างล้นเหลือ

† เกย์ หมายถึง ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

15 คำพูดนี้เชื่อถือได้และคุ้มค่าที่จะรับเอาไว้ ซึ่งคำพูดนี้ก็คือพระเยซูคริสต์ได้มาในโลกนี้เพื่อช่วยให้คนบาปหลุดพ้น และผมเองก็เลวที่สุดในพวกคนบาปนั้น 16 แต่ก็เพราะอย่างนี้ พระเจ้าจึงได้เมตตาผม พระเยซูคริสต์ได้แสดงความอดทนอย่างถึงที่สุดต่อคนเลวที่สุดอย่างผม เพื่อเป็นตัวอย่างให้กับคนทั้งหลายที่จะมาไว้วางใจในพระองค์ และมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป 17 ขอให้พระองค์ผู้เป็นกษัตริย์ของคนทุกยุคทุกสมัย ผู้ไม่มีวันตาย ผู้ไม่มีใครมองเห็นได้ และผู้เป็นพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียว ได้รับเกียรติและสง่าราศี อยู่เสมอและตลอดไป อาเมน

18 ทิโมธี ลูกเอ๋ย สิ่งที่ผมสั่งไว้วัน ก็สอดคล้องกับสิ่งที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดเกี่ยวกับคุณไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว เพื่อว่าเมื่อคุณทำตามคำสั่งนี้ คุณจะได้อะไรอย่างดี 19 ยึดความเชื่อที่คุณมีอยู่ในพระคริสต์ไว้ให้มั่น และรักษาใจที่ฟุ้งถูกผิดไว้ให้ดี เพราะมีบางคนทิ้งใจที่ฟุ้งถูกผิดนี้ไป ทำให้ความเชื่อของเขาถูกทำลายไปเหมือนเรือแตก 20 ในคนพวกนั้นก็ยังมีเฮมเนสและอเล็กซานเดอร์รวมอยู่ด้วย ผมจึงมอบพวกเขาให้กับซาตาน เพื่อพวกเขาจะได้รับบทเรียนว่าไม่ควรดูหมิ่นพระเจ้าอีกต่อไป

คำแนะนำในการอธิษฐานและนมัสการพระเจ้า

2 เรื่องแรกที่ผมขอให้ทำก็คือ ให้อ่อนน้อม อธิษฐาน ขอร้อง และขอบคุณพระเจ้าสำหรับทุกคน 2 รวมทั้งกษัตริย์ทั้งหลายและผู้มีอำนาจทุกคน ที่ให้ทำอย่างนี้ก็เพื่อเราจะได้อยู่กันอย่างสงบสุขและมีสันติ มีชีวิตที่ให่เกียรติกับพระเจ้าอย่างเต็มที่ และเป็นที่น่านับถือ 3 การทำอย่างนี้ดีและเป็นที่ยอมรับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา 4 พระองค์อยากให้ทุกคนรอดและรู้จักความจริง 5 เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น และมีคนกลางเพียงคนเดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ 6 พระองค์ได้สละชีวิตของพระองค์เองเพื่อไถ่ทุกคนให้เป็นอิสระจากการเป็นทาส เรื่องนี้พิสูจน์ให้เห็นถึงความต้องการของพระเจ้าที่จะช่วยทุกคนให้รอดในเวลาที่เหมาะสม 7 นี่เป็นเหตุที่พระเจ้าได้แต่งตั้งผมให้เป็นผู้ประกาศ และเป็นศิษย์เอกของพระเยซู (ผมพูดความจริง ไม่ได้โกหก) นอกจากนี้พระเจ้ายังได้แต่งตั้งให้ผมไปเป็นครูสอนเรื่องความเชื่อและความจริงนี้กับคนที่ไม่ใช่ยิวอีกด้วย

8 ดังนั้น ผมอยากให้ผู้ชายในทุกที่อธิษฐานด้วยการยกมืออันบริสุทธิ์ขึ้น คือไม่โกรธหรือเถียงกัน

9 ส่วนผู้หญิงก็เหมือนกัน แต่งตัวให้สุภาพเรียบร้อยและถูกกาลเทศะ ไม่ใช่ทำผมชะหรือหวี หรือใส่ทอง ไข่มุก หรือเสื้อผ้า

แพงๆ 10 แต่ให้แต่งตั้งด้วยความดีจะดีกว่า ให้เหมาะสมกับเป็นผู้หญิงที่นับถือพระเจ้า 11 ผู้หญิงควรจะเรียนอย่างสงบเสงี่ยมและเชื่อฟัง 12 แม่ไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจต่อผู้ชาย แต่ให้พวกเธออยู่อย่างสงบสุข 13 เพราะพระเจ้าสร้างอาดัมก่อนแล้วถึงสร้างเอวา 14 และคนที่ถูกล่อลวงไม่ใช่อาดัม + แต่เป็นผู้หญิงที่ถูกล่อลวงแล้วกลายเป็นคนบาป 15 อย่างไรก็ตามผู้หญิงจะรอดได้ด้วยการคลอเคลีย ถ้าพวกเขายังรักษาความเชื่อไว้ มีความรัก มีความบริสุทธิ์ และรู้จักควบคุมตนเองอย่างดี

พวกผู้นำในหมู่ประชุมของพระเจ้า

3 คำพูดต่อไปนี้ เป็นจริงและเชื่อถือได้ คือคำพูดที่ว่า ถ้าใครอยากจะเป็นผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า + แสดงว่าคนนั้นอยากจะทำหน้าที่ 2 ผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า จะต้องเป็นคนที่ไม่มียศ มีเมียแค่คนเดียว ควบคุมตัวเองได้ มีสติรอบคอบ นานับถือ ยินดีต้อนรับแขกแปลกหน้า และสอนเก่ง 3 ต้องไม่ขี้อาย ไม่ชอบต่อยดี แต่สุภาพอ่อนโยน ไม่ชอบโต้เถียง ไม่โลภเงินทอง 4 ต้องรู้จักเอาใจใส่คนในครัวเรือนของตนเป็นอย่างดี ต้องมีลูกที่वानอนสอนง่ายและให้ความเคารพยำเกรงเขาอย่างยิ่ง 5 (เพราะถ้าคนในครัวเรือนของตนเองยังไม่รอด แล้วจะมาดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้าได้อย่างไร) 6 เขาจะต้องไม่ใช่คนที่เพิ่งมาเชื่อใหม่ๆ เพราะดีไม่ดีเขาอาจจะหลงได้ แล้วถูกลงโทษแบบเดียวกับมาร 7 นอกจากนั้น เขาจะต้องเป็นคนที่มีชื่อเสียงดีในหมู่คนภายนอกด้วย เพื่อจะได้ไม่อับอายขายหน้าเพราะถูกคนต่อว่า และเข้าไปติดกับดักของมาร

พวกผู้รับใช้พิเศษ

8 ผู้รับใช้พิเศษ * ก็เหมือนกัน จะต้องเป็นคนที่นานับถือ ไม่น่าหัวหลังหลอก ไม่ใช่เหล่าไม่โลภเงินทอง 9 ต้องยึดมั่นข้อลึกลับในหลักความเชื่อที่พระเจ้าได้เปิดเผยให้เราแล้วด้วยใจที่ไม่พองว่าผิด 10 ให้คนพวกนี้ผ่านการทดสอบเสียก่อน ถ้าไม่มีข้อเสื่อมเสีย ก็ค่อยให้เขามารับใช้ 11 ผู้ช่วยพิเศษที่เป็นผู้หญิง + ก็เหมือนกัน จะต้องเป็นคนที่นานับถือ ต้องไม่สร้ายคนอื่น แต่ต้องเป็นคนที่มีสติรอบคอบ และไว้ใจได้ในทุกเรื่อง 12 ผู้รับใช้พิเศษที่เป็นผู้ชาย ต้องมีเมียแค่คนเดียว ต้องดูแลคนในครัวเรือนของตน และอบรมลูกๆเป็นอย่างดี 13 เพราะคนที่ทำหน้าที่ผู้รับใช้พิเศษนั้นจะเป็นที่นับถือ และตัวเขาเองจะมีความมั่นใจในความเชื่อที่เขามีต่อพระเยซูคริสต์มากขึ้น

ความลับในศาสนาเรา

14 ถึงแม้ผมหวังว่าจะได้มาเยี่ยมคุณในเร็วๆ นี้ แต่ผมก็ยังเขียนข้อความเหล่านี้มาไว้ 15 เพื่อว่าถ้าผมมาช้า คุณจะรู้ว่าสมาชิกในบ้านเรือนของเจ้านั้นจะต้องทำตัวอย่างไรบ้าง บ้านเรือนนี้คือหมู่ประชุมของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ และหมู่ประชุมนี้เป็นเสาหลักและรากฐานแห่งความจริง 16 ไม่ต้องสงสัยเลย นี่แหละคือความยิ่งใหญ่ของความลับในศาสนาอันแท้จริงของเรา คือพระคริสต์ได้มาปรากฏในร่างของมนุษย์ พระวิญญาณได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นจริง เหล่าทูตสวรรค์ก็เห็น เรื่องของพระองค์ได้ถูกประกาศไปทั่วทุกชนชาติ ผู้คนในโลกต่างเชื่อในพระองค์ และพระเจ้าได้รับพระองค์ขึ้นไปสู่สง่าราศีอันยิ่งใหญ่

+ คนที่ถูกล่อลวงไม่ใช่อาดัม ซาตานล่อลวงเอวา และเอวาเป็นคนที่ทำให้ออาดัมบาป ++ ผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า คือพวกผู้ชายที่ได้รับเลือกให้เป็นคนประสานงานและผู้ดูแลหมู่ประชุมของพระเจ้า เรียกอีกอย่างว่า "ผู้นำอาวุโส" (อ่านได้จากหนังสือ กิจการ 20:17, 28; เอเฟซัส 4:11; ทิตัส 1:5-9) † ผู้รับใช้พิเศษ ในภาษกรีก หมายถึง คนรับใช้ คนพวกนี้ได้รับเลือกมาเพื่อทำหน้าที่รับใช้หมู่ประชุมของพระเจ้า ‡ ผู้ช่วยพิเศษที่เป็นผู้หญิง หรืออาจหมายถึงภรรยาของผู้รับใช้พิเศษก็ได้

คำเตือนเรื่องครุจวมปลอม

4 พระวิญญาณพูดไว้ชัดเจนว่า ต่อไปในอนาคตจะมีบางคนทิ้งความเชื่อ แล้วหันไปเชื่อถือวิญญาณที่ลอกลวง รวมทั้งคำสอนต่างๆของพวกมารทั้งหลาย 2 และคำลอกลวงของพวกหน้าซื่อใจคด ใจของพวกเขาชินชากับความผิดเสียแล้ว เหมือนถูกเหล็กร้อนนอบจนตายด้าน 3 พวกเขาสั่งว่าห้ามแต่งงานและห้ามกินอาหารบางชนิด อันที่จริงพระเจ้าได้สร้างอาหารขึ้นมาให้คนที่มีความเชื่อ และคนที่รู้จักความจริง กินกันด้วยความขอบคุณ 4 ทุกอย่างที่เราสร้างขึ้นมาอันดีหมด ถ้ารับมาด้วยการขอบคุณพระเจ้า ก็กินได้หมดทุกอย่าง 5 เพราะถ้อยคำของพระเจ้าและคำอธิษฐานทำให้สิ่งเหล่านั้นบริสุทธิ์แล้วในสายตาพระเจ้า

ผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์

6 ถ้าคุณอธิบายเรื่องนี้ให้พี่น้องฟัง คุณก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ ซึ่งจะพิสูจน์ให้เห็นว่า คุณได้รับการเลี้ยงดูด้วยถ้อยคำแห่งความเชื่อ และด้วยคำสอนที่ดีที่คุณได้ทำตามอยู่นั้น 7 อย่าไปเสียเวลากับนิยายปรัมปราไร้สาระที่หญิงแก่ๆพวกนั้นชอบเล่ากัน แต่ให้ฝึกฝนตนเองเพื่อรับใช้พระเจ้า 8 เพราะการฝึกฝนทางร่างกายก็มีประโยชน์อยู่บ้าง แต่การรับใช้พระเจ้านั้นมีประโยชน์ทุกอย่าง ทั้งในชีวิตนี้และชีวิตหน้า 9 นั้นเป็นความจริงที่เชื่อถือได้และคุ้มค่าที่จะรับเอาไว้ 10 ที่เรายอมทำงานหนัก และต่อสู้ดิ้นรนอยู่นี้ เพราะเรามีความหวังในพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ พระองค์เป็นผู้ช่วยให้รอดของทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่เชื่อ 11 ให้สั่งสอนเรื่องเหล่านี้ 12 อย่าให้ใครมาดูถูกคุณ เพราะเห็นว่าคุณเป็นแค่เด็กหนุ่ม แต่ให้คำพูด การกระทำ ความรัก ความเชื่อ และความบริสุทธิ์ของคุณ เป็นแบบอย่างให้กับทุกคนที่เชื่อ 13 ให้เอาใจใส่ทั้งในเรื่องการอ่านพระคัมภีร์ให้คนอื่นฟัง การให้กำลังใจ และการสั่งสอนจนกว่าผมจะมา 14 อย่างละเลยที่จะใช้พรสวรรค์ของคุณที่ได้รับมาตอนที่พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูดเกี่ยวกับคุณ และตอนที่พวกผู้นำอาวุโสได้วางมือ บนคุณ 15 ให้เอาใจใส่และทุ่มเทในเรื่องเหล่านี้ ทุกคนจะได้เห็นชัดว่า คุณก้าวหน้าไปมากแค่ไหนแล้ว 16 ให้ระมัดระวังชีวิตและคำสอนของคุณให้ดี ยึดเรื่องเหล่านี้ไว้ให้มั่น เพราะถ้าทำอย่างนี้ คุณก็จะช่วยทั้งตัวคุณเองและคนที่ฟังคุณให้รอด

กฎการอยู่ร่วมกัน

5 อย่าคิดว่าคนที่สูงอายุ แต่ให้เตือนเหมือนคนๆนั้นเป็นพ่อ ส่วนพวกหนุ่มๆก็ให้เตือนเหมือนพวกเขาเป็นพี่น้อง 2 ส่วนหญิงสูงอายุก็ให้เตือนเหมือนเธอเป็นแม่ ส่วนสาวๆ ก็ให้เตือนเหมือนพวกเธอเป็นพี่น้อง ด้วยจิตใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง 3 ให้เกียรติพวกแม่ฝ่ายที่ไม่มีญาติพี่น้อง 4 แต่ถ้าแม่ฝ่ายคนไหนมีลูกหรือหลาน ให้ลูกหลานพวกนั้นเรียนรู้ที่จะทำตามศาสนาคือให้ดูแลครอบครัวของพวกเขา ซึ่งเป็นการตอบแทนบุญคุณผู้ที่เลี้ยงดูเขามา เพราะพระเจ้าชอบให้ทำอย่างนี้ 5 ส่วนแม่ฝ่ายที่ถูกทอดทิ้งให้อยู่คนเดียว เขาฝากความหวังไว้กับพระเจ้าและอธิษฐานอ้อนวอนทั้งวันทั้งคืน 6 แต่แม่ฝ่ายที่ปล่อยตัวปล่อยใจก็ถือว่าตายทั้งเป็นแล้ว 7 ให้สั่งเรื่องเหล่านี้ด้วย จะได้ไม่มีใครโดนตำหนิ 8 แต่ถ้ามีใครไม่ยอมเลี้ยงดูญาติพี่น้อง โดยเฉพาะครอบครัวของตัวเอง เขาก็ได้ทิ้งความเชื่อแล้ว และแย่ยิ่งกว่าคนที่ไม่เชื่อเสียอีก

9 ส่วนแม่ฝ่ายที่จะขึ้นทะเบียนแม่ฝ่ายที่หมู่ประชุมสนับสนุนได้ นั้นจะต้องมีอายุไม่น้อยกว่าหกสิบปี มีสามีเพียงคนเดียว 10 ต้องมีชื่อเสียงดีในหลายด้าน เช่น เคยเลี้ยงดูลูกๆ เคยต้อนรับแขกแปลกหน้า เคยล้างเท้าให้กับคนเหล่านั้นที่เป็นของพระเจ้า เคยช่วยเหลือคนตกทุกข์ได้ยาก และทุ่มเทในการทำความดีทุกอย่าง

‡‡ วางมือ เป็นการแต่งตั้ง หรือมอบหมายงานให้กับคนหนึ่งคนใดท่า

11 แต่อย่าให้แม่ม่ายที่ยังสาวอยู่ ขึ้นทะเบียนแม่ม่ายเลย เพราะเมื่อพวกเธอได้อุทิศตัวให้กับพระคริสต์แล้ว แต่เกิดราคาจะค้นหาขึ้นมาอยากจะทำงาใหม่อีก 12 ก็จะถูกประณามได้ว่าผิดคำสัญญาที่ให้ไว้กับพระเจ้าตั้งแต่แรก 13 นอกจากนี้ ยังจะทำให้พวกเธอเป็นคนขี้เกียจสนหลังยาว เทียบไปบ้านโน้นบ้านนี้ ไม่ใช่แต่จะขี้เกียจเท่านั้น แต่ยังชอบนินทา ยุ่งเรื่องของชาวบ้านอีกด้วย และชอบพูดในเรื่องที่ไม่ควรพูด 14 ดังนั้น ผมจึงอยากให้แม่ม่ายที่ยังสาวนั้นแต่งงานใหม่และมีลูกเสีย และดูแลบ้านเรือนของพวกเธอเพื่อให้คนที่ต่อต้านเราตำหนิได้ 15 ที่ผมพูดอย่างนี้เพราะมีแม่ม่ายบางคนได้หันตามซาตานไปแล้ว

16 ถ้าผู้หญิงคนไหนที่เป็นผู้เชื่อ และมีญาติพี่น้องเป็นแม่ม่าย ก็ขอให้เขาช่วยเหลือญาติพวกนั้นด้วย จะได้ไม่เป็นภาระให้กับหมู่ประชุมของพระเจ้า เพื่อหมู่ประชุมนั้นจะได้ไปช่วยเหลือแม่ม่ายที่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ

17 ผู้นำอาวุโสที่เป็นผู้นำที่ดั้น สมควรจะได้รับเกียรติเป็นสองเท่า โดยเฉพาะคนที่ทุ่มเทให้กับการเทศนาและสั่งสอน 18 เพราะมีข้อพระคัมภีร์พูดไว้ว่า “อย่าเอาตะกร้อครอบปากไว้ ขณะที่มันกำลังพูดข่าว” † และ “คนงานก็สมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” ††

19 ถ้ามีใครมากล่าวหาผู้นำอาวุโสก็อย่าเพิ่งเชื่อ นอกจากจะมีพยานสองสามคนยืนยัน 20 ถ้าผู้นำอาวุโสหนึ่งยังคงทำบาปต่อไป ให้ประณามเขาต่อหน้าคนทั้งหมู่ประชุมของพระเจ้า เพื่อคนอื่นจะได้อ่าน 21 ผมขอสง้ออย่างเด็ดขาดต่อหน้าพระเจ้า พระเยซูคริสต์และพวกทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้เลือกไว้ว่า คุณจะต้องรักษาและทำตามสิ่งเหล่านี้โดยไม่เลือกที่รักมักที่ชังและไม่เล่นพรรคเล่นพวก

22 ไม่ต้องรีบร้อนวางมือบนใครเพื่อจะแต่งตั้งเขาในการทำงานขององค์เจ้าชีวิต อย่ามีส่วนร่วมในบาปของคนอื่น หมั่นรักษาตนเองให้บริสุทธิ์อยู่เสมอ

23 อย่าดื่มแต่เน่าเปลาอย่างเดียว แต่ให้ดื่มเหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์ในการย่อยอาหารและอาการเจ็บป่วยที่คุณเป็นอยู่บ่อยๆ

24 บาปของบางคนก็เห็นชัดเจน ใครๆก็รู้ว่าเขาจะต้องถูกตัดสินลงโทษ แต่บาปของบางคนจะเห็นได้ทีหลัง 25 ก็เหมือนกับความคิดของบางคนก็เห็นชัดเจนทันที แต่ความคิดที่ยังไม่เห็นก็จะไม่ถูกซ่อนไว้ตลอดไป

6 ทุกคนที่เป็นทาสอยู่ภายใต้แอกของเจ้านายที่ไม่เชื่อพระเจ้า ให้เคารพนบถือนายของเขาในทุกเรื่อง จะได้ไม่มีใครดูหมิ่นชื่อของพระเจ้าและคำสอนของเรา 2 ส่วนทาสที่มีเจ้านายที่เชื่อในพระเจ้า ก็ไม่ควรดูหมิ่นเจ้านายนั้น เพราะเห็นว่าเขาเป็นพี่น้อง แต่ควรที่จะเคารพนบถือนายมากยิ่งขึ้น เพราะถือว่ากำลังรับใช้คนที่เขารักซึ่งเป็นคนที่เชื่อในพระเจ้าด้วยกัน นี้แหละคือสิ่งที่คุณจะต้องสั่งสอนและขอร้องให้คนทำ

คำสั่งสอนที่ไม่ถูกต้องและความร้ายวร้ายที่แท้จริง

3 ถ้ามีใครมาสอนเรื่องอื่นที่แตกต่างออกไปจากนี้ หรือสอนขัดกับคำสอนที่เป็นประโยชน์ของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา หรือสอนเพี้ยนไปจากคำสอนตามหลักศาสนาที่แท้จริง 4 เขาก็

† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 25:4 †† อ้างมาจากหนังสือ ลูกา 10:7

เป็นคนที่ยังยโสและไม่รู้เรื่องอะไรเลย แล้วยังเป็นโรคชอบเถียง และชอบขัดแย้งในความหมายของคำต่างๆ ซึ่งทำให้เกิดการอิจฉาริษยา การแก่งแย่งชิงดี การใส่ร้ายป้ายสี การระแวงสงสัยกัน 5 และการกระทบกระทั่งกันอย่างไม่สิ้นสุด คนพวกนี้มีจิตใจที่ชั่วร้ายและความจริงถูกปล้นไปจากเขาเสียแล้ว และคนพวกนี้ยังคิดแสวงหาความร้ายวร้ายจากการเอาศาสนาบางหน้าอีกด้วย

6 ศาสนาอันแท้จริงจะทำให้เรารำรวมมหาศาลอย่างแน่นอน ถ้าเรารู้จักพอใจในสิ่งที่เรามี 7 เราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกนี้ เราก็เอาอะไรออกไปไม่ได้เหมือนกัน 8 มีอาหารกินกับเสื้อผ้าใส่ แค่นี้เราก็น่าจะพอใจได้แล้ว 9 ส่วนคนที่อยากจะร้ายวร้าย ก็ตกลงไปใน การทดลองและกับดัก ความอยากได้ที่ใจง้อและเต็มไปด้วยอันตรายทั้งหลาย ทำให้เขาจมดิ่งลงสู่ความพินาศและสูญสิ้นไป 10 เพราะการรู้จักเงินทอง เป็นรากเหง้าของความชั่วทุกชนิด ความอยากร้ายวร้ายนี้ทำให้บางคนที่ความเชื่อไป และทั่วทั้งร่างกายก็ถูกทิ่มแทงอย่างเจ็บปวด

บางสิ่งที่คุณควรจดจำ

11 ส่วนคุณที่เป็นคนของพระเจ้า ให้วิ่งหนีไปให้ไกลจากเรื่องพวกนี้ และให้ใช้ชีวิตตามที่พระเจ้าชอบใจ ทำตามหลักศาสนาที่แท้จริง มีความเชื่อ ความรัก ความอดทนอดกลั้น และความสุภาพอ่อนโยน 12 รักษาความเชื่อไว้ให้มั่นคงเหมือนพยายามวิ่งเข้าสู่เส้นชัย ยึดชีวิตที่จะได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไปเอาไว้ ซึ่งเป็นชีวิตที่พระเจ้าเรียกให้คุณมารับตอนที่คุณได้ประกาศความเชื่อต่อหน้าคนจำนวนมากเป็นอย่างดี 13 ต่อหน้าพระเจ้าผู้ให้ชีวิตกับทุกสิ่งทุกอย่าง และต่อหน้าพระเยซูคริสต์ผู้ได้ประกาศความเชื่อต่อหน้าปอนทัสปีลาต † เป็นอย่างดี 14 ผมขอสง้อให้คุณทำตามคำสั่งนี้ อย่างเคร่งครัดและไว้ที่ติ จนกว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะถูกเปิดเผย 15 เมื่อถึงเวลานั้น พระเจ้าจะเป็นผู้เปิดเผยให้เห็นเอง พระองค์เป็นพระเจ้าผู้ทรงเกียรติ และเป็นผู้ครอบครองแต่เพียงผู้เดียว พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และเป็นองค์เจ้าชีวิตเหนือเจ้าชีวิตทั้งหลาย 16 เป็นผู้เดียวที่ไม่มีวันตาย และเป็นผู้ที่อยู่ในความสว่างที่มนุษย์เข้าไม่ถึง พระองค์เป็นผู้ที่ไม่มีมนุษย์คนไหนเคยเห็นหรือสามารถมองเห็นได้ ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติและมีฤทธิ์อำนาจตลอดไป อาเมน

17 สั่งคนร้ายวร้ายในยุคนี้อย่าหึงยโสหรือฝากความหวังไว้กับความร้ายวร้ายนั้น เพราะมันไม่เที่ยงแท้ แต่ให้ฝากความหวังไว้กับพระเจ้าผู้แบ่งปันทุกสิ่งให้กับเราอย่างล้นเหลือ เพราะเห็นแก่ความสุขสบายของเรา 18 สั่งคนร้ายวร้ายพวกนั้นให้ทำความดี ให้ร้ายวร้ายในการทำดี ให้จิตใจกว้าง และรู้จักแบ่งปันด้วย 19 เมื่อทำอย่างนี้ เขาก็ได้เก็บทรัพย์สมบัติไว้ให้กับตัวเองในสวรรค์ ซึ่งเป็นรากฐานที่มั่นคงสำหรับอนาคต เพื่อจะได้ยึดชีวิตที่แท้จริงไว้

20 ทิโมธีเอ๋ย รักษาสิ่งที่พระเจ้าได้ฝากไว้กับคุณให้ดี อยู่ห่างจากการพูดไร้สาระ และหลีกเลี่ยงการโต้เถียงในเรื่องที่คนเขาใจผิดเรียกว่าเป็น “ความรู้” 21 บางคนก็โอ้อวดความรู้ไร้สาระนั้นได้ พลาดไปจากเป้าหมายของความเชื่อ ขอให้พระเจ้ามีเมตตาคุณกับพวกคุณ

† ปอนทัสปีลาต เป็นผู้ว่าราชการของแคว้นยูเดีย ในระหว่าง ค.ศ. 26-ค.ศ. 36 อ่านได้ในหนังสือลูกา 23:1-3

2 ทิโมธี

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จากหนังสือ 1 ทิโมธี

1 จากเปาโล ผู้เป็นศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ ตามความต้องการของพระเจ้า พระเจ้าได้ส่งผมออกไปบอกผู้คนเกี่ยวกับชีวิตที่พระองค์สัญญาว่าจะให้ในพระเยซูคริสต์
2 ถึงทิโมธีลูกรัก ขอให้พระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา ให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับคุณ

เปาโลขอขอบคุณพระเจ้าและให้กำลังใจทิโมธี

3 ผมขอขอบคุณพระเจ้า ผู้ที่ผมรับใช้ด้วยใจบริสุทธิ์ เหมือนกับที่บรรพบุรุษของผมรับใช้ ผมอธิษฐานให้คุณเสมอทั้งวันทั้งคืน 4 คิดถึงตอนที่คุณร้องไห้เพื่อผมแล้ว ทำให้ผมอยากเจอคุณมาก ซึ่งจะทำให้ผมมีความสุขจริงๆ 5 ผมยังนึกถึงความเชื่อที่จริงใจของคุณ ซึ่งตอนแรกมีอยู่ในโลอิสยาห์ของคุณ และยูนิสแม่ของคุณ และตอนนี้ผมก็เชื่อว่ามีอยู่ในคุณด้วย 6 นี่เป็นเหตุที่ผมขอเตือนให้คุณใช้พรสวรรค์ที่พระเจ้าให้ตอนที่ผมวางมือ[†] ลงบนคุณ กระพือพรสวรรค์นั้นให้มันลุกโชติช่วงขึ้น 7 เพราะพระวิญญาณที่พระเจ้าให้กับเรานั้นไม่ทำให้เราซื่อฉลาด แต่พระวิญญาณนี้ทำให้เราเต็มไปด้วยฤทธิ์อำนาจ ความรัก และการควบคุมตนเอง

8 ไม่ต้องอับอายที่จะบอกคนเกี่ยวกับองค์เจ้าชีวิตของเรา หรืออับอายในตัวผมที่เป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระองค์ แต่ให้ฟังฤทธิ์เดชของพระเจ้า แล้วยอมทนทุกข์ด้วยกันกับผมเพื่อข่าวดีนั้นดีกว่า 9 พระเจ้าทำให้เราอดและเรียกเราให้มาเป็นคนของพระองค์โดยเฉพาะ ที่พระองค์เรียกเรานั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับภาระของเรา แต่เป็นไปตามความต้องการของพระเจ้า และพระองค์ได้ให้ความเมตตากรุณาแก่เราผ่านมาทางพระเยซูคริสต์ก่อนที่จะมีโลกนี้เสียอีก 10 แต่ตอนนี้พระเจ้าได้เปิดเผยเรื่องนี้แล้วโดยพระเยซูคริสต์ผู้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราที่ได้มาปรากฏตัวให้เห็นแล้ว พระองค์ได้มาทำลายความตาย และทำให้เราเห็นถึงชีวิตที่ไม่มีวันตายที่ผ่านทางข่าวดีนี้ 11 เพราะข่าวดีนี้เอง พระองค์ถึงได้แต่งตั้งให้ผมเป็นคนประกาศข่าว เป็นศิษย์เอก และเป็นครู 12 ด้วยเหตุนี้เองผมถึงได้รับความทุกข์ทรมานอย่างที่เป็นอย่างนี้ แต่ผมก็ไม่อับอายหรือกลัว เพราะผมรู้จักผู้ที่ผมเชื่อ และผมก็มั่นใจว่า พระองค์สามารถรักษาสิ่งที่ผมได้มอบไว้ให้กับคนอื่น^{††} จนกว่าวันนั้น *จะมาถึง 13 ขอให้คุณยึดถือคำสอนที่มีประโยชน์ ที่คุณได้ยืมจากผมนี้ไว้เป็นแบบอย่าง และทำตามด้วยความเชื่อและความรักที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ 14 ขอให้เก็บรักษาสิ่งที่ได้มอบไว้ให้กับคุณนี้เอาไว้ให้ดี ด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในตัวเรา

15 คุณก็รู้ว่า ทุกคนในแคว้นเอเชียได้ทิ้งผมไปหมดแล้ว รวมทั้งฟีเจลัสและเฮอริโมเกเนสด้วย 16 ขอให้องค์เจ้าชีวิตมีเมตตากรุณาต่อครอบครัวของไอเนสิไฟรัสด้วย เพราะเขาได้ให้กำลังใจผมหลายครั้งและก็ไม่อับอายที่ผมติดคุกอยู่ 17 ตรงกันข้าม เมื่อเขามาถึงกรุงโรม เขาก็ยังอุตส่าห์ตามหาผมจนพบ 18 ขององค์เจ้าชีวิต

[†] วางมือ เป็นท่าทางที่แสดงออกตอนอธิษฐาน เพื่อขอให้พระเจ้าอวยพรคนๆนั้นเป็นพิเศษ ^{††} สิ่งที่ผมได้มอบไว้ให้กับคนอื่น อาจแปลได้อีกอย่างหนึ่งว่า สิ่งที่ผมได้มอบไว้กับพระเจ้า † วันนั้น วันที่พระคริสต์จะมาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนำคนที่เชื่อทั้งหมดไปอยู่ร่วมกับพระองค์

โปรดให้ความเมตตาแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด และคุณก็รู้ว่าตอนที่ผมอยู่ที่เมืองเอเฟซัสนั้น เขาได้ช่วยผมมากขนาดไหน

ทหารผู้ซื่อสัตย์ของพระเยซูคริสต์

2 ลูกทิโมธีเอ๋ย ขอให้ความเมตตาที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ทำให้คุณเข้มแข็ง² ให้เอาคำสอนต่างๆที่คุณได้ยืมจากผม ต่อหน้าพยานมากมายนั้น ไปให้กับคนที่ไว้ใจได้และสามารถสอนต่อได้ 3 มาร่วมทุกข์กับผมดีกว่า เหมือนทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์ 4 ไม่มีใครหรอกที่มาเป็นทหารแล้วมัวยุ่งกับเรื่องของทางบ้าน เพราะเขาก็อยากจะเอาใจผู้บังคับบัญชาของเขา 5 นักกีฬาที่เข้าแข่งขันก็เหมือนกัน จะต้องแข่งขันตามกฎกติกาเสียก่อนถึงจะได้รับรางวัลของผู้ชนะ 6 ชาวนาที่ทำงานหนัก ก็ควรจะเป็นคนแรกที่ได้รับส่วนแบ่งจากพืชผลนั้น 7 คิดดูให้ดีถึงเรื่องที่ผมพูดให้คุณฟังนี้ แล้วองค์เจ้าชีวิตจะทำให้คุณเข้าใจมันทั้งหมด

8 จำไว้ว่า ข่าวดีที่ผมประกาศ คือพระเยซูคริสต์ได้ฟื้นขึ้นมา จากความตาย และพระองค์เป็นลูกหลานของดาวิด^{††} เพราะข่าวดีนี้แหละ ผมถึงต้องทนทุกข์อยู่ตอนนี้ ถึงกับถูกล่ามโซ่เหมือนกับผู้ร้าย แต่ถ้อยคำของพระเจ้านั้น เอาโซ่ล่ามไว้ไม่อยู่หรอกนะ 10 ผมจึงยอมอดทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่คนที่พระเจ้าได้เลือกเอาไว้ เพื่อที่ว่าพวกเขาจะได้รับ ความรอดซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ และส่งราศีจากพระเจ้าตลอดไป

11 นี่เป็นคำพูดที่เชื่อถือได้ คือ

ถ้าเราตายกับพระองค์

เราก็จะมีชีวิตกับพระองค์

12 ถ้าเราอดทนต่อความทุกข์ยาก

เราก็จะได้ปกครองร่วมกับพระองค์

ถ้าเราทิ้งพระองค์

พระองค์ก็จะทิ้งเราเหมือนกัน

13 ถ้าเราไม่ซื่อสัตย์

พระองค์ก็ยังคงซื่อสัตย์อยู่ดี

เพราะพระองค์จะทำตัวซัดกับอุปนิสัยที่แท้จริงของพระองค์เองไม่ได้

คนงานแบบที่พระเจ้ายอมรับ

14 ให้เตือนพวกเขาบ่อยๆในเรื่องพวกนี้ และตักเตือนพวกเขา ต่อหน้าพระเจ้าว่า อย่าถกเถียงกันในเรื่องคำพูด มันไม่มีประโยชน์อะไร มีแต่จะทำให้ลายคนฟังเท่านั้น 15 พยายามเต็มที่ให้เป็นคนที่พระเจ้ารับรอง เป็นคนงานที่ไม่มีอะไรต้องอาย และเป็นคนงานที่สอนถ้อยคำแห่งความจริงของพระเจ้าได้อย่างถูกต้อง 16 แต่ให้หลีกเลี่ยงจากการพูดคุยที่หยาบช้าและไม่ยำเกรงพระเจ้า เพราะยิ่งพูดก็ยิ่งไม่ยำเกรงพระเจ้า 17 คำสอนของพวกเขา ก็จะลามไปทั่วเหมือนกับมะเร็ง ฮีเมเนอัสและฟีเลทัสก็รวมอยู่ในคนพวกนั้นด้วย 18 สองคนนี้ได้หลงไปจากความจริง เขาพูดว่าการ

^{††} ดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลมีชีวิตอยู่ในราวหนึ่งพันปีก่อนพระเยซูมาเกิด

ฟื้นขึ้นมาจากความตายสำหรับเรานั้นได้เกิดขึ้นไปแล้ว สองคนนี้ได้ทำลายความเชื่อของบางคนไป 19 อย่างไรก็ตาม รากฐานที่แข็งแกร่งของพระเจ้ายังยืนหยัดอย่างมั่นคง และยังมีข้อความจารึกไว้ว่า “องค์เจ้าชีวิตรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์” † และ “ให้คนที่อ้างว่าเป็นคนขององค์เจ้าชีวิต เลิกทำชั่วทุกชนิด” 20 ในบ้านหลังใหญ่ ไม่ได้มีแต่ของใช้ที่ทำจากทองและเงินเท่านั้น แต่ยังมีของใช้ที่ทำจากไม้และดินเหนียวด้วย ของใช้บางอย่างก็ใช้สำหรับงานพิเศษต่างๆ และบางอย่างก็ใช้สำหรับงานประจำวัน 21 ดังนั้น ถ้าคนไหนได้ชำระล้างตนเองจากสิ่งชั่วร้ายเหล่านั้นแล้ว คนนั้นก็จะเป็นของใช้ที่ใช้สำหรับงานที่พิเศษ เขาจะเป็นคนของพระเจ้า เป็นประโยชน์สำหรับเจ้าของ และพร้อมสำหรับการงานที่ดีทุกอย่าง

22 ให้วิงหนีจากโรคติดเชื้อของคนหนุ่มสาว แต่ไล่ตามสิ่งที่ถูกต้อง เช่น ความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับคนเหล่านั้นที่ร้องเรียกองค์เจ้าชีวิตด้วยใจที่สะอาดบริสุทธิ์ 23 อย่าไปยุ่งเกี่ยวกับการโต้เถียงที่เหลวไหลและโง่เขลา เพราะคุณก็รู้ว่ามันจะทำให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน 24 ส่วนผู้ใช้ขององค์เจ้าชีวิตต้องไม่ทะเลาะวิวาท แต่ต้องสุภาพกับทุกคน ต้องสอนคนอื่นได้ และต้องอดทน 25 เขาจะต้องสอนคนที่ต่อต้านเขาอย่างใจเย็น ด้วยหวังว่าพระเจ้าจะทำให้คนพวกนี้กลับตัวกลับใจ และได้รับรู้ถึงความจริง 26 ซึ่งจะช่วยให้พวกนี้ได้สติคืนมา และหลุดพ้นจากกับดักของมารที่จับพวกเขาไว้ให้ทำตามใจของมัน

ช่วงสุดท้ายของเวลา

3 รู้เอาไว้เถอะว่า ในช่วงเวลาสุดท้ายจะเป็นเวลาที่ลำบากมาก 2 จะมีแต่คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงิน ใจอวด จองหอง ชอบด่าว่าคนอื่น ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ไม่รู้จักบุญคุณ ไม่มีศาสนาที่แท้จริง 3 ไม่มีความรัก ไม่ให้อภัย ใส่ร้ายป้ายสี ไม่รู้จักยับยั้งชั่งใจ โหดร้ายทารุณ ไม่รักดี 4 คิดคดทรยศ ใจร้อนวู่วาม หัวสูง และรักสนุกแทนที่จะรักพระเจ้า 5 พวกเขานับถือศาสนาที่แท้จริงแต่เพียงเปลือกนอก แต่ไม่ยอมให้ฤทธิ์อำนาจของศาสนาที่แท้จริงนั้นเปลี่ยนแปลงชีวิตเขา คุณจะต้องอยู่ให้ห่างจากคนพวกนี้ 6 มีบางคนยอมเข้าไปตามบ้านต่างๆ ไปจงจุมกพวกผู้หญิงหัวอ้อนและบาปหนา ที่ถูกกิเลสตัณหาต่างๆ ลากไป 7 พวกผู้หญิงเหล่านั้นชอบที่จะเรียนรู้เรื่องใหม่ๆ อยู่เรื่อย แต่ก็ไม่เคยเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งในเรื่องของความจริงเลย 8 ยืนยันและยืนยันต่อท่านไม่เสสอย่างไร พวกนี้ก็ต่อต้านความจริงอย่างนั้น คนพวกนี้มีจิตใจที่เสื่อมทราม และความเชื่อของเขาก็จอมปลอม 9 พวกนี้ไปได้ไม่กี่นำหรือก เดียวความโง่ของพวกเขาก็จะไหลออกมาให้ทุกคนเห็น เหมือนกับที่เกิดขึ้นกับยัสนเนสและยัมเบรลส์

คำแนะนำสุดท้าย

10 อย่างไรก็ตาม ทิโมธี คุณก็รู้จักผมดีอยู่แล้วในทุกด้าน คุณรู้ว่าผมสอนอะไร ใช้ชีวิตอย่างไร มีเป้าหมายอะไรในชีวิต มีความเชื่อ ความอดทน ความรักและความมุ่งมั่นอย่างไร 11 และคุณก็รู้ว่าผมถูกข่มเหงและทนทุกข์ทรมานขนาดไหน เหมือนกับที่ได้เกิดขึ้นกับผมในเมืองอันโทโก เมืองอีโคเนียม และเมืองลิสตรา แต่องค์เจ้าชีวิตได้ช่วยผมให้รอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นมาโดยตลอด 12 ความจริงแล้ว ทุกคนที่อยากจะมีชีวิตที่อุทิศให้กับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์นั้นจะต้องถูกข่มเหง 13 แต่คนชั่วและนักตมตุนจะเลวร้ายยิ่งขึ้น มีทั้งโกงเขาและถูกเขาโกงด้วย

14 ส่วนคุณก็ให้เชื่อในสิ่งที่ผมได้เรียนรู้และมั่นใจแล้วนั้นต่อไป เพราะคุณก็รู้จักคนพวกนั้นที่สอนคุณอยู่แล้วว่าพวกเขาเป็นใคร 15 แล้วคุณก็รู้จักพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์นี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว พระคัมภีร์นี้จะทำให้คุณฉลาด และนำคุณไปถึงความรอด เมื่อไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ 16 ทุกๆ ข้อในพระคัมภีร์ พระเจ้าเป็นผู้ตัดสิน

† อ้างมาจากหนังสือ ก็นดารวิถี 16:5

ให้เขียนขึ้นมา เพื่อเป็นประโยชน์ในการสั่งสอนความจริง ซึ่งให้คนเห็นถึงความบาปในชีวิต ช่วยปรับปรุงแก้ไขให้คนดีขึ้น และฝึกคนให้ทำตามใจพระเจ้า 17 เพื่อเตรียมคนของพระเจ้าให้พร้อมที่จะทำดีทุกอย่าง

4 ต่อหน้าพระเจ้า และพระเยซูคริสต์ผู้ที่จะพิพากษาทั้งคนที่มีชีวิตและคนตาย เมื่อพระองค์กลับมาครอบครองอย่างกษัตริย์ ผมขอสงวนคุณว่า 2 ให้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้า และพร้อมที่จะประกาศเสมอ ไม่ว่าจะสะดวกรหรือไม่สะดวกก็ตาม บอกให้คนรู้ว่าเขาจะต้องทำอะไร ตกเดือนเมื่อเขาทำผิด ให้กำลังใจเขา และเวลาสั่งสอนก็ให้อดทนมากๆ 3 เพราะจะมีเวลาหนึ่งทีคนจะไม่ยอมทนต่อคำสอนที่มีประโยชน์นี้ แต่พวกเขาจะไปรวบรวมครุมาทลายมาพูดในสิ่งที่หูของพวกเขาอยากฟัง 4 พวกเขาจะหนีไปจากความจริง และหนีไปฟังนิยายปรัมปราต่างๆ 5 ส่วนคนเอง ขอให้มัสติรอคอยในทุกสถานการณ์ อดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก ทำหน้าที่ประกาศข่าวดี และทำงานที่พระเจ้าได้มอบหมายไว้ให้สำเร็จ

6 ตอนนั้นถึงเวลาแล้วที่ผมจะต้องตาย ชีวิตของผมก็เหมือนกับเครื่องตีฆ้องที่กำลังถูกเทลงบนแท่นบูชา 7 ผมได้ต่อสู้อย่างสมศักดิ์ศรี ได้วิ่งถึงเส้นชัยแล้ว และผมยังคงรักษาความเชื่อไว้ได้ 8 ตอนนั้นรางวัลแห่งชัยชนะนั้นกำลังรอผมอยู่ คือการที่พระเจ้ายอมรับผม องค์เจ้าชีวิตผู้พิพากษาที่ซื่อสัตย์จะมอบรางวัลนี้ให้กับผมในวันนั้น † และไม่ได้ให้กับผมคนเดียว แต่ยังให้กับทุกคนที่ตั้งหน้าตั้งตารอคอยพระองค์กลับมา

คำพูดส่วนตัว

9 พยายามมาหาผมเร็วๆ นะ 10 เพราะเดมาสรักโลกนี้ เขาจึงทอดทิ้งผมไปเมืองเรสะโลนิกาแล้ว ส่วนเครสเซนส์ไปแคว้นกาลาเทีย และทิตัสก็ไปเมืองดอลมาเทีย 11 เหลือแต่ลูกาเท่านั้นที่ยังอยู่กับผม ให้พามาระโกมาด้วยนะเพราะเขาช่วยงานผมได้ 12 ผมได้ส่งทิตัสก็ไปที่เมืองเอเฟซัส 13 เมื่อคุณมาหาผม ให้เอาเสื้อคลุมที่ผมทิ้งไว้กับคาร์ปัสในเมืองโตรอัสมาด้วยรวมทั้งหนังสือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นม้วนกระดาษหนึ่ง †

14 ข้างทองแดงที่ชื่อเล็กซานเดอร์ได้ทำร้ายผมอย่างสาหัส องค์เจ้าชีวิตจะตอบแทนเขาอย่างสาสมกับสิ่งที่เขาได้ทำ 15 คุณก็เหมือนกัน ระวังเขาไว้ให้ดี เพราะเขาต่อต้านคำสอนของเราอย่างรุนแรง

16 ตอนที่ผมสู้คดีครั้งแรกนั้นไม่มีใครมาช่วยผมเลย พวกเขาทอดทิ้งผมไปหมด ขอให้พระเจ้ายกโทษให้กับพวกเขาในเรื่องนี้ 17 แต่องค์เจ้าชีวิตยืนอยู่ข้างผมและทำให้ผมเข้มแข็ง เพื่อผมจะได้ประกาศถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างเต็มที่และเพื่อคนที่ไม่ใช่ยิวทั้งหมดจะได้ยิน ผมจึงรอดจากปากสิงโตมาได้ 18 องค์เจ้าชีวิตจะช่วยผมให้รอดพ้นจากทุกคนที่พยายามจะทำร้ายผม และจะนำผมไปสู่อาณาจักรของพระองค์ในสวรรค์อย่างปลอดภัย ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน

คำทักทายสุดท้าย

19 ขอฝากความคิดถึงให้กับปรีสคากับอาควิลลา และทุกคนในครอบครัวของโอนีสัส 20 ส่วนเอรัสทัสก็ยังคงอยู่ที่เมืองโครีนธ์ ผมได้ทิ้งโทรฟิมัสไว้ที่เมืองมีเลทสเพราะเขายังป่วยอยู่ 21 ขอพยายามมาถึงที่นี่ให้ได้ก่อนฤดูหนาวนะ ยูบูลัส ปูเดนส ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหมดฝากความคิดถึงมาให้คุณ

22 ขอให้องค์เจ้าชีวิตอยู่กับจิตวิญญาณของคุณ และขอให้พระเจ้าเมตตาคุณมาพบคุณด้วย

†† วันนั้น วันที่พระคริสต์จะมาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนำคนที่เชื่อทั้งหมดไปอยู่ร่วมกับพระองค์ † ม้วนกระดาษหนึ่ง ของที่ดูคล้ายกระดาษทำจากหนังแกะ ใช้สำหรับเขียนหนังสือ

ทิทัส

คำนำ

จดหมายฉบับนี้ เปาโลได้เขียนถึงทิทัสเพื่อให้คำแนะนำทิทัสในการดูแล และจัดการแต่งตั้งคณะผู้นำอาวุโสให้กับหมู่ประชุมของพระเจ้าในที่ต่าง ๆ บนเกาะครีต ทิทัสเป็นคนกรีกที่มารับเชื่อในพระเยซู และเป็นเพื่อนสนิทกับเปาโล ต่อมาได้กลายเป็นตัวแทนของเปาโลบนเกาะครีต

1 จาก เปาโล ทาสของพระเจ้าและศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ หน้าที่ของผมคือช่วยส่งเสริมความเชื่อของคนที่คุณพระเจ้าได้เลือกไว้ และช่วยให้พวกเขาเข้าใจความจริงมากขึ้น ความจริงนี้จะทำให้พวกเขาใช้ชีวิตที่ให้เกิดผลกับพระเจ้า 2 หน้าที่ของผมนี้ตั้งอยู่บนความหวังที่ว่า เราจะมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไปตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ ก่อนที่โลกนี้จะเกิดเสียอีก พระเจ้าไม่เคยโกหก 3 เมื่อถึงเวลาที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราได้กำหนดไว้ พระองค์ก็ได้เปิดเผยถ้อยคำของพระองค์ผ่านทาง การประกาศ พระองค์ได้มอบข่าวดีนี้กับผม และสั่งให้ผมออกไปประกาศ

4 ผมจึงได้เขียนจดหมายนี้มาให้ทิทัส ลูกแท้ๆ ในความเชื่อที่เรามีร่วมกัน

ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ให้ความเมตตากรุณาและสันติสุขกับคุณ

หน้าที่ของทิทัสบนเกาะครีต

5 ที่ผมได้ทิ้งคุณไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อคุณจะได้สะสางงานที่ยังค้างอยู่ให้เสร็จ และจะได้แต่งตั้งผู้นำอาวุโสตามเมืองต่างๆ ตามที่ผมได้สั่งกำชับไว้แล้ว 6 ผู้นำอาวุโสนั้น จะต้องไม่มีข้อเสื่อมเสีย มีเมียเพียงคนเดียว มีลูกๆ ที่มีความเชื่อ ไม่ใช่เด็กเสเพลที่ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ 7 เนื่องจากผู้ดูแลนี้ จะต้องรับผิดชอบครอบครัวของพระเจ้า เขาจะต้องไม่มีอะไรเสื่อมเสียในชีวิต ไม่ทำตัวเป็นเผด็จการ ไม่ใช่ขี้โมโห ไม่ใช่ขี้เหล้า ไม่ชอบต่อยติ ไม่ใช่โกง 8 แต่เขาจะต้องชอบรับแขกแปลกหน้า รักความดี สุขุมรอบคอบ ยุติธรรม บริสุทธิ์ และต้องรู้จักควบคุมตนเอง 9 เขาจะต้องมีความเชื่อที่มั่นคงในคำสอนที่เป็นประโยชน์ที่เราได้สอนไปนั้น เพื่อจะได้เอาคำสอนนี้ไปให้กำลังใจคนอื่น และเอาไปพิสูจน์ให้คนที่ต่อต้านคำสอนนี้เห็นว่าพวกตนผิด

10 เรื่องนี้สำคัญ เพราะมีหลายคนที่ตั้งใจไม่ยอมเชื่อฟัง พูดแต่เรื่องไร้สาระ และชักนำคนอื่นให้หลงผิด พวกที่ผมพูดถึงนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกยิวที่มาเชื่อในพระเยซู 11 จะต้องทำให้คนพวกนี้หยุดพูดให้ได้ เพราะคนพวกนี้โลก เห็นแก่เงิน จึงสอนในสิ่งที่ไม่ควรสอน เลยทำให้หลายครัวเรือนต้องถูกทำลายไป 12 ขนาดคนหนึ่งของเขาเองที่เป็นคนพูดแทนพวกพระเจ้าของเขาเองพูดเลยว้า

“ชาวเกาะครีต พูดโกหกเสมอ

เป็นเหมือนสัตว์ป่าที่ดุร้าย

เป็นคนขี้เกียจและตะกละตะกลาม”

13 แล้วเขาก็เป็นอย่างที่พูดนั้นจริงๆ คุณต้องต่อว่าพวกนี้ให้เจ็บๆ เพื่อเขาจะได้เจริญขึ้นในความเชื่อ 14 จะได้ไม่ไปสนใจนิยายปรัมปราเหลวไหลของยิว และกฎต่างๆ ของคนที่หันหน้าหนีจากความจริง 15 สำหรับคนที่บริสุทธิ์ อะไรๆ ก็บริสุทธิ์ไปหมด ส่วนคนที่สกปรกและไม่เชื่อ ก็ไม่มีอะไรบริสุทธิ์เลย เพราะความ-

คิดและใจที่ฟ่องถูกผิดของเขาสกปรกไปหมดแล้ว 16 พวกนี้อ้างว่ารู้จักพระเจ้า แต่การกระทำนั้นตรงกันข้าม พวกนี้น่ารังเกียจ ไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะทำความดีอะไรเลย

สอนให้คนทำตามคำสอนที่เป็นประโยชน์

2 ส่วนคุณให้พูดในสิ่งที่สอดคล้องกับคำสอนที่เป็นประโยชน์ 2 สอนชายสูงอายุให้รู้จักควบคุมตนเอง ทำตัวให้น่านับถือ สุขุมรอบคอบ ให้เจริญขึ้นทั้งในด้านความเชื่อ ความรัก และความอดทน

3 ส่วนหญิงสูงอายุก็เหมือนกัน สอนให้เขามีชีวิตที่บริสุทธิ์อย่างผู้ที่นับถือพระเจ้า อย่าเที่ยวไปซุบซิบนินทา หรือดิดเดาะ แต่ให้เป็นคนสอนสิ่งดีๆ 4 จะได้อบรมหญิงสาวให้รักสามีและลูกๆ 5 ให้มีความสุขุมรอบคอบและบริสุทธิ์ ดูแลบ้านช่องเป็นอย่างดี มีใจโอ้อ้อมอารีและยินยอมสามี จะได้ไม่มีใครพูดจาดูหมิ่นคำสอนของพระเจ้าได้

6 พวกคนหนุ่มๆ ก็เหมือนกัน ตกเดือนเขาให้เป็นคนสุขุมรอบคอบ 7 คุณควรจะทำสิ่งดีๆ ให้พวกเขาดูเป็นตัวอย่าง เวลาที่คุณสอนก็ให้จริงใจและจริงจัง 8 ให้สอนคำสอนที่เป็นประโยชน์ จะได้ไม่มีใครตำหนิได้ และจะทำให้คนที่ต่อต้านคุณ อับอายขายหน้า เพราะไม่รู้จะเอาอะไรมาต่อว่าพวกเรา

9 สอนพวกทาส ให้เชื่อฟังเจ้านายในทุกเรื่อง ต้องเอาใจเจ้านายและไม่ได้เถียง 10 สอนอย่าให้เขาขโมยของเจ้านาย แต่ให้แสดงให้เจ้านายเห็นว่าสามารถไว้วางใจพวกเขาได้อย่างเต็มที่ ที่บอกให้ทำทั้งหมดนี้ก็เพื่อจะใช้ทุกวิถีทาง ทำให้คนมาสนใจคำสอนของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรามากขึ้น

11 ความเมตตากรุณาของพระเจ้าได้มาถึงแล้ว เป็นความเมตตากรุณาที่นำความรอดมาให้กับทุกคน 12 ความเมตตากรุณานี้ได้ฝึกอบรมให้เราละทิ้งชีวิตที่ไม่ได้ให้เกียรติกับพระเจ้า และทิ้งกิเลสตัณหาของโลกนี้ ความเมตตากรุณานี้ฝึกให้เราใช้ชีวิตแบบคนที่มัสติ คนที่ยุติธรรม และคนที่ให้เกียรติกับพระเจ้าในยุคนี้ 13 เราควรจะทำอย่างนี้ในขณะที่เราตั้งหน้าตั้งตาคอยให้ความหวังที่นำเกียรติมาให้เราเป็นจริง ความหวังนั้นคือ เราจะได้เห็นเกียรติยศของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ และของพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา 14 พระองค์ได้ให้ชีวิตของพระองค์เองเพื่อเรา เพื่อจะได้ปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระจากความชั่วร้ายทั้งปวง เพื่อชำระล้างเราให้บริสุทธิ์จะได้เป็นคนของพระองค์โดยเฉพาะ คือเป็นคนที่ยายามจะทำได้ความดี

15 ให้สอนเรื่องพวกนี้ และขอร้องตกเดือนพวกเขา คุณมีสิทธิ์เต็มที่ในการทำอย่างนี้ อย่าให้ใครดูถูกเอาได้

การใช้ชีวิตที่ถูกต้อง

3 คอยเตือนพวกเขาให้ยินยอมเชื่อฟังผู้ปกครองบ้านเมือง และผู้มีอำนาจด้วย เตือนให้พวกเขาพร้อมอยู่เสมอที่จะทำ

ดีทุกอย่าง 2 อย่ายั่วยุร้ายป้ายสีคนอื่น ให้อยู่อย่างสงบสุข และสุขภาพอ่อนโยน เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กับทุกคน

³ เพราะในอดีต เราก็เคยเป็นคนใจไม่เชื่อฟัง และหลงผิด ตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา และหลงระเรีงไปกับความชั่วทุกอย่าง ชีวิตก็เต็มไปด้วยความชั่วร้าย อัจฉาริษา เป็นที่เกลียดชังของคนอื่น และเกลียดชังกันเอง ⁴ เมื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา แสดงความรักและความเมตตาให้เราเห็น ⁵ พระองค์ได้ช่วยให้เรารอด ไม่ใช่เพราะเราทำดี แต่เป็นเพราะความเมตตากรุณาของพระองค์ต่างหาก พระองค์ได้ชำระล้างเรา ซึ่งทำให้เราเกิดใหม่ และถูกสร้างขึ้นใหม่ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ⁶ พระเจ้าใจกว้างมาก พระองค์ได้เทพระวิญญาณให้กับเรา ผ่านทางพระเยซูคริสต์ผู้ช่วยให้รอดของเรา ⁷ ตอนนี้พระเจ้ายอมรับเราแล้ว เราเป็นผู้รับมรดก คือมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไปอย่างที่เราหวังไว้ ซึ่งมาจากความเมตตากรุณาของพระองค์ ⁸ คำพูดนี้เชื่อถือได้ ผมอยากให้คุณเน้นเรื่องนี้ เพื่อว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อพระเจ้า จะได้อุทิศตัวเองในการทำความคิดดี เพราะคำสอนนี้เป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์มากสำหรับทุกคน

⁹ แต่ให้หลีกเลี่ยงการโต้เถียงใดๆที่เกี่ยวกับบรรพบุรุษ และการทะเลาะวิวาทกันเกี่ยวกับกฎของโมเสส เพราะไม่มีประโยชน์อะ-

ไรและไร้สาระด้วย ¹⁰ เมื่อได้เตือนคนที่ชอบยุแหย่ให้เกิดการแตกแยกครั้งสองครั้งแล้ว ก็อย่าไปยุ่งกับเขามาก ¹¹ เพราะคุณรู้อยู่แล้วว่า เขาเป็นคนนอกกลุ่มนอกทางและบาปหนา บาปที่เขาอกันก็จะตามมาสนองเขาเอง

บางอย่างที่ไม่ควรจะมี

¹² เมื่อผมส่ง อาร์เทมัส หรือที่คึกัสมาหาคุณ ก็ขอพยายามมาหาผมที่นิโคโปลิสให้ได้นะ เพราะตอนหน้าหนาวนี้ ผมตัดสินใจจะอยู่ที่นั่น ¹³ ให้ช่วยเหลือคนที่เป็นทนายความ กับอปอลโล ในสิ่งที่เขาจำเป็นต้องใช้ในการเดินทาง เขาจะได้ไม่ขาดอะไร ¹⁴ คนของเราควรที่จะเรียนรู้ที่จะทุ่มเทตัวเองในการทำความดี เพื่อช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน เพราะถ้าทำอย่างนี้ชีวิตของเขาจะมีประโยชน์

¹⁵ ทุกคนที่อยู่กับผมส่งความคิดถึงมาให้คุณ ช่วยส่งความคิดถึงไปให้กับกลุ่มผู้เชื่อที่รักพวกเรไปด้วย

ขอพระเจ้ามีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

ฟีเลโมน

คำนำ

จดหมายจากเปาโลถึงฟีเลโมนเป็นจดหมายฉบับสั้นๆที่เปาโลเขียนพร้อมกับจดหมายถึงชาวโคโลสซี ฟีเลโมนเป็นคริสเตียนคนหนึ่งในเมืองโคโลสซี ฟีเลโมนมีทาสคนหนึ่งชื่อโอนีสสิมัส ทาสคนนี้ได้หนีไปจากฟีเลโมน แต่ต่อมาได้เป็นคริสเตียนจากการชักจูงของเปาโล จดหมายฉบับนี้เปาโลจึงเขียนขึ้นเพื่อให้ฟีเลโมนยกโทษให้กับโอนีสสิมัส และให้อยอมรับเขากลับเข้าไปใหม่

1 จากเปาโล ผู้เป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ และจากทิโมธีน้องชายของเรา ถึงฟีเลโมนเพื่อนร่วมงานที่เรารัก² และถึงอับเปียน้องสาวของเรา และอารคิปัส ซึ่งเป็นทหารของพระคริสต์ด้วยกันกับเรา และหมู่ประชุมของพระเจ้าที่บ้านของคุณ

3 ขอให้พระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณทุกคน

ความรักและความเชื่อของฟีเลโมน

4 ผมขอขอบคุณพระเจ้าของผมเสมอเมื่อผมอธิษฐานเผื่อคุณ⁵ เพราะผมได้ยินเรื่องความเชื่อของคุณที่มีต่อพระเจ้า และความรักที่คุณมีต่อคนที่เป็นของพระเจ้าทุกคน⁶ ผมอธิษฐานขอให้ความเชื่อที่เรามีร่วมกันนี้ ทำให้คุณเข้าใจอย่างลึกซึ้ง ถึงสิ่งดีๆทั้งหมดที่เรามีในพระคริสต์⁷ น้องเอ๋ยความรักของคุณทำให้ผมมีความสุขมาก และมีกำลังใจด้วย เพราะคุณทำให้คนทั้งหลายที่เป็นของพระเจ้าชื่นใจ

เปาโลขอรับรองแทนโอนีสสิมัส

8 ถึงแม้ว่าในพระคริสต์ ผมกล้าพอที่จะสั่งให้คุณทำในสิ่งที่ควรทำก็จริง⁹ แต่เพราะความรักของคุณ ผมอยากจะขอรับรองคุณมากกว่า ผมเปาโลคนแก่คนนี้และตอนนี้ก็ยังเป็นนักโทษเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ด้วย¹⁰ ผมขอรับรองละ เกี่ยวกับเรื่องของโอนีสสิมัส[†] ซึ่งเขาได้กลายเป็นลูกของผมตอนที่ผมอยู่ในคุกนี้¹¹ เมื่อก่อนนี้ เขาเคยเป็นคนที่ไม่มีประโยชน์อะไรกับคุณ แต่เดี๋ยวนี้เขากลับมีประโยชน์มาก ทั้งกับคุณและกับผมด้วย

12 เขาเป็นเหมือนดวงใจของผมทีเดียว และผมก็ได้ส่งเขากลับมาหาคุณ¹³ ความจริงแล้วผมอยากจะให้เขาอยู่ที่นี้กับผม เพื่อจะ

† โอนีสสิมัส ในภาษาเดิม แปลว่า "เป็นประโยชน์"

ได้ช่วยเหลือผมแทนที่คุณในขณะที่ผมติดคุกอยู่ที่นี้เพราะเห็นแก่ชาวดีนิน¹⁴ แต่ผมไม่อยากจะทำอะไรลงไปนอกจากคุณจะให้อนุญาตเสียก่อน เพื่อว่าความดีต่างๆที่คุณทำนั้น จะได้เป็นไปตามความสมัครใจของคุณเอง ไม่ใช่เพราะผมบังคับ

15 ไม่แนะ ที่เขาต้องจากคุณไปสักหนึ่ง อาจจะเพื่อเขาจะได้กลับมาอยู่กับคุณตลอดไปได้¹⁶ และไม่ใช่กลับมาอย่างทาสอีกแล้ว แต่ดีกว่าทาสเสียอีก คือเป็นพี่น้องที่รัก ผมรักเขามาก แต่คุณจะรักเขามากยิ่งกว่า ไม่ใช่เป็นเพียงแค่เพื่อนมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นน้องชายในองค์เจ้าชีวิตด้วย

17 ดังนั้น ถ้าคุณยังเห็นว่าผมเป็นหุ้นส่วนอยู่อีกละก็ ขอให้ต้อนรับเขาเหมือนกับที่คุณจะต้อนรับผมด้วย¹⁸ ถ้าเขาทำอะไรผิดต่อคุณ หรือเป็นหนี้อะไรคุณ ก็ให้มาคิดเอากับผมได้เลย¹⁹ ผม เปาโล เขียนด้วยมือของผมเองว่า ผมจะจ่ายคืนให้กับคุณเอง และจะไม่อ้างถึงเรื่องที่คุณเป็นหนี้ชีวิตผมด้วย²⁰ โช้แล้วน้อง ขอให้ผมได้ประโยชน์จากคุณบ้างในองค์เจ้าชีวิต ช่วยทำให้ผมชื่นใจขึ้นในพระคริสต์ด้วย²¹ ที่ผมเขียนจดหมายนี้มาให้เพราะผมแน่ใจว่าคุณจะเชื่อฟัง และทำมากยิ่งขึ้นกว่าที่ผมขอเสียอีก

22 อีกอย่างหนึ่ง ช่วยจัดเตรียมห้องให้กับผมด้วย เพราะผมเชื่อว่า พระเจ้าจะส่งผมมาหาคุณตามที่พวกคุณได้อธิษฐานนั้น

คำลงท้าย

23 เอปาฟรัสเพื่อนที่ติดคุกกับผมเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย²⁴ รวมทั้งเพื่อนร่วมงานของผม มาระโก อาริสทาร์คัส เตมาส และลูกาก็ฝากความคิดถึงมาให้กับคุณด้วยเหมือนกัน²⁵ ขอให้ความเมตตากรุณาของพระเยซูคริสต์เจ้าอยู่กับวิญญานของพวกคุณด้วย

ฮีบรู

คำนำ

สำหรับจดหมายฮีบรูนั้น เราไม่ทราบว่าเป็นคนเขียน แต่เชื่อว่าเป็นจดหมายที่เขียนถึงชาวยิวที่เป็นลูกศิษย์ของพระเยซู ในขณะที่พวกเขาเกือบจะถึงทางของพระเยซู จดหมายฉบับนี้จึงเขียนขึ้นเพื่อหนุนใจและเสริมความเชื่อของคนเหล่านี้ คนเขียนได้เห็นว่าพระเยซูนั้นยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่งทุกอย่างและอยู่เหนือมนุษย์ทุกคนในโลกนี้ ตอนจบของจดหมายคนเขียนได้หนุนใจให้พี่น้องที่รับจดหมายให้ใช้ชีวิตเพื่อพระเยซูต่อไป

พระเจ้าพูดผ่านพระบุตรของพระองค์

- 1 ในสมัยก่อน พระเจ้าได้พูดกับบรรพบุรุษของเราผ่านทางพวกผู้พูดแทนพระองค์หลายครั้ง ด้วยวิธีการที่หลากหลาย
- 2 แต่ในยุคสุดท้ายนี้ พระองค์พูดกับเราผ่านทางพระบุตร พระบุตรนั้นเป็นผู้ที่พระองค์แต่งตั้งให้รับทุกสิ่งทุกอย่างเป็นมรดก พระเจ้าสร้างจักรวาลโดยผ่านทางพระบุตรด้วย³ พระบุตรนั้นสะท้อนให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และเป็นพิมพ์เดียวกับพระเจ้าทุกอย่าง พระบุตรใช้คำพูดอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ คำจุนทุกสิ่งในโลกไว้แล้ว เมื่อพระบุตรได้ล้างบาปให้มนุษย์เสร็จ พระองค์ได้นั่งลงทางขวามือของผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์⁴ ดังนั้นพระบุตรจึงยิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์มากมายนัก เหมือนกับชื่อที่พระองค์ได้รับนั้นก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่าชื่อของพวกทูตสวรรค์ด้วย
- 5 เพราะพระเจ้าไม่เคยพูดกับทูตสวรรค์องค์ไหนเลย ว่า
“เจ้าคือลูกของเร
วันนี้เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว”[†]
- และพระเจ้ายิ่งไม่เคยพูดถึงทูตสวรรค์องค์ไหนด้วยว่า
“เราจะเป็นพ่อของเขา
และเขาจะเป็นลูกของเรา”[‡]
- 6 เมื่อพระเจ้านำบุตรหัวปีของพระองค์มาที่โลกนี้ พระองค์พูดว่า
“ขอให้พวกทูตสวรรค์ทั้งหมดของพระเจ้ากราบไหว้เขา”^{††}
- 7 เมื่อพระเจ้าพูดถึงทูตสวรรค์ พระองค์พูดว่า
“พระเจ้าทำให้พวกทูตสวรรค์ของพระองค์เป็นสายลม^{‡‡}
และทำให้พวกทาสรับใช้ของพระองค์เป็นเปลวไฟ”^{‡‡‡}
- 8 แต่พระเจ้าพูดกับพระบุตรว่า
“ข้าแต่พระเจ้า บัลลังก์ของพระองค์ จะอยู่ถาวรตลอดไป
และพระองค์จะปกครองอาณาจักรของพระองค์อย่างยุติธรรม
- 9 พระองค์รักความถูกต้องและเกลียดความชั่ว
นั่นเป็นเหตุที่เรา พระเจ้าของลูก^{‡‡‡} ได้เจิมลูกด้วยการเทน้ำมันบนหัว
เพื่อลูกจะมีเกียรติและมีความยินดีมากกว่าเพื่อนๆของลูก”[§]
- 10 พระเจ้ายิ่งพูดอีกว่า
“ข้าแต่องค์เจ้าชีวิต ในตอนเริ่มต้นนั้น
พระองค์วางรากฐานของแผ่นดินโลกนี้
และพระองค์สร้างฟ้าสวรรค์ด้วยมือของพระองค์เอง

† ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดในสวรรค์ คือ พระเจ้า †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 2:7
‡ อ้างมาจากหนังสือ 2 ซามูเอล 7:14 †† ขอ ... กราบไหว้เขา คำเหล่านี้ปรากฏอยู่ในเฉลยธรรมบัญญัติ 32:43 ฉบับแปลกรีกโบราณ และในภาษาฮีบรูหนึ่งฉบับที่ถูกค้นพบในถ้ำคูมราน †† สายลม ลม หรือ เปลวไฟ ผู้เขียนกำลังเปรียบเทียบพวกทูตสวรรค์กับพระบุตร พวกทูตสวรรค์อาจจะเปลี่ยนเป็นลมหรือเปลวไฟได้ แต่ฐานะของพระบุตรนั้นมั่นคงถาวร ††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 104:4 ††† ลูก หรือแปลตรงๆได้ว่า พระองค์ ในที่นี้พระเจ้ากำลังพูดอยู่กับพระเยซู § อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 45:6-7

- 11 สิ่งเหล่านี้จะสูญสลายไป แต่พระองค์จะยังคงอยู่
สิ่งเหล่านี้จะเปื่อยไปเหมือนเสื้อผ้า
- 12 พระองค์จะม้วนสิ่งเหล่านี้เก็บเหมือนกับเสื้อคลุม
สิ่งเหล่านี้จะถูกเปลี่ยนไปเหมือนกับเปลี่ยนเสื้อผ้า
แต่พระองค์จะยังคงเหมือนเดิม
และวันเวลาของพระองค์จะไม่วันสิ้นสุด”^{§†}
- 13 พระเจ้าไม่เคยพูดกับทูตสวรรค์องค์ไหนด้วยว่า
“นั่งลงทางขวามือของเราสิ
จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นที่วางเท้าสำหรับเจ้า”^{§††}
- 14 ทูตสวรรค์พวกนี้ เป็นวิญญาณที่รับใช้พระเจ้า ที่พระองค์ส่งไปช่วยคนที่กำลังจะได้รับความรอด ไม่ใช่หรือ

ความรอดอันยิ่งใหญ่ของเรา

- 2 นั่นเป็นเหตุที่เราจะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษกับความจริงที่เราได้ยินมา ไม่อย่างนั้นเราจะค่อยๆห่างเหินไป²
เพราะถ้าข้อความที่พระเจ้าพูดผ่านทูตสวรรค์ ยังมีผลบังคับในตอนนั้น จนทุกคนที่ฝ่าฝืนมันหรือไม่เชื่อฟัง ได้รับโทษที่สาสม³ แล้วเราจะจะพ้นโทษได้หรือ ถ้าหากเราไม่สนใจในความรอดอันยิ่งใหญ่นี้ ความรอดนี้องค์เจ้าชีวิตได้มาประกาศในตอนแรกๆ แล้วคนพวกแรกนั้นที่ฟังพระองค์ก็มายืนยันเรื่องความรอดนี้ให้กับเรา⁴ พระเจ้ายืนยันเรื่องความรอดนี้ให้กับเราด้วย คือพระองค์ได้ใช้หมายสำคัญ การอัศจรรย์ ปรากฏาหาริย์ต่างๆ และพระสวรรค์ที่มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พระองค์แจกจ่ายไปตามที่ใจของพระองค์ต้องการ

พระเยซูถูกทดลองเหมือนพี่น้องของพระองค์

- 5 โลกใหม่ที่เรากำลังพูดถึงนี้ พระเจ้าไม่ได้มอบให้อยู่ใต้อำนาจของพวกทูตสวรรค์⁶ แต่มีคนเขียนไว้ในพระคัมภีร์แห่งหนึ่งว่า
“มนุษย์เป็นใครกันพระองค์ถึงได้หวังใย
หรือบุตรมนุษย์^{§§}เป็นใครกันพระองค์ถึงเอาใจใส่หนัก
- 7 พระองค์ทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แค่ชั่วคราว
แล้วพระองค์มอบสง่าราศีและเกียรติยศให้กับเขาเป็นรางวัล
- 8 และวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าของเขา”^{§§†}
- เมื่อพระเจ้าวางทุกสิ่งไว้ใต้เท้าเขา แสดงว่าทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ตอนนี้เรายังไม่ได้เห็นทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา⁹ แต่ก่อนพระเจ้าทำให้พระเยซูอยู่ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แค่ชั่วคราว แต่ตอนนี้เราเห็นพระเยซูได้รับสง่าราศีและเกียรติยศเป็นรางวัลแล้ว เพราะพระองค์ทนทุกข์ทรมานจนตาย พระ-

§† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 102:25-27 §†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 110:1 §‡ บุตรมนุษย์ ในที่นี้อาจหมายถึงคนทั่วไปก็ได้ แต่ส่วนใหญ่แล้วคำว่า “บุตรมนุษย์” หมายถึงพระเยซู §†† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 8:4-6

เจ้ามีเมตตากรุณาต่อเรา พระเยซูถึงมาลิ้มรสความตายเพื่อประ-
โยชน์ให้กับมนุษย์ทุกคน

10 พระเจ้าสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นมา
เพื่อพระองค์ พระเจ้าอยากให้พระเยซูที่เป็นลูกของพระองค์นำ
พวกลูกชายลูกสาวอีกมากมายเข้ามามีส่วนร่วมในสง่าราศีของ
พระองค์ อย่างนั้นเป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้ว ที่พระเจ้าให้พระเยซูมา
ทนทุกข์ทรมาน เพื่อพระเยซูจะได้สมบูรณ์แบบครบถ้วน แล้วนำ
คนมาถึงความรอด ¹¹ ทั้งพระเยซูผู้ที่ทำให้คนอื่นบริสุทธิ์ และคนที่
พระองค์ทำให้บริสุทธิ์ด้วย ต่างมาจากครอบครัวเดียวกัน พระ
เยซูเลยไม่อาจที่จะเรียกพวกเขาว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ ¹²
พระองค์พูดว่า

“เราจะประกาศชื่อของพระองค์ให้กับพี่น้องของเรา
เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ต่อหน้าหมู่ประชุม” †

13 พระองค์พูดอีกว่า
“เราจะไว้วางใจในพระองค์” ††

และยังพูดอีกว่า
“เราอยู่ที่นี้พร้อมๆกับลูกๆที่พระเจ้าให้กับเรา” †

14 เพราะพวกลูกๆนั้นเป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ พระเยซูก็เลยมา
เป็นมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อเหมือนกัน พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อจะได้
ตายและทำลายมารที่มีอำนาจทำให้คนตายได้ ¹⁵ คนพวกนี้กลัว
ตาย เลยตกเป็นทาสของความกลัว พระเยซูมาตายเพื่อปลด-
ปล่อยคนพวกนี้ให้เป็นอิสระ ¹⁶ แน่นนอนพระเยซูไม่ได้มาช่วยพวก
ทูตสวรรค์ แต่มาช่วยลูกหลานของอับราฮัม ¹⁷ เพราะอย่างนี้
พระองค์จึงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องของพระองค์ทุกอย่าง เพื่อ
พระองค์จะได้เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด ที่มีความเมตตาและซื่อ-
สัตย์ในการรับใช้พระเจ้า และเพื่อจะจัดการกับความบาปของ
ประชาชนได้ด้วย ¹⁸ เดียวนี้ พระองค์สามารถช่วยคนที่ถูกทดลอง
ได้แล้ว เพราะพระองค์เองได้รับความทรมานและถูกทดลองมา
ก่อน

พระเยซูนั้นยิ่งใหญ่กว่าโมเสส

3 ดังนั้น พี่น้องผู้เป็นคนของพระเจ้า ผู้ที่พระเจ้าเรียกมา ขอ
ให้มีใจจดจ่ออยู่กับพระเยซูผู้ที่เรายอมรับกัน พระองค์เป็น
ทั้งทูตพิเศษจากพระเจ้า และเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดด้วย ²
พระองค์ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าผู้ที่ได้แต่งตั้งพระองค์ เหมือนกับที่
โมเสสซื่อสัตย์เมื่อรับใช้อยู่ในบ้านเรือนของพระเจ้า ³ จะเห็นว่า
พระเยซูนั้นสมควรที่จะได้รับเกียรติมากกว่าโมเสสเสียอีก
เหมือนกับคนที่สร้างบ้านได้รับเกียรติมากกว่าตัวบ้านเอง ⁴ แน่น-
นอน บ้านทุกหลังจะต้องมีคนสร้าง แต่พระเจ้าเป็นผู้สร้างทุกสิ่ง
ทุกอย่าง

5 โมเสสนั้นซื่อสัตย์ในหน้าที่ทุกอย่าง ในฐานะคนรับใช้ในครัว
เรือนของพระเจ้า และเขามีหน้าที่บอกให้คนรู้ถึงสิ่งที่พระเจ้าจะ
เปิดเผยในอนาคต ⁶ แต่พระคริสตนั้นซื่อสัตย์ในฐานะที่เป็นบุตร
ที่อยู่เหนือครัวเรือนของพระเจ้า แล้วเรานั้นแหละคือครัวเรือน
ของพระองค์ ถ้าหากเรายังยึดมั่นในความกล้าหาญและความ
ภาคภูมิใจของเราที่เกิดจากความหวังที่เรามีอยู่นั้น

ให้เราติดตามพระเจ้าต่อไป

7 อย่างนั้นตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ พูดว่า
“วันนี้ ถ้าพวกเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้า
ก็อย่ามีใจดีอ้อ้น เหมือนกับตอนนั้นที่เจ้ากับภรรยา
ในวันนั้นที่เจ้าได้ลองตีกับพระเจ้า ในที่เปล่าเปลี่ยว”
9 พระเจ้าพูดว่า
“บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้ลองตีและทำร้ายเราในที่เปล่าเปลี่ยว
นั้น

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 22:22 †† อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 8:17
‡ อ้างมาจากหนังสือ อีสยาห์ 8:18

ทั้งๆที่พวกเขาได้เห็นเราทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ตลอดสี่สิบปี
10 นั้นเป็นเหตุที่เราโกรธคนรุ่นนั้น และเราพูดว่า
ใจของเขาหลงผิดเสมอ คนพวกนี้ไม่เคยเข้าใจวิถีทางของเรา”
11 ดังนั้น ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า

“พวกเขาจะไม่มีความรอดได้เข้าไปหยุดพักผ่อน [‡]กับเรา” ††
12 พี่น้องครับ ระวังให้ดี อย่าให้ใครสักคนในหมู่พวกคุณมีใจที่
ชั่วและไม่วางใจพระเจ้า เพราะใจอย่างนี้จะทำให้คุณหันไปจาก
พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ¹³ แต่ให้กำลังใจกันและกันทุกๆวัน ตราบเท่า
ที่ยังมีชีวิตอยู่ใน “วันนี้” ††† เพื่อบาปจะไม่หลอกใจพวกคุณให้
แข็งกระด้างไป ¹⁴ เพราะเราทุกคนมีส่วนร่วมในพระคริสต์ ถ้าเรา
ยังยึดความมั่นใจที่เรามีตั้งแต่แรกนั้นจนถึงที่สุด ¹⁵ เหมือนกับที่
พระคัมภีร์ พูดไว้ว่า

“วันนี้ ถ้าเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้า
ก็อย่ามีใจดีอ้อ้น เหมือนตอนนั้นที่เจ้ากับภรรยาต่อพระเจ้า” †††

16 ใครกันที่ได้ยินเสียงพระเจ้า แล้วยังคงกลับปฏิเสธ ก็พวกนั้น
ทุกคนที่ไม่เสสพาออกมาจากประเทศอียิปต์ ไม่ใช่หรือ ¹⁷ แล้ว
ใครกันที่พระเจ้าโกรธตลอดสี่สิบปี ก็คนบาปพวกนั้นที่ล้มตายลง
ในที่เปล่าเปลี่ยว ไม่ใช่หรือ ¹⁸ แล้วใครกันที่พระเจ้าสาบานว่าจะ
ไม่มีความรอดได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์ ก็พวกที่ไม่ยอมเชื่อฟัง
นั้น ไม่ใช่หรือ ¹⁹ เราเห็นว่า ที่พวกนั้นเข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระ
เจ้าไม่ได้ ก็เพราะพวกเขาไม่ไว้วางใจนั่นเอง

4 คำสัญญาที่พระเจ้าจะให้เราเข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์
นั้น ยังไม่ได้ถูกยกเลิก ถ้าอย่างนั้นให้ระวังตัวให้ดี เพื่อจะ
ได้ไม่มีใครในหมู่พวกคุณพลาดโอกาสนั้นไป ² ทั้งเราและคนอิส-
ราเอลก็ได้ยินข่าวดีเหมือนกัน แต่ข่าวดีนั้นไม่มีประโยชน์อะไร
กับพวกเขา เพราะคนที่ได้ยินก็ไม่ได้ไว้วางใจในพระเจ้า ³ แต่
พวกเราที่ไว้วางใจแล้ว กำลังเข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระเจ้า ส่วน
คนที่ไม่ได้ไว้วางใจจะเป็นเหมือนกับที่พระเจ้าได้พูดไว้ว่า

“ตอนที่เราโกรธ เราได้สาบานว่า
“พวกเขาจะไม่มีความรอดได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับเรา” ⁵

ถึงแม้พระเจ้าได้หยุดพักผ่อนจากการงานของพระองค์แล้วตั้ง
ตอนที่พระองค์สร้างโลกเสร็จ ⁴ เพราะมีข้อหนึ่งในพระคัมภีร์ที่
พระองค์ได้พูดถึงวันที่เจ็ดว่า “แล้วในวันที่เจ็ด พระเจ้าหยุดพัก
จากการงานทั้งหมดของพระองค์” ⁵ แต่ในข้อข้างบนที่เรากำลัง
ไปแล้วนั้น พระองค์พูดว่า “พวกเขาจะไม่มีความรอดได้เข้าไปหยุดพัก-
ผ่อนกับเรา”

6 เนื่องจากคำสัญญาที่พระเจ้าบอกว่าจะให้คนของพระองค์หยุด
พักผ่อน ยังไม่ได้เกิดขึ้นในตอนนั้น เพราะคนที่ได้รับข่าวดีก่อน
หน้านั้น ไม่ได้เชื่อฟังจึงไม่ได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับพระองค์ ⁷
พระเจ้าจึงกำหนดอีกวันหนึ่งที่จะให้คนเข้าไปหยุดพักผ่อน แล้ว
พระองค์เรียกมันว่า “วันนี้” อีกหลายปีต่อมา พระองค์ก็พูดถึง “
วันนี้” ผ่านดาวิด ตามที่ได้ยกมาข้างบนนี้แล้ววู่ว

“วันนี้ ถ้าเจ้าได้ยินเสียงของพระเจ้า ก็อย่ามีใจดีอ้อ้น” †††

8 เรารู้ว่าโยชูวา [‡]ไม่ได้นำพวกอิสราเอลเข้าไปหยุดพักผ่อนกับ
พระองค์หรอก เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น พระองค์คงไม่พูดถึงวัน
หยุดพักผ่อนอื่นอีกหลังจากนั้น ⁹ แสดงว่ายังมีวันหยุดพักผ่อนพิ-
เศษ ^{‡‡}นั้น รอดคนของพระเจ้าอยู่ ¹⁰ เพราะคนที่เข้าไปหยุดพัก-
ผ่อนกับพระเจ้านั้น จะหยุดพักผ่อนจากการงานของตน เหมือน
กับที่พระเจ้าได้หยุดพักผ่อนจากการงานของพระองค์ ¹¹ ดังนั้น
ขอให้เราทุกคนพยายามทุกวิถีทางที่จะได้เข้าไปหยุดพักผ่อนกับ

†† หยุดพักผ่อน หมายถึง การหยุดพักจากการงานอันเหน็ดเหนื่อย และได้
พักผ่อนกับพระเจ้าตลอดไป ††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 95:7-11 †††† วันนี้
คำนี้มาจากข้อ 7 หมายความว่าสำคัญอย่างยิ่งที่จะต้องทำสิ่งเหล่านี้เดี๋ยวนี้ ขณะที่
ยังมีโอกาสอยู่ ††††† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 95:7-8 ††††† อ้างมาจากหนังสือ
สดุดี 95:11 ††††† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 2:2 ††††† อ้างมาจากหนังสือ
สดุดี 95:7-8 ††††† โยชูวา คือ ผู้นำของชาวยิว หลังจากที่โมเสสตายเขาได้นำชาว
ยิวไปยังแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้มัน ††††† วันหยุดพักผ่อนพิเศษ หมายถึง
ถึง วันหยุดทางศาสนา หมายความว่า การพักร่วมกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
ซึ่งเริ่มตั้งแต่หลังจากที่พระเจ้าได้สร้างโลกขึ้นมาแล้ว

พระองค์ จะได้ไม่มีใครถูกทำลาย เพราะไปทำตามตัวอย่างของชาวอิสราเอลพวกนั้นที่ไม่ยอมเชื่อฟัง

12 ถ้อยคำของพระเจ้า นั้นมีชีวิต และเกิดผลมาก คมยิ่งกว่าดาบสองคมทุกชนิด มันแทงทะลุจิตและวิญญาณ ตลอดจนถึงข้อต่อและไขกระดูก มันสามารถแยกแยะแม้แต่ความนึกคิดต่างๆ และเจตนาทั้งหลายในใจ 13 ทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้นมา ไม่มีอะไรที่หลบซ่อนไปจากสายตาของพระองค์ได้ ทุกอย่างถูกเปิดโปงและตีแผ่ต่อสายตาของพระองค์ ผู้ที่เราจะต้องรายงานตัวด้วย

พระเยซูเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดของเรา

14 เรามีหัวหน้านักบวชสูงสุดที่ยิ่งใหญ่คือพระเยซู พระบุตรของพระเจ้า ผู้ที่ได้ขึ้นไปอยู่บนสวรรค์แล้ว ดังนั้น ขอให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราได้ยอมรับไว้แล้ว 15 เพราะหัวหน้านักบวชสูงสุดของเราคนนี้เป็นใจและเห็นใจในจุดอ่อนทั้งหลายของเรา เพราะพระองค์ก็เคยถูกทดลองเหมือนกับเราทุกอย่าง แต่ไม่ได้ทำบาปเลย 16 ดังนั้นขอให้เราทุกคนเข้ามาขึ้นด้วยความมั่นใจต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้าผู้มีความเมตตากรุณา เพื่อเราจะได้รับความปราณี และพบกับความเมตตากรุณาที่พระเจ้าจะช่วยเราในเวลาที่เราต้องการความช่วยเหลือ

5 หัวหน้านักบวชสูงสุดแต่ละคน ก็เป็นคนเหมือนกับเราทั้งหลาย แต่พวกเขาได้รับคัดเลือกมาเป็นตัวแทนของเราต่อหน้าพระเจ้า คือนำของขวัญและถวายเครื่องบูชาจัดการกับบาปมาให้พระเจ้า 2 เขาสามารถเห็นอกเห็นใจและช่วยคนที่ไม่รู้เรื่องและคนที่หลงผิด เพราะเขาเองมีจุดอ่อนเหมือนกัน 3 แล้วเป็นเพราะจุดอ่อนของเขา เขาถึงต้องถวายเครื่องบูชาจัดการกับบาปของตัวเองก่อน แล้วค่อยทำให้กับประชาชนที่หลง

4 เรื่องตำแหน่งที่มีเกียรตินี้ ไม่ใช่ใครอยากจะได้ชิงเอาเพื่อได้หน้าก็ทำได้ แต่ต้องเป็นพระเจ้าเองที่เรียกผู้หนึ่ง เหมือนกับที่พระองค์เคยเรียกอาโรน 5 พระคริสต์ไม่ได้ตั้งตัวเองเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุด พระองค์ไม่ได้หาเกียรติให้กับตัวเอง แต่พระเจ้าได้พูดกับพระองค์ว่า

“เจ้าเป็นลูกของเร
วันนี้เราได้เป็นพ่อของเจ้าแล้ว” †

6 พระเจ้าได้พูดไว้ในพระคัมภีร์ อีกตอนหนึ่งว่า
“เจ้าเป็นนักบวชตลอดไป เหมือนกับเมลคีเซเดค” ‡

7 ตอนที่พระเยซูอยู่บนโลกนี้ พระองค์อธิษฐานและอ้อนวอนเสียงดังและด้วยน้ำตา ถึงพระเจ้าผู้ที่สามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ แล้วพระเจ้าก็รับฟัง เพราะพระเยซูเคารพและยำเกรงพระองค์ 8 ถึงแม้พระองค์จะเป็นลูกของพระเจาก็จริง แต่พระองค์ก็ยอมทนทุกข์ยาก เพื่อจะได้เรียนรู้ถึงความหมายของคำว่าเชื่อฟัง 9 หลังจากที่ทำพระเจ้าทำให้พระเยซูสมบูรณ์แบบแล้ว พระเยซูก็กลายเป็นแหล่งของความรอดที่จะได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป สำหรับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์ 10 พระเจ้าได้ประกาศแต่งตั้งให้พระองค์เป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดเหมือนกับเมลคีเซเดค

การเตือนไม่ให้หลงผิดไป

11 เรายังมีอีกหลายอย่างที่จะพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่มันยากที่จะอธิบายให้เข้าใจเพราะพวกคุณหัวทึบไปซะแล้ว 12 อันที่จริงตอนนี้พวกคุณน่าจะครบถ้วนแล้ว แต่กลับต้องการให้คนมาสอนถึงบทเรียนเบื้องต้นเกี่ยวกับคำสอนของพระเจ้าอีก คุณยังต้องตีมนมแทนที่จะกินอาหารแข็ง 13 คนที่ยังตีมนมก็ยังเป็นเด็กทารกอยู่ และยังไม่นั่งคุยกับคำสอนที่เกี่ยวกับชีวิตที่พระเจ้าชอบ-

† ถ้อยคำของพระเจ้า คำสอน คำสั่ง หรือคำตักเตือนที่มาจากพระเจ้า †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 2:7 ‡ อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 110:4

ใจ 14 แต่ตรงกันข้าม อาหารแข็งนั้นมิได้สำหรับผู้ใหญ่ที่ได้รับการฝึกฝนจิตใจมาแล้ว ทำให้รู้จักแยกแยะว่าอะไรดีอะไรชั่ว

6 ถ้าอย่างนั้น ให้เรามุ่งหน้าต่อไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ อย่าได้วนเวียนอยู่อยู่กับคำสอนเบื้องต้นเกี่ยวกับพระคริสต์ อย่าให้เราต้องวางพื้นฐานกันใหม่อีกเลย คือเรื่องการกลับตัวกลับใจจากการกระทำที่นำไปสู่ความตาย และเรื่องการไว้วางใจพระเจ้า 2 อย่าให้เราต้องสอนกันใหม่เลยในเรื่องพิธีจุ่มน้ำ เรื่องพิธีวางมือ † เรื่องการฟื้นคืนจากความตาย และเรื่องการถูกตัดสินลงโทษถาวรตลอดไป 3 ถ้าพระเจ้าอโนนุญาติ เราก็จะมุ่งหน้าต่อไป

4 บางคนเคยอยู่ในความสว่างของพระเจ้า เคยลิ้มรสของขวัญจากสวรรค์ เคยมีส่วนร่วมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ 5 เคยได้ลิ้มรสคำพูดที่ดีของพระเจ้า และฤทธิ์อำนาจของยุคที่ใกล้จะมาถึง 6 แต่ก็ได้ทิ้งพระคริสต์ไป เป็นไปไม่ได้ที่จะนำคนอย่างนี้กลับมาหาพระเจ้าได้อีก เพราะพวกเขากำลังตั้งพระบุตรของพระเจ้าบนไม่กางเขนอีกครั้งหนึ่ง ทำให้พระองค์ต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าทุกคน

7 ผืนดินที่ดูดซึมน้ำฝนที่ตกลงมา แล้วเกิดพืชผลที่ไปประโยชน์แก่ผู้ปลูก ก็จะได้รับพระพรจากพระเจ้า 8 แต่ผืนดินที่เกิดต้นหนามใหญ่น้อย ก็ไร้ค่าและดีไม่เต็มจะโดนสาปแช่ง ในที่สุดก็จะเอาไปเผาไฟเสีย

9 เพื่อนที่รัก ถึงเราจะพูดอย่างนี้ เรายังมั่นใจว่าคุณจะเกิดผลดีและจะรอด 10 เพราะพระเจ้าในยุดิธรรม พระองค์จะไม่ลืมการทำงานที่พวกคุณได้ทำและความรักที่คุณมีต่อพระองค์ คือที่พวกคุณได้ช่วยเหลือคนที่เป็นของพระเจ้าจนถึงเดี๋ยวนี้ 11 แต่เราอยากให้คุณแต่ละคนเอาจริงเอาจังอย่างนี้ต่อไปตลอดชีวิต เพื่อจะได้รับสิ่งที่หวังไว้อย่างแน่นอน 12 เราไม่อยากให้คุณขี้เกียจ แต่ให้เอาอย่างคนพวกนั้นที่ไว้วางใจและอดทน จนกว่าจะได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้เป็นมรดก

13 ตอนที่พระเจ้าทำสัญญากับอับราฮัมนั้น พระองค์สาบานโดยอ้างถึงตัวเองเพราะไม่มีใครที่ยิ่งใหญ่ไปกว่าพระองค์อีกแล้ว 14 พระองค์พูดว่า “เราจะอวยพรเจ้าและจะให้ลูกหลานของเจ้าทวีคูณมากยิ่งขึ้น” †† อับราฮัมก็ได้รับตามที่พระเจ้าสัญญาไว้ หลังจากที่เขาารอคอยด้วยความอดทน

16 เมื่อคนเราจะสาบานกัน ก็จะอ้างถึงผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าตน เพราะคำสาบานทำให้คำพูดของเขาน่าเชื่อถือและจะหยุดการโต้เถียงทุกอย่างลง 17 พระเจ้าก็ได้สาบานเหมือนกัน เป็นการรับรองคำสัญญาของพระองค์ เพื่อทายาทของคำสัญญาจะได้แน่ใจว่าพระองค์จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงใจอย่างเด็ดขาด 18 ดังนั้นพระเจ้าได้ให้เราทั้งคำสัญญาและคำสาบาน ทั้งสองอย่างนี้ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เพราะเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะพูดโกหก ดังนั้น เราที่ได้นับมาฟังความหวังที่พระองค์ยื่นให้ นั้น จะได้มีกำลังใจอย่างมากมาย 19 ความหวังของเรานี้เป็นเหมือนสมอเรือที่มั่นคงและติดแน่น ความหวังนี้ได้นำเราผ่านเข้าไปหลังม่านสู่สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดในสวรรค์ 20 พระเยซูได้เข้าไปในนั้นก่อนแล้วเพื่อเรา พระองค์จึงเป็นหัวหน้านักบวชสูงสุดตลอดไป เหมือนกับเมลคีเซเดค

นักบวชเมลคีเซเดค

7 เมลคีเซเดคคนนี้เป็นกษัตริย์เมืองซาเล็ม เป็นนักบวชของพระเจ้าสูงสุด ท่านได้พบกับอับราฮัม ในขณะที่อับราฮัมกลับมาหลังจากที่ได้รับชนะกษัตริย์ต่างๆ แล้วท่านได้อวยพรให้อับราฮัม 2 อับราฮัมแบ่งของที่ยึดมาได้ให้กับเมลคีเซเดคไปหนึ่งในสิบ ชื่อของเมลคีเซเดค หมายถึง “กษัตริย์ที่ทำตามใจพระเจ้า” และท่านเป็นกษัตริย์ของเมืองซาเล็มด้วย ซึ่งหมายถึง “กษัตริย์แห่งสันติสุข” 3 ไม่มีใครรู้เรื่องเกี่ยวกับพ่อแม่และตระกูลของท่าน ††† ชีวิตของท่านไม่มีวันเริ่มต้นและไม่มีจุดจบ เมลคีเซเดคจึงเหมือนกับพระบุตรของพระเจ้า ตรงที่ว่าเป็นนักบวชตลอดไป

†† พิธีวางมือ เป็นพิธีที่แสดงให้เห็นว่า มนุษย์คนนั้นได้รับมอบหมายให้ทำงานพิเศษ หรือได้รับพร ††† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 22:17 ††† ไม่มี

13 เมื่อพระองค์เรียกคำสัญญาใหม่ว่า "อันใหม่" แสดงว่าพระองค์เคยทำให้คำสัญญาเดิม เช่นล้าสมัยไปแล้ว สิ่งล้าสมัยและเก่าแก่ไปแล้ว ก็กำลังจะสูญหายไปไม่ช้า

การนมัสการแบบเก่า

9 คำสัญญาเดิมนั้น มีกฎระเบียบสำหรับการนมัสการ และมีสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ในโลกนี้ 2 เพราะมีเต็นท์ที่กางขึ้นมา เต็นท์นี้มีสองห้อง ห้องแรกเรียกว่า "ห้องที่ศักดิ์สิทธิ์" ภายในห้องแรกนี้มีโคมไฟตั้งพื้น มีโต๊ะและขนมปังศักดิ์สิทธิ์วางอยู่ 3 ส่วนห้องที่สองนั้นมีม่านกั้นอยู่ ห้องนี้มีชื่อเรียกว่า "ห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด" 4 ภายในห้องที่สองนี้ มีแท่นบูชาทองคำ * เาไว้เผาเครื่องหอม และมีหีบแห่งคำสัญญา หีบนี้หุ้มด้วยทองคำทั้งหมด ภายในหีบมีโถทองคำที่ใส่อาหารที่พิบ *ไว้ มีไม้เท้าของอาโรนที่มีใบอ่อนงอกออกมา และมีแผ่นหินสองแผ่นของคำสัญญาที่สลักกฎบัญญัติสิบประการไว้ 5 บนหีบนั้นมีรูปปั้นเศวต ที่อยู่ต่อหน้าสงาราศีของพระเจ้า ปีกทั้งสองของทูตสวรรค์นั้นกางออกคลุมฝาหีบตรงที่ที่บัพได้รับการยกโทษ † ตอนนีเราไม่สามารถอธิบายถึงเรื่องนี้ได้อย่างละเอียดได้

6 เมื่อจัดสิ่งพวกนี้เข้าที่แล้ว พวกนักบวชจะเข้าไปในห้องแรก ทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าเป็นประจำ 7 ส่วนในห้องที่สองนั้น มีแต่หัวหน้านักบวชสูงสุดคนเดียวที่เข้าไปได้ แต่เข้าไปปีละครั้งเท่านั้น และเขาจะต้องเอาเลือดเข้าไปด้วย เพื่อจัดการกับบาปของตัวเอง และบาปของประชาชนอิสราเอลที่ได้ทำไปโดยไม่รู้ตัว 8 จากเรื่องนี้ พระวิญญูณบวรวิสุทธิให้เห็นว่า ทางที่จะเข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้น จะยังไม่เปิดเผยให้รู้ トラบใดที่ห้องแรกยังใช้ทำพิธีศานนากันอยู่ 9 นี่เป็นเรื่องเปรียบเทียบให้เห็นว่าของถวายและเครื่องบูชาที่เอามาถวายให้กับพระเจ้านั้น ไม่สามารถชำระจิตใจของคนที่เขาเอาเครื่องบูชา มาให้บริสุทธิ์ได้หรอก 10 เพราะมันเป็นแค่เรื่องของอาหาร เครื่องดื่มและพิธีชำระล้างต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นกฎที่เกี่ยวกับเรื่องภายนอกที่เข้กันจนกว่าจะถึงเวลาของระบบใหม่

การนมัสการแบบใหม่

11 แต่ตอนนี้พระคริสต์ได้มาในฐานะหัวหน้านักบวชสูงสุด สิ่งดีๆพวกนี้มาถึงแล้ว พระองค์ได้นำเข้าไปในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่สมบูรณ์แบบกว่า เป็นเต็นท์ที่ไม่ได้ทำด้วยมือมนุษย์ และไม่ได้เป็นของโลกที่ถูกสร้างมานี้ 12 พระองค์เข้าไปในห้องที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดนั้นเพียงครั้งเดียวก็พอสำหรับตลอดไป พระองค์ไม่ได้เอาเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ได้ถวายเลือดของพระองค์เอง พระองค์จึงทำให้เราเป็นอิสระจากบาปตลอดไป 13 ถ้าเลือดของแพะและวัวตัวผู้ และขี้เถ้าของวัวตัวเมียที่เอามาประพรมลงบนคนที่ไม่สะอาดตามพิธีทางศาสนา ยังทำให้เขาสะอาดภายนอกได้ 14 แล้วเลือดของพระคริสต์ล่ะ จะชำระเรายิ่งกว่านั้นอีกขนาดไหน พระองค์ได้ถวายตัวเองให้กับพระเจ้า เป็นเครื่องบูชาที่ไม่มีตำหนิ ผ่านทางพระวิญญูณบวรวิสุทธิที่คงอยู่ตลอดไป ดังนั้นเลือดของพระองค์จะชำระล้างจิตใจของเราจากการกระทำที่นำไปถึงความตาย เพื่อเราจะได้มารับใช้พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่

15 นี่เป็นเหตุที่พระคริสต์ได้นำคำสัญญาใหม่ † มาให้ พระองค์เป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพื่อให้คนที่พระเจ้าเรียก

ยิว 5 ข้อความนี้อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 25:40 St อ้างมาจากหนังสือเยเรมีย์ที่ 31:31-34† คำสัญญาเดิม หมายถึง สัญญาที่พระเจ้าให้แก่ชาวยิว เมื่อพระองค์ให้กฎของโมเสสแก่พวกเขา †† แท่นบูชาทองคำ หมายถึง โต๊ะทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมที่ถวายแก่พระเจ้า † อาหารที่พิบ หรือมานา เป็นอาหารจากสวรรค์ซึ่งพระเจ้ามอบให้กับชาวอิสราเอลที่อยู่ในที่เปลี่ยวแห้งแล้ว หลังจากที่ถูกขับออกมาจากประเทศอียิปต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสืออพยพ บทที่ 16 †† ที่ที่บัพได้รับการยกโทษ หมายถึง บริเวณที่อยู่บน "หีบศักดิ์สิทธิ์ที่ใส่คำสัญญา" ซึ่งหัวหน้านักบวชสูงสุดจะนำเลือดสัตว์มาวางไว้ปีละครั้ง เพื่อชำระบาปให้มนุษย์ ††† สัญญาใหม่ หมายถึง "คำสัญญาที่ดีกว่า" ซึ่งพระเจ้าได้มอบให้แก่ประชาชนของพระองค์ผ่านทางพระเยซู

มานั้น ได้รับมรดกถาวรตามที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ ความตายของพระเยซูทำให้มนุษย์ได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระพ้นจากบาปที่ได้ทำไปภายใต้คำสัญญาแรก ††แล้ว

16 มีพินัยกรรมอยู่ที่ไหนก็จำเป็นจะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่า คนทำพินัยกรรมนั้นตายแล้ว 17 เพราะพินัยกรรมจะมีผลบังคับใช้ก็ต่อเมื่อคนทำตายแล้วเท่านั้น แต่ถ้าคนทำพินัยกรรมนั้นยังอยู่ มันก็ไม่มีผลบังคับอะไรเลย 18 นั่นเป็นเหตุที่ถ้าไม่มีเลือด คำสัญญาแรกก็ยังไม่จะมีผลบังคับใช้ 19 เมื่อโมเสสได้ประกาศคำสั่งทุกข้อให้กับประชาชนแล้ว ท่านก็เอาเลือดของลูกวัวและแพะพร้อมกับน้ำและขนแกะสีแดงและกิ่งหุสบมาประพรมหนึ่งสองม้วนของคำสัญญาและประชาชนทุกคน 20 โมเสสพูดว่า "นี่คือเลือดแห่งคำสัญญา คำสัญญานี้พระเจ้าได้สั่งให้พวกคุณรักษาไว้" †††แล้วโมเสสก็ได้ประพรมเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ และของทุกอย่างที่ใช้ในการนมัสการพระเจ้า 22 อันที่จริง ตามกฎของโมเสสนั้นถือว่าเกือบทุกอย่างที่จะต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ และถ้าไม่มีการล้างเลือดออกมา ก็จะไม่มีการยกโทษให้

พระคริสต์กำจัดบาปได้

23 ดังนั้น ของพวกนี้ที่จำลองแบบมาจากของจริงในสวรรค์ จำเป็นที่ต้องเอาเลือดของสัตว์มาชำระมัน แต่กับของจริงที่อยู่ในสวรรค์นั้นจะต้องใช้เครื่องบูชาที่ดีกว่านี้ชำระ 24 เพราะพระคริสต์ไม่ได้เข้าไปในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่มีอมมนุษย์สร้าง หรือที่จำลองแบบมาจากของจริง แต่ตอนนี้พระองค์ได้เข้าไปอยู่ต่อหน้าพระเจ้าในสวรรค์ที่แท้จริงเพื่อเรา 25 พระองค์ไม่ได้เข้าไปถวายพระองค์เองซ้ำแล้วซ้ำอีก เหมือนกับที่หัวหน้านักบวชสูงสุดต้องเอาเลือดที่ไม่ใช่ของเขาเองเข้าไปในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดทุกๆปี 26 เพราะไม่อย่างนั้น พระคริสต์ก็ต้องถวายตัวเองหลายต่อหลายครั้งแล้ว นับตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ตอนนี้ซึ่งเป็นยุคสุดท้ายแล้ว พระองค์ได้ปรากฏตัวเพียงครั้งเดียวก็พอสำหรับตลอดไป เพื่อถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชากำจัดบาปให้หมดไป 27 มนุษย์ตายแค่ครั้งเดียวแล้วเจอกับการพิพากษา 28 พระคริสต์ก็เหมือนกัน ที่ถวายตัวเองเพียงครั้งเดียว เพื่อกำจัดบาปของคนเป็นจำนวนมาก และพระองค์จะมาปรากฏตัวอีกเป็นครั้งที่สอง แต่ครั้งนี้ไม่ใช่เพื่อกำจัดบาป แต่มาช่วยคนพวกนั้นให้รอด คือคนที่กำลังรอพระองค์อย่างใจจดใจจ่ออยู่

พระคริสต์ถวายตัวเองครั้งเดียวก็พอสำหรับตลอดไป

10 กฎของโมเสสเป็นแค่เงาของสิ่งดีๆที่กำลังจะมาถึง มันไม่ใช่ของจริง ดังนั้นกฎของโมเสสที่สั่งให้คนต้องเอาเครื่องบูชาแบบเดิมๆมาถวายพระเจ้าซ้ำแล้วซ้ำอีกในทุกๆปีนั้นไม่มีวันทำให้คนที่มาเข้าเฝ้าพระเจ้าสมบูรณ์แบบได้ 2 เพราะถ้ากฎทำให้คนสมบูรณ์แบบได้จริง คนคงจะเลิกถวายเครื่องบูชาไปแล้ว เพราะเขาคงได้รับการชำระครั้งเดียวก็พอแล้ว และใจของเขาจะไม่รู้สึกผิดต่อบาปที่เขาได้ทำ 3 แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น เครื่องบูชากลับกลายเป็นสิ่งที่เตือนให้เขาระลึกถึงบาปที่ได้ทำทุกๆปี 4 เพราะเลือดของวัวตัวผู้และเลือดของแพะจะฆ่าล้างบาปก็เป็นไปไม่ได้

5 ดังนั้น เมื่อพระคริสต์ได้เข้ามาในโลกนี้ พระองค์พูดว่า "พระองค์ (พระเจ้า) ไม่ต้องการเครื่องบูชา และของถวาย แต่พระองค์ได้เตรียมร่างกายสำหรับข้าพเจ้า 6 พระองค์ไม่ได้พอใจกับเครื่องเผาบูชา และเครื่องบูชาเพื่อจัดการกับบาป 7 แล้วข้าพเจ้า (พระคริสต์) ก็พูดว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้ามาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์"

††† คำสัญญาแรก หมายถึง สัญญาที่พระเจ้าให้ไว้กับชาวยิว เมื่อตอนที่พระองค์ได้ให้กฎของโมเสสแก่พวกเขา ††† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 24:8

เหมือนกับที่มีเขียนไว้เกี่ยวกับข้าพเจ้าในหนังสือมัธว 8 ครึ่งแรกพระองค์ (พระคริสต์) พูดว่า “พระองค์ (พระเจ้า) ไม่ต้องการและไม่ได้อุบัติใจในเครื่องสัตวบูชาที่นำมาบูชา เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาเพื่อจัดการกับบาป” (ถึงแม้กฎของโมเสสสั่งให้ทำอย่างนี้) 9 แล้วต่อมาพระองค์ (พระคริสต์) ได้พูดอีกว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้ามาเพื่อทำตามความต้องการของพระองค์” ดังนั้น พระเจ้าจึงยกเลิกระบบแรกเสีย เพื่อจะจัดตั้งระบบอันที่สองขึ้นมา, 10 เราได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ เพราะพระเยซูคริสต์ได้ทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้ทำ และพระองค์ได้เสียสละร่างกายของพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวเป็นพอสำหรับตลอดไป

11 นักบวชชาวฮีบรูทุกคนยืนทำหน้าที่รับใช้พระเจ้าทุกวัน และเขาถวายเครื่องบูชาอย่างเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่มันไม่สามารถจะกำจัดบาปได้ 12 แต่หลังจากที่พระคริสต์ได้สละตัวตัวเองเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวเพื่อจัดการกับบาปตลอดไป พระองค์ได้ยืนอยู่ทางขวามือของพระเจ้า 13 พระองค์จะนั่งรอจนกว่าพระเจ้าจะทำให้ศัตรูของพระองค์มาเป็นที่ย่างเท้าของพระองค์ 14 เพราะเมื่อพระองค์ถวายเป็นเพียงครั้งเดียว ก็ทำให้คนที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วนั้นสมบูรณ์แบบตลอดกาล

15 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เป็นพยานยืนยันกับเราในเรื่องนี้ พระองค์ได้พูดว่า

16 “นี่คือคำสัญญาใหม่ที่เราจะทำกับประชาชนของเราหลังจากสมัยนั้น

เราจะใส่กฎของเราเข้าไปในจิตใจของพวกเขา และจะเขียนพวกมันลงไปบนหัวใจของพวกเขา” ††

17 “และเราจะลบล้างบาป และการกระทำที่ผิดๆของพวกเขาตลอดไป” ‡

18 เมื่อพระเจ้าอภัยบาปให้แล้ว ก็ไม่จำเป็นจะต้องมีการถวายเครื่องบูชาเพื่อจัดการกับบาปอีกต่อไป

เข้ามาใกล้ๆพระเจ้า

19 ดังนั้น พี่น้องครับ เรามีความมั่นใจที่จะเข้าไปในห้องศักดิ์สิทธิ์ที่สุดโดยเลือดของพระเยซู 20 เราเข้าไปได้ตามทางใหม่ที่ให้ชีวิต ซึ่งพระองค์ได้เปิดให้เราผ่านเข้าไปทางม่านนั้น คือที่พระองค์ได้สละร่างกายเป็นเครื่องบูชา 21 เรามีหัวหน้าที่อุปราชผู้ยิ่งใหญ่ ที่คอยจัดการดูแลครัวเรือนของพระเจ้า 22 ดังนั้นขอให้เราทุกคนเข้ามาใกล้ๆพระเจ้าด้วยความจริงใจ และมีความมั่นใจอย่างเต็มที่ มีใจที่ได้รับการประพรมให้สะอาดจากความรู้สึกผิดๆ เพราะบาป และมีร่างกายที่ได้ชำระด้วยน้ำให้บริสุทธิ์แล้ว 23 ขอให้เรารู้อยู่ที่ใจดีในความหวังที่เราได้ยอมรับไว้แล้วอย่างไม่มีวันเหว เพราะพระองค์ผู้ที่ให้สัญญากับเราในข้อสุดท้าย

ช่วยกันและกันให้เข้มแข็ง

24 ขอให้เราทุกคนพิจารณาถึงกันและกัน เพื่อจะได้กระตุ้นกันให้มีความรักและทำแต่ความดี 25 ขออย่าให้เราทิ้งการประชุมไป เหมือนกับที่บางคนทำอยู่ แต่ให้กำลังใจกันและกันมากยิ่งขึ้น ยิ่งพวกคุณรู้อยู่แล้วว่าวันนั้น †† กำลังใกล้มาถึงแล้ว ก็ยิ่งน่าจะทำอย่างนี้

อย่าหนีพระเจ้าไป

26 แต่ถ้าเรายังตั้งใจทำผิดอยู่หลังจากที่เรารู้เรื่องความจริงแล้ว ก็จะไม่มีการจัดการกับบาปให้อีกแล้ว 27 มีแต่จะรอคอยการพิพากษาด้วยความหวาดกลัว และรอคอยไฟร้อนแรงที่จะเผา

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 40:6-8 (ฉบับแปลกรีกโบราณ) †† อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 31:33 ‡ อ้างมาจากหนังสือ เยเรมีย์ 31:34 ††† วันนั้น วันที่พระคริสต์จะมาพิพากษามนุษย์ทุกคนและนาคคนที่เชื่อทั้งหมดไปอยู่ร่วมกับพระองค์

ผลาญคนที่ต่อต้านพระเจ้า 28 คนไหนที่ไม่ยอมเชื่อฟังกฎของโมเสส และมีพยานสักสองสามปาก คนนั้นก็ถูกประหารชีวิตอย่างไร้ความเมตตา 29 คิดดูสิว่า คนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และมองเลือดของคำสัญญาใหม่ที่ได้ชำระเขาให้บริสุทธิ์นั้นว่าไร้ค่า แถมยังดูถูกพระวิญญาณแห่งความเมตตาการุณา คนพวกนี้สมควรจะได้รับโทษหนักกว่าคนพวกนั้นขนาดไหน 30 เพราะเรารู้จักพระองค์ที่พูดว่า “การแก้แค้นเป็นเรื่องของเรา เราจะตอบสนองพวกเขาเอง” †† และได้พูดอีกว่า “องค์เจ้าชีวิตจะพิพากษาประชาชนของพระองค์” †††† เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวยิ่งนักที่จะตกอยู่ในมือของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่นั้น

ขอให้มีความกล้าและอดทนไว้

32 ขอให้คิดถึงสมัยก่อนตอนที่เพิ่งได้รับความสว่าง พวกคุณได้อดทนต่อความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส 33 บางครั้งคุณก็ถูกประจานให้ขายหน้าและคนดูถูกข่มเหง บางครั้งคุณก็ช่วยเหลือคนอื่นที่ถูกข่มเหง 34 คุณไม่ได้แค่ช่วยเหลือและร่วมทุกข์กับคนที่ติดคุก แต่ยังยินดียอมให้คนมายึดเอาทรัพย์สินของคุณไป เพราะรู้ว่าตัวเองได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ยอดเยี่ยมกว่านั้น และเป็นทรัพย์สินที่จะอยู่ถาวรตลอดไป

35 ดังนั้น อย่าทิ้งความมั่นใจไป เพราะมันจะนำรางวัลอันยิ่งใหญ่มาให้ 36 พวกคุณต้องอดทน เพื่อว่าเมื่อคุณได้ทำตามความต้องการของพระเจ้าแล้ว คุณก็จะได้รับสิ่งที่พระองค์สัญญาไว้ 37 พระเจ้าบอกเราว่า

“อีกไม่นานนัก พระองค์ผู้ที่กำลังจะมานั้นก็จะมาถึงแล้ว พระองค์จะไม่ชักช้า

38 แต่คนที่เรายอมรับนั้น จะใช้ชีวิตด้วยความไว้วางใจ และถ้าเขาหันหลังเลิกไว้วางใจ เราจะไม่พอใจในตัวเขาเลย” †††

39 แต่เราไม่ใช่คนพวกนั้นที่เลิกไว้วางใจ แล้วต้องถูกทำลายไป แต่เราเป็นคนพวกนั้นที่ยังไว้วางใจอยู่ แล้วได้รับชีวิต

ความไว้วางใจ

11 ดังนั้น ความไว้วางใจรับประกันว่าเราจะได้รับสิ่งที่เราหวังไว้ และความไว้วางใจเป็นหลักฐานที่พิสูจน์ว่าสิ่งที่เรามองไม่เห็นนั้นมีจริง 2 เป็นเพราะคนในสมัยก่อนไว้วางใจในพระเจ้าถึงได้ยกย่องเขา

3 เป็นเพราะเราไว้วางใจในพระเจ้า เราถึงได้เข้าใจว่า พระเจ้าสร้างจักรวาลขึ้นขึ้นมาโดยคำสั่งของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเกิดมาจากสิ่งที่มองไม่เห็น

4 เป็นเพราะอาเบลไว้วางใจในพระเจ้า เขาถึงได้นำเครื่องบูชาที่ดีกว่าของคาวินมาถวายพระเจ้า และเพราะเขาไว้วางใจแบบนั้น พระเจ้าถึงได้ยกย่องเขาว่าเป็นคนที่ทำตามใจพระองค์ และยอมรับของถวายของเขา เป็นเพราะเขาไว้วางใจในพระเจ้า ถึงแม้เขาจะตายไปแล้ว เขาก็ยังพูดอยู่

5 เป็นเพราะเอโนคไว้วางใจในพระเจ้าถึงได้รับเขาขึ้นไปอยู่กับพระองค์ ดังนั้น เอโนคจึงไม่เคยตาย และไม่มีใครหาเขาเจออีกเลย เพราะพระเจ้าได้รับเขาไปแล้ว แต่ก่อนที่พระองค์จะรับเขาขึ้นไปนั้น 6 เขาได้รับการยกย่องว่าเป็นคนหนึ่งที่พระเจ้าพอใจ แต่ถ้าไม่มีความไว้วางใจแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะทำให้พระเจ้าพอใจ เพราะคนที่มาเข้าเฝ้าพระเจ้าจะต้องเชื่อว่าพระองค์มีจริง และต้องเชื่อว่าพระองค์จะให้รางวัลกับทุกคนที่แสวงหาพระองค์

7 เป็นเพราะโนอาห์ไว้วางใจในพระเจ้า เมื่อพระเจ้าเตือนเขาให้รู้ถึงเหตุการณ์ที่ยังมองไม่เห็น เขาก็เคารพยำเกรงพระเจ้า และได้ต่อเรือใหญ่เพื่อช่วยชีวิตคนในครอบครัวของเขา เพราะเขามีความ

†† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:35 ††† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 32:36 และ สดุดี 135:14 †††† อ้างมาจากหนังสือ ฮาบากุก 2:3-4 (ฉบับแปลกรีกโบราณ)

ไว้วางใจในตัวเอง เขาถึงเป็นผู้ที่ทำให้เห็นว่าโลกนี้ผิด และพระเจ้าได้ยอมรับเขาแบบที่พระองค์ได้ยอมรับคนที่ไว้วางใจพระองค์⁸ เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจในตัวเอง เมื่อพระเจ้าเรียกเขาออกเดินทางไปที่แผ่นดินที่เขาจะได้รับเป็นมรดก เขาก็เชื่อฟังและออกเดินทางไป แม้ไม่รู้ว่ากำลังจะไปไหน⁹ เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจในตัวเอง เขาถึงได้มาอยู่อย่างคนต่างดาวในแผ่นดินที่พระเจ้าสัญญาไว้ เขาได้พักอยู่ในถิ่นที่เหมือนกับอิสอัครและยาโคบลูกหลานของเขา ผู้ที่จะได้รวมมรดกร่วมกันกับอับราฮัมตามสัญญาอันเดียวกันที่พระเจ้าให้หน¹⁰ ที่อับราฮัมทำอย่างนี้ ก็เพราะเขากำลังรอคอยเมือง[†] ที่มีรากฐานมั่นคงถาวร เป็นเมืองที่พระเจ้าออกแบบและสร้างเอง

¹¹ เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจในตัวเอง เขาถึงเชื่อว่าพระเจ้าเชื่อสัตย์และจะทำตามสัญญา พระเจ้าถึงให้อับราฮัมมีลูกได้ ถึงแม้ว่าตัวเขาเองจะแก่เกินกว่าที่จะมีลูกได้แล้ว และซาราห์เองก็เป็นหมัน¹² ด้วยเหตุนี้ จากชายคนเดียวที่มียุภาพเหมือนกับคนที่ตายไปแล้ว ยังสามารถที่จะมีลูกหลานเกิดขึ้นมากมายเท่ากับดวงดาวในท้องฟ้า และมากมายเท่ากับเม็ดทรายบนฝั่งทะเลที่นับไม่ถ้วน

¹³ คนพวกนี้ทั้งหมดตายไปในขณะที่ยังไว้วางใจอยู่ ถึงแม้พวกเขาจะไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้ ผู้เพียงแค่นี้ได้เห็นแต่ไกลและยินดีต้อนรับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญานั่นไว้ พวกเขาຍังยอมรับอีกว่าตัวพวกเขาเองเป็นแค่คนแปลกหน้าและคนต่างดาวในโลกนี้¹⁴ ที่เขาพูดอย่างนี้แสดงว่าพวกเขากำลังแสวงหาบ้านเมืองที่จะเป็นของพวกเขาเอง¹⁵ ถ้าพวกเขาคิดถึงบ้านเมืองที่พวกเขาจากมา เขาก็ยังมีโอกาสที่จะกลับไปได้¹⁶ แต่พวกเขาที่กำลังไฝฝืนถึงบ้านเมืองที่ดึกว่านั้น คือเมืองแห่งสวรรค์ พระเจ้าถึงไม่อับอายที่ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ได้เตรียมบ้านเมืองไว้สำหรับพวกเขาแล้ว

¹⁷ เป็นเพราะอับราฮัมไว้วางใจในตัวเอง เมื่อพระเจ้ามาล่องใจเขา เขาก็ได้ถวายอิสอัครลูกชายเพียงคนเดียวเป็นเครื่องบูชา เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากที่พระเจ้าได้สัญญากับอับราฮัมว่า “ลูกหลานของเจ้าจะสืบเชื้อสายมาจากอิสอัคร”^{††} อับราฮัมรับคำสัญญาแล้ว แต่ก็ยังพร้อมที่จะถวายลูกชายเพียงคนเดียว¹⁹ เพราะอับราฮัมถือว่าพระเจ้าสามารถทำให้คนตายฟื้นขึ้นมาได้ อาจจะมีพูดได้ว่า เขาก็ได้รับอิสอัครกลับคืนมาจากความตาย

²⁰ เป็นเพราะอิสอัครไว้วางใจในตัวเอง เขาถึงได้ให้พรกับทั้งยาโคบและเอซาว แก่สิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

²¹ เป็นเพราะยาโคบไว้วางใจในตัวเอง เมื่อเขากำลังจะตาย เขาถึงได้ให้พรกับลูกทั้งสองคนของโยเซฟ และได้นมัสการพระเจ้า ขณะที่พึงอยู่ที่ปลายไม้เท้าของเขา

²² เป็นเพราะโยเซฟไว้วางใจในตัวเอง ในบั้นปลายชีวิตเขาได้พูดถึงเรื่องที่ประชาชนอิสราเอลจะอพยพออกจากอียิปต์ และสั่งเสียให้เอากระดูกของเขาไปด้วย

²³ เป็นเพราะพ่อแม่ของโมเสสไว้วางใจในตัวเอง เมื่อโมเสสเกิดมาพวกเขาถึงได้ซ่อนตัวเด็กไว้ถึงสามเดือน เพราะพ่อแม่เห็นว่าเขาเป็นเด็กที่มีหน้าตาโดดเด่น และพวกเขากลัวคำสั่งของกษัตริย์

²⁴ เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจในตัวเอง เมื่อเขาโตขึ้น เขาถึงได้ยอมสละฐานะลูกของลูกสาวฟาโรห์²⁵ เขาเลือกที่จะถูกดขี่ข่มเหงร่วมกับประชาชนของพระเจ้า แทนที่จะมีความสุขสนุกสนานชั่วคราวกับความบาป²⁶ เขาถือว่าความอับอายขายหน้าเพื่อพระคริสต์ มีค่ามากกว่าทรัพย์สมบัติของประเทศอียิปต์ เพราะเขามองไปข้างหน้าถึงรางวัลที่จะได้รับ²⁷ เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจในตัวเอง เขาถึงได้ออกจากประเทศอียิปต์โดยไม่เกรงกลัวความโกรธของฟาโรห์ เขามีใจมานะอดทนราวกับว่าเขาได้เห็นพระเจ้า

† เมือง หมายถึง เมืองแห่งฝ่ายจิตวิญญาณของยุคใหม่ ที่ซึ่งพระเจ้าอาศัยอยู่กับประชาชนของพระองค์ หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์” (ฮีบรู 12:22) †† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 21:12

ผู้ที่ไม่สามารถมองเห็นได้²⁸ เป็นเพราะโมเสสไว้วางใจในตัวเอง เขาถึงได้จัดตั้งเทศกาลวันปลดปล่อย และสั่งให้ประพรมเลือดที่ประตู เพื่อไม่ให้ทูตแห่งความตาย[‡] มาแตะต้องลูกชายหัวปีของประชาชนอิสราเอล

²⁹ เป็นเพราะคนอิสราเอลไว้วางใจในตัวเอง พวกเขาถึงได้เดินข้ามทะเลแดงเหมือนกับเดินอยู่บนพื้นดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์พยายามที่จะทำอย่างนั้นบ้าง พวกเขาถึงจมน้ำตายหมด

³⁰ เป็นเพราะคนอิสราเอลไว้วางใจในตัวเอง หลังจากที่เขาเดินรอบกำแพงเมืองเยรีโคเป็นเวลาเจ็ดวัน กำแพงนั้นก็พังลงมา

³¹ เป็นเพราะราหับหญิงโสเภณีไว้วางใจในตัวเอง เธอถึงไม่ถูกฆ่าตายไปพร้อมกับคนที่ไม่เชื่อฟังพวกน เพราะเธอได้ต้อนรับและช่วยคนสอดแนมอย่างเป็นมิตร

³² จะให้พูดอะไรมากกว่านี้อีกหรือ มีเวลาไม่พอที่จะเล่าถึงเรื่องกิเดโอน บาราค แฮมสัน เยฟธาห์ ดาวิด ซามูเอล และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า³³ เป็นเพราะพวกเขาไว้วางใจในตัวเอง พวกเขาเหล่านี้ถึงได้รับชัยชนะเหนือดินแดนต่างๆ และได้ทำสิ่งที่ถูกต้องยุติธรรม และได้รับสิ่งต่างๆที่พระเจ้าสัญญาไว้ และได้ปิดปากสิงโต

³⁴ พวกเขาได้ดับไฟที่ไหม้ไหม้อย่างรุนแรง และรอดตายจากคมดาบ เขาได้รับกำลังจากพระเจ้าเมื่ออ่อนแอ และมีกำลังในสนามรบ และขับไล่กองทัพต่างชาติให้แตกกระเจิดกระเจิงไป³⁵ พวกผู้หญิงก็ได้รับคนที่เขารักนั้นกลับฟื้นคืนจากความตาย บางคนก็ยอมถูกทรมาณจนตาย ไม่ยอมออกมาจากคุก เพื่อที่จะได้ฟื้นคืนจากความตายอย่างถาวรไม่ใช่แค่ชั่วคราว³⁶ บางคนต้องทนถูกเยาะเย้ยและถูกเขียนด้วยแส ในขณะที่บางคนถูกล่ามโซ่และถูกขังคุก³⁷ บางคนโดนหินขว้าง บางคนถูกปล่อยออกเป็นสองท่อน บางคนถูกดาบฟัน บางคนยกจนขัดสน บางคนอ่อนแรงเพราะนุ่งหนังแพะหนังแกะ ถูกกดขี่ข่มเหง และถูกทารุณอย่างไม่ยุติธรรม³⁸ โลกนี้ไม่คู่ควรกับคนพวกนี้เลย พวกเขาอ่อนเร่ไปตามที่เปล่าเปลี่ยวและภูเขา อยู่ตามถ้ำตามโพรงในพื้นดิน

³⁹ พวกเขาทุกคนได้รับการยกย่อง เพราะพวกเขาได้ไว้วางใจ แต่พวกเขาที่ยังไม่ได้รับสิ่งที่พระเจ้าได้สัญญาไว้⁴⁰ พระเจ้าได้วางแผนที่จะให้สิ่งที่ดียิ่งกว่านั้นสำหรับเรา เพราะพวกเขาจะสมบูรณ์แบบได้ก็ต่อเมื่อมีเรารวมอยู่ด้วยเท่านั้น

ให้ทำตามแบบอย่างของพระเยซู

12 ดังนั้น เมื่อเรามีพยานมากมายล้อมรอบเราอยู่อย่างนี้ แล้ว ขอให้เราระวังทุกอย่างที่ดวงเราไว้ และบาปที่เกาะติดเราแน่น และขอให้วิ่งแข่งด้วยความมานะอดทนไปตามทางที่อยู่ข้างหน้าเรา² ขอให้เราร้องอยู่ที่พระเยซู ซึ่งเป็นผู้นำความเชื่อของเราและเป็นผู้ที่ทำให้ความเชื่อของเราสมบูรณ์แบบ พระองค์ได้อดทนต่อการถูกตรึงบนไม้กางเขน เพื่อความยินดีที่รอพระองค์อยู่ พระองค์ไม่สนใจกับความอับอายที่ต้องตายบนไม้กางเขน และในตอนนั้นพระองค์ก็นั่งอยู่ทางขวาของบัลลังก์ของพระเจ้า³ ขอให้ใคร่ครวญถึงพระองค์ผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัสจากคนบาปที่ต่อต้านพระองค์ เพื่อพวกคุณจะได้ไม่ท้อใจหรือยอมแพ้

พระเจ้าเป็นเหมือนพ่อ

⁴ ในเรื่องที่พวกคุณต้องต่อสู้กับบาปนั้น คุณยังไม่ต้องต่อสู้จนถึงกับเลือดตกยางออกเลย⁵ พวกคุณคงจะลืมนึกคำที่ให้กำลังใจ คำพูดนี้เป็นคำที่ได้พูดกับคุณในฐานะที่เป็นลูกของพระเจ้าว่า “ลูกเอ๋ย อย่าถือว่าความดีสอนขององค์เจ้าชีวิตนั้นเป็นเรื่องเล่นๆ และอย่าหมั่นกำลังใจเมื่อพระองค์มาตักเตือนเจ้า⁶ เพราะองค์เจ้าชีวิตจะตีสอนคนที่พระองค์รัก และจะลงโทษทุกคนที่พระองค์รักเป็นลูก”[‡]

‡ ทูตแห่งความตาย หรือ ผู้ฆ่า หมายถึง ผู้ที่จะลงโทษประชาชนชาวอียิปต์ พระเจ้าได้ส่งผู้ฆ่าไปฆ่าลูกชายคนโตของแต่ละบ้าน (อพยพ 12:29-32) †† อ้างมาจากหนังสือ สุภาษิต 3:11-12

7 ให้อวดทนต่อความยากลำบาก เพราะเป็นการตีสอน แสดงว่าพระเจ้ากำลังทำกับพวกคุณเหมือนเป็นลูกของพระองค์ มีลูกคนไหนบ้างที่พ่อแม่ไม่เคยตีสอน 8 ถ้าคุณไม่ถูกตีสอนเหมือนกับลูกทั่วไป แสดงว่าไม่ได้เป็นลูกแท้ๆ แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ 9 เราทุกคนมีพ่อที่เป็นมนุษย์ที่คอยตีสอนเรา แต่เราก็กินเคาฟเราอยู่ดี ยิ่งกว่านั้นอีกสักเท่าไร เราควรจะเชื่อฟังพระบิดาของจิตวิญญาณเรา เพื่อเราจะได้มีชีวิตอยู่ต่อไป 10 พ่อของเราที่เป็นมนุษย์จะตีสอนเราแค่ชั่วคราวตามที่เห็นว่าควร แต่พระเจ้าจะตีสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อเราจะได้มีลักษณะเหมือนพระองค์ 11 ตอนที่ถูกตีสอนนั้น ไม่มีใครชอบหรอกเพราะมันเจ็บ แต่ภายหลังการตีสอนนั้นจะฝึกฝนเรา แล้วผลที่ออกมาก็คือสันติสุข และชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ

ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง

12 ดังนั้น ให้อภัยมือที่ไม่มีแรงขึ้นมา และทำหัวเข่าที่อ่อนแอให้มีความแข็งแรงขึ้นมา 13 ทำทางเดินให้ตรงไปสำหรับเท้า เพื่อว่าเท้าที่เป็นง่อยนั้นจะได้ไม่พลิก แต่จะหายเป็นปกติ

14 พยายามอยู่กับคนทั้งหลายอย่างสงบสุข และพยายามอุทิศตัวเองกับพระเจ้า เพราะถ้าปราศจากการอุทิศตัวกับพระองค์ก็จะมีใครเห็นองค์เจ้าชีวิต 15 ระวังตัวให้ดี อย่าให้ใครพลาดไปจากความเมตตาการุณยาของพระเจ้า แล้วระวังอย่าให้มีรากขมขึ้นงอกขึ้นมาอีก ปัญหา ที่จะทำให้คนจำนวนมากต้องต่างพร้อย 16 ระวังอย่าให้ใครทำผิดทางเพศ หรือหมกมุ่นแต่เรื่องของโลกนี้เหมือนกับเอชวาทที่ขายสิทธิลูกชายหัวปี เพราะเห็นแก่อาหารเพียงมีคนเดียว 17 พวกคุณก็รู้ว่า ต่อมาเมื่อเอชวาทอยากได้พรนั้น เขาก็ถูกปฏิเสธ เพราะว่าเขาไม่สามารถแก้ไขสิ่งที่เขาได้ทำลงไปแล้ว ถึงแม้เขาจะต้องการมากจนน่าตานองหน้า

18 พวกคุณไม่ได้มาถึงภูเขาที่แต่ละต้องได้ ไม่ได้มาถึงไฟที่ไหม้อยู่ ไม่ได้มาถึงที่มืด ความมืดมืดอันน่ากลัวหรือพายุ 19 ไม่ได้มาถึงเสียงแตร หรือเสียงพูดของพระองค์ ที่คนที่ได้ยินนั้นอ่อนวอนไม่ให้พูดกับเขาอีก 20 เพราะเขาทนคำสั่งของพระองค์ไม่ไหวที่ว่า “แม่แต่สัตว์ ถ้าแต่ละต้องภูเขาขึ้น ก็จะต้องถูกหินขว้าง” †21 สิ่งที่คุณเห็นนั้นน่ากลัวจริงๆ จนไม่เสสพูดว่า “ผมกลัวจนตัวสั่น” ††

22 แต่พวกคุณได้มาถึงภูเขาศิโยน † มาถึงเมืองของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ คือเมืองเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ †† และได้มาถึงที่ที่ทูตสวรรค์นับพันนับหมื่นชุมนุมรื่นเริงกัน 23 ได้มาถึงหมู่ประชุมของบุตรหัวปีทั้งหลาย ซึ่งชื่อของพวกเขาร้องอยู่ในสวรรค์ มาถึงพระเจ้าผู้พิพากษามนุษย์ทั้งหลาย และมาถึงวิญญาณของคนที่ทำตามใจพระเจ้า ที่พระเจ้าทำให้สมบูรณ์แบบแล้ว 24 ได้มาถึงพระเยซูคนกลางสำหรับคำสัญญาใหม่ และมาถึงเลือดที่ประพรม †ซึ่งบอกถึงสิ่งที่ดีกว่าเลือดของอาเบล ††ได้บอก

25 ระวังให้ดี อย่าปฏิเสธที่จะฟังพระองค์ที่กำลังพูดกับพวกคุณอยู่ ถ้าคนพวกนั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ในโลกนี้ ยังหนีการลงโทษไม่พ้นเลย แล้วเราละ คิดว่าถ้ามีหน้าหน้าจากพระองค์ที่เตือนเรามาจากสวรรค์นั้น จะหนีพ้นหรือ 26 ในครั้งก่อนนั้น เสียงของพระองค์ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน แต่ตอนนี้พระองค์ได้สัญญาว่า “เราจะทำให้สั่นสะเทือนอีกครั้งหนึ่ง ไม่ใช่เพียงแต่โลกนี้เท่านั้น แต่สวรรค์ด้วย” ††27 คำพูดที่ว่า “อีกครั้งหนึ่ง” แสดงว่าสิ่งที่สั่นสะเทือนได้ หมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้นใหม่ จะถูกทำลายให้หมดไป เพื่อจะได้เหลือแต่สิ่งที่ไม่มีอะไรมาสนั่นสะเทือนได้

† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 19:12-13 †† อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 9:19 † ภูเขาศิโยน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองหลวงสำหรับประชาชนของพระเจ้า †† เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ ไม่ได้หมายถึงเมืองเยรูซาเล็มในโลกนี้ แต่เป็นเมืองที่พระเจ้าและประชาชนของพระองค์อยู่กัน †† เลือดที่ประพรม หมายถึง เลือด (ความตาย) ของพระเยซู ††† อาเบล คือ ลูกชายของอาดัมและเอวา ซึ่งถูกอาอินฆ่าตาย (ปฐมกาล 4:8) ††† อ้างมาจากหนังสือ อักกัย 2:6

28 เนื่องจากเรากำลังได้รับอาณาจักรที่ไม่มีอะไรสามารถมาสนั่นสะเทือนมันได้ ก็ขอให้เรากตัญญูรู้คุณพระเจ้า นมัสการพระองค์อย่างเคารพยำเกรง ในทางที่พระเจ้าชอบใจ 29 เพราะพระเจ้าของเราเนนเป็นไฟที่เผาผลาญ

13 ขอให้เรารักกันอย่างพี่น้องต่อไป 2 อย่าลืมที่จะเลี้ยงดู แลกเปลี่ยนหน้าที่มาบ้าน เพราะบางคนที่ทำอย่างนั้นได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว 3 อย่าลืมช่วยดูแลคนเหล่านั้นที่ถูกขังคุกอยู่เหมือนกับถูกขังร่วมกับเขาด้วย ให้เราช่วยเหลือคนที่ถูกกดขี่ข่มเหงราวกับว่าถูกกดขี่ข่มเหงเสียเอง

4 ขอให้ทุกคนให้เกียรติกับชีวิตสมรส และขอให้เตียงสมรสนั้นบริสุทธิ์ เพราะพระเจ้าจะลงโทษคนที่มิใช่และทำผิดทางเพศ 5 อย่าเป็นคนคนที่รักเงิน แต่ให้พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่ เพราะวาพระเจ้าได้พูดว่า

“เราจะไม่ทอดทิ้งเจ้า
เราจะไม่หนีเจ้าไป” 5

6 ดังนั้น เราจึงพูดด้วยความมั่นใจได้ว่า “องค์เจ้าชีวิตเป็นผู้ช่วยของผม ผมจะไม่กลัวอะไร มนุษย์จะทำอะไรผมได้” ††

7 ให้ระลึกถึงพวกผู้นำของคุณ คนที่เคยประกาศถ้อยคำของพระเจ้าให้กับคุณ ให้สังเกตดูชีวิตของเขาว่าเขาอยู่และตายอย่างไร แล้วให้เลียนแบบความเชื่อของคนเหล่านั้น

8 พระเยซูคริสต์เหมือนเดิมเสมอ ไม่ว่าจะเป็เมื่อวานนี้ วันนี้ หรือตลอดไป

9 อย่าปล่อยให้คำสอนที่แปลกงู้นำพวกคุณให้หลงไป เพราะความเมตตาการุณยาของพระเจ้านั้นดีอยู่แล้ว ทำให้จิตใจของเราเข้มแข็งขึ้น แต่การกินอาหารตามธรรมเนียมพิธีนั้นไม่ได้ช่วยจิตใจของคนที่ยึดอย่างนั้นเลย

10 เรามีแท่นบูชาที่คนที่รับใช้อยู่ในเต็นท์ศักดิ์สิทธิ์ไม่มีสิทธิ์ที่จะกินจากแท่นนั้นได้ 11 หัวหน้านักบวชสูงสุดนำเลือดของสัตว์เข้าไปในสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด เพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาจัดการกับบาป แต่ร่างของสัตว์นั้น เขาเอาออกไปเผาออกนอค่าย 12 ก็

เหมือนกับที่พระเยซูต้องทนทุกข์ทรมานอยู่นอกประตูเมือง และใช้เลือดของพระองค์ชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ 13 ดังนั้น ขอให้เรากออกไปหาพระองค์นอค่ายกันเถอะ และยอมทนต่อความอับอายขายหน้าเพื่อพระองค์ 14 เพราะในโลกนี้ เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เรากำลังแสวงหาเมืองที่กำลังจะมาถึง 15 ดังนั้น เพราะสิ่งที่พระเยซูทำ เราควรถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้าเสมอ เครื่องบูชา นั่นคือคำสรรเสริญที่ออกมาจากริมฝีปากที่ยกย่องพระองค์ 16 อย่าลืมทำความดีและแบ่งปันสิ่งของให้กับคนอื่นด้วย เพราะการทำอย่างนี้เป็นการถวายเครื่องบูชาต่อพระเจ้าจริงๆ

17 ให้เชื่อฟังและอยู่ในโอวาทพวกผู้นำของพวกคุณ เพราะพวกเขาเฝ้าดูแลชีวิตคุณอยู่ เหมือนกับคนที่ต้องรายงานตัวต่อพระเจ้า ขอให้ทำอย่างนี้ เพื่อพวกเขาจะได้ทำงานด้วยความสุขและไม่ต้องนั่งถอนใจ เพราะถ้าเขาต้องเป็นอย่างนั้น มันก็จะไม่เป็นประโยชน์อะไรกับพวกคุณเลย

18 ให้อธิษฐานเผื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่าเรามีใจที่บริสุทธิ์ คือเราอยากจะทำตัวดีในทุกเรื่องตลอดเวลา 19 ผมขอร้องเป็นพิเศษให้พวกคุณอธิษฐานเพื่อผมจะได้กลับไปอยู่กับพวกคุณเร็วขึ้น

20 พระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข พระองค์ทำให้พระเยซูฟื้นขึ้นจากความตาย เพราะพระองค์ได้สละเลือดของพระองค์เองเพื่อทำสัญญาอันถาวร พระเยซูเป็นองค์เจ้าชีวิตของเราและเป็นหัวหน้าคนเลี้ยงแกะ ขอให้พระเจ้าให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีๆกับพวกคุณ เพื่อเตรียมคุณให้พร้อมที่จะทำตามใจของพระองค์ ขอให้พระองค์ทำสิ่งที่เป็เรื่องชอบใจต่อหน้าพระองค์ให้สำเร็จท่ามกลางพวกเรผ่านทางพระเยซูคริสต์ ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติตลอดไป อาเมน

5 อ้างมาจากหนังสือ เฉลยธรรมบัญญัติ 31:6 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 118:6

²² พี่น้องครับ ผมอุ้นนวนให้ฟังคำเตือนนี้ ซึ่งผมได้เขียนให้พี่น้องเพียงย่อๆ เท่านั้น ²³ อยากให้คุณรู้ว่า พวกเขาล้อยทีโมธีน้องของเราออกจากคุกแล้ว ถ้าเขามาที่นี่ทัน ผมจะพาเขาไปหาพวกคุณพร้อมกับผม

²⁴ ผมขอฝากความคิดถึงมายังพวกผู้นำของพวกคุณ และคนที่ เป็นของพระเจ้าทุกคน พวกพี่น้องที่มาจากอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมาให้ทุกคนด้วย

²⁵ ขอพระเจ้ามีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคนเถิด

ยากอบ

คำนำ

จดหมายจากยากอบนั้น เป็นจดหมายที่สามารถนำเอามาใช้ในชีวิตประจำวันได้มาก เชื่อว่ายากอบเป็นน้องชายคนหนึ่งของพระเยซู ยากอบได้แสดงความเป็นชาวยิวออกมาให้เห็นผ่านทางคำสอนต่างๆของเขา อย่างเช่นเรื่องความยุติธรรม การช่วยเหลือคนยากจน การเป็นมิตรกับโลก สติปัญญา การควบคุมตนเอง ความเชื่อ การงาน การถูกลองใจและสิ่งล่อลวงต่างๆ นอกจากนั้น เขายังได้พยายามจูงใจให้คนอธิษฐานมากๆและให้มีความอดทนอีกด้วย

1 จากยากอบผู้รับใช้ของพระเจ้า และของพระเยซูผู้เป็นพระคริสต์และองค์เจ้าชีวิต ถึงคนทั้งสิบสองเผ่าของพระเจ้าที่ได้กระจัดกระจายไปทั่วโลก สวรรค์ครับ

ความซื่อสัตย์และความเฉลียวฉลาด

2 พี่น้องครับ เมื่อคุณถูกลองใจในเรื่องต่างๆ ก็ให้ถือว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดี **3** เพราะคุณก็รู้อยู่แล้วว่า การถูกลองใจนั้นจะทดสอบความเชื่อของคุณ ซึ่งจะช่วยให้คุณเกิดความอดทนอดกลั้น **4** คุณต้องเรียนรู้ที่จะอดทนอดกลั้นกับทุกอย่าง เพื่อจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ จะได้ไม่ขาดตกบกพร่องอะไรเลย **5** แต่ถ้าคนไหนในพวกคุณขาดความฉลาด ก็ให้ขอจากพระเจ้า แล้วพระองค์จะให้ เพราะพระองค์ใจดีและจะให้กับทุกคนโดยไม่ต่อว่าเลย **6** แต่คนนั้นจะต้องขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะคนที่สงสัยพระเจ้าก็เหมือนกับคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดซัดไปซัดมา **7** คนอย่างนั้นไม่ต้องหวังว่าจะได้รับอะไรจากองค์เจ้าชีวิตเลย **8** เพราะเป็นคนโลเล เอาแน่เอาอนันไม่ได้สักเรื่อง

ความร่ำรวยที่แท้จริง

9 พี่น้องที่ยากจนก็ควรจะมีใจอดทนที่พระเจ้าได้ทำให้เขา ร่ำรวยฝ่ายวิญญาณ **10** ส่วนคนที่ร่ำรวย เมื่อพระเจ้าทำให้เขาตกต่ำลง ก็ควรจะมีใจอดทนด้วยเหมือนกัน เพราะคนร่ำรวยนี้จะร่วงโรยไปเหมือนดอกหญ้า **11** เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น แสงแดดก็จะแผดเผาต้นหญ้าให้เหี่ยวแห้งไป ดอกของมันร่วงโรยไป และความสวยงามของมันก็ถูกทำลายไปจนหมดสิ้น คนร่ำรวยก็เหมือนกัน จะต้องตายไปในขณะที่กำลังรุ่งเรืองอยู่กับงานของเขา

การล่อลวงไม่ได้มาจากพระเจ้า

12 สำหรับคนที่ทนต่อการทดลองและการล่อลวงต่างๆได้ ก็ถือว่ามีเกียรติจริงๆเพราะเมื่อเขาผ่านการทดลองนี้ไปได้ เขาจะได้รับรางวัล **†** แห่งชีวิตแท้ เป็นรางวัลที่พระเจ้าได้สัญญาว่าจะให้กับคนที่รักพระองค์ **13** อย่าให้คนที่กำลังถูกล่อลวงพูดว่า “พระเจ้าล่อลวงฉัน” เพราะพระเจ้าจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องชั่วร้าย และพระองค์ก็ไม่เคยล่อลวงใครด้วย **14** แต่เป็นเพราะกิเลสของตัวเองต่างหากที่มาล่อลวงและชักนำไปให้หลงไป **15** เมื่อกิเลสตั้งท้อง มันก็จะคลอดความบาปออกมา แล้วเมื่อความบาปโตเต็มที่มีนก็จะคลอดความตายออกมา

† รางวัล ในสมัยนี้ คนที่ชนะการแข่งขันจะได้รับเหรียญทอง แต่ในสมัยก่อนเขาจะได้รับมงกุฎที่ทำจากใบไม้ นอกจากจะหมายถึงเป็นผู้ชนะแล้ว บางครั้งยังมีการสวมมงกุฎใบไม้เพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีอำนาจหรือมีฐานะสูงหรือมีเกียรติ

16 พี่น้องที่รัก อย่าให้ถูกหลอกเอาละ **17** ของดีๆและยอดเยี่ยมทุกอย่างลงมาจากพระเจ้าเบื้องบน พระองค์เป็นผู้สร้างดวงสว่างต่างๆในฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ไม่เหมือนกับดวงสว่างเหล่านั้นหรือเงาของมันที่เคลื่อนไหวไปมา เพราะพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง **18** พระเจ้าได้เลือกเราให้เกิดเป็นลูกของพระองค์ โดยถ้อยคำแห่งความจริง เพื่อในสิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมาแล้วนั้น เราจะเป็นสิ่งแรก **††** ที่ได้รับการสร้างขึ้นใหม่

ให้รับฟังและเชื่อฟัง

19 พี่น้องที่รัก จำไว้ว่าให้ทุกคนระวังในการฟัง ช้าในการพูด และช้าในการโกรธ **20** เพราะความโกรธนั้น ไม่ได้ช่วยทำให้ใครมีชีวิตที่พระเจ้าชอบใจหรอก **21** กำจัดความสกปรกเลวทรามทุกชนิดและความชั่วร้ายอันล้นเหลือออกจากชีวิตให้หมดสิ้น แล้วยอมรับให้ถ้อยคำของพระเจ้าฝังลงไป ในใจคุณแทนอย่างสุภาพ นอบน้อม เพราะถ้อยคำของพระเจ้าสามารถช่วยให้คุณรอดได้ **22** ให้ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้าอยู่เสมอ อย่าเอาแต่ฟังเฉยๆ เพราะนั่นเป็นการหลอกตัวเอง **23** เพราะคนที่ฟังคำสั่งสอนของพระเจ้า แล้วไม่ทำตาม ก็เหมือนกับคนที่ส่องหน้าตัวเองในกระจก **24** พอส่องเสร็จ เดินไปก็ลืมแล้วว่าหน้าตาเป็นอย่างไร **25** แต่คนที่เอาใจใส่ในกฎของพระเจ้า เป็นกฎที่สมบูรณ์แบบและให้เสรีภาพ แล้วสำรวจใจอย่างถี่ถ้วน ไม่ใช่เป็นคนฟังที่ขีหลงขี้ลืม แต่ทำตามคำสั่งสอน คนนั้นจะได้รับเกียรติในสิ่งที่เขาทำ

ศาสนาที่แท้จริง

26 ถ้าใครคิดว่าเขาเป็นคนเคร่งศาสนา แต่ไม่รู้จักควบคุมลิ้นของตัวเอง เขาก็หลอกลวงตัวเอง การเคร่งศาสนาของเขา ก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย

27 ศาสนาที่บริสุทธิ์ และแท้จริงตามแบบของพระเจ้าพระบิดา คือ การช่วยเหลือเด็กกำพร้าและแม่ม่ายที่เดือดร้อน และการรักษาตัวเองไม่ให้แปดเปื้อนกับความชั่วร้ายของโลกนี้

ความรักต่อผู้อื่น

2 พี่น้องครับ ในฐานะที่คุณเป็นผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา อย่าล่าเอียง **2** สมมุติว่า มีชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในที่ประชุมของคุณ เขาสวมใส่แหวนทองคำและเสื้อผ้ายิ่งดี และมีคนจนคนหนึ่งเข้ามา สวมใส่เสื้อผ้าที่สกปรกมอมแมม **3** แล้วคุณก็เอาใจใส่คนที่แต่งตัวดีเป็นพิเศษ และพูดกับเขาว่า “เชิญนั่งตรงนี่ครับ” แต่คุณพูดกับคนยากจนว่า “ยืนอยู่

†† สิ่งแรก ถ้าแปลตรงๆแปลได้ว่า ผลแรกแบบใดแบบหนึ่งของทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์สร้างขึ้น เมื่อชาวอิสราเอลเก็บเกี่ยว เขาก็จะถวายส่วนแรกที่เขาเก็บเกี่ยวได้ให้กับพระเจ้า เพื่อเป็นตัวแทนของผลผลิตทั้งหมด และเป็นการรับรองว่าจะมีการถวายตามมาอีกในภายหลัง

นั่นแหละ” หรือ “มานั่งตรงพื้นนี่มา”⁴ ถ้าคุณทำอย่างนั้น คุณก็แบ่งชนชั้นและตัดสินคนด้วยความคิดที่ชั่วร้าย

⁵ ฟังให้ตื่นะ พี่น้องที่รัก พระเจ้าได้เลือกคนที่คนอื่นเห็นว่ายากจน ให้มาเป็นคนร่ำรวยในความเชื่อ และให้มารับอาณาจักรที่พระเจ้าได้สัญญาว่าจะให้กับคนที่รักพระองค์⁶ แต่คุณกลับดูถูกคนยากจนเหล่านั้น ก็ไม่ใช่พวกคนร่ำรวยหรือคนที่ขมเหงและลากอกคุณไปขึ้นศาล⁷ แล้ววิ่งดูหมิ่นองค์เจ้าชีวิตของพวกเขาอีกด้วย

⁸ พระคัมภีร์ว่า “ให้รักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”[†] ถ้าพวกคุณทำตามกฎข้อนี้ คุณก็ทำถูกต้องแล้ว⁹ แต่ถ้าคุณลำเอียง คุณก็ทำบาปและถือว่าเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎ¹⁰ เพราะเมื่อคุณพยายามรักษากฎทุกข้อ แต่ผิดแค่ข้อเดียวก็ถือว่าผิดกฎทั้งหมดด้วย¹¹ เพราะพระเจ้าที่พูดว่า “อย่าเป็นขี้ผู้เมียเขา”[‡] ก็พูดว่า “อย่าฆ่าคน”[‡] ด้วย ถ้าคุณไม่ได้เป็นขี้ผู้เมียเขา แต่กลับไปฆ่าคน คุณก็กลายเป็นผู้ฝ่าฝืนกฎอยู่ดี¹² ไม่ว่าคุณจะทำหรือทำอะไรก็ตาม ก็ให้จำเอาไว้ว่า พระเจ้าจะตัดสินคุณด้วยกฎที่จะทำให้คุณเป็นอริสระ¹³ เพราะฉะนั้น คุณก็ควรไม่เมตตากับคนอื่นด้วย ไม่อย่างนั้นพระเจ้าก็จะไม่เมตตาคุณเหมือนกัน แต่ถ้าคุณมีความเมตตา คุณก็ไม่ต้องกลัวคำตัดสินของพระเจ้า

ความเชื่อและการกระทำ

¹⁴ พี่น้องครับ มันจะมีประโยชน์อะไรกันถ้าคุณหนึ่งอ้างว่า เขามีความเชื่อ แต่เขาไม่ทำอะไรเลย แล้วความเชื่อนั้นจะช่วยให้เขารอดได้หรือ เป็นไปไม่ได้¹⁵ ถ้าพี่น้องไม่มีเสื้อผ้าใส่ และไม่มีอาหารกิน¹⁶ แล้วคุณคนหนึ่งพูดว่า “ขอให้ความสุข ขอให้อบอุ่นกายและขอให้มหนำสำราญ” แต่ไม่ช่วยอะไรเลย แล้วมันจะมีประโยชน์อะไร¹⁷ ความเชื่อก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีการกระทำด้วย ก็ตายแล้วในตัวของมันเอง

¹⁸ อาจจะมีบางคนพูดว่า “คนหนึ่งมีความเชื่อ อีกคนมีการกระทำ” ผมจะบอกเขาว่า “ไหน แสดงความเชื่อของคุณที่ไม่ต้องทำอะไรเลยให้ดูหน่อย แล้วเดี๋ยวผมจะแสดงความเชื่อที่คู่กับการกระทำของผมให้คุณดู”¹⁹ คุณเชื่อว่ามีพระเจ้าเพียงองค์เดียวหรือ ดิจังเลย ไร้เอ๋ย แม้แต่พวกปีศาจก็เชื่ออย่างนั้นเหมือนกัน แล้วมันก็กลัวจนตัวสั่นด้วย

²⁰ เจ้าคนโง่ อยากรู้หรือว่าความเชื่อที่ไม่ต้องทำอะไรเลยนั้นมันไม่ติตรงไหน²¹ พระเจ้ายอมรับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา ก็เพราะการกระทำของท่าน ตอนที่ท่านถวายลูกชายคืออิสอัคบนแท่นบูชา²² เห็นไหมว่า ความเชื่อกับการกระทำของท่านไปด้วยกัน และเพราะการกระทำนั้นเอง จึงทำให้ความเชื่อของท่านสมบูรณ์²³ นี่ทำให้เห็นชัดเจนถึงความหมายของข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และความเชื่อของท่าน ก็ทำให้พระเจ้ายอมรับท่าน”[‡] และด้วยเหตุนี้ ท่านถึงได้ชื่อว่าเป็น “เพื่อนของพระเจ้า”^{‡‡} เห็นไหมว่า คนที่พระเจ้าจะยอมรับนั้น จะต้องมีการกระทำด้วย ไม่ใช่มีแต่ความเชื่อเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

²⁵ ตัวอย่างราหับสิ เธอเป็นหญิงโสเภณี แต่พระเจ้ายอมรับเธอ เพราะการกระทำของเธอ ตอนที่เธอให้ที่พักกับพวกผู้สอดแนม และช่วยให้พวกเขาหลบหนีไปทางอื่น

²⁶ ตัวอย่างร่างกายที่ไม่มีความเชื่อ ก็ตายแล้ว ความเชื่อที่ไม่มีการกระทำก็ตายแล้วเหมือนกัน

ให้ระมัดระวังคำพูด

3 พี่น้องครับ อย่ายากเป็นครูกันมากนักเลย เพราะรู้จักน้อยแล้วว่า พวกครูทั้งหลายจะถูกตัดสินเข้มงวดกว่าคนอื่น² เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดกันอยู่เรื่อย ถ้าใครที่บังคับลิ้นไม่ให้

† อ้างมาจากหนังสือ เลวีนิติ 19:18 †† อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:14 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:18 ‡ อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 20:13 และเฉลยธรรมบัญญัติ 5:17 ††† อ้างมาจากหนังสือ ปฐมกาล 15:6 ‡‡ อ้างมาจากหนังสือ 2 พงศาวดาร 20:7 และอิสยาห์ 41:8

พูดผิดพลาดได้ คนๆนั้นก็เป็นคนดีพร้อม เขาก็จะบังคับส่วนอื่นๆในตัวเขาได้ด้วย³ ตัวอย่างมาสิ ถ้าเราอยากให้มันเชื่อฟัง เราก็เอบบังเหียนใส่ไว้ในปากของมัน เท่านั้นเราก็บังคับมันได้ทั้งตัวแล้ว⁴ ตัวอย่างเรือสิ ถึงแม้จะลำใหญ่โตแล่นไปด้วยกระแสลมแรง แต่ก็ถูกบังคับด้วยหางเสืออันเล็กๆเท่านั้น คนซบก็บังคับให้แล่นไปไหนมาไหนได้ตามชอบใจ⁵ ก็เหมือนกับลิ้น ถึงแม้จะเป็นอวัยวะเล็กๆแต่ไม่เรื่องใหญ่โตได้ คิดดูสิ ไฟฟ้าที่ลูกกลมใหญ่โตนั้นเกิดจากเปลวไฟเล็กๆเท่านั้น⁶ ลิ้นก็คือไฟนี้แหละ มันเป็นโลกของความชั่วร้าย ที่อยู่ท่ามกลางอวัยวะอันซบของร่างกายเรา และมันทำให้ทั้งร่างกายของเราเสื่อมไป มันเผาเราทั้งชีวิตด้วยไฟที่ตรึงมาจากนรก⁷ สัตว์ทุกชนิดทำให้เชื่อได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์น้ำ แล้วก็มีคนเคยทำให้พวกมันเชื่อมาแล้วด้วย⁸ แต่กับลิ้นนี้ ไม่มีใครทำให้มันเชื่อได้เลย มันดุร้ายและชั่วช้า เต็มไปด้วยพิษสงถึงตายได้⁹ เราใช้ลิ้นสรรเสริญองค์เจ้าชีวิต และพระบิดา และเราก็ใช้มันสาปแช่งคนที่พระเจ้าสร้างมาตามแบบของพระองค์ด้วย¹⁰ ปากอันเดียวที่พระเจ้าสร้างมาสรรเสริญ และคำสาปแช่งออกมา ขอให้เป็นอย่างนี้เลยครับ พี่น้อง¹¹ จะให้นำจิตและน้ำเต็มพุ่งออกมาจากตาน้ำอันเดียวกันได้อย่างไร¹² พี่น้องครับ จะให้ต้นมะเดื่อออกลูกเป็นมะกอกเทศหรือจะให้ต้นองุ่นออกลูกเป็นมะเดื่อได้อย่างไร เป็นไปไม่ได้ น้ำพุที่ให้น้ำเต็มจะให้น้ำจืดด้วย ก็เป็นไปไม่ได้เหมือนกัน

สติปัญญาที่ถูกต้อง

¹³ ใครในพวกคุณที่คิดว่าตัวเองฉลาดและมีความรู้ความเข้าใจดี ก็ให้เขาแสดงออกโดยใช้ชีวิตอย่างถูกต้อง และถ่อมตัวทำทุกอย่างด้วยความฉลาด¹⁴ แต่ถ้าคุณมีใจที่อิจฉาริษยาและเห็นแก่ตัว ก็ไม่น่าจะรอดฉลาด และพยายามปกปิดความจริง¹⁵ ความฉลาดอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่มาจากโลกนี้ ไม่ได้มาจากพระวิญญาณแต่มาจากปีศาจ¹⁶ ที่ไหนที่มีแต่การอิจฉาริษยาและเห็นแก่ตัว ที่นั่นก็มีแต่ความวุ่นวาย และจะมีแต่เรื่องชั่วร้ายเต็มไปหมด¹⁷ แต่ความฉลาดที่มาจากพระเจ้านั้น คุณสมบัติแรกคือความบริสุทธิ์ และต่อมาคือการสร้างความสงบสุข เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มีใจกว้างขวาง เต็มไปด้วยความเมตตา และเกิดผลดีมากมาย มีความยุติธรรม และซื่อสัตย์¹⁸ คนที่สร้างความสงบสุขด้วยสันติวิธี ก็จะได้เก็บเกี่ยวชีวิตที่พระเจ้าชอบใจ

ให้ถวายตัวต่อพระเจ้า

4 รู้หรือเปล่าว่า ที่พวกคุณทะเลาะวิวาทกันนั้น มันเกิดมาจากอะไร ก็เกิดจากกิเลสตัณหาที่ต่อสู้กันอยู่ในจิตใจของพวกคุณ² คุณอยากได้ พอไม่ได้ก็เลยฆ่ากัน คุณอิจฉากัน ก็เลยทะเลาะวิวาทกัน ที่คุณไม่ได้ก็เพราะไม่ได้ขอจากพระเจ้า³ แต่ที่คุณขอแล้วยังไม่ได้ ก็เพราะขอมืดๆ คิดไว้ว่าจะเอาไปสนองตัณหาของตัวเอง⁴ พวกไม่เชื่อทั้งหลาย คุณไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลก^{‡‡} ก็เท่ากับเกลียดชังพระเจ้า ดังนั้นคนที่อยากเป็นมิตรกับโลก ก็เท่ากับทำตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า⁵ คุณคิดว่าพระคัมภีร์เขียนเรื่อยเปื่อยไปหรืออย่างไร คุณคิดว่าวิญญาณที่พระเจ้าให้อาศัยอยู่ในพวกเรานั้น ซื่อจรรีษยาอย่างรุนแรงแบบนั้นหรือ ไม่ควรเป็นอย่างนั้นเลย⁶ แต่พระเจ้าได้ให้ความเมตตาตราบที่ยังขึ้นไปอีก พระคัมภีร์ถึงได้พูดไว้ว่า “พระเจ้าต่อต้านคนหยิงยโส แต่พระองค์เมตตาปราณีกับคนที่อ่อนน้อมถ่อมตน”^{‡‡‡}

⁷ ดังนั้น ให้อุทิศตัวต่อพระเจ้าและต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีไปจากคุณ⁸ เข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้า แล้วพระองค์จะเข้ามาอยู่ใกล้ชิดกับคุณ พวกคนบาปทั้งหลาย ล้างมือให้สะอาด และคนโลเลทั้งหลาย ทำใจให้บริสุทธิ์⁹ ให้เศร้าโศกเสียใจ และร้องไห้ให้เปลี่ยนเสียงหัวเราะเป็นเสียงคร่ำครวญ ให้เปลี่ยนความสุขสนุก

‡‡ การเป็นมิตรกับโลก หมายถึงการยอมรับค่านิยมของสังคมมากกว่าพระเจ้า ‡‡‡ อ้างมาจากหนังสือ สุภาพีต 3:34

สนานเป็นความเศร้าหมอง¹⁰ ให้ถ่อมตัวลงต่อหน้าองค์เจ้าชีวิต แล้วพระองค์จะยกคุณขึ้น

คุณไม่ใช่ผู้พิพากษา

¹¹ พี่น้องครับ อย่าใส่ร้ายป้ายสีกันเลย เพราะคนที่ใส่ร้ายป้ายสีพี่น้อง หรือตัดสินพี่น้องของตน ก็เท่ากับกำลังใส่ร้ายป้ายสีกฎที่สั่งให้เรารักกัน และตัดสินกฎด้วย และถ้าคุณตัดสินกฎ ก็แสดงว่าคุณไม่ได้เป็นคนทำตามกฎ แต่ทำตัวเป็นผู้ตัดสินซะเอง¹² ผู้ตั้งกฎ และผู้ตัดสิน มีเพียงผู้เดียวเท่านั้น คือพระเจ้า พระองค์เป็นผู้มีอำนาจที่จะช่วยให้รอดหรือทำลาย แล้วคุณเป็นใครถึงเที่ยวไปตัดสินคนโน้นคนนี้

ให้พระเจ้าเป็นผู้ให้ชีวิต

¹³ ฟังไว้ให้ดีจนะ คนที่ชอบพูดว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้ เราจะไปเมืองนั้นเมืองนี้ อยู่ที่นั่นสักปี ค่าขายเอาค่าไร”¹⁴ ตัวคุณเองก็ยังไม่รู้เลยว่า พรุ่งนี้ชีวิตของคุณจะเป็นอย่างไรบ้าง เพราะคุณเป็นเพียงแค่หมอก ที่เกิดขึ้นประเดี๋ยวเดียว แล้วก็จางหายไป¹⁵ คุณควรจะพูดว่า “ถ้าเป็นความต้องการขององค์เจ้าชีวิต เราก็จะมีชีวิตอยู่และทำสิ่งนั้นสิ่งนี้”¹⁶ แต่ตอนนี้ คุณกำลังคุยโม้อวด ถึงความเก่งกาจของคุณ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายนัก¹⁷ ดังนั้น สำหรับคนที่รู้ตัวว่าอะไรเป็นสิ่งที่ดีที่ควรจะทำแต่ไม่ยอมทำ ก็ถือว่าคนนั้นกำลังทำบาป

คนรวยที่เห็นแก่ตัวจะถูกลงโทษ

⁵ คนรวยทั้งหลาย ฟังไว้ให้ดี ร้องไห้คร่ำครวญซะ เพราะความทุกข์ยากกำลังมาถึงคุณแล้ว² ในไม่ช้านี้ทรัพย์สมบัติของคุณก็จะเน่าเปื่อยไป และเสื้อผ้าของคุณก็จะถูกแมลงกัดกิน³ เงินทองของคุณก็ขึ้นสนิมหมดแล้ว สนิมพวกนี้แหละที่จะใช้เป็นหลักฐานมัดตัวคุณในวันพิพากษา และมันจะกัดกินคุณเหมือนไฟ ดุสิ จนถึงยุคสุดท้ายนี้แล้ว คุณก็ยังก้มหน้าก้มตาสะสมมันอยู่อีก⁴ ดังนั้นสิ ค่าแรงที่คุณโกงคนงานที่ถางหญ้าในทุ่งของคุณนั้น ได้ร้องออกมาแล้ว และเสียงร้องของคนงานพวกนี้ ก็ดังไปถึงหูขององค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้นแล้ว⁵ ในโลกนี้คุณใช้ชีวิตอย่างหรูหรา และหาความสุขให้กับตัวเอง กินจนอ้วนพีเหมือนวัวที่พร้อมจะเอาไปฆ่าแล้ว⁶ คุณได้ตัดสินโทษ และฆ่าคนที่ไม่มีคามผิดและไม่มีความผิด

ให้ออดทน

⁷ ดังนั้น พี่น้องครับ ออดทนไว้จนกว่าองค์เจ้าชีวิตจะกลับมู จำไว้ว่าชาวนาที่รอคอยผลผลิตที่มีค่าจากผืนดินนั้น พวกเขาตั้ง

หน้าตั้งตาคอยอย่างอดทน ตั้งแต่ฝนต้นฤดูจนถึงฝนปลายฤดู⁸ คุณก็เหมือนกัน ต้องรอคอยอย่างอดทนและทำใจให้เข้มแข็งไว้ เพราะใกล้ถึงวันที่องค์เจ้าชีวิตจะกลับมาแล้ว⁹ พี่น้องครับ เลิกบ่นต่อกันได้แล้ว เพื่อจะได้ไม่ถูกตัดสินลงโทษ ดูนสิ ผู้พิพากษายืนอยู่ที่ประตูแล้ว¹⁰ พี่น้องครับ เอาอย่างผู้พูดแทนองค์เจ้าชีวิตพวกนสิ พวกเขาดทนมมาก ทั้งๆที่ต้องทนทุกข์กับเรื่องเลวร้ายมากมาย¹¹ เราถือว่าพวกคนที่อดทนอดกลั้นนั้นมีเกียรติจริงๆ คุณก็เคยได้ยินเรื่องความอดทนอดกลั้นของโยบ มาแล้วนี่ และรู้ว่าตอนจบองค์เจ้าชีวิตได้ให้อะไรกับเขาบ้าง เพราะองค์เจ้าชีวิตนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยความเมตตาสงสาร

ให้ระวังคำพูดของคุณ

¹² พี่น้องครับ ที่สำคัญกว่าอะไรทั้งหมด อย่าสาบานเลย ไม่ต้องอ้างถึงฟ้าสวรรค์ หรือแผ่นดินโลก หรืออะไรทั้งนั้น ถ้า “ใช่” ก็บอกว่า “ใช่” ถ้า “ไม่ใช่” ก็บอกว่า “ไม่ใช่” แค่นี้ก็พอแล้ว คุณจะไม่ต้องถูกพิพากษา

แรงอธิษฐาน

¹³ ในพวกคุณ มีใครบ้างที่มีปัญหา ก็ให้เขาอธิษฐาน มีใครบ้างที่มีความสุข ก็ให้เขาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า¹⁴ มีใครบ้างที่เจ็บป่วย ก็ให้เขาไปเชิญพวกผู้นำอาวุโสของหมู่ประชุมของพระเจ้า มาอธิษฐานให้กับเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในนามขององค์เจ้าชีวิต¹⁵ เมื่ออธิษฐานด้วยความเชื่อก็จะช่วยคนป่วยได้ แล้วองค์เจ้าชีวิตก็จะยกเขาขึ้นมา ถ้าเขาทำบาป พระองค์ก็จะยกโทษให้กับเขา¹⁶ ดังนั้น ให้สารภาพความบาปทั้งหลายต่อกันและกัน และอธิษฐานเผื่อกันและกัน เพื่อกันจะได้รับการรักษา คำอธิษฐานของคนที่ทำตามใจพระเจ้านั้นมีพลังและเกิดผล¹⁷ ดูอย่างเอเลียหสิ เขาก็เป็นคนธรรมดาๆเหมือนกับเรา แต่เมื่อเขาได้ทูลเมอธิษฐานขออย่าให้ฝนตก ฝนก็ไม่ตกเป็นเวลาถึงสามปีครึ่ง¹⁸ แต่ต่อมาเขาก็ได้อธิษฐานขอให้ฝนตก ฝนก็เทลงมาจากท้องฟ้าและพื้นดินก็ชุ่มฉ่ำ เมล็ดพืชก็แตกหน่อออกผลอีกครั้งหนึ่ง¹⁹ พี่น้องครับ ถ้าคนไหนในพวกคุณ ถูกชักนำให้หลงไปจากความจริง และมีบางคนไปนำเขากลับมา²⁰ ก็ให้จำเอาไว้ว่าคุณที่นำคนบาปกลับมาจากทางผิดนั้น ก็ได้ช่วยชีวิตคนบาปคนนั้นให้หลุดพ้นจากความตาย และทำให้ความบาปมากมายได้รับการยกโทษ

+ โยบ เรื่องนี้ของโยบ อ่านได้จากหนังสือ โยบ 1:1-2:10

1 เปโตร

คำนำ

จดหมายจากเปโตรฉบับที่หนึ่ง และฉบับที่สองนั้น เปโตรซึ่งเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ได้เขียนขึ้นมาถึงคริสเตียนที่อาศัยอยู่ในที่ต่างๆ เพื่อสอนพวกเขาเกี่ยวกับความหวังที่พวกเขาควรจะมี และการดำเนินชีวิตที่ควรจะต้องแตกต่างจากสังคมชั่วที่อยู่ล้อมรอบพวกเขา ในเวลานั้นผู้เชื่อเหล่านี้เจอกับปัญหาต่างๆมากมาย เปโตรจึงได้ยากับพวกเขาว่า พระเจ้ายังไม่ลืมพวกเขา พวกเขาจะได้เติบโตขึ้นผ่านทางปัญหาเหล่านั้น เปโตรยังได้ให้พวกศิษย์เหล่านี้คิดถึงพระพรที่พวกเขาเคยได้รับอย่างมากมายและการที่พระเจ้าได้ยกโทษความผิดบาปให้พวกเขา พวกเขาจึงควรใช้ชีวิตอย่างถูกต้องเพื่อเป็นการขอบคุณพระเจ้า

ในจดหมายฉบับที่สองของเปโตรนี้ เขาได้พูดถึงพวกครูที่สอนผิดๆ พูดถึงความรู้อันแท้จริง และพูดถึงวันที่พระคริสต์จะกลับมา

1 จากเปโตรศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ ถึงคนที่พระเจ้าได้เลือกไว้ที่เป็นคนต่างดาวในโลกนี้ ถึงคนที่ได้กระจัดกระจายไปอยู่ตามแคว้นปอนทัส กาลาเทีย คัปปาโดเซีย เอเซีย และบิธีเนีย 2 พระเจ้าพระบิดาได้เลือกคุณมาตามแผนการที่พระองค์ได้วางไว้ตั้งนานมาแล้ว โดยให้พระวิญญาณชำระล้างคุณให้บริสุทธิ์ พระเจ้าทำอย่างนี้เพื่อคุณจะได้เชื่อฟังพระเจ้า และเข้าเป็นคนของพระองค์เพราะความตายของพระเยซูคริสต์ †

ขอพระเจ้าให้ความเมตตาคุณและสันติสุขกับพวกคุณอย่างสิ้นเหลือ

เรามีความหวังอันยั่งยืน

3 สรรเสริญพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรา พระองค์ได้ทำให้พวกเราเกิดใหม่เพราะความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ เรื่องนี้เป็นไปได้ก็เพราะพระเยซูได้ฟื้นขึ้นจากความตาย พวกเราก็เลยมีความหวังที่แน่นอน 4 พระเจ้าได้เก็บมรดกไว้ให้กับคนที่สวรรค์ เป็นมรดกที่ไม่มีวันพองพ่าย เปียยุหรือจางหายไป 5 เพราะคุณไว้วางใจพระเจ้า พระองค์จึงคุ้มครองคุณด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ จนกว่าคุณจะได้รับพรที่พระเจ้าเปิดเผยให้เห็นในวันสุดท้ายนั้น 6 เรื่องนี้ทำให้พวกคุณมีความชื่นชมยินดีมาก ถึงแม้จะต้องทนทุกข์ด้วยปัญหาสารพัดชั่วประเดี๋ยวหนึ่ง 7 นี่เป็นการทดสอบความเชื่อของคุณ ความเชื่อที่แท้จริงมีค่ามากกว่าทองคำ เพราะขนาดทองคำที่ถูกไฟหลอมจนบริสุทธิ์แล้ว ยังถูกทำลายได้ เมื่อคุณผ่านการทดสอบแล้ว คุณก็จะได้รับการยกย่องสรรเสริญ จะเต็มไปด้วยสง่าราศีและเกียรติยศ ในวันที่พระเยซูคริสต์กลับมา 8 ถึงแม้คุณยังไม่เคยเห็นพระองค์ แต่ก็ยังรักพระองค์อยู่ ตอนที่คุณยังไม่เห็นพระองค์ แต่ก็ยังไว้วางใจและยังมีความสุขมากเกินกว่าจะพูดได้ 9 สิ่งที่คุณกำลังจะได้รับและที่เป็นเป้าหมายของความเชื่อของคุณก็คือความรอดของคุณนั่นเอง

10 พวกผู้พูดแทนพระเจ้าได้พูดถึงความเมตตาของพระเจ้าที่จะมีมาถึงพวกคุณ พวกเขาได้พยายามสืบเสาะค้นหาเกี่ยวกับความรอดนี้อย่างละเอียด 11 พระวิญญาณของพระคริสต์ที่อยู่ในพวกผู้พูดแทนพระเจ้านี้ ได้บอกกับพวกเขาล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงเกียรติยศที่พระองค์จะได้รับในภาย-

† เพื่อคุณ... พระเยซูคริสต์ ตามภาษาเดิม คือ "เพื่อเชื่อฟังและได้รับการประพรมด้วยเลือดของพระเยซูคริสต์" ซึ่งเหมือนกับที่โมเสสได้เอาเลือดประพรมคนอิสราเอล เลือดนี้เป็นเลือดของคำสัญญาที่พระเจ้าทำกับคนของพระองค์ เพื่อแสดงว่าพวกเขาเป็นของพระเจ้าอย่างเป็นทางการแล้ว (อ้างมาจากหนังสือ อพยพ 24:3-8)

หลัง พวกเขาก็เลยอยากจะทำเรื่องนี้จะเกิดขึ้นเมื่อไหร่ แล้วเวลานั้นจะเป็นอย่างไร 12 แต่พระเจ้าได้เปิดเผยให้พวกเขาเห็นว่า เรื่องที่เขาเอามาบอกพวกคุณนี้ ไม่ใช่สำหรับพวกเขา แต่มีไว้สำหรับพวกคุณ แล้วตอนนี้ก็มีคนมาประกาศข่าวดีนี้ด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ส่งมาจากสวรรค์ให้พวกคุณรู้แล้ว ขนาดทูตสวรรค์ก็ยังอยากจะทำเรื่องนี่ย่อย

ใช้ชีวิตอย่างบริสุทธิ์

13 พวกคุณต้องตั้งสติไว้ให้พร้อม บังคับตัวเองไว้ให้ดี ตั้งความหวังให้เต็มที่ในความเมตตาคุณของพระเจ้าที่คุณจะได้รับในวันที่พระเยซูคริสต์มาปรากฏ 14 ให้เป็นเหมือนกับลูกๆที่เชื่อฟังอย่าไปทำตามกิเลสตัณหาเหมือนกับเมื่อก่อน คือตอนที่คุณยังไม่รู้เรื่องพระเจ้า 15 พวกคุณจะต้องใช้ชีวิตอย่างแตกต่างจากผู้อื่น เพราะพระเจ้าผู้ที่เรียกคุณนั้น ก็แตกต่างจากผู้อื่น 16 เหมือนที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "ให้รักษาตัวเองให้แตกต่างจากคนอื่น เพราะเราเองก็แตกต่างจากผู้อื่น" †

17 ในเมื่อพระเจ้าผู้ที่คุณเรียกว่าพระบิดาตอนที่คุณอธิษฐานนั้น ตัดสินไปตามการกระทำของแต่ละคนโดยไม่ลำเอียง ก็ให้คุณมีชีวิตที่เกรงกลัวพระองค์ ในฐานะที่พวกคุณเป็นคนต่างดาวในสังคมรอบข้างคุณนี้ 18 เพราะคุณก็รู้ว่าเมื่อพระองค์ปลดปล่อยพวกคุณให้เป็นอิสระจากชีวิตที่ไร้สาระที่คุณได้รับสืบทอดมาจากบรรพบุรุษนั้น พระองค์ไม่ได้ใช้สิ่งที่ดีเยี่ยมมาให้คุณ และทอง 19 แต่ใช้เลือดอันมีค่าของพระคริสต์ เหมือนกับเลือดของลูกแกะที่ไม่มีรอยตำหนิหรือจุดด่างพร้อยเลย 20 พระเจ้าได้เลือกพระคริสต์ไว้ก่อนที่จะสร้างโลกนี้เสียอีก แต่เพียงให้พระคริสต์มาปรากฏในช่วงสุดท้ายนี้เพื่อพวกคุณ 21 เพราะพระคริสต์นี่แหละ พวกคุณถึงมาไว้วางใจพระเจ้าได้ พระเจ้าได้ทำให้พระคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย และให้เกียรติยศกับพระองค์ด้วย นี่เป็นเหตุผลที่พวกคุณฝากความไว้วางใจและความหวังไว้กับพระเจ้า

22 ตอนที่คุณเชื่อฟังความจริงนั้น คุณก็ได้ชำระตัวเองให้บริสุทธิ์แล้ว ตอนที่เป้าหมายของคุณก็คือการมีความรักที่จริงใจให้กับพี่น้อง เพราะฉะนั้นขอให้รักกันและกันอย่างสุดหัวใจ 23 พวกคุณควรจะรักกันเพราะได้เกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากเมล็ดที่เน่าเปื่อยได้ แต่จากเมล็ดที่ไม่มีวันเน่าเปื่อย เมล็ดนั้นคือถ้อยคำของพระเจ้าที่มีชีวิตถาวรตลอดไป

24 เหมือนกับที่พระคัมภีร์ เขียนไว้ว่า "คนทุกคนเป็นเหมือนกับหญ้า

†† อ้างมาจากหนังสือ เลวินิตี 11:44, 45; 19:2; 20:7

เกียรติยศของเขาเป็นเหมือนดอกไม้ป่าในทุ่ง
หญ้าก็เหี่ยวแห้งไป
และดอกไม้ก็ร่วงโรยไป

25 แต่ถ้อยคำของพระเจ้า ยืนยงถาวรตลอดไป†
และถ้อยคำของพระเจ้านี้คือข่าวดีที่เอามาประกาศให้คุณรู้แล้ว

พระเยซูเป็นหินที่มีชีวิต

2 ดังนั้น ให้กำจัดสิ่งต่างๆต่อไปนี้ให้หมดไปจากตัวคุณ เช่น
การปองร้ายทุกอย่าง การหลอกลวงทุกอย่าง ความหน้าซื่อ
ใจคด ความอิจฉาริษยา และการใส่ร้ายป้ายสีทุกอย่าง 2 แต่ให้เป็น
เหมือนเด็กทารกแรกเกิดที่หิวกระหายน้ำนมบริสุทธิ์ซึ่งคือถ้อย-
คำของพระเจ้า เพื่อคุณจะได้เติบโตขึ้น แล้วได้รับความรอด 3
เพราะตอนนี้คุณก็ได้ลิ้มรสแล้วว่าองค์เจ้าชีวิตนั้นตีขนาดไหน

4 ให้เข้ามาใกล้พระเยซูคริสต์ผู้เป็นหินที่มีชีวิตอยู่ คนในโลกนี้
ไม่ยอมรับหินก้อนนี้ แต่พระองค์เป็นหินที่มีเกียรติมากสำหรับ
พระเจ้าผู้ที่เลือกพระองค์มา 5 พวกคุณก็เหมือนกัน พวกคุณเป็น
เหมือนหินที่มีชีวิตอยู่ ที่กำลังถูกสร้างขึ้นเป็นวิหารสำหรับพระ
วิญญาณ พวกคุณเป็นคนเหล่านั้นที่ถูกอุทิศไว้ให้เป็นนิกบวชที่ท่า
หน้าที่ถวายเครื่องบูชาฝ่ายพระวิญญาณ พระเจ้าชอบใจกับเครื่อง
บูชาแบบนี้ก็เพราะถวายผ่านทางพระเยซูคริสต์ 6 เหมือนกับที่มี
เขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า

“ดูสิ เรารวบรวมหินก้อนหนึ่งไว้ในเมืองศิโยน
เป็นหินที่สำคัญที่สุด † มีเกียรติและได้รับการคัดเลือกมาแล้ว
และคนที่ไว้วางใจในหินก้อนนั้นจะไม่วันอับอายุชราเลย”
‡

7 ดังนั้น พวกคุณที่ไว้วางใจ มีส่วนร่วมในเกียรติของหินก้อนนี้
แต่สำหรับคนที่ไม่ไว้วางใจ มันก็เป็นไปตามข้อพระคัมภีร์ที่ว่า
“หินก้อนนี้ ที่คนก่อสร้างได้โยนทิ้งไป
กลับกลายมาเป็นหินที่สำคัญที่สุด” †

8 และ

“เป็นหินที่ทำให้คนเดินสะดุด
และเป็นก้อนหินที่ทำให้คนหกล้ม” †

พวกเขาสะดุดล้มก็เพราะไม่ยอมเชื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้า เรื่อง
นี้เป็นไปตามที่พระเจ้าได้กำหนดไว้แล้ว

9 แต่คุณเป็นผู้ที่พระเจ้าคัดเลือกมา เป็นนิกบวชของพระองค์ผู้
เป็นกษัตริย์ เป็นชนชาติที่ได้อุทิศไว้กับพระเจ้า และเป็นคนของ
พระเจ้าโดยเฉพาะ พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อคุณจะได้ไปป่าวประ-
กาศถึงการกระทำอันยอดเยี่ยมทั้งหลายของพระองค์ พระองค์
ได้เรียกคุณออกมาจากความมืด ให้เข้ามาหาความสว่างที่สดแล
จะวิเศษของพระองค์

10 แต่ก่อนนั้นคุณไม่มีชนชาติ

แต่เดี๋ยวนี้คุณเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว

แต่ก่อนนั้นพระเจ้าไม่ได้เมตตาคุณ

แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้เมตตาคุณแล้ว ††

อยู่เพื่อพระเจ้า

11 เพื่อนรัก ให้อยู่อย่างคนต่างด้าวและคนแปลกถิ่นในสังคมนี้
ผมขอรับรองว่าอย่าไปยอมแพ้กบิลเลสตันหาของสันดานที่ต่อสู้อับ
ใจของคุณ 12 ถึงแม้คนที่ไม่ไว้วางใจพระเจ้าพวกนั้นจะพูดใส่ร้าย
ว่าพวกคุณทำผิด ก็ขอให้ทำตัวให้ดีในหมู่พวกเขา เขาจะให้เห็น
ความดีของคุณ แล้วจะได้ยกย่องพระเจ้าในวันที่พระองค์กลับมา

† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 40:6-8 †† หินที่สำคัญที่สุด หรือ หินหัวมุม
ตึก คือหินก้อนแรก และสำคัญที่สุดในการก่อสร้าง ขอนี้มาจากหนังสือสดุดี
118:22 † อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 28:16 †† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี
118:22 †† อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 8:14 ††† ดูใน โยเซยา 2:23

ยอมเชื่อฟังผู้มีอำนาจ

13 ให้คุณยอมอยู่ใต้อำนาจต่างๆที่มนุษย์ตั้งขึ้น ††† เพื่อเห็นแก่
องค์เจ้าชีวิต ไม่ว่าจะเป็อำนาจของจักรพรรดิผู้มีอำนาจสูงสุด 14
หรือเจ้าเมืองต่างๆที่จักรพรรดินั้นส่งมา เพื่อลงโทษคนทำผิดและ
ยกย่องคนที่ทำดี 15 เพราะพระเจ้าต้องการให้ชีวิตที่ดำรงมของ
พวกคุณไปหุบปากคนโง่ที่พูดจาไร้สาระ 16 ขอให้พวกคุณใช้ชีวิต
อย่างอิสระ แต่อย่าใช้ความเป็นอิสระนั้นมาเป็นข้ออ้างบังหน้า
เพื่อจะทำชั่ว แต่ให้ใช้ชีวิตสมกับที่เป็นทาสของพระเจ้าดีกว่า 17
ให้เกียรติกับทุกคน ให้รักพี่น้องในพระคริสต์ ให้เกรงกลัวพระ-
เจ้า และให้เกียรติกับกษัตริย์ด้วย

18 พวกคุณที่เป็นทาส ให้ยอมเชื่อฟังเจ้านายของคุณด้วยความ
เคารพอย่างสูง ไม่ใช่ยอมเชื่อฟังเจ้านายที่ดีและมีน้ำใจเท่านั้น
แต่ให้ยอมเชื่อฟังเจ้านายที่โหดร้ายด้วย 19 คนที่ยอมทนต่อความ
เจ็บปวดที่ไม่ยุติธรรม เพราะต้องการทำตามใจพระเจ้านั้น เป็น
คนที่น่ายกย่องจริงๆ 20 การที่คุณอดทนต่อการถูกข่มขู่เพราะ
ทำผิด มันน่ายกย่องตรงไหน แต่การที่คุณต้องอดทนต่อความ
ทุกข์ยากเพราะทำดี อย่างนี้ถึงจะน่ายกย่องในสายตาพระเจ้า
21 พระเจ้าเรียกให้คุณมาทนทุกข์อย่างนี้ เหมือนกับที่พระคริสต์
ยอมทนทุกข์เพื่อคุณ พระองค์ได้วางตัวอย่างให้คุณ เพื่อคุณจะได้
เดินตามรอยเท้าของพระองค์

22 “พระองค์ไม่ได้ทำบาป
และไม่ได้โกหกด้วย” †

23 เมื่อเขาตำว่าพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้โต้ตอบ เมื่อพระองค์ทน
ทุกข์ พระองค์ก็ไม่ได้ขู่อฆาต พระองค์ได้มอบเรื่องของพระองค์
ไว้กับพระเจ้าผู้ตัดสินอย่างยุติธรรม 24 ตัวพระองค์เองได้แบก
บาปของเราไว้ในตัวของพระองค์บนไม้กางเขนนั่น เพื่อเราจะได้
ตายต่อบาปและใช้ชีวิตตามใจพระเจ้า พวกคุณได้รับการรักษาให้
หายก็เพราะบาดแผลของพระองค์ 25 แต่ก่อนนั้นพวกคุณเคยหลง
ทางไปเหมือนแกะ แต่ตอนนี้ได้กลับมาหาผู้เลี้ยงและผู้ดูแลรักษา
ชีวิตของคุณแล้ว

สามีและภรรยา

3 ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นภรรยาให้ยินยอมสามี
เพื่อว่าถ้ามีสามีบางคนที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้า ชีวิต
ที่ดีของคุณอาจจะชนะใจเขา และทำให้เขามาไว้วางใจพระเจ้าได้
โดยที่คุณไม่ต้องพูดอะไรเลยสักคำ 2 เพราะเขาสังเกตว่าชีวิตของ
คุณบริสุทธิ์ และมีใจยำเกรงพระเจ้าขนาดไหน 3 ความงามของ
คุณ ไม่ควรจะมาจากการตกแต่งภายนอก เช่นการทำผมหรือทา
แป้ง ใส่เครื่องทอง หรือ ใส่เสื้อผ้าราคาแพง 4 แต่ให้งามจากภายใน
ที่ไม่มีวันจืดจาง ซึ่งก็หมายถึงความสุภาพอ่อนโยน สงบเรียบ-
ร้อย ซึ่งมีค่ายิ่งนักในสายตาพระเจ้า 5 ผู้หญิงในสมัยก่อนที่บริ-
สุทธิ และหวังใจในพระเจ้านั้น ได้ตกแต่งตัวเองให้มีเสน่ห์ด้วย
การยินยอมสามี 6 เหมือนกับที่นางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและ
เรียกเขาว่า “นายของฉัน” ถ้าคุณทำอย่างนี้ คุณก็จะเป็นลูกสาวที่
แท้จริงของนาง แต่จะต้องทำในสิ่งที่ถูกต้องตามใจพระเจ้า โดย
ไม่กลัวว่าสามีจะทำอะไรคุณ

7 ในทำนองเดียวกัน พวกคุณที่เป็นสามีก็ให้อยู่กับภรรยา
ด้วยความเข้าอกเข้าใจ เพราะเธออ่อนแอกว่า พระเจ้าได้เมตตา
ยกชีวิตใหม่ให้พวกคุณเป็นมรดก และเธอเป็นส่วนส่วนกับคุณใน
มรดกนี้ด้วย คุณจึงควรจะให้เกียรติกับเธอ ถ้าคุณไม่ทำอย่างนั้น
พระเจ้าก็จะไม่ฟังคำอธิษฐานของคุณ

††† ให้คุณยอม ... ตั้งขึ้น หรือแปลได้ว่า ให้นอบน้อมกับมนุษย์ทุกคนที่
พระเจ้าสร้างขึ้นมา † อ้างมาจากหนังสือ อิสยาห์ 53:9

ทนทุกข์เพราะทำดี

8 สุดท้ายนี้ พวกคุณควรจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันท์พี่น้อง มีใจเมตตาและรู้จักถ่อมตัว⁹ อย่าตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว หรือตำหนิที่ตำหนิคุณ แต่ให้อวยพรเขาแทน เพราะนั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าเรียกให้คุณทำ แล้วพระองค์จะอวยพรคุณ¹⁰ เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ถ้าคุณอยากรู้มีความสุขและเจอแต่วันที่ดี
ก็อย่าใช้ลิ้นทำร้ายคนอื่น อย่าใช้ปากพูดโกหก

11 ให้เลิกทำชั่วและหันมาทำดี

ให้แสวงหาสันติสุขและติดตามทางแห่งสันติสุขนั้นไป

12 เพราะดวงตาองค์เจ้าชีวิต ดูแลทุกคนที่ทำตามใจพระองค์

และหูของพระองค์ฟังคำอธิษฐานของเขา

แต่หน้าของพระองค์หันเข้าต่อต้านพวกที่ทำชั่วนั้น” †

13 ถ้าคุณพยายามจริงๆที่จะทำความดีอยู่ตลอด แล้วใครจะตำหนิคุณได้จริงๆ¹⁴ แต่แม้ว่าคุณอาจจะต้องทนทุกข์เพราะทำตามใจพระเจ้า คุณมีเกียรติอย่างแท้จริง “คุณไม่ต้องกลัวพวกเขาหรือกังวลหรอก” ††¹⁵ แต่ให้ใจของคุณนับถือพระคริสต์เป็นองค์เจ้าชีวิต และให้พร้อมที่จะอธิบายกับทุกคนที่มาถามว่าความหวังที่คุณมีนี้เป็นอย่างไร แต่ให้ตอบเขาอย่างสุภาพและเคารพบนอบ¹⁶ เมื่อคุณใช้ชีวิตในทางที่ดีเพราะเป็นคนของพระคริสต์ แล้วมีคนมาพูดใส่ร้ายคุณ ก็ให้คุณทำแต่สิ่งที่คุณรู้ว่าถูกต้อง เพื่อเขาจะได้บอขาย¹⁷ ถ้าเป็นความต้องการของพระเจ้าให้ทนทุกข์เพราะทำดีก็ยิ่งดีกว่าทนทุกข์เพราะทำชั่ว¹⁸ พระคริสต์ทนทุกข์เพื่อจัดการกับความบาปครั้งเดียวก็เพียงพอแล้ว พระองค์ทำอย่างนี้เพื่อนำคุณไปหาพระเจ้า พระองค์ถูกฆ่าทางกายแต่มีชีวิตขึ้นมาใหม่โดยทางพระวิญญาณ¹⁹ ด้วยอำนาจของพระวิญญาณ พระองค์ได้ประกาศชัยชนะของพระองค์ให้กับพวกวิญญาณที่ถูกขังอยู่²⁰ ในสมัยก่อนนานมาแล้ว วิญญาณพวกนี้ไม่ได้เชื่อฟังพระเจ้า ตอนทีโออาห์สร้างเรือ พระเจ้าได้รอคอยอย่างอดทนให้คนในโลกนี้กลับตัวกลับใจ สุดท้ายมีแปดคนที่อยู่ในเรือลำนั้น แล้วพระเจ้าใช้น้ำช่วยเขาให้รอดจากคนที่ชั่วร้ายในสมัยนั้น²¹ เหมือนกับที่พระเจ้าใช้ฟิโรจุ่มน้ำช่วยให้พวกคุณรอดในสมัยนี้ การจุ่มน้ำนี้ไม่ใช่เป็นการล้างร่างกายให้สะอาด แต่เป็นการให้คำมั่นสัญญาต่อพระเจ้าว่าคุณจะทำแต่สิ่งที่ถูกต้อง และทั้งหมดนี้ก็เป็นไปได้ เพราะพระเยซูคริสต์ฟื้นขึ้นจากความตาย²² พระองค์ได้ขึ้นไปสวรรค์และนั่งอยู่ทางขวาของพระเจ้า พระองค์ทำให้พวกทูตสวรรค์ พวกผู้มีสิทธิอำนาจ และพวกผู้มีฤทธิ์อำนาจ มาอยู่ภายใต้อำนาจของพระองค์

เปลี่ยนชีวิตเสียใหม่

4 ในเมื่อพระคริสต์ได้ทนทุกข์ทรมานในร่างกายนี้แล้ว คุณก็ควรที่จะเตรียมตัวให้พร้อมและคิดอย่างเดียวกันกับพระองค์ คือคนที่ยอมทนทุกข์ในร่างกายก็ได้ตัดสินใจแล้วว่า จะเลิกทำบาป² ผลที่เกิดขึ้นคือ ในช่วงชีวิตที่เหลืออยู่นี้ เขาไม่ได้ทำตามกิเลสตัณหาชั่วๆของมนุษย์ แต่เขามีชีวิตอยู่ตามความต้องการของพระเจ้า³ ในอดีตคุณก็ได้ใช้ชีวิตอย่างคนที่ไม่เชื่อพระเจ้ามา มุกพอแล้ว ทั้งมัวโลกีย์ กามราคะ เมมาเหล่า มัวสมทางเพศ เลียงฉลองเมมามาย และกราบไหว้รูปเคารพ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง⁴ เพื่อนๆของคุณก็สงสัยว่า ทำไมคุณถึงได้เลิกสามะเลเทเมากับพวกเขา พวกเขาเลยแข่งตำหนิ⁵ แต่พวกเขาจะต้องให้การกับพระเจ้าผู้ที่พร้อมจะตัดสินโทษทุกคน ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่ และที่ตายไปแล้วด้วย⁶ นั่นเป็นเหตุที่มีการประกาศข่าวดีนี้ในอดีตให้กับผู้เชื่อซึ่งตอนนี้ได้ตายไปแล้ว ถึงแม้ว่าในสายตาของคนอื่นจะตัดสินว่าเขาผิดตอนที่เขายังอยู่ในร่างกาย แต่เขามีชีวิตอยู่ด้วยพระวิญญาณในสายตาของพระเจ้า

† อ้างมาจากหนังสือ สดุดี 34:12-16 †† อ้างมาจากหนังสืออิสยาห์ 8:12

ใช้พรสวรรค์ที่พระเจ้าให้อย่างฉลาด

7 ใกล้เคียงถึงวันสิ้นโลกแล้ว ตั้งสติไว้ให้ดีและรู้จักควบคุมตัวเอง คุณจะได้ชัยชนะ⁸ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ให้รักกันและกันอย่างลึกซึ้ง เพราะความรักจะปกปิดความบาปได้มากมาย⁹ ให้เลี้ยงดูปู่เสื่ออกัน อยู่บนเตียง¹⁰ ให้แต่ละคนเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ แล้วใช้พรสวรรค์ที่รับมาเพื่อรับใช้ซึ่งกันและกัน¹¹ ถ้าคุณมีพรสวรรค์ในด้านารพูด ก็ให้พูดในฐานะคนที่ประกาศคำพูดที่ได้ยินมาจากพระเจ้า ถ้าคุณมีพรสวรรค์ในการรับใช้ ก็ให้รับใช้สุดกำลังที่พระเจ้าให้มา เพื่อพระเจ้าจะได้รับเกียรติยศจากทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณทำ ทั้งหมดนี้เป็นไปได้ผ่านทางพระเยซูคริสต์ ขอให้เกียรติยศและฤทธิ์เดชมีกับพระเยซูคริสต์ตลอดไป อาเมน

ทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน

12 เพื่อนรัก อย่าเพิ่งแปลกใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับพวกคุณ มันไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย แต่ปัญหาก็คือการลองใจคุณ¹³ ให้ดีใจที่คุณได้ร่วมทุกข์กับพระคริสต์ เพราะคุณจะได้ดีใจเป็นล้านพันเมื่อพระคริสต์กลับมาอย่างมีเกียรติ¹⁴ เมื่อมีคนประณามคุณ เพราะคุณเป็นของพระคริสต์ คุณก็มีเกียรติอย่างแท้จริง เพราะแสดงว่าพระวิญญาณผู้ทรงเกียรติของพระเจ้านั้นอยู่กับพวกคุณ¹⁵ ถ้าคุณจะต้องทนทุกข์ ก็ขออย่าให้เป็นเพราะคุณไปฆ่าคนมา ไปขโมย ไปทำชั่ว หรือไปยุ่งเรื่องของคนอื่นเลย¹⁶ แต่ถ้าคุณต้องทนทุกข์เพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าอายเลย แต่ให้สรรเสริญพระเจ้า เพราะคุณได้ชื่อว่าเป็นคริสเตียน¹⁷ ถึงเวลาสำหรับการตัดสินโทษแล้ว การตัดสินนั้นจะเริ่มต้นจากครอบครัวของพระเจ้าก่อน แล้วลองคิดดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับคนที่ไม่เชื่อฟังข่าวดีจากพระเจ้า¹⁸ เหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“ขนาดคนที่ทำตามใจพระเจ้า ยิ่งเกือบจะไม่รอด

แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้นกับคนชั่วและคนบาปเล่า” ‡

19 ถ้าอย่างนั้น คนที่ต้องทนทุกข์เพราะเป็นความต้องการของพระเจ้านั้น ก็ต้องมอบตัวเองไว้กับพระเจ้าผู้สร้างที่ซื่อสัตย์ และให้ทำดีต่อไป

ฝูงแกะของพระเจ้า

5 ผมเขียนมาขอร้องพวกผู้นำอาวุโสที่อยู่กับพวกคุณ ในฐานะที่ผมก็เป็นผู้นำอาวุโสคนหนึ่ง เป็นคนหนึ่งที่เป็นพยานถึงเรื่องทีพระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นคนหนึ่งที่จะมีส่วนร่วมในสง่าราศีของพระคริสต์เมื่อพระองค์กลับมา² ขอให้เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่พระเจ้าฝากให้คุณดูแลอยู่นี้ ไม่ใช่ฝันใจทำ แต่ให้ทำด้วยความเต็มใจอย่างทีพระเจ้าต้องการให้คุณทำ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่เงิน แต่เพราะคุณอยากจะทำจริงๆ³ ไม่ทำตัวเป็นนายเหนือคนพวกนั้นทีพระองค์ได้ฝากให้คุณดูแล แต่ให้ทำตัวเป็นแบบอย่างกับฝูงแกะนั้น⁴ เพื่อเมื่อพระคริสต์ผู้เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงแกะกลับมา คุณก็จะได้รับรางวัลอันมีเกียรติ ทีไม่มีวันร่วงโรยไป

5 ในทำนองเดียวกัน คนที่มีอายุน้อยกว่า ก็ให้เชื่อฟังพวกผู้นำอาวุโส แต่ความจริงแล้ว ทุกคนควรจะอ่อนน้อมถ่อมตัวรับใช้ซึ่งกันและกันเหมือนกับที่พระคัมภีร์เขียนไว้ว่า

“พระเจ้าต่อต้านคนที่เยอหยิ่งจองหอง

แต่มีความเมตตากรุณาต่อคนที่อ่อนน้อมถ่อมตน” †

6 ถ้าอย่างนั้น ให้พวกคุณอ่อนน้อมถ่อมตัวลงใต้อำนาจที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะได้ยกคุณขึ้นเมื่อถึงเวลาที่เหมาะสม⁷ ให้เอาความกังวลทั้งหมดของคุณฝากไว้กับพระเจ้า เพราะพระองค์ห่วงใยคุณ

‡ อ้างมาจากหนังสือ สุภาพนิต 11:31 (ฉบับแปลกรีกโบราณ) †† อ้างมาจากหนังสือ สุภาพนิต 3:34

8 ให้รู้จักบังคับตนเอง ระวังตัวให้ดี เพราะศัตรูของคุณคือมาร กำลังเดินด้อมๆมองๆเหมือนสิงโตที่คารามจ้องตะครุบเหยื่อมา กิน⁹ ให้ขุดขี้นมารนั้น และยึดมั่นในความเชื่อ เพราะคุณรู้อยู่แล้วว่า พื้นองทั่วโลกก็เจอความทุกข์ยากเหมือนคุณ

10 พระเจ้าผู้เป็นแหล่งของความเมตตาทุกอย่างได้เรียกคุณผ่านทางพระเยซูคริสต์ ให้คุณเข้ามามีส่วนร่วมในเกียรติของพระองค์ที่ไม่มีวันหมด คุณจะต้องทนทุกข์อยู่ประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วหลังจากนั้นพระเจ้าก็จะช่วยให้คุณกลับคืนสู่สภาพสมบูรณ์แบบจะให้คุณเข้มแข็ง มีกำลังมากขึ้นและมั่นคง¹¹ ขอให้ฤทธิ์เดชเป็นของพระองค์ตลอดไปอาเมน

คำทักทายสุดท้าย

12 ผมได้เขียนจดหมายสั้นๆฉบับนี้ และได้ฝากลิลาสมาให้กับคุณ เขาเป็นพี่น้องที่ซื่อสัตย์ในพระคริสต์ ผมเขียนมาเพื่อให้กำ-

ลังใจพวกคุณ และยืนยันว่าทุกอย่างที่เขียนมานี้เป็นความเมตตา กรุณาที่แท้จริงของพระเจ้า ให้คุณยืนหยัดมั่นคงในความเมตตา กรุณา

13 หมู่ประชุมที่เมืองบาบิโลน[†] ที่พระเจ้าได้เลือกไว้เหมือนกับที่พระองค์ได้เลือกพวกคุณ ได้ฝากความคิดถึงมาให้กับคุณ มาระโกลูกของผมก็ฝากความคิดถึงมาเหมือนกัน¹⁴ เมื่อเจอกันก็ขอให้จูบทักทายกันด้วยความรัก

ขอให้ทุกคนที่มีส่วนในพระคริสต์ได้รับสันติสุข

† บาบิโลน ในที่นี้กำลังพูดถึงเมืองโรม

2 เปโตร

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก 1 เปโตร

1 จากซีโมน เปโตร ผู้เป็นทาสและศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์

ถึงคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อที่มีค่าเท่ากับของเรา เพราะพระเจ้าของเราคือพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดนั้น[†] ยุติธรรม 2 ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกคุณมากยิ่งขึ้น เพราะพวกคุณรู้จักพระเจ้าและพระเยซูองค์เจ้าชีวิตของเราอย่างแท้จริง

พระเจ้าได้ให้ทุกสิ่งที่เราต้องการ

3 ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ พวกเราได้รับทุกสิ่งทุกอย่างที่จำเป็นสำหรับชีวิตที่จะให้เกียรติพระเจ้า เราได้รับสิ่งเหล่านี้ ก็เพราะเรารู้จักพระองค์ ผู้ที่เรียกเรามาด้วยเกียรติและฤทธิเดชของพระองค์[‡] 4 และด้วยเกียรติและฤทธิเดชนี้แหละ พระเจ้าได้ให้สัญญาต่างๆที่มีค่าและยิ่งใหญ่กับเราแล้ว พระองค์ให้สิ่งเหล่านี้เพื่อคุณจะได้หลุดพ้นจากความเสื่อมทรามที่อยู่ในโลกนี้ เนื่องจากกิเลสตัณหาของมนุษย์ เพื่อเราจะได้รับสภาพที่เหมือนพระเจ้า

5 ด้วยเหตุนี้ คุณจะต้องพยายามอย่างเต็มที่ ที่จะใช้ความเชื่อสร้างความดี ใช้ความดีสร้างความรู้ ใช้ความรู้เพื่อบังคับตน[‡] 6 ใช้การบังคับตนสร้างความอดทน ใช้ความอดทนสร้างชีวิตที่ใหเกียรติพระเจ้า ใช้ชีวิตที่ใหเกียรติพระเจ้าสร้างความผูกพันฉันท์พี่น้อง[‡] 7 ใช้ความผูกพันฉันท์พี่น้องสร้างความรัก[‡] 8 เพราะถ้าคุณมีสิ่งเหล่านี้ในตัว แล้วให้มันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ คุณจะได้ไม่เป็นคนที่เฉยเมยหรือไร้ประโยชน์ในฐานะคนที่รู้จักพระเยซูคริสต์เจ้า[‡] 9 แต่คนที่ไม่มีสิ่งเหล่านี้ในตัว ก็เป็นคนสายตาสั้นจนเหมือนบอด และได้ลืมไปว่าบาปที่เขาได้ทำในอดีตนั้น พระเจ้าได้ล้างให้แล้ว

10 ดังนั้น พี่น้องครับ พยายามเต็มที่ เพื่อจะได้แน่ใจว่าคุณจะได้ในสิ่งที่พระเจ้าได้เรียกและเลือกให้คุณมารับนั้น เพราะถ้าคุณทำอย่างนี้ คุณจะไม่มีวันสะดุดและล้มหายไป[‡] 11 แล้วคุณยังจะได้รับการต้อนรับอย่างเต็มที่ที่เขาไปในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา[‡] 12 ด้วยเหตุนี้ ผมจะคอยเตือนคุณอยู่เรื่อยๆเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้ ถึงแม้คุณจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงนี้แล้วก็ตาม[‡] 13 ผมว่าผมทำถูกแล้วนะที่จะเตือนความจำพวกคุณอยู่เรื่อยๆในขณะที่ผมยังมีชีวิตอยู่[‡] 14 เพราะรู้ว่าอีกไม่นาน ผมจะต้องจากร่างนี้ไปแล้ว ตามที่พระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเราได้บอกกับผมไว้อย่างชัดเจน[‡] 15 ดังนั้น ผมจะต้องทำอย่างดีที่สุด เพื่อที่ว่าเมื่อผมจากโลกนี้ไปแล้ว คุณก็ยังคงจำเรื่องนี้ได้อยู่ตลอดเวลา

ความยิ่งใหญ่ของพระเยซู

16 เมื่อเราประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตของเรากับพวกคุณ ว่าพระองค์จะกลับมาด้วยฤทธิเดชนั้น เราไม่ได้เล่าตาม

† พระเจ้าของเรา ... ให้รอดนั้น หรือพระเจ้าของเราและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอด

นิยายต่างๆที่คนแต่งขึ้นมาอย่างเก่งกาจ แต่เราได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระองค์เองกับตา[‡] 17 เราเห็นพระองค์ได้รับเกียรติและความยิ่งใหญ่จากพระเจ้าพระบิดา ตอนที่มิเสียงพิเศษจากผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด[‡] มาถึงพระเยซูว่า “นี่เป็นลูกที่เรารัก เราภูมิใจเขามาก”[‡] 18 เมื่อเราอยู่กับพระเยซูบนภูเขาอันศักดิ์สิทธิ์นั้น เราก็ได้ยินเสียงนั้นที่มาจากสวรรค์

19 เรายังเห็นอีกว่า คำทำนายของผู้พูดแทนพระเจ้านั้นเชื่อถือได้มากจริงๆ ที่พวกคุณสนใจเรื่องนี้ก็ดีมาก เพราะมันเป็นเหมือนแสงสว่างที่ส่องเข้าไปในความมืด จนกว่าจะเข้าและมีดวงรุ่งผุดขึ้นในใจของพวกคุณ[‡] 20 แต่ก่อนอื่นคุณต้องเข้าใจเรื่องนี้เสียก่อนว่า คำของพวกผู้พูดแทนพระเจ้าในพระคัมภีร์นั้น ไม่ใช่คำที่พวกเขาคิดขึ้นมาเอง[‡] 21 หรืออยากจะทำตัวพูดเอาเอง แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตกลงใจคนเหล่านี้ให้พูดสิ่งที่มาจากพระเจ้า

ผู้สอนเท็จ

2 แต่ก็มีผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมเกิดขึ้นในกลุ่มคนของพระเจ้า ซึ่งก็เหมือนกับที่จะมีครูจอมปลอมเกิดขึ้นในกลุ่มพวกคุณนั้นแหละ พวกนี้จะเอาความคิดนอกกลุ่มนอกรทางมาสอนกัน คำสอนพวกนี้ทำให้คนถูกทำลายได้ ถึงแม้องค์เจ้าชีวิตได้ชื่อเขาไว้แล้ว เขาก็ยังปฏิเสธองค์เจ้าชีวิตอยู่ดี ซึ่งจะทำให้เขาถูกทำลายโดยเร็ว[‡] 2 จะมีหลายคนหันไปทำชั่วตามคนพวกนี้ คนพวกนี้แหละที่ทำให้คนดูหมิ่นทางแห่งความจริง[‡] 3 ด้วยความโลภ พวกนี้จะกุเรื่องขึ้นมาสอน หวังจะหลอกเอาเงินของคุณ คำตัดสินโทษต่อคนพวกนี้ที่ได้ประกาศไว้ตั้งนานแล้วนั้น ไม่ได้เอาไว้ขู่เล่นๆ แต่ความพินาศนั้นพร้อมแล้วและกำลังจะมาในเร็ววัน

4 พระเจ้าไม่ได้ละเว้นโทษแก่ทูตสวรรค์เมื่อพวกเขาทำบาป แต่ส่งไปขังไว้ในหลุมที่ลึกมาก ล่ามโซ่ไว้ในความมืดเพื่อรอวันพิพากษา[‡] 5 ในสมัยโบราณ พระเจ้าก็ไม่ได้ละเว้นโทษให้กับโลกนี้ที่เต็มไปด้วยคนที่ต่อต้านพระองค์ แต่ส่งนามาท่วมโลก อย่างไรก็ตาม พระองค์ได้คุมครองในอาหิซึ่งเป็นคนที่ไปประกาศให้คนใช้ชีวิตอย่างถูกต้องกับพระองค์ และพระเจ้ายิ่งได้คุมครองอีกเจ็ดคนด้วย[‡] 6 พระเจ้าได้ตัดสินลงโทษเผาเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ไปทั้งเมือง เพื่อให้คนที่ต่อต้านพระเจ้าเห็นเป็นตัวอย่างว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา[‡] 7 แต่พระองค์ได้ช่วยกุไลทคนที่ทำตามใจพระองค์ ความลามกของคนชั่วช้านั้นทำให้กุไลทเจ็บปวดรวดร้าวใจ[‡] 8 (กุไลทเป็นคนดี แต่เพราะอยู่กับคนชั่ว ได้เห็นการกระทำชั่ว และได้ยินคำพูดเลวๆของพวกเขาทูทุกวัน ทำให้จิตใจที่ดีของเขาเจ็บปวดรวดร้าว)[‡] 9 ถ้าเป็นอย่างนี้ องค์เจ้าชีวิตย่อมรู้ว่า จะช่วยกู้คนที่อุทิศตัวให้กับพระองค์ได้อย่างไรเมื่อเขาตกทุกขก็ได้ยาก แล้วจะเก็บคนชั่วไว้ลงโทษในวันพิพากษา[‡] 10 โดยเฉพาะคนพวกนั้นที่หลงระเริงไปกับความสกปรกโสภมของสันดาน และถูกลิทธิอำนาจขององค์เจ้าชีวิต คนพวกนี้ยโสโอหังและหัวร่นกล้าดูหมิ่นแม้แต่ทูตสวรรค์ที่เต็มไปด้วยสงสาร[‡] 11 ขนาดทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์และอำนาจมากกว่า ยังไม่ฟังดูหมิ่นพวกนี้ต่อ

†† ผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด หมายถึง พระเจ้า

หน้าองค์เจ้าชีวิต¹² พวกครุจ่อมปลอมนี้ พุดใส่ร้ายในสิ่งที่ตัวเองก็ยังไม่เข้าใจ พวกนี้เป็นเหมือนกับสัตว์ที่ทำทุกอย่างตามสัญชาตญาณ เพราะคิดไม่เป็น เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่าเท่านั้น แล้วครุพวกนี้ก็จะถูกทำลายไปเหมือนกับสัตว์ด้วย¹³ เขาจะได้รับความทุกข์เป็นการตอบแทนให้สมกับความทุกข์และความผิดที่เขาทำไว้กับคนอื่น ความสนุกสนานของเขาคือการจัดงานมั่วสุมเมากินกลางวันแสบๆ เขาเป็นจุดสกปรกและมีตำหนิตามกลางพวกคุณ และชอบสำมะเลเทเมาเกินเมื่อกินเลี้ยงกับพวกคุณ¹⁴ พวกนี้สอดส่ายสายตา หาแต่ผู้หญิงมาหลีบนอนด้วยตลอดเวลา ไม่เคยรู้จักพอ เขาล่อลวงพวกที่มีใจโลเลให้ทำบาป ใจพวกนี้ช่างชองในความโลเล และอยู่ภายใต้คำสาปแช่ง¹⁵ พวกนี้ได้ทิ้งทางที่ถูกต้องและหลงไปติดตามทางของบาเลอัม ลูกของเบเออร์คานที่รักใจจางที่ได้มาจากการทำผิด¹⁶ แต่ลาที่ปักติแล้วพุดไม่ได้ กลับพุดเป็นเสียงคน ต่อว่าเขาในความผิดที่เขาทำและได้หยุดการกระทำต่างๆของผู้พุดแทนพระเจ้าคนนี้

¹⁷ พวกครุสอนผิดนี้ เป็นตานาที่แห่งขอด และเป็นเมฆที่ถูกพายุพัดพาไป ขุนนรกมืดถูกเตรียมไว้แล้วสำหรับพวกนี้¹⁸ พวกนี้คิดแต่ไม่เรื่องไร้สาระของตน และใช้ราคาตัดมหานองร่างกายมายั่วคนที่เพิ่งจะหลุดพ้นมาจากการใช้ชีวิตผิดๆ¹⁹ ครุพวกนี้ได้สัญญาว่าจะให้เสรีภาพกับคนพวกนั้น ทั้งๆที่ตัวเองยังคงเป็นทาสของนิสัยชั่วๆอยู่เลย คนที่พ่ายแพ้กับอะไร เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น²⁰ ดังนั้นคนไหนที่หลุดพ้นออกมาจากความสกปรกโสภมของโลกลี้ได้แล้ว เพราะได้รู้จักพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา แต่กลับพ่ายแพ้ และกลับไปพัวพันกับสิ่งเหล่านั้นอีก สภาพของเขาตอนหลังนี้จะเลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรกเสียอีก²¹ เพราะถ้าคนนี้ได้รู้จักทางที่ถูกต้องนี้ตั้งแต่แรก ก็ยังดีกว่าได้รู้จัก แล้วหันหน้าหนีไปจากคำสั่งสอนอันศักดิ์สิทธิ์ที่ให้เขาไว้²² สิ่งที่เกิดขึ้นกับคนพวกนี้ก็เป็นไปตามคำสาปแช่งที่ว่า “หมาที่หันกลับไปกินอ้วกของมัน”[†] หรือที่ว่า “หมูที่ล้างสะอาดแล้ว ก็กลับไปเกลือกกลิ้งอยู่ในโคลนตมอีก”

พระเยซูจะกลับมา

3 เพื่อนที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองแล้วที่ผมได้เขียนมาให้พวกคุณ ในจดหมายทั้งสองฉบับนี้ ผมพยายามที่จะสะกิดความคิดที่บริสุทธิ์ในใจคุณด้วยเรื่องพวกนี้² ผมอยากให้คุณคิดถึงคำที่คนเหล่านั้นที่ถูกอุทิศไว้ให้เป็นผู้พุดแทนพระเจ้าได้พุดไว้ในอดีต และคำสั่งสอนขององค์เจ้าชีวิตพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราที่ศิษย์เอกบอกกับพวกคุณ³ ก่อนอื่นอยากจะทำให้คุณรู้ว่าในช่วงสุดท้ายของโลกจะมีคนทำตามกิเลสตัณหาของตัวเอง และหัวเราะเยาะเย้ยพวกคุณ⁴ พวกเขาจะถามคุณว่า “พระคริสต์สัญญาว่าจะเสด็จกลับมา แล้วไหนล่ะ พ่อแม่ก็ตายไปแล้ว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยิ่งเหมือนกับวันแรกที่โลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา”⁵ ตอน

[†] อ้างมาจากหนังสือ สุภาษิต 26:11

ที่พวกเขาพุดอย่างนี้ พวกเขาลืมไปว่า นานมาแล้วนั้น พระเจ้าได้สร้างท้องฟ้าและแผ่นดินขึ้นมา โดยที่พระองค์สั่งให้แผ่นดินโลกแยกจากน้ำ ทำให้แผ่นดินโผล่ขึ้นมาจากน้ำ และให้น้ำล้อมรอบแผ่นดินไว้⁶ พระองค์ยังได้ใช้น้ำในการทำลายล้างโลกนี้เมื่อเกิดน้ำท่วมใหญ่⁷ แล้วยังส่งอีกว่า ในวันพิพากษาท้องฟ้าและแผ่นดินโลกที่เหลืออยู่เดี๋ยวนี้จะถูกทำลายด้วยไฟ ในวันนั้นคนที่ต่อต้านพระเจ้าจะถูกทำลายไป

⁸ เพื่อนๆที่รัก อย่าลืมนอนไป สำหรับองค์เจ้าชีวิตนั้น หนึ่งวันก็เหมือนพันปี และหนึ่งพันปีก็เหมือนหนึ่งวัน⁹ องค์เจ้าชีวิตไม่ได้ริบหรือจะทำตามสัญญาเหมือนกับที่บางคนคิดหรอก แต่พระองค์ได้จดหมายต่อพวกคุณ เพราะพระองค์ไม่อยากให้มีใครถูกทำลายเลย แต่พระองค์อยากให้ทุกคนกลับใจเสียใหม่¹⁰ แต่วันที่องค์เจ้าชีวิตกลับมาจะเหมือนกับขโมย ในวันนั้นท้องฟ้าก็จะสูญหายไปด้วยเสียงร้องกึกก้องของลูกไฟ และดวงสว่างต่างๆในท้องฟ้าก็จะถูกทำลายไป และคนในโลกนี้กับการกระทำของเขาจะถูกเปิดเผยมออกมาให้พระองค์พิพากษา¹¹ เมื่อรู้ว่าสิ่งต่างๆจะถูกทำลายไปอย่างนี้แล้ว คิดให้ดีๆว่าคุณควรจะเป็นคนแบบไหน คุณควรจะใช้ชีวิตให้บริสุทธิ์ และให้เกียรติพระเจ้า¹² ในขณะที่กำลังรอคอยวันของพระเจ้า และเร่งให้มันมาถึงเร็วๆ วันนั้นท้องฟ้าจะถูกทำลายด้วยไฟและทุกอย่างในท้องฟ้าจะถูกหลอมละลายด้วยเปลวไฟนั้น¹³ แต่ตามสัญญาของพระเจ้านั้น เราตั้งหน้าตั้งตาคอยสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งเป็นที่ที่ทุกคนจะทำตามใจพระองค์

¹⁴ ดังนั้น เพื่อนๆที่รัก ในเมื่อพวกคุณตั้งหน้าตั้งตาคอยสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็ขอให้พยายามอย่างเต็มที่ที่จะไม่ให้มีจุดสกปรกและต่างพร้อยต่อหน้าพระเจ้า และมีสันติสุขกับพระเจ้า¹⁵ อย่าลืมนะที่องค์เจ้าชีวิตอดทนนั้นก็เพราะพระองค์ต้องการให้ผู้คนรอดตอนที่เปาโลพี่น้องที่รักของเราเขียนหาคุณตามสติปัญญาที่พระเจ้าได้ให้กับเขานั้น เขาก็พุดถึงเรื่องนี้เหมือนกัน¹⁶ ในจดหมายของเขาทุกฉบับพุดถึงเรื่องพวกนี้ มีบางเรื่องในจดหมายนั้นที่เข้าใจยาก ซึ่งทำให้คนที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อนและเป็นคนโลเลได้เอาเรื่องที่เข้าใจยากพวกนี้ไปอธิบายจนผิดเพี้ยนไปจากเดิม เหมือนกับที่พวกเขาทำกับพระคัมภีร์ข้ออื่นๆด้วย จึงทำให้ตัวเองถูกทำลายไป

¹⁷ ดังนั้นเพื่อนๆที่รัก ในเมื่อพวกคุณได้รู้เรื่องนี้แล้ว ก็ให้ระวังตัวให้ดี คุณจะได้ไม่หลงไปตามคำสอนเท็จของพวกนอกคอกนั้น และสูญเสียความมั่นคงที่คุณมี¹⁸ แต่ขอให้เจริญขึ้นในความเมตตากรุณา และความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิตและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอให้พระองค์ได้รับเกียรติ ทั้งเดี๋ยวนี้และตลอดไป อาเมน

^{††} ฉบับภาษาเดิมบางฉบับเขียนว่า โลกและผลงานของมนุษย์จะถูกไฟเผาไป

1 ยอห์น

คำนำ

จดหมายจากยอห์น ฉบับที่หนึ่ง ฉบับที่สอง และฉบับที่สามนั้น คาดว่าศิษย์เอกของพระเยซูที่ชื่อยอห์นน่าจะเป็นผู้เขียน จดหมายทั้งสามฉบับนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรัก ทำให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูมั่นใจยิ่งขึ้นว่าพระเจ้าจะยอมรับพวกเขาเสมอ ยอห์นเขียนถึงวิธีที่พวกเขาจะแสดงความรักที่พวกเขามีต่อพระเจ้า นั่นก็คือรักคนรอบข้าง และทำในสิ่งที่พระเจ้าต้องการให้พวกเขาทำ

ส่วนจดหมายของยอห์น ฉบับที่สองและที่สามนั้น ยอห์นบอกให้คริสเตียนทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน รวมทั้งเตือนคริสเตียนให้ระวังคำสอนเท็จและระวังตัวอย่างทำในสิ่งที่ผิด

1 มีเรื่องหนึ่งซึ่งมีมาตั้งแต่ก่อนวันแรกของโลกแล้ว เป็นเรื่องที่เราได้ยินมาทุกหู เห็นมาทุกตา ได้ฟังดูอย่างละเอียด และได้สัมผัสสัมผัสกับมือของเราเอง เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับถ้อยคำแห่งชีวิต² และชีวิตนั้นเองได้มาปรากฏให้เราเห็น และตอนนี้เราได้เป็นพยานและประกาศเรื่องของชีวิตนั้นให้พวกคุณ คือชีวิตที่จะอยู่กับพระเจ้าตลอดไป ชีวิตนั้นอยู่กับพระบิดาและได้มาปรากฏให้เราเห็น³ เพราะเราได้เห็นและได้ยินเรื่องชีวิตนั้นแล้ว เราจึงมาบอกให้พวกคุณรู้เดี๋ยวนี้ หวังว่าพวกคุณจะได้มีสายสัมพันธ์กับพวกเราเหมือนกับที่พวกเรามีสายสัมพันธ์กับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ด้วย⁴ เพราะอย่างนี้ เราจึงเขียนเรื่องพวกนี้ให้กับพวกคุณ เพื่อพวกเรา จะได้มีความสุขอย่างเต็มที่

พระเจ้ายกโทษให้กับเรา

5 นี่คือเรื่องที่เราได้ยินจากพระเยซูคริสต์เจ้า และเป็นเรื่องเดียวกับที่เรากำลังบอกพวกคุณอยู่เดี๋ยวนี้ คือพระเจ้าเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดในพระองค์เลย⁶ ถ้าเราบอกว่าเรามีสายสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่เรายังใช้ชีวิตอยู่ในความมืด เราก็โกหกและไม่ได้ทำตามความจริง⁷ แต่ถ้าเราใช้ชีวิตอยู่ในความสว่าง เหมือนกับที่พระเจ้าอยู่ในความสว่าง เราก็จะมีสายสัมพันธ์ร่วมกัน และเลือดของพระเยซูพระบุตรของพระเจ้าก็ล้างความบาปทุกอย่างของเราจนหมดสิ้น

8 ถ้าเราบอกว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และไม่รู้จักความจริง⁹ แต่ถ้าเรายอมรับสภาพความบาปของเรา พระเจ้าผู้รักษาคำสัญญาและทำในสิ่งที่ถูกต้องเสมอ จะยกโทษบาปให้กับเรา และจะล้างเราให้สะอาดจากความผิดทุกอย่างด้วย¹⁰ แต่ถ้าเราบอกว่าเราไม่ได้ทำบาป เราก็กำลังว่าพระเจ้าโกหก และคำพูดของพระองค์ก็ไม่ได้อยู่ในใจเราเลย

พระเยซูเป็นผู้ช่วยให้รอด

2 ลูกๆที่รัก ผมได้เขียนสิ่งเหล่านี้ถึงพวกคุณ เพื่อพวกคุณจะได้ไม่ทำบาป แต่ถ้าใครทำบาป เราก็มีพระเยซูคริสต์ผู้ซื้อสัตย์ที่แก้ตัวแทนเราต่อหน้าพระบิดา² พระองค์เป็นเครื่องบูชาที่จัดการกับบาปของเรา และไม่ใช่แต่ความบาปของเราเท่านั้น แต่รวมถึงบาปของคนทั้งโลกด้วย

3 ถ้าเรารักษาคำสั่งของพระองค์ เราก็จะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์จริงๆ⁴ คนที่พูดว่า "ฉันรู้จักพระเจ้า" แต่ไม่ได้ทำตามคำสั่งของพระองค์ ก็เป็นคนโกหก เขาไม่ได้รู้จักความจริง⁵ แต่คน

† ถ้อยคำ ในที่นี้หมายถึง พระคริสต์ †† พวกเรา สำนักกรีกบางฉบับ ใช้คำว่า "พวกคุณ"

ที่ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้า นั่น ความรักของพระเจ้าก็สำเร็จครบถ้วนในคนๆนั้นอย่างแท้จริง สิ่งนี้ทำให้เราแน่ใจว่าเราอยู่ในพระองค์⁶ คนที่บอกว่าตัวเองอยู่ในพระเจ้า ก็ต้องใช้ชีวิตเหมือนกับพระเยซูด้วย

คำสั่งให้เรารักคนอื่น

7 เพื่อนๆที่รัก ผมไม่ได้เขียนคำสั่งใหม่ให้กับคุณ แต่เป็นคำสั่งอันเก่าที่พวกคุณมีอยู่แล้วและเคยได้ยินมาแล้ว⁸ แต่จริงๆแล้ว สิ่งที่ผมกำลังเขียนถึงคุณนี้อาจจะเรียกได้ว่าเป็นคำสั่งใหม่ก็ได้ คุณดูได้จากชีวิตของพระคริสต์ หรือดูจากชีวิตของพวกคุณเอง แล้วจะรู้ว่าคำสั่งใหม่นี้เป็นความจริงเพราะความมืดกำลังผ่านพ้นไป และความสว่างอันแท้จริงกำลังส่องแสงอยู่แล้ว

9 คนที่พูดว่าเขาอยู่ในความสว่างแต่ยังเกลียดชังพี่น้องอยู่ ก็แสดงว่าเขาอยู่ในความมืด¹⁰ คนที่รักพี่น้องของเขาที่อยู่ในความสว่าง ชีวิตของเขาจะไม่มืดอะไรไม่ดีที่จะไปทำให้คนอื่นสะดุดทำบาป¹¹ แต่คนที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็ยังคงอยู่ในความมืด เขายังเดินอยู่ในความมืด และก็ไม่รู้ว่าตัวเองเดินไปที่ไหน เพราะความมืดทำให้ตาของเขาบอด

12 ลูกเล็กๆที่รัก ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะบาปที่พวกคุณได้ทำนั้น พระเจ้าได้ยกโทษแล้วผ่านทางพระคริสต์

13 คุณพ่อทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้รู้จักกับพระองค์ ผู้ซึ่งเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก คนหนุ่มๆทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้เอาชนะมารร้ายนั้น

14 ลูกเล็กๆทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้มารู้จักกับพระบิดา คุณพ่อทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณได้มารู้จักกับพระองค์ผู้ซึ่งได้เป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก คนหนุ่มๆทั้งหลาย ผมได้เขียนถึงพวกคุณ ก็เพราะพวกคุณมีกำลังมาก และพระคำของพระเจ้าอยู่ในพวกคุณทั้งหลาย และพวกคุณก็ได้เอาชนะมารร้ายนั้น

15 อยากรู้โลกหรือรักสิ่งของในโลกนี้อีกต่อไป ถ้าคนไหนรักโลกนี้ คนนั้นก็ไม่ได้รักพระบิดา¹⁶ เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้คือกิเลสตัณหาของสันดาน กิเลสตัณหาของตา และการโอ้อวดในสิ่งที่ทำหรือมี สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มาจากพระบิดา แต่มาจากโลกนี้¹⁷ โลกนี้กำลังผ่านพ้นไปแล้ว พร้อมๆกับกิเลสตัณหาของมัน แต่คนที่ทำตามความต้องการของพระเจ้าจะยังอยู่ตลอดไป

อย่าติดตามศัตรูของพระคริสต์

18 ลูกๆเอ๋ย วันสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว อย่างที่พวกคุณได้ยินแล้วว่าศัตรูของพระคริสต์กำลังจะมา เดียวนี้พวกศัตรูนั้นก็ได้มากันมากมายแล้ว ซึ่งทำให้เรารู้ว่าวันสุดท้ายใกล้มาถึงแล้ว¹⁹ ศัตรู

พวกนี้เป็นพวกที่ได้เดินออกไปจากพวกเรา แต่ความจริงแล้ว พวกเขาไม่ได้เป็นคนของพวกเราหรอก เพราะถ้าเป็นพวกเราจริงก็ต้องอยู่กับเราตลอดไป แต่พวกเขาได้ออกไปจากพวกเราแล้ว แสดงว่าไม่มีใครสักคน ในพวกเขาที่เป็นคนของพวกเรา

20 พระคริสต์ผู้บริสุทธิ์ได้เจิมพวกคุณด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทำให้พวกคุณทุกคนรู้ความจริง 21 ที่ผมเขียนจดหมายมาหาพวกคุณ ไม่ใช่เพราะพวกคุณไม่รู้ความจริงนี้ แต่เพราะพวกคุณรู้แล้ว และรู้ด้วยว่าไม่มีใครหลอกลวงออกมาจากความจริง

22 แล้วคนโกหกคือใคร คนโกหกก็คือคนที่พูดว่าพระเยซูไม่ใช่พระคริสต์ คนนี้แหละคือศัตรูของพระคริสต์และเป็นคนที่ปฏิเสธทั้งพระบิดาและพระบุตรด้วย 23 ทุกคนที่ปฏิเสธพระบุตรก็ไม่มีพระบิดา แต่คนที่ยอมรับพระบุตรอย่างเปิดเผยก็มีพระบิดาด้วย

24 ขอให้พวกคุณเก็บรักษาคำสั่งสอนที่คุณได้ยินมาตั้งแต่ต้น เพราะถ้าคุณเก็บรักษาคำสั่งสอนนี้ไว้ คำสั่งสอนนี้ก็จะเก็บรักษาคุณไว้ในพระบิดาและพระบุตรด้วย 25 นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าสัญญาว่าจะให้กับเรา คือชีวิตที่อยู่กับพระเจ้าตลอดไป

26 ทั้งหมดที่ผมเขียนมานี้ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการที่มีคนพยายามจะมาหลอกลวงพวกคุณ 27 พระคริสต์ได้เจิมพวกคุณด้วยพระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ยังคงอยู่กับพวกคุณ คุณก็เลยไม่ต้องให้ใครมาสอนอีก เพราะพระวิญญาณนั้นได้สอนให้คุณรู้เกี่ยวกับทุกสิ่ง พระวิญญาณนั้นเป็นความจริงและจะไม่หลอกลวง ดังนั้นพวกคุณควรจะต้องมั่นคงอยู่ในพระคริสต์เหมือนกับที่พระวิญญาณได้สอนคุณ

28 เดียวนี้ขอให้ลูกเล็กๆทั้งหลายตั้งมั่นคงอยู่ในพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อวันที่พระคริสต์มาปรากฏ เราจะได้มีความมั่นใจและไม่ต้องละอายเมื่อพระองค์กลับมา 29 เพราะพวกคุณรู้แล้วว่า พระเจ้าทำในสิ่งที่ถูกต้อง และทุกคนที่ทำสิ่งที่ถูกต้องก็ได้เป็นลูกของพระเจ้า

เราเป็นลูกของพระเจ้า

3 คูสิ ความรักที่พระบิดามีต่อพวกเรานั้น มันมากมายมหาศาลแค่ไหน ถึงขนาดได้เรียกเราว่าเป็นลูกของพระองค์ และเราก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ ซึ่งเป็นเหตุที่โลกไม่รู้จักเราเหมือนกัน 2 เพื่อนๆที่รัก ตอนนี้เราได้เป็นลูกของพระเจ้าแล้ว เราจึงไม่รู้ว่าจะไปข้างหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระคริสต์มาปรากฏ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะเราจะเห็นพระองค์ตามที่พระองค์เป็นจริงๆ 3 ทุกคนที่มีความหวังอย่างนี้ ก็จะทำตัวเองให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่พระคริสต์บริสุทธิ์

4 ทุกคนที่ทำบาปก็ฝ่าฝืนกฎของพระเจ้า เพราะความบาปก็คือการฝ่าฝืนกฎนั่นเอง 5 พวกคุณรู้แล้วว่า ที่พระคริสต์มาปรากฏก็เพื่อมารับเอาความบาปของทุกคนไปจนหมด และคุณก็รู้ว่าในพระคริสต์นั้นไม่มีความบาปเลย 6 ทุกคนที่ตั้งมั่นคงในพระคริสต์จะไม่ทำบาปอีกต่อไป ส่วนคนที่ยังทำบาปอยู่ ก็ไม่เคยเห็นพระองค์ และไม่รู้จักกับพระองค์ด้วย

7 ลูกๆที่รัก อย่าให้ใครมาหลอกลวงเอาได้ คนที่ทำในสิ่งที่พระเจ้าชอบใจก็เป็นคนที่พระเจ้ายอมรับ เหมือนกับที่พระเจ้ายอมรับพระคริสต์นั้น 8 คนที่ยังทำบาปอยู่ก็เป็นพวกของมาร เพราะมารได้ทำบาปมาตั้งแต่ต้น นี่เป็นเหตุที่พระบุตรของพระเจ้ามาปรากฏ เพื่อพระองค์จะได้ทำลายการงานของมารเสีย

9 ทุกคนที่เป็นลูกของพระเจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไปเพราะธรรมชาติของพระเจ้าได้เข้าไปอยู่ในคนๆนั้นแล้ว ด้วยเหตุนี้คนๆนั้นก็ไม่สามารถที่จะทำบาปได้อีกต่อไป เพราะเขาได้มาเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว 10 แบบนี้สิ ถึงจะรู้ว่าใครเป็นลูกของพระเจ้า หรือใครเป็นลูกของมาร คือทุกคนที่ไม่ได้ทำในสิ่งที่ถูกต้อง และไม่ได้รับรักพี่น้องของเขา ก็ไม่ใช่ลูกของพระเจ้า

เราต้องรักซึ่งกันและกัน

11 พวกคุณได้ยินได้ฟังคำสอนนี้มาตั้งแต่ต้นแล้วว่า ให้เรารักกันและกัน 12 อย่าให้เราเป็นเหมือนคอกินที่เป็นพวกของมารและได้ฆ่าน้องชายของเขา เขาฆ่าน้องทำไม ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว แต่ของน้องชายเขานั้นถูกต้อง

13 พี่น้องครับ ไม่ต้องแปลกใจหรอกถ้าโลกนี้เกลียดพวกคุณ 14 เรารู้ว่าเราได้ผ่านจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้องของเรา ส่วนคนที่ไม่รักคนอื่นก็ยังคงอยู่ในความตาย 15 ทุกคนที่เกลียดชังพี่น้องของเขาที่เป็นฆาตกร พวกคุณรู้ว่าคนที่เป็ฆาตกรนั้นจะไม่มีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า 16 แบบนี้สิเรารู้ถึงความรักเป็นอย่างไร คือพระคริสต์ได้ให้ชีวิตของพระองค์เพื่อเรา เราจึงควรให้ชีวิตของเรา เพื่อพี่น้องของเราด้วย 17 คนที่มีทรัพย์สมบัติมากมายในโลกนี้ เมื่อเห็นพี่น้องของเขาขัดสนและต้องการความช่วยเหลือ แต่ใจจิตใจดำไม่ช่วย ก็แสดงว่าความรักของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในคนๆนี้เลย 18 ลูกเล็กๆที่รัก อย่าให้เรารักกัน แต่คำพูดหรือรักแต่ปากเท่านั้น แต่ให้เรารักกันด้วยการกระทำ และด้วยความจริงใจ

19 แบบนี้สิเราถึงแน่ใจว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง ถึงแม้ว่าบางครั้งใจของเรอาจจะพองว่าเราผิด แต่เราก็ยังสามารถที่จะมีสันติสุขต่อหน้าพระเจ้าได้ เพราะพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่กว่าใจเรา และพระองค์รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

21 เพื่อนๆที่รัก ถ้าใจเราไม่ได้พองว่าเราทำผิด เราก็มีความมั่นใจที่จะเข้าพบพระเจ้า 22 และเราจะได้รับทุกสิ่งที่เราขอจากพระเจ้า เพราะเราได้ทำตามคำสอนของพระองค์และได้ทำสิ่งที่พระองค์พอใจ 23 คำสั่งสอนของพระองค์คือให้เราไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรของพระองค์ และให้เรารักกันและกันเหมือนกับที่พระองค์ได้ส่งเราไว้แล้ว 24 คนที่ทำตามคำสั่งสอนของพระเจ้ายิ่งอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้ายิ่งอยู่ในใจของเขาด้วย เรารู้ว่าพระเจ้าอยู่ในเราเพราะว่าพระเจ้าได้ให้พระวิญญาณไว้กับเรา

ยอห์นเตือนให้ระวังผู้สอนผิดๆ

4 เพื่อนๆที่รัก อย่าเชื่อวิญญาณทุกชนิดที่อ้างว่าพูดแทนพระเจ้า แต่ให้ทดสอบพวกวิญญาณเหล่านั้นเสมอว่า มาจากพระเจ้าจริงหรือไม่ เพราะมีคนมากมายที่อ้างว่าเป็นผู้พูดแทนพระเจ้าได้ออกไปหลอกลวงคนในโลกนี้แล้ว 2 พวกคุณสามารถรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้าได้ ถ้าวิญญาณดวงไหนยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ในโลกนี้ ก็แสดงว่าวิญญาณนั้นมาจากพระเจ้า 3 วิญญาณดวงไหนที่ไม่ยอมรับพระเยซูที่ไม่ได้มาจากพระเจ้าและวิญญาณนี้แหละเป็นศัตรูกับพระคริสต์ ที่คุณได้ยินว่าศัตรูของพระคริสต์กำลังจะมา เดียวนี้ก็ได้เข้ามาในโลกแล้ว

4 ลูกๆเอ๋ย พวกคุณเป็นของพระเจ้า จึงมีชัยชนะเหนือพวกศัตรูของพระคริสต์ เพราะพระเจ้าที่อยู่ในพวกคุณยิ่งใหญ่กว่ามารที่อยู่ในโลกนี้ 5 พวกคุณเหล่านั้นเป็นของโลกนี้ ดังนั้นสิ่งที่พวกเขาพูดก็มาจากโลกนี้ 6 แต่พวกเราเป็นของพระเจ้า คนที่รู้จักพระเจ้าจะฟังเรา แต่คนที่ไม่ได้เป็นของพระเจ้าจะไม่ฟังเรา แบบนี้สิเราถึงสามารถบอกได้ว่าวิญญาณไหนเอาความจริงมาให้และวิญญาณไหนที่โกหก

ความรักมาจากพระเจ้า

7 เพื่อนๆที่รัก ขอให้เรารักกันและกัน เพราะความรักนั้นมาจากพระเจ้า ทุกคนที่มีความรัก ก็ได้เกิดเป็นลูกของพระเจ้า และรู้จักพระองค์ 8 ส่วนคนที่ไม่มีความรัก ก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าเป็นความรัก 9 นี่คือนิยามที่พระเจ้าได้แสดงความรักให้กับเรา คือพระองค์ได้ส่งพระบุตรเพียงองค์เดียวมาอยู่ในโลก เพื่อเราจะจะมีชีวิตโดยผ่านทางพระบุตรของพระองค์นั้น 10 นี่แหละคือความ

รักแท้ ไม่ใช่ที่เราไปรักพระองค์ แต่พระองค์รักเราและส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นเครื่องบูชา เพื่อจัดการกับบาปของเราให้หมดไป

11 เพื่อนๆที่รัก ถ้าพระเจ้ารักเราขนาดนี้ เราก็ควรจะรักกันและกันด้วย 12 ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้า แต่ถ้าเรารักกันและกัน พระเจ้าก็อยู่ในเราและความรักของพระองค์ก็ได้สำเร็จในชีวิตของเราตามเป้าหมายของพระองค์

13 แบบนี้สิเราถึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์ และพระองค์อยู่ในเรา คือพระองค์ได้ยอมให้เรามีส่วนร่วมกับการวิญญานของพระองค์ 14 เราได้เห็นและเราได้เป็นพยานว่า พระบิดาได้ส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นผู้ช่วยให้โลกนี้รอดพ้นจากบาป 15 คนที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็อยู่ในคนๆนั้นและคนๆนั้นก็อยู่ในพระเจ้า 16 ดังนั้นเราจึงแน่ใจและไว้วางใจในความรักที่พระเจ้ามั่นใจต่อเรา พระเจ้าคือความรักและคนที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็อยู่ในคนๆนั้นด้วย 17 แบบนี้สิ ความรักของพระเจ้าถึงสำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์ ในพวกเรา เราจึงมีความมั่นใจในวันพิพากษา ที่เรามีความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยมก็เพราะชีวิตที่เรามีในโลกนี้ เป็นชีวิตที่เหมือนกับชีวิตของพระคริสต์ 18 ในความรักนั้นไม่มีความกลัวเพราะความรักที่สำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์นั้น ได้ไล่ความกลัวออกไปหมดแล้ว ความกลัวนั้นเกี่ยวกับการถูกลงโทษ และคนที่ยังกลัวการถูกลงโทษก็เพราะความรักนั้นยังไม่สำเร็จตามเป้าหมายของพระองค์ในคนๆนั้น

19 ที่พวกเรามีความรักก็เพราะว่าพระเจ้ารักเราก่อน 20 ถ้าคนไหนพูดว่า "ฉันรักพระเจ้า" แต่ยังไม่เกลียดชังพี่น้องของเขาเอง คนนั้นก็โกหก เพราะคนที่ไม่รักพี่น้องของเขาที่มองเห็นได้ ก็จะไม่สามารถรักพระเจ้าที่เขา มองไม่เห็น 21 เราได้รับคำสั่งนี้จากพระคริสต์คือคนที่รักพระเจ้าต้องรักพี่น้องของตนด้วย

ลูกๆของพระเจ้าชนะโลกนี้แล้ว

5 คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ก็ได้เกิดเป็นลูกของพระเจ้าแล้ว และคนที่รักพระเจ้าก็จะรักลูกๆของพระองค์ด้วย 2 แบบนี้สิเราถึงรู้ว่าเรารักลูกๆของพระเจ้าจริง คือเมื่อเรารักพระเจ้าและทำตามคำสั่งของพระองค์ 3 การที่จะรักพระเจ้าหมายความว่าเราจะทำตามคำสั่งต่างๆของพระองค์ และพวกคำสั่งของพระองค์ก็ไม่ยากหรอก 4 เพราะทุกคนที่เป็นลูกของพระเจ้ามั่นใจชนะเหนือโลก และความเชื่อของเราเองคือฤทธิ์อำนาจที่เอาชนะโลกแล้ว 5 ใครกันล่ะที่เอาชนะโลกนี้ได้ ก็คนที่เชื่อว่าพระเยซูเป็นพระบุตรของพระเจ้า

พระเจ้าบอกเราเรื่องของพระบุตร

6 พระเยซูคริสต์เป็นผู้ที่มาโดยน้ำ[†] และเลือด^{††} พระองค์ไม่ได้มาโดยน้ำเท่านั้น แต่มาโดยน้ำและเลือด พระวิญญานก็ได้ยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นความจริง เพราะพระวิญญานเป็นความจริง 7 มีอยู่สามสิ่งที่ยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นจริงคือ 8 พระวิญญาน น้ำ และเลือด ทั้งสามอย่างนี้ได้ยืนยันตรงกันหมด 9 ถ้าเรายอมรับพยานที่เป็นมนุษย์ว่าเชื่อถือได้ แล้วเมื่อพระเจ้ามาเป็นพยาน เราก็ควรจะเชื่อถือคำพยานของพระองค์มากกว่านั้นอีก เพราะพระเจ้าเองเป็นพยานให้กับพระบุตรของพระองค์ 10 คนที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า ก็ได้เชื่อความจริงที่พระเจ้าได้ยืนยันกับเรา คนที่ไม่เชื่อพระเจ้างี้หาว่าพระเจ้าโกหก เพราะเขาไม่เชื่อในคำยืนยันของพระเจ้าที่เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ 11 สิ่งที่พระเจ้าได้ยืนยันกับเราคือ พระองค์จะให้เราใช้ชีวิตกับพระองค์ตลอดไป และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์เท่านั้น 12 คนที่มีพระบุตรของพระเจ้าอยู่ด้วย ก็จะมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า แต่คนที่ไม่มีพระบุตรของพระองค์ ก็ไม่มีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้า

13 ผมได้เขียนเรื่องนี้ถึงพวกคุณที่ไว้วางใจในพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพวกคุณจะได้รู้ว่า คุณยังมีชีวิตตลอดไปกับพระเจ้าอยู่ 14 พวกเรามีความเชื่อมั่นในพระเจ้าว่า ถ้าเราขออะไรตามที่พระเจ้าต้องการ พระองค์ก็จะฟังเรา 15 ถ้าเราว่าว่าพระองค์ฟังเราไม่ว่าเราจะขออะไรก็ตาม เราจะได้รับตามที่เราขอ

16 คนที่เห็นพี่น้องของตัวเองทำบาป แต่เป็นบาปที่ไม่ได้นำไปถึงความตาย เขาควรจะขอต่อพระเจ้าสำหรับพี่น้องคนนั้น และพระเจ้าจะให้ชีวิตกับพี่น้องคนนั้น ผมกำลังพูดถึงคนที่ทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปถึงความตาย แต่บาปที่นำไปถึงความตายก็มีด้วย ผมไม่ได้บอกให้คุณขอสำหรับคนที่ทำบาปแบบนี้ 17 การกระทำผิดทุกอย่างเป็นความบาป แต่มีบาปบางอย่างที่ไม่นำไปถึงความตายด้วย

18 เรารู้ว่าคนที่เป็นลูกของพระเจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป พระบุตรของพระเจ้าก็ได้ดูแลให้เขาปลอดภัย และมารนั้นก็ไม่สามารถมาทำร้ายเขาได้ 19 เรารู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า ถึงแม้ว่าโลกนี้จะอยู่ในมือของมารก็ตาม 20 แต่เรารู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้มาแล้ว พระองค์ได้มาให้ความเข้าใจกับเรา เพื่อเราจะารู้จักพระเจ้าผู้เป็นความจริงแท้ เราได้อยู่ในพระองค์ผู้เป็นความจริงนั้นโดยผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ พระองค์ผู้นี้เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้และเป็นผู้ที่ทำให้คนมีชีวิตกับพระองค์ตลอดไป 21 ลูกๆเอ๋ย อยู่ให้ห่างจากรูปเคารพทั้งหลาย

† น้ำ อาจหมายถึง น้ำตอนที่พระเยซูเข้าพิธีจุ่มน้ำ †† เลือด อาจหมายถึง เลือดตอนที่พระเยซูตาย

2 ยอห์น

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก 1 ยอห์น

1 จากผู้นำอาวุโส[†] ถึงคุณผู้หญิง[‡] ที่พระเจ้าได้เลือกไว้และลูกๆของเธอ ผมรักพวกคุณทุกคนจริงๆและไม่ใช้ผมคนเดียวหรอก แต่ทุกคนที่รู้จักความจริงก็รักพวกคุณด้วย² ที่พวกเรารักคุณก็เพราะพวกเรามีความจริง อยู่ในใจ และความจริงนี้จะอยู่กับพวกเราตลอดไป³ ขอให้พระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระบิดาให้ความเมตตากรุณา และสันติสุขกับพวกเรา ในขณะที่พวกเราใช้ชีวิตตามความจริงและมีความรักต่อกันและกัน⁴ ผมดีใจมากที่รู้ว่าลูกๆของคุณบางคนเชื่อฟังความจริงเหมือนกับที่พระบิดาของพวกเราได้สั่งไว้⁵ แล้วตอนนี้ คุณผู้หญิงครับผมไม่ได้เขียนกฎใหม่ให้กับคุณ แต่เป็นกฎที่เราได้มีมาตั้งแต่แรกแล้ว คือขอให้รักกันและกัน⁶ จริงๆแล้วความรักหมายถึง การทำตามคำสั่งของพระเจ้า คำสั่งนี้คือให้รักกันและกันเสมอ เหมือนกับที่พวกเราเคยได้ยินมาแล้วตั้งแต่แรก

[†] ผู้นำอาวุโส ในที่นี้หมายถึง ยอห์น ศิษย์เอกของพระเยซู^{††} คุณผู้หญิง อาจจะหมายถึงผู้หญิงคนหนึ่งจริงๆหรืออาจจะหมายถึงหมู่ประชุมของพระเจ้า ถ้าหมายถึงหมู่ประชุม ลูกๆของเธอ ก็หมายถึงพี่น้องในหมู่ประชุมนั้น และลูกๆของน้องสาวคุณ (ในข้อ 13) คงหมายถึงพี่น้องในหมู่ประชุมอีกแห่งหนึ่ง[‡] ความจริง หรือข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า

⁷ มีพวกหลอกลวงมากมายที่ยาวออกไปในโลกนี้ คนพวกนี้ไม่ยอมรับว่าพระเยซูได้เข้ามาในโลกนี้เป็นมนุษย์จริงๆ คนแบบนี้เป็นทั้งคนหลอกลวงและเป็นศัตรูกับพระคริสต์⁸ ระวังตัวให้ดี อย่าให้สิ่งที่พวกเราได้ลงแรงไปแล้วนั้นต้องหลุดมือไป เพื่อคุณจะได้รับรางวัลนั้นอย่างเต็มที่

⁹ คนไหนที่วิ่งล่าหน้าไป และไม่ได้ยึดถือคำสั่งสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคริสต์อีกต่อไป คนนั้นก็ไม่มีพระเจ้าอยู่ด้วย ส่วนคนไหนที่ยึดถือคำสั่งสอนที่แท้จริง คนนั้นก็ยังมีทั้งพระบิดาและพระบุตรอยู่ด้วย¹⁰ ถ้ามีใครมาหาคุณแล้วไม่ได้เอาคำสอนที่แท้จริงเกี่ยวกับพระคริสต์มาด้วย ก็อย่าไปต้อนรับเขาเข้าบ้านหรือไปทักทายเขา¹¹ เพราะถ้าคนไหนต้อนรับเขา ก็เท่ากับว่าคนนั้นมีส่วนร่วมในสิ่งชั่วร้ายที่เขาทำด้วย

¹² ยังมีอีกหลายเรื่องที่ผมอยากจะพูด แต่ไม่อยากเขียนเป็นจดหมาย เพราะผมหวังว่าจะได้มาเยี่ยมคุณ จะได้พูดคุยกันจริงๆหน้า เพื่อเราจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่

¹³ ลูกๆของน้องสาวคุณที่พระเจ้าได้เลือกไว้ ก็ฝากความคิดถึงมาให้คุณด้วย

3 ยอห์น

คำนำ

คำนำของหนังสือเล่มนี้ อ่านได้จาก 1 ยอห์น

1 จากผู้นำอาวุโส[†]

ถึงกายอัสเพื่อนรัก เพื่อนที่ผมรักจริงๆ

2 เพื่อนรัก ผมขออธิษฐานให้คุณเจริญรุ่งเรืองในทุกอย่างและมีสุขภาพที่ดีเหมือนกับที่คุณกำลังเป็นอยู่³ ผมดีใจมากเมื่อมีพี่น้องบางคนมาบอกว่า คุณยังยึดมั่นอยู่ในความจริง^{††} และยังใช้ชีวิตตามความจริงนั้น⁴ ไม่มีอะไรทำให้ผมดีใจมากไปกว่านี้อีกแล้ว เมื่อได้ยินว่าลูกๆของผมใช้ชีวิตตามความจริง

5 เพื่อนรัก คุณแสดงให้เห็นถึงความซื่อสัตย์ของคุณ เมื่อคุณช่วยเหลือพี่น้อง ทั้งๆที่บางคนคุณไม่เคยรู้จักมาก่อน⁶ พวกเขาได้รายงานเรื่องความรักของคุณให้กับหมู่ประชุมที่นี่ฟัง จะเป็นการดีมากถ้าคุณจะช่วยสนับสนุนส่งพวกเขาเดินทางต่อไป ถ้าคุณทำอย่างนี้พระเจ้าก็จะพอใจ⁷ เพราะพวกเขาเดินทางไปเพื่อรับใช้พระคริสต์ และไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากคุณที่ไม่เชื่อพระเจ้า⁸ ดังนั้นพวกเราจึงควรจะช่วยเหลือคนเช่นนี้ เพื่อจะได้ร่วมมือกับพวกเขาในการเผยแพร่ความจริงด้วย

[†] ผู้นำอาวุโส ในที่นี้หมายถึง ยอห์น ศิษย์เอกของพระเยซู ^{††} ความจริง หรือข่าวดีเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า

⁹ ผมได้เขียนถึงหมู่ประชุม แต่ดูโอเตรเฟส คนที่ชอบทำตัวใหญ่โตส่งโน้มน้าวในหมู่ประชุมนั้นไม่ยอมฟังเรา¹⁰ รอให้ผมมาถึงก่อน แล้วผมจะชี้ให้เห็นว่าเขาได้ทำอะไรลงไปบ้าง รวมถึงเรื่องที่เขาไปโน้มน้าวให้ร้ายพวกเรา แค่นั้นยังไม่พอ ตัวเขาเองไม่ยอมต้อนรับพี่น้องพวกนั้นที่เดินทาง แล้วยังไปสั่งห้ามพี่น้องที่อยากต้อนรับคนพวกนี้อีกด้วย ถ้าใครไม่ทำตาม เขาก็จะไล่ออกจากหมู่ประชุม

¹¹ เพื่อนรักอย่าไปเลียนแบบสิ่งที่ชั่วร้าย แต่ให้เลียนแบบสิ่งที่ดี คนที่ทำดีนั้นก็เป็นของพระเจ้า ส่วนคนที่ทำชั่วนั้นก็ไม่เคยเห็นพระเจ้า

¹² ทุกคนพูดยกย่องเดเมตรีอัส พวกเราก็กยกย่องเขาด้วย แม้แต่ความจริงของพระเจ้าเองก็ยกย่องเขาเลย และคุณก็รู้ว่าที่เราพูดมาทั้งหมดนี้เป็นความจริง

¹³ ผมยังมีอีกหลายเรื่องที่จะบอกคุณ แต่ไม่อยากเขียนเป็นจดหมาย¹⁴ ผมหวังว่าจะได้เจอคุณในเร็วๆนี้ แล้วเราจะได้คุยกันซึ่งๆหน้า

¹⁵ ขอพระเจ้าให้สันติสุขกับคุณ เพื่อนๆที่นี่ฝากความคิดถึงมาให้ให้คุณ ช่วยฝากความคิดถึงให้กับเพื่อนๆแต่ละคนที่นั่นด้วย

ยูดา

คำนำ

จดหมายฉบับนี้ ยูดาเป็นคนเขียน เขาเป็นน้องชายของพระเยซู และเป็นน้องชายของยากอบ ยูดาเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อหนุนใจพี่น้องให้มีความเชื่อมากขึ้น และเขียนต่อต้านพวกที่ชอบสร้างปัญหาและพวกครูสอนเท็จ

1 จากยูดา ทาสของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องของยากอบ ถึงคนทั้งหลายที่พระเจ้าได้เรียกมาเป็นคนที่พระเจ้าพระบิดารัก และเป็นคนที่พระเยซูคริสต์คุ้มครองไว้
2 ขอพระเจ้าให้ความเมตตากรุณา สันติสุข และความรักกับคุณมากขึ้นอย่างเหลือเฟือ

พระเจ้าจะลงโทษคนที่ทำผิด

3 เพื่อนๆที่รัก ตอนแรกผมตั้งใจจะเขียนถึงพวกคุณเกี่ยวกับความรอดที่เรามีส่วนร่วม แต่ผมเห็นว่าจำเป็นจะต้องเขียนมากระตุ้นพวกคุณก่อน ให้ต่อสู้เพื่อหลักความเชื่อที่พระเจ้าได้มอบให้กับคนเหล่านั้นที่ถูกอุทิศไว้ให้เป็นของพระองค์ พระเจ้าได้มอบความเชื่อนี้เพียงครั้งเดียวซึ่งเพียงพอแล้วสำหรับตลอดไป

4 เพราะมีบางคนได้แอบเข้ามาในกลุ่มของพวกคุณ พวกนี้เป็นพวกที่พระเจ้าได้ตัดสินลงโทษไว้มานานมาแล้ว ตามที่ผู้พูดแทนพระเจ้าได้เขียนไว้ พวกคุณนอกศาสนาใช้ความเมตตากรุณาของพระองค์มาเป็นข้ออ้างที่จะทำผิดบาปทางเพศ และพวกนี้ได้ทิ้งพระเยซูคริสต์ผู้เป็นเจ้านายและองค์เจ้าชีวิตแต่เพียงผู้เดียวของเราด้วย

5 ผมอยากจะช่วยเตือนความจำของพวกคุณในเรื่องที่คุณรู้อยู่แล้ว จำได้ไหม องค์เจ้าชีวิต ได้ช่วยคนของพระองค์ออกจากประเทศอียิปต์ แต่ต่อมาพระองค์ได้ทำลายทุกคนในพวกนั้นที่ไม่ไว้ใจกับพระองค์⁶ คุณยังจำได้ไหม เรื่องของพวกทูตสวรรค์ที่ไม่พอใจกับตำแหน่งหน้าที่ที่พระองค์มอบให้ แต่กลับทิ้งที่อยู่ของตัวเองไป พระองค์ได้ล่อมพวกนี้ไว้ด้วยโซ่ที่ไม่มีวันขาด ขึงไว้ในที่มืดมืดเพื่อรอตัดสินโทษในวันที่ยิ่งใหญ่⁷ จำได้ไหม เรื่องของเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ และเมืองอื่นๆรอบๆสองเมืองนั้นที่เต็มไปด้วยพวกทำผิดบาปทางเพศ พวกวิปริตผิดเพศ พระองค์จึงลงโทษพวกเขาด้วยไฟที่ไม่มีวันดับ เพื่อเอาไว้เป็นตัวอย่างให้ดู

8 มันก็เหมือนกับคนพวกนี้ที่แอบเข้ามาในกลุ่มของคุณ พวกเขารู้ว่าเห็นนิมิตมากมาย จึงทำให้พวกเขาทำตัวสกปรกโสโครกเต็มไป ด้วยราคาต้นทุนที่ไม่ยอมรับอำนาจขององค์เจ้าชีวิต และคิดว่าทูตสวรรค์⁹ ซึ่งแม้แต่มีคาเอลที่เป็นหัวหน้าทูตสวรรค์ยังไม่กล้าดำวามาร ตอนที่ได้เถียงกันว่าใครจะได้ศพของโมเสสไป มีคาเอลแค่พูดว่า “ขอให้องค์เจ้าชีวิตจัดการกับเจ้า”¹⁰ แต่คนพวกนี้ได้คิดว่าในเรื่องที่ตัวเองก็ไม่เข้าใจ ส่วนเรื่องที่เขาเข้าใจตามสัญญาตัญญาอย่างสัตย์ที่ไม่มีความคิดนั้น ก็กลับเป็นสิ่งที่ทำลายพวกเขาเอง¹¹ พวกนี้ทำตัวน่าละอายที่สุด พวกเขาทำตัวเหมือนคานธีฆ่าหนึ่งของตัวเอง พวกนี้ได้ปล่อยตัวไปตามความผิดที่บาปอาม¹² ได้ทำเพราะอยากจะทำร้าย คนพวกนี้จะถูกทำลายไปเหมือนกับโคราห์¹³ ที่กับภูตต่อโมเสส

12 เมื่อพวกคุณมาพบปะสังสรรค์ต็มกั้นกันเพื่อแสดงความรักต่อกัน¹⁴ คนพวกนี้ก็มาร่วมด้วย พวกเขาเป็นเหมือนหินโสโครกอันตรายที่ทำให้เรือแตกได้ พวกเขาต็มกั้นกับคุณอย่างหน้าด้านๆ เป็นคนเลียงแคะที่เลี้ยงดูแต่ตัวเอง เป็นเหมือนเมฆที่ไม่มีน้ำหนักที่ถูกพัดไปตามลม เป็นเหมือนต้นไม้ที่ไม่ออกผลตามฤดูกาล และถูกถอนรากถอนโคนตายช้าสอง¹³ เป็นเหมือนคนสิ้นน้ำคั่งในทะเลที่ซัดเอาการกระทำที่น่าละอายของตัวเองขึ้นมาให้เห็น เป็นฟอง เป็นเหมือนดวงดาวที่หลุดจากวงโคจร พระเจ้าได้จงทำให้คนพวกนี้ในความมืดมืดที่ไม่มีวันจบสิ้น

14 อีโนอู เป็นคนรุ่นที่เจ็ดนับจากอาดัม เขาได้ทำนายเกี่ยวกับคนพวกนี้ว่า “ดูนั่นสิ องค์เจ้าชีวิตมาพร้อมกับทูตสวรรค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์นับพันนับหมื่นของพระองค์¹⁵ เพื่อมาตัดสินลงโทษทุกๆคนที่ไม่เกรงกลัวพระเจ้าสำหรับการกระทำที่ไม่เกรงกลัวพระองค์ และสำหรับคำพูดที่หยาบช้ำทั้งหมดของคนบาปที่ไม่เกรงกลัวพระองค์”

16 คนพวกนี้ขี้นับ ขอบจับผิด ชอบทำตามราคาตัดสินหาของตัวเอง ขี้อวด ขี้นับชอบพอเพื่อประโยชน์ของตัวเอง

การเตือนและสิ่งที่ต้องทำ

17 เพื่อนๆที่รัก ขอให้จำสิ่งที่พวกศิษย์เอกของพระเยซูคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเรา ได้เคยพูดไว้ว่า¹⁸ “ในยุคสุดท้าย จะมีคนเยาะเย้ยพระเจ้า พวกนี้จะทำตามกิเลสตัณหา ขี้ขลาดไม่เกรงกลัวพระองค์”¹⁹ พวกนี้แหละที่สร้างความแตกแยกขึ้นในหมู่พวกคุณ และพวกเขาก็ทำตามสัญญาตัญญา เพราะไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้าอยู่ด้วย

20 ส่วนพวกคุณ เพื่อนๆที่รัก ขอให้ก่อร่างกันขึ้นบนรากฐานของหลักความเชื่ออันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดที่คุณมี และให้อิฐฐานด้วยความช่วยเหลือจากพระวิญญาณบริสุทธิ์²¹ ให้คุณรักษาเนือรักษาตัวให้คงอยู่ในความรักของพระเจ้า ระหว่างที่คุณรอคอยพระเยซูคริสต์ องค์เจ้าชีวิตของเรา พระองค์จะเมตตากรุณาให้คุณมีชีวิตกับพระเจ้าตลอดไป²² ให้ความเมตตาต่อกับคนที่สงสัย²³ ให้ช่วยดึงคนอื่นให้หลุดพ้นออกมาจากไฟ ให้ความเมตตาต่อกับคนอื่น²⁴ แต่ระมัดระวังตัวให้ดี ให้เกลียดแค้นแต่เสื้อผ้าที่ประอะเปื้อนบาป

สรรเสริญพระเจ้า

24 พระเจ้าสามารถรักษาคุณไว้ไม่ให้ล้มลง พระองค์จะนำคุณไปยืนอยู่ต่อหน้าสง่าราศีของพระองค์ อย่างคนที่ไม่มิดำหนิ และเต็มไปด้วยความสุข²⁵ พระองค์คือพระเจ้าเพียงองค์เดียวเท่านั้น เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ขอให้พระเยซูคริสต์องค์เจ้าชีวิต

25:1-4 และ 31:16† โคราห์ เป็นคนที่นำการกบฏ ในการต่อต้านโมเสสกับอาโรน ซึ่งทั้งสองคนนี้เป็นผู้นำอิสราเอล อย่างมาจากหนังสือ ก็นดารวิถี 16:1-35 †† พบปะสังสรรค์ ... แสดงความรักต่อกัน คริสเตียนในสมัยเริ่มแรกได้มากินอาหารกัน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการพระเจ้า เขาเรียกมีอาหารนี้ว่า “อากาเป” ซึ่งหมายถึง “มือแห่งความรัก” เป็นการแสดงความรักและความหวังโย่ต่อกัน

† องค์เจ้าชีวิต สำเนาต้นฉบับที่เก่าบางฉบับเขียนว่า เยชู †† บาลาอาม เป็นผู้พูดแทนพระเจ้าในสมัยโบราณ เขาได้นำคนอิสราเอลหลงไปทำผิดบาปทางเพศกับชาวมีเดียนและกราบไหว้พระอื่นด้วย อย่างมาจากหนังสือ ก็นดารวิถี

ของเราทำให้คนให้เกียรติกับพระเจ้า และยกย่องสรรเสริญพระองค์ ขอให้พวกเขายอมรับว่า พระองค์มีฤทธิ์และสิทธิอำนาจตลอดทุกยุคทุกสมัย ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต อาเมน

วิวรณ์

คำนำ

หนังสือวิวรณ์แตกต่างจากหนังสือเล่มอื่นๆในพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งในด้านภาษาที่ใช้ และอารมณ์ของผู้เขียนซึ่งก็คือยอห์น ยอห์นเป็นศิษย์เอกคนหนึ่งในสิบสองคนของพระเยซู ยอห์นเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา เพื่อเล่าถึงนิมิตที่เขาเห็น ภาพและรูปต่างๆที่บรรยายส่วนใหญ่มักจะมาจากพระคัมภีร์เดิม ดังนั้นถ้าจะให้เห็นภาพชัดเจนที่สุด ก็ต้องเปรียบเทียบกับข้อความในพระคัมภีร์เดิม หนังสือเล่มนี้ทำให้คริสเตียนมั่นใจในชัยชนะที่พวกเขาจะมีเหนืออำนาจชั่วร้ายต่างๆ ซึ่งเป็นชัยชนะที่เขาได้มาโดยผ่านทางฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์ผู้เป็นทั้งแม่ทัพและผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

ยอห์นพูดเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้

1 นี่คือนิยามที่พระเจ้ามอบให้พระเยซูคริสต์นำมาเปิดเผยเพื่อพระองค์จะได้นำไปแสดงให้พวกทาสของพระองค์รู้ถึงสิ่งต่างๆที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็ววัน พระเยซูคริสต์ได้ส่งทูตสวรรค์ไปบอกเรื่องราวต่างๆกับยอห์นทาสของพระองค์ 2 ยอห์นได้เป็นพยานถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเห็น เขาได้รายงานถ้อยคำที่มาจากพระเจ้า และเหตุการณ์ที่พระเยซูเปิดเผยให้รู้ 3 คนที่ได้อ่านถ้อยคำที่มาจากพระเจ้านี้ให้หมู่ประชุมฟัง ถือว่าได้รับเกียรติจริงๆ คนทั้งหลายที่ได้ฟังและทำตามสิ่งที่ได้เขียนไว้ในวัน ก็ได้รับเกียรติเช่นกัน เรื่องที่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้จะเกิดขึ้นเร็ววัน

ยอห์นทักทายหมู่ประชุมทั้งเจ็ด

4 จากยอห์นถึงหมู่ประชุมทั้งเจ็ดที่ตั้งอยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ได้รับความเมตตาจากกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าผู้ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในอดีตและกำลังจะมาในอนาคต และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระองค์ 5 และจากพระเยซูผู้เป็นพยานที่ซื่อสัตย์ เป็นคนแรกที่ฟื้นขึ้นจากความตายและเป็นผู้มีอำนาจเหนืออภิปรัชญาทั้งหลายในโลกนี้ พระเยซูคริสต์รักเรา และได้ปลดปล่อยให้เราเป็นอิสระจากบาปของเราด้วยความเลือดของพระองค์ 6 พระองค์ทำให้เราเป็นพวกกษัตริย์และเป็นพวกนักบวชที่รับใช้พระเจ้าพระบิดาของพระองค์ ขอให้พระเยซูคริสต์ได้รับเกียรติและมีฤทธิ์อำนาจตลอดกาล อาเมน

7 ดูนั่นสิ พระเยซูกำลังมาพร้อมกับกลุ่มเมฆนั้น 8 ทุกคนจะเห็นพระองค์ แม้แต่คนที่แทงพระองค์ 9 ทุกเผ่าพันธุ์ในโลกจะโศกเศร้าเพราะพระองค์ และจะเป็นตามนออย่างแน่นอน อาเมน

8 พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตพูดว่า “เราคือจุดเริ่มต้นและจุดจบ 9 พระเจ้าผู้ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ในอดีต และกำลังจะมาในอนาคต พระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น”

ยอห์นเห็นพระคริสต์

9 ผมคือยอห์น พี่ชายของพวกคุณ ที่ร่วมทุกข์ ร่วมครอบครองเป็นกษัตริย์ และร่วมอดทนกับพวกคุณในพระเยซู ที่ผมเป็นนัก

† พระเยซู ... กลุ่มเมฆนั้น ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือดาเนียล 7:13 หนังสือมัทธิว 24:30 หนังสือ มาระโก 13:26 หนังสือลูกา 21:27 หนังสือ 1 เรสะโลนิกา 4:17 †† แทงพระองค์ เมื่อพระเยซูถูกฆ่า พระองค์ถูกแทงด้วยทอกที่สี่ข้าง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือยอห์น 19:34-37 หนังสือ เศคาริยาห์ 12:10 † จุดเริ่มต้นและจุดจบ แปลตรงๆคือ อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรกและตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย

โทษอยู่บนเกาะปัทมอส 10 ก็เพราะผมได้ประกาศถ้อยคำของพระเจ้า และเป็นพยานเกี่ยวกับพระเยซู 10 ในวันขององค์เจ้าชีวิต 11 พระวิญญาณได้ครอบงำผมไว้ และผมได้ยินเสียงดังเหมือนเสียงแตรมาจากข้างหลัง 11 เสียงนั้นพูดว่า “ให้เขียนทุกสิ่งทุกอย่างที่เจ้าได้เห็นลงไปหนังสือม้วน แล้วส่งไปให้หมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่งที่อยู่ในเมืองเอเฟซัส เมืองสมเออร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาที่รา เมืองซาร์ดีส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลดีเซีย”

12 เมื่อผมหันไปเพื่อดูว่าใครพูดกับผม ผมเห็นตะเกียงทองคำตั้งไว้เจ็ดอัน 13 ท่ามกลางตะเกียงทั้งเจ็ดนั้น ผมเห็นผู้หนึ่งซึ่งดูเหมือนกับคนสวมเสื้อคลุมยาวถึงเท้า และมีสายสะพายทองคำคาดรอบอก 14 ศีรษะและผมของพระองค์ขาวเหมือนกับขนแกะหรือหิมะ และตาของพระองค์เหมือนเปลวไฟ 15 เท้าของพระองค์เหมือนทองสัมฤทธิ์ที่ถูกหลอมในเตาไฟจนบริสุทธิ์และมีนงาววับ เสียงของพระองค์เหมือนกับเสียงนาคที่ดังสนั่นหวั่นไหว 16 ในมือขวาของพระองค์มีดาวอยู่เจ็ดดวง มีดาบสองคมออกมาจากปากพระองค์ 17 และใบหน้าของพระองค์เหมือนกับแสงอาทิตย์อันแรงกล้า

17 เมื่อผมเห็นพระองค์ ผมก็ล้มลงแทบเท้าของพระองค์เหมือนกับคนตาย พระองค์วางมือขวาแตะลงบนตัวผมแล้วพูดว่า “ไม่ต้องกลัว” เราคือจุดเริ่มต้นและจุดจบ 18 เราเป็นผู้ที่มีชีวิตอยู่ เราเคยตาย แต่ดูสิ ตอนนีเรามีชีวิตอยู่ตลอดไป เราถือกุญแจที่ให้เรา มีอำนาจที่จะเปิดหรือปิดที่อยู่ของคนตาย และสามารถนำพวกเขาให้มามีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง 19 ให้เขียนสิ่งที่เจ้าได้เห็น ให้เขียนถึงเหตุการณ์ที่เป็นอยู่และเหตุการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อไป 20 นี่คือการหมายอันลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงที่เจ้าเห็นในมือขวาของเรา รวมทั้งตะเกียงทองคำที่มีขาตั้งทั้งเจ็ดอัน ดาวทั้งเจ็ดดวงนั้น หมายถึงทูตสวรรค์ 21 ของหมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่ง และตะเกียงที่มีขาตั้งทั้งเจ็ดอันนั้น หมายถึงหมู่ประชุมทั้งเจ็ดแห่งนั่นเอง

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเอเฟซัส

2 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเอเฟซัสว่า “พระองค์ผู้ถือดาบทั้งเจ็ดดวงในมือขวา และเดินอยู่ท่ามกลางตะเกียงทองคำที่มีขาตั้งทั้งเจ็ดอันพูดว่า 2 ราวีการ

†† ปัทมอส คือเกาะเล็กๆในทะเลเอเจียน ใกล้ชายฝั่งของประเทศตุรกี ††† วันขององค์เจ้าชีวิต คือ วันแรกของสัปดาห์ ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ พระเยซูได้ฟื้นขึ้นจากความตายในวันนั้น วันนั้นได้กลายเป็นวันที่พวกคริสเตียนประชุมกันเป็นประจำ †††† ดาบสองคมออกมาจากปากพระองค์ หมายถึง คำพูดและคำตัดสินของพระคริสต์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ วิวรณ์ 2:12, 16; 19:15, 21 ††††† ทูตสวรรค์ ในภาษาเดิมเป็นคำว่า “ทูต” ซึ่งอาจจะหมายถึงทูตสวรรค์ประจำหมู่ประชุมหนึ่งๆ หรือผู้นำหมู่ประชุมหนึ่งๆ หรือทูตที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมต่างๆ

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองฟีลาเดลเฟีย

7 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองฟีลาเดลเฟียว่า “พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์และซื่อสัตย์ ซึ่งถือกุญแจของดาวิด คือผู้ที่เปิดประตูแล้วจะไม่มีใครปิดได้ และเป็นผู้ปิดประตูแล้วก็ไม่มีใครเปิดได้ พระองค์พูดว่า 8 เรารับรู้การกระทำของเจ้า ฟังให้ดี เราได้เปิดประตูให้กับเจ้า † ซึ่งไม่มีใครปิดได้ เรารู้ว่าเจ้าไม่ใช่ผู้มีอิทธิพล แต่เจ้าได้ทำตามคำสอนของเรา และไม่ยอมพูดว่าไม่รู้จักรเรา 9 ฟังไว้ให้ดี มีกลุ่มคนอยู่ที่นั่น ที่อ้างว่าพวกเขาเป็นคนยิว แต่เขาโกหก เขาเป็นพวกของซาตาน คอยดูนะ เราจะทำให้พวกเขามากมายพบเท้าของเจ้าและทำให้พวกนั้นรู้ว่าเรารักเจ้า 10 เจ้าได้รักษาคำสั่งที่บอกให้ออดทน ดังนั้นเราจะรักษาเจ้าให้พ้นจากช่วงเวลาของความทุกข์ยากที่จะทำให้คนชั่วในโลกนี้เดือดร้อน

11 เราจะมาในไม่ช้านี้ แต่ให้เจ้ายึดมั่นในความไว้วางใจที่มีต่อเรา เพื่อจะไม่มีใครชิงเอารางวัลแห่งชัยชนะไปจากเจ้า 12 เราจะตั้งให้คนนั้นที่ได้รับชัยชนะ เป็นเสาหลักในพระวิหารของพระเจ้าของเรา และเขาจะอยู่ที่นั่นตลอดไป เราจะเขียนชื่อของพระเจ้าลงบนตัวเขาและชื่อเมืองของพระเจ้า คือนครเยรูซาเล็มใหม่ †† ที่ลงมาจากพระเจ้าบนสวรรค์ นอกจากนี้เราจะเขียนชื่อใหม่ของเราไว้ที่ตัวของเขาด้วย 13 ใครมีหู ก็ให้ฟังถึงสิ่งที่พระวิญญาณบอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ข่าวที่ส่งไปถึงหมู่ประชุมเมืองเลาดีเซีย

14 ให้เขียนถึงทูตสวรรค์ของหมู่ประชุมในเมืองเลาดีเซียว่า “พระองค์ผู้ที่ได้ชื่อว่าอาเมน ผู้ที่ซื่อสัตย์ ผู้เป็นพยานที่แท้จริง พระเจ้าได้สร้างทุกสิ่งขึ้นมาผ่านทางผู้รับสั่งพูดว่า 15 เรารับรู้การกระทำของเจ้า เจ้าไม่รู้ร้อนรู่หนาว เราอยากให้เจ้ารู้ร้อนหรือรู่หนาวอย่างใดอย่างหนึ่งมากกว่า 16 แต่เจ้าเพียงแค่อุ่นๆ ไม่ร้อนและไม่หนาว ดังนั้นเราจะสำรอกเจ้าออกจากปากของเรา 17 เจ้าพูดว่า เจ้าร่ำรวยและมั่งคั่งไม่ขาดอะไรเลย แต่เจ้าไม่รู้ว่าจะตัวเจ้านั้นหน้าสมเพช น่าสงสาร ยากไร้ ตาบอด และเปลือยกายอยู่ 18 เราแนะนำให้เจ้าซื้อทองคำจากเรา ที่ได้หลอมด้วยไฟให้บริสุทธิ์แล้ว เจ้าจะได้ร่ำรวยจริงๆ ให้เจ้าซื้อเสื้อผ้านิสขาวไปใส่เพื่อจะได้ไม่ต้องอายเพราะเปลือยกายอยู่ แล้วให้ชื่อยามาใส่ตาของเจ้าเพื่อจะได้มองเห็น”

19 “เรารักใครเราก็จะตักเตือนและตีสอนคนนั้น ดังนั้นให้มิไฟและกลับตัวกลับใจ 20 ฟังไว้ให้ดี เรายินเคาะประตูอยู่ ถ้าใครได้ยินเสียงของเราแล้วเปิดประตู เราจะเข้าไปข้างใน และกินอาหารร่วมกับคนนั้น

21 เราจะให้สิทธิ์กับคนนั้นที่ได้รับชัยชนะ นั่งบนบัลลังก์กับเรา เหมือนกับที่เราได้รับชัยชนะและได้นั่งกับพระบิดาของเราบนบัลลังก์ของพระองค์ 22 ใครมีหู ก็ให้ฟังสิ่งที่พระวิญญาณได้บอกกับหมู่ประชุมต่างๆ”

ยอห์นเห็นสวรรค์

4 หลังจากนั้นผมเห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ตรงหน้า และผมได้ยินเสียงที่พูดกับผมครั้งแรก ที่ดังคล้ายกับเสียงแตรพูดว่า “ขึ้นมานบนนี้เถิด แล้วเราจะแสดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นต่อจากนี้ไป” 2 ท่านใดนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ครอบงำผมไว้ แล้วคุณเชื่อไหม สิ่งที่ผมเห็นตรงหน้านั้น คือบัล-

† เราได้เปิดประตูให้กับเจ้า ที่พระเยซูพูดอย่างนี้อาจเป็นเพราะลูกศิษย์ของพระองค์ในเมืองฟีลาเดลเฟีย โคนโล่ออกจากที่ประชุมของพวกยิวที่ต่อต้านพวกเขา แต่พระเยซูที่กำลังใจพวกเขาโดยบอกว่า พระองค์เองเป็นผู้ถือกุญแจของดาวิด ซึ่งหมายถึงว่า พระองค์เองเป็นผู้มีอำนาจตัดสินว่าใครจะมีสิทธิ์เป็นส่วนหนึ่งในประชาชนของพระเจ้า ถึงแม้ประตูที่ประชุมจะปิดใส่หน้าลูกศิษย์พวกนี้ แต่ประตูของพระองค์เปิดต้อนรับพวกเขาอยู่ตลอดเวลา †† นครเยรูซาเล็มใหม่เป็นเมืองฝ่ายจิตวิญญาณที่พระเจ้าได้สร้างขึ้นมาเพื่อประชาชนของพระองค์

ลังก์ซึ่งตั้งอยู่ในสวรรค์และมีผู้หนึ่งนั่งอยู่บนนั้นด้วย 3 ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้นมิรูปร่างที่ส่องประกายเหมือนแก้วเจียรไนที่มีค่า ทั้งสีเขียวและสีแดง และรอบบัลลังก์นั้นมิรูปร่างที่ส่องประกายเหมือนแก้วมรกตล้อมอยู่ 4 นอกจากนี้ยังมีบัลลังก์อีกยี่สิบบัลลังก์ล้อมรอบบัลลังก์นั้น และมีผู้อาวุโสยี่สิบสองคน † นั่งอยู่บนแต่ละบัลลังก์ พวกเขาแต่งชุดสีขาวและสวมมงกุฎทองคำ 5 มีฟ้าแลบและฟ้าร้องดังออกมาจากบัลลังก์ และมีเสียงเพลงเจ็ดอันลูกชาติช่วงอยู่นานบัลลังก์ ซึ่งคือพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า 6 ตรงหน้าบัลลังก์นั้น มองดูแล้วเหมือนทะเลแก้วที่ใสดั่งแก้วเจียรไน

ส่วนตรงกลางบริเวณรอบบัลลังก์ มีสิ่งมีชีวิตสี่ตน ซึ่งมีดวงตาอยู่รอบตัวเต็มไปหมด ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง 7 สิ่งมีชีวิตตนแรกเหมือนสิงโต ตนที่สองเหมือนวัวตัวผู้ ตนที่สามมีหน้าตาเหมือนมนุษย์ และตนที่สี่เหมือนนกอินทรีที่กำลังโฉบบิน †† สิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตนนี้ แต่ละตนมีปีกหกปีกและมีดวงตาอยู่รอบตัวและได้ปีกด้วย ตลอดทั้งวันทั้งคืน พวกเขาไม่เคยหยุดพูดว่า “ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ ศักดิ์สิทธิ์ คือพระเจ้าองค์เจ้าชีวิตผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น

เป็นผู้ที่อยู่ในปัจจุบัน ในอดีต และกำลังจะมาในอนาคต” 9 เมื่อสิ่งมีชีวิตทั้งสี่กล่าวคำสรรเสริญถวายพระเกียรติ และขอบคุณพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ ผู้ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป 10 ผู้อาวุโสที่ยี่สิบสองคน ก็ก้มลงกราบนมัสการพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไป พวกเขาถอดมงกุฎของตัวเองวางลงตรงหน้าบัลลังก์ของพระองค์ แล้วพูดว่า

11 “พระเจ้าองค์เจ้าชีวิตของพวกเราทั้งหลาย พระองค์สมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ ได้รับเกียรติและฤทธิ์อำนาจ เพราะพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูกสร้างขึ้น และมีขึ้นมาตามใจพระองค์”

หนังสือม้วนกับลูกแกะ

5 แล้วผมก็เห็นหนังสือม้วนม้วนหนึ่งในมือขวาของพระองค์ ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ หนังสือม้วนนั้นมีคำเขียนไว้ทั้งสองด้าน ทั้งด้านหน้าและด้านหลังมีตราประทับทั้งเจ็ดปิดผนึกอยู่ 2 จากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ใครเหมาะสมที่จะแกะตราและเปิดหนังสือม้วนนี้ ออก” 3 แต่ก็ไม่มีใครในสวรรค์ บนโลกหรือใต้แผ่นดินโลก ที่เหมาะสมจะเปิดหนังสือม้วนนี้ออกมาอ่าน 4 ผมร้องไห้แล้วร้องไห้อีก เพราะยังไม่มีใครเหมาะสมที่จะเปิดหนังสือม้วนนี้ออกมาอ่านได้ 5 แต่มีผู้อาวุโส † องค์หนึ่งพูดกับผมว่า “อย่าร้องไห้เลย ดูหนังสือสิงโตจากเผ่าของยูดาห์ †† ผู้เป็นสายเลือดอันยิ่งใหญ่ของดาวิด †† ได้รับชัยชนะ และสามารถแกะตราประทับทั้งเจ็ดดวงและเปิดหนังสือม้วนนี้ออกได้”

6 แล้วผมก็เห็นลูกแกะ † ตัวหนึ่งยืนอยู่ตรงกลางใกล้กับบัลลังก์ และมีสิ่งมีชีวิตทั้งสี่และพวกผู้อาวุโสล้อมรอบมันอยู่ ดูเหมือนว่าลูกแกะตัวนั้นเคยถูกฆ่ามาแล้ว มันมีเจ็ดเขา และเจ็ดตา ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้าที่พระองค์ส่งออกไปทั่วโลก 7 แล้วลูกแกะตัวนั้นก็เดินเข้ามารับหนังสือม้วนนั้นจาก

† ผู้อาวุโสยี่สิบสองคน ดูเหมือนกับเป็นพวกทูตสวรรค์รุ่นอาวุโส ที่เป็นผู้นำในการประชุมบนสวรรค์ †† สิ่งมีชีวิต ... โฉบบิน ให้เปรียบเทียบกับสิ่งมีชีวิตที่อธิบายอยู่ในหนังสือ เอสเคียล 1:4-14 †† ผู้อาวุโส เป็นผู้อาวุโสองค์หนึ่ง ในยี่สิบสองคน คงเป็นพวกทูตสวรรค์รุ่นอาวุโส ที่เป็นผู้นำในการประชุมบนสวรรค์ ††† สิงโตจากเผ่าของยูดาห์ หมายถึง “พระเยซู” เป็นเรื่องเปรียบเทียบถึงกษัตริย์ที่ชาวยิวคาดหวังว่าจะมาจากเผ่ายูดาห์ซึ่งเป็นเผ่าของกษัตริย์ เรื่องนี้มาจากหนังสือปฐมกาล 49:9-10 ††† ผู้เป็นสายเลือด ... ดาวิด ภาษากรีกใช้คำว่า “เป็นรากของดาวิด” ซึ่งหมายถึง “พระเยซู” ผู้ที่สืบเชื้อสายจากกษัตริย์ดาวิด ซึ่งเป็นไปตามคำสัญญาในหนังสืออิสยาห์ 11:1-10 ที่เขียนไว้ว่าจะมีกษัตริย์จากตระกูลนี้ นำสันติภาพและความยุติธรรมมาสู่ประชาชนทั้งหลาย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ 22:16 § ลูกแกะ ในที่นี้หมายถึงพระเยซู ผู้ถูกฆ่าเพื่อไถ่มนุษย์ออกจากบาปเหมือนกับลูกแกะที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องเซ่นไหว้เพื่อไถ่คนในสมัยพระคัมภีร์เดิมจากบาป

มือขวาของพระเจ้า ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์⁸ เมื่อลูกแกะตัวนั้นรับหนังสือม้วนนั้น สิ่งมีชีวิตทั้งสี่กับพวกผู้อาวโสทั้งยี่สิบสี่องค์ ก็ก้มกราบลงต่อหน้าลูกแกะตัวนั้น ทุกคนถือพิณ และขับท่วงคำที่เต็มไปด้วยเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของคนของพระเจ้า⁹ พวกเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงบทใหม่ให้กับลูกแกะตัวนั้นว่า

“พระองค์เป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะได้รับหนังสือม้วนนี้และแกะตราออก

เพราะพระองค์เคยถูกฆ่าและด้วยเลือดของพระองค์เองนั้น พระองค์ได้ซื้อคนให้พระเจ้า จากทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกเชื้อชาติ และทุกชนชาติ

¹⁰ พระองค์ทำให้พวกเขาเป็นพวกกษัตริย์และเป็นพวกนักบวชของพระเจ้าของเรา

และพวกเขาครอบครองโลกนี้”

¹¹ แล้วผมก็มองเห็นและได้ยินเสียงของทูตสวรรค์จำนวนเป็นล้านๆที่อยู่ล้อมรอบบัลลังก์ สิ่งมีชีวิตทั้งสี่และผู้อาวโสทั้งหลาย

¹² พูดด้วยเสียงอันดังว่า

“ลูกแกะที่ถูกฆ่า คือผู้ที่เหมาะสมจะได้รับฤทธิอำนาจ ความมั่งคั่ง สถิตบัญญัติ พละกำลัง เกียรติยศ ความรุ่งโรจน์ และคำสรรเสริญ”

¹³ จากนั้นผมก็ได้ยินเสียงพวกสิ่งมีชีวิตทั้งปวงในสวรรค์ บนโลก ได้แผ่นดินโลก และในทะเล ไซ้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในจักรวาลนี้ พูดว่า

“ขอคำสรรเสริญ เกียรติยศ ความรุ่งโรจน์ และฤทธิอำนาจจงมีแด่พระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และแด่ลูกแกะตลอดกาล”

¹⁴ จากนั้นสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ ก็พูดว่า “อาเมน” แล้วผู้อาวโสทั้งยี่สิบสี่องค์ก็ก้มลงกราบนมัสการ

ฉีกหกอันแรก

6 ผมเห็นลูกแกะเปิดฉีกหกอันแรกออกมาจากทั้งหมดเจ็ดอัน ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวแรกพูดเสียงดังอย่างกับฟ้าร้องว่า “ออกมาเถิด”² ผมเห็นม้าขาวตัวหนึ่งอยู่ตรงหน้า ผู้ที่ขี่ม้าตัวนั้นถือคันธนู และได้รับมงกุฎแห่งชัยชนะจากพระเจ้า แล้วเขาก็ขี่ม้าออกไปอย่างผู้มีชัยเพื่อจะไปรับชัยชนะ

³ เมื่อลูกแกะเปิดฉีกที่สองออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สองพูดว่า “ออกมาเถิด”⁴ จากนั้นม้าอีกตัวหนึ่งสีแดงเพลิงก็ออกมา ผู้ที่ขี่อยู่บนหลังม้าได้รับอำนาจที่จะเอาสันติภาพไปจากโลก และทำให้คนฆ่ากันเอง ผู้ขี่ม้าได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง

⁵ เมื่อลูกแกะเปิดฉีกที่สามออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สามพูดว่า “ออกมาเถิด” ผมเห็นม้าสีดำ และผู้ที่ขี่มันถือตราซึ่งไว้ในมือ⁶ ผมได้ยินเสียงซึ่งฟังดูคล้ายกับว่ามาจากท่ามกลางสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ว่า “ข้าวสาธิตหนึ่งลิตรมีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน † ข้าวบาร์เล่ย์สามลิตรมีค่าเท่ากับค่าแรงหนึ่งวัน แต่อย่าทำให้น้ำมันและเหล้าองุ่นเสียหุ่ย”

⁷ เมื่อลูกแกะเปิดฉีกที่สี่ออก ผมได้ยินเสียงของสิ่งมีชีวิตตัวที่สี่พูดว่า “ออกมาเถิด”⁸ แล้วผมก็เห็นม้าสี่ขีดตัวหนึ่งอยู่ต่อหน้าผม ผู้ที่ขี่มันมีชื่อว่า “ความตาย” และแดนคนตายก็ตามหลังความตายมาติดๆ ทั้งสองได้รับอำนาจที่จะฆ่าหนึ่งในสี่ของมนุษยในโลกนี้ ด้วยคมดาบ ความอดอยาก โรคระบาด และพวกสัตว์ร้ายต่างๆที่อยู่บนโลก

⁹ เมื่อลูกแกะเปิดฉีกที่ห้าออก ผมเห็นวิญญาณหลายดวงได้แก่นบวช เป็นวิญญาณของผู้ที่ถูกฆ่า เพราะพวกเขาประกาศพระคำของพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์¹⁰ วิญญาณพวกนั้นตะโกนเสียงดังว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าที่ศักดิ์สิทธิ์และเที่ยงแท้ อิกนานใหม่กว่าพระองค์จะตัดสินและลงโทษคนชั่วบนโลกนี้ที่ได้อ่านพวกเขา”¹¹ แล้วพระองค์ก็มอบเสื้อคลุมสีขาวให้แก่เขาเหล่านั้น และบอกพวกเขาให้พักผ่อนและคอยต่อไปอีกประเดี๋ยวหนึ่ง จนกว่าพวกพี่น้องที่

† ค่าแรงหนึ่งวัน หรือ หนึ่งเหรียญเดนาเรียน

รับใช้พระคริสต์ด้วยกันกับเขา จะถูกฆ่าแบบเดียวกับพวกเขาจนครบจำนวน

¹² เมื่อลูกแกะเปิดฉีกที่หกออก ผมเห็นแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ดวงอาทิตย์ก็มืดมืดไปเหมือนผ้ากระสอบขนสัตว์สีดำ ดวงจันทร์กลายเป็นสีแดงเหมือนเลือด¹³ ดวงดาวบนท้องฟ้าตกลงมาบนพื้นโลก เหมือนกับผลมะเดื่อที่ยังไม่สุกถูกพายุดรizzle ลมมาจากใต้¹⁴ ท้องฟ้าม้วนขึ้นเหมือนกับหนังสือม้วน ภูเขาและเกาะทั้งหลายก็เคลื่อนไปจากที่ของพวกมัน

¹⁵ จากนั้นพวกกษัตริย์ของโลกนี้ พวกผู้ยิ่งใหญ่ พวกแม่ทัพ พวกคนร่ำรวย พวกที่มีอำนาจและทุกๆคน ทง โทและทาส ก็พากันไปหลบซ่อนอยู่ตามถ้ำ และในซอกหินผาต่างๆ¹⁶ พวกเขาร้องขอกับภรรยาและกอนหินว่า “ขอให้ตกลงมาใส่เราและซ่อนพวกเราเอาไว้ เพื่อว่าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์จะได้มองไม่เห็นพวกเรา และลูกแกะตัวนั้นจะไม่สามารถลงโทษเราได้”¹⁷ เพราะว่าวันแห่งความโกรธแค้นอันน่ากลัวได้มาถึงแล้ว และไม่มีใครที่จะรอดชีวิตจากการลงโทษของทั้งสองพระองค์นั้นได้”

ชาวอิสราเอลหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

7 หลังจากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่สี่มุมโลก และห้ามลมทั้งสี่ทิศไว้ไม่ให้พัดบนแผ่นดินโลก บนทะเล หรือต้นไม้² แล้วผมเห็นทูตอีกองค์หนึ่งมาจากทางทิศตะวันออก ท่านถือตราประทับของพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ ท่านตะโกนด้วยเสียงอันดัง เรียกทูตทั้งสี่องค์ ที่ได้รับอำนาจจากพระเจ้าให้ทำร้ายแผ่นดินโลกและทะเลว่า³ “อย่าได้ทำร้ายแผ่นดินโลกหรือทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าพวกเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผาก † ของผู้รับใช้ของพระเจ้าเสียก่อน”⁴ จากนั้นผมก็ได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา พวกเขามาจากทุกเผ่าของอิสราเอลรวมทั้งหมดหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

- ⁵ จากเผ่ายูดาห์: 12,000 คน
- จากเผ่ารูเบน: 12,000 คน
- จากเผ่ากาด: 12,000 คน
- ⁶ จากเผ่าอาเซอร์: 12,000 คน
- จากเผ่านัฟทาลี: 12,000 คน
- จากเผ่ามันสเสห์: 12,000 คน
- ⁷ จากเผ่าสิเมโอน: 12,000 คน
- จากเผ่าเลวี: 12,000 คน
- จากเผ่าอิสสาการ์: 12,000 คน
- ⁸ จากเผ่าเศบูลุน: 12,000 คน
- จากเผ่าโยเซฟ: 12,000 คน
- จากเผ่าเบนยามิน: 12,000 คน

ผู้คนจากทุกประชาชาติ

⁹ หลังจากนั้นผมเห็นคนจำนวนมากมานับไม่ถ้วนที่มาจากทุกชนชาติ ทุกเผ่า ทุกเชื้อชาติ และทุกภาษา ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ และต่อหน้าลูกแกะ พวกเขาสวมเสื้อคลุมสีขาวและในมือถือกิ่งปาล์ม¹⁰ พวกเขาตะโกนเสียงดังว่า “ชัยชนะเป็นของพระเจ้าผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และเป็นของลูกแกะ”¹¹ ทูตสวรรค์ทั้งหมดที่ยืนล้อมรอบบัลลังก์ และล้อมรอบพวกผู้อาวโสและสิ่งมีชีวิตทั้งสี่นั้น ได้ก้มหน้าลงกราบอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ และนมัสการพระเจ้า¹² พวกเขาพูดว่า “อาเมน คำสรรเสริญ ความรุ่งโรจน์ สถิตบัญญัติ คำขอบคุณ เกียรติยศ ฤทธิอำนาจและพละกำลัง จงเป็นของพระเจ้าของเราตลอดไป อาเมน”

¹³ จากนั้นผู้อาวโสองค์หนึ่งได้ถามผมว่า “พวกที่สวมเสื้อคลุมสีขาวนี้เป็นใครกัน พวกเขามาจากที่ไหนกัน”

†† ประทับตราไว้ที่หน้าผาก หมายถึงพระเจ้าจะปกป้องคนที่ได้รับการประทับตรา ในช่วงเวลาที่จะลงโทษสังคมที่ชั่วร้าย ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือเอเสเคียล 9:4

14 ผมตอบว่า “ท่านครับ ท่านย่อมรู้ว่าพวกเขาเป็นใคร” ผู้อาวุโสจึงบอกว่า “คนพวกนี้คือคนที่มาจากความทุกข์ยากลำบากครั้งยิ่งใหญ่ พวกเขาซึกเลือดกลม ของเขาด้วยเลือดของลูกแกะจนมันขาวสะอาด” 15 พวกเขาถึงได้มาอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า และรับใช้พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืนในพระวิหารของพระองค์ และพระองค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์จะอยู่คุ้มครองดูแลพวกเขา 16 พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหายอีก ความร้อนจากแสงแดดจะไม่แผดเผาพวกเขาเลย 17 ลูกแกะซึ่งอยู่ตรงกลางใกล้กับบัลลังก์จะดูแลเอาใจใส่พวกเขาเหมือนกับผู้เลี้ยงแกะ และจะนำพวกเขาไปยังน้ำพุที่ให้อาหาร และพระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของพวกเขา”

ผืนกั้นที่เจ็ด

8 เมื่อลูกแกะเปิดผืนกั้นที่เจ็ดออกมา สวรรค์ก็เงิบไปเป็นเวลาราวครึ่งชั่วโมง 2 ผมเห็นทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นยืนอยู่ต่อหน้าพระเจ้า และพวกเขาได้รับตราเจ็ดอัน 3 ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำเข้ามายืนอยู่ที่แท่นบูชา ท่านได้รับเครื่องหอมจำนวนมาก สำหรับเอามาเผาถวายบนแท่นบูชาทองคำที่อยู่หน้าบัลลังก์ ร่วมกับคำอธิษฐานของคนของพระเจ้า 4 ควันจากเครื่องหอมในมือทูตสวรรค์องค์นั้น คำอธิษฐานของคนของพระเจ้าได้ลอยขึ้นไปหาพระเจ้า 5 จากนั้นทูตสวรรค์เอาไฟจากแท่นบูชามาใส่ลงในกระถาง แล้วโยนกระถางนั้นลงไปในแผ่นดินโลก ทำให้เกิดฟ้าแลบ ฟ้าร้อง และเสียงต่าง ๆ รวมทั้งแผ่นดินไหว

ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดเป่าแตร

6 จากนั้นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ ต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่าแตรทั้งเจ็ดอันของตนเอง 7 เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ก็มีลูกเห็บและไฟผสมกับเลือด ถูกโยนลงมาบนแผ่นดินโลก ทำให้หนึ่งในสามของโลก รวมทั้งหนึ่งในสามของต้นไม้ถูกไฟเผาไป และพืชผักสีเขียวทั้งหมดก็ถูกเผาจนหมดสิ้น 8 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น มีสิ่งหนึ่งที่คุณเหมือนภูเขขนาดใหญ่ที่กำลังลุกเป็นไฟถูกโยนลงไปในทะเล ทำให้หนึ่งในสามของทะเลกลายเป็นเลือด 9 หนึ่งในสามของสิ่งมีชีวิตในทะเลก็ตายไป และหนึ่งในสามของเรือก็ถูกทำลาย 10 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ดาวดวงใหญ่ดวงหนึ่งที่ถูกไหม้ขีดช่วงเหมือนกับคบเพลิง ก็ตกลงมาจากฟ้า ลงไปหนึ่งในสามส่วนของแม่น้ำทั้งหลายและแหล่งน้ำทั้งหลาย 11 ดาวดวงนั้นชื่อว่า บอระเพ็ด ทำให้หนึ่งในสามของน้ำมีรสขม ทำให้คนมากมายที่ดื่มมันตายไป

12 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ทำให้หนึ่งในสามของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆถูกทำลายจนมืดไป ทำให้หนึ่งในสามของกลางวันและกลางคืนไม่มีแสงสว่าง

13 ในขณะที่ผมมองดูอยู่นั้น ผมได้ยินเสียงนกอินทรีตัวหนึ่งที่เป็นอยู่กลางอากาศ ร้องเสียงดังว่า “น่าละอาย น่าละอาย น่าละอาย สำหรับคนชั่วที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเมื่อทูตสวรรค์สามองค์ที่เหลืออยู่ เป่าแตรขึ้นมา พวกเขา ก็จะหมดคักคืดศรีไป”

9 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ผมเห็นดาวดวงหนึ่งตกจากฟ้าลงบนแผ่นดินโลกและดาวดวงนี้ได้รับกุญแจสำหรับไขนรกอเวจี †2 เมื่อดาวดวงนั้นเปิดนรกอเวจี แล้วก็มีควันพุ่งออกมาเหมือนควันที่ออกมาจากเตาหลอมโลหะขนาดยักษ์ ควันนี้บดบังดวงอาทิตย์ และท้องฟ้าให้มืดมิดไป 3 มีฝูงตั๊กแตนบินออกมาจากควันนี้ลงมาบนแผ่นดินโลก พวกมันได้รับอำนาจจากพระเจ้าให้ต่อได้เหมือนแมงป่อง 4 แต่ไม่ได้รับอนุญาตให้ทำ-

† ซึกเลือดกลม หมายถึง พวกเขาได้รับการอภัยบาป เพราะพระเยซูได้ตายเพื่อไถ่พวกเขาจากบาป †† นรกอเวจี เป็นห้วงหรือหลุมที่ลึกไม่มีจุดสิ้นสุดเป็นที่ซึ่งวิญญาณชั่ว คำนีใช้ไบบทที่ 9:1, 2, 11; 11:7; 17:8; 20:1, 3

ลายหญ้า พิษสีเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายเฉพาะคนที่ไม่มีตราประทับของพระเจ้าอยู่บนหน้าผากเท่านั้น 5 พวกตั๊กแตนนี้ไม่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าคนพวกนี้ แต่ให้ทรมานคนพวกนี้ให้เจ็บปวดเหมือนแมงป่องต่อยเป็นเวลาห้าเดือน 6 ในช่วงเวลานั้นมนุษย์จะแสวงหาความตายแต่ก็หาไม่เจอ พวกเขาอยากตาย แต่ความตายจะหนีไปจากพวกเขา

7 พวกตั๊กแตนนี้ ดูเหมือนม้าที่พร้อมจะออกรบ บนหัวของมันสวมสิ่งที่เหมาะกับมงกุฎทองคำ หน้าของมันเหมือนกับหน้าของมนุษย์ 8 ผมของมันเหมือนกับผมของผู้หญิง ฟันของมันเหมือนฟันสิงโต 9 พวกมันมีหน้าอกเหมือนแผ่นเกราะเหล็ก เสียงปีกของมันเหมือนเสียงของรถรบพร้อมม้าเป็นจำนวนมากที่เร่งรีบเข้าสู่สงคราม 10 หางของมันมีเหล็กนัยเหมือนกับหางแมงป่องอำนาจของมันที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือนนั้นอยู่ที่หางของมัน 11 พวกมันมีพวกทูตที่คอยดูแลรักษาเอาไว้เป็นกษัตริย์ของพวกมัน ทูตนี้มีชื่อในภาษาฮีบรูว่า อาบัตโดน † และมีชื่อในภาษากรีกว่า อปอลลิออน หรือผู้ทำลาย

12 เรื่องน่าอัศจรรย์อันแรกผ่านไปแล้ว ดูลึ ยังเหลือเรื่องน่าอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่อีกสองอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น

13 เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ผมได้ยินเสียงมาจากเชิงงอนทั้งสองตรงมุมของแท่นบูชาทองคำที่ตั้งอยู่ตรงหน้าพระเจ้า 14 เสียงนั้นพูดกับทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรว่า “ให้แก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส ††” 15 ดังนั้นทูตสวรรค์ที่หกได้ไปปล่อยทูตสวรรค์ทั้งสี่ ซึ่งพระเจ้าได้เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับชั่วโมงนี้ วันนี้ เดือนนี้ และปีนี้ เพื่อทูตสวรรค์ทั้งสี่องค์นี้จะได้ฆ่าหนึ่งในสามของผู้คนเสีย 16 ผมได้ยินว่า จำนวนของกองทัพทหารม้ามีอยู่สองร้อยล้านนาย

17 ในนิมิตของผม ลักษณะของม้าและคนขี่นั้นเป็นอย่างนี้คือ คนที่ขี่บนหลังม้ามีเกราะบังอกสีแดงเหมือนไฟ สีหน้าเงินเหมือนพลอยน้ำเงินเข้ม และสีเหลืองเหมือนกำมะถัน และหัวของม้าเหมือนกับหัวสิงโต ปากของมันมีไฟ ควัน และกำมะถันพุ่งออกมา 18 ภัยพิบัติทั้งสามอย่างนี้ คือ ไฟ ควัน และกำมะถันที่พุ่งออกมาจากปากของม้าพวกนั้นได้ฆ่าหนึ่งในสามของมนุษย์ 19 เพราะฤทธิ์ของม้าอยู่ที่ปากและหางของมัน หางของมันเหมือนงูที่มีหัวไว้ทำร้ายคน

20 มนุษย์ที่เหลืออยู่ ที่ไม่ได้ถูกฆ่าจากภัยพิบัติเหล่านี้ ยังคงไม่ได้หนีไปจากสิ่งต่างๆที่พวกเขาสร้างขึ้นมากับมือของตัวเอง พวกเขาไม่ได้เลิกกราบไหว้พวกภูตผีปีศาจ หรือรูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน หิน และไม้ซึ่งไม่สามารถมองเห็น หรือได้ยินหรือเดินได้ 21 พวกเขาไม่ได้กลับตัวกลับใจจากการฆ่าฟันกัน การใช้เวทมนตร์คาถา การทำบาปทางเพศ และการลักขโมย

ทูตสวรรค์และหนังสือม้วน

10 ผมได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆปกคลุมตัวและมีรุ่งอรุณรอบหัว ใบหน้าเหมือนดวงอาทิตย์ และมีขาเหมือนเสาไฟ 2 ในมือของท่านมีหนังสือม้วนเล็กๆที่คลี่เปิดอยู่ เท่าขาของท่านเหยียบอยู่บนทะเล ส่วนเท้าซ้ายเหยียบอยู่บนแผ่นดิน 3 ท่านร้องเสียงดังเหมือนสิงโตคำราม และเมื่อร้อง เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น 4 เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้น ผมเริ่มจะเขียน แต่ผมได้ยินเสียงจากสวรรค์ดังขึ้นเสียก่อนว่า “เก็บสิ่งที่ฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้พูดไว้เป็นความลับ อย่าได้เขียนลงไป”

5 จากนั้นทูตสวรรค์ที่ผมเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนแผ่นดินนั้น ได้ชูมือขวาของท่านขึ้นฟ้า 6 สาบานโดยอ้างถึงพระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ตลอดไป ผู้สร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และทุกสิ่ง

† อาบัตโดน เป็นสถานที่แห่งความตาย (ในพระคัมภีร์เดิม) †† แม่น้ำใหญ่ยูเฟรติส เป็นแม่น้ำทางทิศตะวันออกของอาณาจักรโรมัน กั้นพรมแดนระหว่างอาณาจักรโรมันกับ ประเทศพาร์เชีย ประเทศพาร์เชียมีทหารม้าที่แข็งแกร่งและดุดันมาก อ่านเพิ่มเติมได้จากบทที่ 16:12

ทุกอย่างที่อยู่ในพวกมันด้วย ทูตสวรรค์สาบานว่า “พระเจ้าจะไม่รอช้าอีกต่อไปแล้วที่จะทำตามแผนของพระองค์”⁷ ในเวลาที่ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดจะเป่าแตรนั้น พระเจ้าจะทำให้แผนการอันลึกลับของพระองค์สำเร็จตามที่พระองค์ได้ประกาศไว้กับพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ผู้รับใช้ของพระองค์

⁸ จากนั้นเสียงที่ผมได้ยินจากสวรรค์ก็บอกผมอีกครั้งหนึ่งว่า “ไปปรับม้วนหนังสือที่คลี่เปิดอยู่ในมือของทูตสวรรค์ที่ยืนอยู่ทงบนทะเลและบนแผ่นดินสิ”⁹ ผมจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและขอหนังสือม้วนเล็กนั้น ท่านบอกว่า “เอาไปกิน มันจะมีรสขมเมื่ออยู่ในท้อง แต่เมื่ออยู่ในปากมันจะมีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง”¹⁰ ผมจึงรับหนังสือม้วนจากมือทูตสวรรค์มากิน เมื่อมันอยู่ในปากผมก็มีรสหวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อตกถึงท้องก็กลับกลายเป็นขม¹¹ มีผู้หนึ่งบอกผมว่า “เจ้าจะต้องประกาศคำตัดสินของพระเจ้าต่อเชื้อชาติทั้งหลาย ชนชาติต่างๆ ภาษาต่างๆ และพวกกษัตริย์ทั้งหลาย”

พยานทั้งสอง

11 หลังจากนั้นผมได้รับไม้ยาวก้านหนึ่งไว้ใช้เป็นไม้วัด มีเสียงบอกกับผมว่า “ไปวัดขนาดวิหารของพระเจ้า แทนบูชา และนับจำนวนคนที่กำลังนมัสการอยู่ในวิหารนั้น² แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกของวิหาร เพราะได้ถูกยกให้กับคนนอกศาสนาแล้ว พวกเขาจะเหยียบย่ำไปทุกหนแห่งในเมืองบริสุทธิ์เป็นเวลาสี่สิบสองเดือน³ เราจะให้ฤทธิ์อำนาจกับพยานทั้งสองของเราที่จะประกาศถ้อยคำของพระเจ้าเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน และพวกเขาจะสวมใส่ผ้ากระสอบ”⁴ มีต้นมะกอกสองต้นและตะเกียงที่มีขาตั้งสองดวงตั้งอยู่ตรงหน้าองค์เจ้าชีวิตผู้ครอบครองโลกนี้ พวกมันเป็นสัญลักษณ์ของพยานทั้งสองนั้น⁵ ถ้ามีใครพยายามที่จะทำอันตรายพยานทั้งสองนี้ ก็จะมีไฟออกมาจากปากของพวกเขา ทำลายศัตรูนั้นเสีย ถ้ามีใครพยายามทำร้ายพวกเขาก็จะต้องตายแบบนั้น⁶ พยานทั้งสองนี้ มีฤทธิ์อำนาจที่จะปิดท้องฟ้าไม่ให้ฝนตก ในขณะที่พวกเขากำลังประกาศถ้อยคำของพระเจ้าอยู่ พวกเขามีฤทธิ์ทำให้แหล่งน้ำทั้งหมดกลายเป็นเลือด และมีฤทธิ์ที่จะทำให้เกิดภัยพิบัติต่างๆ บนโลกก็ครั้งก็ได้ตามที่พวกเขาต้องการ

⁷ เมื่อพวกเขาทำหน้าที่เป็นพยานเสร็จแล้ว จะมีสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากรอกเวจออกมาต่อสู้กับพวกเขา สัตว์ตัวนั้นจะชนะและฆ่าพวกเขาเสีย⁸ ศพของพวกเขาจะนอนอยู่บนถนนในเมืองอันยิ่งใหญ่ เป็นเมืองที่องค์เจ้าชีวิตของพวกเขาได้ถูกตรึงบนไม้กางเขนเหมือนกัน ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นเมืองโสโดมและเมืองอีเยิปต์⁹ คนจากทุกเชื้อชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษาและทุกชนชาติ จะมองดูศพของพวกเขาตลอดเวลาสามวันครึ่งและจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นไปฝัง¹⁰ พวกคนชั่วที่อยู่บนโลกนี้ต่างก็จะมีความสุขเพราะเขาทั้งสองตายแล้ว พวกเขาจะจัดงานเลี้ยงฉลองและให้ของขวัญแก่กันและกัน เพราะผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองคนนี้ได้ทำให้คนพวกนั้นที่อยู่บนโลกทนทุกข์ทรมาน

¹¹ แต่หลังจากผ่านไปสามวันครึ่ง พระเจ้าจะให้ลมหายใจให้ชีวิตกับเขาทั้งสอง และพวกเขาก็ลุกขึ้นยืน พวกคนที่เห็นเขาดังนั้นก็กล่าวมา¹² ผู้พูดแทนพระเจ้าทั้งสองได้ยินเสียงอันดังจากสวรรค์พูดกับพวกเขาว่า “ขึ้นมาที่นี่” พวกเขาจึงได้ขึ้นไปบนสวรรค์ในหมู่เมฆนั้น และพวกศัตรูของเขาก็เห็นพวกเขาขึ้นไป

¹³ ในขณะที่เดียวกันก็เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ทำให้หนึ่งในสิบส่วนของบ้านเมืองนั้นถูกทำลายลง มีคนตายเจ็ดพันคนจากแผ่นดินไหว ส่วนคนที่เหลืออยู่ตกใจกลัวมาก ต่างพากันสรรเสริญพระเจ้าแห่งสวรรค์

¹⁴ เรื่องน่าอัศจรรย์อันที่สองผ่านไปแล้ว แต่ระวังให้ดี เรื่องน่าอัศจรรย์อันที่สามกำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า

แตรที่เจ็ด

¹⁵ เมื่อเสียงแตรจากทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดดังขึ้น ก็มีเสียงในสวรรค์ดังขึ้นมากมายพูดว่า

“อาณาจักรของโลกนี้ได้กลายเป็นอาณาจักรขององค์เจ้าชีวิตของเราที่กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์แล้ว พระองค์จะครอบครองตลอดไป”

¹⁶ พวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสององค์ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ของตนตรงหน้าพระเจ้า ได้ก้มหน้ากราบลงนมัสการพระเจ้า¹⁷ และพูดว่า

“เราขอบคุณพระองค์ องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มิ่งฤทธิ์ทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้และในอดีต

เพราะพระองค์ได้ใช้อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และได้เริ่มครอบครองแล้ว

¹⁸ ชนชาติที่ไม่ได้เชื่อพระองค์ก็เกิดความโกรธแค้น แต่บัดนี้ถึงเวลาแล้ว ที่พระองค์จะแสดงความโกรธของพระ-

องค์ ถึงเวลาสำหรับพระองค์แล้ว ที่จะพิพากษาคคนที่ตายไปแล้ว และให้รางวัลกับพวกผู้รับใช้ของพระองค์ พวกผู้พูดแทนพระเจ้า

คนของพระองค์และคนพวกนั้นที่เคารพยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้ยิ่งใหญ่และผู้ต่ำต้อย

และถึงเวลาสำหรับพระองค์แล้ว ที่จะทำลายคนพวกนั้นที่ได้ทำลายแผ่นดินโลก”

¹⁹ จากนั้นวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก จนสามารถเห็นหีบที่บรรจุคำสั่งสัญญาของพระองค์ภายในวิหารนั้น และเกิดฟ้าแลบ เสียงต่างๆ เสียงฟ้าร้อง แผ่นดินไหว และพายุลูกเห็บอย่างหนัก

ผู้หญิงกับพยานาถ

12 หลังจากนั้นผมเห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์เกิดขึ้นบนสวรรค์ คือมีหญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นเสื้อผ้า มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนหัวของเธอมีมงกุฎที่ทำด้วยดาวสิบสองดวง² เธอตั้งท้องอยู่ เธอร้องด้วยความเจ็บปวดเพราะใกล้จะคลอดแล้ว³ ผมได้เห็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้นบนสวรรค์ โอ้โฮดูสิ มีพยานาคสี่แดงตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและสิบเขาโผล่ออกมา แต่ละหัวมีมงกุฎสวมอยู่⁴ ทางของมันวัดเอาหนึ่งในสามของดวงดาวบนท้องฟ้าตกลงมาบนโลก และมันก็ยืนอยู่ตรงหน้าหญิงที่กำลังจะคลอดลูกคนนั้น เพื่อจะกินลูกของนางทันทีที่คลอดออกมา⁵ หญิงคนนั้นได้คลอดลูกชาย ผู้ที่จะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก แต่พระเจ้าก็ได้คว้าลูกของเธอไปอยู่กับพระองค์บนบัลลังก์ของพระองค์⁶ เธอได้หนีเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง ไปยังที่ที่พระเจ้าได้เตรียมไว้สำหรับเธอ เพื่อเธอจะได้รับการดูแลเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยหกสิบวัน

⁷ ต่อมาได้เกิดสงครามขึ้นบนสวรรค์ มิคาเอล[†] กับทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพยานาคตัวนั้น แล้วพยานาคตัวนั้นกับพวกสมุนของมันก็ตอบโต้⁸ ฝ่ายพยานาคแพ้ ดังนั้นมันและพวกสมุนของมันจึงไม่สามารถอยู่บนสวรรค์ได้อีกต่อไป⁹ พยานาคซึ่งเป็นผู้ตักดาบรพพ์ ซึ่งเรียกกันว่า มารหรือซาตาน ผู้ที่ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก ก็ถูกโยนลงมาบนโลกพร้อมกับพวกสมุนของมัน

¹⁰ หลังจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า “เดี๋ยวนี้ชัยชนะและฤทธิ์อำนาจ และอาณาจักรของพระเจ้าของเรา และสิทธิอำนาจของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว ผู้ที่กล่าวโทษ^{††} ที่พี่น้องของเราต่อหน้าพระเจ้าทั้งวันทั้งคืน ได้ถูกโยนลงไปแล้ว¹¹ แต่พี่น้องของเราเอาชนะมันได้ เพราะเลือดของลูกแกะ

[†] มิคาเอล คือหัวหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า ^{††} ผู้ที่กล่าวโทษ หมายถึงซาตาน ซาตานชอบจับผิดและกล่าวหาคนของพระเจ้าต่อหน้าพระองค์ ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือ เตคาริยาห์ 3:1-4 และหนังสือ โยบ 1:6-13; 2:1-6

เพราะคำพยานของพวกเขาเอง และเพราะพวกเขาอมตายนับ
จำเป็น 12 เพราะอย่างนี้ ขอให้ทั้งสวรรค์และผู้ที่อยู่บนสวรรค์นั้น
จงรื่นเริงยินดีเถิด แต่พวกคุณที่อาศัยอยู่ในโลกและในทะเลจะ
หมดศรัทธาไป เพราะมารได้ลงมาหาพวกคุณด้วยความโกรธ
แค้นยิ่งนัก เนื่องจากรู้ว่าเวลาของมันเป็นน้อย”

13 เมื่อพยานาคเห็นว่ามันถูกทิ้งลงบนแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ไล่
ล่าตามหญิงที่คลอดลูกชายคนนั้น 14 แต่หญิงนั้นได้รับปีกของนก
อินทรีใหญ่สองปีก เพื่อเธอจะได้บินเข้าไปในที่เปล่าเปลี่ยวแห่ง
แล้ง ไปยังที่ที่ใดจัดเตรียมไว้สำหรับเธอ เพื่อเธอจะได้รับการดู-
แลตลอดเวลาสามปีครึ่ง และจะได้อยู่ห่างจากพยานาคนั้น 15
แล้วพยานาคได้พ่นน้ำออกจากปากของมันเหมือนกับแม่น้ำ เพื่อ
ที่จะพัดหญิงนั้นให้จมไป 16 แต่แผ่นดินโลกได้ช่วยหญิงนั้นไว้
ด้วยการแยกออกเป็นช่องแล้วกลืนน้ำที่พยานาคนั้นพ่นออกมา
17 ทำให้พยานาคโกรธแค้นหญิงนั้น ดังนั้นมันจึงไปทำสงคราม
กับลูกหลานที่เหลืออยู่ของเธอ พวกเขาคือคนที่เชื่อฟังกฎปฏิบัติ
ของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูเกี่ยวกับพระเจ้า
18 พยานาคนั้นได้ยืนอยู่ที่ชายทะเล

สัตว์ร้ายสองตัว

13 หลังจากนั้นผมเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมี
เจ็ดหัวและสิบเขา ทุกๆขาของมันมีมงกุฏสวมอยู่ และ
ทุกๆหัวของมันมีชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า เขียนอยู่ 2 สัตว์ร้ายที่ผม
เห็นนี้ มีลักษณะเหมือนเสือดาว เท้าของมันเหมือนกับตีนหมี
ปากเหมือนปากสิงโต พยานาคได้ให้ฤทธิ์อำนาจ บัลลังก์ และ
สิทธิอำนาจอันยิ่งใหญ่ของมันแก่สัตว์ร้ายนั้น 3 หัวหนึ่งของมันดู
เหมือนมีบาดแผลจนกระทั่งตาย แต่ได้รับการรักษาหายแล้ว 4
คนทั่วโลกต่างประหลาดใจและได้ติดตามสัตว์ร้ายนั้นไป และ
พวกเขาถูกรับไหว้บูชาพยานาค เพราะมันได้ให้อำนาจแก่สัตว์
ร้ายตัวนั้น พวกเขากราบไหว้บูชาสัตว์ร้าย และพูดว่า “ใครจะมี
ฤทธิ์อำนาจเหมือนกับสัตว์ตัวนี้ ใครจะสู้กับมันได้”

5 พระเจ้ายอมให้มันอื้อวอดเกี่ยวกับสิทธิอำนาจของมัน และ
เพราะเหตุนี้มันจึงดูหมิ่นพระเจ้า พระเจ้ายอมให้มันมีสิทธิอำนาจ
ที่จะทำอย่างนี้ได้สี่สิบสองเดือน 6 มันจึงเริ่มพูดดูหมิ่นพระเจ้า ดู-
หมิ่นชื่อของพระองค์ สถานที่ที่พระองค์อยู่ และพวกที่อยู่บน
สวรรค์ 7 สัตว์ตัวนี้ได้รับฤทธิ์อำนาจที่จะทำสงครามกับคนของ
พระเจ้า และชนะพวกเขาด้วย มันได้รับสิทธิอำนาจเหนือชนทุก
เผ่าพันธุ์ ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา และทุกชนชาติ 8 คนชั่วที่อยู่บน
แผ่นดินโลกจะถูกรับไหว้บูชามัน ตั้งแต่วันแรกที่สร้างโลกมาแล้ว
ชื่อของคนพวกนี้ไม่ได้จดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของลูกแกะที่ถูก
ฆ่าแทน

9 ใครมีหู ก็ให้ฟังเอาไว้
10 คนไหนถูกกำหนดให้เป็นเชลย
คนนั้นก็จะต้องเป็นเชลย
คนไหนถูกกำหนดให้ถูกฆ่าด้วยดาบ
คนนั้นก็จะต้องถูกฆ่าด้วยดาบ
นี่แสดงว่าคนของพระเจ้าจะต้องอดทนและซื่อสัตย์

11 แล้วผมก็เห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดินโลก มัน
มีสองเขาเหมือนลูกแกะแต่พูดเหมือนพยานาค 12 มันใช้สิทธิอำ-
นาจทั้งหมดของสัตว์ร้ายตัวแรก ในขณะที่มันอยู่กับสัตว์ร้ายตัว
แรกนั้น มันทำให้โลกกับพวกคนชั่วที่อยู่บนโลก กราบไหว้สัตว์
ร้ายตัวแรกที่มีบาดแผลจนกระทั่งตายที่ได้รับการรักษาหายแล้วนั้น
13 สัตว์ร้ายตัวที่สองนี้ได้ทำปาฏิหาริย์อันยิ่งใหญ่ จนถึงขั้นทำให้มี
ไฟตกจากสวรรค์ลงมาบนแผ่นดินโลกต่อหน้าต่อตาคนทั้งหลาย
14 มันหลอกลวงพวกคนชั่วที่อยู่บนโลก ด้วยปาฏิหาริย์ที่มันได้รับ
อนุญาตให้ทำต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น มันสั่งให้คนชั่วที่อยู่บน
โลกสร้างรูปปั้นให้กับสัตว์ร้ายตัวที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังไม่ตาย

† ชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า เช่นจักรพรรดิโรมันบางองค์ในศตวรรษที่ 1 เรียกตัว-
เองว่า องค์เจ้าชีวิตและพระเจ้า การเรียกตัวเองอย่างนี้ ถือว่าดูหมิ่นพระเจ้า

15 สัตว์ตัวที่สองนั้นได้รับฤทธิ์อำนาจที่จะให้ลมหายใจกับรูปปั้น
ของสัตว์ร้ายตัวแรกนั้น เพื่อให้รูปปั้นนั้นพูดได้และทำให้คนที่
ไม่กราบไหว้รูปปั้นนั้นถูกฆ่าตาย 16 สัตว์ตัวที่สองนี้บังคับทุกคน
ทั้งผู้ยิ่งใหญ่และผู้ต่ำต้อย ทั้งคนรวยและคนจน ทั้งไทและทาส
ให้ต้องทำเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือหน้าผาก 17 เพื่อไม่ให้ผู้ใด
ทำการซื้อขายได้ นอกจากจะมีเครื่องหมายที่เป็นชื่อของสัตว์ร้าย
หรือหมายเลขแทนชื่อของสัตว์ร้ายนั้นอยู่ 18 ใครที่ฉลาด ก็จะสามารถบอกได้ว่าความหมายของตัวเลขของสัตว์ร้ายนั้นหมายถึง
ความอะไร เพราะตัวเลขนั้นแทนชื่อของคนๆหนึ่ง ตัวเลขของ
เขาคือหกหรือหกสิบหก

ลูกแกะและคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนของพระองค์

14 หลังจากนั้นผมมองไปข้างหน้า เห็นลูกแกะยืนอยู่ที่ภูเขา
ศิโยน † พร้อมกับคนจำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน ที่มี
ชื่อของพระองค์และชื่อของพระบิดาของพระองค์เขียนอยู่บน
หน้าผาก 2 และผมได้ยินเสียงจากสวรรค์ เหมือนเสียงนำตก หรือ
เหมือนเสียงฟ้าร้อง เสียงที่ผมได้ยินนั้นเหมือนเสียงของพวกนัก
ดนตรีกำลังดีดพิณอยู่ 3 พวกเขา กำลังร้องเพลงบทใหม่ต่อหน้า
บัลลังก์ ต่อหน้าสิ่งมีชีวิตทั้งสี่และพวกผู้อาวุโส ไม่มีใครสามารถ
ร้องเพลงบทใหม่นี้ได้ นอกจากคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนจาก
แผ่นดินโลกที่พระองค์ได้ชื่อให้เป็นอิสระนั้น 4 คนพวกนี้ไม่เคย
แปดเปื้อนจากการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิง เพราะคนพวกนี้เป็น
พวกพรหมจรรย์ พวกเขาติดตามลูกแกะไปทุกหนทุกแห่ง พระ-
องค์ได้ชื่อพวกเขาจากคนทั้งหลายบนโลก และพวกเขาเป็นของ
พระเจ้าและของลูกแกะ เหมือนกับพืชผลที่ได้รับการเก็บเกี่ยว
ครั้งแรกที่เอามาบูชาพระเจ้า 5 พวกเขาไม่พูดโกหก และไม่มีที่ติ
เลย

ทูตสวรรค์สามองค์

6 แล้วผมเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งเหาะเห็นเดินอากาศอยู่ ทูต
สวรรค์องค์นั้นมีชาติที่ไม่มีความเปลี่ยนแปลงที่จะประกาศให้กับ
คนในโลก ทุกชนชาติ ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกภาษา และทุกเชื้อชาติ 7
ทูตสวรรค์นั้นพูดด้วยเสียงอันดังว่า “ให้เกรงกลัวพระเจ้า และ
สรรเสริญพระองค์ เพราะเวลาของพระองค์ที่จะตัดสินคนทั้ง-
หลายมาถึงแล้ว ดังนั้นให้กราบไหว้พระองค์ผู้สร้างฟ้าสวรรค์
แผ่นดินโลก ทะเล และแหล่งน้ำทั้งหลาย”

8 จากนั้นทูตสวรรค์องค์ที่สองได้ตามทูตสวรรค์องค์แรกไป
และประกาศว่า “บาบิโลน ‡ เมืองอันยิ่งใหญ่ได้ถูกทำลายจนล่ม-
จมแล้ว เมืองที่ทำให้ทุกๆชนชาติดื่มเหล้าองุ่นที่ทำให้เกิดความ
ใคร่ไปทำบาปทางเพศกับเธอ”

9 แล้วทูตสวรรค์องค์ที่สามก็ตามทูตสวรรค์สององค์แรกมา
และประกาศด้วยเสียงอันดังว่า “ถ้าคนไหนบูชาสัตว์ร้ายและรูป
ปั้นของมัน และมีเครื่องหมายของมันอยู่บนหน้าผากหรือบนมือ
10 คนนั้นจะต้องดื่มเหล้าองุ่นแห่งความโกรธของพระเจ้า ที่ได้เท
ไว้เต็มถ้วยแห่งความโกรธของพระองค์ และเขาจะถูกทรมาน
ด้วยไฟที่กะมั้น ต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ศักดิ์สิทธิ์และต่อหน้าลูก
แกะ 11 คนไหนที่รับการทรมานคนพวกนั้นก็จะต้องอดทนตลอดเวลา
และตลอดไป คนที่กราบไหว้สัตว์ร้ายและรูปปั้นของมัน และคนที่
ได้รับเครื่องหมายแทนชื่อมัน จะไม่มีวันได้หยุดพักจากการทรมาน
จนกระทั่งกลางวันกลางคืน 12 ถ้าอย่างนั้นคนของพระเจ้าคือคน
พวกนั้นที่รักษากฎปฏิบัติของพระเจ้าและไว้วางใจในพระเยซู จะ
ต้องมีความทรหดอดทน”

†† ภูเขาศิโยน เป็นอีกชื่อหนึ่งของเยรูซาเล็มซึ่งเป็นเมืองหลวงสำหรับประ-
ชาชนของพระเจ้า ‡ บาบิโลน ในสมัยพระคัมภีร์เดิม บาบิโลนเป็นเมืองหลวง
ของชาวบาบิโลน ซึ่งเป็นพวกที่ต่อสู้กับประชาชนของพระเจ้า แล้วจับประชาชน
ของพระเจ้ามาเป็นเชลย บาบิโลนในที่นี้ ใช้เปรียบเทียบกับกรุงโรม ซึ่งเป็นจุด
ศูนย์กลางของการค้าขาย และการปกครอง ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือวิวรณ์ บทที่
18 และ 19; 1 เปโตร 5:13

13 หลังจากนั้นผมก็ได้ยินเสียงจากสวรรค์พูดว่า "ให้เขียนว่า คนที่ตายในองค์เจ้าชีวิตหลังจากนี้ไป จะมีเกียรติ"
 พระวิญญาณพูดว่า "ใช่แล้ว เป็นความจริง พวกเขาจะได้หยุด พักจากงานหนักของเขา พระองค์จะไม่ลืมนงานต่างๆที่เขาได้ทำนั้น"

การเก็บเกี่ยวพืชผลแผ่นดินโลก

14 แล้วคุณชื่อใหม่ ผมก็มองไปเห็นเมฆสีขาว และมีผู้หนึ่งดู เหมือนกับบุตรมนุษย์นั้นอยู่บนเมฆนั้น บนศีรษะมีมงกุฎทองคำ และในมือถือเคียวที่คมกริบ 15 แล้วทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมา จากวิหาร และเรียกผู้หนึ่งอยู่บนเมฆด้วยเสียงอันดังว่า "ใช้ เคียวของพระองค์เก็บเกี่ยว เพราะถึงเวลาของการเก็บเกี่ยวเสีย- ที่ พืชผลบนโลกนั้นสุกอมแล้ว" 16 ดังนั้นผู้หนึ่งบนเมฆจึงตัด เคียวลงบนแผ่นดินโลกและพืชผลบนโลกก็ถูกเก็บเกี่ยว
 17 จากนั้นก็มีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวที่คมกริบเช่นกัน 18 มีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่มีฤทธิ์อำนาจเหนือไฟออกมาจากแท่นบูชา ท่านได้ร้องบอกทูตสวรรค์องค์ ที่ถือเคียวคมกริบนั้นด้วยเสียงอันดังว่า "ใช้เคียวของท่านเก็บ- เก็บเกี่ยวรวงงุ่นเหล่านั้นจากเถาบนแผ่นดินโลก เพราะลูกงุ่น เหล่านั้นสุกแล้ว" 19 ดังนั้นทูตสวรรค์องค์ที่มีเคียว จึงเกี่ยวลงบน แผ่นดินโลก และรวบรวมรวงงุ่นเหล่านั้นทิ้งลงไปในบ่ออย่างงุ่น ขนาดใหญ่แห่งความโกรธของพระเจ้า 20 ผลงุ่นเหล่านั้นถูก เขี่ยบย้อยอยู่ในบ่ออย่างงุ่นนอกเมือง มีเลือดไหลทะลักออกจาก บ่ออย่างงุ่น มันสูงถึงบึงเหียนมา มันไหลลงไปเป็นระยะทางสาม ร้อยกิโลเมตร

ทูตสวรรค์เจ็ดองค์และภัยพิบัติเจ็ดอย่าง

15 หลังจากนั้นผมเห็นสัญญาณอันลึกลับในสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่ และมหัศจรรย์ คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติมาเจ็ด อย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะความโกรธของพระเจ้า จะสิ้นสุดลงเมื่อภัยพิบัติเหล่านี้สิ้นสุดลง
 2 ผมเห็นสิ่งที่ดูเหมือนทะเลแก้วปนไฟ แล้วผมเห็นพวกคนที่ ชนะสัตว์ร้าย ชนะรูปปั้นของมัน และชนะตัวเลขที่แทนชื่อของ มัน คนพวกนี้ยืนอยู่บนทะเลแก้ว และถือพินที่พระเจ้าได้ให้กับ พวกเขาไว้ 3 พวกเขาร้องเพลงของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของลูกแกะ เขาร้องว่า "องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มั่งคั่งทั้งสิ้น สิ่งที่พระองค์ทำนั้นยิ่งใหญ่และวิเศษยิ่งนัก หนทางต่างๆของพระองค์นั้นถูกต้องและยุติธรรมยิ่งนัก พระองค์เป็นกษัตริย์ของทุกชนชาติ 4 พระองค์เจ้าข้า ใครกันจะไม่เกรงกลัวพระองค์ ใครกันจะไม่ให้เกียรติกับชื่อของพระองค์ เพราะมีแต่พระองค์เท่านั้นที่บริสุทธิ์ ทุกชนชาติจะมาและกราบไหว้อยู่ต่อหน้าพระองค์ เพราะทุกๆคนได้เห็นการกระทำที่ยุติธรรมของพระองค์"
 5 หลังจากนั้น ผมเห็นวิหารบนสวรรค์ ซึ่งเป็นแท่นที่ศักดิ์สิทธิ์ เปิดออก 6 พวกทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ดนั้นออกมา จากวิหาร พวกท่านแต่งกายด้วยผ้าลินินที่สะอาดเป็นประกาย และคาดสายสะพายสีทองไว้รอบอก 7 ต่อจากนั้นสิ่งมีชีวิตคนหนึ่ง ในสี่ตนนั้นมอบขันทองเจ็ดใบให้กับทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ ขันทองนั้นใส่ความโกรธของพระเจ้าผู้มีชีวิตตลอดไปเอาไว้ 8 วิ- หารเต็มไปด้วยควันจากรัตมีและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า จึงไม่มี ใครสามารถเข้าไปในวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูต สวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะสิ้นสุดลง

ขันเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยความโกรธของพระเจ้า

16 แล้วผมก็ได้ยินเสียงที่ดังออกมาจากวิหารพูดกับพวกทูต สวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ว่า "ไปเทขันทั้งเจ็ดที่ใส่ความโกรธของ พระเจ้านั้นลงบนแผ่นดินโลก"
 2 ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก ทำให้คนที่มีความหมายของสัตว์ร้ายและกราบไหว้รูปปั้นของ มันเป็นแผลพุพองปวดแสบปวดร้อนไปทั้งตัว
 3 ทูตสวรรค์องค์ที่สองเทขันของตนลงในทะเล ทำให้ทะเล กลายเป็นเลือดเหมือนเลือดของคนตาย สิ่งมีชีวิตในทะเลจึงตาย หมด
 4 ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงในแม่น้ำและแหล่งน้ำพุ ทั้งหลาย แล้วนำพวกนั้นก็กลายเป็นเลือด
 5 ผมได้ยินทูตสวรรค์ที่ดูแลนำพวกนั้น พูดว่า "พระองค์เป็นพระเจ้า ผู้ดำรงอยู่ในปัจจุบัน และในอดีต พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์ พระองค์ทำถูกต้องแล้วที่ได้ตัดสินลง- โทษอย่างนี้"
 6 เพราะพวกเขาได้ทำให้เลือดของคนของพระองค์ และพวกผู้พูดแทนพระเจ้าไหลออกมา สมควรแล้วที่พระองค์ ได้ให้พวกเขาดื่มเลือด"
 7 ผมได้ยินแท่นบูชาร้องว่า "ถูกแล้ว องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มั่งคั่งทั้งสิ้น การตัดสินลงโทษของพระองค์ถูกต้องและยุติธรรมแล้ว"
 8 จากนั้นทูตสวรรค์องค์ที่สี่ก็เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ ซึ่ง ทำให้ดวงอาทิตย์มีอำนาจที่จะเผาคนทั้งหลายด้วยไฟ 9 ความ ร้อนอันแรงกล้าได้เผาเผาคนทั้งหลาย และพวกเขาก็สาปแช่ง พระนามของพระเจ้าผู้มั่งคั่งอำนาจเหนือภัยพิบัติเหล่านี้ แต่พวก เขาก็ยังไม่กลับตัวกลับใจเลิกทำบาป และไม่ได้สรรเสริญพระเจ้า
 10 ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนบัลลังก์ของสัตว์ร้าย และแผ่นดินของมันก็ตกอยู่ในความมืด คนพวกนั้นก็กดลิ้นของ ตนเองเพราะความเจ็บปวด
 11 พวกเขาสาปแช่งพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวด จากแผลพุพองของพวกเขา แต่พวกเขาก็ไม่ได้หันไปจากสิ่งผิดๆ ที่เขากำลังทำอยู่
 12 ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงในแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำ ยูเฟรติส † ทำให้น้ำแห้งขอดไป เพื่อเตรียมทางสำหรับพวก กษัตริย์จากตะวันออก 13 ผมเห็นวิญญาณชั่วสามตัวที่ดูเหมือน กบ วิญญาณตัวหนึ่งออกมาจากปากพญานาค วิญญาณตัวหนึ่ง ออกมาจากปากสัตว์ร้าย และวิญญาณอีกตัวหนึ่งออกมาจากปาก ของคนที่ปลอมตัวเป็นผู้พูดแทนพระเจ้า 14 วิญญาณชั่วพวกนั้น ทำการอัครชัย พวกมันออกไปหากษัตริย์ทั้งหมดที่อยู่ในโลก เพื่อรวบรวมกษัตริย์พวกนั้นไปร่วมทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของ พระเจ้าผู้มั่งคั่งทั้งสิ้น
 15 "ฟังให้ดี เราจะมาเหมือนกับขโมยอย่างที่ไม่มีการคาดคิด คนที่ตื่นตัวและเตรียมเสื้อผ้าของตัวเองไว้พร้อมที่จะใส่ เป็นคน มีเกียรติ เขาจะได้ไม่ต้องเดินแก้ผ้าและอับอายขายหน้าเมื่อคนอื่นเห็น"
 16 แล้ววิญญาณชั่วทั้งสามนี้ ก็ได้ระดมพวกกษัตริย์ทั้งหลาย ให้ มาชุมนุมกันที่สถานที่แห่งหนึ่ง ที่ในภาษาฮีบรูเรียกว่า "อารมา เกดโดน" ††
 17 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเทขันของตนลงไปในอากาศ มีเสียงดัง ออกมาจากบัลลังก์ในวิหาร ว่า "สำเร็จแล้ว" 18 หลังจากนั้นก็เกิด ไฟแลบฟ้าร้อง เสียงดังกึกก้อง และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่

† แม่น้ำยูเฟรติส เป็นแม่น้ำทางทิศตะวันออกของอาณาจักรโรมัน กั้นพรมแดนระหว่างอาณาจักรโรมันกับประเทศพาร์เธีย ประเทศพาร์เธียมีทหารม้าที่ แข็งแกร่งและดุดันมาก †† อารมาเกตโดน ในภาษาฮีบรูแปลว่า "เนินเขาของ มาเกตโดน" ซึ่งเป็นสถานที่ที่มีการสู้รบกันบ่อยๆในสมัยพระคัมภีร์เดิม ดูเพิ่มเติมได้จากหนังสือผู้วินิจฉัย 5:19 และ 2 พงศ์กษัตริย์ 23:29-30

เป็นแผ่นดินไหวครั้งที่เลวร้ายที่สุดนับตั้งแต่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในโลกนี้

19 เมืองใหญ่ถูกแยกออกเป็นสามส่วน เมืองต่างๆของชนชาติต่างๆได้ถูกทำลายลง พระเจ้าไม่ล้มลงโทษเมืองบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ พระองค์ให้เธอดื่มถ้วยที่ใส่เหล้าองุ่นแห่งความโกรธแค้นของพระองค์จนหมด 20 เกาะทุกเกาะหายไป และภูเขาที่ไม่เหลือให้เห็นอีกต่อไป 21 มีลูกเห็บก้อนใหญ่หล่นลงมาจากฟ้าใส่คนทั้งหลาย แต่ละก้อนหนักประมาณสี่สิบกิโลกรัม คนทั้งหลายพากันสาปแช่งพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจากลูกเห็บนี้ร้ายแรงมาก

ผู้หญิงที่อยู่บนหลังสัตว์ร้าย

17 ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น เข้ามาพูดกับผมว่า “มานี่สิ มาดูการลงโทษที่กำลังเกิดขึ้นกับหญิงโสเภณีที่มีชื่อเสียงโด่งดัง ผู้ที่นั่งอยู่บนแม่น้ำหลายสาย 2 พวกกษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ทำผิดบาปทางเพศกับเธอ และพวกคนชั่วที่อยู่บนโลกก็ได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอจนเมามาย และทำผิดบาปทางเพศกับเธอ”

3 จากนั้นพระวิญญาณก็ครอบงำผมไว้ ทูตสวรรค์องค์นั้นนำผมไปที่เปล่าเปลี่ยวแห่งแล้ง ที่นั่นผมเห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงตัวนั้น ทั้งตัวของสัตว์ร้ายเต็มไปด้วยชื่อที่ดูหมิ่นพระเจ้า มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา 4 ผู้หญิงคนนั้นแต่งตัวด้วยชุดสีม่วงและสีแดงเข้ม ตัวเธอประดับด้วยทองคำ เพชรนิลจินดา และไข่มุก ในมือของเธอมีถ้วยทองคำที่เต็มไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและสิ่งสกปรก เพราะเธอทำผิดบาปทางเพศ 5 บนหน้าผาก + ของเธอมีชื่อหนึ่งเขียนไว้ ซึ่งมีความหมายลึกลับว่า

“กรุงบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ แม่ของพวกหญิงโสเภณี และแม่ของการกระทำลามกอนาจารทั้งหมดบนโลก”

6 ผมเห็นผู้หญิงคนนั้นมาเลือดของคนที่ตายเพราะได้เป็นพยานให้กับพระเยซู ครั้งแรกที่เห็นผู้หญิงคนนั้น ผมรู้สึกประหลาดใจมาก 7 ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามผมว่า “จะแปลกใจไปทำไม เราจะอธิบายถึงความหมายที่ซ่อนอยู่ของผู้หญิงคนนั้น และสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวสิบเขาที่เธอขี่อยู่ให้คุณฟัง 8 ครั้งหนึ่งสัตว์ตัวนั้นเคยมีชีวิต แต่ตอนนี้มันไม่มีชีวิตแล้ว อีกไม่นานมันก็จะขึ้นมาจากรกอุจจาระ และตัวมันต้องพบกับความย่อยยับของมัน ดังนั้นพวกคนชั่วที่อยู่บนโลกนี้ที่ไม่มีชีวิตแล้ว ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่วันสร้างโลกก็จะประหลาดใจ เพราะพวกเขาจะเห็นสัตว์ร้ายตัวนี้ ที่ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิตและตอนนี้ไม่มีชีวิตแล้ว แต่จะกลับมาอีกครั้งหนึ่ง”

9 “เรื่องนี้ต้องใช้สมองคิดถึงจะเข้าใจ หัวของสัตว์ร้ายทั้งเจ็ดหมายถึงเนินเขาทั้งเจ็ด †† ที่โสเภณีนั่งอยู่ 10 และยิ่งหมายถึงกษัตริย์เจ็ดองค์ด้วย กษัตริย์ห้าองค์แรกตายไปแล้ว อีกองค์ยังคงปกครองอยู่เดี๋ยวนี้ ส่วนองค์สุดท้ายยังไม่มา และเมื่อกษัตริย์องค์นั้นมา ก็ถูกกำหนดให้มาอยู่แค่ประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น 11 ส่วนเจ้าสัตว์ร้ายที่ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิต แต่ตอนนี้ไม่มีชีวิตแล้วนั้น ก็คือกษัตริย์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น ที่จะมาเป็นกษัตริย์องค์ที่แปด และกำลังจะไปสู่ความย่อยยับของมัน”

12 “ส่วนชาวสเปนที่คุณเห็นนั้น หมายถึงกษัตริย์สิบองค์ ที่ยังไม่ได้ขึ้นครองแผ่นดินของตน แต่จะได้รับสิทธิอำนาจที่จะเป็นกษัตริย์ครอบครองร่วมกับสัตว์ร้ายตัวนั้น เป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง 13 พวกกษัตริย์ทั้งสิบองค์นี้ ต่างตกลงพร้อมใจกันมอบสิทธิอำนาจ และสิทธิอำนาจให้กับสัตว์ร้ายตัวนั้น 14 พวกเขาจะทำสงครามกับลูกแกะ แต่ลูกแกะจะเอาชนะพวกเขาได้ เพราะลูกแกะคือองค์เจ้าชีวิตที่ยิ่งใหญ่สูงสุด และเป็นกษัตริย์ที่มีฤทธิ์อำนาจมากที่สุด คนที่อยู่กับพระองค์นั้น คือคนที่พระองค์เรียกและเลือก เพราะพวกเขาเป็นซื่อสัตย์”

+ บนหน้าผาก ในกรุงโรม โสเภณีระดับต่ำที่สุดคือทาส ซึ่งมักจะมีชื่อของตัวเองสักไว้ที่หน้าผาก †† เนินเขาทั้งเจ็ด เป็นชื่อที่คนใช้เรียกกรุงโรมเสมอๆ ในสมัยโบราณ

15 ทูตสวรรค์พูดกับผมอีกว่า “แม่น้ำที่คุณเห็นหญิงโสเภณีนั่งอยู่นั้นก็คือทุกเผ่า ทุกภาษา ทุกเชื้อชาติ และทุกชนชาติ 16 สัตว์ร้ายตัวนั้นและเขาทั้งสิบที่คุณเห็น จะเกลียดชังหญิงโสเภณี พวกเขาจะเอาทุกสิ่งทุกอย่างของเธอไป และจะทอดทิ้งเธอไว้ให้เปลี่ยวเปล่า พวกเขาจะกินเนื้อของเธอและเอาไฟเผาร่างที่เหลือ 17 เพราะพระเจ้าได้ตัดสินใจให้พวกเขาทำตามแผนของพระองค์ พระองค์ทำให้พวกเขาตกลงพร้อมใจกันมอบฤทธิ์อำนาจให้กับสัตว์ร้ายปกครอง จนกว่าสิ่งที่พระเจ้าพูดไว้จะสำเร็จ

18 ส่วนหญิงที่คุณเห็นนั้น คือเมืองใหญ่ที่ปกครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลายบนโลกนี้”

กรุงบาบิโลนถูกทำลาย

18 หลังจากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากรัฐสภา ทูตสวรรค์องค์นี้มีฤทธิ์อำนาจมาก รัศมีจากร่างของทูตสวรรค์องค์นี้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไสว 2 ท่านตะโกนเสียงดังว่า

“เธอถูกทำลายลงแล้ว นครบาบิโลนที่ยิ่งใหญ่ ได้ถูกทำลายแล้ว บาบิโลนได้กลายเป็นบ้านของพวกวิญญาณชั่ว นครนั้นได้กลายเป็นรังของนกที่ไม่บริสุทธิ์ทุกชนิด และได้กลายเป็นที่อยู่ของสัตว์ที่นำรังเกียจและสกปรก 3 พวกชนชาติต่างๆได้ดื่มเหล้าองุ่นที่ทำให้เกิดความใคร่ไปทำบาปทางเพศกับเธอ

กษัตริย์ทั้งหลายในโลกได้ทำผิดบาปทางเพศกับเธอ พ่อค้าทั้งหลายในโลกก็ร่ำรวยมากจากความมั่งคั่งและความฟุ้งเฟ้อของเธอ”

4 ผมได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งจากสวรรค์พูดว่า “ประชาชนของเรา ออกมาจากนครนั้นสิ เจ้าจะได้ไม่ต้องมีส่วนร่วมในความบาปต่างๆของเธอ และเจ้าจะได้ไม่ต้องทรมานจากภัยพิบัติที่กำลังเกิดขึ้นกับนครนั้น

5 เพราะบาปของนครนั้นสูงถึงสวรรค์ พระเจ้าไม่เคยลืมบาปต่างๆที่นครนั้นได้ก่อขึ้น

6 ให้ทำกับเธอเหมือนกับที่เธอทำกับคนอื่น และตอบแทนเธอเป็นสองเท่ากับสิ่งที่เธอได้ทำกับผู้อื่น เตรียมเหล้าองุ่นที่แรงเป็นสองเท่าของเหล้าองุ่นที่เธอได้ให้กับคนอื่นนั้นไว้ให้เธอ

7 เธอให้เกียรติยศและความฟุ้งเฟ้อกับตัวเองแต่ไหน ก็ให้ความทุกข์ทรมานและความเศร้าโศกกับเธอเท่านั้น เพราะเธอคิดในใจว่า

‘ฉันนั่งอยู่บนบัลลังก์เป็นราชินี

ฉันไม่ใช้แม่มา

ฉันจะไม่มีวันโศกเศร้า’

8 ดังนั้นภัยพิบัติพวกนี้จึงได้เกิดขึ้นกับเธอภายในวันเดียว คือโรคระบาด ความเศร้าโศกเสียใจ และความอดอยาก เธอจะถูกไฟเผาจนวอดวาย เพราะองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้พิพากษาเธอนั้นมีฤทธิ์อำนาจ”

9 “กษัตริย์ทั้งหลายบนโลกที่ได้ทำบาปทางเพศกับเธอและร่วมในความมั่งคั่งฟุ้งเฟ้อกับเธอจะร้องให้คร่ำครวญให้เธอ เมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่เผาไหม้เธอ 10 พวกเขาจะยืนอยู่ห่างๆเธอ เพราะจะต้องร่วมในความเจ็บปวดทรมานของเธอ พวกเขาจะพูดว่า

‘นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัปยศ น่าอัปยศเสียจริงๆ

บาบิโลนนครที่เต็มไปด้วยอำนาจ

เพราะการพิพากษาโทษของเจ้านั้นมาถึงภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียว’

11 พวกพ่อค้าบนโลกจะร้องให้คร่ำครวญให้กับเธอ เพราะไม่มีใครซื้อสินค้าของพวกเขาอีกต่อไป 12 พวกเขาขายทองคำ เงิน

เพชรพลอย ไช้มุก ผ้าลินิน ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงสด ไม้หอม ทุกชนิด และสิ่งของต่างๆที่ทำจากงาช้าง ที่ทำจากไม้ราคาแพง ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก และหินอ่อน¹³ อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม มดยอบ กายาน เหล้าองุ่น น้ำมันมะกอก แป้งละเอียด ข้าวสาลี วัว แกะ ม้า รถม้า ทาส และเชลย

¹⁴ อีบามีโลน พวกสิ่งของต่างๆที่เจ้าหลงไหลนั้นได้หายไปจากเจ้าแล้ว

ทั้งความหรรษา และสิ่งที่ทำให้เจ้าสวยงามนั้นได้หายไปแล้ว และเจ้าจะไม่มีส่วนได้พบสิ่งเหล่านี้อีกเลย'

¹⁵ พวกพ่อค้าที่ร่ำรวยจากการขายสินค้าให้กับเธอ นั้น จะยืนอยู่ห่างๆจากนครบาบิโลน เพราะกลัวที่จะต้องร่วมในความเจ็บปวดทรมานที่เธอได้รับ พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญ¹⁶ และพูดว่า

'นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัศจรรย์ น่าอัศจรรย์เสียจริงๆ เจ้าที่ประดับประดาด้วยผ้าลินินอย่างดี ผ้าสีม่วงและผ้าสีแดงสด

เจ้าที่เคยประดับประดาด้วยทองคำ เพชรพลอย และไช้มุก'

¹⁷ ความร่ำรวยต่างๆนี้ได้ถูกทำลายลงภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียว พวกกัปตันเรือและผู้โดยสาร ลูกเรือและคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ยืนอยู่ห่างๆจากนครบาบิโลนนั้น¹⁸ เมื่อพวกเขาเห็นควันไฟที่มาจากกำแพงนครนั้น พวกเขาพูดว่า

'ไม่มีนครไหนที่เป็นเหมือนนครอันยิ่งใหญ่นี้'

¹⁹ พวกเขาจะโปรยผงฝุ่นลงบนหัวของเขาและร้องไห้คร่ำครวญว่า

'นครที่ยิ่งใหญ่ เจ้าช่างน่าอัศจรรย์ น่าอัศจรรย์เสียจริงๆ ทุกคนที่มีเรือเดินทะเลนั้น ก็ร่ำรวยมาจากความมั่งคั่งของนครนี้

แต่ตอนนี้นั้นถูกทำลายลงภายในเวลาแค่ชั่วโมงเดียว'

²⁰ สวรรค์เอ๋ย ขอให้ดีใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับนครนั้น คนของพระเจ้า พวกศิษย์เอ๋ย และพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ให้ดีใจเถิด ที่พระองค์ลงโทษนครนั้นสำหรับสิ่งที่เธอได้ทำกับพวกคุณแล้ว"

²¹ จากนั้นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ได้ยกหินก้อนหนึ่งขนาดใหญ่พอเท่ากับหินไม่แบ่ง[†] โยนลงไปทะเลและพูดว่า

"นครบาบิโลนอันยิ่งใหญ่ เจ้าจะถูกโยนลงมาอย่างแรงแบบนี้ และจะไม่มีใครเห็นนครของเจ้าอีกเลย

²² จะไม่มีเสียงเพลงจากนักตีตีพิณ นักดนตรี นักเป่าขลุ่ย และนักเป่าแตรในนครของเจ้าอีกเลย

จะไม่เห็นพวกช่างฝีมือในด้านใดๆในนครของเจ้าอีก

จะไม่ได้ยินเสียงไม่แบ่งในนครของเจ้าอีกเลย

²³ จะไม่เห็นแสงสว่างจากตะเกียงในนครของเจ้าอีกเหมือนกัน

จะไม่ได้ยินเสียงของเจ้าป่าวและเจ้าสาวในนครของเจ้าอีก เพราะพวกพ่อค้าของเจ้าได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่ในโลกและชนชาติทั้งหมดก็ถูกหลอกลวงด้วยเวทมนตร์คาถาของเจ้า

²⁴ และในนครของเจ้าก็พบเลือดของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า พวกประชาชนของพระเจ้าและคนทั้งหมดที่ถูกฆ่าตายบนโลก"

คนทั้งหลายบนสวรรค์สรรเสริญพระยาห์เวห์

19 หลังจากนั้นผมได้ยินเสียงดังกึกก้อง เหมือนเสียงของคนจำนวนมากบนสวรรค์ร้องว่า

"สรรเสริญพระยาห์เวห์ พระเจ้าเป็นผู้มีชัย พระองค์เต็มไปด้วยสง่าราศี และฤทธิ์อำนาจ

² การตัดสินโทษของพระองค์นั้นถูกต้องและยุติธรรม พระองค์ได้ลงโทษหญิงโสเภณีที่ยิ่งใหญ่

เธอได้ทำให้โลกนี้เสื่อมไป เพราะการที่บาปทางเพศของเธอ

พระองค์ได้แก้แค้นให้กับทาสของพระองค์ที่ถูกเธอฆ่าตาย"³ พวกเขาจึงพูดอีกว่า

† หินไม่แบ่ง นี่เป็นหินไม่แบ่งขนาดใหญ่ที่ต้องใช้ลากเดินไปรอบๆ

"สรรเสริญพระยาห์เวห์ ควันไฟจะลอยขึ้นมาจากนครนั้นตลอดไป"

⁴ จากนั้นพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่องค์ และสิ่งมีชีวิตทั้งสี่ตน ก็ก้มลงกราบไหว้พระเจ้าที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ และพูดว่า

"อาเมน สรรเสริญพระยาห์เวห์"⁵ แล้วมีเสียงดังมาจากบัลลังก์ว่า

"ท่านทั้งหลายที่เป็นทาสของพระองค์ที่นั่งถือพระเจ้า ทั้งผู้ยิ่งใหญ่และผู้ต่ำต้อย

มาสรรเสริญพระเจ้าของเราเถิด"

⁶ จากนั้นผมได้ยินเสียงเหมือนเสียงของคนจำนวนมาก เสียงนั้นดังเหมือนกับเสียงของน้ำตกและเสียงฟ้าร้องกึกก้อง เสียงนั้นพูดว่า

"สรรเสริญพระยาห์เวห์ องค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้มั่งคั่งและมีฤทธิ์ทั้งสิ้นได้ขึ้นครองราชย์

⁷ ให้เราชื่นชมยินดีและมีความสุข และสรรเสริญพระองค์เถิด เพราะช่วงเวลาแห่งการสมรสของลูกแกะมาได้มาถึงแล้ว

และเจ้าสาวของพระองค์ก็ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว

⁸ เธอได้รับผ้าลินินที่สะอาดสดใสเป็นนิตย์ซึ่งเธอจะใช้ใส่" (ผ้าลินินที่งดงามนั้นหมายถึงสิ่งดีๆที่คนของพระเจ้าได้ทำ)

⁹ แล้วทูตสวรรค์นั้นพูดกับผมว่า "เขียนลงไปว่า คนที่ได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงสมรสของลูกแกะนั้น ถือว่ามีเกียรติจริงๆ" และพูดอีกว่า "สิ่งเหล่านี้เป็นคำพูดที่แท้จริงของพระเจ้า"

¹⁰ ผมได้ก้มลงแทบเท้าเพื่อกราบไหว้ทูตสวรรค์องค์นั้น แต่ท่านพูดว่า "อย่าทำอย่างนั้น เพราะเราเป็นเพื่อนทาสของคุณและพี่น้องคนอื่นๆของคุณที่ซื่อสัตย์ในความจริงที่พระเยซูได้เปิดเผยให้รู้ ดังนั้นให้กราบไหว้พระเจ้า เพราะความจริงที่พระเยซูได้เปิดเผยนั้น เป็นสิ่งที่ลบล้างให้พวกผู้พูดแทนพระเจ้าพูด"

ผู้ที่ขี้มีสาขาว

¹¹ จากนั้นผมเห็นประตูสวรรค์เปิดออก ไอ้โหดลิ มีมีสาขาวตัวหนึ่ง และผู้ขี้มีสาขาวมีชื่อว่า "ซื่อสัตย์และเที่ยงแท้" เพราะพระองค์

พิพากษาและทำสงครามอย่างยุติธรรม¹² ตาของพระองค์นั้นดูคล้ายเปลวไฟที่ลุกโชน มีมงกุฎอยู่หลายอันบนศีรษะของพระองค์ มีชื่อหนึ่งเขียนอยู่บนร่างกายของพระองค์ แต่มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่รู้ความหมายของชื่อนั้น¹³ พระองค์ใส่เสื้อคลุมที่ถูก

จุ่มลงไปในเลือด และคนก็เรียกพระองค์ว่า "พระคำของพระเจ้า"

¹⁴ พวกกองทัพแห่งสวรรค์ขี้มีสาขาวตามพระองค์มา พวกเขาแต่งกายด้วยผ้าลินินสีขาวที่ใสสะอาด¹⁵ มีดาบอันคมกริบออกมาจากปากของพระองค์ ดาบนี้เอาไว้ใช้ต่อสู้กับชนชาติต่างๆ พระองค์จะปกครองคนพวกนั้นด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะเหยียบย่ำ

องุ่นในบ่อย่ำองุ่นแห่งความโกรธของพระเจ้าผู้มีฤทธิ์ทั้งสิ้น¹⁶ มีชื่อเขียนอยู่ที่เสื้อคลุมและที่ต้นขาของพระองค์ว่า

"กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง องค์เจ้าชีวิตเหนือเจ้าทั้งปวง"

¹⁷ หลังจากนั้นผมเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ และพูดเสียงดังกับพวกนกที่บินอยู่บนท้องฟ้าว่า "มาเถิด มาร่วมชุมนุมกันในงานเลี้ยงที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า¹⁸ เพื่อเจ้าจะได้กินเนื้อของพวกกษัตริย์ แม้ทั้งพนักงาและเหล่าทหาร ตลอดจนเนื้อม้า เนื้อคนขี้มีสาขาว และเนื้อของคนทั้งหมด ทั้งไทและทาส และคนที่เป็นอิสระ ทั้งผู้ยิ่งใหญ่และผู้ต่ำต้อย"

¹⁹ จากนั้นผมเห็นสัตว์ร้ายกับพวกกษัตริย์บนโลก และกองทัพของพวกเขาจะมาชุมนุมกันเพื่อทำสงครามกับผู้ที่ขี้มีสาขาว และกองทัพของเขา²⁰ แต่สัตว์ร้ายนั้นถูกจับ พร้อมกับผู้พูดแทนพระเจ้าจอมปลอมที่เคยแสดงอภินิหารต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้นและ

หลอกลวงคนที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุชารูปปั้นของมัน ทั้งสองก็ถูกจับโยนทิ้งเป็นลงไปในบึงไฟที่ก่อกองที่กำลัคนใหม่อยู่²¹ พวกกองทัพของมันถูกฆ่าด้วยดาบที่ออกจากรากของพระองค์ผู้ที่ขี้มีสาขาวนั้น และพวกนกทั้งหลายก็กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

เวลาหนึ่งพันปี

20 ผมเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากรวรรค์ ในมือถือกฎแห่งของนรกอเวจี และโซ่ขนาดใหญ่ 2 ท่านได้จับพยานาคนซึ่งเป็นนงูติดค้ำบรพพ์ ซึ่งก็คือมารหรือซาตาน แล้วเอาโซ่มัดไว้หนึ่งพันปี 3 จากนั้นทูตสวรรค์ก็โยนพยานาคนตัวนั้นลงไปในนรกอเวจินั้น และใส่กฎแห่งประตูดวงเข้า และประทับตราขังมันไว้ อย่างแน่นอนหนา เพื่อมันจะได้ไม่สามารถไปล่อลวงชนชาติต่างๆ ได้อีกเป็นเวลาหนึ่งพันปี หลังจากหนึ่งพันปีผ่านไปจะต้องปล่อยให้มันออกมาประเดี๋ยวหนึ่ง

4 หลังจากนั้นผมเห็นบัลลังก์ต่างๆ และมีคนนั่งอยู่บนนั้น พวกเขาได้รับสิทธิที่จะตัดสินโทษ ผมเห็นพวกวิญญาณของคนที่ถูกตัดหัวเพราะได้ประกาศความจริงเกี่ยวกับพระเยซูและถ้อยคำของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้กราบไหว้สัตว์ร้ายหรือรูปปั้นของมัน และไม่มีเครื่องหมายของมันบนหน้าผากหรือบนมือของพวกเขา พวกเขาฟื้นขึ้นจากตาย และได้ครอบครองร่วมกับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เป็นเวลาหนึ่งพันปี 5 (ส่วนคนตายคนอื่นๆ ที่เหลือ ไม่ได้ฟื้นขึ้นจากความตายจนกว่าจะผ่านไปหนึ่งพันปี) นี่เป็นการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรก 6 พวกคนที่มีส่วนร่วมในการฟื้นขึ้นจากความตายครั้งแรกนี้ มีเกียรติจริงๆ และเป็นคนของพระเจ้าโดยเฉพาะ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือพวกเขาเลย พวกเขาจะเป็นนักบวชของพระเจ้าและของกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

ความพ่ายแพ้ของซาตาน

7 เมื่อเวลาหนึ่งพันปีผ่านไป ซาตานจะถูกปล่อยออกมาจากคุกของมัน 8 และมันจะออกไปล่อลวงทุกๆชนชาติในโลกที่มีชื่อ ว่าโกกและมาโกก มันจะรวบรวมชนชาติต่างๆเหล่านั้นเพื่อไปทำสงคราม และพวกเขาจะมีจำนวนมากมายมหาศาลเหมือนกับเม็ดทรายที่อยู่ตามชายฝั่งทะเล 9 กองทัพของชนชาติต่างๆจะยกขบวนข้ามโลกมา และมาล้อมที่พิภพของคนที่พระเจ้าและเมืองที่พระองค์รัก แต่จะมีไฟตกลงมาจากสวรรค์และเผาผู้ลบล้างกองทัพเหล่านั้น 10 ซาตานซึ่งได้ล่อลวงพวกเขาเหล่านั้น ถูกโยนลงไปในบึงไฟกำมะถันที่ลุกไหม้ ในบึงนั้นมีสัตว์ร้ายรวมทั้งผู้ที่ปลอมตัวเป็นผู้พูดแทนพระเจ้ารวมอยู่ด้วย และพวกมันทั้งหมดได้รับความทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไป

คนทั้งหลายบนโลกถูกตัดสิน

11 ผมเห็นบัลลังก์ใหญ่สีขาว และพระองค์ผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์นั้น เมื่อพระองค์มาปรากฏ แผ่นดินโลกและสวรรค์ก็หายไปและไม่หลงเหลือร่องรอยให้ใครเห็นอีกเลย 12 หลังจากนั้นผมเห็นคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว ทั้งผู้ยิ่งใหญ่และผู้ต่ำต้อย ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์นั้น มีหนังสือหลายเล่มได้ถูกเปิดออก และมีหนังสืออีกเล่มหนึ่งถูกเปิดออกด้วย มันคือหนังสือแห่งชีวิต คนตายเหล่านั้นได้รับการตัดสินโดยดูจากการกระทำของพวกเขาที่ได้บันทึกไว้ในสมุดเหล่านั้น 13 ทะเลได้ส่งคนทั้งหลายที่ตายอยู่ในทะเลขึ้นมา ความตายและแดนคนตายก็ได้ส่งคนทั้งหลายที่อยู่ขึ้นขึ้นมาเหมือนกัน และคนตายทุกคนได้รับการตัดสินตามสิ่งที่พวกเขาทำ 14 หลังจากนั้นความตายและแดนคนตายก็ถูกโยนลงสู่บึงไฟ บึงไฟนี้คือความตายครั้งที่สอง 15 ถ้าใครไม่มีชื่ออยู่ในหนังสือแห่งชีวิต ก็ถูกโยนลงไปในบึงไฟนั้น

เมืองเยรูซาเล็มแห่งใหม่

21 หลังจากนั้น ผมเห็นสวรรค์และโลกใหม่ เพราะสวรรค์และโลกแห่งแรกหายไปแล้ว และไม่มียี่ห่วยอีกต่อไป 2 ผมเห็นเมืองศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คือเมืองเยรูซาเล็มแห่งใหม่ † กำลังลง

† เยรูซาเล็มแห่งใหม่ นครฝ่ายจิตวิญญาณที่คนของพระเจ้าอาศัยอยู่

จากรวรรค์และมาจากพระเจ้า เมืองนี้ได้เตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนกับเจ้าสาวที่แต่งตัวสวยงามรอสามีของเธอ 3 ผมได้ยินเสียงอันดังจากบัลลังก์พูดว่า “โอ้โหดูสิ บ้านของพระเจ้าก็อยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะอยู่กับพวกเขา และพวกเขาจะเป็นของพระองค์ พระเจ้าเองก็อยู่กับพวกเขา และเป็นพระเจ้าของพวกเขาด้วย 4 พระเจ้าจะเช็ดน้ำตาทุกหยดของเขา แล้วจะไม่มีความตาย ความเศร้าโศก การร้องไห้หรือความเจ็บปวดอีกต่อไป เพราะสิ่งเก่าๆที่เคยเป็นมาได้ผ่านพ้นไปแล้ว”

5 หลังจากคนผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์พูดว่า “โอ้โหดูสิ เรากำลังสร้างทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นมาใหม่” พระองค์พูดอีกว่า “เขียนเรื่องนี้ไว้ เพราะคำพูดเหล่านี้เชื่อถือได้และเป็นความจริง”

6 แล้วพระองค์พูดกับผมว่า “มันสำเร็จแล้ว เราคืออัลฟาและโอเมกา † เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ ใครที่กระหาย เราจะทำให้เขาดื่มจากแหล่งน้ำแห่งชีวิต โดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย 7 คนที่ได้รับชัยชนะจะเป็นคนที่ได้รับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เราจะเป่าขลุ่ยของพระเจ้าและเขาจะเป็นลูกของเรา 8 แต่คนที่ขี้อลาดตาขาว คนที่ทิ้งความเชื่อไป คนที่ทำสิ่งเลวร้าย คนที่ฆ่าคน คนที่ทำผิดทางเพศ คนที่ใช้เวทมนตร์คาถา คนที่กราบไหว้รูปปั้น และคนที่โกหกนั้น จะอยู่ในบึงไฟกำมะถันที่ลุกไหม้ นั่นจะเป็นความตายครั้งที่สอง”

9 มีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือขันเจ็ดใบที่เต็มไปด้วยภัยพิบัติสุดท้ายเจ็ดอย่าง แล้วองค์หนึ่งพูดกับผมว่า “มานี่สิ เราจะให้คุณเห็นเจ้าสาวของลูกแกะ” 10 ในขณะที่พระวิญญาณครอบงำผมนั้น ทูตสวรรค์ได้พาผมไปยังภูเขาที่สูงและใหญ่มาก และให้ผมดูเมืองเยรูซาเล็มอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งกำลังลงมาจากรวรรค์และมาจากพระเจ้า 11 เมืองนั้นสว่างไสวด้วยรัศมีของพระเจ้า ซึ่งความสว่างไสวนั้นเหมือนกับเพชรพลอย ที่มีราคาแพงมากและเหมือนพลอยสีเขียวสดใสดั่งแก้วเจียรระโน 12 เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ที่มีประตูอยู่สิบสองบาน แต่ละบานมีทูตสวรรค์ยืนเฝ้าอยู่หนึ่งองค์ และแต่ละประตูก็มีชื่อหนึ่งจากสิบสองเผ่าของชนชาติอิสราเอลเขียนไว้ 13 แต่ละทิศมีประตูอยู่สามบาน ทั้งทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก 14 กำแพงเมืองถูกสร้างอยู่บนฐานหินสิบสองอัน และบนฐานหินแต่ละอันนั้นมีชื่อของศิษย์เอกแต่ละคนในสิบสองคนของลูกแกะเขียนอยู่

15 ทูตสวรรค์องค์ที่พูดกับผมมีไม้วัดซึ่งทำด้วยทองคำ เพื่อที่จะเอาไม้วัดขนาดของเมือง ประตู และกำแพงต่างๆ 16 เมืองนั้นถูกสร้างเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ซึ่งมีความยาวเท่ากับความกว้าง ทูตสวรรค์นั้นจึงได้เอาไม้วัดทำการวัดขนาดของเมือง ซึ่งวัดความกว้าง ความยาวและความสูงได้เท่ากันหมด คือสองพันสองร้อยกิโลเมตร † 17 ทูตสวรรค์องค์นั้นยังวัดขนาดของกำแพง ซึ่งวัดได้หน้าหกสิบห้าเมตร † หน่วยวัดที่ทูตสวรรค์ใช้นั้น เป็นหน่วยวัดแบบเดียวกับที่มนุษย์ใช้ 18 กำแพงนั้นสร้างขึ้นจากหินจำพวกโมรา และตัวเมืองนั้นทำจากทองคำบริสุทธิ์ ซึ่งสว่างไสวเหมือนแก้วเจียรระโน 19 ฐานหินสิบสองฐานของกำแพงเมือง ทำด้วยเพชรพลอยต่างๆ ฐานที่หนึ่งเป็นหินจำพวกโมรา ฐานที่สองเป็นพลอยสีน้ำเงิน ฐานที่สามเป็นหินควอตซ์โปร่งใสมีหลายสี ฐานที่สี่เป็นมรกต 20 ฐานที่ห้าเป็นหินควอตซ์ชนิดหนึ่งมีแถบสีขนานสลับกัน ฐานที่หกเป็นพลอยสีแดงจำพวกโกเมน ฐานที่เจ็ดเป็นควอตซ์สีเหลือง ฐานที่แปดเป็นนิลสีน้ำเงินเขียว ฐานที่เก้าเป็นบุษราคัมสีเหลืองน้ำตาล ฐานที่สิบเป็นคริสโตเฟอร์ซึ่งเป็นพลอยเขียวชนิดหนึ่ง ฐานที่สิบเอ็ดเป็นโกเมนสีส้มแดง และฐานที่สิบสองเป็นอเมทิสสีม่วง 21 ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นทำด้วยไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด ถนนของเมืองทำจากทองคำบริสุทธิ์ซึ่งใสเหมือนแก้ว

†† อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรก และตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย ‡ สองพันสองร้อยกิโลเมตร ในภาษากรีกเป็น 12,000 สตาเดีย †† หนาทหสิบห้าเมตร หรือบางฉบับแปลว่า “สูงหกสิบห้าเมตร” ในภาษาเดิมเป็น “144 คอก”

22 ผมไม่เห็นวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์เจ้าชีวิต พระเจ้าผู้ มีฤทธิ์ทั้งสิน และลูกแกะก็คือวิหารนั่นเอง 23 เมืองนี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยแสงสว่างจากดวงอาทิตย์ หรือดวงจันทร์ เพราะรัศมีของพระเจ้าทำให้เมืองนี้สว่าง และลูกแกะคือตะเกียงของเมืองนี้ 24 ทุกชนชาติก็จะเดินโดยใช้แสงจากตะเกียงนั้น และพวกเขาจะชดริยบนโลก จะนำเอาศักดิ์ศรีของตนเข้ามาสู่เมืองนั้น 25 ประตูเมืองจะเปิดตลอดเวลาไม่มีวันปิด เพราะไม่มีกลางวันในเมืองนั้น 26 ชนชาติต่างๆจะนำทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งของเขาเข้ามาสู่เมืองนั้น 27 สิ่งที่ไม่บริสุทธิ์จะไม่สามารถเล็ดลอดเข้าไปได้เลย รวมทั้งคนที่ทำสิ่งน่าอายหรือพูดโกหกด้วย คนที่จะเข้าไปได้จะต้องเป็นคนที่มีรายชื่อจดอยู่ในสมุดแห่งชีวิตของลูกแกะเท่านั้น

22 จากนั้นทูตสวรรค์องค์นั้นได้ให้ผมดูแม่น้ำซึ่งมีน้ำที่ให้ชีวิต นำานนใสเหมือนกับแก้วเจียรระโน ม่นไหลออกมาจากบัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะ 2 ม่นไหลลงมาที่กลางถนนของเมือง ริมสองฝั่งของแม่น้ำมีต้นไม้ที่ให้ชีวิต ที่ออกผลสิบสองชนิดและออกผลทุกเดือนไม่ซ้ำกันเลย ส่วนใบของต้นไม้มนเอาไว้รักษาชนชาติต่างๆ 3 ในเมืองนี้จะไม่มีการแข่งของพระเจ้าเลย บัลลังก์ของพระเจ้าและของลูกแกะจะอยู่ที่นี้ และพวกทาสของพระองค์จะกราบไหว้พระองค์ 4 พวกเขาจะเห็นหน้าของพระองค์ และชื่อของพระองค์จะอยู่บนหน้าผากของพวกเขา 5 จะไม่มีกลางวันอีกต่อไป จะไม่มีใครต้องการแสงจากตะเกียงหรือแสงอาทิตย์ เพราะพระเจ้าผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตจะเป็นแสงสว่างให้กับพวกเขา และพวกเขาจะครอบครองตลอดไป

6 แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นพูดกับผมว่า “คำพูดเหล่านี้เชื่อถือได้ และเป็นความจริง พระเจ้าผู้เป็นองค์เจ้าชีวิตของจิตวิญญาณของพวกผู้พูดแทนพระเจ้า ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ไปแสดงให้พวกทาสของพระองค์เห็นถึงสิ่งต่างๆที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็วๆนี้”

7 “ฟังให้ดี เรากำลังจะมาในไม่ช้านี้ คนที่เชื่อฟังถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ ก็มีเกียรติจริงๆ”

8 ผมคือยอห์น คนที่ได้ยินและได้เห็นสิ่งต่างๆเหล่านี้ หลังจากที่ผมได้ยินและได้เห็นแล้ว ผมก็ล้มตัวลงเพื่อจะกราบไหว้อยู่แทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้ทำให้ผมเห็นสิ่งต่างๆเหล่านี้ 9 แต่ทูตสวรรค์นั้นบอกผมว่า “อย่าทำอย่างนี้ เพราะผมก็เป็นเพื่อนทาสของคุณ

และของพี่น้องคุณที่เป็นผู้พูดแทนพระเจ้า และของคนที่ยึดฟังถ้อยคำในหนังสือเล่มนี้ด้วย ให้กราบไหว้พระเจ้าเถิด”

10 แล้วท่านพูดกับผมว่า “อย่าเก็บถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้ในหนังสือเล่มนี้เป็นความลับ เพราะใกล้ถึงเวลาที่เรื่องพวกนี้จะเกิดขึ้นแล้ว 11 ปลอญให้คนที่ทำผิด ทำผิดต่อไป คนลามกก็ให้ลามกต่อไป ส่วนคนที่ทำตามความต้องการพระเจ้าก็ให้ทำต่อไป และคนที่บริสุทธิ์ก็ให้บริสุทธิ์ต่อไป”

12 “ฟังให้ดี เรากำลังจะมาในเร็วๆนี้ และจะเอารางวัลมาด้วย เราจะตอบแทนแต่ละคนตามการกระทำของเขา 13 เราคืออัลฟาและโอเมกา † เป็นสิ่งแรกและสิ่งสุดท้าย เป็นจุดเริ่มต้นและจุดจบ

14 พวกคนที่ชำระล้างเสื้อคลุมของตน † มีเกียรติจริงๆ เขาจะไม่มีสิทธิกินจากต้นไม้ที่ให้ชีวิต และผ่านประตูเข้าไปในเมืองได้ 15 ส่วนไอคนหมางๆ กับคนที่ใช้เวทมนตร์คาถา คนที่ทำผิดบาปทางเพศ ซาตาน คนที่กราบไหว้รูปปั้น และคนที่ชอบโกหกและโกหกอยู่เรื่อย คนเหล่านี้จะต้องอยู่ข้างนอกเมืองนั้น

16 เรา เยชู ได้ส่งทูตสวรรค์ของเราให้มาเป็นพยานกับพวกท่านเกี่ยวกับสิ่งต่างๆเหล่านี้ เพื่อประโยชน์ของหมู่ประชุมต่างๆ เราสืบเชื้อสายมาจากครอบครัวของดาวิด เราคือดาวประจำรุ่งที่สุกใส”

17 พระวิญญาณและเจ้าสาวพูดว่า “มาสิ” ขอให้คนที่ได้ยินเรื่องนี้พูดว่า “มาสิ” ขอให้คนที่กระหายน้ำมา ใครก็ตามที่อยากจะได้ก็จะได้รับน้ำที่ให้ชีวิตเป็นของขวัญโดยไม่ต้องจ่ายอะไรเลย

18 เราขอเตือนทุกๆคนที่ได้ยินถ้อยคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ว่า ถ้าคนไหนเพิ่มเติมอะไรเข้าไปในคำพูดเหล่านี้ พระเจ้าจะเพิ่มภัยพิบัติต่างๆที่ได้เขียนไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้ให้กับเขา 19 ถ้าเขาตัดคำที่ได้เปิดเผยไว้แล้วในสมุดเล่มนี้ออกไป พระเจ้าก็จะตัดสิทธิเขาไม่ให้กินผลจากต้นไม้แห่งชีวิตและไม่ให้เข้าไปในเมืองศักดิ์สิทธิ์

20 พระองค์ผู้ที่ได้ประกาศเรื่องนี้พูดว่า “ถูกแล้ว เราจะมาในเร็วๆนี้” อามิน ขอให้พระเยซูองค์เจ้าชีวิตมาเถิด

21 ขอให้พระเยซูองค์เจ้าชีวิตมีความเมตตากรุณากับพวกคุณทุกคน

† อัลฟาและโอเมกา เป็นอักษรตัวแรก และตัวสุดท้ายในภาษากรีก เหมือนกับตัวอักษร “ก” และ “ฮ” ในภาษาไทย †† ชำระล้างเสื้อคลุมของตน หมายถึงผู้ที่เชื่อในพระเยซู แล้วจะได้รับการอภัยโทษจากบาปของเขา